Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh Đại Tần hùng mạnh, nơi ranh giới giữa lịch sử và võ hiệp huyền huyễn bị xóa nhòa.

Tại Hàm Dương, kinh đô của nước Tần, bầu không khí trang nghiêm bao trùm khi văn võ bá quan cùng Tần Vương Doanh Chính thân chinh ra khỏi thành mười dặm để cung nghênh sự trở lại của một nhân vật huyền thoại: Huyền Tổ - Doanh Huyền.

Doanh Huyền, con trai út của Tần Hiếu Công, là một người xuyên không mang theo ký ức hiện đại.

Ông từng giúp nước Tần phát triển vượt bậc nhờ các phát minh như giấy, kỹ thuật trồng trọt, trước khi quy ẩn giang hồ suốt 80 năm để tu luyện võ đạo.

Vào đúng ngày đại thọ 100 tuổi, Doanh Huyền không chỉ trở về với dung mạo trẻ trung như thanh niên mà còn kích hoạt được "bàn tay vàng" của mình: Hệ thống Phó bản Tối cường.

Ngay khi trở về, Doanh Huyền thể hiện sức mạnh áp đảo của một Lục Địa Thần Tiên, khiến cả thiên hạ từ Doanh Chính, cái thế Kiếm Thánh Cái Nhiếp, đến các thế lực Lục quốc và Chư tử bách gia đều phải cúi đầu kính sợ.

Hệ thống cho phép Doanh Huyền liên kết Đại Tần làm "Chủ thế giới" và mở ra các cánh cổng dẫn đến những "Phó bản" – thực chất là các thế giới khác nhau trong đa vũ trụ.

Nhiệm vụ của ông là chinh phạt hoặc hoàn thành các yêu cầu của phó bản để dung hợp chúng vào Đại Tần, từ đó nâng cấp thế giới này thành một Tiên Tần vĩnh hằng bất diệt.

Hành trình chinh phạt bắt đầu với thế giới **Tam Quốc**.

Doanh Huyền mở cổng không gian, đưa đại quân Tần với trang bị vượt thời đại tràn sang.

Tại đây, quân Tần dễ dàng nghiền nát các chư hầu, thu phục các danh tướng như Lữ Bố, Quan Vũ, Triệu Vân, Tào Tháo.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, toàn bộ thế giới Tam Quốc được dung hợp vào Đại Tần, khiến diện tích lãnh thổ và linh khí của Đại Tần tăng vọt, mở ra kỷ nguyên tu luyện cho toàn dân.

Tiếp nối thành công, Doanh Huyền mở ra phó bản **Sinh Hóa (Resident Evil)**.

Thay vì sợ hãi trước zombie, các cao thủ võ lâm như Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử coi đây là sân chơi để thể hiện bản lĩnh.

Doanh Huyền không chỉ diệt sạch virus mà còn thu phục trí tuệ nhân tạo Red Queen (Hồng Hậu) để quản lý đất nước, đồng thời mang về công nghệ gen (Thuốc biến đổi gen bậc 2) giúp mọi người dân Đại Tần đều sở hữu sức mạnh ngang ngửa Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Sự kết hợp giữa văn minh tu tiên và công nghệ hiện đại đã đưa Đại Tần phát triển với tốc độ chóng mặt.

Không dừng lại ở đó, Doanh Huyền liên tiếp mở ra các phó bản mang tính cá nhân và huyền huyễn hơn như **Thần Điêu Hiệp Lữ**, **Phong Vân**, **Đấu La Đại Lục**, và **Tiên Kiếm Kỳ Hiệp**.

Qua mỗi thế giới, ông không chỉ thu về các bảo vật vô giá (như Long Mạch, Hỏa Kỳ Lân, Ngũ Hành Thánh Thụ, các đại thần thông từ thế giới Vĩnh Sinh) mà còn "thu thập" những tuyệt sắc giai nhân vào Thiên Đình do mình sáng lập, bao gồm Tiểu Long Nữ, Bỉ Bỉ Đông, Cửu Thiên Huyền Nữ, Tịch Dao, Diễm Phi, Nguyệt Thần...

Đỉnh điểm của sự uy nghiêm là khi Doanh Huyền chính thức tấn vị **Thiên Đế**, lập ra Thiên Đình cai quản tam giới, trong khi Doanh Chính được sắc phong làm Thủy Hoàng Đế cai quản nhân gian.

Dưới sự bảo hộ của Thiên Đế Doanh Huyền, Đại Tần không còn kẻ thù.

Lục quốc quy hàng, Hung Nô bị một chưởng xóa sổ, các thế giới như Đại Minh (thời Sùng Trinh) cũng nhanh chóng bị sáp nhập.

Cốt truyện là một hành trình "vô địch lưu" sảng khoái, nơi Doanh Huyền đứng trên đỉnh cao, dùng sức mạnh tuyệt đối và hệ thống bá đạo để biến Đại Tần thành trung tâm của đa vũ trụ.

Từ một vương triều phàm tục, Đại Tần từng bước lột xác, người dân ai nấy đều như rồng, hướng tới mục tiêu phi thăng tiên giới, chinh phục tinh thần đại hải, viết nên thiên sử thi về một đế chế Tiên Tần bất tử.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 1

Đại Tần.

Sáng sớm.

Vạn lại câu tịch, một tia sáng nơi đường chân trời phía đông rạng ngời, cẩn thận từng li từng tí thấm nhuận màn trời màu xanh lam nhạt, ánh bình minh từ từ vén lên bức màn đêm.

Từng đội từng đội giáp sĩ khoác vai mang giáp, mang theo túc sát chi khí nối đuôi nhau mà ra, dọc theo quan đạo bên ngoài thành Hàm Dương xếp hàng hai bên, kéo dài gần mười dặm.

Đại Tần Tướng quốc Lữ Bất Vi cùng văn võ bá quan không có đi tảo triều, mà là đi tới nơi cách thành Hàm Dương mười dặm để chờ đợi.

Phảng phất như tảo triều sắp sửa cử hành tại nơi này.

Bách tính dậy sớm nhìn thấy trận thế như vậy thì dọa đến mức không dám thở mạnh, trốn ở đằng xa, trên mặt mang theo sự tò mò nồng đậm. "Xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là đại nhân vật Lục quốc hôm nay tới Hàm Dương?" "Không thấy Tướng quốc đại nhân và văn võ bá quan đều tới rồi sao?

Đại nhân vật Lục quốc nào xứng với trận thế như vậy?" "Văn võ bá quan xuất thành tương nghênh mười dặm, khẳng định là đại nhân vật chúng ta khó có thể tưởng tượng!" "Ta nghe nói một vị Lão tổ đức cao vọng trọng của Doanh gia sẽ quy lai trong hôm nay, Đại vương chúng ta lát nữa đều sẽ đích thân tương nghênh!" "Thật hay giả?

Chúng ta lát nữa chẳng phải là có thể nhìn thấy Đại vương rồi sao?" "Đó là đương nhiên!" "Không biết là vị Lão tổ nào của Doanh

gia?" "Nghe cháu trai của thím của cô của cậu ta nói, dường như là Doanh Huyền Lão tổ —— Huyền Tổ!" ... "Huyền Tổ thật sự sẽ quy lai trong hôm nay sao?" "Huyền Tổ hẳn là đã trăm tuổi cao linh rồi a?" "Hôm nay chính là đại thọ trăm tuổi của Huyền Tổ!" "Trăm tuổi a..." Khác với bách tính bình thường, văn võ bá quan đều biết "đại nhân vật" hôm nay muốn nghênh tiếp chính là Huyền Tổ Doanh Huyền.

Bất quá đối với việc Doanh Huyền hôm nay có thể quy lai hay không, trong lòng mọi người không nắm chắc.

Đại đa số mọi người đều không cảm thấy Doanh Huyền hôm nay sẽ xuất hiện.

Thời đại này, người có thể sống qua một trăm tuổi, thiếu lại càng thêm thiếu.

Từ sau Tần Hiếu Công Doanh Cừ Lương, quân vương mỗi một nhiệm kỳ của Đại Tần, cũng không có mấy người sống qua năm mươi tuổi. "Tướng quốc đại nhân, ngài biết tin tức của Huyền Tổ không?" Lý Tư ghé vào bên người Lữ Bất Vi, thấp giọng hỏi.

Lữ Bất Vi thân là Đại Tần Tướng quốc, quyền thế thao thiên, chưởng quản tổ chức sát thủ La Võng hào xưng "Thiên La Địa Võng, không chỗ nào không lọt", thế lực trải rộng thất quốc.

Cả Đại Tần, ngoại trừ Doanh Chính, người có khả năng biết tin tức của Doanh Huyền nhất chính là Lữ Bất Vi.

Thậm chí tin tức mà Lữ Bất Vi hiểu rõ có khả năng còn nhiều hơn Doanh Chính. "Đại vương để chúng ta tại đây cung nghênh Huyền Tổ quy lai, chúng ta làm thần tử, chờ là được, hà tất hỏi nhiều!" Thanh âm Lữ Bất Vi bình thản, không giận tự uy.

Nói xong liền không để ý tới Lý Tư, thần du thiên ngoại, không biết đang suy nghĩ gì. "Tướng quốc đại nhân dạy phải." Lý Tư cung

kính lui ra, trong lòng lại đang suy nghĩ về Doanh Huyền.

Doanh Huyền, ấu tử của Tần Hiếu Công, đệ đệ của Tần Huệ Văn Vương.

Nghe nói từ nhỏ thiên phú dị bẩm, thông tuệ dị thường.

Hắn phát minh ra thuật làm giấy, thuật in ấn chữ rời khiến cho văn hóa Chư Tử Bách Gia đặc biệt là Nho gia phồn vinh chưa từng có, ân trạch thiên hạ.

Hắn phát minh ra Khúc Viên Lê cùng kỹ thuật trồng trọt lúa nước khiến cho sản lượng lương thực tăng mạnh, nuôi sống không biết bao nhiêu bách tính.

Hắn thuận tay phát minh ra một loạt kỹ thuật càng làm cho Đại Tần cường đại trước nay chưa từng có, ổn định chiếm giữ vị trí đầu thất quốc.

Tần Huệ Vương nguyên bản muốn đem vương vị truyền cho hắn, nhưng Doanh Huyền không chút do dự cự tuyệt, sau đó liền rời khỏi Hàm Dương.

Nghe nói đi cầu tiên hỏi đạo.

Trên đời này có tiên nhân hay không, Lý Tư không biết.

Bất quá hắn biết võ đạo thiên phú của Doanh Huyền cực cao, mười hai tuổi nhập Tông Sư, mười tám tuổi tấn thăng Đại Tông Sư, hai mươi tuổi rời khỏi Hàm Dương, liền không có chút tin tức nào.

Cũng chính vì thiên phú võ đạo của Doanh Huyền cực cao, hôm nay là ngày đản thần trăm tuổi, mới có như vậy một tia khả năng quy lai.

Nếu không phải người bình thường, rất khó sống đến một trăm tuổi. "Đại vương giá lâm!" Đúng lúc này, nương theo thanh âm tiêm

duệ lãnh liệt của Triệu Cao vang lên, xa tiễn của Tần Vương Doanh Chính dưới sự tháp tùng của một đám giáp sĩ chậm rãi chạy tới. "Bái kiến Đại vương!" Lữ Bất Vi dẫn đầu văn võ bá quan khom người tương nghênh. "Bình thân." Thanh âm lãnh liệt uy nghiêm vang lên. "Tạ Đại vương!" Văn võ bá quan đứng dậy.

Doanh Chính đi xuống xa tiễn, tới trước mặt mọi người đứng định.

Hắn mặc long bào màu đen viền vàng, một tay ấn bội kiếm treo bên hông, thân thể thẳng tắp, dưới mười hai chuỗi ngọc lưu tô lộ ra một đôi mắt thâm thúy, nhìn về phương xa, uy nghiêm mà thần bí.

Ánh mắt hắn quét qua nơi nào, mặc kệ là văn thần hay là võ tướng, toàn bộ đều cúi đầu, không ai dám nhìn thẳng.

Tiềm long xuất uyên.

Đằng phi cửu thiên.

Cho dù là Lữ Bất Vi, cũng cảm thấy áp lực như núi. "Nếu Huyền Tổ thật sự quy lai hôm nay, ta sợ là chỉ có thoái ẩn sơn lâm..." Trong lòng Lữ Bất Vi thầm cầu nguyện.

Doanh Huyền mất tích tám mươi năm, cho dù hắn chưởng khống La Võng, cũng không có nghe ngóng được chút tin tức có liên quan nào.

Theo hắn thấy, Doanh Huyền e rằng đã sớm chết rồi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Trái tim đang treo lên của Lữ Bất Vi từng chút từng chút buông xuống.

Doanh Huyền sợ là không đến được.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Doanh Chính ở phía trước.

Thân ảnh Doanh Chính vẫn như cũ thẳng tắp, như một thanh lợi kiếm, đâm thẳng lên trời cao.

Không nhúc nhích.

Nhìn không ra thâm sâu. "Tổ huấn ghi chép, Huyền Tổ sẽ trở về Hàm Dương vào ngày đại thọ trăm năm." "Hôm nay chính là đại thọ trăm tuổi!" Trong lòng Doanh Chính thầm cầu nguyện: "Huyền Tổ thiên phú dị bẩm, văn trị võ công, trác nhiên hữu thành, là kỳ nhân bất thế, nói hôm nay quy lai, liền nhất định sẽ quy lai." Đối với vị Huyền Tổ Doanh Huyền chưa từng gặp mặt này, trong lòng Doanh Chính tràn ngập sùng bái và kính ngưỡng.

Cho dù Doanh Huyền vẻn vẹn chỉ ở Đại Tần hai mươi năm, nhưng ảnh hưởng tạo thành đối với Đại Tần, thậm chí cả thiên hạ lại là vô cùng to lớn.

Đại Tần dưới sự giúp đỡ của Doanh Huyền, Tần Huệ Văn Vương bắc phạt Nghĩa Cừ, tây bình Ba Thục, đông xuất Hàm Cốc, nam hạ Thương Vu, khiến cho Đại Tần nhảy lên trở thành đệ nhất thất quốc.

Nếu không phải Doanh Huyền buông tha vương vị, sớm rời đi Đại Tần, Đại Tần tất nhiên đã ở trong tay Doanh Huyền nhất thống Lục quốc. "Bất quá thiên hạ tất sẽ nhất thống ở trên tay Quả nhân!" Trong mắt Doanh Chính đấu chí sục sôi, tin tưởng mười phần.

Bất quá hắn càng kỳ vọng Doanh Huyền có thể quy lai, nhìn hắn nhất thống Lục quốc. ...

Nhật quá giữa trưa.

Văn võ bá quan nội tâm nôn nóng lên, đỉnh đầu là mặt trời độc ác, trong bụng đói khát kêu vang, làm cho bọn họ càng thêm phiền toái, trong lòng phỉ báng: "Huyền Tổ sợ là sẽ không tới rồi!" "Huyền Tổ đều mất tích tám mươi năm rồi, nói không chừng đã sớm không còn

nữa!" "Trên đời này có mấy người có thể sống đến một trăm tuổi?" "Ai, không biết còn phải chờ tới khi nào!" ...

Ngay tại lúc văn võ bá quan kiên nhẫn hao hết, trong lòng phiền toái, thì ở trên quan đạo cách bọn họ vài dặm.

Một đạo thân ảnh tuấn lãng hạc phát đồng nhan chậm rãi đi tới.

Hắn thoạt nhìn đi rất chậm, nhưng một bước vài mét, phảng phất Súc Địa Thành Thốn, đảo mắt liền tới phía trước đám người Doanh Chính vài chục mét.

Oanh!

Bên trái Doanh Chính, một thanh niên diện dung lãnh liệt, mặt không biểu tình, mặc trường bào màu trắng bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt tựa hồ có kiếm ý dũng động, cả người phảng phất một thanh lợi kiếm xuất vỏ, đâm thẳng lên trời cao, sắc bén không thể đỡ. "Thật lợi hại!" "Thực lực người này không dưới sư phụ!" Tay thanh niên nắm chuôi kiếm không khỏi siết chặt, nhìn chằm chằm người tới, ánh mắt ngưng trọng.

Hắn chính là thiếp thân hộ vệ của Doanh Chính.

Quỷ Cốc truyền nhân —— Cái Nhiếp.

Bên phải Doanh Chính, một nam tử âm nhu diện dung âm trầm, tóc ngắn màu đỏ, ánh mắt sâm hàn, đội mũ cao hoạn quan cũng đồng dạng nhìn sang bằng ánh mắt âm lãnh. "Tốc độ thật nhanh!" "Tu vi thật khủng bố!" Trong lòng Triệu Cao kinh hãi, võ công hắn không yếu, nhưng nhìn người tới, lại cảm giác như cùng một mảnh đại dương mênh mông cuồn cuộn ập đến, hạo hạo đãng đãng, làm cho hắn không sinh ra nổi chút tâm tư chống cự nào.

Đây là thiên địa đại thế!!

Phi nhân lực có thể ngăn cản!! "Đây chính là Huyền Tổ sao?

E rằng Quỷ Cốc Tử của Quỷ Cốc phái, Bắc Minh Tử của Đạo gia, Đông Hoàng Thái Nhất của Âm Dương gia cũng bất quá chỉ như thế này thôi!" Không chỉ có Cái Nhiếp, Triệu Cao, mà đám người Doanh Chính, Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Vương Bí đều tề xoát xoát nhìn về phía người tới. "Huyền Tổ!" Trong đầu bọn họ không hẹn mà cùng hiện lên cùng một cái tên.

Bọn họ đều xem qua bức họa lúc Doanh Huyền hai mươi tuổi rời đi.

Tuy rằng tám mươi năm trôi qua, nhưng Doanh Huyền ngoại trừ tóc bạc rồi, dung mạo hầu như nhìn không ra chút biến hóa nào.

Hơn nữa loại tu vi này, đương kim chi thế, cũng chỉ có mấy lão quái vật kia mới có thể so sánh.

Nhưng bọn họ không có khả năng chạy tới mạo danh Doanh Huyền.

Cho nên, người này tất nhiên là Huyền Tổ Doanh Huyền không nghi ngờ.

Chương 2

Doanh Chính lập tức tiến lên, kích động bái nói: "Doanh Chính dẫn đầu văn võ Đại Tần bái kiến Huyền Tổ!" "Cung nghênh Huyền Tổ quy lai." Theo thanh âm Doanh Chính hạ xuống, văn võ đại thần như Lữ Bất Vi, Vương Tiễn tề xoát xoát quỳ rạp xuống đất, cùng kêu lên: "Cung nghênh Huyền Tổ quy lai." Vô số giáp sĩ cùng bách tính chung quanh đi theo quỳ bái hô to. "Cung nghênh Huyền Tổ quy lai." Thanh chấn cửu tiêu.

Kéo dài không dứt.

Doanh Huyền nhìn đám người Doanh Chính, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trăm năm rồi.

Hắn đi tới Đại Tần tròn trăm năm rồi.

Cách lần trước rời đi Hàm Dương, cũng tròn tám mươi năm rồi.

Thương hải tang điền.

Vật đổi sao dời. "Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, Hệ thống Tối Cường Phó Bản kích hoạt." Đúng lúc này, thanh âm máy móc của hệ thống vang lên trong đầu.

Doanh Huyền sững sờ, trong lòng chửi ầm lên: "Mẹ nó!

Cẩu hệ thống!" "Lão tử đều thành Lục Địa Thần Tiên rồi, ngươi rốt cục kích hoạt rồi!" "Ngươi con mẹ nó nếu là không ra gì, Lão tử dỡ bỏ ngươi!" Doanh Huyền xuyên việt không giống với người khác, cũng không phải đoạt xá người khác, mà là trực tiếp xuyên việt trong bụng mẹ, hơn nữa vừa đến liền trói định Hệ thống Tối Cường Phó Bản.

Nhưng mà hệ thống kích hoạt lại cần một trăm năm sau, hơn nữa còn phải hoàn thành nhiệm vụ tân thủ.

Cái gì hồng trần luyện tâm.

Cái gì ẩn cư sơn lâm.

Lại còn mỹ kỳ danh viết: Khảo nghiệm!

Doanh Huyền chỉ có thể vừa hoàn thành nhiệm vụ, vừa nỗ lực luyện võ, tranh thủ sống đến một trăm tuổi, kích hoạt hệ thống.

May mà trời xanh không phụ người có lòng.

Doanh Huyền thiên phú dị bẩm, hai đời làm người, linh hồn cường đại, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ, còn tu luyện thành Lục Địa Thần Tiên.

Cũng rốt cục chờ đến hôm nay đại thọ trăm tuổi, hệ thống kích hoạt rồi. "Đinh, Hệ thống Tối Cường Phó Bản mở ra!" "Túc chủ có thể trói định một cái thế giới làm Chủ thế giới, sau khi trói định, Túc chủ là Thế Giới Chi Chủ." "Sau khi thông quan phó bản, có thể đạt được phần thưởng thông quan, có thể chưởng khống phó bản, có thể đem phó bản dung nhập Chủ thế giới, thăng cách Chủ thế giới!" "Trước mắt thế giới có thể chọn: Đại Tần!" "Sau khi trói định không thể sửa đổi!" "Có trói định thế giới Đại Tần làm Chủ thế giới hay không?" "Trói định!" Trong lòng Doanh Huyền mặc nhiên mở miệng.

Ngoại trừ Đại Tần, hắn cũng không có lựa chọn khác.

Huống chi hắn thân là Lão tổ Đại Tần, không trói định thế giới Đại Tần, thì trói định cái gì? "Đinh, trói định thành công, chúc mừng Túc chủ trở thành Chủ nhân thế giới Đại Tần." Thanh âm máy móc hạ xuống, một cỗ cảm giác huyền chi lại huyền bỗng chốc dũng nhập trong lòng Doanh Huyền.

Thân ảnh Doanh Huyền chậm rãi bay lên, cách mặt đất ba thước,

hơn nữa càng ngày càng cao.

Tất cả mọi người như Doanh Chính, Cái Nhiếp, Triệu Cao, Lữ Bất Vi, Vương Tiễn đều hãi nhiên ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên đầu Doanh Huyền ngân phát hóa thanh ti (tóc trắng hóa tóc đen), trường bào không gió mà bay, liệp liệp rung động, lưu quang dật thải, hà quang vạn trượng.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Thiên địa phảng phất đều đang tại lúc này cộng minh theo.

Một loại cảm giác uy nghiêm không cách nào ngôn ngữ, từ trên thân thể Doanh Huyền tràn ngập ra.

Thân ảnh của hắn phảng phất trở nên vô hạn lớn.

Vô tận vĩ ngạn.

Đại Tần, Hàn Quốc, Ngụy Quốc, Triệu Quốc, Sở Quốc, Tề Quốc, Yên Quốc, thậm chí tất cả mọi người... sinh linh... trong cả thiên hạ đều nhìn thấy thân ảnh vĩ ngạn của Doanh Huyền.

Hắn phảng phất không chỗ nào không có, không chỗ nào không ở, đứng sừng sững tại bầu trời trên mỗi người, tản ra uy nghiêm cùng khí thế vô cùng vô tận.

Dưới loại uy nghiêm và khí thế này, sinh linh Đại Tần cùng Lục quốc, thậm chí sinh linh thiên hạ, lại đột nhiên rào rào tề tề quỳ rạp xuống.

Bọn họ ánh mắt cuồng nhiệt mà mê ly nhìn về phía đạo thân ảnh vĩ ngạn kia.

Loại uy nghiêm đó.

Giống như thần tử trong thế tục nhìn thấy Đế vương.

Cỗ uy nghiêm đó.

Lăng giá trên thiên địa.

Giống như Chúa tể thiên địa!!! ...

Hàn Quốc.

Tân Trịnh.

Hàn Vương An nằm rạp trên mặt đất, hai mắt trợn tròn, hãi nhiên nhìn thân ảnh vĩ ngạn uyển như thiên thần trên bầu trời, hô hấp ngưng trệ, tim đập gia tốc. "Trời ơi, đây là thiên thần hạ phàm sao?" "Trên đời này thật sự có thần linh!" "Tiểu nhân bái kiến thiên thần, thiên thần phù hộ..." Sắc mặt Hàn Vương An ửng hồng, kích động không thôi, điên cuồng dập đầu.

Có thần linh, chẳng phải là ý nghĩa có thể trường sinh bất lão?

Ý nghĩa hắn cũng có khả năng trường sinh bất lão? "Trên đời này thật sự có thần linh?" Đây là một nữ nhân yêu dã đến cực hạn, mỹ diễm đến cực hạn.

Nàng dường như vô thời vô khắc đều đang tản ra mị ý, dụ hoặc nam nhân, trêu chọc thần kinh của ngươi.

Nàng khí chất cao quý ưu nhã, nhưng lại mang theo yêu mị giống như yêu tinh, giống như một đóa hoa hồng xanh (Lam sắc yêu cơ), mê người nhưng lại nguy hiểm.

Nàng chính là lão bà của Hàn Vương An —— Minh Châu Phu Nhân.

Nàng âm thầm còn có một thân phận.

Là Bích Hải Triều Nữ Yêu thuộc Dạ Mạc Tứ Hung Tướng.

Đôi mắt đẹp yêu dã hiệp dài của nàng khẽ chớp động, gắt gao nhìn chằm chằm đạo thân ảnh vô cùng vĩ ngạn, vô cùng thần thánh, vô

cùng uy nghiêm trên bầu trời kia.

Đạo thân ảnh này thật giống như đứng sừng sững nơi chân trời xa xôi, lại phảng phất gần ngay trước mắt.

Cao hơn trời.

Sâu hơn biển.

Cho dù tâm tính Minh Châu Phu Nhân kiên nghị cường đại, vẫn như cũ chấn động mạc danh.

Loại áp bách uyển như thực chất đó.

Loại cảm giác giống như hạ vị giả đối mặt thượng vị giả.

Loại uy nghiêm và khí thế thật giống như đến từ cấp bậc sinh mệnh, rõ ràng rành mạch nói cho nàng, đây tuyệt đối không phải huyễn tượng.

Cũng tuyệt đối không phải người nào cố lộng huyền hư.

Nàng bản thân tinh thông huyễn thuật, cổ thuật, độc dược... sủng quan hậu cung, lại làm cho Hàn Vương An ngay cả ngón tay đều không đụng tới được một chút, năng lực có thể nghĩ mà biết. "Đây tuyệt đối là một vị tồn tại khủng bố không cách nào tưởng tượng, cho dù không phải thần linh, cũng so được với thần linh rồi!" Minh Châu Phu Nhân si ngốc nhìn thân ảnh vĩ ngạn trên bầu trời, trong lòng tràn ngập khát vọng.

Khát vọng đối với sức mạnh.

Nguyên lai trên đời này thật sự có tồn tại cường đại như thế, uyển như thần linh. "Cũng không biết ngày sau có cơ hội nhìn thấy đối phương hay không, nếu có thể..." Đôi mắt đẹp của Minh Châu Phu Nhân nhìn thân ảnh vĩ ngạn trên bầu trời, trong lòng tràn ngập chờ mong. "Làm sao có thể?" Tại Đại tướng quân phủ, Đại tướng quân

Cơ Vô Dạ vẻ mặt đầy thịt ngang quỳ trên mặt đất, ngốc trệ nhìn bầu trời, vẻ mặt khó có thể tin. "Ta không phải hoa mắt chứ?" "Uy áp khủng bố này, uy nghiêm làm cho người ta hít thở không thông này, khí tức vô cùng vô tận này..." "Khẳng định là thần tiên!" "Chỉ có thần tiên mới có sự cường đại như thế!" "Trên đời này thật sự có thần linh!" "..." Giờ khắc này, không chỉ có Hàn Vương An, Minh Châu Phu Nhân, Đại tướng quân Cơ Vô Dạ, mà Ngụy Vương, Triệu Vương, Sở Vương, Yên Vương Hỉ, Tề Vương Kiến, Âm Dương gia, Nho gia, Mặc gia, Đạo gia... tất cả mọi người của Lục quốc cùng Chư Tử Bách Gia không ai không chấn động mạc danh, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, phỉ di sở tư, vẻ mặt ngốc trệ.

Tuy rằng trên thế giới này có võ công, có cổ thuật, Âm Dương gia có Âm Dương thuật, Đạo gia có đạo pháp, dường như rất thần kỳ, nhưng kỳ thật vẫn như cũ không có thoát ly phạm trù võ công.

Tuy rằng truyền thuyết có nữ thần như Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng ở trong mắt rất nhiều người, tiên thần hoàn toàn là hư vô mờ mịt, căn bản không tồn tại.

Nhưng mà, hôm nay bọn họ nhìn thấy thần tiên.

Thần tiên chân chính.

Nếu vĩ lực như vậy còn không tính là thần tiên, vậy cái gì mới là thần tiên?

Trên đời này... thật sự có thần tiên!! ...

Đại Tần.

Hàm Dương.

Tần Vương Doanh Chính, Cái Nhiếp, Triệu Cao, Hộ pháp Quốc sư Nguyệt Thần cùng văn võ bá quan ngơ ngác nhìn Doanh Huyền cả người tản ra uy áp cùng khí thế vô cùng trên bầu trời, đầu óc trống

rỗng. "Huyền...

Huyền Tổ, thành... thành tiên rồi?" "Trên đời này thật sự có thần tiên?" Dưới lớp khăn che mặt mỏng manh, một đôi mắt đẹp trạm lam thâm thúy của Hộ pháp Quốc sư Nguyệt Thần tràn ngập chấn động cùng kích động, trong lòng phiên giang đảo hải.

Danh hiệu của cao tầng Âm Dương gia kỳ thật chính là đặt theo tên của thần linh.

Ví dụ như Nguyệt Thần nàng.

Tên thật của nàng tự nhiên không gọi là Nguyệt Thần, Nguyệt Thần là phong hào nàng đạt được khi làm Hữu Hộ pháp Âm Dương gia.

Những người còn lại như Thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Quân, Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh...

đều là như thế. "Huyền Tổ thật sự thành tiên rồi?" Cái Nhiếp gắt gao nhìn chằm chằm bầu trời, ánh mắt phức tạp, làm truyền nhân Quỷ Cốc, hắn càng tin tưởng kiếm trong tay, không tin trên đời có thần tiên.

Nhưng Doanh Huyền giờ khắc này, hoàn toàn siêu việt tưởng tượng và cực hạn của phàm nhân.

Đây tuyệt đối không phải võ công có thể đạt tới.

Cho dù sư phụ Quỷ Cốc Tử của hắn, ở trước mặt Doanh Huyền giờ khắc này, chỉ sợ cũng nhỏ bé giống như phàm nhân. "Huyền Tổ thành tiên, trời phù hộ Đại Tần!" Doanh Chính lấy lại tinh thần, trong lòng kích động hưng phấn, khó có thể diễn tả bằng lời.

Mà Doanh Huyền giờ khắc này đồng dạng có chút hưng phấn. "Cẩu hệ thống, cũng không tệ lắm, không uổng công Lão tử chờ trăm năm, lại là hồng trần luyện tâm, lại là ẩn cư sơn lâm!" Doanh Huyền

nắm nắm tay, có chút hưng phấn.

Hắn tự nhiên không có thành tiên.

Bất quá sau khi hắn trói định thế giới Đại Tần làm Chủ thế giới, liền trở thành Thế Giới Chi Chủ, cả thế giới phảng phật trở thành một bộ phận thân thể hắn.

Trong một ý niệm, có thể quan sát bất kỳ ngóc ngách nào của Đại Tần, như nhìn vân tay trong lòng bàn tay.

Trong một ý niệm, có thể biến thương hải thành tang điền.

Dời núi lấp biển, không gì không làm được.

Đại Tần bất diệt, hắn liền bất tử.

Có thể nói...

Thọ ngang trời đất, trường sinh bất lão.

Đồng thời, chỉ cần ở tại thế giới Đại Tần, hắn liền có thể điều động sức mạnh thế giới Đại Tần, sở hữu sức mạnh uyển như tiên thần.

Chương 3

"Vô địch khai cục sao?

Bất quá mục tiêu của ta cũng không phải Đại Tần, mà là tinh thần đại hải!" Doanh Huyền khẽ nắm tay, đè xuống kích động trong lòng.

Hiện tại còn chưa tới lúc hắn bành trướng.

Tại thế giới Đại Tần vô địch cũng không tính là cái gì.

Phóng nhãn chư thiên vạn giới, vẫn như cũ nhỏ bé như sâu kiến. "Đinh, Chủ thế giới trói định hoàn tất, phó bản làm mới!" Theo thanh âm máy móc vang lên, trước mặt Doanh Huyền hiện ra một cái bảng ảo, từng khỏa tinh thần xẹt qua, đó là từng cái phó bản. "Phó bản Vân Lam Tông, phó bản Ma Thú Sơn Mạch, phó bản Yêu Đế Mộ, phó bản Siêu Thần Học Viện, phó bản Đấu La, phó bản Bỉ Bỉ Đông..." Doanh Huyền phát hiện, bất kỳ vật gì đều có thể trở thành một cái phó bản.

Một bụi cỏ, một con người, một con chó, một tảng đá...

Bất quá phó bản thường thấy vẫn là một tòa sơn mạch, một tòa thành trì, thậm chí một cái thế giới... "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Tam Quốc!" "Nhiệm vụ phó bản một: Thu phục hoặc đánh giết Lữ Bố!" "Nhiệm vụ phó bản hai: Thu phục hoặc đánh giết Đổng Trác!" "Nhiệm vụ phó bản ba: Chưởng khống thất thành cương vực Tam Quốc!" "Hoàn thành nhiệm vụ, có thể đạt được phần thưởng, làm mới phó bản kế tiếp!" "Không hoàn thành nhiệm vụ, không phần thưởng cũng không trừng phạt, hai tháng sau có thể làm mới phó bản kế tiếp!" "Cũng không tệ lắm!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, hắn ghét nhất hệ thống có trừng phạt.

Còn về việc không hoàn thành nhiệm vụ, cần hai tháng làm mới

một lần, hoàn toàn không phải vấn đề.

Tượng phó bản cỡ lớn như phó bản Tam Quốc, thời gian cần tốn hao cũng không ít.

Đặc biệt là chưởng khống thất thành cương vực Tam Quốc, dựa vào một người đi vào đánh phó bản, cho dù biết rõ kịch bản, cũng quá khó khăn!

Cho dù phó bản Tam Quốc không có khu vực phương Tây, muốn chưởng khống thất thành cương vực, cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Bất quá hắn thủ hạ có một đám lớn "người làm công"!

Không cần chính mình động thủ!

Trực tiếp nằm thẳng.

Chờ lấy phần thưởng và chỗ tốt là được!

Nghĩ tới đây, Doanh Huyền đem ánh mắt quăng về phía phía dưới.

Doanh Chính!!

Đại Tần VS Tam Quốc?? ... "Chúc mừng Huyền Tổ, đăng lâm tiên vị, thần thông quảng đại, thọ ngang trời đất!" Dường như cảm nhận được ánh mắt của Doanh Huyền, Doanh Chính rất là kích động, thanh âm run rẩy tràn ngập hưng phấn, phảng phất dùng hết khí lực toàn thân hò hét mà ra.

Theo thanh âm Doanh Chính vang lên, đám người Triệu Cao, Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Cái Nhiếp đều kích động hô: "Chúc mừng Huyền Tổ, đăng lâm tiên vị, thần thông quảng đại, thọ ngang trời đất!" Bọn họ mặt đỏ cổ thô, tim đập gia tốc.

Thần tiên a!

Bọn họ dĩ nhiên có vinh hạnh gặp được thần tiên khi còn sống, còn

là tiếp cận như thế!

Làm sao có thể không cho người ta kích động, không cho người ta hân hoan nhảy nhót? "Chúc mừng Huyền Tổ, đăng lâm tiên vị, thần thông quảng đại, thọ ngang trời đất!" Chung quanh mấy vạn giáp sĩ cùng kêu lên hô to, thanh chấn vân tiêu, vang vọng cả thành Hàm Dương.

Giờ khắc này, tất cả đạt quan quý nhân, bách tính ở thành Hàm Dương chợt hiểu ra, nguyên lai vị thần tiên này gọi là Huyền Tổ.

Vì thế, tất cả mọi người đi theo kích động hoan hô. "Chúc mừng Huyền Tổ, đăng lâm tiên vị, thần thông quảng đại, thọ ngang trời đất!" Thanh âm hạo hạo đãng đãng xuyên phá vân tiêu, chấn thiên hám địa. "Đều đứng lên đi!" Khí tức uy nghiêm trên người Doanh Huyền thu liễm, uyển như một thanh niên tuấn mỹ, hắn đi tới trước người bọn người Doanh Chính, con ngươi bình tĩnh thâm thúy đánh giá mọi người.

Thế giới này không phải Đại Tần trong lịch sử, mà là Đại Tần trong Tần Thời Minh Nguyệt hoặc giả thuyết Thiên Hành Cửu Ca.

Doanh Huyền cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Doanh Chính.

Lúc trước khi hắn rời khỏi Hàm Dương, ông nội của Doanh Chính đều còn chưa sinh ra đâu.

Tuy rằng không biết Doanh Chính trong lịch sử trông như thế nào, bất quá Doanh Chính giờ khắc này ngược lại là rất soái.

Bất quá so với hắn, vẫn là kém không ít. "Đa tạ Huyền Tổ!" Doanh Chính đứng dậy, cảm thụ ánh mắt Doanh Huyền, trong lòng vừa kích động lại thấp thỏm, vội vàng nói: "Huyền Tổ đi xa mệt nhọc, Chính đã mệnh lệnh người chuẩn bị tốt tiệc rượu, để tẩy trần đón gió cho Huyền Tổ ngài!" "Không tệ!" Doanh Huyền khẽ gật đầu.

Không biết là nói Doanh Chính không tệ, hay là nói Doanh Chính chuẩn bị không tệ.

Bất quá một câu không tệ, đã làm cho Doanh Chính hưng phấn không thôi.

Hắn cưỡng ép đè xuống kích động trong lòng, đích thân dẫn đường ở phía trước, dẫn Doanh Huyền đi tới trước xa giá của chính mình, cung kính nói: "Huyền Tổ, ngài mời!" "Ngươi cũng cùng một chỗ đi!" Doanh Huyền không có khách khí, trực tiếp ngồi lên xa giá của Doanh Chính, để Doanh Chính cũng đi lên. "Đa tạ Huyền Tổ!" Doanh Chính có chút hưng phấn, có thể cùng Doanh Huyền ngồi cùng xe, đây là vinh diệu vô thượng của hắn.

Trong mắt đám người Lữ Bất Vi, Vương Tiễn tràn đầy hâm mộ.

Bọn họ không phải hâm mộ Doanh Huyền có thể ngồi xa giá của Doanh Chính.

Mà là hâm mộ Doanh Chính có thể ngồi cùng xe với Doanh Huyền. "Đại Tần quật khởi rồi!" Văn võ bá quan đi theo xa tiễn phản hồi vương cung, trên mặt lại là sắc mặt vui mừng ức chế không nổi.

Cùng lúc đó, tin tức nơi này cũng giống như cuồng phong cấp mười hai lấy Hàm Dương làm trung tâm, quét về phía Lục quốc cùng Chư Tử Bách Gia. ...

Trong vương cung.

Chén ngọc giao bôi.

Doanh Huyền ngồi ở chủ vị.

Doanh Chính cùng tông lão Doanh gia ngồi bồi hai bên.

Lữ Bất Vi, Vương Tiễn cùng văn võ bá quan phân biệt ngồi ở hai bên phía dưới.

Rượu qua ba tuần, Doanh Chính đi tới trước người Doanh Huyền, kính một ly rượu xong, cung kính nói: "Huyền Tổ, hiện nay Đại Tần thù trong giặc ngoài, bên ngoài có Lang tộc nhìn chằm chằm, bên trong có Lục quốc ngo ngoe muốn động, Chính niên thiếu đức mỏng, đặc biệt thỉnh Huyền Tổ chưởng vương vị, dương oai Đại Tần ta!" Oanh!

Thanh âm của Doanh Chính phảng phất tình thiên phích lịch, nổ vang trong đầu tất cả mọi người.

Nếu là bình thường, hoặc là đổi thành người khác, bọn họ tất nhiên đứng lên phản đối.

Nhưng giờ khắc này, cho dù Lữ Bất Vi cũng nín thở, không dám phát ra chút thanh âm nào.

Vị Huyền Tổ này cũng không phải chỉ là bối phận cao, tuổi tác lớn mà thôi.

Mà là một vị thần thông quảng đại, tồn tại uyển như tiên thần.

Doanh Chính đem vương vị nhường cho Doanh Huyền cũng rất bình thường.

Bọn họ càng không dám phản đối. "Không cần!" Doanh Huyền vỗ vỗ bả vai Doanh Chính, cười nói: "Ngươi làm Tần Vương này không tệ, cho dù không có ta, ta tin tưởng ngươi cũng có thể chống lại Lang tộc, nhất thống Lục quốc!" "Về phần hiện tại..." "Lang tộc bất quá chỉ là sâu kiến, trở tay có thể diệt!" "Lục quốc cũng không tính là cái gì!" "Ngươi truyền cáo Lục quốc cùng Lang tộc, trong vòng một tháng, không hàng tức diệt!" Đồng tử Doanh Chính co rụt lại, trái tim thình thịch thình thịch nhảy loạn, hưng phấn nói: "Vâng, Huyền Tổ!" Đối với câu nói này của Doanh Huyền, không chỉ có hắn, mãn triều văn võ đều không có chút hoài nghi nào.

Sức mạnh tiên thần, há là phàm nhân có thể cản!

Doanh Huyền nhìn thoáng qua Doanh Chính, ánh mắt quét qua bọn người Cái Nhiếp, Nguyệt Thần, Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, chậm rãi nói: "Thế giới rất lớn, xa xa không phải như các ngươi nhìn thấy!" "Bên ngoài thế giới Đại Tần, còn có vô cùng thế giới, những thế giới này có lớn có nhỏ, thế giới lớn hơn Đại Tần ức vạn vạn lần đồng dạng nhiều như lông trâu!" "Tầm mắt của các ngươi muốn phóng lâu dài một chút, chỉ cần các ngươi dụng tâm làm việc, ngày sau thành tiên thành thần cũng không phải là vấn đề!" Tâm thần mọi người run lên. "Thành tiên thành thần?" "Bọn họ cũng có thể thành tiên thành thần?" Đám người Lữ Bất Vi, Vương Tiễn trợn to hai mắt, khó có thể tin.

Ai không muốn thành tiên thành thần?

Nếu lời này là người khác nói, cho dù là Tuân Tử của Nho gia, Bắc Minh Tử của Đạo gia, Quỷ Cốc Tử của Quỷ Cốc phái, bọn họ đều khẳng định phun vẻ mặt đối phương.

Nhưng lời này là Doanh Huyền nói.

Tuy rằng khó có thể tin.

Nhưng cũng chưa hẳn không có khả năng.

Dù sao Doanh Huyền đã thành tiên thành thần rồi.

Ít nhất theo bọn họ thấy là như vậy.

Ông!

Ngay tại lúc bọn họ chấn động, kích động, khó có thể tin mà tiêu hóa tin tức Doanh Huyền vừa mới lộ ra, thì một cánh cửa khổng lồ tản ra thần thánh quang huy vô tận theo bàn tay to của Doanh Huyền vung lên mà hiện ra giữa không trung.

Thông qua môn hộ, bọn họ loáng thoáng nhìn thấy một cái thế giới cự đại.

Thế giới kia có thành trì, có người giống bọn họ, còn có rất nhiều quân đội đang chém giết... "Đằng sau môn hộ này là một cái bí cảnh, các ngươi cũng có thể coi như một cái thế giới hoặc động thiên phúc địa không sai biệt lắm với Đại Tần!" Doanh Huyền chỉ vào môn hộ thần thánh, phía sau đó thông tới chính là phó bản Tam Quốc.

Hắn không có dùng hai chữ "phó bản".

Bọn Doanh Chính rất khó lý giải ý tứ của phó bản.

Dùng bí cảnh hoặc là động thiên phúc địa càng thích hợp. "Trời ơi, đằng sau môn hộ này dĩ nhiên là một cái thế giới!" "Có một cái thế giới như vậy, Đại Tần quật khởi ở ngay trước mắt!" "Huyền Tổ thật sự là lợi hại, dĩ nhiên mở ra một cái động thiên phúc địa như vậy!" "..." Tất cả mọi người tại tràng đều rất rõ ràng, lợi ích một cái thế giới mang lại.

Đó quả thực khó có thể tưởng tượng.

Tất cả mọi người đều hưng phấn lên.

Kích động không thôi.

Bọn họ nhìn Doanh Huyền chằm chằm, hận không thể lập tức vọt vào, cảm thụ phong thái của một thế giới khác một phen.

Cảm thụ ánh mắt nóng bỏng của bọn họ, trong lòng Doanh Huyền cười cười.

Những người này đều là "người làm công" của hắn.

Có nhiệt tình là chuyện tốt.

Như vậy mới có động lực.

Hắn thích nhất những người làm công như thế này rồi! "Cái bí cảnh này ta đặt tên là Tam Quốc!" Doanh Huyền nhìn bọn họ, chậm rãi nói: "Kỳ thật bí cảnh Tam Quốc này cũng có một chút quan hệ với

thế giới Đại Tần chúng ta, các ngươi có thể coi như là thế giới Đại Tần hơn bốn trăm năm sau!" "Cái gì?

Thế giới Đại Tần hơn bốn trăm năm sau?" Doanh Chính kinh ngốc rồi.

Lữ Bất Vi trợn to hai mắt.

Vương Tiễn hô hấp cứng lại. "Chẳng lẽ Huyền Tổ dùng vô thượng thần thông cắt lấy Đại Tần hơn bốn trăm năm sau ra, làm thành một cái bí cảnh Tam Quốc như vậy?" Dưới lớp khăn che mặt, đôi mắt trạm lam thâm thúy của Nguyệt Thần nhộn nhạo tầng tầng gợn sóng, trong đầu hiện lên vô số ý niệm, càng nghĩ càng cảm giác khủng bố.

Không chỉ có nàng, bọn người Doanh Chính, Cái Nhiếp đều loáng thoáng có loại ý nghĩ này. "Huyền Tổ, cái Tam Quốc này chẳng lẽ là bởi vì Đại Tần ta hơn bốn trăm năm sau suy bại phân liệt thành Tam Quốc?" Sau khi Doanh Chính chấn động, nhịn không được hỏi.

Đối với tương lai Đại Tần, hắn quan tâm nhất.

Cái hắn muốn chính là Đại Tần thiên thu vạn đại.

Chu triều tám trăm năm.

Chẳng lẽ Đại Tần còn không bằng Chu triều, vẻn vẹn hơn bốn trăm năm liền suy bại phân liệt rồi?

Doanh Huyền lắc đầu.

Trong lòng Doanh Chính lộp bộp một cái, khó có thể tin nói: "Chẳng lẽ Đại Tần hơn bốn trăm năm đều không thể thống nhất, cuối cùng còn dư lại ba quốc gia?" "Không phải!" Doanh Huyền không có tiếp tục thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: "Đại Tần ở trong tay ngươi thống nhất rồi, ngươi tự nhận công cái Tam Hoàng, đức quá Ngũ Đế, tự xưng Hoàng Đế, gọi là Thủy Hoàng Đế!" "Đại Tần ở trên

tay ta thống nhất rồi?

Thủy Hoàng Đế?" Doanh Chính sững sờ, bị cái bánh từ trên trời rơi xuống bất thình lình nện đến choáng váng.

Văn võ bá quan còn lại đồng dạng kinh hãi mạc danh. "Quả nhiên, thiên mệnh tại Tần, Đại Tần thống nhất thiên hạ!" Trong lòng Nguyệt Thần thầm nghĩ.

Nàng tinh thông tinh tượng chiêm bặc, có năng lực dự tri, trước đó dự đoán Đại Tần có thể nhất thống thiên hạ, cho nên Âm Dương gia lựa chọn Đại Tần.

Nàng cũng đi tới Đại Tần trở thành Hộ pháp Quốc sư.

Chương 4

Sau khi Doanh Chính hưng phấn, vội vàng nói: "Hiện nay Huyền Tổ đắc đạo thành tiên, đó mới là chân chính công cái Tam Hoàng, đức quá Ngũ Đế, cái danh Thủy Hoàng Đế này, chỉ có Huyền Tổ mới xứng!" Doanh Huyền phất phất tay, nói: "Cái Tam Quốc này không phải Tần mạt phân Tam Quốc, mà là Hán mạt phân Tam Quốc, tin tức về Tam Quốc, ở trên này đều có!" Trong lúc nói chuyện, trong lòng bàn tay Doanh Huyền quang mang dũng động, ngưng tụ thành một quyển sách thật dày —— Tam Quốc.

Đây là Doanh Huyền lợi dụng sức mạnh thế giới Đại Tần, căn cứ vào ký ức trong đầu hắn ngưng tụ mà thành. "Các ngươi tìm hiểu xong, liền dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị, công chiếm Tam Quốc, đến lúc đó ta sẽ cho các ngươi mấy cái nhiệm vụ, việc này quan hệ đến việc các ngươi ngày sau có thể thành tiên thành thần hay không!" Doanh Huyền đem thư tịch trong tay ném cho Doanh Chính, dặn dò. "Vâng, Huyền Tổ, ta nhất định dùng tốc độ nhanh nhất công chiếm Tam Quốc, hoàn thành nhiệm vụ Huyền Tổ giao phó!" Doanh Chính lập tức cam đoan nói.

Thành tiên thành thần a!

Không chỉ là hắn, Cái Nhiếp, Nguyệt Thần cùng văn võ bá quan đều rất hưng phấn.

Giờ khắc này.

Cái gì Lục quốc, cái gì Lang tộc, tất cả đều không để ý nữa.

Bọn họ chỉ muốn đi công chiếm tân thế giới —— Tam Quốc. "Huyền Tổ, cái nhà Hán này chẳng lẽ chính là thay thế Đại Tần ta?

Không biết Đại Tần ta tồn tại bao lâu?" Doanh Chính cuối cùng

nhịn không được hỏi.

Vấn đề này không hỏi, trong lòng hắn khó chịu. "Tại bí cảnh Tam Quốc, Đại Tần ở bên trong nhị thế nhi vong (diệt vong ở đời thứ hai), những cái khác, chờ ngươi đến Tam Quốc, tự nhiên là có thể biết!" Doanh Huyền phất phất tay, thản nhiên nói.

Hắn lười giải thích nhiều.

Mà thân thể Doanh Chính run lên, đầu óc ong ong, chỉ còn lại có một câu, phảng phất có ma lực, không ngừng hồi sương trong đầu. "Đại Tần nhị thế nhi vong..." ...

Một ngày sau.

Doanh Huyền lão tổ trở về, chuyện thành tựu Tiên nhân thông qua các loại kênh rạch truyền đến tai quý tộc Lục quốc cùng Chư Tử Bách Gia.

Hàn quốc.

Tân Trịnh.

Hoàng cung. "Cái gì?

Thần tiên xuất hiện hôm qua là lão tổ Đại Tần Doanh Huyền?" "Chuyện này làm sao có thể?" Hàn Vương An vác cái bụng phệ, thân thể bị Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân móc rỗng dao động sắp đổ, sắc mặt trắng bệch, khó có thể tin. "Người đâu, lôi tên gian tế truyền tin giả này ra ngoài chém cho Quả nhân!" Hàn Vương An giận dữ quát.

Lão không tin, hoặc có thể nói là không nguyện ý tin tưởng sự thật khủng khiếp rằng lão tổ Đại Tần Doanh Huyền là thần tiên. "Đại vương tha mạng, Đại vương tha mạng a, lời tiểu nhân nói câu nào cũng là thật, đây chính là tin tức từ Đại Tần truyền đến..." "Đại vương tha mạng a!!" Trong tiếng thảm thiết kêu gào, đầu của gã đưa

tin đã bị chém rơi. "Doanh Huyền là thần tiên?

Điều này có khả năng sao?

Sao không nói Doanh Cừ Lương, Doanh Tứ, Doanh Chính là thần tiên luôn đi?

Thật là nực cười, các ngươi nói có đúng hay không?" Hàn Vương An tay nắm chặt tay vịn vương tọa, nói với Đại tướng quân Cơ Vô Dạ, Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi, Tướng quốc Trương Khai Địa cùng văn võ đại thần phía dưới.

Chỉ là giọng nói run rẩy đã bán đứng nội tâm của lão.

Mãn triều văn võ không một ai phụ họa.

Loại sự tình này tuyệt không có khả năng là giả.

Giả thì không thành thật được, rất dễ dàng bị vạch trần.

Ngày hôm qua bọn họ đều đã nhìn thấy thân ảnh thần uy như ngục, vĩ ngạn như thiên thần kia. "Sao hả?

Đều câm cả rồi sao?

Nói chuyện đi chứ!" Nhìn thấy không ai nói chuyện, trong lòng Hàn Vương An càng thêm bất an, phẫn nộ gầm lên. "Khởi bẩm Đại vương!" Tướng quốc Trương Khai Địa tiến lên một bước, chắp tay nói: "Ngày hôm qua vi thần nhìn thấy thân ảnh uyển như tiên thần kia, cảm giác có chút quen thuộc, hôm nay biết được đó là Doanh Huyền, liền vội vàng tra xét lại bức họa Doanh Huyền năm xưa!" "Thân ảnh kia xác thực cùng bức họa Doanh Huyền giống nhau như đúc!" Doanh Huyền tuy rằng vẻn vẹn ở Đại Tần hai mươi năm, sau đó liền rời khỏi Hàm Dương, bặt vô âm tín.

Nhưng danh tiếng Doanh Huyền, có thể nói là thiên hạ đều biết.

Thuật tạo giấy do hắn phát minh khiến mỗi một quý tộc sử dụng

giấy đều nhớ kỹ tên hắn.

Khúc Viên Lê do hắn phát minh khiến mỗi một nông dân được ăn cơm no cũng nhớ kỹ tên hắn.

Hô...

Hàn Vương An trợn trắng mắt, ngất đi.

Vốn dĩ Hàn quốc đã yếu nhược.

Đối mặt Đại Tần như đi trên băng mỏng.

Nay Đại Tần lại thêm một Doanh Huyền lão tổ uyển như thần tiên, Hàn quốc của lão còn sống thế nào được? "Đại vương!" Tiếng kinh hô thay nhau vang lên, triều đường lập tức loạn cào cào.

Cơ Vô Dạ, Bạch Diệc Phi ánh mắt chớp động, tâm tư bắt đầu hoạt lạc.

Xem ra phải nhanh chóng tìm đường lui cho chính mình thôi.

Con thuyền nát Hàn quốc này chống đỡ không được bao lâu nữa rồi.

Hậu cung.

Ngự Hương Các.

Là một trong Tứ Hung Tướng của Dạ Mạc, biểu muội của Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi - Triệu Nữ Yêu Minh Châu phu nhân cũng sớm nhận được tin tức. "Thân ảnh khủng bố xuất hiện hôm qua dĩ nhiên là vị lão tổ Doanh Huyền thần bí kia của Đại Tần?" Đôi mắt hẹp dài yêu dã của Triệu Nữ Yêu Minh Châu phu nhân hiện lên một tia chấn kinh.

Đối với vị Doanh Huyền từng làm ra rất nhiều đại sự kinh thiên động địa, nhưng năm hai mươi tuổi liền rời khỏi Hàm Dương tiêu thanh nặc tích này, nàng tự nhiên đã nghe nói qua.

Không nghĩ tới Doanh Huyền đã trăm tuổi không những không chết, còn trở nên khủng bố như thế, nghi ngờ là đã thành Tiên thành Thần rồi. "Đại Tần quật khởi đã thế không thể đỡ, tên phế vật Hàn Vương An này cũng không còn tác dụng gì nữa..." Tổ chức "Dạ Mạc" thông qua nàng từ một phương diện khác chưởng khống Hàn quốc.

Nàng mỗi buổi tối thông qua huyễn thuật thôi miên Hàn Vương An, từ đó khống chế tinh thần lão, tiến tới chưởng khống triều chính Hàn quốc.

Nay Hàn quốc sắp vong.

Hàn Vương An tự nhiên không còn giá trị lợi dụng.

Nàng cũng phải sớm chuẩn bị.

Nàng muốn đi Đại Tần.

Muốn kiến thức một chút vị Doanh Huyền lão tổ thần bí khó lường trong truyền thuyết kia!! ...

Tử Lan Hiên.

Hàn Phi vừa mới trở lại Hàn quốc Tân Trịnh không lâu nhìn tin tức trong tay, trong mắt mang theo một tia chấn hám cùng nghi hoặc: "Thế gian này thật sự có thần tiên sao?" "Cho dù có thần tiên, người có thể thành thần tiên sao?" "Vệ Trang huynh, huynh nói xem Doanh Huyền này thật sự thành thần tiên rồi?

Võ công tu luyện đến cực hạn, có thể làm được một bước ngày hôm qua hay không?" Hắn nhìn thanh niên tóc trắng xóa bên cạnh đang ôm một thanh bảo kiếm tạo hình kỳ đặc.

Thanh niên này chính là một vị truyền nhân khác của Quỷ Cốc phái —— Vệ Trang. "Ta không biết cực hạn võ công mạnh bao nhiêu, bất quá sư phụ ta xa xa làm không được một bước ngày hôm qua!" Vệ Trang lạnh lùng mở miệng.

Sư phụ hắn là Quỷ Cốc Tử, tuyệt đối là tồn tại trần nhà của đương thế. "Có hay không khả năng là huyễn thuật hoặc dùng một số phương pháp đặc thù lộng ra huyễn tượng?" Người nói chuyện là một nữ nhân yêu nhiêu, vũ mị đến cực hạn.

Tóc dài màu tím uốn lượn, dùng vài cây trâm mảnh khảnh búi lên, dung nhan vũ mị, ánh mắt thu ba lưu chuyển, phối hợp hoa văn tựa hồ điệp dưới mắt trái, càng tăng thêm vài phần mị hoặc.

Nhưng cử chỉ giơ tay nhấc chân lại thấu lộ một vẻ ưu nhã cao quý.

Một bộ váy dài màu tím phác họa ra đường cong hoàn mỹ, dưới tà váy xẻ đến tận đùi lộ ra đôi chân dài mang tất đen, đi giày cao gót.

Theo bước chân đi lại, phong tình vạn chủng.

Cả người nhìn qua vừa gợi cảm mà vũ mị, vừa yêu nhiêu mà cao quý.

Lại còn có một cỗ thần bí cảm khiến người ta muốn tìm tòi nghiên cứu.

Nàng chính là bà chủ Tử Lan Hiên —— Tử Nữ. "Không thể nào là huyễn thuật hoặc huyễn tượng!" Thanh âm thanh lãnh của Vệ Trang chém đinh chặt sắt, lộ ra vẻ kiên định không cho nghi ngờ.

Doanh Huyền ở Hàm Dương Đại Tần.

Nhưng uy áp phát ra lại khiến hắn ở tận Tân Trịnh cũng không có chút lực đề kháng nào, nháy mắt quỳ xuống.

Loại uy áp cùng khí thế này, làm sao có thể là huyễn thuật hoặc huyễn tượng làm được. "Cái thiên hạ này... sắp đổi rồi!" Hàn Phi đi tới ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời, ánh mắt du du, tràn ngập vô hạn cảm khái. ...

Âm Dương Gia.

La Sinh Đường.

Đây là một gian đại điện bao la, bốn phía, trên không, thậm chí mặt đất, tựa hồ đều bị tinh thần bao phủ, tự thành một phương vũ trụ, phảng phất không có biên tế.

Một tuyệt sắc nữ tử đạm nhiên đứng đó.

Nữ tử thân mặc váy dài trễ vai màu ám lam, tà váy như đuôi cá vàng triển khai, hơi chạm mặt đất, làm nổi bật lên thân tư thon dài mạn diệu.

Ống tay áo, gấu váy đều nạm viền vàng rộng bản, tôn lên vài phần khí chất cao quý, mái tóc đen nhánh được búi gọn gàng bằng một cây trâm nhọn.

Đoan trang ưu nhã, hoa quý ung dung.

Nàng chính là nhân vật số hai của Âm Dương Gia, cận kề thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất —— Đông Quân Diễm Phi.

Mà tại trước người Diễm Phi, còn có một đạo thân ảnh toàn thân bao phủ trong hắc bào, mang mặt nạ màu đen.

Chính là thủ lĩnh Âm Dương Gia —— Đông Hoàng Thái Nhất. "Thần linh xuất hiện ngày hôm qua là Doanh Huyền!" Thanh âm khàn khàn của Đông Hoàng Thái Nhất vang lên, chậm rãi nói: "Ngươi thấy thế nào?" "Tin tức là Nguyệt Thần truyền đến, nàng tận mắt nhìn thấy, tưởng chừng sẽ không có giả, huống chi tướng mạo cũng khớp!" Đông Quân Diễm Phi nghĩ nghĩ, thanh âm thanh lãnh động lòng người.

Tuy rằng Nguyệt Thần cùng nàng không hợp nhau, nhưng trên loại sự tình này, Nguyệt Thần tuyệt đối không dám làm giả. "Doanh Huyền xác thực là một kỳ nhân!" Đông Hoàng Thái Nhất nghĩ đến thuật tạo

giấy, thuật in ấn, Khúc Viên Lê... mà Doanh Huyền phát minh trước đó, không thể không nói Doanh Huyền xác thực dữ chúng bất đồng. "Ta tin tưởng thế thượng có thần tiên, nhưng Doanh Huyền là thần tiên..." Đông Hoàng Thái Nhất lời còn chưa nói hết, nhưng Diễm Phi biết hắn hẳn là giữ thái độ hoài nghi. "Ngươi cùng ta cùng nhau chiêm bặc một phen, ta đảo muốn nhìn xem Doanh Huyền có bí mật gì!" Đông Hoàng Thái Nhất có thể nói là một trong những trần nhà chiến lực của thế giới này, thế gian đối với hắn ít có bí mật.

Trước đó hắn không biết là Doanh Huyền, không dám vuốt râu hùm thần tiên.

Nay nhận được tin tức về Doanh Huyền, hắn chuẩn bị chiêm bặc đối phương một phen.

Hắn biết võ công Doanh Huyền hẳn là rất mạnh, đa phần không yếu hơn hắn.

Dù sao mười tám tuổi đã tu thành Đại Tông Sư, hiện tại ít nhất cũng là Thiên Nhân cảnh.

Cho nên, hắn gọi Đông Quân Diễm Phi cùng hắn hợp lực chiêm bặc. "Vâng, Đông Hoàng đại nhân!" Diễm Phi không có cự tuyệt.

Nàng đối với Doanh Huyền cũng rất hiếu kỳ.

Chương 5

Sau khi biết thân phận Doanh Huyền, kính sợ dưới đáy lòng nàng đã giảm xuống rất nhiều.

Dù sao không biết mới là đáng sợ nhất. "Bắt đầu đi!" Đông Hoàng Thái Nhất lấy ra một khối ngọc phiến rùa đen vạn năm, chân khí trong cơ thể dũng mãnh ùa vào trong đó.

Diễm Phi không chần chờ, sau lưng hiện lên một hư ảnh Kim Ô, đem chân khí quán nhập vào đó.

Ông ông ông!!!

Ngọc phiến rùa đen phi tốc xoay tròn, vô số phù hào lưu chuyển, ẩn ẩn có thứ gì đó sắp sửa hiện ra.

Đông Hoàng Thái Nhất và Diễm Phi tinh thần chấn động, trong mắt mang theo một tia hưng phấn hiếu kỳ.

Bọn họ gia tăng sức mạnh.

Bành!

Đột nhiên, ngọc phiến rùa đen vạn năm kiên cố không thể phá vỡ nháy mắt vỡ nát, hóa thành bột mịn.

Một đôi mắt lạnh lùng, uy nghiêm, thần thánh, hạo đại hiện ra.

Tựa như ánh mắt của thần linh, thẩm thị bọn họ. ...

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, hai người gặp phản phệ, xụi lơ trên mặt đất.

Bọn họ cảm thụ mâu quang uy nghiêm lạnh lùng, khiến người ta hít thở không thông kia, càng là chiến chiến căng căng, hoảng sợ bất

an. "Huyền Tổ tha mạng, tiểu nhân không biết trời cao đất rộng, mưu toan nhìn trộm thiên cơ, xúc nộ thần uy, tội đáng muôn chết, tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa, lên núi đao xuống biển lửa, gan óc lầy đất, để chuộc tội lỗi!" Đông Hoàng Thái Nhất sợ hãi, vội vàng cầu xin tha thứ.

Khí tức tử vong ập vào mặt.

Đây là đại khủng bố hắn chưa bao giờ cảm thụ qua.

Khuôn mặt tiếu lệ đoan trang của Diễm Phi trắng bệch như giấy, phủ phục trên mặt đất, lộ ra thân đoạn hoàn mỹ, một câu cũng nói không nên lời.

Thân ảnh Doanh Huyền đã lao lao lạc ấn tại sâu trong tâm linh nàng, khó có thể xóa đi.

Ông!

Nhãn mâu trên không trung chậm rãi biến mất, Đông Hoàng Thái Nhất và Diễm Phi trường trường thở ra một hơi trọc khí, phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. "Thật là thần uy như ngục, thần uy mạc trắc!" Đông Hoàng Thái Nhất tràn ngập cảm khái. "Đông Hoàng đại nhân, chúng ta hiện tại phải làm sao?" Diễm Phi nghĩ đến Doanh Huyền, trong mắt liền tràn ngập kính sợ thật sâu.

Mà bọn họ tựa hồ đã đắc tội Doanh Huyền. "Đi, đi Đại Tần, vì Huyền Tổ đại nhân làm trâu làm ngựa!" Đông Hoàng Thái Nhất đứng dậy, cũng không có chút nào ủ rũ.

Có thể cho thần linh làm trâu làm ngựa, đó là vinh hạnh.

Không có chậm trễ, Đông Hoàng Thái Nhất mang theo Diễm Phi cùng với Âm Dương Gia Đại Tư Mệnh, Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh chờ cường giả nhanh chóng hướng Hàm Dương mà đi. ...

Hàm Dương.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền thu hồi ánh mắt, đối với biểu hiện của Đông Hoàng Thái Nhất, khẽ gật đầu: "Ngược lại là những người làm công không tồi!" Tác vi Thế giới chi chủ của Đại Tần, hắn một ý niệm có thể quan sát thế giới.

Chỉ cần tại Đại Tần, hắn chính là chúa tể danh xứng với thực.

Không có việc gì có thể giấu được hắn!

Khoảnh khắc Đông Hoàng Thái Nhất muốn chiêm bặc, hắn liền có sở cảm ứng.

Vừa rồi nếu Đông Hoàng Thái Nhất ghi hận trong lòng với hắn, hắn chỉ một ý niệm là diệt sạch.

Cũng may, Đông Hoàng Thái Nhất biểu hiện không tồi.

Trực tiếp mang theo nhân mã Âm Dương Gia chạy tới, chuẩn bị cho hắn làm trâu làm ngựa.

Như thế cũng coi như giữ được một mạng.

Huống chi cho hắn làm trâu làm ngựa, không, là làm công, cũng là phúc phận bọn họ tu trăm kiếp mới có, ngày sau thành Tiên thành Thần cũng không phải là vấn đề!

Không chỉ có Âm Dương Gia.

Đạo gia Bắc Minh Tử, Nho gia Tuân Tử, Tung Hoành gia Quỷ Cốc Tử... sau khi biết tin tức về Doanh Huyền, cũng nhao nhao động thân, ngựa không dừng vó hướng Hàm Dương mà đến. ...

Hàm Dương.

Chương Đài Cung.

Văn võ bá quan tề tụ, nghị luận sôi nổi, hưng phấn thảo luận về

Tam Quốc. "Hoạn quan chuyên quyền, con đường tự diệt!" "Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố, thiên hạ đệ nhất võ tướng Lữ Bố, không biết có bao nhiêu mạnh?" "Bọn họ tu luyện chi pháp thô thiển, không có võ đạo công pháp gì, chắc hẳn thực lực cũng không mạnh đến đâu!" "Thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, không ngờ Đại Tần thống nhất thiên hạ, cuối cùng lại bị tàn dư nước Sở tiêu diệt, cuối cùng còn để Lưu Bang đoạt được thiên hạ!" "Bất quá chúng ta Đại Tần có Huyền Tổ, quyết không thể nào giống như Đại Tần trong Tam Quốc mấy trăm năm trước mà bị phúc diệt, Đại Tần tất sẽ vạn thế bất hủ!" "Tào Tháo kẻ thích vợ người không hổ là gian hùng, thà phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta!" "Lưu Bị cũng là một nhân tài, tay trắng dựng nghiệp, cuối cùng chia ba thiên hạ!" "Đáng thương Gia Cát Lượng, xuất sư chưa tiệp thân chết trước, trường sử anh hùng lệ đầy khăn!" "Không ngờ Tôn - Tào - Lưu không thể thống nhất thiên hạ, cuối cùng tiện nghi cho Tư Mã Ý!" "Quả nhiên, kẻ sống dai đến cuối cùng mới là người chiến thắng!" "Lưu Bang cũng là như thế!" "..." Ngay tại lúc mọi người hưng phấn nghị luận, Doanh Chính từ phía sau đi tới.

Thanh âm mọi người im bặt, vội vàng hành lễ: "Bái kiến Đại vương!" "Không cần đa lễ!" Doanh Chính đi tới chủ vị ngồi xuống, nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Đối với tin tức Tam Quốc, các ngươi đều hiểu rõ không sai biệt lắm chứ?" "Về tin tức Tam Quốc, chúng thần đều đã hiểu rõ, bất quá còn có một vấn đề, chính là Tam Quốc giờ phút này rốt cuộc đang ở vào thời gian đoạn nào?" Lữ Bất Vi tiến lên nói: "Nếu biết được thời gian, chúng ta liền có thể bố trí nhằm vào các thế lực tồn tại trong Tam Quốc tốt hơn!" "Trọng phụ nói rất đúng!" Doanh Chính gật gật đầu: "Vừa vặn chúng ta đi bái kiến Huyền Tổ trước, đồng thời cũng tiện biết Huyền Tổ có yêu cầu cùng nhiệm vụ gì!" Thế là Doanh Chính mang theo Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Cái Nhiếp, Nguyệt Thần cùng các yếu nhân Đại Tần đi tới

Huyền Thiên Cung cầu kiến Doanh Huyền.

Sau một hồi kiến lễ, Doanh Chính đi thẳng vào vấn đề: "Huyền Tổ, hiện nay chúng thần đối với tin tức Tam Quốc cũng đã hiểu rõ, có lòng tin bắt lấy Tam Quốc!

Không biết Huyền Tổ có yêu cầu gì?

Ngoài ra không biết Tam Quốc giờ phút này ở vào thời gian nào, chúng thần cũng tiện làm ra bố trí tốt hơn!" Doanh Huyền gật gật đầu, nói: "Hiện nay Bí cảnh Tam Quốc đang ở thời kỳ Mười tám lộ chư hầu phạt Đổng Trác, các ngươi có ba nhiệm vụ!" Nghe đến đó, nhóm người Doanh Chính lập tức dựng lỗ tai, nín thở. "Nhiệm vụ một: Thu phục hoặc đánh giết Lữ Bố!" "Nhiệm vụ hai: Thu phục hoặc đánh giết Đổng Trác!" "Nhiệm vụ ba: Chưởng khống bảy thành cương vực Tam Quốc!" "Ta cần các ngươi dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành, đây sẽ là một bước quan trọng để các ngươi ngày sau thành Tiên thành Thần, cũng là bước đầu tiên để Đại Tần biến thành Tiên Tần!" "Thành Tiên thành Thần?" "Đại Tần biến thành Tiên Tần?" Doanh Chính, Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Cái Nhiếp, Nguyệt Thần... tâm thần chấn động, nhiệt huyết trong lồng ngực hừng hực thiêu đốt.

Bọn họ không biết Tiên Tần là mô dạng bực nào, nhưng y nguyên có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Một loại chờ mong, hướng tới và sứ mệnh cảm tự nhiên sinh ra.

Có loại tự hào cùng kiêu ngạo khi sáng tạo lịch sử.

Hận không thể lập tức sát nhập Bí cảnh Tam Quốc, đem toàn bộ chinh phục! "Huyền Tổ yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Doanh Chính kích động mở miệng. "Bí cảnh Tam Quốc ngày sau chính là lãnh thổ Đại Tần, bá tánh Tam Quốc chính là bá tánh Đại Tần, không được lạm sát kẻ vô tội!" Doanh Huyền dặn dò.

Thời đại này nhân mạng như cỏ rác.

Nhưng Doanh Huyền lại rất xem trọng.

Người mới là tài nguyên quan trọng nhất. "Vâng!" Doanh Chính cung kính đáp. "Điều tập quân đội cần không ít thời gian, ta có thể đem bọn họ toàn bộ thuấn di tới đây, cứ đặt ở ngoài thành Hàm Dương!

Cửa vào Bí cảnh Tam Quốc ta cũng sẽ đặt ở ngoài thành, sau khi các ngươi đi vào hẳn là sẽ ở phụ cận Tị Thủy Quan.

Mười tám lộ chư hầu phạt Đổng, đều tề tụ tại ngoài Tị Thủy Quan.

Các ngươi biết làm thế nào rồi chứ?" "Huyền Tổ yên tâm, Chính bảo đảm trong vòng hai tháng, nhất định có thể bắt lấy Bí cảnh Tam Quốc!" Doanh Chính hưng phấn không thôi.

Mười tám lộ chư hầu đều ở ngoài Tị Thủy Quan, hắn chỉ cần một lưới bắt hết, thế lực Tam Quốc liền tiêu diệt hơn phân nửa.

Sau đó bằng vào thực lực nghiền ép qua, diệt Đổng Trác.

Tam Quốc cơ bản liền thu vào trong túi. "Các ngươi đi đi, chờ một lát ta sẽ đem tất cả quân đội Đại Tần na di đến ngoài thành Hàm Dương, về phần nhiệm vụ phòng thủ Đại Tần, có ta ở đây, không cần phòng thủ!" Doanh Huyền phất phất tay, thanh âm bình tĩnh mang theo một cỗ bá khí cùng tự tin vô song. "Đa tạ Huyền Tổ, Chính cáo lui!" Doanh Chính không có chút nào hoài nghi, mang theo mọi người cung kính rời đi.

Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn.

Oanh long long!

Nhiên nhi bọn họ vừa mới rời khỏi Huyền Thiên Cung, đại địa

liền chấn động, chỉ thấy từng ngọn núi lớn xung quanh phảng phất bị một bàn tay vô hình ngạnh sinh san bằng.

Ngay sau đó từng nhánh đại quân uy vũ hùng tráng, khí thế ngập trời xuất hiện trên bình nguyên vừa bị san bằng. "Đó là Hoàng Kim Hỏa Kỵ Binh!" "Còn có Bách Chiến Xuyên Giáp Binh!" "Long Hổ Kỵ Binh!" "Hắc Thiết Giáp Binh!" "Trời ơi, tất cả quân đội Đại Tần đều xuất hiện!" "Huyền Tổ thật là thần thông quảng đại, trong nháy mắt không chỉ san bằng tất cả sơn mạch chung quanh, còn đem quân đoàn phân bộ tứ phương Đại Tần toàn bộ na di tới đây rồi!" "Đây chính là trăm vạn đại quân a!" "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính là nằm mơ cũng không dám nghĩ!" Doanh Chính kinh hãi.

Cái Nhiếp cũng kinh hãi.

Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Nguyệt Thần cùng tất cả mọi người đều kinh ngốc. "Chúc mừng Đại vương, trời phù hộ Đại Tần!" "Huyền Tổ thần uy, thần thông quảng đại, thọ ngang trời đất!" Lữ Bất Vi, Vương Tiễn vội vàng cung hạ.

Đối với thần uy Doanh Huyền thể hiện ra, bọn họ càng thêm kính sợ.

Đây mới là lực lượng Tiên Thần chân chính a!

Một ý niệm, cải thiên hoán địa, không phải nhân lực có thể so sánh! "Huyền Tổ uy vũ!" Doanh Chính giờ phút này bất quá là thanh niên nhiệt huyết hơn hai mươi tuổi, nhìn thấy tình cảnh này, nhịn không được nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn hô to. ...

Thủ lĩnh Âm Dương Gia Đông Hoàng Thái Nhất mang theo Đông Quân Diễm Phi, Hỏa bộ trưởng lão Đại Tư Mệnh, Mộc bộ trưởng lão Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh vội vàng chạy đến, vừa muốn vào thành, lại đột nhiên bước chân dừng lại.

Hắn đưa mắt nhìn sang bên cạnh, một vị lão giả tiên phong đạo cốt phảng phất từ trong không gian từ từ đi ra, bộ phạt nhìn như chậm chạp, lại trong nháy mắt đi tới trước người hắn. "Bắc Minh Tử!" Đông Hoàng Thái Nhất nhận ra người tới, nghiễm nhiên là chí cường giả bối phận cao nhất Đạo gia hiện nay - Bắc Minh Tử. "Đông Hoàng Thái Nhất!" Bắc Minh Tử nhàn nhạt nhìn thoáng qua Đông Hoàng Thái Nhất, lập tức đưa mắt nhìn sang bên cạnh, khẽ cười nói: "Còn thật là khéo a, từng cái lão gia hỏa đều tới!" Thanh âm rơi xuống, một lão giả mặc hắc bạch đạo bào chậm rãi đi ra. "Quỷ Cốc Tử!" Quỷ Cốc Tử ánh mắt đảo qua Đông Hoàng Thái Nhất và Bắc Minh Tử, chậm rãi nói: "Không nghĩ tới mấy lão gia hỏa chúng ta thế mà có cơ hội tề tụ tại Hàm Dương này!" "Nghe nói Hàm Dương có tiên nhân lâm trần, há có lý nào không đến kiến thức?" Bắc Minh Tử ánh mắt du du.

Đối với việc Đông Hoàng Thái Nhất và Quỷ Cốc Tử đến, hắn cũng không ngoài ý muốn.

Dù sao chuyện Doanh Huyền thành Tiên quá mức trọng đại cùng kinh hãi.

Không có ai có thể giữ được bình tĩnh.

Cho dù bọn họ cũng không ngoại lệ.

Oanh long long!

Đột nhiên, địa động sơn diêu, Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử ba người ánh mắt lăng lệ trong nháy mắt nhìn sang.

Một màn chấn hám khiến bọn họ tất sinh khó quên xuất hiện.

Từng ngọn núi lớn phảng phất bị một bàn tay vô hình san bằng.

Từng nhánh quân đội như sắt thép bằng không phù hiện. "Hoàng Kim Hỏa Kỵ Binh!" "Bách Chiến Xuyên Giáp Binh!" "Long Hổ Kỵ

Binh!" "Cái này... cái này làm sao có thể?" "Bọn họ làm sao xuất hiện?" "Hít!" "Đây chính là lực lượng Tiên nhân sao?" "Dời non lấp biển, không gì làm không được!!" Bắc Minh Tử chấn kinh.

Quỷ Cốc Tử chấn kinh.

Cho dù trước đó đã lĩnh giáo thần uy của Doanh Huyền, Đông Hoàng Thái Nhất cũng chấn kinh.

Vô địch!

Vô giải!

Đáng sợ!

Khủng bố!

Chương 6

...

Cùng lúc đó.

Trăm vạn Đại Tần duệ sĩ cũng chấn kinh.

Bọn họ nguyên bản phân tán các nơi, không nghĩ tới trước mắt hoa một cái, liền đi tới nơi này. "Nơi này tựa hồ là Hàm Dương?" "Ta thế mà một cái đã đến Hàm Dương rồi?" "Ta không phải đang nằm mơ chứ?" "Cái này làm sao có thể?" "Khẳng định là thần tiên!" "Là Huyền Tổ!" "Huyền Tổ thần uy vô lượng!" Bọn họ đều đã nghe nói sự tích Doanh Huyền, huống chi trước đó cũng nhìn thấy thân ảnh vĩ ngạn của ngài, giờ phút này tuy rằng có chút hoảng, nhưng cũng không loạn.

Hơn nữa trong lòng bọn họ kinh hãi, phiên giang đảo hải, nhưng tịnh không có phát ra thanh âm.

Quân kỷ Đại Tần, có thể thấy được một ban.

Oanh!

Ngay sau đó.

Một cánh cửa lớn khổng lồ từ trên trời giáng xuống, tản ra quang huy thôi xán.

Uy nghiêm.

Huyền ảo.

Thần thánh bất khả xâm phạm.

Thông qua cánh cửa, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một thế giới to lớn.

Bên trong có sơn có thủy, có thành trì, có binh sĩ, có hoa cỏ cây

cối... "Thần hồ kỳ thần!" "Thủ đoạn thần tiên a!" "Huyền Tổ chân nãi thần nhân!" Giờ khắc này, nguyên bản còn ôm một chút hoài nghi, Quỷ Cốc Tử và Bắc Minh Tử triệt để bỏ đi nghi lự trong lòng.

Đối với chuyện Doanh Huyền thành Tiên, bọn họ không còn hoài nghi.

Thần thông như vậy, nếu còn không phải thần tiên, vậy cái gì mới là thần tiên?

Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt nóng rực cao thấp đánh giá cánh cửa khổng lồ từ trên trời giáng xuống kia.

Hồi lâu, bọn họ mới lưu luyến không rời dời đi ánh mắt, tiến vào Hàm Dương, cầu kiến Doanh Chính.

Lấy thân phận địa vị của bọn họ, huống chi trong triều còn có truyền nhân Quỷ Cốc Cái Nhiếp, hộ pháp Âm Dương Gia Nguyệt Thần, muốn gặp Doanh Chính tự nhiên không khó.

Gặp được Doanh Chính, biết được tin tức tương quan về kịch biến ngoài thành Hàm Dương.

Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Đông Hoàng Thái Nhất đều hưng phấn lên, vội vàng tỏ vẻ, nguyện ý xuất chinh Tam Quốc.

Đây chính là thiên địa Bí cảnh, là một thế giới khác.

Cho dù không có chỗ tốt, đi kiến thức một chút, cũng là đại cơ duyên trước kia không dám tưởng tượng.

Doanh Chính đối với việc này tự nhiên hoan nghênh chí cực.

Có bọn họ gia nhập, đối với việc công đánh Tam Quốc, nếu gặp được cao thủ sẽ càng nhẹ nhõm hơn.

Thương định xong, Doanh Chính mang theo bọn họ tiến về Huyền

Thiên Cung bái kiến Doanh Huyền.

Bọn họ đều là những tồn tại đứng tại trần nhà thế giới này.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Doanh Huyền, bọn họ cảm giác chính mình giống như hài nhi mới sinh, trần trụi bày ra trước mặt Doanh Huyền, không có chút bí mật nào.

Đáng sợ!

Khủng bố!

Trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng dâng lên cùng một ý niệm.

Trong mắt kính sợ càng sâu.

Bái kiến xong, Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên mở miệng nói: "Khởi bẩm Huyền Tổ, Đông Quân Diễm Phi ngưỡng mộ thần uy Huyền Tổ, muốn lưu lại làm nô làm tỳ, thị phụng Huyền Tổ, cũng vì chuộc tội mạo phạm thần uy Huyền Tổ trước đó, không biết có thể hay không?" Thanh âm Đông Hoàng Thái Nhất rơi xuống, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử đang chuẩn bị rời đi trừng lớn mắt, không nghĩ tới Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên chơi chiêu này.

Cái này nếu là thành, Âm Dương Gia chẳng phải là có người bên cạnh Huyền Tổ rồi?

Chỗ tốt có thể nghĩ mà biết!

Doanh Huyền đánh giá Đông Quân Diễm Phi đang hai tay điệp phóng tại bụng dưới, cung kính đứng ở trước mặt.

Diễm Phi thân một bộ váy dài màu ám lam, tóc dài buộc thấp, cài một cây trâm thon dài, trên quan thúc điểm xuyết bảo thạch màu ám lam, trên váy thêu đồ án Tam Túc Kim Ô.

Gương mặt trái xoan đoan trang, đại khí, có phong hoa tuyệt đại mà chỉ nữ tử quý tộc mới có, cho người ta một loại cảm giác phượng

nghi thiên hạ, quý không thể tả, cao nhã, lãnh diễm.

Đẹp đến cực hạn, lại cũng lạnh đến cực hạn.

Phảng phất nữ thần trên trời, đối với nam tử phàm gian mà nói, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể đùa bỡn.

Nàng cùng Nguyệt Thần là chị em ruột, cùng họ Cơ, huyết mạch cao quý.

Bất quá giờ phút này dưới ánh mắt đánh giá của Doanh Huyền, gương mặt trắng nõn đoan trang tiếu lệ của Diễm Phi không khỏi leo lên một vệt hồng vựng dụ người.

Nàng trước đó cùng Đông Hoàng Thái Nhất chiêm bặc Doanh Huyền bị phản phệ, sâu trong tâm linh liền thật sâu in dấu thân ảnh Doanh Huyền.

Trái tim vốn cổ tỉnh không ba như nai con chạy loạn. "Được!" Ngay tại lúc Diễm Phi, Đông Hoàng Thái Nhất tâm tình thắc mắc khẩn trương, thanh âm nhàn nhạt của Doanh Huyền rốt cục vang lên.

Hai người như trút được gánh nặng.

Một cỗ vui sướng cực lớn dâng lên trong lòng.

Mà Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử thì chua như chanh. "Tiểu nhân cáo lui!" Đông Hoàng Thái Nhất để Diễm Phi ở lại, cùng đám người Bắc Minh Tử rời đi.

Rất nhanh, tin tức Diễm Phi ở lại Huyền Thiên Cung như mọc cánh lan truyền khắp Hàm Dương, đến tai tất cả đạt quan quý nhân.

Vô số người đại mạ Đông Hoàng Thái Nhất vô sỉ.

Nhưng tâm tư lại hoạt lạc lên.

Lữ Bất Vi, Vương Tiễn đều nghĩ đến nữ nhi, cháu gái nhà mình.

Nếu có thể cùng Doanh Huyền đáp thượng quan hệ, vậy thì một bước lên trời rồi.

Hơn nữa Doanh Huyền còn chưa cưới vợ.

Nếu là con gái hoặc cháu gái mình gả cho Doanh Huyền, vậy thì một phi trùng thiên rồi.

Tại thời điểm Lữ Bất Vi, Vương Tiễn cùng văn võ bá quan chuẩn bị nghĩ trăm phương ngàn kế nhét người vào Huyền Thiên Cung của Doanh Huyền, thì trong thành Hàm Dương có người phẫn nộ ghen ghét nhất.

Nàng chính là hộ pháp Đại Tần Quốc Sư hiện nay - Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần cùng Diễm Phi là chị em ruột.

Hai người đều là thiên chi kiêu nữ.

Vô luận thiên phú tài tình, hay là võ công trí tuệ, đều là nhất đẳng.

Chính vì thế đồng tính tương xích.

Cho dù chị em cũng không ngoại lệ.

Hai người từ nhỏ liền tranh đua.

Nhưng Diễm Phi nơi nào cũng áp Nguyệt Thần một đầu.

Diễm Phi là Đông Quân, nhân vật số hai Âm Dương Gia.

Nguyệt Thần vẻn vẹn là hộ pháp, tuy rằng địa vị cũng cao, nhưng lại kém Đông Quân một bậc.

Nàng vốn dĩ cũng chuẩn bị cùng Doanh Huyền làm tốt quan hệ.

Nếu có thể làm sâu sắc thêm quan hệ, vậy thì càng tuyệt diệu.

Nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới, Diễm Phi ngày đầu tiên đến Hàm Dương, liền trực tiếp vào ở trong Huyền Thiên Cung của Doanh Huyền. "Đáng ghét!" "Tiện nhân!" "Không biết xấu hổ!" Trong lòng

Nguyệt Thần đại mạ, dưới lớp khăn che mặt mỏng manh, đôi mắt thâm thúy mỹ lệ mang theo nồng đậm không cam lòng cùng ghen ghét.

Nàng biết, một khi Diễm Phi đạt được sủng hạnh của Doanh Huyền, nàng đời này đều đừng mong đánh bại Diễm Phi. "Không được, ta phải nhanh chóng hành động, không thể chờ đợi thêm nữa!" Nguyệt Thần gấp.

Thân phận địa vị nàng không thấp, có thể trực tiếp gặp mặt Doanh Huyền.

Vì lẽ đó, nàng tự mình dâng tới cửa. ...

Chương Đài Cung.

Doanh Chính cũng nhận được tin Diễm Phi ở lại Huyền Thiên Cung.

Đồng thời cũng biết huy hạ văn võ chuẩn bị nhét người vào bên trong cùng việc Nguyệt Thần tự mình chủ động dâng tới cửa.

Doanh Chính không có tức giận.

Đối với chút tâm tư nhỏ của văn võ dưới trướng, cũng không thèm để ý. "Huyền Tổ tích nhật một lòng cầu tiên vấn đạo, đến nay chưa lập gia đình, còn không có con nối dõi, nay đắc đạo thành Tiên, xác thực cần một ít cơ thiếp, là Quả nhân sơ sót!" Doanh Chính trong lòng áy náy tự trách.

Bất hiếu có ba, vô hậu vi đại.

Hắn thế mà không nghĩ tới việc tìm kiếm một nhóm mỹ nữ cho Doanh Huyền.

Đây là sơ sót của hắn. "Trong Bí cảnh Tam Quốc mỹ nữ không ít, cái gì mà Điêu Thuyền, Thái Diễm, Đại Kiều, Tiểu Kiều đều không tệ, vừa vặn đoạt lấy hiến cho Huyền Tổ!" Doanh Chính trong lòng âm

thầm quyết định.

Ngoài thành, trăm vạn đại quân đã được Vương Tiễn, Vương Bí, Lý Tín, Nội Sử Đằng, Mông Vũ, Mông Điềm... chỉnh đốn, hiểu rõ tin tức sắp công đánh Tam Quốc.

Từng người sĩ khí tăng cao, chiến ý bột phát.

Doanh Chính chuẩn bị ngày mai liền xuất binh công đánh Bí cảnh Tam Quốc. ...

Cùng lúc đó, quân vương Lục quốc cùng thủ lĩnh Lang tộc đều nhận được thư từ sứ giả Đại Tần. "Trong vòng một tháng, thần phục hoặc diệt!" Hàn quốc.

Tân Trịnh.

Vương cung. "Há có lý này, Đại Tần thật sự là quá kiêu ngạo!" Hàn Vương An thở hồng hộc, giận không kềm được.

Đối với đám văn võ Trương Khai Địa, Cơ Vô Dạ đại mạ một trận xong, chán nản ngồi tại vương tọa, hỏi: "Các ngươi thấy thế nào?" "Phụ vương, cương thổ tổ tông, không thể cho người dù chỉ một tấc!" Hàn Phi tiến lên, chắp tay nói: "Đại Tần cường thế bá đạo, chẳng qua ỷ vào chính mình quốc lực cường đại cùng với Doanh Huyền mới xuất hiện!" "Kế sách hiện nay, chúng ta chỉ có liên hợp kháng Tần, hợp lực Lục quốc, chống lại Đại Tần!" "Cửu công tử lời ấy sai rồi!" Cơ Vô Dạ cười nhạo một tiếng, châm chọc nói: "Hợp lực Lục quốc chống lại Đại Tần?

Không nói Đại Tần chiến lực cường đại, quang cái vị Doanh Huyền uyển như tiên thần kia đã không thể chống lại!" "Tiên thần chi lực, há lại nhân lực có thể ngăn cản!" "Chẳng lẽ cơ nghiệp trăm năm Hàn quốc ta cứ như vậy chắp tay nhường cho người?

Đại tướng quân cầm bổng lộc Hàn quốc ta, cái mông cũng đừng

có ngồi lệch!" Hàn Phi lạnh lùng nói. "Ta chỉ là ăn ngay nói thật!" Cơ Vô Dạ khinh thường nói: "Chỉ cần Cửu công tử có thể ngăn trở Doanh Huyền, ta đích thân ra trận, ngăn trở đại quân Đại Tần!" "Nhưng Cửu công tử ngươi có thể ngăn trở Doanh Huyền sao?

Một khi chọc giận Đại Tần, đến lúc đó máu chảy thành sông, sợ có họa diệt tộc!" Hàn Vương An nghe vậy, thân thể run lên, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Lão biết họa diệt tộc trong miệng Cơ Vô Dạ không phải tộc nào khác, tất nhiên là vương tộc Hàn quốc của lão.

Hàn Phi há to miệng, không biết nên nói như thế nào.

Hắn tự nhiên không có khả năng ngăn trở Doanh Huyền.

Hắn cũng biết Hàn quốc không cản được Đại Tần, càng cản không được Doanh Huyền.

Càng biết Lục quốc liên hợp căn bản không có khả năng.

Hắn sở dĩ phản đối, chỉ là không cam lòng.

Chương 7

Hắn muốn nói ninh vi ngọc toái, bất vi ngõa toàn (thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành), nhưng chung quy không có nói ra khỏi miệng.

Huống chi hắn biết, phụ vương Hàn Vương An nhát gan như chuột, căn bản không có cái đảm lượng cùng khí phách ấy. "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, bãi triều!" Hàn Vương An không kiên nhẫn khoát khoát tay, trực tiếp rời đi.

Lão hiện tại lòng rối như tơ vò, không biết lựa chọn như thế nào.

Cho nên, lựa chọn trốn tránh.

Dù sao có thời gian một tháng.

Không vội quyết định ngay bây giờ.

Lão đi tới Ngự Hương Các, chuẩn bị tìm Minh Châu phu nhân buông lỏng một chút, làm dịu tâm tình.

Vừa tiến vào Ngự Hương Các, mùi hương lượn lờ chui vào mũi, thân thể bị móc rỗng của Hàn Vương An lập tức cảm giác nhẹ nhàng, phiêu phiêu dục tiên, toàn thân nói không nên lời sướng khoái. "Phu nhân!" Hàn Vương An vác cái bụng phệ, mang theo nụ cười hèn mọn kêu to. "Đại vương!" Một đạo thân ảnh có thân tư ngạo nhân từ phía sau lả lướt đi tới, ăn mặc yêu dã, tất đen như thác nước.

Mấy chiếc trâm tinh xảo búi lấy mái tóc dài nhu thuận, phần đuôi còn treo bộ dao (trâm rung) thật dài, treo hai khỏa trân phẩm bảo châu, khi đi lại, hơi hơi lay động, tôn lên vẻ tuyệt mỹ yêu nhiêu của nàng.

Đôi mắt đẹp hẹp dài khẽ chớp động, ý cười hàm xúc, tự có mị ý dập dờn, miệng nhỏ khẽ nhếch, môi đỏ khẽ mở, muốn dẫn người nhất thân phương trạch.

Hàn Vương An tâm tình dập dờn, hoa mắt thần mê, đưa tay muốn bắt lấy bàn tay nhỏ bé nhu nhuyễn của Triệu Nữ Yêu Minh Châu phu nhân, lại bị nàng không dấu vết tránh đi.

Sau đó huyễn thuật phối hợp hương liệu Bách Việt thôi động, đem Hàn Vương An kéo vào trong mộng huyễn cảnh.

Trong mộng huyễn cảnh, Hàn Vương An ý khí phong phát, thân thể tốt chưa từng có, thật không vui sướng. "Phế vật!" Minh Châu phu nhân liếc mắt nhìn Hàn Vương An đang ngã trên giường, ôm chăn lăn qua lăn lại, lâm vào huyễn cảnh không thể tự kiềm chế, trong mắt tràn đầy bỉ di cùng khinh thường.

Hàn Vương An mỗi lần tới chỗ Minh Châu phu nhân, đều cảm thấy là hưởng thụ to lớn, nhân thử đối với Minh Châu phu nhân trăm chiều ân sủng.

Kỳ thật ngay cả ngón tay người ta cũng không đụng tới, còn bị huyễn thuật cùng dược vật của Minh Châu phu nhân móc rỗng thân thể, một ngày không bằng một ngày.

Mà tại lúc Hàn Vương An ôm chăn, ở trong mộng huyễn cảnh vui đến quên cả trời đất, thì quân vương năm nước Triệu, Ngụy, Tề, Yến, Sở cùng Lang tộc Đầu Mạn Thiền Vu cũng đang thương thảo kế sách đối Tần.

Chỉ là hàng hay chiến, y nguyên tranh luận không ngớt.

Bọn họ kiêng kỵ nhất chính là nghi tự tiên nhân Doanh Huyền.

Nếu không phải Doanh Huyền, bọn họ căn bản sẽ không cân nhắc đầu hàng.

Đối với những điều này, Doanh Huyền rất rõ ràng, lại không có để ý.

Hắn biết, dưới uy thế của hắn, vô luận Lục quốc hay là Lang tộc,

cuối cùng chỉ có một con đường vô điều kiện đầu hàng để đi. "Thú vị!" Bỗng nhiên, khóe miệng Doanh Huyền khẽ nhếch, đầy hứng thú nhìn ra phía ngoài.

Hắn cảm giác được Nguyệt Thần đã tới bên ngoài Huyền Thiên Cung.

Đối với chút xích mích của hai chị em Nguyệt Thần và Diễm Phi, Doanh Huyền rất rõ ràng.

Tỷ muội tương ái tương sát.

Rất thú vị. "Ngươi tới làm gì?" Diễm Phi nhìn Nguyệt Thần, đôi mắt đẹp ôn nhu trong nháy mắt lạnh lẽo, ánh mắt băng lãnh tựa như một vị nữ vương nhìn xuống nhân thế gian, lãnh mạc vô tình.

Làm chị gái Nguyệt Thần, Nguyệt Thần có tâm tư gì, nàng cũng có thể đoán được một hai. "Đương nhiên là đến bái kiến Huyền Tổ!" Thanh âm Nguyệt Thần đạm nhiên, phảng phất không nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Diễm Phi, chậm rãi nói: "Còn xin Đông Quân đại nhân thông bẩm Huyền Tổ!" Diễm Phi nhíu nhíu mày, tuy rằng địa vị nàng tại Âm Dương Gia cao hơn Nguyệt Thần một chút, nhưng dính đến sự tình Doanh Huyền, nàng cũng không dám tự mình làm chủ. "Cho nàng vào đi!" Ngay tại lúc Diễm Phi chuẩn bị thông tri Doanh Huyền có tiếp kiến Nguyệt Thần hay không, trong đầu nàng vang lên thanh âm của Doanh Huyền. "Đi theo ta!" Diễm Phi thật sâu nhìn thoáng qua Nguyệt Thần, xoay người mang theo nàng đi vào.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Nguyệt Thần khẽ nhếch, đối với việc này cũng không ngoài ý muốn.

Doanh Huyền thần thông quảng đại.

Diễm Phi tuyệt đối không dám vượt qua Doanh Huyền trực tiếp ngăn cản nàng.

Rất nhanh.

Diễm Phi mang theo Nguyệt Thần đi tới trước mặt Doanh Huyền.

So sánh với khí chất nữ thần cao quý ung dung của Diễm Phi, Nguyệt Thần liền phảng phất Quảng Hàn tiên tử trong trăng, xuất trần mờ mịt, không thể nắm bắt, thấu ra vẻ thần bí.

Khăn che mặt già giấu đi đôi mắt, khiến người ta không nhìn thấy dung nhan hoàn mỹ của nàng.

Chỉ có thể nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn thủy nhuận khiến người ta thèm thuồng kia, hồng nhuận sáng bóng, muốn dẫn người nhất thân phương trạch.

Nàng hai tay giao điệp tại bụng dưới, có đoan trang ưu nhã tương đồng với Diễm Phi, doanh doanh cúi đầu, thanh âm không linh uyển chuyển: "Nguyệt Thần bái kiến Huyền Tổ, chúc Huyền Tổ thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ ngang trời đất!" Một trận u hương dễ ngửi đập vào mặt, khác biệt với u hương trên người Diễm Phi, nhưng cũng dễ ngửi như thế, thấm vào ruột gan. "Không cần đa lễ!" Doanh Huyền nhìn Nguyệt Thần trước mặt, nói: "Ngươi tìm ta có việc?" "Thiếp thân ngưỡng mộ thần uy Huyền Tổ, muốn thị phụng tả hữu Huyền Tổ, để tiện lắng nghe Huyền Tổ dạy bảo, cầu Huyền Tổ thành toàn!" Nguyệt Thần không có quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng.

Nàng biết trước mặt Doanh Huyền, giở thủ đoạn khẳng định vô dụng, nói không chừng còn hoàn toàn ngược lại. "Nga..." Ánh mắt Doanh Huyền lưu chuyển trên người Nguyệt Thần, dưới tâm tình thắc mắc khẩn trương của người sau, gật gật đầu: "Vậy ngươi liền lưu lại đi!" "Đa tạ Huyền Tổ!" Nguyệt Thần đại hỉ, trái tim nguyên bản nhảy lên tận cổ họng rốt cục hạ xuống. "Diễm Phi, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!" Nguyệt Thần âm thầm thề.

Nguyệt Thần lưu tại Huyền Thiên Cung, cùng Diễm Phi giống nhau làm thiếp thân thị nữ.

Pha trà.

Rót rượu.

Bóp vai.

Đấm lưng.

Hai người âm thầm so kè, Doanh Huyền ổn tọa điếu ngư đài, vui vẻ hưởng thụ.

Một đêm thời gian, lặng yên mà qua.

Hôm nay, chính là ngày Đại Tần duệ sĩ xuất chinh Bí cảnh Tam Quốc.

Lấy Vương Tiễn làm soái, Lý Tín, Nội Sử Đằng, Mông Vũ làm phó tướng, suất lĩnh Đại Tần Hoàng Kim Hỏa Kỵ Binh, Bách Chiến Xuyên Giáp Binh, Long Hổ Kỵ Binh, Hắc Thiết Giáp Binh, hợp lại trăm vạn đại quân.

Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử cùng với Tuân Tử đến chậm sau đó và các cao thủ Chư Tử Bách Gia đi theo.

Vương Tiễn khoác kiên cầm nhuệ, cưỡi chiến mã, vị trí trước ba quân, nhìn về phía cánh cửa lớn khổng lồ thần thánh uy nghiêm kia, trong lòng rất là kích động.

Hôm qua bọn họ đã phái thám tử đi vào tham tri qua tin tức, xác nhận thời gian điểm.

Giờ phút này Mười tám lộ chư hầu đang ở trước Tị Thủy Quan.

Quan Vũ còn chưa trảm Hoa Hùng.

Bất quá cũng sắp rồi. "Xuất chinh!" Vương Tiễn rút ra bội kiếm,

chỉ về phía trước. "Phong!" "Phong!" "Phong!" Trăm vạn đại quân cùng nhau quát to, tâm tình kích động, sau đó bước những bước chân chỉnh tề, uyển như một con trường long tiến vào cánh cửa. "Đây chính là Tam Quốc bí cảnh sao?

Một thế giới hoàn toàn mới?" "Nghe nói tương tự như Đại Tần chúng ta, có thể coi là thế giới của hơn bốn trăm năm sau Đại Tần!" "Không biết Huyền Tổ làm sao làm được, thật là thần hồ kỳ thần!" "Nghe nói đây mới chỉ là bắt đầu, sau này còn sẽ có nhiều bí cảnh mạnh hơn nữa, trường sinh chi pháp, trường sinh đan dược, thần binh lợi khí... hết thảy đều có khả năng!" Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, Đông Hoàng Thái Nhất các loại cảm nhận hết thảy của thế giới Tam Quốc, trong mắt mang theo hiếu kỳ cùng chờ mong.

Ông ông!

Một đen một trắng hai đạo thân ảnh tuyệt mỹ lãnh diễm xuất hiện, đi tới trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, chính là Âm Dương Gia Mộc bộ trưởng lão Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh.

Các nàng hôm qua liền đã qua đây, phụ trách dò xét tin tức.

Đương nhiên, dò xét tin tức không chỉ có các nàng, còn có thám tử của La Võng, quân trung thám tử do Vương Tiễn phái tới, vân vân. "Có tin tức gì?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi. "Hôm nay Hoa Hùng tại Tị Thủy Quan khiêu chiến mười tám lộ chư hầu." Hắc y Thiếu Tư Mệnh dùng thanh âm không hàm chứa chút tình cảm nào lạnh lùng nói. "Xem ra hôm nay chính là thời gian Quan Vũ ôn tửu trảm Hoa Hùng!" Bắc Minh Tử nói. "Chém giết Hoa Hùng xong, mười tám lộ chư hầu liền có thể thuận lợi công hạ Tị Thủy Quan!" Quỷ Cốc Tử đi theo nói.

Bọn họ ngày hôm qua đã xem qua Tam Quốc thư sách mà Doanh Huyền giao cho Doanh Chính.

Lúc này, Vương Tiễn từ bên cạnh đi tới, hắn cũng thu được tin

tức từ thám tử dưới trướng. "Vương tướng quân, dựa theo kế hoạch đã định trước đó, chúng ta đi trước Lạc Dương nhìn chằm chằm Đổng Trác và Lữ Bố, miễn cho bọn hắn đến lúc đó chạy mất!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn về phía Vương Tiễn.

Bởi vì Doanh Huyền giao cho ba nhiệm vụ, trong đó hai cái chính là thu phục hoặc đánh giết Lữ Bố, Đổng Trác.

Để cam đoan vạn vô nhất thất, lúc Doanh Chính cùng bọn họ định ra kế hoạch, liền chuẩn bị để Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, Tuân Tử đẳng võ đạo cao thủ đi trước một bước đến Lạc Dương nhìn chằm chằm Lữ Bố và Đổng Trác.

Nếu như hai người muốn trốn, liền đem bắt lại hoặc đánh giết.

Mà Vương Tiễn thì dẫn đầu đại quân nghiền ép qua, hoàn thành nhiệm vụ thứ ba, nắm giữ Tam Quốc bảy thành cương vực. "Làm phiền các vị!" Vương Tiễn chắp tay. "Vương tướng quân khách khí, đều là vì Đại Tần hiệu lực, vì Huyền Tổ hiệu lao!" Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác khách sáo một phen, sau đó vô thanh vô tức rời đi.

Lấy thực lực của bọn họ, nhìn chằm chằm Lữ Bố và Đổng Trác, hai người kia tuyệt đối chạy không thoát. "Nội Sử Đẳng!" Sau khi nhóm Đông Hoàng Thái Nhất rời đi, Vương Tiễn lập tức ra lệnh: "Ngươi dẫn đầu hai mươi vạn Long Hổ kỵ binh, từ cánh trái bao vây, phong tỏa cánh trái của mười tám lộ chư hầu, trước khi ta phát động tiến công, không được khinh động!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Nội Sử Đẳng mang theo hai mươi vạn Long Hổ kỵ binh nhanh chóng rời đi. "Lý Tín!" "Mạt tướng tại!" Lý Tín lập tức xuất liệt. "Ngươi dẫn đầu hai mươi vạn đại quân từ cánh phải bao vây, phong tỏa cánh phải của mười tám lộ chư hầu, trước khi ta phát động tiến công, không được khinh động!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Lý Tín mang theo đại quân

nhanh chóng rời đi.

Vương Tiễn dẫn đầu đại quân còn lại chậm rãi từ chính diện áp lên, chờ khoảnh khắc mười tám lộ chư hầu công phá Tị Thủy Quan, liền là lúc hắn phát động tổng công.

Mà trên đường đi, thám tử của Đổng Trác và mười tám lộ chư hầu đều bị cao thủ La Võng, Âm Dương Gia âm thầm giải quyết.

Võ đạo tu vi hàng duy đả kích (tấn công từ chiều không gian cao hơn), dưới sự toàn lực của đại sát khí La Võng và cao thủ Âm Dương Gia, đám thám tử kia căn bản không có chút lực đề kháng nào, toàn bộ bị nhổ tận gốc. ...

Huyền Thiên Cung nội.

Doanh Huyền lười biếng nằm trên thái sư ỷ, Nguyệt Thần và Diễm Phi hầu hạ hai bên.

Ông!

Doanh Huyền nhẹ nhàng vung tay lên, giữa không trung lập tức hiện ra một cái quang mạc khổng lồ, trong quang mạc chiếu rọi chính là hình ảnh đám người Vương Tiễn tại Tam Quốc bí cảnh. "Huyền Tổ hảo thần thông!" Doanh Chính đợi ở một bên nhịn không được tán thán, mỗi lần thấy Doanh Huyền xuất thủ, đều có một loại chấn hám không giống nhau.

Đám người Lữ Bất Vi cũng giống như thế.

Bọn họ đều nhao nhao ngẩng đầu, tụ tinh hội thần nhìn qua hình ảnh giữa không trung.

Doanh Huyền thấy bên phía Vương Tiễn còn đang đi đường, không có gì đáng xem, đại thủ lần nữa vung lên, lại một bức quang mạc ngưng tụ mà ra. "Báo ~~~" "Báo!

Bẩm minh chủ, Du tướng quân cùng Hoa Hùng chinh chiến một cái hiệp, liền bị chém xuống ngựa!" "A...

Một cái hiệp?" "Một cái hiệp?" "A, Hoa Hùng quả nhiên anh dũng a!" "Ai dám xuất chiến Hoa Hùng?" "Viên công, ngã có thượng tướng quân Phan Phượng, tay cầm một thanh Khai Sơn Phủ nặng trăm cân, có vạn phu bất đương chi dũng, người này tất có thể chém giết Hoa Hùng!" "..." "Vừa đến đã là danh tràng diện a!" Doanh Huyền nhìn qua quang mạc giữa không trung, khẽ cười một tiếng, nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng.

Diễm Phi, Nguyệt Thần, Doanh Chính, Lữ Bất Vi bọn người ánh mắt sáng rực, gắt gao nhìn chằm chằm quang mạc, sợ bỏ lỡ một tơ một hào.

Bọn họ không có đi Tam Quốc bí cảnh, nhưng giờ phút này có thể ở chỗ này nhìn thấy, cũng không tệ. "Báo!!" "Bẩm minh chủ, Phan tướng quân cùng Hoa Hùng chinh chiến không đến một cái hiệp, liền bị trảm tại dưới ngựa!" "Cái gì?

Lại bị chém?" Trong màn hình, lại là từng đạo tiếng kinh hô vang lên.

Doanh Chính rất hứng thú nhìn qua, mặc dù đã xem qua 'Kịch bản', nhưng vẫn cảm giác rất thú vị.

Chương 8

"Hoa Hùng này ngược lại là một viên mãnh tướng!" Doanh Chính khen. "Đại vương nếu là ưa thích, giờ phút này phái người thông báo Vương Tiễn tướng quân, còn có thể cứu Hoa Hùng, thu làm của riêng!" Một cái đại thần nói. "Kế hoạch đã định, há có thể tùy ý sửa đổi, huống chi tướng ở bên ngoài, tùy ý can thiệp thì còn đánh trận thế nào!" Doanh Chính bình tĩnh nói, thanh âm không mang theo chút khói lửa, nhưng vị đại thần vừa mới nói chuyện lại tâm thần run lên, quỳ rạp xuống đất, vội vàng nói: "Đại vương thứ tội, thần biết sai rồi!" "Lui ra!" Doanh Chính thản nhiên nói. "Vi thần cáo lui!" Đại thần ánh mắt ảm đạm, vội vàng lui ra.

Hắn biết hắn đã mất đi sủng hạnh.

Tiền đồ vô quang.

Lữ Bất Vi trong lòng cười nhạo, vỗ mông ngựa đều không cần não, thảo nào vỗ lên đùi ngựa.

Cứu Hoa Hùng, mang ý nghĩa muốn sớm xuất thủ, đến lúc đó tổn thất tất nhiên tăng nhiều, lại há là một tên Hoa Hùng có thể so sánh?

Huống chi nếu vì vậy mà làm trễ nải nhiệm vụ của Huyền Tổ, một vạn tên Hoa Hùng đều không đủ đền.

Hắn tiếp tục nhìn qua hình ảnh.

Mà Doanh Huyền cũng không có để ý.

Diễm Phi cùng Nguyệt Thần hầu hạ tại hai bên, tận tâm tận lực, đối với Hoa Hùng cái gì đó, các nàng không có nửa điểm hứng thú.

Hoa Hùng tại Tam Quốc võ tướng bên trong coi như không tệ, nhưng thật sự cùng các nàng đơn đả độc đấu liều thực lực, bất kỳ ai

trong các nàng đều có thể treo lên đánh Hoa Hùng. "Ai dám xuất chiến Hoa Hùng, thưởng ngàn vàng, tặng lương mã trăm thớt!" Trong màn hình, Viên Thiệu hỏi: "Ai dám xuất chiến?" Chúng chư hầu hai mặt nhìn nhau, lại không người hưởng ứng. "Chỉ tiếc thượng tướng Nhan Lương, Văn Xú của ta không có ở đây, nếu có một người ở đây, há dung Hoa Hùng làm càn?" "Mã cung thủ Quan Vũ xin chiến Hoa Hùng!" Quan Vũ xuất liệt. "Cái gì?

Ngươi một cái nho nhỏ cung thủ cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, ngươi cho rằng chúng ta chúng chư hầu không có đại tướng quân rồi sao?

Đuổi ra ngoài!" Viên Thuật quát. "Công Lộ huynh, bớt giận!" Tào Tháo đứng ra, nói: "Người này đã đứng ra, tất nhiên có dũng lược, sao không để hắn thử một lần!" "Mạnh Đức, sai một cái nho nhỏ cung thủ xuất chiến, há không phải để Hoa Hùng chê cười sao?" "Công Lộ huynh, mời xem!

Người này sinh ra mày tằm mắt phượng, mặt mũi tràn đầy anh hùng khí, Hoa Hùng lại làm sao biết hắn là cung thủ đâu?" "Cái tên họ Tào này nói đúng!" Trương Phi thanh như hồng chung, ngạo nhiên nói: "Nhị ca ta chính là cái cung thủ này, thắng qua tất cả tướng quân chư hầu các ngươi!" Quan Vũ thấy đám người chần chờ, thản nhiên nói: "Nếu là chém không được đầu Hoa Hùng, vậy liền chém đầu Quan mỗ tạ tội!" Lưu Bị cũng đứng ra: "Lưu Quan Trương ba huynh đệ nghĩa đồng sinh tử, như nhị đệ ta không thắng, nguyện chém đầu người ba huynh đệ chúng ta!" "Tốt!

Lưu Huyền Đức không hổ là hoàng thất tông thân, hào khí ngất trời!" Tào Tháo lãng thanh nói: "Quân giáo, mang rượu đến!

Ta muốn vì vị tráng sĩ này kính rượu tráng hành!" Tào Tháo bưng chén rượu đưa đến trước người Quan Vũ: "Mời!" "Không cần!

Nho nhỏ Hoa Hùng, cần gì mượn rượu!

Chư công chờ một lát, Quan mỗ đi một chút sẽ trở lại!" ...

Quan Vũ đi ra, ôn tửu trảm Hoa Hùng.

Đám người Doanh Chính xem qua Tam Quốc do Doanh Huyền đưa, đều rất rõ ràng. "Mười tám lộ chư hầu thảo Đổng này, cũng giống như năm đó Lục quốc hợp lực công Tần, lòng người không đồng, mỗi người đều có tính toán, cuối cùng lại làm sao có thể thành công!" Doanh Chính nghĩ đến chuyện Lục quốc công Tần đã từng, cảm khái nói. "Bệ hạ nói rất đúng, bất quá bây giờ có Đại Tần thiết kỵ quá khứ, Đổng Trác cũng đến cùng đường rồi!" Phùng Khứ Tật phụ họa nói. "Tiếp xuống liền xem Vương tướng quân!" Doanh Chính gắt gao nhìn chằm chằm quang mạc giữa không trung, chỉ thấy Quan Vũ ba đao chém Hoa Hùng, xách theo đầu người Hoa Hùng chấn kinh mười tám lộ chư hầu, từ đây dương danh thiên hạ.

Viên Thiệu các loại nhân cơ hội này, đại quân xuất kích, công kích Tị Thủy Quan.

Tị Thủy Quan bởi vì Hoa Hùng bị chém, quân tâm bất ổn, rất nhanh liền bị công phá.

Trung quân đại doanh.

Viên Thiệu, Viên Thuật các loại mười tám lộ chư hầu hồng quang đầy mặt, tràn đầy vui sướng. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Đột nhiên, đại địa chấn chiến, tiếng hò giết phợp trời dậy đất chấn nhĩ dục lung, sát khí cuồn cuộn quét ngang tứ phương!

Viên Thiệu, Viên Thuật các loại mười tám lộ chư hầu đại kinh. "Chuyện gì xảy ra?" "Đâu ra tiếng hò giết?" "Báo...

Minh chủ, không xong, không xong, chung quanh đột nhiên giết ra một chi đại quân, trùng trùng điệp điệp, thế không thể đỡ, lao thẳng

tới trung quân đại doanh mà đến rồi!" Một tên thám tử hoảng hốt từ ngoài trướng lảo đảo xông vào, lo lắng hô. "Cái gì?" "Đâu ra đại quân?" "Chẳng lẽ là viện quân của Đổng Trác?" "Làm sao có thể?

Không nghe nói Đổng Trác phái viện quân tới a?" Viên Thiệu, Viên Thuật, Tào Tháo, Hàn Phức, Khổng Dung các loại mười tám lộ chư hầu không hiểu ra sao, vội vàng hướng ngoài trướng đi đến. "A!" Ngay tại lúc này, ngoài trướng vang lên từng đạo tiếng kêu thảm thiết, đám người Viên Thiệu vừa ra tới liền thấy từng cái sát thủ dung mạo lãnh liệt, uyển như địa ngục sứ giả giết tới.

Từng cái binh sĩ giống như cắt dưa thái rau bị chém giết.

Những sát thủ này, chính là sát thủ La Võng danh chấn thất quốc hào xưng "Thiên La Địa Võng, không chỗ nào không lọt" của thế giới Đại Tần. "Tê!" Tào Tháo trong lòng hít một hơi lãnh khí, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sát thủ khủng bố như thế, kiếm thuật kia quá đáng sợ, phảng phất vì giết chóc mà sinh. "Ân?" Bỗng nhiên, con mắt Tào Tháo sáng lên, trừng đến lão đại.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ, bước đôi chân dài miên man chậm rãi đi tới.

Nàng thân mặc bộ váy dài màu đỏ xẻ tà, áo khoác ngoài màu đen, đem dáng người thon dài tôn lên đến thướt tha hữu hình, khí chất yêu mị.

Nàng một bàn tay ngọc yêu dị tinh hồng chống lấy eo thon, một gương mặt trái xoan lộ ra một cỗ lãnh mị hương vị, ngũ quan lập thể, lộ ra vài phần tính xâm lược, một sợi tóc từ trước trán hoạt lạc, càng tăng thêm vài phần tự tin ngạo nhiên.

Thành thục lãnh mị.

Phong thái ngự tỷ mười phần.

Nhất là đôi chân thon dài thẳng tắp kia, mang theo tất lụa hoa văn màu tím, phối hợp giày cao gót màu đỏ, tôn nhau lên càng nổi bật, phá lệ hút mắt.

Tào Tháo vốn yêu thích thiếu phụ mỹ nhân trực tiếp nhìn ngây người.

Hắn gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng ngự tỷ lãnh diễm thời thượng, có khí chất như thế này, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp, một trái tim lão sắc phôi táo động khó nhịn.

Nhưng mà, một khắc sau, trái tim nóng hổi của Tào Tháo trong nháy mắt lạnh buốt lạnh buốt.

Chỉ thấy một cánh tay ngọc thon dài yêu diễm thả xinh đẹp, diễm hồng đến gần như yêu dị của Đại Tư Mệnh nâng lên, nương theo sương mù màu ám hồng, một cái Khô Lâu Ấn ngưng tụ mà ra, cách không một chưởng.

Một viên đại tướng dưới tay hắn cách xa mấy mét, bị một chưởng đánh chết. "Tê!" Tào Tháo kinh ngây người.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta không có nằm mơ chứ? ... "Chẳng lẽ là yêu nhân của Thái Bình Đạo?" "Bọn hắn thật sự biết yêu thuật?" Không chỉ Tào Tháo kinh ngây người.

Bên cạnh Viên Thiệu, Viên Thuật, Khổng Dung các loại chư hầu đồng dạng kinh ngây người.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn giết người như vậy.

Sương mù màu ám hồng ngưng tụ thành một cái Khô Lâu Ấn

khủng bố, sau đó cách không một chưởng đem người diệt sát, thần hồ kỳ thần, tà hồ chết đi được!

Thương!

Thương!

Ngay tại lúc bọn hắn chấn hám Đại Tư Mệnh dùng Khô Lâu Huyết Thủ Ấn giết người, kiếm khí băng lãnh thấu xương đã gác ở trên cổ bọn hắn, phong mang nhiếp người cắt cổ bọn hắn đau nhức, dật xuất từng sợi vết máu.

Lại là sát thủ La Võng đem bọn hắn khống chế được. "Các ngươi là ai?" Tào Tháo cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại, nhìn về phía Đại Tư Mệnh thành thục lãnh mị, phong tình vạn chủng.

Tại trong những sát thủ La Võng này, thân phận địa vị của Đại Tư Mệnh hiển nhiên cao hơn. "Bớt nói nhảm, đều thành thật ngốc cho ta, ai dám dị động, giết không tha!" Thanh âm lãnh liệt thấu xương của Đại Tư Mệnh quanh quẩn, dọa đến đám người Viên Thiệu, Viên Thuật run một cái, toàn thân run rẩy như cái sàng, xém chút nữa không có bị dọa đái ra quần.

Tào Tháo mặc dù không có bị hù dọa, nhưng cũng không dám nói thêm.

Bọn họ nhìn về phía bốn phía.

Mục quang có thể nhìn thấy, thân vệ quân của bọn hắn bị từng chi kỵ binh không biết tên đánh cho tơi bời, hoàn toàn là một màn đồ sát nghiêng về một bên. "Đây là quân đội nơi nào?" "Kỵ binh này so với Tây Lương thiết kỵ kiêu dũng thiện chiến còn khủng bố hơn, thật là quá mạnh!" "Tinh nhuệ như vậy, thiên hạ ai có thể cản?" Tào Tháo nhìn qua Đại Tần thiết kỵ, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Hắn nếu là có một cánh quân kỵ binh như thế, nằm mơ đều có thể

cười tỉnh.

Không có cách nào.

Thế giới cấp độ nghiền ép.

Tam Quốc võ tướng thực lực mặc dù không tệ, nhưng so với thế giới Thiên Hành Tần Thời đã đạt tới trung võ, thậm chí có thể nói cao võ, chênh lệch hiển nhiên dễ thấy.

Binh lính Đại Tần thiết kỵ tố chất thân thể hoàn toàn nghiền ép binh sĩ Tam Quốc.

Tùy tiện một cái tiểu binh Đại Tần, khởi mã có thể so với Tam Quốc nhị lưu võ tướng.

Càng huống chi Đại Tần thiết kỵ trang bị bá đạo cơ quan thuật của Công Thâu gia, vô luận binh khí hay là áo giáp, đều nghiền ép trang bị Tam Quốc.

Đối với bọn hắn mà nói chính là hàng duy đả kích. "Xong!" Viên Thuật, Viên Thiệu các loại nhìn qua thân vệ chính mình bị đồ sát, ánh mắt tuyệt vọng, đặt mông than nhuyễn trên mặt đất, cả người đều hỏng mất. ...

Trước Tị Thủy Quan.

Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi, Tôn Kiên bọn người nhân lúc Hoa Hùng bị chém giết, dẫn binh xung kích, thừa thế xông lên đem Tị Thủy Quan công hạ. "Ha ha ha, thống khoái!

Thật là thống khoái!" Trương Phi tay cầm Trượng Bát Xà Mâu nhiễm huyết, thanh như hồng chung, ngửa mặt lên trời thét dài, cả người nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly.

Bên cạnh hắn, Quan Vũ một tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, một tay khẽ vuốt râu đẹp, thần sắc ngạo nhiên.

Oanh long long!

Đột nhiên, đại địa chấn chiến đứng lên, phảng phất thiên quân vạn mã lao nhanh mà đến, lại như địa long xoay người, bài sơn đảo hải. "Cái quỷ gì?" Trương Phi ngẩng đầu nhìn lại, lập tức kinh ngây người.

Không biết lúc nào, một chi hắc giáp kỵ binh uyển như dòng sông màu đen cuốn tới, mênh mông cuồn cuộn, không thể ngăn cản.

Nhất là khí thế khủng bố ngập trời do thế công kích của kỵ binh kia hình thành, để Trương Phi cảm thấy áp lực như núi, có loại cảm giác tim đập nhanh.

Hắn có vạn phu bất đương chi dũng.

Trong thiên quân vạn mã lấy thủ cấp thượng tướng, như lấy đồ trong túi.

Nhưng mà, đối mặt kỵ binh khủng bố như thế, cho dù Trương Phi cũng không dám mậu nhiên xông trận, càng đừng nói vạn quân ở giữa lấy thủ cấp thượng tướng. "Thật là kỵ binh tinh nhuệ, Tây Lương thiết kỵ hào xưng thiên hạ vô địch so sánh với nó, hoàn toàn không phải một cái cấp bậc!" Quan Vũ khẽ vuốt râu đẹp tay ngừng lại, cho dù lấy sự cao ngạo của hắn, cũng không khỏi ngưng trọng lên, từ đáy lòng tán thán nói. "Nếu là ta có một chi kỵ binh như thế này, lo gì đại nghiệp không thành, Hán tặc không diệt!" Lưu Bị thần sắc diễm tiện, đáy lòng tràn đầy khát vọng. "Đại ca, những kỵ binh này đánh tới, chẳng lẽ là vương bài bí mật của Đổng Trác, viện quân của hắn đến rồi?" Trương Phi nắm chặt trường mâu trong tay, nóng lòng muốn thử.

Mặc dù những kỵ binh này rất khủng bố.

Hắn chưa từng thấy qua kỵ binh tinh nhuệ như thế.

Nhưng hắn Trương Phi là người phương nào?

Hắn sợ qua ai?

Hắn giờ phút này rất muốn xông đi lên, thử xem thâm thiển của chi kỵ binh này! "Nhị đệ tam đệ, binh mã này kẻ đến không thiện, nhưng không giống như là nhân mã của Đổng Trác!" Lưu Bị nhìn qua Đại Tần thiết kỵ mênh mông cuồn cuộn uyển như một đầu trường long màu đen cuốn tới, trầm giọng nói: "Xem cờ hiệu, tựa hồ là văn tự Tiên Tần, cũng không biết là người phương nào tổ kiến, vậy mà tinh nhuệ như thế!" "Đợi chút nữa cẩn thận, lấy bảo tồn thực lực làm chủ!

Thiết không thể ngạnh bính!" Lưu Bị trịnh trọng dặn dò.

Hắn hiện tại không có binh sĩ, không có địa bàn.

Chương 9

Duy nhất sở hữu chính là hai huynh đệ có vạn phu bất đương chi dũng.

Đây là tiền vốn để hắn thành tựu đại nghiệp.

Lão bà có thể ném, có thể tổn thất.

Nhưng huynh đệ không thể ném, không thể tổn thất.

Dùng lời của hắn nói, chính là nữ nhân như y phục, huynh đệ như thủ túc.

Y phục có thể đổi, thủ túc không thể đoạn. "Đại ca yên tâm!" Trương Phi, Quan Vũ cùng kêu lên nói.

Thanh âm tràn đầy tự tin.

Trên đời này người muốn giết bọn hắn còn chưa ra đời đâu! "Giết!" "Giết!" Sát khí khủng bố đập vào mặt, tướng sĩ dưới trướng mười tám lộ chư hầu bị Đại Tần thiết kỵ vừa xông liền tán, tan tác tơi bời.

Bọn hắn vừa mới công hạ Tị Thủy Quan, tâm thần buông lỏng, đang chuẩn bị hưởng thụ trái cây thắng lợi, đâu nghĩ đến có người đột nhiên đánh lén.

Căn bản không có chút chuẩn bị cùng chiến lực. "Thái!" Trương Phi xách theo Trượng Bát Xà Mâu, hoành tảo thiên quân, đánh bay hai cái kỵ binh Đại Tần, lệ quát nói: "Yến nhân Trương Phi tại đây, ai dám đánh với ta một trận?" Lôi âm cuồn cuộn, giống như hổ báo.

Đại Tần thiết kỵ chung quanh tâm thần đều bị Trương Phi chấn nhiếp rồi.

Không thể không nói, cái to mồm này của Trương Phi, cái khí thế này, xác thực lợi hại.

Trường Bản Pha đơn kỵ cứu chúa, thất tiến thất xuất, giết đến máu nhuộm chiến bào, là thời khắc quang thải nhất cả một đời Triệu Vân, bằng vào đây tiếng tăm chấn thiên hạ, danh truyền thiên cổ.

Mà Trương Phi thủ tại cầu Đương Dương càng trâu bò, dĩ dật đãi lao, ba tiếng rống to dọa lui Tào gia trăm vạn binh.

Càng kinh khủng chính là, Hạ Hầu Kiệt bên người Tào Tháo bị kinh đến can đảm vỡ tan, ngã đụng xuống ngựa mà chết.

Trương Phi nộ hống có thể thấy được lốm đốm. "Ta tới chiến ngươi!" Trong Đại Tần thiết kỵ, một viên tiểu tướng trẻ tuổi xông ra.

Hắn cưỡi chiến mã toàn bộ vũ trang, thân khoác Thương Vân Giáp, tay cầm trường thương, hướng Trương Phi đánh tới. "Thái!" Trương Phi trợn mắt tròn xoe, trường mâu hướng về phía trước chỉ một cái: "Người tới là ai, Trương Phi ta không chém hạng người vô danh!" Đừng nhìn Trương Phi lỗ mãng, kỳ thật cũng không phải hạng người không não.

Hắn câu nói này cũng là đang thăm dò lai lịch địch nhân.

Lưu Bị, Quan Vũ, Tôn Kiên bọn người dựng lên lỗ tai, hiếu kỳ lai lịch của chi kỵ binh này. "Đại Tần Tần Vương dưới trướng, Mông Điềm là cũng!" Mông Điềm không có giấu diếm, cũng không cần thiết giấu diếm.

Bây giờ hắn còn trẻ, vừa mới xuất đạo không lâu, vẻn vẹn là cái thiên trường, chưa thể một mình thống lĩnh một quân.

Bất quá lần này chinh thảo Tam Quốc về sau, chỉ cần hắn lập xuống đại công, một mình thống lĩnh một quân sẽ không thành vấn đề. "Đại Tần?" "Tần Vương?" "Mông Điềm?" "Cái quỷ gì?

Đại Tần đều phúc diệt mấy trăm năm, chẳng lẽ là dư nghiệt Đại Tần âm thầm trùng kiến, duyên dụng danh hiệu danh tướng Đại Tần?" Lưu Bị, Quan Vũ bọn người lập tức nghĩ rất nhiều.

Bọn họ không nghĩ tới đám người Mông Điềm là đến từ thế giới khác.

Điều này không cách nào tưởng tượng.

Bọn họ trước tiên liền cho rằng là Tần triều dư nghiệt.

Hơn nữa nhìn chế thức quân đội cùng cờ hiệu này, đích thật cùng Đại Tần đã từng tương tự. "Đồ Mông Điềm giả mạo, xem ông đây không đâm ngươi một vạn cái lỗ thủng trong suốt!" Trương Phi quát to, giục ngựa xung phong liều chết.

Đương đương.

Trượng Bát Xà Mâu cùng trường thương va chạm, hai người sai người mà qua. "Thật lớn khí lực!" Tay Trương Phi nắm lấy Trượng Bát Xà Mâu run rẩy, ánh mắt kinh hãi, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng.

Không nghĩ tới đối phương tuổi còn trẻ, vậy mà có loại khí lực này. "Không hổ là mãnh tướng nổi danh trong Tam Quốc, nếu là ở thế giới Đại Tần ta, tu luyện Binh gia chiến pháp của ta, thực lực tất nhiên bạo tăng một đoạn dài, ta hiện tại chỉ sợ cũng không phải là đối thủ!

Bất quá bây giờ..." Mông Điềm khóe miệng dấy lên một tia độ cong, thúc chiến mã lần nữa hướng Trương Phi đánh tới. "Giết!" Trương Phi tuy nhiên kinh hãi, nhưng cũng không phải kẻ chịu thua.

Trợn mắt tròn xoe.

Rống to đánh tới.

Đương!

Hắn một mâu hung hăng đâm ra, không khí phát ra âm bạo chói tai không chịu nổi gánh nặng, trường mâu hóa thành đạo đạo tàn ảnh, như linh xà thổ tín.

Mông Điềm hơi nghiêng người, trường mâu từ bộ ngực hắn xẹt qua, nhưng lại không có lưu lại một tia vết tích.

Thương Vân Giáp phòng ngự cực mạnh.

Tại thế giới Đại Tần, Mặc gia cao thủ Cao Tiệm Ly tay cầm Thủy Hàn Kiếm xếp hạng thứ bảy Danh Kiếm Bảng, cũng đâm không xuyên Thương Vân Giáp của Mông Điềm. "Làm sao có thể?" Trương Phi mắt choáng váng.

Không đợi hắn phản ứng, Mông Điềm trường thương hậu phát tiên chí, giống như một đầu roi sắt, hung hăng quất vào trên thân Trương Phi.

Binh.

Trương Phi thổ huyết ngã xuống ngựa, văng ra ba trượng xa, lập tức hôn mê bất tỉnh. "Tam đệ!" Quan Vũ phượng mục viên tĩnh, giận tóc xung quan, một tay mang theo Thanh Long Yển Nguyệt Đao, giục ngựa vọt lên.

Thử thử thử!!!

Trường đao cùng mặt đất ma sát, phát ra tạp âm chói tai.

Đao thế khủng bố đang ngưng tụ.

Kéo lên.

Kéo lên.

Không ngừng kéo lên.

Tuyệt kỹ của Quan Vũ: Tha Đao Quyết! ...

Đại Tần.

Hàm Dương.

Huyền Thiên Cung. "Mông Điềm không tệ, tướng môn hổ tử, có phong phạm của cha hắn!" Doanh Chính nhìn qua quang mạc, khẽ vuốt cằm.

Đám người Lữ Bất Vi nghe vậy, biết Mông Điềm lọt vào mắt Doanh Chính, ngày sau tiền đồ vô lượng. "Quan Vũ xuất thủ!" Tất cả mọi người đều xốc lại tinh thần, đối với một trận chiến này của Quan Vũ và Mông Điềm, tràn đầy mong đợi.

Thế giới Đại Tần võ đạo mạnh hơn Tam Quốc.

Nhưng Mông Điềm dù sao còn chưa có hoàn toàn trưởng thành.

Mà Quan Vũ lại là võ tướng xếp hạng trước năm của Tam Quốc. "Tha Đao Quyết của Quan Vũ, trọng tại tụ thế, ba đao phía trước, một đao mạnh hơn một đao, nhưng chỉ cần chống đỡ được ba đao, phía sau liền dễ dàng!" Cái Nhiếp nhìn chằm chằm quang mạc, trong lòng thầm nghĩ.

Thực lực Quan Vũ đối với hắn mà nói không tính mạnh, cho dù Lữ Bố, cũng không có khả năng là đối thủ của hắn.

Nhưng đá ở núi khác có thể làm ngọc, huống chi Quan Vũ nếu là học tập võ đạo Đại Tần, thực lực tất nhiên vô cùng đáng sợ, cho dù hắn cũng không có nắm chắc có thể chiến thắng.

Đám người lực chú ý đều tập trung ở trên quang mạc, tại trường cũng chỉ có ba người Doanh Huyền cùng Diễm Phi, Nguyệt Thần không có để ý.

Chiến đấu của Mông Điềm và Quan Vũ, trong mắt Doanh Huyền,

cùng tiểu hài tử chơi đồ hàng không có khác biệt.

Cho dù Doanh Huyền không dựa vào sức mạnh thế giới Đại Tần, hắn cũng có tu vi Lục Địa Thần Tiên, có thể xưng trần nhà thế giới Đại Tần.

Cho dù Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử trong mắt hắn cũng giống như sâu kiến, một chiêu liền có thể diệt sát.

Mà Diễm Phi cùng Nguyệt Thần một trái tim đều tại trên thân Doanh Huyền.

Diễm Phi rót rượu.

Nguyệt Thần ngón tay ngọc nhỏ dài lột vỏ nho, đem nho đút tới bên miệng Doanh Huyền, thật là tiêu dao khoái hoạt.

Doanh Huyền thản nhiên nhìn qua quang mạc, cứ như xem phim võ hiệp đại tác phẩm người thật đóng.

Chỉ thấy Quan Vũ giục ngựa đi vào trước người Mông Điềm ba trượng, Thanh Long Yển Nguyệt Đao đột nhiên giơ lên, mang theo thế xung kích, một đao bổ xuống.

Một đao này, như thiểm điện, như bôn lôi, bài sơn đảo hải, tồi khô lạp hủ. "Tới tốt lắm!" Mông Điềm cảm thấy áp lực cực lớn, nhưng ánh mắt lại càng thêm hưng phấn.

Trường thương hoành đương.

Đương.

Một cỗ cự lực dọc theo trường thương cuốn tới, chấn động đến cánh tay hắn run lên.

Không đợi hắn lấy lại hơi, Quan Vũ đao thứ hai đi theo bổ xuống.

Giống như nước sông cuồn cuộn.

Liên miên bất tuyệt.

Mông Điềm thân thể run lên, nhịn không được lui lại hai bước.

Oanh.

Đao thứ ba đi theo đánh tới.

Mông Điềm cánh tay run lên, không kịp ngăn cản, đao phong lãnh liệt của Thanh Long Yển Nguyệt Đao xẹt qua bộ ngực hắn, đem hắn một đao chém bay. "Thật lợi hại!" Mông Điềm rơi xuống đất, ổn định thân hình, thể nội khí huyết quay cuồng, nhưng lại không có bị thương.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan Vũ mặc dù lợi hại, nhưng so với Thủy Hàn Kiếm của Cao Tiệm Ly kém không ít, ngay cả Thủy Hàn Kiếm đều phá không được Thương Vân Giáp của Mông Điềm, Quan Vũ càng không cần phải nói.

Đương nhiên, nếu là Quan Vũ tu luyện võ đạo Đại Tần, muốn phá vỡ Thương Vân Giáp của Mông Điềm, hẳn là không quá khó khăn. "Thật lợi hại giáp trụ!" Quan Vũ mắt phượng khẽ híp một cái, không nghĩ tới Thanh Long Yển Nguyệt Đao của chính mình vậy mà không có lưu lại một tia vết tích trên Thương Vân Giáp của Mông Điềm. "Giá!" Quan Vũ không có dừng lại, giục ngựa tiến lên, Thương Vân Giáp mặc dù lợi hại, nhưng hắn chỉ cần trảm cổ Mông Điềm, Thương Vân Giáp cũng không phòng được.

Ông.

Nhưng mà ngay tại lúc này, ám hồng chi khí tràn ngập mà đến, tựa như che khuất mặt trời, chung quanh hôn ám xuống, sát khí khủng bố uyển như thực chất, như bài sơn đảo hải trùng kích tâm thần Quan Vũ.

Quan Vũ nheo mắt lại, hắn phát hiện phía trước có hồng quang

làm lóa đôi mắt hắn, để hắn mắt không thể nhìn. "Âm Thịnh Dương Diệt · Trú Ám Yểm Nhật!" Thanh âm trầm thấp vang lên, Quan Vũ một trận tim đập nhanh, toàn thân nổi da gà rơi đầy đất.

Nguy hiểm.

Nguy hiểm cực hạn bao phủ toàn thân mỗi một cái tế bào.

Đại địch.

Đại địch trước đó chưa từng có.

Đương.

Quan Vũ bản năng nắm chặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao hoành đương, một thanh ám hồng trường kiếm bộ dáng kỳ lạ đối diện hắn bổ xuống.

Chương 10

Oanh.

Kinh khủng lực lượng rơi xuống, chiến mã dưới hông Quan Vũ kêu rên, bốn vó mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Quan Vũ rơi xuống chiến mã, khóe miệng rướm máu.

Không đợi hắn đứng dậy.

Trường kiếm băng lãnh đã gác ở trên cổ hắn. "Nhị đệ!" Lưu Bị kinh hô, vừa muốn rút kiếm xông đi lên cứu Quan Vũ.

Một thanh trường kiếm màu hồng phấn lại không có dấu hiệu nào gác ở trên cổ hắn.

Lưu Bị ngẩng đầu nhìn lại.

Phát hiện lại là một nữ nhân.

Dáng người cao gầy.

Ba vòng gợi cảm.

Bất quá thân mang chiến phục kim loại, mang theo mặt nạ hắc thiết, một đôi chân dài mang tất lưới đạp trên giày cao gót, lãnh liệt thấu xương. "Tê!" Bên cạnh, Tôn Kiên Tôn Văn Đài có xưng hiệu Giang Đông Mãnh Hổ trừng to mắt, một mặt chấn kinh. "Những người này nơi nào đến, vậy mà khủng bố như thế?" Quan Vũ ôn tửu trảm Hoa Hùng.

Chấn kinh mười tám lộ chư hầu.

Dương danh thiên hạ.

Trở thành một trong những võ tướng đỉnh tiêm thiên hạ.

Bây giờ lại ngay cả một chiêu của đối phương đều không có tiếp được.

Lưu Bị mặc dù so ra kém Quan Vũ, Trương Phi, nhưng vũ lực không yếu, lại ngay cả kiếm cũng không thể rút ra, liền bị một nữ nhân bắt sống.

Khủng bố như vậy. "Ân?" Đột nhiên, Tôn Kiên cảm thấy một tia sát khí đưa hắn khóa chặt.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử cầm hắc bạch song nhận, phóng đãng không bị trói buộc hướng hắn đi tới.

Mỗi một bước, đều tựa như đạp tại ngực hắn!

Để hắn tâm kinh đảm chiến.

Tựa như một đầu hồng hoang hung thú hướng hắn đi tới. "Ta ngược lại muốn xem xem các ngươi mạnh bao nhiêu!" Tôn Kiên nắm chặt trường thương trong tay, trực tiếp giết đi lên.

Về phần trốn?

Hắn Tôn Kiên là loại người không đánh mà chạy sao?

Đương.

Bạch nhận ngăn trở trường thương, hắc nhận bổ xuống, Tôn Kiên liền từ trên ngựa rơi xuống, rốt cuộc không đứng dậy được nữa. ...

Huyền Thiên Cung. "Việt Vương Bát Kiếm: Yểm Nhật, Kinh Nghê, Huyền Tiễn." "Thiên Sát Địa Tuyệt, Yêu Ma Quỷ Quái!" "La Võng tam đại Thiên tự nhất đẳng cao thủ!" Cái Nhiếp ánh mắt ngưng tụ, nhìn chằm chằm ba người xuất hiện trong quang mạc.

Ba người này thực lực không yếu hơn hắn.

La Võng Kiếm Nô, lấy kiếm làm tên.

Tà mị nam tử tay cầm hắc bạch song nhận là Huyền Tiễn, hắn đã từng lúc còn trẻ gặp phải, cùng sư đệ Vệ Trang hợp lực, mới chống đỡ được đối phương.

Về phần Yểm Nhật xuất hiện đầu tiên, cùng Kinh Nghê thân là nữ tử, đều rất thần bí.

Hắn trước kia chưa từng gặp qua.

Hắn có thể nhận ra đối phương, hoàn toàn là bởi vì Việt Vương Bát Kiếm trong tay đối phương. "Thân hình không tệ!" Ngay tại lúc đám người kinh hãi thực lực khủng bố của La Võng Thiên tự nhất đẳng sát thủ, thanh âm bình tĩnh đạm nhiên của Doanh Huyền để bọn hắn ngẩn người. "Thân hình không tệ?" "Cái này hẳn là nói Kinh Nghê a?" "Điểm chú ý của Huyền Tổ quả nhiên khác biệt!" "Cũng đúng!

Lấy thực lực Huyền Tổ, chút thực lực ấy của Yểm Nhật, Kinh Nghê, Huyền Tiễn, căn bản không đáng nhắc tới!" Đám người trong đầu nhanh chóng hiện lên từng cái ý niệm.

Tướng quốc Lữ Bất Vi chưởng quản La Võng con mắt sáng lên, vội vàng tiến lên nói: "Trong phủ Huyền Tổ còn thiếu một số hạ nhân sai vặt, Kinh Nghê võ công mặc dù không cách nào đánh đồng với Huyền Tổ, nhưng cũng có thể thay Huyền Tổ xử lý một số việc vặt.

Vi thần để Kinh Nghê qua đây hầu hạ Huyền Tổ, không biết Huyền Tổ ý như thế nào?" Doanh Huyền khẽ gật đầu. "Có thể!" Lữ Bất Vi nghe vậy, trong lòng vui mừng, đồng thời suy nghĩ tìm một cơ hội đem nữ nhi Lữ Nương Dung của hắn cũng làm tới.

Kinh Nghê dù sao cũng chỉ là sát thủ La Võng.

Hắn mặc dù chưởng quản La Võng, nhưng quan hệ cũng không lao káo.

Nếu là nữ nhi của hắn có thể thu hoạch được Doanh Huyền ưu ái, vậy thì ổn rồi.

Những đại thần khác thấy thế, tâm tư nguyên bản đã có lại càng thêm sinh động hẳn lên.

Doanh Chính thản nhiên nhìn qua, không có để ý.

Bây giờ có Doanh Huyền tại, Lữ Bất Vi căn bản lật không nổi sóng gió gì.

Mà tại lúc văn võ Đại Tần suy nghĩ làm sao đem người của mình nhét vào Huyền Thiên Cung, chiến đấu tại Tị Thủy Quan rất nhanh kết thúc.

Viên Thiệu, Viên Thuật, Lưu Bị, Tào Tháo các loại mười tám lộ chư hầu bị đánh trở tay không kịp, cộng thêm Đại Tần tuyệt đối vũ lực áp chế, mười tám lộ chư hầu toàn bộ bị bắt, một cái cũng không có chạy thoát.

Bốn mươi vạn đại quân dưới trướng bọn họ, trừ tử thương và chạy trốn, hai mươi vạn đại quân còn lại toàn bộ đầu hàng.

Tào Tháo, Lưu Bị, Viên Thiệu, Tôn Kiên bọn người tụ tập cùng một chỗ, hai mặt nhìn nhau.

Bọn hắn vừa mới còn đang vì trảm Hoa Hùng, phá Tị Thủy Quan mà hưng phấn, mường tượng lấy sát nhập Lạc Dương, tiêu diệt Đổng Trác, qua phân thiên hạ.

Kết quả đảo mắt liền luân lạc thành tù nhân.

Đại hỉ đại bi, không gì hơn cái này.

Đát đát đát.

Nương theo trận trận tiếng bước chân vang lên, Vương Tiễn, Vương Bí, Lý Tín, Nội Sử Đẳng, Mông Điềm bọn người đi nhanh vào

doanh trướng. "Các ngươi là ai?" Nhìn thấy chủ tướng xuất hiện, Viên Thuật ngang cổ, lớn tiếng hỏi: "Các ngươi muốn làm gì?

Muốn cùng toàn thiên hạ là địch sao?" Hắn Viên gia tứ thế tam công, môn sinh cố lại, trải rộng thiên hạ.

Huống chi hôm nay chúng chư hầu đều ở nơi này.

Hắn không tin đối phương thật dám đem bọn hắn đều giết. "Tù binh còn cứng rắn như thế, kéo ra ngoài chém!" Vương Tiễn khinh thường liếc mắt nhìn Viên Thuật, nhẹ nhàng phất phất tay.

Hai cái giáp sĩ Đại Tần như lang như hổ trực tiếp tiến lên, kéo lấy Viên Thuật đem hắn áp xuống dưới. "Các ngươi làm gì?

Buông ta ra!

Ta là con cháu Viên gia, các ngươi giết ta, Viên gia sẽ không bỏ qua các ngươi!" "Đừng...

Cầu cầu ngươi, đừng giết ta, ta sai rồi..." "A!" Thanh âm thê lương của Viên Thuật vang lên, cuối cùng quy về bình tĩnh.

Viên Thiệu, Tào Tháo, Lưu Bị bọn người thờ ơ lạnh nhạt.

Đối với Viên Thuật hoa hòe hoa sói, bọn hắn không có để ý.

Bọn hắn càng muốn biết, những người trước mắt này đến tột cùng là từ đâu tới, là thân phận gì. "Tại hạ Lưu Bị Lưu Huyền Đức ra mắt tướng quân, hôm nay bại trong tay tướng quân, tâm phục khẩu phục, còn chưa thỉnh giáo tướng quân tôn tính đại danh, thuộc về người phương nào?" Lưu Bị đối với Vương Tiễn chắp tay vái chào, hỏi thăm. "Tại hạ Tào Tháo Tào Mạnh Đức, quân của tướng quân, Tháo bình sinh ít thấy!" Tào Tháo đi theo nói: "Hôm nay bại trong tay tướng quân, tâm duyệt thành phục, không biết có thể hay không cáo tri Tháo danh húy, quy chúc, để Tháo biết chính mình bại bởi tay người nào?

Như thế, cho dù là chết, cũng chết cũng không hối tiếc vậy!" Không chỉ Tào Tháo, Lưu Bị.

Viên Thiệu, Tôn Kiên bọn người đều nhìn về phía Vương Tiễn.

Tràn đầy nồng đậm hiếu kỳ. "Bản tướng Vương Tiễn, thuộc về Đại Tần Tần Vương dưới trướng, chắc hẳn các ngươi đều nghe nói qua!" Vương Tiễn nhìn xem đám người hiếu kỳ, nói: "Bất quá bản tướng không phải Vương Tiễn mà các ngươi quen thuộc, mà là đến từ một thế giới khác, Đại Tần thế giới Vương Tiễn!" Oanh!

Tào Tháo, Lưu Bị bọn người thân thể run lên, như bị sét đánh.

Trong đầu uyển như tình thiên phích lịch. "Một thế giới khác?" "Đại Tần thế giới Vương Tiễn?" "Một thế giới khác?" "Sao có thể?" Đám người Lưu Bị, Tào Tháo đầu óc ong ong, một mảnh trống rỗng, cổ họng phảng phất như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khó mà hô hấp.

Ngoài thế giới của bọn họ, còn có thế giới khác?

Thế giới kia cũng có Tần Vương Doanh Chính, thượng tướng Vương Tiễn, Mông Điềm...

Mình không phải đang nằm mơ chứ?

Tuy nhiên, khi bọn họ được Vương Tiễn dẫn tới trước cánh cửa thần thánh thông qua hai giới, đám người Lưu Bị, Tào Tháo hoàn toàn chấn động. "Ông trời ơi!" "Ta không phải hoa mắt chứ?" "Đây chính là cánh cửa đi thông thế giới khác sao?" "Khí tức thần thánh này, khí thế uy nghiêm này, thật sự là quỷ phủ thần công, tạo hóa thần kỳ!" "Đây chẳng lẽ là thủ đoạn của tiên nhân?" Nhìn bộ dáng chưa từng va chạm xã hội, chấn hám khó nói nên lời của đám người Tào Tháo, Lưu Bị, đám người Vương Tiễn, Vương Bí vẻ mặt kiêu ngạo, mặt có vinh quang.

Năm đó khi bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy cánh cửa này, trình độ chấn hám cũng không thấp hơn đám người Lưu Bị, Tào Tháo chút nào.

Thực ra cánh cửa này cũng không phải chí bảo gì, cũng không phải do Doanh Huyền chuyên môn chế tạo, chỉ là một cái thông đạo tự mang theo khi Hệ thống Tối Cường Phó Bản để cho người ta công lược phó bản mà thôi. "Không sai, đây chính là thủ đoạn của tiên nhân!" Vương Tiễn nhìn đám người Lưu Bị, Tào Tháo, vẻ mặt kiêu ngạo, cung kính vái chào về phía cánh cửa thần thánh, lời nói chắc nịch: "Cánh cửa thần thánh thông qua hai giới này chính là thủ đoạn của Huyền Tổ Đại Tần ta —— Doanh Huyền lão tổ.

Thế giới của các ngươi bị Huyền Tổ coi thành một cái bí cảnh thế giới, gọi là Tam Quốc thế giới!" "Cái gì?

Huyền Tổ?" "Doanh Huyền lão tổ?" "Đại Tần có một vị lão tổ như vậy sao?" "Doanh Huyền lão tổ vậy mà có thể mở ra thông đạo hai giới, chẳng lẽ Doanh Huyền lão tổ là thần tiên?" Đám người Lưu Bị, Tào Tháo chấn động, sau đó nhất loạt nhìn về phía Vương Tiễn, ánh mắt nóng rực.

Vương Tiễn gật gật đầu, ngạo nhiên nói: "Không sai, Huyền Tổ chính là thần tiên!

Huyền Tổ nói cho chúng ta biết, chỉ cần chúng ta nỗ lực, ngày sau thành Tiên thành Thần cũng không phải là không thể!

Giống như bí cảnh Tam Quốc thế giới này chỉ là cấp thấp nhất, ngày sau còn có thể mở ra càng nhiều bí cảnh thế giới, những bí cảnh thế giới kia càng thêm cường đại, thậm chí sở hữu tiên thần trường sinh bất lão, đan dược và công pháp giúp người trường sinh." "Hít!" Đám người Lưu Bị, Tào Tháo cùng nhau hít một hơi khí lạnh, đối với vị Doanh Huyền lão tổ chưa từng gặp mặt này càng thêm kính sợ.

Có thể mở ra bí cảnh thế giới sở hữu tiên thần trường sinh bất lão, như vậy Doanh Huyền lão tổ tất nhiên là một vị thần tiên vô cùng đáng sợ.

Trong đám thần tiên, cũng tuyệt đối là cường giả. "Vương tướng quân, tại hạ có thể gia nhập Đại Tần, vì Đại Tần hiệu lực không?" Tào Tháo chắp tay vái Vương Tiễn, ánh mắt nóng rực, tràn đầy vô tận mong đợi.

Chỉ cần hắn gia nhập Đại Tần, tương lai cũng có cơ hội thành Tiên thành Thần!

Quan trọng hơn là còn có thể lĩnh lược phong cảnh của các thế giới khác.

Nếu không biết thì cũng thôi, đã biết thế giới to lớn như thế, há có thể không đi xem thử?

Ở cái nơi một mẫu ba sào đất của mình tranh đấu thì có ý nghĩa gì?

Tinh thần đại hải mới là mục tiêu của hắn.

Huống chi bọn họ đối mặt với Đại Tần, căn bản không có lực phản kháng. "Vương tướng quân, tại hạ cũng muốn gia nhập Đại Tần, nguyện vì Đại Tần hiệu lực, dù vào dầu sôi lửa bỏng, gan óc lầy đất cũng không chối từ!" Viên Thiệu vội vàng nói. "Vương tướng quân, tại hạ cũng muốn..." Đám người Lưu Bị, Tôn Kiên nhao nhao mở miệng.

Đối mặt với cơ hội có khả năng thành Tiên thành Thần, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

Huống chi bọn họ đã là tù binh.

Chương 11

Gia nhập Đại Tần là cơ hội sống sót duy nhất của bọn họ. "Chúc mừng các ngươi, đã làm ra lựa chọn chính xác." Trên mặt Vương Tiễn lộ ra một tia cười, cao giọng nói: "Đại Tần hải nạp bách xuyên, hoan nghênh chư vị gia nhập Đại Tần!" Đám người Tào Tháo, Lưu Bị rốt cục buông lỏng tảng đá trong lòng, trên mặt đều lộ ra nụ cười xán lạn, nhao nhao mở miệng: "Đa tạ Vương tướng quân, ngày sau còn xin Vương tướng quân chiếu cố nhiều hơn!" "Đều là vì Đại Tần hiệu lực." Tâm tình Vương Tiễn cực tốt.

Đừng nhìn những chư hầu này bị hắn một lần hành động đánh bại, nhưng thế lực sau lưng bọn hắn vẫn như cũ cường đại.

Muốn cưỡng ép công chiếm địa bàn sau lưng bọn hắn tuy rằng không khó, nhưng lại phải tốn hao không ít thời gian cùng nhân lực vật lực.

Thu phục bọn hắn, địa bàn sau lưng bọn hắn liền có thể tuỳ tiện chưởng khống.

Cự ly nhiệm vụ Doanh Huyền giao cho bọn hắn —— chưởng khống bảy thành cương vực Tam Quốc, lại bước ra một bước dài.

Sau đó, Vương Tiễn chỉnh đốn binh mã, tiến binh về phía Lạc Dương nơi Đổng Trác đang ở.

Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi các loại đi theo tùy hành. ...

Lạc Dương.

Tướng phủ. "Bẩm Tướng quốc, Thượng tướng Hoa Hùng bị một tên tặc tướng tên là Quan Vũ chém chết, ba vạn tiền quân của ta toàn tuyến tan tác!" Con rể kiêm mưu sĩ của Đổng Trác là Lý Nho đem tin

tức tiền tuyến truyền đến nói cho Đổng Trác.

Tuy nhiên hắn còn chưa nói hết, bên ngoài liền vang lên thanh âm cấp thiết của truyền lệnh binh. "Báo ~~~ Báo!

Khởi bẩm Tướng quốc, tiền tuyến tám trăm dặm khẩn cấp!" Một tên truyền lệnh binh thở hồng hộc vọt vào, nhanh chóng dâng lên tấu báo. "Lại làm sao vậy?" Thần sắc Đổng Trác lạnh lẽo.

Lý Nho bọn người có chút nghi hoặc.

Hoa Hùng đại bại đã là tin tức khẩn cấp nhất rồi, làm sao lại có tin tức truyền đến nữa?

Lý Nho tiếp nhận tấu báo trong tay truyền lệnh binh, mở ra xem xét, cả người ngây ngẩn.

Thấy Lý Nho nhìn tấu báo phảng phất như mất hồn, không nhúc nhích tí nào, Đổng Trác càng thêm khó hiểu.

Chẳng lẽ còn có tin tức còn xấu hơn cả việc mất ải Tị Thủy?

Nhiên Lý Nho lại phảng phất không có nghe được lời hắn nói, vẫn thất thần nhìn qua tấu báo, lẩm bẩm nói: "Không thể nào, sao có thể?" "Cái gì không thể nào?" Đổng Trác không kiên nhẫn, một phen đoạt lấy tấu báo trong tay Lý Nho. "Cái này..." Nhìn thấy nội dung tấu báo, đôi mắt hổ của Đổng Trác trừng lớn, phảng phất nhìn thấy mặt trời mọc từ hướng tây. "Xảy ra chuyện gì?

Trên tấu báo rốt cuộc viết cái gì?" "Lý Nho và Tướng quốc sao đều một mặt chấn kinh và khó tin như vậy?" Một đám văn võ thấp giọng nghị luận.

Lữ Bố đứng đầu võ tướng tiến lên hỏi: "Nghĩa phụ, rốt cuộc làm sao vậy?" "Các ngươi tự mình xem đi!" Đổng Trác đem tấu báo ném cho Lữ Bố.

Những người khác nhao nhao vây lại xem. "Cái gì?

Mười tám lộ chư hầu bị diệt rồi?" "Ngay tại lúc bọn hắn vừa mới công hạ ải Tị Thủy, đại hoạch toàn thắng, lại bị một nhóm nhân mã tự xưng Đại Tần đoàn diệt?" "Đây là bọ ngựa bắt cicada, chim sẻ ở đằng sau a!" "Nhân mã này từ đâu tới?

Thiên hạ này chư hầu nào có nhiều binh mã tinh nhuệ như thế?" "Bọn hắn tự xưng người Đại Tần, chẳng lẽ là dư nghiệt Tiên Tần âm thầm tổ kiến nhân mã?

Đại Hán bốn trăm năm, dư nghiệt Tiên Tần còn có thể thành khí hậu?" "Sợ không phải là dã tâm gia nào đó mượn danh hiệu Tiên Tần mà thôi!" Đám người nghị luận ầm ĩ, không nghĩ tới sự tình vậy mà kịch tính như thế.

Bọn hắn vừa mới đại bại, còn bị chém một viên thượng tướng Hoa Hùng, không nghĩ tới chớp mắt mười tám lộ chư hầu đã bị đoàn diệt! "Văn Ưu, ngươi thấy thế nào?" Đổng Trác đè xuống sự chấn kinh cùng ngoài ý muốn trong lòng, nhìn về phía Lý Nho. "Tướng quốc đại nhân, bây giờ mười tám lộ chư hầu đã diệt, như vậy địch nhân lớn nhất của Tướng quốc chính là nhóm nhân mã thần bí tự xưng Đại Tần này!" Lý Nho chắp tay đáp: "Mặc dù bọn hắn xuất kỳ bất ý, đánh mười tám lộ chư hầu trở tay không kịp, nhưng có thể đoàn diệt mười tám lộ chư hầu, có thể thấy được thực lực phi phàm, nhất định phải thận trọng ứng đối, không thể khinh thường!" "Ân!" Đổng Trác trầm ngâm một lát, sau đó quát: "Lữ Bố!" "Có!" Lữ Bố chắp tay. "Tức khắc điều tập tất cả nhân mã Tây Lương, bản tướng muốn đích thân suất quân xuất chiến!" Đổng Trác phân phó. "Tuân mệnh." Lữ Bố chắp tay lui ra, đi điều tập nhân mã. "Tướng quốc đích thân suất quân xuất chiến, định nhiên mã đáo thành công!" Lý Nho, Quách Hoài các loại văn võ cùng nhau khom người. "Hừ, quản hắn là Tiên Tần dư nghiệt hay là chư hầu ẩn tàng, bản tướng ngược lại muốn nhìn xem

bọn hắn là người hay quỷ!" Đổng Trác hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy tự tin và mong đợi.

Bây giờ mười tám lộ chư hầu đã diệt, chỉ cần diệt nhóm nhân mã tự xưng Đại Tần này, thiên hạ sẽ không còn địch thủ.

Hắn thay thế Đại Hán, khai triều kiến quốc, đăng cơ xưng đế, ở trong tầm tay.

Ngày thứ hai, Đổng Trác mang theo Lữ Bố cùng binh mã Tây Lương rời Lạc Dương, trùng trùng điệp điệp, chạy thẳng tới Hổ Lao Quan.

Đại chiến... hết sức căng thẳng!!! ...

Đất Bắc Cương.

Khi Vương Tiễn dẫn binh tiến quân Lạc Dương, Đổng Trác khuynh sào nhi xuất chuẩn bị ở Hổ Lao Quan chặn giết đại quân Vương Tiễn, thì Hung Nô thủ lĩnh Đầu Mạn Thiền Vu, Đông Hồ thủ lĩnh Đông Hồ Vương cùng các thủ lĩnh dị tộc khác tề tụ một đường. "Hắn là các ngươi đều nghe nói chuyện lão tổ Đại Tần Doanh Huyền thành tiên rồi chứ?" Đông Hồ Vương làm vương giả mạnh nhất thảo nguyên, hắn dẫn đầu mở miệng, ánh mắt sắc bén khát máu quét qua đám thủ lĩnh dị tộc như Đầu Mạn, cười lạnh nói: "Hắn còn cường thế truyền cáo thiên hạ: Thuận giả xương, nghịch giả vong, cho dù chúng ta cũng không ngoại lệ!" Hắn vừa dứt lời, một thủ lĩnh dị tộc dáng người khôi ngô thô kệch vỗ bàn đứng dậy, râu tóc dựng lên, khinh thường nói: "Cái gì chó má Doanh Huyền lão tổ, còn thành tiên?

Ta thấy hắn là đi gặp tổ tiên hắn thì có!" "Ha ha ha!

Nói rất hay!" "Doanh Huyền nếu là thành tiên, lão tử đều thành thần rồi!" Đám người cười vang.

Đối với việc Doanh Huyền thành tiên, bọn hắn là không tin. "Bất

quá trước đó xác thực có thần tiên hàng lâm, uy áp khủng bố kia không giống như là giả!" Có thủ lĩnh dị tộc đầu óc thanh tỉnh nhắc nhở.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. "Hừ!" Đông Hồ Vương dựng lông mày, khinh thường nói: "Trước đó có thể là có thần tiên hàng lâm, nhưng nếu nói là Đại Tần Doanh Huyền lão tổ, bản vương là không tin!

Theo bản vương thấy, Đại Tần chính là muốn lợi dụng chuyện thần tiên hàng lâm này để dát vàng lên mặt mình!" "Chẳng lẽ Đại Tần không sợ thần tiên trách tội?" Đầu Mạn Thiền Vu đưa ra một nghi vấn. "Thần tiên há sẽ để ý đến phàm nhân chúng ta?" Ánh mắt sắc bén của Đông Hồ Vương nhìn về phía Đầu Mạn Thiền Vu: "Tựa như con kiến trên mặt đất, chúng ta sẽ để ý tới bọn chúng sao?

Lui một vạn bước, cho dù thần tiên cùng Đại Tần có chút quan hệ, chẳng lẽ Lang tộc chúng ta liền không có thần tiên sao?

Chúng ta còn có Lang Thần vĩ đại!" "Không sai!

Chúng ta còn có Lang Thần vĩ đại!" "Lang Thần sẽ che chở chúng ta!

Lang Thần vô địch!

Lang Thần phù hộ!" Đám người hô to, cuồng nhiệt trước nay chưa từng có.

Nếu là trước kia, bọn hắn có lẽ còn sẽ hoài nghi Lang Thần phải chăng tồn tại.

Nhưng trải qua trước đó Doanh Huyền hiển thánh, bọn hắn tin tưởng vững chắc Lang Thần là tồn tại.

Bọn hắn trước kia không gặp được Lang Thần, chỉ là bởi vì Tiên Phàm có khác biệt.

Nhưng chỉ cần thần tiên khác ra tay đối với bọn hắn, Lang Thần của bọn hắn nhất định sẽ che chở bọn hắn, giúp bọn hắn ngăn trở thần tiên khác.

Nhìn đám người cuồng nhiệt, Đông Hồ Vương thập phần hài lòng.

Hắn giơ tay đè xuống, đám người an tĩnh lại, đều nhìn về phía Đông Hồ Vương.

Đông Hồ Vương thanh âm trầm thấp, chậm rãi nói: "Hiện tại Đại Tần dã tâm bừng bừng, muốn chúng ta thuận giả xương, nghịch giả vong, các ngươi nói, chúng ta nên làm cái gì?" "Giết!

Giết!

Giết!" Đám người cùng nhau hô to.

Trong mắt bọn hắn, người Đại Tần chính là "cừu hai chân".

Không rúc ở trong thành cẩu thả tham sống, còn dám nhảy ra khiêu khích bọn hắn, thật sự là muốn chết. "Không sai!" Trong mắt Đông Hồ Vương tràn đầy ý cười: "Cũng là thời điểm để bọn hắn biết sự lợi hại của thảo nguyên Lang tộc chúng ta!

Lang Thần ở trên, sẽ phù hộ chúng ta!" "Hẳn là các ngươi cũng đều nhận được tin tức, Đại Tần xảy ra biến cố, ba mươi vạn đại quân trấn thủ biên cương đột nhiên rút lui!

Đây là cơ hội ngàn năm có một của chúng ta!

Huống chi đám cừu hai chân kia còn đang nội đấu, truyền lại tin tức cho chúng ta!" Hắn nói chính là một số quý tộc trong Lục quốc.

Đại Tần cường thế lệnh Lục quốc đầu hàng.

Lục quốc không cam tâm, nhưng nhiếp tại sự cường đại của Đại Tần cùng khả năng thành tiên chưa biết của Doanh Huyền lão tổ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thế là, bọn hắn đem ánh mắt đặt ở trên người thảo nguyên Lang tộc.

Bọn hắn âm thầm truyền lại tin tức, thậm chí cung cấp lương thảo, quân giới các loại vật tư ủng hộ, để Lang tộc tiến công Đại Tần, thăm dò Đại Tần hư thực.

Lang tộc bản thân là du mục dân tộc, vừa đến mùa đông vật tư thiếu thốn, muốn sống sót chỉ có con đường cướp bóc.

Bởi vậy, cho dù Đại Tần cường đại, cho dù Đại Tần có thể có thần tiên, bọn hắn cũng muốn thử một lần.

Dù sao bọn hắn chưa từng chân chính kiến thức qua thần uy của thần tiên.

Tại bọn hắn xem ra, Đại Tần cái gọi là Doanh Huyền lão tổ kia căn bản không có khả năng thành tiên.

Thậm chí thần tiên xuất hiện ngày đó cũng chưa chắc có bao nhiêu lợi hại, nói không chừng là hổ giấy, cũng chỉ khí thế dọa người.

Lại nói, cho dù là thần tiên thật, đã có thần tiên thì Lang tộc bọn hắn khẳng định cũng có thần tiên.

Thần tiên hẳn là sẽ không ra tay với phàm nhân.

Khả năng ra tay với bọn hắn không lớn.

Thế là, lấy Đông Hồ Vương cầm đầu liên hợp Hung Nô Đầu Mạn Thiền Vu cùng các bộ lạc Lang tộc, tạo thành bốn mươi vạn liên quân Lang tộc, tiến công Đại Tần.

Bọn hắn muốn thừa dịp đại quân Bắc Cương Đại Tần rút lui, biên cương trống rỗng mà tranh đoạt đầy đủ địa bàn, lương thực, tài bảo và nhân khẩu.

Mà theo đại quân Lang tộc động tác, đám thám tử thời khắc quan

chú tịnh lại giật dây Lang tộc tiến công Đại Tần phi tốc đem tin tức truyền về.

Rất nhanh, quý tộc Lục quốc đều biết tin Lang tộc xuất binh.

Triệu quốc.

Vương cung. "Đại Vương, Lang tộc xuất binh rồi, Đông Hồ Vương liên hợp Đầu Mạn Thiền Vu cùng các tộc thủ lĩnh tạo thành bốn mươi vạn kỵ binh Lang tộc chạy thẳng tới Bắc Cương Đại Tần!" Sủng thần của Triệu Vương là Quách Khai mặt mũi nịnh nọt, cung kính bẩm báo. "Thật tốt quá!" Triệu Vương đại hỉ, mong đợi nói: "Ngươi nói bốn mươi vạn kỵ binh Lang tộc có thể tạo thành trọng thương đối với Đại Tần không?" Còn về việc diệt đi Đại Tần, cho dù với sự hôn dung của Triệu Vương cũng không dám nghĩ.

Lang tộc cũng không có thực lực kia. "Đại Vương, bây giờ Bắc Cương Đại Tần không quân trấn thủ, bốn mươi vạn kỵ binh Lang tộc xuôi nam, tất nhiên thốn thảo bất sinh, máu chảy thành sông, Đại Tần tất nhiên tao ngộ trọng thương!" Quách Khai chém đinh chặt sắt, thanh âm cùng thần tình kiên định kia khiến cho Triệu Vương phảng phất như được tiêm máu gà, kích động mong đợi hẳn lên. "Tốt tốt tốt!" Triệu Vương đại hỉ.

Một khi Đại Tần tao ngộ trọng thương, liền không có thực lực yêu cầu hắn đầu hàng nữa.

Hắn vẫn như cũ làm Triệu Vương chí cao vô thượng.

Mỹ nhân mỹ tửu, vui vẻ vô biên. "Đúng rồi, ngươi nói Đại Tần đem tất cả đại quân đều lộng đến Hàm Dương, còn tiến vào một cánh cửa thần bí, rốt cuộc muốn làm gì?" Triệu Vương nghĩ đến tin tức từ Hàm Dương truyền đến không lâu trước đó, có chút nghi hoặc cùng ngưng trọng. "Khẳng định là Đại Tần xảy ra biến cố, đằng sau cánh cửa kia có khả năng có đại khủng bố, Đại Tần không thể không đem

tất cả quân đội điều tập đi qua trấn áp!" Quách Khai nghĩ nghĩ, nói theo hướng tốt.

Làm sủng thần của Triệu Vương, để Triệu Vương vui vẻ là quan trọng nhất.

Quả nhiên, Triệu Vương nghe vậy thần sắc đại hỉ.

Nếu suy đoán của Quách Khai là thật, như vậy Đại Tần sẽ không còn lực đối phó bọn hắn.

Hắn có thể gối cao đầu ngủ ngon rồi.

Còn nếu phía sau cánh cửa kia thật có đại khủng bố, môi hở răng lạnh, Đại Tần xong đời thì bọn hắn cũng chạy không thoát mấy cái này...

Triệu Vương lười đi nghĩ, cũng sẽ không nghĩ xa như vậy.

Chương 12

Các quý tộc Hàn quốc, Ngụy quốc, Sở quốc, Yên quốc, Tề quốc ánh mắt đồng dạng rơi vào trên người Đại Tần cùng Lang tộc.

Nếu Lang tộc đại thắng, bọn hắn sẽ nhất ủng nhi thượng, qua phân Đại Tần.

Nếu Đại Tần đại thắng, không thể chống đỡ, bọn hắn thì chỉ có thể đầu hàng. ...

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền nửa nằm trên giường êm, vẻ mặt lười biếng, hưởng thụ Diễm Phi, Nguyệt Thần hầu hạ. "Giết gà dọa khỉ, xem ra con gà này có chút không kịp chờ đợi!" Doanh Huyền nhìn một mặt màn hình trước mặt, mỉm cười.

Trong những màn hình này hiển thị hình ảnh của Lục quốc cùng Lang tộc.

Làm Chi chủ thế giới Đại Tần, hắn một ý niệm có thể quan sát thế giới, đem hình ảnh các nơi trực tiếp chiếu ra, tự nhiên lại đơn giản cực kỳ. "Huyền Tổ muốn xuất thủ!" Diễm Phi, Nguyệt Thần đôi mắt đẹp sáng lên, rất mong đợi tràng cảnh Doanh Huyền ra tay.

Các nàng biết Doanh Huyền rất mạnh rất mạnh, có thể dời núi lấp biển, nhưng chưa từng chân chính kiến thức qua thần thông của Doanh Huyền.

Không biết nên là cảnh tượng bực nào? "Đáng thương đám sói con..." Diễm Phi, Nguyệt Thần không khỏi mặc niệm cho Lang tộc hai giây, đôi mắt đẹp phóng quang, tràn đầy mong đợi. ...

Lúc này, bởi vì tin tức lạc hậu, Lang tộc cũng không biết biến cố ở

Hàm Dương, cũng không biết đại quân trấn thủ Bắc Cương đã đi Hàm Dương.

Bọn hắn một đường hành quân gấp gáp.

Bởi vì là kỵ binh nên tốc độ rất nhanh.

Bọn hắn mặc dù không hiểu binh pháp gì, nhưng đạo lý binh quý thần tốc bọn hắn cũng hiểu.

Bọn hắn muốn thừa dịp đại quân trấn thủ Bắc Cương không tại, dùng tốc độ nhanh nhất cầm xuống đất Bắc Cương. "Đạp đạp đạp..." Từng trận tiếng móng ngựa đáng sợ mà dồn dập chấn động đại địa, bụi đất cuồn cuộn.

Sát khí đáng sợ của bốn mươi vạn kỵ binh Lang tộc xông thẳng lên trời cao, phảng phất ngưng tụ thành một đầu Huyết Lang, nhe răng trợn mắt, khủng bố ngập trời.

Lần này xuất binh, Đông Hồ Vương thực lực mạnh nhất.

Hắn là thủ lĩnh liên quân Lang tộc.

Đông Hồ Vương giương roi chỉ xéo về phía biên quan Đại Tần, lớn tiếng hỏi: "Các nhi lang của Lang tộc, các ngươi biết ta nhìn thấy cái gì không?" "Thành trì của Đại Tần!" Kỵ binh Lang tộc hô. "Sai!" Đông Hồ Vương gầm thét nói: "Ta nhìn thấy chính là lương thực, là vàng bạc châu báu, là tơ lụa lá trà, là nữ nhân da mịn thịt mềm thủy linh, là cừu hai chân!" "Hống hống hống..." "Hống hống hống..." Tất cả đám cẩu tử Lang tộc tinh thần chấn động, khí huyết sôi trào, tựa như được tiêm máu gà.

Từng đôi mắt như lang như hổ tản ra lục quang, tựa như từng con sói đói khát mấy chục ngày.

Đông Hồ Vương rất hài lòng ánh mắt của bọn hắn.

Ánh mắt sói đói.

Ánh mắt hung tàn.

Ánh mắt tham lam.

Đông Hồ Vương rút ra loan đao, chỉ về phía trước: "Đạp nát thành trì của bọn hắn, ba ngày không phong đao!

Nữ nhân, lương thực, tài phú... tất cả cướp được đều là của chính các ngươi!

Hưởng thụ một trận yến tiệc giết chóc này đi!" "Đông Hồ Vương vạn tuế!" "Ngao ô..." Bốn mươi vạn kỵ binh Lang tộc thần sắc kháng phấn, ngao ngao huy vũ loan đao trường thương, như lang như hổ bắt đầu xung kích.

Thân ảnh phợp trời dậy đất uyển như một đạo dòng lũ màu xám. ... "Là Lang tộc!

Lang tộc đến rồi!" "Ông trời ơi, Huyền Tổ phù hộ!" Bụi đất cuồn cuộn, sát khí tận trời, từng đạo tiếng móng ngựa điếc tai nhức óc, tiếng la giết vang lên.

Hàng ngàn hàng vạn chiến mã uyển như một đạo dòng lũ màu xám phợp trời dậy đất quét sạch mà đến, vô biên vô tế.

Bách tính biên thành cùng thủ vệ kinh hãi muốn tuyệt, nhìn kỵ binh Lang tộc mang theo ánh mắt khát máu hung tàn phi nước đại mà đến, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Lang tộc hung tàn đến cực điểm.

Nơi bọn hắn đi qua, đốt giết cướp bóc, không chuyện ác nào không làm.

Nam nhân, lão nhân thảy đều giết chết.

Trẻ con luân làm thức ăn.

Nữ nhân luân làm nô lệ, heo chó không bằng, bị tùy ý chà đạp, làm thịt.

Nơi bọn hắn đi qua, liền hóa thành một mảnh luyện ngục. "Huyền Tổ sẽ phù hộ chúng ta!" "Cùng bọn hắn liều mạng!" "Giết một cái đủ vốn, giết hai cái là lời!" Sau cơn kinh hãi thất thần, từng tên thủ vệ cùng bách tính bình thường gầm thét, trong mắt mang theo sự không sợ cùng quyết tuyệt coi cái chết như không. "Ha ha ha, đám cừu hai chân này, run rẩy đi!

Sợ hãi đi!" "Nữ nhân, ta muốn nữ nhân!

Tiền bạc, tài phú..." Từng tên kỵ binh Lang tộc huy vũ loan đao hàn quang lẫm liệt, con mắt xanh lét lấp lóe quang mang khát máu cùng tham lam.

Bọn hắn nhìn biên thành phía trước, phảng phất nhìn thấy một tòa thiên đường tràn đầy vô tận tài phú, lương thực cùng nữ nhân!

Cách đó không xa trên đỉnh một ngọn núi lớn, một thân ảnh đội nón lá, toàn thân bao trùm trong hắc bào nhìn qua biên thành, trong mắt lộ ra một vòng không đành lòng cùng thở dài.

Trong tay hắn nắm một thanh binh khí cổ quái đen kịt như mực, nhìn như kiếm lại không có lưỡi kiếm!

Tựa kiếm phi công, Mặc Mi vô phong.

Kiếm này tên là Mặc Mi.

Mặc Mi chính là tín vật của Mặc gia Cự tử các đời.

Nơi thanh kiếm này xuất hiện, tất cả đệ tử Mặc gia đều sẽ nghe theo điều khiển, không ai không phục tùng.

Thân kiếm thông thể đen kịt như mực, không lưỡi không phong, bằng phẳng như thước, là một thanh đức giả kiếm vô phong thắng

hữu phong.

Người cầm kiếm chính là Mặc gia Cự tử đương nhiệm —— Lục Chỉ Hắc Hiệp!! "Huyền Tổ rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao đem ba mươi vạn đại quân điều đi?

Chẳng lẽ không biết Lang tộc sẽ thừa cơ xâm lấn?

Hay là hắn cho rằng danh hào của mình có thể chấn nhiếp Lang tộc, không dám xuôi nam?" Trong mắt Lục Chỉ Hắc Hiệp mang theo nghi hoặc cùng phẫn nộ.

Mặc gia cùng Nho gia xưng là hai đại hiển học đương thế.

Đệ tử Mặc gia tinh thông võ nghệ gọi là "Mặc hiệp", phụng thủ yếu chỉ "Kiêm ái, Phi công", am hiểu thuật cơ quan cấu tạo.

Đệ tử Mặc gia hành hiệp trượng nghĩa, thường dùng tuyệt học Mặc môn phi công cơ quan thuật giúp nước khác thủ thành, được người đời ca tụng, là đại biểu của tinh thần hiệp nghĩa.

Lục Chỉ Hắc Hiệp nhìn kỵ binh Lang tộc như lang như hổ, nắm đấm nắm chặt. "Lang tộc xuôi nam, đất Bắc Cương tất sẽ máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán, cho dù chỉ là một tia cơ hội, ta cũng không thể từ bỏ!" Lục Chỉ Hắc Hiệp nắm chặt Mặc Mi trong tay, chuẩn bị đi ám sát Đông Hồ Vương cùng Đầu Mạn.

Chỉ cần thành công, tất nhiên có thể làm dịu thế công của Lang tộc. "Cự tử, không thể a!" Mặc gia thống lĩnh Ban đại sư ở một bên lập tức gấp gáp.

Lục Chỉ Hắc Hiệp mặc dù có tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong, có thể xưng cao thủ đỉnh tiêm đương thế, nhưng đối mặt bốn mươi vạn kỵ binh Lang tộc, không khác nào châu chấu đá xe.

Cho dù đi ám sát Đông Hồ Vương cùng Đầu Mạn, tỷ lệ thành công

cũng cực kỳ bé nhỏ, cơ bản không có khả năng thành công. "Cự tử, thế Lang tộc lớn, Cự tử gánh vác trọng trách, phải giữ lại thân hữu dụng, tương lai tạo phúc càng nhiều bách tính!" Ban đại sư khổ khổ cầu khẩn: "Cự tử mặc dù võ công cao cường, nhưng sức một mình không thay đổi được gì, hà tất làm chuyện vô ích!" "Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm!" Thanh âm Lục Chỉ Hắc Hiệp kiên quyết.

Ban đại sư còn muốn khuyên nữa: "Nếu một đi không trở lại?" "Thì một đi không trở lại!" Lục Chỉ Hắc Hiệp xách theo Mặc Mi tung người nhảy lên, thi triển khinh công triều chiến trường mà đi. "Cự tử!" Ban đại sư đưa tay chộp chộp, lại chộp vào khoảng không. "Ai!" Thở dài một tiếng, Ban đại sư đem tin tức truyền đi, để đệ tử Mặc gia phái cơ quan thú đến đây tiếp ứng, mà hắn thì đuổi theo hướng Lục Chỉ Hắc Hiệp.

Hắn thân là Mặc gia thống lĩnh, há có thể ném Cự tử ở lại mà cẩu thả tham sống? ...

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền lười biếng nằm trên giường êm mềm mại, nhiều hứng thú nhìn màn hình hiển thị Bắc Cương.

Diễm Phi lột một quả vải, đem thịt quả đút tới miệng Doanh Huyền, chậm rãi nói: "Lục Chỉ Hắc Hiệp ngược lại là không phụ danh hiệp nghĩa, đáng tiếc có chút ngu xuẩn.

Lấy thực lực của hắn, căn bản không thay đổi được gì, chỉ là bạch bạch chịu chết mà thôi!" Nguyệt Thần tay ngọc nhấc bầu rượu lên, châm rượu cho Doanh Huyền.

Nghe được lời của Diễm Phi, bản năng phản bác: "Thiên hạ chính là cần một ít người như thế, có việc nên làm có việc không nên làm!

Nếu một đi không trở lại, thì một đi không trở lại!

Không thể không nói, người như vậy đáng giá kính bội!" Thực ra trong lòng Nguyệt Thần cũng cảm thấy Lục Chỉ Hắc Hiệp ngu xuẩn.

Nhưng ai bảo nàng cùng Diễm Phi không hợp nhau chứ.

Nói xong, Diễm Phi cùng Nguyệt Thần đều nhìn về phía Doanh Huyền, muốn biết Doanh Huyền thấy thế nào.

Doanh Huyền chậm rãi nói: "Mặc dù ta cũng cảm thấy rất ngu xuẩn, nhưng không thể không nói người như vậy đích xác đáng giá kính bội!" Hắn làm không được vì người khác mà hi sinh chính mình, nhưng không ngại hắn kính bội người như vậy.

Nguyệt Thần: "..." Diễm Phi: "..." Doanh Huyền nói rồi, nhưng cảm giác lại giống như cái gì cũng chưa nói.

Hai người trực tiếp cho Doanh Huyền một cái xem thường đẹp mắt.

Theo quan hệ của các nàng cùng Doanh Huyền gia tăng, các nàng đối với Doanh Huyền cũng không có sự câu nệ như lúc đầu.

Doanh Huyền nhìn thoáng qua Diễm Phi, không khỏi nghĩ đến trong nguyên kịch tình nàng bị Thái tử nước Yên là Yên Đan lừa đi, trở thành phu nhân của Yên Đan, còn vì Yên Đan sinh một đứa con gái là Cao Nguyệt.

Bất quá Yên Đan lại chỉ là lợi dụng nàng.

Yên Đan để Diễm Phi dùng Lục Hồn Khủng Chú âm thầm giết chết Lục Chỉ Hắc Hiệp, giá họa cho Vệ Trang, mà hắn thì thuận lợi kế thừa vị trí Cự tử Mặc gia.

Hắn trở thành Mặc gia Cự tử về sau, trong miệng hô hào "Kiêm ái phi công", lại lợi dụng sức mạnh Mặc gia phản Tần phục quốc, đem

Mặc gia làm cho chướng khí mù mịt.

Mà hắn lo lắng sự tình Diễm Phi giết Lục Chỉ Hắc Hiệp hấp thụ ánh sáng cùng thân phận Âm Dương gia Đông Quân của Diễm Phi sẽ ảnh hưởng địa vị Cự tử Mặc gia của hắn, quyết định trừ bỏ Diễm Phi.

Thế là hắn âm thầm đem tin tức của Diễm Phi tiết lộ cho Âm Dương gia, khiến cho Diễm Phi bị Âm Dương gia bắt đi, cầm tù tại Vạn Năm Huyền Băng Trận.

Có thể nói Yên Đan chính là một ngụy quân tử vô tình vô nghĩa.

Diễm Phi gặp phải Yên Đan, hủy cả đời.

Bất quá bây giờ bởi vì hắn xuất hiện, vận mệnh Diễm Phi cải biến.

Không chỉ có là Diễm Phi, vận mệnh ức vạn sinh linh toàn bộ thế giới Đại Tần đều cải biến. "Đến lúc rồi!" Thu liễm suy nghĩ, ánh mắt Doanh Huyền xuyên thủng hư không, nhìn về phía đất Bắc Cương. ...

Đất Bắc Cương.

Ông!

Đột nhiên, một tia thánh quang màu vàng óng như lưỡi dao rạch phá thương khung, chiếu rọi xuống.

Thánh khiết!

Huy hoàng!

Ngay sau đó.

Chương 13

Tia thứ hai.

Tia thứ ba.

Tia thứ tư...

Từng tia thánh quang đâm rách thương khung, chiếu rọi đại địa thương mang.

Khí cơ vô hình tràn ngập trong thiên địa.

Gió ngừng.

Mây nghỉ.

Kỵ binh Lang tộc nguyên bản mắt tỏa lục quang, ngao ngao kêu to xung kích bất tri bất giác ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. "Xảy ra chuyện gì?" Mặc gia Cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp vừa mới đi vài bước ngừng bước chân, nắm chặt Mặc Mi trong tay, ngẩng đầu nhìn lại.

Bản năng cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Phảng phất có đại khủng bố gì sắp hàng lâm.

Trên thương khung, quang mang màu vàng càng ngày càng chói mắt, hoàng hoàng như mặt trời, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Chỉ có híp mắt lại, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy.

Biến cố này lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Trong biên thành, vô số bách tính cùng thủ vệ sững sờ, ngay sau đó phảng phất nghĩ tới điều gì, kích động hoan hô lên. "Nhất định là Huyền Tổ!" "Huyền Tổ hiển linh!

Huyền Tổ phù hộ!" Người Lang tộc nguyên bản hưng phấn lâm vào trầm mặc.

Đông Hồ Vương, Đầu Mạn cùng tất cả Lang tộc chấn kinh nhìn kim mang sáng chói mắt trên bầu trời, trong mắt mang theo ngưng trọng cùng nghi hoặc. "Xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là thần tiên hiển linh hay sao?" "Chẳng lẽ Đại Tần Doanh Huyền lão tổ thật sự là thần tiên?" ... "Xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là..." Không chỉ bách tính đất Bắc Cương cùng Lang tộc nhìn thấy thánh quang sáng chói mắt trên thương khung, tất cả mọi người Đại Tần cùng Lục quốc đều thấy được.

Dưới ánh mắt chấn hám của bọn hắn, một đạo thân ảnh vĩ ngạn thần thánh từ trong quang mang sáng chói đi ra.

Hắn đứng ở hư không, quan sát thế giới, tựa như mặt trời rực rỡ treo cao trên thương khung, quang mang chói mắt phổ chiếu thiên địa.

Mây đen bị xua tan.

Quang mang của thái dương bị thay thế.

Lúc này, hắn chính là trung tâm của thế giới, hắn chính là duy nhất của thế giới. "Là... là ngài!" "Là Huyền Tổ!

Là Đại Tần Doanh Huyền lão tổ!" "Huyền Tổ thật sự là thần tiên!" "Bái kiến Huyền Tổ!

Huyền Tổ phù hộ!" Tất cả mọi người Đại Tần nhao nhao quỳ lạy, cuồng nhiệt hoan hô, kích động không thôi.

Bách tính Lục quốc thậm chí vô số quý tộc đồng dạng đi theo quỳ lạy. ...

Đất Bắc Cương.

Biên thành.

Tất cả bách tính cùng thủ vệ vui mừng khôn xiết. "Là Huyền Tổ!

Huyền Tổ tới cứu chúng ta!

Bái kiến Huyền Tổ!" Bọn hắn kích động dập đầu quỳ lạy, loại vui sướng kiếp sau dư sinh cùng loại cảm giác thụ sủng nhược kinh khi Doanh Huyền đích thân đến chùng cứu khiến bọn hắn cảm kích rơi nước mắt, không thể diễn tả bằng lời. "Sao có thể?

Doanh Huyền thật là thần tiên?" "Chúng ta phải làm sao?" "Lang Thần ở trên, Lang Thần phù hộ!" Tương đối với sự kích động và vui sướng của bách tính biên thành, Đông Hồ Vương, Đầu Mạn Thiền Vu cùng bốn mươi vạn kỵ binh Lang tộc như rơi vào hầm băng, mặt mũi trắng bệch.

Phàm nhân chi lực, há có thể đối kháng tiên thần?

Bọn hắn trước đó hưng phấn bao nhiêu, giờ khắc này liền sợ hãi bấy nhiêu!

Bọn hắn hiện tại duy nhất có thể làm tựa hồ chính là cầu xin tha thứ cùng...

Lang Thần phù hộ!!

Không đợi bọn hắn phản ứng, thanh âm to lớn của Doanh Huyền từ trên thương khung truyền đến. "Phạm Đại Tần ta, dù xa tất giết!" Thanh âm không lớn, nhưng không chỉ tất cả kỵ binh Lang tộc nghe được, tất cả mọi người Đại Tần thậm chí Lục quốc đều nghe được rõ ràng, phảng phất vang lên bên tai mỗi người. "Phạm Đại Tần ta, dù xa tất giết!" Thanh âm uy nghiêm to lớn quanh quẩn trong lòng mỗi kỵ binh Lang tộc, làm cho bọn hắn can đảm câu liệt, sợ hãi vạn phần. "Thần tiên tha mạng a!

Huyền Tổ tha mạng a, chúng ta cũng là nghe lệnh làm việc..." Vô số kỵ binh Lang tộc sợ hãi.

Bọn hắn nhao nhao buông vũ khí xuống, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Trên thương khung, con ngươi thâm thúy bình tĩnh của Doanh Huyền quan sát đại địa, mặt không biểu tình, tựa như thần linh chúa tể thiên hạ, nâng tay ấn xuống một chưởng.

Làm Chi chủ thế giới, nhất cử nhất động đều có thể điều động sức mạnh thế giới Đại Tần, hóa thành một bàn tay to lớn màu vàng che khuất bầu trời.

Thiên địa run rẩy, mọi người kinh hãi.

Đông Hồ Vương, Đầu Mạn Thiền Vu cùng bốn mươi vạn Lang tộc thần sắc hoảng sợ, cảm nhận được tận thế hàng lâm.

Bầu trời hắc ám xuống.

Uyển như Bất Chu Sơn khuynh đảo, tựa như thần phạt diệt thế.

Oanh.

Nương theo đại chưởng rơi xuống, không gian vặn vẹo phá toái, lộ ra khe hở thâm thúy khủng bố uyển như lỗ đen.

Đông Hồ Vương, Đầu Mạn Thiền Vu cùng bốn mươi vạn Lang tộc uyển như băng tuyết dưới mặt trời gay gắt, trong nháy mắt tan rã, hóa thành tro bụi.

Đại địa tại dưới vĩ lực của cự chưởng màu vàng, tựa như mỡ heo bị bàn ủi đỏ hừng hực ấn vào.

Oanh!!

Chấn động kịch liệt từ mặt đất truyền đến.

Bất quá tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Bách tính biên thành cùng thủ vệ trên tường thành chỉ cảm thấy

đại địa chấn động một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, lập tức kinh ngây người!

Bốn mươi vạn Lang tộc sớm đã không thấy tung tích.

Vị trí bọn hắn đứng, bị một cái dấu tay năm ngón to lớn thâm bất kiến để thay thế.

Chưởng ấn đông tây nam bắc tung hoành mấy chục dặm.

Tiếng nước ào ào kích động.

Nước sông từ sông ngầm điên cuồng tuôn ra, rót vào trong chưởng ấn to lớn.

Có thể dự kiến, không được bao lâu, trên thảo nguyên trước biên thành sẽ xuất hiện thêm một hồ nước khổng lồ hình bàn tay. "Ừng ực!" "Đây chính là uy năng của thần tiên sao?" "Tùy tiện một chưởng, có thể hủy thiên diệt địa!!" Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này đều kinh ngây người.

Bọn hắn ánh mắt cuồng nhiệt, kích động dập đầu, môi run rẩy nói không ra lời.

Quá mạnh.

Quá kinh khủng. "Huyền Tổ thần uy!

Huyền Tổ phù hộ!" Từng tiếng hò hét kích động vang vọng vân tiêu.

Doanh Huyền nhìn thoáng qua phía dưới, hài lòng gật gật đầu, trong nháy mắt biến mất tại bầu trời.

Trở lại Huyền Thiên Cung, Doanh Huyền liền cảm thấy hai đạo ánh mắt cuồng nhiệt kính sợ hướng hắn ném tới, nhìn hắn chằm chằm, tràn đầy sùng bái nóng bỏng.

Nguyên lai Diễm Phi cùng Nguyệt Thần thông qua màn hình thần

thông Doanh Huyền lưu lại, nhìn thấy tráng cử hắn vừa rồi một chưởng diệt Lang tộc.

Các nàng trước đó tuy rằng biết Doanh Huyền rất mạnh rất mạnh, thậm chí một ý niệm liền san bằng mấy ngọn núi lớn ngoài thành Hàm Dương, còn đem quân đội phân tán các nơi Đại Tần na di tới, nhưng những cái này đều không trực quan khủng bố bằng Doanh Huyền vừa rồi một chưởng diệt bốn mươi vạn Lang tộc.

Thần uy như ngục.

Thiên uy khó lường. ...

Rất nhanh, sự tích Doanh Huyền chưởng diệt bốn mươi vạn đại quân Lang tộc, tại chỗ lưu lại một chưởng ấn tung hoành mấy chục dặm truyền khắp thiên hạ.

Chương Đài cung.

Doanh Chính cũng biết tin tức. "Huyền Tổ thần uy, thật là phúc của Đại Tần, phúc của thiên hạ!" Doanh Chính kích động không thôi, vui mừng khôn xiết.

Nguyên bản điều đi đại quân trấn thủ Bắc Cương, cho dù có Doanh Huyền hứa hẹn sẽ không có việc gì, đáy lòng Doanh Chính cũng có chút lo lắng.

Không nghĩ tới đột nhiên, Doanh Huyền liền cho hắn một kinh hỉ lớn như vậy.

Không đúng, hẳn là kinh hãi.

Một chưởng diệt bốn mươi vạn đại quân, kinh khủng như vậy.

Nếu ra tay đối với Hàm Dương, há không phải một chưởng liền có thể diệt toàn bộ thành Hàm Dương? "May mắn Huyền Tổ là lão tổ Đại Tần ta!" Doanh Chính cảm giác vô cùng may mắn, có loại cảm

giác "nằm thắng". "Giờ khắc này, quý tộc Lục quốc hẳn là dọa sợ rồi sao?" Nghĩ tới đây, khóe miệng Doanh Chính câu lên một vòng cung độ, rất hiếu kì biểu tình của bọn hắn giờ phút này. ...

Hàn quốc.

Tân Trịnh.

Vương cung. "Cái gì?

Huyền Tổ một chưởng diệt sát bốn mươi vạn đại quân Lang tộc, dư uy rơi xuống, lưu lại một chưởng ấn tung hoành mấy chục dặm, bây giờ đã biến thành một cái hồ nước khổng lồ?" Hàn Vương An trừng lớn ánh mắt, run rẩy bờ môi, suýt chút nữa cắm đầu ngã xuống đất, trong mắt tràn đầy vô tận sợ hãi. "Đây chính là thủ đoạn của thần tiên sao?

Thật sự là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên!

Nếu ra tay đối với Tân Trịnh, há không phải một chưởng liền có thể diệt toàn bộ Tân Trịnh?" Hàn Vương An càng nghĩ càng sợ hãi, lưng bất tri bất giác đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. "Ta không muốn chết!

Ta đầu hàng..." Hàn Vương An run rẩy, trong miệng không ngừng nỉ non.

Hắn lảo đảo đứng dậy, kinh hoảng thất thố gầm thét: "Nhanh!

Nhanh gửi quốc thư cho Tần Vương, Quả nhân hàng!

Quả nhân đầu hàng!" Oanh!

Chương 14

Thân thể mãn triều văn võ run lên, trong đầu uyển như sét đánh giữa trời quang.

Bất quá lại không có người nào dám đứng ra phản đối.

Cửu công tử Hàn Phi há to miệng, cuối cùng lại là nói không nên lời phản đối.

Hàn quốc vô lực đối kháng Đại Tần.

Đầu hàng là biện pháp duy nhất. "Hàn quốc, xong rồi!" ...

Sở quốc.

Thọ Xuân.

Sở Vương cùng mãn triều văn võ nhìn tin tức từ Bắc Cương truyền đến, trên mặt một mảnh tĩnh mịch.

Không gian một trận áp ức, làm cho người ta thở không nổi. "Hàng đi!" Hồi lâu, Sở Vương phảng phất dùng hết toàn thân khí lực, trong miệng phun ra hai chữ. "Đại Vương thánh minh!" Chúng đại thần trong lòng thở dài một hơi, vội vàng cung duy nói.

Cho dù Đại tướng quân Hạng Yến một mực chủ chiến, giờ phút này cũng trầm mặc.

Đối mặt sức mạnh hủy thiên diệt địa kia của Doanh Huyền, hắn còn có thể nói cái gì?

Đánh sao?

Dùng đầu đánh a!

Nhìn trong mắt văn võ tràn đầy vui mừng, Sở Vương mặt như tro tàn, phảng phất mất đi tất cả khí lực: "Đại Sở, vong rồi!" ...

Triệu Vương, Tề Vương, Ngụy Vương, Yên Vương cũng làm ra lựa chọn đồng dạng.

Cho dù trong lòng bọn hắn không cam tâm, nhưng đối mặt vĩ lực như thần linh kia của Doanh Huyền, bọn hắn cũng đành bó tay chịu trói, chỉ có thể đầu hàng.

Uy của Huyền Tổ, chấn nhiếp Lục quốc, chấn động thảo nguyên Lang tộc.

Danh của Huyền Tổ, uy chấn tứ hải bát hoang.

Mà tại thế cục Đại Tần thế giới một mảnh đại hảo, Đổng Trác mang theo Lữ Bố cùng tất cả tinh nhuệ Tây Lương đi tới Hổ Lao Quan.

Mà thiết kỵ Đại Tần do Vương Tiễn dẫn đầu đồng dạng binh lâm thành hạ.

Quyết chiến cuối cùng... rốt cục đã tới!!!

Thế giới Tam Quốc.

Hổ Lao Quan. "Ha...

Ha..." Hàng triệu giáp sĩ Đại Tần dưới sự dẫn dắt của Vương Tiễn, bước đi với nhịp điệu chỉnh tề, uyển như một dòng lũ thép đen kịt cuộn trào mà đến.

Hạo hạo đãng đãng, sát khí trùng thiên.

Đối với tướng sĩ thủ thành Hổ Lao Quan mà nói, một triệu giáp sĩ Đại Tần này đủ để khiến bọn hắn tim mật run rẩy.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy đại quân có trang bị tinh lương, quân dung hùng mạnh khủng bố đến thế.

Quá đáng sợ!

Thảo nào mười tám lộ chư hầu bị tiêu diệt dễ dàng như vậy!

Trên Hổ Lao Quan, Đổng Trác đi tới bên tường thành, bội kiếm chạm đất, hai tay giao nhau ấn lên chuôi kiếm, nhìn về phía trước. "Đây chính là quân đội Đại Tần đã diệt mười tám lộ chư hầu sao?

Quả nhiên tinh nhuệ!" "Đại quân tinh nhuệ như vậy tuyệt đối không phải ngày một ngày hai là có thể tổ kiến, rốt cuộc là kẻ nào đứng sau chủ đạo?" "Chẳng lẽ thật sự là dư nghiệt Tiên Tần?

Bọn hắn vẫn luôn ẩn tàng trong bóng tối, mãi cho đến nay thiên hạ đại loạn mới toát ra, muốn khôi phục Tiên Tần?" Đổng Trác có rất nhiều nghi hoặc.

Cho đến hiện tại, hắn cũng không làm rõ được lai lịch chân chính của đội quân này.

Còn về việc đại quân này đến từ bên ngoài thế giới, hắn căn bản không nghĩ tới, cũng không dám nghĩ.

Hắn nhìn về phía Lữ Bố, chỉ phía trước, nói: "Phụng Tiên a, nhìn thấy quân đội Đại Tần rồi chứ, con có nắm chắc không?" Lữ Bố ngẩng đầu, trong mắt mang theo kiêu ngạo, tự tin mù quáng nói: "Nghĩa phụ, bằng vào Xích Thố mã, Phương Thiên Họa Kích của ta, coi tướng lĩnh Đại Tần như cỏ rác!

Đợi ta xuống dưới, mặc kệ bọn hắn là Vương Tiễn, Mông Điềm thật hay là Vương Tiễn, Mông Điềm giả, ta sẽ tự tay chém xuống đầu lâu của bọn hắn, để báo hậu ân của nghĩa phụ!" "Ha ha ha...

Ha ha ha..." Đổng Trác cởi mở cười to, vui mừng nói: "Con ta anh hùng cái thế, thiên hạ vô địch, mặc kệ Vương Tiễn, Mông Điềm là từ đâu chui ra, định nhiên không phải đối thủ của con ta!

Bản tướng tự mình lôi cổ, chúc con ta mã đáo thành công!" "Nghĩa phụ yên tâm, hài nhi đi một lát sẽ trở lại!" Lữ Bố xách Phương Thiên

Họa Kích, từ trên tường thành đi xuống, cưỡi lên Xích Thố mã, mang theo một ngàn Tây Lương thiết kỵ ra khỏi thành trì. "Lữ Bố tại đây, Vương Tiễn có dám cùng ta đánh một trận?" Phương Thiên Họa Kích chỉ về phía trước, ánh mắt sắc bén của Lữ Bố nhìn về phía trung quân Đại Tần, âm thanh cuồn cuộn như sấm rền, vang vọng tứ phương.

Vương Tiễn, Vương Bí, Lý Tín cùng các tướng lĩnh Đại Tần nghe vậy, ánh mắt nhìn lại, trên dưới dò xét Lữ Bố.

Đầu đội Tam Xoa Thúc Phát Tử Kim Quan, khoác Tây Xuyên Hồng Miên Bách Hoa Bào, mặc Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải, lưng đeo Lặc Giáp Linh Lung Sư Man Đái; cung tiễn tùy thân, tay cầm Họa Kích, tọa hạ Tê Phong Xích Thố Mã.

Quả nhiên là "Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố"! "Không hổ là đệ nhất võ tướng Tam Quốc!" Vương Tiễn âm thầm gật đầu, tán thán nói. "Cái gì mà đệ nhất võ tướng Tam Quốc, xem yêm đi đâm hắn một vạn cái lỗ thủng trong suốt!" Trương Phi đã quy hàng nghe vậy, trong lòng không phục, xách theo Trượng Bát Xà Mâu vọt lên. "Thốt!" "Gia nô ba họ, chớ có càn rỡ, Yến nhân Trương Dực Đức tại đây!" "Ngươi gọi ta là cái gì?" Lữ Bố trừng mắt hổ nhìn Trương Phi, quát: "Ta đường đường là Lữ Bố, khi nào thành gia nô ba họ?" "Hừ, tiểu tử ngươi họ Lữ đúng không?" "Phải!" "Nhưng tiểu tử ngươi trước bái Đinh Nguyên làm nghĩa phụ, Đổng Trác kia dùng một con ngựa Xích Thố liền mua chuộc được ngươi, ngươi vậy mà vì một con ngựa liền ra tay giết nghĩa phụ Đinh Nguyên!

Sau đó lại nhận Đổng Trác làm nghĩa phụ!

Ngươi không phải gia nô ba họ thì là cái gì?" "Ngươi muốn chết!" Sắc mặt Lữ Bố thiết thanh, xách lên Phương Thiên Họa Kích liền phẫn nộ giết tới Trương Phi. "Gia nô ba họ, nạp mạng đi!" Trương Phi bạo quát, âm thanh như sấm, Trượng Bát Xà Mâu cùng Phương

Thiên Họa Kích trùng điệp va chạm vào nhau, cánh tay run lên, âm thầm kinh hãi. "Tên gia nô ba họ này, khí lực thật lớn!" "Có chút bản lĩnh!" Lữ Bố cũng âm thầm gật đầu, người có thể vô thương đỡ được một kích của hắn cũng không nhiều.

Đang đang đang!

Hai người liên tục giao thủ mấy chục chiêu, Trương Phi lập tức rơi vào hạ phong.

Gần trăm chiêu sau, Trương Phi ngã ngựa. "Chết!" Phương Thiên Họa Kích đâm thẳng vào tim Trương Phi. "Con ta thần uy!" Đổng Trác đang đánh trống trên mặt ý cười càng đậm, đợi hắn diệt đại quân Vương Tiễn, thiên hạ này chính là của Đổng Trác hắn! "Dừng tay!" Ngay tại lúc đó, Quan Vũ xách Thanh Long Yển Nguyệt Đao vọt lên.

Keng.

Ngàn cân treo sợi tóc, Quan Vũ đỡ được một kích tất sát của Lữ Bố, cứu được Trương Phi. "Mẹ kiếp!" Trương Phi thẹn quá hoá giận, hắn còn chưa từng chịu thiệt thòi lớn như thế, nhất là dưới bao ánh mắt nhìn trừng trừng, mặt mũi này mất sạch rồi.

Hắn xoay người lên ngựa, nhặt lên Trượng Bát Xà Mâu rơi một bên, lần nữa giết về phía Lữ Bố.

Hắn cùng Quan Vũ hai người hợp lực chiến Lữ Bố.

Lữ Bố lấy một địch hai, hào không sợ hãi. "Không tệ!" Vương Tiễn nhìn Lữ Bố, trong mắt mang theo tán thưởng: "Lý Tín, ngươi đi, lưu hắn một mạng, tương lai tất là một viên hổ tướng!" "Vâng, tướng quân!" Lý Tín thúc ngựa tiến lên, tu luyện Binh Gia Chiến Pháp mang theo một cỗ khí thế khủng bố.

Người chưa đến, Lữ Bố liền cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn cuộn trào ập tới.

Hắn một kích đẩy lui Quan Vũ cùng Trương Phi, nhìn về phía người tới.

Vút.

Trường thương phá không, xé rách không khí, mang theo âm bạo khủng bố đâm thẳng tới. "Thật nhanh!" Lữ Bố phản ứng không kịp, bản năng hoành thương đỡ, một cỗ sức mạnh khủng bố không cách nào hình dung kèm theo chân khí ập tới.

Cổ họng ngòn ngọt, cả người Lữ Bố bị oanh bay ra ngoài.

Không đợi hắn đứng dậy, trường thương của Lý Tín đã gác ở trên cổ hắn. "Thật lợi hại!" Quan Vũ, Trương Phi vẻ mặt giật mình, sự cường đại của Lữ Bố bọn hắn vừa rồi thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, không nghĩ tới ngay cả một chiêu của Lý Tín cũng không đỡ được. "Đây chính là Binh Gia Chiến Pháp của Đại Tần, võ đạo chi lực sao?" Quan Vũ, Trương Phi trong lòng lửa nóng.

Trước đó bọn hắn bị đánh bại, sau khi gia nhập Đại Tần cũng đạt được một số tin tức về thế giới Đại Tần.

Biết thế giới Đại Tần có được sức mạnh siêu phàm.

Vừa rồi Trương Phi không kịp chờ đợi xông ra chiến Lữ Bố, kỳ thật cũng có tâm tư muốn lập công.

Chỉ có lập công, bọn hắn mới càng có cơ hội đạt được tu luyện chi pháp của Đại Tần, hoặc là nói tu luyện chi pháp tốt hơn. "A...

Sao có thể?

Con ta... bại... bại rồi?" Trên tường thành, Đổng Trác trừng lớn mắt, dùi trống trong tay cứng ngắc giữa không trung, khó có thể tin.

Hắn sở dĩ để Lữ Bố xuống dưới đấu tướng, chính là biết sự cường đại của Lữ Bố, muốn dựa vào Lữ Bố đả kích sĩ khí Đại Tần.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hắn rất rõ ràng, Tây Lương binh của hắn không sánh bằng quân đội Đại Tần.

Tuy nhiên, hắn vạn vạn không nghĩ tới Lữ Bố mà hắn ỷ trượng nhất vậy mà bại.

Còn một chiêu liền bại.

Ông!

Đột nhiên, thiên địa phảng phất mất đi màu sắc, Đổng Trác phát hiện mình không thể động đậy, ngũ quan trở nên trì trệ, sinh cơ đang nhanh chóng trôi qua. "Thiên Địa Thất Sắc!" Chiêu thức của Đạo Gia Thiên Tông thuộc Đại Tần Chư Tử Bách Gia, phóng xuất ra chí thuần chân khí bao phủ bốn phía, có thể khiến vật thể trong khu vực mất đi sinh cơ.

Người bị khu vực này bao phủ, ngũ quan trở nên trì trệ, kẻ chân khí không tinh sẽ mất đi cảm tri cùng hành động lực. "Tung Hoành Kiếm Thuật!" Một đạo kiếm quang chói mắt xẹt qua, đầu lâu Đổng Trác bay lên, rơi vào trong tay một lão giả mặc trường bào đen trắng. "Các ngươi động tác đủ nhanh a!" Nương theo một tiếng thở dài vang lên, bốn đạo thân ảnh xuất hiện.

Lại là Bắc Minh Tử của Đạo Gia, Quỷ Cốc Tử của Tung Hoành Gia, cùng với Tuân Tử của Nho Gia và Đông Hoàng Thái Nhất của Âm Dương Gia.

Kẻ chém xuống đầu lâu Đổng Trác chính là Quỷ Cốc Tử. "Chuyện gì xảy ra?" Theo Thiên Địa Thất Sắc bị Bắc Minh Tử thu hồi, binh sĩ chung quanh mới phản ứng được, từng cái xụi lơ trên mặt đất, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ và nghi hoặc. "Đổng Trác đã chết, đầu hàng không giết!" Quỷ Cốc Tử một tay cầm kiếm, một tay xách đầu Đổng Trác.

Hắn đứng trên soái kỳ chữ "Đổng" tại Hổ Lao Quan, y bào liệp liệp, uyển như một tôn tuyệt thế Kiếm Tiên.

Thanh âm của hắn dưới sự gia trì của chân khí, hạo hạo đãng đãng cuộn trào tứ phương.

Vương Tiễn rút ra bội kiếm, chỉ về phía trước, hét lớn: "Đổng Trác đã chết, đầu hàng không giết!" "Đổng Trác đã chết, đầu hàng không giết!" "Đổng Trác đã chết, đầu hàng không giết!" Đại quân trăm vạn cùng nhau hò hét, thanh chấn cửu tiêu.

Chấn đắc bốn mươi vạn Tây Lương binh tại Hổ Lao Quan can đảm câu liệt, kinh hoảng thất thố.

Kẻ nhát gan trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, thậm chí bị dọa ngất đi. "Tướng...

Tướng quốc chết rồi?" "Lữ Bố cũng chiến bại rồi!" "Đừng giết ta, ta đầu hàng!

Ta đầu hàng!" Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, sau khi Lữ Bố chiến bại, Đổng Trác bị giết, bốn mươi vạn Tây Lương binh tại Hổ Lao Quan toàn bộ đầu hàng. "Thật khủng bố!" Quan Vũ, Trương Phi, Lữ Bố nhìn Bắc Minh Tử thi triển Thiên Địa Thất Sắc, cùng với Quỷ Cốc Tử xuất thủ chém Đổng Trác, trong mắt đầy vẻ hãi nhiên.

Chương 15

"Đây chính là võ đạo chi lực sao?" Quan Vũ, Trương Phi trong lòng càng thêm lửa nóng.

Nhất định phải học được.

Tức là Lữ Bố cũng không ngoại lệ.

Hắn biết Đại Tần tất nhiên có tu luyện chi pháp đặc thù.

Hắn nếu như học được, sẽ mạnh cỡ nào?

Còn chuyện báo thù cho Đổng Trác?

Hắn trực tiếp xem nhẹ.

Đổng Trác tuy nhận hắn làm nghĩa tử, nhưng kỳ thật khắp nơi phòng bị hắn, đại quân Tây Lương đều nắm giữ trong tay dòng chính của Đổng Trác.

Hắn có thể điều động cũng chỉ có bộ hạ cũ của mình. ...

Đổng Trác chết.

Lữ Bố hàng.

Mười tám lộ chư hầu sớm đã diệt.

Đại quân Vương Tiễn dưới sự trợ giúp của Lưu Bị, Tào Tháo, Viên Thiệu, Lữ Bố..., nhanh chóng tịch quyển thiên hạ, chiếm lĩnh Tam Quốc.

Vô số bách tính Tam Quốc, du hiệp sĩ tử còn chưa kịp phản ứng, bầu trời Tam Quốc cũng đã thay đổi. ...

Đại Tần.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền nhìn Vương Tiễn công hạ Tam Quốc, trên mặt đầy ý cười, trong mắt mang theo một vòng chờ mong: "Nhiệm vụ phó bản một: Thu phục hoặc đánh giết Lữ Bố!" "Nhiệm vụ phó bản hai: Thu phục hoặc đánh giết Đổng Trác!" "Nhiệm vụ phó bản ba: Chưởng khống bảy thành cương vực Tam Quốc!" "Ba nhiệm vụ, đều hoàn thành!

Không biết phần thưởng thông quan là cái gì?" Ngay tại lúc Doanh Huyền chờ mong, thanh âm cơ giới của hệ thống vang lên êm tai như thế: "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tam Quốc, ban thưởng..." "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tam Quốc!

Giám vào Túc chủ lần đầu thông quan phó bản, ban thưởng ngạch ngoại gia thành." "Thưởng một: Thần Cấp Nhưỡng Tửu Thuật, hóa mục nát thành thần kỳ, dùng vật bình phàm, ủ ra rượu bất phàm!" "Thưởng hai: Tử Kim Vạn Cổ Quả, đoạt tạo hóa của thiên địa, nghịch thiên cải mệnh, tăng lên ngộ tính, có thể tăng lên tới cấp Vạn Cổ!" "Thưởng ba: Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, có thể hấp thu hết thảy công pháp, dung hợp tăng lên, dung hợp càng nhiều, công pháp càng mạnh!" "Hít!

Phần thưởng này cũng quá phong phú rồi!" Doanh Huyền sau khi hiểu rõ phần thưởng, nhịn không được kinh hãi.

Phần thưởng thứ nhất Thần Cấp Nhưỡng Tửu Thuật thì không nói, có thể nhưỡng ra các loại tuyệt thế giai nhưỡng, không chỉ hương vị tuyệt hảo, càng có các loại hiệu quả trị liệu.

Phần thưởng thứ hai Tử Kim Vạn Cổ Quả càng là nghịch thiên, có thể đem ngộ tính tăng lên tới cấp Vạn Cổ.

Căn cứ hệ thống phân chia, ngộ tính chia làm chín đẳng cấp: Sơ Cấp, Phổ Thông, Ưu Tú, Thiên Kiêu, Tuyệt Thế, Yêu Nghiệt, Vạn Cổ, Chúa Tể, Vô Thượng.

Ngộ tính cấp Vạn Cổ đã là Thượng Tam Đẳng ngộ tính, tiêu chí vạn cổ không một.

Doanh Huyền hai đời làm người, ngộ tính không kém, nếu không cũng không có khả năng tu luyện tới cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Nhưng căn cứ hệ thống kiểm trắc, ngộ tính của hắn cũng chỉ là cấp Thiên Kiêu, cự ly cấp Vạn Cổ còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Phải biết đẳng cấp ngộ tính này không phải chỉ ở thế giới Đại Tần, mà là áp dụng cho Chư Thiên Vạn Giới.

Tại Chư Thiên Vạn Giới, có thể xưng là cấp Thiên Kiêu, thì ngộ tính khủng bố cỡ nào có thể nghĩ.

Còn cấp Vạn Cổ...

Nghĩ tới đây, trong mắt Doanh Huyền hiện lên một vòng lửa nóng cùng chờ mong.

Hắn trực tiếp lấy ra Tử Kim Vạn Cổ Quả, mấy ngụm nuốt xuống.

Thoáng chốc, một cỗ dòng nước ấm cuộn trào khắp mỗi tế bào toàn thân.

Một loại cảm giác khó nói lên lời xông lên đầu, nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như vũ hóa phi tiên.

Doanh Huyền đắm chìm trong đó, ngộ tính phát sinh biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Diễm Phi cùng Nguyệt Thần trừng lớn mắt, chấn hám mà hiếu kỳ.

Khoảnh khắc Doanh Huyền lấy ra Tử Kim Vạn Cổ Quả, các nàng ngửi được một chút hương quả, lập tức cả người phảng phất thăng hoa, linh hồn thông thấu.

Các loại nghi hoặc trên con đường tu luyện trước kia bỗng nhiên rộng mở trong sáng, giải quyết dễ dàng.

Các nàng phảng phất lập tức vén ra mê vụ, thấy được con đường thông hướng Lục Địa Thần Tiên, thậm chí phía trên nữa.

Oanh!

Oanh!

Hai cỗ khí tức khủng bố nháy mắt từ thể nội Diễm Phi, Nguyệt Thần bộc phát ra.

Các nàng đứng dậy, y sam liệp liệp, tóc dài bay múa, từng đạo chân khí cường hoành lượn lờ quanh thân.

Các nàng đột phá!

Từ Đại Tông Sư đỉnh phong đột phá đến Thiên Nhân Cảnh.

Mà đây vẻn vẹn là vì các nàng ngửi được một chút mùi vị.

Các nàng liền tấn thăng Thiên Nhân Cảnh mà trước kia tha thiết ước mơ.

Các nàng không cách nào tưởng tượng, Doanh Huyền ăn hết cả trái Tử Kim Vạn Cổ Quả, có thể thu hoạch được chỗ tốt nghịch thiên cỡ nào.

Trái cây kia, tuyệt đối là vô thượng chí bảo.

Bất quá các nàng không dám nghĩ nhiều.

Sau khi đột phá, các nàng liền an tĩnh chờ một bên, đề phòng bốn phía, vì Doanh Huyền hộ pháp.

Doanh Huyền chu thân tử khí nhân uân.

Cả người đang phát sinh thuế biến khó mà diễn tả bằng lời.

Nhất là linh hồn.

Ngộ tính có liên quan tới linh hồn.

Nếu có người có thể nhìn thấy linh hồn Doanh Huyền, sẽ phát

hiện linh hồn hư ảo màu trắng ban đầu của Doanh Huyền biến thành màu vàng, sau đó biến thành màu tử kim.

Không biết qua bao lâu, tử khí chung quanh biến mất, Doanh Huyền mở mắt, trong mắt hiện lên từng tia màu tím chí tôn chí quý.

Giờ khắc này, hắn phảng phất thấy được thiên địa vạn đạo, thấy được quy luật vận chuyển của vũ trụ vạn vật, thấy được pháp tắc sinh tử luân hồi của vạn sự vạn vật! "Đây chính là ngộ tính cấp Vạn Cổ sao?

Khủng bố như vậy!" Doanh Huyền thầm kinh hãi.

Sau khi hắn trở thành chủ nhân thế giới Đại Tần, liền thu thập tất cả điển tịch của Chư Tử Bách Gia.

Giờ phút này, mặc kệ là điển tịch của nhà nào, Doanh Huyền chỉ cần nhìn thoáng qua liền có thể dung hội quán thông, thậm chí tu sửa dễ dàng, để nó trở nên càng thêm cường đại, càng thêm hoàn mỹ!

Tỷ như hai đại tuyệt kỹ của Quỷ Cốc là Bách Bộ Phi Kiếm, Hoành Quán Bát Phương.

Hắn nhìn thoáng qua, liền đã hoàn toàn nắm giữ, cũng nhìn thấu ba trăm sáu mươi lăm chỗ sơ hở và lỗ hổng trong đó.

Hắn hiện tại thi triển đi ra, đừng nói Vệ Trang, Cái Nhiếp, chính là Quỷ Cốc Tử cũng không sánh bằng.

Hơn nữa chỉ trong khoảnh khắc, hắn liền đã đem Bách Bộ Phi Kiếm tu sửa thành một môn Ngự Kiếm Thuật khủng bố hơn gấp trăm lần ngàn lần.

Giờ khắc này, Doanh Huyền khắc sâu lĩnh hội một câu nói: "Nếu nỗ lực có tác dụng, còn cần thiên phú làm cái gì?" Đây chính là chênh lệch!

Tỉ mỉ cảm thụ một phen sự khủng bố của ngộ tính cấp Vạn Cổ, Doanh Huyền nhận phần thưởng thứ ba: Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh giờ phút này là trạng thái ban đầu, không có phẩm cấp.

Còn không bằng tứ giai công pháp Long Vương Quyết mà Doanh Huyền hiện tại tu luyện.

Công pháp từ thấp đến cao chia làm nhất giai, nhị giai, tam giai, tứ giai...

Tu vi, binh khí, đan dược...

Doanh Huyền đều chuẩn bị dựa theo đẳng cấp này phân chia, đơn giản sáng tỏ.

Sau này phó bản nhiều, Chư Thiên Vạn Giới khác biệt hệ thống, khác biệt xưng hô, không có tiêu chuẩn thống nhất, đối ứng rất khó.

Giống như thế giới Đại Tần, nhất giai đối ứng Hậu Thiên, Tiên Thiên; nhị giai đối ứng Tông Sư, Đại Tông Sư; tam giai đối ứng Thiên Nhân; tứ giai đối ứng Lục Địa Thần Tiên.

Doanh Huyền sau khi lĩnh ngộ Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, liền trực tiếp tu luyện.

Có ngộ tính cấp Vạn Cổ, Doanh Huyền rất nhanh liền chuyển tu hoàn thành.

Bất quá Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh không có phẩm cấp uy lực rất yếu, còn không bằng tứ giai Long Vương Quyết, thậm chí ngay cả công pháp nhất nhị giai cũng không bằng.

Doanh Huyền cũng không vội, bắt đầu dung hợp công pháp khác.

Đầu tiên là Long Vương Quyết hắn đang tu luyện.

Sau khi dung hợp, Doanh Huyền lập tức cảm giác được Hỗn Độn

Vạn Đạo Kinh uy lực tăng nhiều, tu vi của hắn không đổi, nhưng thực lực lại tăng lên gấp đôi so với trước đó.

Doanh Huyền hai mắt tỏa sáng, hứng thú bừng bừng.

Đạo Gia Vạn Xuyên Thu Thủy, Hòa Quang Đồng Trần, Đại Chu Thiên Hành Khí Pháp, Tâm Nhược Chỉ Thủy...

Âm Dương Gia Cửu Phong Thủy Khởi, Hoàng Thiên Hậu Thổ, Thượng Thiện Nhược Thủy, Bạch Lộ Khi Sương...

Nho Gia Tọa Vong Tâm Pháp, Quỷ Cốc Thổ Nạp Pháp, Nông Gia Nhị Thập Tứ Tiết Khí Pháp, Binh Gia Chiến Pháp, Phi Giáp Môn Âm Dương Song Giáp Công...

Doanh Huyền làm chủ nhân thế giới Đại Tần, chỉ cần hắn muốn biết, hết thảy thế giới Đại Tần đều không gạt được hắn.

Chư Tử Bách Gia, nãi chí tất cả công pháp của toàn bộ thế giới, vô luận mạnh yếu, toàn bộ bị Doanh Huyền dung nhập bên trong Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Giờ phút này, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh đã từ không có phẩm cấp tăng lên tới tứ giai, mà uy lực viễn viễn siêu việt Long Vương Quyết mà Doanh Huyền tu luyện trước đó.

Doanh Huyền tu vi không đổi, thực lực lại là bạo trướng ngàn lần không chỉ.

Hơn nữa, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của hắn có thể mô phỏng bất kỳ công pháp nào đã từng dung hợp, có thể thôi động bất kỳ võ kỹ nào của Chư Tử Bách Gia, lại còn uy lực mạnh hơn. "Huyền Tổ lại đột phá!" Diễm Phi cùng Nguyệt Thần ở bên cạnh Doanh Huyền, có thể cảm thấy áp bách khủng bố truyền đến trên thân Doanh Huyền, phảng phất thần linh áp bách đối với phàm nhân.

Đó là áp bách đến từ cấp độ sinh mệnh cùng bản nguyên.

Theo Doanh Huyền tu luyện tinh tiến, thể chất của hắn cũng sẽ vì duyên cớ tu luyện Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, dần dần biến thành Hỗn Độn Vạn Đạo Thể.

Loại thể chất này có thể dung nạp Hỗn Độn Vạn Đạo, chưởng khống Hỗn Độn Vạn Đạo, miễn dịch pháp tắc Hỗn Độn Vạn Đạo.

Đơn giản hình dung, chính là hai chữ: Vô địch! "Ta hiện tại chỉ riêng thể chất liền tăng cường ngàn lần không chỉ, một tay liền có thể đánh nổ Lục Địa Thần Tiên!" Cảm thụ sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong cơ thể, Doanh Huyền rất hài lòng.

Tức là Lục Địa Thần Tiên luyện thể cảnh, cũng không có thể chất cường đại như hắn.

Đây chính là sự khủng bố của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Cuối cùng, Doanh Huyền nhận phần thưởng thứ nhất: Thần Cấp Nhưỡng Tửu Thuật.

Tin tức bàng bạc ùn ùn dũng nhập vào trong đầu Doanh Huyền.

Rõ ràng là tin tức tương quan về ủ rượu và chế rượu.

Lượng tin tức như biển khiến đầu Doanh Huyền đều có cảm giác hơi hơi trướng đau.

May mắn Doanh Huyền trước đó phục dụng Tử Kim Vạn Cổ Quả, không chỉ ngộ tính tăng lên tới cấp Vạn Cổ, linh hồn cũng trở nên vô cùng cường đại, biến thành Tử Kim Linh Hồn.

Ngộ tính khủng bố cấp Vạn Cổ phảng phất như bọt biển điên cuồng hấp thu những tin tức này.

Tức là như thế, Doanh Huyền cũng tốn hao gần một khắc đồng hồ mới hấp thu hoàn tất.

Hắn mở mắt, trong lòng tràn ngập cảm thán. "Không thể tưởng

được Thần Cấp Nhưỡng Tửu Thuật vậy mà khủng bố như thế, có thể xưng bao la vạn tượng!" Trong thuật nhưỡng rượu không chỉ có đủ loại lên men, tri thức nhưỡng tạo men rượu, còn bao quát các loại dược liệu ủ rượu.

Từ ngũ cốc bình thường đến các loại hoa quả.

Chương 16

Từ dược thảo bình thường đến các loại linh thảo.

Doanh Huyền phảng phất mở ra một thiên địa mới.

Nguyên lai đồ vật có thể dùng để ủ rượu, thật sự là quá nhiều, nhất thảo nhất mộc, nhất hoa nhất quả, đều có thể dùng để ủ rượu.

Trong đó dính đến đặc tính các loại dược liệu, cùng y lý, dược lý, phức tạp đến cực điểm.

Đừng nói người bình thường, chính là Lục Địa Thần Tiên, cùng cực cả đời, cũng khó có thể ăn thấu một phần vạn.

Trừ những thứ này, còn có vô số loại phương thuốc rượu.

Trong những phương thuốc này trừ việc nhưỡng chế các loại mỹ tửu, rượu mạnh bình thường, càng nhiều hơn chính là phương thuốc rượu có công hiệu đặc thù.

Có phương thuốc trị bệnh chữa thương.

Có phương thuốc phụ trợ tu luyện.

Có phương thuốc tăng cao tu vi.

Có phương thuốc cải thiện căn cốt.

Có phương thuốc tăng lên ngộ tính.

Còn có các loại phương thuốc tăng lên xác suất mang thai, mỹ dung dưỡng nhan, giảm béo tố hình...

Chỉ có không nghĩ tới, không có phương thuốc rượu làm không được. "Lời to rồi!" Giờ khắc này, Doanh Huyền mới phát hiện, lần này thông quan phó bản thu được ba cái phần thưởng, mỗi một cái đều có thể xưng nghịch thiên.

Cái ngạch ngoại gia thành của lần đầu thông quan này, thật sự là khủng bố như vậy. "Hiện tại còn có một cái phần thưởng ẩn tính cuối cùng!" Ánh mắt Doanh Huyền phảng phất vượt qua thời gian không gian, thấy được thế giới Tam Quốc.

Sau khi thông quan phó bản, phó bản liền quy về Doanh Huyền sở hữu.

Tương đương với Doanh Huyền trở thành chủ nhân phó bản, có thể hoàn toàn chưởng khống phó bản.

Hiện tại, hắn muốn làm chính là đem phó bản thế giới Tam Quốc dung nhập thế giới Đại Tần, tăng cường thế giới Đại Tần.

Chỉ cần phó bản dung nhập đầy đủ nhiều, thế giới Đại Tần cuối cùng sẽ thăng cách làm Chí Cao Tiên Tần. "Không biết thế giới Đại Tần sau khi dung nhập Tam Quốc, sẽ phát sinh biến hóa gì?

Có thể tăng lên bao nhiêu?" Trong mắt Doanh Huyền tràn ngập chờ mong. ...

Thế giới Tam Quốc. "Nguyên lai bên ngoài thế giới chúng ta còn có thế giới khác!" "Đại Tần thế giới, vậy mà tương tự Tần triều bốn trăm năm trước, có Tần Vương Doanh Chính, có Thượng tướng Vương Tiễn, Tướng quốc Lữ Bất Vi..." "Khác biệt chính là vậy mà còn có Tiên nhân!" "Chẳng lẽ thế giới Đại Tần là Tần triều của Tiên giới?" "Nghe nói người thế giới Đại Tần có được sức mạnh siêu phàm, ngay cả Lữ Bố thiên hạ vô địch đều bị một chiêu đánh bại!" "Bây giờ thế giới chúng ta quy thuộc thế giới Đại Tần rồi, cũng không biết tương lai thế nào?" Thiên hạ nghị luận ầm ĩ.

Có hiếu kỳ, có lo lắng, có hưng phấn...

Chúng sinh bách thái.

Bởi vì Vương Tiễn đám người không có giấu diếm, thậm chí chủ

động tuyên truyền, bây giờ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, tin tức quân đội Đại Tần đến từ bên ngoài thế giới đã truyền khắp thiên hạ.

Tất cả mọi người đạt được tin tức một mảnh xôn xao, từ lúc đầu không tin, đến năm lần bảy lượt cầu chứng, lại đến cuối cùng, không thể không tiếp nhận sự thật nghe rợn cả người này. "Rốt cục có thể nhìn thấy Thiên Cổ Nhất Đế Thủy Hoàng Đế trong truyền thuyết rồi, thậm chí còn có thể nhìn thấy Thần Tiên Huyền Tổ trong truyền thuyết!" Tào Tháo có chút kích động, mấy ngày nay, hắn đều đang an ủi bách tính nguyên bản dưới trướng, khôi phục trật tự.

Không chỉ là hắn, Lưu Bị, Viên Thiệu, Tôn Kiên...

đều là như thế.

Bây giờ Tam Quốc cơ bản ổn định lại, bọn hắn cũng tụ tập lại một chỗ, chuẩn bị đi theo Vương Tiễn tiến về Đại Tần bái kiến Doanh Chính cùng Doanh Huyền.

Lữ Bố, Quan Vũ, Trương Phi...

đồng dạng kích động.

Hắn rất chờ mong võ đạo của thế giới Đại Tần.

Oanh!

Bỗng nhiên, thiên địa phong vân biến huyễn.

Vô lượng kim quang xé rách thương khung, đem thiên hạ chiếu rọi uyển như tiên cảnh.

Biến hóa cùng dị tượng khủng bố này, khiến cho tất cả mọi người tại thế giới Tam Quốc không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía thương khung, trong mắt mang theo chấn hám thật sâu. "Chuyện gì xảy ra?" Lữ Bố bỗng nhiên nhìn về phía thương khung, nhìn dị tượng to lớn không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung kia, trong lòng nổi lên sóng

to gió lớn.

Loại dị tượng này, hắn chưa từng thấy qua.

Hắn rõ ràng cảm giác được trong đó ẩn chứa sức mạnh khủng bố mà hắn chưa từng thấy, thậm chí không cách nào tưởng tượng.

Tựa như hạo hãn tinh không.

Thâm thúy.

Thần bí.

Không cách nào nắm bắt. "Chẳng lẽ là Thần Tiên của Đại Tần giáng lâm?" Lưu Bị suy nghĩ cấp chuyển, lập tức nghĩ đến một khả năng.

Cảnh tượng khủng bố như vậy, trừ Thần Tiên, ai có thể làm được? "Thần Tiên?" Tào Tháo, Viên Thiệu, Lữ Bố... hai mắt tỏa sáng, ánh mắt nóng rực.

Thuyết pháp Thần Tiên, từ xưa đã có, phiên bản đông đảo, nhưng bọn hắn chưa từng thấy qua.

Gần đây ngược lại là nghe nói Huyền Tổ lão tổ của thế giới Đại Tần là một vị Thần Tiên thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, nhưng bọn hắn cũng chưa từng thấy qua.

Chẳng lẽ hiện tại sắp được nhìn thấy?

Ông!!

Dưới ánh mắt nóng rực của tất cả mọi người, vô tận kim quang sáng chói ngưng tụ, cuối cùng hội tụ thành một đạo thân ảnh đứng ở trong thiên địa, vĩ ngạn vô biên.

Uy nghiêm.

Thần thánh.

Con ngươi thâm thúy phảng phất Thần linh quan sát thiên địa, làm cho người không dám nhìn thẳng, trong lòng sinh kính sợ. "Là Huyền Tổ!" "Bái kiến Huyền Tổ, nguyện Huyền Tổ tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương!" Vương Tiễn, Mông Điềm... người của thế giới Đại Tần lập tức nhận ra đạo thân ảnh vĩ ngạn này, ánh mắt cuồng nhiệt, sùng bái kính sợ.

Bọn hắn nhao nhao quỳ bái hô to. "Huyền Tổ?" "Huyền Tổ quả nhiên là Thần Tiên!" Tào Tháo, Lưu Bị, Lữ Bố, Quan Vũ... nghe vậy, tâm thần run lên, một tia hoài nghi còn sót lại nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Bọn hắn không có chút do dự nào, lập tức đi theo quỳ bái hô to. "Bái kiến Huyền Tổ, nguyện Huyền Tổ tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương!" Doanh Huyền không để ý đến bọn hắn, ánh mắt bình tĩnh, âm vang hữu lực nói: "Bản tọa Đại Tần thế giới Doanh Huyền, hôm nay dẫn dắt thế giới Tam Quốc, cử thế phi thăng!" "Bản tọa Đại Tần thế giới Doanh Huyền, hôm nay dẫn dắt thế giới Tam Quốc, cử thế phi thăng!" "Bản tọa Đại Tần thế giới Doanh Huyền, hôm nay dẫn dắt thế giới Tam Quốc, cử thế phi thăng!" Thanh âm Doanh Huyền như lôi đình, vang vọng thiên hạ.

Nhất thời, thiên hạ tĩnh mịch.

Tất cả mọi người không khỏi trợn mắt hốc mồm, ngốc trệ nhìn thương khung.

Tức là Vương Tiễn, Mông Điềm, Lý Tín... các tướng lĩnh thế giới Đại Tần giờ phút này cũng choáng váng.

Doanh Huyền có thể mở ra thông đạo bí cảnh thế giới Tam Quốc, bọn hắn đã kinh vi thiên nhân rồi.

Cử thế phi thăng?

Huyền Tổ không phải nói đùa chứ?

Bọn hắn nằm mơ cũng không dám tưởng tượng!

Quá điên cuồng!

Quá kinh khủng! "Trời ạ, Huyền Tổ muốn dẫn dắt thế giới Tam Quốc cử thế phi thăng?" Lưu Bị, Tào Tháo, Lữ Bố... trừng lớn mắt.

Hô hấp ngưng trệ.

Khó có thể tin.

Đây cũng không phải là một người, hai người, mà là cử thế phi thăng a.

Đây là Thần Tiên có thể làm được sao?

Lạc Dương.

Phủ đệ Vương Tư Đồ.

Một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, di thế độc lập khuôn mặt tươi cười đầy vẻ kinh ngạc, môi hồng khẽ mở, kinh hãi nhìn về phía thương khung: "Huyền Tổ muốn dẫn dắt toàn bộ thế giới chúng ta cử thế phi thăng?" Điêu Thuyền bộ ngực đầy đặn chập trùng, hiển thị sóng to gió lớn sâu trong nội tâm nàng, đầu não có loại cảm giác đứng máy.

Mấy ngày ngắn ngủi này, biến hóa quá lớn.

Trước là mười tám lộ chư hầu thảo Đổng.

Sau đó quân đội Đại Tần xuất hiện, diệt mười tám lộ chư hầu.

Ngay sau đó, Đổng Trác dốc toàn bộ lực lượng, nghênh chiến quân đội Đại Tần, chuyển nhãn lại bị tiêu diệt.

Thế giới Tam Quốc bị Đại Tần chiếm lĩnh.

Bây giờ Đại Tần Thần Tiên Huyền Tổ trong truyền thuyết vậy mà

xuất hiện, còn nói muốn dẫn dắt bọn hắn cử thế phi thăng?

Không chỉ có Điêu Thuyền, vô số người tại thế giới Tam Quốc đều cùng nàng có cảm giác giống nhau.

Sự tình phát triển nhanh đến mức bọn hắn nhìn không kịp, khó có thể suy nghĩ. ...

Cùng lúc đó.

Thế giới Đại Tần cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Dị tượng đột hiển.

Tử khí hạo hạo đãng đãng ba vạn dặm, đem toàn bộ thế giới Đại Tần nhiễm thành màu tím thần bí.

Vô số người kinh hãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy sau màu tím lộng lẫy, một tòa đại lục vô cùng to lớn chậm rãi hiện ra trước mặt toàn bộ thế giới.

Phóng tầm mắt nhìn tới, cứ như từ trên cao quan sát đại địa.

Đó là một phiến thổ địa quảng mậu không khác biệt lắm so với thế giới của bọn hắn.

Có sơn xuyên hà lưu.

Có thảo mộc hoa thạch.

Có phi cầm tẩu thú.

Cũng có nhân loại giống như bọn hắn.

Đại lục quảng mậu tự chân tự huyễn, phảng phất lơ lửng trên đỉnh đầu tất cả mọi người, nhìn đến làm người đã hưng phấn, lại run rẩy. "Trời ạ, đây là cái gì?" "Chẳng lẽ là hải thị thận lâu?" "Trên đời có hải thị thận lâu khủng bố như thế?" "Đây là thần tích!" "Đúng!

Chương 17

Nhất định là thần tích!" Vô số bách tính nhao nhao quỳ bái cầu nguyện.

Đại Tần Vương Cung.

Doanh Chính kinh hãi ngẩng đầu, trong mắt tinh mang hiện lên, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ đây là thần tích do Huyền Tổ làm ra?

Cảnh tượng khủng bố như thế, cũng chỉ có Huyền Tổ mới có thể làm ra a?" Nghĩ tới đây, Doanh Chính vội vàng đi về phía Huyền Thiên Cung.

Hàn Quốc.

Tân Trịnh.

Tử Lan Hiên.

Một đầu tóc trắng, thần sắc lãnh tuấn Vệ Trang nắm Sa Xỉ, nhìn về phía bầu trời dị tượng mênh mông kinh người: "Dị tượng như thế, cũng chỉ có Huyền Tổ mới có thể làm ra!

Huyền Tổ lại muốn làm gì?" Nghĩ đến sự khủng bố của Doanh Huyền lần trước xuất thủ, một chưởng tiêu diệt bốn mươi vạn Lang tộc, trong mắt Vệ Trang đã chờ mong, lại kính sợ.

Hắn trước đó tự mình đi vùng Bắc Cương xem xét 'Di tích' Doanh Huyền lưu lại.

Thảo nguyên biến thành hồ nước.

Khí tức ẩn ẩn tàn lưu trong đó, để hắn đều tim đập nhanh, giống như sâu kiến ngưỡng vọng thương khung, phàm nhân đối mặt Thần linh. "Dị tượng như thế, sự tình Huyền Tổ muốn làm, tuyệt đối không

đơn giản!" Một đạo diệu âm truyền đến, lại là một đạo thân ảnh màu tím bước ra bước chân huyền cơ, lững thững đi đến bên người Vệ Trang.

Chân thon dài, eo như tơ liễu.

Một bộ váy tím, khí chất thành thục.

Khuôn mặt trái xoan tinh xảo, đôi mắt đẹp đạm tử cười yếu ớt.

Lông mi thon dài cong cong, phía dưới mắt trái là hình xăm hồ vũ điệp, nhẹ nhàng cười một tiếng, khuynh thành tuyệt thế, quốc sắc thiên hương.

Nàng chính là bà chủ Tử Lan Hiên —— Tử Nữ.

Vệ Trang không nói gì, lộ ra rất cao lãnh.

Tử Nữ rõ ràng tính cách Vệ Trang, không có để ý, đang muốn tiếp tục mở miệng, trên thương khung lại phát sinh biến hóa.

Thân ảnh vĩ ngạn của Doanh Huyền hiển hóa, thanh như lôi đình. "Bản tọa Doanh Huyền, hôm nay dẫn dắt Tam Quốc cử thế phi thăng, dung nhập Đại Tần, tất cả mọi người đứng vững, chớ hoảng sợ!" "Tam Quốc?" "Cử thế phi thăng?" "Dung nhập Đại Tần?" Vệ Trang đồng tử co rụt lại, trên mặt lãnh liệt hiếm thấy lộ ra một vòng kinh hãi cùng động dung.

Ánh mắt chấn hám của hắn thốt nhiên nhìn về phía dị tượng như hải thị thận lâu kia, kinh đạo: "Chẳng lẽ đó chính là Tam Quốc?

Là một thế giới chân thực?" "Oanh!" Không đợi hắn nghĩ nhiều, giữa thiên địa bỗng nhiên bộc phát tiếng nổ kịch liệt, tựa như thiên băng địa liệt, tinh thần bạo tạc.

Quang mang chói mắt tràn ngập thiên địa.

Tất cả mọi người mắt đau xót, không khỏi nhắm mắt lại.

Thế giới Đại Tần chấn động, giống như địa long trở mình.

Chỉ thấy thế giới Tam Quốc nguyên bản tựa huyễn tựa chân bỗng nhiên hóa hư làm thực, dung nhập thế giới Đại Tần, khảm nạm tại biên duyên thế giới Đại Tần.

Giờ khắc này, thời gian phảng phất tạm dừng lại đồng dạng.

Phi điểu tĩnh chỉ trên không trung, lá rụng dừng lại giữa bán không, hết thảy đều như mộng tựa huyễn.

Đồng thời.

Oanh long long.

Thanh âm điếc tai nhức óc vang vọng, thế giới Đại Tần bộc phát ra quang mang mãnh liệt, uyển như thổi khí cầu bành trướng lên, biến lớn không chỉ gấp đôi.

Hơn nữa, thế giới Tam Quốc vừa mới dung nhập thế giới Đại Tần cũng đi theo phi tốc biến lớn.

Đây không phải một cộng một bằng hai.

Mà là bằng bốn năm sáu bảy tám... thậm chí mười.

Doanh Huyền thần niệm cảm thụ được hết thảy của thế giới Đại Tần, có thể rõ ràng cảm ứng được bản nguyên thế giới Đại Tần bạo trướng gấp mười.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Sau một khắc.

Theo bản nguyên thế giới Đại Tần bạo trướng, linh khí như thủy triều bộc phát!!!

Linh khí bùng nổ như thủy triều!!!

Người bình thường cảm thụ không rõ ràng, chỉ cảm thấy không khí trở nên trong lành lạ thường, có cảm giác sảng khoái tinh thần.

Giống như vừa thoát khỏi vũng bùn lầy, nháy mắt rơi vào hồ nước trong vắt.

Cảm giác đó phải gọi là cực kỳ khoan khoái!

Thế nhưng, người luyện võ lại cảm ứng rõ ràng năng lượng (linh khí) giữa thiên địa đang trở nên nồng đậm.

Chân khí trong cơ thể họ không tự chủ mà lưu chuyển, phảng phất như gỡ bỏ được gông xiềng, toàn thân nhẹ nhõm sảng khoái.

Tu vi càng cao, cảm thụ càng rõ rệt.

Âm Dương gia.

Đông Hoàng Thái Nhất đã trở về từ thế giới Tam Quốc, thân thể chấn động, trong mắt lộ ra tinh quang chưa từng có, trên mặt mang theo kinh hỉ và phấn chấn. "Không ngờ sau khi dung hợp thế giới Tam Quốc lại còn có chỗ tốt thế này!" Khoảnh khắc tiếp theo.

Một luồng khí tức kinh khủng bỗng nhiên từ trong cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất bùng phát, hắn vốn đang ở Thiên Nhân cực hạn trong nháy mắt đã phá vỡ bình cảnh cuối cùng, tấn thăng Lục Địa Thần Tiên.

Vốn dĩ hắn có chút thất vọng về chuyến đi đến thế giới Tam Quốc.

Dù sao thế giới Tam Quốc còn không bằng Đại Tần.

Ngay cả võ đạo công pháp cũng không có.

Chỉ có một vài phương pháp tu luyện khí huyết thô sơ.

Kế hoạch dựa vào chuyến đi thế giới Tam Quốc để đột phá của hắn đã thất bại.

Không ngờ rằng đúng là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Hắn lại đột phá theo cách này.

Từng đạo thần quang bao quanh, Đông Hoàng Thái Nhất cảm thụ sự biến hóa của cơ thể.

Nhục thân đang lột xác.

Linh hồn đang thăng hoa.

Từ phàm lột xác thành tiên.

Tuy nhiên, khoảng cách đến tiên nhân thực sự còn xa tới mười vạn tám nghìn dặm.

Nhưng cũng đã bước ra một bước quan trọng.

Từ Thiên Nhân đến Lục Địa Thần Tiên.

Đây là sự lột xác về bản chất sinh mệnh.

Thọ một ngàn năm.

Đối với phàm nhân bình thường mà nói, đã có thể xem như thần tiên rồi. "Nếu thế giới Đại Tần dung hợp thêm nhiều bí cảnh thế giới hơn, thế giới Đại Tần sẽ ngày càng cường đại, ta cũng có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn!" "Nghe nói Huyền Tổ còn có thể mở ra bí cảnh lợi hại hơn cả thế giới Tam Quốc, cho dù là tiên đan, thần khí, pháp trường sinh, đều có khả năng!" "Bản tọa sau này thành tiên thành thần cũng không phải là không thể!" Nghĩ đến đây, trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất mang theo vẻ hưng phấn, nhất định phải ôm chặt cái đùi lớn Doanh Huyền này.

Đặc biệt là sau khi tấn thăng Lục Địa Thần Tiên.

Hắn càng cảm nhận được sự cường đại và kinh khủng của Doanh Huyền.

Trước kia hắn cho rằng Doanh Huyền chắc cũng chỉ ở cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, nhưng bây giờ hắn biết mình đã sai.

Sai một cách thái quá.

Lục Địa Thần Tiên quả thực lợi hại.

Nhưng căn bản không thể so sánh với Doanh Huyền.

Không chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất.

Nho gia.

Một dòng sông mênh mông giáng xuống, đây là hạo nhiên chính khí.

Tuân Tử đã đột phá.

Tấn thăng Lục Địa Thần Tiên. …… Hàm Dương.

Bắc Minh Tử và Quỷ Cốc Tử chưa trở về môn phái cũng đồng thời tấn thăng Lục Địa Thần Tiên. "Thế này mà cũng đột phá được?" Bắc Minh Tử và Quỷ Cốc Tử đứng trên hư không, nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc của đối phương.

Bọn họ đã kẹt ở Thiên Nhân cực hạn rất lâu rồi.

Đã nghĩ ra rất nhiều phương pháp.

Nhưng đều không thể đột phá.

Không ngờ hôm nay lại đột phá như vậy.

Không chỉ có bọn họ.

Phóng tầm mắt nhìn ra, vô số võ giả cũng lần lượt đột phá cảnh giới.

Ví dụ như Kiếm Thánh Cái Nhiếp, Triệu Cao, La Võng Lục Kiếm

Nô, các sát thủ Thiên tự nhất đẳng của La Võng như Yểm Nhật, Huyền Tiễn, Kinh Nghê... những cường giả Đại Tông Sư đỉnh phong đều lần lượt tấn thăng Thiên Nhân.

Những cường giả có thể tu luyện đến Đại Tông Sư đỉnh phong đều không phải người tầm thường, có thể nói là thiên phú trác tuyệt.

Giờ đây theo sự thăng cấp của thế giới Đại Tần, linh khí bùng nổ.

Việc họ tấn thăng Thiên Nhân cũng là nước chảy thành sông.

Nho gia Phục Niệm, Nhan Lộ, Nông gia Điền Quang, Điền Mãnh, Điền Hổ, Mặc gia Cự Tử Lục Chỉ Hắc Hiệp, Đạo gia Thiên tông Xích Tùng Tử, Nhân tông Tiêu Dao Tử...

Giờ khắc này.

Chư tử bách gia cùng các cao thủ giang hồ miếu đường lần lượt đột phá.

Cường giả Thiên Nhân vốn ít ỏi.

Nay bỗng chốc tăng thêm mấy trăm vị.

Còn những người tấn thăng Đại Tông Sư, Tông Sư, Tiên Thiên thì nhiều không kể xiết.

Giờ khắc này.

Đúng là Tông Sư không bằng chó.

Tiên Thiên đi đầy đất. …… Hàn Quốc.

Tân Trịnh.

Tử Lan Hiên.

Chương 18

"Trời đã thay đổi!" Vệ Trang vừa mới tấn thăng Thiên Nhân, toàn thân tỏa ra khí tức kinh khủng, nắm chặt thanh Sa Xỉ trong tay, ánh mắt mang theo vẻ hưng phấn: "Đây mới là đại thế, cũng là thời đại tốt nhất của võ giả!" Máu trong cơ thể hắn đang sôi trào, đang bùng cháy.

Hắn và Cái Nhiếp, thế hệ truyền nhân Quỷ Cốc này không giống với Trương Nghi, Tô Tần, Bàng Quyên, Tôn Tẫn trước đây, bọn họ càng coi trọng thực lực hơn!

Mà theo sự dung nhập của thế giới Tam Quốc vào Đại Tần, thậm chí sau này còn nhiều thế giới hơn nữa dung nhập vào Đại Tần, sẽ mở ra một thời kỳ thịnh thế huy hoàng của võ giả.

Thương sinh đồ đồ, thiên hạ liễu liễu.

Chư tử bách gia, duy ngã Tung Hoành.

Bảy trăm năm qua, Xuân Thu Ngũ Bá, Chiến Quốc Thất Hùng, sau lưng sự hưng vong của mỗi quốc gia, mỗi triều đại, đều có một cái tên chung —— Quỷ Cốc.

Các đời Quỷ Cốc tiên sinh cả đời chỉ nhận hai đệ tử, trăm năm qua một mạch đơn truyền.

Một người là Tung, một người là Hoành, thế bất lưỡng lập.

Người chiến thắng giữa hai người sẽ trở thành Quỷ Cốc Tử đời tiếp theo.

Truyền thống kỳ lạ này đã kéo dài mấy trăm năm.

Các đời Quỷ Cốc Tử tuy chỉ một người, lại mạnh hơn trăm vạn quân. "Nhất nộ nhi chư hầu cụ, an cư tắc thiên hạ tức." Nhưng dù là Trương Nghi, Tô Tần hay Bàng Quyên, Tôn Tẫn, có thể có được mỹ

danh "một người mạnh hơn trăm vạn quân", đều là dựa vào hợp tung liên hoành, bày binh bố trận.

Nhưng thực lực cá nhân vẫn có hạn.

Một người có thể địch trăm người, thậm chí ngàn người.

Nhưng khó mà chống lại vạn người, mười vạn người.

Tuy nhiên, theo sự biến đổi của thế giới Đại Tần.

Một người địch một nước.

Một người diệt một nước.

Sẽ không còn là chuyện khó. "Ta đi Hàm Dương!" Vệ Trang nhìn về phía Hàm Dương, trong mắt mang theo vẻ nóng rực.

Hôm nay tấn thăng Thiên Nhân.

Vừa hay đến Hàm Dương tìm sư ca Cái Nhiếp của hắn so tài một phen.

Huống hồ Hàn Quốc đã đầu hàng.

Hắn ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì.

Hắn muốn đi gặp vị 'Huyền Tổ' Doanh Huyền trong truyền thuyết đã thành tiên. "Ta đi cùng ngươi!" Tử Nữ ánh mắt xa xăm, nàng cũng muốn đến gần xem thử Doanh Huyền trong truyền thuyết là người thế nào. …… Thế giới Tam Quốc.

Phải nói là Tam Quốc đã trở thành một phần của thế giới Đại Tần, lúc này tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người. "Trời ạ, đây chẳng lẽ là tiên giới?" "Đây chắc chắn là tiên giới!" "Ta chỉ hít nhẹ một hơi, đã cảm thấy eo không đau, chân không mỏi, toàn thân thoải mái, tinh thần gấp trăm lần!" "Đây chắc chắn là tiên khí trong tiên giới!" "Cảm tạ Huyền Tổ vĩ đại!" "Cảm tạ Huyền Tổ!" Bách tính Tam Quốc không ngừng quỳ lạy dập đầu, ánh mắt hưng phấn và cuồng

nhiệt.

Thế giới Tam Quốc không có linh khí.

Nay đột nhiên đến thế giới Đại Tần có linh khí tăng gấp mười lần không chỉ, cảm giác đó giống như người khát nước mấy ngày trong sa mạc đột nhiên đến một hồ nước mát lạnh.

Mát thấu tim.

Lòng phơi phới.

Linh khí có thể cường thân kiện thể.

Dù không có phương pháp tu luyện.

Hiệu suất lợi dụng không cao.

Nhưng sống trong môi trường như vậy, thể chất cũng sẽ tốt hơn, sức lực tăng mạnh, bách bệnh không sinh.

Bách tính thế giới Tam Quốc cơm còn không đủ ăn, mặt vàng da bọc xương, đột nhiên đến thế giới Đại Tần linh khí tăng vọt gấp mười lần, cảm thụ của họ có thể tưởng tượng được. "Đây chính là thế giới Đại Tần?" "Thật là tuyệt vời!" "Ta cảm thấy thực lực của mình đang tăng lên!" "Dù không có võ đạo công pháp, chỉ cần ở trong thế giới này, thực lực của ta cũng có thể tăng lên nhanh chóng!" Lữ Bố vẻ mặt phấn khích, vốn dĩ thực lực của hắn đã đạt đến bình cảnh, khó mà tăng lên.

Không ngờ bây giờ còn chưa tu luyện võ đạo công pháp, chỉ mới đến thế giới Đại Tần, thực lực của hắn đã cảm nhận được sự tăng lên rõ rệt.

Chỉ cần hắn nỗ lực tu luyện, thực lực chẳng phải sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất sao? "Xem ra Vương Tiễn, Lý Tín cũng chỉ đến thế mà thôi!" Lữ Bố tự tin bành trướng, thần thái phi dương: "Nếu ta

sống trong môi trường như vậy, lại có võ đạo công pháp tu luyện, thiên hạ đệ nhất võ tướng chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?" "Bất kể là Tam Quốc hay Đại Tần!" Lữ Bố ý chí chiến đấu dâng cao.

Vương Tiễn, Lý Tín bây giờ mạnh hơn hắn.

Đó là sự khác biệt của thế giới.

Hắn tin rằng mình sẽ sớm vượt qua bọn họ.

Thực ra hắn không biết.

Thế giới Đại Tần trước kia và thế giới Đại Tần bây giờ khác biệt rất lớn, linh khí cũng không nồng đậm như hiện tại.

Chỉ là Lữ Bố vừa mới đến.

Không biết tình hình của thế giới Đại Tần trước kia.

Còn tưởng rằng thế giới Đại Tần vẫn luôn như thế này. "Không ngờ Tào Mạnh Đức ta lúc sinh thời, còn có thể gặp được tiên duyên!" Tào Tháo rất vui mừng.

Chứng kiến sự thần kỳ của việc hai giới dung hợp vừa rồi, cảm nhận sự thay đổi của thế giới Đại Tần, chỉ cần hắn theo sát bước chân của Đại Tần, sau này nói không chừng cũng có thể thành tiên thành thần. "Thế giới mới, khởi đầu mới, ta Lưu Bị nhất định phải làm nên một phen sự nghiệp!" Lưu Bị nắm chặt năm ngón tay, tràn đầy kỳ vọng vào tương lai. …… Hàm Dương.

Chương Đài cung.

Doanh Chính cảm nhận sự thay đổi của Đại Tần, vô cùng hưng phấn: "Huyền Tổ thật sự là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, con dân Đại Tần ta, người người như rồng, trở thành Tiên Tần, chỉ trong tầm tay!" "Nhưng quả nhân cũng phải nỗ lực tu luyện rồi!" Doanh Chính thầm thề.

Với nhãn quang của ông, tự nhiên có thể nhìn ra, sau này sẽ là thiên hạ của võ giả, không có thực lực, làm sao có thể thống ngự một phương?

Trước kia ông bận rộn quốc sự, dù có tài nguyên của cả một nước trợ giúp, ông cũng chỉ có tu vi Tông Sư đỉnh phong.

Nay nhờ thế giới Đại Tần thăng cấp.

Đã đột phá đến cảnh giới Đại Tông Sư.

Đại Tông Sư trước kia cũng được xem là cao thủ.

Nhưng bây giờ...

Cường giả cảnh giới Thiên Nhân đã vượt quá ba con số.

Chứ đừng nói đến Đại Tông Sư.

Ngay cả Lục Địa Thần Tiên từng thấy đầu không thấy đuôi, bây giờ một bàn tay cũng đếm không hết.

Chẳng bao lâu nữa, sẽ còn nhiều hơn. …… Cùng lúc đó.

Huyền Thiên cung.

Gương mặt lười biếng của Doanh Huyền lộ ra một nụ cười.

Là Thế giới chi chủ, mỗi ngọn cỏ, mỗi cành cây, mỗi người, mỗi con thú của Đại Tần, đều thu hết vào đáy lòng.

Cỏ cây tươi tốt.

Chim thú lớn lên.

Trí tuệ tăng cao.

Dược thảo bình thường đang chuyển hóa thành linh thảo linh dược.

Dã thú bình thường đang tiến hóa thành linh thú yêu thú.

Cả thế giới đều đang trở nên mạnh mẽ hơn.

Sinh cơ bừng bừng.

Hừng hực phát triển.

Quan trọng nhất là... "Thế giới Đại Tần đã tấn thăng Ngũ Giai!" Doanh Huyền lấy cấp bậc cường giả mạnh nhất mà thế giới có thể sinh ra làm cấp bậc của thế giới.

Thế giới bình thường không có chút sức mạnh siêu phàm nào là Linh Giai.

Thế giới có cường giả tương đương Hậu Thiên, Tiên Thiên là Nhất Giai.

Thế giới có cường giả tương đương Tông Sư, Đại Tông Sư là Nhị Giai.

Thế giới có cường giả tương đương Thiên Nhân là Tam Giai.

Cứ thế suy ra.

Thế giới Đại Tần trước kia, tương đương với thế giới Tứ Giai.

Mà Tam Quốc tương đương với thế giới Nhị Giai.

Hai bên dung hợp.

Có thể tấn thăng Ngũ Giai, thực ra có chút ngoài dự liệu của Doanh Huyền.

Điều này cũng là do thế giới Đại Tần vốn đã gần Ngũ Giai.

Nếu không cũng không tấn thăng được. "Không biết phó bản tiếp theo là gì?" Ý thức của Doanh Huyền lập tức nhìn về phía bảng hệ thống.

Sau khi thông quan phó bản.

Có thể làm mới phó bản mới. "Đinh, phó bản đã làm mới." "Chúc

mừng Túc chủ, đã làm mới đến..." "Đinh, chúc mừng Túc chủ, đã làm mới đến Long Kỵ Sĩ phó bản!" "Long Kỵ Sĩ phó bản?" Doanh Huyền ngẩn người, có chút kỳ lạ.

Mặc dù hắn biết mỗi ngọn cỏ, mỗi cành cây, mỗi đóa hoa, mỗi hòn đá, mỗi người, mỗi con thú...

đều có thể trở thành phó bản.

Nhưng không ngờ lại nhanh chóng gặp phải loại phó bản nhân vật này.

Thú vị!

Phó bản này rất đơn giản, cũng rất nhỏ.

Một khu rừng nhỏ có bán kính trăm mét.

Trong rừng có hai người.

Một nam một nữ.

Một người là bạch y tiên tử thanh lệ thoát tục.

Một người là đạo sĩ trẻ tuổi bỉ ổi. "Nhiệm vụ phó bản một: Cứu Tiểu Long Nữ!" "Nhiệm vụ phó bản hai: Giết chết Long Kỵ Sĩ!" "..." Doanh Huyền lắc đầu, phó bản này cũng quá đơn giản rồi.

Nhưng mà.

Hắn thích.

Ý niệm vừa động, Doanh Huyền tiến vào Long Kỵ Sĩ phó bản.

Chương 19

Trong một khu rừng có bán kính trăm mét.

Doãn Chí Bình nhìn nữ thần trong mộng Tiểu Long Nữ đang bất động, ánh mắt nóng rực, hoàn toàn không phát hiện môi trường xung quanh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thực ra đừng nói là ngoài trăm mét, dù là ngoài mười mét, e rằng hắn cũng không phát hiện.

Vì trong mắt hắn, trong lòng hắn, đã bị tuyệt thế giai nhân bạch y thanh lệ thoát tục trước mắt chiếm đầy! "Ai?" Tiểu Long Nữ bị Âu Dương Phong điểm huyệt, khó mà động đậy.

Nhưng là cường giả Tiên Thiên, cảm giác không yếu, lập tức cảm ứng được có người đến gần nàng! "Quá Nhi?

Là ngươi sao?" Tiểu Long Nữ trong lòng thấp thỏm, lo lắng không yên.

Tiếc là nàng khó mà động đậy, cũng không thể mở miệng nói chuyện. "Ực!" Nhìn Tiểu Long Nữ tuyệt mỹ khuynh thế trước mặt, Doãn Chí Bình yết hầu chuyển động, nuốt nước miếng.

Mũi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ người giai nhân, một trái tim bắt đầu xao động, lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

Đối phương không thể động.

Cũng không thể kêu.

Chẳng phải mặc cho hắn tùy ý sắp đặt, hưởng dụng, muốn làm gì thì làm sao?

Hắn chỉ cần bịt mắt Tiểu Long Nữ lại.

Dù sau này.

Tiểu Long Nữ cũng không biết là hắn.

Chuyện này.

Trời biết đất biết, không có người thứ hai biết.

Hắn vừa có thể có được nữ thần trong mộng của mình.

Lại không cần chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Hoàn mỹ.

Nghĩ đến đây.

Bàn tay heo bẩn thỉu của hắn run rẩy đưa về phía Tiểu Long Nữ. "Khụ khụ..." Đột nhiên, một tiếng ho nhẹ vang lên.

Trong khu rừng tĩnh lặng này, lọt vào tai Doãn Chí Bình, chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang. "Ai?" Doãn Chí Bình giật mình, bàn tay run rẩy đột ngột rụt lại, ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy phía trước hắn và Tiểu Long Nữ, không biết từ lúc nào đã đứng một nam tử trẻ tuổi khí chất siêu phàm, tuấn mỹ thoát tục. "Hắn xuất hiện từ lúc nào?" Tiểu Long Nữ kinh nghi bất định, dù vừa rồi sự chú ý của nàng đều đặt vào Doãn Chí Bình đang lặng lẽ đi tới phía sau.

Nhưng phía trước chưa đầy một trượng có người, nàng lại không hề phát hiện! "Ngươi là ai?" Doãn Chí Bình gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Huyền, vừa xấu hổ vừa tức giận, giống như kẻ thù giết cha, hận không thể băm vằm Doanh Huyền thành vạn mảnh.

Mắt thấy sắp thành công.

Kết quả lại nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim. "Người giết

ngươi!" Giọng nói nhàn nhạt của Doanh Huyền vang lên, tinh thần lực kinh khủng hóa thành một thanh kiếm sắc chém tới. "Ngươi..." Doãn Chí Bình vừa mới mở miệng, đầu liền đau nhói, mất đi ý thức.

Linh hồn của hắn bị chém diệt, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, sinh mệnh khí tức nhanh chóng biến mất.

Doanh Huyền không thèm nhìn hắn thêm một cái, mà đánh giá Tiểu Long Nữ.

Chỉ thấy nàng sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt như có bệnh, ánh trăng trong trẻo chiếu vào mặt nàng nhưng không có chút huyết sắc, càng toát lên vẻ thanh nhã tuyệt tục, tú lệ vô cùng.

Người đời thường dùng bốn chữ 'mỹ nhược thiên tiên' để hình dung vẻ đẹp của nữ tử.

Nhưng thiên tiên rốt cuộc đẹp ra sao, chẳng ai biết!

Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Long Nữ trước mắt, trong lòng Doanh Huyền cũng không kìm được mà hiện lên bốn chữ 'mỹ nhược thiên tiên'. "Hắn muốn làm gì?" Tiểu Long Nữ rất căng thẳng, nàng có thể cảm ứng được khí tức của Doãn Chí Bình sau lưng đã biến mất.

Chắc là đã chết rồi.

Đối với việc giết người, nàng không có cảm giác gì.

Huống hồ Doãn Chí Bình lén lén lút lút đến sau lưng nàng, tất nhiên là muốn có ý đồ bất chính với nàng, chết không oan.

Chỉ là nàng sẽ không vừa ra khỏi hang sói, lại vào miệng cọp chứ?

Cốc cốc!

Doanh Huyền chỉ tay làm kiếm, điểm hai cái vào ngực Tiểu Long Nữ, giúp nàng giải khai huyệt đạo.

Tiểu Long Nữ thở phào một hơi, khẽ cúi người thi lễ, giọng mềm

mại nói: "Đa tạ công tử cứu giúp!" Nếu Doanh Huyền đã giải khai huyệt đạo cho nàng.

Hiển nhiên không phải người xấu.

Huống hồ đã giải khai huyệt đạo, nàng cũng không sợ người xấu. "Chỉ là nhấc tay mà thôi, không cần khách sáo!" Doanh Huyền xua tay, nói: "Nơi này đã không còn là thế giới vốn có của ngươi nữa, sau này ngươi có thể đi theo ta!" "Hả?" Tiểu Long Nữ có chút nghi hoặc.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ánh mắt nàng ngưng lại, phóng tầm mắt nhìn ra xa, ngọn núi Chung Nam vốn có đã biến mất.

Những ngọn núi xung quanh cũng biến mất.

Dường như ngoại trừ khu rừng nhỏ trăm mét nơi nàng đang đứng, mọi thứ xung quanh đều biến mất. "Đây là chuyện gì?" Tiểu Long Nữ cảnh giác nhìn Doanh Huyền, cảm thấy là Doanh Huyền đã giở trò, nói không chừng là huyễn thuật gì đó. "Nơi này là thế giới Đại Tần." Ý niệm của Doanh Huyền vừa động, Long Kỵ Sĩ phó bản liền hiện ra trên bầu trời thế giới Đại Tần, Tiểu Long Nữ mắt hoa lên, liền thấy mình dường như đang đứng trên 'không trung'.

Không chỉ có nàng, khu rừng nhỏ bán kính trăm mét dưới chân nàng cũng lơ lửng trên không.

Nàng đánh giá thành Hàm Dương bên dưới, đánh giá núi sông xa xa, mọi thứ đều thật xa lạ. "Ngươi và Doãn Chí Bình cùng với khu rừng nhỏ này bị xem như một bí cảnh, từ thế giới ban đầu bị tách ra và dịch chuyển đến thế giới Đại Tần!" Vừa nói, Doanh Huyền vừa nắm lấy cánh tay Tiểu Long Nữ đi về phía Huyền Thiên cung.

Mà khu rừng nhỏ bán kính trăm mét dưới chân, dưới sự khống chế của Doanh Huyền, đã dung nhập vào thế giới Đại Tần.

Đương nhiên.

Khu rừng nhỏ này dung nhập vào thế giới Đại Tần, cũng không có ảnh hưởng gì.

Giống như một giọt nước rơi vào biển lớn.

Nhưng vô số người trong thành Hàm Dương nhìn thấy một khu rừng nhỏ bán kính trăm mét bay qua bầu trời, lại một lần nữa kinh ngạc thán phục. "Huyền Tổ quả là thần nhân!" "Vị bên cạnh Huyền Tổ là tiên tử sao?

Đẹp quá!" "Chắc chắn là tiên tử!" "Thanh lệ thoát tục, tiên tư tuyệt thế!" Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Tiểu Long Nữ, dù sao so với thế giới Tam Quốc dung hợp trước đó, một khu rừng nhỏ như vậy căn bản chẳng là gì. "Thị nữ trong cung của Huyền Tổ quá ít, xem ra phải tổ chức một cuộc tuyển tú toàn quốc cho Huyền Tổ!" Doanh Chính nhìn Tiểu Long Nữ, trong lòng đã có quyết định: "Vừa hay thế giới Tam Quốc dung nhập vào Đại Tần, tổ chức một cuộc tuyển tú toàn thiên hạ, cũng có thể thúc đẩy bách tính Tam Quốc dung nhập vào Đại Tần, tăng cường cảm giác thuộc về thế giới Đại Tần!" Nghĩ đến đây, Doanh Chính vội vàng chạy về phía Huyền Thiên cung.

Hiện tại thế giới Tam Quốc vừa dung nhập.

Trăm việc còn dang dở.

Rất nhiều chuyện, cần Doanh Huyền quyết định mới được.

Huyền Thiên cung.

Đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm của Diễm Phi và Nguyệt Thần đang đánh giá Tiểu Long Nữ. "Chắc không phải là tiên tử!" "Hình như chỉ có tu vi Tiên Thiên!" Doanh Huyền dẫn Tiểu Long Nữ đến, phân phó: "Diễm Phi, ngươi sắp xếp chỗ ở cho nàng!" "Vâng!" Diễm Phi khẽ cúi người thi lễ, sau đó nói với Tiểu Long Nữ: "Vị muội muội này, đi theo

ta!" "Ồ!" Đầu óc Tiểu Long Nữ vẫn còn mông lung, nàng vốn đã ít va chạm thế sự, trải nghiệm hôm nay đã hoàn toàn làm nàng hồ đồ.

Nàng không biết phải làm sao, chỉ đành đi theo Diễm Phi rời đi. "Chưa kịp thỉnh giáo quý tính của vị muội muội này?" Diễm Phi mỉm cười, thăm dò lai lịch của Tiểu Long Nữ. …… Phía bên kia.

Ý thức của Doanh Huyền nhìn về phía hệ thống phó bản mạnh nhất. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan Long Kỵ Sĩ phó bản!" "Phần thưởng: Bản hoàn mỹ của «Ngọc Nữ Tâm Kinh»." "..." Doanh Huyền lắc đầu, phần thưởng này cũng quá kém cỏi rồi.

Bản hoàn mỹ của «Ngọc Nữ Tâm Kinh» cũng chỉ tương đương với công pháp Tứ Giai.

Đối với hắn tác dụng không lớn, cũng chỉ để dung nhập vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, tăng thêm nội tình công pháp.

Nhưng Doanh Huyền cũng không thất vọng.

Phó bản Long Kỵ Sĩ này quá đơn giản, cũng không tốn của hắn chút sức lực nào.

Cứ như cho không vậy.

Còn tặng kèm một thần tiên tỷ tỷ.

Đã rất tốt rồi. "Hy vọng phó bản tiếp theo sẽ khá hơn một chút?" Doanh Huyền có chút mong đợi.

Đương nhiên.

Dù có thêm mười hay tám cái phó bản như Long Kỵ Sĩ, Doanh Huyền cũng không quan tâm.

Dù sao hắn cũng có thể hoàn thành rất nhanh.

Hoàn thành xong có thể tiếp tục làm mới phó bản.

Lại không có giới hạn thời gian và số lượng. "Đinh, phó bản đã làm mới." "Chúc mừng Túc chủ, đã làm mới đến Sinh Hóa phó bản!" "Sinh Hóa phó bản?" Ánh mắt Doanh Huyền lóe lên, trong mắt lộ ra một nụ cười: "Phó bản này không tệ!" Sinh Hóa phó bản là phó bản khoa kỹ hiện đại.

Trong đó còn có trí tuệ nhân tạo cao cấp "Hồng Hậu".

Chiếm được Sinh Hóa phó bản.

Đại Tần liền có thể trực tiếp tiến vào thời đại công nghiệp hóa.

Bách tính Đại Tần sẽ không bao giờ phải lo ăn không no nữa. "Huyền Tổ, Đại vương cầu kiến!" Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo của Nguyệt Thần vang lên bên tai.

Doanh Huyền hoàn hồn, nói: "Để hắn vào đi!" "Vâng!" Rất nhanh.

Doanh Chính theo Nguyệt Thần từ bên ngoài đi vào. "Doanh Chính bái kiến Huyền Tổ, chúc Huyền Tổ tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương!" Doanh Chính cúi người hành lễ. "Được rồi, không cần đa lễ!" Nhìn Doanh Chính, Doanh Huyền hỏi: "Ngươi có chuyện gì?" "Thưa Huyền Tổ, sau lần thám hiểm bí cảnh Tam Quốc này, thần muốn tổ chức một đội quân chuyên phụ trách thám hiểm các thế giới bí cảnh!" Doanh Chính nói: "Có đội quân chuyên thám hiểm thế giới bí cảnh, sẽ không cần phải như lần này, tạm thời điều động quân đội Đại Tần, có nhu cầu gì cũng có thể phản ứng nhanh chóng!" "Không tệ!" Doanh Huyền tán thưởng gật đầu, dù Doanh Chính không đề cập, hắn cũng sẽ để Doanh Chính chuyên môn tổ chức một đội quân công lược bí cảnh.

Doanh Huyền nhắc nhở: "Sau này cần thám hiểm rất nhiều bí cảnh, có thể nói là vô tận!" "Vì vậy." "Trọng tâm của Đại Tần, sẽ đặt vào việc thám hiểm các thế giới bí cảnh!" "Quân đội bí cảnh không chỉ cần quân đội võ giả cường đại tinh nhuệ, mà còn cần những cường

giả đỉnh tiêm!" "Chư tử bách gia, Lục quốc và các cường giả của Tam Quốc đều có thể được thu nạp vào quân đội bí cảnh!" "Bất kể là Lục quốc, hay là Tam Quốc mới dung nhập, từ nay về sau, bọn họ chỉ có một cái tên chung..." "Đó chính là Đại Tần!" "Doanh Chính hiểu rõ, tạ Huyền Tổ dạy bảo!" Doanh Chính chắp tay bái lạy. "Lục quốc và cả Tam Quốc chắc hẳn có rất nhiều người muốn gặp ta nhỉ?" Doanh Huyền hỏi. "Huyền Tổ anh minh!" Doanh Chính hỏi: "Không biết Huyền Tổ có muốn tiếp kiến bọn họ không?" "Bảy ngày sau, ta sẽ thống nhất tiếp kiến bọn họ!" "Đồng thời nói cho các ngươi biết tin tức về thế giới bí cảnh tiếp theo!" "Thế giới bí cảnh tiếp theo?" Doanh Chính tinh thần chấn động, mắt lập tức sáng lên.

Lợi ích mà thế giới Tam Quốc mang lại.

Ông đã cảm nhận và nhìn thấy rõ ràng.

Chương 20

Không ngờ nhanh như vậy lại có thế giới bí cảnh mới.

Không biết trong tay Doanh Huyền rốt cuộc có bao nhiêu thế giới bí cảnh?

Nghĩ đến lời Doanh Huyền nói trước đó "thế giới bí cảnh rất nhiều, thậm chí là vô tận", Doanh Chính càng thêm kích động, một trái tim đập thình thịch. "Bí cảnh này tương đương với thế giới hai nghìn năm sau, nhưng không cần quân đội gì, chỉ cần một số cao thủ là có thể hoàn thành nhiệm vụ!" Doanh Huyền nói: "Lục quốc, chư tử bách gia, các cường giả Tam Quốc, ai muốn đi đều có thể đi xem thử!" "Vâng, Huyền Tổ!" Doanh Chính tuy tò mò, nhưng vẫn cố nén không hỏi thông tin cụ thể về thế giới bí cảnh mới, hỏi: "Không biết Huyền Tổ còn có phân phó gì khác không?

Nếu không, Chính xin cáo lui!" "Đi đi!" Doanh Huyền xua tay. "Chính cáo lui!" Doanh Chính rời khỏi Huyền Thiên cung, nhưng một trái tim lại không cách nào bình tĩnh được. "Thế giới hai nghìn năm sau?" "Không biết là dáng vẻ ra sao?" "Đi xem lịch sử của thế giới Tam Quốc trước đã!" Doanh Chính bất giác bước nhanh hơn, đi về phía Chương Đài cung.

Khoảng thời gian này.

Các loại chuyện chồng chất.

Lang tộc xâm phạm biên giới bị diệt, Lục quốc đầu hàng, công lược Tam Quốc...

Ông căn bản không có thời gian dư để xem lịch sử của Tam Quốc. "Huyền Tổ nói Đại Tần nhị thế nhi vong, không biết vong như thế nào?" Doanh Chính nghĩ không ra.

Theo ông thấy, Đại Tần hùng mạnh như vậy, dù có xảy ra vấn đề, cũng nhiều nhất là quay lại thời đại Xuân Thu Chiến Quốc.

Đại Tần có thể lui về một phương, không thể nào thực sự diệt vong.

Tuy nhiên, Tần triều trong lịch sử Tam Quốc lại nhị thế nhi vong.

Mang theo nghi hoặc và tò mò, Doanh Chính trở lại Chương Đài cung.

Lúc này.

Chương Đài cung lại tụ tập một đám đông.

Có Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Vương Bí, Lý Tín... các văn võ Đại Tần.

Cũng có Lưu Bị, Tào Tháo, Lữ Bố, Quan Vũ... các chư hầu, võ tướng Tam Quốc.

Thấy Doanh Chính đến, họ vội vàng tiến lên bái kiến: "Bái kiến Đại vương!" "Bình thân!" Giọng nói nhàn nhạt của Doanh Chính toát ra một luồng uy nghiêm không gì sánh được, khiến các cường giả Tam Quốc như Tào Tháo, Lưu Quan Trương lần đầu gặp Doanh Chính đều thầm kinh hãi! "Cuối cùng cũng gặp được Doanh Chính!" "Không hổ là Thủy Hoàng Đế!" "Uy nghiêm này, khí thế này, không hổ là người thống nhất Lục quốc, uy áp tứ hải Thủy Hoàng Đế!" Trong lúc họ kinh hãi.

Doanh Chính cũng đang đánh giá Tào Tháo, Lưu Bị và những người khác.

Trước đây ông chỉ thấy trong sách về Tam Quốc mà Doanh Huyền đưa.

Bây giờ cuối cùng cũng thấy người thật.

Chỉ là nhìn bề ngoài, dường như cũng không có gì đặc biệt.

Nếu nói đặc biệt.

Cũng chỉ có Lưu Bị tay dài, tai to.

Quan Vũ mặt đỏ, râu dài. "Chào mừng các vị gia nhập thế giới Đại Tần!" Doanh Chính chậm rãi mở miệng: "Quả nhân vừa từ chỗ Huyền Tổ về, theo ý của Huyền Tổ, phàm là người gia nhập thế giới Đại Tần, đều là con dân Đại Tần, đối xử như nhau!" "Không lâu nữa, quả nhân sẽ tổ chức một đội quân bí cảnh, chuyên phụ trách thám hiểm các thế giới bí cảnh, phàm là người trong thế giới Đại Tần, chỉ cần có tài đều có thể gia nhập!" "Đa tạ Đại vương!" Lưu Bị, Tào Tháo và những người kinh ngạc khác vui mừng khôn xiết.

Bây giờ họ đã biết.

Thế giới Tam Quốc của họ chính là bí cảnh trong miệng Doanh Chính.

Chỉ cần họ gia nhập quân đội bí cảnh.

Sau này chẳng phải cũng có cơ hội đi thám hiểm các thế giới khác sao? "Chỉ cần các ngươi tận tâm, ở Đại Tần ta, theo lời của Huyền Tổ, người người đều có cơ hội thành tiên thành thần!" Doanh Chính trực tiếp vẽ ra một cái bánh lớn, khiến mọi người lòng trào dâng, kích động không thôi.

Họ vội vàng bày tỏ lòng trung thành: "Vi thần thề chết trung thành với Đại Tần, vào sinh ra tử, vạn lần không chối từ!" Chứng kiến cảnh tượng thế giới Tam Quốc dung nhập vào Đại Tần trước đó, họ tràn đầy kỳ vọng vào việc thành tiên thành thần, và không cảm thấy đó là điều hư vô mờ mịt.

Sau khi trò chuyện ngắn gọn, Doanh Chính cho họ lui.

Thời gian không còn sớm.

Có chuyện gì quan trọng có thể đợi đến buổi chầu ngày mai sẽ bàn.

Mọi người rời đi.

Doanh Chính nhìn Triệu Cao: "Đi lấy lịch sử của Tam Quốc cho quả nhân!" "Oanh!" Lời nói của Doanh Chính như sét đánh giữa trời quang.

Triệu Cao đồng tử co rút, thân thể không tự chủ mà run rẩy.

Doanh Chính không biết Tần triều trong Tam Quốc diệt vong như thế nào.

Nhưng hắn thì sau khi nghe được một số tin tức, đã đặc biệt đi tìm hiểu.

Kết quả suýt chút nữa dọa chết hắn.

Tần triều của Tam Quốc nhị thế nhi vong.

Mà đầu sỏ gây tội lại là hắn Triệu Cao.

Mấy ngày nay.

Hắn run rẩy lo sợ, tìm mọi cách không để Doanh Chính chú ý đến lịch sử của Tam Quốc.

Không ngờ nhanh như vậy đã đến. "Hửm?" Thấy Triệu Cao không động, Doanh Chính khẽ hừ một tiếng, một luồng uy nghiêm và khí thế khó tả lan tỏa ra. "Sao vậy?

Có vấn đề gì?" Triệu Cao tức khắc bừng tỉnh, vội vàng quỳ xuống: "Đại vương tha tội!" "Nô tỳ đi ngay!" Nhìn bóng lưng Triệu Cao, Doanh Chính nhíu mày.

Cảm thấy Triệu Cao hôm nay có chút không đúng.

Nhưng ông không truy cứu sâu.

Rất nhanh.

Triệu Cao mang lịch sử của Tam Quốc đến, run rẩy đưa cho Doanh Chính.

Hắn cẩn thận quan sát.

Một trái tim đã nhảy lên đến cổ họng. "Sống hay không, phải xem tối nay!" Triệu Cao mặt mày tái mét, trong lòng thấp thỏm không yên.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Rầm!

Doanh Chính đập bàn đứng dậy.

Trước đó ông đã nghe từ Doanh Huyền rằng Tần triều của thế giới Tam Quốc nhị thế nhi vong.

Nhưng không ngờ lại vong một cách kịch tính như vậy. "Ngụy tạo chiếu thư?" "Ban chết cho Phù Tô, Mông Điềm!" "Phù trợ Hồ Hợi lên ngôi hoàng đế!" "Chỉ lộc vi mã!" "Triệu Cao, ngươi giỏi lắm!" "Đại vương nguôi giận!" Triệu Cao sợ đến vỡ mật, phủ phục trên đất, cả người run rẩy: "Đại vương minh giám, nô tỳ đối với Đại vương, đối với Đại Tần, trung thành tuyệt đối, không có hai lòng, trời đất chứng giám!" Thực ra hắn hiện tại chưa có dị tâm.

Chưa phải là Triệu Cao quyền thế ngút trời sau này.

Hắn bây giờ chỉ là một hoạn quan hầu hạ Doanh Chính mà thôi.

Mà Doanh Chính đang ở thời kỳ đỉnh cao, khí thôn bát hoang.

Hắn nào dám có dị tâm.

Đôi mắt sâu thẳm bình tĩnh của Doanh Chính nhàn nhạt nhìn Triệu Cao đang không ngừng dập đầu.

Hồi lâu.

Ông mới chậm rãi mở miệng: "Được rồi, Đại Tần ta lấy pháp trị quốc, luận tích bất luận tâm, chuyện chưa xảy ra tự nhiên sẽ không tính lên đầu ngươi." "Huống hồ đây còn là lịch sử của thế giới khác!" "Ngươi không phải là Triệu Cao trong lịch sử thế giới Tam Quốc!" "Mà quả nhân cũng không phải là Doanh Chính của thế giới Tam Quốc!" "Đại Tần ta có Huyền Tổ, tất sẽ vạn thế bất hủ!" Doanh Chính hít sâu một hơi, sát ý và nộ ý trong lòng thu lại, xua tay: "Lui đi!" "Đa tạ Đại vương, nô tỳ cáo lui!" Triệu Cao vội vàng lui xuống, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lần này thật sự là đã đi một vòng Quỷ Môn Quan.

Có cảm giác như vừa thoát chết. "Chuyện này coi như xong, nhưng sau này rất khó được Đại vương ân sủng nữa!" Triệu Cao trong lòng thầm than.

Mặc dù giữ được tính mạng.

Nhưng đã mất đi sự sủng ái của Doanh Chính. "Bây giờ chỉ có nỗ lực luyện võ, phát huy tác dụng của mình, đợi sau này trở thành cường giả võ đạo, thậm chí thành tiên thành thần, mới có cơ hội quật khởi trở lại!" Triệu Cao thầm hạ quyết tâm.

Mà Doanh Chính vẫn đang xem lịch sử Tam Quốc. "Trần Thắng, Ngô Quảng khởi nghĩa?" "Vương hầu tướng tương ninh hữu chủng hồ?" "Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ?" "Hán Cao Tổ Lưu Bang?" "Xích Đế?

Chém bạch xà khởi nghĩa?" "Hạng Vũ, Lưu Bang gì chứ, Đại Tần ta có Huyền Tổ, nhất định vạn thế bất hủ!" Doanh Chính tiện tay vứt lịch sử Tam Quốc sang một bên, không nghĩ nhiều nữa.

Còn về Hồ Hợi chưa ra đời?

Loại con trai giết hại anh chị em đồng tộc, tàn bạo vô nhân, ngu

xuẩn không chịu nổi này.

Đương nhiên là... trực tiếp đập vào tường.

Giải quyết vấn đề từ gốc rễ!

Đè nén suy nghĩ.

Doanh Chính đi hậu cung nghỉ ngơi. …… Ngày hôm sau.

Chương Đài cung.

Đại triều hội.

Doanh Chính phong thưởng cho Vương Tiễn và các tướng sĩ xuất chinh Tam Quốc, cùng các cao thủ Âm Dương gia, Đạo gia... tham gia công lược Tam Quốc.

Phong thưởng xong, Lữ Bất Vi tiến lên tấu: "Đại vương, nay Lục quốc quy hàng, đại quân Lang tộc bị tiêu diệt, lại chinh phục thế giới bí cảnh Tam Quốc, công lao của Đại vương, thiên cổ chưa từng có!" "So với Doanh Chính trong lịch sử thế giới Tam Quốc, có thể nói là thực sự 'đức kiêm Tam Hoàng, công quá Ngũ Đế', nên tấn vị Hoàng đế!" "Tướng quốc nói rất phải!" "Công lao của Đại vương, trước nay chưa từng có, sao có thể tiếp tục cùng các chư hầu xưng Vương, nên tấn Hoàng đế vị!" Văn võ bá quan rối rít phụ họa.

Doanh Chính giơ tay lên.

Mọi người lập tức im lặng.

Họ nhìn Doanh Chính.

Tràn đầy mong đợi. "Lục quốc quy hàng, là vì nể sợ uy danh của Huyền Tổ!" "Đại quân Lang tộc càng do chính tay Huyền Tổ tiêu diệt!" "Còn về bí cảnh Tam Quốc..." "Không có Huyền Tổ, thì không có Tam Quốc!" Doanh Chính dõng dạc nói: "Đây đều là công lao của Huyền Tổ, quả nhân sao dám nhận công?" "Đại vương!" Lữ Bất Vi

tiếp tục khuyên: "Trước đây Đại vương đề nghị để Huyền Tổ làm Thủy Hoàng Đế, nhưng Huyền Tổ đã từ chối!" "Hơn nữa thần cho rằng, nếu Doanh Chính trong lịch sử Tam Quốc là Thủy Hoàng Đế, Đại vương xưng Thủy Hoàng Đế là vừa vặn, nhưng không thích hợp với Huyền Tổ!" "Đại vương, Tướng quốc nói rất phải, danh hiệu Thủy Hoàng Đế, càng thích hợp với Đại vương, mà không thích hợp với Huyền Tổ, chúng ta có thể nghĩ một phong hào thích hợp hơn cho Huyền Tổ!" "Ừm!" Doanh Chính suy nghĩ một chút, dường như cũng đúng.

Ban đầu Doanh Huyền đã từ chối danh hiệu Thủy Hoàng Đế.

Hơn nữa trong lịch sử Tam Quốc có một người tên Doanh Chính là Thủy Hoàng Đế.

Doanh Huyền xưng Thủy Hoàng Đế quả thực không thích hợp. "Các ngươi có phong hào nào thích hợp cho Huyền Tổ không?" Doanh Chính hỏi. "Thần cho rằng có thể gọi là Huyền Hoàng Đế!" "Không ổn, không ổn!

Đại vương là Thủy Hoàng Đế, Huyền Tổ là Huyền Hoàng Đế chẳng phải là loạn bối phận sao?" "Thà gọi là Huyền Đế hoặc Huyền Hoàng!" "Đại vương xưng Thủy Hoàng Đế, là lấy từ danh xưng của Tam Hoàng Ngũ Đế, chỉ một chữ Hoàng hoặc Đế, không đủ để thể hiện sự vĩ đại của Huyền Tổ!" "Huyền Tổ là nhân vật thần tiên, là trời của Đại Tần ta, thần cho rằng, nên xưng Thiên Đế!" "Thiên Đế?" Doanh Chính mắt sáng lên, danh hiệu này lập tức chạm đúng vào điểm trong lòng ông. "Không sai!" "Huyền Tổ nên là Thiên Đế!" "Trời của Đại Tần ta!" "Vĩnh viễn không sụp đổ!" .....

Chương 21

Mặt trời lên cao.

Nắng gắt chiếu rọi, ánh dương chan hòa từ trên chín tầng trời rắc xuống, khoác lên cho mặt đất một lớp áo lụa vàng, khiến vạn vật sinh linh đều cảm thấy ấm áp.

Huyền Thiên Cung.

Đôi mắt còn đang ngái ngủ của Doanh Huyền từ từ mở ra, một mùi hương cơ thể thoang thoảng chui vào mũi, hắn lập tức cảm nhận được thân thể mềm mại ấm áp trong lòng.

Doanh Huyền theo bản năng ôm lấy vòng eo thon gọn của đối phương, đầu điều chỉnh một tư thế thoải mái, vùi vào trong lòng nàng, dụi dụi. "Ngô ~~" Người trong lòng khẽ ngâm một tiếng, đôi mắt đẹp từ từ mở ra.

Không phải Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ hôm qua mới đến, còn chưa quen thuộc, quan hệ vẫn chưa sâu đậm đến mức đó.

Là Đông Quân Diễm Phi của Âm Dương Gia.

Nàng dùng đôi mắt động lòng người nhìn Doanh Huyền đang gối đầu trong lòng mình, gương mặt xinh đẹp tinh xảo vẫn còn vương một vệt ửng hồng chưa tan, càng tôn thêm mấy phần mỹ diễm kiều mị. "Huyền Tổ..." Đôi mắt mê ly của nàng si ngốc nhìn, sự dịu dàng theo ánh mắt lưu chuyển, phản chiếu dung mạo của Doanh Huyền.

Đôi mày ấy, gò má ấy, sống mũi ấy... thật hoàn mỹ, thật tuấn dật, thật tiêu sái.

Đây là nam nhân của nàng!!

Một nụ cười tuyệt mỹ hiện lên, mang theo mấy phần quyến luyến ngọt ngào.

Nàng đến Huyền Thiên Cung đã được một thời gian.

Nhưng phải đến tối qua, nàng mới thực sự lột xác, trở thành nữ nhân của Doanh Huyền.

Doanh Huyền lười biếng trong lòng Diễm Phi nửa ngày trời, mới dưới sự phục vụ của nàng mà rời giường.

Diễm Phi lúc này mặc một chiếc váy dài màu vàng đơn giản mà ung dung, bao bọc lấy thân thể hoàn mỹ đầy đặn, làm nổi bật vóc dáng kiêu ngạo.

Nàng đã bớt đi mấy phần lạnh lùng kiêu ngạo, thêm vào mấy phần quyến rũ của một thiếu phụ trưởng thành, ngay cả mái tóc đen bóng mượt cũng được búi lên, dùng một cây trâm ngọc cố định.

Có một chút dáng vẻ của người vợ hiền mẹ tốt.

Đến thế giới Đại Tần trăm năm, Diễm Phi xem như là người phụ nữ đầu tiên của hắn. … Cùng lúc đó.

Hồ tâm tiểu đình.

Hai bóng người thanh lãnh như tiên, phong thái tuyệt thế đứng lặng lẽ. "Nói như vậy, ta không thể quay về được nữa sao?" Đôi mắt đẹp của Tiểu Long Nữ tối lại, hôm qua nàng đã trò chuyện đơn giản với Diễm Phi, hôm nay thức dậy gặp Nguyệt Thần, lại hỏi thêm không ít chuyện về Đại Tần.

Sau khi xác nhận mình thật sự đã đến một thế giới khác, lòng Tiểu Long Nữ hoảng loạn, không biết phải làm sao.

Nàng từ nhỏ sống trong Cổ Mộ, ngay cả núi Chung Nam cũng chưa từng xuống, huống chi là đến một thế giới khác. "Cần gì phải

quay về?" Nguyệt Thần đứng lặng yên, mặt hướng ra hồ lớn, lưng đối diện với Tiểu Long Nữ, vẫn mặc bộ váy dài màu xanh băng có hoa văn trăng lưỡi liềm, ưu nhã và thần bí.

Dưới lớp mạng che mặt, đôi mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người lặng lẽ nhìn về phía xa, cao lãnh thoát tục, ưu nhã tôn quý, tựa như tiên tử trong cung trăng.

Đối với tình hình của Tiểu Long Nữ, nàng cũng đã hiểu gần hết. "Chẳng lẽ ngươi không nỡ rời xa đồ đệ của mình sao?" Đó là người thân cận duy nhất của Tiểu Long Nữ ở thế giới kia.

Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng lắc đầu.

Dương Quá đã lớn rồi, lại thông minh lanh lợi, vốn là người từ bên ngoài Cổ Mộ đến, sớm đã khao khát thế giới phồn hoa bên ngoài.

Bây giờ không có nàng, Dương Quá giống như con ngựa hoang thoát cương, chắc hẳn sẽ sống tốt hơn ở bên ngoài.

Nàng cũng đã hoàn thành lời dặn của Tôn bà bà.

Tính tình thanh lãnh như nàng, cũng không có gì vướng bận. "Nếu đã như vậy, ở lại Đại Tần chẳng phải tốt hơn sao?" Nguyệt Thần xoay người lại, đôi mắt dưới lớp mạng mỏng như có thể nhìn thấu lòng người nhìn Tiểu Long Nữ: "Ở thế giới của ngươi, không có tiên nhân, đời người trăm năm vội vã, như bóng câu qua cửa sổ!" "Thanh xuân chóng qua, hồng nhan dễ già!" "Ngươi được Huyền Tổ đưa đến Huyền Thiên Cung, đây là phúc phận mà nhiều người trăm kiếp khó cầu, theo Huyền Tổ, sau này thành tiên thành thần, trường sinh bất lão, cũng không phải là chuyện gì khó khăn!" "Huyền Tổ bình dị gần gũi, ở đây cũng không có quy củ nghiêm ngặt nào, có vấn đề gì, ngươi đều có thể đến tìm ta!" "Đa tạ Nguyệt Thần tỷ tỷ!" Tiểu Long Nữ dịu dàng hành lễ, không còn nghĩ đến chuyện quay về nữa.

Nàng vốn không vướng bận gì, ở lại đây dường như cũng không tệ. "Ngươi ta là tỷ muội, cần gì phải khách sáo!" Nguyệt Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tiểu Long Nữ, ánh mắt nhìn về hướng tẩm cung của Diễm Phi, trong đáy mắt thoáng qua một tia không cam lòng và ghen tị.

Từ nhỏ đến lớn, Diễm Phi lần nào cũng đè nàng một đầu.

Nàng rất không phục.

Lần này Diễm Phi được Doanh Huyền sủng hạnh, trong lòng Nguyệt Thần rất không thoải mái.

Tiểu Long Nữ hôm qua được Doanh Huyền đích thân mang về, chắc hẳn không phải người tầm thường.

Vì vậy, Nguyệt Thần mới muốn lôi kéo Tiểu Long Nữ.

Đồng thời, nàng thu phục được Tiểu Long Nữ, Doanh Huyền chắc chắn sẽ rất vui, sẽ ghi nhớ công lao của nàng, càng thêm yêu thích nàng.

Nàng nghĩ không sai.

Trong lòng Doanh Huyền quả thực rất hài lòng, quyết định tối nay sẽ thưởng cho nàng thật hậu hĩnh.

Khoảng thời gian này Nguyệt Thần hết lòng hầu hạ hắn, hắn cũng không thể bên trọng bên khinh. "Long muội muội, đi thôi, ta dẫn muội đi dạo Huyền Thiên Cung, sau này nơi đây chính là nhà của muội!" Nguyệt Thần nhẹ nhàng nói. "Cảm ơn Nguyệt Thần tỷ tỷ!" Tiểu Long Nữ theo Nguyệt Thần rời đi. ...

Trong khi Tiểu Long Nữ chuẩn bị ở lại Huyền Thiên Cung.

Thần Điêu thế giới.

Dương Quá đã phát điên. "Cô cô!" "Cô cô, người đi đâu rồi?" "Cô cô, người không cần Quá nhi nữa sao?" Dương Quá quỳ trong một cái

hố sâu rộng trăm mét, mặt đầy đau khổ.

Tối qua hắn học võ với Âu Dương Phong trở về, liền phát hiện Tiểu Long Nữ đã biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một cái hố sâu mấy trượng.

Hắn tìm khắp Cổ Mộ và cả núi Chung Nam, đều không thấy bóng dáng Tiểu Long Nữ. "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Chỉ trong một đêm mà lại xuất hiện một cái hố lớn như vậy?" "Không thấy có ai động thổ ở đây, thật là kỳ lạ!" "Chí Bình cũng biến mất rồi!" Các đạo sĩ của Toàn Chân Giáo cũng vây quanh, quan sát cái hố sâu rộng trăm mét này, đầy vẻ tò mò và nghi hoặc.

Bọn họ đã điều tra từ sớm, cái hố sâu này hôm qua vẫn chưa có.

Xuất hiện chỉ trong một đêm.

Hơn nữa, họ không phát hiện bất kỳ dấu vết động thổ nào của người khác.

Xung quanh cũng không có dấu vết của nhiều người.

Bọn họ còn biết được từ Dương Quá, cái hố này xuất hiện từ không thành có chỉ trong một canh giờ. "Chí Bình và Tiểu Long Nữ mất tích, e rằng có liên quan đến cái hố này, tăng thêm nhân thủ, nhất định phải tìm được Chí Bình!" Chưởng giáo Toàn Chân Giáo Mã Ngọc phân phó. "Vâng, Chưởng giáo!" Các đệ tử Toàn Chân Giáo bắt đầu hành động.

Dương Quá từ trong hố đứng dậy, lau nước mắt, ánh mắt kiên định: "Cô cô, con nhất định sẽ tìm được người!" ...

Chuyện xảy ra ở Thần Điêu thế giới, Doanh Huyền không biết.

Dưới sự phục vụ của Diễm Phi, ăn xong bữa sáng, Doanh Huyền liền đến Túy Hương Các chuẩn bị ủ rượu.

Sở hữu Thần cấp Nhưỡng Tửu Thuật, không ủ rượu chẳng phải là lãng phí sao.

Doanh Huyền đưa tay vồ vào hư không, các loại ngọc Hòa Điền cực phẩm vô cùng quý giá hiện ra, sau đó dưới sự khống chế của Sức Mạnh Thế Giới, hóa thành từng chiếc vò rượu tinh xảo. "Huyền Tổ, ngài đang làm gì vậy?" Diễm Phi hiếu kỳ hỏi, đối với thần kỹ tiện tay biến ngọc Hòa Điền thành vò rượu tinh xảo của Doanh Huyền, nàng không hề bất ngờ.

Doanh Huyền thần thông quảng đại, làm mấy trò vặt này còn không phải dễ như trở bàn tay sao? "Ủ rượu!" Doanh Huyền thuận miệng đáp.

Diễm Phi có chút kinh ngạc, nhưng không để tâm, dịu dàng nói: "Huyền Tổ, ngài muốn uống rượu gì, cứ cho hạ nhân mang đến là được, hoặc để người bên dưới ủ, hà tất phải tự mình ra tay?" "Bọn họ không làm được!" Doanh Huyền lắc đầu: "Nàng có hứng thú thì có thể học một chút!" "Chẳng lẽ là tiên nhưỡng?" Diễm Phi tinh thần chấn động, mang theo sự tò mò đậm đặc. "Tiên nhưỡng gì vậy?" Nguyệt Thần dẫn Tiểu Long Nữ bước vào, nhìn Doanh Huyền ủ rượu.

Chỉ thấy Doanh Huyền ý niệm vừa động, từng cây quả, dược thảo phân bố khắp năm hồ bốn biển, trong rừng sâu núi thẳm, trên vách núi cheo leo lần lượt bay tới.

Là chủ nhân của thế giới Đại Tần, thế giới này giống như một bộ phận trên cơ thể hắn.

Từng ngọn cỏ, cành cây, đóa hoa, hòn đá trên đó... chỉ cần Doanh Huyền muốn, tất cả mọi thứ đều rõ như lòng bàn tay.

Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ sau khi biết Doanh Huyền đang ủ rượu, đều bắt chước học theo.

Đặc biệt là Nguyệt Thần, học vô cùng chăm chú.

Muốn giữ trái tim đàn ông, trước hết phải giữ dạ dày của hắn.

Nếu Doanh Huyền đã tự mình ủ rượu, hiển nhiên là rất thích loại rượu này.

Sau này nàng ủ loại rượu này cho Doanh Huyền, chẳng phải có thể khiến Doanh Huyền càng thêm yêu thích sao?

Doanh Huyền không hề giữ lại chút nào, đem các loại kỹ xảo ủ rượu truyền cho các nàng.

Nhưng, Thần cấp Nhưỡng Tửu Thuật của hắn bác đại tinh thâm, không phải các nàng có thể học được trong một sớm một chiều.

Doanh Huyền hiện tại dạy cho các nàng cũng chỉ là một vài phương pháp, có thể ủ ra những loại rượu đặc định.

Bận rộn một canh giờ, Doanh Huyền đã ủ được ba mươi sáu loại mỹ tửu.

Toàn bộ Huyền Thiên Cung tràn ngập hương rượu nồng nàn, trong hương thơm còn có một mùi vị đặc biệt.

Hoặc thanh khiết tỉnh thần, hoặc thanh hương thuần chính, hoặc thanh lương tú nhã, hoặc bá đạo nhiệt liệt... "Thơm quá!" Doanh Chính vừa tan triều đến đây, bước chân chợt dừng lại, ngửi thấy hương thơm tràn ngập trong không khí, thầm kinh ngạc: "Đây là rượu gì?

Sao lại thơm như vậy?" Là Tần Vương, ông ta có loại rượu nào chưa từng uống?

Thậm chí Doanh Huyền trước đây cũng từng ủ rượu.

Pháp môn ủ rượu đang thịnh hành trong thiên hạ hiện nay, rất nhiều chính là pháp môn ủ rượu mà Doanh Huyền truyền lại năm xưa.

Nhưng, rượu Doanh Huyền ủ năm đó, so với hương rượu ông ta ngửi thấy hôm nay, hoàn toàn không thể so sánh được. "Huyền Tổ đã thành tiên, rượu ủ bây giờ chắc chắn là tiên nhưỡng, tự nhiên không phải phàm tửu năm xưa có thể so sánh!" Nghĩ đến đây, bước chân của Doanh Chính bất giác nhanh hơn.

Nói không chừng có thể đến uống ké một chút tiên nhưỡng.

Tiến vào Huyền Thiên Cung, Doanh Chính mới biết Doanh Huyền đang ủ rượu. "Hôm nay không uống được rồi!" Doanh Chính khẽ thở dài, rồi lại tràn đầy mong đợi.

Rượu vừa mới ủ đã thơm thuần như vậy, chờ đến khi ủ xong, chẳng phải thật sự là quỳnh tương ngọc dịch sao?

Tiên nhưỡng chân chính sao?

Sau một hồi bái kiến, Doanh Chính nói ra mục đích của chuyến đi này, chính là hỏi ý Doanh Huyền về việc tấn vị Thiên Đế.

Sau này Đại Tần sẽ công lược rất nhiều thế giới bí cảnh, có một danh hiệu vang dội, không chỉ có thể uy hiếp kẻ địch, mà còn dễ dàng khiến kẻ địch thần phục hơn. "Được!" Doanh Huyền gật đầu, không từ chối.

Nhận được câu trả lời, Doanh Chính hưng phấn rời đi.

Ông ta tấn vị Thủy Hoàng Đế, Doanh Huyền tấn vị Thiên Đế, đây là đại sự khai thiên tích địa, phải vô cùng long trọng, tổ chức thật lớn.

Chẳng mấy chốc, tin tức Doanh Chính tấn vị Thủy Hoàng Đế, Doanh Huyền tấn vị Thiên Đế lấy Hàm Dương làm trung tâm, lan truyền ra khắp thiên hạ.

Thiên hạ sôi trào.

Chương 22

Vô số phú thương hào cường, giang hồ hiệp khách, Chư Tử Bách Gia, quý tộc Lục quốc lần lượt lên đường, đổ về Hàm Dương.

Đặc biệt là việc Doanh Huyền tấn vị Thiên Đế, một sự kiện thịnh thế xưa nay chưa từng có, bọn họ may mắn gặp được, sao có thể bỏ lỡ. … Thiên hạ xôn xao, cũng không làm phiền đến Doanh Huyền.

Doanh Huyền đang cầm bút vẽ gì đó.

Diễm Phi mài mực.

Nguyệt Thần rót rượu.

Tiểu Long Nữ tò mò nhìn Doanh Huyền vẽ.

Dưới nét bút di chuyển, từng tòa thiên cung khí thế hùng vĩ, uy nghiêm tráng lệ hiện ra trên giấy.

Đã muốn làm Thiên Đế, tiếp tục ở trong Huyền Thiên Cung do Doanh Chính cung cấp rõ ràng không thích hợp, không đủ tầm.

Hơn nữa Huyền Thiên Cung quá nhỏ, xung quanh cũng không thể xây dựng thêm.

Vì vậy, Doanh Huyền chuẩn bị xây cung điện của mình trên trời, kiến tạo theo Thiên Đình trong thần thoại kiếp trước.

Đợi đến ngày đại điển tấn vị, hắn sẽ khai tịch Thiên Đình, tấn vị Thiên Đế.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã một tuần.

Doanh Chính dẫn theo hơn ngàn người hùng dũng kéo đến Huyền Thiên Cung, bái kiến Doanh Huyền.

Hôm nay là ngày Doanh Huyền thống nhất tiếp kiến các cường giả

của Tam quốc, Lục quốc và Chư Tử Bách Gia.

Cũng là ngày Doanh Huyền nói cho họ biết thông tin về bí cảnh tiếp theo.

Còn về đại điển tấn vị, không phải chỉ trong một tuần là có thể chuẩn bị xong.

Lễ điển long trọng như vậy, dù nhanh đến mấy, cũng phải chuẩn bị khoảng một tháng. "Cuối cùng cũng có thể gặp được Huyền Tổ trong truyền thuyết rồi!" "Nghe nói lần này Huyền Tổ sẽ cho chúng ta biết thông tin về một thế giới bí cảnh khác!" "Không ngờ chúng ta cũng có cơ hội đến thế giới bí cảnh!" Mọi người chia thành từng nhóm nhỏ, khe khẽ bàn luận, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò và kích động.

Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Mông Điềm và các văn võ Đại Tần đứng thành một hàng, theo sau Doanh Chính.

Hàn Vương An, Đại tướng quân Cơ Vô Dạ, Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi, Cửu công tử Hàn Phi và các quý tộc nước Hàn cũ tụ tập lại với nhau.

Các nước Triệu, Ngụy, Yên, Tề, Sở còn lại cũng tương tự.

Tam quốc có Tào Tháo, Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi, Tôn Kiên và những người khác tụ lại một chỗ.

Cường giả của các nhà trong Chư Tử Bách Gia cũng tự tập hợp lại.

Ví dụ như: Âm Dương Gia có Đông Hoàng Thái Nhất, Đại Tư Mệnh, Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh, Vân Trung Quân, Nga Hoàng Nữ Anh...

Nông Gia có Điền Quang, Điền Mãnh, Điền Hổ, Chu Gia, Tư Đồ Vạn Lý, Lưu Bang...

Nho Gia có Tuân Tử, Phục Niệm, Nhan Lộ...

Đạo Gia có Bắc Minh Tử, Xích Tùng Tử, Tiêu Dao Tử...

Mặc Gia có Lục Chỉ Hắc Hiệp, Ban đại sư, Từ phu tử...

Tiến vào Huyền Thiên Cung.

Tất cả mọi người đều im lặng, cẩn thận từng li từng tí.

Hồi hộp.

Kích động.

Lo lắng.

Cuối cùng, sau mười phút di chuyển, họ đã gặp được Doanh Huyền trong truyền thuyết.

Doanh Huyền tùy ý ngồi đó, điềm nhiên bình tĩnh, trên người không có chút khí tức đáng sợ nào, nhưng lại có một vẻ thoát tục, tựa như tiên nhân.

Diễm Phi, Nguyệt Thần lặng lẽ đứng hầu hai bên, điển nhã đoan trang, cao quý thoát tục, tựa tiên tử trên trời.

Phải nói rằng, người của Âm Dương Gia về mặt khí chất, đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Diễm Phi, Nguyệt Thần là cường giả đỉnh cao của Âm Dương Gia, bất luận dung mạo vóc dáng, hay là khí chất lễ nghi, càng không cần phải bàn cãi, có thể gọi là hoàn mỹ. "Huyền Tổ quả là tiên nhân!" Tào Tháo thầm kinh ngạc.

Ngay cả ông ta, khi nhìn thấy Doanh Huyền, cũng không tìm ra được một chút khuyết điểm nào, hoàn mỹ như tiên nhân, bất luận dung mạo hay khí chất. "Bái kiến Huyền Tổ, chúc Huyền Tổ tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương." Doanh Chính dẫn mọi người đồng loạt cúi đầu. "Bình thân!" Giọng nói của Doanh Huyền vừa dứt, mọi

người liền cảm thấy mình được một luồng sức mạnh mềm mại nâng dậy.

Lực lượng này có thể nói là rất nhẹ nhàng, tựa gió xuân mưa bụi, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lực lượng này cũng có thể nói là rất bá đạo, tựa sấm sét vạn quân, khiến người ta không thể kháng cự.

Ngay cả những người đã tấn thăng Lục Địa Thần Tiên như Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử... khi đối mặt với lực lượng này, cũng không có chút sức phản kháng nào. "Thật lợi hại!" "Không hổ là Huyền Tổ!" "Cho dù đã tấn thăng Lục Địa Thần Tiên, cũng không thể so sánh với Huyền Tổ!" Quỷ Cốc Tử và những người khác thầm kinh hãi.

Đừng thấy Doanh Huyền cũng chỉ là Lục Địa Thần Tiên, nhưng thực lực hoàn toàn không cùng đẳng cấp với họ.

Tu vi chỉ là một chiều cao.

Thực lực thì được quyết định bởi cả chiều cao, chiều rộng và chất lượng.

Giống như một thanh tre to bằng ngón tay cái và một cột sắt to bằng bắp đùi.

Cả hai có chiều cao tương đồng, nhưng sức mạnh ẩn chứa và phát huy lại là trời và đất.

Nếu nói Đông Hoàng Thái Nhất bọn họ là thanh tre to bằng ngón tay cái, thì Doanh Huyền chính là cột sắt to bằng bắp đùi.

Cả hai va chạm, thanh tre tất nhiên sẽ vỡ tan tành.

Đây là sự khác biệt về công pháp tu luyện.

Doanh Huyền nhìn bọn họ, chậm rãi nói: "Những người đứng ở

đây hôm nay, đều là cường giả, trí giả của Đại Tần!" "Mục tiêu của bản tọa, là thông qua từng thế giới bí cảnh, nâng tầm Đại Tần, để Đại Tần đứng trên đỉnh vạn giới, trở thành Vô Thượng Tiên Tần!" "Tử dân Đại Tần, người người như rồng!" "Các ngươi đều có thể, thành tiên thành thần!" "Huyền Tổ thần uy, che chở thương sinh!" Mọi người đồng thanh hô lớn, lòng trào dâng, máu nóng sôi trào. "Chắc hẳn các ngươi đều đã nghe nói hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết tin tức về bí cảnh mới!" Doanh Huyền nói: "Bí cảnh này tương đương với thế giới sau hai ngàn năm, nhưng không có võ đạo, chỉ có khoa kỹ!" "Giống như cơ quan thuật của Mặc Gia, Công Thâu Gia chính là một loại khoa kỹ!" "Chi tiết cụ thể các ngươi đến Sinh hóa bí cảnh tự nhiên sẽ hiểu!" "Khoa kỹ?" "Sinh hóa bí cảnh?" Doanh Chính và mọi người đều ngơ ngác, họ rất xa lạ với hai chữ khoa kỹ.

Ngay cả Mặc Gia, Công Thâu Gia cũng vậy.

Ông.

Doanh Huyền vung tay, hình chiếu của Sinh hóa phó bản hiện ra.

Đây là một tinh cầu màu xanh lam.

Chỉ là trên đó dường như ẩn chứa vô tận tử khí. "Chẳng lẽ thế giới khoa kỹ là như vậy?" Doanh Chính và những người khác không hiểu, chỉ có thể đoán mò như vậy. "Thế giới khoa kỹ không phải như vậy, chỉ là thế giới Sinh hóa bí cảnh đã xảy ra biến cố đặc biệt, có người dùng một loại T-bệnh độc, đầu độc toàn cầu!" "Thế giới vốn có hơn sáu tỷ người, nay chỉ còn lại chưa đến một vạn người!" "Cái gì?" Lời nói của Doanh Huyền, khiến đầu óc Doanh Chính, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử... nổ tung một tiếng, như bị sét đánh, vẻ mặt kinh hãi.

Hơn sáu tỷ người!

Con số lẻ còn nhiều hơn tất cả người dân thế giới Đại Tần của họ cộng lại!

Vậy mà chết đến mức chỉ còn lại chưa đến vạn người!

Bảo sao tử khí ngút trời.

Điều này quá đáng sợ.

Khoa kỹ mạnh đến thế sao?

Sinh hóa bí cảnh này rốt cuộc là thế giới kinh khủng gì vậy?

Quá đáng sợ!!! ... "Làm sao có thể?

T-bệnh độc là độc gì?

Lại có thể đầu độc cả thế giới, đó là hơn sáu tỷ người!" "Cho dù thế giới Tam quốc dung nhập vào, thế giới Đại Tần của chúng ta cũng không có nhiều người như vậy, điều này quá đáng sợ!" "Bảo sao tử khí ngút trời, đó là sáu tỷ người, không thể tưởng tượng nổi!" ...Doanh Chính, Quỷ Cốc Tử, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác đều kinh hãi, nhìn chằm chằm vào thế giới sinh hóa mà Doanh Huyền chiếu ra.

Ngay cả khi họ đã quen với sinh tử, thậm chí còn có sự tích Võ An Quân Bạch Khởi chôn sống bốn mươi vạn quân đầu hàng, họ vẫn kinh ngạc đến không nói nên lời.

Bạch Khởi chôn sống bốn mươi vạn quân đầu hàng đã khiến thiên hạ kinh hãi.

Nhưng bốn mươi vạn so với sáu tỷ... ngay cả số lẻ cũng không bằng.

Họ thực sự không thể tưởng tượng được, cảnh tượng sáu tỷ người chết sẽ kinh khủng đến mức nào.

Đó là địa ngục! "Huyền Tổ, ngài vừa nói có người dùng T-bệnh độc đầu độc toàn cầu, người này là ai mà lại táng tận lương tâm như vậy, mục đích của hắn là gì?

Chẳng lẽ muốn diệt thế?" Doanh Chính không nhịn được hỏi.

Cho dù tranh đấu cũng không thể dùng loại T-bệnh độc kinh khủng này.

Cả thế giới hơn sáu tỷ người sắp tuyệt chủng.

Dù thắng cũng là thua.

Doanh Huyền gật đầu, nhìn Doanh Chính: "Ngươi nói không sai, hắn chính là muốn diệt thế, sau đó tái sáng thế!" "Ực!" "Diệt thế?" "Tái sáng thế?" "Hắn là ai?" "Lại có thể kinh khủng đến vậy?" Mọi người nuốt nước bọt, yết hầu chuyển động, kinh hãi tột độ.

Ngay cả Trương Phi lỗ mãng cũng chết lặng.

Huống chi những người khác. "Trong thế giới sinh hóa, có một công ty tên là Bảo Hộ Tán." Doanh Huyền nói: "Công ty này bề ngoài là một doanh nghiệp độc quyền siêu cường quốc tế, lĩnh vực kinh doanh bao gồm dược phẩm, thiết bị y tế, sản phẩm công nghiệp quốc phòng và hầu hết các ngành công nghệ cao khác." "Nhưng nguồn lợi nhuận thực sự đến từ các ngành công nghiệp bí mật không ai biết đến như công nghệ quân sự cao cấp, công trình sinh mệnh, vũ khí sinh học..." "Trong đó bao gồm rất nhiều kế hoạch tuyệt mật không thể công khai." "Hiện tại, kẻ đứng sau thao túng công ty Bảo Hộ Tán là một người tên là 'Ngải Tát Khắc Tư'!" "Hắn cho rằng sự bành trướng quá mức của loài người, dẫn đến tiêu hao tài nguyên quá độ, môi trường sinh thái bị phá hủy, sẽ dẫn đến thế giới diệt vong!" "Vì vậy, hắn chọn ra những người thích hợp để giữ lại, sau đó dùng T-bệnh độc để thanh tẩy loài người trên toàn thế giới, khiến tất cả những người nhiễm T-bệnh độc đều tử vong!" "Sau đó, hắn lại dùng huyết thanh kháng virus đã nghiên cứu ra để tiêu diệt T-bệnh độc, cuối cùng giải đông những người đã được bảo tồn trước đó, từ đó đạt được mục đích kiểm soát thế giới, tái sáng thế!" Tĩnh lặng.

Trầm mặc.

Chết chóc.

Tất cả mọi người đều bị sự điên cuồng của Ngải Tát Khắc Tư làm cho chấn động.

Ngay cả Doanh Chính đầy tham vọng muốn thống nhất thiên hạ, sau khi hiểu được hành động này của Ngải Tát Khắc Tư, cũng bị dọa sợ, cảm thấy lạnh sống lưng, một luồng khí lạnh chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Đây quả thực là đại ma vương diệt thế chân chính. "Loại người này thật là mất hết nhân tính, không bằng heo chó, phải chết!" "Nếu để ta gặp được, nhất định sẽ đâm hắn một vạn nhát cho thủng!" "Vì tham vọng của bản thân, lại muốn diệt tuyệt phần lớn nhân loại trên thế giới, thật là táng tận lương tâm, còn ác hơn cả ác ma!" "Huyền Tổ, khi nào chúng ta đi công đả thế giới sinh hóa, ta đã không nhịn được muốn đem Ngải Tát Khắc Tư kia xé xác vạn mảnh rồi!" Mọi người đều căm phẫn, hận không thể lập tức xông đến thế giới sinh hóa, đem Ngải Tát Khắc Tư thiên đao vạn quả, lăng trì xử tử. "Không vội!" Doanh Huyền lắc đầu: "Thế giới sinh hóa là một thế giới khoa kỹ, tuy rằng hiện tại người sống sót không nhiều, nhưng các ngươi không quen thuộc, nếu mạo hiểm đi qua, tất nhiên sẽ thương vong thảm trọng!" "Huống hồ thế giới đó còn tồn tại T-bệnh độc!" Nghe đến ba chữ T-bệnh độc, thân thể Doanh Chính và những người khác run lên, trong mắt mang theo sự sợ hãi và kính nể sâu sắc.

Họ vẫn không hiểu T-bệnh độc là độc gì, nhưng có thể giết chết hơn sáu tỷ người, sự kinh khủng của nó có thể tưởng tượng được!

Nếu không có phương pháp đối phó với loại độc này, e rằng họ cử bao nhiêu đại quân cũng vô dụng. "Không biết Huyền Tổ có chỉ thị gì?" Doanh Chính nhìn Doanh Huyền, ánh mắt sáng rực.

Ông ta biết Doanh Huyền chắc chắn có cách. "T-bệnh độc không là gì cả, ta cho các ngươi xem thông tin về thế giới này trước, để các ngươi có một nhận thức cơ bản về thế giới khoa kỹ!" Doanh Huyền nhẹ nhàng vung tay, một màn hình ảo khổng lồ ngưng tụ giữa không trung.

Hắn chuẩn bị cho họ xem một lượt series phim Sinh Hóa Nguy Cơ (Resident Evil).

Là thế giới chi chủ, những thứ hắn đã xem ở kiếp trước đều trở nên vô cùng rõ ràng, chỉ cần đã xem qua thì sẽ không quên, có thể nhớ lại một cách rõ ràng.

Hắn chiếu ra hình ảnh trong ký ức của mình, cho họ xem như phim điện ảnh, cũng không phải chuyện gì khó khăn. "Hít!" "Đây chính là thế giới sau hai ngàn năm?" "Đây chẳng phải là tiên giới sao?" "Những tòa nhà cao chọc trời kia được xây dựng như thế nào?

Chương 23

Quả là thần hồ kỳ kỹ, thủ đoạn của tiên nhân!" "Chẳng lẽ đây chính là khoa kỹ trong miệng Huyền Tổ?" "Những thứ có bốn bánh xe kia là gì?

Chẳng lẽ là cơ quan thuật?" "Trời ơi, trên đời còn có cơ quan thuật lợi hại như vậy sao?" Mặc Gia thống lĩnh Ban đại sư, Công Thâu Gia thủ lĩnh Công Thâu Cừu mắt sáng rực, họ nhìn những chiếc ô tô, những tòa nhà cao tầng chọc trời, vừa chấn động vừa hưng phấn.

Mặc dù họ cũng có thể chế tạo ra Bạch Hổ, Huyền Vũ, Thanh Long, Chu Tước và các cơ quan thú khác, thậm chí Chu Tước còn có thể bay.

Nhưng đó là những thứ họ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để chế tạo, không thể phổ biến, huống hồ cũng không tinh xảo bằng ô tô, máy bay của thế giới sinh hóa. "Thế giới khoa kỹ..." Doanh Chính mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm vào màn hình.

So với Mặc Gia và Công Thâu Gia quan tâm đến những thứ giống cơ quan thuật như ô tô, máy bay, ông ta quan tâm hơn đến sự phát triển của thế giới này.

Nhìn thế giới sinh hóa, ông ta như nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới, một cánh cửa hoàn toàn mới mở ra trong sâu thẳm trái tim.

Thực sự là thế giới sinh hóa quá giàu có.

Đại Tần so với nó, giống như kẻ ăn mày và phú hào. "Sẽ có một ngày, Đại Tần của ta cũng sẽ giàu có như thế giới sinh hóa, thậm chí còn giàu có hơn, mọi người đều có thể ăn no mặc ấm, mọi người đều có thể ở trong những tòa nhà cao tầng..." Doanh Chính âm thầm thề, hạ quyết tâm.

Thực ra những điều ông ta muốn đều rất đơn giản.

Sau khi chiếm được thế giới sinh hóa, dù tất cả người dân Đại Tần không trồng trọt, không làm việc, cũng có thể ăn no mặc ấm. "A..." Đột nhiên, Diễm Phi, Nguyệt Thần kinh hãi kêu lên, giật mình một cái, thân thể đầy đặn của các nàng không khỏi nép vào lòng Doanh Huyền.

Thì ra họ nhìn thấy trong màn hình mà Doanh Huyền chiếu, những người bị nhiễm T-bệnh độc đột nhiên biến thành thây ma, miệng biến thành hình dạng ba cánh kinh khủng. "Ghê tởm quá!" Diễm Phi, Nguyệt Thần dù tâm tính mạnh mẽ, nhìn thấy những thây ma này cũng cảm thấy rất buồn nôn. "Mẹ ơi, chẳng lẽ sau khi nhiễm T-bệnh độc không phải chết ngay, mà là biến thành loại quái vật này?" Trương Phi vỗ vỗ ngực, kinh ngạc nói: "Vậy chẳng phải thế giới sinh hóa có sáu tỷ con quái vật như thế này sao?" Giọng hắn vừa dứt, xung quanh chìm vào im lặng.

Vậy chẳng phải họ phải đối phó với nhiều con quái vật ghê tởm như vậy sao? "Những con quái vật này dường như rất khó giết!" "Không đúng, đầu của chúng dường như là điểm yếu!" "Tấn công vào đầu là có thể giết chết!" ...Doanh Huyền không quan tâm đến sự kinh ngạc và bàn tán của họ, một tay ôm Diễm Phi, một tay ôm Nguyệt Thần, đầu gối lên lưng ghế.

Hắn ý thức nhìn về phía Tối Cường Phó Bản Hệ Thống. 【Sinh Hóa Phó Bản: 】【Phó bản nhiệm vụ một: Giết chết Ngải Tát Khắc Tư! 】【Phó bản nhiệm vụ hai: Chưởng khống Hồng Hậu! 】【Phó bản nhiệm vụ ba: Tiêu diệt T-bệnh độc! 】【Sinh Hóa Phó Bản: 】【Phó bản nhiệm vụ một: Giết chết Ngải Tát Khắc Tư! 】【Phó bản nhiệm vụ hai: Chưởng khống Hồng Hậu! 】【Phó bản nhiệm vụ ba: Tiêu diệt T-bệnh độc! 】 Trong phó bản này, thứ Doanh Huyền coi trọng nhất chính là trí tuệ nhân tạo 'Hồng Hậu'.

Võ lực của Đại Tần tuy cao, nhưng hoàn toàn không hiểu về công nghiệp hiện đại.

Doanh Huyền cũng không thể tự mình dạy họ.

Muốn Đại Tần phát triển công nghiệp, triệt để giải quyết vấn đề ăn mặc ở dùng của bá tánh Đại Tần, tác dụng của trí tuệ nhân tạo 'Hồng Hậu' là rất lớn.

Trong cơ sở dữ liệu của nó có tất cả kiến thức hiện đại.

Nó có thể chỉ điểm cho các học giả Đại Tần hai mươi bốn giờ một ngày không gián đoạn.

Hơn nữa nó còn có thể điều khiển robot tiến hành sản xuất, trồng trọt.

Chỉ cần có đủ tài nguyên, Hồng Hậu có thể điều khiển robot dễ dàng sản xuất ra lượng lương thực đủ cho tất cả người dân Đại Tần ăn mười đời không hết.

Quan trọng nhất là Hồng Hậu với tư cách là trí tuệ nhân tạo, khả năng tính toán và trí tuệ mạnh mẽ của nó, có thể giúp Doanh Huyền xử lý rất nhiều việc phức tạp.

Trong khi Doanh Huyền đang suy nghĩ, Doanh Chính và những người khác đang xem phim sinh hóa không ngừng kinh hô. "Không ngờ thế giới sau hai ngàn năm, vũ khí phát triển kinh khủng như vậy!" "Những khẩu súng đó không chỉ uy lực lớn, tầm bắn xa, độ chính xác cao, mà còn có thể bắn liên thanh, ngay cả cung nỏ của Đại Tần cũng kém xa!" "Súng cũng còn tạm được, đối với người thường uy hiếp rất lớn, nhưng đối với cường giả trên cấp Đại Tông Sư mà nói, không là gì cả!" "Đáng sợ nhất vẫn là loại ma cô đạn kia, một quả là có thể hủy diệt một thành phố, e rằng Lục Địa Thần Tiên cũng khó mà chống đỡ!" "Nhưng ma cô đạn muốn giết chết Lục Địa Thần Tiên cũng

không thể, tính cơ động quá kém, Lục Địa Thần Tiên sẽ không đứng yên cho nó nổ!" "Kinh khủng nhất không phải là vũ khí sinh hóa như T-bệnh độc sao?

Lây truyền qua không khí, nước, tựa như độc diệt thế!" "Một bình T-bệnh độc nhỏ bé, gần như diệt tuyệt cả toàn cầu, đó là hơn sáu tỷ người!" "Loại bệnh độc này tuyệt đối không thể mang đến Đại Tần, nếu không Đại Tần sẽ có tai họa diệt vong!" ... "Tai họa diệt vong là không thể, T-bệnh độc ở Đại Tần không có uy lực đó!" Doanh Huyền cười thầm, T-bệnh độc đối với hắn không có uy hiếp, đối với Đại Tần cũng sẽ không có uy hiếp.

Hắn là thế giới chi chủ của Đại Tần.

T-bệnh độc chỉ cần đến Đại Tần, hắn có thể cảm ứng được ngay lập tức, sau đó ý niệm vừa động là có thể điều động Sức Mạnh Thế Giới để tiêu diệt nó.

Sức Mạnh Thế Giới rất mạnh.

Chỉ cần không có ai có thể một đòn đánh nát cả thế giới Đại Tần, thì rất khó làm tổn thương Doanh Huyền.

Đại Tần không diệt, Doanh Huyền bất tử.

Đại Tần bị hủy diệt, Doanh Huyền cũng sẽ không chết, nhiều nhất chỉ là mất đi quyền hành của thế giới chi chủ.

Mấy canh giờ sau.

Doanh Chính và những người khác đã xem xong 'phim sinh hóa' về Sinh hóa phó bản.

Doanh Huyền mở miệng nói: "Nhiệm vụ lần này không cần nhiều người, nhưng cần cường giả!" "Các ngươi có ba nhiệm vụ, giết chết Ngải Tát Khắc Tư, chưởng khống Hồng Hậu, tiêu diệt T-bệnh độc!" "T-bệnh độc đối với cường giả trên cấp Thiên Nhân không có ảnh

hưởng, nhưng khi các ngươi vào, có thể uống một ly Thất Tinh Túy do ta ủ!" "Thất Tinh Túy?" Mắt Doanh Chính sáng lên, trước đó khi Doanh Huyền ủ rượu, ông ta đã ngửi thấy hương rượu vô cùng tuyệt vời.

Huống hồ rượu do Doanh Huyền tự tay ủ, sao có thể kém được?

Không chỉ Doanh Chính, Trương Phi là một tên nghiện rượu càng trừng lớn mắt, yết hầu chuyển động, gắng sức nuốt nước bọt.

Sau khi đến Đại Tần, hắn đã thích rượu của thế giới Đại Tần.

Rượu của thế giới Tam quốc so với nó, giống như nước tiểu ngựa.

Quan trọng nhất, hắn nghe nói Doanh Huyền là cao thủ ủ rượu, hiện nay đa số rượu ở Đại Tần đều dùng phương pháp mà Doanh Huyền để lại năm xưa.

Mà Thất Tinh Túy này lại do Doanh Huyền tự tay ủ.

Chắc chắn là tiên nhưỡng nhân gian. "Thất Tinh Túy là ta dùng Thất Tinh Hải Đường kết hợp với nhiều loại dược liệu quý giá ủ thành, có thể giải trăm độc, cải thiện thể chất, chữa lành ám thương trong cơ thể!" Doanh Huyền nhẹ nhàng vung tay, giữa không trung lập tức hiện ra một vò rượu khổng lồ cao bằng nửa người.

Vò rượu được làm bằng ngọc Hòa Điền, tinh xảo, hoàn mỹ, không có một chút dấu vết điêu khắc, tựa như thiên nhiên tạo thành, quỷ phủ thần công.

Ngay cả Doanh Chính, Đông Hoàng Thái Nhất, Tào Tháo, Hàn Phi và những người đã quen thấy kỳ trân dị bảo, nhưng khi nhìn thấy vò rượu ngọc Hòa Điền cao bằng một người này, đều bị kinh ngạc.

Đặc biệt là những hoa văn được điêu khắc trên đó, quả là thần hồ kỳ kỹ.

Nếu họ có được một vò rượu như vậy, chắc chắn sẽ coi nó như kỳ trân dị bảo, cẩn thận cất giữ, mỗi ngày kiểm tra mười lần, sợ hư hỏng một chút, huống chi là dùng để đựng rượu.

Thật là phung phí của trời. "Không hổ là tiên nhân, ra tay thật hào phóng!" "Vò rượu đã quý giá như vậy, có thể gọi là vô giá, rượu bên trong có thể tưởng tượng được!" "Bách độc bất xâm, cải thiện thể chất, chữa lành ám thương, đây đâu phải là rượu, đây là tiên nhưỡng!" Ánh mắt tất cả mọi người lập tức trở nên nóng rực.

Trương Phi một đôi mắt báo trừng to, như thể sắp bay ra, dán vào vò rượu.

Đừng nói Trương Phi, ngay cả những cao thủ Lục Địa Thần Tiên như Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, lúc này nhìn Thất Tinh Túy, ánh mắt cũng trở nên nóng bỏng. "Một canh giờ sau, ta sẽ mở cánh cửa đến Sinh hóa bí cảnh!" "Thông qua cánh cửa, các ngươi sẽ xuất hiện tại thành phố Raccoon!" Doanh Huyền vẫy tay, phân phó: "Xuống dưới chuẩn bị đi!" "Vâng, Huyền Tổ!" Doanh Chính và những người khác cáo lui.

Đông Hoàng Thái Nhất cùng Quỷ Cốc Tử tự mình khiêng vò rượu cùng mọi người rời đi.

Trở lại Chương Đài Cung.

Doanh Chính nhìn từng cặp mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào vò rượu Thất Tinh Túy, khẽ ho một tiếng, nói: "Huyền Tổ cho chúng ta một canh giờ chuẩn bị, chúng ta hãy thương lượng phương án tác chiến trước!" "Đại vương, ngài cho yêm Trương Phi này uống một ngụm Thất Tinh Túy, yêm sẽ trực tiếp xông vào Tổ Ong, đâm lão già Ngải gì đó một vạn cái lỗ cho thủng!" Trương Phi lỗ mãng nói. "Tam đệ, trước mặt Đại vương, không được nói bậy!" Lưu Bị kéo Trương Phi, ném cho hắn một ánh mắt cảnh cáo.

Khoảng thời gian này, Trương Phi tuy đã tu luyện võ đạo của thế giới Đại Tần, thực lực tăng cường không ít, nhưng muốn xông vào Tổ Ong dưới lòng đất, căn bản không thể.

Những vũ khí sinh hóa như thây ma không là gì cả, nhưng Tổ Ong dưới lòng đất có rất nhiều cơ quan.

Với thực lực và trí tuệ của Trương Phi, đừng nói giết Ngải Tát Khắc Tư, ngay cả việc gặp được Ngải Tát Khắc Tư cũng là vấn đề. "Đại vương, thần nguyện ý đi đến Tổ Ong, với thực lực của thần, tiến vào Tổ Ong, giết chết Ngải Tát Khắc Tư, tìm được huyết thanh T-bệnh độc, chắc chắn không có vấn đề gì!" "Như vậy, ba nhiệm vụ mà Huyền Tổ giao đã hoàn thành hai!" Quỷ Cốc Tử tự tiến cử, sau khi trải qua thế giới Tam quốc, giờ lại thấy thế giới khoa kỹ kỳ lạ như Sinh hóa bí cảnh, ông ta đối với Doanh Huyền tâm phục khẩu phục.

Ông ta bây giờ chỉ muốn lập nhiều công lao, theo sát sau lưng Doanh Huyền, kiến thức thêm nhiều phong cảnh, thành tiên thành thần. "Còn về việc chưởng khống Hồng Hậu..." Quỷ Cốc Tử chưa nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất đã ngắt lời: "Theo thông tin mà Huyền Tổ đưa ra, Hồng Hậu là trí tuệ nhân tạo do công ty Bảo Hộ Tán chế tạo, công ty Bảo Hộ Tán có quyền hạn cao nhất!" "Chúng ta chỉ cần khống chế Ngải Tát Khắc Tư và các lãnh đạo cấp cao của công ty Bảo Hộ Tán, để họ chuyển toàn bộ cổ phần cho Huyền Tổ, là có thể chưởng khống Hồng Hậu!" "Mà về phương diện khống chế lòng người, ở đây ngoài ta ra, không ai thích hợp hơn!" Giọng Đông Hoàng Thái Nhất đầy kiêu ngạo.

Nếu so về thực lực, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và những người khác không yếu hơn ông ta.

Nhưng về phương diện khống chế lòng người, bọn họ cộng lại cũng không bằng ông ta.

Nhìn mọi người tranh giành, Doanh Chính trầm ngâm nói: "Binh tại tinh nhi bất tại đa!" "Lần này sẽ do Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, Tuân Tử đánh trận đầu!" Ánh mắt uy nghiêm của Doanh Chính lướt qua mọi người: "Nhiệm vụ của các ngươi chính là hoàn thành ba nhiệm vụ mà Huyền Tổ đã giao!" "Vâng!" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất đồng thanh đáp.

Những người khác tuy có chút không cam lòng, nhưng không có gì để nói.

Ai bảo Đông Hoàng Thái Nhất, bốn người họ đều là Lục Địa Thần Tiên tu vi.

Bọn họ căn bản không thể so sánh. "Chờ bốn người Đông Hoàng Thái Nhất hoàn thành nhiệm vụ, các ngươi liền có thể tiến vào Sinh hóa bí cảnh!" Doanh Chính phân phó cho những người còn lại. "Vâng, Đại vương." Mọi người lĩnh mệnh, trong lòng đều nén một cỗ khí, nhất định phải nỗ lực tu luyện, trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn nữa. "Dọn rượu, tráng hành!" Doanh Chính phân phó.

Triệu Cao dẫn thị tòng tự mình mở vò rượu Thất Tinh Túy.

Trong khoảnh khắc, hương rượu nồng đậm đến cực hạn lan tỏa ra, tất cả mọi người tinh thần chấn động, mỗi tế bào trên cơ thể như sống lại, ấm áp, rất nhẹ nhõm, rất thoải mái.

Có một cảm giác sảng khoái như vũ hóa phi tiên.

Sảng khoái tột cùng. "Thơm quá!" "Rượu ngon!" "Ta chưa bao giờ ngửi thấy loại rượu thơm thuần như vậy!" "Rượu này chỉ có trên trời, nhân gian mấy khi được ngửi!" Những người có mặt đều vươn dài cổ, trừng lớn mắt, con sâu thèm ăn trong bụng rục rịch, nếu không phải lý trí kiềm chế họ, biết rằng đây là Chương Đài Cung, không thể phóng túng, những tên nghiện rượu như Trương Phi, Hàn Phi đều muốn xông lên, ôm vò rượu uống cho đã!

Rất nhanh, dưới ánh mắt nóng rực và mong đợi của mọi người, thị tòng rót cho mỗi người một ly.

Rượu bên trong trong vắt xanh biếc như bầu trời sao, óng ánh như hổ phách, tỏa ra hương rượu say lòng người.

Hàn Phi nhẹ nhàng nâng ly rượu, đưa đến dưới mũi ngửi, nhắm mắt lại, đầy vẻ say sưa. "Rượu ngon, rượu ngon!" Sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Theo mỹ tửu vào miệng, hương thơm nồng nàn và vị nồng hậu lan tỏa trong khoang miệng, Hàn Phi lập tức mắt sáng lên, mặt đầy vẻ hưởng thụ.

Một lát sau, lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Mà Trương Phi ở không xa đã sớm uống cạn ly rượu, giống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả.

Sau đó, hắn liền mắt to trừng mắt nhỏ, đầy vẻ thèm thuồng nhìn Lưu Bị, Quan Vũ bên cạnh.

Doanh Huyền chỉ cho họ một vò, bây giờ đã chia hết.

Hắn chỉ có thể thèm thuồng nhìn rượu trong ly của người khác. "Đại ca..." Trương Phi xoa xoa ngón tay, nhìn ly rượu Lưu Bị vừa nhẹ nhàng nhấp một ngụm, yết hầu chuyển động, nước bọt không ngừng nuốt xuống. "Gì?" Lưu Bị giả vờ không thấy ánh mắt của Trương Phi.

Trương Phi cũng không dám mở miệng, lại thèm thuồng nhìn sang Quan Vũ.

Quan Vũ làm như không thấy, đầy vẻ hưởng thụ thưởng thức Thất Tinh Túy.

Hu hu ~~ nói là anh em tốt cả đời cơ mà...

Một canh giờ sau.

Mọi người đã chuẩn bị xong xuôi.

Để cho tiện, Doanh Huyền trực tiếp đặt Lưỡng Giới Chi Môn thông tới phó bản Sinh Hóa ngay bên ngoài Chương Đài Cung. "Đây chính là cánh cửa thông tới bí cảnh Sinh Hóa sao?" Hàn Phi hiếu kỳ nhìn cánh cổng vừa cao lớn uy nghiêm, vừa thần thánh huyền ảo, tấm tắc lấy làm lạ. "Đi vào cánh cổng là có thể đến một thế giới khác – bí cảnh Sinh Hóa?

Thật là thần kỳ, không thể tin nổi!" "Huyền Tổ đúng là thần tiên, thần thông quảng đại, thủ đoạn thông thiên!" Cơ Vô Dạ, Bạch Diệc Phi, Lý Mục...

Chương 24

đều là lần đầu thấy cánh cổng thông tới thế giới khác, vừa kinh ngạc vừa hướng về.

Cánh cổng vốn thông tới thế giới Tam Quốc, theo sau việc thế giới Tam Quốc dung nhập vào Đại Tần, đã tự nhiên biến mất.

Bọn họ là những người đến Hàm Dương sau nên chưa từng thấy, chỉ mới nghe nói qua. "Đại vương, chúng thần vào đây!" Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử nói với Doanh Chính. "Được, hãy nhớ kỹ nhiệm vụ Huyền Tổ giao phó, nhất định phải hoàn thành!" Doanh Chính lại dặn dò một lần nữa. "Đại vương yên tâm, chúng thần nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ Huyền Tổ giao phó!" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng kích động.

Đây là cơ hội hiếm có để thể hiện.

Một khi họ hoàn thành nhiệm vụ, đó tuyệt đối là đại công, có thể khiến Doanh Huyền nhớ đến họ, ấn tượng sâu sắc về họ.

Mà chỉ cần nhận được sự chú ý của Doanh Huyền, sau này thành tiên thành thần còn khó sao?

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ cần ban thưởng cho họ một vò Thất Tinh Túy là đủ để tu vi của họ tăng tiến vượt bậc.

Mà công năng chính của Thất Tinh Túy là bách độc bất xâm, cải thiện thể chất, chữa trị ám thương.

Nâng cao tu vi chỉ là phụ.

Công năng phụ mà đã mạnh mẽ như vậy, đủ thấy trong tay Doanh Huyền chắc chắn có rất nhiều thứ tốt.

Tùy tiện ban thưởng một chút cũng đủ để tu vi của họ tăng mạnh,

hưởng lợi vô cùng.

Vút!

Vút!

Vút!

Vút!

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất không chút do dự, thu liễm khí tức, cùng nhau bay vào trong bí cảnh Sinh Hóa. "Haizz, thật muốn vào xem thử!" "Không biết khi nào họ mới hoàn thành nhiệm vụ?" "Với thực lực của bốn vị tiền bối Đông Hoàng, chắc không cần bao lâu là có thể hoàn thành ba nhiệm vụ Huyền Tổ giao phó đâu!" "Đúng vậy!

Ba nhiệm vụ Huyền Tổ giao phó đều không cần tốn nhiều thời gian!" Nhìn bốn người Đông Hoàng Thái Nhất tiến vào bí cảnh Sinh Hóa, Tào Tháo, Lưu Bị, Vương Tiễn, Lý Mục, Cơ Vô Dạ...

đều đầy vẻ ngưỡng mộ.

Ong ong ong!

Đột nhiên, một màn sáng ảo ngưng tụ giữa không trung, hình ảnh bên trong chính là trực tiếp từ bí cảnh Sinh Hóa.

Mọi người lập tức sáng mắt lên, vội vàng bái lạy: "Đa tạ Huyền Tổ!" Doanh Chính thấy màn sáng, vốn định đến Huyền Thiên Cung tìm Doanh Huyền, tiện thể quan sát hành động của đám người Đông Hoàng Thái Nhất.

Không ngờ Doanh Huyền lại trực tiếp chiếu hình ảnh tới.

Hắn cũng không cần đến Huyền Thiên Cung làm phiền Doanh Huyền nữa.

Sau khi cung kính bái lạy, Doanh Chính và mọi người đều tập trung tinh thần quan sát.

Khi bốn người Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử đi qua cánh cửa hai giới, họ liền đến một thành phố có thể gọi là phế tích.

Sự phồn hoa náo nhiệt xưa kia đã biến thành tịch mịch bi thương.

Những ánh đèn tửu lục ngày trước đã thành tường đổ vách xiêu.

Biển người mênh mông đã hóa thành zombie hoành hành.

Ở trung tâm thành phố phế tích này là một cái hố sâu khổng lồ có đường kính hơn ngàn mét, tất cả kiến trúc xung quanh đều bị san thành bình địa. "Phải công nhận, uy lực của bom nguyên tử thật sự đáng sợ!" Bắc Minh Tử nhìn cái hố sâu, không khỏi cảm khái. "Trí tuệ của con người là vô hạn, dù chỉ là thân thể phàm nhân cũng có khả năng sánh ngang với thần minh!" Quỷ Cốc Tử chậm rãi nói.

Đây mới là thế giới của hai ngàn năm sau.

Nếu khoa học kỹ thuật phát triển hai vạn năm, hai trăm triệu năm?

Sẽ còn đáng sợ đến mức nào? "Đi thôi, trước tiên hãy hoàn thành nhiệm vụ Huyền Tổ giao phó!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Dựa vào hình ảnh Doanh Huyền cho họ xem để đối chiếu, bốn người nhanh chóng đến được lối vào của Phong Sào.

Cửa vào đóng chặt, dày và chắc chắn.

Nếu là người thường e là rất khó mở.

Nhưng đối với bốn người Đông Hoàng Thái Nhất lại không là gì cả.

Là Lục Địa Thần Tiên, họ đã sinh ra linh thức, cảm giác lan tỏa ra, tìm được trung tâm điều khiển của nó, dùng chân khí chấn nát.

Đông Hoàng Thái Nhất hai tay ấn lên cánh cửa dày, chân khí cuộn trào, trực tiếp đẩy tung cánh cửa hợp kim nặng nề.

Trong Phong Sào, Hồng Hậu, trí tuệ nhân tạo giám sát toàn bộ Phong Sào, nhận được tin tức ngay lập tức, đồng thời thông báo cho Ngải Tát Khắc Tư.

Ngải Tát Khắc Tư thấy bốn người Đông Hoàng Thái Nhất dễ dàng mở cửa Phong Sào, trong mắt không kinh hãi mà ngược lại vui mừng, giống như một ông già độc thân sáu mươi năm thấy một tuyệt thế mỹ nữ không mảnh vải che thân.

Ánh mắt hắn lóe lên tia hưng phấn. "Năng lực này..." "Giống như siêu năng lực của Ái Lệ Ti!" Ngải Tát Khắc Tư hưng phấn, kích động đến run rẩy.

Kể từ khi khủng hoảng sinh hóa bùng nổ, trong số hàng tỷ người trên toàn cầu, chỉ xuất hiện một trường hợp đặc biệt là Ái Lệ Ti.

Sau khi bị nhiễm virus T không những không biến thành zombie mà còn có được siêu năng lực.

Để tìm ra nguyên nhân tiến hóa của Ái Lệ Ti, hắn đã làm không biết bao nhiêu thí nghiệm, thậm chí nhân bản hết Ái Lệ Ti này đến Ái Lệ Ti khác để thí nghiệm.

Đáng tiếc đều thất bại cả.

Vậy mà hôm nay, hắn lại thấy được bốn người sở hữu 'siêu năng lực'!

Nếu hắn bắt được bốn người này để nghiên cứu, cộng thêm Ái Lệ Ti, hắn sẽ có năm mẫu vật nghiên cứu.

Hắn muốn nghiên cứu ra huyết thanh gen tiến hóa và siêu năng lực của con người, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao? "Bắt sống chúng cho ta!" "Để chúng vào, sau đó phong tỏa Phong Sào, tuyệt đối không được để chúng chạy thoát!" Ngải Tát Khắc Tư hưng phấn gầm lên.

Nhân viên an ninh của công ty Bảo Hộ Tán mang theo súng gây mê

và các loại vũ khí khác vây lấy bốn người Đông Hoàng Thái Nhất. ...

Thế giới Đại Tần.

Chương Đài Cung. "Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất đã vào Phong Sào rồi!" Doanh Chính và mọi người tim như treo lên cổ họng, căng thẳng nhìn màn hình chiếu.

Dù họ tin vào thực lực của Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng trước khi mọi chuyện ngã ngũ, họ vẫn đầy lo lắng.

Đoàng đoàng đoàng!

Đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng dày đặc vang lên như sấm, từng viên đạn gây mê bay về phía bốn người Đông Hoàng Thái Nhất như mưa.

Mọi người nhìn không chớp mắt, căng thẳng tột độ.

Chỉ thấy bốn người Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt nghiêm lại, hộ thể cương khí hóa thành một lớp khiên trong suốt bao bọc toàn thân.

Từng viên đạn gây mê bắn tới, ngay cả hộ thể cương khí cũng không hề rung chuyển chút nào đã chặn lại được.

Thấy cảnh này, trái tim vốn đang căng thẳng của bốn người Đông Hoàng Thái Nhất cũng thả lỏng đi không ít. "Hồn Hề Long Du!" Chân khí khẽ động, một con Kim Ô ngưng tụ ra, theo Đông Hoàng Thái Nhất nhẹ nhàng đẩy về phía trước, lao thẳng về phía binh lính an ninh của công ty Bảo Hộ Tán.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Đoàng đoàng đoàng!

Binh lính của công ty Bảo Hộ Tán kinh hãi, điên cuồng nổ súng.

Đáng tiếc không có tác dụng.

Giây tiếp theo, họ bị Kim Ô nuốt chửng, toàn quân bị diệt. "Tốt tốt tốt!" Ngải Tát Khắc Tư kinh hô, siêu năng lực của đối phương càng mạnh, hắn càng hưng phấn. "Thả vũ khí sinh hóa!" Ngải Tát Khắc Tư ra lệnh.

Chó Địa Ngục và các vũ khí sinh hóa khác từ bốn phương tám hướng điên cuồng ùa đến.

Gào gào gào!

Gào gào gào!

ừng con Chó Địa Ngục há cái miệng rộng như chậu máu, hung hăng cắn tới. "Thiên Địa Thất Sắc!" "Hoành Quán Bát Phương!" "Hồn Hề Long Du!" "Hạo Nhiên Kiếm Khí!" Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, Đông Hoàng Thái Nhất và Tuân Tử lần lượt ra tay.

Chân khí cuộn trào, kiếm khí tung hoành.

Từng con Chó Địa Ngục bị chân khí, kiếm khí kinh khủng xé nát.

Là Lục Địa Thần Tiên, thọ một ngàn năm, có thể cưỡi gió mà đi, phá núi ngăn sông.

Những con Chó Địa Ngục bị biến dị bởi virus T này, đối với họ, không hề có chút áp lực nào.

Trên đường đi, bất luận là vũ khí laser, hay các loại cạm bẫy, vũ khí sinh hóa, đều bị bốn người Đông Hoàng Thái Nhất giải quyết như chẻ tre.

Họ tiến lên với tốc độ nhanh nhất, dưới sự trợ giúp của linh thức, nhanh chóng giết vào trung tâm Phong Sào, vây khốn Ngải Tát Khắc Tư.

Ngải Tát Khắc Tư không phải không muốn chạy, chỉ là khi hắn muốn chạy thì đã muộn.

Hắn ngồi ngay ngắn ở đó, tay cầm một ly rượu vang đỏ, giơ lên với mấy người Đông Hoàng Thái Nhất: "Mấy vị, khách từ xa đến, uống một ly?" "Di Hồn Thuật!" Đông Hoàng Thái Nhất không nói nhiều, trong mắt lóe lên ánh vàng, trực tiếp ra tay.

Một trong những khống hồn âm dương thuật lợi hại nhất của Âm Dương gia.

Âm dương khả nghịch, dịch hồn di thần, tâm chi sở chỉ, vi ngã sở ngự. "Ngươi..." Ngải Tát Khắc Tư trợn to mắt, không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất lại trực tiếp động thủ.

Không giảng võ đức.

Dưới Di Hồn Thuật với tu vi Lục Địa Thần Tiên của Đông Hoàng Thái Nhất, Ngải Tát Khắc Tư nhanh chóng bị khống chế tâm thần, mất đi tự chủ.

Sau đó dưới sự khống chế của Đông Hoàng Thái Nhất, hắn cho giải đông các quản lý cấp cao của công ty Bảo Hộ Tán, rồi họ cũng bị Đông Hoàng Thái Nhất khống chế.

Cuối cùng, bao gồm cả Ngải Tát Khắc Tư, tất cả các quản lý cấp cao của công ty Bảo Hộ Tán đều chuyển cổ phần cho Doanh Huyền.

Doanh Huyền trở thành cổ đông lớn duy nhất của công ty Bảo Hộ Tán.

Quyền hạn cao nhất của trí tuệ nhân tạo Hồng Hậu cũng thuộc về Doanh Huyền.

Sau khi giải quyết xong Hồng Hậu, Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp giết chết Ngải Tát Khắc Tư.

Bắc Minh Tử cầm huyết thanh virus T mà Ngải Tát Khắc Tư nghiên cứu chế tạo đến mặt đất và giải phóng nó.

Khi huyết thanh virus T được giải phóng, vô số zombie xung quanh như lúa mì bị gió thổi, lấy Bắc Minh Tử làm trung tâm, nhanh chóng ngã xuống tứ phía. "Phù!" "Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ!" Bắc Minh Tử thở phào một hơi.

Đừng thấy chỉ trong chốc lát, họ đã phải căng thẳng tinh thần, sợ xảy ra sai sót, làm hỏng nhiệm vụ Doanh Huyền giao phó.

Bây giờ cuối cùng đã hoàn thành.

Lần này không giống như thế giới Tam Quốc, bốn người họ hoàn thành nhiệm vụ, công lao thuộc về bốn người họ chia nhau.

Có thể gọi là đại công! ...

Chương 25

Cùng lúc đó, Huyền Thiên Cung.

Trong đầu Doanh Huyền đang gối đầu lên lòng Diễm Phi, tận hưởng người đẹp xoa bóp, vang lên giọng nói máy móc tuyệt vời của hệ thống. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Sinh Hóa!" "Phần thưởng một: Một bộ công thức Huyết thanh gen hoàn mỹ bậc hai, có thể nâng người thường lên bậc hai, không có bất kỳ tác dụng phụ nào!" "Phần thưởng hai: Một phần Bản nguyên Sinh mệnh Cơ giới, có thể biến sản phẩm cơ khí thành sinh mệnh cơ giới, tiềm lực vô hạn!" "Công thức Huyết thanh gen hoàn mỹ bậc hai?" "Bản nguyên Sinh mệnh Cơ giới?" "Toàn là đồ tốt!" Doanh Huyền sáng mắt lên.

Có công thức Huyết thanh gen bậc hai, hắn có thể sản xuất hàng loạt Huyết thanh gen bậc hai.

Hiện tại tổng dân số thế giới Đại Tần chưa đến một trăm triệu (bao gồm cả dân số thế giới Tam Quốc được sáp nhập), vì vậy chỉ cần một trăm triệu liều Huyết thanh gen bậc hai là có thể khiến tất cả người dân Đại Tần trở thành cường giả bậc hai.

Bậc hai tương đương với Tông Sư, Đại Tông Sư của Đại Tần.

Uống Huyết thanh gen hoàn mỹ bậc hai, thực lực tương đương với Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Phải biết rằng Kiếm thuật Đại sư đứng đầu Đại Tần trước đây, Kiếm Thánh Cái Nhiếp cũng chỉ có tu vi Đại Tông Sư.

Người uống Huyết thanh gen hoàn mỹ bậc hai, thực lực chắc chắn không bằng Cái Nhiếp ở đỉnh phong Đại Tông Sư, nhưng cũng tương đương với Hoành Luyện Đại Tông Sư cấp bậc Mai Tam Nương.

Nói cách khác, tất cả người dân Đại Tần đều có thực lực của Mai Tam Nương.

Tất cả người dân Đại Tần đều là Hoành Luyện Đại Tông Sư!

Đại Tần nhân nhân như long, đã sơ bộ thực hiện được.

Mà Bản nguyên Sinh mệnh Cơ giới lại càng là chí bảo vô giá, chỉ cần cho Hồng Hậu sử dụng, là có thể khiến Hồng Hậu biến thành sinh mệnh cơ giới chân chính.

Năng lực tính toán và trí tuệ của nó sẽ đột phá giới hạn, thực sự trở thành đại quản gia, cánh tay phải đắc lực của Doanh Huyền.

Vút.

Thân ảnh Doanh Huyền biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở trong Phong Sào dưới lòng đất của bí cảnh Sinh Hóa.

Khi phó bản Sinh Hóa được thông quan, Doanh Huyền tự nhiên trở thành Chủ nhân thế giới Sinh Hóa, chỉ cần một ý niệm là có thể xuất hiện ở bất cứ đâu trong thế giới Sinh Hóa. "Bái kiến Huyền Tổ!" Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử thấy Doanh Huyền đột nhiên xuất hiện, trong lòng kinh ngạc, vội vàng cúi người bái kiến. "Không cần đa lễ!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, không tiếc lời khen ngợi: "Làm tốt lắm!" "Tạ ơn Huyền Tổ, có thể khám phá thế giới bí cảnh, vì Huyền Tổ cống hiến, là vinh hạnh của chúng thần!" Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử nghe vậy, trong lòng kích động, còn hơn cả lúc họ tấn thăng Lục Địa Thần Tiên trước đây. "Hồng Hậu ra mắt Boss!" Hình chiếu của trí tuệ nhân tạo Hồng Hậu hiện ra, chào hỏi Doanh Huyền. "Ừm, lần đầu gặp mặt, tặng ngươi một phần tạo hóa!" Doanh Huyền lấy ra Bản nguyên Cơ giới mà hệ thống Phó bản mạnh nhất thưởng cho, sau đó dung nhập nó vào máy

chủ của Hồng Hậu.

Ong!

Ong!

Máy chủ rung lên, tử khí lượn lờ, từng chuỗi từng chuỗi phù văn bay lượn xung quanh.

Dưới ánh mắt chấn động của Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử, những phù văn này hội tụ lại, cuối cùng ngưng tụ thành một tiểu loli áo đỏ xinh xắn như ngọc.

Hồng Hậu.

Giây phút này, nó đã thực sự lột xác thành sinh mệnh.

Sinh mệnh cơ giới. "Sao có thể?" "Đây là khí tức của sinh mệnh?" "Huyền Tổ đã sáng tạo ra sinh mệnh?" "Huyền Tổ đã biến Hồng Hậu thành sinh mệnh thật sự?" Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử kinh ngạc đến ngây người.

Họ không hiểu nhiều về trí tuệ nhân tạo, nhưng họ hiểu rằng trí tuệ nhân tạo Hồng Hậu không phải là sinh mệnh thực sự.

Nhưng bây giờ, Hồng Hậu không chỉ có cơ thể của riêng mình mà còn có cả sinh mệnh.

Đây là thần thông gì!

Đây là tạo hóa gì!

Đây là vĩ lực gì! "Ta đã trở thành sinh mệnh thực sự?" Hồng Hậu véo véo cánh tay trắng nõn của mình, đôi mắt sâu thẳm sáng ngời mang theo vẻ hưng phấn và chấn động nồng đậm.

Nó cảm thấy mình vô cùng mạnh mẽ.

Sự mạnh mẽ này không phải là sức mạnh, mà là khả năng tính

toán và trí tuệ của nó.

So với trước đây đã tăng lên hàng tỷ tỷ lần.

Cảm giác đó, không thể dùng lời để diễn tả.

Nó biết rằng mình có thể trở thành sinh mệnh đều là do Doanh Huyền ban tặng.

Từ khoảnh khắc nó dung hợp Bản nguyên Cơ giới và trở thành sinh mệnh cơ giới, nó đã trung thành một trăm phần trăm với Doanh Huyền.

Một khi phản bội, nó sẽ trực tiếp sụp đổ bản nguyên mà chết. "Hồng Hậu bái kiến Chủ nhân!" Nó trịnh trọng bái lạy Doanh Huyền. "Đứng lên đi!" Doanh Huyền đưa mấy người Hồng Hậu trở lại mặt đất, vừa lúc gặp Bắc Minh Tử đã giải phóng xong huyết thanh virus T. "Bái kiến Huyền Tổ!" Bắc Minh Tử vội vàng hành lễ, chỉ là ánh mắt liếc thấy Hồng Hậu, trong lòng đầy nghi hoặc.

Hồng Hậu không phải chỉ có thể xuất hiện dưới dạng hình chiếu sao?

Sao lại biến thành sinh mệnh thực sự rồi?

Lẽ nào người này không phải là trí tuệ nhân tạo Hồng Hậu? "Không cần đa lễ!" Doanh Huyền nhìn Bắc Minh Tử cùng Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Tuân Tử, ý niệm khẽ động, bốn vò rượu bằng ngọc thạch hiện ra.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất sáng mắt lên, hơi thở ẩn ẩn dồn dập.

Họ đều đã đoán được.

Đây có lẽ là phần thưởng của Doanh Huyền dành cho họ.

Quả nhiên.

Doanh Huyền mở lời: "Đây là mỹ tửu ta tự ủ – Bồ Đề Đạo, có thể nâng cao căn cốt tư chất của người, có hiệu quả đốn ngộ, coi như là phần thưởng ban cho các ngươi!" "Nâng cao căn cốt tư chất?" "Có hiệu quả đốn ngộ?" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất kinh hô.

Từ xưa đến nay, linh dược nâng cao căn cốt không phải là không có, nhưng đều là bảo vật vô giá, cực kỳ hiếm hoi, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Hơn nữa hiệu quả nâng cao cũng bình thường, đối với họ lại càng không có tác dụng gì.

Về phần linh dược khiến người ta đốn ngộ, họ lại càng chưa từng thấy qua.

Mà Bồ Đề Đạo này lại có công hiệu nghịch thiên như vậy.

Đây đâu phải là rượu, rõ ràng là linh dược nghịch thiên. "Đa tạ Huyền Tổ!" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất run rẩy, kích động không thôi, run giọng nói: "Vì Huyền Tổ cống hiến, dù tan xương nát thịt, gan não lót đất, vạn tử bất từ!" "Ừm!" Doanh Huyền khẽ gật đầu.

Sau đó nắm lấy tay nhỏ của Hồng Hậu, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. "Bồ Đề Đạo!

Bồ Đề Đạo!" Đông Hoàng Thái Nhất ôm chặt vò rượu, còn kích động và hưng phấn hơn cả ôm tuyệt thế mỹ nữ, tuyệt thế kỳ trân.

Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Tử cũng vậy.

Đừng thấy họ tuổi tác không nhỏ, đều là lão tổ một phái, nhưng lúc này lại hưng phấn như một đứa trẻ. "Đông Hoàng đại nhân, chúc mừng chúc mừng!" "Bắc Minh đại nhân, chúc mừng..." Đúng lúc này, từng tiếng chúc mừng vang lên từ phía trước.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất ngẩng đầu lên, thì ra là Vương Tiễn, Lữ Bất Vi, Lưu Bị, Tào Tháo... một đám người đang nhanh

chóng đi tới.

Họ ở bên ngoài qua hình chiếu trực tiếp của Doanh Huyền, thấy bốn người Đông Hoàng Thái Nhất hoàn thành nhiệm vụ, thấy Doanh Huyền xuất hiện ban cho Hồng Hậu sinh mệnh, thấy Doanh Huyền thưởng cho bốn người Đông Hoàng Thái Nhất mỗi người một vò Bồ Đề Đạo, ngưỡng mộ đến mức tròng mắt sắp rơi ra ngoài.

Sau khi được Doanh Chính đồng ý, họ vội vàng chạy tới, muốn ké một ngụm rượu. "Các vị đại nhân, ta có chút cảm ngộ, về bế quan đây!" Đông Hoàng Thái Nhất nói một câu với mọi người, ôm Bồ Đề Đạo, trong nháy mắt chuồn mất.

Không chỉ Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Tử cũng chạy mất dạng.

Bồ Đề Đạo mà Doanh Huyền ban cho họ tuy là một vò, nhưng vò này không lớn, cao chưa đến một thước, không đủ cho mọi người uống.

Không chạy còn đợi khi nào? "Đông Hoàng đại nhân..." Mọi người còn muốn mở lời, kết quả phát hiện bốn người Đông Hoàng Thái Nhất và Bắc Minh Tử đều đã chạy mất tăm. "Chạy nhanh thật!" "Không hổ là Lục Địa Thần Tiên!" "Nếu ngươi được Huyền Tổ thưởng Bồ Đề Đạo, chắc chắn chạy còn nhanh hơn!" Mọi người thở dài.

Tuy tiếc nuối, nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Trước khi vào đây, họ đã đoán rằng, khả năng lớn là không ké được.

Họ vào đây chủ yếu là để tham quan bí cảnh Sinh Hóa. "Ngải Tát Khắc Tư thật là táng tận lương tâm, một thế giới phồn hoa như vậy mà bị hắn biến thành một đống phế tích!" Nhìn những tàn tích của các

tòa nhà cao tầng, Lữ Bất Vi, Hàn Phi...

đều vẻ mặt tiếc nuối. "Sau này chúng ta nhất định cũng có thể xây dựng được những ngôi nhà như vậy!" ...

Trong lúc Lữ Bất Vi, Hàn Phi và những người khác đang quan sát, kinh ngạc trước kiến trúc và công nghệ của thế giới Sinh Hóa, Doanh Huyền đã đưa Hồng Hậu trở về Huyền Thiên Cung. "Hồng Hậu, ngươi có thể xây dựng một thế giới ảo không?" Doanh Huyền nhìn Hồng Hậu.

Lúc này trong đầu hắn có rất nhiều ý tưởng.

Nếu có thể thực hiện được, chắc chắn sẽ khiến Đại Tần có một bước nhảy vọt về chất. "Có thể!" Hồng Hậu không chút do dự, và còn bổ sung thêm: "Với năng lực hiện tại của ta, thế giới ảo được xây dựng sẽ giống hệt như thật, ý thức có thể ở bên trong học tập, luyện võ, sinh hoạt..." "Tốt tốt tốt!" Doanh Huyền nhìn Hồng Hậu càng thêm hài lòng, hắn chỉ mới đề cập đến thế giới ảo, Hồng Hậu đã nghĩ đến rất nhiều thứ. "Nhưng thưa Chủ nhân, theo suy diễn của ta vừa rồi, người bình thường muốn vào thế giới ảo do ta xây dựng, cần phải chế tạo thiết bị đặc biệt!" "Nhưng nếu ta có thể sử dụng khí vận của Đại Tần, lấy khí vận Đại Tần làm mạng lưới, thì phàm là thần dân Đại Tần, chỉ cần một ý niệm là có thể vào thế giới ảo." "Chuyện này dễ thôi!" Doanh Huyền gật đầu, phân phó: "Ngươi cứ xây dựng thế giới ảo trước, sau đó sắp xếp một bộ giáo trình giáo dục cơ bản phù hợp cho thần dân Đại Tần học tập!" "Ngôn ngữ của giáo trình sẽ sử dụng tiếng Trung giản thể của bí cảnh Sinh Hóa!" "Vâng, Chủ nhân!" Hồng Hậu lập tức bắt đầu xây dựng thế giới ảo.

Nó bây giờ là một sinh mệnh cơ giới, tốc độ tính toán của nó đã sớm đột phá giới hạn, còn kinh khủng hơn hàng trăm máy tính lượng tử cộng lại hàng tỷ lần.

Huống hồ là một sinh mệnh thực sự, nó có trí tuệ vô cùng đáng sợ.

Hồng Hậu bắt đầu xây dựng thế giới ảo.

Doanh Huyền thì gọi Doanh Chính đến. "Bái kiến Huyền Tổ!" Doanh Chính hành lễ: "Không biết Huyền Tổ có gì phân phó?" "Hiện nay thiên hạ đã thống nhất, nhưng văn tự, đơn vị đo lường... của các nước đều không giống nhau, gây cản trở nghiêm trọng cho sự phát triển của Đại Tần!" "Huyền Tổ chuẩn bị thống nhất văn tự, đơn vị đo lường?" Doanh Chính sáng mắt lên.

Thực ra hắn cũng có ý tưởng này.

Huống hồ hắn thấy Doanh Chính của các thế giới khác đều đã làm việc thống nhất văn tự, đơn vị đo lường. "Không sai!" Doanh Huyền gật đầu: "Nhưng văn tự của Đại Tần và Lục quốc đều quá phức tạp, không thuận lợi cho bá tánh học tập và phổ biến!" "Vì vậy ta chuẩn bị sử dụng tiếng Trung giản thể của bí cảnh Sinh Hóa!" "Đồng thời, phổ cập kiến thức cơ bản của bí cảnh Sinh Hóa cho tất cả bá tánh Đại Tần!" "Ví dụ như chữ số Ả Rập, toán học, vật lý, hóa học cơ bản!" "Cuối cùng, ta chuẩn bị suy diễn ra một bộ phương pháp tu luyện phù hợp với đại chúng, phổ cập thiên hạ, để thần dân Đại Tần khai trí, nhân nhân như long!" "Huyền Tổ anh minh!" Doanh Chính kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi lại nhíu mày nói: "Chỉ có một vấn đề, hiện nay người Đại Tần đều không biết tiếng Trung giản thể, cũng không biết toán lý hóa!" "Muốn phổ biến, cần rất nhiều lão sư, nhưng chúng ta lại không có nhân tài như vậy!" "Muốn phổ biến e là trong thời gian ngắn rất khó làm được!" Doanh Huyền tự tin cười: "Yên tâm, vấn đề này ta đã nghĩ ra cách rồi!" "Bảo đảm đến lúc đó mỗi người đều có một lão sư!" "Một kèm một, dạy dỗ suốt hai mươi bốn giờ!" "Cái gì?" "Sao có thể?" Doanh Chính khó tin.

Ngay cả khi đưa tất cả những người trong bí cảnh Sinh Hóa đến

làm lão sư, cũng không đủ.

Mặc dù thế giới Đại Tần chưa đến một trăm triệu người, nhưng bí cảnh Sinh Hóa cũng không còn lại bao nhiêu người.

Huống hồ rất nhiều người còn là người nước ngoài, không biết tiếng Trung. "Sau đại điển tấn vị, kế hoạch này sẽ bắt đầu thực thi!" Doanh Huyền nói: "Đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị mọi thứ!" "Vâng, Huyền Tổ!" Doanh Chính mang theo đầy bụng nghi hoặc rời đi.

Hắn không hiểu được.

Mỗi người một lão sư, dạy dỗ suốt hai mươi bốn giờ?

Có thể sao?

Có lẽ đây chính là thủ đoạn của thần tiên! ...

Thế giới Sinh Hóa. "Gào!

Chương 26

Gào!

Gào!" "Bằng!

Bằng!

Bằng!" Tiếng gầm của zombie và tiếng súng dày đặc xen lẫn vào nhau, Ái Lệ Ti, Khắc Lai Nhi, Ngải Đạt Vương...

đang chiến đấu ác liệt với zombie.

Đột nhiên, như có một cơn gió nhẹ thổi qua, những con zombie hung ác ghê tởm vốn dĩ như bị trúng thuật định thân, cơ thể thoáng chốc cứng lại, sau đó từ từ ngã xuống. "Hửm?" "Chuyện gì vậy?" Ái Lệ Ti, Khắc Lai Nhi, Ngải Đạt Vương nắm chặt súng, vẻ mặt cảnh giác và nghi hoặc.

Họ nhìn xung quanh, chỉ thấy vô số zombie từ gần đến xa, như lúa mì bị cắt, từng hàng từng hàng ngã xuống. "Ách..." Cơ thể Ái Lệ Ti đột nhiên mềm nhũn, từ từ ngã xuống. "Ái Lệ Ti!" "Ngươi sao vậy?" Mọi người vội vàng vây lại, ánh mắt càng thêm cảnh giác.

Thực lực của Ái Lệ Ti mạnh hơn tất cả bọn họ.

Đột nhiên ngã xuống, e là có nguy hiểm kinh khủng không rõ nào đó ập đến.

Một lúc lâu sau.

Ái Lệ Ti mở mắt, cảm nhận cơ thể mình, từ từ nói: "Ta dường như đã hồi phục bình thường?" "Hồi phục bình thường?" Khắc Lai Nhi và những người khác có chút nghi hoặc.

Ngay sau đó cơ thể họ chấn động.

Họ nhìn những con zombie ngã xung quanh, nghĩ đến một khả năng kinh hỉ! "Lẽ nào có người đã nghiên cứu ra huyết thanh virus T, và đã giải phóng nó?" Ngải Đạt Vương run giọng nói. "E là vậy!" Ái Lệ Ti đồng tình gật đầu: "Chỉ có điều này mới có thể giải thích tại sao những con zombie này đột nhiên chết đi, và ta cũng hồi phục bình thường, virus T trong cơ thể đã biến mất!" Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển, như địa long lật mình.

Ái Lệ Ti và những người khác ngay lập tức bật dậy từ mặt đất, giơ vũ khí trong tay, cảnh giác xung quanh.

Tuy nhiên xung quanh không có ai, cũng không có zombie.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện trước mắt họ.

Những con zombie ngã trên mặt đất lại theo sự rung chuyển của mặt đất, toàn bộ bị chôn vùi dưới lòng đất. "Chuyện gì thế này?" Ái Lệ Ti và những người khác kinh ngạc đến ngây người.

Điều này không bình thường, cũng tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình, chôn vùi tất cả zombie.

Đây tự nhiên là thủ đoạn của Doanh Huyền.

Là Chủ nhân thế giới, hắn sao có thể để cả thế giới đầy zombie, ô nhiễm môi trường.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ zombie trên toàn thế giới, virus T cũng bị tiêu diệt hoàn toàn, Doanh Huyền liền dung nhập phó bản Sinh Hóa vào thế giới Đại Tần.

Ầm!

Thiên địa phong vân biến sắc.

Vô lượng kim quang xé rách thương khung, chiếu rọi thiên hạ như tiên cảnh.

Ái Lệ Ti, Ngải Đạt Vương và những người sống sót khác của thế giới Sinh Hóa kinh hãi ngẩng đầu, kinh nghi bất định.

Ầm ầm ầm!

Thiên địa rung chuyển, lôi xà bay múa, vô lượng kim quang bao trùm toàn bộ thế giới Sinh Hóa, khiến từng người sống sót chấn động vạn phần. "My God, đây là thần tích!" "Chắc chắn là Thượng đế đến cứu chúng ta, nếu không sao những con zombie này lại đột nhiên chết đi, còn được tự động chôn cất?" "Thượng đế phù hộ!" "Chúa toàn năng a..." Từng người sống sót kích động run rẩy, nước mắt lưng tròng.

Họ lần lượt quỳ xuống đất, thành kính cầu nguyện. ...

Cùng lúc đó, thế giới Đại Tần cũng xảy ra biến hóa to lớn.

Dị tượng đột nhiên xuất hiện.

Tử khí mênh mông ba vạn dặm, nhuộm cả thế giới Đại Tần thành một màu tím thần bí.

Vô số người kinh hãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy sau màu tím huyền ảo, một tinh cầu màu xanh lam khổng lồ từ từ hiện ra trước mặt cả thế giới. "Trời ơi, đây là..." "Là Huyền Tổ!" "Chắc chắn là Huyền Tổ lại dẫn dắt thế giới khác phi thăng lên đây rồi!" "Lần trước thế giới Tam Quốc phi thăng dung nhập vào thế giới Đại Tần, cả thế giới đều lớn hơn, lưng ta không đau nữa, chân không mỏi nữa, một đêm đến sáng!" "Đây là cơ duyên!

Cơ duyên thiên đại!" "Lần trước vô số võ giả đang ở ngưỡng cửa đột phá đã đột phá, còn ta vì vừa mới đột phá không lâu nên không thể đột phá, lần này ta nhất định có thể đột phá đến Thiên Nhân cảnh!" "Huyền Tổ thật thần thông quảng đại, mới bao lâu đã lại dẫn dắt một thế giới phi thăng, chẳng bao lâu nữa, thế giới Đại Tần của chúng ta chẳng phải sẽ biến thành tiên giới sao?

Trở thành trung tâm của vô số thế giới?" Thế giới Đại Tần sôi sục.

Có kinh nghiệm từ lần dung hợp thế giới Tam Quốc trước, lần này Doanh Huyền tuy không nhắc nhở, nhưng mọi người sau khi kinh hoảng, rất nhanh đã phản ứng lại.

Từng người kinh hỉ vạn phần, tràn đầy mong đợi.

Tuy nhiên, việc thế giới Sinh Hóa và thế giới Đại Tần dung hợp, không giống như thế giới Tam Quốc dung nhập vào Đại Tần.

Phó bản thế giới Tam Quốc là một phần bị cắt ra, chỉ có bản đồ của các quốc gia thời Thăng Long, là một khối đại lục chứ không phải là một hành tinh.

Vì vậy, Doanh Huyền đặt thế giới Tam Quốc ở vị trí Thái Bình Dương, dung nhập toàn diện vào thế giới Đại Tần.

Nhưng thế giới Sinh Hóa thì khác.

Thế giới Sinh Hóa là một hành tinh.

Mặc dù Doanh Huyền cũng có thể dung nhập nó vào Đại Tần, nhưng dung nhập một hành tinh, chỉ có thể nghiền nát để dung nhập.

Vì vậy, việc thế giới Sinh Hóa dung nhập vào Đại Tần không phải là dung hợp về mặt địa lý, mà là dung hợp về bản nguyên, đại đạo.

Thế giới Sinh Hóa và thế giới Đại Tần dung hợp thành một thể

thống nhất, là bản nguyên, đại đạo của chúng dung hợp làm một.

Nhưng về mặt địa lý, thế giới Sinh Hóa xoay quanh thế giới Đại Tần, giống như một vệ tinh.

Ầm ầm ầm.

Mặc dù bản nguyên và đại đạo của thế giới Sinh Hóa dung nhập làm một với thế giới Đại Tần, đường kính của hai hành tinh điên cuồng tăng vọt.

Đây không phải là một cộng một bằng hai, mà là bằng ba!

Bằng bốn năm sáu bảy tám...

Bản nguyên tăng vọt, đại đạo pháp tắc tăng cường, linh khí lại một lần nữa phun trào như thủy triều, vạn linh vạn vật, hưởng lợi vô cùng.

Đặc biệt là thế giới Sinh Hóa.

Vốn dĩ vì virus T, cây cỏ khô héo, khắp nơi là sa mạc.

Tuy nhiên, theo sự bồi bổ linh khí của thế giới Đại Tần, từng mầm non nhú lên khỏi mặt đất.

Cây cỏ tươi tốt.

Sa mạc biến thành ốc đảo xanh tươi.

Hoang lương biến thành sức sống mãnh liệt. "My God!" Ái Lệ Ti, Ngải Đạt Vương và những người sống sót khác của thế giới Sinh Hóa trợn mắt há mồm.

Lúc này, ngay cả họ cũng có chút tin rằng đây là kiệt tác của thần linh.

Thượng đế đã hiển linh.

Ong ong ong!

Ong ong ong!

Đột nhiên, từng bóng người xuất hiện xung quanh, có người cầm súng, có người cầm đao, có người cầm gậy...

Nhưng đa số trông rất nhếch nhác. "Oh, My God!" "F*ck!" "Đây là đâu?" "Chuyện gì vậy?" "Sao ta đột nhiên lại ở đây?" "Lẽ nào là Thượng đế hiển linh?" Khi từng bóng người xuất hiện, nơi vốn yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Ái Lệ Ti, Ngải Đạt Vương... không nói gì.

Ánh mắt sắc bén của họ quét qua xung quanh.

Vẻ mặt cảnh giác.

Chuyện bất thường ắt có yêu.

Ong.

Đúng lúc này, không gian đột nhiên gợn lên những gợn sóng, một tiểu loli mặc váy dài màu đỏ xuất hiện giữa không trung.

Nó đứng đó thờ ơ, đôi mắt to xinh đẹp lạnh lùng nhìn xuống mọi người. "Hồng Hậu?" Ái Lệ Ti và những người khác kinh hãi. "Không đúng!" "Hồng Hậu chỉ là trí tuệ nhân tạo mà thôi, nhiều nhất chỉ có hình chiếu, không thể có thân thể!" "Đây không phải là Hồng Hậu!" "Chỉ là một người giống hệt Hồng Hậu!" "Cô ta có thể đứng giữa không trung, lẽ nào cũng bị biến dị?

Thức tỉnh siêu năng lực?" Ái Lệ Ti, Ngải Đạt Vương... rất nhanh đã phát hiện ra sự bất thường của Hồng Hậu, trong lòng thầm đoán thân phận của Hồng Hậu.

Những người khác không nhận ra Hồng Hậu cũng im lặng.

Mặc dù Hồng Hậu có hình tượng tiểu loli vô hại, nhưng đứng giữa không trung không phải là điều người bình thường có thể làm

được. "Các ngươi rất may mắn!" Hồng Hậu nhìn họ, từ từ nói: "Là chủ nhân của ta đã cứu các ngươi, tiêu diệt virus T, biến sa mạc thành ốc đảo!" "Quả nhiên!" "Thần linh hiển linh rồi!" "Cảm tạ Chúa vĩ đại!" Nghe lời của Hồng Hậu, rất nhiều người sống sót vốn đã tin là thần linh hiển linh không chút do dự quỳ lạy cầu nguyện, kích động vạn phần. "Ngươi là ai?" Ái Lệ Ti nhìn chằm chằm Hồng Hậu.

Cô không tin lắm vào thần linh.

Ngải Đạt Vương, Khắc Lai Nhi... cũng không quỳ.

Ngược lại, họ cảnh giác nhìn Hồng Hậu. "Các ngươi nên biết ta – Hồng Hậu!" Hồng Hậu khẽ cười: "Nhưng đó là ta của trước kia, hiện nay ta đã được chủ nhân ban cho sinh mệnh, là sinh linh thực sự, sinh mệnh cơ giới!" "Ban cho sinh mệnh?" "Sinh linh thực sự?" "Sinh mệnh cơ giới?" Đầu óc Ái Lệ Ti có chút choáng váng.

Cảm giác sao mà khoa học viễn tưởng thế.

Mà những người sống sót đang quỳ lạy cầu nguyện nghe vậy, càng tin chắc là thần linh hiển linh.

Thần linh có thể sáng tạo ra sinh linh, chắc chắn là một vị thần linh vĩ đại. "Chủ nhân của ta đã di chuyển các ngươi từ khắp nơi trên thế giới đến đây, tập trung lại một chỗ, một là để các ngươi sinh tồn tốt hơn, hai là giao cho các ngươi một nhiệm vụ!" "Chỉ cần các ngươi nỗ lực, hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nhận được phần thưởng của chủ nhân, sau này thành tiên thành thần, trường sinh bất lão, cũng không phải là chuyện khó!" Hồng Hậu kể cho họ nghe chuyện của thế giới Đại Tần một lần, sau đó sắp xếp nhiệm vụ cho họ.

Tổ chức dây chuyền sản xuất, sản xuất huyết thanh gen hoàn mỹ bậc hai mà Doanh Huyền nhận được.

Ái Lệ Ti, Ngải Đạt Vương... ban đầu nửa tin nửa ngờ.

Nhưng khi thấy con đường truyền tống hai giới do Doanh Huyền thiết lập, thấy từng đội quân tinh nhuệ của Đại Tần từ trong con đường đi ra, thấy thế giới Đại Tần phía sau con đường hai giới, những nghi ngờ trước đó của họ hoàn toàn biến mất, theo Hồng Hậu xây dựng dây chuyền sản xuất.

Hồng Hậu là sinh mệnh cơ giới, lại sở hữu toàn bộ kho tàng tri thức của thế giới Sinh Hóa, có thể gọi là bách khoa toàn thư, cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được.

Đặc biệt là đối với các sản phẩm cơ khí, có thiên phú trời cho.

Chưa đến hai ngày, dưới sự điều phối, chỉ huy và quản lý của Hồng Hậu, và sự trợ giúp về mọi mặt nhân lực vật lực của Đại Tần, dây chuyền sản xuất huyết thanh gen bậc hai đã được xây dựng hoàn thành.

Hồng Hậu công lao to lớn.

Chương 27

Nó không trì hoãn, lập tức bắt đầu sản xuất huyết thanh gen bậc hai không ngừng nghỉ suốt hai mươi bốn giờ. ...

Trong lúc thế giới Sinh Hóa đang bận rộn sản xuất huyết thanh gen bậc hai, chủ thế giới Đại Tần lại vô cùng náo nhiệt.

Đặc biệt là Hàm Dương.

Hàm Dương đã được mở rộng gấp mấy chục lần, nhưng vẫn đông như biển người.

Bởi vì, đại điển Doanh Huyền tấn vị Thiên Đế, và Doanh Chính tấn vị Thủy Hoàng Đế sắp được cử hành.

Phàm là người có năng lực có thực lực, đều tìm mọi cách đến Hàm Dương, không muốn bỏ lỡ thịnh điển vạn cổ khó gặp này.

Hào cường Tam Quốc, quý tộc Lục quốc, Chư Tử Bách gia, các nước Lâu Lan Tây Vực, thậm chí cả Ái Lệ Ti, Ngải Đạt Vương... của thế giới Sinh Hóa đều đã đến Hàm Dương. ...

Hôm nay, trên đường phố Hàm Dương, từng binh sĩ thiết giáp tinh nhuệ đứng nghiêm trang, tay cầm trường qua, ba bước một trạm, năm bước một chốt.

Ngay cả khi Hàm Dương đông như biển người, cũng không ai dám gây rối vào thời khắc quan trọng này. "Keng!

Keng!

Keng!" Trong vương cung Đại Tần, vang lên tiếng chuông trong trẻo. "Đại vương, giờ lành đã đến!" Triệu Cao cúi người, từ từ đi vào, cung kính nói.

Doanh Chính đứng trước tấm gương đồng khổng lồ, thân mặc long bào màu đen viền vàng, đầu đội quan miện, mười hai dải miện rủ xuống, che đi khuôn mặt uy nghiêm.

Hắn một tay ấn vào chuôi kiếm Thiên Vấn bên hông, ánh mắt sâu thẳm xuyên qua rèm châu, lạnh nhạt nói: "Đi thôi!" Lốc cốc!

Lốc cốc!

Tiếng vó ngựa giòn giã vang vọng trong không khí trong lành.

Chỉ thấy từng hàng cấm vệ quân chỉnh tề trang nghiêm, tay cầm trường qua, mình mặc giáp đen, cưỡi những con chiến mã hùng tráng từ trong vương cung chậm rãi đi ra, tựa như một dòng lũ sắt thép, sát khí ngút trời.

Theo sát phía sau, sáu bảy con tuấn mã có màu lông gần như y hệt, uy vũ hùng tráng kéo một cỗ xe sang trọng uy nghiêm, tôn quý chậm rãi rời khỏi vương cung.

Triệu Cao đích thân đánh xe.

Kiếm Thánh Cái Nhiếp, với vai trò thị vệ thân cận, lặng lẽ đứng một bên xe, tay cầm Uyên Hồng, bất động như núi, ánh mắt sắc bén cảnh giác bốn phía.

Giờ phút này, Hàm Dương quy tụ vô số cường giả từ khắp nơi trên thế giới.

Có quý tộc Lục quốc, Chư Tử Bách Gia, các nước Tây Vực, thế giới Tam Quốc, thế giới Sinh Hóa... có thể nói là rồng rắn lẫn lộn.

Mặc dù uy danh của Doanh Huyền đã quân lâm tứ hải, uy chấn bát hoang, nhưng khó đảm bảo sẽ không có kẻ nào mạo hiểm hành thích Doanh Chính. "Bái kiến Đại vương!" Nhìn thấy xe của Doanh Chính, vô số bá tánh xung quanh tựa như thủy triều, rối rít quỳ xuống, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ cuồng nhiệt.

Bên cạnh đường phố, trên lầu hai của một khách sạn.

Mấy vị cường giả của Thần Nông Đường thuộc Nông gia tụ tập lại một chỗ, họ nhìn cỗ xe của Doanh Chính chậm rãi đi qua trước mặt.

Nhìn cảnh tượng sáu bảy con tuấn mã kéo xe, cấm vệ quân mở đường, vạn dân triều bái vô cùng uy nghiêm.

Lưu Quý, với dáng vẻ cà lơ phất phơ, trong mắt lộ ra một tia ngưỡng mộ sâu sắc: "Đại trượng phu phải được như thế này!" "Lưu Quý lão đệ ngưỡng mộ rồi sao?" Chu Gia, đường chủ Thần Nông Đường, đeo mặt nạ, thân hình tựa như người lùn, cười nói: "Nghe nói Tần vương đang chiêu mộ đại quân bí cảnh để chuẩn bị cho việc khám phá bí cảnh mới sau này!" "Lưu Quý lão đệ cố gắng lên, gia nhập đại quân bí cảnh, sau này phong hầu bái tướng, thành tiên thành thần, cũng không phải là không thể!" "Đại ca nói phải!" Lưu Quý cười cười, trong mắt ánh lên vẻ kiên định.

Hắn nhất định phải gia nhập đại quân bí cảnh, tạo dựng danh tiếng, vinh quy bái tổ, rạng danh gia tộc.

Còn về việc tạo phản làm hoàng đế...

Ha ha!

Có Doanh Huyền trấn áp thiên hạ, ai dám tạo phản?

Đó không phải là chán sống rồi sao?

Hắn, Lưu Bang, là người thức thời nhất. "Không biết Huyền Tổ khi nào mới xuất hiện?" Mặt nạ trên mặt Chu Gia biến đổi, đôi mắt nhỏ tràn đầy mong đợi.

So với Doanh Chính, hắn càng hứng thú với Doanh Huyền hơn.

Không chỉ có hắn, trong ngoài Hàm Dương, vô số cường giả cũng

đang mong chờ sự xuất hiện của Doanh Huyền.

Mà Doanh Huyền lúc này lại đang nhàn nhã nằm trong Huyền Thiên Cung, tắm nắng, theo chiếc ghế dựa khẽ đung đưa, vẻ lười biếng trên mặt Doanh Huyền càng lúc càng đậm.

Diễm Phi và Nguyệt Thần một trái một phải hầu hạ bên cạnh Doanh Huyền, trong mắt mang theo vẻ tò mò.

Hôm nay là ngày lành Doanh Huyền tấn vị Thiên Đế, chẳng lẽ không cần chuẩn bị một chút sao?

Thực ra thật sự không cần chuẩn bị.

Hắn tấn vị Thiên Đế, ở thế giới Đại Tần này ai có tư cách chủ trì?

Hắn là Thiên Đế, chí cao vô thượng, cớ gì phải để tâm đến bất kỳ lễ nghi nào.

Hắn chính là lễ nghi.

Hắn chính là quy tắc. "Hai tháng này vừa hay để tiêu hóa các phó bản đã dung hợp trước đó, lợi dụng thế giới ảo để phổ cập tiếng Trung giản thể và kiến thức cơ bản, tăng cường nội tình cho Đại Tần..." Doanh Huyền nhắm mắt, nhưng không thực sự ngủ, mà đang suy tính về sự phát triển của Đại Tần sau này.

Muốn luyện võ có thành tựu, cũng cần có nền tảng văn hóa, cần dân chúng được khai trí.

Một người dân phu không biết một chữ, cho dù có luyện võ, thành tựu cũng không cao.

Mà sau khi thông quan phó bản Sinh Hóa trước đó, Doanh Huyền đã làm mới ra một phó bản có độ khó cao.

Phó bản Phi Bồng.

Cảnh tượng của phó bản này rất đơn giản, có chút tương tự với

phó bản Long Kỵ Sĩ, tổng cộng bao gồm hai địa điểm — Nam Thiên Môn và hòn đảo tiên nơi nữ thần Tịch Dao ở.

Nhân vật liên quan cũng chỉ có nữ thần Tịch Dao, Phi Bồng trấn thủ Nam Thiên Môn và hai mươi thiên binh Nam Thiên Môn.

Tuy người không nhiều, nhưng với thực lực hiện tại của Doanh Huyền, lại rất khó hoàn thành. 【Phó bản Phi Bồng】 【Nhiệm vụ một: Đánh giết hoặc thu phục nữ thần Tịch Dao】 【Nhiệm vụ hai: Đánh giết hoặc thu phục Phi Bồng】 Khi Doanh Huyền đi đánh phó bản, hắn không thể điều động sức mạnh thế giới của thế giới Đại Tần, mặc dù hắn tu luyện Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, lại dung hợp vô số điển tịch của Chư Tử Bách Gia, thực lực đã tăng vọt một đoạn dài.

Nhưng so với Phi Bồng, vẫn còn kém không ít.

Doanh Huyền ước tính, hắn ít nhất phải đạt tới tu vi Ngũ giai, mới có khả năng đánh bại Phi Bồng, thu phục được hắn.

May mà cho dù phó bản không thể thông quan, cũng không có ảnh hưởng gì.

Hai tháng sau là có thể làm mới phó bản.

Hơn nữa phó bản Phi Bồng sẽ không biến mất, mà sẽ được giữ lại ở đó.

Doanh Huyền có thể đi vượt ải bất cứ lúc nào.

Nói cách khác, chỉ cần là phó bản đã được làm mới, dù không thông quan cũng sẽ không biến mất, mà sẽ được giữ lại mãi mãi, có thể đi vượt ải bất cứ lúc nào.

Vì thế, Doanh Huyền cũng không vội.

Chính cái gọi là đánh thiên hạ dễ, giữ thiên hạ khó.

Đánh phó bản quá nhanh, cũng khó mà tiêu hóa hấp thu.

Hai tháng này, vừa hay để chỉnh hợp thế giới Đại Tần, để tất cả mọi người đều có thể tiến vào thế giới ảo, học tập văn hóa và võ đạo.

Boong!

Ngay lúc Doanh Huyền đang suy tư, tiếng chuông hồng chung đại lữ vang vọng khắp bầu trời, giờ lành Doanh Chính tế thiên xưng đế đã đến. "Giờ lành đã đến, cung nghênh Đại vương!" Tông lão vương thất chủ trì đại điển tế thiên cao giọng hô lớn. "Ù ~~ Ù ~~" Theo tiếng hô vang dội của tông lão vương thất, các lực sĩ Đại Tần phụ trách nghi trượng dùng sức thổi vang tù và.

Âm thanh trầm thấp hùng hậu vang vọng, tượng trưng cho sự cường đại của Đại Tần.

Doanh Huyền mở mắt, ánh mắt xuyên thấu hư không, rơi trên người Doanh Chính.

Doanh Chính mình mặc hắc long bào, thân thể thẳng tắp, uy nghiêm trang trọng.

Hắn một tay ấn chuôi kiếm, chậm rãi bước lên tế đàn.

Tốc độ của hắn không nhanh, nhưng mỗi bước đều trầm ổn hữu lực.

Rất nhanh, Doanh Chính đã lên đến đỉnh tế đàn, ánh mắt uy nghiêm quét một vòng, cất giọng sang sảng, thanh âm hùng hồn uy nghiêm: "Hoàng thiên tại thượng, hôm nay, ta Đại Tần tứ hải quy nhất, thiên hạ nhất thống!" "Trẫm là Thủy Hoàng Đế, sẽ bảo vệ lãnh thổ, khai mở biên cương, quét sạch tứ di, có Đại Tần, vĩnh hằng bất hủ!" "Thần dân Đại Tần, người người như rồng!" "Nhật nguyệt làm chứng, thiên địa cùng giám!" "Gầm!" Lời của Doanh Chính vừa dứt, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng rồng ngâm vang dội đinh tai nhức óc.

Phong vân biến ảo.

Khí vận Đại Tần ngưng tụ mà ra, hóa thành một con Kim Long khí vận trăm trượng uy nghiêm thần thánh.

Kim Long gầm thét, lượn lờ bay múa.

Mọi người kinh hãi. "Rồng...!" "Là thần long!" "Trời của ta, thần long xuất hiện!" "Đây là điềm lành trời ban a!" Mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đang định quỳ lạy tung hô.

Kim Long đang lượn lờ trên trời đột nhiên lao xuống, mọi người giật mình, thân thể run lên, hai chân mềm nhũn, kinh hô: "A...

Bảo vệ bệ hạ!" "Mau!" "Bảo vệ bệ hạ!" Chỉ là tốc độ lao xuống của Kim Long quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

Nhưng ngay lúc mọi người tuyệt vọng, Kim Long thần thánh lại dừng lại giữa không trung, cách Doanh Chính chưa đầy một thước, trong miệng rồng còn ngậm một phương ngọc tỷ uy nghiêm tôn quý.

Ngọc tỷ dưới ánh kim quang lấp lánh sinh huy, tám chữ lớn phía dưới càng khắc sâu vào mắt, vào lòng của tất cả mọi người. "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!" Phương ngọc tỷ tựa như trời ban ân tứ này, khiến văn võ Đại Tần cùng vô số người có lòng hướng về Đại Tần hoan hỉ cổ vũ, tinh thần phấn chấn.

Trái tim đang treo lơ lửng của họ cuối cùng cũng được đặt xuống.

Xem ra thần long đột nhiên xuất hiện này là chuyện tốt.

Thực ra phương ngọc tỷ này có thể nói là trời ban ân tứ.

Doanh Huyền với tư cách là Chúa Tể Thế Giới, hắn chính là trời của Đại Tần.

Hắn truyền cho Doanh Chính pháp môn kiến tạo vận triều, ngọc tỷ gánh vác khí vận Đại Tần tự nhiên không thể là vật phàm.

Khối ngọc tỷ này chính là do Doanh Huyền dùng bản nguyên chi lực của thế giới Đại Tần ngưng tụ thành.

Sau này dưới sự nuôi dưỡng của khí vận Đại Tần, tất sẽ trở thành một kiện vô thượng chí bảo. "Bệ hạ quả nhiên là thiên mệnh sở quy!" Vô số người thầm nghĩ.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người thông minh đoán được, đây e rằng là thủ bút của Doanh Huyền.

Nhưng những điều này đều không quan trọng.

Bởi vì có Doanh Huyền ở đây, Doanh Chính chính là thiên mệnh sở quy.

Bởi vì, Doanh Huyền chính là trời.

Doanh Chính hai tay tiếp nhận phương ngọc tỷ đang chậm rãi hạ xuống, tức thì cảm nhận được một luồng sức mạnh khí vận bàng bạc không thể hình dung gia trì lên thân.

Gầm!

Kim Long gầm thét, lượn lờ trên đỉnh đầu Doanh Chính.

Trên người Doanh Chính kim quang tỏa rạng, khí tức cường đại dâng trào.

Đại Tông Sư!

Thiên Nhân!

Lục Địa Thần Tiên!

Chương 28

Trong nháy mắt, Doanh Chính liên tiếp đột phá hai đại cảnh giới, từ Đại Tông Sư sơ kỳ tăng vọt lên tu vi Lục Địa Thần Tiên.

Sức mạnh cường đại cuộn trào trong cơ thể, tựa như sông dài cuồn cuộn, mênh mông bát ngát, chảy xiết không ngừng.

Hắn dường như đã hòa làm một thể với Đại Tần, vinh nhục tương quan, huyết mạch tương liên.

Hắn giơ cao ngọc tỷ qua đầu, lớn tiếng nói: "Trẫm là Thủy Hoàng Đế!" "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!" "Bái kiến Thủy Hoàng Đế bệ hạ!" Quần thần và vô số bá tánh lần lượt khấu bái, sắc mặt đỏ bừng, kích động hô lớn: "Thủy Hoàng bệ hạ, văn thành võ đức!" "Thiên thu vạn tái, Đại Tần vĩnh thịnh!" "Thiên thu vạn tái, Đại Tần vĩnh thịnh!" Tiếng hô như thủy triều, khuấy động núi rừng, chấn động mây xanh.

Doanh Chính tay cầm ngọc tỷ, kim quang bao quanh, uy nghiêm hữu hình tựa như núi lở biển gầm đè ép lên từng tấc không gian, khiến người ta kính sợ trong lòng.

Hắn nghe tiếng hoan hô gào thét của quần thần và bá tánh xung quanh, không khỏi lòng trào dâng xúc động.

Nói cho cùng, hắn bây giờ cũng chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi.

So với Doanh Chính, vô số người đến xem lễ còn kích động hơn. "Ôi lạy Chúa, đây chính là vị hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử Hoa Hạ sao?

Thật khó mà tưởng tượng!" "Quá đáng sợ!" "Cái loại uy nghiêm

đó, cái khí thế đó, khiến người ta nghẹt thở, chỉ muốn cúi đầu lạy phục!" "Hoa Hạ thật sự là một nơi thần bí và đáng sợ, tuy nơi này không phải thế giới của chúng ta, Đại Tần ở đây cũng không phải Đại Tần trong lịch sử Hoa Hạ, nhưng chung quy cũng tương tự!" Những người ngoại quốc đến từ thế giới Sinh Hóa xa xa nhìn cảnh này, trong lòng chấn động, không lời nào tả xiết.

Ánh mắt họ tràn đầy kính sợ và sùng bái.

Giờ khắc này, họ cảm thấy tự hào và phấn khích vì đã gia nhập Đại Tần, trở thành thần dân Đại Tần.

Ở nơi này, không có không khí tự do, chỉ có 'Củ củ lão Tần, hùng bá tứ phương!' "Uy danh của Thủy Hoàng, chấn nhiếp thiên hạ!" "Không biết Huyền Tổ trong truyền thuyết kia sẽ có phong thái như thế nào, cái thế vô song ra sao?" "Không biết Huyền Tổ khi nào mới xuất hiện?" Tâm tình họ dâng trào, cảm giác máu huyết toàn thân đều sôi trào bùng cháy. "Thủy Hoàng Đế bệ hạ lại có thể liên tiếp đột phá hai đại cảnh giới, một bước lên trời, tấn thăng Lục Địa Thần Tiên, thật không thể tưởng tượng nổi!" "Quá đáng sợ!" "Không biết Huyền Tổ tấn vị Thiên Đế, sẽ như thế nào?" "Huyền Tổ tấn vị Thiên Đế cũng vào hôm nay, nhưng ở đây lại không có tế đàn nào khác, chẳng lẽ thời gian Huyền Tổ tấn vị Thiên Đế đã thay đổi?" "Hoặc là Huyền Tổ cũng dùng tế đàn mà Thủy Hoàng Đế bệ hạ đã xây dựng này?" "Chắc là không thể đâu!" "Tế đàn này rõ ràng không phù hợp!" Theo sau việc Doanh Chính tế thiên xưng đế hoàn thành, Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Tào Tháo, Lưu Bị, Trương Phi... vô số cường giả bắt đầu mong đợi.

Doanh Chính tấn vị Thủy Hoàng Đế, tuy là yến tiệc thịnh soạn, nhưng họ càng muốn xem phong thái thần tư của Doanh Huyền khi tấn vị Thiên Đế hơn.

Chỉ là cho đến bây giờ, họ vẫn hoàn toàn không thấy một chút nghi thức hay dấu hiệu nào của việc Doanh Huyền tấn vị Thiên Đế. "Cửu ca, huynh không phải nói Huyền Tổ sẽ xuất hiện sao?

Sao vẫn chưa xuất hiện?" Một giọng nói êm tai diệu kỳ vang lên, đó là một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy dài màu hồng nhạt, vạt váy như hoa sen nở rộ, khí chất thanh thuần mà quyến rũ, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu.

Vòng eo thiếu nữ thon gọn, đường cong uyển chuyển, đang kéo tay một nam tử tuấn mỹ.

Nam tử mặc một bộ trường bào hoa lệ, khí chất bất phàm, trên mặt treo nụ cười lười biếng tà mị.

Chính là Cửu công tử nước Hàn khi xưa — Hàn Phi.

Hàn Phi nhìn muội muội Hồng Liên, cười khổ nói: "Thời gian còn sớm, đừng vội mà?

Hôm nay chắc chắn sẽ thấy được!" Thực ra Hàn Phi cũng không chắc chắn.

Nhưng nếu đã tin tức đã truyền ra, Doanh Huyền sẽ tấn vị Thiên Đế vào hôm nay, tất nhiên sẽ không thất hứa. "Tấn vị Thiên Đế, từ xưa chưa từng có, không biết Huyền Tổ sẽ làm thế nào?" Tử Nữ, người đi cùng Hàn Phi, đôi môi anh đào khẽ mở, giọng nói trong trẻo.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn xa xăm, mang theo vẻ tò mò đậm đặc.

Đây là một nữ nhân có phong thái yêu kiều, toàn thân được trang sức màu tím thần bí dụ người, chiếc váy dài màu tím ôm sát thân hình phác họa ra vóc dáng mê người của nàng.

Mái tóc tím búi cao cài mấy cây trâm bạc, tựa như một đóa hồng mân côi nở rộ dưới ánh mặt trời.

Đôi mắt quyến rũ kia cũng mang một màu tím nhạt, như một cặp trân châu ẩn sâu dưới đáy biển, u tối nhưng lấp lánh.

Dưới khóe mắt trái của nàng có vẽ một hoa văn hình cánh bướm, càng làm tăng thêm khí chất cao quý khác thường cho tư thái quyến rũ của nàng.

Nàng là Tử Nữ, chủ nhân của Tử Lan Hiên.

Thiên kiều bách mị, diễm áp quần phương. "Suy nghĩ của Huyền Tổ há là phàm nhân như chúng ta có thể đoán được!" Hàn Phi cười khổ lắc đầu.

Hắn tự cho mình trí tuệ siêu quần, suy nghĩ của người thường, đều có thể đoán được đôi chút.

Nhưng Doanh Huyền...

Hắn không phải người!

Là thần.

Thần uy khó lường. "Oanh!" Đột nhiên, giữa thiên địa bỗng vang lên một đạo thần âm.

Không ai có thể hình dung được sự hùng vĩ của đạo thần âm này.

Cũng không ai có thể hình dung được nội dung của nó.

Khi thần âm vang lên, tất cả mọi người chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, mất đi khả năng tư duy, mất đi ý thức.

Khi họ tỉnh lại lần nữa, trên bầu trời, phong vân đột biến.

Tử khí mênh mông cuồn cuộn, không biết kéo dài bao nhiêu vạn dặm. "Sắp đến rồi sao?" Hàn Phi bất giác nắm chặt tay, ngẩng đầu lên, một trái tim đập thình thịch, như một con nai con đang chạy loạn.

Toàn bộ thế giới Đại Tần, bao gồm cả thế giới Tam Quốc, Sinh

Hóa đã dung nhập, tất cả mọi người, không, tất cả sinh linh đều ngẩng đầu lên. 【Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang!】 【Ương ương Đại Tần, vạn thế vĩnh xương!】 【Nhiên vạn linh bất khai, chúng sinh mông muội!】 【Đại đạo hữu cảm, Thiên Đế nãi hàng, lập vô thượng chi Thiên Đình】 Giữa thiên địa, đột nhiên vang lên thần âm vô cùng khôi vĩ, vô cùng hùng tráng.

Âm thanh đó thương mang hùng hồn, tựa như xuyên qua thời không, từ viễn cổ mà đến.

Âm thanh đó thâm thúy phiêu diêu, tựa như vượt qua tinh hà, từ man hoang mà đến.

Mọi người đều vểnh tai lắng nghe, lòng trào dâng xúc động. 【Thiên Đình giả, vô thượng chi địa dã!】 【Thiên Đế giả, vô thượng thần thánh dã!】 【Chúng Thần chi Vương, cư Hạo Thiên Kim Khuyết, Di La Thiên Cung!】 【Diệu tướng trang nghiêm, pháp thân vô thượng!】 【Thống ngự chư thiên, tổng lĩnh vạn thánh!】 【Chúa tể vũ trụ, khai hóa vạn thiên!】 【Hành thiên chi đạo, bố thiên chi đức, tạo hóa vạn vật, tế độ quần sinh.】 【Quyền hành Tam giới, tổng ngự vạn linh, vô lượng độ nhân.】 Âm thanh đó khôi vĩ đến đáng sợ, phảng phất như trời đất lễ tán, đại đạo chúc phúc.

Chấn động tâm can, như được khai sáng.

Vạn vật sinh linh trong toàn bộ thế giới Đại Tần đều tâm tình kích động, lòng trào dâng mãnh liệt. "Thiên Đế!" "Thiên Đế!" Họ chấn động nhìn lên trời.

Mọi suy nghĩ, mọi ý thức, dường như đều bị hai chữ 'Thiên Đế' chiếm cứ, không còn có thể suy nghĩ bất cứ điều gì khác. 【Tam giới (Thiên thượng, địa hạ, không gian), Lục đạo (Thiên, Nhân, Ma, Địa ngục, Súc sinh, Ngạ quỷ), Thập phương (Tứ phương, tứ duy, thượng hạ), Tứ sinh (Thai sinh, noãn sinh, thấp sinh, hóa sinh), giai dĩ Thiên

Đế vi tôn!】 Cùng với tiếng lễ tán khôi vĩ vang vọng, một thân ảnh vĩ ngạn và vô thượng khó có thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung và miêu tả, chậm rãi hiện ra trong vô tận tử khí và kim quang.

Hắn phảng phất như hội tụ ánh huy của vô lượng năm tháng vào một thân, tựa như trung tâm của trời đất vũ trụ, quân lâm trên chư thiên vạn giới.

Khí tức vô thượng huy hoàng mênh mông, trong nháy mắt, đã lan khắp thế giới Đại Tần, đến mọi nơi vi tế hữu hình và vô hình.

Trong khoảnh khắc, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Trời đất chấn động, vạn đạo oanh minh.

Tựa như trời đất đang lễ tán vị Chúng Thần chi Vương chí cao vô thượng này — Thiên Đế. ...

Cùng lúc đó, bên ngoài thế giới Đại Tần, trong không gian hư vô.

Có một động thiên độc lập.

Trong động thiên, trăm hoa đua nở, linh dược như núi, tiên hạc, hươu nai bay lượn chạy nhảy giữa núi non và thác nước, một khung cảnh tiên gia khí tượng, thế ngoại đào nguyên.

Mà ở trung tâm của động thiên phúc địa này, trên chiếc giường bằng vạn năm huyền băng bạch ngọc, một vị nữ thần ung dung hoa quý, hoàn mỹ đến cực hạn dường như có cảm ứng.

Đôi mắt đẹp đang nhắm chặt của nàng đột nhiên mở ra, trong mắt tựa như có vũ trụ tinh hà lưu chuyển, đại đạo phù văn lan tỏa.

Ánh mắt thâm thúy huyền ảo của nàng xuyên qua động thiên phúc địa, vượt qua không gian hư vô, nhìn về phía thế giới Đại Tần, nhìn thấy Doanh Huyền đang ngạo nghễ đứng trong hư không, chắp tay sau lưng. "Sao có thể?" Ánh mắt nữ thần gợn sóng, trong lòng kinh ngạc:

"Hậu thế lại có cường giả như vậy?" ...

Cùng lúc đó.

Doanh Huyền đang chuẩn bị khai tịch Vô Thượng Thiên Đình dường như có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt va chạm.

Hư không bên ngoài thế giới Đại Tần gợn lên từng lớp sóng, tựa như có tiếng sấm kinh thiên nổ vang.

Doanh Huyền trong lòng khẽ động, khóe miệng nhếch lên một đường cong: "Cửu Thiên Huyền Nữ!" "Cửu Thiên Huyền Nữ!" Vào khoảnh khắc Doanh Huyền trở thành Chúa Tể Thế Giới, mọi thứ trong thế giới Đại Tần đều rõ như lòng bàn tay.

Nhưng lúc đó hắn không phát hiện ra tung tích của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Doanh Huyền suy đoán, Cửu Thiên Huyền Nữ hoặc là đã chết, hoặc là đã rời khỏi thế giới Đại Tần.

Không ngờ hắn đã đoán đúng một nửa.

Cửu Thiên Huyền Nữ quả thực đã rời khỏi thế giới Đại Tần, nhưng lại chưa đi xa, dường như đã gặp phải nguy hiểm gì đó trên đường.

Với nhãn lực của Doanh Huyền, rất dễ dàng nhìn ra Cửu Thiên Huyền Nữ đã bị trọng thương, hiện đang dưỡng thương trong động thiên do nàng khai phá.

Vì động tĩnh do hắn tấn vị Thiên Đế gây ra quá lớn, đã kinh động Cửu Thiên Huyền Nữ đang trong giấc ngủ say.

Nhưng kinh động cũng không sao.

Ở thế giới Đại Tần, Cửu Thiên Huyền Nữ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, huống chi hiện tại còn đang trong tình trạng trọng thương.

Thậm chí Doanh Huyền còn rất vui khi gặp được Cửu Thiên Huyền Nữ.

Đây chính là một người làm việc hoàn hảo.

Càng nhiều càng tốt. "Bái kiến Thiên Đế!" Trong thế giới Đại Tần, tất cả sinh linh, nhìn lên thân ảnh vĩ ngạn chí cao vô thượng, thần thánh rực rỡ kia, rối rít triều bái, kích động cuồng nhiệt.

Thanh âm dâng trào như thủy triều khuấy động thiên địa.

Vạn vật vạn linh của thế giới Đại Tần, tất cả khí vận nhân quả, đều gia trì lên thân, làm nổi bật Doanh Huyền càng thêm thần thánh vĩ ngạn.

Doanh Huyền liếc nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Cùng với khí tức vô thượng vô tận uy nghiêm, vô tận uy nghi đó, lan tỏa khắp các giới của Đại Tần, mọi thời không, mọi nơi hữu hình và vô hình.

Hắn nhìn vạn dân Đại Tần, trong mắt ẩn chứa thần quang. "Ta là Thiên Đế, Thiên Đình phải được lập!" Thanh âm vô tận uy nghiêm vang vọng trong lòng vạn vật vạn linh, đường đường hoàng hoàng, mênh mông cuồn cuộn, ẩn chứa vô tận bá đạo chi ý.

Tựa như thiên âm mênh mông, chấn động tâm can, vang vọng khắp các giới Đại Tần. "Oanh!" Sức mạnh thế giới sôi trào, chỉ thấy Doanh Huyền chậm rãi giơ tay lên.

Bàn tay đó trắng nõn như ngọc, đạo vận thiên thành, hoàn mỹ đến mức tất cả từ ngữ của chư thiên vạn giới cũng khó lòng hình dung

được một phần ức vạn sự hoàn mỹ của nó.

Cùng với việc bàn tay này giơ lên, trời đất chấn động, càn khôn điên đảo, vô tận pháp lý đạo tắc đan xen, lần lượt hiển hóa.

Địa hỏa thủy phong, âm dương ngũ hành, thời không tuế nguyệt, vận mệnh nhân quả, sinh tử luân hồi...

Tam thiên đại đạo, vô tận pháp tắc, tất cả của tất cả, đều hiện ra trên bàn tay hoàn mỹ không thể hình dung kia.

Cùng với việc bàn tay nhẹ nhàng đẩy về phía trước, âm dương tạo hóa, vạn thiên đạo tắc chi lực cuộn trào, hư không vỡ nát, càn khôn tái tạo.

Chỉ thấy trên bầu trời vỡ nát, từng tòa tiên điện vô thượng khó có thể tưởng tượng được hùng vĩ và khôi vĩ đến mức nào từ hư không ngưng tụ mà ra.

Có Ba mươi sáu Thiên Cung: Khiển Vân Cung, Bì Sa Cung, Tam Thanh Cung, Ngũ Minh Cung, Đâu Suất Cung, Di La Cung, Quang Minh Cung, Quảng Hàn Cung, Dao Trì Cung...

Có Bảy mươi hai Điện: Lăng Hư Điện, Bảo Quang Điện, Thông Minh Điện, Thiên Vương Điện, Phi Hương Điện, Linh Quan Điện, Lăng Tiêu Điện, Thái Dương Điện, Thái Âm Điện...

Từng tòa thiên cung tiên điện đứng sừng sững, trật tự nghiêm ngặt.

Vạn đạo kim quang cuộn hồng nghê, ngàn luồng thụy khí phun tử vụ.

Từng tòa thiên cung tiên điện, đều được mây mù hà quang bao phủ, vô tận thần thánh, vô tận phiêu diêu, một cảnh tượng tiên gia huy hoàng.

Những thiên cung tiên điện này đều do bản nguyên chi lực của Đại Tần ngưng tụ thành.

Cùng với sự tăng cường của thế giới Đại Tần, chúng cũng sẽ theo đó mà tăng cường.

Chương 29

Chúng không chỉ là thiên cung tiên điện, mà còn là cơ thạch của trận pháp, liên kết với nhau, tạo thành một tòa tuyệt thế đại trận, bảo vệ Thiên Đình, trấn sát kẻ địch xâm phạm.

Doanh Huyền nhìn những tòa thiên cung đó, rất hài lòng.

Chỉ là cảm giác dường như còn thiếu chút gì đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, mắt Doanh Huyền sáng lên. "Lập Đông Nam Tây Bắc tứ phương Thiên Môn, trấn thủ tứ cực chi địa của Thiên Đình!" Tiếng nói vừa dứt.

Bốn tòa môn hộ vô tận vĩ ngạn thần thánh hiện ra.

Uy nghiêm, hùng vĩ, bất động như núi, trấn áp thiên địa tứ cực. "Trời của ta!" Doanh Chính, Tào Tháo, Lưu Bị... tất cả sinh linh của thế giới Đại Tần đều ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Nhìn những tòa thiên cung tiên điện lấp lánh như những vì sao rực rỡ kia, nhìn những Thiên Môn trấn áp thiên địa tứ cực kia, tất cả đều ngây người, chấn động không nói nên lời.

Ngay cả những người kiến thức rộng rãi từ thế giới Sinh Hóa như Alice, Ada Wong cũng bị kinh ngạc đến mức đôi môi hồng nhuận há to mà không nói được lời nào.

Đại điển tấn vị của Thủy Hoàng Đế vừa rồi so với cảnh này, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Giờ khắc này, Doanh Chính trong lòng cười khổ.

Chả trách Doanh Huyền không cần bọn họ chuẩn bị.

Mẹ kiếp, bọn họ căn bản không có năng lực chuẩn bị. "Oanh!"

Một tiếng sấm kinh thiên đột nhiên nổ vang, khiến những người đang thất thần giật mình tỉnh lại.

Doanh Huyền đứng trong Hoàng Cực Lăng Tiêu Điện của Di La Cung trên Thiên Đình tối cao, thanh âm uy nghiêm khôi vĩ vang lên: "Thiên Đình sơ lập, phổ thiên đồng khánh!" "Thiên hàng cam lâm, trạch bị thương sinh!" Theo lời Doanh Huyền vừa dứt, tức thì trời giáng cam lồ, tất cả sinh linh tinh thần đều phấn chấn. "Ưm ~~" "Thật thoải mái!" "A, tu vi của ta lại đột phá rồi!" "Trời ơi, ngón tay bị đứt của ta lại mọc ra rồi?" "Đây chính là cam lồ sao?

Thật quá mạnh!" "Cảm tạ Thiên Đế bệ hạ!" "Thiên Đế uy vũ!" Tất cả chúng sinh hữu tình và vô tình trong thế giới Đại Tần, vui mừng khôn xiết, cùng bái lạy Thiên Đế bệ hạ chí cao vô thượng.

Doanh Huyền ngồi ngay ngắn trên Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn xuống Đại Tần, vạn linh triều bái.

Không thể không nói, cho dù Doanh Huyền đã sống hai đời, cộng lại cũng một trăm hai mươi tuổi, lúc này cũng không khỏi cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Có lẽ đây chính là chất độc của quyền lực.

Lắc đầu, Doanh Huyền đè nén nhiệt huyết trong lòng, hôm nay còn có một việc lớn đủ để thay đổi Đại Tần, một việc mang tính thời đại cần tuyên bố. "Thiên Đình đã lập, phong Hồng Hậu làm Trí não Đại Thạch Trung Ngọc Đình, thống quản mọi sự vụ của thế giới ảo Đại Tần!" Thanh âm khôi vĩ cùng với sự chấn động của thiên địa đại đạo, vang vọng trong hư không, vang vọng trong tâm điền của vạn vật vạn linh. "Trí não Đại Thạch Trung Ngọc Đình?" "Thế giới ảo?" "Thế giới ảo là gì?

Có nơi nào gọi là thế giới ảo sao?" "Hồng Hậu là ai?" Vô số người ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu ý gì.

Ngay cả Doanh Chính cũng chỉ hiểu lơ mơ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Doanh Huyền dường như biết được sự nghi hoặc của mọi người, trên bầu trời ngưng tụ ra một bức quang mạc khổng lồ.

Quang mạc được Doanh Huyền điều động sức mạnh thế giới của Đại Tần gia trì, dù ở bất cứ nơi nào trong Đại Tần, đều có thể nhìn thấy rõ nội dung trong quang mạc, nghe rõ âm thanh trong quang mạc.

Trong quang mạc, một người đàn ông trung niên mặc áo vải thô, trông có vẻ thật thà chất phác hiện ra.

Xung quanh ông ta là một mảnh ruộng đồng.

Ông ta mở miệng nói vào không gian trống rỗng trước mặt: "Mở bảng cá nhân!" Tiếng nói của ông ta vừa dứt, giữa không trung vốn không có gì hiện ra một màn hình hư ảo, trong màn hình xuất hiện một bé gái mặc váy đỏ.

Cô bé nhìn người đàn ông trung niên, giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên: "Chào mừng sử dụng Trí Võng, trước tiên mời đăng ký thông tin của mình." "Ý gì?" Người đàn ông trung niên gãi đầu, dường như không hiểu lắm, ngô nghê hỏi. "Ngươi tên gì?" "Nhị Ngưu!" "Tên đầy đủ chỉ là Nhị Ngưu thôi sao?" "Ta họ Lý, tên Lý Nhị Ngưu!" "Ừm, Lý Nhị Ngưu!" "Ngươi sống ở đâu?" ...

Dưới sự giúp đỡ của cô bé mặc váy đỏ trong màn hình hư ảo, Lý Nhị Ngưu cuối cùng cũng đăng ký xong thông tin cá nhân của mình.

Bảng cá nhân trước mặt ông ta hơi thay đổi, tất cả thông tin cá nhân đều đã được ghi lại, và còn có đủ loại văn kiện khác nhau.

Nhưng Lý Nhị Ngưu không biết chữ, nhưng cô bé mặc váy đỏ sẽ giải đáp mọi thắc mắc cho ông ta, sau đó để ông ta mở văn kiện đầu tiên — khóa học cơ bản.

Trong khóa học cơ bản có tất cả các bài học về bính âm, tiếng Trung giản thể.

Các bài học từ dễ đến khó, toàn bộ quá trình đều có cô bé mặc váy đỏ làm giáo viên giảng dạy.

Cô bé mặc váy đỏ cái gì cũng biết, tinh thông ngôn ngữ các nước.

Dù là người không biết gì, không biết một chữ, cũng có thể dễ dàng sử dụng Trí Võng, học tập kiến thức từ trên đó, bởi vì có một giáo viên biết tuốt chỉ đạo một kèm một. "Đây chính là thủ đoạn phổ cập kiến thức cơ bản mà Thiên Đế đã nói sao?" Doanh Chính xem đến đây, đã hiểu ra, kinh ngạc thốt lên: "Thật là thần kỳ!" Đây chẳng phải là mỗi người một giáo viên, dạy dỗ suốt hai mươi bốn giờ sao?

Có thủ đoạn như vậy, tất cả thần dân Đại Tần, rất nhanh sẽ có thể biết chữ, và thống nhất nói tiếng phổ thông.

Thật đáng sợ! "Đây là muốn thống nhất văn tự, triệt để diệt tận gốc rễ của Lục quốc a!" Yến Đan, thái tử nước Yến khi xưa, nắm chặt tay, ánh mắt tràn đầy bất cam, bất lực, và cả sự tuyệt vọng sâu sắc.

Nếu chỉ có Doanh Chính, hắn còn có thể giãy giụa một chút.

Nhưng đối mặt với Thiên Đế Doanh Huyền như thần tiên, hắn chỉ như một con kiến, dù có vùng vẫy thế nào, có bất cam ra sao, cũng không có chút tác dụng nào. "Đại Yến, mất rồi!" "Không bao giờ trở lại được nữa!" Mặc dù khi Doanh Huyền một chưởng diệt bốn mươi vạn đại quân Lang tộc, có thể mở ra thế giới bí cảnh, hắn đã biết Đại Yến không bao giờ trở lại được nữa.

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn một tia ảo tưởng, biết đâu một ngày nào đó Doanh Huyền chết trong thế giới bí cảnh, hoặc thế giới bí cảnh quá mạnh, gây tổn thất nặng nề cho Đại Tần, hắn sẽ có cơ hội

phục quốc.

Nhưng bây giờ... triệt để không còn cơ hội nữa.

Chẳng bao lâu nữa, sẽ không có ai nhớ đến nước Yến.

Thần dân nước Yến khi xưa đều sẽ sử dụng ngôn ngữ văn tự do Đại Tần đưa ra, triệt để tồn tại như một người Tần.

Không chỉ Yến Đan, các quý tộc Lục quốc trước đây còn ảo tưởng phục quốc, giờ phút này đều đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Doanh Huyền quá đáng sợ, bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội.

So với những phần tử phản Tần lòng đầy bất cam này, bá tánh thiên hạ lại kích động vạn phần.

Bọn họ cũng có thể đọc sách biết chữ rồi sao? ... "Một chương mới của Đại Tần sẽ bắt đầu từ hôm nay!" Doanh Huyền nhìn vạn linh thiên hạ, tâm tình rất tốt, một luồng hào khí cuộn trào trong lồng ngực.

Bình cảnh đã kìm hãm hắn trước đây bất tri bất giác đã lỏng ra. "Hồng Hậu, những việc còn lại giao cho ngươi, ta phải bế quan đột phá, không có việc quan trọng, đừng làm phiền!" "Vâng, Chủ nhân!" Hồng Hậu đáp.

Giao phó xong, Doanh Huyền nháy mắt biến mất nơi chân trời, đến Lăng Tiêu Bảo Điện mà hắn vừa khai tịch.

Hắn chuẩn bị bế quan đột phá ở đây.

Cùng với sự rời đi của Doanh Huyền, các loại dị tượng và quang mạc trên bầu trời biến mất, chỉ còn lại những tòa thiên cung tiên điện sừng sững trên mây, cho thấy mọi thứ vừa rồi không phải là mơ. "Cung tống Thiên Đế!" Tất cả mọi người đồng thanh hô lớn, tiếng vang như sóng triều. ...

Chương Đài Cung.

Đại điển tấn vị kết thúc, Doanh Chính không thể chờ đợi được nữa, thử nói: "Mở bảng cá nhân." Một bảng điều khiển hư ảo hiện ra, quản gia thông minh là cô bé mặc váy đỏ cũng xuất hiện bên trong.

Nhưng hình tượng cô bé mặc váy đỏ chỉ là do Hồng Hậu tùy tay thiết kế theo hình tượng của mình, người dùng có thể dựa theo sở thích của mình để thay đổi thành bất kỳ hình tượng nào khác. "Chào mừng sử dụng Trí Võng..." Dưới sự chỉ đạo của quản gia thông minh, Doanh Chính rất nhanh đã đăng ký xong thông tin thân phận.

Lúc này, hình chiếu của Hồng Hậu đích thân xuất hiện, trao cho Doanh Chính quyền hạn cấp một, chỉ sau Doanh Huyền và chính bản thân Hồng Hậu. "Bệ hạ, cái này là Tần Liêu, có thể thêm bạn bè, tạo nhóm trò chuyện, dù ở bất cứ đâu cũng có thể liên lạc trò chuyện kịp thời..." Hồng Hậu tỉ mỉ giới thiệu cho Doanh Chính các chức năng trên bảng điều khiển ảo. "Tốt, tốt, tốt!" Doanh Chính mừng rỡ, có cái này, việc truyền tin của ông ta sẽ thuận tiện hơn, đối với sự phát triển của Đại Tần cũng có tác dụng vô cùng to lớn.

Trước đây xem qua thông tin của thế giới Sinh Hóa, ông ta còn tưởng Đại Tần muốn xây dựng hệ thống liên lạc tương tự, cần phải xây dựng trạm cơ sở, vệ tinh các loại.

Không ngờ bây giờ đã xong xuôi rồi, không cần xây dựng trạm cơ sở gì cả.

Đúng là thủ đoạn thần tiên.

Doanh Chính lập tức bắt đầu thử nghiệm.

Ông ta thêm các đại thần trước mặt làm bạn bè, sau đó gửi tin nhắn, sau đó lại tạo nhóm trò chuyện, chơi đến quên cả trời đất.

Lữ Bất Vi, Vương Tiễn, Vương Bí... các đại thần cũng hưng phấn dị thường.

Bọn họ trước đây tuy biết một số phương thức liên lạc của thế giới Sinh Hóa, nhưng đều chưa từng tự mình trải nghiệm, lúc này giống như những đứa trẻ có được đồ chơi mới. "Ha ha ha, có nhóm trò chuyện, sau này trẫm có thể trực tiếp gửi tin nhắn trong nhóm rồi!" "Các bộ môn cũng có thể tạo nhóm trò chuyện, xử lý công vụ thuận tiện lại nhanh chóng!" "Không chỉ các bộ môn, quan viên các nơi cũng có thể kéo vào nhóm trò chuyện, kịp thời báo cáo tình hình địa phương!" "Khi chúng ta đánh trận, có cái này để truyền tin, thật là sở hướng phi mỹ!" Doanh Chính và các văn võ đại thần hăng hái thảo luận.

Chỉ một cái Tần Liêu thôi, đã có thể khiến Đại Tần của họ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. "Bệ hạ, Tần Liêu chỉ là tiểu thủ đoạn mà thôi, trọng điểm thực sự là ở thế giới ảo, đó sẽ là thế giới thứ hai của Đại Tần!" Hồng Hậu thấy Doanh Chính và các văn võ đại thần hưng phấn gần đủ rồi, liền mở miệng nhắc nhở. "Đúng, còn có thế giới ảo!" Doanh Chính trước đây đã nghe Doanh Huyền đích thân nói qua, lúc này lại được Hồng Hậu nhắc tới, càng thêm tò mò: "Thế giới ảo này rốt cuộc là gì?" "Đó là một thế giới do ta xây dựng!" "Các ngươi có thể dùng ý thức tiến vào trong đó!" "Các ngươi nhắm mắt lại, tập trung tinh thần!" "Sau đó trong lòng mặc niệm: Tiến vào thế giới ảo!" Doanh Chính và Lữ Bất Vi... các văn võ đại thần không do dự, lần lượt nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm tiến vào thế giới ảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Doanh Chính cảm thấy ý thức nhanh chóng chìm xuống. "Oanh!" Tinh thần chấn động, Doanh Chính đột nhiên mở mắt ra, lại phát hiện xung quanh là một mảnh trắng xóa. "Thủy Hoàng Đế bệ hạ, chào mừng tiến vào thế giới ảo!" Giọng của Hồng Hậu vang lên. "Đây là thế giới ảo?" Doanh Chính trợn to mắt, không nhịn được sờ sờ đùi mình, lại lắc lắc đầu, kinh hô: "Trẫm là cả người đến thế giới ảo rồi sao?" "Không!" Hồng Hậu lắc đầu: "Đây

chỉ là ý thức của bệ hạ đến thế giới ảo mà thôi!" "Chỉ là ý thức?" Doanh Chính sững sờ, khó tin.

Bởi vì ông ta không phát hiện cơ thể mình có bất kỳ sự khác biệt nào, trong mắt ông ta, đây chính là cơ thể thật, có máu có thịt, giống hệt cơ thể trong hiện thực, không có chút khác biệt nào.

Nhưng Hồng Hậu sẽ không lừa ông ta.

Ông ta thật sự đã dùng ý thức đến một thế giới kỳ lạ — thế giới ảo.

Thật quá thần kỳ. "Bệ hạ, mỗi người tiến vào thế giới ảo đều có thể nhận được một không gian cá nhân rộng trăm mét vuông, trong không gian cá nhân này, ngài có thể tùy ý xây dựng!" "Có thể xây thành dáng vẻ của Chương Đài Cung không?" "Có thể!" Lời Hồng Hậu vừa dứt, hoàn cảnh xung quanh tức thì biến hóa.

Mảnh trắng xóa ban đầu biến mất, biến thành Chương Đài Cung.

Trong mắt Doanh Chính tràn đầy tò mò.

Ông ta quan sát khắp nơi, nhưng không phát hiện chút khác biệt nào.

Nếu không biết đây là thế giới ảo, ông ta còn tưởng mình đang ở Chương Đài Cung thật.

Nghĩ đến đây, mắt Doanh Chính sáng lên, vội hỏi: "Hồng Hậu, có thể để người khác đến chỗ trẫm không?" "Đương nhiên là có thể!" Hồng Hậu mỉm cười, dường như biết suy nghĩ của Doanh Chính, nói: "Chỉ cần ngài đồng ý, người tiến vào thế giới ảo, dù ở bất cứ đâu trong thế giới ảo, đều có thể lập tức đến không gian cá nhân của ngài." "Nói cách khác, bệ hạ có thể xử lý triều chính ở đây!" "Dù là quan viên ở tận chân trời góc bể, cũng có thể lập tức tụ tập ở đây thượng triều." "Bệ hạ có thể thử xem!" "Vừa rồi bệ hạ đã thêm Lữ

Bất Vi, Vương Tiễn... làm bạn bè, bây giờ có thể gửi tin nhắn cho họ, bảo họ qua đây." "Được, trẫm thử xem!" Doanh Chính không thể chờ đợi được nữa, mở Tần Liêu trên bảng cá nhân, sau đó gửi tin nhắn cho Lữ Bất Vi và những người khác, bảo họ đến không gian cá nhân của ông ta.

Rất nhanh, trên bảng cá nhân của Doanh Chính xuất hiện từng dòng thông báo.

Lữ Bất Vi, Vương Tiễn...

đang xin tiến vào không gian cá nhân của ông ta. "Đồng ý!" Doanh Chính nhẹ nhàng điểm một cái.

Lữ Bất Vi liền xuất hiện trước mặt Doanh Chính.

Cùng với việc Doanh Chính đồng ý toàn bộ, Vương Bí và những người khác cũng lần lượt xuất hiện. "Bệ hạ, thế giới ảo này thật quá thần kỳ, thần hồ kỳ kỹ!" Lữất Vi vuốt râu dài, vẻ mặt hưng phấn.

Rõ ràng, họ cũng đã được quản gia thông minh giúp đỡ, hiểu được một số chức năng của thế giới ảo.

Chương 30

Sau này họ nằm ở nhà cũng có thể thượng triều được rồi. "Bệ hạ, ngoài không gian cá nhân, thế giới ảo còn có không gian chiến đấu, không gian tri thức..." "Không gian chiến đấu có thể để người ta thỏa sức chiến đấu bên trong, không cần lo lắng bị thương hay tử vong!" "Dù chết trong thế giới ảo, đối với bản thân cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào!" "Đúng rồi, bây giờ đã có hai người ở trong không gian chiến đấu rồi!" "Còn là người quen của bệ hạ!" "Người quen của trẫm?" Doanh Chính có chút tò mò, sau đó nói: "Chúng ta đến không gian chiến đấu xem thử!" "Được!" Hồng Hậu dẫn họ đến không gian chiến đấu.

Chỉ thấy trong đó, trên một võ đài khổng lồ, hai bóng người đứng lặng lẽ.

Kiếm thế sắc bén không ngừng tăng cường, xông thẳng lên trời, xé nát tầng mây trên cao. "Sư ca, rút kiếm đi!" "Sư huynh, rút kiếm đi!" Vệ Trang chậm rãi giơ thanh Sa Sỉ trong tay lên, kiếm thế cường đại như núi lửa bùng nổ, hung hãn cuộn trào, thổi tung mái tóc trắng của hắn, cuồng vũ theo gió.

"Tiểu Trang, một thời gian không gặp, ngươi tiến bộ không nhỏ!" Cái Nhiếp ánh mắt bình tĩnh, con ngươi sâu thẳm, cuồng phong do kiếm thế tạo ra thổi bay vạt áo và mái tóc của y.

Ông ông!

Trường kiếm kêu ong ong, thân kiếm khẽ rung, cương khí chấn động.

Bảo kiếm có linh, hưng phấn vì gặp được đối thủ.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh!

Oanh!

Hai cỗ khí cơ cường đại, sắc bén như kiếm, giao hội, va chạm và ép chặt vào nhau trên không trung!

Keng!

Vệ Trang xoay cổ tay phải, Sa Sỉ vung ngang trời.

Yêu kiếm xuất sao, kiếm khí tung hoành.

Trong khoảnh khắc này, bảo kiếm trong tay Cái Nhiếp cũng như một dải cầu vồng, tức thì bắn ra.

Hai bóng người lập tức va chạm vào nhau.

Một kích kinh thiên chém ra.

Keng!

Trường kiếm và Sa Sỉ va chạm, lấy hai người làm trung tâm, từng đợt xung kích năng lượng kinh hoàng bùng nổ, mặt đất nứt toác, đá vụn bay tứ tung.

Cái Nhiếp tay phải vung lên, xoay một vòng rồi đâm mạnh.

Vệ Trang một tay cầm kiếm, nghiêng người né tránh, giơ kiếm đỡ ngang.

Keng keng keng!

Hai người lập tức giao đấu kịch liệt, kiếm khí tung hoành, cương khí tứ tán, phạm vi mấy trăm mét đều bị kiếm khí bao phủ, hóa thành một vùng kiếm vực đáng sợ.

Cường giả Đại Tông Sư nếu bước vào sẽ lập tức bị kiếm khí xé nát.

Ngay cả cường giả Thiên Nhân bình thường cũng không dám tùy

tiện bước vào, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể bị kiếm khí hỗn loạn làm trọng thương, thậm chí tử vong.

"Là Kiếm Thánh Cái Nhiếp!" "Còn có sư đệ của Kiếm Thánh, một truyền nhân khác của Quỷ Cốc, Vệ Trang!" "Quỷ Cốc tiên sinh cả đời thu nhận hai đệ tử, một tung một hoành, định sẵn là đối thủ, người thắng sẽ là truyền nhân Quỷ Cốc!" "Không biết hai người ai sẽ thắng đây?" Doanh Chính, Lữ Bất Vi và những người khác đến không gian chiến đấu, vừa nhìn đã nhận ra hai người.

Cái Nhiếp là Kiếm Thánh của Đại Tần thì không cần phải nói nhiều.

Vệ Trang tuy không nổi danh ở Đại Tần, nhưng với tư cách là truyền nhân Quỷ Cốc, là sư đệ của Cái Nhiếp, đa số người có mặt ở đây đều biết.

Thời gian trôi qua, người tụ tập trong không gian chiến đấu ngày càng nhiều, bao gồm cả Quỷ Cốc Tử, Đông Hoàng Thái Nhất, các cường giả Chư Tử Bách Gia, quý tộc Lục quốc...

"Quỷ Cốc huynh, có người kế nghiệp rồi a!" Bắc Minh Tử quan sát Vệ Trang và Cái Nhiếp trên lôi đài, nói với Quỷ Cốc Tử.

Trong mắt ông ta lộ vẻ hâm mộ.

Hiện giờ dưới trướng ông ta không có một đệ tử nào ra hồn.

Còn Hiểu Mộng đại sư, người sau này được ông ta thu làm đệ tử quan môn, thiên phú dị bẩm, tính tình cao ngạo, bây giờ vẫn chưa bái nhập môn hạ của ông ta.

"Bắc Minh huynh, quá khen rồi!" Quỷ Cốc Tử khẽ vuốt râu bạc, vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt.

Vệ Trang, Cái Nhiếp về mưu lược có lẽ không bằng Tô Tần, Trương Nghi, Tôn Tẫn, Bàng Quyên và các truyền nhân Quỷ Cốc đời

trước, nhưng về thiên phú kiếm đạo thì lại được trời ưu ái.

Thời đại này, thứ cần chính là loại thiên phú đó.

Binh pháp mưu lược so với thực lực đều không quan trọng.

Thực lực tuyệt đối có thể càn quét tất cả, giống như Doanh Huyền.

"Thế giới hư nghĩ này thật thần kỳ, không chỉ mọi phương diện đều giống hệt, mà ngay cả thực lực cũng được sao chép một cách hoàn hảo!" Bắc Minh Tử không tập trung quá nhiều vào Vệ Trang và Cái Nhiếp, mà quan sát thế giới hư nghĩ, vẻ mặt đầy thán phục.

"Lát nữa chúng ta cũng đi thử xem sao?" Sau khi tấn thăng Lục Địa Thần Tiên, ông ta vẫn chưa chiến đấu toàn lực lần nào.

Bây giờ có thế giới hư nghĩ, có thể thỏa sức thi triển mà không cần lo bị thương, tổn thương căn cơ.

"Được thôi!" Quỷ Cốc Tử cười đáp.

Ông ta cũng đã rất lâu không toàn lực ra tay, huống chi là sau khi tấn thăng Lục Địa Thần Tiên.

Ông ta cũng là tĩnh cực tư động.

Là một võ giả, chiến đấu mới có thể thăng tiến nhanh hơn.

Lục Địa Thần Tiên chỉ là khởi đầu, con đường sau này của họ còn dài, vẫn cần nỗ lực phấn đấu.

Không chỉ Bắc Minh Tử và Quỷ Cốc Tử, mà cả Đông Hoàng Thái Nhất, Tuân Tử và những người khác đều cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Trước khi Doanh Huyền xuất hiện, mục tiêu của họ là tấn thăng Lục Địa Thần Tiên.

Nhưng vô số năm không thể đột phá, họ đều đã bắt đầu dưỡng lão.

Nhưng bây giờ... võ đạo thịnh thế đã mở màn, lòng họ cũng sôi nổi trở lại, nhiệt huyết đang bùng cháy.

Oanh!

Đột nhiên, như một tiếng sấm nổ vang, trận chiến trên lôi đài đã phân thắng bại.

Gừng càng già càng cay.

Sư huynh của ngươi vẫn là sư huynh của ngươi.

Vệ Trang đã bại.

"Này, tên nô tài ba họ kia, có dám cùng ta một trận không!" Xem xong trận chiến của Cái Nhiếp và Vệ Trang, Trương Phi nhiệt huyết sôi trào, nhảy thẳng lên một lôi đài, tay cầm Trượng Bát Xà Mâu, chỉ vào Lữ Bố gầm lớn.

"Tên đồ tể mổ heo bán thịt nhà ngươi, tìm chết!" Lữ Bố nổi giận, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, nhảy lên lôi đài.

"Cha cố lên, đánh nát đầu chó của tên đồ tể họ Trương kia đi!" Lữ Linh Khởi vặn vẹo thân hình nhỏ nhắn khỏe khoắn, vung vẩy chiến kích, lắc đầu hò hét.

"Tam đệ lỗ mãng rồi!" Lưu Bị lắc đầu, trong thế giới hư nghĩ này, cũng không chết hay bị thương, hơn nữa Trương Phi chủ động gây sự, họ cũng không tiện ra tay giúp.

May là Trương Phi an toàn, ông ta không cần lo lắng.

"Đại ca, lát nữa ta cũng muốn cùng Lữ Bố chiến một trận!" Quan Vũ siết chặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao, hăm hở muốn thử.

"Ừ, Vân Trường cố lên!" Lưu Bị không ngăn cản, chiến đấu giúp

tăng cường thực lực.

Huống hồ họ vừa mới tu luyện võ đạo của thế giới Đại Tần, chính là lúc cần chiến đấu để mài giũa bản thân.

Lưu Bị cũng chuẩn bị đi chiến đấu một trận.

Nhưng ông ta sẽ không chọn Lữ Bố.

Ông ta biết mình chắc chắn không phải là đối thủ của Lữ Bố.

Ông ta muốn chiến đấu, chứ không phải muốn bị hành.

"Mạnh Đức huynh, hay lát nữa chúng ta đi so tài một phen!" Lưu Bị nhìn về phía Tào Tháo.

"Nếu Huyền Đức huynh có nhã hứng như vậy, tại hạ xin liều mình cùng quân tử!" Tào Tháo khẽ cười.

Võ lực của hắn không yếu, lại tu luyện võ đạo Đại Tần cùng lúc với Lưu Bị.

Hắn không cho rằng mình không đánh lại Lưu Bị.

Chiến ý cuồn cuộn bùng nổ trong không gian chiến đấu.

Trận chiến giữa Lữ Bố và Trương Phi không có gì bất ngờ.

Trương Phi bị Lữ Bố một kích đánh nát đầu chó, biến mất khỏi không gian chiến đấu.

Nhưng rất nhanh, Trương Phi lại quay trở lại, đứng bên cạnh Lưu Bị, vừa xấu hổ vừa tức giận, vẻ mặt không phục, còn muốn xông lên đánh Lữ Bố một trận nữa.

"Tam đệ, đệ nghỉ ngơi đi, nhị ca đi báo thù cho đệ!" Quan Vũ kéo Trương Phi đang muốn xông lên lần nữa, xách Thanh Long Yển Nguyệt Đao đến lôi đài của Lữ Bố.

"Ồ, lại đến một tên giữ nhà hộ viện nữa à!" Lữ Bố nhìn Quan Vũ,

chế nhạo: "Tên nhỏ không được, đến tên lớn hơn, ta thấy ba người các ngươi cùng lên đi!" "Tên nô tài ba họ nhà ngươi, cuồng vọng!" Trương Phi dưới lôi đài tức đến râu vểnh mắt trợn.

Nếu không phải Lưu Bị giữ lại, lúc này đã xách Trượng Bát Xà Mâu xông lên, định đâm cho Lữ Bố một vạn lỗ thủng.

"Giết ngươi, một mình Quan mỗ là đủ!" Quan Vũ tay phải cầm đao, tay trái khẽ vuốt chòm râu đẹp, giọng nói bình tĩnh mang một vẻ ngạo khí khó tả.

Coi anh hùng thiên hạ như cỏ rác!

Dù là Lữ Bố thì đã sao?

Quan nhị gia ta sợ ai bao giờ?

Đều là phường cắm nêu bán đầu mà thôi!

"Giết!" "Giết!" Lữ Bố và Quan Vũ lao về phía trước, hai người chiến đấu cùng nhau, giao phong kịch liệt.

Phải nói rằng thiên phú võ đạo của Quan Vũ quả thực kinh khủng.

Sau khi tu luyện võ đạo Đại Tần, Quan Vũ chiến đấu với Lữ Bố, trông hoàn toàn không hề yếu thế.

Cùng lúc đó, xung quanh xuất hiện từng lôi đài, Chư Tử Bách Gia, quý tộc Lục quốc... vô số cường giả kịch liệt chiến đấu cùng nhau.

Một là, họ đều muốn cảm nhận phong thái của thế giới hư nghĩ.

Hai là, nhiều người trong số họ có thù oán, bây giờ chính là lúc giải quyết trong thế giới hư nghĩ.

Dù sao ở đây có thể buông tay một trận, dù có bị đánh chết cũng không ảnh hưởng gì đến bản thân.

Tuy nhiên, trong Chư Tử Bách Gia của Đại Tần, đệ tử Nho gia rất

đông, nhưng xuất hiện trong không gian chiến đấu lại chẳng có mấy người.

Lúc này, trong không gian học tập, vô số đệ tử Nho gia tụ tập cùng nhau, vẻ mặt hưng phấn, gật gù đắc ý, lẩm bẩm trong miệng.

"a, o, e, y, u, ư, b, p, m, ph…" "Nhật Ngô Nhục, Nho!" "Kê Nhất A Giáp, Gia!" "Nho gia!" "Trời ạ, bính âm này thật là thần kỳ!" … "Học được bính âm là có thể đọc được tất cả các chữ, thật quá thần kỳ!" "Ai đã phát minh ra bính âm này vậy?" "Thật là kỳ tài tuyệt thế a!" Từng học trò Nho gia nghiên cứu bính âm, không ngừng kinh ngạc thốt lên. … Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong lúc thế giới Đại Tần đang sôi sục vì thế giới hư nghĩ, toàn thân Doanh Huyền lại ở trong một trạng thái huyền diệu khó tả.

Khí vận chi lực, bản nguyên chi lực của Đại Tần đều gia trì lên người hắn, thiên địa linh khí nồng đậm đến mức khó có thể tưởng tượng, gần như ngưng kết thành mưa.

Mà trong cơ thể Doanh Huyền đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, chân nguyên mênh mông như sông biển không ngừng bị nén lại, nén lại, rồi lại nén lại.

Nhục thân kinh khủng của hắn vì áp lực không thể tưởng tượng nổi mà nứt ra như đồ sứ, lộ ra từng vết nứt máu me ghê rợn, trông vô cùng đáng sợ.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh vận chuyển, vô tận linh khí bị điên cuồng thôn phệ, hóa thành sức mạnh mênh mông cuồn cuộn gột rửa nhục thân Doanh Huyền, chữa lành các vết nứt.

Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh đã dung hợp công pháp của Chư Tử Bách Gia, trong đó Đạo gia, Âm Dương gia, Y gia có rất nhiều công pháp dưỡng sinh và trị liệu.

Những công pháp này sau khi bị thôn phệ dung hợp, liền hóa thành một đặc tính của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, và còn được cường hóa vô số lần.

Sau này Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh dung hợp công pháp chư thiên vạn giới, sẽ thực sự nắm giữ Hỗn Độn vạn đạo, trở thành công pháp toàn diện nhất, kinh khủng nhất, mạnh mẽ nhất.

Nhục thân của Doanh Huyền không ngừng được tăng cường trong quá trình phá rồi lập lại hết lần này đến lần khác.

Thể chất của hắn cũng không ngừng biến đổi theo hướng Hỗn Độn Vạn Đạo Thể.

Khí huyết trong cơ thể gầm thét, khi lưu chuyển tựa như sông dài cuồn cuộn, vang lên tiếng ào ào.

Chương 31

Khí huyết mạnh mẽ đến cực hạn từ các lỗ chân lông toàn thân phun ra, hình thành từng con huyết long kinh khủng đang nhe nanh múa vuốt sau lưng hắn.

Không biết đã qua bao lâu, trong chân nguyên đã bị nén lại không biết bao nhiêu trăm triệu lần trong cơ thể Doanh Huyền, cuối cùng xuất hiện một điểm kim quang, nhỏ như đầu kim.

Thế nhưng điểm kim quang này lại như một chất xúc tác, vừa xuất hiện, vô tận chân nguyên xung quanh liền lũ lượt kéo đến, dung nhập vào trong đó.

Điểm kim quang nhỏ bằng đầu kim không ngừng thôn phệ chân nguyên xung quanh, thể tích dần dần lớn lên.

Kích thước bằng đầu kim, bằng đầu tăm, bằng hạt gạo… Không biết đã qua bao lâu, chân nguyên mênh mông như sông biển trong cơ thể Doanh Huyền biến mất không còn một giọt, chỉ còn lại một viên kim đan to bằng nắm tay.

Kim đan lấp lánh tỏa sáng, khí tức mơ hồ toát ra đã khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh, kinh hồn bạt vía, như thể bên trong ẩn chứa một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ uy năng kinh thiên động địa.

Một viên kim đan nuốt vào bụng.

Mệnh của ta do ta không do trời.

Võ Đạo Kim Đan!!

Kim đan thành, pháp lực sinh.

Giơ tay nhấc chân, dời non lấp biển, bắt sao hái trăng, thọ vạn

năm.

Giờ khắc này, Doanh Huyền mới thực sự xứng với danh xưng ‘pháp lực vô biên, vạn thọ vô cương’!

Tuy nhiên, Doanh Huyền là chủ của thế giới, chỉ cần thế giới Đại Tần không diệt, hắn sẽ không chết, tuổi thọ đối với hắn không quan trọng.

Sau khi cảm nhận kỹ càng sự thay đổi của cơ thể, Doanh Huyền nhìn về phía thế giới Đại Tần.

“Trong núi không có năm tháng, tu luyện chẳng biết ngày năm!” “Không ngờ đã qua một tháng rồi!” Doanh Huyền có chút bất ngờ, không nghĩ rằng mình ngưng luyện Võ Đạo Kim Đan lại tốn mất trọn một tháng.

Nhưng nghĩ đến những đại lão bế quan một lần cả ngàn trăm năm, thậm chí tính theo đơn vị nguyên hội hoặc kỷ nguyên, hắn tốn một tháng để đột phá, dường như cũng không là gì.

“Bây giờ thế giới Đại Tần thay đổi thật không nhỏ!” Doanh Huyền ý niệm vừa động, toàn bộ thế giới Đại Tần thu hết vào mắt.

Bên bờ sông nhỏ, có những đứa trẻ đang đọc thuộc lòng thơ từ, bảng cửu chương.

“Nga nga nga, khúc hạng hướng thiên ca, bạch mao phù lục thủy…” “Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt…” “Một một là một, hai một là hai, hai hai là bốn…” Kiến thức cơ bản đã được phổ cập.

Chẳng bao lâu nữa, Đại Tần sẽ không còn người không biết chữ.

Điều này đối với Đại Tần trước đây, quả thực không dám tưởng tượng.

Đương nhiên, người lớn thảo luận nhiều nhất vẫn là thế giới hư nghĩ.

"Nghe nói chưa?

Kiếm Thánh Cái Nhiếp đã bại, bây giờ lui xuống vị trí thứ hai trên bảng Thiên Nhân bậc ba rồi!" "Đương nhiên nghe rồi!" "Ta còn tận mắt chứng kiến trận chiến giữa Kiếm Thánh Cái Nhiếp và Đông Quân Diễm Phi, Hồn Hề Long Du của Diễm Phi đã phá được Bách Bộ Phi Kiếm của Cái Nhiếp, bây giờ xếp hạng nhất trên bảng Thiên Nhân!" "Thần thái tuyệt thế đó, cả đời khó quên!" "Nghe nói chẳng bao lâu nữa, Đại Tần sẽ phổ cập võ đạo chi pháp, mà còn là võ đạo chi pháp do chính Thiên Đế đại nhân tự mình suy diễn!" "Đúng vậy, thật hy vọng sớm được phổ cập, nông dân chúng ta muốn học võ đạo, thực sự quá khó khăn, bây giờ cuối cùng cũng thấy hy vọng rồi!" "Đời này của ta thì không có hy vọng gì rồi, dù Thiên Đế truyền xuống võ đạo, chắc cũng không luyện được thành tựu gì, ta chỉ muốn nuôi dạy tốt con trai ta, sau này có thể có tên trên kim bảng là mãn nguyện rồi!" "Võ đạo kim bảng mỗi bảng chỉ có một nghìn suất, thế giới Đại Tần nhiều người như vậy, sau này còn không ngừng tăng lên, muốn có tên trên kim bảng, bất kể là bảng nào, đều quá khó!" "Đúng vậy, người có thể lên võ đạo kim bảng, không ai không phải là thiên chi kiêu tử, tồn tại kinh khủng xưng hùng cùng cấp!" Khắp nơi trong thế giới Đại Tần, vô số bá tánh đều mang vẻ mặt hừng hực.

Sau khi chứng kiến các loại cường giả trong thế giới hư nghĩ, họ đều nảy sinh lòng hướng võ.

Huống hồ họ biết rằng, chỉ có luyện võ mới có thể vươn lên.

Trước đây họ không có cơ hội, bây giờ cuối cùng đã thấy hy vọng.

Doanh Huyền ý niệm bao quát Đại Tần, cảm nhận toàn bộ thế giới tràn đầy sinh cơ và sức sống, trong mắt lộ ra một nụ cười.

“Long Cân Hổ Cốt Quyền mà trước đây ta suy diễn để đặt nền móng cho võ đạo Đại Tần, theo ta tấn thăng Võ Đạo Kim Đan, lại có không ít cảm ngộ mới!” “Đợi ta suy diễn lại một lần nữa, liền có thể quảng bá ra ngoài.” Long Cân Hổ Cốt Quyền là một pháp môn hợp nhất tinh, khí, thần, là công pháp võ đạo thích hợp nhất cho người mới bắt đầu.

Tu luyện đến cực hạn, lực đạt mười vạn cân, khí huyết như hồng, nhục thân như rồng.

Nhưng trước khi quảng bá, Doanh Huyền chuẩn bị để tất cả mọi người tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề trước, tăng cường sức mạnh.

Đến lúc đó họ tu luyện Long Cân Hổ Cốt Quyền sẽ làm ít công to.

Nghĩ đến đây, Doanh Huyền liền gọi: “Hồng Hậu!” “Chủ nhân!” Bóng dáng Hồng Hậu xuất hiện, cung kính nói với Doanh Huyền.

“Việc sản xuất dược tề gen thế nào rồi?” “Bẩm chủ nhân, hiện đã sản xuất được một tỷ liều, đủ cho tất cả mọi người ở Đại Tần sử dụng.” “Tốt!” Doanh Huyền hài lòng gật đầu, hiện tại Đại Tần chỉ có một trăm triệu người, một tỷ liều đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nhưng sau này dân số tăng lên, dự trữ dược tề gen tự nhiên càng nhiều càng tốt.

“Ngươi bảo Doanh Chính phối hợp, tiêm dược tề gen cho toàn dân, quản lý nghiêm ngặt, mỗi người đều phải tiêm, không được phép tham ô hoặc tàng trữ riêng!” “Vâng, chủ nhân!” Hồng Hậu ý niệm vừa động, một ảnh chiếu phân thân giáng lâm trước mặt Doanh Chính, nói cho Doanh Chính biết việc tiêm dược tề gen cho toàn dân.

Doanh Chính nghe xong, lập tức mừng rỡ, kích động nói: “Tốt, tốt, tốt, ta lập tức để Lữ Bất Vi và Vương Tiễn toàn lực phối hợp, có nhu

cầu gì cứ việc nói!" Chuyện về Nhị giai cơ nhân dược tề, ông ta đã biết từ trước.

Đây là thần dược có thể khiến người bình thường tấn thăng bậc hai.

Đợi sau khi toàn dân tiêm xong, tất cả thần dân Đại Tần đều sẽ là cường giả bậc hai.

Đó sẽ là cảnh tượng thịnh vượng đến nhường nào?

Mạnh mẽ đến nhường nào?

Lại tiến thêm một bước đến Tiên Tần!

Rất nhanh, Lữ Bất Vi và Vương Tiễn nhận được mệnh lệnh, phối hợp với Hồng Hậu, tiêm dược tề gen cho toàn dân.

Vương Tiễn phụ trách phái quân đội áp tải, phân phát đến các nơi.

Lữ Bất Vi phụ trách điều phối quan viên các nơi, tổ chức bá tánh tiêm chủng.

Hồng Hậu thống lĩnh toàn cục.

Thế là, Nhị giai cơ nhân dược tề do nhà máy gen của bí cảnh Sinh Hóa sản xuất, dưới sự hộ tống của đại quân, được vận chuyển đến các nơi trong thế giới Đại Tần.

Một cuộc vận động toàn dân bậc hai rầm rộ chính thức bắt đầu! … 【Phụng thiên thừa vận Thủy Hoàng đế chiếu viết: Thiên Đế nhân đức, ân trạch muôn dân, nay ban thần dược, ban ơn toàn dân.】 【Phàm các cấp quan viên Đại Tần, nhận được thần dược, lập tức phối hợp với Hồng Hậu, tổ chức bá tánh địa phương, tiêm thần dược!】 【Phàm thần dân Đại Tần, không phân biệt sang hèn nam nữ già trẻ, đều có thể nhận được thần dược tiêm chủng, phàm có kẻ tham ô cản trở, giết không tha, diệt ba họ!】 Thánh chỉ này của Doanh

Chính không chỉ truyền đến tất cả các cấp quan viên Đại Tần, mà còn gửi đến tất cả bá tánh Đại Tần.

Chỉ cần là người đã đăng ký trên Trí Võng, đều nhận được thông tin này.

Trong chốc lát, thiên hạ xôn xao, cả thế giới sôi sục.

"Trời ạ, Thiên Đế ban thần dược rồi sao?" "Không phân biệt sang hèn nam nữ già trẻ?

Tất cả mọi người đều có?" "Chẳng phải ta cũng có thể nhận được thần dược do Thiên Đế ban tặng sao?" "Không biết là thần dược gì?

Lẽ nào ăn vào có thể thành tiên?" "Ngươi đang mơ mộng hão huyền à!" "Ngươi mà cũng muốn thành tiên sao?" "Bất kể là thần dược gì, Thiên Đế ra tay, tuyệt đối không tầm thường!" "Không biết khi nào mới nhận được?" "Chắc là sắp rồi!" "Bây giờ có Trí Võng và thế giới hư nghĩ, thông tin truyền đi rất nhanh, hiệu suất làm việc của cấp trên cũng tăng lên gấp trăm ngàn lần!" "Chỉ cần thần dược vận chuyển đến chỗ chúng ta, là có thể nhận được rồi!" Tất cả mọi người đều kích động.

Tim đập thình thịch.

Hồi hộp.

Hưng phấn.

Mong đợi.

Thần dược a.

Bất kể là thần dược gì, tuyệt đối là thứ có thể thay đổi vận mệnh của họ.

Nếu không sao có thể gọi là thần dược?

Đừng nói là bá tánh bình thường, ngay cả quý tộc các nước,

cường giả Chư Tử Bách Gia cũng chấn động kích động, trong lòng đầy tò mò.

"Huyền Đức, ngươi nói xem Thiên Đế sẽ ban thần dược gì?" Tào Tháo nhìn Lưu Bị bên cạnh.

Hiện giờ hắn và Lưu Bị đã trở thành bạn thân, không có việc gì liền ở trong thế giới hư nghĩ đại chiến một trận thỏa thích, tăng tiến hữu nghị.

Hữu nghị của đàn ông, chính là đánh nhau mà có.

"Thiên ý khó dò, há là phàm nhân chúng ta có thể suy đoán!" Lưu Bị lắc đầu cười.

Tào Tháo trực tiếp liếc xéo Lưu Bị, nói: "Nói tiếng người đi!" Lưu Bị: "…" "Xem ra Mạnh Đức huynh trong lòng đã có đáp án rồi!" Lưu Bị nhìn Tào Tháo, có chút tò mò.

Tào Tháo lắc đầu cười: "Đáp án thì không dám nói, đúng như Huyền Đức nói, thiên ý khó dò, thiên ý không thể lường!" "Nhưng Tháo có một chút thiển kiến." "Thiên hạ đều biết, Thiên Đế muốn phổ cập võ đạo, để thần dân Đại Tần, người người như rồng!" "Thế giới hư nghĩ xuất hiện, đặc biệt là không gian chiến đấu cùng các loại bảng xếp hạng, đã khơi dậy mạnh mẽ lòng hướng võ của quần chúng!" "Đây là đang trải đường cho việc quảng bá võ đạo, toàn dân tập võ!" Lưu Bị đồng tình gật đầu.

Điểm này, ông ta cũng có thể nhìn ra.

Tào Tháo tiếp tục nói: "Bây giờ ban thần dược, lại còn cho toàn dân, việc này với việc quảng bá võ đạo, toàn dân tập võ, lẽ nào không có liên quan?" Lưu Bị mắt sáng lên, dường như đã nắm bắt được điều gì, vội nói: "Ý ngươi là thần dược này dùng để đặt nền móng cho toàn dân tập võ?" "Có phải là để đặt nền móng hay không, Tháo không dám

chắc, nhưng mười phần thì có đến tám chín phần là liên quan đến việc quảng bá võ đạo!" Tào Tháo nói.

Lưu Bị gật đầu, mong đợi: "Nếu thần dược này có thể nâng cao tư chất thì tốt rồi!" Ông ta tuổi đã không nhỏ, thiên phú tập võ cũng không cao.

Dù tu luyện võ đạo Đại Tần, thực lực tăng trưởng cũng có hạn.

Nhưng biết được võ đạo có thể thông thần, võ đạo có thể thành tiên, trong lòng Lưu Bị cũng tràn đầy khát vọng, khát vọng thành tiên thành thần.

Tào Tháo há lại không như vậy?

"Chúng ta hiện đang ở Hàm Dương, rất nhanh sẽ nhận được thần dược, đến lúc đó sẽ biết thần dược có hiệu quả gì!" … Hàn phủ.

Từng là Hàn Vương An, ôm một mỹ nhân, mỗi ngày dưới hoa trước nguyệt, sống một cuộc đời mơ màng.

Nước Hàn mất rồi, ông ta cũng không còn là Hàn Vương nữa.

Không cần lo lắng quốc sự, bây giờ ở Hàm Dương, tương đương một vị vương gia nhàn tản, mỗi ngày ngoài ăn uống vui chơi, dường như cũng không có gì khác để làm.

Gần đây tâm tình ông ta không tốt lắm.

"Nếu Minh Châu còn ở đây thì tốt rồi!" Hàn Vương An rất nhớ Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân.

Nhưng hai mươi ngày trước, tẩm cung của Minh Châu phu nhân không cẩn thận bị cháy, Minh Châu phu nhân bị 'thiêu chết'!!!

Ông ta không phải là có tình cảm sâu đậm với Minh Châu phu nhân, mà là mỗi lần, ông ta đều có thể cảm nhận được niềm vui vô song ở chỗ Minh Châu phu nhân.

Đây là điều mà ở những người phụ nữ khác không có.

Đặc biệt là sự tôn nghiêm của đàn ông.

Mặc dù thế giới Đại Tần vì dung hợp Tam Quốc và thế giới Sinh Hóa, hai lần linh khí bùng nổ, thể chất của tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần đều được tăng cường.

Trước đó Doanh Huyền tấn vị Thiên Đế, trời ban mưa lành, một lần nữa cải thiện thể chất của mọi người.

Thân thể vốn bị Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân rút cạn của Hàn Vương An, tự nhiên cũng phục hồi không ít.

Nhưng thận của ông ta hư tổn quá nặng.

Bởi vì Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân không phải thật sự dùng mỹ sắc rút cạn thân thể ông ta, mà là dựa vào hương liệu Bách Việt, cổ độc và huyễn thuật.

Mỗi lần Hàn Vương An cảm thấy vui vẻ, cảm thấy tôn nghiêm của một người đàn ông ở chỗ Minh Châu phu nhân, thực chất chỉ là chìm đắm trong huyễn cảnh và thuốc men không thể tự thoát ra.

Thực tế, ông ta còn chưa chạm vào ngón tay của Minh Châu phu nhân.

Mà Minh Châu phu nhân càng không thể bị thiêu chết do hỏa hoạn.

Chỉ là Hàn Vương An đã mất vương vị, nước Hàn cũng đã diệt.

Ông ta đã không còn giá trị lợi dụng.

Minh Châu phu nhân tự nhiên không cần hầu hạ, giả chết thoát thân bỏ trốn.

"Hả?

Thần dược?

Thần dược do Thiên Đế ban tặng?" Đột nhiên, Hàn Vương An nhận được thông báo từ Trí Võng, thấy được thánh chỉ do Doanh Chính ban bố, mắt lập tức sáng lên.

"Không biết thần dược do Thiên Đế ban tặng có thể giúp ta chấn lại hùng phong không?" Hàn Vương An mong đợi, tim đập thình thịch.

Hồi hộp.

Mong đợi.

Nhìn mỹ nhân trong lòng mà lòng nóng lên.

Đợi ông ta hồi phục, nhất định sẽ cho những con hồ ly tinh này biết sự lợi hại của Hàn Vương An ông!

Mặc dù những mỹ nhân này đối với ông ta răm rắp nghe lời, vô cùng cung thuận.

Nhưng mỗi lần Hàn Vương An "ba giây" xong, đều mơ hồ cảm nhận được sự coi thường sâu trong mắt đối phương.

"A!" Đột nhiên, Hàn Vương An mạnh mẽ đứng dậy, mặt đỏ bừng, kích động không thôi.

Mỹ nhân trong lòng ông ta cũng bị hành động đột ngột của ông ta hất xuống đất, ngã đau điếng, đôi mắt đẹp u oán nhìn Hàn Vương An.

"Lão gia, ngài không sao chứ?" Mỹ nhân tuy u oán, nhưng vẫn vội vàng đứng dậy, quan tâm hỏi.

"Không sao!

Chương 32

Đương nhiên không sao!

Mà còn là chuyện tốt chưa từng có!" Hàn Vương An ha ha cười lớn, trực tiếp gọi ra bảng điều khiển ảo cá nhân của mình, chỉ vào thông báo vừa được công bố trên đó, vẻ mặt hưng phấn.

Mỹ nhân vừa rồi cũng nhận được thông báo, nhưng nàng còn chưa kịp xem.

Nàng tập trung nhìn vào.

Thông báo mới nhất này nói rằng thần dược do Thiên Đế ban tặng tên là Nhị giai cơ nhân dược tề, sau khi tiêm, có thể khiến người bình thường trong vòng một tuần, sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Hơn nữa không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Cần chú ý là, sau khi tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề, nhục thân và sức mạnh tăng vọt, ăn nhiều hơn.

Đây đều là hiện tượng bình thường, không cần hoảng sợ.

Và để đảm bảo tất cả bá tánh có thể ăn no, năm nay miễn toàn bộ thuế má, kho lương các nơi đều mở cửa, phát cho toàn dân.

Đương nhiên, Hàn Vương An không quan tâm đến những điều này.

Nguyên nhân ông ta kích động là nhục thân và sức mạnh tăng vọt, sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư!

Hoành Luyện Đại Tông Sư nổi tiếng là cường hãn bền bỉ.

Ông ta sau khi tiêm chẳng phải là sắp cất cánh bay lên rồi sao?

Hàn Vương An quan tâm đến việc mình có "được" hay không.

Nhưng thiên hạ bá tánh thì đã sôi sục.

"Trời ạ, ngươi véo ta một cái xem, ta không phải đang nằm mơ chứ?" "Á!

Đau quá!

Không phải mơ!

Bệ hạ muốn miễn toàn bộ thuế má?" "Miễn toàn bộ thuế má, đây là thật sao?" "Chỉ có mình ta quan tâm đến việc sau khi tiêm thần dược của Thiên Đế bệ hạ, trong vòng một tuần sẽ trở thành Hoành Luyện Đại Tông Sư à?" "Hoành Luyện Đại Tông Sư, đó là thực lực sánh ngang bậc hai hậu kỳ đó!" "Đây là muốn một bước lên trời sao?" "Theo xu thế này, lời Thiên Đế bệ hạ nói người người như rồng, chẳng phải sắp thành hiện thực rồi sao?" "Cảm tạ Thiên Đế bệ hạ vĩ đại!" "Cảm tạ Thủy Hoàng đế bệ hạ vĩ đại!" Vô số bá tánh rối rít dập đầu, mặt mày kích động vui mừng, không sao che giấu được.

Năm nay thuế má rất nặng.

Các loại thuế linh tinh cùng với sự bóc lột của quan viên quý tộc địa phương, bảy tám phần thu hoạch một năm của họ đều sẽ bị lấy đi.

Bây giờ miễn toàn bộ thuế má, thu nhập của họ trực tiếp tăng lên mấy lần.

Hơn nữa hai lần linh khí bùng nổ, khiến cho hoa màu trong ruộng đồng mọc đặc biệt tốt.

Những bông lúa vốn khô héo thưa thớt, giờ đây mọc đầy đặn tròn trịa, vàng óng, trĩu nặng.

Nếu như trước đây mỗi mẫu chỉ sản xuất được hai trăm cân, bây giờ ít nhất cũng sản xuất được một nghìn cân.

Cuộc sống hạnh phúc của họ cuối cùng cũng sắp đến rồi.

Cảm tạ Thiên Đế.

Cảm tạ Thủy Hoàng đế. … Thế giới hư nghĩ.

Không gian chiến đấu.

Trên một đình đài, hai thanh niên khí chất khác biệt đứng lặng lẽ.

Hàn Phi bình tĩnh nhìn trận chiến trên lôi đài, chắp tay sau lưng, ánh mắt thâm thúy: "Thiên Đế thật là đại thủ bút!" "Không thể tưởng tượng nổi, toàn dân đều là Hoành Luyện Đại Tông Sư sẽ là cảnh tượng gì?" "Đó sẽ là một võ đạo thịnh thế!" Vệ Trang trong mắt lóe lên tinh quang, chiến ý sôi sục, cảm giác máu trong người đều đang bùng cháy.

"Một lọ dược tề có thể khiến người ta trong một tuần sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư, thật khiến người ta tò mò!" Vệ Trang là truyền nhân Quỷ Cốc, cũng coi như kiến thức rộng rãi.

Dược tề khiến thực lực tăng vọt không phải là không có.

Nhưng những loại đó hoặc là rút cạn tiềm lực cơ thể, hoặc là trân quý hiếm thấy, không thể phổ cập.

Loại dược tề như Nhị giai cơ nhân dược tề có thể phổ cập toàn dân, lại không có chút tác dụng phụ nào.

Hắn đừng nói là thấy, nghe cũng chưa từng nghe qua.

"Việc tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề chắc chắn sẽ bắt đầu từ Hàm Dương trước tiên, chúng ta đi xem thử?" Hàn Phi nhìn Vệ Trang. … "Được!" Vệ Trang lạnh lùng đáp một câu, sau đó liền rời khỏi thế giới hư nghĩ.

Hắn và Hàn Phi gặp nhau ở thế giới hiện thực, đến bên cạnh Lưỡng Giới Chi Môn thông đến thế giới Sinh Hóa.

Thế giới Sinh Hóa tuy đã dung nhập vào thế giới Đại Tần, nhưng dung nhập là bản nguyên, là đại đạo.

Vị trí địa lý của thế giới Sinh Hóa lại giống như một vệ tinh xoay quanh thế giới Đại Tần, không có tu vi Lục Địa Thần Tiên, căn bản không thể tự do đi lại giữa hai nơi.

Vì thế, Doanh Huyền đã đặc biệt xây dựng Lưỡng Giới Chi Môn để đi lại giữa hai nơi.

Chỉ thấy ở chỗ Lưỡng Giới Chi Môn, từng chiếc xe tải lớn chở Nhị giai cơ nhân dược tề cùng các vật tư tương ứng, dưới sự hộ tống của thiết kỵ Đại Tần, đi đến các nơi của Đại Tần.

Để vận chuyển đến các nơi nhanh hơn, Doanh Huyền đã sử dụng quyền hạn của chủ thế giới, trong một ý niệm, mở ra hàng trăm con đường rộng lớn thông đến các nơi của Đại Tần.

Thực ra Doanh Huyền cũng có thể trong một ý niệm, phân phát dược tề gen đến các nơi của Đại Tần.

Nhưng mọi việc đều do hắn làm, những người khác còn làm gì?

Hắn lại không phải bảo mẫu. … Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Đây là tẩm cung của Doanh Huyền, tên không đổi, vẫn dùng tên nơi ở trước đây tại Hàm Dương.

Không có lý do gì khác, chỉ là thói quen!

Lúc này, Doanh Huyền lười biếng nằm trên ghế thái sư, ghế thái sư lắc lư qua lại, ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt hắn, càng thêm lười biếng.

Diễm Phi và Nguyệt Thần ngồi hai bên, xoa vai đấm lưng, rót rượu pha trà cho Doanh Huyền.

Tiểu Long Nữ lạnh lùng ngồi một bên, đôi mắt trong veo cứ thế nhìn Doanh Huyền, không biết đang nghĩ gì.

"Thiên Đế bệ hạ, Thủy Hoàng miễn toàn bộ thuế má, lại mở kho phát lương, có thể duy trì hoạt động của Đại Tần không?" Diễm Phi bàn tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng xoa thái dương cho Doanh Huyền, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Đôi mắt sâu thẳm của Nguyệt Thần cũng không khỏi nhìn qua.

Rõ ràng nàng cũng không hiểu.

"Lương thực không là gì cả, Đại Tần sau này sẽ không bao giờ thiếu lương thực, càng không thiếu chút ít của bá tánh đó!" Doanh Huyền lười biếng mở mắt, liếc Diễm Phi một cái, sau đó bàn tay to nhẹ nhàng vung lên, một màn sáng ngưng tụ giữa không trung.

Trong màn sáng là thế giới Sinh Hóa.

Chỉ thấy trên bình nguyên rộng lớn màu mỡ, xanh um tươi tốt trồng đủ loại nông sản, có lúa mì, lúa nước, khoai lang, khoai tây… Theo hình ảnh chuyển động, còn có từng chiếc máy móc lớn đang làm việc hăng say trên cánh đồng màu mỡ.

Lật đất, gieo hạt… Hiệu suất đó quả thực gấp trăm ngàn lần so với làm bằng tay.

Diễm Phi và Nguyệt Thần đều biết, những cây lương thực ở thế giới Sinh Hóa có sản lượng rất cao, đặc biệt là sau khi linh khí giáng lâm.

Sản lượng lương thực còn tăng vọt, và thời gian chín cũng sẽ rút ngắn đi rất nhiều.

Hình ảnh trong màn sáng không ngừng chuyển động.

Có giáp sĩ Đại Tần đang học cách điều khiển các loại máy móc,

còn có vô số nhà máy đang được tái thiết, từng con robot thông minh được sản xuất ra, sau đó được đưa vào làm việc.

Những con robot thông minh đó do Hồng Hậu điều khiển, tinh thông các loại năng lực, lợi hại hơn giáp sĩ Đại Tần không quen với công nghiệp hiện đại vô số lần.

Các nhà máy trong thế giới Sinh Hóa vốn bị hoang phế do T-virus, theo từng con robot thông minh được sản xuất ra, bắt đầu khôi phục lại sức sống.

Những người sống sót trong thế giới Sinh Hóa đều dốc sức vào việc xây dựng.

Sau khi họ tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề, thực lực tăng cường, lòng trung thành với Đại Tần tăng lên, làm việc càng thêm hăng hái.

"Một tháng sau, nông sản gieo trồng ở thế giới Sinh Hóa sẽ có thể thu hoạch, đủ cho tất cả mọi người ở thế giới Đại Tần ăn trong hai năm!" "Và theo thời gian, lương thực sẽ nhiều đến mức ăn không hết!" "Không cần một năm, đợi số lượng robot thông minh tăng lên, dù tất cả mọi người ở Đại Tần không làm việc, cũng có lương thực ăn không hết!" Doanh Huyền lười biếng nói, có thế giới công nghiệp hiện đại với công nghệ khá tốt như thế giới Sinh Hóa dung nhập, Đại Tần mà còn phải lo lắng về lương thực, thì mới là chuyện lạ.

Đặc biệt là có linh khí tồn tại, sản lượng lương thực phải gọi là kinh khủng.

Đừng nói bây giờ Đại Tần chưa đến một trăm triệu người, dù là mười tỷ người cũng có thể nuôi sống.

Đây cũng là nguyên nhân Doanh Chính dám mở kho phát lương, không thu thuế má.

Thực ra việc mở kho phát lương, không thu thuế má, không phải

do Doanh Chính đề xuất, mà là Doanh Huyền bảo Hồng Hậu nói cho Doanh Chính.

Dù sao sau khi tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề, bá tánh ăn nhiều hơn.

Đặc biệt là trong tuần đầu tiên.

Muốn từ người bình thường trở thành người có thực lực sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, cần rất nhiều năng lượng.

Người bình thường hấp thu linh khí không nhanh, chỉ có thể dựa vào thức ăn để bổ sung.

Đương nhiên, chỉ dựa vào lương thực thực ra không đủ, thịt là tốt nhất.

Nhưng gà con lợn con không thể một ngày lớn lên.

Doanh Huyền cũng không thể cung cấp thịt.

Nhưng bây giờ thế giới Đại Tần theo hai lần dung hợp, hai lần linh khí bùng nổ, diện tích đất đai lớn hơn Trái Đất kiếp trước mấy trăm lần, thậm chí ngàn lần.

Rừng núi nhiều, chim bay thú chạy càng không đếm xuể.

Theo linh khí bùng nổ, hình thể của chúng cũng lớn lên không ít.

Có con chuột đã to bằng con mèo.

Đợi bá tánh tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề xong, thực lực tăng cường, còn có thể thiếu thịt sao?

"Thật khó có thể tưởng tượng!" Diễm Phi, Nguyệt Thần nhìn cảnh tượng của thế giới Sinh Hóa, trong mắt đầy vẻ chấn động.

Nàng đã có thể tưởng tượng được cảnh tất cả mọi người ở Đại Tần đều có thể ăn no, thậm chí có lương thực ăn không hết.

Điều này trước đây, nàng căn bản không dám nghĩ tới.

"Sự thay đổi của thời đại bắt đầu từ bây giờ!" Doanh Huyền khẽ cười, hình ảnh trên bầu trời thay đổi.

Lấy Hàm Dương làm trung tâm, các quan phủ ở các nơi nhận được Nhị giai cơ nhân dược tề bắt đầu tổ chức bá tánh địa phương tiêm chủng.

Quan viên, hộ vệ, giáp sĩ được tiêm trước nhất.

Thực lực của họ mạnh lên, mới có thể tổ chức bá tánh tốt hơn, làm việc tốt hơn.

Doanh Huyền định hình ảnh ở một thôn trang nhỏ.

Dù sao những thành phố lớn như Hàm Dương, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề.

Thôn trang này tên là Lý Thôn, trong thôn đa số người họ Lý.

Dưới sự tổ chức của quan viên địa phương và tộc lão, tất cả bá tánh trong thôn đều rất nghe lời, xếp hàng tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề.

Khi tiêm, mở bảng điều khiển cá nhân, đăng ký thông tin.

Tiêm xong, trên bảng điều khiển cá nhân bấm xác nhận.

Có Trí Võng, công tác tiêm chủng tiến hành rất nhanh, cũng không có ai dám làm giả, tham ô dược tề gen.

Dù sao có Trí Võng, mỗi bá tánh đều có thể truy cập.

Một khi bá tánh nào đó không được tiêm, vào đó tố cáo một cái, là trực tiếp xong đời.

Hơn nữa theo sự xuất hiện của Trí Võng và thế giới hư nghĩ, những quan viên tay chân không sạch sẽ đều đã rụt tay lại, hoảng sợ

bất an.

Bởi vì Trí Võng và thế giới hư nghĩ quá kinh khủng!

Dường như không nơi nào là không có mặt.

Họ cảm giác, dù mình buổi tối trốn trong chăn tè dầm, e rằng cũng không giấu được Hồng Hậu.

"Có Hồng Hậu, rất nhiều chuyện, lập tức trở nên đơn giản!" Diễm Phi đầy cảm khái.

"Nếu không có Hồng Hậu, thần dược như Nhị giai cơ nhân dược tề này phát xuống, không biết sẽ bị tham ô bao nhiêu!" Nguyệt Thần nhìn Doanh Huyền: "Dù Thiên Đế bệ hạ uy chấn bát hoang, e rằng cũng không ngăn được lòng tham của họ!" "Vì tiền chim chết, vì miếng ăn mà quên mình, chỉ cần lợi ích đủ lớn, rủi ro lớn đến đâu cũng có người dám làm!" Doanh Huyền cười cười.

Chương 33

Hắn có thể tưởng tượng được, nếu không có Hồng Hậu, dược tề gen phát xuống, mười phần thì tám chín phần đều sẽ rơi vào tay tham quan ô lại và quý tộc.

Họ sẽ khai khống số lượng dân số, tranh thủ lấy thêm dược tề gen.

Sau đó tượng trưng cấp cho một số người có địa vị và mạnh mẽ tiêm, để họ áp chế những người khác không nhận được dược tề gen.

Những người này nếu dám không phục, đối mặt chính là cái chết.

Nhưng bây giờ… tất cả mọi người đều đăng ký trên Trí Võng do Hồng Hậu xây dựng, mỗi người một tài khoản thân phận, không ai có thể khai khống số lượng.

Càng không ai dám chiếm đoạt dược tề gen của người khác.

Bởi vì Trí Võng và thế giới hư nghĩ quá tiện lợi.

Một khi chiếm đoạt dược tề gen của người khác, lập tức bị phơi bày, căn bản không giấu được.

Nhị giai cơ nhân dược tề được phổ cập một cách nhanh chóng và có trật tự, số người được tiêm ngày càng nhiều.

Doanh Huyền nhàm chán quan sát thiên hạ.

"Đói quá!" "Sau khi tiêm thần dược, quả nhiên ăn nhiều hơn!" "Mau lấy hết lương thực dự trữ ra, nấu nhiều thêm một chút!" Trong một thôn trang nhỏ, Lý Nhị Ngưu vừa mới tiêm Nhị giai cơ nhân dược tề không lâu, cảm nhận sức mạnh không ngừng tăng cường, đồng thời cũng trở nên đói bụng.

Vợ hắn Thúy Hoa cũng vậy.

“Được!” Thúy Hoa bắt đầu nấu cơm.

Sau đó hai người ăn một bữa no nê, ăn hết khẩu phần nửa tháng trước đây.

“Lương thực trong nhà không chống đỡ được mấy ngày nữa!” Thúy Hoa nhìn lương thực dự trữ trong nhà, khẽ thở dài.

“Vợ à, nàng yên tâm, trên trang web chính thức không phải đã nói sao?

Bảo chúng ta đừng lo lắng về lương thực, cứ ăn thoải mái, năm nay miễn thuế, còn nửa tháng nữa là đến mùa thu hoạch rồi!” Lý Nhị Ngưu an ủi: “Được Thiên Đế bệ hạ phù hộ, năm nay lương thực mọc đặc biệt tốt, đủ cho chúng ta ăn thoải mái!” “Còn nửa tháng này, ngày mai chúng ta đi nha phủ lĩnh lương thực trước, sau đó ta lại lên núi săn chút thú rừng, đủ để cầm cự đến mùa thu!” Lý Nhị Ngưu cảm giác sức mạnh của mình tăng vọt, dường như một quyền có thể đánh chết một con trâu, lòng tin mười phần.

Huống hồ trên trang web chính thức cũng khuyến khích họ đi săn bắt con mồi, lấy thịt.

“Nhị Ngưu, không hay rồi, mau ra đây!” Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi lớn của hàng xóm.

“Sao vậy?” Lý Nhị Ngưu giật mình, vội vàng từ trong nhà ra.

“Có một con lợn rừng chạy vào ruộng nhà ngươi rồi!” “Cái gì?” Lý Nhị Ngưu giật mình, sau đó nổi giận.

Lương thực trong ruộng là mạng sống của hắn a.

Vút.

Lý Nhị Ngưu như một cơn gió, chạy như điên về phía ruộng nhà

mình.

"Nhị Ngưu, cẩn thận!" Thúy Hoa đuổi theo gọi.

Lợn rừng rất lợi hại, người bình thường căn bản không phải là đối thủ.

Rất nhanh, Lý Nhị Ngưu đến bên cạnh ruộng nhà mình, vừa nhìn đã thấy con lợn rừng đang phá hoại hoa màu của hắn, một mảng hoa màu lớn đã mất!

"A, súc sinh chết tiệt, tìm chết!" Lý Nhị Ngưu mắt đỏ ngầu, gầm lên xông tới.

"Heng heng!!" Con lợn rừng thấy Lý Nhị Ngưu, cảm nhận được sự khiêu khích, hai chân sau đạp đất, sau đó như một chiếc xe bọc thép, lao thẳng về phía Lý Nhị Ngưu.

"Nhị Ngưu cẩn thận!" "Cẩn thận a!" Bá tánh xung quanh kinh hô, họ tuy đã tiêm dược tề gen, thực lực tăng cường không ít, nhưng đối mặt với lợn rừng vẫn có chút sợ hãi.

Đây là bản năng hình thành qua trăm ngàn năm và ý thức hình thành trong mấy chục năm qua.

Trong một lúc, tư duy chưa chuyển biến kịp.

Huống hồ sau khi tiêm dược tề gen cần một tuần mới có thể đạt đến trình độ sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Nhưng cũng đã sánh ngang Hậu Thiên cảnh.

Đối mặt với con lợn rừng hung mãnh lao tới, Lý Nhị Ngưu đang phẫn nộ không hề sợ hãi, một bước lao tới, ôm lấy đầu lợn rừng dùng sức quật một cái.

Con lợn rừng vậy mà trực tiếp bị hắn quật ngã.

Lý Nhị Ngưu nhìn con lợn rừng bị quật ngã trên đất, cũng ngây

người ra.

"Ta lợi hại vậy sao?" Vừa rồi khi xông lên, hắn cảm giác tốc độ của con lợn rừng dường như rất chậm, sức mạnh cũng không mạnh như tưởng tượng.

Thực ra là tinh thần và thể phách của hắn đều đã mạnh lên.

So sánh hai bên, trong mắt hắn, con lợn rừng đã trở nên chậm và yếu đi.

"Dám phá hoại hoa màu của ta, ta đánh chết ngươi!" Sau khi kinh ngạc, Lý Nhị Ngưu hưng phấn xông lên, cưỡi lên cổ lợn rừng, nắm đấm không ngừng đấm vào đầu lợn rừng.

"Hít!" "Trời ạ!" "Nhị Ngưu từ lúc nào mà dũng mãnh vậy?" "Vậy mà tay không đánh ngã được lợn rừng?" "A, ta biết rồi!" "Là thần dược do Thiên Đế bệ hạ ban tặng!" "Thần dược của Thiên Đế bệ hạ quả nhiên lợi hại!" "Tuy ta cảm giác mình mạnh lên, nhưng rốt cuộc mạnh đến đâu, cũng không rõ!" "Bây giờ ta đã hiểu!" "Ta cũng có thể đánh lợn rừng rồi!" "Ta muốn lên núi đánh lợn rừng!" Tất cả mọi người đều hưng phấn.

Mặc dù trên trang web chính thức nói bảo họ lên núi săn thú rừng làm thịt, nhưng những người chưa từng đi săn trong lòng lại không cho là vậy.

Bởi vì họ rất khó săn được thú rừng.

Nhưng bây giờ thấy Lý Nhị Ngưu tay không đánh ngã một con lợn rừng, đi săn dường như cũng không khó đến vậy.

Hóa ra họ đã mạnh như vậy rồi.

Đợi bảy ngày sau, họ hoàn toàn tiêu hóa dược tề gen, có thực lực sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, lại sẽ kinh khủng đến mức nào?

Chẳng phải là tiện tay một quyền là có thể đánh chết lợn rừng sao?

Dù gặp phải gấu chó, hổ lớn, cũng có thể trực tiếp đánh ngã chúng?

Rất nhiều người cảm nhận sức mạnh đang tăng trưởng trong cơ thể, không thể chờ đợi được nữa muốn lên núi đi săn.

Lý Nhị Ngưu dưới ánh mắt sùng bái hâm mộ của Thúy Hoa và mọi người, một tay vác con lợn rừng bốn trăm cân, đến trước mặt Thúy Hoa.

"Vợ à, đi, về nhà ăn thịt!" "Nhị Ngưu, chàng thật lợi hại!" … Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền thản nhiên nhìn cảnh này, khẽ gật đầu: "Không tệ!

Mặc dù linh khí bùng nổ, hình thể và thực lực của dã thú tăng trưởng không ít!" "Nhưng đối mặt với thần dân Đại Tần được dược tề gen hack, chúng hoàn toàn không phải là đối thủ!" "Vấn đề thịt không phải là vấn đề!" "Hửm?" Đột nhiên, Doanh Huyền ánh mắt ngưng lại, nhìn về phía hư không bên cạnh, cười nói: "Có bạn từ phương xa đến, chẳng phải vui lắm sao!" Không gian gợn sóng, một bóng dáng nữ thần tuyệt thế từ từ hiện ra.

"Huyền Nữ ra mắt Thiên Đế!" … Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ cúi người, không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng nói trong trẻo như ngọc, thanh thúy dễ nghe, gọn gàng dứt khoát, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm và tôn quý.

Doanh Huyền lười biếng ngẩng đầu, nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ, con ngươi sâu thẳm thoáng gợn lên một tia gợn sóng.

Phượng bào màu xanh, thân hình thon dài uyển chuyển, đường cong hoàn mỹ không tì vết.

Dù là những tuyệt thế mỹ nhân như Diễm Phi, Nguyệt Thần, Tiểu Long Nữ cũng không thể so sánh được với vóc dáng hoàn hảo và duyên dáng hơn của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Hẳn là bất kỳ người phụ nữ nào cũng muốn sở hữu một thân hình hoàn mỹ như vậy. "Không cần đa lễ, mời ngồi!" Doanh Huyền đưa tay ra hiệu, lười biếng nói. "Đa tạ Thiên Đế!" Cửu Thiên Huyền Nữ thẳng người dậy, dáng vẻ cao ngạo mà thon thả, ba ngàn sợi tóc đen như thác nước tùy ý rủ xuống đến vòng eo mảnh khảnh.

Đôi chân ngọc thon dài thẳng tắp của nàng chậm rãi bước đi, theo sau là một làn hương thơm thoang thoảng, nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí bên cạnh Doanh Huyền.

Doanh Huyền ở cự ly gần ngắm nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ, thân hình đầy đặn, đường cong quyến rũ, gương mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ như ngọc, đôi mắt trong như nước mùa thu, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận... "Không hổ là Cửu Thiên Huyền Nữ!" Doanh Huyền thầm kinh ngạc trong lòng.

Hai đời làm người, Doanh Huyền cũng xem như kiến thức rộng rãi.

Hắn đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ.

Chưa nói đến Diễm Phi, Nguyệt Thần, Tiểu Long Nữ ngay trước mắt.

Khi hắn du lịch thiên hạ, cũng đã gặp qua không ít mỹ nữ khuynh thành tuyệt thế.

Ví dụ như cô bé mà hắn từng cứu ở đất Bách Việt, chẳng mấy năm đã trở thành một yêu cơ khuynh quốc họa quốc ương dân.

Nhiệt tình như lửa, dịu dàng như nước, xứng danh vưu vật, đẹp đến cực hạn.

Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn khiến Doanh Huyền cảm thấy kinh diễm.

Đây không phải là Cửu Thiên Huyền Nữ đẹp hơn Diễm Linh Cơ.

Thực ra da thịt túi da, khi đã đẹp đến một mức độ nhất định, rất khó phân định ai đẹp hơn ai, bởi vì mỗi người đều là độc nhất vô nhị.

Nếu cứng rắn muốn nói ai đẹp hơn, ai khiến người ta kinh diễm hơn, thì phải dựa vào khí chất.

Chính cái gọi là bụng có thi thư khí tự hoa.

Người tu luyện, tu vi càng cao, khí chất càng trở nên độc đáo xuất chúng.

Tu vi của Cửu Thiên Huyền Nữ rất cao.

Vượt qua cả Lục Địa Thần Tiên, đã đạt đến cảnh giới Võ Đạo Kim Đan. "Người này là ai?" "Lại có thể khiến ta cảm thấy kính sợ, thậm chí có ý nghĩ tự ti mặc cảm!" Trong lúc Doanh Huyền đánh giá Cửu Thiên Huyền Nữ, trong lòng Diễm Phi và Nguyệt Thần đã dấy lên sóng to gió lớn.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người mang lại cho họ áp lực khủng khiếp như vậy, ngoại trừ Doanh Huyền.

Dù là Đông Hoàng Thái Nhất cũng kém xa. "Huyền Nữ...

Huyền Nữ..." "Chẳng lẽ có quan hệ với Cửu Thiên Huyền Nữ trong truyền thuyết?" Hai người âm thầm suy đoán, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc trộm Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ tự nhiên cảm nhận được ánh mắt của họ, khẽ gật đầu: "Tư chất không tệ!" Thế nhưng đối với Cửu Thiên Huyền Nữ mà nói, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Kỳ nữ tử có tư chất không tệ mà nàng từng gặp qua nhiều không

đếm xuể.

Nàng càng tò mò hơn là Doanh Huyền.

Dù là ở thời đại của nàng, cũng không tìm ra được sự tồn tại nào có thiên phú mạnh hơn Doanh Huyền. "Ta rất tò mò, làm sao ngươi lại bị thương?" Doanh Huyền đánh giá Cửu Thiên Huyền Nữ rồi lên tiếng trước.

Kẻ có thể trọng thương Cửu Thiên Huyền Nữ, chứng tỏ đối phương rất mạnh, sự tồn tại như vậy, Doanh Huyền bắt buộc phải tìm hiểu.

Ngọa tháp chi trắc, khởi dung tha nhân hàm thụy. "Thiên Đế thật tinh mắt!" Cửu Thiên Huyền Nữ hơi sững sờ, không ngờ Doanh Huyền vừa mở miệng đã hỏi nàng vấn đề này.

Hơn nữa, vết thương của nàng hoàn toàn không biểu hiện ra ngoài.

Cường giả Võ Đạo Kim Đan bình thường cũng rất khó nhìn ra manh mối.

Không ngờ Doanh Huyền lại nhìn thấu chỉ bằng một ánh mắt.

Thậm chí lúc cách không đối mặt lúc trước, đã nhìn ra nàng bị trọng thương. "Đáng sợ!" Đánh giá của nàng đối với Doanh Huyền trong lòng lại tăng thêm một bậc.

Nguyên bản nàng thấy Doanh Huyền vừa đột phá, dù chiến lực phi phàm, so với thời kỳ toàn thịnh của nàng chắc chắn không bằng.

Nhưng bây giờ xem ra... trên người Doanh Huyền có đại bí mật, sâu không lường được. "Ban đầu, sau khi ta ở thế giới Đại Tần không thể tiến thêm, liền quyết định rời đi, nhưng ta rời khỏi thế giới Đại Tần không lâu thì gặp phải một đầu Hư Không Cự Thú!" Cửu Thiên Huyền Nữ không giấu giếm, chậm rãi nói: "Với thực lực của ta, có thể tránh được Hư Không Cự Thú, không cần phải đối đầu trực diện

với nó!" "Chỉ là một khi ta né tránh, Hư Không Cự Thú sẽ đến thế giới Đại Tần!" "Lúc đó thế giới Đại Tần vẫn còn một vài cường giả Lục Địa Thần Tiên, nhưng đối mặt với Hư Không Cự Thú, bọn họ căn bản không có sức chống cự!" "Toàn bộ thế giới Đại Tần sẽ bị hủy diệt vì Hư Không Cự Thú!" "Vì vậy!" "Ta chỉ có thể chặn đánh Hư Không Cự Thú trong hư không!" "Ta và Hư Không Cự Thú chiến đấu ba ngày, ai cũng không làm gì được ai!" "Nhưng Hư Không Cự Thú thân hình to lớn, nhục thân cường hãn, đừng nói ba ngày, dù là ba mươi ngày, ba trăm ngày cũng có thể cầm cự!" "Còn ta thì không thể!" "Cuối cùng ta chỉ có thể thi triển một loại bí pháp mạnh mẽ có di chứng, tạm thời tăng cường thực lực!" "Cuối cùng, tuy ta đã đẩy lui được Hư Không Cự Thú, nhưng cũng bị thương không nhẹ, đặc biệt là di chứng do bí pháp mang lại, rất khó tiêu trừ!" "Ta liền mở ra một động thiên trong hư không, chìm vào giấc ngủ để dưỡng thương trong đó!" "Đồng thời cũng để đề phòng đầu Hư Không Cự Thú kia quay lại!" "Không ngờ Hư Không Cự Thú không quay lại, thế giới Đại Tần lại sinh ra một nhân kiệt vạn cổ không gặp như Thiên Đế!" "Ngày đó nếu có Thiên Đế giúp đỡ, ta cũng không cần phải trả giá lớn như vậy!" Cửu Thiên Huyền Nữ thở dài, đầy vẻ cảm khái.

Diễm Phi và Nguyệt Thần nghe như si như say, trong lòng sóng cuộn biển gầm, không ngờ lại nghe được nhiều bí mật như vậy.

Hư Không Cự Thú?

Hủy diệt thế giới?

Vị Huyền Nữ này hẳn là Cửu Thiên Huyền Nữ trong truyền thuyết rồi? "Thú vị!" Doanh Huyền khẽ cười: "Ta lại muốn kiến thức một chút về đầu Hư Không Cự Thú này!" "Thiên Đế chớ nên chủ quan!" Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Doanh Huyền không để tâm, vội vàng cảnh báo: "Hư Không Cự Thú vô cùng đáng sợ, chúng ăn nhật nguyệt tinh thần và thế giới làm thức ăn, khi trưởng thành liền có sức mạnh

khủng bố sánh ngang Võ Đạo Kim Đan trở lên!" "Đầu Hư Không Quái Thú ta gặp năm đó chỉ mới là ấu niên!" "Mặc dù Hư Không Cự Thú trưởng thành chậm chạp, cần rất nhiều thời gian, nhưng bao nhiêu năm qua đi, không biết đã trưởng thành đến mức nào rồi!" "Huyền Nữ yên tâm, ta hiểu!" Doanh Huyền tuy tự tin nhưng sẽ không kiêu ngạo tự đại.

Hắn biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Nhưng đối với Hư Không Cự Thú chưa từng gặp qua, hắn quả thực rất tò mò.

Tất nhiên, nếu Hư Không Cự Thú không đến gây sự với hắn, hắn cũng sẽ không chủ động đi tìm phiền phức.

Chương 34

Hắn lấy ra một vò rượu, rót đầy hai ly rượu bằng ngọc bích.

Lòng bàn tay vung lên, một ly rượu vững vàng bay đến trước mặt Cửu Thiên Huyền Nữ.

Hắn nâng ly rượu còn lại, cười nói: "Đa tạ Huyền Nữ đã cho ta biết những tin tức này, ta kính ngươi một ly!" "Thiên Đế quá lời rồi!" Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn ly rượu, bên trong rượu trong suốt lấp lánh, hương thơm nồng đậm, thấm vào lòng người, khiến người ta tinh thần sảng khoái, không tả được sự khoan khoái dễ chịu.

Nàng khẽ mở đôi môi hồng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. "Hửm?" Mỹ tửu vào bụng, Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ ngạc nhiên.

Một cảm giác ấm áp dâng lên, mỗi tế bào trong cơ thể dường như đều sống lại, giống như một miếng bọt biển khô cạn, tham lam hấp thu quỳnh tương ngọc dịch.

Vết thương trong cơ thể nàng do thi triển bí pháp khi đối chiến với Hư Không Cự Thú dường như cũng giảm đi không ít.

Cả người như được gột rửa sạch sẽ, tươi mới, toàn thân nhẹ nhõm. "Rượu này, có gì đó không đúng!" ... "Rượu này, có gì đó không đúng!" Cảm nhận được điều này, Cửu Thiên Huyền Nữ cẩn thận xem xét sự thay đổi của bản thân, xác định rằng trăm lợi mà không có một hại, lại rất tốt cho việc hồi phục thương thế của mình, mới kinh ngạc nhìn về phía Doanh Huyền. "Thiên Đế, đây là rượu gì?

Lại có hiệu quả chữa trị như vậy, sánh ngang linh đan diệu dược, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn cả linh đan diệu dược!" Nàng sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua loại rượu này. "Đây là rượu do ta tự tay ủ, tên là Xuân Hồi Đại Địa, ẩn chứa sinh cơ chi lực,

đối với việc chữa thương bảo mệnh, hiệu quả phi phàm!" "Xuân Hồi Đại Địa?" Cửu Thiên Huyền Nữ lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hương rượu nồng đậm hòa quyện với hương thơm cây cỏ lập tức bung tỏa trong miệng.

Mà khi rượu trôi xuống cổ họng, lại hóa thành từng luồng hơi ấm, chảy đến ngũ tạng lục phủ, tứ chi trăm xương, khiến toàn thân ấm áp, phảng phất như đang tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, lại như trở về vòng tay của mẹ.

Rất thoải mái! "Xuân Hồi Đại Địa, vạn vật hồi sinh, tên hay, rượu còn hay hơn!" Cửu Thiên Huyền Nữ tán thưởng.

Không ngờ Doanh Huyền còn có tài ủ rượu như vậy.

Trong lúc nói chuyện, nàng lại nâng ly rượu, uống cạn phần rượu còn lại trong ly, hết sức hào sảng.

Doanh Huyền lại lấy ra một vò rượu nữa, đưa đến trước mặt Cửu Thiên Huyền Nữ, cười nói: "Chỗ ta rượu bao đủ!" "Ồ?" Đôi mắt đẹp đầy khí chất của Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Doanh Huyền một cách đầy ý vị, khẽ cười một tiếng, trăm vẻ quyến rũ nảy sinh, nói: "Thiên Đế đây là muốn chuốc say ta sao?" "Nữ nhân không say, nam nhân không có cơ hội!" "Vậy phải xem bản lĩnh của Thiên Đế rồi!" Cửu Thiên Huyền Nữ cười đáp lại, nâng ly cùng Doanh Huyền uống cạn, khí phách hào sảng đó khiến Diễm Phi và Nguyệt Thần vô cùng kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không phải là nữ thần thuộc loại dịu dàng, mà là nữ thần chiến tranh tinh thông binh pháp chiến trận, lấy việc chém yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, dường như cũng là chuyện bình thường.

Rượu no cơm say, quan hệ giữa Doanh Huyền và Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức được kéo gần lại một khoảng lớn.

Hai người bắt đầu giao lưu võ đạo.

Doanh Huyền tu luyện Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, dung hợp vô số công pháp của chư tử bách gia Đại Tần, tuy vừa mới tấn thăng Võ Đạo Kim Đan, nhưng nội tình sâu dày.

Nhất là có Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, tương đương với việc đứng trên vai người khổng lồ.

Đối với kiến thức và lý giải võ đạo của Doanh Huyền, Cửu Thiên Huyền Nữ rất kinh ngạc, và thu được lợi ích không nhỏ, nàng có lòng tin sau khi thương thế hồi phục sẽ tiến thêm một bước. "Vốn ta muốn nhân cơ hội giao lưu võ đạo, bù đắp cho bữa rượu vừa rồi của Doanh Huyền, trả lại nhân tình cho hắn, không ngờ ta dường như lại chiếm được hời rồi!" Cửu Thiên Huyền Nữ trong lòng bất đắc dĩ, nhân tình chưa trả hết, dường như càng nợ càng nhiều.

Thực ra Cửu Thiên Huyền Nữ với tư cách là thượng cổ nữ thần, đã sống không biết bao lâu, lượng kiến thức các loại có thể nói là phong phú, khiến Doanh Huyền cũng thu được lợi ích không nhỏ. "Huyền Nữ, pháp tu luyện của ta là tập hợp sở trường của trăm nhà, lấy dài bù ngắn, không biết có thể trao đổi công pháp với ngươi không?" Đương nhiên, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh mà Doanh Huyền chủ tu sẽ không đưa cho người khác. "Thiên Đế quá lời rồi, đây là tâm đắc cả đời ta ghi lại, hy vọng có thể giúp ích cho Thiên Đế!" Cửu Thiên Huyền Nữ không do dự, trực tiếp giao 《Cửu Thiên Huyền Nữ Trị Tâm Tiêu Nghiệt Chân Kinh》 của mình cho Doanh Huyền. "Đa tạ!" Doanh Huyền thần thức lướt qua, bên trong bao la vạn tượng, có công pháp, binh pháp, trận pháp, v.v., giúp ích cho hắn rất nhiều.

Sau khi để Diễm Phi sắp xếp chỗ ở cho Cửu Thiên Huyền Nữ, Doanh Huyền liền không thể chờ đợi được nữa mà dung nhập nó vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Đẳng cấp của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh vẫn là Tứ Giai.

Chiều cao không đổi, nhưng chiều rộng và chiều sâu lại tăng cường thêm bảy phần.

Hơn nữa Doanh Huyền đối với binh pháp, trận pháp cũng có lý giải sâu sắc hơn.

Nhân cơ hội này, Doanh Huyền lấy ra một vò Bồ Đề Đạo có tác dụng tăng cường căn cốt tư chất và đốn ngộ, uống một ngụm lớn, lập tức tinh thần phấn chấn, linh cảm tuôn trào như suối.

Long Cân Hổ Cốt Quyền không ngừng được cải tiến, tu luyện trở nên ngày càng đơn giản, nhưng uy lực ngày càng mạnh mẽ, luyện đến cực hạn, lực đạt trăm vạn, có uy hàng long phục hổ.

Sau khi hoàn thiện Long Cân Hổ Cốt Quyền, Doanh Huyền tiếp tục thôi diễn trận pháp.

Không phải trận pháp thông thường, mà là chiến trận.

Thanh Long chiến trận, Bạch Hổ chiến trận, Huyền Vũ chiến trận, Chu Tước chiến trận.

Chưa đầy hai ngày, Doanh Huyền đã thôi diễn ra Tứ Phương Thần Thú Chiến Trận.

Khi thi triển, ngưng tụ pháp tướng Tứ Phương Thần Thú.

Số người càng đông, uy lực càng mạnh. "Cũng tạm được rồi, nhưng nội tình vẫn còn hơi nông, sau này công lược được nhiều phó bản hơn, có nhiều công pháp hơn làm nền tảng, sẽ tiếp tục hoàn thiện và tăng cường!" Sau khi hoàn tất, Doanh Huyền giao công pháp cho Hồng Hậu và Doanh Chính, để họ truyền bá ra ngoài.

Có Long Cân Hổ Cốt Quyền và Tứ Thần Thú Chiến Trận, thực lực Đại Tần sẽ lại một lần nữa tăng vọt.

Tứ Thần Thú Chiến Trận có thể khiến thực lực quân đội tăng vọt mấy chục, thậm chí cả trăm lần.

Long Cân Hổ Cốt Quyền có thể khiến toàn dân tập võ.

Sau khi nhận được công pháp và chiến trận, Doanh Chính lập tức tiến vào thế giới ảo, triệu kiến văn võ Đại Tần, thành lập Tứ Thần Thú quân đoàn, học tập Tứ Thần Thú Chiến Trận.

Mà Hồng Hậu cũng đặt Long Cân Hổ Cốt Quyền vào khu vực công cộng của thế giới ảo, để mọi người đều có thể dễ dàng học tập.

Trong chốc lát, thiên hạ sôi sục. "Mau đến thế giới ảo, Thiên Đế bệ hạ ban công pháp rồi!" "Nghe nói gọi là Long Cân Hổ Cốt Quyền, luyện thành xong, lực đạt trăm vạn cân, có sức hàng long phục hổ!" "Hít!" "Lợi hại như vậy sao?" "Đó là đương nhiên, công pháp Thiên Đế ban cho, làm sao có thể không mạnh?" "Thiên Đế uy vũ!" "Thiên Đế thánh đức!" Vô số bá tánh nhận được tin tức, vui mừng như điên, đối với Doanh Huyền vô cùng cảm kích, lũ lượt tràn vào thế giới ảo.

Chỉ thấy trên bầu trời mà tất cả mọi người trong thế giới ảo đều có thể nhìn thấy, không chỉ có khẩu quyết công pháp Long Cân Hổ Cốt Quyền, mà còn có một bóng người đích thân diễn luyện. "Trời ơi, là Thiên Đế bệ hạ!" "Thiên Đế bệ hạ lại đích thân dạy chúng ta sao?

Thiên Đế bệ hạ thật quá vĩ đại!" "Từ nay về sau, chúng ta cũng được xem là đệ tử của Thiên Đế bệ hạ rồi?" "Bái kiến Thiên Đế!" Nhìn thấy bóng người diễn luyện đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, rối rít dập đầu, kích động quỳ bái.

Bóng người diễn luyện đó là do Doanh Huyền bảo Hồng Hậu ghi lại.

Ban đầu sau khi Doanh Huyền đưa công pháp cho Hồng Hậu, nghĩ đến rất nhiều bá tánh Đại Tần chưa từng học qua võ công, dù có hình

ảnh và lời giải thích chi tiết, e rằng cũng cần một thời gian rất dài mới có thể nhập môn.

Cuối cùng Doanh Huyền quyết định đích thân thị phạm một lần, để Hồng Hậu ghi lại.

Long Cân Hổ Cốt Quyền là do hắn sáng tạo.

Hắn đích thân diễn luyện, hình thần đều có, có thể khiến người ta cảm nhận sâu sắc hơn tinh túy trong đó, lĩnh ngộ được áo nghĩa chân chính của Long Cân Hổ Cốt Quyền. "Quyền pháp lợi hại thật!" Trương Phi trợn to đôi mắt báo, ánh mắt hưng phấn: "Đợi ta học được Long Cân Hổ Cốt Quyền, nhất định phải đập nát cái đầu chó của tên gia nô ba họ kia!" Trương Phi nỗ lực học tập, có thể nói là quên ăn quên ngủ.

Hắn biết Lữ Bố cũng sẽ học.

Hắn chỉ có học được trước, mới có thể đánh bại Lữ Bố.

Trước đó sau khi tiêm thuốc gen Giai Hai, sức mạnh của hắn tăng vọt, lập tức lòng tin bành trướng, trực tiếp chạy đi khiêu khích Lữ Bố.

Kết quả lại một lần nữa bị Lữ Bố đập nát đầu chó trong thế giới ảo.

Thất bại thảm hại liên tiếp hai lần, trong lòng hắn đang nén một cục tức. "Tên giặc mắt lồi nhà ngươi, tên đồ tể mổ heo bán thịt, muốn đánh bại ta, nằm mơ đi!" Lữ Bố cũng đang liều mạng học, liều mạng luyện.

Nhất là thực lực của Quan Vũ đã đuổi kịp hắn, khiến hắn cảm thấy nguy cơ cực lớn.

Mà Lữ Bố, Trương Phi chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của thế giới Đại Tần.

Thế giới Đại Tần, vô số người đều đang liều mạng khổ luyện.

Họ biết, đây là cơ hội để thay đổi vận mệnh.

Thế là, khắp nơi ở Đại Tần đều là bóng người luyện võ.

Vô số bá tánh luyện tập mệt mỏi, liền vào rừng núi cùng dã thú chém giết, vừa tăng kinh nghiệm, vừa kiếm được thịt ăn.

Còn về lương thực, họ bây giờ đều không thiếu.

Đại Tần đã giảm miễn toàn bộ thuế má, lương thực họ vừa thu hoạch được đều là của mình, dù cho sức ăn của họ tăng mạnh, cũng đủ cho họ ăn nửa năm.

Mà sau khi thu hoạch, trên ruộng của họ đều trồng khoai lang, khoai tây và các loại cây trồng năng suất cao khác.

Mà điều họ không biết là, trên vùng đất rộng lớn vô ngần của thế giới Sinh Hóa, máy móc thông minh đang điên cuồng trồng trọt.

Doanh Huyền với tư cách là chủ thế giới, một niệm liền có thể thay đổi thiên tượng.

Hắn khiến thế giới quanh năm bốn mùa đều thích hợp cho việc trồng trọt.

Dù bá tánh Đại Tần không trồng trọt, chỉ riêng sản lượng lương thực của thế giới Sinh Hóa cũng đủ để nuôi sống tất cả mọi người. "Đại Tần cuối cùng cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo rồi!" Huyền Thiên Cung, Doanh Huyền nằm trên ghế bập bênh tắm nắng, ý thức bao trùm toàn bộ thế giới Đại Tần, rất hài lòng.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Doanh Huyền, cũng mang một chiếc ghế bập bênh đặt bên cạnh Doanh Huyền, rồi nằm lên ghế, bắt đầu tắm nắng.

Cảm nhận sự rung lắc của ghế bập bênh, cảm giác ánh nắng chan

hòa khắp người, cộng thêm hương rượu nồng đậm từ từ lan tỏa bên cạnh, cả người và cả tâm hồn đều hoàn toàn thả lỏng vào khoảnh khắc này. "Dường như cũng không tệ!" Cửu Thiên Huyền Nữ thầm nghĩ, rồi nghiêng đầu nhìn Doanh Huyền đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, trong mắt tràn đầy tò mò.

Khoảng thời gian này, nàng cũng đã vào thế giới ảo chơi một phen, sau đó lại xem Long Cân Hổ Cốt Quyền và Tứ Thần Thú Chiến Trận do Doanh Huyền tự sáng tạo.

Đặc biệt là Tứ Thần Thú Chiến Trận, khiến nàng cảm xúc dâng trào.

Binh pháp chiến trận là sở trường của nàng, vậy mà Doanh Huyền chỉ mới nhận được 《Cửu Thiên Huyền Nữ Trị Tâm Tiêu Nghiệt Chân Kinh》 của nàng hai ngày, đã sáng tạo ra chiến trận huyền diệu và mạnh mẽ như Tứ Thần Thú Chiến Trận.

Đúng là một quái thai, một yêu nghiệt.

Nắng chan hòa, gió nhẹ hiu hiu.

Cửu Thiên Huyền Nữ nằm dưới ánh nắng này, theo chiếc ghế bập bênh nhẹ nhàng đung đưa, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm rượu ngon, nửa tỉnh nửa say, nói không nên lời sự nhẹ nhàng thoải mái.

Con sâu lười trong xương cốt dường như đều bị khơi dậy triệt để, khiến nàng có cảm giác lười đến mức một ngón tay cũng không muốn nhấc lên. "Tên này thật biết hưởng thụ!" Đôi mắt đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ từ từ khép lại, hưởng thụ sự yên tĩnh lười biếng hiếm có này. "A, nữ thần lạc phàm trần!" Cảm nhận được Cửu Thiên Huyền Nữ đang tận hưởng bên cạnh, Doanh Huyền khẽ cười trong lòng.

Đúng lúc này, một giọng nói máy móc đột nhiên vang lên trong đầu hắn. "Đinh, phó bản làm mới!" ... "Đinh, phó bản làm mới!" "Phó bản

đang làm mới!" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, hóa ra thoáng cái đã hai tháng trôi qua.

Còn về phó bản Phi Bồng, Doanh Huyền quyết định ổn trọng một chút, tạm thời gác lại.

Hắn ý thức chìm vào giao diện hệ thống, chỉ thấy từng phó bản nhanh chóng lướt qua.

Phó bản Mật Thất Đấu La.

Phó bản Thiên Long.

Phó bản Tử Cấm Chi Đỉnh.

Phó bản Ma Thú Sơn Mạch.

Phó bản Vũ Động Mộ Thất. ... "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Lăng Vân Quật!" "Phó bản này cũng không tệ!" Doanh Huyền cảm thấy Lăng Vân Quật nên được gọi là Tàng Bảo Quật, địa bàn không lớn nhưng bảo vật rất nhiều.

Không chỉ có tuyệt thế võ công, thiên tài địa bảo, mà còn có thần binh lợi khí, thần thú Hỏa Kỳ Lân. 【Phó bản Lăng Vân Quật】 【Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Hỏa Kỳ Lân】 【Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Nhiếp Nhân Vương, Đoạn Soái】 【Nhiệm vụ ba: Thu được Long Mạch】 "Ba nhiệm vụ này không khó, vừa hay tĩnh cực tư động, ta cũng lười để Doanh Chính phái người đi, ta tự mình đi chơi một chuyến!" "Tiếc là không phải phó bản Phong Vân, nếu không thu hoạch sẽ lớn hơn!" Doanh Huyền có chút tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã ném ra sau đầu.

Sau khi thông quan phó bản Long Kỵ Sĩ, Doanh Huyền đã từng nghĩ đến việc đưa thế giới Thần Điêu nơi phó bản Long Kỵ Sĩ tồn tại về dung nhập vào thế giới Đại Tần.

Nhưng phó bản Long Kỵ Sĩ và thế giới Thần Điêu là tách biệt,

Doanh Huyền không có thực lực để đến thế giới Thần Điêu.

Chỉ có thể thông qua hệ thống.

Nhưng hệ thống nói với hắn, đây thuộc về phó bản mới, làm mới ngẫu nhiên, làm mới được thì đi được, không được thì không đi được.

Chương 35

Nhưng đợi sau khi Doanh Huyền thông quan mười phó bản, là có thể định hướng làm mới các phó bản có liên quan đến các phó bản đã thông quan.

Đối với điều này Doanh Huyền cũng chỉ có thể chấp nhận.

Cái cẩu hệ thống này không có trí tuệ, giống như một chương trình, không thể mặc cả.

May mà thông quan mười phó bản cũng không khó.

Chỉ cần không gặp phải phó bản mạnh.

Doanh Huyền rất nhanh sẽ có thể thông quan.

Doanh Huyền lười biếng mở mắt, ngồi dậy từ trên ghế bập bênh.

Cảm nhận được động tĩnh, Cửu Thiên Huyền Nữ mở mắt, nhìn về phía Doanh Huyền. "Có một thế giới bí cảnh, có muốn đi dạo một vòng không?" Doanh Huyền nói.

Vút vút vút.

Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ lập tức ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Doanh Huyền mang theo sự nóng bỏng và khao khát.

Họ cũng muốn đi. "Được!" Cửu Thiên Huyền Nữ cũng rất tò mò, không do dự đáp ứng. "Các ngươi cũng đi cùng!" Doanh Huyền nhìn về phía ba người Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ, cũng mang theo họ. "Đa tạ Thiên Đế!" Ba người mừng rỡ, vội vàng vây lại, tụ tập bên cạnh Doanh Huyền.

Ông.

Doanh Huyền ý niệm vừa động, mở ra một cánh cửa đồng lớn

thông đến phó bản Lăng Vân Quật. "Đây chính là lối vào sao?" Trong mắt Cửu Thiên Huyền Nữ lóe lên tinh quang, Doanh Huyền tùy tay mở ra cửa, hiển nhiên đã sớm nắm giữ được phương pháp ra vào bí cảnh này. "Đi thôi!" Doanh Huyền đi đầu, đi đầu bước vào cánh cửa đồng.

Cửu Thiên Huyền Nữ, Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ theo sát phía sau. "A!" "A!" "A!" Vừa đi qua cánh cửa đồng, bên trong phó bản Lăng Vân Quật liền vang lên những tiếng kinh hô.

Nguyên lai sau khi đi qua cánh cửa đồng, lại là giữa không trung.

Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ vừa vào, liền đạp hụt, giống như quả cân rơi xuống nước, trực tiếp rơi xuống dưới.

Doanh Huyền mỗi tay một người, tóm lấy Diễm Phi và Nguyệt Thần, ôm họ vào lòng.

Cửu Thiên Huyền Nữ tiện tay tóm lấy Tiểu Long Nữ, vững vàng đứng trên không trung.

Vút vút vút.

Trong chốc lát, ba cặp ánh mắt oán giận hướng về phía Doanh Huyền.

Doanh Huyền cười gượng một tiếng, sau đó đánh giá phó bản Lăng Vân Quật.

Diễm Phi, Nguyệt Thần và các nàng cũng không còn tâm trí oán trách Doanh Huyền, tò mò nhìn xung quanh.

Trước mặt họ là một pho tượng Phật lớn.

Dưới chân Phật, nước sông cuồn cuộn, róc rách. "Thế giới bí cảnh này dường như hơi nhỏ!" Cửu Thiên Huyền Nữ với tư cách là cường giả Võ Đạo Kim Đan, thần thức lướt qua liền phát hiện phó bản Lăng

Vân Quật rất nhỏ, chỉ có dãy núi nơi pho tượng Phật lớn này tọa lạc. "Bí cảnh tuy nhỏ, nhưng bảo vật không ít!" Doanh Huyền khẽ cười: "Bên trong này còn có một đầu thần thú Hỏa Kỳ Lân!" "Cái gì?" "Thần thú?" "Hỏa Kỳ Lân?" Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ mặt đầy kinh ngạc, họ đều đã nghe qua truyền thuyết về thần thú, nhưng chưa từng thấy qua.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng có chút kinh ngạc, một lần nữa xem xét Lăng Vân Quật.

Với tư cách là thượng cổ nữ thần, nàng đã từng thấy qua thần thú.

Nhưng không ngờ nơi nhỏ bằng bàn tay này lại có thần thú, lại còn là Kỳ Lân! "Thiên Đế, thần thú Hỏa Kỳ Lân đó lợi hại không?" Diễm Phi có chút căng thẳng hỏi.

Đây là lần đầu tiên nàng ở gần thần thú như vậy. "Ước chừng cũng ngang ngửa ngươi, lát nữa ngươi có thể thử xem!" Diễm Phi bây giờ đã tấn thăng Thiên Nhân hậu kỳ, đối phó với Hỏa Kỳ Lân tuyệt đối không thành vấn đề. "Ta cũng có thể đối phó thần thú sao?" Đôi mắt đẹp của Diễm Phi tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Căng thẳng, hưng phấn, kích động, thấp thỏm. "Chúng ta vào trong đi, rất nhanh sẽ có thể thấy Hỏa Kỳ Lân rồi!" Doanh Huyền dẫn theo mấy cô gái đang hưng phấn, chậm rãi đi vào Lăng Vân Quật.

Trong Lăng Vân Quật, đường đi tứ thông bát đạt, quanh co khúc khuỷu.

Người bình thường vào đây, tuyệt đối sẽ bị lạc đường.

Nhưng Doanh Huyền đã tấn thăng Võ Đạo Kim Đan, thần thức mạnh mẽ bao trùm xung quanh, một đường thẳng tiến, đi về phía vị trí của Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân canh giữ mộ thất của Hiên Viên Hoàng Đế.

Trong mộ thất không chỉ có Long Mạch và Hiên Viên Kiếm, ngay cả Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái trong nhiệm vụ, cũng ở đó.

Có thể nói, chỉ cần đến được mộ thất của Hiên Viên Hoàng Đế, nhiệm vụ phó bản lần này sẽ hoàn thành. "Di, ở đây có một bộ hài cốt, trên vách tường còn có một môn võ công!" Diễm Phi đến trước một bộ hài cốt bị xiềng xích khóa lại, liếc nhìn một cái, rồi lại nhìn về phía võ công trên vách đá bên cạnh: "Đây là một môn đao pháp cấp Thiên Nhân!" "Ngạo Hàn Lục Quyết!" Doanh Huyền đi tới, nói: "Người này là Nhiếp Anh, tổ tiên của nhà họ Nhiếp, vì khi đối chiến với Hỏa Kỳ Lân, đã nuốt nhầm máu Kỳ Lân, hình thành nên Phong Huyết truyền đời của nhà họ Nhiếp!" "Khi Phong Huyết phát tác, công lực tăng vọt, đáng sợ hơn là có một luồng sát khí bí ẩn và mãnh liệt lan tràn trong máu, khiến người ta luôn nảy sinh hung khí muốn giết người, nộ khí trỗi dậy, tính tình trở nên kỳ quái thất thường, không thể khống chế bản thân!" "Nhiếp Anh để tránh làm hại người thân của mình, liền tự khóa mình ở đây!" "Kỳ Lân không phải là thụy thú sao?

Sao lại khiến người ta phát điên?" Diễm Phi và những người khác có chút không hiểu.

Máu Kỳ Lân có thể khiến công lực tăng vọt, họ cũng không ngạc nhiên. "Con Kỳ Lân này đã nhập ma!" Doanh Huyền thuận miệng giải thích một câu, liếc nhìn Ngạo Hàn Lục Quyết, ghi nhớ trong lòng, rồi tiếp tục đi vào trong. "Đây là cái gì?

Trông có vẻ rất ngon!" Lần này xuất hiện trước mặt mọi người là một loại quả lạ màu đỏ tươi như máu mọc trên một giàn dây leo, trông vô cùng hấp dẫn. "Đây là Huyết Bồ Đề!" Doanh Huyền giải thích: "Truyền thuyết nói đây là loại quả lạ khoáng thế sinh ra từ nơi máu Hỏa Kỳ Lân nhỏ xuống, vốn mọc ở nơi cực nóng." "Là một loại thiên tài địa bảo không tệ, có hiệu quả trọng thương tất khỏi, không thương tăng công!" "Có thể dùng trực tiếp, nhưng như vậy quá lãng

phí, lát nữa trở về sẽ ủ nó thành rượu Huyết Bồ, hiệu quả càng rõ rệt hơn!" Doanh Huyền không hái, hắn chuẩn bị sau khi thông quan phó bản sẽ di dời toàn bộ nó vào vườn thuốc của mình, để nó có thể phát triển bền vững.

Thiên địa dị quả?

Trọng thương tất khỏi, không thương tăng công?

Mắt Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ sáng lên, không ngờ Huyết Bồ Đề lại có công hiệu như vậy, đây là bảo vật a!

Cửu Thiên Huyền Nữ thầm kinh ngạc, không ngờ Lăng Vân Quật bên ngoài trông không có gì nổi bật, lại có bảo vật như vậy.

Đúng là nơi không lớn, bảo vật lại nhiều. "Không biết ở đây còn có bảo vật gì nữa?" Diễm Phi, Nguyệt Thần và những người khác mắt sáng rực, tràn đầy mong đợi.

Doanh Huyền không dừng lại, dẫn họ tiếp tục tiến lên.

Tiến lên, tiến lên. "Gầm!" Đúng lúc này, sâu trong động phủ đột nhiên vang lên một tiếng gầm xé trời.

Tiếng gầm như sấm, chấn động đến điếc tai. "Đến rồi!" Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ tinh thần phấn chấn, đồng loạt nhìn về hướng tiếng gầm truyền đến.

Hỏa Kỳ Lân a, đây chính là thần thú trong truyền thuyết, thụy thú!

Họ có thể tận mắt nhìn thấy, thậm chí còn có thể bắt được nó. "Hỏa Kỳ Lân sao?" Ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn luôn điềm nhiên thoát tục, trong mắt cũng lộ ra vẻ mong đợi nồng đậm, nàng rất tò mò Hỏa Kỳ Lân trong bí cảnh này là dạng gì.

Ầm!

Hỏa Kỳ Lân còn chưa đến, một luồng nhiệt khí đã theo hang động

cuốn tới.

Trừ Doanh Huyền, tất cả mọi người đều nâng cao tinh thần mười hai phần, nhìn chằm chằm vào hướng nhiệt khí ập đến. "Gầm!" Theo sau một tiếng gầm chấn động đến điếc tai, một con quái vật khổng lồ toàn thân bốc cháy ngùn ngụt từ sâu trong hang động lao ra. ... "Hỏa Kỳ Lân!" Mọi người kinh hô, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào Hỏa Kỳ Lân.

Nó cao hai mét, thân hình giống hươu, đuôi giống đuôi rồng, mọc vảy rồng và một cặp sừng, toàn thân bốc cháy ngùn ngụt. "Trông có vẻ không mạnh lắm!" Đôi mắt đẹp của Diễm Phi tràn đầy nhiệt huyết, nóng lòng muốn thử, nhìn Hỏa Kỳ Lân đang lao tới, hai tay kết ấn, sau lưng hiện ra một đôi cánh vàng. "Hồn Hề Long Du!" Một con Kim Ô do Âm Dương thuật ngưng tụ thành gầm thét, va chạm mạnh vào người Hỏa Kỳ Lân.

Ầm ầm.

Đất rung núi chuyển, thân thể da dày thịt béo của Hỏa Kỳ Lân bị đánh bay, va mạnh vào vách đá hang động, đâm ra một cái lỗ lớn, đá vụn bay tứ tung. "Gầm!" Hỏa Kỳ Lân đại nộ, không ngờ lại bị một tiểu bất điểm đánh bay.

Mở miệng phun ra, ngọn lửa hừng hực tuôn trào. "Âm Dương Đại Thủ Ấn!" Nguyệt Thần không chịu thua kém, một bàn tay hư ảo hạ xuống, Hỏa Kỳ Lân lại một lần nữa bị đánh bay.

Lần này, nó còn chưa kịp đứng dậy, Diễm Phi và Nguyệt Thần đã xông lên, các loại Âm Dương thuật liên tục giáng xuống người nó. "Lợi hại thật!" Đôi mắt đẹp của Tiểu Long Nữ sáng lên, sau khi tiêm thuốc gen Giai Hai, thực lực của nàng tăng vọt một đoạn, sức mạnh nhục thân sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Nếu nàng quay về thế giới Thần Điêu, đừng nói những người

khác, dù là Vương Trùng Dương sống lại, nàng cũng có thể một tay hành hạ đối phương.

Nhưng so với Diễm Phi, Nguyệt Thần, thực lực của nàng vẫn còn quá yếu, hoàn toàn không đáng để xem.

Còn về Doanh Huyền và Cửu Thiên Huyền Nữ, căn bản không có tính so sánh. "Ngao ô ~~~" Hỏa Kỳ Lân nước mắt lưng tròng, đau đớn kêu gào, cố gắng bò dậy, co giò chạy về phía sau.

Quá hung tàn.

Một mình đã không phải là đối thủ, lại còn hai người cùng nhau đánh hội đồng nó.

Không có võ đức. "Thiên Đế..." Thấy Hỏa Kỳ Lân bỏ chạy, Diễm Phi và Nguyệt Thần lập tức nhìn về phía Doanh Huyền, chờ đợi chỉ thị của Doanh Huyền. "Đuổi theo đi!" Nhìn ánh mắt nóng bỏng của hai người, Doanh Huyền cười nói. "Vâng, Thiên Đế!" Diễm Phi và Nguyệt Thần vui mừng, hai người mỗi người thi triển thần thông, lập tức đuổi theo Hỏa Kỳ Lân.

Họ đều muốn bắt được Hỏa Kỳ Lân để lập công. "Chúng ta cũng đi thôi!" Doanh Huyền nắm lấy cánh tay Tiểu Long Nữ, theo sau.

Bước chân của hắn trông rất chậm, nhưng tốc độ lại rất nhanh, vững vàng theo sau Diễm Phi và Nguyệt Thần, bất kể tốc độ của hai người nhanh hay chậm, luôn duy trì khoảng cách hai trượng.

Cửu Thiên Huyền Nữ đi bên cạnh Doanh Huyền, cũng như đang đi dạo trong sân nhà. ...

Mộ thất Hiên Viên Hoàng Đế.

Hai người đàn ông râu ria xồm xoàm, mặt mày thô kệch lôi thôi nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nhíu mày.

Lục Nhân Vương, không, Nhiếp Nhân Vương mở miệng nói: "Là tiếng kêu của Hỏa Kỳ Lân, chẳng lẽ nó gặp phải kẻ địch?" Đoạn Soái có chút nghi ngờ: "Thực lực của Hỏa Kỳ Lân rất mạnh, dù hai chúng ta liên thủ cũng không địch lại, ai có thể đối phó được nó?" "Hỏa Kỳ Lân hình như đã trở về, chúng ta ra cửa hang xem sao!" Nhiếp Nhân Vương nhấc Huyết Ẩm Cuồng Đao đi ra ngoài.

Đoạn Soái cầm Hỏa Lân Kiếm theo sau. "Gầm..." Hỏa Kỳ Lân gào thét trong sợ hãi và giận dữ bên ngoài mộ thất, nó đã không còn đường lui.

Mộ thất của Hiên Viên Hoàng Đế, nó không thể vào được.

Đây cũng là lý do Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái chọn trốn ở đây. "Hỏa Kỳ Lân hình như thật sự gặp phải đại địch rồi!" Đoạn Soái không khỏi siết chặt Hỏa Lân Kiếm trong tay, ánh mắt cảnh giác.

Họ ở lại mộ thất Hiên Viên Hoàng Đế, một là để trốn Hỏa Kỳ Lân, hai là để bảo vệ Long Mạch.

Chương 36

Nếu không với thực lực của họ, tuy không phải là đối thủ của Hỏa Kỳ Lân, nhưng cũng có thể tìm cơ hội rời đi. "Gầm gầm gầm..." Hỏa Kỳ Lân càng lúc càng sợ hãi, không ngừng gầm thét, vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong lại sợ hãi.

Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái lập tức căng thẳng, họ biết kẻ địch đã đến.

Quả nhiên.

Vút vút.

Hai bóng người từ phía sau đuổi đến, thân ảnh như mộng như ảo, để lại những tàn ảnh. "Nhanh quá!" "Mạnh quá!" "Đẹp quá!" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái mặt đầy kinh ngạc.

Không ngờ kẻ truy sát Hỏa Kỳ Lân lại là hai người phụ nữ, lại còn là hai mỹ nữ tuyệt thế như tiên nữ thần nữ.

Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái từng là những cường giả lừng lẫy giang hồ, người trước được mệnh danh là Bắc Ẩm Cuồng Đao, người sau có danh hiệu Nam Lân Kiếm Thủ.

Một nam một bắc, giang hồ tề danh.

Họ cũng xem như kiến thức rộng rãi, nhưng đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy những người phụ nữ khuynh thành tuyệt thế, khủng bố mạnh mẽ như vậy.

Đặc biệt là Nhiếp Nhân Vương, vợ của hắn là Nhan Doanh, người được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, một 'máy thu hoạch đại lão'.

Nhưng Nhan Doanh so với Diễm Phi và Nguyệt Thần, giống như

sự khác biệt giữa đom đóm dưới đất và trăng sáng trên trời.

Binh binh binh binh!!

Diễm Phi và Nguyệt Thần đuổi kịp Hỏa Kỳ Lân, không nói hai lời, liền cho nó một trận đòn.

Sau đó các loại Âm Dương thuật, phong ấn thuật, Âm Dương chú ấn cứ thế mà giáng xuống người Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân mềm nhũn ngã xuống, bị hành hạ đến hỏng rồi.

Hai con mắt to của nó rưng rưng nhìn Diễm Phi và Nguyệt Thần, tràn đầy sợ hãi và tủi thân.

Bảo bảo trong lòng khổ quá! "Hít!" "Hỏa Kỳ Lân thảm quá!" "Nữ nhân hung tàn thật!" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái hít một hơi khí lạnh trong lòng, thầm kinh hãi, ánh mắt nhìn Diễm Phi và Nguyệt Thần tràn đầy kính sợ.

Người của Âm Dương gia đều là kẻ tàn nhẫn, giết người không chớp mắt. "Thiên Đế!" Lúc này, Doanh Huyền dẫn theo Tiểu Long Nữ và Cửu Thiên Huyền Nữ đi tới.

Ánh mắt vốn lạnh lùng đầy sát khí của Diễm Phi và Nguyệt Thần lập tức trở nên dịu dàng ôn hòa, phảng phất như từ con sói xám hung ác biến thành chú cừu con ấm áp! "Thiên Đế?" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái nghe thấy cách xưng hô của Diễm Phi và Nguyệt Thần, ánh mắt nhìn Doanh Huyền càng thêm kinh hãi.

Diễm Phi và Nguyệt Thần đã rất khủng bố rồi, Hỏa Kỳ Lân cũng không phải là đối thủ, bị đánh đến mức mẹ cũng không nhận ra.

Nhưng họ dường như chỉ là thị nữ của thanh niên tuấn mỹ siêu phàm được gọi là 'Thiên Đế' này, rất khó tưởng tượng thanh niên này khủng bố đến mức nào. "Làm tốt lắm!" Doanh Huyền đến trước mặt Hỏa Kỳ Lân, đánh giá một cái, không tiếc lời khen ngợi. "Thiên Đế

quá khen rồi!" Nụ cười trên mặt Diễm Phi và Nguyệt Thần càng thêm rạng rỡ, trong lòng như được bôi mật, ngọt ngào vô cùng. "Ô ô ~~" Hỏa Kỳ Lân từ từ ngẩng cái đầu to tròn lên, cọ cọ vào ống quần của Doanh Huyền, nhìn Doanh Huyền, vừa ngốc manh vừa đáng thương.

Ta rất ngoan, siêu nghe lời!! "Tiểu tử, còn biết ôm đùi!" Doanh Huyền xoa xoa đầu Hỏa Kỳ Lân, từng luồng pháp lực truyền vào cơ thể nó, trừ đi ma khí.

Xèo xèo!!

Trên người Hỏa Kỳ Lân bốc lên từng làn khói đen, phát ra âm thanh chói tai. "Ngao ô ~~" Hỏa Kỳ Lân phát ra một tiếng rên rỉ sảng khoái, thè lưỡi liếm liếm ống quần của Doanh Huyền, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Ma khí trong cơ thể nó đã hành hạ nó bấy lâu, không chỉ khiến nó thỉnh thoảng mất đi lý trí phát cuồng, mà còn khiến nó khó mà trưởng thành.

Nếu không với tư cách là thụy thú, sao nó có thể chỉ có thực lực khoảng Thiên Nhân sơ kỳ, bị Diễm Phi và Nguyệt Thần một trận đòn hiểm.

Giống như Thần Long ở Thần Long Đảo, với tư cách là một trong những thần thú, thực lực rất mạnh.

Dù là Đế Thích Thiên, cũng phải tập hợp đủ Thất Vũ mới dám đi đồ long.

Đế Thích Thiên mạnh đến đâu, Doanh Huyền không biết, nhưng trong lòng có chút suy đoán, đại khái ở cảnh giới Lục Địa Thần Tiên. "Nhiếp Nhân Vương (Đoạn Soái), bái kiến các vị tiền bối!" Trong mộ thất Hiên Viên Hoàng Đế, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái cứng rắn da đầu đi đến trước mặt Doanh Huyền, chắp tay chào hỏi.

Doanh Huyền đưa mắt nhìn hai người.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Nhiếp Nhân Vương, luôn cảm thấy trên đầu Nhiếp Nhân Vương một màu xanh, giống như đang đội một thảo nguyên xanh mướt. "Cho các ngươi hai lựa chọn, thần phục hoặc chết!" Doanh Huyền bình tĩnh mở miệng.

Hắn lười lãng phí thời gian với Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái, hai võ giả đỉnh phong Đại Tông Sư, lại còn thuộc loại rất nhu nhược.

Nếu không phải Doanh Huyền không phải là kẻ hiếu sát, hắn lười nói nhảm, trực tiếp xem họ như tiểu BOSS trong phó bản, một chưởng đập chết. "Cái gì?

Thần phục hoặc chết?" "Quá bá đạo rồi?" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái nghe vậy, trên mặt nộ khí dâng trào, nghĩ năm xưa họ cũng là những cường giả lừng lẫy giang hồ.

Một câu nói liền bắt họ thần phục?

Họ không cần mặt mũi sao? "Hừ, muốn ta, Nhiếp Nhân Vương, thần phục, trước hết hãy hỏi thanh Huyết Ẩm Đao trong tay ta..." Nhiếp Nhân Vương rút Tuyết Ẩm Đao ra khỏi vỏ, sát ý sôi trào, định thi triển đao khí bốn mươi mét của mình. "Thiên Đế bệ hạ cho ngươi thần phục là cho ngươi cơ hội, không biết điều!" Diễm Phi giơ tay một chưởng, kim sắc chân khí hóa thành một con Kim Ô, lập tức đánh bay Nhiếp Nhân Vương ra ngoài.

Bịch.

Nhiếp Nhân Vương đâm vào vách đá tạo thành một cái hố, toàn thân gân cốt đứt đoạn, ngũ tạng lục phủ vỡ nát, giống như một đống bùn nhão rơi xuống đất, không còn hơi thở.

Soạt.

Doanh Huyền đưa tay, tóm lấy thanh Tuyết Ẩm Đao rơi từ trên

không trung, cong ngón tay búng một cái: "Đúng là một thanh đao tốt, dược liệu không tệ!" "Ta cho ngươi cơ hội ra tay trước!" Thấy Diễm Phi giải quyết xong Nhiếp Nhân Vương, ánh mắt sắc bén của Nguyệt Thần rơi xuống người Đoạn Soái.

Đoạn Soái thân thể run lên, giống như một con cừu non bị một con hung thú nhìn chằm chằm, run lẩy bẩy.

Hắn lập tức buông thanh Hỏa Lân Kiếm còn chưa ra khỏi vỏ trong tay, vội vàng nói: "Thiên Đế tha mạng, tiểu nhân nguyện ý thần phục!" Hắn biết dù hắn có liều mạng, cũng không có chút tác dụng nào, chỉ là chết vô ích.

Chết tốt không bằng sống dở.

Huống hồ những người như Doanh Huyền và Diễm Phi trông rất bất thường, nói không chừng có bí mật lớn.

Hắn tạm thời thần phục, không chỉ có thể bảo toàn tính mạng, nói không chừng còn có thể biết được nhiều bí mật hơn của trời đất.

Nguyệt Thần nhìn về phía Doanh Huyền.

Doanh Huyền không nói gì, đi về phía mộ thất Hiên Viên Hoàng Đế. "Mất hứng!" Nguyệt Thần hung hăng trừng mắt nhìn Đoạn Soái, đi theo Doanh Huyền vào mộ thất.

Trước đó Doanh Huyền đã nói, thần phục hoặc chết.

Đoạn Soái không ra tay, lại thần phục rồi.

Nàng tuy muốn giết Đoạn Soái, nhưng không có lý do, chỉ có thể bỏ qua. "Hù!" Thấy Doanh Huyền và những người khác tiến vào mộ thất, Đoạn Soái lập tức không còn sức lực, ngã ngồi xuống đất, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn thật sự đã đi một vòng Quỷ Môn Quan.

Hắn rất rõ Nguyệt Thần muốn giết hắn.

Vừa rồi nếu hắn mở miệng chậm một bước, chắc chắn đã xuống dưới bầu bạn với Nhiếp Nhân Vương rồi. ... "Đây chính là mộ Hiên Viên Hoàng Đế sao?" Trong mắt Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ càng thêm tò mò, thần sắc trở nên trang nghiêm.

Đối với danh tiếng của Hoàng Đế, có thể nói là như sấm bên tai.

Hoàng Đế, một trong Tam Hoàng Ngũ Đế.

Bất kể ở thế giới nào, cơ bản đều có truyền thuyết về Hoàng Đế.

Ánh mắt Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ động, ở thế giới Đại Tần, nàng đã từng gặp Hoàng Đế, còn ban cho Hoàng Đế binh thư, giúp ông đánh bại Xi Vưu.

Doanh Huyền đánh giá xung quanh, trong hang đá khổng lồ, có một con rồng vàng khổng lồ được điêu khắc bằng đá, sống động như thật, bá khí và uy nghiêm.

Ở vị trí cao nhất, có một chiếc ghế đá khổng lồ.

Trên ghế đá, ngồi một bộ hài cốt trắng hai tay nắm chặt một thanh đại bảo kiếm màu vàng kim.

Dù đã qua mấy nghìn năm, bộ hài cốt trắng vẫn toát ra một luồng khí tức thần thánh bá đạo.

Ông chính là Hiên Viên Hoàng Đế.

Doanh Huyền bước tới, đến trước hài cốt Hiên Viên Hoàng Đế, rút thanh đại kiếm màu vàng kim trong tay ông ra.

Một mặt thân kiếm khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc sơn xuyên thảo mộc.

Một mặt chuôi kiếm viết thuật nông canh chăn nuôi, một mặt viết sách lược thống nhất bốn biển.

Hiên Viên Kiếm! "Cũng không tệ, có thể cho Tiểu Chính Tử dùng!" Doanh Huyền đánh giá một cái, tiện tay ném cho Diễm Phi bên cạnh.

Sau đó hắn đến sau lưng hài cốt Hoàng Đế.

Xương sống của Hoàng Đế chính là Long Mạch, một trong những nhiệm vụ của phó bản Lăng Vân Quật lần này.

Hắn đưa tay nhấc Long Mạch lên. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Lăng Vân Quật!" "Phần thưởng một: Phản Tổ Đan một viên, có thể khiến yêu thú phản tổ quy nguyên, trở thành sơ đại!" "Phần thưởng hai: Tam Thiên Đại Đạo (đến từ thế giới Vĩnh Sinh)!" "Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh?" Doanh Huyền hai mắt chợt sáng lên, không ngờ lần khen thưởng này lại bùng nổ lớn đến vậy.

Lẽ nào Cửu Thiên Huyền Nữ là Âu Hoàng, lần này dính vận may của nàng?

Thế giới Vĩnh Sinh được khai tịch bởi chí bảo Vĩnh Sinh Chi Môn, là một Đại Thiên thế giới vô cùng cường đại.

Trong Vĩnh Sinh Chi Môn của Tiên giới, vào thời khắc thiên địa sơ khai, tổng cộng đã lưu truyền ra Tam Thiên Đại Đạo, mỗi loại đại đạo đều là một môn vô thượng thần thông.

Đại Vận Mệnh Thuật!

Đại Nhân Quả Thuật!

Đại Nguyện Vọng Thuật!

Đại Luân Hồi Thuật!

Đại Ngũ Hành Thuật!

Đại Tai Nạn Thuật!

Đại Tâm Ma Thuật! ...

Doanh Huyền tuy có một môn vô thượng công pháp — Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Nhưng trạng thái ban đầu của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh cũng không mạnh, thậm chí rất yếu.

Điểm cường đại của nó là có thể dung hợp tất cả công pháp của chư thiên vạn giới, dung hợp càng nhiều, uy lực càng mạnh, không có giới hạn.

Doanh Huyền đã dung hợp các loại công pháp của thế giới Đại Tần, khiến uy lực của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh tăng cường rất nhiều, ở thế giới võ hiệp có thể xưng là vô thượng công pháp, thậm chí là tiên pháp.

Nhưng so với những công pháp cường đại của các thế giới huyền huyễn thần thoại kia, vẫn có chênh lệch rất lớn.

Ai bảo thế giới hắn đang ở quá yếu chứ.

Nền tảng quá nông cạn.

Giờ đây có được Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh, tương đương với việc có được nền tảng công pháp của toàn bộ thế giới Vĩnh Sinh.

Phải biết rằng tất cả công pháp của thế giới Vĩnh Sinh đều bắt nguồn từ Vĩnh Sinh Chi Môn, bắt nguồn từ Tam Thiên Đại Đạo.

Chương 37

"Đợi ta dung nhập Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh sẽ thực sự cất cánh!" Doanh Huyền trong lòng nóng rực, trong mắt tràn đầy mong đợi: "Cho dù đặt ở thế giới huyền huyễn, cũng là công pháp đỉnh cao!" "Thiên Đế bệ hạ?" Thấy Doanh Huyền cầm long mạch lên rồi ngẩn người ra đó, sắc mặt không ngừng biến đổi, Diễm Phi có chút lo lắng, đưa tay kéo nhẹ cánh tay Doanh Huyền.

Chẳng lẽ trong long mạch ẩn chứa nguy cơ gì?

Có thể công kích tinh thần của người khác?

Doanh Huyền hoàn hồn, liền thấy ánh mắt lo lắng của mọi người, khẽ cười nói: "Ta không sao!" Hắn cầm long mạch giơ lên trước mặt mấy nàng, nói: "Long mạch này không tệ, vừa hay có thể dung nhập nó vào thế giới Đại Tần, trấn áp long mạch Đại Tần, phù hộ Đại Tần vạn thế vĩnh xương!" "Chúc mừng Thiên Đế!" Diễm Phi, Nguyệt Thần và những người khác vui mừng khôn xiết, vội vàng chúc mừng.

Đoạn Soái theo sau từ bên ngoài đi vào thấy long mạch trong tay Doanh Huyền, sắc mặt phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Không ngờ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Hỏa Kỳ Lân đã thần phục, Nhiếp Nhân Vương bị đánh chết, long mạch cũng bị người ta lấy đi.

Mà hắn cũng không thể không thần phục.

Doanh Huyền không biết suy nghĩ của Đoạn Soái, cũng không để tâm.

Tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong, đặt ở thế giới Đại Tần trước đây,

cũng không tệ.

Nhưng thế giới Đại Tần hiện tại, người người đều là Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Tùy tiện bắt một người nông dân, Đoạn Soái chưa chắc đã đánh lại. "Tiểu gia hỏa, ngươi có phúc rồi!" Doanh Huyền cúi đầu nhìn Hỏa Kỳ Lân đang không ngừng dùng đầu cọ vào đùi hắn, đưa tay vuốt ve đầu nó, sau đó lấy ra Phản Tổ Đan.

Phản Tổ Đan có thể khiến yêu thú phản tổ, trở thành Sơ Đại.

Đối với yêu thú mà nói, chính là vô thượng chí bảo. "Ô ô..." Nhìn thấy Phản Tổ Đan, đôi mắt to của Hỏa Kỳ Lân sáng rực lên, liếm liếm môi, nước miếng sắp chảy ra.

Nếu không phải kiêng dè khí tức kinh khủng mơ hồ lan tỏa trên người Doanh Huyền, cùng với việc nó bị Diễm Phi và Nguyệt Thần phong ấn, toàn thân không dùng được chút sức lực nào.

Nó chắc chắn đã phát cuồng xông lên cướp đoạt đan dược, nuốt vào bụng.

Nó tuy không biết Phản Tổ Đan là thứ gì.

Nhưng bản năng mách bảo nó.

Phản Tổ Đan là thứ tốt.

Ăn nó, liền có thể nhận được tạo hóa nghịch thiên.

Chỉ cần ngửi thấy một luồng khí tức, nó đã cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể đều sôi trào, máu huyết tăng tốc, sâu trong bản nguyên sinh mệnh dường như có thứ gì đó sắp phá vỏ chui ra.

Bản năng sinh mệnh của nó không ngừng thúc giục, không ngừng mách bảo nó, nhất định phải có được, nhất định phải ăn nó. "Ngao ô ~~" Hỏa Kỳ Lân không ngừng dùng đầu cọ Doanh Huyền, miệng kêu

ô ô, như thể đang cầu xin.

Nếu không phải bây giờ nó không thể động đậy, có thể lắc đầu đã là giới hạn, e rằng nó đã quỳ xuống dập đầu cầu xin Doanh Huyền rồi. "Thiên Đế, đây là đan dược gì?" Diễm Phi có chút tò mò, giọng trong trẻo như ngọc: "Con Hỏa Kỳ Lân này dường như rất muốn nó!" "Phản Tổ Đan!" Doanh Huyền thuận tay ném đan dược vào miệng Hỏa Kỳ Lân, thản nhiên nói: "Cũng chỉ là có thể khiến huyết mạch Hỏa Kỳ Lân phản tổ, nghịch thiên cải mệnh mà thôi!" "Cái gì?" "Huyết mạch phản tổ, nghịch thiên cải mệnh?" "Trên đời còn có loại thần đan này sao?" Diễm Phi, Nguyệt Thần kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả đôi mắt đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ cũng lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ Doanh Huyền lại có loại đan dược nghịch thiên này.

Nếu nàng biết Phản Tổ Đan không chỉ có thể khiến huyết mạch phản tổ, mà còn trở thành Sơ Đại, không biết có bị dọa chết không nữa. "Gầm!" Hỏa Kỳ Lân đột nhiên phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa, trong nháy mắt phá tan mọi trói buộc, từ trên mặt đất đứng dậy.

Toàn thân nó cuồn cuộn ngọn lửa đỏ rực, nhiệt độ kinh khủng khiến không gian bắt đầu vặn vẹo.

Diễm Phi, Nguyệt Thần, Tiểu Long Nữ và những người khác đều kinh hãi, vội vàng lùi lại, cảnh giác nhìn Hỏa Kỳ Lân, sợ Hỏa Kỳ Lân phá vỡ phong ấn sẽ lại tấn công họ.

Nhưng họ không biết, sau khi Hỏa Kỳ Lân nuốt Phản Tổ Đan, sẽ bị bắt buộc trung thành tuyệt đối với Doanh Huyền, một khi phản bội, bản nguyên sẽ lập tức sụp đổ mà chết.

Đây là chức năng đi kèm của hệ thống.

Đồ của Doanh Huyền hắn, há lại dễ ăn như vậy sao?

Muốn có được cái gì.

Thì phải mất đi cái gì.

Hỏa Kỳ Lân có được huyết mạch phản tổ, sau này tiền đồ vô lượng.

Thứ nó phải trả giá chính là lòng trung thành.

Sau này phải làm trâu làm ngựa cho Doanh Huyền. "Phản Tổ Đan này lại kinh khủng đến vậy, Hỏa Kỳ Lân hiện tại lại cho ta một cảm giác nguy hiểm tột độ, hơn nữa còn đang tăng cường!" Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn chằm chằm vào Hỏa Kỳ Lân đang lột xác, trong lòng chấn động, khó có thể diễn tả bằng lời.

Nàng biết Hỏa Kỳ Lân chắc chắn sẽ mạnh lên.

Nhưng không ngờ lại mạnh lên nhanh đến vậy.

Ngay cả nàng cũng cảm thấy bị uy hiếp.

Đoạn Soái đứng phía sau càng ngây ra như phỗng.

Hắn cảm giác đối mặt với Hỏa Kỳ Lân, giống như đối mặt với một con hồng hoang cự thú, khí tức kinh khủng đó, trong nháy mắt có thể nghiền chết hắn cả vạn lần!

Một viên đan dược đã khiến Hỏa Kỳ Lân trở nên kinh khủng như vậy?

Đây là việc con người có thể làm được sao?

Thiên Đế?

Chẳng lẽ là thần tiên? "Ngao ô..." Hỏa Kỳ Lân gầm thét, toàn thân lửa cháy bừng bừng, phảng phất như phượng hoàng tắm lửa, niết bàn trọng sinh.

Ngọn lửa trên người nó dần dần biến thành màu vàng, nhiệt độ càng lúc càng kinh khủng, khiến người ta nghẹt thở.

Vảy rồng của nó cũng biến thành màu vàng, trên đó hiện ra từng đạo văn huyền ảo phức tạp, dường như ẩn chứa vũ trụ thiên địa pháp tắc cùng đại đạo, khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Một canh giờ sau.

Hỏa Kỳ Lân lột xác hoàn thành.

Vảy rồng của nó đã biến thành màu tím vàng, phủ đầy các loại đạo văn huyền ảo phức tạp, toàn thân tỏa ra ngọn lửa vàng hừng hực.

Giờ khắc này.

Nó đã trở thành một Thần Thú vô thượng thực sự.

Cho dù nhìn khắp chư thiên vạn giới.

Cũng là tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Có điều.

Bây giờ nó tương đương với việc vừa mới sinh ra, vẫn còn là ấu thể. "Ngao ô ~~" Hỏa Kỳ Lân màu vàng phát ra một tiếng gầm non nớt, thân thể cao hai mét nhảy vọt lên, lao về phía Doanh Huyền. "Thiên Đế cẩn thận!" Diễm Phi, Nguyệt Thần và những người khác kinh hãi, định ra tay.

Vút!

Thân thể Hỏa Kỳ Lân trên không trung khẽ lắc, thân hình cao hai mét biến thành một con thú nhỏ dài một thước, giống như một con mèo béo, nhảy vào lòng Doanh Huyền.

Cái đầu nhỏ của nó trong lòng Doanh Huyền nhảy nhót lung tung, cọ tới cọ lui.

Doanh Huyền vuốt ve đầu nó, cảm giác rất tốt.

Sau này.

Người khác vuốt mèo.

Hắn vuốt kỳ lân. "Hỏa Kỳ Lân có thể biến nhỏ sao?" Âm Dương Chú Ấn trong lòng bàn tay Diễm Phi và Nguyệt Thần tan đi, vây quanh bên cạnh Doanh Huyền, không nhịn được đưa tay vuốt vuốt.

Cảm giác siêu thích. "Gầm ~~" Hỏa Kỳ Lân quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Diễm Phi và Nguyệt Thần, như thể đang nói ta nhớ mặt các ngươi rồi, món nợ vừa rồi còn chưa tính, lại còn muốn vuốt ta?

Nhưng Hỏa Kỳ Lân sau khi lột xác phản tổ rất thông minh, biết Diễm Phi và Nguyệt Thần có quan hệ không tệ với Doanh Huyền, vì vậy không cắn họ, cũng không tấn công họ.

Nếu không Diễm Phi và Nguyệt Thần không phải là đối thủ của Hỏa Kỳ Lân hiện tại. "Tiểu gia hỏa, còn thù dai!" Diễm Phi hung hăng xoa đầu Hỏa Kỳ Lân một cái, mỉm cười rạng rỡ.

Nụ cười này.

Xứng danh phong hoa tuyệt đại.

Nhưng Hỏa Kỳ Lân lại không biết thưởng thức, nhe răng trợn mắt, gầm gừ với Diễm Phi.

Vừa rồi chính là nữ nhân này.

Đánh nó ác nhất.

Nữ nhân xấu xa! "Chúng ta đi thôi!" Doanh Huyền vỗ vỗ Hỏa Kỳ Lân, nói với mọi người. "Vâng!" Diễm Phi và những người khác gật đầu, sau đó liền thấy Hỏa Kỳ Lân từ trong lòng Doanh Huyền nhảy xuống, thân thể trong nháy mắt biến lớn, cao một trượng, bốn vó lửa

cháy bừng bừng, uy vũ hùng tráng.

Doanh Huyền mũi chân điểm nhẹ, liền cưỡi lên lưng Hỏa Kỳ Lân. "Các nàng cũng lên đi!" Diễm Phi, Nguyệt Thần và Tiểu Long Nữ không do dự, hưng phấn ngồi lên lưng Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân tuy không muốn chở Diễm Phi và Nguyệt Thần, nhưng nó sẽ không chống lại mệnh lệnh của Doanh Huyền, chỉ có thể coi như không biết.

Cửu Thiên Huyền Nữ không lên, thân ảnh lăng không, đứng bên cạnh Doanh Huyền. "Đi!" Doanh Huyền vỗ vỗ Hỏa Kỳ Lân, nó liền như một trận gió lao ra ngoài. "Nhanh quá!" Đoạn Soái xách theo Hỏa Lân Kiếm, vội vàng thi triển khinh công, đuổi theo sau.

Rất nhanh.

Hỏa Kỳ Lân đưa Doanh Huyền đến một hang động.

Trong hang động có bức bích họa Kỳ Lân. "Ủa, trong bức bích họa Kỳ Lân này dường như ẩn chứa một môn võ công cao thâm!" Diễm Phi nhìn bức bích họa, kinh ngạc thốt lên.

Nguyệt Thần, Tiểu Long Nữ, Cửu Thiên Huyền Nữ và Đoạn Soái cũng nhìn về phía bức bích họa Kỳ Lân. "Huyền Vũ Chân Công!" Doanh Huyền liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của bức bích họa Kỳ Lân, nói: "Đây là truyền thừa do một võ giả tên Võ Vô Địch để lại, tên là Huyền Vũ Chân Công!" "Võ Vô Địch ngoài Huyền Vũ Chân Công, còn tự sáng tạo ra Thập Cường Võ Đạo, được xưng là【Thập Cường Võ Giả】" "Thập Cường Võ Đạo của hắn, lần lượt là Nhất Đao: Vô Nhị Đao Pháp, Nhị Thương: Vấn Thiên Thương Quyết, Tam Kiếm: Thiên Mệnh Kiếm Đạo" "Tứ Kích: Đại Dịch Kích Phổ, Ngũ Bổng: Hổ Hao Bổng Tập, Lục Quyền: Sơn Hải Quyền Kinh, Thất Chưởng: Huyền Võ Thần Chưởng" "Bát Thoái: Liệt Cường Thoái Tuyệt, Cửu Chỉ: Viên Dung Kim Chỉ, Thập Trảo: Giáp Cốt Long

Trảo!" Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy, nhìn bức bích họa Kỳ Lân, tán thưởng nói: "Võ Vô Địch này thật là một kỳ tài võ học, không hổ danh được gọi là Thập Cường Võ Giả!" "Mỗi một loại công pháp võ kỹ này, đều đạt đến cấp bậc Lục Địa Thần Tiên, người thường học được một loại đã là hiếm có, hắn lại tự sáng tạo ra mười loại!" "Trời ơi, trên đời lại còn có cường giả kinh khủng như vậy sao?" Đoạn Soái đã kinh ngạc đến ngây người.

Hắn chẳng qua chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong, nhưng trên giang hồ lại uy danh lừng lẫy, còn có danh xưng Nam Lân Kiếm Thủ.

Nam Lân Kiếm Thủ là gì?

Chính là kiếm khách phương Nam, lấy hắn làm đầu!

Hóa ra hắn chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Bất kể là Diễm Phi, Nguyệt Thần trước đó hay Doanh Huyền, hoặc là Võ Vô Địch người để lại bức bích họa Kỳ Lân, hắn đều không có chút nào có thể so sánh.

Không còn cách nào, thế giới Phong Vân có quá nhiều lão già âm hiểm.

Giống như Hùng Bá sáng lập Thiên Hạ Hội, càn quét thiên hạ, cảm thấy mình vô địch.

Nhưng trong mắt những lão già âm hiểm sống mấy ngàn năm như Đế Thích Thiên, Tiếu Tam Tiếu, hắn chỉ là một tên hề nhảy nhót, một món đồ chơi trong lòng bàn tay. "Vậy là trong Lăng Vân Quật không còn bảo vật gì nữa rồi!" Doanh Huyền ghi nhớ Huyền Vũ Chân Công và Thập Cường Võ Đạo, cưỡi Hỏa Kỳ Lân rời khỏi Lăng Vân Quật, chuẩn bị trở về Thiên Đình.

Trên đường đi.

Ý thức của hắn nhìn vào bảng hệ thống.

Phó bản Lăng Vân Quật đã hoàn thành, phó bản mới đã được làm mới. "Đinh, chúc mừng Túc chủ, đã làm mới đến Phó bản Mật Thất Đấu La!" ...

Chương 38

Thế giới Đại Tần.

Ầm ầm ầm!

Sấm sét vang trời, một đoàn bóng đen khổng lồ bao phủ bầu trời Hàm Dương, vô số võ giả ngẩng đầu lên, chỉ thấy một pho tượng Phật lớn nối liền với một dãy núi khổng lồ vắt ngang bầu trời. "Là một dãy núi!" "Còn có một bức tượng hình thù kỳ quái!" "Không biết Thiên Đế lại từ đâu dời đến một dãy núi như vậy!" "Không biết dãy núi này có tác dụng gì?" Mọi người sau khi kinh ngạc, đều tò mò quan sát.

Giờ đây họ đã quen với những chuyện lạ lùng này rồi.

Tất cả mọi người đều biết, dãy núi này chắc chắn là do Doanh Huyền dùng đại thần thông dời đến.

Ầm ầm ầm!

Tượng Phật lớn cùng dãy núi rơi xuống một khu vực không người ở ngoại thành Hàm Dương, dung nhập vào thế giới Đại Tần. "Trời ơi, đây là đâu?" Đoạn Soái nắm chặt Hỏa Lân Kiếm, đứng trên tượng Phật lớn ở cửa động Lăng Vân Quật, sắc mặt tái nhợt, kinh hãi tột độ.

Sau khi hắn theo Doanh Huyền rời khỏi Lăng Vân Quật, phát hiện thế giới bên ngoài Lăng Vân Quật đã thay đổi.

Trở nên vô cùng xa lạ.

Toàn bộ Lăng Vân Quật đều ở trên trời.

Doanh Huyền cưỡi Hỏa Kỳ Lân đứng sừng sững trên hư không, còn hắn không thể bay, chỉ có thể đợi ở cửa động.

Giây tiếp theo.

Toàn bộ dãy núi nơi Lăng Vân Quật tọa lạc liền rơi xuống, dung nhập vào một thế giới trông hoàn toàn xa lạ. "Thiên Đế!" "Là Thiên Đế!" "Con thú dưới trướng Thiên Đế là Thần Thú sao?

Trông thật uy vũ!" "Lại còn toàn thân bốc lửa!" "Hơi giống Thần Thú Kỳ Lân trong truyền thuyết!" "Thiên Đế quả nhiên lợi hại, lại tìm được một con Thần Thú làm thú cưỡi!" "Bái kiến Thiên Đế!" Không đợi Đoạn Soái hoàn hồn, những tiếng hoan hô chấn động màng nhĩ vang lên từ bốn phương tám hướng.

Ào ào vang dội, vang vọng khắp bầu trời.

Hóa ra, cùng với việc Lăng Vân Quật dung nhập vào thế giới Đại Tần, không còn vật che chắn, thân ảnh của Doanh Huyền cũng xuất hiện trong mắt của chúng nhân Đại Tần. "Đó là Thần Thú sao?" Doanh Chính, Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử và những người khác ngước nhìn bầu trời, nhìn Hỏa Kỳ Lân dưới thân Doanh Huyền, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ và kính sợ.

Tuy không biết Hỏa Kỳ Lân có phải là Thần Thú hay không, nhưng có thể bay trên trời, còn có thể toàn thân bốc lửa, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Đúng lúc này, họ thấy Doanh Huyền lấy ra từ trong tay một đoạn vật gì đó giống như xương sống, thuận tay ném nó từ trên cao xuống. "Long mạch quy vị, trấn áp Cửu Châu, Đại Tần quốc vận, vạn thế vĩnh xương!" Cùng với giọng nói hùng hồn uy nghiêm vang lên, Doanh Chính và những người khác kinh hãi nhìn thấy đoạn vật thể giống như "xương sống" kia tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lắc mình một cái, hóa thành một con Thần Long dài trăm trượng! "Trời ơi, ta không bị hoa mắt chứ?" "Chà, Thiên Đế ném xuống một đoạn xương sống, biến thành Thần Long?" "Thần mẹ nó xương sống, đó chính là Thần

Long!" "Thiên Đế uy vũ!" Bách tính Đại Tần tinh thần phấn chấn, cao giọng hô hào. "Gầm!" Tiếng rồng gầm kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, Thần Long trăm trượng bay lượn một vòng trên không trung, sau đó đột ngột lao xuống, dung nhập vào long mạch bên dưới Hàm Dương của Đại Tần. "Gầm!

Gầm!

Gầm!!" Khí vận Kim Long của Đại Tần lao vút lên trời, hiện hình trên bầu trời, phát ra tiếng gầm đầy hưng phấn.

Tất cả sinh linh của Đại Tần đều cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Trong cõi u minh dường như có một loại vận may giáng xuống.

Có chuyện tốt lành to lớn.

Mà trong số mọi người, Doanh Chính với tư cách là Tần Thủy Hoàng Đế, cảm nhận trực quan nhất.

Hắn cảm ứng rõ ràng quốc vận Đại Tần đã tăng cường một đoạn, trở nên ngưng luyện ổn định hơn, thực lực của hắn ít nhất đã tăng lên bảy phần. "Đại Tần có Thiên Đế, là phúc của quả nhân, là phúc của vạn linh!" Doanh Chính trong lòng phấn chấn, cảm kích từ tận đáy lòng.

Đột nhiên.

Một giọng nói truyền vào tai hắn. "Dãy núi vừa rồi tên là Lăng Vân Quật, bên trong có không ít bí tịch võ công, còn có một võ giả của bí cảnh kia!" "Ngươi phái người thu thập một phen, có thể đưa nó vào thế giới ảo, để võ giả Đại Tần học tập!" "Vâng, Thiên Đế!" Doanh Chính lập tức nghe ra giọng của Doanh Huyền, hưng phấn đáp lời.

Sau đó.

Hắn liền dẫn theo mọi người hăm hở đến Lăng Vân Quật.

Đoạn Soái tự nhiên bị lôi đi làm việc, làm người dẫn đường, khám phá Lăng Vân Quật. "Ta đã đến thế giới Đại Tần?" "Ta thật sự đã gặp được thần tiên?" Sau khi tiếp xúc với Doanh Chính và những người khác, Đoạn Soái cũng hiểu được vị trí của mình, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết là hưng phấn hay ưu thương.

Nhưng cảm nhận được sự cường đại của võ giả Đại Tần, biết Doanh Huyền là thần tiên, Đoạn Soái có chút hưng phấn, quyết định nỗ lực tu luyện.

Hắn vốn dĩ cũng không có gì vướng bận.

Nếu không hắn cũng sẽ không ở mãi trong Lăng Vân Quật.

Về phần con trai Đoạn Lãng...

Con cháu tự có phúc của con cháu.

Hắn không quản được nhiều như vậy.

Hắn dẫn Doanh Chính và mọi người khám phá Lăng Vân Quật một lượt.

Doanh Chính thu thập toàn bộ các môn võ học như Ngạo Hàn Lục Quyết, Huyền Vũ Chân Công, Thập Cường Võ Đạo, để Hồng Hậu đưa vào thế giới ảo, cho võ giả Đại Tần học tập.

Đoạn Soái để tỏ thành ý, đã hiến võ học gia truyền của mình, Thực Nhật Kiếm Pháp, cho Doanh Chính.

Hắn cũng gia nhập Đại Tần, trở thành tử dân của Đại Tần.

Đợi đến khi hắn tiến vào thế giới ảo.

Càng thêm chấn động.

Trong lòng âm thầm mừng rỡ.

Lựa chọn của hắn không sai.

Đúng là gặp vận may lớn rồi.

Đây là tiên duyên a.

Hắn không khỏi nghĩ đến tên quỷ xui xẻo Lục Nhân Vương, không đúng, là Nhiếp Nhân Vương. "Nhiếp huynh, xem ra ngươi phúc bạc mệnh mỏng, vô duyên hưởng thụ tiên duyên bực này!" Đoạn Soái lẩm bẩm một mình. ...

Phía bên kia.

Doanh Huyền sau khi để Doanh Chính khám phá Lăng Vân Quật, liền đem Huyết Bồ Đề cấy vào Bách Thảo Viên chuyên trồng linh dược của Thiên Đình.

Trong Bách Thảo Viên có đủ các loại thảo dược, linh thực vật của thế giới Đại Tần mà Doanh Huyền di thực đến, có thể nói là dược viên phong phú nhất thế giới Đại Tần.

Chỉ cần là dược liệu có trong thế giới Đại Tần, trong dược viên đều có.

Những thứ thế giới Đại Tần không có, trong dược viên cũng có.

Ví dụ như Huyết Bồ Đề vừa mới trồng vào.

Doanh Huyền giao dược viên cho Diễm Phi, Nguyệt Thần trông coi.

Hai người bận không xuể, lại đưa cả Mộc bộ trưởng lão của Âm Dương gia là Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh, Thủy bộ trưởng lão là Nga Hoàng và Nữ Anh, Hỏa bộ trưởng lão là Đại Tư Mệnh lên, trông coi dược viên cho Doanh Huyền.

Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh và những người khác tự nhiên mừng như điên.

Cơ hội thế này, không biết bao nhiêu người tranh giành đến vỡ

đầu.

Doanh Huyền sau khi trồng Huyết Bồ Đề vào Bách Thảo Viên liền dồn ánh mắt vào phó bản mới được làm mới. 【Phó bản Mật Thất Đấu La】 Phó bản này cũng là một phó bản đơn giản, kết cấu có thể nói là sơ sài.

Một mật thất.

Một chiếc giường sắt lạnh lẽo.

Một người đàn ông.

Một người phụ nữ.

Tương tự như phó bản Long Kỵ Sĩ.

Khiến vô số nữ hoàng phẫn nộ nghiến răng.

Đương nhiên.

Người người đều mắng Tào tặc.

Người người đều là Tào tặc. "Thông quan mười phó bản, là có thể định hướng làm mới các phó bản liên quan đến nó!" Trong mắt Doanh Huyền có quang mang dũng động: "Phó bản này rất đơn giản, rất nhanh có thể hoàn thành!" "Đợi sau khi phó bản Mật Thất Đấu La hoàn thành, ta sẽ hoàn thành thông quan năm phó bản!" "Tương đương với hoàn thành một nửa!" Doanh Huyền có chút hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía nhiệm vụ phó bản. 【Phó bản Mật Thất Đấu La】 【Nhiệm vụ phó bản một: Cứu vớt Bỉ Bỉ Đông!】 【Nhiệm vụ phó bản hai: Diệt sát hoặc trấn áp Mật Thất Đấu La Thiên Tầm Tật】 "Đi hoàn thành nhiệm vụ trước!" Doanh Huyền ý niệm vừa động, tiến vào phó bản Mật Thất Đấu La.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, Doanh Huyền xuất hiện trong một gian mật thất tối tăm.

Ánh mắt lướt qua.

Mật Thất Đấu La Thiên Tầm Tật đứng trước chiếc giường sắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Bỉ Bỉ Đông đã bị hắn đánh ngất, thần sắc dữ tợn, lẩm bẩm: "Ngươi là do ta dạy dỗ nuôi lớn, là thiên tài bất thế của Võ Hồn Điện ta, sở hữu song sinh võ hồn, tất cả của ngươi đều là của ta!" "Ta quyết không cho phép ngươi và nam nhân bên ngoài xảy ra quan hệ, nhất là cùng người của gia tộc Lam Điện Phách Vương Long, ngươi vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi Võ Hồn Điện." "Ngươi là của ta!" Trong mắt Thiên Tầm Tật mang theo sự nóng bỏng nồng đậm, ánh mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào thân thể kiều diễm đầy đặn của Bỉ Bỉ Đông, giống như một con sói đói khát.

Bỉ Bỉ Đông đẹp đến kinh người, cao quý, thanh lịch, ngọt ngào, dường như mọi từ ngữ tốt đẹp đều có thể dùng trên người nàng.

Làn da trắng nõn tuyệt mỹ, dung nhan hoàn mỹ không tì vết, khiến nàng trông thật khác biệt.

Khiến người ta điên cuồng.

Trước đây Bỉ Bỉ Đông là đệ tử của hắn, lại là Thánh nữ của Võ Hồn Điện, trong lòng hắn tuy có suy nghĩ, nhưng vì danh tiếng nên không tiện ra tay.

Nay Bỉ Bỉ Đông lại muốn rời khỏi Võ Hồn Điện, hắn cuối cùng cũng không cần phải kiêng dè nữa.

Móng vuốt ma quỷ của hắn vươn về phía Bỉ Bỉ Đông đang nằm trên giường sắt.

Ông!

Đúng lúc này, Bỉ Bỉ Đông vốn bị hắn đánh ngất đột nhiên mở mắt. "Hả?" Thiên Tầm Tật giật mình, bàn tay cứng đờ giữa không trung, có chút nghi hoặc.

Với thực lực của hắn, theo tính toán của hắn, Bỉ Bỉ Đông không thể tỉnh lại nhanh như vậy.

Thậm chí sau khi xong việc nàng cũng chưa chắc đã tỉnh lại. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Bỉ Bỉ Đông nhìn chằm chằm Thiên Tầm Tật, đôi mắt đẹp long lanh, không ngờ người thầy mà nàng kính trọng, Giáo hoàng Võ Hồn Điện Thiên Tầm Tật, lại đánh ngất nàng.

Muốn làm chuyện này với nàng. "Ngươi nói ta muốn làm gì?" Bị Bỉ Bỉ Đông phát hiện, Thiên Tầm Tật ngượng ngùng trong chốc lát, sau đó trực tiếp xé rách mặt, cũng không quan tâm nữa. "Không ngờ ngươi lại tỉnh nhanh như vậy, song sinh võ hồn quả nhiên lợi hại, không hổ là thiên tài lợi hại nhất của Võ Hồn Điện ta!" Thiên Tầm Tật lập tức tự suy diễn ra nguyên nhân Bỉ Bỉ Đông tỉnh lại nhanh như vậy.

Về phần Doanh Huyền đang âm thầm ra tay đánh thức Bỉ Bỉ Đông, ngồi trên không trung xem kịch, bất kể là Thiên Tầm Tật hay Bỉ Bỉ Đông vừa được đánh thức, đều không hề phát hiện.

Đừng thấy Thiên Tầm Tật là Phong Hào Đấu La của thế giới huyền huyễn, trong giới phàm nhân được coi là cường giả đỉnh cao.

Nhưng trong mắt Doanh Huyền, quả thực yếu như sên.

Không hổ là tồn tại làm lót đường cho thế giới huyền huyễn.

Hồn lực trong cơ thể Thiên Tầm Tật cuồn cuộn, uy áp của Phong Hào Đấu La đè nén Bỉ Bỉ Đông, khiến Bỉ Bỉ Đông không thể động đậy.

Hắn nghiêm giọng nói: "Ngươi thuộc về Võ Hồn Điện, thuộc về ta, cho dù là dùng phương pháp bẩn thỉu nhất, ta cũng phải giữ ngươi lại Võ Hồn Điện." "Đến lúc đó ngươi đã không còn trong sạch, thân thể của ngươi đã thuộc về ta, ngươi còn mặt mũi nào mà ở bên cạnh

tên đàn ông kia (Ngọc Tiểu Cương)?" "Ngươi..." Bỉ Bỉ Đông gương mặt xinh đẹp trắng bệch, thất vọng, phẫn nộ, tuyệt vọng, cuối cùng hóa thành hận ý nồng đậm, mắng: "Vô sỉ!" "Ta sẽ không để ngươi được như ý!" "Ha ha ha!" Thiên Tầm Tật vẻ mặt giễu cợt, châm biếm nói: "Ngươi nghĩ rằng trước mặt một Phong Hào Đấu La, ngươi có năng lực phản kháng sao?" "Ngươi ngay cả muốn chết cũng không làm được!" Bỉ Bỉ Đông nghe vậy, đôi mắt đẹp ảm đạm, trong lòng tuyệt vọng.

Với tư cách là Thánh nữ của Võ Hồn Điện.

Chương 39

Nàng rất rõ sự cường đại và kinh khủng của Phong Hào Đấu La.

Nàng thật sự ngay cả muốn chết cũng không làm được. "Chỉ cần sau này ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ngươi vẫn là Thánh nữ của Võ Hồn Điện ta, một người dưới vạn người trên!" Thấy Bỉ Bỉ Đông tuyệt vọng bất lực, Thiên Tầm Tật trong lòng đắc ý, vừa dụ dỗ ngon ngọt, vừa một lần nữa đưa móng vuốt ma quỷ về phía Bỉ Bỉ Đông.

Giây tiếp theo.

Ngay khi Thiên Tầm Tật kích động hưng phấn, sắp chạm vào Bỉ Bỉ Đông.

Một giọng nói lười biếng đầy giễu cợt đột nhiên vang lên.

Trong không gian mật thất kín bưng này, giọng nói không lớn nhưng lại như sấm sét vang trời. "Ồ, Phong Hào Đấu La rất mạnh sao?" Thân thể Thiên Tầm Tật run lên, bàn tay cứng đờ giữa không trung.

Không khí ngưng đọng.

Tĩnh!

Tĩnh lặng như chết! ... "Ồ, Phong Hào Đấu La rất mạnh sao?" Giọng nói lười biếng giễu cợt lọt vào tai Thiên Tầm Tật, như sét đánh giữa trời quang, tiếng sấm nổ vang, trong đầu hắn nổ tung một tiếng.

Đây là mật thất của Giáo Hoàng Điện.

Giáo Hoàng Điện là kiến trúc hùng vĩ nhất toàn bộ Đấu La Đại Lục, Võ Hồn Thành cũng chính vì Giáo Hoàng Điện mà trở thành thánh địa của tất cả Hồn Sư!

Nơi đây tập trung rất nhiều cường giả Hồn Sư của Võ Hồn Điện, có thể nói là nơi nghiêm ngặt, thần thánh nhất Đấu La Đại Lục.

Nay lại có người lẻn vào đây một cách lặng lẽ.

Hắn, Giáo hoàng Võ Hồn Điện, Phong Hào Đấu La cường công hệ cấp 95, lại không hề hay biết! "Xem ra Võ Hồn Điện cần phải chỉnh đốn lại một phen rồi!" Thiên Tầm Tật vừa kinh hãi vừa tức giận.

Kinh hãi là kẻ đến có thể rất mạnh, lại có thể khiến hắn không chút hay biết mà lẻn vào mật thất của hắn.

Tức giận là Võ Hồn Điện, thế lực mạnh nhất Đấu La Đại Lục, lại có phòng ngự lỏng lẻo như vậy, để kẻ địch lẻn vào đến tận đây.

Những ý niệm này chỉ thoáng qua, ngay khi nghe thấy giọng nói, Thiên Tầm Tật liền đột ngột ngẩng đầu, dưới chân từng cái Hồn Hoàn sáng lên.

Hoàng, Hoàng, Tử, Tử, Hắc, Hắc, Hắc, Hắc, Hắc, chín cái Hồn Hoàn.

Cùng với sự xuất hiện của Hồn Hoàn, một tôn Lục Dực Thiên Sứ Võ Hồn hiện ra sau lưng Thiên Tầm Tật, tôn lên vẻ thần thánh uy nghiêm của hắn. "Ngươi là ai?" Ngay khi nhìn thấy Doanh Huyền, trong mắt Thiên Tầm Tật lộ ra một tia kinh ngạc.

Không ngờ người đến lại trẻ như vậy.

Trông chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Một người như vậy làm sao có thể lẻn vào mật thất của hắn? "Đẹp trai quá!" Bỉ Bỉ Đông cũng nhìn thấy Doanh Huyền, tâm thần chấn động, lại bị dung nhan hoàn mỹ, khí chất lười biếng mà thoát tục của Doanh Huyền làm cho chấn động và hấp dẫn.

Nàng tuy không phải là kẻ mê trai, nhưng đây là lần đầu tiên nàng

thấy một người đàn ông siêu phàm đẹp trai như vậy!

Hắn đứng đó, phảng phất như một vầng mặt trời rực rỡ, che lấp đi mọi ánh sáng trên thế gian, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy chói mắt, ngược lại rất ấm áp dễ chịu.

Chỉ là cảm nhận được sát ý lạnh lẽo lan tỏa trên người Thiên Tầm Tật, Bỉ Bỉ Đông không khỏi lo lắng cho Doanh Huyền.

Tuy nàng không biết Doanh Huyền vào đây bằng cách nào.

Nhưng nhìn khuôn mặt trẻ trung của Doanh Huyền, cho dù có là thiên tài đến đâu, cũng nhiều nhất chỉ là Hồn Tông, Hồn Vương, cho dù có lên đến Hồn Đế, Hồn Thánh.

Trước mặt Thiên Tầm Tật, một Phong Hào Đấu La cấp 95, cũng chẳng khác nào con kiến! "Công tử, ngài không phải là đối thủ của hắn, mau đi đi!" Bỉ Bỉ Đông kinh hô.

Tuy nàng không quen biết Doanh Huyền, nhưng Doanh Huyền xuất hiện ở đây, cũng xem như đã giúp nàng một tay, nàng không muốn Doanh Huyền vô cớ bỏ mạng. "Đi?" Thiên Tầm Tật cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Trước mặt bản Giáo hoàng, ngươi nghĩ hắn đi được sao?" Doanh Huyền đã phá hỏng chuyện tốt của hắn, sao hắn có thể để Doanh Huyền rời đi. "Phong Hào Đấu La rất mạnh sao?" Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Thiên Tầm Tật, Doanh Huyền vẻ mặt đầy hứng thú, tay phải từ từ giơ lên, duỗi ra một ngón tay chọc về phía trán Thiên Tầm Tật. "Ha ha ha, đúng là kẻ không biết thì không sợ, tên nhà quê từ đâu đến, lại ngay cả Phong Hào Đấu La cũng không biết, còn dám ra tay với ta?" Thiên Tầm Tật không nhịn được ôm bụng cười lớn, châm biếm nói: "Tiểu tử, tuy không biết ngươi dùng thủ đoạn gì lẻn vào đây, nhưng hôm nay sẽ cho ngươi kiến thức một chút về sự lợi hại của Phong Hào Đấu La!" Dứt lời, sắc mặt Thiên Tầm Tật lập tức lạnh lẽo, sát ý lạnh lẽo cuộn trào ra. "Đệ ngũ

hồn kỹ: Thiên Sứ Quang Nhận!" Cùng với giọng nói của Thiên Tầm Tật vang lên, xung quanh hắn phóng ra mười lăm thanh quang kiếm nhỏ màu vàng, sau đó mười lăm thanh quang kiếm nhỏ màu vàng này hội tụ thành một thanh quang kiếm lớn màu vàng.

Hắn nắm chặt thanh quang kiếm màu vàng, chém về phía Doanh Huyền, uy lực đủ để chém đôi một ngọn núi. "Xong rồi!" Bỉ Bỉ Đông vẻ mặt tuyệt vọng bi thương, dường như đã thấy cảnh Doanh Huyền bị một kiếm chém thành hai nửa.

Đây là Vạn Niên Hồn Kỹ.

Ngay cả Phong Hào Đấu La bình thường cũng không dám coi thường.

Doanh Huyền chết chắc rồi. "Hừ, chết dưới Vạn Niên Hồn Kỹ của bản Giáo hoàng, cũng là vinh hạnh của ngươi!" Thiên Tầm Tật cười lạnh, trong mắt hắn Doanh Huyền chỉ là một tên nhà quê, ngay cả Phong Hào Đấu La cũng không biết, có thể lẻn vào đây, chắc chắn là có Hồn Kỹ đặc thù nào đó.

Dù sao Hồn Kỹ cũng muôn hình vạn trạng, năng lực gì cũng có.

Có thể lẻn vào đây cũng không phải là không thể.

Rắc!

Giây tiếp theo.

Vẻ mặt Thiên Tầm Tật ngưng đọng, trợn to mắt, không thể tin nổi.

Thiên Sứ Quang Nhận do Vạn Niên Hồn Kỹ của hắn ngưng tụ, khi chạm vào ngón tay thon dài như ngọc của Doanh Huyền, lại vỡ nát như đậu phụ. "Làm sao có thể?" Thiên Tầm Tật kinh hãi nhìn Doanh Huyền, nhìn ngón tay đang chọc tới, trong đôi mắt không thể tin nổi lộ ra vẻ kinh sợ.

Trong mắt hắn, thứ đang chọc tới đã không còn là một ngón tay, mà là một cây cột chống trời.

Hắn sẽ chết!

Toàn thân mỗi một tế bào đều run rẩy, sợ hãi.

Hắn muốn né tránh.

Hắn muốn phản kháng.

Hắn muốn thi triển Hồn Kỹ lợi hại hơn.

Hắn còn có Võ Hồn Chân Thân.

Nhưng giờ khắc này.

Hắn lại kinh hãi phát hiện, một luồng khí cơ kinh khủng vô hình đang đè nén trên người hắn, bất kể là Hồn Kỹ khác hay Võ Hồn Chân Thân, đều không thể thi triển.

Thậm chí hắn ngay cả đầu ngón tay cũng khó mà động đậy! "Ngươi..." Một ý niệm kinh khủng đến nghẹt thở hiện lên trong đầu Thiên Tầm Tật, hắn há to miệng, kinh hô: "Ngươi là Thần..." Phụt!

Những lời còn lại của Thiên Tầm Tật chưa kịp nói ra, mi tâm liền bị Doanh Huyền một ngón tay xuyên thủng, triệt để xóa sổ. "Hít!" Bỉ Bỉ Đông đôi mắt đẹp mở to, chấn động và ngây ngốc.

Nàng không bao giờ ngờ rằng kết cục lại như vậy.

Nàng đoán đây là một trận chiến nghiền ép.

Nhưng không đoán được người bị nghiền ép lại là thầy của mình, Giáo hoàng Võ Hồn Điện Thiên Tầm Tật.

Nàng nghe được những lời cuối cùng chưa nói hết của Thiên Tầm Tật, trong lòng sóng cuộn biển gầm. "Ngài ấy là thần linh sao?" "Cũng chỉ có thần linh mới mạnh mẽ như vậy, và trông trẻ như vậy thôi!"

Thần linh có thể dễ dàng giết chết Thiên Tầm Tật.

Thần linh có thể trường sinh bất lão, trông tự nhiên sẽ trẻ.

Nghĩ đến đây.

Bỉ Bỉ Đông vội vàng từ trên giường sắt bò dậy, cúi người chào Doanh Huyền, giọng nói nhẹ nhàng, lời nói như châu ngọc: "Tiểu nữ tử Bỉ Bỉ Đông, đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp, đại ân đại đức, không có gì báo đáp..." "Không có gì báo đáp?" Thân ảnh Doanh Huyền trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Bỉ Bỉ Đông, ghé sát vào má nàng, nhìn vào đôi mắt tinh xảo tuyệt mỹ của nàng, trêu chọc nói: "Không có gì báo đáp, vậy là lấy thân báo đáp, hay là kiếp sau làm trâu làm ngựa?" "A..." Bỉ Bỉ Đông giật mình, không ngờ Doanh Huyền đột nhiên xuất hiện, lại còn ở gần nàng như vậy, thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của Doanh Huyền.

Nàng theo bản năng ngả người ra sau, trọng tâm không vững, ngã xuống đất.

Doanh Huyền nhanh tay lẹ mắt, đưa tay ra đỡ, liền ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Bỉ Bỉ Đông.

Dùng sức kéo một cái, Bỉ Bỉ Đông liền thuận thế ngã vào lòng Doanh Huyền.

Khí tức nam tính nồng đậm ập đến, thân thể Bỉ Bỉ Đông run lên một cái, đôi tay ngọc thon thả chống lên lồng ngực rắn chắc của Doanh Huyền.

Gương mặt vốn hơi tái nhợt bỗng nhiên ửng lên một vệt hồng.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía Doanh Huyền.

Vừa hay.

Doanh Huyền cúi đầu nhìn nàng.

Một trên một dưới.

Bất ngờ không kịp đề phòng, bờ môi đỏ mọng của nàng và Doanh Huyền chạm vào nhau. "Ưm~" Bỉ Bỉ Đông trợn to mắt, nụ hôn đầu của nàng cứ thế mà mất sao? "Ách..." Doanh Huyền cũng có chút bất ngờ, hắn thật sự không cố ý.

Đây là trùng hợp.

Đây là tai nạn.

Nhưng tai nạn đã xảy ra rồi, Doanh Huyền rèn sắt khi còn nóng.

Bàn tay to đang ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Bỉ Bỉ Đông đột nhiên dùng sức, sau đó mạnh mẽ hôn xuống.

Bùm!

Đầu óc Bỉ Bỉ Đông nổ tung một tiếng, một mảnh hỗn độn trống rỗng, mất đi khả năng suy nghĩ.

Gò má, cổ của nàng trong nháy mắt đỏ bừng như máu.

Giờ khắc này, phảng phất như có người thả một con nai nhỏ vào trong tim Bỉ Bỉ Đông.

Sau đó nói với Bỉ Bỉ Đông một tiếng "Ta sắp đâm rồi đây!", rồi hung hăng chạy loạn trong tim Bỉ Bỉ Đông. "Trời ơi, đây là Thần giới sao?" Bỉ Bỉ Đông đưa đôi mắt đẹp đánh giá ngọc đình trong tảng đá lớn, lòng đầy hiếu kỳ, chấn động, thấp thỏm, một trái tim như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, rối bời không yên.

Nàng đi theo bên cạnh Doanh Huyền, đầu óc mê man như đang trong mơ.

Người thầy mà nàng kính trọng nhất từ nhỏ lại đê tiện vô sỉ đến thế, đánh ngất nàng rồi đưa đến mật thất, định làm chuyện cầm thú với nàng.

Chuyện này đã lật đổ hoàn toàn tam quan của nàng.

Càng không ngờ tới là, ngay lúc nàng tuyệt vọng bất lực, một người đàn ông hoàn mỹ đến không giống người thường đột nhiên xuất hiện cứu nàng.

Một chiêu đã miểu sát Thiên Tầm Tật, người thầy từng như một vị thần trong lòng nàng.

Cuối cùng, nàng còn mơ màng đánh mất nụ hôn đầu.

Nghĩ đến mọi chuyện vừa xảy ra trong mật thất, ánh mắt Bỉ Bỉ Đông né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt Doanh Huyền.

Lúc này, gò má nàng vẫn nóng hổi, mặt đỏ tai hồng, trái tim đập loạn như nai con.

Khi đó, lúc nàng tỉnh táo lại, trong lòng có chút tuyệt vọng, tưởng rằng mình vừa thoát hang sói lại vào miệng cọp.

Đối mặt với Thiên Tầm Tật, nàng còn không có sức phản kháng, huống chi là Doanh Huyền, người đáng sợ hơn Thiên Tầm Tật cả nghìn vạn lần.

Nhìn chiếc giường sắt lạnh lẽo, Bỉ Bỉ Đông vốn tưởng rằng mình vẫn không thoát khỏi số phận ban đầu, thì Doanh Huyền lại buông nàng ra, sau đó đưa nàng rời khỏi mật thất.

Lúc này, nàng mới phát hiện, mình đã không còn ở Đấu La Đại Lục, mà đã đến một thế giới tên là Đại Tần.

Chương 40

Nàng không thể trở về được nữa.

Ít nhất là bây giờ không thể. "Ngao ô ~~" Đột nhiên, một tiếng gầm non nớt vang lên, Bỉ Bỉ Đông hoàn hồn, liền thấy một tiểu gia hỏa màu vàng kim nhảy vào lòng Doanh Huyền. "Đây là hồn thú sao?" Bỉ Bỉ Đông đánh giá Hỏa Kỳ Lân, mang theo vẻ hiếu kỳ đậm đặc.

Trông nó có vẻ khác biệt với hồn thú, cảm giác rất bất phàm. "Tiểu Hỏa!" Doanh Huyền ôm lấy Hỏa Kỳ Lân, hung hăng xoa một cái.

Phải nói rằng, tuy trên người tiểu gia hỏa này có long lân, nhưng lại không hề cấn tay, ngược lại còn có cảm giác ôn nhuận như ngọc.

Cảm giác sờ vào siêu tuyệt.

Hỏa Kỳ Lân ngẩng đầu, cọ cọ vào lòng bàn tay Doanh Huyền, vẻ mặt hưởng thụ, hệt như một chú chó nhỏ đang lấy lòng chủ nhân.

Nhìn Hỏa Kỳ Lân ngốc manh, trái tim thiếu nữ của Bỉ Bỉ Đông như tan chảy, muốn vuốt ve một cái, nhưng lại không dám. "Thiên Đế!" Lúc này, Tiểu Long Nữ đi tới, vừa lúc gặp được Doanh Huyền. "Long Nhi, nàng đến thật đúng lúc!" Doanh Huyền chỉ vào Bỉ Bỉ Đông, nói: "Nàng ấy tên là Bỉ Bỉ Đông, nàng đưa nàng ấy xuống, sắp xếp chỗ ở." "Vâng!" Tiểu Long Nữ gật đầu, đưa Bỉ Bỉ Đông rời đi.

Qua trò chuyện, Bỉ Bỉ Đông phát hiện kinh nghiệm của Tiểu Long Nữ lại vô cùng tương tự với mình.

Đều đến từ thế giới khác, đều là lúc sắp bị làm bẩn thì được Doanh Huyền ra tay cứu giúp.

Vì kinh nghiệm tương tự này, hai người nhanh chóng trở thành tỷ

muội tốt.

Thông qua Tiểu Long Nữ, Bỉ Bỉ Đông hiểu biết nhiều hơn về thế giới Đại Tần.

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Long Nữ, nàng đăng ký tài khoản trên Trí Võng, sau đó cùng Tiểu Long Nữ tiến vào thế giới ảo. "Đây là thế giới ảo sao?" "Thật thần kỳ!" Bỉ Bỉ Đông đưa tay véo véo cánh tay mình, rồi lại nắm lấy tay Tiểu Long Nữ, cảm giác y hệt như trong hiện thực.

Nếu không phải nàng biết rõ đây là thế giới ảo, nàng còn tưởng rằng chân thân mình đã đến một thế giới khác. "Những thứ này đều do Thiên Đế kiến lập!" Gương mặt thanh lãnh của Tiểu Long Nữ bất giác mang theo một tia sùng bái, lời nói như châu ngọc, mang theo kinh thán: "Nguyên bản thế giới Đại Tần bảy nước cùng tồn tại, hỗn loạn không chịu nổi, bá tánh khổ sở, thây chết đầy đồng!" "Sau khi Thiên Đế xuất hiện, không chỉ thống nhất thiên hạ, khiến tất cả mọi người đều được ăn no mặc ấm, mà còn có thể tu luyện võ đạo!" Tiểu Long Nữ đưa Bỉ Bỉ Đông đến trước một tòa các lầu hùng vĩ, giới thiệu: "Đây là Vạn Đạo Lâu, do Thủy Hoàng Đế và Hồng Hậu thương lượng rồi quyết định xây dựng!" "Tên là do Thiên Đế tự mình đặt!" "Bên trong có công pháp của Chư Tử Bách Gia do Thủy Hoàng Đế thu thập, có Long Cân Hổ Cốt Quyền do Thiên Đế tự sáng tạo để phổ cập toàn dân, còn có một số công pháp đến từ các thế giới bí cảnh!" "Chúng ta vào xem đi!" Tiểu Long Nữ kéo tay Bỉ Bỉ Đông đi về phía Vạn Đạo Các. "Ta cũng có thể vào sao?" Bỉ Bỉ Đông có chút bất ngờ, nhìn Tiểu Long Nữ, trái tim đập thình thịch.

Hệ thống tu luyện của Đấu La Đại Lục, đầu tiên là thức tỉnh võ hồn, sau đó minh tưởng tu luyện hồn lực, thu hoạch hồn hoàn, trở thành Hồn Sư.

Hoàn toàn khác biệt với võ đạo của thế giới Đại Tần.

Bỉ Bỉ Đông rất tò mò về võ đạo.

Nhưng nàng là một người ngoài, liệu có được phép học công pháp võ đạo không? "Đương nhiên là được!" Giọng nói của Tiểu Long Nữ dị thường khẳng định: "Hiện nay hơn một nửa người trong thế giới Đại Tần không phải là người nguyên bản của thế giới Đại Tần, mà là từ các thế giới khác dung nhập vào!" "Thiên Đế bệ hạ, lòng dạ rộng lớn, hải nạp bách xuyên, tất cả những ai gia nhập Đại Tần đều được đối xử như nhau, chỉ mong thiên hạ người người như rồng!" "Những công pháp công khai ở đây, nàng đều có thể học!" "Thiên Đế thật vĩ đại vô tư!" Bỉ Bỉ Đông kinh ngạc không thôi, hưng phấn đi theo Tiểu Long Nữ vào Vạn Đạo Các. "Vạn Xuyên Thu Thủy, Bạch Lộ Khi Sương, Tọa Vong Tâm Pháp, Huyền Vũ Chân Công…" Bỉ Bỉ Đông cầm từng bản công pháp lên xem.

Những công pháp này tu luyện nội lực, chân khí.

Nhưng nàng cảm thấy những công pháp này cũng có sự trợ giúp rất lớn đối với việc tu luyện hồn lực của mình.

Phải biết rằng Đấu La Đại Lục không có phương pháp tu luyện hồn lực cụ thể, tu luyện đều dựa vào minh tưởng, hoặc làm một số bài tập đơn giản. "Nếu ta tìm một bản công pháp để tu luyện, hồn lực của ta sẽ có thể tăng lên nhanh chóng!" Hơi thở của Bỉ Bỉ Đông không khỏi dồn dập, bất kỳ một bản công pháp nào ở đây, nếu lọt ra Đấu La Đại Lục, tất sẽ gây ra vô số trận huyết vũ tinh phong.

Ngay cả Võ Hồn Điện của họ cũng sẽ tranh giành đến vỡ đầu chảy máu.

Công pháp có thể tăng nhanh hồn lực, đối với Hồn Sư của Đấu La Đại Lục mà nói, còn quý hơn cả hồn thú mười vạn năm.

Đó là thứ có thể dùng làm trấn tông chi bảo, truyền thừa từ đời này sang đời khác, là nền tảng và bảo chứng cho sự hưng thịnh của một thế lực.

Nhân vật chính Đường Tam vì sao có thể sống ung dung tự tại ở Đấu La Đại Lục?

Chẳng phải là vì hắn có công pháp và phương pháp chế tạo ám khí của Đường Môn từ một thế giới võ hiệp sao.

Kỳ thực Đường Môn ở thế giới võ hiệp cũng chẳng là gì.

Nội công tâm pháp Huyền Thiên Công của nó, so với Huyền Vũ Chân Công của Thập Cường Võ Giả Võ Vô Địch trong thế giới Phong Vân, e rằng không thể so sánh được. "Nhưng không có hồn hoàn, hồn lực tăng nhanh đến mấy cũng vô dụng!" Nghĩ đến đây, Bỉ Bỉ Đông nhíu mày.

Hệ thống Hồn Sư của Đấu La Đại Lục trăm cấp thành thần, hồn lực cứ mỗi mười cấp lại cần phải săn giết một hồn thú, thu hoạch hồn hoàn, sau đó mới có thể tiếp tục tăng lên.

Ví dụ như một người mới học, sau khi hồn lực tăng đến cấp mười, nếu không thu hoạch hồn hoàn, hắn sẽ vĩnh viễn bị kẹt ở cấp mười, không thể thăng cấp. "Nếu ở đây không thể thu được hồn hoàn, vậy ta trực tiếp tu võ đạo!" Bỉ Bỉ Đông nhanh chóng đưa ra quyết định trong lòng.

Nàng không phải quyết định vội vàng, mà là thật sự cảm thấy võ đạo mạnh hơn Hồn Sư.

Hồn Sư ngay cả công pháp tu luyện cũng không có, còn về hồn kỹ, càng nực cười hơn, hoàn toàn dựa vào cướp đoạt.

Hồn kỹ mà Hồn Sư dùng trong chiến đấu đều là thông qua săn giết hồn thú để thu hoạch hồn hoàn, do hồn hoàn tự mang theo, nhận được

hồn kỹ gì, hoàn toàn dựa vào ý trời.

Lúc mọi người chiến đấu, trước tiên đứng yên, sau đó khai võ hồn, rồi phóng thích hồn kỹ đối quyết, còn phải niệm hồn chú.

Lão tử có cây xúc xích lớn.

Lão tử có cây xúc xích nấm. ...Giống như trò trẻ con vậy.

Cũng chẳng trách Đường Tam chỉ dựa vào ám khí là có thể đại sát tứ phương, giết cho các cường giả Hồn Sư phải vứt mũ bỏ giáp. "Vô Nhị Đao Pháp, Vấn Thiên Thương Quyết, Thiên Mệnh Kiếm Đạo…" Bỉ Bỉ Đông nhìn từng môn võ công cường đại, so với hồn kỹ hoàn toàn dựa vào hồn thú, dựa vào ý trời để có được, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Vĩ lực quy về tự thân, không cần khai võ hồn, không cần niệm chú ngữ...

Càng không cần phân chia hệ cường công, hệ mẫn công, hệ khống chế, hệ phòng ngự, hệ trị liệu, hệ phụ trợ, hệ thực phẩm, hệ triệu hoán, hệ sức mạnh, hệ viễn công.

Giống như hệ trị liệu, hệ phụ trợ, cơ bản không có lực công kích, chỉ có thể dựa vào người khác.

Đánh nhau cần phải tổ đội.

Nhưng võ đạo thì khác, muốn tốc độ nhanh, có thể tu luyện các loại khinh công tăng tốc độ, muốn phòng ngự mạnh, có thể tu luyện thể công pháp.

Nhục thân đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Ám khí rất khó phá phòng.

Không giống như Hồn Sư, ngay cả Hồn Sư hệ phòng ngự, nếu không khai võ hồn, phóng thích hồn kỹ, nhục thân yếu ớt vô cùng.

Một cái ám khí nhỏ cũng có thể giết chết. "Ta muốn tu võ đạo!" Bỉ Bỉ Đông hạ quyết tâm, nàng không chọn những công pháp võ kỹ hoa hòe hoa sói khác, chỉ chọn Long Cân Hổ Cốt Quyền.

Nàng tu luyện võ đạo, tương đương với bắt đầu lại từ đầu.

Long Cân Hổ Cốt Quyền đối với người mới học là thích hợp nhất, cũng là để đặt nền móng. "Long tỷ tỷ, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn!" Bỉ Bỉ Đông chắp tay nói.

Nàng chưa từng tiếp xúc với võ đạo, tuy trong thế giới ảo có video Doanh Huyền diễn luyện quyền pháp, nhưng có một võ giả đích thân chỉ điểm, tuyệt đối có thể giúp nàng bớt đi rất nhiều đường vòng, làm ít công to! "Không vấn đề, có vấn đề gì, cứ hỏi ta, nếu ta không hiểu còn có thể đi tìm Thiên Đế bệ hạ!" Tiểu Long Nữ vui vẻ đồng ý, sau đó đưa Bỉ Bỉ Đông luyện tập Long Cân Hổ Cốt Quyền trong thế giới ảo. … Bên kia.

Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền nằm trên ghế bập bênh, tắm nắng, Hỏa Kỳ Lân nằm trên ngực hắn, lười biếng, như một con mèo nhỏ lười biếng.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận sự ấm áp của ánh mặt trời, ý thức tiến vào bảng hệ thống. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Mật Thất Đấu La!" "Phần thưởng: Thẻ Treo Máy Công Pháp một tấm (vĩnh cửu), sau khi sử dụng, công pháp có thể tự động tu luyện, hai mươi bốn giờ không gián đoạn!" "Vãi!

Thẻ Treo Máy Công Pháp?" Doanh Huyền đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên quang mang khó tả, hưng phấn nói: "Thật quá tuyệt vời!" "Một môn công pháp trưởng thành là phải tự biết tu luyện!" … "Sử dụng Thẻ Treo Máy Công Pháp!" Doanh Huyền không thể chờ đợi

được nữa mà sử dụng, tuy lần này chỉ có một phần thưởng, nhưng phần thưởng này lại rất hợp ý Doanh Huyền.

Huống chi phó bản như Mật Thất Đấu La, đối với Doanh Huyền không có chút khó khăn nào, lật tay là có thể hoàn thành.

Độ khó thấp, thời gian ngắn, phần thưởng lớn.

Loại phó bản này, Doanh Huyền chỉ muốn nói, cho ta thêm một tá!

Ông ông!

Theo việc sử dụng Thẻ Treo Máy Công Pháp, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh tự động vận chuyển.

Bất kể là ngủ, tu luyện, hay làm chuyện khác, đều không ảnh hưởng đến việc treo máy tu luyện.

Nói cách khác, một ngày hai mươi bốn giờ, không lúc nào là không tu luyện.

Tu vi của Doanh Huyền, nằm không cũng có thể nhanh chóng tăng cường. "Thật quá tuyệt!" Cảm nhận sự mạnh mẽ của Thẻ Treo Máy Công Pháp, Doanh Huyền vô cùng hài lòng.

Hắn đưa ý thức nhìn vào bảng hệ thống.

Phó bản mới đã được làm mới. "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Đại Minh Sùng Trinh!" "Nhiệm vụ phó bản một: Trấn áp hoặc giết chết Sùng Trinh Hoàng đế!" "Nhiệm vụ phó bản hai: Trấn áp hoặc giết chết Viên Thừa Chí!" "Nhiệm vụ phó bản ba: Chưởng khống bảy thành cương vực Đại Minh trở lên!" "Là một phó bản lớn giống như Tam Quốc!" Doanh Huyền mắt sáng lên, "Nhưng khác với phó bản Tam Quốc, phó bản Đại Minh Sùng Trinh lại là cả một tinh cầu!" Phó bản lớn tiêu tốn nhiều thời gian, nhưng sau khi thông quan, dung nhập nó vào thế giới Đại Tần, có thể tăng cường thế giới Đại Tần rất nhiều.

Phó bản nhỏ liên quan đến cương vực nhỏ, có thể nhanh chóng thông quan, nhưng cũng vì cương vực quá nhỏ, dung nhập vào thế giới Đại Tần cũng không có tác dụng lớn.

Giống như phó bản Long Kỵ Sĩ, phó bản Lăng Vân Quật, phó bản Mật Thất Đấu La.

Một mảnh đất, một dãy núi, một mật thất.

Dung nhập vào thế giới Đại Tần, căn bản không tạo nổi một gợn sóng! "May là chỉ cần nắm giữ bảy thành cương vực Đại Minh trở lên, chứ không phải bảy thành cương vực của cả phó bản, nếu không thời gian bỏ ra sẽ nhiều hơn!" Doanh Huyền rất hài lòng về điểm này.

Bỏ ra ít, thu hoạch lớn.

Mạnh hơn phó bản Tam Quốc nhiều.

Không hề trì hoãn.

Doanh Huyền để Hồng Hậu thông báo cho Doanh Chính. "Thiên Đế, chẳng lẽ có thế giới bí cảnh mới sao?" Doanh Chính đến Huyền Thiên Cung, sau khi hành lễ, nhìn Doanh Huyền, trong mắt đầy vẻ mong đợi.

Hắn bây giờ rất nghiện việc đi phó bản. "Không sai!" Doanh Huyền gật đầu, rất hài lòng với dáng vẻ tích cực khai cương thác thổ, nhiệt tình dâng cao của đám người làm công. "Thế giới bí cảnh lần này tương tự như bí cảnh Tam Quốc, là bí cảnh Đại Minh!" Doanh Huyền chậm rãi nói.

Doanh Chính mắt sáng lên, kích động nói: "Có phải là Minh triều sau Đại Tần hơn một nghìn năm không?" Hắn đã xem lịch sử Việt Nam trong bí cảnh Sinh Hóa, biết lịch sử hơn hai nghìn năm sau Đại Tần, biết Minh triều do Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương thành lập. "Không sai, chỉ là Minh triều này có công pháp võ đạo, nhưng cường

giả bên trong ước chừng cũng chỉ cỡ Tiên Thiên, không đáng nhắc tới!" "Bí cảnh này vừa lúc đang ở thời kỳ cuối Minh triều, Lý Tự Thành sắp công phá kinh thành, Sùng Trinh Hoàng đế treo cổ trên cây hòe ở Môi Sơn!" Doanh Huyền nhìn Doanh Chính: "Chuyến này cũng có ba nhiệm vụ, bắt sống hoặc giết chết Sùng Trinh, Viên Thừa Chí, nhanh chóng chưởng khống bảy thành cương vực Đại Minh trở lên!" "Viên Thừa Chí là con của Viên Sùng Hoán, sau khi Viên Sùng Hoán chết, bái nhập Hoa Sơn phái, trở thành võ giả giang hồ!" "Coi như là cường giả đỉnh cao của bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh!" "Lát nữa ta sẽ đặt cửa vào bí cảnh ở ngoài Hàm Dương, các ngươi chuẩn bị xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào, không cần xin chỉ thị của ta nữa!" "Vâng, Thiên Đế!" Doanh Chính cung kính cúi đầu, sau đó kích động rời đi.

Nhìn Doanh Chính rời đi, Doanh Huyền vung tay, cửa vào phó bản Đại Minh Sùng Trinh là một cánh cổng đồng lớn từ trên trời giáng xuống, rơi xuống ngoài thành Hàm Dương. "Mau nhìn kìa!

Là cánh cổng đồng thông đến hai giới!" "Thiên Đế bệ hạ lại mở ra một thế giới bí cảnh mới!" "Không biết lần này là thế giới bí cảnh gì?" "Không biết ta có thể vào không?" Nhìn thấy cánh cổng đồng, vô số cường giả ở Hàm Dương sôi sục.

Các cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử đều ngồi không yên.

Lần trước thám hiểm thế giới Sinh Hóa, bọn họ lập công lớn nhất, không chỉ nhận được các loại ban thưởng của Doanh Chính, còn được Doanh Huyền ban cho tiên nhưỡng, thực lực tăng mạnh.

Bọn họ đều muốn lại lần nữa lập công, nhận được ban thưởng của Doanh Huyền.

Huống chi thám hiểm thế giới bí cảnh, đối với tu luyện của bọn họ cũng có sự trợ giúp rất lớn.

Võ đạo không phải là bế quan tạo xa.

Kiến thức càng nhiều càng rộng, xúc loại bàng thông, mới có thể nhanh chóng nâng cao tu vi và tâm cảnh.

Chương 41

Mà rất nhiều cường giả trước đó không có cơ hội lập công lại càng khao khát thám hiểm thế giới bí cảnh, dù sao bọn họ đã chậm một bước rồi, không thể chậm hơn nữa.

Chẳng mấy chốc, các văn thần võ tướng và cường giả võ đạo của Đại Tần đều nhận được thông báo của Doanh Chính, tập trung tại Chương Đài Cung trong thế giới ảo.

Mọi người ý niệm vừa động, tiến vào thế giới ảo, sau đó trong nháy mắt đến Chương Đài Cung hùng vĩ hơn trong hiện thực cả nghìn vạn lần. "Thiên Đế bệ hạ cuối cùng cũng mở bí cảnh thế giới rồi, lần này yêm Trương Phi cuối cùng cũng có thể thể hiện tài năng!" Trương Phi giọng như chuông đồng, mặt đầy phấn khích.

Lần trước bí cảnh Sinh Hóa không có đất dụng võ, khiến hắn tiếc nuối rất lâu.

Lần này thế nào cũng không thể bỏ lỡ. "Bại tướng dưới tay, cũng dám khoe khoang!" Lữ Bố khóe miệng nhếch lên, trào phúng. "Tên nô tài ba họ nhà ngươi, muốn ăn đòn phải không?" Trương Phi nổi giận, nắm chặt nắm đấm, định ra tay. "Dực Đức, không được vô lễ!" Lưu Bị kéo Trương Phi lại, quát.

Đây không phải là nhà mình, mà là Chương Đài Cung uy nghiêm trang trọng. "Hừ, tên nô tài ba họ, ngươi cứ đợi đấy cho ta!" Trương Phi nói một câu cay độc với Lữ Bố, tuy hắn chưa bao giờ thắng được Lữ Bố, nhưng thua người không thua trận.

Nhưng hắn cũng không dám làm loạn ở Chương Đài Cung. "Thủy Hoàng Đế bệ hạ giá đáo!" Ngay lúc mọi người đang ồn ào, giọng nói the thé âm hiểm của Triệu Cao vang lên từ phía sau.

Chương Đài Cung vốn náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người đứng nghiêm chỉnh.

Ngay cả Trương Phi cũng không ngoại lệ. "Bái kiến Thủy Hoàng Đế bệ hạ!" Mọi người hành lễ xong, Doanh Chính nhìn mọi người, đi thẳng vào vấn đề: "Chắc hẳn các vị đều đã đoán được mục đích trẫm triệu tập các vị hôm nay!" "Không sai, Thiên Đế đã mở ra một thế giới bí cảnh mới!" "Một thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh tương tự như Tam Quốc!" "Đại Minh Sùng Trinh?" "Theo lịch sử Việt Nam trong bí cảnh Sinh Hóa, là thế giới hơn một nghìn năm sau Đại Tần của chúng ta?" "Sùng Trinh là hoàng đế cuối cùng của Đại Minh!" "Lũ da heo hoang sắp nam hạ rồi?" Các văn võ đại thần đã xem lịch sử Việt Nam trong bí cảnh Sinh Hóa đều phản ứng lại, có chút kích động, có chút hưng phấn. "Bệ hạ, vi thần xin đi đánh trận, chỉ cần mười vạn đại quân, vi thần nhất định sẽ chiếm được thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh!" Vương Tiễn lập tức bước lên một bước, nói chắc như đinh đóng cột. "Vãi!

Lão già Vương Tiễn này thật gian manh!" Một đám võ tướng thầm mắng trong lòng.

Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi, quý tộc cũ của Hàn quốc, theo sát nói: "Bệ hạ, vi thần trung thành với Đại Tần, hưởng long ân của Đại Tần, nhưng chưa lập được tấc công nào, trong lòng khó yên!" "Vi thần xin đi đánh trận, chỉ cần mười vạn Bạch Giáp Quân, liền có thể chiếm được thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh!" Bạch Giáp Quân là quân đội thân tín của Huyết Y Hầu, chiến lực phi phàm.

Sau khi Hàn quốc đầu hàng, Huyết Y Hầu tự nhiên cũng đầu hàng.

Vì Bạch Giáp Quân trong tay Huyết Y Hầu mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, Doanh Chính liền không giải tán Bạch Giáp Quân, mà để Huyết Y Hầu tiếp tục thống lĩnh.

Dù sao Đại Tần hiện nay cũng không sợ ai tạo phản.

Quân quyền của các đại tướng quân như Cơ Vô Dạ, Lý Mục, Hạng Yên, Doanh Chính đều không tước đoạt, mà vẫn để họ thống lĩnh bộ hạ cũ. "Bệ hạ, vi thần chỉ cần năm vạn đại quân!" "Bệ hạ, vi thần chỉ cần ba vạn đại quân!" "Bệ hạ, yêm Trương Phi chỉ cần một vạn đại quân, bảo đảm sẽ chiếm được bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh kia cho bệ hạ!" Giọng Trương Phi như chuông đồng, vang trời, lập tức át đi tiếng tranh giành của tất cả các võ tướng.

Giây tiếp theo, mọi người đồng loạt nhìn về phía Trương Phi.

Trương Phi bị mọi người nhìn có chút không được tự nhiên, trợn to đôi mắt lớn như chuông đồng, ưỡn cổ, không hề yếu thế.

Nhìn các tướng lĩnh tranh nhau xin ra trận, Doanh Chính rất hài lòng. "Được rồi, trẫm nói trước về thông tin của bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh!" Doanh Chính giơ tay xuống.

Mọi người lập tức im lặng.

Đúng là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tình báo vô cùng quan trọng.

Bọn họ không biết gì cả, cứ tranh cãi ở đây, có ích gì?

Lỡ như võ lực của thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh rất cao, dù cho giáp sĩ Đại Tần người người đều sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, cũng chưa chắc có thể dễ dàng chiếm được. "Thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh có chút khác biệt với Minh triều trong lịch sử Việt Nam của bí cảnh Sinh Hóa, tương tự như Tần triều trong lịch sử Việt Nam của bí cảnh Sinh Hóa và Đại Tần của trẫm!" Mọi người nghe vậy, trong kinh hỉ lại thêm mấy phần kích động.

Sự khác biệt giữa Tần triều trong lịch sử Việt Nam của bí cảnh Sinh Hóa và Đại Tần của họ chính là cái trước không có võ công, cái

sau có võ công.

Nói cách khác, thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh có tồn tại võ công. "Nhưng theo thông tin Thiên Đế cho, võ đạo của thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh không mạnh, cường giả đỉnh cao cũng chỉ cỡ Tiên Thiên, dù có Tông Sư cũng không nhiều!" "Lần này Thiên Đế cũng giao ba nhiệm vụ!" "Thứ nhất: Trấn áp hoặc giết chết Sùng Trinh Hoàng đế!" "Thứ hai: Trấn áp hoặc giết chết cao thủ giang hồ Viên Thừa Chí!" "Thứ ba: Chưởng khống bảy thành cương vực Đại Minh trở lên!" "Chúng ta không chỉ phải hoàn thành nhiệm vụ, mà còn phải hoàn thành với tốc độ nhanh nhất!" Ánh mắt uy nghiêm đến nghẹt thở của Doanh Chính quét qua mọi người: "Hai nhiệm vụ đầu không khó, đặc biệt là Sùng Trinh Hoàng đế, đang ở Tử Cấm Thành!" "Vì vậy, trọng điểm là hai nhiệm vụ sau!" "Giết chết Viên Thừa Chí không khó, bất kỳ ai có mặt ở đây đều có thể làm được, nhưng chúng ta hiện không biết vị trí của Viên Thừa Chí!" "Muốn trấn áp hoặc giết chết Viên Thừa Chí, trước tiên phải tìm được hắn!" "Nhiệm vụ này, ai có hứng thú đều có thể đi làm, ai hoàn thành nhiệm vụ trước, công lao sẽ thuộc về người đó!" Lời của Doanh Chính vừa dứt, các cường giả Chư Tử Bách Gia như Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, Vệ Trang đều mắt sáng rực, hăm hở muốn thử!

Đối với bọn họ, đây không chỉ là hoàn thành nhiệm vụ để nhận thưởng, mà còn là cơ hội để nổi bật giữa mọi người.

Chư Tử Bách Gia nhiều cao thủ cùng xuất động, ai hoàn thành nhiệm vụ trước, chẳng phải là đã trên cơ người khác một bậc sao? "Còn về nhiệm vụ cuối cùng…" Ánh mắt Doanh Chính quét qua, các tướng lĩnh như Vương Tiễn, Vương Bí, Mông Điềm, Lý Tín, Cơ Vô Dạ, Bạch Diệc Phi, Lý Mục, Hạng Yên, Lưu Quan Trương, Tào Tháo, Lữ Bố đều tinh thần phấn chấn.

Từng đôi mắt nóng rực mong đợi nhìn về phía Doanh Chính.

Bọn họ đều muốn lĩnh binh công đả thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh.

Và theo thông tin Doanh Chính vừa cung cấp, với thực lực Đại Tần hiện nay, bất kể ai trong số họ xuất trận, đều dễ như trở bàn tay.

Đây là công lao nhặt được! "Để hoàn thành nhiệm vụ Thiên Đế giao trong thời gian ngắn nhất, trẫm quyết định lấy Tử Cấm Thành làm trung tâm, chia quân nhiều đường, đồng thời xuất kích, nở rộ khắp nơi…" Đại phương lược của Doanh Chính vừa được đưa ra, mọi người lần lượt lên tiếng, trình bày ý kiến.

Trải qua một phen tranh luận, Doanh Chính đã có quyết định. "Vương Tiễn, Vương Bí!" Doanh Chính gọi. "Mạt tướng có mặt!" Hai người kích động ra khỏi hàng. "Lấy Vương Tiễn làm thống soái, lĩnh mười vạn Bách Chiến Xuyên Giáp Quân, đoạt lấy Tử Cấm Thành, bắt sống Sùng Trinh, trấn thủ kinh đô!" Doanh Chính hạ lệnh, rồi bổ sung: "Cố gắng giảm thiểu thương vong, không được nhiễu dân, khi dân, tử dân của bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh, rất nhanh sẽ là tử dân của Đại Tần ta!" "Kẻ vi lệnh, giết không tha!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Vương Tiễn và Vương Bí vội vàng đáp.

Hiện nay tổng dân số Đại Tần chưa đến một trăm triệu, so với Đại Tần trước đây, dường như rất nhiều.

Nhưng nghĩ đến bí cảnh Sinh Hóa từng có sáu bảy tỷ người, số người này của họ tính là gì?

Bọn họ đều biết dân số Đại Tần hiện nay thật sự rất ít.

Đúng là đất rộng người thưa.

Đại Tần muốn cường đại, dân số rất quan trọng. "Lữ Bố, Lý Mục, Cơ Vô Dạ, Bạch Diệc Phi!" Doanh Chính tiếp tục. "Mạt tướng có mặt!" "Bốn người các ngươi tự làm thống soái, chia quân bốn

đường, dẫn quân bắc thượng, tiêu diệt lũ da heo hoang, kẻ không hàng, giết không tha!" Giọng Doanh Chính lạnh lẽo, so với mệnh lệnh trước đó, nhiều thêm một tia sát ý. "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Lữ Bố, Lý Mục, Cơ Vô Dạ và Bạch Diệc Phi đều cảm nhận được sát ý của Doanh Chính.

Trừ Lữ Bố, ba người còn lại ý niệm vừa chuyển, liền hiểu được nguyên nhân.

Lịch sử cuối Minh trong bí cảnh Sinh Hóa, Dương Châu Thập Nhật, Gia Định Tam Đồ. "Lũ da heo hoang…" Sát ý trong lòng Lý Mục dâng trào, hắn là đại tướng quân của Triệu quốc, từng trấn thủ biên giới phía bắc Triệu quốc, quanh năm tác chiến với Hung Nô.

Đối với sự hung tàn của Hung Nô, hắn hiểu rất rõ.

Lũ da heo hoang không phải Hung Nô, nhưng cũng tương tự.

Đáng giết. "Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi!" "Mạt tướng có mặt!" "Các ngươi dẫn mười vạn…" … Một mệnh lệnh được hạ xuống, cỗ máy chiến tranh khủng bố của Đại Tần vận hành với tốc độ chóng mặt.

Binh mã chưa động, lương thảo đã đi trước.

Thế giới Sinh Hóa hiện đã trở thành căn cứ hậu cần, các loại vật tư được đóng thùng, thông qua cổng hai giới, nhanh chóng vận chuyển ra ngoài. … Thiên Đình.

Nhìn Doanh Chính và mọi người hừng hực khí thế, Doanh Huyền đang nằm trên ghế bập bênh tắm nắng, vuốt ve Hỏa Kỳ Lân, hài lòng gật đầu.

Cuộc sống nhàn nhã chính là như vậy.

Có đám người làm công, thật là thoải mái.

Chẳng trách kiếp trước ai ai cũng muốn làm ông chủ.

Sau đó lại có thêm vài cô thư ký xinh đẹp, có năng lực.

Có việc thư ký làm, không có việc… Trong lòng Doanh Huyền nóng lên, ánh mắt không khỏi nhìn về phía mấy mỹ nữ bên cạnh.

Diễm Phi đoan trang đại khí, ung dung hoa quý.

Nguyệt Thần phiêu miểu thần bí, điển nhã thanh linh.

Bỉ Bỉ Đông… Hít!

Đều là những ứng cử viên thư ký rất tuyệt vời. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Vận Mệnh Thuật, đứng đầu trong ba nghìn đại đạo của thế giới Vĩnh Sinh!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh rất hưng phấn!" "Nó đột phá rồi!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi tấn thăng ngũ giai!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi tấn thăng lục giai!" "…" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi tấn thăng cửu giai!" "Vãi!" Doanh Huyền trợn to mắt, không ngờ Thẻ Treo Máy Công Pháp lại trâu bò đến vậy, không chỉ có thể để công pháp tự tu luyện, mà còn có thể tự dung hợp ba nghìn đại đạo.

Ba nghìn đại đạo của thế giới Vĩnh Sinh tương đối cao thâm, không giống như công pháp Chư Tử Bách Gia của thế giới Đại Tần, Doanh Huyền có thể dung hợp ngay lập tức.

Vốn Doanh Huyền tưởng rằng sẽ phải tốn không ít thời gian và tinh lực, không ngờ công pháp lại tự dung hợp.

Hắn lại có thể nằm hưởng rồi. "Đây là vận mệnh sao?" Cùng với việc Đại Vận Mệnh Thuật dung nhập vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, một cảm giác huyền diệu dâng lên trong lòng, thiên địa trước mắt lập tức thay đổi.

Hắn nhìn thấy từng sợi vận mệnh chi tuyến đan xen, tạo thành một tấm lưới lớn vô sở bất tại, vô sở bất tồn, bao trùm vạn vật vạn linh.

Không chỉ sinh linh có vận mệnh, một cái bàn, một tảng đá, một hạt bụi… vạn sự vạn vật đều có vận mệnh của riêng mình.

Doanh Huyền tập trung ánh mắt vào chén rượu phỉ thúy đặt trên bàn đá trước mặt, một sợi tơ trắng mắt thường không thể thấy từ chén rượu phỉ thúy kéo dài ra, chìm vào tấm lưới vận mệnh đan xen kia.

Bộp.

Doanh Huyền khẽ cong ngón tay, khảy sợi tơ vận mệnh trên chén rượu, kéo đứt nó.

Vù ~ Tựa như một cơn gió nhẹ thổi qua, chén rượu phỉ thúy hóa thành bột mịn, tan theo gió, như thể đã trải qua vô tận năm tháng, phong hóa đi. "Đây chính là vận mệnh!" Doanh Huyền cảm nhận một luồng pháp lực biến mất trong kim đan ở đan điền, trong mắt có chút suy tư.

Quả nhiên, cú vừa rồi cũng cần tiêu hao sức mạnh.

Nhưng vận mệnh chi lực, thật sự thần bí khó lường.

Đối với Doanh Huyền lại có thêm một con bài tẩy.

Đại Vận Mệnh Thuật là tổng cương của ba nghìn đại đạo trong thế giới Vĩnh Sinh, xếp hạng nhất, là thần thông chí cao mà vô số cao thủ mơ ước, chỉ có khí linh của Vĩnh Sinh Chi Môn và Điện Mẫu Thiên Quân luyện thành.

Có thể khắc chế hai nghìn chín trăm chín mươi chín đại đạo còn lại.

Nắm giữ Đại Vận Mệnh Thuật là có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Tuy Đại Vận Mệnh Thuật chỉ là vận mệnh đại đạo của thế giới

Vĩnh Sinh, nhưng sau khi dung nhập vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, uy lực tăng mạnh.

Sau này khi tu vi Doanh Huyền tăng lên, cảm ngộ đối với Đại Vận Mệnh Thuật tăng cường, hắn lĩnh ngộ và nắm giữ vận mệnh đại đạo xuyên suốt chư thiên vạn giới, cũng không phải là không thể. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Nhân Quả Thuật!" "Nó rất kháng phấn!" "Nó lại đột phá rồi!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi tấn thăng nhị phẩm!" "Nhị phẩm?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, rồi chợt hiểu ra.

Nhị phẩm này chỉ độ rộng và chiều sâu của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, cửu giai trước đó là chiều dài, chiều cao.

Lấy một ví dụ, công pháp cửu giai rất mạnh, có thể chỉ dẫn tu luyện giả tăng lên đến cảnh giới rất cao.

Nhưng cùng là công pháp cửu giai, cũng có mạnh yếu.

Mạnh yếu này chính là độ rộng và chiều sâu của nó.

Trong điều kiện tương đương, người tu luyện công pháp cửu giai nhất phẩm tất nhiên không phải là đối thủ của người tu luyện công pháp cửu giai nhị phẩm.

Điều này giống như một cây gậy sắt dài chín mét, dày một ly không mạnh bằng một cây gậy sắt dài chín mét, dày hai ly, cùng một đạo lý. "Đại Nhân Quả Thuật…" Doanh Huyền cẩn thận cảm nhận sự biến hóa và huyền ảo của công pháp sau khi dung hợp.

Đại Nhân Quả Thuật là nền tảng lập giáo của Phật môn trong thế giới Vĩnh Sinh, được xưng là "vận mệnh không ra, duy tôn nhân quả", đứng thứ hai trong ba nghìn đại đạo.

Doanh Huyền giơ tay lên, một luồng pháp lực dâng lên ở đầu ngón tay, thanh trọc nhị khí không ngừng lưu chuyển, bao hàm nhiều hình

người kỳ diệu, núi non mây sấm, rồng hổ ma thần, đế vương tướng tướng, tu chân chi nhân… Vô số sợi tơ dày đặc, dùng một sức mạnh kỳ diệu kết nối mọi thứ lại với nhau, trong đó mỗi sinh linh vừa động, đều diễn hóa ra các loại nhân duyên quả báo… "Vận mệnh… nhân quả…" Pháp lực trong tay Doanh Huyền tan đi, hắn lẩm bẩm: "Quả nhiên huyền diệu thần kỳ!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Nguyện Vọng Thuật!" "Nó rất kháng phấn!" "Nhưng nội tình trước đó đã hao hết, rất tiếc không thể tấn thăng!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi phát phẫn đồ cường, liều mạng dung hợp các đại đạo ba nghìn khác!" "…" "Đại Nguyện Vọng Thuật!" Doanh Huyền trong lòng khẽ động: "Đây là tuyệt học của Hồng Mông Đạo Nhân trong thế giới Vĩnh Sinh, tập hợp bốn mươi tám loại vô thượng nguyện vọng thần thông hợp nhất ngưng luyện.

Chương 42

Trấn áp thu phục tín ngưỡng của tất cả chúng sinh vạn vật, hàng phục tất cả nhân quả, đứng thứ ba trong ba nghìn đại đạo!" "Hay là tìm một nơi luyện tập thử?" Tu vi của Doanh Huyền không đột phá, nhưng cảm nhận được sức mạnh huyền ảo khủng bố của bản thân mạnh hơn cả nghìn vạn lần, nội tâm rục rịch, hăm hở muốn thử.

Đúng là, tâm hoài lợi khí, sát tâm tự khởi.

Y cẩm bất hoàn hương như cẩm y dạ hành. "Đúng rồi, phó bản Phi Bồng trước đó vẫn chưa hoàn thành!" Một tia linh quang lóe lên, Doanh Huyền mắt sáng lên: "Thần giới đệ nhất thần tướng —— Phi Bồng tướng quân!" "Nguyện vì Trấn Yêu Kiếm tìm một địch thủ?" "Ha ha!" "Chọn ngươi đó!!!" Đại Tần.

Hàm Dương.

Oanh!

Một bóng đen khổng lồ bao trùm xuống, vô số người dân đồng loạt ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên bầu trời trong xanh vạn dặm như gột rửa, đột nhiên hiện ra một bí cảnh tựa như được bao bọc bởi một lớp màn sáng trong suốt.

Trong bí cảnh có Nam Thiên Môn khôi ngô uy nghiêm, có vô số hòn đảo lơ lửng, có một cây Thần Thụ thông thiên triệt địa.

Trước Nam Thiên Môn, từng thiên binh tay cầm trường qua, vẻ mặt nghiêm nghị, canh giữ thiên môn.

Trên bậc thềm ở cổng, một vị tướng quân thân mặc ngân giáp, đầu đội ngân khôi đang lặng lẽ ngồi đó, một tay nắm lấy thần kiếm cắm

trên mặt đất.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, bất động, tựa như một pho tượng điêu khắc.

Nếu dùng một chữ để hình dung, đó là: Oai.

Hai chữ: Lạnh lùng. "Chuyện gì vậy?" "Lẽ nào là bí cảnh mới do Thiên Đế mở ra?" "Cánh cổng kia sao lại giống Nam Thiên Môn của Thiên Đình do Thiên Đế xây dựng thế nhỉ?" "Cái vị tướng quân mặc ngân giáp có chút ra vẻ, có chút lạnh lùng, cool ngầu kia, trông có vẻ hơi bị đỉnh, à không, phải là lợi hại cả tỷ điểm ấy chứ!" "Chỉ có mình ta chú ý tới dưới gốc Thần Thụ kia có một vị bạch y nữ thần sao?" "Đẹp quá!" "Nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta!" Chúng nhân nhìn chằm chằm vào mọi thứ trong bí cảnh Phi Bồng, hiếu kỳ đánh giá, bàn tán xôn xao.

Ông!

Đúng lúc này, vị ngân giáp tướng quân trấn thủ Nam Thiên Môn dường như phát hiện ra điều gì, đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng lên tiếng: "Kẻ tự tiện xông vào Thần giới, giết không tha!" Giọng nói bình tĩnh mà uy nghiêm vang vọng khắp bầu trời, khiến vô số người trong lòng run lên, cảm thấy một nỗi sợ hãi và kinh hoàng không tên! "Vãi chưởng!

Ra vẻ quá đi!" "Có thực lực thì gọi là ngầu, không có thực lực thì gọi là ngu!" "Gã này trông có vẻ rất trâu bò!" "Tự tiện xông vào Thần giới?

Phía sau gã này là Thần giới sao?" "Thần giới lẽ nào là nơi thần tiên cư ngụ?" … Lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người đều bị khơi dậy.

Dưới ánh mắt kích động mong chờ của họ, theo sau lời nói của ngân giáp tướng quân, không gian gợn sóng, một bóng người xuất

hiện từ hư không trước mặt hắn. "Là Thiên Đế!" "Thiên Đế bệ hạ xuất hiện!" "Kẻ tự tiện xông vào Thần giới mà gã kia vừa nói chính là Thiên Đế bệ hạ sao?" "Thiên Đế bệ hạ, đánh nát đầu chó của hắn đi!" "Thiên Đế đẹp trai quá!" … Thấy Doanh Huyền xuất hiện, tất cả mọi người đều kích động, thân thể không ngừng run rẩy, giống như gặp được thần tượng của mình. "Thần giới đệ nhất thần tướng — Phi Bồng tướng quân!" Doanh Huyền chắp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn Phi Bồng. "Là ngươi đã dịch chuyển Nam Thiên Môn và không gian xung quanh đến đây?" Phi Bồng nắm chặt Trấn Yêu Kiếm đang rung động, nhìn chằm chằm Doanh Huyền, nhiệt huyết và chiến ý đã lâu không thấy lại cuộn trào trong lồng ngực.

Là đệ nhất thần tướng của Thần giới, trấn thủ Nam Thiên Môn, những biến đổi xung quanh tự nhiên không thể qua mắt được hắn.

Vừa rồi, hắn phát hiện Thần giới đã biến mất.

Thần thức của hắn quét qua, toàn bộ Nam Thiên Môn và không gian xung quanh dường như đã bị một sức mạnh khủng bố không thể tưởng tượng nổi dịch chuyển đến nơi khác.

Nhìn những phàm nhân phía dưới, có chút giống Nhân gian giới.

Nhưng dường như lại có gì đó không đúng.

Hắn nhất thời cũng không nói rõ được.

Bởi vì hắn tuyệt đối không thể ngờ rằng, khi Doanh Huyền cụ thể hóa phó bản, chuẩn bị vượt quan, không gian mà hắn đang ở đã hoàn toàn bị tách ra khỏi Lục giới.

Căn bản không còn nằm trong thế giới mà hắn nhận biết nữa. "Ngươi cũng có thể cho là như vậy!" Doanh Huyền tuy chưa có thực lực dịch chuyển không gian của thế giới khác tới, nhưng là do hệ thống làm, cũng không khác gì hắn làm.

Doanh Huyền cũng không đi giải thích. "Chiến!" Chiến ý trong mắt Phi Bồng phun trào, có thể dịch chuyển Nam Thiên Môn đi một cách thần không biết quỷ không hay, bất kể Doanh Huyền đã dùng thủ đoạn gì, tuyệt đối là một cường giả.

Vô địch thật là tịch mịch.

Hắn đã cô đơn vô số năm rồi, luôn mong chờ một đối thủ, luôn chờ đợi một đối thủ.

Ngày này, cuối cùng cũng đã đến.

Hắn đã đợi được rồi.

Oanh!

Khí thế khủng bố trong nháy mắt như núi lửa phun trào từ trong cơ thể Phi Bồng tuôn ra, Trấn Yêu Kiếm ra khỏi vỏ, vô tận kiếm khí sắc bén xé rách bầu trời, cuồn cuộn ập xuống.

Doanh Huyền đối mặt với những luồng kiếm khí đang lao tới, hai tay nắm chặt thành quyền, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh vận chuyển, từng luồng kim quang lưu chuyển giữa nắm đấm, đánh ra một quyền ấn màu vàng lớn như núi!

Quyền ấn bay ngang trời, nặng nề mà bá đạo, đánh tan nát từng đạo kiếm khí.

Quyền ấn mờ đi vài phần, tiếp tục trấn áp về phía Phi Bồng. "Trảm!" Trấn Yêu Kiếm vung lên, Phi Bồng bổ xuống, chém quyền ấn màu vàng thành hai nửa.

Quyền ấn bị tách ra bay qua hai bên người hắn, va vào một hòn đảo hoang vu lơ lửng ở xa.

Hòn đảo lơ lửng lớn như một tòa thành trì ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số đá vụn bắn ra tứ phía. "Tốt!" Ánh mắt Phi Bồng sáng lên,

đây chính là cảm giác tìm được đối thủ.

Chiến ý trên người hắn càng thêm nồng đậm.

Trấn Yêu Kiếm rung lên, dường như cũng đang kích động hưng phấn vì chủ nhân tìm được đối thủ.

Oanh oanh oanh!

Phi Bồng cầm kiếm lao đến, kiếm khí tung hoành.

Doanh Huyền vận chuyển Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, khí huyết như hồng, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, quyền ấn bay ngang trời, nghiền nát từng đạo kiếm khí.

Dư chấn từ va chạm giữa quyền ấn và kiếm khí làm rung chuyển vỡ nát từng hòn đảo lơ lửng xung quanh, không gian gợn lên từng lớp sóng gợn. "Hít!" "Người này là ai?

Lại có thể chỉ bằng một đôi quyền đầu đã đỡ được Trấn Yêu Kiếm của Phi Bồng tướng quân!" "Trong Lục giới từ khi nào lại xuất hiện một cường giả như vậy?" Các thiên binh Thần giới trước Nam Thiên Môn trợn to hai mắt, không thể tin nổi.

Thực lực của Phi Bồng, bọn họ vô cùng rõ ràng.

Trong Lục giới, chẳng có mấy ai là đối thủ của hắn.

Nay một kẻ vô danh lại có thể chiến đấu với Phi Bồng đến mức độ này, thật sự không thể tưởng tượng nổi. "Phi Bồng!

Thần giới đệ nhất thần tướng…" Doanh Chính nhìn lên trời, vẻ mặt không rõ cảm xúc.

Đại Tần phát triển nhanh chóng, không lo ăn mặc, người người đều sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, quốc lực mạnh mẽ chưa từng có.

Nội tâm Doanh Chính không ngừng bành trướng.

Thế nhưng khi nhìn thấy Phi Bồng, chút kiêu ngạo trong lòng hắn đã tan thành mây khói.

Đại Tần hiện tại mới chỉ vừa bắt đầu.

Đối với cường giả chân chính mà nói, vẫn chẳng là gì cả.

Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và những người khác sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Trước kia họ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ phó bản, bên trong căn bản không có cường giả nào có thể uy hiếp được họ.

Trong mắt họ, thế giới bí cảnh dường như cũng chỉ có vậy.

Nhưng bây giờ, họ đã biết.

Không phải bí cảnh họ khám phá quá yếu, mà là những bí cảnh mạnh mẽ, họ căn bản không có tư cách đi khám phá.

Giống như bí cảnh này, bọn họ đi vào, e rằng ngay cả một thiên binh yếu nhất cũng không đánh lại. "Phải mạnh hơn!" "Còn phải trở nên mạnh hơn nữa!" "Chỉ khi mạnh lên, Thiên Đế mới giao cho chúng ta những bí cảnh mạnh mẽ để khám phá, cũng mới có tư cách đi khám phá!" "Chúng ta bây giờ vẫn còn quá yếu!" Trái tim bành trướng của vô số cường giả Đại Tần còn chưa kịp nảy mầm đã bị bóp chết từ trong trứng nước, bị đả kích nặng nề.

Bọn họ thầm hạ quyết tâm, nhất định phải trở nên mạnh hơn!

Đây cũng là mục đích của Doanh Huyền khi cố ý đưa phó bản Phi Bồng ra cho mọi người cùng thấy.

Sau khi điều chỉnh tâm thái, mọi người không khỏi lo lắng.

Họ nhìn lên bầu trời, dõi theo trận chiến trong bí cảnh, lòng dạ rối bời. "Thiên Đế có thể đánh bại thần tướng tên Phi Bồng kia không?" "Phì!

Ta đang nghĩ gì vậy, Thiên Đế tất nhiên có thể đánh bại Phi Bồng!" "Thiên Đế vô địch!" Mọi người nắm chặt tay, lòng bàn tay đẫm mồ hôi, trong lòng không ngừng cầu nguyện. … Trong Thiên Đình.

Đôi mắt đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ tràn đầy hiếu kỳ.

Về việc Doanh Huyền có thể mở ra bí cảnh, nàng cũng biết.

Nhưng đưa cả bí cảnh đến thế giới Đại Tần, năng lực này có thể nói là khủng bố.

Đặc biệt là đối phương dường như chỉ là một phần của một thế giới, và thế giới này còn không phải là thế giới bình thường. "Thần giới đệ nhất thần tướng…" "Thần giới lại ở đâu?" Cửu Thiên Huyền Nữ thầm nghĩ.

Nàng cảm thấy hẳn là sẽ không cách Đại Tần quá xa.

Thần giới và Đại Tần tất nhiên có liên hệ, nếu không sao Doanh Huyền lại có thể đưa không gian của Phi Bồng tới đây? … Trong lúc Doanh Huyền và Phi Bồng đang đối quyết.

Thế giới Tiên Kiếm Tam.

Thần giới. "Báo~~" "Bẩm báo Thiên Đế, không hay rồi, Nam Thiên Môn biến mất rồi!" Một thiên thần hoảng hốt chạy vào Lăng Tiêu Bảo Điện, kinh hãi hét lên.

Thiên Đế: "??" Hắn ngơ ngác, Nam Thiên Môn biến mất?

Lẽ nào có kẻ đánh nát Nam Thiên Môn?

Nhưng không cảm nhận được động tĩnh gì a! "Phi Bồng đâu?" Thiên Đế theo bản năng hỏi, bất kể Nam Thiên Môn tình hình thế nào, có Phi Bồng ở đó, sẽ không có vấn đề gì. "Phi Bồng tướng quân cũng biến mất rồi!" "…" Trong đầu Thiên Đế hiện lên một dấu hỏi lớn,

ngay khi hắn chuẩn bị bung thần thức ra để kiểm tra tình hình Nam Thiên Môn, một giọng nói lo lắng khác vội vã truyền đến. "Thiên Đế, không hay rồi, Thần Thụ biến mất rồi!" "Thần Thụ biến mất rồi?" Thiên Đế đột nhiên ngồi thẳng dậy, cảm thấy sự việc đã nghiêm trọng.

Hắn vung tay, một màn sáng ngưng tụ giữa không trung, chiếu ra cảnh tượng nơi Nam Thiên Môn và Thần Thụ tọa lạc.

Giây tiếp theo, Thiên Đế nín thở, trợn to hai mắt, ngây người tại chỗ.

Các đại thần khác của Thần giới cũng ngớ người. "Cái quái gì vậy?" "Nam Thiên Môn đâu?" "Thần Thụ đâu?" "Phi Bồng và Tịch Dao đâu?" "Sao lại không còn gì cả?

Chỉ còn lại một khoảng không trống rỗng?" "Dù có kẻ trộm, cũng không thể nào không có chút động tĩnh gì chứ!" "Kể cả Phi Bồng và Tịch Dao canh giữ Thần Thụ, cũng không thể không có động tĩnh gì!" Sau cơn kinh ngạc, các vị thần bàn tán xôn xao, cảm thấy không thể tin nổi.

Sắc mặt Thiên Đế âm trầm như nước.

Nam Thiên Môn của trẫm!

Thần Thụ của trẫm!

Phi Bồng của trẫm!

Sao lại không còn gì cả! "Tra cho trẫm!" "Nhất định phải tra ra là ai làm!" "Đây là khiêu khích trắng trợn uy nghiêm của Thần giới!" "Khiêu khích uy nghiêm của trẫm!" Thiên Đế gầm lên, đồng thời vận dụng quyền hành và sức mạnh của mình để suy diễn.

Trong Lục giới, kẻ muốn qua mặt hắn, không phải không có, nhưng tuyệt đối không nhiều.

Chương 43

Tuy nhiên, dù Thiên Đế suy diễn thế nào, cũng không có kết quả gì.

Phảng phất như Nam Thiên Môn, Thần Thụ, Phi Bồng, Tịch Dao, những người và vật biến mất này vốn dĩ không tồn tại trong Lục giới. "Rốt cuộc là ai?" Sắc mặt Thiên Đế càng lúc càng ngưng trọng, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Thần giới chấn động, điên cuồng tìm kiếm hung thủ, Lục giới theo đó cũng động đãng bất an. … Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không biết.

Nhưng có thể đoán được, song cũng không thèm để ý.

Trong phó bản Phi Bồng, nắm đấm của hắn và Trấn Yêu Kiếm va chạm mạnh vào nhau, sau đó hai người nhanh chóng tách ra. "Ngươi rất khá!" Phi Bồng dùng kiếm chỉ vào Doanh Huyền, vẻ mặt rất hưng phấn, "Nhưng nếu chỉ có vậy, e rằng ngươi sắp bại rồi!" "Vậy ngươi thử môn Đại Nguyện Vọng Thuật này của ta xem!" Doanh Huyền mỉm cười, trước đó hắn không có thần thông võ kỹ mạnh mẽ nào, chỉ dựa vào sức mạnh của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Nhưng tu vi của hắn chung quy không bằng Phi Bồng, dù có Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh gia trì, cũng chỉ có thể ngang ngửa với Phi Bồng.

Muốn đánh bại Phi Bồng là không thể. "Đại Nguyện Vọng Thuật sao?" Ánh mắt Phi Bồng sáng lên, không ngờ Doanh Huyền thật sự còn có át chủ bài.

Lần này hắn có thể chiến một trận cho đã đời rồi. "Ta sẽ thử Đại Nguyện Vọng Thuật của ngươi!" Phi Bồng đưa Trấn Yêu Kiếm ngang trời, chiến ý bùng nổ.

Doanh Huyền tiến lên, đạp một bước vào hư không.

Oanh!

Thời không tầng tầng lớp lớp xung quanh, phảng phất như đều rung chuyển trong khoảnh khắc hắn bước tới, vô số thời gian đang nghịch lưu, đảo ngược.

Hắn phát ra một giọng nói hùng vĩ: "Khi ta đắc được Vĩnh Sinh, ức vạn thế giới, hết thảy chúng sinh, đều nhập Tiên giới, quang âm như nước, trôi chảy không ngừng!" Rắc rắc!

Thời không xung quanh Phi Bồng đột nhiên ngưng đọng, một luồng sức mạnh vô hình tựa như thái cổ thần sơn trấn áp lên người hắn, khiến thân thể hắn run lên, lung lay sắp đổ, không thể chịu nổi! "Phá cho ta!" Phi Bồng nắm chặt Trấn Yêu Kiếm, trong mắt tơ máu giăng đầy, vô tận thần quang nở rộ, từng đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, quấn quanh Trấn Yêu Kiếm.

Phi Bồng dường như dùng hết sức bình sinh chém về phía trước, lôi đình vạn quân, hư không nứt ra từng vết nứt như mạng nhện.

Tí tách!

Thời không bị giam cầm lại một lần nữa vận chuyển, Phi Bồng cuối cùng cũng thoát khỏi trói buộc, chiến ý càng lúc càng dâng cao.

Kẻ địch càng mạnh, hắn càng hưng phấn.

Thế nhưng, Doanh Huyền không dừng lại, mà tiếp tục phát ra một giọng nói còn lớn hơn: "Khi ta đắc được Vĩnh Sinh, hết thảy chư thiên, nghìn trăm ức vi trần chúng sinh, niệm danh hiệu của ta, đều được tự tại, vô cực vô lượng!" Ầm ầm!

Trong cõi u minh, một luồng nguyện lực mênh mông như biển sao, cuồn cuộn ập xuống, hóa thành từng dòng sông vàng óng, tuôn trào, ép về phía Phi Bồng.

Rắc rắc rắc!

Thời không xung quanh Phi Bồng lại một lần nữa ngưng đọng, toàn thân hắn run lên, như có vô cùng sức mạnh đè lên người, áp bức từng tế bào, áp bức từng sợi thần kinh của hắn! "Đây là thần thông thuật pháp gì?

Sao lại mạnh mẽ đến vậy!" Phi Bồng trong lòng kinh hãi, vừa rồi hắn còn có thể đánh qua lại với Doanh Huyền, không ngờ trong nháy mắt đã bị đánh cho không còn sức phản kháng! "Khi ta đắc được Vĩnh Sinh, hết thảy thời không, quá khứ tương lai, hết thảy vạn vật, chúng sinh nhiều như sao trời nghiền thành vi trần, tâm niệm danh ta, đều được vĩnh sinh.

Nếu không như vậy, ta không đắc Vĩnh Sinh…" Doanh Huyền đứng nghiêm, thân hình không cao lớn nhưng lại trông vô cùng vĩ ngạn.

Hắn đối mặt với vô tận thời không, phát ra từng đại nguyện một.

Mỗi một đại nguyện, đều hùng vĩ vô cùng, chấn nhiếp chư thiên vạn giới, hết thảy thời không, quá khứ hiện tại tương lai, một sức mạnh vĩ đại không thể tưởng tượng nổi. "Khi ta đắc được Vĩnh Sinh…" "Khi ta đắc được Vĩnh Sinh…" "A!" Dưới Thần Thụ, nữ thần Tịch Dao kêu lên một tiếng kinh hãi, ngay lập tức mất đi cảm giác với xung quanh.

Trong thần thức của nàng, hoàn toàn không thấy bất kỳ cảnh tượng nào, thậm chí không thể thấy Doanh Huyền và Phi Bồng.

Trong tai, trong đầu nàng, chỉ còn lại ngôn ngữ phát đại hoành nguyện của Doanh Huyền.

Từng tiếng đại hoành nguyện, chấn động vô số thời không, vô số sinh linh, tận sâu trong linh hồn, dường như cũng đang hưởng ứng

theo giọng nói của Doanh Huyền.

Tịch Dao dường như cũng đối với giọng nói của Doanh Huyền sinh ra lòng kính ngưỡng, bất giác chắp hai tay lại, bắt đầu bái lạy.

Trong phó bản Phi Bồng, thực lực của Tịch Dao chỉ đứng sau Phi Bồng.

Ngay cả Tịch Dao cũng như vậy, đám thiên binh kia càng sớm đã luân hãm, chắp tay bái lạy.

Giọng nói của Doanh Huyền truyền ra khỏi phó bản, vang vọng khắp thế giới Đại Tần.

Từ Doanh Chính, Cửu Thiên Huyền Nữ, Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử các cường giả, cho đến vô số bá tánh, vô số chim bay thú chạy, đều trong khoảnh khắc này tâm thần thất thủ, đối với Doanh Huyền sinh ra tín ngưỡng thành kính, chắp tay bái lạy. "Đại Nguyện Vọng Thuật quả nhiên lợi hại!" Nhìn Phi Bồng không trụ được nữa, quỳ một gối xuống đất, khó khăn chống kiếm không ngã, giọng nói của Doanh Huyền dừng lại.

Nếu tiếp tục nữa, Phi Bồng sẽ bị hắn độ hóa mất. "Không hổ là tuyệt học lợi hại nhất của Hồng Mông Đạo Nhân, do bốn mươi tám loại vô thượng thần thông tạo thành, kết hợp lại sẽ tạo thành Hồng Mông Đại Nguyện, có thể hàng phục hết thảy vạn vật, nhân quả, ân oán, ác ma, thần linh." Trong lúc kinh ngạc, Doanh Huyền đã đứng trước mặt Phi Bồng. "Ta bại rồi!" Phi Bồng dường như mất hết sức lực, nhưng ánh mắt lại rất kiên định, tràn đầy đấu chí: "Nhưng sẽ có một ngày, ta sẽ đánh bại ngươi!" "Ta chờ!" Doanh Huyền mỉm cười.

Rất nhanh, nữ thần Tịch Dao gần như bị Doanh Huyền độ hóa cũng từ nơi Thần Thụ tọa lạc chạy tới.

Doanh Huyền nhìn Tịch Dao và Phi Bồng, nói: "Nơi này đã không

còn là Thần giới trong Lục giới của các ngươi nữa, mà là thế giới Đại Tần!" "Trẫm là Đại Tần Thiên Đình Thiên Đế Doanh Huyền!" "Sau này các ngươi theo trẫm, thế nào?" "Được!" Phi Bồng không do dự đáp ứng, nhưng lại bổ sung: "Cho đến khi ta đánh bại ngươi!" Cũng có nghĩa là, chỉ cần hắn đánh bại Doanh Huyền, sẽ không cần phải làm việc cho Doanh Huyền nữa. "Trẫm rất mong chờ ngày đó!" Doanh Huyền cười cười, không để tâm.

Kẻ bị hắn đánh bại, không thể nào vượt qua hắn được nữa.

Cuối cùng chỉ có thể ngước nhìn bóng lưng của hắn, cho đến khi không còn thấy được!

Giải quyết xong Phi Bồng, ánh mắt Doanh Huyền rơi trên người Tịch Dao.

Hai nhiệm vụ của phó bản Phi Bồng chính là thu phục hoặc trấn sát Phi Bồng và Tịch Dao.

Bây giờ chỉ còn lại Tịch Dao. "Tịch Dao bái kiến Thiên Đế!" Tịch Dao dịu dàng cúi chào, tỏ rõ thái độ của mình.

Nàng hiện tại không có quan hệ gì với Phi Bồng, nhưng Phi Bồng là đệ nhất thần tướng của Thần giới cũng đã hàng phục rồi, nàng là nữ thần trông coi Thần Thụ còn cần gì phải kiên trì?

Huống hồ vừa rồi dưới ảnh hưởng của Đại Nguyện Vọng Thuật của Doanh Huyền, nàng đối với hắn tràn đầy hảo cảm. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Phi Bồng!" "Thưởng một: Ngộ Đạo Trà Diệp ba nghìn lá, có thể giúp người ngộ đạo!" "Thưởng hai: Vạn Đạo Tử Kim một khối, có thể dung nạp hoàn mỹ bất kỳ một loại đại đạo nào, là dược liệu tuyệt hảo để luyện chế pháp bảo thần binh!" "Không tệ, đều là đồ tốt!" Doanh Huyền rất hài lòng với phần thưởng lần này, nhìn về phía Phi Bồng và Tịch Dao, cười nói: "Hoan nghênh các ngươi gia nhập Thiên Đình của trẫm!" Giây tiếp theo, ầm ầm ầm.

Cùng với một trận rung chuyển, Doanh Huyền dung nhập phó bản Phi Bồng vào Thiên Đình.

Trong đó, Nam Thiên Môn dung hợp với Nam Thiên Môn do Doanh Huyền xây dựng.

Tất cả các hòn đảo lơ lửng của Thần Thụ hợp nhất với Thiên Đình, Thần Thụ trở thành Thần Thụ của Thiên Đình.

Phi Bồng quen với việc trấn thủ Nam Thiên Môn, vì vậy vẫn chọn gác cổng.

Tịch Dao chọn ở lại bên cạnh Thần Thụ, chăm sóc Thần Thụ.

Nàng đã quen với cuộc sống này từ lâu.

Thần Thụ được Doanh Huyền đặt ở hậu viện Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền chuyển ghế xích đu đến dưới gốc Thần Thụ, lười biếng nằm lên, đôi mắt hơi híp lại nhìn những quả trên cây.

Ngay sau đó, hắn vươn tay ra, một quả Thần Thụ rơi vào lòng bàn tay.

Rắc!

Doanh Huyền cắn một miếng thật mạnh, quả mọng nước, thơm ngọt, vị rất tuyệt.

Hắn không khỏi liếc nhìn nữ thần Tịch Dao mặc bạch y, điềm tĩnh ung dung bên cạnh, không nhịn được nảy ra suy nghĩ ác ý: "Chẳng phải là ta đang ăn một miếng một Tuyết Kiến sao?" … Thế giới Đại Tần.

Cùng với kết thúc trận chiến của Phi Bồng và Doanh Huyền, từng người một tỉnh lại từ trạng thái bái lạy Doanh Huyền, vẻ mặt đều lộ ra kinh hãi. "Đại Nguyện Vọng Thuật sao?

Thật là thần thông khủng bố!" Doanh Chính, Đông Hoàng Thái

Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Tử, Lữ Bố, Quan Vũ và những người khác sau khi tỉnh lại, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, trong lòng đều dâng lên sự chấn động sâu sắc.

Trong lòng họ đều sinh ra sự kính sợ sâu sắc đối với Doanh Huyền.

Còn những võ giả và bá tánh bình thường thì càng không cần phải nói, họ vừa bị sức mạnh của Đại Nguyện Vọng Thuật ảnh hưởng, trong lòng bất giác coi Doanh Huyền như thần linh tối cao để bái lạy.

Đương nhiên, bản thân họ cũng đã coi Doanh Huyền như thần linh tối cao để bái lạy rồi.

Nhưng vào khoảnh khắc này, mọi người càng cảm nhận sâu sắc hơn sự khủng bố của Doanh Huyền.

Căn bản không cần trực tiếp công kích họ, Doanh Huyền chỉ cần sử dụng Đại Nguyện Vọng Thuật, là có thể hàng phục tâm linh của họ, khiến họ không chiến mà bại.

Trong Thiên Đình, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không ngoại lệ.

Khoảnh khắc Doanh Huyền thi triển Đại Nguyện Vọng Thuật vừa rồi, nàng cũng không chút sức lực phản kháng mà chìm vào bái lạy.

Nàng biết, nếu không phải Doanh Huyền cố ý kiềm chế, nàng và tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần đều sẽ bị Doanh Huyền độ hóa, trở thành tín đồ trung thành.

Cảm nhận được vị trí của Doanh Huyền, Cửu Thiên Huyền Nữ và những người khác đi về phía gốc Thần Thụ.

Dưới gốc Thần Thụ, Tịch Dao cảm nhận được ánh mắt quái dị không rõ của Doanh Huyền nhìn mình, trong lòng không khỏi rùng mình, cẩn thận nhìn về phía Doanh Huyền, vẻ mặt căng thẳng, thấp

thỏm nói: "Thiên Đế bệ hạ, sao vậy?

Có phải quả Thần Thụ không hợp khẩu vị không?" Nàng cảm thấy ánh mắt của Doanh Huyền là lạ, giống như… giống như muốn ăn thịt nàng vậy. "Không có gì!" Doanh Huyền nhàn nhạt cười, không nói chuyện của Tuyết Kiến.

Thời gian này, Tịch Dao và Phi Bồng còn chưa có giao tiếp, càng đừng nói đến Tuyết Kiến.

Sau này cũng không thể có Tuyết Kiến được nữa.

Rắc!

Doanh Huyền lại cắn một miếng nữa, thịt quả mọng nước vào bụng, hóa thành một luồng khí ấm, tràn vào ngũ tạng lục phủ, tứ chi trăm xương. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi cảm nhận được năng lượng của quả Thần Thụ, tinh thần phấn chấn, làm việc hăng hái, tốc độ tu luyện tăng gấp mười!" "Thoải mái!" Doanh Huyền ăn Thần Quả, hưởng thụ tu vi tăng trưởng nhanh chóng.

Niềm vui trên đời không gì hơn thế.

Cửu Thiên Huyền Nữ, Diễm Phi, Nguyệt Thần, Tiểu Long Nữ, Bỉ Bỉ Đông đi tới, họ hiếu kỳ vây quanh Thần Thụ đánh giá một vòng, sau đó bắt đầu trò chuyện với Tịch Dao.

Rất nhanh, mọi người đã trở thành chị em tốt.

Tịch Dao vốn ở Thần giới vô cùng cô đơn tịch mịch, nếu không sau này cũng sẽ không dính vào gã trai thẳng bằng thép như Phi Bồng.

Nàng phát hiện, Doanh Huyền tuy cũng là Thiên Đế, nhưng không giống với Thiên Đế của Thần giới nơi nàng ở.

Nơi này không nghiêm nghị và lạnh lẽo đến vậy.

Tịch Dao kể cho họ nghe về chuyện của Thần giới trong Tiên

Kiếm Tam, cũng từ miệng Cửu Thiên Huyền Nữ và những người khác biết được rất nhiều chuyện về Đại Tần Thiên Đình và Doanh Huyền.

Trong lúc họ trò chuyện, Doanh Huyền ăn xong Thần Quả, trong lòng khẽ động.

Giây tiếp theo, trong tay Doanh Huyền đã có thêm một hộp ngọc trắng ngần.

Hộp ngọc được làm từ dương chi ngọc cực phẩm, trên đó khắc từng đạo văn đại đạo huyền ảo phức tạp, có thể coi là chí bảo, giá trị liên thành.

Nhưng đây chỉ là một cái hộp đựng lá trà.

Ngộ Đạo Trà Diệp.

Doanh Huyền mở hộp ngọc, một luồng hương thơm thanh khiết nồng đậm tức thì từ trong hộp bay ra, ẩn hiện có ánh sáng rực rỡ, hiển hóa các loại dị tượng.

Khi ngửi thấy mùi thơm của lá trà này, trong đầu Doanh Huyền tức thì có cảm giác mát lạnh, tư duy trở nên hoạt bát và nhạy bén, linh cảm tuôn trào như suối. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi ngửi thấy hương trà Ngộ Đạo, tâm tình rất kích động, ánh mắt rất khao khát, tốc độ tu luyện tăng gấp đôi, tốc độ dung hợp ba nghìn đại đạo tăng gấp mười!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi khao khát tử… không, trà!" "Hửm?" Lúc này, Tịch Dao, Cửu Thiên Huyền Nữ và những người khác đang trò chuyện sôi nổi không hẹn mà cùng dừng lại, từng đôi mắt đẹp đều đổ dồn vào hộp ngọc trong tay Doanh Huyền. "Đây là gì?" Cửu Thiên Huyền Nữ hiếu kỳ, nàng từ thời thượng cổ đến nay, bảo vật gì chưa từng thấy qua, nhưng lại không nhận ra thứ trong tay Doanh Huyền. "Ngộ Đạo Trà Diệp!" Doanh Huyền tiện tay lấy ra một lá từ trong hộp ngọc, giơ lên không trung.

Mọi người vây lại, cũng nhìn rõ hình dạng của lá Ngộ Đạo Trà Diệp này.

Trắng như tuyết ngọc, sáng long lanh trong suốt, vô cùng kỳ lạ.

Chương 44

Nó hình tròn, trên đó có một âm dương đồ, dương cực bão âm, âm cực bão dương.

Lại có những điểm sáng lấp lánh, tựa như một mảnh trời sao, tiên thiên văn lạc đan xen. "Thật thần kỳ!" "Một lá trà mà lại ẩn chứa đại đạo văn lạc!" "Lá đã thần kỳ như vậy, cây trà tất nhiên là linh căn chí bảo hiếm có giữa trời đất!" Ngay cả Tịch Dao là nữ thần của Thần giới cũng chưa từng thấy qua loại trà diệp thần dị như vậy.

Bảo vật có thể giúp người ngộ đạo, quá hiếm thấy.

Doanh Huyền ném lá Ngộ Đạo Trà Diệp vào ấm trà đang sôi bên cạnh, hương thơm thanh khiết nồng đậm tức thì lan tỏa ra, khiến người ta tinh thần sảng khoái.

Doanh Huyền rót cho mỗi người một chén. "Đa tạ Thiên Đế!" Mọi người kinh hỉ, không ngờ trà Ngộ Đạo quý giá như vậy, họ cũng có phần. "Không cần khách khí!" Doanh Huyền nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Hương thơm nồng đậm lan tỏa trong khoang miệng, Doanh Huyền hơi híp mắt, nửa nằm trên ghế xích đu, vẻ mặt tràn đầy hưởng thụ.

Cùng với nước trà vào bụng, từng sợi năng lượng mát lạnh lan tỏa trong cơ thể, tư duy trở nên hoạt bát, phảng phất như mở ra cánh cửa đại đạo. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi cảm nhận được Ngộ Đạo Trà, tinh thần phấn chấn, động lực mười phần!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi tăng tốc tối đa, dung hợp Đại Luân Hồi Thuật!" Ông!

Các loại huyền ảo đại đạo dâng lên xung quanh Doanh Huyền, ẩn hiện có lực luân hồi cuộn trào, diễn hóa vạn vật luân hồi, sinh tử luân

chuyển! "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi phảng phất như được tiêm máu gà, dung hợp Đại Ngũ Hành Thuật!" Đại Ngũ Hành Thuật, còn gọi là Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, thần thông cực hạn của thiên địa ngũ hành, tu thành có thể nghịch chuyển ngũ hành nguyên tố, sở hữu vô thượng sáng thế chi lực.

Thanh Đế Mộc Hoàng Công tỏa ra sinh cơ.

Xích Đế Hỏa Hoàng Khí chuyển hóa hết thảy hỏa khí.

Bạch Đế Kim Hoàng Trảm lấy sự sắc bén, tốc độ sát na làm sở trường.

Hắc Đế Thủy Hoàng Quyền lấy sự hùng vĩ, bền bỉ, dẻo dai làm chủ.

Hoàng Đế Thổ Hoàng Đạo có thể đồng hóa hết thảy hậu thổ nguyên khí.

Top 10 trong Ba Ngàn Đại Đạo. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Tai Nạn Thuật!" 【Đại Tai Nạn Thuật】 do Tận Thế Thiên Tai, Mặt Trời Hỏa Tai, Hắc Nhật Phong Tai, Địa Nạn, Nhân Nạn, Ma Thần Nạn, Tam Muội Nạn, Bản Tính Nạn, Nghiệp Chướng Nạn, Tâm Ý Nạn, Hồn Phách Nạn, Kiếp Số Nạn tạo thành.

Một khi tu thành không chỉ uy lực cực lớn mà còn có huyền cơ quỷ thần khó lường, ẩn chứa áo nghĩa vô thượng về khí cơ tiêu trưởng, thiên địa sinh diệt. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Tâm Ma Thuật!" 【Đại Tâm Ma Thuật】 thần bí khó lường, khơi dậy thiện ác tâm ma của chúng sinh, chỉ cần tâm ma của chúng sinh không diệt, bản thân có thể vĩnh sinh bất tử.

Tùy ý ký thác trong tâm ma của mọi người, vô ảnh vô hình.

Bởi vì tồn tại mạnh mẽ đến đâu cũng có thiện ác hai tâm, thiện tức là ma, ác cũng là ma.

Ma công tiếp cận bản nguyên của ma nhất trong ma đạo, câu thông nguyên thủy chi ma, triệu hoán thiên địa ma môn. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Bản Nguyên Thuật!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Hỗn Độn Thuật!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp Đại Âm Dương Thuật!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi dung hợp…" … Doanh Huyền nằm trên ghế xích đu dưới gốc Thần Thụ, ung dung thưởng thức trà Ngộ Đạo, cảm nhận công pháp Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh tự động tu luyện, nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, tâm tình vô cùng tốt đẹp.

Quả nhiên, một môn công pháp biết tự tu luyện, mới là một môn công pháp ưu tú.

Hắn lười biếng liếc nhìn sang bên cạnh.

Tịch Dao, Cửu Thiên Huyền Nữ, Diễm Phi, Nguyệt Thần, Tiểu Long Nữ đều vì trà Ngộ Đạo mà rơi vào trạng thái đốn ngộ, toàn tâm toàn ý chìm vào tu luyện. … Thời gian trôi nhanh, quang âm như bóng câu qua cửa sổ.

Ngoài thành Hàm Dương, từng đội quân thiết giáp sát khí ngút trời, uy nghiêm hùng tráng dưới sự dẫn dắt của các võ tướng khí huyết mạnh mẽ hội tụ lại. "Báo~" Bên cạnh cổng đồng lớn, từng thám tử nhanh chóng quay về, đến trước mặt Vương Tiễn, nhanh chóng báo cáo: "Bẩm báo tướng quân, bên kia cổng đồng là ngoại thành kinh đô Đại Minh!" "Lúc này, Sấm Vương Lý Tự Thành đang dẫn đầu quân khởi nghĩa nông dân, điên cuồng công phá kinh đô!" "Xem tình hình, chẳng bao lâu nữa sẽ công phá được kinh đô!" "Tốt!" Vương Tiễn vui mừng, rút bội kiếm, lớn tiếng ra lệnh: "Đại quân xuất phát, bắt sống Lý Tự Thành, bắt sống Sùng Trinh!" "Bắt sống Lý Tự Thành, bắt sống Sùng Trinh!" "Bắt sống Lý Tự Thành, bắt sống Sùng Trinh!" "Bắt sống Lý Tự Thành, bắt sống Sùng Trinh!" … Phó bản Đại Minh

Sùng Trinh.

Kinh thành. "Huynh đệ, giết!" "Giết!" "Giết chết cẩu hoàng đế, vinh hoa phú quý, hưởng không hết!" "Oanh!" Tiếng pháo nổ vang, tiếng hò hét giết chóc, tiếng chém giết, không ngớt bên tai. "Sáng cầu thăng, tối cầu hợp, gần đây nghèo khó khó sống." "Sớm mở cửa bái Sấm Vương, đảm bảo lớn nhỏ đều vui vẻ." "Giết bò dê, chuẩn bị rượu thịt, mở cửa thành đón Sấm Vương, Sấm Vương đến không nộp lương." "Ăn của nó, mặc của nó, ăn không đủ đã có Sấm Vương." "Không làm lính, không nộp lương, mọi người cùng nhau sung sướng một phen." … Vô số quân khởi nghĩa nông dân gào thét, người trước ngã người sau tiến, sĩ khí như hồng.

Thắng lợi đã ở ngay trước mắt.

Chỉ cần chiếm được kinh thành, họ đều là đại công thần, sau này theo Sấm Vương, thăng quan phát tài, ăn sung mặc sướng, vợ con ấm êm! "Sấm Vương đến không nộp lương, chúng ta đều ăn không no, còn đánh cái gì, chẳng bằng đầu hàng cho xong!" So với quân khởi nghĩa của Lý Tự Thành, những người lính cuối cùng trên tường thành lòng dạ không ngừng dao động.

Dù họ có tử thủ cũng không giữ được.

Huống hồ họ cũng chẳng có thiện cảm gì với Sùng Trinh, với triều Đại Minh.

Hiện nay quan trường hắc ám, tham quan ô lại hoành hành.

Sùng Trinh vô năng, đừng nói là bá tánh, ngay cả những binh lính bảo vệ kinh thành như họ cũng sống không dễ dàng.

Đối mặt với đại quân của Sấm Vương, đối mặt với triều Minh đã đến hồi kết, bọn họ không còn chút đấu chí nào.

Binh bại như núi đổ.

Quân khởi nghĩa thế như chẻ tre, xông vào kinh thành.

Tử Cấm Thành.

Vô số cung nữ thái giám nhận được tin tức, hoảng loạn chạy trốn.

Trong Kim Loan Điện, Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm ngồi trên long ỷ, mặt không biểu cảm nhìn vào đại điện trống rỗng.

Các quan viên trước kia đã sớm bỏ mặc hắn mà chạy trốn. "Bệ hạ, cửa thành bị phá rồi, quân giặc thế lớn, nô tỳ hộ tống ngài rời đi đi, còn núi xanh không sợ thiếu củi đốt!" Thái giám thân cận Vương Thừa Ân ở bên cạnh Chu Do Kiểm nhỏ giọng khuyên bảo. "Thiên hạ rộng lớn, đâu là nơi dung thân của trẫm?" Chu Do Kiểm thất thần đứng dậy, nhìn về phía tiếng hò hét giết chóc đang ngày càng gần, đau khổ khóc ròng: "Đại Minh vong trong tay trẫm rồi!" "Trẫm còn mặt mũi nào sống tạm trên đời, còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông dưới suối vàng?" "Bệ hạ!" "Phản tặc sắp giết tới rồi!" "Hu hu…" Đúng lúc này, các phi tần trong hậu cung của Chu Do Kiểm nhận được tin tức, hoảng hốt chạy tới, có người kinh hãi, có người khóc lóc, có người sợ hãi… "Phải, phản tặc sắp tới rồi!" Chu Do Kiểm nhìn những mỹ nhân phong tư yểu điệu trước mặt, đưa bàn tay run rẩy nhẹ nhàng lau nước mắt trên má một vị tần phi, thở dài nói: "Rơi vào tay quân giặc, các ngươi sẽ chịu đủ mọi lăng nhục, đường đường là hoàng phi Đại Minh, sao có thể chịu quân giặc vũ nhục!" "Các ngươi tự vẫn đi!" "Oanh!" Giọng nói thất thần của Chu Do Kiểm như sét đánh ngang tai, nổ tung trong đầu các phi tần, họ trợn to mắt, không thể tin nổi. "Cái gì?" "Tự vẫn?" "Bệ hạ tha mạng…" "Hu hu, bệ hạ thần thiếp không muốn chết!" "Bệ hạ khai ân!" Lập tức có người quỳ xuống đất, khóc lóc cầu xin.

Nhưng cũng có người ánh mắt quyết tuyệt. "Bệ hạ, thần thiếp sau này không thể hầu hạ bệ hạ được nữa, thần thiếp đi trước một

bước!" Một phi tần cương liệt nhìn sâu vào Chu Do Kiểm một cái, rồi đâm đầu vào cột đá trong đại điện, đầu vỡ mà chết. "A!" Từng tiếng hét thất thanh vang lên, một số cung nữ nhát gan kinh hãi lùi lại, khát vọng sống sót khiến họ lấy hết dũng khí, chạy trốn tứ tán. "Keng!" Chu Do Kiểm rút bảo kiếm, mặt đầy điên cuồng, đại khai sát giới.

Bất kể là nữ nhân của hắn, hay là con gái.

Giết không tha.

Hắn không muốn họ rơi vào tay phản quân của Lý Tự Thành, chịu đủ lăng nhục, sống không bằng chết. "Phụ hoàng!" Một thiếu nữ bạch y tuyệt mỹ kinh hô. "Trường Bình!" Trong mắt Chu Do Kiểm lóe lên một tia đau khổ và không nỡ, nhưng ngay sau đó vẫn vung lên đồ đao, thà bây giờ chết một cách thống khoái còn hơn sau này bị phản tặc lăng nhục.

Xoẹt.

Cánh tay của Trường Bình công chúa bị chém đứt, cả người ngã xuống vũng máu, ngất đi. … Khác với tiếng la hét tuyệt vọng trong đại điện, bên ngoài đã vang lên tiếng hoan hô phấn khích của vô số quân khởi nghĩa, khắp nơi đốt giết cướp bóc.

Những quân khởi nghĩa này vốn không có kỷ luật gì, nay công phá Tử Cấm Thành, giành được thắng lợi cuối cùng, càng buông thả bản thân.

Sấm Vương Lý Tự Thành cưỡi ngựa cao to, dẫn theo đám tâm phúc từ từ tiến vào Tử Cấm Thành.

Hắn thân hình khôi ngô, eo đeo bảo đao, giữa hai hàng lông mày mang theo một luồng bá đạo và uy nghiêm.

Đôi mắt sắc bén nhìn vào Tử Cấm Thành, sâu trong mắt mang theo niềm vui sướng nồng đậm.

Thiên hạ này, là của hắn rồi!

Ngôi báu tối cao kia, sẽ thuộc về Sấm Vương Lý Tự Thành của hắn!

Giờ phút này, Lý Tự Thành hào tình vạn trượng, có chút khí phách của kẻ đứng trên đỉnh cao nhất, nhìn xuống núi non trùng điệp. "Sấm Vương, không hay rồi!" Ngay khi Lý Tự Thành đang ảo tưởng về viễn cảnh tốt đẹp khi lên ngôi hoàng đế, quân lâm thiên hạ, một giọng nói kinh hãi hoảng loạn từ phía sau truyền đến.

Lý Tự Thành hoàn hồn, mày nhíu lại không thể nhận ra.

Hắn đã công phá Tử Cấm Thành, tình thế vô cùng tốt đẹp.

Lấy đâu ra chuyện không hay?

Nếu không phải bây giờ đang vui, cộng thêm hình tượng mà mình đã xây dựng, hắn đã một đao chém chết cái kẻ phá đám này rồi. "Hoảng hốt như vậy còn ra thể thống gì?" Đại tướng dưới trướng Lý Tự Thành là Lý Nham giả vờ tức giận trừng mắt nhìn binh lính báo tin, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Chẳng lẽ Sùng Trinh hoàng đế chạy thoát rồi? "Sấm Vương, Lý tướng quân, bên ngoài đột nhiên xuất hiện một đội quân không rõ tên, họ từ phía sau đánh tới, huynh đệ hoàn toàn không phải là đối thủ, căn bản không ngăn được!" Binh lính báo tin hoảng sợ kinh hãi nói: "Họ quả thực không phải người, mỗi người đều có dũng khí vạn người không địch nổi, bày trận tiến đến, giống như gió thu quét lá rụng, không ai có thể cản!" "Đại quân không rõ tên?" Lý Tự Thành và Lý Nham nhíu mày, xung quanh đây ngoài họ ra, không có thế lực nào khác. "Lẽ nào là hậu thủ do Sùng Trinh tiểu nhi để lại?" "Sấm Vương, để ta đi xem!" Lý Nham chủ động xin đi, chuẩn bị đi xem hư thực của kẻ đến. "Được, đội quân đó giao cho ngươi!" Lý Tự Thành gật đầu, tuy binh lính báo tin nói rất khoa trương, nhưng hắn không để trong lòng.

Bởi vì hắn biết, nếu gần đây có quân đội số lượng lớn, hắn tuyệt đối không thể không phát hiện được.

Vì vậy, đội quân xuất hiện này, nhiều nhất cũng chỉ là một đội quân nhỏ.

Không thể gây ảnh hưởng gì đến hắn.

Tuy nhiên, hắn không biết có một thứ gọi là Lưỡng Giới Chi Môn, có một loại sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, gọi là hack. "Vâng, Sấm Vương!" Lý Nham dẫn theo thân vệ đi ra ngoài, rất nhanh đã thấy từng quân khởi nghĩa chạy trối chết vào bên trong. "Nhanh vậy sao?" Lý Nham có chút kinh ngạc, vẻ mặt ngưng trọng.

Hắn cầm trường thương, thúc ngựa tiến lên.

Rầm rập rầm rập!

Rầm rập rầm rập!

Tiếng bước chân đều tăm tắp như tiếng trống vang lên, chỉ thấy từng đội hắc thiết giáp sĩ tay cầm trường qua nhanh chóng tiến về phía trước.

Họ được trang bị đầy đủ, thân mặc giáp trụ, đeo mặt nạ hình hổ, eo đeo tinh cung cường nỗ.

Trường qua trong tay họ đâm về phía trước, sát khí, huyết khí như núi đổ biển gầm ập tới, mọi thứ cản đường đều bị dễ dàng xuyên thủng.

Lý Nham thấy một tiểu tướng võ giả của quân khởi nghĩa cầm thuẫn bài, muốn ngăn cản.

Tiểu tướng này có thực lực Hậu Thiên cảnh, đặt trong quân đội có thể xưng là địch trăm người, thậm chí có thể trở thành thiên phu trưởng, thống lĩnh nghìn quân.

Giây tiếp theo, một hắc thiết giáp sĩ bình thường tay cầm trường qua nhẹ nhàng đâm về phía trước, thuẫn bài trong tay tiểu tướng quân khởi nghĩa không cản được một giây, đã bị đâm thủng như đậu phụ.

Trường qua đâm thủng thuẫn bài xong, không chút trở ngại, đâm xuyên qua giáp trụ của tiểu tướng, xuyên thủng trái tim hắn. "Sao có thể?

Khụ khụ…" Tiểu tướng quân khởi nghĩa trợn to mắt, không thể tin nổi mình lại bị một tên lính quèn, tiện tay một thương đâm chết.

Hắn theo Lý Tự Thành nam chinh bắc chiến, lớn nhỏ không dưới trăm trận, ngay cả cao thủ Tiên Thiên như Lý Tự Thành cũng không thể dễ dàng giết chết hắn như vậy.

Bịch!

Tiểu tướng quân khởi nghĩa mang theo sự không cam lòng sâu sắc, thân thể nặng nề ngã xuống đất, tung lên một lớp bụi.

Đồng tử Lý Nham co rút.

Hắn nhìn chằm chằm vào hắc thiết giáp sĩ kia. "Đây tuyệt đối không phải là binh sĩ bình thường!" "Đây tuyệt đối chỉ là một trường hợp đặc biệt!" "Đây… không thể nào…" "Sao có thể?" Giọng Lý Nham dần nhỏ lại, dù hắn có không tin đến đâu, cũng không thể không tin, hắc thiết giáp sĩ vừa rồi thật sự không phải là trường hợp đặc biệt.

Mỗi một giáp sĩ của địch đều rất mạnh.

Hắn thậm chí cảm thấy mình còn không phải là đối thủ của bất kỳ một tên lính quèn nào trong đó.

Ông!

Đúng lúc này, một luồng khí tức nguy hiểm cực độ truyền đến, Lý

Nham đột nhiên hoàn hồn, trường thương trong tay theo bản năng giơ lên chắn ngang.

Keng!

Chương 45

Trường thương cong lại, Lý Nham bị một hắc thiết giáp sĩ một thương quất bay, toàn thân đau đớn, cảm giác ngũ tạng lục phủ đều sắp vỡ tung.

Một ngụm máu tươi từ miệng hắn phun ra, cả người ngất đi. "A!" "Lý Nham tướng quân bị giết rồi!" Thân vệ theo Lý Nham đến thấy cảnh này, suýt chút nữa sợ đến ngã ngựa, kinh hãi chạy về phía Lý Tự Thành. "Báo~~" "Bẩm báo Sấm Vương, không hay rồi!" "Lý Nham tướng quân bị giết rồi!" "Địch quân đánh tới rồi!" "Cái quái gì vậy?" Lý Tự Thành nhíu mày, một luồng uy thế của cường giả Tiên Thiên lan tỏa ra, trong lòng vô cùng tức giận.

Mắt thấy thắng lợi trong gang tấc lại xảy ra biến cố. "Chết tiệt, lão tử chống mắt lên xem ai dám phá hỏng chuyện tốt của ta!" Lý Tự Thành nổi giận.

Hắn quay đầu ngựa, dẫn theo một đội thân vệ lớn phóng đi.

Trong hoàng cung.

Vương Thừa Ân và Chu Do Kiểm cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài. "Bệ hạ, hình như là viện quân đến rồi!" Vương Thừa Ân kích động nói: "Chúng ta được cứu rồi!" "Viện quân?" "Trẫm còn có viện quân?" Chu Do Kiểm mặt đầy máu, lẩm bẩm, có chút không dám tin. "Liệt tổ liệt tông phù hộ, trời không diệt Đại Minh của ta?" Giây tiếp theo, Chu Do Kiểm cầm thanh trường kiếm dính máu, điên cuồng chạy ra ngoài.

Kích động.

Hưng phấn.

Căng thẳng.

Thấp thỏm. "Bệ hạ, ngài chậm một chút!" "Viện quân… viện quân…" Chu Do Kiểm ngửa mặt lên trời hét dài, nước mắt tuôn rơi, "Đại Minh của trẫm, vẫn còn trung thần!" "Đại Minh vẫn còn hy vọng!!!" … Dưới ánh hoàng hôn, mây trời nhuốm một màu đỏ máu thê lương, ráng chiều rực lửa soi rọi những tòa cung điện thành một màu đỏ như máu, cùng với tường cung ngói vàng son đỏ giao nhau chiếu rọi.

Cung nữ thái giám hoảng loạn chạy trối chết, tiếng la hét chém giết từ xa vọng lại, không ngớt bên tai.

Chu Do Kiểm mình mặc long bào màu vàng sáng, đầu đội hoàng quan, tóc tai rối bời, được lão thái giám Vương Thừa Ân dìu đỡ, loạng choạng chạy lên một tòa gác lầu.

Hắn tựa kiếm nhìn ra xa, nhón gót chân.

Hắn đã thấy.

Từng đội hắc giáp duệ sĩ như một dòng lũ sắt thép cuồn cuộn kéo đến, nơi nào đi qua cũng thế như chẻ tre, mọi chướng ngại đều bị xé nát dễ dàng.

Thật sự là uy vũ không thể cản! "Thần binh thiên hàng, Đại Minh của ta có cứu rồi!" Chu Do Kiểm run rẩy, con ngươi đầy tơ máu kích động không thể kiềm chế: "Thừa Ân à, đây là viện quân của ai?" "Bệ hạ…" Vương Thừa Ân nhìn đi nhìn lại, vẫn nghi hoặc nói: "Bệ hạ, thứ cho lão thần mắt kém, không nhìn ra đây là viện quân của ai!" "Đội viện quân này quá đáng sợ, không ngờ Đại Minh còn có một đội quân sắt thép uy vũ hùng tráng như vậy, đây là trời phù hộ bệ hạ, trời phù hộ Đại Minh!" Thực ra trong lòng Vương Thừa Ân có chút lo lắng, đội viện quân này chưa chắc đã đến để phò vua.

Nhưng đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Sùng Trinh.

Ông không nỡ vạch trần.

Huống hồ ông cũng không chắc đội quân này là địch hay bạn, chỉ biết họ không phải người một nhà với Lý Tự Thành.

Nhưng đội quân này, trang bị tinh nhuệ, chiến lực kinh khủng, tuyệt đối không phải giặc cướp thông thường, tất nhiên là quân chính quy. "Kẻ kia chính là Sấm tặc sao?" Chu Do Kiểm thấy Sấm Vương Lý Tự Thành đang cưỡi trên con ngựa cao to, uy vũ hùng tráng, lập tức nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi.

Hận không thể ăn thịt uống máu hắn. "Bệ hạ tuệ nhãn, kia chính là Sấm tặc Lý Tự Thành!" Vương Thừa Ân gật đầu, ánh mắt gắt gao nhìn Lý Tự Thành.

Chỉ thấy Lý Tự Thành và đám hắc giáp duệ sĩ kia đã gặp nhau. "Các ngươi là ai?" Ánh mắt Lý Tự Thành như ngọn đuốc, mang theo một luồng bá khí vô thượng, giọng nói hùng hồn dù trong đám loạn quân đang chém giết vẫn vang dội, đinh tai nhức óc.

Lộc cộc cộc.

Hắc giáp duệ sĩ tách ra, một vị tướng quân mình mặc giáp đen cưỡi tuấn mã chậm rãi tiến lên, cất cao giọng nói: "Ta là Thượng tướng quân Vương Tiễn dưới trướng Thủy Hoàng Đế!" "Kinh đô đã bị bản tướng quân bao vây trùng điệp, các ngươi đã không còn đường thoát, xuống ngựa đầu hàng, có thể miễn tội chết!" "Thượng tướng quân Vương Tiễn dưới trướng Thủy Hoàng Đế?" Lý Tự Thành ngẩn ra, rồi lập tức phá lên cười ha hả: "Vương Tiễn dưới trướng Thủy Hoàng Đế?

Lão tử còn là Hán Vũ Đế đây này!" "Ha ha ha!" "Sấm Vương uy vũ!" "Sấm Vương uy vũ!" Đại quân dưới trướng Lý Tự Thành đồng

loạt cười lớn, hiển nhiên bọn họ cũng giống Lý Tự Thành, không tin lời Vương Tiễn nói là thật.

Thủy Hoàng Đế, Vương Tiễn đều đã chết gần hai ngàn năm rồi.

Tưởng bọn họ là nông dân, không biết chữ, dễ lừa gạt sao! "Bắt lấy!" Vương Tiễn lười nói nhảm, vung tay một cái, đám hắc giáp duệ sĩ phía sau liền xông lên. "Giết!" Nụ cười của Lý Tự Thành tắt ngấm, giọng nói lạnh băng tràn ngập sát ý.

Binh lính dưới trướng hắn cũng xông lên.

Binh!

Binh!

Binh!

Vừa mới giao tranh, từng binh sĩ dưới trướng Lý Tự Thành đã bị đánh bay, không một ai là địch thủ một hiệp.

Rất nhanh.

Hắc giáp duệ sĩ lao về phía Lý Tự Thành. "Bảo vệ Sấm Vương!" Nghĩa quân xung quanh kinh hãi hô lên, không ngừng tụ tập về phía Lý Tự Thành, muốn ngăn cản Bách Chiến Xuyên Giáp binh của Vương Tiễn.

Bách Chiến Xuyên Giáp quân đều là những tồn tại sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư, tiện tay một kích đã có sức mạnh ngàn quân, quân đội của Lý Tự Thành như những con rối rách bị quét bay ra ngoài. "Sao có thể?" "Sao có thể mạnh như vậy?" Lý Tự Thành ngây người.

Hắn cảm thấy bất kỳ một binh sĩ mặc giáp bình thường nào cũng mạnh hơn hắn.

Càng đừng nói đến binh lính dưới trướng hắn. "Sấm Vương, mau

đi!" Thấy không cản nổi, có thân vệ lập tức kinh hô, muốn Lý Tự Thành chạy trốn. "Việc này!" Lý Tự Thành cũng là người quyết đoán, biết mình không phải đối thủ, vội vàng quay đầu ngựa, định bỏ chạy.

Chỉ cần hắn chạy thoát vào trong đại quân.

Dù cho đám giáp sĩ của Vương Tiễn có lợi hại, cũng không làm gì được hắn.

Rốt cuộc loại cường giả này dù có tổ chức thành quân đội, số lượng cũng tuyệt đối không nhiều.

Có được vài chục người đã là ghê gớm rồi.

Đương nhiên.

Nếu Lý Tự Thành biết, không chỉ vài chục vạn đại quân của Vương Tiễn, mà thậm chí toàn bộ người dân Đại Tần đều là những tồn tại sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Không biết có bị dọa chết thẳng cẳng không nữa! "Muốn chạy?" Vương Tiễn nhìn Lý Tự Thành bỏ chạy, nhưng không có bất kỳ hành động nào, khóe miệng khẽ nhếch, mang theo vẻ chế giễu đậm đặc. "Ầm!" Đúng lúc này, binh lính dưới trướng Vương Tiễn phát lực.

Mấy trăm giáp sĩ sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư bộc phát, khí thế kinh khủng ngút trời, khí huyết như biển lớn mênh mông, trong nháy mắt chấn bay tất cả nghĩa quân xung quanh. "Sao có thể?" Lý Tự Thành quay đầu lại nhìn, lập tức bị dọa ngây người.

Khí huyết kinh khủng đó.

Khí thế ngút trời đó.

Như thần như ma.

Hắn cả đời chưa từng thấy qua.

Hắn cảm thấy mình đứng trước một binh sĩ mặc giáp bình

thường, cũng giống như một con kiến hôi.

Đáng thương.

Yếu ớt.

Giây tiếp theo.

Vệ sĩ xung quanh hắn ngã xuống hết lớp này đến lớp khác, dù có liều mạng, dưới sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, cũng không thể chống lại đại quân của Vương Tiễn.

Một cây trường thương quét ngang.

Lý Tự Thành rút đao chặn lại.

Chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể địch nổi cuốn tới, bảo đao trong tay hắn bị chấn bay, cánh tay trật khớp, cả người rơi khỏi ngựa.

Phụt.

Một ngụm máu tươi phun ra, cảm giác ngũ tạng lục phủ đều sắp vỡ nát. "Chẳng lẽ đây chính là cường giả cấp Tông Sư trong truyền thuyết?" Lý Tự Thành trong lòng sóng cuộn biển gầm, mặc dù trước đó đã cảm thấy mình đánh không lại một tên lính quèn, nhưng khi thật sự giao thủ, hắn mới hiểu được sự chênh lệch và đáng sợ trong đó. "Cường giả Tông Sư, khủng bố đến thế!" Hắn là cường giả Tiên Thiên, hơn nữa đã đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ.

Ngay cả cường giả Tiên Thiên đỉnh phong cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Kẻ có thể nghiền ép hắn.

Chỉ có Tông Sư trong truyền thuyết. "Hít!" "Một tên lính quèn lại có thể một chiêu đánh bại Sấm tặc?" Trên gác lầu, lão thái giám Vương Thừa Ân đang dìu Sùng Trinh Hoàng Đế Chu Do Kiểm trong

lòng hít một ngụm khí lạnh, chấn động không nói nên lời.

Ông cũng là cường giả Tiên Thiên, biết rõ sự mạnh mẽ của Lý Tự Thành.

Rất rõ ràng cường giả có thể một chiêu đánh bại Lý Tự Thành, đáng sợ đến mức nào. "Cường giả Tông Sư trong truyền thuyết lại là một tên lính quèn?" Vương Thừa Ân cảm thấy tam quan của mình đều bị lật đổ.

Tôn nghiêm và kiêu ngạo của cường giả Tông Sư đâu rồi?

Cường giả Tông Sư, dù là hoàng đế một nước, cũng phải đối đãi bằng lễ, không dám dễ dàng đắc tội.

Sao có thể làm một tên lính quèn? "Ngươi rốt cuộc là ai?" Lý Tự Thành bị hai giáp sĩ áp giải đứng dậy, hắn trừng mắt nhìn Vương Tiễn, tuy đã bại, nhưng hắn muốn biết mình rốt cuộc đã bại trong tay ai.

Dù có chết, cũng phải làm một con quỷ minh bạch. "Rất nhanh ngươi sẽ biết!" Vương Tiễn không giải thích, hắn cho người áp giải Lý Tự Thành đi về phía hoàng cung.

Ánh mắt của hắn nhìn thấy Sùng Trinh Hoàng Đế Chu Do Kiểm đang đứng trên gác lầu. "Bệ hạ, lai lịch đối phương không rõ, nô tỳ đi dò hỏi lai lịch giúp bệ hạ, bệ hạ rời đi trước, bảo trọng long thể!" Vương Thừa Ân cứng rắn nói. "Không, trẫm không đi!" Sắc mặt Chu Do Kiểm biến đổi, thực ra trong lòng hắn cũng biết, khả năng đối phương là phản quân lớn hơn rất nhiều so với viện quân.

Nhưng hắn không muốn từ bỏ tia hy vọng đó.

Giống như người sắp chết đuối nhìn thấy một cọng rơm cứu mạng vậy.

Rõ ràng biết cọng rơm không cứu được mạng.

Nhưng vẫn muốn liều mạng nắm lấy. "Bệ hạ…" Vương Thừa Ân còn muốn khuyên, nhưng đã bị Chu Do Kiểm cắt lời. "Ngươi nghĩ trẫm bây giờ còn có thể chạy không?

Chạy được sao?" Câu hỏi xoáy thẳng vào tâm hồn của Chu Do Kiểm khiến Vương Thừa Ân mấp máy môi, nhưng không nói nên lời.

Ông biết.

Chu Do Kiểm không chạy được nữa rồi.

Cũng sẽ không chạy.

Thiên tử thủ quốc môn.

Quân vương tử xã tắc.

Chu Do Kiểm tuy vô năng, nhưng vẫn còn chút khí phách cuối cùng của Đại Minh.

Chương 46

"Nô tỳ thề chết bảo vệ bệ hạ!" Ánh mắt Vương Thừa Ân trở nên quyết tuyệt.

Ông biết mình còn không bằng Lý Tự Thành, càng đừng nói đến những thiết giáp duệ sĩ vô danh kia.

Nhưng có việc nên làm.

Có việc không nên làm.

Lộc cộc cộc.

Rất nhanh, theo sau tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ, Vương Tiễn mang theo Lý Tự Thành xuất hiện trên gác lầu.

Vụt.

Khi nhìn thấy Vương Tiễn, Vương Thừa Ân lập tức bước lên một bước, chắn trước mặt Chu Do Kiểm, toàn thân khí cơ dâng lên, sẵn sàng liều chết một trận.

Dù rằng ông có thể không đỡ nổi một đòn tùy tiện của một tên lính quèn. "Ồ, cẩu hoàng đế, ngươi còn chưa chạy à!" Lý Tự Thành nhìn thấy Chu Do Kiểm, mở miệng trước, chế nhạo nói: "Cũng có mấy phần cốt khí, mạnh hơn đám tham quan ô lại tham sống sợ chết kia!" "Sấm tặc, ngươi là tù nhân, còn dám hỗn xược!" Chu Do Kiểm liếc mắt nhìn tên nghịch tặc đã công phá kinh thành này, sau đó ánh mắt rơi vào người Vương Tiễn: "Dám hỏi tướng quân danh húy?" "Thật là trung thần của Đại Minh ta, là trụ cột của xã tắc!" "Thiên hạ nếu có thêm vài vị trung thành năng tướng như tướng quân đây, Đại Minh sao có thể khói lửa bốn bề, đạo tặc ngang ngược!" "Sùng Trinh tiểu nhi, ngươi không phải thật sự cho rằng hắn đến cứu ngươi đấy chứ?" Lý

Tự Thành cười khinh bỉ, chế giễu: "Đại Minh của ngươi sớm đã không cứu được nữa rồi, ban ngày ban mặt, mơ mộng hão huyền gì!" "Ngươi…" "Bản tướng quân là Thượng tướng quân Vương Tiễn dưới trướng Đại Tần Thủy Hoàng Đế!" Vương Tiễn lại mở miệng, nhưng lại bổ sung: "Nhưng mà, bản tướng quân không phải Vương Tiễn của thế giới các ngươi, mà đến từ một thế giới khác!" "Đại Tần Thiên Đế bệ hạ, dùng vô thượng vĩ lực, mở ra thông đạo hai giới, để cho Đại Tần duệ sĩ của ta vượt giới mà đến!" "Chỉ cần đầu hàng, cũng có thể gia nhập Đại Tần của ta, trở thành tử dân của Đại Tần, hưởng thụ mọi đãi ngộ của tử dân Đại Tần!" Mấy câu nói sau cùng, dù là Sùng Trinh Hoàng Đế Chu Do Kiểm, hay là Sấm Vương Lý Tự Thành, lão thái giám Vương Thừa Ân, đều không nghe lọt tai.

Đầu óc họ ong ong.

Một mảnh trống rỗng.

Một thế giới khác?

Thông đạo hai giới?

Thiên Đế bệ hạ?

Trong đầu họ không tự chủ hiện lên sự kinh khủng và mạnh mẽ của Đại Tần duệ sĩ, đột nhiên ngẩng đầu, kinh hô: "Chẳng lẽ họ đều là thiên binh thiên tướng?" ...

Đại Tần Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung. "Vương Tiễn đã bắt được Sùng Trinh, Lý Tự Thành, các lộ nhân mã khác cũng đã lấy Tử Cấm Thành làm trung tâm, tỏa ra bốn phía!" Dưới Thần Thụ, Diễm Phi nhìn cảnh tượng trong phó bản Đại Minh Sùng Trinh trên quang mạc, mỉm cười nói: "Chắc chẳng bao lâu nữa, là có thể hoàn toàn chiếm lĩnh thế giới bí cảnh này!" "Có thần dược Dược tề Gien Bậc Hai mà Thiên Đế bệ hạ ban

cho, tướng sĩ Đại Tần ai ai cũng như rồng, sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư!" Giọng Nguyệt Thần sâu lắng, phiêu diêu thần bí: "Thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh tuy có võ công, nhưng so với Đại Tần, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!" "Đại Tần duệ sĩ thế như chẻ tre chiếm lấy thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh, chỉ là vấn đề thời gian!" "Các cao thủ Chư Tử Bách Gia đều đi tìm Viên Thừa Chí rồi, không biết ai có thể giành được giải nhất, tìm thấy Viên Thừa Chí đầu tiên?" Nguyệt Thần có chút tò mò, trong lòng nàng nghiêng về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Thuật chiêm bốc thôi diễn của Đông Hoàng Thái Nhất có thể tìm thấy Viên Thừa Chí nhanh hơn và chính xác hơn. "Rất nhanh sẽ biết thôi!" Doanh Huyền nằm trên ghế bập bênh, lười biếng nói.

Cảnh tượng trên quang mạc giữa không trung theo lời nói của Doanh Huyền, biến thành cảnh của Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và những người khác.

Chỉ thấy mọi người đều thi triển thần thông, điên cuồng tìm kiếm tung tích của Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí cũng coi như là người nổi tiếng.

Mọi người rất nhanh đã biết được thông tin về Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí là con trai của Viên Sùng Hoán, sư từ phái Hoa Sơn 【Thần Kiếm Tiên Viên】 Mục Nhân Thanh, và trên núi Hoa Sơn đã học được một thân võ công kinh người từ 【Thiết Kiếm Môn】 của 【Thiên Biến Vạn Kiếp】 Mộc Tang đạo trưởng và Kim Xà bí kíp của 【Kim Xà Lang Quân】 Hạ Tuyết Nghi.

Sở hữu thần binh Kim Xà Kiếm, và dưới sự ủng hộ của thất tỉnh hào kiệt trở thành võ lâm minh chủ.

Trong một quang mạc.

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi chiêm bốc, dường như đã biết được vị trí của Viên Thừa Chí, dùng tu vi Lục Địa Thần Tiên ngự phong mà đi, nhanh chóng lên đường.

Không chỉ Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử và Quỷ Cốc Tử cũng thông qua các phương pháp khác nhau tìm được vị trí, nhanh chóng lao tới.

Quang mạc giữa không trung dung hợp, hóa thành bản đồ của thế giới bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh. "Dường như là Hoa Sơn!" Diễm Phi dựa theo lộ trình của họ mà suy đoán, điểm hội tụ cuối cùng chính là Hoa Sơn. "Xem ra Viên Thừa Chí đang ở Hoa Sơn!" Nguyệt Thần chậm rãi nói.

Doanh Huyền không nói gì, lười biếng nhấp một ngụm Ngộ Đạo Trà, thong dong nhìn hình chiếu của thế giới phó bản Đại Minh Sùng Trinh.

Cảm giác nằm không mà tiến độ công lược phó bản vẫn tăng vùn vụt thế này thật là sướng! "Sự phát triển của phó bản Đại Minh Sùng Trinh không hoàn toàn giống với Bích Huyết Kiếm, nhưng lại có rất nhiều nhân vật trong Bích Huyết Kiếm!" "Hẳn là một thế giới dung hợp giữa Bích Huyết Kiếm và lịch sử Đại Minh!" Doanh Huyền suy đoán.

Trong Bích Huyết Kiếm, sau khi Sùng Trinh Hoàng Đế chém đứt cánh tay của Trường Bình công chúa A Cửu, là Viên Thừa Chí xuất hiện cứu A Cửu.

Nhưng trong phó bản này, Viên Thừa Chí lại không đến, mà lại ở lại Hoa Sơn.

Thời gian trôi qua.

Trong màn hình quang mạc, Đông Hoàng Thái Nhất đã đến Hoa

Sơn.

Keng keng keng.

Lúc này, dưới chân núi Hoa Sơn, Viên Thừa Chí đang kịch chiến với kẻ phản đồ của Thiết Kiếm Môn là Ngọc Chân Tử. "Ha ha ha, thật tốt quá, Viên Thừa Chí là của ta rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất đạp không mà đến, trong mắt đầy vẻ hưng phấn.

Hắn không ngờ lại dễ dàng tìm được Viên Thừa Chí như vậy. "Ai?" Viên Thừa Chí và Ngọc Chân Tử dừng tay, nhìn sang, lập tức ngây người tại chỗ. "Sao có thể?" Ngọc Chân Tử kinh hô, lão tự nhận võ công thiên hạ hiếm có, khinh công trác tuyệt, Thần Hành Bách Biến càng là tinh diệu cao thâm, nhưng cũng không thể nào ngự không mà đi.

Lão quan sát kỹ, nhưng không thể tìm ra bất kỳ sơ hở nào, đối phương dường như thật sự chỉ dựa vào sức mạnh bản thân mà đạp không đi, không hề sử dụng thuật che mắt. "Người này là ai?

Chẳng lẽ là thần tiên?" Viên Thừa Chí kinh ngạc.

Võ công có thể làm được đến bước này sao? "Viên Thừa Chí là của ta!" Đúng lúc này, Quỷ Cốc Tử từ một bên khác đạp không mà đến, chân khí hóa thành một bàn tay lớn, trực tiếp chộp về phía Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí trong lòng một trận ác hàn, đặc biệt là cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hai vị đại lão không rõ lai lịch, thân thể không nhịn được run lên.

Hắn không thích đàn ông đâu!

Các ngươi đừng qua đây! "Ngươi dám!" Đông Hoàng Thái Nhất đại nộ, không ngờ Quỷ Cốc Tử đến nhanh như vậy, còn tranh người với hắn.

Hắn giơ tay vỗ một chưởng, hai đạo chưởng ấn kinh khủng va chạm trên không trung, giống như một quả bom nổ tung trong nháy mắt! "Không ổn!" Ngọc Chân Tử kinh hãi muốn chết, không ngờ mình lại bị vạ lây.

Lão lập tức thi triển thân pháp, muốn chạy trốn.

Nhưng dư ba từ cú va chạm của hai vị cường giả Lục Địa Thần Tiên kinh khủng đến mức nào, với tu vi Tiên Thiên cảnh của lão, làm sao chạy thoát.

Lão phảng phất bị một luồng cự lực đánh vào lưng, ngũ tạng lục phủ vỡ nát, mảnh vỡ nội tạng và máu tươi từ miệng phun ra, nặng nề đập xuống đất. "Phụt!" Thân thể lão co giật vài cái, liền không còn hơi thở.

Viên Thừa Chí cũng không khá hơn.

Bị dư ba từ trận chiến của Đông Hoàng Thái Nhất và Quỷ Cốc Tử chấn chết. "Ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất trừng mắt nhìn Quỷ Cốc Tử, không ngờ công lao sắp đến tay lại bay mất như vậy.

Hoặc là nói bay mất một nửa.

Giống như bị Quỷ Cốc Tử sống sờ sờ khoét mất một miếng thịt vậy.

Cảm giác đó vừa đau lòng vừa uất ức. "Ngươi cái gì mà ngươi?

Không phục thì đến chiến?" Quỷ Cốc Tử không hề yếu thế, thực ra hắn đến không chậm hơn Đông Hoàng Thái Nhất là bao, thời gian gần như tương đương. "Hừ!" Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh, Viên Thừa Chí đã chết, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì. ...

Đại Tần Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung. "Đây e là nhân vật chính chết một cách uất ức

nhất rồi!" Doanh Huyền thông qua hình chiếu nhìn thấy cảnh này, trong lòng không nói nên lời.

Đối với cái chết của Viên Thừa Chí, hắn không có cảm giác gì.

Chỉ có niềm vui khi hoàn thành một nhiệm vụ phó bản.

Viên Thừa Chí người này giống với Trương Vô Kỵ, không có chí lớn, không có chủ kiến, gặp chuyện chỉ biết trốn tránh.

Hắn lên làm thất tỉnh lục lâm võ lâm minh chủ cũng giống như Trương Vô Kỵ, là bị người ta đẩy lên.

Thực ra với thân phận, võ công và danh vọng của hắn, hoàn toàn có thể đoạt thiên hạ.

Tiếc là hắn không có khí phách và hùng tâm đó.

Cuối cùng chỉ có thể đi xa hải ngoại, trốn tránh tất cả. "Ba nhiệm vụ của phó bản Đại Minh Sùng Trinh, chỉ còn lại việc khống chế bảy thành cương vực Đại Minh!" Đối với tiến độ như vậy, Doanh Huyền rất hài lòng.

Hắn nhìn về phía quang mạc hình chiếu hoàng cung Đại Minh.

Lúc này.

Sùng Trinh Hoàng Đế Chu Do Kiểm và Sấm Vương Lý Tự Thành đã biết được rất nhiều thông tin về thế giới Đại Tần từ miệng Vương Tiễn. "Không ngờ trên đời này thật sự có thần tiên!" "Ngoài thế giới của chúng ta còn có thế giới khác!" "Một bình thần dược nhỏ bé lại có thể khiến một người bình thường sở hữu thực lực Hoành Luyện Đại Tông Sư trong truyền thuyết, không hổ là thần dược do Thiên Đế ban cho!" Sùng Trinh Hoàng Đế Chu Do Kiểm và Lý Tự Thành không ngớt kinh ngạc thán phục. "Ta bại không oan!" Biết rằng mỗi binh sĩ của Đại Tần đều là cường giả sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư trong truyền thuyết, Lý Tự Thành đối với việc mình bại trong tay một

tên lính quèn, không còn chút oán hận hay xấu hổ nào nữa.

Thậm chí có thể nói là vinh hạnh! "Vương Tiễn tướng quân, trẫm nguyện ý hàng, cũng nguyện ý mặc cho tướng quân xử trí, chỉ mong tướng quân có thể đối xử tốt với bá tánh thiên hạ, họ là vô tội!" Chu Do Kiểm sau khi kinh ngạc, trịnh trọng cúi đầu trước Vương Tiễn.

Hắn biết thế giới mà mình đang ở, dù là các phiên vương các nơi, hay là Dã Trư Bì, đều không thể là đối thủ của Đại Tần.

Thiên hạ này cuối cùng tất sẽ rơi vào tay Đại Tần.

Vương Tiễn nhìn vị hoàng đế cuối cùng mặt đầy máu tươi trước mặt, quan sát kỹ đôi mắt đầy tơ máu của hắn.

Vương Tiễn vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên mở miệng, phảng phất như đang thuật lại một chuyện không hề liên quan đến mình. "Trẫm tự đăng cơ mười bảy năm, tuy trẫm đức mỏng phận hèn, trên khiến trời giận, nhưng đều do gian thần lầm trẫm, khiến nghịch tặc áp sát kinh thành." "Trẫm chết, không còn mặt mũi nào thấy tổ tông dưới lòng đất!" "Tự bỏ quan miện, lấy tóc che mặt." Chu Do Kiểm nghe vậy, lập tức trừng lớn mắt, toàn thân run rẩy, khó tin nhìn Vương Tiễn.

Cho đến khi Vương Tiễn nói ra câu cuối cùng. "Mặc cho giặc chia xác trẫm, chớ làm hại một người dân nào." Phịch.

Chu Do Kiểm ngã quỵ xuống đất, kinh hãi muốn chết.

Đây chính là những gì hắn đang nghĩ trong lòng.

Vương Tiễn sao lại biết?

Chẳng lẽ Vương Tiễn có thể nhìn thấu tâm tư của người khác? ... "Ngươi... ngươi làm sao biết được suy nghĩ trong lòng trẫm?" Sùng Trinh mềm nhũn trên mặt đất, ngẩng đầu, con ngươi đầy tơ máu kinh hãi nhìn chằm chằm Vương Tiễn, chấn động không nói nên lời.

"Chẳng lẽ hắn có thể nhìn thấu lòng người?" Lý Tự Thành thấy bộ dạng của Sùng Trinh, cũng hiểu ra điều gì đó, sắc mặt biến đổi liên tục. "Không chỉ ta biết, rất nhiều người ở Đại Tần đều biết, chờ các ngươi đến Đại Tần rồi sẽ hiểu!" Vương Tiễn không giải thích.

Chẳng lẽ nói với họ rằng hắn biết lịch sử triều Minh ở một thế giới khác, biết Sùng Trinh treo cổ trên cây hòe cổ nghiêng, để lại di ngôn trên áo bào của mình sao?

Những chuyện này cứ để Sùng Trinh đến Đại Tần rồi tự mình xem, tự mình tìm hiểu. "Còn về bá tánh Đại Minh, từ nay về sau sẽ là tử dân của Đại Tần, được hưởng mọi đãi ngộ của tử dân Đại Tần, bao gồm cả thần dược có thể khiến người ta sở hữu sức mạnh sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư – Dược tề Gien Bậc Hai!" Lời Vương Tiễn vừa dứt, Sùng Trinh Hoàng Đế trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Đại Minh tuy sụp đổ trong tay hắn, nhưng bá tánh thiên hạ cuối cùng cũng có một nơi tốt để đi.

Hắn chết cũng nhắm mắt rồi.

Chương 47

Mà Lý Tự Thành thì hơi thở trở nên dồn dập, trong đầu toàn là thần dược – Dược tề Gien Bậc Hai. "Vương tướng quân, bản vương... tiểu nhân có thể nhận được thần dược không?" Tim Lý Tự Thành như treo lên cổ họng, nhìn Vương Tiễn, ánh mắt nóng rực.

Hồi hộp.

Mong đợi.

Thấp thỏm. "Đương nhiên có thể, sau khi ngươi đầu hàng sẽ là tử dân của Đại Tần ta, sau này biểu hiện tốt, dù có được Thiên Đế ban thưởng cũng không phải là không thể!" "Thiên Đế ban thưởng?" Lý Tự Thành nín thở, tim đập nhanh hơn, Thiên Đế là nhân vật trong hàng thần tiên, hắn một tên phản tặc hàng tướng lại cũng có cơ hội được Thiên Đế ban thưởng? "Tiểu nhân Lý Tự Thành nguyện vì Đại Tần liều chết, tan xương nát thịt, gan não lót đất, muôn chết không từ!" Lý Tự Thành vội vàng biểu lộ lòng trung thành.

Cái đùi lớn như vậy không ôm lấy.

Chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Thu phục được Sùng Trinh và Lý Tự Thành.

Đại quân của Vương Tiễn đóng quân tại kinh đô, trấn thủ Tử Cấm Thành.

Sùng Trinh và Lý Tự Thành thì giúp quân đội Đại Tần thu phục các nơi, hàng phục các nghĩa quân và quan viên địa phương.

Đại Minh tuy đã mục nát sụp đổ.

Nhưng vẫn còn rất nhiều trung thần nghĩa sĩ trung thành với Đại Minh, những người này để Sùng Trinh giải quyết.

Mà nghĩa quân phản tặc trong thiên hạ thì do Lý Tự Thành đứng đầu.

Huống hồ thế lực địa bàn của Lý Tự Thành rất rộng, cũng cần hắn ra mặt giúp Đại Tần thu phục.

Dưới sự nghiền ép của thiết kỵ vô địch của Đại Tần.

Dưới sự phục vụ hết mình của Sùng Trinh và Lý Tự Thành.

Lấy Tử Cấm Thành làm trung tâm, cờ hắc long của Đại Tần nhanh chóng mở rộng ra ngoài.

Cuốn sạch thiên hạ, chỉ là vấn đề thời gian. ...

Sơn Hải Quan.

Ngô Tam Quế nhận được mệnh lệnh của Sùng Trinh Hoàng Đế Chu Do Kiểm suất lĩnh hai mươi vạn đại quân vào kinh phò vua, nhưng hắn mới đến Sơn Hải Quan thì đã nhận được tin tức kinh đô xảy ra biến cố lớn. "Lý Tự Thành đã công phá kinh đô?" "Sau đó lại bị một đội quân bí ẩn mang cờ hiệu Đại Tần đánh bại?" "Bệ hạ và Lý Tự Thành đều đã hàng, thiết kỵ Đại Tần cuốn sạch thiên hạ?" "Bệ hạ lệnh cho ta đầu hàng?" Ngô Tam Quế nhìn những bản tình báo trong tay, cùng với chiếu thư của Sùng Trinh Hoàng Đế Chu Do Kiểm, cả người trừng lớn mắt, đầu óc trống rỗng.

Lý Tự Thành công phá kinh đô, hắn không ngạc nhiên.

Nhưng đám quân Tần này từ đâu ra?

Không phải nghĩa quân.

Cũng không phải Dã Trư Bì. "Các ngươi thấy thế nào?" Ngô Tam Quế triệu tập văn võ dưới trướng, đem tình hình hiện tại nói cho mọi người biết. "Đại nhân, có biết thời Tam Quốc không?" Một mưu sĩ nheo mắt, tiến lên nói: "Hiện nay Đại Minh đã bệnh nguy kịch, có khác

gì thời Đông Hán mạt niên đâu?" "Sấm tặc Lý Tự Thành tương đương với Hoàng Cân quân Trương Giác, quân Tần mới xuất hiện tương đương với Đổng Trác, đại nhân có trong tay hai mươi vạn binh, chính là lúc để đại triển hồng đồ!" "Đại nhân có thể vào kinh phò vua, mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu!" "Ngươi bảo ta làm Tào Tháo?" Ngô Tam Quế trong lòng có chút động, nhưng hắn biết mình có bao nhiêu cân lượng.

Hắn ngay cả Sấm Vương Lý Tự Thành cũng không phải đối thủ, huống chi là quân Tần có thể dễ dàng đánh bại Lý Tự Thành?

Dường như hiểu được lo lắng trong lòng Ngô Tam Quế, một mưu sĩ khác vội vàng mở miệng nói: "Đại nhân, hiện nay trong có Sấm tặc binh bại đầu hàng, quân Tần thế lớn, không nên đối đầu trực diện, ngoài có cường địch Dã Trư Bì như hổ rình mồi, chuẩn bị nam hạ!" "Trước có sói, sau có hổ, đại nhân sao không mượn sói nuốt hổ, tọa sơn quan hổ đấu!" "Bảo toàn thực lực, để mưu đồ đại sự!" Mắt Ngô Tam Quế sáng lên, đề nghị này lập tức đánh trúng vào điểm yếu trong lòng hắn.

Nhưng Ngô Tam Quế vẫn có chút do dự.

Dù sao đây cũng tương đương với việc tạo phản.

Nhưng nghĩ đến lợi ích một khi thành công, chút rủi ro này có là gì?

Huống hồ Đại Minh đã sụp đổ rồi.

Hắn không được coi là tạo phản.

Hơn nữa, dù kế mượn sói nuốt hổ của hắn thất bại, chỉ cần hắn bảo toàn được thực lực, sau này dù đầu hàng quân Tần hay Dã Trư Bì.

Đều có thể sống rất tốt.

Đã có quyết định.

Ngô Tam Quế quyết định lui về một phương, rút khỏi Sơn Hải Quan. "Các tướng sĩ nghe lệnh, chỉnh đốn một ngày, ngày mai rút khỏi Sơn Hải Quan!" Ngô Tam Quế hạ lệnh.

Hắn biết theo sau việc hắn rút khỏi Sơn Hải Quan, Dã Trư Bì rất nhanh sẽ nam hạ.

Sơn Hải Quan không cản nổi.

Hắn cũng sẽ không ở đây cứng đối cứng với Dã Trư Bì.

Hắn muốn bảo toàn thực lực.

Tọa thu ngư ông chi lợi. "Các ngươi e là đi không được rồi!" Một giọng nói chế nhạo đột nhiên vang lên.

Đại điện đột nhiên tĩnh lặng. "Ai?" Cao thủ hàng đầu dưới trướng Ngô Tam Quế là Phùng Tích Phạm trợn mắt tròn xoe, ánh mắt sắc bén như chim ưng, quét nhìn bốn phía, sát cơ bùng phát. "Ta ở đây!" Giọng nói chế nhạo lại vang lên, Phùng Tích Phạm đột nhiên quay người, chỉ thấy một thanh niên bá khí tà mị hai tay khoanh trước ngực, đứng sau lưng hắn, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn hắn. "Xuất hiện lúc nào?

Ta lại không hề có chút cảm giác nào?" Phùng Tích Phạm trong lòng cảnh giác đến cực điểm, nhìn chằm chằm nam tử tà mị bất kham trước mặt.

Hắn mặc một bộ y phục bó sát, phần trên có áo choàng vai bằng lông vũ màu đen bồng bềnh, toát ra một khí chất vừa ung dung quyến rũ, vừa cứng rắn dứt khoát. "Ngươi là ai?" Ánh mắt Phùng Tích Phạm ngưng trọng, cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm, không dám ra tay trước. "Nhớ kỹ đây!" Mặc Nha tà mị cười một tiếng, mũi chân đạp lên những sợi lông vũ màu đen bay lơ lửng trong không trung, trông nhẹ như không có vật gì. "Ta là Mặc Nha, thủ lĩnh

Dạ Mạc dưới trướng Thượng tướng quân Cơ Vô Dạ, dưới trướng Đại Tần Thiên Đế Thủy Hoàng Đế bệ hạ!" "Người của quân Tần?" Dù là Phùng Tích Phạm hay Ngô Tam Quế và những người khác đều kinh ngạc, không ngờ người của quân Tần lại đến nhanh như vậy. "Ngươi đến làm gì?" Ngô Tam Quế cảnh giác hỏi.

Đối với mấy cái tên như Đại Tần Thiên Đế, Thủy Hoàng Đế, hắn khịt mũi coi thường, căn bản không tin.

Chỉ cảm thấy quân Tần giả thần giả quỷ, mượn danh hiệu của Tần Thủy Hoàng, thậm chí còn bịa ra một vị thần tiên Thiên Đế hư vô mờ mịt nào đó. "Giết ngươi!" Ánh mắt Mặc Nha lạnh đi, hai ngón tay kẹp mấy sợi lông vũ màu đen, búng nhẹ, bắn về phía Ngô Tam Quế, Phùng Tích Phạm và những người khác. "Không ổn!" Phùng Tích Phạm sớm đã đề phòng, nhưng khi Mặc Nha ra tay, hắn muốn rút kiếm ngăn cản, nhưng kiếm của hắn còn chưa kịp ra khỏi vỏ, giữa trán đã bị một sợi lông vũ màu đen xuyên thủng.

Còn về Ngô Tam Quế và những người khác, thì càng không cần phải nói.

Họ còn chưa kịp phản ứng.

Đã hồn về chín suối.

Vãng sinh cực lạc. "Yếu quá, thật vô vị!" Mặc Nha lắc đầu thở dài, sau đó thân thể đột nhiên hóa thành vô số con quạ, biến mất tại chỗ.

Rất nhanh.

Cơ Vô Dạ đang dẫn binh bắc phạt Dã Trư Bì nhận được tin tức của Mặc Nha, một khuôn mặt xấu xí nở ra nụ cười như hoa cúc. "Ngô Tam Quế thật là người tốt, không công tặng bản tướng quân một trận công lao!" Nếu Ngô Tam Quế nhận được chiếu thư của Sùng Trinh

rồi đầu hàng, hắn còn không có lý do ra tay, nhưng Ngô Tam Quế lại muốn tọa thu ngư lợi.

Thậm chí không tiếc thả Dã Trư Bì vào quan.

Không giết hắn thì giết ai?

Sau khi Sùng Trinh đầu hàng, Vương Tiễn đã để Sùng Trinh gửi chiếu thư cho Ngô Tam Quế, lệnh cho hắn đầu hàng.

Nhưng Vương Tiễn đã xem qua lịch sử, biết rằng Ngô Tam Quế chưa chắc sẽ đầu hàng.

Vì vậy đã phái người thông báo cho Cơ Vô Dạ ở gần Ngô Tam Quế nhất.

Để Cơ Vô Dạ chú ý đến Ngô Tam Quế.

Nếu không đầu hàng.

Thì trực tiếp tiêu diệt.

Mới có chuyện Cơ Vô Dạ phái thủ lĩnh tổ chức Dạ Mạc dưới trướng là Mặc Nha ra tay. "Ngô Tam Quế chỉ là một vai diễn nhỏ, công lao lớn thật sự vẫn là ở phía Dã Trư Bì!" "Lý Mục, Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi, Lữ Bố đã đi rồi, ta phải tăng tốc đuổi theo, không thể để bọn họ giành hết công lao!" Cơ Vô Dạ chia ra ba vạn binh mã, để Dạ Mạc phối hợp, khống chế quân đội của Ngô Tam Quế.

Còn hắn thì lập tức mang theo bảy vạn đại quân còn lại bắc thượng.

Cùng lúc đó.

Dã Trư Bì nhân lúc Đại Minh khói lửa bốn bề, do Đa Nhĩ Cổn suất lĩnh bốn mươi vạn Bát Kỳ đại quân nam hạ, muốn một lần nuốt chửng Đại Minh.

Trên thảo nguyên phương bắc, Lữ Bố dẫn theo mười vạn Tây

Lương thiết kỵ gặp phải bốn mươi vạn Bát Kỳ đại quân nam hạ của Đa Nhĩ Cổn. "Người tới là ai?

Báo danh!" Đa Nhĩ Cổn xa xa nhìn mười vạn Tây Lương thiết kỵ do Lữ Bố suất lĩnh, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Hắn lớn lên trên thảo nguyên, thân kinh bách chiến, có thể cảm nhận rõ ràng sự tinh nhuệ và mạnh mẽ của đại quân Lữ Bố.

Nhưng hắn không hiểu.

Vùng đất Trung Nguyên.

Sao có thể có kỵ binh tinh nhuệ mạnh mẽ như vậy?

Hắn đã nghe qua danh hiệu của quân Tần.

Đối với mấy cái tên như Thủy Hoàng Đế.

Hắn không tin.

Giống như Ngô Tam Quế và những người khác, họ đều cho rằng có người mượn danh hiệu của Tần Thủy Hoàng để hành sự. "Cửu Nguyên Lữ Bố ở đây, hôm nay nhất định lấy mạng chó của ngươi!" Lữ Bố ngồi trên ngựa Xích Thố, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, chiến ý bùng nổ, mặt đầy hưng phấn.

Hắn nhìn Đa Nhĩ Cổn và bốn mươi vạn đại quân sau lưng hắn, ánh mắt nóng rực, đầy khao khát, phảng phất như đang nhìn bốn mươi vạn tuyệt thế mỹ nữ. "Lữ Bố?" Đa Nhĩ Cổn tự nhiên đã nghe qua danh của đệ nhất võ tướng thời Tam Quốc là Lữ Bố.

Nhưng hắn không tin người trước mắt là Lữ Bố thật. "Giả thần giả quỷ!" Đa Nhĩ Cổn chậm rãi rút ra một cây trường đao, ánh mắt sắc lẹm như kiếm: "Bất kể ngươi là ai, dù ngươi thật sự là Lữ Bố, hôm nay cũng phải chết!" "Các dũng sĩ Bát Kỳ, giết cho ta!" Đa Nhĩ Cổn giơ cao trường đao, đi đầu, dẫn theo bốn mươi vạn đại quân xông về

phía Lữ Bố.

Bốn mươi vạn đối đầu với mười vạn.

Lại còn ở trên bình nguyên.

Là nơi họ giỏi dã chiến nhất.

Theo Đa Nhĩ Cổn thấy, đây chính là một cuộc tàn sát một chiều.

Đúng là một cuộc tàn sát một chiều.

Tiếc là Đa Nhĩ Cổn đoán trúng mở đầu, nhưng không đoán trúng kết cục. "Các dũng sĩ Tây Lương, đã đến lúc vì Thiên Đế bệ hạ, vì Thủy Hoàng Đế bệ hạ mà hiệu lực, ánh mắt của Thiên Đế đang nhìn chúng ta!" "Giết!" "Giết!" "Giết!" Lữ Bố ra lệnh một tiếng, trong khoảnh khắc, khí thế của mười vạn Tây Lương thiết kỵ thay đổi.

Chiến ý, sát ý, sát khí ngút trời, cuồng phong gào thét, huyết khí ngút trời, xé nát tầng mây trên bầu trời.

Tâm thần Đa Nhĩ Cổn chấn động, trừng lớn mắt, trong mắt mang theo vẻ chấn động đậm đặc.

Chương 48

Luồng khí thế này.

Quá kinh khủng.

Quá kinh người.

Trên đời lại có kỵ binh kinh khủng như vậy sao?

Giây tiếp theo.

Một cảnh tượng khiến Đa Nhĩ Cổn và bốn mươi vạn Bát Kỳ đại quân kinh hồn bạt vía xuất hiện.

Chỉ thấy Lữ Bố tay cầm Phương Thiên Họa Kích, đi đầu, giọng nói vang như chuông lớn vang vọng khắp trời đất. "Bạch Hổ Chiến Trận!" "Tụ!" Theo sau giọng nói hùng hồn của Lữ Bố, vô tận huyết khí, sát khí, chiến ý ngưng tụ.

Trên bầu trời lại ngưng tụ ra một con bạch hổ khổng lồ đang ngửa mặt gầm thét! "Sao có thể?" Đa Nhĩ Cổn ngây người.

Bốn mươi vạn Bát Kỳ đại quân kinh hãi muốn chết.

Nỗi sợ hãi vô cùng vô tận dâng lên trong lòng.

Gầm!

Bạch Hổ gầm thét, chấn động màng nhĩ, khí thế ngút trời như sóng to gió lớn càn quét trời đất, chấn động tứ hải bát hoang. "Sao có thể?" Tay cầm trảm mã đao của Đa Nhĩ Cổn run rẩy, mười vạn thiết kỵ Tây Lương xung phong tới, tựa như một đầu thần thú Bạch Hổ đang lao đến.

Khí thế kinh người đó.

Sát ý sắc lẹm đó.

Sát khí ngút trời đó.

Khiến người ta nghẹt thở.

Khiến người ta gan mật nát tan. "Hí luật luật!" "A..." Vô số chiến mã hí vang, kinh hoàng tháo chạy, va chạm vào nhau, giẫm đạp lên nhau, bốn mươi vạn đại quân Bát Kỳ trong nháy mắt loạn thành một đoàn. "Sức mạnh!" "Sức mạnh không gì sánh nổi!" "Bây giờ, cho dù là Lục Địa Thần Tiên, ta cũng có tự tin đánh một trận, thậm chí nghiền chết kẻ đó!" Lữ Bố tay cầm Phương Thiên Họa Kích, cảm nhận sức mạnh gia trì từ Bạch Hổ chiến trận, nội tâm không ngừng bành trướng, cảm giác chính mình đã vô địch!

Giờ khắc này.

Hắn chỉ muốn tàn sát.

Tàn sát một cách thỏa thích.

Để phát tiết sức mạnh dường như dùng không bao giờ hết trong cơ thể. "Bắn tên!" "Bắn tên!" Sau cơn chấn động, Đa Nhĩ Cổn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, vung trường đao lên gầm thét đến xé lòng.

Hắn biết rằng, hai quân xung kích, một khi đã tiến lên thì không thể lùi.

Một khi đã lùi, vậy thì thật sự là binh bại như núi đổ.

Đặc biệt là kỵ binh tác chiến.

Càng không thể dừng lại.

Chỉ có thể nhất cổ tác khí, đánh tan quân địch, mới có thể giành được thắng lợi.

Hưu hưu hưu!

Hưu hưu hưu!

Cung như sấm sét giật mình.

Trong chốc lát, vạn tiễn cùng bắn, tựa như mưa rơi bắn về phía đại quân Lữ Bố.

Mặc dù rất nhiều binh lính Bát Kỳ vì kinh hãi mà ngã ngựa, nhưng dù sao cũng là bốn mươi vạn đại quân, cũng không hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Không thể không nói năng lực thống lĩnh quân đội của Đa Nhĩ Cổn không tầm thường.

Binh lính Bát Kỳ dưới trướng cũng không yếu.

Đáng tiếc họ gặp phải là Lữ Bố.

Lại còn là Lữ Bố đã bật hack.

Đây hoàn toàn là đòn hạ cấp.

Đang đang đang.

Vô số mũi tên rơi xuống, nhưng còn chưa kịp đến gần, đã bị hư ảnh Bạch Hổ bao trùm mười vạn thiết kỵ Tây Lương trên không trung chặn lại.

Hư ảnh ngưng tụ từ Bạch Hổ chiến trận này không phải là hư ảo, mà là ngưng tụ sức mạnh khí huyết, sát khí, chiến ý, ý niệm... của mười vạn tướng sĩ, một sức mạnh kinh khủng siêu phàm.

Mấy lượt mưa tên trút xuống, mấy chục vạn mũi tên bắn về phía đại quân Lữ Bố, nhưng lại không giết chết được bất kỳ một binh lính Tây Lương nào.

Thậm chí còn không thể đến gần phạm vi mấy chục mét quanh binh lính Tây Lương. "Sao có thể như vậy?" Trong mắt Đa Nhĩ Cổn mang theo sự tuyệt vọng sâu sắc, hắn nam chinh bắc chiến mấy chục năm, lớn nhỏ không dưới trăm trận, nhưng chưa bao giờ tuyệt vọng

đến thế.

Đây căn bản không phải là sức người có thể chống lại.

Mũi tên của họ vậy mà không thể làm bị thương một người nào của đối phương.

Thế này còn đánh thế nào? "Giết!" Nhìn Lữ Bố và quân Tây Lương đã xung phong đến trước mặt chưa đầy trăm mét, ánh mắt Đa Nhĩ Cổn trở nên quyết liệt, mang theo niềm tin quyết tử tiếp tục xông lên. "Giương thương!" Lữ Bố giơ cao Phương Thiên Họa Kích, thanh âm vang dội khắp tam quân.

Mười vạn quân Tây Lương răm rắp như một, đồng loạt giơ cao trường thương trong tay.

Trong khoảnh khắc này.

Một luồng khí thế sắc bén không gì sánh nổi phóng thẳng lên trời, dường như muốn đâm thủng, đâm rách cả khung trời.

Đa Nhĩ Cổn cách đó trăm mét trong lòng run lên, toàn thân nổi da gà, có cảm giác đau nhói kinh hoàng như gai đâm sau lưng, như đang ở trong núi đao biển lửa.

Nhưng đến lúc này, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Hắn dẫn theo những binh sĩ Bát Kỳ còn lại đang kinh hãi tiếp tục xung kích.

Rất nhiều binh lính Bát Kỳ đã sợ vỡ mật.

Nếu không phải Đa Nhĩ Cổn uy vọng cao, lại còn thân chinh đi đầu, có lẽ họ đã sớm sợ đến tè ra quần mà bỏ chạy.

Nhưng dù cho họ có đi theo Đa Nhĩ Cổn cứng rắn xông lên, cũng không phát huy được bao nhiêu chiến lực.

Tay cầm đao của họ đều đang run rẩy.

Lưỡi đao trong tay dường như giây tiếp theo sẽ rơi xuống đất. "Đâm!" Ngay lúc này, thanh âm chói tai của Lữ Bố vang lên.

Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn dùng sức đâm về phía trước.

Mười vạn thiết kỵ Tây Lương cũng đồng loạt dùng sức đâm về phía trước.

Tất cả động tác.

Răm rắp như một.

Rõ ràng đã được huấn luyện vô số lần.

Gầm!

Cùng với cú đâm của Lữ Bố và mười vạn thiết kỵ Tây Lương, hư ảnh Bạch Hổ ngưng tụ phía trên họ bỗng nhiên gầm thét, hóa thành một con Bạch Hổ trăm trượng lao về phía trước.

Ầm ầm ầm!

Bạch Hổ lao tới không gì cản nổi, nơi nó đi qua, vô số binh sĩ Bát Kỳ bị xé nát, tay chân cụt bay đầy trời, máu tươi chảy ngang.

Đợi đến khi hư ảnh Bạch Hổ biến mất, chính giữa đại quân Bát Kỳ lộ ra một con mương rộng trăm trượng, dài không biết mấy ngàn mét, không nhìn thấy điểm cuối.

Những binh sĩ Bát Kỳ vốn ở vị trí con mương đó chỉ còn lại tay chân cụt, thậm chí tan xương nát thịt, hóa thành tro bụi.

Một kích này.

Ít nhất mười vạn Bát Kỳ binh sĩ đã tan thành tro bụi.

Đa Nhĩ Cổn đi đầu càng không kịp kêu thảm một tiếng, đã bị đánh cho thi cốt không còn.

Những binh sĩ Bát Kỳ còn lại ở hai bên sợ đến ngây người.

Rất nhiều người trực tiếp rơi khỏi lưng ngựa, bị giẫm thành thịt nát. "A!" "Ma quỷ... là ma quỷ!" "Chúng không phải người!" "Là ma quỷ!" "Là Tu La đến từ địa ngục!" "Đừng giết ta!" Những binh sĩ Bát Kỳ còn lại kinh hãi tột độ, la hét liên hồi, như ruồi không đầu bắt đầu chạy trốn tứ phía, chen lấn va chạm vào nhau. "Giết!" Lữ Bố mặt đầy hưng phấn, mặc dù biết Bạch Hổ chiến trận rất mạnh, nhưng uy lực lần đầu thực chiến hôm nay, vẫn vượt ngoài dự liệu của hắn.

Quá mạnh.

Quá kinh khủng.

Hắn tiếp tục thống lĩnh đại quân duy trì quân trận, theo Phương Thiên Họa Kích vung lên, hư ảnh Bạch Hổ gầm thét lao ra, trời long đất lở.

Chỉ vài chiêu, bốn mươi vạn lũ da lợn hoang đã chẳng còn lại bao nhiêu. "Giết, không chừa một tên!" Lữ Bố hạ lệnh, dừng Bạch Hổ chiến trận, để binh lính Tây Lương dưới trướng tự do phát huy.

Dù sao thì.

Đối mặt với đám da lợn hoang thưa thớt đang chạy trốn tứ phía, dùng chiến trận giết địch, chẳng khác nào lấy đại pháo bắn muỗi, không đáng.

Hơn nữa mỗi binh lính Tây Lương đều có thực lực sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Cho dù không có chiến trận gia trì.

Đối mặt với đám da lợn hoang còn lại không nhiều, đang hoảng loạn tháo chạy, cũng là một cuộc tàn sát một chiều, sẽ không có bất kỳ tổn thất nào.

Chưa đến nửa canh giờ.

Trận chiến hoàn toàn kết thúc.

Bốn mươi vạn lũ da lợn hoang toàn quân bị diệt. "Không hổ là chiến trận do Thiên Đế bệ hạ truyền xuống, thật sự quá mạnh." Lữ Bố cưỡi ngựa Xích Thố, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, nhìn thảo nguyên chi chít hố sâu, tan hoang khắp nơi, máu chảy thành sông, trong mắt đầy vẻ hưng phấn. "Đây mới chỉ là Bạch Hổ chiến trận, nếu bốn mươi vạn đại quân tạo thành Tứ Thần Thú chiến trận hoàn chỉnh, sẽ kinh khủng đến mức nào?" "Đáng tiếc lũ da lợn hoang này quá yếu, thậm chí căn bản không cần dùng đến chiến trận!" Dựa vào thực lực mỗi binh sĩ sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, không cần chiến trận cũng là một cuộc tàn sát một chiều, không hề có chút bất ngờ nào.

Nhưng đối mặt với mấy chục vạn đại quân, chiến trận giết địch quả thật rất nhanh.

Tùy tiện một kích, đã có sức mạnh diệt thành phá núi.

Đối mặt với sức mạnh như vậy.

Đừng nói mấy chục vạn, cho dù là trăm vạn đại quân, cũng như kiến hôi.

Chẳng qua chỉ là vấn đề thêm vài chiêu mà thôi. ...

Bên kia.

Cùng nhau bắc phạt lũ da lợn hoang, Lý Mục, Cơ Vô Dạ và Bạch Diệc Phi vẫn chưa lập được công lớn gì, trong lòng bắt đầu sốt ruột.

Ba người họ đều dẫn tướng sĩ dưới trướng thẳng tiến đến trung tâm của lũ da lợn hoang – Thịnh Kinh.

Chương 49

Thành Thịnh Kinh.

Kim Loan Điện.

Hoàng Thái Cực ngồi trên long ỷ, nghe văn võ đại thần bên dưới báo cáo tình hình. "Hoàng đế Minh Sùng Trinh và Sấm Vương Lý Tự Thành đã đầu hàng quân Tần mới xuất hiện, nội bộ Đại Minh bất ổn!" "Duệ Thân Vương lần này nam hạ, nhất định có thể một lần chiếm được Đại Minh..." Một đại thần thao thao bất tuyệt.

Trong lòng Hoàng Thái Cực trên long ỷ tràn đầy kỳ vọng, cơ hội làm chủ Thăng Long cuối cùng đã đến!

Đại Thanh của hắn sẽ trở thành chúa tể của thế giới này.

Hoàng Thái Cực hắn sẽ danh lưu sử sách, vĩnh hằng bất hủ. "Báo!" "Khải bẩm bệ hạ, hướng đông môn phát hiện đại quân địch, số lượng không dưới mười vạn, cách đông môn chưa đầy mười dặm!" "Cái gì?" Hoàng Thái Cực trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm người đến báo tin: "Ngươi nói cái gì?" "Bệ hạ, hướng đông môn phát hiện đại quân địch, cách đông môn chưa đầy mười dặm!" "Hỗn xược!" Hoàng Thái Cực trong lòng run lên, giận dữ nói: "Các ngươi đều làm cái gì vậy?

Nhiều quân địch như vậy đến dưới thành mới phát hiện?" Đừng thấy khoảng cách mười dặm đối với người thường là khá xa, nhưng đối với kinh đô một nước, quả thực là binh lính đã đến dưới thành. "Lập tức điều động vệ binh Thịnh Kinh chống địch, tất cả gia tướng hộ vệ đều trưng triệu, phòng thủ cửa thành!" Hoàng Thái Cực lập tức hạ lệnh, tổ chức phòng ngự.

Thịnh Kinh là đô thành, lực lượng phòng thủ không yếu.

Có đủ mười vạn quân khả dụng.

Chỉ cần cầm cự được, đợi viện quân đến, lúc đó trước sau giáp công, nhất định có thể tiêu diệt đám quân địch này.

Thâm nhập hậu phương địch.

Là đại kỵ trong việc dụng binh.

Tuy nhiên, ngay lúc này, lại có một binh lính truyền tin cấp tốc khác hoảng hốt chạy tới. "Báo, khải bẩm bệ hạ, hướng tây môn phát hiện đại quân địch, số lượng không dưới mười vạn, cách tây môn chưa đầy mười dặm!" "Báo, khải bẩm bệ hạ, hướng nam môn phát hiện đại quân địch, số lượng không dưới mười vạn, cách nam môn chưa đầy mười dặm!" "Đông môn xuất hiện địch quân, tây môn xuất hiện địch quân, nam môn xuất hiện địch quân..." Hoàng Thái Cực giận đến tóc dựng ngược, đô thành Thịnh Kinh của Đại Thanh đường đường lại bị người ta bao vây mà không biết, đến tận khi quân địch đến dưới thành mới phát hiện?

Trinh sát đều làm cái gì ăn?

Binh lính Bát Kỳ phòng thủ kiểu gì vậy?

Phòng thủ cái nỗi gì! "Phế vật!

Thùng cơm!" Thân thể Hoàng Thái Cực lung lay, run rẩy, tay chỉ vào mọi người không ngừng run: "Trẫm nuôi các ngươi để làm gì?" "Nô tài đáng chết vạn lần, bệ hạ nguôi giận, bảo trọng long thể!" Mãn triều văn võ quỳ rạp trên đất, không dám thở mạnh. "Nguôi giận?

Địch nhân đã đến dưới thành rồi, ngươi bảo trẫm nguôi giận, nguôi giận cái gì... phụt..." Hoàng Thái Cực càng nói càng tức, thân thể vốn đã già yếu nhất thời khí huyết công tâm, phun ra một ngụm máu tươi, ngã thẳng ra trên long ỷ! "Bệ hạ!" "Bệ hạ ngất rồi!" "Mau!" "Mau truyền ngự y!" "Ngự y!" Nội thị gào lớn, văn võ đại thần vốn

đang quỳ trên đất vội vàng đứng dậy, vây quanh Hoàng Thái Cực.

Nay ngoài có cường địch, binh lính đã đến dưới thành.

Trong có Hoàng đế Hoàng Thái Cực, thổ huyết hôn mê.

Cả triều đình loạn thành một đoàn.

Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu lúc này đứng ra, để trưởng tử của Hoàng Thái Cực là Túc Thân Vương Ái Tân Giác La · Hào Cách lĩnh binh trấn thủ Thịnh Kinh, chống lại ngoại địch.

Đồng thời thúc ngựa đưa tin cho Duệ Thân Vương Đa Nhĩ Cổn quay về chi viện.

Đáng tiếc họ không biết rằng.

Đa Nhĩ Cổn cùng bốn mươi vạn tinh nhuệ đã sớm bị Lữ Bố tàn sát.

Căn bản không thể quay về cứu viện. "Túc Thân Vương, kẻ đến hẳn là quân Tần đã bắt được Sùng Trinh Hoàng đế và Sấm Vương Lý Tự Thành, tốc độ hành quân của đối phương vô cùng nhanh..." Trên đường đến cửa thành, Túc Thân Vương Hào Cách nghe thuộc hạ báo cáo tin tức, trong mắt mang theo một tia ngưng trọng.

Nhưng không ai phát hiện, sâu trong đôi mắt ngưng trọng của hắn ẩn chứa sự hưng phấn.

Hoàng Thái Cực thân thể không tốt, rõ ràng là không xong rồi.

Nói không chừng lần này hôn mê xong, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Vậy thì ngôi vị hoàng đế ai sẽ làm?

Hắn là trưởng tử của Hoàng Thái Cực, theo lý mà nói là người có hy vọng kế vị nhất.

Nhưng trước mặt hắn còn có một con hổ cản đường.

Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu.

Mặc dù con trai của đối phương là Phúc Lâm mới năm, sáu tuổi, uy hiếp không lớn, nhưng người phụ nữ này lại có uy hiếp rất lớn.

Không chỉ được sủng ái.

Mà thế lực sau lưng cũng rất lớn.

Thậm chí cả Đa Nhĩ Cổn cũng ngầm thiên vị nàng.

Chuyện không thể không nói giữa Đa Nhĩ Cổn và Hiếu Trang...

Nhưng lần này.

Nếu hắn thủ được Thịnh Kinh, đẩy lui kẻ địch, danh vọng tất nhiên sẽ đạt đến một tầm cao chưa từng có, thậm chí có thể nhân cơ hội này nắm giữ lực lượng phòng vệ của Thịnh Kinh.

Đến lúc đó, hắn lại lấy thân phận trưởng tử, mang theo công lao ngút trời để kế vị, ai có thể ngăn cản?

Ngay cả người phụ nữ Hiếu Trang kia cũng không được. "Phúc Lâm... hừ, một thằng nhóc hôi sữa, cũng muốn làm hoàng đế, nằm mơ đi, ngôi vị hoàng đế chỉ có thể là của ta!" Túc Thân Vương Hào Cách trong lòng cười lạnh, nhanh chóng đi đến tường thành đông môn.

Lộc cộc lộc cộc.

Lộc cộc lộc cộc.

Vừa mới trèo lên tường thành, xa xa đã truyền đến tiếng vó ngựa chấn động màng nhĩ.

Bụi mù cuồn cuộn.

Khí tức kinh khủng tựa như một con hung thú hồng hoang bước tới, mặt đất đều đang run rẩy, áp lực vô hình bao trùm lên Hào Cách

cũng như mỗi một binh lính thủ thành.

Nặng trịch.

Khiến người ta cảm thấy nghẹt thở. "Đám quân Tần không biết từ đâu chui ra này xem ra không yếu!" Ánh mắt Hào Cách ngưng trọng thêm mấy phần, tuy chưa nhìn thấy người, nhưng cảm nhận được khí thế ngút trời kia, cũng biết kẻ đến tuyệt đối không yếu.

Hắn theo Hoàng Thái Cực nam chinh bắc chiến, đã thấy qua vô số kẻ địch.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đại quân có khí thế kinh khủng như vậy.

Rất nhanh, Hào Cách đã nhìn thấy diện mạo thật của kẻ địch.

Đó là một đội quân mặc giáp trắng.

Trong lúc di chuyển, động tác gọn gàng dứt khoát, răm rắp như một.

Như tuyết lở cuồn cuộn kéo đến.

Khí thế ngút trời.

Vị tướng quân dẫn đầu càng khiến Túc Thân Vương Hào Cách chinh chiến trăm trận nhiều năm cũng phải trong lòng run lên, có một cảm giác tim đập nhanh và áp bức đến nghẹt thở.

Đó là một người như thế nào.

Làn da trắng bệch, mái tóc trắng như tuyết, đôi môi đỏ như máu, đai lưng màu trắng, huyết y đỏ tươi, mũ miện giản dị mà yêu diễm.

Lạnh lùng tà mị, ngạo mạn lãnh đạm, khát máu tàn nhẫn.

Hắn cưỡi một con bạch mã uy vũ hùng tráng, bên hông treo một cặp bảo kiếm một đỏ một trắng.

Theo hắn đến gần.

Một luồng hàn ý tràn ngập trời đất, mặt đất xung quanh hắn nhanh chóng đóng băng, hoa cỏ cây cối trong nháy mắt bị băng phong.

Lộc cộc lộc cộc.

Móng ngựa đạp trên mặt băng, phát ra âm thanh giòn giã, dường như là tiếng chuông đoạt mệnh, khiến người ta kinh hồn bạt vía, sợ hãi vạn phần! "Ực!" "Đây...

đây còn là người sao?" "Lạnh quá!" "Nơi đi qua, mặt đất đều bị băng phong!" "Đây chẳng lẽ là Băng Tuyết Chi Thần?" Trên thành Thịnh Kinh, từng tên giáp sĩ Bát Kỳ yết hầu chuyển động, nuốt nước bọt, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Họ biết thế giới này có võ công.

Võ giả mạnh mẽ có thể phi diêm tẩu bích.

Bứt hoa ngắt lá có thể giết người ngoài mười bước.

Nhưng chưa từng nghe nói có loại võ công kinh khủng như vậy, chỉ đi lại thôi cũng khiến mặt đất xung quanh bị băng phong, hóa thành một thế giới băng tuyết.

Đây không phải người!

Là thần! "Ngươi là ai?" Túc Thân Vương Hào Cách cứng rắn hỏi lớn.

Giọng nói hơi run rẩy đã tiết lộ sự bất an và hoảng sợ trong lòng hắn. "Nhớ kỹ, kẻ giết ngươi, Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi!" Đôi mắt lạnh lùng tà mị của Bạch Diệc Phi ngước lên, liếc nhìn Hào Cách trên thành Thịnh Kinh, ánh mắt không hề có chút gợn sóng, như đang nhìn một người chết.

Đoạt mệnh hóa khô cốt, ngưng huyết nhiễm bạch y.

Từng là tâm phúc của Đại tướng quân nước Hàn Cơ Vô Dạ, đứng đầu "Dạ Mạc Tứ Hung Tướng", được gọi là "Nhai Nhai Huyết Y Hầu" Bạch Diệc Phi.

Hắn chưởng quản mười vạn binh lực nước Hàn – Bạch Giáp quân.

Tuy nói hắn là tâm phúc của Cơ Vô Dạ, nhưng địa vị của Bạch Diệc Phi không hề thấp hơn Cơ Vô Dạ, võ công càng là sâu không lường được. "Cuồng vọng!" Hào Cách nghe được lời nói cuồng ngạo của Bạch Diệc Phi, trong lòng đại nộ.

Mặc dù hắn e ngại Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng quá không coi hắn ra gì rồi.

Thật sự nghĩ rằng đã nắm chắc phần thắng sao. "Bắn tên cho ta!" "Bắn!" "Bắn chết hắn!" Hào Cách rút bảo đao bên hông, chỉ vào Huyết Y Hầu, lớn tiếng hạ lệnh.

Hưu hưu hưu hưu!

Trong chốc lát, cung như sấm sét giật mình, vô số mũi tên tựa như mưa rơi bắn về phía Huyết Y Hầu và mười vạn Bạch Giáp quân phía sau.

Trong khoảnh khắc có thể bắn người thành nhím. "Huyền Vũ chiến trận!" "Khởi!" Bạch Diệc Phi rút cặp kiếm đỏ trắng bên hông, thanh âm lạnh lẽo dưới sự gia trì của chân khí bàng bạc, trong nháy mắt truyền khắp tam quân.

Gầm!

Một tiếng gầm thét như đến từ thần thú xa xưa chấn động bầu trời, sát khí cuồn cuộn, huyết khí ngút trời, một con thần thú đầu rắn mình rùa ngưng tụ ra từ trong vô tận sát khí huyết khí.

Những mũi tên bay tới như mưa còn chưa đến gần đã bị khí thế kinh khủng của Huyền Vũ chấn bay đi. "Gầm!" "Két!" Ngay khi Huyền Vũ gầm thét, hướng tây môn và nam môn của thành Thịnh Kinh đồng thời vang lên những tiếng gầm chói tai.

Thanh Long bay ngang trời, Chu Tước tung cánh.

Chính là Cơ Vô Dạ và Lý Mục cũng đã đến thành Thịnh Kinh, ngưng tụ ra thần thú chiến trận, chuẩn bị tấn công thành Thịnh Kinh. "A!" "Là thần thú Huyền Vũ!!" "Hướng tây môn cũng xuất hiện thần thú, là Thanh Long!" "Hướng nam môn là thần thú Chu Tước!" "Trời ơi, chuyện gì thế này?" "Lẽ nào là Đại Thanh đã làm chuyện gì trời giận người oán, chọc giận thượng thiên giáng thần phạt, phái thần thú đến trừng phạt chúng ta sao?" "Đều là hoàng thượng và những quý tộc đại lão gia kia hiếu chiến, tàn sát cướp bóc, tàn bạo bất nhân, không liên quan đến chúng ta!" "Ta bị ép, ta không muốn làm chuyện xấu, thiên thần tha mạng!" "Hu hu, ta không muốn chết!" "Thiên thần tha mạng!" "Thần thú đại nhân tha mạng!" Cùng với sự ngưng tụ của Huyền Vũ, Thanh Long và Chu Tước chiến trận, vô số vệ binh và bá tánh trong thành Thịnh Kinh đã sụp đổ.

Vô số binh sĩ hạ vũ khí quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Chương 50

Vô số bá tánh phủ phục trên đất, run rẩy, không ngừng dập đầu cầu nguyện.

Trong hoàng cung.

Cung nữ, thái giám, tần phi, hoàng tử, hoàng nữ một phen hoảng loạn, kinh hãi nhìn những hư ảnh thần thú khổng lồ đang đứng ở ba phía thành Thịnh Kinh, bao vây họ. "Chuyện gì thế này?" Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu đang chăm sóc Hoàng Thái Cực ngẩng đầu lên, trừng lớn mắt, khó tin nhìn lên trời, tràn đầy nghi hoặc. "Hoàng hậu nương nương, không xong rồi, giặc quân triệu hồi thần thú, còn chưa tấn công, tướng sĩ giữ cửa đã sợ vỡ mật, e rằng thành Thịnh Kinh không giữ được!" "Cái gì?" Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu kinh hô, không ngờ thần thú này lại là do địch quân triệu hồi ra. "A!" Ngay lúc này, Hoàng Thái Cực vừa mới tỉnh lại nhìn thấy hư ảnh thần thú, lại nghe thái giám bẩm báo, bi thương kêu lên một tiếng, ai oán nói: "Lẽ nào trời muốn diệt Đại Thanh của ta?" "Phụt ~" ... "A ~~" "Không xong rồi!" "Bệ hạ băng hà rồi!" "..." Trong hoàng cung Đại Thanh lập tức vang lên những tiếng ai oán khóc lóc, vô số văn võ phi tần mặt mày hoảng loạn, như ruồi không đầu bay loạn.

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc này, âm thanh chấn động màng nhĩ vang lên, đất rung núi chuyển, cả hoàng cung, thậm chí cả Thịnh Kinh đều đang rung chuyển.

Chỉ thấy Chu Tước gầm thét, mở miệng phun ra, hóa thành ngọn lửa ngút trời, đốt núi nấu biển, vô số binh sĩ trên cửa tây và tường thành trong nháy mắt bốc cháy, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Trên không trung nam môn, Thanh Long vẫy đuôi, một ngụm thần long thổ tức, tiêu diệt hai vạn quân thủ thành, tường thành bị đánh ra một lỗ hổng rộng trăm trượng, thương vong vô số.

Trên không trung đông môn, Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi chỉ huy Huyền Vũ chiến trận tấn công đông môn một đòn, Huyền Vũ gầm thét, hàn khí kinh khủng băng phong mấy ngàn mét xung quanh.

Túc Thân Vương Hào Cách cùng ba vạn tướng sĩ thủ thành trong nháy mắt bị đông thành tượng băng, sau đó cùng với Huyền Vũ lao xuống, hóa thành băng vụn đầy trời, chết không toàn thây.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng hủy thiên diệt địa này, vô số người còn sống sót trong thành Thịnh Kinh.

Bất kể là quan to quý tộc, hay là dân thường buôn bán, đều phủ phục, ngũ thể đầu địa, không ngừng dập đầu cầu xin, cầu nguyện thiên thần tha mạng.

Bạch Diệc Phi, Lý Mục, Cơ Vô Dạ từ ba cửa đông, nam, tây vào thành, tiếp quản thành Thịnh Kinh, bắt giữ vô số quý tộc.

Bởi vì họ đều đã sợ vỡ mật, không dám phản kháng.

Bạch Diệc Phi mấy người không đại khai sát giới.

Tuy nói là lũ da lợn hoang.

Nhưng cũng có thể tận dụng phế vật.

Xây cầu sửa đường, việc khổ việc bẩn không cần người sao?

Giáo Phường Ti không cần bổ sung người mới sao? "Đại Thanh, mất rồi!" Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu nhìn hoàng thất Đại Thanh bị bắt gọn trong một lưới, ánh mắt ảm đạm.

Nàng không biết vận mệnh của mình sẽ ra sao.

Tốt một chút thì trở thành đồ chơi trong tay một đại lão nào đó.

Xấu một chút, e rằng sẽ bị sung vào Giáo Phường Ti.

Nàng từng nghĩ đến việc tự sát, nhưng nghĩ đến đứa con trai năm tuổi Phúc Lâm, cũng chỉ có thể nhẫn nhục sống tạm, sống sót mới có cơ hội chăm sóc con trai mình.

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không để tâm.

Thành Thịnh Kinh đã bị phá.

Đại Thanh đã mất.

Những phản tặc khác trong lãnh thổ Đại Âm cũng bị Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi, Lý Tín... dẹp yên, hơn bảy thành lãnh thổ Đại Âm đều rơi vào tay Đại Tần.

Doanh Huyền nằm trên ghế tựa dưới Thần Thụ, ý thức tiến vào hệ thống Phó bản Tối cường. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Đại Âm Sùng Trinh." "Phần thưởng: Ngũ Hành Thánh Thụ, Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn ẩn chứa Ngũ Hành chi lực, có thể ổn định thế giới, tăng cường bản nguyên thế giới!" "Ngũ Hành Thánh Thụ?

Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn?" Doanh Huyền mắt sáng lên, hô hấp dồn dập, không ngờ lại là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, thật sự phát tài rồi.

Phần thưởng của hệ thống ngày càng tốt hơn. "Trước tiên dung hợp phó bản Đại Âm Sùng Trinh vào Đại Tần, sau đó mới nhận Ngũ Hành Thánh Thụ!" Doanh Huyền ý niệm vừa động, chỉ thấy bên ngoài chủ thế giới Đại Tần trong hư không vô tận, bỗng nhiên bùng phát ra vạn trượng hào quang, tử khí vô tận cuộn trào, từ phía đông kéo dài ức vạn dặm.

Một tinh cầu màu xanh lam từ từ hiện ra trong vô tận hào quang và tử khí, giống như thế giới Sinh Hóa, quay quanh chủ thế giới Đại

Tần. "Mau nhìn!" "Là thế giới mới!" "Thiên Đế lại để thế giới mới phi thăng lên rồi!" "Đại Tần chúng ta lại sắp mạnh lên rồi!" "Mau!

Chuẩn bị tu luyện!" "Đây chính là đại cơ duyên nghịch thiên!" Trải qua mấy lần dung hợp thế giới, tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần đã không còn thấy lạ.

Họ đều biết mỗi lần dung hợp thế giới, linh khí sẽ bùng phát, giúp võ giả đột phá bình cảnh, là thời khắc tuyệt vời để tu luyện.

Hơn nữa bây giờ ai cũng có thể lên Trí Võng, có thể tiến vào thế giới ảo.

Bất kể là Trí Võng hay thế giới ảo, đều có các loại thông tin liên quan đến việc dung hợp thế giới.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ cơ duyên ẩn chứa trong đó.

Không ai muốn bỏ lỡ.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Bản nguyên thế giới và đại đạo của phó bản Đại Âm Sùng Trinh triệt để dung hợp với bản nguyên thế giới, đại đạo của Đại Tần.

Trong nháy mắt.

Thiên địa vạn đạo oanh minh.

Ba ngàn pháp tắc chấn động.

Bất kể là chủ thể thế giới Đại Tần, hay là tinh cầu thế giới Sinh Hóa quay quanh thế giới Đại Tần, hay là tinh cầu thế giới Đại Âm Sùng Trinh vừa mới dung hợp, đều như quả bóng cao su được thổi phồng, nhanh chóng bành trướng.

Thể tích đang lớn lên.

Mật độ đang tăng cao.

Linh khí đang nồng đậm hơn.

Tất cả mọi người trong Đại Tần đều cảm thấy thực lực tăng trưởng nhanh chóng, có cảm giác sảng khoái như từ một con sông nhỏ nhảy vào một cái hồ lớn.

Hoa cỏ cây cối phát triển mạnh mẽ, những cây đại thụ cao chót vót hai người ôm không xuể có thể thấy ở khắp nơi.

Chim bay thú chạy thể hình tăng vọt.

Thực lực trở nên mạnh mẽ hơn.

Không ngừng tiến hóa thành yêu thú, linh thú.

Vạn vật sương trời cạnh tự do.

Nhưng so với việc mọi người trong thế giới Đại Tần tranh thủ thời gian tu luyện, chúng nhân trong thế giới phó bản Đại Âm Sùng Trinh lại ngơ ngác, hoảng sợ phủ phục trên đất, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhiều người cho rằng là thượng thiên nổi giận, giáng thần phạt.

Thành Thịnh Kinh.

Hoàng tử thứ mười một của Hoàng Thái Cực, Ái Tân Giác La · Bác Mục Bác Quả Nhĩ kinh hãi chấn động nhìn cảnh tượng kinh hoàng thay trời đổi đất, sau đó trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, Lý Mục và những người khác, cười lớn nói: "Các ngươi đám ma quỷ này, lạm sát người vô tội, tàn bạo bất nhân, muốn diệt Đại Thanh của ta, chính là si tâm vọng tưởng!" "Đại Thanh ta là thiên mệnh sở quy, bây giờ thượng thiên giáng thần phạt, các ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!" Hắn biết mình là con trai của Hoàng Thái Cực, những ngày

tháng sau này chắc chắn sẽ không dễ dàng, thậm chí mười phần thì có đến tám chín phần sẽ chết.

Cho nên Bác Mục Bác Quả Nhĩ cũng không có gì phải sợ.

Cùng lắm là chết. "Đại Thanh là thiên mệnh sở quy?" Cơ Vô Dạ nhìn Bác Mục Bác Quả Nhĩ, vẻ mặt trêu tức: "Ngươi muốn chọc cười bản tướng quân, sau đó để chạy trốn sao?" "Ha ha ha!" "Có gì đáng cười?" Bác Mục Bác Quả Nhĩ bị Cơ Vô Dạ cười đến sởn gai ốc, đặc biệt là cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của Cơ Vô Dạ, Lý Mục và những người khác bên cạnh, toàn thân khó chịu.

Ngay lúc này, Cơ Vô Dạ ngừng cười lớn, khinh thường nói: "Thiên mệnh sở quy?

Thiên mệnh chính là diệt các ngươi, đám da lợn hoang này!" "Thiên Đế bệ hạ chính là thiên mệnh!" "Tất cả những điều này đều là vĩ lực của Thiên Đế bệ hạ!" "Nhìn thấy chưa?

Đó chính là Thiên Đình nơi Thiên Đế bệ hạ ngự trị!" Cơ Vô Dạ chỉ về phía chân trời xa xôi, mơ hồ có thể nhìn thấy từng tòa thiên cung hùng vĩ thần thánh sừng sững trên bầu trời. "Thiên Đế?" "Thiên Đình?" Bác Mục Bác Quả Nhĩ ngẩn ra, thuận theo ánh mắt của Cơ Vô Dạ nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy từng tòa thiên cung thần thánh hùng vĩ.

Trong nháy mắt.

Thân thể Bác Mục Bác Quả Nhĩ run rẩy, như bị sét đánh, bộ não vốn trống rỗng ầm một tiếng nổ tung, tựa như sét đánh giữa trời quang. "Thật sự có Thiên Đình?" "Thật sự có Thiên Đế?" "Thiên Đế muốn diệt Đại Thanh của ta?" "Tại sao?" Bác Mục Bác Quả Nhĩ sụp đổ, đồng thời những nghi hoặc trước đó cũng được giải đáp.

Chẳng trách Cơ Vô Dạ, Bạch Diệc Phi, Lý Mục và những người

khác lại kinh khủng như vậy.

Chẳng trách họ có thể triệu hồi thần thú.

Chẳng trách họ có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Thì ra họ là do Thiên Đế phái tới.

Họ có thể là thiên binh thiên tướng.

Sức người làm sao có thể chống lại tiên thần?

Họ bại không oan.

Giờ khắc này.

Không chỉ Bác Mục Bác Quả Nhĩ hiểu ra.

Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu và tất cả mọi người đều hiểu ra.

Họ mặt như tro tàn.

Mặt mày trắng bệch.

Ầm ầm ầm.

Ngay lúc này, họ đột nhiên nhìn thấy một vùng ánh sáng xanh lục không tì vết từ cung điện thần thánh kia sáng lên, sau đó một cây đại thụ thông thiên triệt địa rơi xuống.

Cắm rễ vào chủ thể thế giới Đại Tần, cắm thẳng vào mây xanh, xuyên qua toàn bộ Thiên Cung, như thể chống đỡ cả một thế giới. "Trời ơi, đây là cây gì?" "To quá!" "Đây là thần thụ!" Giờ khắc này, không chỉ Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu, Bác Mục Bác Quả Nhĩ, mà cả Doanh Chính, Lữ Bất Vi và những người khác trong chủ thế giới Đại Tần cũng kinh ngạc đến ngây người.

Họ chấn động nhìn thần thụ đột nhiên xuất hiện cắm rễ vào mặt đất.

Thân cây đó không biết to bao nhiêu, cao không biết bao nhiêu, ngũ

sắc thần quang lượn lờ, ngũ hành chi khí lan tỏa, thông thẳng lên Thiên Đình trên mây.

Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Dưới thần thụ, Doanh Huyền nằm trên ghế tựa đánh giá Ngũ Hành Thần Thụ trước mặt, có năm nhánh cây khổng lồ.

Mỗi một nhánh cây đại diện cho một trong Ngũ Hành, hiện ra năm loại màu sắc.

Cùng với việc Ngũ Hành Thánh Thụ cắm rễ vào thế giới Đại Tần, nó phóng ra Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí nồng đậm.

Canh Kim.

Ất Mộc.

Quý Thủy.

Ly Hỏa.

Mậu Thổ.

Theo từng luồng Ngũ Hành Linh Khí khuếch tán, chui vào mũi Cửu Thiên Huyền Nữ, Tịch Dao, Diễm Phi, Nguyệt Thần và những người khác, tinh thần họ đại chấn, bình cảnh vốn có bắt đầu lỏng ra.

Điều kinh khủng nhất là, cùng với việc Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí nhập thể, tạp chất trong cơ thể họ bị tẩy rửa sạch sẽ.

Tẩy tủy phạt mạch, cải thiện thể chất.

Hiệu quả đó còn kinh khủng hơn cả linh đan diệu dược. "Không hổ là Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí!" Doanh Huyền cũng cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, thầm kinh ngạc.

Cứ tiếp tục như vậy.

Chương 51

Cùng với việc Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí lan tỏa khắp thế giới Đại Tần, tất cả sinh linh của Đại Tần cho dù không tu luyện, thể chất cũng sẽ âm thầm được nâng cao, thực lực trở nên mạnh mẽ hơn.

Môi trường quyết định sự mạnh yếu ban đầu của sinh linh.

Giống như một con kiến trong thế giới cao cấp, cũng mạnh hơn cả cường giả mạnh nhất của thế giới sơ cấp. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đã hấp thu Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí, vô cùng hưng phấn!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đang điên cuồng thôn phệ Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí!" Giờ khắc này.

Cửu Thiên Huyền Nữ và những người khác ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn về phía Doanh Huyền.

Chỉ thấy tiên thiên linh khí nồng đậm trên Ngũ Hành Thánh Thụ như bão tố đổ về phía Doanh Huyền, điên cuồng rót vào cơ thể hắn.

Thân thể Doanh Huyền giống như một cái động không đáy, tham lam mà điên cuồng thôn phệ, dường như không có điểm dừng.

Không biết qua bao lâu.

Trên người Doanh Huyền tỏa ra quang hoa ngũ sắc rực rỡ. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đã thôn phệ đủ Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí, luyện thành Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông – Đại Ngũ Hành Thuật!" Sau lưng Doanh Huyền hiện ra năm hư ảnh đế hoàng như thực chất, mỗi một vị đều tỏa ra khí tức kinh khủng trấn áp vạn cổ, cái thế vô địch.

Thanh Đế Mộc Hoàng Công.

Xích Đế Hỏa Hoàng Khí.

Bạch Đế Kim Hoàng Trảm.

Hắc Đế Thủy Hoàng Quyền.

Hoàng Đế Thổ Hoàng Đạo.

Ngay sau đó, năm hư ảnh đế hoàng uy nghiêm bá đạo sau lưng Doanh Huyền trong nháy mắt dung hợp lại với nhau, hóa thành một chiếc Ngũ Đế Hoa Cái khổng lồ, tỏa ra ngũ sắc thần quang rực rỡ. ... "Ngũ Đế Hoa Cái Tán, có thể chống lại mọi loại thương tổn!" Cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, ánh mắt Doanh Huyền chấn động, sau khi luyện thành Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, thực lực của hắn tăng vọt ít nhất trăm lần.

Kim đan sáng chói to bằng nắm đấm trong đan điền thu nhỏ lại một vòng, bên trên hiện ra một đạo văn năm màu.

Đạo văn năm màu này đại biểu cho Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông.

Sau khi tấn thăng Võ Đạo Kim Đan, muốn tiếp tục tấn thăng, liền phải dựa vào sức mạnh thần thông, tiếp tục ngưng luyện Võ Đạo Kim Đan.

Uy lực thần thông càng mạnh, kim đan càng ngưng luyện, thực lực của người tu luyện càng cường đại.

Khi kim đan ngưng luyện đủ chín môn thần thông, liền có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Thế nhưng, chín môn thần thông chỉ là tiêu chuẩn thấp nhất.

Kim đan ngưng luyện thần thông càng nhiều càng mạnh, căn cơ của người tu luyện càng vững chắc, tiềm lực càng lớn, thực lực càng cường đại. "Nếu ta ngưng luyện toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo vào kim đan, vậy căn cơ và tiềm lực của ta chẳng phải là nghịch thiên, vượt cấp khiêu chiến dễ như ăn cơm uống nước sao?" Trong lòng Doanh Huyền dâng lên một cỗ dã tâm, đã có được Tam Thiên Đại Đạo, nếu

không tận dụng thì chẳng phải là lãng phí tài nguyên sao?

Lãng phí là đáng xấu hổ.

Giống như có một vị Vũ Văn Thành Đô từng nói, dù rơi một hạt gạo, hắn cũng sẽ nhặt lên ăn sạch sẽ... "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đã luyện thành Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, tinh thần phấn chấn, hãy cố gắng hơn nữa!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đã luyện thành Đại Mị Hoặc Thuật!" 【Đại Mị Hoặc Thuật】: Giỏi mê hoặc địch nhân, khiến kẻ đó không thể tự thoát ra được.

Trong Tam Thiên Đại Đạo, thuật này xếp hạng không cao, nhưng nhanh chóng luyện thành như vậy cũng khiến Doanh Huyền rất phấn khích.

Theo tiến độ này, luyện thành toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo dường như cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Ý thức của Doanh Huyền nhìn vào Võ Đạo Kim Đan trong cơ thể, chỉ thấy thể tích Võ Đạo Kim Đan lại thu nhỏ thêm một vòng.

Bên cạnh đạo văn năm màu xuất hiện thêm một đạo văn màu hồng phấn, tỏa ra khí tức mê hoặc tuyệt thế, khiến người ta chỉ cần nhìn một lần là có cảm giác chìm đắm vào trong đó. "Thiên Đế bệ hạ, dường như lại đẹp trai hơn rồi!" Cửu Thiên Huyền Nữ, Tịch Dao, Diễm Phi vẫn luôn chú ý Doanh Huyền, đôi mắt đẹp của các nàng khẽ gợn sóng, tâm thần bất giác bị Doanh Huyền hấp dẫn, càng nhìn càng chìm đắm, không thể tự thoát ra. "Cái sức hút chết tiệt không có chỗ nào để đặt này!" Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của mọi người, Doanh Huyền thầm mắng trong lòng, đoạn cầm lấy chén Ngộ Đạo Trà trên bàn bên cạnh, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. "Chúc mừng Thiên Đế bệ hạ luyện thành tuyệt thế thần thông, cái thế vô địch!" Tịch Dao là người đầu tiên hoàn hồn, gương mặt xinh đẹp lập tức ửng hồng,

không ngờ mình lại nhìn đến thất thần, vội vàng duyên dáng hành lễ, cúi mình chúc mừng Doanh Huyền.

Nghe thấy giọng nói của Tịch Dao, Cửu Thiên Huyền Nữ, Diễm Phi, Nguyệt Thần, Bỉ Bỉ Đông cũng hoàn hồn, vội vàng chúc mừng: "Chúc mừng Thiên Đế bệ hạ, luyện thành tuyệt thế thần thông, cái thế vô địch!" Chỉ là hình bóng của Doanh Huyền trong đầu các nàng, làm thế nào cũng không thể xua đi, không thể xóa bỏ. "Trẫm gần đây thu được không ít thần thông, chuẩn bị đặt chúng vào Vạn Đạo Các trong thế giới ảo.

Các ngươi ai đạt tới Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên trở lên có thể đến đó tùy chọn một môn thần thông để tu luyện!" Doanh Huyền nhìn các nàng nói.

Hắn đã tách ra một luồng ý thức tiến vào thế giới ảo, đem tất cả thần thông trong Tam Thiên Đại Đạo ngoại trừ Đại Vận Mệnh Thuật giao cho Hồng Hậu đặt vào Vạn Đạo Các.

Đồng thời cũng đã báo cho Doanh Chính.

Để Doanh Chính và Hồng Hậu chế định quy tắc, sau khi đạt tới tu vi Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên, liền có thể xem xét tình hình đến Vạn Đạo Các chọn lựa thần thông.

Quy tắc cụ thể, Doanh Huyền lười quản.

Còn những người dưới Tứ Giai thì không cần thiết phải tu luyện thần thông của Tam Thiên Đại Đạo. "Đa tạ Thiên Đế!" Tịch Dao, Cửu Thiên Huyền Nữ, Diễm Phi, Nguyệt Thần và Bỉ Bỉ Đông mắt sáng rực, tràn đầy mong chờ đối với thần thông trong lời Doanh Huyền.

Diễm Phi và Nguyệt Thần thời gian này ở bên cạnh Doanh Huyền, không chỉ được sử dụng các loại bảo vật như Ngộ Đạo Trà, mà còn được Doanh Huyền đích thân chỉ đạo.

Hai người họ đã song song tấn thăng Lục Địa Thần Tiên từ ba ngày trước.

Còn Bỉ Bỉ Đông vốn tu luyện hệ thống Hồn Sư, sau khi chuyển tu võ đạo, tu vi tăng vọt, cũng đã tấn thăng Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên.

Những người còn lại như Tiểu Long Nữ, Đại Tư Mệnh, Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh thì còn kém một chút.

Trong mắt họ tràn đầy khát vọng, âm thầm hạ quyết tâm.

Nhất định phải sớm tu luyện đến Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên. "Thiên Đế, chúng thần đi thế giới ảo chọn thần thông đây!" Sau khi bẩm báo với Doanh Huyền, Tịch Dao, Cửu Thiên Huyền Nữ và mấy người khác lập nhóm tiến vào thế giới ảo, nóng lòng chạy đến Vạn Đạo Các.

Có mệnh lệnh của Doanh Huyền, họ không gặp chút trở ngại nào mà đến được tầng cao nhất của Vạn Đạo Các, nơi cất giữ Tam Thiên Đại Đạo.

Trong các lầu, Tam Thiên Đại Đạo đã biến thành từng cuốn bí tịch, để người tu luyện xem xét. "Đại Nhân Quả Thuật!" Tịch Dao tiện tay cầm lấy cuốn bí tịch thần thông đầu tiên, mở nó ra, từng luồng thông tin lập tức tràn vào não hải. "Vận mệnh không xuất, duy tôn nhân quả, xếp thứ hai trong Tam Thiên Đại Đạo..." "Hít!

Thần thông thật đáng sợ!" Tịch Dao chấn động, hít một ngụm khí lạnh trong lòng: "Thiên Đế bệ hạ vậy mà lại đặt thần thông lợi hại như vậy ở đây, mặc cho chúng ta chọn lựa!" "Tấm lòng của Thiên Đế, khoáng cổ thước kim, không ai có thể sánh bằng!" "Đại Nguyện Vọng Thuật!" Bỉ Bỉ Đông cũng cầm lấy một cuốn bí tịch thần thông, khi bí tịch mở ra, một luồng thông tin tràn vào não hải. "Hợp nhất bốn mươi tám loại Vô Thượng Nguyện Vọng Thần Thông mà ngưng luyện thành, trấn áp thu phục tín ngưỡng của hết thảy chúng sinh vạn vật,

hàng phục hết thảy nhân quả, xếp thứ ba trong Tam Thiên Đại Đạo..." "Trời ơi, Thiên Đế vậy mà lại đặt thần thông lợi hại như vậy ở đây, ngay cả ta cũng có thể chọn!" Bỉ Bỉ Đông chấn động không thôi, nếu là nàng có được những thần thông này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng truyền cho người khác. "Những thần thông này thật sự quá lợi hại, chỉ cần ta nhập môn, giết Thần dễ như trở bàn tay!" Bỉ Bỉ Đông nghĩ đến các thần linh ở thế giới của mình, tuy nàng chưa từng gặp qua, nhưng nàng có một trực giác mãnh liệt.

Chỉ cần nàng nhập môn, tuyệt đối sẽ mạnh hơn các thần linh ở thế giới của nàng. "Đại Luân Hồi Thuật, Đại Ngũ Hành Thuật, Đại Tai Nạn Thuật, Đại Tâm Ma Thuật, Đại Bản Nguyên Thuật, Đại Hỗn Độn Thuật, Đại Âm Dương Thuật, Đại Tinh Thần Thuật, Đại Phong Thần Thuật, Đại Giải Thoát Thuật, Đại Thương Khung Thuật..." "Trời ơi, vậy mà có gần ba ngàn môn!" "Thiên Đế thật sự quá kinh khủng!" Mấy nàng hoa cả mắt, trải qua mấy phen quyết định khó khăn, cuối cùng họ cũng chọn được thần thông mình muốn tu luyện.

Tịch Dao, Cửu Thiên Huyền Nữ chọn Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, tức Đại Ngũ Hành Thuật.

Diễm Phi, Nguyệt Thần chọn Đại Âm Dương Thuật.

Bỉ Bỉ Đông chọn Đại Nguyện Vọng Thuật.

Sau khi chọn xong thần thông, các nàng nóng lòng bắt đầu tu luyện.

Doanh Huyền vẫn lười biếng nằm trên ghế tựa, có Công Pháp Quải Cơ Tạp, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh sẽ tự mình nỗ lực tu luyện.

Hồng Hậu với thân ảnh nhỏ nhắn, tinh xảo, đáng yêu xuất hiện bên cạnh Doanh Huyền, bẩm báo: "Thiên Đế, sau khi ta thương lượng với Thủy Hoàng Đế, phàm là tử dân Đại Tần tấn thăng Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên có thể chọn bất kỳ một môn thần thông nào ngoài top

mười." "Người lập được công lao, có thể tùy chọn một môn thần thông trong top mười!" "Sau khi tấn thăng Võ Đạo Kim Đan có thể tùy chọn một môn thần thông!" "Sau khi lập công có thể chọn thêm một môn, hoặc sau khi tu luyện thành thần thông đã chọn, có thể chọn thêm một môn!" "Được!" Doanh Huyền lười biếng gật đầu.

Mục đích hắn truyền xuống Tam Thiên Đại Đạo là để tăng cường thực lực Đại Tần, dù cho tất cả mọi người tùy tiện tu luyện cũng được.

Nhưng nếu thật sự để mọi người tùy tiện tu luyện, rất nhiều người sẽ không trân trọng, hiệu quả ngược lại không tốt.

Thiết lập một vài điều kiện thích hợp vừa có thể khơi dậy tính tích cực của mọi người, vừa có thể khiến họ cảm nhận được sự quý giá của thần thông, càng thêm trân trọng, nỗ lực tu luyện.

Đây cũng là nguyên nhân Doanh Huyền để Hồng Hậu và Doanh Chính chế định điều kiện. "Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Tuân Tử, Quỷ Cốc Tử bốn người, có thể tùy chọn một môn thần thông để tu luyện!" Doanh Huyền lười biếng nói.

Bốn người này thời gian qua cũng coi như rất nỗ lực làm việc, là những người làm công vô cùng đắc lực.

Doanh Huyền tự nhiên sẽ không quên tăng cường thực lực cho họ.

Chỉ có thực lực mạnh lên, mới có thể trở thành người làm công ưu tú hơn, làm nhiều việc hơn cho hắn. "Vâng, Thiên Đế!" Hồng Hậu đáp lời rồi lui ra, đi thông báo cho bốn người.

Doanh Huyền nhắm mắt lại, ý thức tiến vào Tối Cường Phó Bản Hệ Thống. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản, phó bản làm mới." ... "Chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Quang Minh Đỉnh!" "Lại là một phó bản đơn giản!" Doanh Huyền không để

ý, phó bản như thế này tùy tiện phái một người là có thể dễ dàng hoàn thành, dù đơn giản sơ cấp, cũng chẳng sao cả. "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Nhữ Dương Vương quận chúa Triệu Mẫn, Thành Côn." "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Trương Vô Kỵ." "Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc đánh giết Dương Tiêu, Không Văn." "Nhiệm vụ đầu tiên đại diện cho kẻ chủ mưu sau màn, nhiệm vụ thứ hai đại diện cho boss mạnh nhất trong phó bản, nhiệm vụ thứ ba đại diện cho boss mạnh nhất của Minh Giáo và Lục Đại Phái." "Cũng khá hợp lý!" "Long Nhi, Đại Tư Mệnh!" Doanh Huyền lười biếng gọi. "Thiên Đế." Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh khoan thai bước tới, một người thanh lãnh như tiên, tựa như tiên tử cung trăng, một người trưởng thành tháo vát, phong tình vạn chủng.

Giọng nói của họ nhẹ nhàng uyển chuyển, động lòng người, rất dễ nghe. "Trẫm có một thế giới bí cảnh sơ cấp, cho các ngươi luyện tay!" Lời Doanh Huyền vừa dứt, hình chiếu phó bản Quang Minh Đỉnh hiện ra, bên trong là một dãy núi liên miên, tiếng chém giết không ngừng, dường như đang giao chiến. "Nơi này tên là Quang Minh Đỉnh, là tổng đàn của Minh Giáo, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Không Động, Hoa Sơn, Côn Luân lục phái đang hợp lực vây công Quang Minh Đỉnh!" "Đằng sau chuyện này có sự xúi giục của Nhữ Dương Vương quận chúa Triệu Mẫn và Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn, nhiệm vụ của các ngươi là trấn áp hoặc đánh giết Triệu Mẫn, Thành Côn, Trương Vô Kỵ, Dương Tiêu, Không Văn!" "Vâng, Thiên Đế!" Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh cung kính đáp lời.

Hai người có chút kích động.

Đây chính là nhiệm vụ Thiên Đế giao cho họ.

Đặc biệt là Đại Tư Mệnh.

Nàng cuối cùng cũng được Thiên Đế trọng dụng rồi.

Lần này nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Cố gắng nhận được sự chú ý nhiều hơn từ Thiên Đế.

Doanh Huyền tiện tay chỉ một cái, một cánh cửa hiện ra trong hư không: "Vào trong chính là Quang Minh Đỉnh." "Vâng, Thiên Đế!" Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ duyên dáng hành lễ, sau đó bước vào cánh cửa trong hư không. ...

Trên Quang Minh Đỉnh.

Trương Vô Kỵ đang kịch chiến với Không Văn của Thiếu Lâm. "Bộ Phong, Tróc Ảnh, Phủ Cầm, Cổ Sắt!" "Phê Kháng, Đảo Hư, Bão Tàn, Thủ Khuyết!" "Bát thức liên hoàn!" Không Văn sử dụng tuyệt học Long Trảo Thủ của Thiếu Lâm, ra chiêu như gió, khiến mọi người hoa cả mắt, tấm tắc khen ngợi. "Không hổ là vô thượng tuyệt học Long Trảo Thủ của Thiếu Lâm, thật là lợi hại!" "Tiểu tử này thua chắc rồi!" "Một tiểu tử miệng còn hôi sữa, cũng muốn thắng được Không Văn đại sư, thật là không biết tự lượng sức mình!" Các cao thủ Lục Đại Phái cười lạnh, lời nói đầy vẻ khinh thường và chua ngoa.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng võ công của Trương Vô Kỵ, mạnh hơn đa số bọn họ.

Một khắc sau.

Mọi người đều sững sờ.

Cục diện chiến trường thay đổi trong nháy mắt. "Bộ Phong, Tróc Ảnh, Phủ Cầm, Cổ Sắt!" "Phê Kháng, Đảo Hư, Bão Tàn, Thủ Khuyết!" Trương Vô Kỵ cũng sử dụng Thiếu Lâm Long Trảo Thủ, đẩy lùi Không Văn.

Không Văn mặt đầy kinh hãi, khó tin nói: "Ngươi học lén Thiếu Lâm Long Trảo Thủ của ta từ khi nào?" "Là vừa rồi đại sư dạy ta!"

Trương Vô Kỵ nói. "Long Trảo Thủ là bí học của Thiếu Lâm, tại sao thiếu niên này có thể hậu phát tiên chí, hơn nữa thủ pháp, kình lực, phương hướng, bộ vị ra chiêu, càng là ổn định và nhanh chóng, giống như có công phu khổ luyện mấy chục năm, lẽ nào hắn thật sự có bản lĩnh nhìn qua là nhớ, học là biết ngay?" Không Văn có chút hoài nghi nhân sinh.

Nhưng ông ta không biết Trương Vô Kỵ đã học được Cửu Dương Thần Công, học cái gì cũng nhanh, lại còn học được Càn Khôn Đại Na Di trong mật thất của Minh Giáo.

Học lén chiêu thức càng dễ như trở bàn tay. "Được, ta sẽ dùng chính hóa phản, đánh ngược lại!" Không Văn trong lòng đã có quyết định.

Thế nhưng Trương Vô Kỵ đã nhìn thấu tâm tư của ông ta, cũng dùng một chiêu tương tự đáp trả.

Hai người lại một lần nữa dùng Long Trảo Thủ đối quyết.

Trong lúc Trương Vô Kỵ đang lực chiến với Không Văn của Thiếu Lâm, dưới chân Quang Minh Đỉnh đột nhiên xuất hiện một cánh cửa thần bí.

Chương 52

Ngay sau đó.

Hai bóng hình tuyệt mỹ khuynh thành với đôi chân dài thẳng tắp bước ra.

Ý thức của Tiểu Long Nữ tản ra, trong nháy mắt đã cảm ứng được có rất nhiều người ở phía trên Quang Minh Đỉnh, định cất bước đi lên. "Đừng vội!" Bàn tay đỏ rực yêu diễm của Đại Tư Mệnh níu lấy Tiểu Long Nữ, quyến rũ cười nói: "Trong nhiệm vụ Thiên Đế giao cho chúng ta có tới năm người!" "Năm người này chưa chắc đều ở trên đó!" "Bí cảnh Quang Minh Đỉnh không lớn, nhưng cũng không nhỏ!" "Nếu chúng ta bại lộ, dọa chúng trốn đi, chúng ta muốn tìm được chúng sẽ phải tốn một chút thời gian!" Nàng và Tiểu Long Nữ đều có tu vi Thiên Nhân đỉnh phong, với thực lực của họ, lật tung Quang Minh Đỉnh từng tấc một cũng không thành vấn đề.

Nhưng cần thời gian và tinh lực.

Nàng không sợ lãng phí tinh lực.

Nhưng nàng muốn hoàn thành nhiệm vụ với tốc độ nhanh nhất, để Doanh Huyền phải nhìn bằng con mắt khác, giao phó trọng trách. "Ngươi nói phải làm sao?" Giọng nói thanh lãnh của Tiểu Long Nữ vang lên, không mang chút khói lửa nhân gian.

Nàng từ nhỏ sống trong Cổ Mộ.

Năng lực xử lý công việc gần như không có.

Nàng chỉ biết một chiêu.

Trực tiếp nghiền ép qua. "Tìm một người trước, xác định mục tiêu nhiệm vụ rồi hãy hành động!" Đại Tư Mệnh đối với chuyện này rất

quen thuộc.

Nàng vốn là Hỏa bộ trưởng lão của Âm Dương Gia, cùng với Mộc bộ trưởng lão Thiếu Tư Mệnh đều là chủ lực xử lý kẻ địch của Âm Dương Gia.

Giết người, bắt người gì đó, nàng bình thường làm không ít.

Vút.

Thân ảnh Đại Tư Mệnh biến mất, khi xuất hiện lại đã ở cách đó mấy chục mét.

Tiểu Long Nữ theo sau.

Rất nhanh.

Đại Tư Mệnh bắt được một đệ tử Minh Giáo tên Trương Tam. "Đẹp quá!" Trương Tam ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Đại Tư Mệnh đã có cảm giác tim đập thình thịch, máu huyết không nhịn được mà tăng tốc.

Cái phong tình ngự tỷ trưởng thành đó, hắn chịu không nổi.

Chỉ là khi hắn nhìn thấy đôi bàn tay đỏ rực yêu diễm quỷ dị của Đại Tư Mệnh, không khỏi nuốt nước bọt.

Tình ý trong lòng lập tức bị nỗi sợ hãi thay thế. "Nữ hiệp tha mạng a!" Trương Tam vội vàng cầu xin: "Nữ hiệp, ta chỉ là một đệ tử bình thường của Minh Giáo, ta gia nhập Minh Giáo cũng là bị ép buộc, ta chưa từng làm chuyện xấu a!" "Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có..." "Rắc!" Đại Tư Mệnh lập tức bẻ gãy cánh tay của Trương Tam, lạnh lùng nói: "Bớt nói nhảm, ta hỏi ngươi trả lời, dám nói một câu dối..." Bàn tay đỏ rực yêu dị của nàng lướt qua trước mắt Trương Tam, hậu quả thế nào, có thể tưởng tượng được.

Trương Tam mặt mày tái nhợt.

Cũng không biết là vì cánh tay bị bẻ gãy đau đớn, hay là bị dọa sợ.

Hoặc là cả hai. "Nữ hiệp mời hỏi, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy, không giấu diếm điều gì!" Trương Tam cố nén cơn đau từ cánh tay bị bẻ gãy, vẻ mặt lấy lòng, nịnh nọt nói.

Hắn đã nhìn ra rồi.

Vị đại tỷ tỷ xinh đẹp đến nghẹt thở với phong tình trưởng thành trước mắt này là một kẻ tàn nhẫn, còn ma giáo hơn cả ma giáo của bọn họ.

Hắn không hề nghi ngờ, đôi tay của Đại Tư Mệnh có thể vặn đứt đầu hắn. "Triệu Mẫn ở đâu?" Đôi mắt của Đại Tư Mệnh tỏa ra ma lực đoạt hồn, chính là Âm Dương Thuật khống chế lòng người của Âm Dương Gia.

Nếu Trương Tam dám nói dối, nàng có thể biết ngay lập tức. "Triệu Mẫn?" Trương Tam mặt mày mờ mịt, rồi kinh hãi giải thích: "Nữ hiệp tha mạng a, ta thật sự không biết Triệu Mẫn, cũng chưa từng nghe qua người này!" "Hửm?" Đại Tư Mệnh nhíu mày, nàng có thể nhìn ra đối phương thật sự không biết.

Nhưng mục tiêu mà Doanh Huyền đưa cho họ tuyệt đối không thể là kẻ vô danh.

Hơn nữa chắc chắn đang ở Quang Minh Đỉnh này.

Trương Tam vậy mà không quen biết?

Điều này có khoa học không?

Không khoa học. "Thành Côn ở đâu?" Đại Tư Mệnh tiếp tục hỏi. "Thành Côn?" Trương Tam sững sờ, cảm thấy thật xui xẻo hết chỗ nói.

Sao câu hỏi nào cũng hóc búa như vậy. "Nữ hiệp tha mạng a, nhân

vật lớn như Thành Côn, ta cũng chỉ thỉnh thoảng nghe nói qua, nghe nói là sư phụ của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, nhưng ta chưa từng gặp mặt người đó, thật sự không biết Thành Côn ở đâu a..." Trương Tam sắp khóc rồi.

Sợ Đại Tư Mệnh không hài lòng, một tay vặn gãy cổ hắn. "Trương Vô Kỵ ở đâu?" Ánh mắt Đại Tư Mệnh càng lạnh hơn, mang theo vẻ mặt như thể ngươi mà còn không biết, ta sẽ giết người. "Nữ hiệp, ngươi giết ta đi!" Trương Tam hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn căn bản chưa từng nghe nói về Trương Vô Kỵ. "Hỏi ba câu không biết, giữ ngươi lại làm gì!" Ánh mắt Đại Tư Mệnh phẫn nộ, bàn tay đỏ rực yêu diễm hiện ra từng sợi sương mù màu đỏ sẫm, ngưng tụ thành một cái đầu lâu, phảng phất như sắp nuốt chửng Trương Tam.

Trương Tam nhìn cái đầu lâu, kinh hãi tột độ, hét lớn: "Nữ hiệp tha mạng, tiểu nhân thật sự không biết Triệu Mẫn, Thành Côn, Trương Vô Kỵ ở đâu!" "Nếu ngài hỏi chuyện của Minh Giáo hoặc Lục Đại Phái, ta còn biết một chút!" "Ta hỏi ngươi câu cuối cùng, nếu vẫn không biết, ngươi cũng vô dụng rồi!" Ánh mắt lạnh lùng của Đại Tư Mệnh nhìn chằm chằm Trương Tam: "Dương Tiêu, Không Văn ở đâu?" "Cái gì?" Trương Tam trợn to mắt, hơi thở trở nên dồn dập.

Hắn không ngờ Đại Tư Mệnh lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy.

Dương Tiêu và Không Văn đương nhiên là ở trên núi rồi.

Trời cao thương xót.

Cuối cùng hắn cũng có thể trả lời rồi. "Phế vật!" Đại Tư Mệnh thấy bộ dạng của Trương Tam, tưởng hắn không biết, định ra tay tiêu diệt. "Ta biết, ta biết!" Trương Tam giật nảy mình, nhìn bàn tay đỏ rực dừng cách thái dương chưa đầy một tấc, không dám chậm trễ chút nào: "Dương Tiêu là Quang Minh Tả Sứ của Minh Giáo chúng ta,

lúc này đang ở Quang Minh Đỉnh nghênh chiến Lục Đại Phái!" "Không Văn là cao tăng Thiếu Lâm, là lãnh tụ của Lục Đại Phái!" "Lúc này cũng đang ở trên đó!" "Thì ra là vậy!" Đại Tư Mệnh trong lòng bừng tỉnh, cuối cùng cũng cảm thấy bình thường hơn một chút.

Nếu Dương Tiêu, Không Văn cũng là hạng vô danh.

Vậy thì thật là phiền phức rồi.

Bành!

Đại Tư Mệnh tiện tay đập chết Trương Tam vô dụng, đứng dậy, lại phát hiện Tiểu Long Nữ đã biến mất. "Lẽ nào nàng không kìm được mà hành động trước rồi?" Đại Tư Mệnh nhíu mày.

Một khắc sau.

Nàng quay người nhìn về phía bên trái.

Chỉ thấy Tiểu Long Nữ xách theo một tên đầu trọc bước tới. "Người này lén lén lút lút, hơn nữa võ công không yếu, chắc hẳn biết nhiều hơn!" Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói. "Long muội muội làm tốt lắm!" Đại Tư Mệnh quyến rũ cười, đánh giá tên đầu trọc trong tay Tiểu Long Nữ, vậy mà có tu vi Tiên Thiên, xem như không tệ. "Hai vị nữ thí chủ, bần tăng là Viên Chân của Thiếu Lâm, không biết có chỗ nào đắc tội, còn mong hai vị thí chủ lượng thứ!" Thành Côn không nhận ra Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh, nhưng nghĩ đến thực lực kinh khủng của Tiểu Long Nữ, dù bị Tiểu Long Nữ xách gáy, vẫn giữ vẻ mặt hòa nhã nói.

Hắn vừa rồi còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tiểu Long Nữ bắt được.

Khí tức trên người Tiểu Long Nữ mênh mông như biển sâu, dù cho cao tăng bối phận Độ của Thiếu Lâm so với nàng, cũng như đom đóm so với trăng rằm.

Hắn nghi ngờ Tiểu Long Nữ có thể sánh ngang với Trương chân nhân của Võ Đang, thậm chí đã vượt qua Trương chân nhân. "Ngươi có biết Triệu Mẫn không?" Đại Tư Mệnh thi triển Âm Dương Thuật, nhìn chằm chằm Thành Côn thẩm vấn. "Hửm?" Đồng tử Thành Côn co rụt lại, không ngờ Đại Tư Mệnh mở miệng đã hỏi Triệu Mẫn.

Cái tên này, người biết cũng không nhiều.

Nhất là người Thăng Long. "Nói, Triệu Mẫn ở đâu?" Đại Tư Mệnh thấy vậy, lập tức mừng rỡ.

Không ngờ đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công.

Thành Côn cũng biết biểu cảm vừa rồi của mình đã bị Đại Tư Mệnh chú ý, hơn nữa hắn đã trở mặt với Triệu Mẫn.

Vì thế cũng không giấu diếm. "Thưa nữ hiệp, bần tăng quả thực biết Triệu Mẫn, người này là dị tộc, con gái của Nhữ Dương Vương, Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ!" "Nàng ta hóa danh Triệu Mẫn, dẫn theo cao thủ dưới trướng, gây chuyện khắp nơi ở Thăng Long, nếu không phải bần tăng không địch lại cao thủ của nàng, chắc chắn đã trừ khử nàng ta!" "Lần này Lục Đại Phái vây công Quang Minh Đỉnh chính là do nàng ta ngấm ngầm xúi giục, chắc hẳn đang ở gần đây!" Thành Côn vừa nói xong.

Tiểu Long Nữ liền mở miệng: "Vừa rồi ta cảm ứng được khí tức của mấy cao thủ Tiên Thiên ở bên kia, tám chín phần là Triệu Mẫn!" "Long muội muội, muội thật đúng là phúc tinh!" Đại Tư Mệnh quyến rũ cười, nhưng trong lòng lại có chút khẩn trương.

Không ngờ vận khí của Tiểu Long Nữ tốt như vậy.

Không chỉ tùy tiện bắt một hòa thượng đã biết được tin tức của Triệu Mẫn, mà còn tìm được cả vị trí của Triệu Mẫn. "Đi, chúng ta

qua đó!" Đại Tư Mệnh xách theo Thành Côn, theo sau Tiểu Long Nữ nhảy mấy cái, đã đến một đỉnh núi.

Trên đỉnh núi.

Mấy bóng người có bộ dạng kỳ dị đứng đó, nhìn về phía trận chiến trên Quang Minh Đỉnh.

Dẫn đầu là một "công tử ca" trẻ tuổi, thân hình cao ráo như ngọc, tay cầm quạt xếp, môi hồng răng trắng, tuấn tú phóng khoáng.

Giữa cử chỉ toát lên vẻ cương dương quyết đoán, trong đó lại có chút âm nhu dịu dàng của nữ tính, khiến người ta có cảm giác khó phân biệt nam nữ.

Chính là con gái của Nhữ Dương Vương — Triệu Mẫn! "Bảo vệ quận chúa!" Thấy Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ đột nhiên xuất hiện, Huyền Minh Nhị Lão, Phạm Dao và các cường giả khác lập tức tiến lên, chắn trước mặt Triệu Mẫn, vẻ mặt họ ngưng trọng, đầy cảnh giác. "Mỹ nhân thật xinh đẹp!" Lộc Trượng Khách, tên dâm lộc này, thấy Tiểu Long Nữ một thân bạch y, thanh lệ thoát tục và Đại Tư Mệnh một thân hồng y, trưởng thành phong vận, lập tức mắt sáng rực.

Hận không thể để hai con mắt bay ra, dán vào người Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh. "Không ngờ trên đời lại có nữ nhân thanh lệ thoát tục, trưởng thành quyến rũ như vậy!" Triệu Mẫn hơi sững sờ, nàng rất tự tin vào dung mạo của mình, nhưng khi thấy Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh, trong lòng lại có cảm giác kinh diễm và tự ti mặc cảm.

Nhưng dù sao cũng là Triệu Mẫn, nàng hoàn hồn, ánh mắt rơi vào người Thành Côn: "Thành sư phó, ngài đây là?" "Thành sư phó?" Ánh mắt Đại Tư Mệnh như một thanh kiếm sắc bén, lập tức nhìn về phía Thành Côn đang bị mình xách trong tay. "Ngươi chính là Thành Côn?"

Không cần Thành Côn trả lời, Đại Tư Mệnh về cơ bản đã xác nhận.

Người họ Thành vốn không nhiều.

Huống hồ mục tiêu Doanh Huyền đưa cho họ, chắc chắn không phải người bình thường, Thành Côn có tu vi Tiên Thiên, không thể nào là trùng hợp. "Xong rồi!" Mặt Thành Côn xám như tro, hắn không thể phủ nhận.

Nhìn ánh mắt của Đại Tư Mệnh, dường như có thù với hắn. "Bọn họ vậy mà không nhận ra Thành Côn?" Triệu Mẫn chú ý đến cảnh này, trong lòng có chút nghi hoặc.

Ban đầu nàng tưởng rằng Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ đã bắt Thành Côn đến đây, chắc hẳn đã biết thân phận của họ.

Bao gồm cả chính Thành Côn. "Hai vị tiên tử, tại hạ Triệu Mẫn, không biết hai vị đến đây có việc gì?" Triệu Mẫn hỏi.

Nàng nhìn ra được, thực lực hai người rất mạnh.

Chỉ cần nhìn cách họ lặng lẽ đi lên là biết. "Ngươi bị bắt rồi!" Đại Tư Mệnh nhìn Triệu Mẫn, một ánh mắt đã nhìn ra đối phương là nữ nhân, còn là một tuyệt sắc nữ nhân vẫn còn thân trong trắng. "Xem ra không thể làm bị thương rồi!" Đại Tư Mệnh thầm nghĩ.

Nàng biết Tiểu Long Nữ, Bỉ Bỉ Đông đều là mỹ nữ Doanh Huyền mang ra từ thế giới bí cảnh, chứng tỏ Doanh Huyền thích gu này.

Nàng tự nhiên phải chiều theo sở thích của hắn. "Huyền Minh Thần Chưởng!" Ngay lúc Đại Tư Mệnh đang nghĩ đến việc dâng Triệu Mẫn cho Doanh Huyền, Huyền Minh Nhị Lão đột nhiên ra tay.

Chương 53

Hai người phối hợp ăn ý.

Vừa ra tay đã là tuyệt kỹ thành danh của họ. "Hạt gạo mà cũng đòi tỏa sáng!" Đại Tư Mệnh cười lạnh, khinh thường không thèm liếc nhìn. "Khô Lâu Huyết Thủ Ấn!" Một ấn thủ hình đầu lâu bằng máu khổng lồ lập tức ngưng tụ, đánh về phía Huyền Minh Nhị Lão, tốc độ cực nhanh, hai người còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh trúng. "Phụt!" "Phụt!" Hai người cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi, ngã thẳng cẳng xuống đất, không còn chút hơi thở nào. "Hít!" Phạm Dao hít một ngụm khí lạnh, trong lòng chấn động.

Huyền Minh Nhị Lão liên thủ, ngay cả hắn cũng không phải đối thủ.

Vậy mà bị người ta tiện tay một chiêu đã đánh chết.

Đây là thực lực gì?

Cũng quá kinh khủng rồi. "Bảo vệ quận chúa!" A Đại, A Nhị, A Tam và những người khác cũng phản ứng lại, vừa chấn động kinh hãi, vừa vẫn kiên định chắn trước mặt Triệu Mẫn.

Sương mù đỏ sẫm trong tay Đại Tư Mệnh cuộn trào, định ra tay. "Các ngươi lui ra!" Triệu Mẫn đẩy A Đại và các thuộc hạ ra, nhìn Đại Tư Mệnh: "Tiên tử thần công cái thế, ta bị ngài bắt làm tù binh rồi!" "Quận chúa!" A Đại và những người khác còn muốn mở miệng, lại bị Triệu Mẫn trừng mắt một cái.

Nàng biết.

Dù A Đại và những người khác toàn bộ xông lên, cũng chỉ là toi mạng vô ích, cuối cùng vẫn bị bắt làm tù binh.

Chi bằng bó tay chịu trói.

Bảo toàn thực lực.

Chờ đợi thời cơ.

Ngày sau còn dài. "Quận chúa quả nhiên thức thời!" Đại Tư Mệnh quyến rũ cười, rồi hỏi: "Các ngươi có biết Trương Vô Kỵ ở đâu không?" "Trương Vô Kỵ?" A Đại, A Nhị, Phạm Dao và những người khác sững sờ, đối với cái tên này có chút xa lạ.

Bành!

Bất chợt, Đại Tư Mệnh tiện tay một chưởng, đập chết Thành Côn.

Giống như nghiền chết một con kiến.

Triệu Mẫn, A Đại, A Nhị, A Tam, Phạm Dao và những người khác thân thể run lên, rồi khóe miệng giật giật, không ngờ Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn lại chết một cách oan uổng như vậy.

Giống như bị người ta tiện tay đập chết một con kiến.

Nhưng họ biết, đây là lời cảnh cáo của Đại Tư Mệnh đối với họ.

Triệu Mẫn lo lắng nữ nhân võ công cao cường, tâm địa độc ác trước mắt này lỡ tay đập chết mình, vội vàng nói: "Nếu ta không đoán sai, thanh niên đang giao đấu với cao thủ Lục Đại Phái chính là Trương Vô Kỵ!" Lúc nhỏ nàng đã từng gặp Trương Vô Kỵ, ấn tượng sâu sắc.

Tuy Trương Vô Kỵ lớn lên có chút thay đổi.

Nhưng nàng vẫn nhận ra.

Hơn nữa nếu không phải Trương Vô Kỵ, sao lại đứng ra giúp đỡ Minh Giáo khi Ân Thiên Chính bị thương? "Chắc không sai rồi!" Đại Tư Mệnh nhìn về phía chiến trường trên Quang Minh Đỉnh, Trương

Vô Kỵ một mình chống lại Lục Đại Phái, võ công như vậy, chắc chắn là mục tiêu của chuyến đi này. "Chúng ta đi lên!" Đại Tư Mệnh đi được hai bước, rồi nhìn về phía Triệu Mẫn: "Ngươi có thể thử chạy trốn, xem có trốn thoát được không!" "Tiên tử tỷ tỷ nói đùa rồi, tiểu nữ tử bảo đảm không chạy!" Triệu Mẫn nịnh nọt cười nói. "Đi!" Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ đi đầu, hướng về phía trên Quang Minh Đỉnh. "Thiên hạ từ khi nào xuất hiện cao thủ nữ lợi hại như vậy?" "Bọn họ tìm Trương Vô Kỵ, lẽ nào là vì Đồ Long Đao trong tay Tạ Tốn?" Triệu Mẫn trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, rồi nhanh chóng theo sau.

Nàng rất tò mò.

Muốn xem Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ định làm gì.

Nàng cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc chạy trốn.

Nhưng cảm giác mình không trốn thoát được. "Còn có vị tiền bối nào muốn đến chỉ giáo?" Sau khi đánh bại Không Văn của Thiếu Lâm, Trương Vô Kỵ nhìn về phía mọi người của Lục Đại Phái.

Ầm.

Thế nhưng không đợi Lục Đại Phái mở miệng, một bóng người áo hồng, một bóng người áo trắng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ đột ngột ngẩng đầu, tâm thần chấn động, cả người đều ngây dại. "Đẹp quá!" "Vốn ta tưởng Chỉ Nhược muội muội đã là tiên nữ hạ phàm rồi, không ngờ còn có nữ nhân xinh đẹp như vậy!" "Người mặc áo trắng thanh lệ thoát tục, thật là tiên tử nhân gian!" "Người mặc áo đỏ trưởng thành quyến rũ, giống như nương của ta!" Hắn nhìn đến thẳng cả mắt, tim đập nhanh, muốn cảm nhận vòng tay ấm áp mềm mại của đại tỷ tỷ.

Đại Tư Mệnh nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ngươi chính là Trương Vô Kỵ?" "Ta chính là...

Hả?" Trương Vô Kỵ đột nhiên hoàn hồn, đồng tử co rút, "Sao ngươi biết?" "Là ngươi thì không sai rồi!" Đại Tư Mệnh cười lạnh, một cái Khô Lâu Huyết Thủ Ấn đánh tới. "Không ổn!" Trương Vô Kỵ kinh hãi, cảm nhận được nguy hiểm tột cùng. "Cửu Dương Hộ Thể!" "Càn Khôn Đại Na Di!" Trương Vô Kỵ không ngờ đối phương lại tàn nhẫn như vậy, vừa ra tay đã là sát chiêu, vội vàng dùng hết sức bình sinh.

Thế nhưng hắn chỉ có tu vi Tiên Thiên, so với Đại Tư Mệnh Thiên Nhân đỉnh phong, chênh lệch không phải một chút hai chút.

Trong nháy mắt bị đánh chết.

Không có chút hồi hộp nào.

Nhiệm vụ Doanh Huyền đưa ra là trấn áp hoặc đánh giết, nhưng ánh mắt của tên háo sắc Trương Vô Kỵ khiến Đại Tư Mệnh rất khó chịu.

Kết cục của Trương Vô Kỵ có thể đoán được.

Thực ra hắn chết cũng không oan.

Trong nguyên tác Trương Vô Kỵ thấy mỹ nữ là muốn tán, từ Chu Cửu Chân ban đầu, rồi đến Chu Chỉ Nhược, Tiểu Chiêu, Triệu Mẫn.

Hắn thấy một mỹ nữ là tán một người.

Lần này đá phải tấm sắt rồi.

Giờ khắc này.

Cao thủ của Lục Đại Phái và Minh Giáo đều kinh ngạc đến ngây người!

Sự cường đại của Trương Vô Kỵ họ đã tận mắt chứng kiến.

Ngay cả Không Văn đại sư của Thiếu Lâm cũng bại trận.

Nay lại bị người ta một chưởng đánh chết.

Kinh khủng.

Đáng sợ. "Vô Kỵ ca ca!" "Vô Kỵ hài nhi!" Dương Bất Hối và Ân Thiên Chính hoàn hồn khỏi cơn kinh hãi, kinh hô lên. "Yêu nữ, ta muốn ngươi đền mạng cho ngoại tôn của ta!" Ân Thiên Chính giận không thể át, chống đỡ thân thể bị thương, lao về phía Đại Tư Mệnh. "Tìm chết!" Đại Tư Mệnh ra tay không chút lưu tình, giơ tay một chưởng, liền đánh chết Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, một trong Tứ Đại Pháp Vương của Minh Giáo năm xưa. "Đại ca, đó có phải là Vô Kỵ không?" Trong phái Võ Đang, Võ Đang Thất Hiệp mặt mày ngơ ngác. "Bạch Mi Ưng Vương gọi nó là ngoại tôn, nó lại tên Trương Vô Kỵ, e rằng..." Tống Viễn Kiều không nói hết, nhưng ý ngoài lời đã gần như có thể xác định rồi.

Chỉ là Trương Vô Kỵ bây giờ lại bị đánh chết. "Cha, trước đó con thấy Chỉ Nhược liếc mắt đưa tình với hắn, hắn chính là Trương Vô Kỵ!" Tống Thanh Thư khẳng định nói.

Hắn sớm đã ghen tị đến phát điên rồi.

Nay thấy Trương Vô Kỵ bị đánh chết, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Sau này không còn ai giành Chỉ Nhược với hắn nữa. "Thật sự là Vô Kỵ!" "Vô Kỵ!" Tống Viễn Kiều và những người khác xông lên, nhìn thấy Trương Vô Kỵ đã không còn hơi thở, phẫn nộ nói: "Yêu nữ, tại sao ngươi lại giết Vô Kỵ?" "Ta muốn giết thì giết!" Đại Tư Mệnh lạnh lùng liếc Tống Viễn Kiều một cái, một tên cặn bã Hậu Thiên đỉnh phong, cũng dám chất vấn nàng? "Ta giết ngươi!" Mạc Thanh Cốc tính tình nóng nảy, kiếm quang lóe lên, lao về phía Đại Tư Mệnh. "Tìm chết!" Đại Tư Mệnh giơ tay một cái Khô Lâu Huyết Thủ Ấn, lập

tức đánh chết Mạc Thanh Cốc. "Thất đệ!" Tống Viễn Kiều và những người khác gầm lên giận dữ, lần lượt rút kiếm xông lên.

Bành bành bành!

Tùy tay mấy chưởng, Võ Đang Thất Hiệp đến Quang Minh Đỉnh toàn diệt.

Tống Thanh Thư hai chân run rẩy, sợ đến tè ra quần.

Không dám nhúc nhích.

Minh Giáo và Lục Đại Phái câm như hến. "Dương Tiêu, Không Văn ra đây?" Ánh mắt Đại Tư Mệnh quét qua Minh Giáo và Lục Đại Phái. "Ta chính là Dương Tiêu!" "A Di Đà Phật, lão nạp Thiếu Lâm Không Văn!" Dương Tiêu và Không Văn bước ra. "Thần phục hoặc chết?" Đại Tư Mệnh lạnh lùng nói. "Lão nạp xin lĩnh giáo cao chiêu của thí chủ!" Không Văn hai tay chắp lại, chân khí trên người cuộn trào, chuẩn bị ra tay.

Dương Tiêu cũng không lên tiếng.

Thần phục hoặc chết?

Hắn không cần mặt mũi sao? "Hay là trực tiếp diệt sạch cho gọn!" Đại Tư Mệnh trực tiếp ra tay.

Chỉ dùng hai chiêu.

Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu, Thiếu Lâm Không Văn.

Chết! ...

Đại Thạch Trung Ngọc Đình.

Huyền Thiên Cung. "Thật đúng là đơn giản thô bạo, sát tính mười phần a!" Doanh Huyền nhìn Đại Tư Mệnh đang đại khai sát giới, lắc đầu, không nói nhiều.

Nhiệm vụ hắn giao cho Đại Tư Mệnh chính là trấn áp hoặc đánh giết.

Đại Tư Mệnh làm như vậy không có gì đáng trách.

Chỉ là một phó bản sơ cấp mà thôi.

Doanh Huyền không để ý.

Hắn để ý là phần thưởng thông quan. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Quang Minh Đỉnh!" "Phần thưởng: Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, có thể giúp người ngộ đạo, cảm ngộ Tam Thiên Đại Đạo." "Phó bản làm mới." "Chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Ma Thú Sơn Mạch (Đấu Phá)." "Nằm không cũng nhận được phần thưởng, thật con mẹ nó sướng!" Doanh Huyền rất vui, "Sau này phải bồi dưỡng thêm nhiều người làm công có năng lực mới được." "Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, phó bản Ma Thú Sơn Mạch (Đấu Phá), không tệ không tệ!" "Chuyện tốt thành đôi a!" Phó bản Ma Thú Sơn Mạch thế giới Đấu Phá. "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Tiêu Viêm, Dược Trần." "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Vân Vận." "Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc đánh giết Tử Tinh Dực Sư Vương." "Vân Vận và Tử Tinh Dực Sư Vương là tu vi Đấu Hoàng, đại khái tương đương với tu vi võ đạo Kim Đan ngũ giai." Doanh Huyền khẽ trầm ngâm.

Với thực lực của hắn, thông quan phó bản rất đơn giản.

Thậm chí bất kể là Cửu Thiên Huyền Nữ, Tịch Dao hay Phi Bồng, bất kỳ ai trong số họ cũng đều có thể dễ dàng hoàn thành.

Nhưng mà… "Doanh Chính bọn họ còn chưa được trải nghiệm phó bản loại huyền huyễn, lần này chính là một cơ hội tốt!" "Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận tuy là Đấu Hoàng, tương đương với ngũ giai, nhưng Doanh Chính bọn họ cũng không phải là không có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ!" "Trước đây bọn họ đều hoàn thành nhiệm vụ

theo kiểu nghiền ép, lần này tăng thêm chút độ khó cho họ, để họ không quá tự mãn cũng tốt!" Nghĩ đến đây, Doanh Huyền quyết định giao phó bản cho Doanh Chính đi công lược.

Ý thức của hắn tiến vào Thiên Cung trong thế giới ảo.

Hắn triệu kiến Doanh Chính và những người khác tại Thiên Cung trong thế giới ảo.

Chương 54

Rất nhanh.

Doanh Chính, Lữ Bất Vi, Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử và những người khác lần lượt đến. "Bái kiến Thiên Đế, chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng." Doanh Chính dẫn đầu chúng thần cung kính bái lạy. "Đứng lên đi!" Doanh Huyền tùy ý phất tay, nói: "Hẳn là các ngươi cũng đoán được trẫm triệu tập các ngươi là vì chuyện gì!" "Thiên Đế, có phải đã có bí cảnh mới rồi không?" Trương Phi cất giọng ồm ồm, trong mắt hiện lên vẻ háo hức muốn thử.

Bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh quá yếu, hắn căn bản chưa thấy đã chút nào.

Những người khác cũng gần như vậy.

Tuy nhiên, các cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử thì không hứng thú lắm.

Bởi vì các bí cảnh xuất hiện trước đây đều không có cường giả nào đáng kể, còn chẳng bằng thế giới Đại Tần gốc.

Bọn họ hy vọng có được những bí cảnh mạnh hơn.

Doanh Huyền tự nhiên cũng phát hiện ra điều này, nghe thấy lời Trương Phi, hắn cười nói: "Không sai, bí cảnh thế giới lần này là một bí cảnh có hệ thống hoàn toàn mới!" "Nó khác với Đại Tần, Đại Minh Sùng Trinh hay bí cảnh Tam Quốc, sinh linh trong bí cảnh này chủ yếu tu luyện đấu khí!" "Bên trong không chỉ có người, mà còn có ma thú!" Doanh Huyền ý niệm khẽ động, hình chiếu của Ma Thú Sơn Mạch thế giới Đấu Phá hiện ra.

Ánh mắt Doanh Chính và những người khác nhìn sang, liền thấy

một dãy núi trập trùng liên miên, cây cổ thụ chọc trời, tiếng ma thú gầm thét, khung cảnh hùng vĩ hoang dã. "Đây không phải là một thế giới hoàn chỉnh, nhưng lại vô cùng rộng lớn!" "Đấu khí, ma thú…" Ngay cả những cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử cũng sáng mắt lên, một hệ thống hoàn toàn mới, sức mạnh hoàn toàn mới, và có vẻ không hề yếu.

Đây chính là bí cảnh mà bọn họ mong muốn khám phá nhất. "Bí cảnh này trẫm gọi là bí cảnh Ma Thú Sơn Mạch thế giới Đấu Phá, bên trong có một con ma thú Tử Tinh Dực Sư Vương tương đương ngũ giai!" "Có một cường giả nhân loại tương đương ngũ giai là Tông chủ Vân Lam Tông, Vân Vận!" "Cường giả ngũ giai?" Hô hấp của mọi người ngưng lại, kinh hô thành tiếng.

Bọn họ bây giờ đã biết, ngũ giai là cảnh giới trên cả Lục Địa Thần Tiên.

Trong số họ, người mạnh nhất như Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử cũng mới chỉ là Lục Địa Thần Tiên tứ giai mà thôi.

Thế nhưng, những lời tiếp theo của Doanh Huyền càng khiến trái tim họ đập lên thình thịch. "Còn có một linh hồn thể từng là cường giả thất giai tên Dược Trần, hiện tại có thể phát huy ra thực lực khoảng ngũ giai!" "Hắn còn là một Luyện Dược Sư, đã đạt tới Luyện Dược Sư cao cấp thất giai, ở Đấu Khí Đại Lục có mỹ danh là đệ nhất Luyện Dược Sư!" Oanh!

Lời của Doanh Huyền phảng phất một tiếng sét đánh vang dội trong đầu mọi người, bọn họ toàn thân chấn động, hai mắt tràn đầy vẻ nóng rực.

Đây tuyệt đối là một bảo bối lớn.

Bất kể là tu vi truyền thừa, hay là luyện dược thuật của đối phương.

Đặc biệt là luyện dược thuật, nó sẽ giúp ích cực lớn cho bọn họ. "Nhất định phải có được Dược Trần!" Trong mắt Doanh Chính bắn ra quang mang mãnh liệt.

Đại Tần cũng có một số đan sư có thể luyện đan, ví dụ như Vân Trung Quân của Âm Dương Gia.

Nhưng thuật luyện đan của bọn họ chỉ là đồ bỏ đi, hoàn toàn không được.

Trong ba ngàn đại đạo mà Doanh Huyền truyền xuống trước đây có Đại Luyện Đan Thuật.

Nhưng Đại Luyện Đan Thuật quá cao thâm, người bình thường rất khó lĩnh ngộ và học được.

Bọn họ cần một số đan sư am hiểu luyện đan luyện dược.

Có luyện đan sư, kết hợp với Đại Luyện Đan Thuật, con đường luyện đan của Đại Tần sẽ có thể phát triển thần tốc, thực lực cũng nhờ đan dược mà tăng lên nhanh chóng.

Hơn nữa, Dược Trần là cường giả thất giai, một khi khôi phục tu vi đỉnh phong, Đại Tần của họ cũng sẽ có cường giả thất giai. "Linh hồn thể của Dược Trần ẩn trong nạp giới của một thiếu niên tên là Tiêu Viêm, thực lực của Tiêu Viêm tương đương nhất giai." "Nhiệm vụ của các ngươi là trấn áp hoặc đánh giết Tiêu Viêm, Dược Trần, Vân Vận và Tử Tinh Dực Sư Vương." "Trẫm đã đặt cánh cửa thông đến Ma Thú Sơn Mạch ở ngoài thành Hàm Dương, các ngươi chuẩn bị xong thì vào đi." Doanh Huyền nói xong liền biến mất khỏi Thiên Cung trong thế giới ảo. "Cung tống Thiên Đế!" Doanh Chính và những người khác cung kính bái lạy, sau khi đứng thẳng dậy, trong mắt tràn đầy hưng phấn. "Nạp giới mà Thiên Đế vừa nói chính là loại pháp bảo không gian Nạp Tu Di ư Giới Tử sao?" "Hẳn là vậy!" "Pháp bảo không gian a, không biết trong bí cảnh Ma Thú Sơn Mạch thế giới

Đấu Phá có nhiều không?" Mọi người đều ghi nhớ từ "nạp giới".

Đối với bảo vật không gian, không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của nó.

Doanh Chính cũng rất muốn có.

Nhưng bây giờ không phải là lúc thảo luận về nạp giới.

Hắn giơ tay ra hiệu, mọi người liền im lặng. "Theo lời Thiên Đế, trong bí cảnh có ba chiến lực ngũ giai, lần lượt là ma thú Tử Tinh Dực Sư Vương, cường giả nhân loại Vân Vận, và linh hồn thể cường giả bị trọng thương Dược Trần!" Ánh mắt uy nghiêm của Doanh Chính lướt qua mọi người: "Đây là phó bản mạnh nhất mà chúng ta từng gặp, chúng ta phải hoàn thành một cách viên mãn, không thể để Thiên Đế thất vọng!" "Thiên Đế đã giao cho chúng ta, chứng tỏ ngài tin tưởng vào thực lực của chúng ta, tin rằng chúng ta có thể hoàn thành!" "Bệ hạ thánh minh!" Tinh thần mọi người chấn động, đều cảm nhận được áp lực to lớn.

Bọn họ biết đây có lẽ là thử thách của Doanh Huyền dành cho họ.

Nếu họ làm không tốt, e rằng sau này sẽ không còn duyên với những bí cảnh mạnh mẽ nữa.

Dù không đến mức vô duyên, cũng sẽ bị giảm bớt cơ hội. "Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Tử, bốn người các ngươi liên thủ, có chắc chắn chiến thắng được một cường giả ngũ giai không?" Doanh Chính nhìn bốn người, ánh mắt uy nghiêm. "Bệ hạ, chúng thần chưa từng chiến đấu với cường giả ngũ giai, hơn nữa cường giả ngũ giai của bí cảnh Ma Thú Sơn Mạch lại có hệ thống tu luyện hoàn toàn khác với chúng ta!" "Chiến lực của họ ra sao, chúng ta cũng không rõ!" "Nhưng bốn người chúng ta cũng đã tu luyện Tứ Thần Thú Chiến Trận, bốn người chúng ta hợp thành chiến trận, tuyệt đối có tự tin cùng họ đánh một trận!" Bốn người Đông Hoàng

Thái Nhất, ánh mắt sáng rực, vừa cảm thấy áp lực, vừa có chút phấn khích. "Bệ hạ, yêm Trương Phi xin ra trận, cho dù là cường giả ngũ giai, yêm cũng dám cùng họ đánh một trận!" "Bệ hạ, mạt tướng xin ra trận!" "Bệ hạ…" Vương Tiễn, Lý Mục, Quan Vũ, Bạch Diệc Phi, Cơ Vô Dạ và các tướng lĩnh khác lần lượt xin chiến.

Có Tứ Thần Thú Chiến Trận trong tay, bọn họ đều chiến ý sôi trào.

Uy lực của Tứ Thần Thú Chiến Trận, bọn họ còn chưa thực sự thử qua.

Trước kia đánh đám Dã Trư Bì hoàn toàn là nghiền ép một chiều, không thể hiện được uy lực của Tứ Thần Thú Chiến Trận. "Bệ hạ, theo lời Thiên Đế, ba cường giả ngũ giai, một là ma thú, một là nhân loại, một là cường giả nhân loại bị trọng thương!" Lúc này, Hàn Phi lên tiếng: "Ba cường giả này tuy đều ở trong bí cảnh, nhưng khả năng họ liên hợp rất thấp!" "Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận phần lớn là kẻ địch của nhau, chúng ta có thể đi thăm dò tin tức trước, thực hiện hợp tung liên hoành!" "Ví dụ như giúp Vân Vận đánh giết Tử Tinh Dực Sư Vương, sau đó tập trung hỏa lực đối phó Vân Vận!" "Thậm chí nếu có thể thuyết phục được thì càng tốt!" "Còn về Dược Trần, hắn đã trốn trong nạp giới của Tiêu Viêm, chứng tỏ hắn lo lắng bị kẻ thù năm xưa tìm thấy!" "Mà Dược Trần lại không biết chúng ta đã phát hiện ra hắn, chỉ cần chúng ta không đối phó hắn, hắn chắc chắn sẽ không chủ động xuất hiện, tự bạo lộ mình!" "Không tệ!" Doanh Chính nghe vậy, hài lòng gật đầu: "Vậy nên chúng ta chỉ cần có sức mạnh đối phó với một cường giả ngũ giai là đủ rồi!" "Điều động trăm vạn đại quân và tất cả cường giả Đại Tần!" "Trẫm muốn thấy thành quả của các ngươi trong khoảng thời gian này!" "Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử, bốn người các ngươi làm tiên phong, vào bí cảnh trước để thăm dò tin tức cho đại

quân!" "Tuân lệnh, bệ hạ!" Mọi người đồng thanh đáp lời.

Cỗ máy chiến tranh Đại Tần bắt đầu vận hành triệt để, các tướng quân như Vương Tiễn, Lý Mục đều mặt mày hưng phấn.

Còn bốn người Đông Hoàng Thái Nhất thì nhanh chóng đi ra ngoài thành Hàm Dương.

Lúc này, Doanh Huyền đã đặt cánh cổng đồng xanh thông đến phó bản Ma Thú Sơn Mạch ở ngoài thành.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cánh cổng thần thánh uy nghiêm, vẻ mặt hưng phấn, kích động: "Ma Thú Sơn Mạch, ta tới đây!" … Đại Thạch Trung Ngọc Đình.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền nhìn Doanh Chính sắp xếp đại quân công lược phó bản Ma Thú Sơn Mạch, lười biếng nằm trên chiếc ghế dựa dưới Ngũ Hành Thánh Thụ.

Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí không ngừng tẩy rửa thân thể hắn, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh lại càng nỗ lực, liều mạng tu luyện các loại thần thông, muốn sớm ngày luyện thành ba ngàn đại đạo.

Doanh Huyền thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm Ngộ Đạo Trà, khiến cho Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh rất hưng phấn, làm việc vô cùng hăng hái. "Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn và phó bản Quang Minh Đỉnh tạm thời để đó, đợi sau khi thông quan phó bản Ma Thú Sơn Mạch thế giới Đấu Phá, sẽ dung nhập vào thế giới Đại Tần cùng một lúc!" Tiên Thiên Linh Căn dung nhập vào thế giới Đại Tần sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, mà Doanh Chính và những người khác đang bận công lược phó bản Ma Thú Sơn Mạch, vì vậy Doanh Huyền cũng không vội.

Ý niệm hắn khẽ động, hình chiếu của Ma Thú Sơn Mạch thế giới

Đấu Phá hiện ra giữa không trung trước mặt.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất thu liễm khí tức, lặng lẽ đi qua cánh cổng đồng xanh để đến Ma Thú Sơn Mạch. "Bên kia có động tĩnh!" "Có cường giả đang chiến đấu!" "Chúng ta qua đó!" Vừa tiến vào Ma Thú Sơn Mạch, bốn người Đông Hoàng Thái Nhất với thần thức nhạy bén đã cảm ứng được dao động năng lượng mạnh mẽ truyền đến từ sâu trong dãy núi.

Họ không do dự, nhanh chóng lao về phía nơi diễn ra trận chiến. "Vận khí của bọn họ không tệ, vừa hay gặp đúng lúc Vân Vận đang giao chiến với Tử Tinh Dực Sư Vương!" Doanh Huyền khẽ mỉm cười, ánh mắt lười biếng nhìn sang với vẻ hứng thú.

Đồng thời, một luồng ý thức của hắn đang lướt qua Đại Tần Trí Võng.

Trên mạng đã trở nên vô cùng náo nhiệt. "Tin lớn, tin lớn!

Thiên Đế bệ hạ lại mở ra một thế giới bí cảnh mới rồi!" "Ta biết lâu rồi, nghe nói bí cảnh mà Thiên Đế bệ hạ mở ra lần này không tầm thường, là một bí cảnh tu luyện đấu khí, bên trong còn có ma thú sánh ngang cường giả ngũ giai!" "Không chỉ ma thú ngũ giai, nghe nói còn có một linh hồn thể từng là cường giả thất giai!" "Không biết uy lực của đấu khí thế nào?

So với chân khí chúng ta tu luyện thì sao?" "Võ đạo vô địch!" "Không biết ma thú trông như thế nào?" "Ha ha ha, lần này ta nhận được chỉ lệnh của Thủy Hoàng Đế bệ hạ, tham gia khám phá bí cảnh, nói không chừng có thể bắt một con ma thú làm tọa kỵ!" "Vãi!

Ghen tị quá đi mất!" "Đại lão, có cần chân sai vặt không ạ?" … "Ma thú, đấu khí, bí cảnh, dị thế giới… thật là hùng vĩ tráng lệ, đặc sắc vô hạn a!" Hoàng đế Sùng Trinh Chu Do Kiểm đang lướt trên Trí Võng, hai mắt sáng rực: "Bây giờ ta đã không còn là hoàng đế nữa, ta

phải bỏ văn theo võ, nỗ lực tu luyện, đi khám phá thế giới hùng vĩ bao la kia!" Chu Do Kiểm hào tình vạn trượng, hắn không phải là một hoàng đế tốt, cũng không có tố chất làm hoàng đế, bây giờ hắn sẽ bắt đầu lại từ đầu, trải nghiệm một cuộc đời khác. "Đây mới là cuộc sống mà ta mong muốn!" Sấm Vương Lý Tự Thành cũng hào tình ngút trời, từ khi thế giới Đại Minh Sùng Trinh dung nhập vào Đại Tần, hắn đã tìm hiểu về Đại Tần qua Trí Võng và thế giới ảo.

Càng tìm hiểu, hắn càng bị thu hút.

Luyện võ!

Luyện võ!

Luyện võ!

Hắn, Lý Tự Thành, phải trở thành người đàn ông đứng trên đỉnh cao võ đạo! "Thiên Đế là người như thế nào?" Trường Bình công chúa A Cửu, đôi mắt đẹp nhìn lên bầu trời, mang theo vẻ suy tư: "Không đúng, Thiên Đế không phải là người!" "Thiên Đế là thần!" Nàng sờ vào cánh tay trái của mình, cánh tay vốn bị Chu Do Kiểm chặt đứt sau khi tiêm thuốc gen hoàn mỹ nhị giai đã mọc lại, y hệt như trước, không có chút khác biệt nào.

Chúng sinh bách thái, đối với Doanh Huyền cũng không có ảnh hưởng gì.

Hắn vẫn lười biếng nằm trên chiếc ghế dựa dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, bình tĩnh nhìn hình chiếu phó bản Ma Thú Sơn Mạch thế giới Đấu Phá. … Ma Thú Sơn Mạch.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất thu liễm khí tức nhanh chóng tiến sâu vào dãy núi.

Đột nhiên, một luồng năng lượng dao động dữ dội cùng với tiếng gầm cuồng bạo của sư tử vang lên trên bầu trời như sấm rền.

Nghe tiếng gầm sư tử cuồng bạo này, sắc mặt bốn người Đông Hoàng Thái Nhất khẽ biến, ánh mắt chăm chú nhìn lên bầu trời xa xăm.

Nơi đó chính là nơi phát ra năng lượng cuồng bạo, và nhờ vào thị lực sắc bén, họ dường như lờ mờ nhìn thấy một thân ảnh nữ tử yêu kiều, duyên dáng… "Hẳn là tiếng gầm của Tử Tinh Dực Sư Vương!" "Nó và Vân Vận đã đánh nhau rồi sao?" Giọng nói trầm thấp của Quỷ Cốc Tử có chút hưng phấn, nếu Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận lưỡng bại câu thương, bọn họ sẽ có thể tọa thu ngư ông đắc lợi. "Chúng ta cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể để họ phát hiện." Bắc Minh Tử nói.

Một khi họ bị phát hiện, rất có thể sẽ khiến Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận ngừng tay, quay sang xử lý bọn họ. "Ừm!" Bốn người lại lên đường, lần này càng thêm cẩn thận, các loại thần thông thủ đoạn thu liễm khí tức, ẩn giấu thân hình đều được sử dụng.

Ở phía chân trời xa xôi, trên bầu trời xanh biếc, những luồng năng lượng dao động dữ dội không ngừng tạo ra những tiếng vang như sấm rền, chấn động đến ù tai.

Hai màu xanh và đỏ gần như bao trùm nửa bầu trời, ngay cả những đám mây trắng lười biếng cũng bị nhuộm thành hai màu quang mang.

Bên tai lại vang lên một tiếng nổ lớn như sấm, cảm nhận được uy áp năng lượng từ trên trời truyền xuống, bốn người Đông Hoàng Thái Nhất không kinh sợ mà ngược lại còn vui mừng.

Uy áp đó tuy mạnh mẽ kinh khủng, nhưng không vượt quá dự đoán của họ, thậm chí còn yếu hơn họ tưởng tượng không ít. "Xem ra Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận không được coi là cường giả gì trong hàng ngũ ngũ giai!" Có sự chuẩn bị tâm lý, bốn người Đông

Hoàng Thái Nhất thở phào nhẹ nhõm, bước chân cũng nhanh hơn không ít.

Rất nhanh, bốn người Đông Hoàng Thái Nhất đã đến gần chiến trường, nấp sau một gốc cây lớn lén lút quan sát.

Ánh mắt họ đầu tiên quét về phía con ma thú khổng lồ trên không trung.

Con ma thú này có thân hình khổng lồ, bề mặt cơ thể dài đến bảy tám mét được bao phủ bởi một lớp tinh thể màu tím.

Ánh mặt trời chiếu rọi, ánh sáng lấp lánh, khá chói mắt.

Đầu của con ma thú là một cái đầu sư tử trông khá hung dữ.

Con ngươi của nó màu đỏ máu pha lẫn ánh tím kỳ dị, cái miệng khổng lồ đầy răng nanh.

Trên đầu sư tử còn có một chiếc sừng nhọn hình xoắn ốc màu đỏ rực.

Từng luồng lửa màu tím lượn lờ trên đỉnh sừng.

Bên hông thân sư tử khổng lồ có một đôi cánh màu tím.

Mỗi khi đôi cánh tím vỗ, từng luồng lửa màu tím nhạt như máy phun lửa cuồn cuộn quét ra khắp nơi.

Bốn móng vuốt to khỏe cũng được bao bọc bởi một lớp tinh thể màu tím, mỗi lần dẫm xuống đều khiến hư không rung chuyển, khó mà tưởng tượng được sức mạnh của nó lớn đến mức nào.

Ma thú khổng lồ đứng sừng sững giữa không trung, một luồng uy áp vô hình từ trên trời giáng xuống, khiến tâm thần bốn người Đông Hoàng Thái Nhất cũng phải run rẩy. "Đây chính là Tử Tinh Dực Sư Vương sánh ngang cường giả ngũ giai mà Thiên Đế bệ hạ đã nói sao?" Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử

ánh mắt mơ màng, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một con ma thú mạnh mẽ như vậy. "Không biết có thu phục được không?" Ý nghĩ thoáng qua, họ nhìn về phía người phụ nữ đối diện với Tử Tinh Dực Sư Vương.

Một bộ váy lụa trắng bao bọc lấy thân hình đầy đặn, nóng bỏng của nàng, tay cầm một thanh trường kiếm có hình dạng khá kỳ lạ và tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Mái tóc đen như thác nước buông xõa, gương mặt xinh đẹp động lòng người bình tĩnh điềm nhiên, sau lưng có một đôi cánh lông vũ màu xanh.

Đôi cánh có phần hư ảo, chắc hẳn là được ngưng tụ từ đấu khí của bản thân.

Nàng ngạo nghễ đứng giữa không trung, đôi cánh xanh sau lưng khẽ vỗ, gò má xinh đẹp điềm nhiên lại toát lên vẻ ung dung cao quý mà bộ váy lụa khó lòng che giấu được. "Nàng hẳn là cường giả ngũ giai Vân Vận mà Thiên Đế bệ hạ đã nói!" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất thầm gật đầu.

Chương 55

"Nữ nhân loài người, tại sao lại đến quấy rầy bản vương nghỉ ngơi?" Trên bầu trời, Tử Tinh Dực Sư Vương khổng lồ đột nhiên cất tiếng người quát lớn. "Tử Tinh Dực Sư Vương này không chỉ có trí tuệ, mà còn biết nói chuyện!" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất khẽ kinh ngạc, rồi lại thấy bình thường, sinh linh đạt đến cấp độ này, biết nói chuyện cũng không có gì lạ.

Dù có biến thành người cũng không phải là không thể hiểu được. "Muốn mượn Tử Linh Tinh của Sư Vương dùng một chút!" Vân Vận nhìn chằm chằm Tử Tinh Dực Sư Vương, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, giọng nói thanh tao như châu rơi ngọc vỡ, trong trẻo dễ nghe. "Tử Linh Tinh?

Tộc Tử Tinh Dực Sư của ta hai mươi năm mới có thể lột ra một mảnh nhỏ từ trên người, há có thể nói muốn là muốn sao?" Tử Tinh Dực Sư Vương chế nhạo nói. "Ta có thể dùng thứ ngươi cần để trao đổi." "Trao đổi?

Hắc, được thôi, vừa hay gần đây ta đang ở giai đoạn hóa hình, chỉ cần ngươi có thể kiếm cho ta một viên Hóa Hình Đan, ta sẽ đưa cho ngươi Tử Linh Tinh, thế nào?" Tử Tinh Dực Sư Vương cười lớn nói.

Tâm tư bốn người Đông Hoàng Thái Nhất căng thẳng, nếu Vân Vận và Tử Tinh Dực Sư Vương hoàn thành giao dịch, chẳng phải là sẽ không đánh nhau nữa sao?

Kế hoạch tọa thu ngư ông đắc lợi của họ sẽ thất bại. "Hi vọng Vân Vận không có Hóa Hình Đan!" Bọn họ thầm cầu nguyện trong lòng.

Giây tiếp theo, trái tim đang treo lơ lửng của họ cuối cùng cũng

được đặt xuống.

Vì Vân Vận không có Hóa Hình Đan.

Tuy nhiên, Vân Vận đề nghị dùng thứ khác để trao đổi.

Một trái tim của bốn người lại treo lên.

Trong quá trình Vân Vận và Tử Tinh Dực Sư Vương đàm phán, nội tâm của họ giống như đang chơi tàu lượn siêu tốc, lên xuống thất thường.

May mà kết quả cuối cùng không tệ.

Vân Vận và Tử Tinh Dực Sư Vương không đàm phán thành công.

Một người một thú, lại bắt đầu chiến đấu. "Lão sư, người nói xem bọn họ ai sẽ thắng?" Ở một phía khác so với bốn người Đông Hoàng Thái Nhất, một thiếu niên áo đen cũng đang nấp dưới một gốc cây lớn, thầm kinh ngạc.

Hắn chính là một trong những mục tiêu nhiệm vụ, Tiêu Viêm. "Đến cấp bậc này, nếu không có át chủ bài quá mạnh, thường thì khó mà giết chết đối phương!" "Còn về ai thắng ai bại, ta cũng không nói rõ được, mọi chuyện, đợi đánh xong tự nhiên sẽ rõ." Người nói chuyện là một mục tiêu nhiệm vụ khác của chuyến đi này, Dược Lão Dược Trần.

Hắn là linh hồn thể, bình thường ẩn mình trong nạp giới của Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm có thể đến được đây mà không bị phát hiện, chính là nhờ vào linh hồn chi lực của Dược Trần che chở.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Từng vòng lốc xoáy màu xanh cuồng bạo cuồn cuộn khắp trời đất,

va chạm và nghiền ép những quả cầu lửa màu tím khổng lồ, uy áp kinh khủng như thủy triều ập đến từng đợt.

Nếu không có Dược Trần che chở, Tiêu Viêm căn bản không có cách nào tồn tại ở đây. "Đây chính là cường giả thực sự sao?" Tiêu Viêm nuốt nước bọt, chấn động nhìn trận chiến của Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận trên bầu trời, gót chân hắn có chút run rẩy.

Hắn sinh ra ở Tiêu gia của Ô Thản Thành, cường giả mạnh nhất trong nhà chỉ là Đại Đấu Sư, ngay cả Đấu Linh cũng chưa từng thấy, huống chi là trận chiến cấp bậc Đấu Hoàng.

Lần này, đúng là dao nhỏ đâm mông, được mở mang tầm mắt!

Linh thể có chút hư ảo của Dược Trần đứng bên cạnh Tiêu Viêm, quay đầu lại, nhìn Tiêu Viêm đang run rẩy đột nhiên cười nói: "Sao thế?

Cảm thấy rất chấn động?" Khó khăn gật đầu, Tiêu Viêm cười khổ nói: "Nhìn thấy trận chiến của họ, ta mới biết, những trận chiến trước đây của ta, chỉ là trò trẻ con mà thôi." "Ha ha, ta đã sớm nói rồi, Đấu Khí Đại Lục rất lớn, người mạnh hơn Đấu Hoàng cũng không hề ít.

Ngươi rất có tiềm lực, đợi sau này ngươi bước vào cấp bậc đó, tự nhiên sẽ phát hiện ra, thế giới này rất đặc sắc." Dược Lão mỉm cười nói. "Tuy rằng cảm thấy rất chấn động trước uy thế do trận chiến của họ tạo ra, nhưng ta sẽ không mơ mộng hão huyền, con đường, cuối cùng vẫn phải do chính mình vững bước mà đi." Tiêu Viêm cười rạng rỡ.

Dược Trần nghe vậy, vui mừng gật đầu.

Hai người tiếp tục quan sát trận chiến của Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Trận chiến của Vân Vận và Tử Tinh Dực Sư Vương bước vào giai đoạn gay cấn, cả hai đều đã nổi nóng, tuyệt chiêu liên tục xuất hiện, bắt đầu liều mạng. "Sắp liều mạng rồi, xem ra họ rất có khả năng lưỡng bại câu thương!" Đông Hoàng Thái Nhất chăm chú nhìn lên bầu trời, vẻ mặt hưng phấn. "Chờ lát nữa họ lưỡng bại câu thương, nếu thương thế rất nặng, chúng ta sẽ nhân cơ hội ra tay, tranh thủ hạ gục họ!" Quỷ Cốc Tử truyền âm nói.

Họ đã thông báo cho Doanh Chính, truyền tin tức ở đây ra ngoài.

Doanh Chính đã phái đại quân tiến vào.

Còn về Tiêu Viêm và Dược Trần, tuy họ vẫn chưa phát hiện ra, nhưng chỉ cần còn ở trong Ma Thú Sơn Mạch này thì không thể chạy thoát.

Mà Ma Thú Sơn Mạch đã biến thành một thế giới bí cảnh độc lập, tương đương với một nhà tù.

Dược Trần và Tiêu Viêm không thể chạy.

Đợi họ giải quyết xong Tử Tinh Dực Sư Vương và Vân Vận, sẽ phái trăm vạn đại quân đi lùng sục.

Dù Tiêu Viêm và Dược Trần có mọc cánh cũng khó thoát, huống chi chỉ dựa vào mấy người bọn họ, cũng rất khó tìm thấy Dược Trần và Tiêu Viêm. … "Tử Tinh Phong Ấn!" Ngay khi mấy người Đông Hoàng Thái Nhất đang bàn bạc kế hoạch tọa thu ngư ông đắc lợi, Tử Tinh Dực Sư Vương đã nổi điên.

Toàn thân nó tỏa ra ánh tím nồng đậm, vô tận ánh tím ngưng tụ thành một cột sáng màu tím, với tốc độ như xuyên không gian lao về phía Vân Vận. "Liệt Phong Toàn Vũ!" Gương mặt xinh đẹp của Vân Vận trở nên ngưng trọng, vô số đạo phong nhận màu xanh thẫm khổng lồ dài cả chục trượng đột ngột xuất hiện từ hư không, sau đó

quấn lấy nhau, giống như một trụ tròn đầy lưỡi đao, xoay tròn tốc độ cao theo hình xoắn ốc rồi lao ra.

Thế nhưng, khi cả hai va chạm, nó lại bị cột sáng màu tím đánh tan.

Sau khi phá hủy vòng xoáy đao gió, cột sáng màu tím với thế như chẻ tre, liên tiếp xuyên thủng mấy chục lớp lá chắn gió mà Vân Vận bố trí trước người, cuối cùng bắn vào trong cơ thể Vân Vận.

Tử Tinh Dực Sư Vương chớp lấy thời cơ, thân hình khổng lồ liền lao đến trước mặt Vân Vận, trên móng vuốt khổng lồ, năm chiếc gai nhọn màu tím sắc bén bắn ra, hung hăng cào về phía ngực Vân Vận. "Phong Chi Cực, Vẫn Sát!" Ngay khi móng vuốt khổng lồ sắp xé nát cơ thể Vân Vận, thanh trường kiếm kỳ lạ trong tay nàng đột nhiên rung lên, một luồng sáng sâu thẳm nhỏ gần bằng ngón tay cái, tức thì bắn ra.

Tử Tinh Dực Sư Vương kinh hãi, trong gang tấc, nó khẽ cúi đầu xuống.

Thế là, luồng sáng vừa vặn bắn trúng chiếc sừng nhọn màu đỏ trên đỉnh đầu nó.

Lập tức, bộ phận cứng rắn nhất trên toàn thân Tử Tinh Dực Sư Vương, lại bị cắt đứt một nửa. "Hống!" Tử Tinh Dực Sư Vương vừa phẫn nộ vừa đau lòng phát ra một tiếng gầm cuồng bạo kinh thiên, móng vuốt của nó kẹp theo kình khí hung hãn vô song, đập mạnh vào ngực Vân Vận.

Cùng với một tiếng ma sát kim loại chói tai, Vân Vận bị trọng thương phun ra một ngụm máu tươi.

Gò má nàng hơi tái nhợt, thân hình đột ngột quay lại, đôi cánh xanh rung lên, cơ thể đột nhiên quỷ dị liên tiếp lóe lên, trong nháy mắt biến

mất ở chân trời. "Tìm cho ta, nhất định phải tìm ra nữ nhân loài người đó cho ta!" Tử Tinh Dực Sư Vương trừng đôi mắt đỏ ngầu, tiếng gầm gừ hung dữ chứa đầy sát ý, khiến cho ma thú khắp núi hoảng sợ cuống cuồng chạy tán loạn. "Tử Tinh Dực Sư Vương đã bị thương, hơn nữa tiêu hao rất lớn, nhưng Vân Vận không chỉ trúng Tử Tinh Phong Ấn, mà ngực còn bị Tử Tinh Dực Sư Vương cào một phát, chắc chắn thương thế còn nặng hơn!" "Chúng ta đi bắt nàng trước!" Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử nhìn nhau, tạm thời bỏ qua Tử Tinh Dực Sư Vương, đuổi theo hướng Vân Vận bỏ chạy.

Tiêu Viêm thì được Dược Lão bảo vệ, không kinh động bất kỳ ma thú nào, lén lút chạy về nơi ẩn náu.

Cẩn thận trở về nơi có thác nước, thu dọn dược đỉnh và những thứ khác đặt ở đây, Tiêu Viêm vừa định quay về sơn động, bước chân lại đột nhiên khựng lại.

Hắn mở to mắt, không chớp lấy một cái mà nhìn vào dòng sông dưới chân thác nước.

Ở đó, một nữ nhân xinh đẹp mặc váy lụa trắng đang lơ lửng trên mặt nước, đôi mắt nhắm nghiền và gò má trắng bệch cho thấy nàng dường như đã bị thương không nhẹ. "Ực." Nuốt nước bọt, Tiêu Viêm nhận ra người phụ nữ đang trôi nổi trên mặt nước này chính là vị cường giả Đấu Hoàng đã chiến đấu với Tử Tinh Dực Sư Vương trước đó.

Hơi do dự một chút, Tiêu Viêm liền đi về phía Vân Vận. "Ở kia!" Ngay khi Tiêu Viêm đi về phía Vân Vận, bốn người Đông Hoàng Thái Nhất đã đuổi tới, vừa nhìn đã thấy Vân Vận trong dòng sông và cả… Tiêu Viêm. "Còn có một tên bản xứ cấp một nữa!" "Hắn có phải là Tiêu Viêm mà Thiên Đế bệ hạ đã nói không?" "Trên tay hắn có một

chiếc nhẫn, hẳn là nạp giới!" "Thằng nhóc này vừa hay gặp được Vân Vận bị trọng thương, xem ra vận khí phi phàm, không phải người bình thường, rất có khả năng chính là Tiêu Viêm!" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất âm thầm bao vây, truyền âm giao lưu với nhau. "Vân Vận đã mất đi chiến lực, hay là chúng ta trực tiếp ra tay, trấn áp thằng nhóc này?" Bắc Minh Tử háo hức muốn thử.

Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử cũng rất động lòng.

Bốn người nhìn nhau, cuối cùng gật đầu. "Thằng nhóc này không đáng lo ngại, lát nữa chúng ta giả vờ quen biết Vân Vận, đợi đến gần thằng nhóc này, trực tiếp ra tay với chiếc nhẫn trên tay hắn!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Họ không chắc đối phương chính là Tiêu Viêm, nhưng phải đối xử như thể hắn chính là Tiêu Viêm. "Được!" Mấy người Quỷ Cốc Tử gật đầu.

Lúc này, Tiêu Viêm đã đến bên cạnh Vân Vận, nhìn Vân Vận trong nước vì quần áo bị ướt mà càng thêm phần quyến rũ.

Tiêu Viêm nuốt nước bọt, tim đập nhanh hơn.

Hắn cúi người, đưa tay ra định ôm Vân Vận. "Dừng tay!" Ngay khi Tiêu Viêm sắp ôm được Vân Vận, giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên vang lên, dọa Tiêu Viêm giật nảy mình, suýt nữa ngã xuống nước. "Ngươi muốn làm gì Tông chủ của chúng ta?" Quỷ Cốc Tử sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, vừa quát lớn vừa lao về phía vị trí của Vân Vận.

Tiêu Viêm bị dọa lùi lại một bước, vội vàng giơ tay lên, giải thích: "Các vị đừng hiểu lầm, ta không có ác ý, chỉ là muốn cứu nàng!" Hắn có thể nhận ra thực lực của bốn người Đông Hoàng Thái Nhất không yếu. "Tiêu Viêm, bốn người này có chút kỳ lạ, ta lại không nhìn ra tu

vi cụ thể của họ, nhưng ít nhất cũng có thực lực Đấu Vương!" Giọng nói của Dược Trần vang lên trong đầu Tiêu Viêm, càng khiến Tiêu Viêm tim gan run rẩy.

Không ngờ lại đột nhiên xuất hiện bốn cường giả ít nhất có thực lực Đấu Vương.

Tiêu Viêm không dám nhúc nhích, sợ gây ra hiểu lầm.

Nhưng Dược Trần trong nhẫn của hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu bốn người Đông Hoàng Thái Nhất muốn đối phó Tiêu Viêm, hắn sẽ lập tức ra tay.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất nhanh chóng tiến lại gần Vân Vận, như thể đang lo lắng cho nàng.

Tiêu Viêm đứng cách Vân Vận chưa đầy một mét, khi bốn người Đông Hoàng Thái Nhất đến gần, một trái tim treo lên đến tận cổ họng.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất cũng căng thẳng đến cực điểm.

Gần rồi.

Gần rồi. "Giết!" Ngay khoảnh khắc bốn người Đông Hoàng Thái Nhất tiếp cận Tiêu Viêm, họ đột ngột ra tay, mỗi người dùng tuyệt chiêu tấn công vào chiếc nạp giới trên tay Tiêu Viêm.

Nhưng đòn tấn công của họ không phải là sát chiêu, mà là các loại thủ đoạn phong ấn.

Họ không muốn giết chết Dược Trần.

Dược Trần đối với họ là một bảo bối lớn, một kho báu. "Không ổn!" "Mục tiêu của họ là ta!" Dược Trần đang trốn trong nhẫn lập tức phản ứng lại, hồn lực mạnh mẽ tuôn trào, thoát khỏi sự trói buộc và phong ấn, hiện hình trước mặt Tiêu Viêm. "Các ngươi là ai?

Tại sao lại ra tay với ta?" Dược Trần phẫn nộ nhìn chằm chằm

bốn người Đông Hoàng Thái Nhất, chuẩn bị liều mạng. "Vãi!

Không có võ đức!" Lúc này Tiêu Viêm mới phản ứng lại, không ngờ bốn cường giả ít nhất là Đấu Vương lại đi đánh lén. "Tứ Thần Thú Chiến Trận!" Thấy Dược Trần thoát khỏi sự trói buộc, bốn người Đông Hoàng Thái Nhất không hề ngạc nhiên.

Bản thân họ không giỏi phong ấn, cũng không có thần thông phong ấn mạnh mẽ, tu vi lại chỉ là Lục Địa Thần Tiên tứ giai, không phong ấn được Dược Trần cũng là điều hợp lý.

Vì vậy, họ lập tức thi triển chiến trận.

Trên người Đông Hoàng Thái Nhất quang mang tuôn trào, hóa thành một con Chu Tước đang bùng cháy trong ngọn lửa hừng hực.

Bắc Minh Tử hóa thành Huyền Vũ.

Quỷ Cốc Tử hóa thành Bạch Hổ.

Tuân Tử hóa thành Thanh Long.

Tứ Thần Thú hiện ra, khí tức liên kết với nhau, dẫn động Tứ Tượng Thần Lực, hóa thành một tấm Tứ Tượng Trận Đồ, trấn áp xuống Dược Trần.

Chương 56

"Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước!" "Đấu Khí Đại Lục cũng có Tứ Tượng Thần Thú, lại còn được tạo thành trận pháp sao?" Tiêu Viêm trừng lớn hai mắt, cơ thể dưới uy áp của Tứ Thần Thú Chiến Trận run rẩy không ngừng, không thể cử động, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn. "Đây là trận pháp gì?" Dược Trần kinh hãi phát hiện, dưới sự áp bức của Tứ Thần Thú Chiến Trận, hắn lại không thể cử động được, linh hồn chi lực vốn mạnh mẽ như bị đóng băng, phong ấn lại. "Lợi hại quá!" "Không hổ là Tứ Thần Thú Chiến Trận do chính Thiên Đế bệ hạ sáng tạo!" "Tứ Tượng Thần Lực vừa xuất hiện đã trực tiếp trấn áp được cường giả ngũ giai Dược Trần!" "Nếu chúng ta học được Đại Phong Ấn Thuật mà Thiên Đế bệ hạ đặt trong Vạn Đạo Các, căn bản không cần dùng đến chiến trận, có thể dễ dàng phong ấn Dược Trần!" Thấy Dược Trần bị trấn áp, trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Họ đã thành công.

Tứ Thần Thú Chiến Trận quá mạnh.

Thiên Đế bệ hạ, vĩnh viễn là thần.

Vù vù vù.

Để cho chắc chắn, bốn người Đông Hoàng Thái Nhất lại cùng nhau thi triển thêm mấy chục lớp phong ấn lên Dược Trần, mới hoàn toàn yên tâm, sau đó thu hồi sức mạnh trấn áp Dược Trần.

Không chỉ Dược Trần, ngay cả tên gà yếu như Tiêu Viêm cũng bị bốn vị đại lão là Đông Hoàng Thái Nhất mỗi người thi triển một tầng phong ấn.

Tiêu Viêm: "..." Trong lòng hắn có một câu chửi thề không biết có nên nói hay không.

Có cần phải làm vậy không?

Các ngươi tùy tay một đạo phong ấn, ta cũng không thể nào thoát được.

Lại còn bốn tầng?

Nhưng nghĩ đến mấy chục tầng phong ấn trên người lão sư của mình, hắn cũng thấy nhẹ nhõm.

Đúng là quá cẩn thận. "Dược Trần, Tiêu Viêm đã giải quyết xong!" Giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất mang theo một tia hưng phấn, sau đó chân khí hóa thành một bàn tay lớn nhấc Vân Vận từ dưới sông lên, đặt lên tảng đá bên bờ. "Thương thế rất nặng, không cần phong ấn!" Sau khi kiểm tra qua, bốn người Đông Hoàng Thái Nhất đã có kết luận. "Nhưng nếu không cứu chữa kịp thời, e là có nguy hiểm đến tính mạng." Quỷ Cốc Tử trầm ngâm nói. "Vừa hay ta có một môn Vạn Vật Hồi Xuân Chi Thuật, có thể thử xem!" Bắc Minh Tử chuẩn bị thể hiện một phen thủ đoạn của mình, hơn nữa cường giả như Vân Vận sống còn có giá trị hơn chết.

Hắn không thể để nàng chết được. "Được rồi, Bắc Minh lão quỷ, cái Vạn Vật Hồi Xuân Chi Thuật của ngươi chỉ là đồ bỏ đi, còn không bằng Âm Dương Thuật của ta, cũng đòi cứu người!" Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp ngắt lời Bắc Minh Tử, vẻ mặt sùng kính nói: "Thương thế của Vân Vận rất nặng, đã tổn thương đến bản nguyên, chỉ có Thiên Đế bệ hạ mới có thể diệu thủ hồi xuân, cứu sống Vân Vận!" "Ngươi nói bậy…" Bắc Minh Tử đại nộ, dám nói Vạn Vật Hồi Xuân Chi Thuật của hắn là đồ bỏ đi, hắn vừa định nói Đông Hoàng Thái Nhất nói bậy.

Nhưng nghĩ đến câu cuối cùng của Đông Hoàng Thái Nhất, hắn

đành phải nuốt xuống. "Thương thế của Vân Vận quả thực chỉ có Thiên Đế bệ hạ mới cứu được, nhưng Âm Dương Thuật của ngươi mới là đồ bỏ đi, còn là ăn cắp từ Đạo gia của ta!" Bắc Minh Tử hung hăng trừng mắt nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái, trong lòng thì chửi thầm, lần này bị Đông Hoàng Thái Nhất gài cho một vố đau.

Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử nhìn nhau, vừa cảm thán sự gian xảo của Đông Hoàng Thái Nhất, vừa không khỏi dành cho Bắc Minh Tử một ánh mắt đồng tình.

Thương thế của Vân Vận quả thực rất nặng.

Nhưng họ có cứu được không?

Đương nhiên là có.

Hơn nữa còn có rất nhiều cách.

Không nói những cách khác, chỉ cần thuốc gen hoàn mỹ nhị giai phổ biến trong thế giới Đại Tần, tiêm cho Vân Vận một lọ là có thể chữa khỏi vết thương của nàng.

Bắc Minh Tử muốn ra tay thể hiện thủ đoạn của mình, cứu chữa Vân Vận, đồng thời cũng coi như là lập công, bản thân việc này không có vấn đề gì.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp nói thẳng vết thương của Vân Vận quá nặng, chỉ có Doanh Huyền mới cứu được, rõ ràng là muốn dành cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân này cho Doanh Huyền.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi Đông Hoàng Thái Nhất mở miệng, Bắc Minh Tử liền đổi lời nói rằng mình không cứu được, chỉ có Doanh Huyền mới có năng lực cứu.

Rõ ràng hắn cũng đã hiểu ý của Đông Hoàng Thái Nhất.

Chỉ là qua một phen của Đông Hoàng Thái Nhất, lại khiến cho

hắn, Bắc Minh Tử, trở nên rất không biết điều.

Nói không chừng Thiên Đế lúc này đang quan sát, trong lòng ngài đã lưu lại một ấn tượng không tốt.

Đây cũng là lý do khiến Bắc Minh Tử tức đến nghiến răng, còn Quỷ Cốc Tử và Tuân Tử lại dành cho hắn ánh mắt đồng tình. "Các ngươi rốt cuộc là ai?" Dược Trần nghe mà lùng bùng lỗ tai, vẫn không hiểu được lai lịch của mấy người Đông Hoàng Thái Nhất.

Tiêu Viêm cũng mờ mịt, chỉ nhìn Vân Vận có dung mạo tuyệt mỹ, thân hình uyển chuyển, duyên dáng, ung dung hoa quý, trong lòng tràn đầy khinh bỉ, ghen tị. "Còn là cường giả Đấu Vương, đúng là không có tiết tháo!" "Không chỉ đánh lén, lấy đông hiếp yếu, lại còn nịnh nọt như vậy!" "Nhưng Thiên Đế trong miệng bọn họ là ai?" "Hừ, chắc chắn là một tên xấu xa đầu óc ngu si, bụng đầy mỡ…" Trong đầu Tiêu Viêm hiện lên hình ảnh những ông chủ to béo, bỉ ổi háo sắc ở kiếp trước, rồi lại nhìn Vân Vận xinh đẹp động lòng người đang nằm trên mặt đất.

Hắn cảm giác như một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu.

Dược Trần không nghĩ nhiều như vậy, nhìn chằm chằm Đông Hoàng Thái Nhất, chất vấn: "Các ngươi là người của Hồn Điện?" … "Không phải!" Đối mặt với câu hỏi của Dược Trần, Đông Hoàng Thái Nhất rất nể mặt, chậm rãi nói: "Chúng ta đến từ thế giới Đại Tần!" "Thế giới Đại Tần?" Dược Trần càng thêm nghi hoặc, hắn đến từ Trung Châu, từng là cường giả Đấu Tôn đỉnh phong, được mệnh danh là Luyện Dược Sư đệ nhất đại lục, kiến thức rộng lớn.

Thế nhưng hắn nghĩ nát óc cũng chưa từng nghe nói qua nơi nào gọi là thế giới Đại Tần.

Kể cả tiểu thế giới của Viễn Cổ Bát Tộc cũng không có cái nào tên là thế giới Đại Tần. "Thế giới Đại Tần không thuộc Đấu Khí Đại Lục

của các ngươi!" Bắc Minh Tử nói: "Các ngươi hiện tại cũng không còn ở Đấu Khí Đại Lục nữa, vả lại toàn bộ Ma Thú Sơn Mạch cũng đã không còn ở Đấu Khí Đại Lục rồi!" "Thiên Đế Bệ hạ có thể mở ra các loại bí cảnh, những bí cảnh này đến từ chư thiên vạn giới, và đã bị Thiên Đế dùng vô thượng thần thông di chuyển ra khỏi thế giới ban đầu!" "Thậm chí Thiên Đế Bệ hạ có thể di chuyển cả một thế giới đi!" "Đợi chúng ta thăm dò xong thế giới bí cảnh, Thiên Đế Bệ hạ sẽ di chuyển thế giới bí cảnh vào thế giới Đại Tần, dung hợp với thế giới Đại Tần!" Bốn người bọn họ ngươi một lời, ta một lời, giải thích với Dược Trần, muốn kết một thiện duyên với lão.

Dù sao đây cũng là một đại lão bậc bảy.

Lại còn là Luyện Dược Sư cao cấp bậc bảy.

Khi nhắc tới Thiên Đế, thần sắc bọn họ đầy sùng kính, ngữ khí sôi nổi.

Nghe mà Dược Trần và Tiêu Viêm mặt mày ngơ ngác.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Thiên Đế mở bí cảnh?

Bí cảnh đến từ chư thiên vạn giới?

Chẳng phải nên là mở một lối đi thông tới Đấu Khí Đại Lục sao?

Sao lại trực tiếp di chuyển cả Ma Thú Sơn Mạch đi mất rồi?

Còn di chuyển ra ngoài thế giới Đấu Khí Đại Lục nữa?

Đây là thần thông vĩ lực gì vậy?

Dược Trần đến từ Dược tộc trong Viễn Cổ Bát Tộc, đó là chủng

tộc do Đấu Đế thời xưa để lại, hắn biết bên ngoài Đấu Khí Đại Lục còn có thế giới khác.

Đấu Đế thời viễn cổ có lẽ đã rời khỏi Đấu Khí Đại Lục để đi đến thế giới khác.

Mà Thiên Đế lại có thể di chuyển cả Ma Thú Sơn Mạch đến thế giới khác, loại thần thông thủ đoạn này, dù là Đấu Đế cũng không làm được.

Lẽ nào Thiên Đế là một tồn tại vĩ đại vượt qua cả Đấu Đế?

Dược Trần không dám tưởng tượng.

Chấn động khôn nguôi.

Mà Tiêu Viêm bên cạnh càng thêm mơ hồ: "Ta lại xuyên không rồi sao?" "Lần này là cả thân thể cùng xuyên không?" Hắn vội vàng hỏi: "Cái đó, chúng ta còn có thể quay về không?" "Không biết." Đông Hoàng Thái Nhất lạnh nhạt liếc Tiêu Viêm một cái, nói: "Thiên Đế Bệ hạ thần thông quảng đại, hẳn là có cách, nhưng Thiên Đế Bệ hạ dựa vào cái gì mà đưa các ngươi về?" "Các ngươi có thể gia nhập thế giới Đại Tần, sau này lập được công lao, thỉnh cầu Thiên Đế Bệ hạ đưa các ngươi về, cũng không phải là không thể!" "Chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?" Dược Trần và Tiêu Viêm nhìn nhau, bọn họ đã trở thành tù binh, căn bản không có lựa chọn.

Nếu từ chối gia nhập, thứ chờ đợi họ e rằng chính là sưu hồn luyện phách, vắt kiệt mọi giá trị trên người, cuối cùng hồn bay phách tán. "Hoan nghênh các ngươi gia nhập thế giới Đại Tần!" Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất lộ ra nụ cười, đối với Luyện Dược Sư cao cấp bậc bảy như Dược Trần, bọn họ đều rất coi trọng.

Về phần Tiêu Viêm, nếu không phải nể mặt Dược Trần, bọn họ còn chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái.

Vù vù vù!

Ngay lúc này, từng bóng người nhanh chóng lao tới. "Sư phụ!" Vệ Trang tóc trắng, tay cầm Sa Xỉ và Kiếm Thánh Cái Nhiếp đến nhanh nhất, khẽ hành lễ với Quỷ Cốc Tử. "Các ngươi đến rồi!" Quỷ Cốc Tử khẽ gật đầu, lúc trước khi họ phát hiện Vân Vận và Tiêu Viêm đã truyền tin trở về.

Ngay sau đó, Nho gia Phục Niệm, Mặc gia Lục Chỉ Hắc Hiệp, Đạo gia Tiêu Dao Tử cùng các cường giả Chư Tử Bách Gia lần lượt đến nơi. "Đây chính là Dược Trần có thể sánh với cường giả bậc năm sao?" "Mấy vị tiền bối thật lợi hại, lấy yếu thắng mạnh, nhanh như vậy đã trấn áp được Dược Trần!" Bọn họ tò mò đánh giá Dược Trần, liên tục kinh thán.

Về phần Tiêu Viêm, trực tiếp bị lơ đi. "Những người này đều là cường giả của thế giới Đại Tần sao?

Mỗi người đều mạnh hơn cha ta, ít nhất cũng có tu vi Đấu Linh!" Tiêu Viêm thầm đánh giá, so sánh cường giả của thế giới Đại Tần với cường giả của thế giới Đấu Khí.

Mặc dù những người này ở nơi nhỏ bé của hắn được xem là cường giả, nhưng nếu đặt ở toàn bộ Đấu Khí Đại Lục thì lại chẳng thấm vào đâu.

Nghĩ đến việc Thiên Đế có thể di chuyển Ma Thú Sơn Mạch trải dài trăm vạn dặm đến thế giới khác, Tiêu Viêm dám chắc rằng những người này tuyệt đối không phải cường giả đỉnh tiêm của thế giới Đại Tần.

Nói không chừng ở thế giới Đại Tần còn chẳng được tính là tầng lớp trung lưu.

Thậm chí chỉ là một đám lâu la. "Chết rồi, lúc nãy trong lòng ta đã

mắng Thiên Đế không ít lời xấu, Thiên Đế sẽ không cảm ứng được chứ?" Tiêu Viêm đột nhiên nghĩ đến năng lực của những cường giả khủng bố trong thần thoại hoặc tiểu thuyết kiếp trước, tâm niệm vừa động liền có cảm ứng, nhất thời có chút hoảng hốt.

Bình tĩnh.

Đừng hoảng.

Nếu hắn hiện tại vẫn còn sống, Thiên Đế phần lớn là không biết, hoặc là sẽ không truy cứu. "Không biết Thiên Đế trông như thế nào?

Lợi hại đến mức nào?" Sau cơn hoảng sợ, Tiêu Viêm không nhịn được tò mò: "Không biết lát nữa có được gặp Thiên Đế không?" "Mẹ nó, đẹp quá!" Ngay lúc này, hắn nhìn thấy một nữ tử tuyệt sắc mặc y phục màu tím, mái tóc dài màu tím nhạt như thác nước, thanh lịch đoan trang, tuyệt mỹ thoát tục.

So với Vân Vận cũng không hề thua kém. "Đây chính là tiên tử của thế giới Đại Tần sao?" "Không biết tên là gì?" Ngay khi Tiêu Viêm đang suy tư, Quỷ Cốc Tử nhìn về phía nữ tử áo tím nói: "Ngươi tên là Tử Nữ phải không?" "Tại hạ Tử Nữ, không biết tiền bối có gì phân phó?" Tử Nữ tiến lên một bước, dịu dàng cúi chào. "Vị này là Vân Vận, hiện đang bị thương nặng, ngươi đưa nàng đi gặp Thủy Hoàng Đế Bệ hạ, cầu Thiên Đế Bệ hạ cứu chữa!" Quỷ Cốc Tử nói xong, lại nhìn về phía hai đồ đệ của mình là Cái Nhiếp và Vệ Trang, phân phó: "Hai ngươi đi hộ tống!" "Vâng, sư phụ!" Cái Nhiếp, Vệ Trang tuy muốn ở lại, nhưng biết đây là sư phụ đang ban công lao cho mình, bọn họ tự nhiên không thể từ chối.

Tử Nữ trong lòng cũng rất phấn khích, vội vàng cung kính, cẩn thận bế Vân Vận đang bị thương lên, sau đó dưới sự hộ tống của Cái Nhiếp và Vệ Trang nhanh chóng rời đi. "Lão già này thật biết tranh công!" Đông Hoàng Thái Nhất, Tuân Tử, Bắc Minh Tử trong lòng

mắng thầm, nhưng không nói nhiều.

Tử Nữ là nữ tử duy nhất có mặt tại đây.

Để nàng đưa Vân Vận rời đi là thích hợp nhất.

Mà Tử Nữ lại cùng phe với Vệ Trang.

Việc hộ tống này chỉ có thể để Quỷ Cốc Tử hưởng lợi.

Sau đó, Bắc Minh Tử, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác sắp xếp cho Tiêu Dao Tử cùng các cường giả đưa Dược Trần và Tiêu Viêm đã bị phong ấn rời khỏi Ma Thú Sơn Mạch, đến thế giới Đại Tần.

Còn bọn họ thì cùng với trăm vạn đại quân Đại Tần đến ngọn núi nơi Tử Tinh Dực Sư Vương đang ở.

Bốn người Đông Hoàng Thái Nhất không ra tay trước, mà đứng ở bốn phương áp trận.

Lần này, theo ý của Doanh Chính, chuẩn bị thử uy lực của Tứ Thần Thú Chiến Trận.

Vương Tiễn, Vương Bí, Lý Tín, Lữ Bố, Triệu Vân, Quan Vũ, Trương Phi, Lý Mục, Bạch Diệc Phi, Cơ Vô Dạ, Hạng Yến cùng các tướng lĩnh Đại Tần đều có mặt.

Trong mắt mỗi người bọn họ đều mang theo vẻ hưng phấn, nóng lòng muốn thử. "Gầm!" Một tiếng sư tử gầm đinh tai nhức óc vang lên, Tử Tinh Dực Sư Vương toàn thân bao bọc bởi ngọn lửa màu tím, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào trăm vạn đại quân đang bao vây tới. "Nhân loại, các ngươi muốn khai chiến với bản vương sao?" Tử Tinh Dực Sư Vương gầm thét, không ngờ vừa đuổi đi một cường giả Đấu Hoàng của nhân loại, lại kéo đến nhiều người như vậy.

Thực ra đám nhân loại này trong mắt nó chẳng khác nào con kiến,

nhưng số lượng quá đông, nó không dám động thủ.

Nó biết nhân loại cũng có cường giả đỉnh tiêm.

Nếu nó đại khai sát giới, chọc giận cường giả khủng bố của nhân loại, nó sẽ xong đời. "Kết trận!" Vương Tiễn, Vương Bí, Lý Tín, Lữ Bố, Triệu Vân, Quan Vũ, Trương Phi, Lý Mục, Bạch Diệc Phi, Cơ Vô Dạ, Hạng Yến và các tướng lĩnh chia thành bốn phương trận.

Mỗi phương trận hai mươi vạn người. "Thanh Long Chiến Trận, khởi!" "Bạch Hổ Chiến Trận, khởi!" "Huyền Vũ Chiến Trận, khởi!" "Chu Tước Chiến Trận, khởi!" Theo từng tiếng hét lớn vang vọng trời cao, trên không phương trận hai mươi vạn đại quân phía đông ngưng tụ ra một đầu Thanh Long, thân dài trăm trượng, thần uy lẫy lừng.

Chương 57

Phía tây, trên không phương trận hai mươi vạn đại quân, Bạch Hổ ngạo nghễ, ngửa mặt lên trời gào thét.

Phía nam, trên không phương trận hai mươi vạn đại quân, Chu Tước bay lượn, liệt diễm ngập trời.

Phía bắc, trên không phương trận hai mươi vạn đại quân, Huyền Vũ rống giận, băng phong ngàn dặm. "Tứ Thần Thú Chiến Trận, khởi!" Khí thế của Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước liên kết với nhau, câu thông với đại đạo pháp tắc của trời đất, ngưng tụ Tứ Tượng thần lực, trấn áp hư không, thần uy ngút trời.

Tử Tinh Dực Sư Vương cao bảy tám mét bị Tứ Thần Thú Chiến Trận vây ở giữa.

Nó ngẩng đầu nhìn lên những hư ảnh thần thú cao cả trăm trượng.

Thần uy như thực chất tựa thủy triều từng đợt từng đợt ập đến, cọ rửa tâm hồn nhỏ bé của nó.

Tử Tinh Dực Sư Vương: "..." Đến mức này sao?

Tử Tinh Dực Sư Vương khóc rồi.

Để lại những giọt lệ yếu đuối. ... "Tử Tinh Dực Sư Vương, hàng hay không?" Bốn thần thú cao trăm trượng do trăm vạn đại quân hợp thành Tứ Thần Thú Chiến Trận ngưng tụ ra, cúi nhìn Tử Tinh Dực Sư Vương, thanh âm như hồng chung đại lữ vang vọng trời đất, chấn động núi rừng, vô số ma thú trong Ma Thú Sơn Mạch phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Mà với tư cách là bá chủ của Ma Thú Sơn Mạch, đối mặt với Tứ Thần Thú Chiến Trận, thân thể cao bảy tám mét của Tử Tinh Dực Sư

Vương trông thật nhỏ bé, thật yếu ớt.

Một đôi mắt to đầy hoảng sợ và uất ức.

Còn hàng hay không?

Ta dám không hàng sao? "Hàng, ta đầu hàng!" Tử Tinh Dực Sư Vương giọng như hồng chung, sợ nói chậm sẽ bị Tứ Thần Thú Chiến Trận nghiền chết.

Hôm nay thật là một ngày xui xẻo.

Trước bị một nữ nhân cảnh giới Đấu Hoàng chặt mất sừng nhọn trên đầu.

Sau đó lại bị đại quân nhân loại vây công, không thể không đầu hàng.

Đúng là thú sinh đa đoan a! "Chết tiệt, ta còn chưa đánh, ngươi đã đầu hàng rồi?" "Uy nghiêm của ma thú hoàng giả đâu?" "Ma thú không cần mặt mũi sao?" Nhìn thấy Tử Tinh Dực Sư Vương đầu hàng, Trương Phi, Lữ Bố và những người vốn muốn đánh một trận sảng khoái, giết cho đã tay đều tỏ vẻ thất vọng.

Cớ sao ta còn chưa dùng sức, ngươi đã ngã xuống!

Tử Tinh Dực Sư Vương: "..." Đây còn là người sao?

Nhìn bốn hư ảnh thần thú cao trăm trượng xung quanh, rồi lại nhìn thân hình nhỏ bé cao bảy tám mét của mình, Tử Tinh Dực Sư Vương muốn khóc.

Nó chỉ là một con ma thú nhỏ bé thôi mà!

Tử Tinh Dực Sư Vương đã đầu hàng.

Vương Tiễn và những người khác lợi dụng Tứ Thần Thú Chiến Trận để phong ấn nó, sau đó lại tìm thấy một con Tử Tinh Dực Sư Vương nhỏ cùng một ít bạn sinh tử nguyên tinh trong động huyệt của

nó.

Nhưng bất kể là gì, Vương Tiễn và những người khác đều dọn sạch mang đi.

Nhạn bay qua cũng vặt lông.

Thú chạy đi cũng lột da.

Chính là như thế. ...

Mà trong lúc Vương Tiễn và những người khác đối phó với Tử Tinh Dực Sư Vương, Tử Nữ dưới sự hộ tống của Vệ Trang và Cái Nhiếp đã đưa Vân Vận đến trước mặt Doanh Chính. "Thủy Hoàng Đế Bệ hạ, người này chính là một trong những mục tiêu nhiệm vụ, cường giả bậc năm Vân Vận, bị Tử Tinh Dực Sư Vương trọng thương!" Tử Nữ bế tấm thân mềm mại đầy đặn của Vân Vận đến trước mặt Doanh Chính, cung kính nói: "Sau khi được tiền bối Đông Hoàng Thái Nhất chẩn đoán, vết thương của Vân Vận quá nặng, có lẽ chỉ có Thiên Đế mới cứu được!" Doanh Chính trong lòng khẽ động, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy một cường giả bậc năm ngoài Doanh Huyền ở khoảng cách gần như vậy.

Như Phi Bồng, Tịch Dao, Cửu Thiên Huyền Nữ, hắn đều chỉ nhìn từ xa, chưa từng tiếp xúc gần.

Hắn đánh giá Vân Vận, dù với tâm tính và kiến thức của mình, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác kinh diễm.

Dùng những từ ngữ tượng trưng cho vẻ đẹp như mi mục như họa, băng cơ ngọc cốt để hình dung nàng dường như cũng không quá đáng.

Hơn nữa, điều khiến Doanh Chính kinh ngạc nhất chính là khí chất ung dung và hoa quý toát ra từ trên người nàng.

Ánh mắt lướt qua gương mặt xinh đẹp có thể búng ra sữa, Doanh

Chính từ từ dời mắt xuống, chỉ thấy dưới cổ ngọc là vị trí ngực.

Năm vết cào khủng bố, máu tươi thấm đỏ cả y phục.

Trong cơn hôn mê, nàng khẽ nhíu mày, một tia đau đớn ẩn hiện trên gò má.

Dáng vẻ này, tuy có chút không hợp với khí chất của nàng, nhưng lại vô cùng đáng thương động lòng người.

Đương nhiên, Doanh Chính không có suy nghĩ đặc biệt gì.

Hắn thu hồi ánh mắt, đầy thâm ý nhìn Tử Nữ một cái.

Tử Nữ cũng có khí chất bất phàm, vóc dáng, dung mạo so với Vân Vận không hề kém cạnh.

Hơn nữa còn rất thông minh.

Với kiến thức và trí tuệ của Doanh Chính, tự nhiên hiểu được vết thương của Vân Vận tuy nặng, nhưng chưa đến mức chỉ có Thiên Đế Doanh Huyền mới cứu được.

Nói chỉ có Thiên Đế cứu được, chẳng qua là đem cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân này dành cho Doanh Huyền.

Mà Tử Nữ đưa người tới, đặc biệt nhắc đến "sau khi được tiền bối Đông Hoàng Thái Nhất chẩn đoán...", đây là đang đẩy công lao lên người Đông Hoàng Thái Nhất sao?

Đương nhiên không phải.

Tử Nữ và những người khác đưa người đến, công lao không cần phải nói nhiều.

Nhưng nếu Doanh Chính để mắt đến Vân Vận, có câu chẩn đoán của Đông Hoàng Thái Nhất rằng chỉ có Thiên Đế mới cứu được.

Doanh Chính dù có ý nghĩ gì cũng chỉ có thể đè nén lại, đưa Vân

Vận đến cho Doanh Huyền cứu.

Chỉ là đối với Đông Hoàng Thái Nhất tất nhiên sẽ không có thiện cảm, thậm chí ghi vào sổ đen.

Đương nhiên, Tử Nữ nhắc đến Đông Hoàng Thái Nhất, không nghi ngờ gì là giúp Đông Hoàng Thái Nhất lấy lòng Doanh Huyền.

Nhưng khi Đông Hoàng Thái Nhất nói ra câu chỉ có Thiên Đế mới cứu được thì đã lấy lòng Doanh Huyền rồi.

Nàng lúc này nhắc lại, cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Đối với Đông Hoàng Thái Nhất trợ giúp không lớn.

Ngược lại, nếu Doanh Chính có ý đồ với Vân Vận, Đông Hoàng Thái Nhất sẽ đắc tội Doanh Chính, tất nhiên sẽ bị ghi sổ đen.

Đồng thời, đừng xem câu nói này đầy thâm ý, nhưng bản thân câu nói của Tử Nữ không có chút vấn đề nào.

Dù sao cũng xác thực là Đông Hoàng Thái Nhất nói chỉ có Doanh Huyền cứu được.

Nàng chỉ thuật lại một sự thật.

Nàng có lỗi gì sao? "Ngươi rất khá!" Doanh Chính nhìn Tử Nữ bằng ánh mắt uy nghiêm, mang theo một tia tán thưởng, sau đó nói: "Ngươi mang theo Vân Vận cùng trẫm đi bái kiến Thiên Đế Bệ hạ!" "Vâng, Thủy Hoàng Đế Bệ hạ!" Tử Nữ trong lòng run lên, nàng biết Doanh Chính có lẽ đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng nàng cũng không để ý.

Lời nàng nói quả thực không có vấn đề gì.

Chỉ là nghĩ đến việc sắp được gặp Thiên Đế Doanh Huyền trong truyền thuyết, trái tim Tử Nữ hiếm khi đập loạn xạ, thình thịch không ngừng.

Nàng theo Doanh Chính đến trước một cánh cổng lớn màu vàng.

Đây là thông đạo truyền tống đến Thiên Đình.

Là Doanh Huyền xây dựng cho Doanh Chính và những người khác sử dụng.

Qua cánh cổng có thể đến thẳng Thiên Đình.

Hoa.

Tử Nữ bế Vân Vận, vừa lo lắng bất an, vừa kích động hưng phấn đi theo Doanh Chính vào trong.

Vừa bước vào cổng lớn, liền cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh tượng trước mắt đột biến. "Hít!" Tử Nữ hít một hơi, bộ ngực đầy đặn phập phồng, ngửi thấy linh khí nồng đậm và tiên thiên linh khí trong không khí, tinh thần lập tức phấn chấn.

Giống như từ nhân gian ô trọc đến tiên giới.

Cảm giác siêu sảng khoái đó khó mà diễn tả bằng lời.

Chân khí trong cơ thể nàng càng vận chuyển nhanh hơn, hít nhẹ một hơi, ít nhất cũng bằng nàng tu luyện mười năm.

Nguyên bản là Thiên Nhân sơ kỳ, nàng cảm giác sắp đột phá đến Thiên Nhân trung kỳ. "Thật là tiên cảnh nhân gian!" Tử Nữ trong lòng kinh thán, nén lại xúc động muốn ngồi xuống tu luyện, cung kính đi theo sau Doanh Chính.

Lúc này, nàng nhìn thấy Thiên Đế Doanh Huyền.

Trước đây nàng chỉ nhìn từ xa, hơn nữa khi Doanh Huyền hiển thánh, thần quang vạn trượng, rất khó nhìn rõ.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Doanh Huyền gần như vậy.

Chỉ thấy Doanh Huyền lười biếng nằm trên chiếc ghế đu dưới

một cây Ngũ Sắc Hoa Cái Thần Thụ, khẽ đung đưa, mang theo vài phần tản mạn, ung dung.

Dưới ánh nắng ấm áp, tiên thiên ngũ hành linh khí ngũ sắc lộng lẫy đa dạng, lượn lờ xung quanh.

Gương mặt tuấn mỹ của Doanh Huyền như được phủ lên một lớp ánh sáng, lấp lánh sinh huy.

Giờ khắc này, Doanh Huyền đang lười biếng tản mạn đung đưa trên ghế, thân hình như được phủ lên một tầng hào quang thần thánh.

Thật mê người, mị lực tứ phía.

Tựa như mọi lúc mọi nơi đều tỏa ra một loại ma lực thần kỳ, khiến người ta trầm luân, không thể tự thoát ra.

Dù là chủ nhân của Tử Lan Hiên, đã từng gặp vô số nhân vật đủ loại, đôi mắt tím của Tử Nữ cũng ngẩn ra, không khỏi có vài phần thất thần.

Lồng ngực cũng như bị trúng một mũi tên.

Vừa ngột ngạt, vừa tê dại.

Bộ ngực đầy đặn nhảy lên, dường như có thứ gì đó đập mạnh một cái. "Doanh Chính bái kiến Thiên Đế Bệ hạ, nguyện Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Giọng nói cung kính của Doanh Chính truyền vào tai, Tử Nữ lập tức bừng tỉnh, gương mặt xinh đẹp trắng nõn không khỏi ửng lên một mảng hồng hà. "Tử Nữ bái kiến Thiên Đế Bệ hạ, nguyện Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Nàng theo đó dịu dàng cúi chào, thân hình thướt tha đầy đặn duyên dáng được thể hiện một cách trọn vẹn, càng thêm thành thục quyến rũ, phong tình tuyệt thế. "Không cần đa lễ!" Doanh Huyền lười biếng mở miệng, ánh mắt lướt qua Doanh Chính, cuối cùng dừng lại trên người Tử Nữ.

Tử Nữ không mặc bộ y phục bó sát gợi cảm quyến rũ trong Tử Lan Hiên, mà là một bộ váy dài tay áo chuyển màu, trước ngực là một lớp sa mỏng màu tím sẫm, mái tóc dài màu tím buông xõa, đoan trang cao quý, lạnh lùng ưu nhã.

Cảm nhận được ánh mắt của Doanh Huyền, Tử Nữ cúi đầu, càng thêm gượng gạo.

May mà giọng nói của Doanh Chính đã giải vây cho nàng.

Doanh Chính tạ lễ đứng dậy, bẩm báo: "Thiên Đế, nữ tử này chính là cường giả nhân loại bậc năm Vân Vận trong bí cảnh Đấu Phá Ma Thú!" "Hiện đang bị Tử Tinh Dực Sư Vương trọng thương, chúng thần bất lực, chỉ có thể xin Thiên Đế xử trí!" "Ừm!" Doanh Huyền lười biếng đáp một tiếng, sau đó Tử Nữ cảm thấy Vân Vận trong lòng mình bị một lực lượng vô hình nâng lên lơ lửng trên không, rồi từ từ rơi xuống bên cạnh Doanh Huyền. "Nàng cứ giao cho trẫm!" Doanh Huyền nhìn Vân Vận một cái, thương thế không nhẹ, hơn nữa vì đã trì hoãn không ít thời gian, vết thương càng thêm nặng.

Nhưng đối với hắn thì quá đơn giản.

Ngũ Hành Thánh Thụ sau lưng hắn tùy tiện một luồng Tiên Thiên Ất Mộc Chi Khí là có thể cứu sống Vân Vận, thậm chí giúp Vân Vận đột phá Đấu Tông cũng không thành vấn đề. "Thiên Đế..." Giải quyết xong chuyện của Vân Vận, Doanh Chính nhìn Doanh Huyền muốn nói lại thôi.

Thực ra hôm nay hắn đến gặp Doanh Huyền, chuyện Vân Vận chỉ là phụ. "Có chuyện cứ nói thẳng." Doanh Huyền vẫn lười biếng nói. "Thiên Đế, thần thấy Thiên Đình quá lạnh lẽo, tiên quan thiên tướng có thể không có, nhưng thị nữ hầu hạ không thể thiếu!" Doanh Chính đưa ra phương án đã chuẩn bị từ lâu: "Hay là tuyển tú trong thiên hạ, chọn những nữ tử thiên phú xuất chúng, tài mạo song toàn vào Thiên

Đình làm thị nữ!" "Một là, có thể thể hiện uy nghi của Thiên Đế!" "Hai là, có thể thúc đẩy thiên hạ dung hợp, ngưng tụ lòng người!" "Ba là, có thể thay Thiên Đế chỉnh lý Thiên Đình, chăm sóc linh dược tiên thảo!" "Hơn nữa vì có thế giới ảo tồn tại, tú nữ có thể tuyển chọn trong thế giới ảo, không chỉ là một thịnh thế, mà còn không làm hao tổn sức dân, một công đôi ba việc." Nói xong, Doanh Chính vừa căng thẳng vừa mong đợi nhìn Doanh Huyền.

Văn võ bá quan, quan lại quý tộc dưới trướng hắn đều muốn đưa con gái, cháu gái của mình vào cung của Doanh Huyền.

Chương 58

Ví dụ như Vương Tiễn, Lý Tư, Lữ Bố, Tào Tháo, Tôn Kiên, Chu Du...

Hắn cũng không thể làm nguội lạnh lòng mọi người.

Nhất là những người mới gia nhập thế giới Đại Tần.

Về phần chính hắn, tuy hắn không phải người quá háo sắc, nhưng nữ nhân trong hậu cung không hề ít.

Hắn mỗi ngày nhiều việc như vậy, bình thường rất ít khi sủng hạnh nữ nhân trong hậu cung.

Huống chi là thế giới Đại Tần đã dung hợp mấy thế giới với vô số văn võ quý tộc.

Hắn không kham nổi.

Nếu hắn để những nữ nhân này lạnh nhạt trong hậu cung, văn võ dưới trướng sẽ nguội lòng, cũng không lợi cho thế giới Đại Tần mới dung hợp.

Hơn nữa hắn rất rõ ràng, bất kể là quý tộc Lục quốc, Chư Tử Bách Gia của thế giới Đại Tần trước đây, hay là quý tộc Tam Quốc, Đại Minh mới dung nhập vào Đại Tần, bọn họ đều muốn đưa người của mình cho Doanh Huyền làm thị nữ hơn là làm phi tử của hắn.

Hắn cũng hiểu, làm thị nữ của Doanh Huyền, lợi ích nhận được còn lớn hơn làm phi tử của hắn.

Có thể nói, hắn đang đại diện cho ý chí của tất cả quan lại quý tộc Đại Tần sau khi dung hợp. "Được!" Ngay khi Doanh Chính đang căng thẳng lo lắng, Doanh Huyền khẽ gật đầu.

Thiên Đình của hắn quả thực cần một số thị nữ. "Bất luận xuất thân, chỉ xem cá nhân." Doanh Huyền bổ sung. "Vâng, Thiên Đế Bệ hạ!" Doanh Chính vui mừng đáp.

Cuối cùng cũng thành công.

Tử Nữ bên cạnh cũng lòng dạ rối bời, bất luận xuất thân, chẳng phải nàng cũng có thể tham gia tuyển tú sao?

Với tài mạo võ công của mình, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Tử Nữ thần tình hoảng hốt đi theo Doanh Chính rời đi, trong lòng lại bắt đầu mong đợi.

Mà Doanh Chính sau khi được Doanh Huyền đồng ý, lập tức triệu tập văn võ bá quan cùng Hồng Hậu, hưng phấn chuẩn bị việc tuyển tú cho Doanh Huyền. ...

Thiên Đình.

Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ.

Doanh Huyền nhìn về phía Vân Vận đang nằm bên cạnh, đưa tay chỉ vào bộ ngực đầy đặn của nàng.

Một luồng Tiên Thiên Ất Mộc Chi Khí mang theo ánh sáng xanh lục và sinh cơ dồi dào liền như một con rắn nhỏ uốn éo bắn vào cơ thể Vân Vận.

Ông ông ông!

Khi Tiên Thiên Ất Mộc Chi Khí nhập thể, trên người Vân Vận lập tức tỏa ra ánh sáng xanh lục nồng đậm, năm vết cào dữ tợn khủng bố trên ngực nàng nhanh chóng lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, khí tức trên người không ngừng tăng cường. "Ưm~~" Một tiếng rên rỉ dụ người từ đôi môi hồng của Vân Vận truyền ra.

Gương mặt vốn tái nhợt trở nên hồng nhuận.

Vẻ mặt đau đớn biến thành sự khoan khoái dễ chịu không gì sánh bằng.

Trong cơn mơ màng, Vân Vận cảm thấy mình như từ luyện ngục đao sơn hỏa hải đến thiên đường, ngâm mình trong suối nước ấm áp.

Nhẹ nhõm.

Thoải mái.

Vui vẻ. "Tử Tinh Dực Sư Vương..." Trong sự vui vẻ đó, Vân Vận đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên ngồi dậy, một đôi mắt đẹp đột ngột mở ra, sát khí tứ phía.

Thế nhưng, thứ lọt vào mắt không phải là Tử Tinh Dực Sư Vương.

Chỉ có một đôi con ngươi lười biếng nhưng rực rỡ như tinh tú.

Thần bí, sâu thẳm, mang theo ma lực khiến người ta say đắm.

Ông.

Bốn mắt nhìn nhau, Vân Vận như bị điện giật, mặt mày ngây dại.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Người đàn ông đẹp trai chết người này là ai? ... "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Đấu Phá Ma Thú Sơn Mạch." "Thưởng: Hai mươi hai loại Dị Hỏa trong Dị Hỏa Bảng." Tiếng của hệ thống vang lên, khiến Doanh Huyền hơi ngẩn ra: "Lại là phần thưởng Dị Hỏa!" Dị Hỏa Bảng có tổng cộng hai mươi ba loại, nhưng Dị Hỏa xếp hạng nhất bản thân nó không tồn tại.

Chỉ cần dung hợp hai mươi hai loại Dị Hỏa còn lại, chính là Dị Hỏa Bảng đệ nhất.

Sau khi thông quan phó bản Đấu Phá Ma Thú Sơn Mạch, Doanh Huyền có thể hoàn toàn khống chế mọi thứ bên trong phó bản đó.

Ví dụ như hắn chỉ cần một ý niệm là có thể biết được mọi ký ức và tri thức của Dược Trần đang ở trong phó bản, trong đó Phần Quyết tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Phần Quyết có chút tương tự với Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của Doanh Huyền.

Chỉ là Phần Quyết thông qua việc thôn phệ Dị Hỏa để tăng cấp, còn Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh là dung hợp công pháp để tăng cấp.

Đợi Doanh Huyền dung nhập Phần Quyết vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh sẽ sở hữu tất cả năng lực đặc tính của Phần Quyết, và còn khuếch đại năng lực đặc tính này lên vô số lần.

Giống như một thanh kiếm, trong tay người bình thường và trong tay Doanh Huyền, uy lực phát huy ra hoàn toàn khác nhau.

Khi đó, Doanh Huyền dùng Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh thôn phệ hai mươi hai loại Dị Hỏa, tất nhiên sẽ có được một loại Dị Hỏa còn khủng bố và mạnh hơn cả Đế Viêm. "Là hắn cứu ta?" Ngay khi Doanh Huyền đang chú ý đến phần thưởng của hệ thống, Vân Vận ngẩn ngơ nhìn hắn.

Nàng nhớ lại mình bị Tử Tinh Dực Sư Vương trọng thương, sau đó thi triển bí pháp bỏ chạy, cuối cùng vì thương thế quá nặng mà ngất đi.

Tỉnh lại liền nhìn thấy Doanh Huyền.

Hửm?

Nghĩ đến vết thương, Vân Vận đột nhiên phát hiện, vết thương trong cơ thể nàng không chỉ đã hoàn toàn lành lặn, mà còn có một luồng sức mạnh ôn hòa chứa đầy sinh cơ vô tận không ngừng cải

thiện thể chất, tăng cường sức mạnh cho nàng.

Tu vi của nàng như ngồi tên lửa tăng vọt.

Tứ tinh Đấu Hoàng.

Ngũ tinh Đấu Hoàng.

Lục tinh Đấu Hoàng. ...Linh khí nồng đậm xung quanh không ngừng bị nàng thôn phệ, nhưng không hề giảm bớt hay loãng đi.

Thậm chí càng nhiều linh khí hội tụ về phía nàng.

Ầm.

Một luồng khí tức bàng bạc như cự long thức tỉnh đột nhiên từ trong cơ thể Vân Vận lan ra, trong cơ thể nàng dường như có một gông xiềng bị phá vỡ, tu vi tấn thăng Đấu Tông. "Đấu...

Đấu Tông?" "Ta tấn thăng Đấu Tông rồi?" Vân Vận trừng lớn đôi mắt đẹp, đôi môi hồng hé mở, cảm nhận sức mạnh bàng bạc trong cơ thể, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Đó là cường giả Đấu Tông a.

Mục tiêu mà vô số cường giả Gia Mã Đế Quốc ngưỡng vọng và theo đuổi cả đời.

Cảnh giới mà sư phụ nàng, Vân Sơn, mơ cũng muốn đạt tới.

Nàng cứ thế mà đạt được?

Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Vân Vận cảm thấy quá không chân thực. "Đây..." Vân Vận ngây ngốc nhìn Doanh Huyền, ánh mắt phức tạp.

Nàng biết đây tất nhiên là do Doanh Huyền đã dùng kỳ trân tuyệt thế để chữa thương cho nàng.

Không chỉ chữa khỏi vết thương của nàng, còn giúp nàng một

mạch phá vỡ mấy cảnh giới, tấn thăng đến cảnh giới Đấu Tông mà Vân Lam Tông chưa từng có.

Loại kỳ trân tuyệt thế này, nàng nghe cũng chưa từng nghe qua, e rằng bán cả Vân Lam Tông của nàng cũng không mua nổi một phần.

Không, loại kỳ trân nghịch thiên tuyệt thế này, đừng nói là Vân Lam Tông, e rằng cả Gia Mã Đế Quốc cũng không thể sánh bằng.

Dù là cường giả Đấu Tông cũng sẽ vì nó mà đánh đến đầu rơi máu chảy.

Doanh Huyền dùng bảo vật như vậy, không chỉ chữa khỏi vết thương cho nàng, cứu nàng một mạng, còn giúp nàng tấn thăng cảnh giới Đấu Tông.

Điều này khiến nàng phải làm sao để báo đáp?

Một luồng Tiên Thiên Ất Mộc Chi Khí, quả thực được xem là bảo vật hiếm có.

Nhưng đối với Doanh Huyền sở hữu cả Ngũ Hành Thánh Thụ mà nói, thì chẳng là gì. "Tại hạ Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận, cảm tạ công tử ơn cứu mạng, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử, sau này nhất định sẽ hậu báo!" Vân Vận đứng dậy, trịnh trọng cúi chào Doanh Huyền.

Tình cảm kích, lộ rõ qua lời nói. "Doanh Huyền!" Doanh Huyền nằm trên ghế đu lạnh nhạt nhìn Vân Vận, giọng nói lười biếng vang lên. "Thì ra là Doanh công tử!" Vân Vận chắp tay hành lễ, nói: "Tại hạ rời khỏi Vân Lam Tông đã lâu, e rằng trong tông lo lắng, xin cáo từ trước, sau này nhất định sẽ quay lại báo đáp Doanh công tử!" "Doanh công tử nếu có việc gì phân phó, cũng có thể đến Vân Lam Tông tìm ta, nếu có thể làm được, dù vào núi đao biển lửa cũng vạn lần không chối từ!" Nói xong, Vân Vận liền chuẩn bị rời đi. "E rằng nàng không

đi được rồi!" Ngay khi Vân Vận xoay người, giọng nói lười biếng của Doanh Huyền truyền vào tai nàng. "Doanh công tử có ý gì?" Vân Vận khẽ nhíu mày, trong lòng cảnh giác, lẽ nào Doanh Huyền muốn ép nàng ở lại?

Mặc dù nàng đã tấn thăng Đấu Tông, nhưng nàng biết, thực lực của Doanh Huyền tuyệt đối trên nàng. "Nơi này đã không còn là Đấu Khí Đại Lục của nàng nữa rồi!" Doanh Huyền chậm rãi mở miệng: "Nơi này là thế giới Đại Tần, nàng và cả Ma Thú Sơn Mạch đều đã bị di chuyển đến thế giới Đại Tần." Lời vừa dứt, trên bầu trời, đột nhiên bùng nổ hàng ức vạn dặm hào quang, giống như một con cự thú mở ra cái miệng lớn như chậu máu.

Vân Vận kinh hãi nhìn đi, chỉ thấy một dãy núi liên miên trăm vạn dặm như bay ra từ miệng cự thú, giăng ngang bầu trời. "Kia... kia là Ma Thú Sơn Mạch?" Vân Vận trừng lớn mắt, trong chấn động mang theo kính sợ và hoảng hốt.

Nàng biết đây chắc chắn là do Doanh Huyền làm.

Nàng biết Doanh Huyền tất nhiên rất mạnh.

Dù sao bảo vật tùy tay lấy ra không chỉ cứu mạng nàng, còn giúp nàng tấn thăng cảnh giới Đấu Tông mà nàng hằng mơ ước.

Nhưng nàng không bao giờ ngờ Doanh Huyền lại khủng bố đến vậy.

Không thấy Doanh Huyền thi triển thủ đoạn gì mà đã di chuyển cả Ma Thú Sơn Mạch đến đây.

Đấu Đế trong truyền thuyết cũng chỉ đến thế này thôi chứ?

Ngay sau đó, lại một dãy núi khác hiện ra.

Nhưng dãy núi này chỉ dài trăm dặm, so với Ma Thú Sơn Mạch, giống như một ngọn núi cao với một ụ đất.

Dãy núi dài trăm dặm này tự nhiên là phó bản trước đó —— phó bản Quang Minh Đỉnh.

Khi Ma Thú Sơn Mạch và Quang Minh Đỉnh hiện ra, bóng tối khổng lồ bao trùm lên đất Đại Tần, vô số thần dân Đại Tần chấn động ngẩng đầu. "Vãi chưởng!" "Dãy... núi lớn quá!" "Đây chính là bí cảnh Đấu Phá Ma Thú Sơn Mạch mà Thiên Đế Bệ hạ vừa mở ra sao?" "Nghe nói bên trong ngoài Tử Tinh Dực Sư Vương, còn có rất nhiều loại ma thú khác nhau!" "Thiên Đế Bệ hạ đây là muốn dung hợp bí cảnh Đấu Phá Ma Thú Sơn Mạch vào thế giới Đại Tần!" "Không biết sau khi dung hợp, chúng ta có thể đến Ma Thú Sơn Mạch săn giết ma thú không?" "Nghe nói Ma Thú Sơn Mạch có một số ma thú đặc biệt, có một loại gọi là Hợp Hoan Viên..." Nhìn thấy Ma Thú Sơn Mạch dài trăm vạn dặm trên đầu, bách tính Đại Tần đã trải qua mấy lần dung hợp thế giới không hề hoảng sợ.

Chỉ có sự hưng phấn, kích động và mong đợi.

Bọn họ biết, dãy núi sẽ không rơi xuống.

Chương 59

Khi dung hợp, cũng sẽ không làm tổn thương đến họ.

Cùng lúc đó, người và ma thú trong Ma Thú Sơn Mạch cũng chú ý đến sự thay đổi kịch liệt xung quanh.

Tiêu Viêm trừng lớn mắt, kinh hãi nói: "Lão sư, chúng ta và Ma Thú Sơn Mạch có phải đang bay lên trời không?" Hắn nhìn xa xăm về phía hành tinh màu xanh lam khổng lồ, trong lòng cuộn sóng trào dâng.

Mặc dù trước đó đã nghe nói Thiên Đế thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, có thể mở ra thế giới bí cảnh, và dung hợp thế giới bí cảnh.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy Ma Thú Sơn Mạch dài trăm vạn dặm bay lên trời, sự va chạm khổng lồ đó vẫn khiến hắn khó có thể diễn tả bằng lời. "Loại vĩ lực này e rằng cường giả Đấu Thánh cũng khó làm được!" Dược Trần cũng chấn động như vậy, hắn vốn có tu vi Đấu Tôn đỉnh phong, đối với Đấu Thánh cũng có chút hiểu biết.

Cường giả Đấu Thánh có thể từ trong không gian hư vô khai tịch một không gian có thể cho người ở.

Giơ tay nhấc chân, núi lở đất nứt, không gian vỡ nát.

Muốn phá hủy Ma Thú Sơn Mạch không khó, nhưng muốn nhổ cả Ma Thú Sơn Mạch lên, đưa lên trời, e rằng cũng không làm được.

Huống chi Dược Trần biết, đây không chỉ là đưa lên trời, mà là trực tiếp đưa đến một thế giới khác.

Nếu không động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên đã kinh động đến cường giả Đấu Thánh trong Viễn Cổ Bát Tộc.

Nhưng đến nay, hắn không nhìn thấy bất kỳ một Đấu Thánh nào,

cũng không nhìn thấy bất kỳ nơi nào thuộc về Đấu Khí Đại Lục.

Rõ ràng, đây là dị thế giới.

Đã không còn ở Đấu Khí Đại Lục nữa.

Kể cả Đấu Đế trong truyền thuyết cũng không làm được. "Thiên Đế, lẽ nào là vô thượng tiên thần giống như Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn trong thần thoại?" Tiêu Viêm thầm đoán, hắn đã từ miệng người Đại Tần biết được đây là một thế giới giống như triều đại Tần cổ đại.

Có Tần Thủy Hoàng thiên cổ nhất đế.

Có Vương Tiễn, Mông Điềm, Lý Mục, Hạng Yến và các danh tướng lịch sử khác.

Còn có các bí cảnh của các triều đại lịch sử khác đã được mở ra như Tam Quốc, Minh triều. "Tương lai có một ngày, Thiên Đế sẽ coi Trái Đất quê hương của ta là bí cảnh để mở ra, sau đó đưa đến thế giới Đại Tần không?" Tiêu Viêm trong lòng không nhịn được nghĩ.

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Đột nhiên, Tiêu Viêm lại nghĩ: "Thiên Đế có năng lực đưa ta về Trái Đất không?" "Không được, chuyện ta là người xuyên không, không thể để người khác biết!" Trong nháy mắt, Tiêu Viêm đã dập tắt ý định hỏi Doanh Huyền có thể đưa hắn về Trái Đất hay không.

Hắn không muốn bị mổ xẻ. "Chỉ cần ta nỗ lực tu luyện, sau này chưa chắc đã không có năng lực tự mình trở về Trái Đất!" Tiêu Viêm nắm chặt tay, thầm hạ quyết tâm. "Mẹ ơi, dọa chết thú rồi, quá khủng bố!" Cách Tiêu Viêm không xa, Tử Tinh Dực Sư Vương bị phong ấn đầu hàng trừng lớn mắt, toàn thân run rẩy, nỗi sợ hãi vô tận lấp đầy bộ não không lớn của nó.

Giờ khắc này, nó không dám có suy nghĩ gì.

Chỉ có sự kính sợ, kính sợ, hoảng sợ, hoảng sợ.

Không chỉ Tiêu Viêm, Dược Trần, Tử Tinh Dực Sư Vương, trong phó bản Quang Minh Đỉnh, Triệu Mẫn, Chu Chỉ Nhược, Phạm Dao, Diệt Tuyệt Sư Thái và những người khác tay chân lạnh ngắt, kinh hãi tột độ.

Tam quan đều bị lật đổ. "Trời ơi, thật sự có thần tiên!" "Dãy... núi lớn quá, đây chính là thế giới Đại Tần sao?

Dãy núi khổng lồ như vậy lại lơ lửng trên trời?" "Chu Điên ta không phải đang nằm mơ chứ?" "Thiên Đế... thảo nào họ lợi hại như vậy, thì ra họ đến từ tiên giới!" Đại Tư Mệnh cảm nhận được vẻ mặt chấn động của mọi người, bộ ngực đầy đặn càng thêm ưỡn thẳng, gương mặt lạnh lùng quyến rũ mang theo vẻ kiêu ngạo và tự hào.

Trong đầu không tự chủ hiện lên bóng dáng tuấn mỹ vĩ ngạn của Doanh Huyền, trong đôi mắt lạnh lùng của Đại Tư Mệnh lộ ra một tia ngưỡng mộ, sùng bái và cuồng nhiệt. "Thiên Đế là người như thế nào?" Ánh mắt sắc bén của Triệu Mẫn quan sát được ánh mắt của Đại Tư Mệnh, trong lòng càng thêm tò mò.

Sự tàn nhẫn vô tình của Đại Tư Mệnh, nàng đã cảm nhận sâu sắc.

Đúng là giết người không chớp mắt.

Động một tí là giết người.

Thế nhưng một sát thủ máu lạnh như vậy, lại vì Thiên Đế mà lộ ra ánh mắt của một tiểu nữ nhân, sao không khiến người ta tò mò?

Ầm ầm ầm.

Ma Thú Sơn Mạch bị Doanh Huyền dung hợp vào một vùng đất hoang mạc, Quang Minh Đỉnh thì được dung hợp vào gần Hàm Dương.

Mặc dù không phải là một thế giới hoàn chỉnh, nhưng vì Ma Thú Sơn Mạch không nhỏ, cũng mang lại cho thế giới Đại Tần không ít thay đổi.

Đường kính của thế giới Đại Tần lại tăng thêm vài chục mét.

Vì Doanh Huyền là chủ nhân của thế giới, trong thế giới Đại Tần, hắn chính là vị thần tối cao vô thượng.

Một niệm thương hải tang điền, một niệm cải thiên hoán địa.

Có hắn khống chế, kiến trúc và các loại cơ sở vật chất của thế giới Đại Tần sẽ không bị hư hại vì thế giới lớn lên.

Những nơi thế giới lớn lên đều ở khu vực không người ở. "Bây giờ nên dung hợp Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ vào thế giới Đại Tần rồi." Doanh Huyền không để ý đến sự thay đổi và chấn động mà việc Ma Thú Sơn Mạch và Quang Minh Đỉnh dung hợp vào Đại Tần mang lại cho mọi người, chuẩn bị lấy ra phần thưởng của phó bản Quang Minh Đỉnh là Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, trồng vào thế giới Đại Tần. "Doanh công tử!" Nhưng ngay khi Doanh Huyền chuẩn bị lấy ra Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, Vân Vận đột nhiên mở miệng, cắt ngang động tác của Doanh Huyền. "Hửm?" Doanh Huyền ngẩng đầu, liền thấy Vân Vận răng trắng cắn chặt môi hồng, gương mặt xinh đẹp không ngừng biến đổi, giằng co.

Cuối cùng như đã đưa ra một quyết định trọng đại, một bộ dạng hiên ngang chịu chết. "Doanh công tử, ơn cứu mạng và tạo hóa của người, Vân Vận không có gì để báo đáp." Vân Vận đi đến trước mặt Doanh Huyền, thân hình cao ráo đầy đặn duyên dáng cúi nhìn Doanh Huyền đang nằm trên ghế đu, bàn tay ngọc thon dài nhẹ nhàng nắm lấy dải lụa ngọc bên hông.

Doanh Huyền mí mắt nhấc lên, mây đen che đỉnh khuất tầm mắt.

Ngay khi Doanh Huyền đang nghi hoặc Vân Vận muốn làm gì, tay Vân Vận đang nắm dải lụa ngọc đột nhiên dùng sức kéo một cái.

Dải lụa ngọc buộc lấy vòng eo thon gọn của nàng bung ra, bộ váy trắng bao bọc lấy thân hình hoàn mỹ của nàng tuột xuống.

Doanh Huyền trừng lớn mắt, mặt mày ngơ ngác.

Thật là chói mắt. "Doanh công tử, người thủ đoạn thông thiên, công tham tạo hóa, ân đức của người Vân Vận không có gì để báo đáp, chỉ hy vọng Doanh công tử sau này tha cho tiểu nữ tử rời đi, đưa ta về Vân Lam Tông!" Vân Vận mắt đẹp nhìn chằm chằm Doanh Huyền nói.

Theo nàng nghĩ, toàn thân trên dưới của nàng, thứ duy nhất đáng để một cường giả có thể chỉ bằng một ý niệm di chuyển cả Ma Thú Sơn Mạch trăm vạn dặm đến thế giới khác như Doanh Huyền thèm muốn, dường như chỉ có tấm thân trong trắng cũng coi như không tệ của nàng.

Nàng biết mình ở trước mặt Doanh Huyền không có chút sức phản kháng nào.

Huống chi bất kể Doanh Huyền có mục đích gì, chung quy cũng đã cứu nàng một mạng, còn giúp nàng tấn thăng Đấu Tông.

Và Doanh Huyền cũng không xấu, thậm chí còn đẹp trai hơn bất kỳ ai nàng từng thấy.

Nàng cũng không tính là thiệt thòi. "Ách..." Doanh Huyền ngẩn ra, ngây ngốc nhìn thân thể đầy đặn diệu kỳ trước mặt có chút chói mắt khiến hắn không mở nổi mắt.

Vân Vận dường như đã hiểu lầm.

Nàng tưởng rằng Doanh Huyền đã đưa nàng đến đây.

Để không cho nàng đi, còn đưa cả Ma Thú Sơn Mạch đến.

Chỉ là bất kể là Vân Vận hay Ma Thú Sơn Mạch, quả thực là vì Doanh Huyền mới bị đưa đến thế giới Đại Tần.

Nhưng Doanh Huyền thật sự không có ý đó.

Vân Vận tuy rất đẹp, nhưng những mỹ nữ muốn dựa vào người Doanh Huyền có thể xếp vòng quanh Trái Đất.

Hắn đâu cần phải dùng vũ lực.

Doanh Huyền cạn lời nhìn Vân Vận: "Ta nói ta không có ý đó, nàng tin không?" Vân Vận gật gật đầu.

Nàng nói: "Vậy xin Doanh công tử cho ta trở về Vân Lam Tông!" Doanh Huyền: "..." Thần thiếp không làm được a...! ...

Một ngày sau.

Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua tầng mây nơi chân trời, rải xuống thương khung đại địa, sưởi ấm vạn vật, bung tỏa kỳ tích của sinh mệnh.

Hàng mi dài khẽ chớp, Vân Vận chậm rãi mở đôi mắt mông lung, gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ tựa như một tác phẩm nghệ thuật vẫn còn mang theo vài vệt hồng triều và vệt nước mắt chưa tan.

Một mảnh vai thơm lộ ra ngoài chăn gấm, trắng nõn mịn màng, tựa như dương chi bạch ngọc.

Ký ức đêm qua như những thước phim đèn chiếu lần lượt lướt qua trong tâm trí.

Nhìn Doanh Huyền vẫn đang ôm chặt tấm thân mềm mại của

mình, đầu vùi trong lòng nàng say ngủ, ánh mắt Vân Vận trở nên phức tạp.

Nàng ngơ ngẩn nhìn gò má nghiêng của Doanh Huyền.

Lười biếng.

Ngọt ngào.

Tuấn mỹ. "Thật đẹp!" Vân Vận càng nhìn càng cảm thấy Doanh Huyền tràn đầy mị lực, dù chỉ là một bên gò má cũng phảng phất mang theo ma lực khiến người ta không thể chống cự.

Chỉ là nghĩ đến những gì Doanh Huyền đã làm với mình, hai má nàng không khỏi nóng bừng đỏ ửng, nhịn không được khẽ mắng: "Đúng là một tên đại phôi đản!" "Đại phôi đản nói ai?" "Đại phôi đản nói ngươi…" Vân Vận theo bản năng đáp lại, nhưng còn chưa nói hết, nàng lập tức phản ứng lại, gương mặt càng thêm đỏ bừng, chỉ thấy Doanh Huyền không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đang ngẩng đầu nhìn nàng. "Bây giờ ta có thể trở về được rồi chứ?" Vân Vận trực tiếp chuyển chủ đề. "Được chứ, trẫm có cản nàng đâu!" Bàn tay to lớn của Doanh Huyền nhẹ nhàng vuốt qua làn da mịn màng ấm áp trên lưng ngọc của Vân Vận, cười khẽ nói. "Ngươi…" Đôi mắt đẹp của Vân Vận trợn lớn, nếu nàng có thể tự trở về, nàng còn cần phải cầu xin Doanh Huyền sao? "Ngươi muốn giở trò vô lại?" Đôi mắt đẹp của Vân Vận ngấn lệ, đầy vẻ tủi thân.

Đêm qua thay đổi đủ trò để bắt nạt nàng thì thôi đi, bây giờ ăn sạch sành sanh rồi liền trở mặt không quen biết? "Trẫm có nói sẽ lập tức đưa nàng về sao?" Doanh Huyền hỏi. "Ngươi…" Vân Vận sững sờ, Doanh Huyền hình như đúng là chưa từng nói thế.

Nhưng đó không phải là ngầm thừa nhận sao?

Ta đã trao thân cho ngươi, ngươi phải đưa ta trở về! "Ngươi… vô

sỉ!" Vân Vận không kìm được uất ức, nước mắt lưng tròng.

Không ngờ một nhân vật đại năng như Doanh Huyền lại giở trò vô lại với nàng. "Được rồi, được rồi, vài ngày nữa sẽ đưa nàng về!" Doanh Huyền dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng, rồi bổ sung: "Nhưng phải đợi tâm trạng trẫm tốt, cho nên nàng hiểu rồi đấy!" Doanh Huyền nháy mắt với nàng. "Ngươi là tên khốn, ta cắn chết ngươi!" Vân Vận há khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, cúi đầu cắn vào vai Doanh Huyền. "A…" "Xem chiêu!" "Ưm hừ…" … Dựa vào chiến lực và chiến thuật cường đại, Doanh Huyền lại một lần nữa đánh bại Vân Vận.

Nhìn Vân Vận đang mê man ngủ say trong lòng, Doanh Huyền mỉm cười, tâm trạng khá tốt. "Trễ nải một ngày rồi, nên làm chính sự thôi!" Doanh Huyền lấy ra Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ từ không gian hệ thống, trồng nó vào thế giới Đại Tần.

Là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ vô cùng mạnh mẽ, vừa chạm đất đã bén rễ.

Từng chiếc rễ tựa như xiềng xích nhanh chóng cắm sâu vào lòng thế giới Đại Tần, vô số rễ nhỏ li ti như xúc tu bám vào hư không, thôn phệ các loại năng lượng hỗn loạn trong hư không, chuyển hóa thành tiên thiên linh khí, trả về cho thế giới Đại Tần.

Trong khoảnh khắc này, thế giới Đại Tần dị tượng ngập trời, tử khí từ phương đông kéo đến ức vạn dặm, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô số sinh linh tinh thần chấn động, linh đài thanh minh.

Rất nhiều võ giả trực tiếp lâm vào đốn ngộ, tu vi đại tiến.

Rất nhiều dã thú ánh mắt trở nên linh động có thần hơn, trí tuệ tăng mạnh.

Chương 60

Thể tích thế giới Đại Tần không hề biến lớn, nhưng không gian lại trở nên vững chắc hơn, thiên địa càng thêm cường đại.

Doanh Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ đang lặng lẽ sinh trưởng ở đó.

Vỏ cây khô nứt, như vảy rồng bung ra, thân cây chỉ to chừng ba thước, hình dáng như một con rồng cuộn mình nằm ngủ, uốn lượn vươn ra giữa không trung, nơi cao nhất cách mặt đất chưa tới ba trượng.

Đối với người thường, đây là một cây đại thụ.

Nhưng với tư cách là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, thể tích này của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ có vẻ hơi nhỏ bé đáng thương, nhưng thể tích không đại biểu cho đẳng cấp.

Đừng thấy Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ trông không lớn, nhưng rễ của nó đã xuyên qua từng tầng hư không, lan khắp mọi ngóc ngách của thế giới Đại Tần.

Doanh Huyền cẩn thận quan sát, cả cây lấp lánh, mỗi chiếc lá đều không giống nhau, lưu chuyển ánh sáng của đạo.

Nó kỳ lạ như thế, có hình tiểu đỉnh, thần hoàng, tiên nhân, thần chung, sơn hà, mây trắng, bát quái… sống động như thật.

Mỗi chiếc lá như một tiểu thế giới, đại biểu cho một loại đạo khác biệt, tỏa ra ánh sáng mộng ảo.

Các loại lá cây, hình thù kỳ quái, đều có đạo vận độc đáo và quý giá, cả một cây rực rỡ, vô cùng bắt mắt, khiến người ta mê đắm.

Thân cây của nó cổ xưa, tràn ngập khí chất và ý cổ, còn lá cây lại

tự nhiên, tràn đầy sinh mệnh và đạo vận, hòa quyện vào nhau, thần bí mà huyền ảo.

Trên đó có tổng cộng ba ngàn chiếc lá.

Đại biểu cho ba ngàn đại đạo. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài cảm nhận được đạo vận của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, tinh thần phấn chấn, nhiệt huyết sôi trào, tinh thần làm việc tràn đầy, điên cuồng tu luyện!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài luyện thành Đại Na Di Thuật!" Đại Na Di Thuật!

Một trong ba ngàn đại đạo, cùng cấp bậc với Đại Thiết Cát Thuật, Đại Thôn Phệ Thuật, Đại Băng Diệt Thuật, được mệnh danh là pháp môn dịch chuyển nhanh nhất.

Khi chân chính luyện thành, có thể xuyên qua vô số bình chướng thời không, dù cách xa mười vạn đại thế giới cũng có thể dịch chuyển qua trong nháy mắt.

Với tu vi hiện tại của Doanh Huyền, dịch chuyển tức thời ức vạn dặm là chuyện dễ như trở bàn tay.

Một bước bước ra, đã là chân trời góc bể.

Trong thế giới, mặc sức tung hoành. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục cố gắng!" "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài luyện thành Đại Phong Ấn Thuật!" Thần thông phong ấn mạnh nhất, khi thi triển, vô số xiềng xích xuất hiện từ hư không, cảnh giới cao nhất là sinh mệnh phong ấn. "Quả nhiên, một môn công pháp trưởng thành chính là phải học được cách tự mình tu luyện!" Nụ cười trên mặt Doanh Huyền càng đậm, thần thức lướt qua Võ Đạo Kim Đan trong đan điền, Võ Đạo Kim Đan vốn to bằng nắm tay giờ đã biến thành cỡ quả trứng cút.

Trên đó khắc từng đường đạo văn sâu sắc phức tạp, ẩn chứa vũ

trụ đại đạo.

Mỗi một đường đạo văn đại biểu cho một loại vô thượng thần thông.

Cẩn thận đếm lại, vậy mà có tới ba mươi sáu đường.

Nghĩa là Doanh Huyền đã luyện thành ba mươi sáu môn vô thượng thần thông. "Lại tiến thêm một bước gần hơn đến việc luyện thành ba ngàn vô thượng thần thông ẩn chứa ba ngàn đại đạo." Doanh Huyền trong lòng kích động, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong Võ Đạo Kim Đan đã ngưng luyện ba mươi sáu môn vô thượng thần thông.

Mỗi một luồng pháp lực được ngưng luyện đến cực hạn, uy năng kinh khủng.

Một khi bộc phát, tất nhiên sẽ kinh thiên động địa.

Hắn không thể tưởng tượng được Võ Đạo Kim Đan sau khi luyện thành ba ngàn môn vô thượng thần thông ẩn chứa ba ngàn đại đạo sẽ kinh khủng đến mức nào.

Đừng nói là vượt một cảnh giới, dù là vượt hai cảnh giới, e rằng cũng có thể dễ dàng đánh bại địch nhân.

Theo tốc độ này, không đến một năm, Doanh Huyền có thể luyện thành vô thượng thần thông ẩn chứa ba ngàn đại đạo. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đã dung hợp Phần Quyết!" "Phần Quyết sao?

Vừa hay thử hai mươi hai loại Dị Hỏa được thưởng trước đó!" Doanh Huyền nghe vậy, lập tức lấy Dị Hỏa đang cất giữ trong không gian hệ thống ra. … Trong nháy mắt, xung quanh Doanh Huyền cuộn trào những ngọn lửa ngũ sắc sặc sỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng như muốn đốt trời nấu biển.

Nhưng dưới sự trấn áp của sức mạnh thế giới của Doanh Huyền,

mỗi một loại Dị Hỏa đều lơ lửng yên tĩnh xung quanh hắn, không gây ra chút phá hoại nào. "Ưm… nóng quá…" Đúng lúc này, Vân Vận dường như cảm nhận được điều gì, một tiếng rên rỉ dụ người từ khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ mọng truyền ra, nàng mở đôi mắt đẹp mệt mỏi. "Hả?" Thế nhưng, khi Vân Vận nhìn thấy hai mươi hai loại Dị Hỏa xung quanh Doanh Huyền, vẻ mệt mỏi lười biếng trong mắt nàng lập tức tan biến không còn dấu vết, thay vào đó là chấn động, nghi hoặc, mộng mị. "Đây… đây là Dị Hỏa?" Vân Vận đột nhiên ngồi bật dậy, không hề để ý đến phong quang bại lộ, một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm vào Dị Hỏa xung quanh Doanh Huyền.

Nàng là Tông chủ Vân Lam Tông, tuy chưa từng thấy Dị Hỏa, nhưng đã từng nghe nói.

Nàng và Đan Vương Cổ Hà quan hệ không tệ.

Cổ Hà có thể xem là kẻ theo đuổi nàng.

Mà là một luyện đan sư, giấc mơ lớn nhất của Cổ Hà chính là sở hữu một loại Dị Hỏa thuộc về mình.

Nhưng Dị Hỏa khó tìm.

Cổ Hà đến nay vẫn chưa có được bất kỳ loại Dị Hỏa nào.

Nhưng trước đó nàng nghe nói Cổ Hà dường như đã phát hiện ra manh mối của Dị Hỏa, còn chuẩn bị mời nàng giúp đỡ thu phục.

Không ngờ nàng đi Ma Thú Sơn Mạch một chuyến lại ra nông nỗi này.

Không chỉ bị Doanh Huyền đưa đến dị thế giới, ngay cả thân mình cũng mất.

Thật sự bị ăn sạch sành sanh.

Nhưng lúc này nàng không có thời gian suy nghĩ những chuyện đó,

nàng chỉ muốn hỏi mình có nhìn lầm không?

Nàng đã thấy gì?

Dị Hỏa mà các luyện đan sư khác cả đời khó gặp, ở chỗ Doanh Huyền lại có tới hai mươi hai loại.

Đây là có sở thích sưu tầm Dị Hỏa sao? "Hư Vô Thôn Viêm, xếp hạng thứ hai trên Dị Hỏa Bảng, ngọn lửa này sinh ra từ trong hư vô, không tướng mạo để tìm, không hình dạng để nắm bắt, là một sự tồn tại vô cùng kỳ dị!" Doanh Huyền tâm trạng rất tốt, chỉ vào ngọn lửa màu đen tuyền ở trung tâm, giới thiệu: "Hư Vô Thôn Viêm, được mệnh danh là vật có thể nuốt trời cắn đất, có năng lực thôn phệ vạn vật!" "Hít!

Dị Hỏa Bảng xếp thứ hai Hư Vô Thôn Viêm!" Vân Vận trợn to mắt, tuy lúc nãy nàng cũng nhìn ra đóa hắc hỏa kia không đơn giản, nhưng không ngờ lại kinh khủng đến vậy.

Dù Hư Vô Thôn Viêm đã bị Doanh Huyền trấn áp, Vân Vận vẫn có cảm giác đấu khí trong cơ thể sắp bị thôn phệ.

Kinh khủng đến mức này.

Ánh mắt Doanh Huyền di chuyển, chỉ vào ngọn lửa màu trắng sữa, trung tâm có màu hồng phấn bên cạnh Hư Vô Thôn Viêm, nói: "Tịnh Liên Yêu Hỏa, Dị Hỏa Bảng xếp hạng thứ ba, có hiệu quả đặc biệt tịnh hóa vạn vật, bất cứ thứ gì, chỉ cần bị nó dính phải một chút, sẽ bị tịnh hóa thành một vùng hư vô." "Thậm chí có thể lấy tình tự của con người làm mồi dẫn, tiến vào cơ thể, tịnh hóa cả thể xác, linh hồn và đấu khí thành hư vô, uy lực cực kỳ kinh khủng." "Kim Đế Phần Thiên Viêm, Dị Hỏa Bảng xếp hạng thứ tư, được mệnh danh là loại Dị Hỏa đáng sợ có thể đốt cháy cả đấu khí." "Truyền thuyết kể rằng, chủ nhân đầu tiên của Kim Đế Phần Thiên Viêm, khi thi triển ngọn lửa này, đã trực tiếp thiêu rụi không gian do một cường giả Đấu Thánh

tạo ra thành một vùng hư vô." "Không gian do cường giả Đấu Thánh tạo ra?

Thiêu rụi thành hư vô?" Vân Vận mắt chữ A mồm chữ O, nếu nói đêm qua nàng đã mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới của cuộc đời, thì bây giờ nàng đã mở ra một cánh cửa mới của võ đạo.

Trước đây, mục tiêu của nàng là phát triển Vân Lam Tông lớn mạnh, cố gắng bước vào cảnh giới Đấu Tông trong truyền thuyết.

Nhưng bây giờ… nàng cảm thấy Đấu Tông… thật rác rưởi! "Sinh Linh Chi Diễm, Dị Hỏa Bảng xếp hạng thứ năm, ngọn lửa màu xanh lục tựa như chất lỏng, gặp gió liền phồng lên, biển lửa chất lỏng màu lục lan tràn, từng lớp sương mù bốc lên, trong lúc sương mù bốc lên, vô số loại dược liệu kỳ dị từ từ sinh trưởng, tỏa ra một loại sinh mệnh khí tức khiến người ta động lòng." "Sinh Linh Chi Diễm khác với các loại Dị Hỏa khác, không có sức phá hoại mạnh mẽ, nhưng lại sở hữu sinh mệnh lực nồng đậm." "Loại Dị Hỏa này, lan rộng ra, chỉ cần ném hạt giống dược liệu vào trong đó, hạt giống sẽ nhanh chóng nảy mầm trưởng thành, người sở hữu có thể kéo dài tuổi thọ đáng kể!" Doanh Huyền rất thích đặc tính của Sinh Linh Chi Diễm, loại Dị Hỏa này có thể phân hóa ra cho người chăm sóc dược viên.

Đến lúc đó, Doanh Huyền còn thiếu dược liệu sao? "Bát Hoang Phá Diệt Diễm, Dị Hỏa Bảng xếp hạng thứ sáu…" "Cửu U Kim Tổ Hỏa, Dị Hỏa Bảng xếp hạng thứ bảy…" "Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Dị Hỏa Bảng xếp hạng thứ tám…" "Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, Cửu U Phong Viêm, Cốt Linh Lãnh Hỏa, Cửu Long Lôi Cương Hỏa, Quy Linh Địa Hỏa, Vẫn Lạc Tâm Viêm, Hải Tâm Diễm, Hỏa Vân Thủy Viêm, Hỏa Sơn Thạch Diễm, Phong Nộ Long Diễm, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, U Minh Độc Hỏa, Âm Dương Song Viêm, Vạn Thú Linh Hỏa, Huyền Hoàng Viêm!" "Dị Hỏa Bảng đệ nhất là gì?" Vân Vận rất tò mò, không ngờ Doanh Huyền đã thu thập đủ hai mươi hai loại còn

lại, mà lại bỏ sót loại đệ nhất.

Xem ra Dị Hỏa đệ nhất vô cùng kinh khủng và thần bí, ngay cả với thần thông của Doanh Huyền cũng không tìm được. "Chẳng mấy chốc nàng sẽ thấy Dị Hỏa Bảng đệ nhất thôi!" Doanh Huyền cười bí hiểm, sau đó vận chuyển Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, thi triển đặc tính của Phần Quyết đã được khuếch đại vô số lần.

Huyền Hoàng Viêm, Vạn Thú Linh Hỏa, Âm Dương Song Viêm… Dưới ánh mắt kinh hãi của Vân Vận, bắt đầu từ Huyền Hoàng Viêm xếp hạng hai mươi ba trên Dị Hỏa Bảng, từng đóa Dị Hỏa bị Doanh Huyền thôn phệ. … Kim Đế Phần Thiên Viêm.

Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Hư Vô Thôn Viêm.

Khi đóa Dị Hỏa cuối cùng bị Doanh Huyền thôn phệ, một đóa hỏa diễm tỏa ra khí chất chí tôn chí quý, như muốn thiêu diệt trời đất vạn vật, tựa như đế vương ngưng tụ thành hình.

Nhìn thấy đóa hỏa diễm này trong nháy mắt, Vân Vận da đầu tê dại, tay chân lạnh ngắt, một cảm giác tim đập nhanh không kiểm soát tự nhiên nảy sinh.

Nàng có một trực giác mãnh liệt, đóa hỏa diễm này chỉ cần một tia nhỏ, cũng có thể thiêu rụi nàng, một cường giả sắp tấn thăng Đấu Tông, thành tro bụi.

Là loại không còn lại chút xương cốt nào. "Đây chính là Dị Hỏa Bảng đệ nhất?" Đôi môi đỏ mọng của Vân Vận há to, hồi lâu không khép lại được. "Không sai!" Doanh Huyền khẽ gật đầu: "Dị Hỏa Bảng đệ nhất vốn không phải là một loại Dị Hỏa cụ thể, chỉ cần thôn phệ toàn bộ các Dị Hỏa còn lại, nó chính là Dị Hỏa Bảng đệ nhất!" "Thì ra là vậy!" Vân Vận bừng tỉnh, thảo nào trước đó không thấy Dị Hỏa

Bảng đệ nhất.

Hóa ra không phải Doanh Huyền chưa thu thập được, mà là nó còn chưa xuất hiện. "Vậy nói cách khác, Đấu Khí Đại Lục không còn Dị Hỏa nữa?" Bỗng nhiên, Vân Vận dường như nghĩ tới điều gì, kinh ngạc nhìn Doanh Huyền, nàng cảm thấy ngày hôm nay chính là ác mộng của các luyện đan sư trên Đấu Khí Đại Lục. "Sai!" Doanh Huyền lắc đầu: "Dị Hỏa của ta xem như là bản sao chép từ Dị Hỏa của Đấu Khí Đại Lục, đối với Đấu Khí Đại Lục không hề gây ra chút ảnh hưởng nào!" "Dị Hỏa sao chép?" Vân Vận ngây người.

Với thần thông có thể dịch chuyển cả Ma Thú Sơn Mạch của Doanh Huyền, việc cướp đi toàn bộ Dị Hỏa của Đấu Khí Đại Lục, Vân Vận tuy kinh ngạc, nhưng không bất ngờ.

Nhưng nàng làm sao cũng không ngờ rằng, những Dị Hỏa này lại không phải do Doanh Huyền cướp đoạt, mà là do Doanh Huyền sao chép dựa trên Dị Hỏa trên Đấu Khí Đại Lục.

Đây là thần thông gì?

Đây là thủ đoạn gì?

Tạo vật từ hư không?

Tạo Vật Chủ?

Điều này cũng quá kinh khủng rồi.

Nàng coi như đã hiểu thêm được một khía cạnh cường đại khác của Doanh Huyền.

Giống như sự cường đại mà nàng đã trải nghiệm đêm qua.

Đơn giản không phải là người. "Nó có tên không?" Vân Vận ánh mắt nóng rực nhìn đóa Dị Hỏa duy nhất sau khi dung hợp. "Đế Viêm!" Doanh Huyền lười nghĩ, dùng luôn tên trong nguyên tác. "Đế Viêm, đế

vương trong lửa, tên hay!" Vân Vận tán thưởng.

Vù.

Doanh Huyền há miệng hút một cái, Đế Viêm thu vào trong cơ thể, lơ lửng bên dưới Võ Đạo Kim Đan.

Dị Hỏa luyện Kim Đan.

Có thể tôi luyện Võ Đạo Kim Đan trở nên mạnh mẽ hơn, pháp lực tinh thuần hơn.

Hơn nữa không cần Doanh Huyền tự mình ra tay.

Điều này rất tuyệt. "Không biết phó bản mới là gì?" Sau khi hoàn thành phó bản Ma Thú Sơn Mạch của Đấu Phá, phó bản mới đã được làm mới.

Trước đó hắn bận giao lưu tâm đắc với Vân Vận, cảm ngộ chân lý và ngọn nguồn của sinh mệnh, sau đó lại dung hợp Dị Hỏa, vẫn chưa kịp xem.

Ý thức của Doanh Huyền tiến vào hệ thống phó bản mạnh nhất. "Đinh, phó bản làm mới." "Chúc mừng túc chủ làm mới được phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa." … "Ngũ Hồ Loạn Hoa?

Lại là phó bản này!" Doanh Huyền khẽ cau mày, trong mắt ẩn hiện sát ý cuộn trào.

Thời đại này có thể gọi là thời đại đẫm máu và đen tối nhất trong lịch sử.

Con cháu Long Quân gần như vong tộc diệt chủng.

Không chần chừ.

Ý thức của Doanh Huyền tiến vào thế giới ảo, lập tức triệu kiến Doanh Chính và những người khác.

Nhận được lệnh triệu kiến của Doanh Huyền, bất kể là Doanh Chính hay những người khác, đều lập tức buông bỏ mọi việc trong tay, ngay lập tức đến Thiên Cung trong thế giới ảo.

Trên mặt họ đều mang vẻ hưng phấn, háo hức muốn thử.

Họ biết, phần lớn là Doanh Huyền lại mở ra một thế giới bí cảnh mới.

Chương 61

Doanh Huyền vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi nói: "Bí cảnh lần này trẫm đặt tên là bí cảnh Ngũ Hồ Loạn Hoa, là thời đại sau bí cảnh Tam Quốc mấy trăm năm!" Trong lúc nói chuyện, Doanh Huyền chiếu ra hình ảnh bí cảnh Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Thứ đầu tiên hiện ra trước mắt Doanh Chính và văn võ Đại Tần, là một cảnh tượng thê lương núi thây biển máu, máu chảy thành sông.

Trên ức vạn dặm sơn hà, vô số con dân Long Quân chết thảm.

Xương trắng phơi đầy đồng.

Máu tươi tụ thành sông.

Đầu người chất thành núi.

Trên bầu trời, mây đen giăng kín, sấm sét ầm ầm, mưa lớn như trút nước, phảng phất như ông trời đang bi thương khóc lóc cho vô số người chết thảm.

Con ngươi của mọi người co rụt lại.

Khí tức bi thương phẫn nộ vô tận xông thẳng lên đỉnh đầu. "Cái gì?

Lại là thời đại này!" "Lũ súc sinh dị tộc đáng ghét, dám lăng nhục và tàn sát đồng bào Long Quân của ta như vậy, nhất định phải cho chúng biết sự lợi hại của Đại Tần chúng ta!" "Giết sạch chúng!" "Kẻ nào làm loạn Long Quân ta, dù xa cũng giết!" Doanh Chính và những người biết về đoạn lịch sử tương tự này toàn thân run rẩy, mắt như muốn nứt ra.

Dù họ đã quen với sinh tử luân hồi, dù họ đã trải qua chiến trường núi thây biển máu, máu chảy thành sông, nhưng khi nghĩ đến đoạn lịch

sử đẫm máu đen tối đó, trong lòng vẫn chấn động mạnh, bi thương, phẫn nộ, sát ý không ngừng dâng lên đỉnh đầu, khó mà tự kiềm chế.

Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Bất kể là trong lịch sử của bí cảnh Sinh Hóa, hay lịch sử của bí cảnh Đại Minh Sùng Trinh đều có ghi chép.

Do cuối thời Hán, Tam Quốc chinh chiến không ngừng, số lượng con cháu Long Quân giảm mạnh, sau khi nhà Tư Mã soán ngôi Ngụy lập Tấn, lại xảy ra các loại nội loạn, như Bát Vương chi loạn, khiến quốc lực suy thoái, tạo điều kiện cho các dị tộc, đứng đầu là năm bộ lạc lớn Hung Nô, Tiên Ti, Yết, Khương, Để, xâm lược trung nguyên.

Chúng xem con dân Long Quân như súc vật, tùy ý nô dịch và tàn sát, thậm chí còn ăn thịt con dân Long Quân như 'lưỡng cước dương'.

Theo ghi chép trong 《Tấn Thư》: "Tịch tắc gian dâm, đán tắc phanh thực" (tối đến thì gian dâm, sáng ra thì nấu ăn), số thi thể bỏ lại làm tắc cả sông Dịch Thủy, nước sông đỏ ngầu.

Nhìn Doanh Chính và những người khác giận sôi gan, căm phẫn ngút trời, Doanh Huyền không nói nhiều: "Nếu các khanh đã biết đoạn lịch sử này, trẫm sẽ không giới thiệu nhiều nữa!" "Nhiệm vụ của các khanh là chiếm lấy bí cảnh Ngũ Hồ Loạn Hoa, còn phải làm thế nào, chắc không cần trẫm nói nhiều đâu nhỉ!" "Thiên Đế yên tâm, thần biết phải làm thế nào!" Doanh Chính chắp tay, giọng nói đanh thép. "Cánh cửa bí cảnh vẫn được đặt ở ngoài thành Hàm Dương!" Doanh Huyền để lại một câu, liền biến mất khỏi Thiên Cung trong thế giới ảo. "Cung tống Thiên Đế!" Sau khi Doanh Huyền rời đi, Doanh Chính quay người nhìn mọi người. "Dị tộc xâm lược trung nguyên, tàn hại đồng bào Long Quân ta, giết hại huynh đệ ta, làm nhục chị em ta, ăn thịt con cháu ta, đây là nỗi nhục của Long Quân!" "Thù này không đội trời chung, hận này không tan nơi biển cả!" "Các khanh nói, nên làm

thế nào?" Giọng Doanh Chính lạnh lẽo, ánh mắt băng giá, toàn thân tỏa ra sát khí khiến người ta run rẩy. "Thái, giết chết cha lũ chó đó, nợ máu trả bằng máu!" Trương Phi khí huyết sôi trào, giận tím mặt, hận không thể lập tức xông vào thế giới bí cảnh, đâm cho tất cả dị tộc một vạn cái lỗ! "Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu!" "Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu!" "Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu!" Vương Tiễn, Vương Bí, Mông Điềm, Lữ Bố, Quan Vũ, Tôn Kiên và các văn thần võ tướng khác mắt đều đỏ ngầu, gầm lên giận dữ! "Chúng tướng sĩ nghe lệnh, phàm là dị tộc cầm binh khí, giết không tha!" Doanh Chính trực tiếp hạ lệnh.

Hắn biết thế giới bí cảnh Ngũ Hồ Loạn Hoa không mạnh, không cần phương án tác chiến gì cả, chỉ cần nghiền ép qua là được.

Chỉ cần là dị tộc cầm binh khí, giết sạch. "Cẩn tuân mệnh lệnh của Bệ hạ!" Chúng tướng sĩ lớn tiếng đáp.

Ngay sau đó, tất cả các tướng quân và cường giả lập tức rời khỏi thế giới ảo, dẫn theo quân đoàn dưới trướng thông qua cánh cửa đồng mà Doanh Huyền đã sớm đặt sẵn để tiến vào phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và các cường giả võ đạo khác cũng lần lượt lên đường, chuẩn bị góp một phần sức lực để tiêu diệt dị tộc. … Cùng lúc đó, trên Trí Võng, tin tức về bí cảnh mới như một cơn bão cấp mười hai lan truyền khắp nơi.

Trong nháy mắt, thiên hạ xôn xao, trên mạng sôi trào. "Lại là bí cảnh Ngũ Hồ Loạn Hoa!" "Đây có thể nói là thời khắc đen tối nhất trong lịch sử năm ngàn năm của Long Quân chúng ta!" "Lũ súc sinh dị tộc đó, thật sự đáng giết!" "Nghe nói trong Ngũ Hồ, tộc Yết có một hoàng đế tên là Thạch Hổ tàn bạo khát máu nhất!" "Thạch Hổ này ta biết!" "Thạch Hổ sinh tính tàn bạo, từ nhỏ đã lấy việc đánh người làm

vui, lớn lên càng võ nghệ siêu quần, hiếu sát thành tính, mỗi lần công hạ thành trì đều điên cuồng tàn sát bá tánh trong thành!" "Sau khi hắn soán vị lên ngôi hoàng đế, càng bắt đầu cuộc sống xa hoa dâm dật và sự thống trị tàn khốc của mình." "Về mặt sinh hoạt, hắn có bốn vạn phi tần vẫn chưa thỏa mãn, còn thường xuyên đến nhà đại thần để gian dâm với vợ con của họ!" "Trong chiến chinh, hắn tiếp tục giữ bản tính tàn nhẫn của người tộc Yết, quân đội của hắn ra ngoài tác chiến rất ít khi, thậm chí không mang theo lương thực, cơ bản đều là cướp bóc phụ nữ người Hán làm quân lương!" "Những người phụ nữ bị bắt này được gọi là 'song cước dương' (cừu hai chân), ban ngày bị giết làm lương khô, buổi tối thì trở thành công cụ dâm lạc của binh lính tộc Yết." "Nghe nói công tích 'vĩ đại' nhất hắn từng làm là: một lần bắt hai mươi vạn phụ nữ người Hán, sau đó lệnh cho binh lính thi bạo, rồi làm thịt như 'lưỡng cước dương' để làm quân lương!" "Loại súc sinh này, thiên đao vạn quả cũng không đủ để nguôi dân phẫn!" "Mẹ kiếp!

Lão tử bây giờ đi giết lũ súc sinh dị tộc đây!" "Tính ta một vé!" "+1!" "+1!" … Trên mạng quần chúng phẫn nộ, Tiêu Viêm vừa mới gia nhập thế giới Đại Tần, đang lướt Trí Võng cũng thấy được tin tức trên mạng. "Bí cảnh Ngũ Hồ Loạn Hoa?

Lại là một bí cảnh liên quan đến địa cầu!" Tiêu Viêm trong lòng khẽ động, càng cảm thấy có một ngày, không chừng Doanh Huyền có thể mở ra bí cảnh địa cầu nơi kiếp trước của hắn. "Kiếp trước xem đến đoạn lịch sử đen tối này, trong lòng bất bình, lần này có cơ hội, nhất định phải tự tay giết dị tộc, nợ máu trả bằng máu!" Tiêu Viêm trong mắt sát ý ngập trời, lập tức lên đường tiến đến bí cảnh Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Người như Tiêu Viêm trong toàn bộ Đại Tần không biết có bao nhiêu.

Mà khi họ lên đường, những binh sĩ tinh nhuệ của Đại Tần đã sớm sẵn sàng chờ lệnh lần lượt tiến vào phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa, triển khai cuộc tàn sát đẫm máu đối với dị tộc. … Đại Tần Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung. "Phó bản thứ mười rồi, đợi phó bản này thông quan, ta có thể định hướng làm mới các phó bản có liên quan đến phó bản đã thông quan!" Một luồng ý thức từ thế giới ảo thu về, trong mắt Doanh Huyền mang theo sự mong chờ.

Định hướng làm mới phó bản có liên quan, chức năng này quả thật quá tốt.

Ví dụ như hắn đã thông quan phó bản Ma Thú Sơn Mạch của Đấu Phá, liền có thể định hướng làm mới phó bản Vân Lam Tông, phó bản Ô Thản Thành, phó bản Đan Tháp, phó bản Thiên Viêm Sơn Mạch, phó bản Cổ Tộc, thậm chí là phó bản Đấu Phá.

Đợi phó bản Đấu Phá thông quan, Doanh Huyền lại có thể tiếp tục làm mới phó bản có liên quan như phó bản Đại Chúa Tể, vân vân. "Cấp độ phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa không cao, không có sức mạnh siêu phàm, với thực lực của Đại Tần hiện nay, chắc không cần mấy ngày là có thể hoàn toàn thông quan!" Nhiệm vụ phó bản lần này chỉ có một, khu trừ dị tộc, nắm giữ bảy thành cương vực.

Nhiệm vụ như vậy, không cần Doanh Huyền đặc biệt giao phó, Doanh Chính và những người khác cũng sẽ làm như vậy.

Mà với thực lực của Đại Tần, rất nhanh sẽ có thể hoàn thành. … Phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa. "Nghe nói chưa, gần đây xuất hiện một đội quân người Hán thần bí, mỗi người trong quân đội đều sức mạnh vô cùng, invincible, không ai là đối thủ một hiệp!" "Tất cả người Hồ gặp phải họ, toàn bộ đều bị chém giết không thương tiếc, không một ai sống sót, quả thực là ma quỷ!" "Chứ sao nữa, ta nói cho ngươi biết,

ta vừa từ hậu phương qua đây, trên đường thấy một đội quân ba vạn người toàn quân bị diệt, cảnh tượng đó quả thực là địa ngục!" "Thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông, điều kinh khủng nhất là tất cả mọi người đều bị một đao xé nát, tròn ba vạn người, mà không tìm được một cỗ thi thể hoàn chỉnh!" "Hít!" "Họ là ma quỷ sao?" "Hy vọng chúng ta không gặp phải!" Đây là một đội quân của tộc Yết, có tới năm vạn người.

Họ còn bắt hơn năm vạn phụ nữ người Hán, làm công cụ tiêu khiển và lương thực.

Toàn bộ đội ngũ kéo dài mấy chục dặm.

Nhưng những binh lính tộc Yết này lại không có niềm vui của sự thu hoạch, ngược lại vẻ mặt ưu sầu, trong mắt mang theo sự kinh hoàng đậm đặc.

Bởi vì gần đây xuất hiện từng đội quân người Hán chuyên nhằm vào họ.

Mà không may là, gần đây dường như có một đội ở gần họ. "Những đội quân thần bí kinh khủng này rốt cuộc từ đâu ra?" Nhìn ánh mắt hoảng sợ thảm thiết của binh lính dưới trướng, với tư cách là thủ lĩnh, Thạch Sinh ánh mắt ngưng trọng, trăm mối không có lời giải. "Lũ cừu hai chân nhu nhược này chỉ đáng làm đồ chơi và thức ăn của chúng ta, làm sao có thể lợi hại như vậy!" Nhìn năm vạn phụ nữ người Hán mang theo sự sợ hãi, mặc cho họ ức hiếp, Thạch Sinh không tin đội quân thần bí kinh khủng đó là quân đội người Hán.

Nhưng đối phương quả thực tồn tại, và vô cùng mạnh mẽ. "Ta hiện tại chỉ có năm vạn người, không nên đối đầu trực diện, vẫn nên rút lui trước, bàn bạc kỹ hơn!" Thạch Sinh nghĩ đến cảnh tượng thi thể khắp nơi, tựa như địa ngục mà mình đã thấy trước đó, quả quyết lựa chọn tránh né mũi nhọn, chuẩn bị rút lui.

Nhưng có năm vạn phụ nữ người Hán làm tù binh, hắn muốn rút lui, tốc độ sẽ rất chậm. "Đuổi hết bọn chúng xuống sông dìm chết, sau đó nhanh chóng rút khỏi khu vực này!" Thạch Sinh lập tức hạ lệnh. "Vâng, tướng quân!" Nghe mệnh lệnh của Thạch Sinh, phó tướng dưới trướng và những người khác như trút được gánh nặng, vội vàng tổ chức người của mình đuổi năm vạn phụ nữ người Hán xuống sông dìm chết.

Tuy có chút không nỡ, nhưng nghĩ đến gần đây có một kẻ địch kinh khủng và thần bí, họ không chút do dự, động tác nhanh chóng.

Bởi vì họ đều muốn rời khỏi nơi đáng sợ này. "A…" "Đừng… đừng giết tôi…" "Hu hu…" Theo động tác đuổi người của binh lính tộc Yết, tiếng kêu thê lương vang lên không ngớt.

Có những người phụ nữ không muốn xuống sông bị dìm chết, muốn chạy trốn, nhưng đối mặt với họ là lưỡi đao vô tình của người tộc Yết.

Giữa bị chém chết và bị dìm chết, mọi người lựa chọn về sau.

Từng người phụ nữ người Hán bị đuổi xuống sông.

Từng tên lính tộc Yết cười lớn ngông cuồng, nghe tiếng kêu la thảm thiết sợ hãi của đối phương, nỗi sợ hãi ban đầu cũng tạm thời tan biến.

Họ càng hưng phấn hơn đuổi từng người phụ nữ người Hán xuống sông! "Súc sinh, đáng chết!" Đúng lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ đến cực điểm vang lên từ xa, âm thanh hùng vĩ chấn động cả núi rừng, trăm thú kinh hoàng phủ phục.

Năm vạn binh lính tộc Yết tâm thần run rẩy, gan mật vỡ tan. "Ai?" Thạch Sinh cố nén sợ hãi, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xa xa khói bụi cuồn cuộn, đại địa rung chuyển, tựa như thiên quân vạn mã đang phi

nước đại tới.

Khi lại gần, Thạch Sinh cuối cùng cũng thấy được người dẫn đầu.

Người đó một thân lục bào, đầu đội lục mạo, thân cao chín thước, râu dài hai thước, mặt như táo đỏ, môi như tô son, mắt phượng, mày ngài, tướng mạo đường đường, uy phong lẫm liệt.

Hắn cưỡi một con tuấn mã màu đỏ sẫm, tay cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao, tựa như chiến thần lao tới. "Chẳng lẽ là hậu nhân của Quan Vũ?" Thạch Sinh từng nghe nói về võ tướng nổi tiếng thời Tam Quốc là Quan Vũ, lúc này thấy bộ dạng của đối phương, trong lòng không khỏi âm thầm suy đoán. "Thanh Long chiến trận, khởi!" Ngay lúc Thạch Sinh đang suy đoán thân phận đối phương, Quan Vũ đang lao tới hét lớn một tiếng, mười vạn giáp sĩ sau lưng đồng loạt hô vang.

Sát khí, huyết khí, chiến ý, sát ý vô tận xông thẳng lên trời, ngưng tụ thành một con thanh long trăm trượng.

Thanh long gầm thét, chấn thiên động địa. "Trời ơi, đây là cái quỷ gì?" "Chẳng lẽ là ông trời không chịu nổi chúng ta tàn sát quá nhiều, giáng xuống hình phạt?" Thạch Sinh và năm vạn binh lính tộc Yết trợn to mắt, kinh hãi đến tột cùng.

Họ từng thấy cảnh tượng này bao giờ?

Con thanh long đó tuy trông không phải thật, nhưng thần uy kinh khủng tỏa ra từ nó khiến họ toàn thân run rẩy, tuyệt không phải là vật phàm. "Là thần thú Thanh Long!" "Thần linh phù hộ, nhất định là thần linh đã nghe thấy lời cầu nguyện của chúng ta, phái thần thú đến cứu chúng ta rồi!" "Chúng ta được cứu rồi!" "Cảm tạ thần linh!" "Giết sạch lũ súc sinh vô nhân tính này đi!" Khác với sự sợ hãi của binh lính tộc Yết, ánh mắt tuyệt vọng của năm vạn phụ nữ người Hán bị bắt lại bừng lên ánh sáng chưa từng có.

Đó là ánh sáng của hy vọng.

Họ vui mừng như điên, lần lượt quỳ rạp xuống đất, không ngừng cầu nguyện. "Giết!" Quan Vũ hét lớn, Thanh Long Yển Nguyệt Đao chém mạnh về phía trước.

Hống.

Thanh long gầm thét, theo nhát chém của Thanh Long Yển Nguyệt Đao mà đột ngột từ trên trời lao xuống.

Xoẹt.

Thanh long lướt ngang trời, sát khí tung hoành, vô tận mây trắng bị chấn tan, không khí vô tận bị chém nổ.

Ầm ầm ầm!

Thanh long xuyên qua quân trận năm vạn binh lính tộc Yết, đại địa rung chuyển, đất đá bay tung tóe, những binh lính tộc Yết đứng mũi chịu sào lập tức tan thành tro bụi.

Quân trận năm vạn đại quân ban đầu phảng phất như bị rẽ ngôi giữa, chỉ một kích, đã chết và bị thương khoảng hai vạn binh sĩ.

Ba vạn binh lính tộc Yết còn lại sợ vỡ mật, toàn thân run rẩy, binh khí trong tay loảng xoảng rơi xuống đất, kinh hoàng hét lớn: "A, đừng giết tôi, tôi đầu hàng!" "Tôi đầu hàng!" Từng người tranh nhau la hét.

Thạch Sinh ngây người.

Dù trước đó hắn đã có dự cảm, con thanh long hư ảo kia không phải để dọa người, ước chừng có uy lực rất lớn, nhưng làm sao cũng không ngờ uy lực lại lớn đến vậy.

Chỉ một kích, đã diệt gần nửa quân đội của hắn, đánh tan dũng khí của tất cả những người còn lại. "Giết!" Quan Vũ không để ý, vung Thanh Long Yển Nguyệt Đao xông vào trận.

Trường đao đi qua, máu thịt bay tung tóe.

Từng tên lính tộc Yết bị đao khí sắc bén chém nát, tay chân cụt bay khắp trời.

Mười vạn đại quân sau lưng hắn cũng như hổ vào bầy cừu, mang theo phẫn nộ vô cùng mà liều mạng tàn sát.

Sự tàn nhẫn và khát máu của những binh lính tộc Yết này, họ đã chứng kiến.

Lại muốn dìm chết năm vạn phụ nữ người Hán không tấc sắt trong tay, không chút sức phản kháng.

Thật là heo chó không bằng.

Giết!

Giết!

Giết!

Trong lòng họ chỉ có một ý niệm.

Giết sạch lũ súc sinh này.

Chương 62

Mỗi một binh sĩ có sức mạnh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư mang theo phẫn nộ vô cùng tiến hành tàn sát, chưa đến một khắc, năm vạn binh lính tộc Yết ban đầu toàn quân bị diệt.

Không một ai trốn thoát.

Thủ lĩnh Thạch Sinh càng bị loạn đao phân thây, chém thành thịt băm. "Lưu lại năm ngàn người dọn dẹp, những người còn lại theo ta tiếp tục giết!" Quan Vũ nhìn đại quân tộc Yết toàn quân bị diệt, vẫn chưa nguôi giận.

Hắn để lại năm ngàn người chăm sóc năm vạn phụ nữ người Hán, sau đó lập tức dẫn theo số người còn lại đi giết các dị tộc khác. "Dị tộc không diệt, thề không về nhà!" … Hậu Triệu.

Tương Quốc.

Hoàng đế khai quốc Hậu Triệu là Thạch Lặc bệnh nặng qua đời, cháu trai Thạch Hổ ép thái tử Thạch Hoằng nắm quyền triều chính.

Thạch Hoằng phong Trung Sơn Vương Thạch Hổ làm Thừa tướng, Ngụy Vương, Đại Thiền Vu, ban Cửu tích, chia Ngụy quận cùng mười ba quận khác làm phong quốc của Thạch Hổ, tổng lĩnh mọi việc lớn nhỏ trong triều.

Thạch Hổ ra lệnh xá miễn cho tù phạm trong lãnh thổ phong quốc, lập thê tử Trịnh thị làm Ngụy Vương hậu, con trai Thạch Thúy làm Ngụy thái tử, ban cho Sử trì tiết, Thị trung, Đô đốc trung ngoại chư quân sự, Đại tướng quân, Lục thượng thư sự.

Con trai thứ Thạch Tuyên được phong Sử trì tiết, Xa kỵ đại tướng quân, Ký Châu thứ sử, tước Hà Gian Vương.

Thạch Thao được phong Tiền phong tướng quân, Tư đãi giáo úy, tước Nhạc An Vương.

Thạch Tuân được phong Tề Vương, Thạch Giám được phong Đại Vương, Thạch Bao được phong Nhạc Bình Vương.

Bình Nguyên Vương Thạch Bân được đổi phong thành Chương Vũ Vương.

Các văn võ quan viên cũ của Thạch Lặc đều bị điều đi giữ những chức vụ nhàn tản, trong khi thân tín phe cánh của Thạch Hổ toàn bộ được bổ nhiệm vào các chức vụ quan trọng trong triều đình.

Thạch Hổ bổ nhiệm Trấn quân tướng quân Quỳ An kiêm Lĩnh tả phó xạ, bổ nhiệm Thượng thư Quách Ân làm Hữu phó xạ.

Cung của thái tử được đổi tên thành Sùng Huấn Cung, nhân sự từ Thái hậu Lưu thị trở xuống đều bị dời đến nơi này.

Lại cho tuyển chọn những cung nữ, xe ngựa và đồ trang sức đẹp đẽ, tinh xảo và quý giá nhất của Thạch Lặc trước đây, toàn bộ đều đưa vào phủ Thừa tướng.

Phủ Thừa tướng.

Thạch Hổ mở yến tiệc, cùng văn võ dưới trướng vui vẻ tụ họp. "Chúc mừng Ngụy Vương!" "Ngụy Vương là người thiên mệnh sở quy, thiên hạ này chỉ có Ngụy Vương mới đủ sức nắm giữ!" "Ngụy Vương…" Thạch Thao, Thạch Tuân, Thạch Bân cùng các văn võ quan viên khác lần lượt cung kính chúc tụng, vẻ mặt đầy nịnh nọt.

Thạch Hổ tuy chưa trở thành hoàng đế, nhưng đó đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Thạch Hoằng, tên hoàng đế bù nhìn kia, còn có thể ngồi được bao lâu nữa? "Ha ha ha, hôm nay tụ họp, mọi người không cần câu nệ, cứ ăn uống vui chơi cho thỏa thích!" Thạch Hổ đưa tay ôm lấy mỹ nữ ăn

mặc hở hang, thân hình đầy đặn bên cạnh, gương mặt tàn nhẫn bạo ngược chất đầy nụ cười, hào khí ngút trời.

Vừa nghĩ đến việc mình sắp trở thành hoàng đế, sự hưng phấn trong lòng không sao che giấu nổi.

Từng mỹ nữ vây quanh mọi người, rõ ràng là chuẩn bị cho một bữa tiệc xác thịt không thể tả. "Báo!" "Ngụy Vương, không hay rồi!" Đúng lúc này, một giọng nói khẩn thiết từ bên ngoài truyền vào.

Sắc mặt Thạch Hổ trầm xuống, tâm trạng vui vẻ ban nãy lập tức tan biến, sát khí hiện rõ.

Hôm nay là ngày lành hắn được tấn phong Ngụy Vương, vậy mà có kẻ dám đến phá đám. "Á…" Tên lính truyền tin vội vã chạy vào cảm nhận được không khí ngưng đọng trong đại điện, đặc biệt là sắc mặt âm trầm của Thạch Hổ, lập tức mặt trắng bệch, ngã nhũn ra đất.

Sự tàn nhẫn bạo ngược của Thạch Hổ, đám thuộc hạ như bọn họ đã thấm thía sâu sắc.

Thạch Hổ hoang dâm vô đạo, tàn nhẫn hiếu sát, động một chút là diệt cả nhà người ta, đồ thành diệt tộc, còn thích ăn thịt người.

Hắn chọc giận Thạch Hổ, bị một đao chém chết đã là may mắn, sống không được chết không xong mới là đáng sợ nhất.

Cuối cùng không chừng còn bị xẻ thịt làm thức ăn.

Nếu không phải chuyện quá lớn, hắn cũng sẽ không luống cuống tay chân, vội vàng chạy đến làm phiền Thạch Hổ. "Chuyện gì?" Ngay khi tên lính truyền tin đang kinh hãi bất an, giọng nói âm trầm lạnh lẽo của Thạch Hổ vang lên bên tai hắn: "Nếu chuyện ngươi nói không thể thuyết phục được bản vương, hậu quả ngươi biết rồi đấy!" "Ực!" Tên lính truyền tin nuốt nước bọt, toàn thân run rẩy, sợ hãi đến cực điểm.

Nhưng nghĩ đến chuyện đã xảy ra, hắn vội vàng nói: "Khởi bẩm Ngụy Vương, địch quân kéo đến rồi, ước tính không dưới mười vạn, tốc độ cực nhanh, bây giờ có lẽ đã đến dưới thành rồi!" "Địch quân nào?" Thạch Hổ nhíu mày, vùng này làm gì có kẻ địch nào?

Chẳng lẽ là những tướng lĩnh trung thành với Thạch Lặc?

Ví dụ như Thạch Sinh vốn không cùng một phe với hắn.

Sớm muộn gì hắn cũng phải diệt trừ.

Bây giờ chúng đến thảo phạt hắn cũng không phải là không có khả năng. "Khởi bẩm Ngụy Vương, đám địch nhân đó mặc áo giáp theo kiểu quân đội Tiên Tần.

Kẻ cầm đầu mặc giáp, đội nón xanh, thân cao chín thước, râu dài hai thước, mặt như táo đỏ, môi tựa son thoa, mắt phượng mày ngài, tay cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao…" Rầm!

Thạch Hổ đột ngột đập bàn đứng dậy, ngắt lời tên lính truyền tin, quát lớn: "Ngươi định nói với bản vương là Quan Vũ sống lại sao?" "Nói năng bậy bạ, lôi xuống lăng trì xử tử cho bản vương!" "Ngụy Vương tha mạng, tiểu nhân nói câu nào cũng là sự thật!" "Ngụy Vương tha mạng a…" Giữa những tiếng kêu gào cầu xin và than khóc kinh hoàng của tên lính, hai tên giáp sĩ to lớn vạm vỡ đã lôi hắn ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, bên ngoài vang lên tiếng la hét thảm thiết của hắn.

Những mỹ nữ mua vui trong cung điện sợ đến hoa dung thất sắc, toàn thân run rẩy.

Sát khí trong mắt Thạch Hổ càng đậm, hắn tóm lấy đầu của mỹ nữ bên cạnh rồi vặn mạnh một cái.

Rắc.

Cổ của mỹ nữ lập tức bị bẻ gãy, mắt nàng trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Các mỹ nữ xung quanh đồng tử co rút lại, càng thêm sợ hãi. "Lôi hết xuống giết đi!" Thạch Hổ ra lệnh. "Ngụy Vương tha mạng…" Nghe thấy lời Thạch Hổ, tất cả thị nữ xinh đẹp đều quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu cầu xin.

Đáng tiếc nếu cầu xin mà có tác dụng, thì đã không có nhiều người bị Thạch Hổ tra tấn đến chết như vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng tên giáp sĩ hung hãn như lang như hổ tràn vào, lôi tất cả các thị nữ xinh đẹp đang quỳ trên mặt đất đi xử tử. "Ngụy Vương, thuộc hạ xin mệnh đi bắt tướng địch, đem đầu của hắn dâng lên cho Ngụy Vương." Thạch Bân, người vừa được phong làm Chương Vũ Vương, đứng ra. "Không cần, bản vương tự mình đi!" Thạch Hổ xua tay, vẻ mặt dữ tợn: "Bản vương ngược lại muốn xem xem là kẻ nào to gan như vậy, dám đến chống đối bản vương!" Thạch Hổ giỏi cưỡi ngựa bắn cung, dũng mãnh đứng đầu ba quân, từng theo Thạch Lặc chinh chiến bốn phương, mở rộng bờ cõi, giết người vô số.

Hắn đánh trận lợi hại, nhưng mỗi lần thắng trận đều thích đồ thành diệt tộc, hung danh vang dội. "Ngụy Vương ra tay, chắc chắn sẽ bắt được!" Mọi người nịnh hót một câu rồi lũ lượt đi theo sau Thạch Hổ, hướng về phía tường thành. ...

Tương Quốc.

Kinh đô của Hậu Triệu, vì Thạch Hổ khống chế Thạch Hoằng, mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu, nơi đây đã tập trung hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ nhất của hắn.

Khi địch quân xuất hiện, hai mươi vạn đại quân đều lên tường thành, nghiêm trận chờ địch.

Thạch Hổ dẫn theo văn võ dưới trướng đến tường thành.

Chưa kịp hỏi tình hình, mặt đất đã bắt đầu rung chuyển, bụi bay mù mịt, tựa như một dòng lũ màu đen đang cuồn cuộn kéo tới.

Rầm rầm rầm!

Rầm rầm rầm!

Quan Vũ dẫn theo mười vạn Thanh Long quân đoàn, bước đều răm rắp cuốn tới.

Quân dung nghiêm trang!

Sát khí ngút trời!

Khí thế ngập trời!

Khiến cho hai mươi vạn binh sĩ tinh nhuệ trên tường thành Tương Quốc không khỏi nuốt nước bọt, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, trong lòng không hiểu sao cảm thấy một trận run rẩy và sợ hãi.

Bọn họ đều là đội quân tinh nhuệ đã theo Thạch Hổ nam chinh bắc chiến, cướp bóc gian dâm, đồ thành diệt tộc vô số, tay nhuốm đầy máu tươi, có thể gọi là đội quân sói đói.

Nhưng khi nhìn thấy Quan Vũ và mười vạn Thanh Long quân đoàn phía sau, họ giống như sói đói gặp phải hổ dữ, mà mấu chốt là đây không phải một con hổ đơn độc, mà là một bầy mãnh hổ có tổ chức.

Khí thế đó, uy áp đó, thật quá khủng khiếp. "Đây là đội quân tinh nhuệ từ đâu đến?" Thạch Hổ nhìn thấy Quan Vũ và mười vạn Thanh Long quân đoàn, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Hắn tàn bạo hiếu sát, hoang dâm vô đạo.

Nhưng hắn đã nam chinh bắc chiến nhiều năm, đã thấy qua quân đội của vô số thế lực, nhưng chưa từng thấy hay nghe nói ai có một quân đoàn hùng mạnh như vậy. "Bản vương Thạch Hổ, người tới là

ai?

Báo danh đi?" Thạch Hổ biết đây tuyệt đối không phải quân đội dưới trướng mình, nếu không phải, vậy thì chưa chắc đã là kẻ địch.

Đối mặt với một đội quân hùng mạnh như vậy, dù không sợ, nhưng hắn cũng không muốn đối đầu trực diện. "Ngươi chính là Thạch Hổ?" Mắt phượng của Quan Vũ hơi híp lại, một luồng sát khí đột nhiên dâng lên.

Hắn đã xem qua lịch sử thế giới Sinh Hóa, xem qua lịch sử thế giới Đại Minh Sùng Trinh.

Đặc biệt khi biết bí cảnh lần này là Ngũ Hồ Loạn Hoa, hắn đã đặc biệt tìm hiểu lịch sử thời kỳ này.

Cái tên Thạch Hổ, hắn nhớ rất sâu sắc.

Thạch Hổ hung tàn hiếu sát, đi đến đâu là đồ thành diệt tộc đến đó.

Thích nhất là dùng cách chôn sống để xử lý tù binh, bất kể nam nữ già trẻ đều bị chôn chung một hố.

Sau khi Thạch Hổ công hạ Thanh Châu, đã tàn sát đẫm máu, khiến cho thành Thanh Châu có mấy vạn người cuối cùng chỉ còn lại bảy trăm người sống sót.

Thạch Hổ còn đặc biệt háo sắc.

Dĩ nhiên, ham muốn sắc dục là bản tính.

Đàn ông háo sắc rất bình thường.

Nhưng sau khi Thạch Hổ lên làm hoàng đế, để gom đủ mấy vạn mỹ nữ cho hậu cung, tất cả phụ nữ trong cả nước dưới hai mươi tuổi, trên mười ba tuổi, bất kể đã kết hôn hay chưa, đều phải chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành một thành viên trong hậu cung của hắn.

Nghe được mệnh lệnh này, quan viên các nơi lập tức vì tiền đồ mà bắt đầu bận rộn, chỉ cần phát hiện cô gái nào hơi xinh đẹp một chút là lập tức đưa vào hoàng cung.

Không ít phụ nữ đã có chồng bị nhắm trúng, chồng của họ liền bị giết đi để cưỡng ép nạp vào hậu cung.

Cứ như vậy, trừ những người đã chết, cuối cùng số mỹ nữ được đưa vào cung đã lên đến hơn bốn vạn người.

Nhưng Thạch Hổ vẫn chưa thỏa mãn, thường xuyên vào ban đêm dẫn theo mấy trăm kỵ binh xông thẳng vào nhà một vị đại thần nào đó, cưỡng hiếp vợ con, cháu gái của họ.

Thậm chí có lúc thấy ni cô xinh đẹp cũng mặc kệ chốn Phật môn thanh tịnh, cưỡng ép giao hoan với họ rồi giết chết.

Càng tàn độc hơn, Thạch Hổ còn thường xuyên cho các cung nữ, phi tần xinh đẹp tắm rửa trang điểm xong, rồi đem họ ra chém đầu, đầu được đông lạnh rồi trang điểm lại, đặt lên đĩa cho hắn cùng các đại thần chuyền tay nhau xem.

Tàn bạo hơn nữa, đó là trong yến tiệc, hắn cho gọi một đám ca kỹ đến múa hát, sau đó cưỡng hiếp họ.

Rồi ra lệnh xẻ thịt họ, trộn lẫn với thịt bò cừu để làm thức ăn.

Thậm chí có lúc còn moi thịt từ trên người nạn nhân còn sống để ăn sống.

Tàn bạo đến mức này, thật khiến người ta phẫn nộ. "Không sai, bản vương chính là Thạch Hổ, ngươi là ai?" Thạch Hổ nhíu mày hỏi. "Một con súc sinh không có nhân tính, cũng xứng biết tên của mỗ gia sao!" Quan Vũ một tay vuốt râu dài, trong vẻ ngạo nghễ mang theo sự khinh thường sâu sắc, ánh mắt khinh bỉ và sát khí lạnh lẽo. "Tìm chết!" Thạch Hổ đại nộ.

Hắn tuy e ngại Thanh Long quân đoàn của Quan Vũ, nhưng hắn chưa từng chứng kiến sự khủng bố của họ.

Tin tức Thạch Sinh bị tiêu diệt trước đó do Quan Vũ hành quân quá nhanh nên vẫn chưa truyền đến.

Hắn có hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ ở đây, lại là bên phòng thủ.

Dù quân đoàn của Quan Vũ có tinh nhuệ đến đâu thì sao? "Bắn tên!" "Bắn!" "Bắn chết hắn, thưởng nghìn vàng, trăm mỹ nữ, quan thăng ba cấp!" Thạch Hổ rút bội kiếm, chỉ vào Quan Vũ gầm lên.

Chương 63

Vù vù vù vù!

Trong nháy mắt, cung như sấm sét kinh hoàng, tên như mưa trút xuống, bao phủ lấy Quan Vũ và Thanh Long quân đoàn. "Thanh Long chiến trận, khởi!" Trong mắt Quan Vũ lóe lên một tia khinh thường, thân hình bay lên không trung. "Phong!" "Phong!" "Đại phong!" Mười vạn chiến sĩ Thanh Long quân đoàn đồng thanh gầm lên, vô tận huyết khí, sát khí, chiến ý ngưng tụ thành một con thanh long dài trăm trượng.

Vô tận vĩ lực gia thân, thanh long lơ lửng sau lưng, tôn lên Quan Vũ như một vị chiến thần giáng thế, thần uy không thể địch nổi.

Chỉ thấy, cơn mưa tên dày đặc như hạt mưa khi bay đến trước mặt Quan Vũ liền đồng loạt dừng lại, không thể tiến thêm một tấc. "Phá!" Theo một tiếng quát trầm của Quan Vũ, thanh long gầm thét, một luồng cự lực vô biên ầm ầm bùng nổ.

Tất cả mũi tên bay về phía Quan Vũ và Thanh Long quân đoàn lập tức bị chấn bay, và còn bay ngược về phía quân đội của Thạch Hổ trên tường thành với tốc độ nhanh hơn. "???" "!!!" Trong chốc lát, tất cả mọi người đồng tử co rút, da đầu tê dại, thân thể run rẩy, kinh hãi đến tột cùng!

Mẹ nó chứ, sao có thể như vậy được?

Chẳng lẽ đối phương là thần tiên? ...

Giờ khắc này, tất cả quân thủ trên tường thành Tương Quốc đều chấn động, kinh hoàng, hãi hùng, không thể tin nổi.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn vượt ra ngoài sức tưởng tượng

của họ.

Mũi tên họ bắn ra lại bị chấn ngược trở lại!

Ngươi có tin được không?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, dù có đánh chết họ cũng không tin vào chuyện kỳ lạ đến vậy.

Đây đã không còn là sức người có thể làm được.

Đây là thần, là ma quỷ.

Vù vù vù...

Vô số mũi tên bay ngược trở lại, binh lính trên tường thành Tương Quốc còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị mũi tên xuyên thủng, kéo theo từng đóa huyết hoa chói mắt.

A a a!!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, làm cho Thạch Hổ đang chấn động không nói nên lời bừng tỉnh, lập tức gầm lớn: "Thuẫn bài binh tiến lên!" "Chặn lại!" "Chặn lại!" Thạch Hổ không hổ là kẻ tàn nhẫn từng trải trăm trận, tuy chấn động trước sự hùng mạnh của Quan Vũ và Thanh Long quân đoàn, nhưng vẫn không hề sợ hãi lùi bước, vội vàng tổ chức quân thủ kháng cự. "Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức!" Quan Vũ cười khẩy, Thanh Long Yển Nguyệt Đao từ từ giơ lên, dưới sự gia trì của Thanh Long chiến trận từ mười vạn đại quân, đao khí màu xanh kinh khủng ngưng tụ thành hình.

Mười trượng... trăm trượng...

Ánh mắt của Thạch Hổ, Thạch Bân và những người khác lập tức bị cảnh tượng rung động lòng người này thu hút.

Bọn họ trợn trừng mắt, ánh mắt di chuyển theo sự ngưng tụ của đao khí.

Ngẩng đầu, ngẩng đầu, lại ngẩng đầu.

Cổ của họ dường như sắp gãy vì ngước lên.

Đao khí màu xanh kéo dài đến ba trăm trượng mới miễn cưỡng dừng lại, ngay cả mây trên trời cũng bị đâm thủng.

Đao khí màu xanh ba trăm trượng ngưng tụ, tỏa ra khí thế sắc bén vô thượng có thể phá núi, vỡ thành, dường như ngay cả bầu trời cũng sắp bị chém đôi.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Đứng ngây như phỗng.

Can đảm vỡ nát, hồn bay phách tán.

Trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận, linh hồn điên cuồng run rẩy, toàn thân lạnh toát, hai chân run rẩy như bị động kinh. "Sao có thể?" "Sao lại thế này?" Thạch Hổ sụp đổ, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn mới vừa lên làm Thừa tướng, làm Ngụy Vương, mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu.

Hắn sắp được làm hoàng đế rồi, trở thành người tôn quý nhất, quyền thế nhất thiên hạ.

Một lời có thể quyết định sinh tử của trăm vạn người.

Mỹ nữ trong thiên hạ mặc cho hắn hưởng dụng.

Nhưng tại sao?

Tại sao lại xuất hiện một người như vậy?

Một quân đoàn như vậy?

Lẽ nào trời muốn diệt hắn?

Xoẹt.

Đao khí ba trăm trượng chém xuống từ không trung.

Đao khí tung hoành ba vạn dặm.

Ầm ầm ầm!

Đại địa rung chuyển, đá vụn bay tung tóe.

Vết đao kinh hoàng kéo dài từ cửa đông Tương Quốc đến tận cửa tây, cả thành Tương Quốc trực tiếp bị Quan Vũ chém làm hai, giống như được rẽ ngôi giữa.

Tường thành ầm ầm sụp đổ. "A!" "Trời ơi!" "Đây còn là người sao?" Thạch Hổ và những kẻ sống sót khác kinh hô, hít một hơi khí lạnh, kinh hãi đến tột cùng, đôi mắt đỏ ngầu vì sợ hãi nhìn chằm chằm vào vết đao vô tận kia.

Chấn động.

Cực độ chấn động.

Sợ hãi.

Vô biên sợ hãi.

Một đao, chỉ một đao.

Cả thành Tương Quốc lại bị chém làm đôi.

Quá khủng khiếp.

Quá đáng sợ.

Không phải người.

Tất cả mọi người đều sụp đổ.

Bất kể là Thạch Hổ hay binh lính bình thường, đối mặt với sức mạnh phi nhân loại như vậy, họ căn bản không thể nảy sinh dù chỉ một tia ý chí phản kháng. "Đây là tiên nhân!" "Đều tại Ngụy Vương tàn nhẫn khát máu, bạo ngược vô đạo, mới chọc giận tiên nhân trừng phạt!" "Thần tiên tha mạng!" "Đừng giết tôi!" "Chúng tôi đều là nghe

lệnh hành sự, bị ép buộc!" "Hu hu...

Mẹ ơi..." "Tôi muốn về nhà!" Tinh thần sụp đổ, quân thủ vứt bỏ vũ khí, có người quỳ xuống đất cầu xin, có người chạy trốn tứ tán. "Xong rồi!" Thạch Hổ ngây như phỗng, như thể mất hồn. "Giết!" "Phàm kẻ dị tộc cầm binh khí, giết không tha!" Quan Vũ mặt không biểu cảm, giọng nói lạnh lùng túc sát vang vọng khắp ba quân, mười vạn Thanh Long quân đoàn lập tức dừng chiến trận, gầm thét xông vào thành Tương Quốc.

Tường thành đã sụp đổ, không còn chút trở ngại nào.

Huống hồ đối với Thanh Long quân đoàn mà người người đều sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, tường thành đối với họ chẳng khác gì không khí, nhẹ nhàng là có thể nhảy qua.

Họ xông vào thành, phàm là dị tộc cầm vũ khí đều bị chém giết.

Thạch Hổ, Thạch Bân và các dị tộc cao tầng khác cũng bị áp giải đến trước mặt Quan Vũ. "Lôi xuống, lăng trì xử tử." Quan Vũ nhìn Thạch Hổ và những người khác, đặc biệt là khi nghĩ đến những việc Thạch Hổ đã làm, sát ý trong mắt không kìm được mà tuôn trào.

Đám súc sinh này, có thể nói là chết vạn lần cũng không hết tội.

Dù có lăng trì, cũng là quá hời cho chúng rồi. "Vâng, Tướng quân!" Từng tên binh sĩ cười gằn lôi Thạch Hổ và những người khác đi, họ đều biết những hành vi súc sinh táng tận lương tâm mà Thạch Hổ và đồng bọn đã làm.

Đối với chúng, họ sẽ không có chút nương tay nào.

Không lăng trì ba nghìn nhát, khó nguôi mối hận trong lòng.

Ngày hôm đó, Tương Quốc đầu người lăn lóc, một trong Ngũ Hồ là Yết tộc bị Quan Vũ tiêu diệt.

Cùng lúc đó, Hán Nô, Đường Ti, Khương, Để bốn bộ lạc Hồ nhân lớn cùng các bộ lạc nhỏ khác cũng bị Lữ Bố, Trương Phi, Vương Tiễn, Lý Tín, Mông Điềm dùng thế thu phong tảo lạc diệp quét sạch.

Con cháu Long quân bị biến thành nô lệ và thức ăn một lần nữa đứng lên. "Cảm tạ Thiên Đế vĩ đại!" "Cảm tạ Thiên Đế chí cao vô thượng!" "Cảm tạ Thiên Đế cứu khổ cứu nạn, cứu chúng con ra khỏi nước sôi lửa bỏng…" Trong thế giới Ngũ Hồ Loạn Hoa, vô số tử dân Long quân mừng đến phát khóc, dập đầu lạy tạ, đối với Doanh Huyền tràn ngập vô tận cảm kích và tín ngưỡng.

Chỉ khi trải qua địa ngục, mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp của thiên đường.

Rất nhiều phụ nữ đã tận mắt chứng kiến bạn bè của mình bị dị tộc cưỡng hiếp lăng nhục, cuối cùng còn bị giết chết, coi như thức ăn.

Nỗi kinh hoàng đó, còn đáng sợ hơn cả địa ngục.

Nếu không phải Thiên Đế thần binh thiên giáng, cuối cùng họ cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị lăng nhục và ăn thịt. ...

Đại Tần Trung Ương Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, Doanh Huyền cảm nhận được vô tận tín ngưỡng chi lực hội tụ về, lười biếng mở mắt, xuyên qua vô tận hư không, nhìn thấy thế giới phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Nhìn vô số tử dân Long quân được cứu vớt.

Nhìn vô số dị tộc phải trả giá bằng máu cho những hành vi tàn bạo của mình, Doanh Huyền thở ra một hơi dài.

Tâm trạng tốt lên không ít. "Thiên Đế, để nô tỳ xoa bóp cho ngài!" Đại Tư Mệnh đang hầu hạ bên cạnh thấy Doanh Huyền mở mắt, vội

vàng lên tiếng, giọng nói dịu dàng như chị gái nhà bên, vừa trưởng thành quyến rũ, lại khuấy động lòng người. "Ừ!" Doanh Huyền khẽ 'ừ' một tiếng, cũng không từ chối sự phục vụ của Đại Tư Mệnh.

Trong mắt Đại Tư Mệnh lóe lên một tia vui mừng, đôi tay ngọc thon dài nhẹ nhàng nâng đầu Doanh Huyền lên, đặt vào bộ ngực cao ngất của nàng.

Đôi tay của nàng vì tu luyện Âm Dương Hợp Thủ Ấn mà trở nên đỏ rực như lửa, lại hiện lên những hoa văn màu bạc kỳ dị, vô cùng quỷ dị.

Nhưng đối với Doanh Huyền thì không có ảnh hưởng gì, thậm chí còn có một loại dụ hoặc khác lạ.

Hơn nữa Đại Tư Mệnh vốn là Hỏa bộ trưởng lão của Âm Dương gia, tu luyện Hỏa hệ Âm Dương thuật, hai tay tự mang chức năng gia nhiệt.

Khi xoa bóp cho người khác, nhiệt độ được khống chế tự nhiên.

Tay nghề rất tốt.

Doanh Huyền rất thích. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa." "Phần thưởng: Thú cưng hồng hoang dị chủng Thực Thiết Thú con non một con." "Chỉ thưởng một con thú cưng thôi sao?" Doanh Huyền bĩu môi, không ngờ một phó bản lớn như vậy mà phần thưởng lại keo kiệt thế.

Nhưng phó bản này cũng không mạnh.

Một con hồng hoang dị chủng cũng không tệ. "Nhận." Doanh Huyền ý niệm vừa động, trước ngực lập tức nặng trĩu, chỉ thấy một con thú đen trắng xen kẽ, tròn vo, to bằng quả bóng đá hiện ra.

Đôi mắt to đen ngốc manh nhìn Doanh Huyền, loạng choạng đứng dậy. "Hử?

Thực Thiết Thú?" Đại Tư Mệnh nhìn sang, thấy trước ngực Doanh Huyền có thêm một con Thực Thiết Thú, tuy có chút bất ngờ nhưng không hề kỳ lạ.

Chương 64

Thiên Đế thần thông quảng đại, kiếm một con Thực Thiết Thú là chuyện quá đơn giản.

Chỉ liếc nhìn một cái, Đại Tư Mệnh liền thu hồi ánh mắt, chuyên tâm xoa bóp đầu cho Doanh Huyền.

Nàng còn cố ý sử dụng thủ pháp xoa bóp của cầu thị.

Là một sát thủ vô tình tàn nhẫn, Thực Thiết Thú con non tuy dễ thương, nhưng đối với nàng không có sức hấp dẫn. "Tiểu gia hỏa, gọi ngươi là Cổn Cổn đi!" Doanh Huyền vuốt ve mấy lần tiểu đông tây đang bò qua bò lại trên ngực mình, đặt cho nó một cái tên vừa phù hợp lại vừa đại chúng. "Y nha… y nha…" Cổn Cổn hai cái chân nhỏ vẫy vẫy, dường như đang kháng nghị.

Doanh Huyền cười cười gật đầu: "Không tệ, xem ra ngươi rất hài lòng với cái tên này!" Cổn Cổn: "..." Cút!

Cút ngay cho Lão tử!

Không để ý đến sự kháng nghị của tiểu gia hỏa, Doanh Huyền một tay tùy ý vuốt mèo — gấu trúc lớn, ý thức tiến vào Tối Cường Phó Bản Hệ Thống. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan mười phó bản, đạt thành tựu 'Phó bản tiểu đạt nhân', có thể định hướng làm mới các phó bản liên quan đến những phó bản đã thông quan!" Doanh Huyền mắt sáng lên, cuối cùng cũng đợi được chức năng này.

Thông qua phó bản Long Kỵ Sĩ, hắn có thể định hướng làm mới phó bản Thần Điêu.

Thông qua phó bản Lăng Vân Quật, hắn có thể định hướng làm mới phó bản Phong Vân.

Thông qua phó bản Mật Thất Đấu La, hắn có thể tưởng tượng làm mới phó bản Đấu La.

Còn có phó bản Quang Minh Đỉnh, phó bản Đấu Phá Ma Thú Sơn Mạch. "Ta nên chọn cái nào trước đây?" Doanh Huyền trầm tư suy nghĩ. ... "Long Kỵ Sĩ, Lăng Vân Quật, Quang Minh Đỉnh, Mật Thất Đấu La, Ma Thú Sơn Mạch, Phi Bồng..." Ý thức của Doanh Huyền lướt qua từng phó bản liên quan có thể định hướng làm mới, hơi trầm ngâm rồi nói: "Làm mới phó bản liên quan Lăng Vân Quật!" Doanh Huyền không quá rối rắm, dù sao những phó bản này sớm muộn gì cũng sẽ công lược.

Chọn cái nào trước cũng được. "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được các phó bản liên quan Lăng Vân Quật: Phó bản Phong Vân, phó bản Thiên Hạ Hội, phó bản Vô Song Thành, phó bản Vô Thần Tuyệt Cung, phó bản Thiên Môn, phó bản Võ Vô Địch, phó bản Tiếu Tam Tiếu..." "Mẹ nó!" Nhìn mấy trăm phó bản liên quan hiện ra, Doanh Huyền không nhịn được mà văng tục.

Đồng thời hắn cũng nhận được thông tin liên quan.

Phó bản Phong Vân là chủ thể, về cơ bản bao gồm tất cả các phó bản khác.

Nếu chọn phó bản Phong Vân, những phó bản trùng lặp sau này sẽ biến mất.

Nếu chọn những phó bản sau, ví dụ như phó bản Thiên Hạ Hội, sau khi hoàn thành phó bản Thiên Hạ Hội rồi mới chọn phó bản Phong Vân, thì bên trong sẽ không có phần của phó bản Thiên Hạ Hội nữa. "Như vậy cũng không tệ, với những phó bản mạnh, có thể hoàn thành các phó bản nhỏ bên trong trước, sau đó mới công lược phó bản lớn." Doanh Huyền khẽ gật đầu, còn về phó bản liên quan đến Lăng Vân Quật lần này, hắn trực tiếp chọn phó bản Phong Vân.

Phó bản Phong Vân không tính là mạnh, không cần phải làm nó trở nên rời rạc.

Sau khi chọn xong phó bản, Doanh Huyền không lập tức triệu kiến Doanh Chính và những người khác, ánh mắt hắn nhìn về phía phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa vừa mới thông quan.

Sau khi thông quan, Doanh Huyền tự động nắm giữ phó bản, trở thành Phó bản chi chủ.

Hắn ý niệm vừa động, phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa liền xuất hiện trên bầu trời thế giới Đại Tần.

Ầm ầm ầm.

Trong nháy mắt, phong vân biến sắc, sấm sét vạn quân, vô tận hào quang cuộn trào, tử khí đông lai, vô tận dị tượng bao phủ toàn bộ thế giới.

Tử dân thế giới Đại Tần đã trải qua mấy lần, đối với chuyện này đã quen thuộc, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng tu luyện, ngưng thần tĩnh khí, nghênh đón cơ duyên sắp tới.

Còn bách tính của thế giới Ngũ Hồ Loạn Hoa thì lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy, mặc dù đã nghe nói về sự tích của Thiên Đế, nhưng vẫn không khỏi hoảng sợ bất an.

Bọn họ lần lượt phủ phục trên mặt đất, cầu nguyện Thiên Đế bảo hộ.

Theo sự khống chế của Doanh Huyền, phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa dung nhập vào thế giới chủ Đại Tần, thế giới phó bản Ngũ Hồ Loạn Hoa có thể nói là trời long đất lở.

Nhưng dưới sự chưởng khống của Doanh Huyền, vị thế giới chi chủ này, tất cả sinh linh bên trong đều không bị tổn hại chút nào, chỉ cảm giác mặt đất rung chuyển một chút.

Mà điều họ không biết là, chỉ trong khoảnh khắc mặt đất rung chuyển, khối đại lục mà họ đang ở đã dung nhập vào một tinh thần trong thế giới chủ Đại Tần.

Ầm ầm ầm.

Cùng với một thế giới dung nhập, đại đạo pháp tắc và bản nguyên dung hợp, toàn bộ thế giới Đại Tần rung chuyển, không gian trở nên mạnh hơn, thể tích lớn hơn.

Vô tận linh khí như thủy triều phun trào.

Ngũ Hành Thánh Thụ, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ rung rinh, dường như đang hoan hô nhảy múa.

Giữa thiên địa đạo âm lượn lờ, hào quang vạn trượng.

Vô số võ giả nín thở ngưng thần, nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này, cảm thụ pháp tắc đạo vận của thiên địa, nâng cao tu vi, tích lũy nội tình.

Gầm!

Đúng lúc này, một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang vọng cửu tiêu, chỉ thấy một con khí vận kim long dài mấy trăm trượng bay vút lên, lượn lờ trên bầu trời thế giới Đại Tần, bay lượn gào thét.

Cùng lúc đó.

Thành Hàm Dương, trong hoàng cung, thân ảnh Doanh Chính đột nhiên bay vút lên trời, quanh thân từng đạo kim sắc chân long chi khí bao quanh, tỏa ra khí tức uy áp tứ hải, chấn nhiếp bát hoang. "Đây...

đây là..." "Đây là khí tức kinh khủng vượt qua Tứ giai Lục Địa Thần Tiên!" "Thủy Hoàng Đế bệ hạ đã tấn thăng Ngũ giai!" "Trời ơi, bệ hạ sao lại nhanh như vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất, Tuân Tử, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, bốn cường giả đỉnh cao của thế giới Đại Tần

trợn trừng mắt, ánh mắt chấn động mang theo sự ngưỡng mộ sâu sắc.

Bọn họ liều sống liều chết, bây giờ vẫn còn đang lặn ngụp ở cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, vậy mà Doanh Chính lại lặng lẽ vượt qua họ rồi.

Không còn cách nào khác.

Doanh Chính là Thủy Hoàng Đế, tu luyện khí vận chi pháp mà Doanh Huyền ban cho, Đại Tần đế quốc càng mạnh, Doanh Chính càng mạnh.

Bọn họ tự nhiên không thể so sánh được. "Đây chính là sức mạnh của Ngũ Giai Võ Đạo Kim Đan sao?" Doanh Chính đứng giữa hư không, nhìn xuống thế giới Đại Tần, không kìm được mà nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, trong lòng hào khí ngút trời.

Giờ khắc này, hắn có cảm giác có thể dời non lấp biển, bắt sao hái trăng, không gì là không thể.

Đương nhiên, dời non lấp biển không thành vấn đề, bắt sao hái trăng vẫn còn hơi kém.

Không gì là không thể chính là ảo giác! "Không biết Thiên Đế là cảnh giới gì?" Doanh Chính không kìm được mà nhìn về phía Thiên Cung trên cao.

Mặc dù tu vi của hắn đã đại tiến, thực lực bùng nổ, nhưng hắn biết rất rõ, trước mặt Doanh Huyền, hắn và một người phàm không có gì khác biệt.

Trong lúc hắn đang mạnh lên, Doanh Huyền tuyệt đối mạnh lên nhanh hơn hắn.

Hắn đoán không sai.

Hắn là Thủy Hoàng Đế của Đại Tần, Đại Tần đế quốc mạnh lên, hắn cũng sẽ mạnh theo.

Nhưng Doanh Huyền là thế giới chi chủ của thế giới Đại Tần.

Thế giới Đại Tần mạnh lên, Doanh Huyền sẽ mạnh lên.

Mà Đại Tần đế quốc chỉ là một phần của thế giới Đại Tần, sự chênh lệch giữa hai bên có thể tưởng tượng được.

Huống hồ Doanh Huyền còn có quyền hành của Thiên Đế và quyền hành của thế giới chi chủ, thậm chí còn có cả hack hệ thống.

Căn bản không thể so sánh! ...

Lúc này.

Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền nằm trên ghế mây dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, nghe âm thanh vang lên trong đầu, tâm trạng vui vẻ. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi cảm nhận được khí vận Đại Tần tăng cường, tâm trạng kích động, tốc độ tu luyện tăng gấp trăm lần!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi luyện thành Đại Gào Thét Thuật!" (Pháp môn âm sát tối cao của Long tộc, âm ba cuồn cuộn nổi lên, chấn vỡ cả không gian, ngưng tụ thành ngàn vạn đao thương thiết kỵ, kim qua thiết mã, khí nuốt vạn dặm, càn khôn đảo lộn, giang sơn vỡ nát, âm ba vừa vào não hải, liền chấn nát cả linh hồn.

Một tiếng long ngâm có thể nhiếp phục vạn linh.) "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi luyện thành Đại Luyện Bảo Thuật!" (Căn nguyên đạo thuật của mọi phương pháp luyện chế bảo bối, có thể phá trừ mọi cấm pháp của bảo bối, cũng có thể luyện chế pháp bảo.) "Đại Luyện Bảo Thuật?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, trước đó thông quan phó bản Phi Bồng, hắn nhận được một khối Vạn Đạo Tử

Kim, là dược liệu cực phẩm để luyện chế thần binh lợi khí.

Vừa hay có thể thử uy năng của Đại Luyện Bảo Thuật.

Vù.

Doanh Huyền lật tay, một khối khoáng thạch màu tím vàng khắc vô số đạo văn thần bí hiện ra từ hư không, đạo vận cuộn trào, ảo diệu vô cùng, dường như có thể dung nạp thiên địa vạn đạo, vô cùng thần kỳ. "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh có khả năng hải nạp bách xuyên, dung nạp thiên địa vạn đạo, dùng Vạn Đạo Tử Kim làm dược liệu luyện khí là thích hợp nhất!" Doanh Huyền trong mắt mang theo sự mong đợi, Đại Luyện Bảo Thuật được thúc đẩy, một đạo quang mang thần bí mộng ảo hiện ra, từng phù văn thần bí bay ra, như những con nòng nọc chui vào bên trong Vạn Đạo Tử Kim.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu, không biết đã dung nhập bao nhiêu phù văn.

Vạn Đạo Tử Kim trước mặt Doanh Huyền từ từ bắt đầu thay đổi, từ hình khối vuông ban đầu, biến thành hình dải, cuối cùng ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu tím vàng.

Chỗ chắn tay như hai đầu rồng đang gầm thét, thân kiếm khắc những văn lộ thần bí, tràn ngập huyền ảo vô tận, có thể hút tâm thần của người ta vào trong đó.

Doanh Huyền đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, một cảm giác huyết mạch tương liên, hoàn mỹ phù hợp dâng lên trong lòng, như cánh tay chỉ huy. "Cứ gọi là Thiên Đế Kiếm đi!" Nói xong, Doanh Huyền thuận tay vung một cái.

Ong!

Không gian nứt ra, lộ ra một khe hở đen kịt.

Đây là Đại Thiết Cát Thuật.

Doanh Huyền đã đem tất cả các loại thần thông phù văn trong Tam Thiên Đại Đạo mà mình đã luyện thành khắc vào trong Thiên Đế Kiếm, khi thi triển không chỉ tiện lợi nhanh chóng, mà uy lực còn tăng gấp bội.

Sau này khi Tam Thiên Đại Đạo đều được khắc vào Thiên Đế Kiếm, Thiên Đế Kiếm chắc chắn sẽ lột xác trở nên mạnh mẽ và đáng sợ hơn. "Đúng rồi, còn có cái này!" Doanh Huyền lấy ra Tuyết Ẩm Đao nhận được trong phó bản Lăng Vân Quật trước đó, đặt Thiên Đế Kiếm lên trên nó.

Tức thì, một luồng lực thôn phệ kinh khủng tuôn ra, tinh hoa trong Tuyết Ẩm Đao nhanh chóng trôi đi, không ngừng dung nhập vào Thiên Đế Kiếm.

Thiên Đế Kiếm ngày càng mạnh mẽ, còn Tuyết Ẩm Đao thì dần dần ảm đạm vô quang.

Khi luồng tinh hoa cuối cùng dung nhập vào Thiên Đế Kiếm, Tuyết Ẩm Đao trực tiếp hóa thành bụi phấn, tan biến theo gió. "Tuyết Ẩm Đao được luyện chế từ Bạch Lộ, một trong bốn viên kỳ thạch mà Nữ Oa vá trời để lại, cũng là một bảo vật không tồi!" Doanh Huyền ngắm nghía thanh Thiên Đế Kiếm sau khi đã thôn phệ Tuyết Ẩm Đao, hài lòng gật đầu. "Thế giới Phong Vân còn có ba viên kỳ thạch khác, lần lượt là Hắc Hàn, Băng Phách và Thần Thạch." "Bây giờ đã làm mới phó bản Phong Vân!" "Vừa hay kiếm về làm chất dinh dưỡng cho Thiên Đế Kiếm!" ... "Hít!" "Đây là tiên giới sao?" "Hít một hơi thôi mà đã cảm thấy mọi mệt mỏi toàn thân tan biến, tinh thần sảng khoái gấp trăm lần, tràn đầy sức mạnh!" Nhiễm Mẫn trợn to hai mắt, tham lam hít thở không khí xung quanh, hệt như bà Lưu tiến vào Đại Quan Viên, cảm giác mọi thứ đều thật mới lạ.

Căng thẳng.

Kích động.

Lúng túng.

Hưng phấn. "Ha ha ha, tiểu tử nhà ngươi nói không sai!" Giọng nói oang oang vang lên, Trương Phi đưa tay vỗ mạnh lên vai Nhiễm Mẫn, cười lớn nói: "Nơi này trước kia không phải tiên giới, nhưng sau khi Thiên Đế xuất hiện, nơi này chính là tiên giới!" "Nơi đó là chỗ ở của Thiên Đế sao?" Nhiễm Mẫn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Có thể thấy trên đỉnh tầng mây, từng tòa thiên cung khổng lồ thần thánh nguy nga, tiên quang bao phủ, đẹp đến lộng lẫy. "Không sai!" Trương Phi nhìn thiên cung trên mây, trong mắt mang theo một tia khao khát: "Đó chính là thiên cung do Thiên Đế khai tịch, cũng không biết lão Trương ta có cơ hội lên đó không!" Trương Phi bất giác nắm chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu.

Trở nên mạnh mẽ.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ.

Sau này mới có cơ hội.

Thực ra Thiên Đình do Doanh Huyền khai tịch không phải là không tuyển người, chỉ là hiện tại thế giới Đại Tần vẫn còn rất yếu, người đạt tới Tứ giai Lục Địa Thần Tiên cũng không có mấy ai.

Tuyển lên cũng chẳng có tác dụng gì.

Mà người dưới Tứ giai thì không thể phi hành, đưa lên Thiên Đình làm thiên binh cũng không đủ tư cách.

Mặc dù Doanh Huyền không nói ra, nhưng trong lòng mọi người đều có suy đoán.

Chương 65

Muốn đến Thiên Đình, ít nhất phải đạt tới Tứ giai.

Nếu không thiên binh thiên tướng của Thiên Đình lại không biết bay, chẳng phải là trò cười sao? "Trương đại ca thiên phú dị bẩm, chiến lực siêu quần, sau này nhất định có thể được xếp vào tiên ban, trở thành một vị Vô Song Thần Tướng!" Nhiễm Mẫn nghe vậy, nhìn Trương Phi cười nói. "Vẫn là tiểu tử nhà ngươi biết nói chuyện!" Trương Phi mặt mày tươi rói, lòng như hoa nở.

Vô Song Thần Tướng!

Hắn, Trương Phi, nhất định có thể trở thành Vô Song Thần Tướng.

Nhưng khi nghĩ đến tên gia nô ba họ kia, trong mắt Trương Phi bất chợt lóe lên một tia âm u, nắm đấm vang lên tiếng răng rắc, trong lòng thầm nghĩ: "Ta nhất định sẽ đánh bại tên gia nô ba họ đó!" Không nghĩ nhiều nữa, Trương Phi vỗ vai Nhiễm Mẫn nói: "Tiểu tử nhà ngươi cũng không tệ, trời sinh thần lực, cố gắng tu luyện, sau này tiền đồ vô lượng!" "Trương đại ca quá khen rồi!" Nhiễm Mẫn khiêm tốn đáp.

Trương Phi xua tay, nói: "Được rồi, bây giờ ngươi hãy lên Trí Võng đăng ký trước, sau đó mới dễ dàng nhận phúc lợi của Đại Tần!" "Phúc lợi?" Mắt Nhiễm Mẫn sáng lên, cả người đều hưng phấn.

Trước đó, hắn đã được chứng kiến sự đáng sợ của Trương Phi và quân đoàn dưới trướng của ông, quả thực như thần như ma.

Hắn trời sinh thần lực, có dũng vạn phu bất đương.

Nhưng một tiểu binh bất kỳ dưới trướng Trương Phi cũng có thể dễ dàng nghiền ép hắn.

Sau khi đầu hàng, hắn mới biết binh sĩ Đại Tần, thậm chí tất cả người dân Đại Tần đều được Thiên Đế ban cho thần dược — Nhị Giai Cơ Nhân Dược Tề.

Thực lực ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Sau khi biết những thông tin này, trong lòng hắn vẫn luôn canh cánh.

Không chút chậm trễ, Nhiễm Mẫn lập tức dưới sự chỉ đạo của Trương Phi, đăng ký thông tin, sau đó đến địa điểm chỉ định để nhận phúc lợi tân thủ.

Một bình Nhị Giai Cơ Nhân Dược Tề.

Một môn Long Cân Hổ Cốt Quyền.

Nhưng Long Cân Hổ Cốt Quyền cần phải đến thế giới giả lập để nhận và học tập, vì ở đó có video thị phạm quyền pháp do Doanh Huyền để lại, dễ học và lĩnh ngộ tinh túy hơn. "Thế giới hư nghĩ, thật quá thần kỳ!" "Thiên Đế thật quá vĩ đại, thần thông vô lượng, pháp lực vô biên!" "Không ngờ ta ở hậu thế cũng có chút danh tiếng, nhưng vẫn là Trương đại ca lợi hại, Đào Viên tam kết nghĩa, danh thùy thiên cổ!" "…" Nhiễm Mẫn đi theo Trương Phi, kiến thức sự thần kỳ của thế giới Đại Tần, cả ngày chìm trong chấn động.

Không chỉ Nhiễm Mẫn, mà các bá tánh từ thế giới Ngũ Hồ Loạn Hoa mới dung nhập vào cũng như vậy.

Nhưng bá tánh bình thường thì không có đãi ngộ như Nhiễm Mẫn.

Họ đều được tập trung đăng ký, sau đó nhận phúc lợi tân thủ.

Chỉ cần đăng ký xong, sẽ có quản gia trí năng túc trực hai mươi bốn giờ chỉ đạo và sắp xếp, đảm bảo không xảy ra chút hỗn loạn nào.

Và ngay khi bá tánh của thế giới Ngũ Hồ Loạn Hoa dung nhập vào

thế giới Đại Tần, đắm chìm trong sự thần kỳ của thế giới hư nghĩ và Trí Võng, một thông báo chính thức xuất hiện trên tài khoản Trí Võng của mỗi người, đồng thời cũng được treo trên trang chủ của Trí Võng. 【Thủy Hoàng Đế chiếu lệnh: Thiên Đình sơ kiến, bách phế đãi hưng, đắc Thiên Đế thụ mệnh, tuyển thủ tú nữ nhập Thiên Đình đương trị, phàm hữu ý giả, khả báo danh tham tuyển】 【Yêu cầu một: Thân gia trong sạch, hình tượng tốt, là nữ tử còn trong trắng】 【Yêu cầu hai: Thiên phú xuất chúng】 【Yêu cầu ba …】 Soạt!

Trong chốc lát, toàn mạng sôi trào.

Thiên hạ sôi trào. "Trời ơi, Thiên Đế bệ hạ tuyển tú nữ vào cung?

Tốt quá rồi, ta phải báo danh!" "Yêu cầu này xem ra cũng không khó, ta muốn báo danh, ta nhất định có thể được chọn!" "Lầu trên tỉnh lại đi, đây chỉ là yêu cầu thấp nhất thôi!" "Phải biết Thiên Đế tuyển tú, chỉ cần là nữ tử phù hợp yêu cầu e rằng đều sẽ báo danh tham gia, cạnh tranh thế nào có thể tưởng tượng được không?" "Hiện nay thế giới Đại Tần đã dung hợp các bí cảnh Tam Quốc, Sinh Hóa, Đại Minh Sùng Trinh, Ngũ Hồ Loạn Hoa, dân số hơn một trăm triệu, nữ tử phù hợp yêu cầu không có một triệu cũng có tám mươi vạn!" "Tiếc là không nói rõ số lượng cuối cùng, hy vọng danh ngạch có thể nhiều một chút!" … Trên mạng một mảnh sôi trào, còn trên giao diện trang web báo danh tuyển tú, số người báo danh tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một trăm.

Năm trăm.

Một vạn.

Mười vạn. … Một triệu.

Chưa đến một phút, số người báo danh đã đạt đến con số một

triệu đáng sợ. … Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Chính và Hồng Hậu đến trước mặt Doanh Huyền, báo cáo về việc tuyển tú. "Ngươi đến đúng lúc lắm, trẫm vừa mở thêm một bí cảnh mới!" Doanh Huyền nhìn Doanh Chính, nói: "Bí cảnh lần này có liên quan đến bí cảnh Lăng Vân Quật trước đó, đến thiên cung trong thế giới hư nghĩ đi, trẫm sẽ nói sơ qua cho ngươi thông tin liên quan." "Vâng, Thiên Đế!" Doanh Chính mừng rỡ, không ngờ lại có bí cảnh mới.

Xem ra Thiên Đế nói có rất nhiều bí cảnh là thật.

Chỉ cần họ công lược xong một cái, sẽ có cái mới cho họ.

Không chút chậm trễ, Doanh Chính lập tức tiến vào thế giới hư nghĩ, đồng thời thông báo cho các văn võ Đại Tần tương ứng.

Rất nhanh, chưa đến một phút sau, văn võ Đại Tần đã tề tựu đông đủ tại thiên cung trong thế giới hư nghĩ. "Bệ hạ, lần này triệu tập chúng thần có việc gì?" "Lẽ nào là chuyện tuyển tú?" "Cháu gái ta năm nay mười tám, văn tài xuất chúng, thiên phú dị bẩm, chắc hẳn có thể được chọn!" "Con gái ta…" Vương Tiễn, Lữ Bất Vi và những người khác tụ tập lại một chỗ, lần này phản ứng đầu tiên của họ không phải là có bí cảnh, mà là chuyện tuyển tú.

Mỗi người đều tràn đầy mong đợi.

Mặc dù họ không thể đích thân tham gia tuyển tú, nhưng họ đều có cháu gái, con gái, cháu gái họ… Chỉ cần có thể được chọn, họ cũng sẽ được thơm lây, thuyền lên thì nước lên. "Linh Khởi từ nhỏ đã luyện võ với ta, thiên phú dị bẩm, võ đạo thiên phú tuyệt đối không kém, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có tư chất khuynh thành, lần này tất nhiên có thể được chọn!" Nghe mọi người xung quanh nghị luận, Lữ Bố nghĩ

đến con gái Lữ Linh Khởi của mình, trong mắt không khỏi lộ ra một nụ cười. "Nghe nói Phụng Tiên có một người con gái, võ nghệ bất phàm, dung mạo xuất chúng, chắc hẳn lần này có thể được chọn, tiến vào thiên cung, khó trách Phụng Tiên cười vui vẻ như vậy!" Tào Tháo đi đến bên cạnh Lữ Bố, cười nói. "Mạnh Đức nói đùa rồi!" Lữ Bố hoàn hồn, nhìn Tào Tháo: "Nghe nói nhà Mạnh Đức có mấy người con gái tài mạo song toàn, đặc biệt là Tào Tiết càng có tư chất khuynh thành, Bố ở đây xin chúc mừng Mạnh Đức trước!" "Đâu có đâu có, bây giờ nói những điều này còn quá sớm!" Tào Tháo xua tay, nhưng nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. "Thủy Hoàng Đế bệ hạ giá đáo!" Ngay lúc này, giọng của Triệu Cao vang lên, mọi người lập tức im lặng, nhanh chóng đứng vào vị trí, cung kính bái lạy. "Bái kiến Thủy Hoàng Đế bệ hạ!" "Bình thân!" Doanh Chính đứng trước mặt mọi người, đi thẳng vào vấn đề: "Lần này triệu tập mọi người là vì Thiên Đế đã mở một bí cảnh mới!" "Cung nghênh Thiên Đế vì chúng ta giảng giải thông tin liên quan đến bí cảnh!" Theo lời Doanh Chính vừa dứt, thân ảnh của Doanh Huyền xuất hiện, ngồi trên bảo tọa phía trên Đại Tần. "Bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng." Doanh Chính dẫn đầu mọi người đồng loạt bái lạy. "Không cần đa lễ!" Doanh Huyền khẽ giơ tay, mọi người đứng dậy, ánh mắt rực cháy, tràn đầy mong đợi.

Bí cảnh mới có nghĩa là công lao mới.

Có nghĩa là thế giới mới.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực của mọi người, Doanh Huyền không nói lời thừa, đi thẳng vào chủ đề: "Bí cảnh thế giới lần này có liên quan đến bí cảnh Lăng Vân Quật trước đây!" "Trẫm sẽ đặt tên cho nó là Phong Vân bí cảnh!" … "Phong Vân bí cảnh?" "Có liên quan đến Lăng Vân Quật bí cảnh?" Doanh Chính và những người khác nghe vậy, tinh thần lập tức phấn chấn, mặc dù họ không tham gia thám

hiểm bí cảnh Lăng Vân Quật, nhưng sau đó đã tìm hiểu qua.

Rất nhiều người trong số họ còn tu luyện các bí tịch võ công trong Lăng Vân Quật, ví dụ như Ngạo Hàn Lục Quyết, Thập Cường Võ Đạo, v.v.

Quan trọng hơn là trong Lăng Vân Quật có một con thần thú Hỏa Kỳ Lân, hiện đã trở thành tọa kỵ kiêm sủng vật của Doanh Huyền. "Phong Vân bí cảnh không giống với các bí cảnh lịch sử tương tự trước đây, thế lực bên trong chủ yếu là các bang phái, thành trì, trong đó hoàng đế được gọi là Chí Tôn!" "Nhưng Chí Tôn ở đó hữu danh vô thực, khu vực Thăng Long hiện nay do Hùng Bá kiến lập Thiên Hạ Hội là chính, chiếm cứ phần lớn giang sơn Thăng Long!" "Mà có thể đối đầu với Hùng Bá còn có Vô Song Thành!" "Thành chủ Vô Song Thành là Độc Cô Nhất Phương, sau lưng còn có một cường giả được gọi là Kiếm Thánh, Độc Cô Kiếm!" "Kiếm Thánh?" Nghe đến đây, Cái Nhiếp không khỏi động lòng, muốn được diện kiến một phen. "Nhưng tất cả những điều đó chỉ là bề nổi." Doanh Huyền lướt mắt qua Doanh Chính và những người khác, tiếp tục nói: "Trong Phong Vân bí cảnh có Tứ Đại Thần Thú, lần lượt là Thần Long, Huyền Quy, Phượng Hoàng, Hỏa Kỳ Lân, cũng có rất nhiều hắc thủ ẩn giấu sau màn, thậm chí có kẻ đã sống mấy ngàn năm!" "Cái gì?" "Mấy ngàn năm?" Doanh Chính và những người khác kinh hãi, mặc dù hiện tại vì sự xuất hiện của Doanh Huyền, họ đã nhìn thấy hy vọng trường sinh bất lão, nhưng khi thật sự nghe có người sống mấy ngàn năm, trong lòng vẫn chấn động khôn tả.

Suy cho cùng Doanh Huyền cũng chỉ mới trăm tuổi.

Họ rất khó tưởng tượng sống mấy ngàn năm sẽ đáng sợ đến mức nào?

Cho dù là một con heo sợ rằng cũng đã thành tinh.

Đương nhiên, Cửu Thiên Huyền Nữ thực ra cũng đã sống rất lâu.

Phi Bồng, Tịch Dao và những người khác tuổi tác còn tính bằng vạn năm.

Nhưng Doanh Chính và những người khác tiếp xúc với họ không nhiều, không hiểu rõ, vì vậy không có cảm giác gì. "Thiên Đế, Phong Vân bí cảnh có công pháp trường sinh không?" Doanh Chính ánh mắt nóng rực, vội vàng hỏi.

Lữ Bất Vi và những người khác cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Doanh Huyền, ánh mắt rực cháy. "Có công pháp trường sinh, cũng có bảo vật trường sinh!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, chậm rãi nói: "Trong đó có một cường giả võ đạo đã sống hai ngàn năm, các ngươi đều không xa lạ, hẳn là đều đã từng nghe qua!" "Ai vậy?" Mọi người nhìn nhau, thế giới Phong Vân hình như không phải là bí cảnh lịch sử giống như Tam Quốc, Đại Minh Sùng Trinh, Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Họ hẳn là không biết ai cả? "Tên của hắn là Từ Phúc!" Doanh Huyền nói. "Từ Phúc?" Đầu óc mọi người nổ tung một tiếng, ai nấy đều trợn to mắt.

Soạt.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía vị trí của Âm Dương Gia, nhìn về phía Vân Trung Quân Từ Phúc. "Ách…" Kim bộ trưởng lão của Âm Dương Gia, Vân Trung Quân Từ Phúc, ngẩn người, đầu óc ong ong: "Phong Vân bí cảnh cũng có Từ Phúc?

Còn là cường giả võ đạo sống hai ngàn năm?" Sau khi kinh ngạc, trong lòng Từ Phúc có chút phấn chấn.

Trải qua các bí cảnh Tam Quốc, Sinh Hóa, Đại Minh Sùng Trinh, Ngũ Hồ Loạn Hoa, họ đều đã tìm hiểu lịch sử trong đó.

Thế giới khác nhau, con người giống nhau, trải nghiệm có thể

khác biệt, nhưng thành tựu bản thân về cơ bản là tương đồng, những sự kiện lớn đã làm cũng gần như không sai biệt.

Giống như Doanh Chính, bất kể là trong lịch sử của bí cảnh Tam Quốc, Sinh Hóa, Đại Minh Sùng Trinh, hay Ngũ Hồ Loạn Hoa, đều là Thủy Hoàng Đế thống nhất lục quốc.

Thành tựu cơ bản giống nhau.

Những người khác như Lữ Bất Vi, Vương Tiễn cũng vậy.

Còn Từ Phúc, trong lịch sử các bí cảnh cũng có, nhưng không có thành tựu gì.

Hơn nữa còn không luyện được thuốc trường sinh bất lão, cuối cùng lừa Thủy Hoàng Đế lấy một đống tài nguyên và ba ngàn đồng nam đồng nữ rồi bỏ trốn.

Vân Trung Quân Từ Phúc sau khi biết những lịch sử này, khoảng thời gian này vẫn luôn nơm nớp lo sợ, sợ Doanh Chính tìm hắn tính sổ.

Không ngờ Từ Phúc của Phong Vân bí cảnh lại là cường giả võ đạo sống hai ngàn năm, lẽ nào có phiên bản Từ Phúc khác?

Hắn, Vân Trung Quân Từ Phúc, sắp đổi vận rồi sao? "Từ Phúc vốn là một phương sĩ nổi tiếng thời Tần Thủy Hoàng, từng đảm nhiệm chức ngự y của Tần Thủy Hoàng!" Doanh Huyền không để ý đến phản ứng của mọi người, tiếp tục nói: "Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, bá nghiệp đã thành, vì để trường sinh, đã lệnh cho Từ Phúc tìm thuốc trường sinh bất lão." Nghe đến đây, Vân Trung Quân Từ Phúc không khỏi cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Doanh Chính.

Mặc dù ở thế giới này, hắn vẫn chưa luyện đan dược cho Doanh Chính, nhưng Từ Phúc ở các bí cảnh thế giới khác đều là kẻ lừa đảo,

đã lừa Doanh Chính một vố đau.

Doanh Chính liếc nhìn Vân Trung Quân Từ Phúc một cái đầy ẩn ý, sau đó tiếp tục nghe Doanh Huyền giới thiệu. "Từ Phúc nghiên cứu mệnh lý, phát hiện thần thú Phượng Hoàng tồn tại ở nhân gian, vì vậy đã chọn đúng thời cơ, cùng một nhóm binh sĩ dốc hết sức lực, bắt được Phượng Hoàng." "Dùng máu Phượng Hoàng luyện thành thuốc trường sinh bất tử." "Cái gì?" "Thuốc trường sinh bất tử?" "Từ Phúc của Phong Vân bí cảnh lại luyện thành thuốc trường sinh bất tử?" "Lẽ nào hắn chính là dựa vào thuốc trường sinh bất tử mà sống hai ngàn năm?" Mọi người kinh hô, hô hấp dồn dập.

Ngay cả Doanh Chính cũng vậy.

Mặc dù vì sự xuất hiện của Doanh Huyền, họ đã nhìn thấy hy vọng thành tiên thành thần, trường sinh bất tử, nhưng khi thật sự nghe có thuốc trường sinh bất tử, vẫn khiến người ta lòng dạ trào dâng, nhiệt huyết sôi trào. "Từ Phúc của Phong Vân bí cảnh lại luyện thành thuốc trường sinh bất tử, lẽ nào tương lai ta cũng có thể luyện thành?" Vân Trung Quân Từ Phúc cảm thấy hô hấp như ngừng lại, kích động khôn tả.

Đó là thuốc trường sinh bất tử a.

Hắn hiện tại cũng chỉ có thể luyện chế một số Chân Nhân Đan tăng cường công lực mà thôi. "Thuốc trường sinh bất tử?

Thần thú Phượng Hoàng, quả thật thú vị!" Dược Trần cũng có chút hứng thú với Từ Phúc trong Phong Vân bí cảnh, nhưng ông không kinh ngạc như mọi người.

Dù sao Dược Trần đến từ thế giới Đấu Phá, từng được mệnh danh là Đấu Khí Đại Lục đệ nhất luyện dược sư, kiến thức rộng rãi.

Cường giả sống hai ngàn năm đối với ông mà nói không là gì cả.

Bởi vì tuổi thọ của cường giả ở Đấu Khí Đại Lục rất dài.

Đạt đến cấp bậc Đấu Thánh, sống vài ngàn năm, thậm chí cả vạn năm là chuyện dễ dàng. "Nhưng Từ Phúc cho rằng Tần Thủy Hoàng tàn bạo chấp chính, để tránh Tần Thủy Hoàng sau khi uống thuốc trường sinh bất tử sẽ tiếp tục gây họa cho nhân gian, nên đã không giao thuốc trường sinh bất tử cho Tần Thủy Hoàng." Két!

Vân Trung Quân Từ Phúc thân thể run lên, như bị đả kích nặng nề, không ngờ Từ Phúc của Phong Vân bí cảnh lại cũng cứng đầu như vậy. "Thủy Hoàng Đế bệ hạ minh giám, tiểu nhân tuyệt đối không giống với Từ Phúc của các thế giới khác, tiểu nhân đối với bệ hạ trung thành tuyệt đối, không có hai lòng!" Vân Trung Quân Từ Phúc lập tức quỳ xuống. "Câm miệng!" Sắc mặt Doanh Chính lạnh đi, uy nghiêm vô hình lan tỏa, quát lớn: "Trước mặt Thiên Đế, sao được phép ồn ào!" "Vâng, tiểu nhân biết tội!" Vân Trung Quân Từ Phúc toàn thân rùng mình, phủ phục trên đất, không dám nói thêm lời nào.

Doanh Huyền không thèm liếc Vân Trung Quân một cái, nhàn nhạt nói: "Từ Phúc cho rằng vứt bỏ thuốc trường sinh bất tử thì cực kỳ đáng tiếc, mà giữ lại kim đan này cũng ăn ngủ không yên, vì vậy đã quyết định tự mình nuốt nó." "Tuy đã nuốt kim đan, nhưng vẫn sợ Tần Thủy Hoàng sẽ biết chuyện, bèn thỉnh cầu Tần Thủy Hoàng nói dối là đông độ tiên đảo tìm thuốc trường sinh bất tử!" "Sau khi Tần Thủy Hoàng đồng ý, Từ Phúc đã dẫn theo ba ngàn đồng nam đồng nữ rời xa Tần Thủy Hoàng." Doanh Chính: "…" Thế giới khác nhau, kết quả giống nhau.

Dù đã luyện thành thuốc trường sinh bất tử, hắn vẫn không được ăn, cuối cùng vẫn bị lừa.

Lữ Bất Vi, Lữ Bố, Vương Tiễn, Tào Tháo và những người khác dùng khóe mắt liếc nhìn Vân Trung Quân Từ Phúc đang quỳ trên đất,

ánh mắt kỳ quái.

Không ngờ Từ Phúc của Phong Vân bí cảnh lại cực phẩm đến thế.

Chương 66

Lừa thuốc trường sinh bất tử thì cứ lừa đi.

Lại còn tìm cho mình một cái cớ.

Hắn là vì thiên hạ thương sinh, mới bất đắc dĩ ăn tiên đan?

Chỉ có thể nói… bá đạo.

Mà lúc này Vân Trung Quân Từ Phúc nghe vậy, mặt như tro tàn.

Xong rồi.

Hắn triệt để xong rồi.

Chắc chắn đã bị Doanh Chính ghi vào sổ đen.

Hắn đoán không sai.

Lúc này Doanh Chính quả thực muốn giết người!

Từ Phúc, tên khốn này, quá đáng ghét.

Thật đáng giết.

Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác lặng lẽ rời xa Vân Trung Quân Từ Phúc.

Họ biết rằng Từ Phúc chắc chắn đã nằm trong danh sách đen của Doanh Chính.

Doanh Huyền nhàn nhạt nhìn mọi người, chậm rãi nói: "Mấy trăm năm sau, Tần Thủy Hoàng đã chết nhiều năm, Từ Phúc cuối cùng mới dám rời khỏi Phù Tang, bí mật trở về Thăng Long." "Hắn tự đặt cho mình một cái tên bá khí — Đế Thích Thiên!" Doanh Chính, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác không nói gì, im lặng lắng nghe.

Đối với Đế Thích Thiên đã sống hai ngàn năm này, họ đều đầy tò mò. "Trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, Đế Thích Thiên không hề già đi, xác nhận rằng thuốc trường sinh bất tử là thật!" "Hắn vì muốn trở thành người đứng đầu bách gia, trong năm trăm năm tiếp theo, đã dùng những thân phận khác nhau gia nhập các môn phái khác nhau, cộng thêm thân bất tử, đã học được hết sở trường võ học thiên hạ, tự sáng tạo ra Thánh Tâm Quyết!" "Năm tháng vội vã, Đế Thích Thiên có thời gian vô tận để làm mọi điều mình muốn, từng dễ dàng trở thành bá chủ võ lâm, cuối cùng cũng từng ngồi lên ngai vàng hoàng đế…" "Trong hơn ngàn năm đó, Đế Thích Thiên đã dùng sinh mệnh dài đằng đẵng của mình để 'giải cấu' vô số nữ tử Thăng Long khắc cốt minh tâm, băng cơ ngọc cốt…" "Rất nhiều người trong số họ đã sinh con cho Đế Thích Thiên, trong đó cũng bao gồm cả một mạch của 【Vệ gia】 thuộc về thần thoại võ lâm Thăng Long hiện nay 【Vô Danh】…" "Ực!" "Bá chủ võ lâm, ngai vàng hoàng đế, mỹ nhân tuyệt thế…" "Đây chính là điều tuyệt diệu mà trường sinh mang lại sao?" Mọi người yết hầu chuyển động, nuốt nước bọt, trên mặt đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ vô cùng.

Chẳng trách ai cũng muốn trường sinh.

Hóa ra trường sinh lại tuyệt vời đến thế.

Có thể lợi dụng thời gian dài đằng đẵng để học hết võ học thiên hạ, có thể trở thành bá chủ võ lâm, hoàng đế chí tôn, có thể sở hữu vô số mỹ nữ giai nhân… "Giá mà ta là Từ Phúc của Phong Vân bí cảnh thì tốt rồi!" Vân Trung Quân Từ Phúc đang phủ phục trên đất, trong lòng đầy ghen tị, tại sao cùng là Từ Phúc, chênh lệch lại lớn đến vậy?

Hắn bây giờ sợ rằng đã xong rồi.

Dù giữ được mạng, sau này cũng sẽ bị Doanh Chính đè nén tàn nhẫn.

Chứ đừng nói đến bá chủ võ lâm, hoàng đế chí tôn, mỹ nhân tuyệt thế.

Tất cả đều không có duyên với hắn. "Mẹ nó, tên Đế Thích Thiên này quả thực giống hệt nhân vật chính trong tiểu thuyết, sướng vãi!" Tiêu Viêm đứng bên cạnh Dược Trần, trong lòng chua lè.

Hắn, một kẻ xuyên không đường đường, ở Đấu Khí Đại Lục làm phế vật ba năm, còn bị từ hôn không nói, khó khăn lắm mới gặp được Dược Trần để nghịch thiên cải mệnh, lại bị đưa đến thế giới Đại Tần này.

Hu hu… hắn sợ rằng là kẻ xuyên không khổ bức nhất rồi. "Trải qua ngàn năm tuế nguyệt, người thân bạn bè không ngừng qua đời, khiến tính tình Đế Thích Thiên ngày càng quái dị, bắt đầu dùng các thủ đoạn khác nhau để gây ra tranh chấp võ lâm, đùa giỡn chúng sinh, tự cho mình là thần khống chế vận mệnh thế nhân." Giọng nói của Doanh Huyền kéo mọi người ra khỏi sự ngưỡng mộ. "Nhưng thường đi bờ sông sao không ướt giày, trong Phong Vân bí cảnh xuất hiện một kỳ tài võ học — Võ Vô Địch!" "Hắn trong mấy chục năm, tự sáng tạo Huyền Vũ Chân Công, Thập Cường Võ Đạo, đánh bại Đế Thích Thiên tự cho mình là thần!" "Võ Vô Địch?" "Huyền Vũ Chân Công, Thập Cường Võ Đạo?" "Huyền Vũ Chân Công và Thập Cường Võ Đạo tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ ở cấp bậc Tứ giai Lục Địa Thần Tiên, lại đánh bại được Đế Thích Thiên đã sống hai ngàn năm?" "Vãi!

Đế Thích Thiên phế vật vậy sao?" Mọi người hoàn hồn, không khỏi kinh ngạc rớt cả mắt kính.

Huyền Vũ Chân Công và Thập Cường Võ Đạo, họ đều đã tìm hiểu qua, thậm chí rất nhiều người có mặt ở đây còn tu luyện Thập Cường Võ Đạo, biết rõ uy lực của những võ công này.

Cũng chỉ ở cấp độ Tứ giai.

Tuy lợi hại, nhưng tuyệt đối chưa đạt đến Ngũ giai.

Nếu võ công tu vi của Đế Thích Thiên đạt đến Ngũ giai, tuyệt đối không thể chiến bại.

Nói cách khác, Đế Thích Thiên sống hai ngàn năm, vẫn chỉ là một con gà yếu Tứ giai? "Quả nhiên vẫn là phế vật!" Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác không khỏi liếc nhìn Vân Trung Quân đang nằm trên đất, Vân Trung Quân trong năm đại trưởng lão của Âm Dương Gia chính là kẻ yếu nhất, cũng chỉ biết luyện chút đan dược.

Quả nhiên, bất kể thế giới nào, người giống nhau, vận mệnh đều tương tự. "Thiên phú của Đế Thích Thiên quả thực không cao, nhưng cũng có nguyên nhân do hạn chế đẳng cấp của thế giới!" Doanh Huyền công bằng nói: "Nước cạn không nuôi được chân long, độ cao của thế giới ở đó, càng về sau, tu luyện càng khó!" "Đế Thích Thiên cũng được coi là cường giả hàng đầu trong Phong Vân bí cảnh rồi!" "Lợi hại hơn hắn còn có người đã nuốt máu Long Quy, sống bốn ngàn năm, Tiểu Tam Tiểu!" "Máu Long Quy?

Bốn ngàn năm?" "Lẽ nào máu thần thú có thể khiến người ta trường sinh?" Doanh Chính và những người khác lập tức nghĩ đến Hỏa Kỳ Lân, còn về Tiểu Tam Tiểu, có Đế Thích Thiên đi trước, họ cũng không quá kinh ngạc! "Hỏa Kỳ Lân không được, nhưng Long Nguyên thì có thể!" Doanh Huyền một mắt đã nhìn ra suy nghĩ của họ, nhắc nhở: "Dựa vào ngoại vật như Long Nguyên, Phượng Huyết để trường sinh, cuối cùng không phải chính đạo!" "Chỉ cần các ngươi nỗ lực tu luyện, sau này thành tiên thành thần, tự nhiên có thể trường sinh bất lão, vĩnh sinh bất tử!" "Đa tạ Thiên Đế chỉ điểm, cẩn tuân Thiên Đế giáo huấn!" Mọi người bất kể có nghe lọt tai hay không, đều chắp tay bái tạ. "Thế lực lớn ở thế giới Phong Vân Thăng Long chủ yếu là Thiên Hạ Hội và Vô Song Thành, ngoài ra còn có không ít thế lực khác, trong đó có hai người con trai của Tiểu Tam Tiểu là Đại Ma

Thần Tiếu Kinh Thiên, Đại Đương Gia Tiếu Ngạo Thế." "Lần này cũng giao cho các ngươi mấy nhiệm vụ!" "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Tiếu Tam Tiếu, Đế Thích Thiên, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Thần Long, Tiếu Kinh Thiên, Tiếu Ngạo Thế!" "Nhiệm vụ hai: Nắm giữ bảy thành cương vực của Phong Vân bí cảnh!" "Trẫm sẽ đặt Thanh Đồng Đại Môn thông đến Phong Vân bí cảnh ở ngoài Hàm Dương, các ngươi chuẩn bị xong thì tự mình đi!" "Vâng, Thiên Đế!" Doanh Chính và những người khác tinh thần phấn chấn, đồng thanh đáp lời.

Đặc biệt là trong nhiệm vụ có Thần Long, có nghĩa là Thần Long vẫn còn đó.

Đó là thần thú Thần Long.

Đồ long a… nghĩ thôi đã thấy kích thích! … Trí Võng Đại Tần. "Tin lớn!

Tin lớn!

Thiên Đế bệ hạ lại mở bí cảnh mới rồi!" "Nghe nói là bí cảnh thế giới liên quan đến Lăng Vân Quật, là Phong Vân bí cảnh!" "Bên trong không chỉ có Tứ Đại Thần Thú, còn có chí bảo có thể khiến người ta trường sinh bất tử!" "Trong đó Đế Thích Thiên và Tiếu Tam Tiếu đã có được bảo vật trường sinh bất tử, đã sống mấy ngàn năm!" "Trời ơi, mấy ngàn năm?

Thật quá đáng sợ!" "Đại Chu tám trăm năm, Xuân Thu Chiến Quốc năm trăm năm, nếu tính theo lịch sử của các bí cảnh thế giới khác, mấy ngàn năm thời gian, đủ để thay đổi mấy chục vương triều!" "Sống mấy ngàn năm quả thực là ngồi xem vương triều sinh diệt!" "Còn không phải sao!

Nghe nói Đế Thích Thiên sống hai ngàn năm, đã dùng những thân phận khác nhau học tập võ công bách gia, dung hợp làm một, tự sáng

tạo Thánh Tâm Quyết!" "Từng là bá chủ võ lâm, làm hoàng đế chí tôn, sở hữu vô số mỹ nhân tuyệt thế băng cơ ngọc cốt, da thịt trắng hơn tuyết…" "Hít!

Ghen tị đến tím cả người!" "Muốn trường sinh bất tử quá!" "Thiếu niên, nỗ lực tu luyện đi, chỉ cần tu vi tăng lên, trường sinh bất tử còn không đơn giản sao?" "Đúng vậy!

Nếu không có thực lực, trường sinh bất tử có tác dụng gì?

Bị người ta bắt nạt vĩnh viễn không có điểm dừng sao?" "Không nói nữa, Phong Vân bí cảnh có Thần Long, lão tử theo đại quân đi đồ long đây!" "Ghen tị!" "Đồ long a…" … Trí Võng một mảnh sôi trào, sự chú ý đối với Phong Vân bí cảnh vượt xa các bí cảnh mà Doanh Huyền mở trước đây.

Dù sao Phong Vân bí cảnh không giống với các bí cảnh như Tam Quốc, Đại Minh Sùng Trinh, bên trong bảo vật vô số, đối với thế giới Đại Tần mà nói có thể gọi là một kho báu.

Sau khi Doanh Chính và một đám văn võ chế định xong phương án, không chút chậm trễ, thẳng tiến đến thế giới Phong Vân.

Trong lúc họ công đánh phó bản Phong Vân, trên Trí Võng, độ hot của việc Thiên Đế tuyển tú cũng đứng đầu top ba tìm kiếm nóng.

Đặc biệt là nữ tử Đại Tần.

So với Phong Vân bí cảnh, họ càng quan tâm đến việc Thiên Đế tuyển tú hơn.

Đây là chuyện liên quan đến vận mệnh cả đời của họ.

Một khi được chọn, chính là một bước lên trời.

Thật sự là một bước lên trời. … Bách Việt chi địa.

Hỏa Vũ sơn trang.

Nguyên bản Hỏa Vũ sơn trang gặp phải một trận tai nạn, bị một ngọn lửa thiêu thành tro bụi, cả sơn trang chỉ có hai người con gái của Hỏa Vũ Công là Hồ Thanh Nhi, Hồ Mị Nhi trốn thoát, được người thần bí cứu đi.

Một năm trước, Hồ Thanh Nhi, Hồ Mị Nhi học được một thân võ công cao cường, mạnh mẽ trở về, xây dựng lại Hỏa Vũ sơn trang.

Lúc này, hậu viện Hỏa Vũ sơn trang, trong tiểu đình giữa hồ, ba nữ tử tuyệt sắc với phong tình khác nhau đang dựa vào lan can đình, yên tĩnh nhìn về phương xa.

Nữ tử bên trái khí chất dịu dàng, cho người ta cảm giác vô cùng tao nhã, tĩnh lặng, cổ và vai lộ ra một chút, khoe đường cong mỹ hảo, khiến người ta không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Mặc bộ y phục màu xanh lam trang nhã, điểm xuyết bằng viền vàng, tôn lên vẻ dịu dàng và quý phái không phô trương của nàng.

Yên tĩnh ngọt ngào, thoạt nhìn không khoa trương, không chói mắt, vẻ đẹp nội liễm, cần phải từ từ thưởng thức mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp trong đó, làm say lòng người.

Nàng chính là đại tiểu thư của Hỏa Vũ sơn trang, Hồ Thanh Nhi.

Trong nguyên tác, nàng và hữu tư mã Lý Khai của Hàn Quốc từng có một mối tình khó quên, còn sinh được một người con gái là Lộng Ngọc.

Nhưng Lý Khai bị Tả Tư Mã Lưu Ý ám hại, Lộng Ngọc trong lúc được bảo vệ bị lưu lạc giang hồ, được Tử Lan Hiên của Tử Nữ thu dưỡng bồi dưỡng thành sát thủ, lại đàn được một tay cầm hay, trở thành cầm cơ hàng đầu của Tử Lan Hiên.

Cầm nghệ siêu nhiên, có thể gọi là tông sư cầm đạo, một khúc Không Sơn Điểu Ngữ, có thể dẫn vạn điểu hội tụ.

Mà Hồ Thanh Nhi cũng bị Tả Tư Mã Lưu Ý thừa cơ chiếm đoạt, thu vào tay, trở thành Hồ phu nhân.

Nhưng Hồ Thanh Nhi hiện tại, tuy đã trưởng thành, ung dung, điềm tĩnh, điển nhã, nhưng không phải là phu nhân, vẫn còn là thân trong trắng. "Thật là điên cuồng, bây giờ số người báo danh đã đạt đến con số một triệu năm trăm ngàn đáng sợ, không biết chúng ta có thể được chọn không?" Giọng nói quyến rũ mê người vang lên, người nói là nữ tử đứng giữa.

Nàng mặc một bộ trường quần bằng lụa mỏng màu hồng phấn, thân hình thon dài yểu điệu dưới lớp lụa mỏng lấp ló.

Cánh tay ngọc mềm mại như ngó sen, đôi chân dài thon đẹp mỹ miều, kết hợp với làn da băng cơ ngọc cốt mịn màng, tựa như ngọc nữ khiến người ta động lòng.

Đây là một nữ tử toát ra vẻ quyến rũ từ trong xương tủy.

Yểu điệu thướt tha, đáng yêu động lòng người.

Một đôi mắt hồ ly khẽ nhướng lên, nhìn lên đỉnh mây, thiên cung nguy nga mây mù bao phủ, khẽ chớp động, dập dờn vô tận mị ý.

Chính là em gái của Hồ Thanh Nhi, Hồ Mị Nhi.

Trong nguyên tác, Hỏa Vũ sơn trang bị diệt, Hồ Thanh Nhi bị Lưu Ý chiếm đoạt, trở thành Hồ phu nhân.

Còn Hồ Mị Nhi thì bị làm chiến lợi phẩm dâng cho Hàn Vương An, trở thành Hồ mỹ nhân.

Hiện tại hiển nhiên đã xảy ra biến cố, hai chị em họ đều đi trên con đường vận mệnh hoàn toàn khác với nguyên tác. "Năm đó chia tay, chàng đã là Thiên Đế đại nhân đứng trên đỉnh mây!" Giọng nói dịu dàng như nước từ đôi môi anh đào kiều diễm hồng nhuận thốt ra, Diễm Linh Cơ trong bộ váy lông vũ màu xanh lam tôn lên thân hình

hoàn mỹ uyển chuyển, một đôi mắt câu hồn nhìn lên bầu trời, mang theo một tia u oán.

Năm đó nhà nàng gặp biến cố lớn, Doanh Huyền đi ngang qua đã ra tay cứu nàng, truyền thụ võ công, sau này lại gặp được chị em Hồ Thanh Nhi, Hồ Mị Nhi.

Ba người có hoàn cảnh tương tự, lại đều quen biết Doanh Huyền, vì vậy đã trở thành chị em tốt, tạo thành một tiểu đội nhỏ.

Một năm trước còn xây dựng lại Hỏa Vũ sơn trang, muốn tìm kiếm Doanh Huyền đã rời đi, đáng tiếc không có chút manh mối nào.

Cho đến khi Doanh Huyền xuất hiện rầm rộ ở Hàm Dương, họ mới biết người cứu họ năm đó lại là lão tổ Đại Tần Doanh Huyền.

Hiện tại còn trở thành Thiên Đế.

Không biết còn nhớ đến họ không… "Hai vị muội muội võ công phi phàm, khuynh thành tuyệt thế, lại quen biết Thiên Đế bệ hạ, tất nhiên có thể nổi bật, thành công được chọn!" Giọng nói dịu dàng của Hồ Thanh Nhi truyền vào tai Hồ Mị Nhi và Diễm Linh Cơ, giống như một người chị cả hàng xóm an ủi họ, khiến lòng người không hiểu sao lại bình yên. "Ừm, ba chúng ta nhất định có thể được chọn, đến lúc đó có thể gặp lại chàng rồi!" Hồ Mị Nhi khẽ gật đầu, tự cổ vũ mình, bộ ngực đầy đặn phập phồng, nhưng lại mang theo một tia căng thẳng, mong đợi và thấp thỏm. … Hàm Dương.

Bạch Phủ.

Bách Hương Điện.

Đây là đại điện chuyên thuộc về Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân, trong đó có các loại hương liệu, dược liệu đến từ các nơi khác nhau.

Mà Minh Châu phu nhân giỏi nhất chính là điều chế bách hương,

trước đây trong cung Hàn Vương cũng có một gian Bách Hương Điện.

Nhưng theo Hàn An Vương đầu hàng, Hàn Quốc bị diệt, Doanh Huyền hoành không xuất thế, Triều Nữ Yêu Minh Châu liền giả chết thoát thân, rời khỏi Hàn Vương An. "Thiên Đế tuyển tú, bản cung thế tại tất đắc!" Triều Nữ Yêu Minh Châu mặc bộ váy đuôi cá màu tím lam, tôn lên thân hình đầy đặn uyển chuyển, đôi mắt đẹp dài hẹp nhìn lên bầu trời, quyến rũ mà tự tin.

Là một trong Tứ hung tướng Dạ Mạc của Hàn Quốc trước đây, thực lực và năng lực của nàng có thể tưởng tượng được.

Huống chi nàng còn là phu nhân của Hàn Vương An, người đứng đầu hậu cung, dựa vào thực lực, mỹ mạo của nàng, ai có thể so sánh?

Dù là một triệu người thì sao?

Trong mắt nàng chẳng qua chỉ là gà đất chó sành, không chịu nổi một kích.

Bất luận thân hình, mỹ mạo, hay võ công, năng lực, nàng, Triều Nữ Yêu, cả đời không thua kém ai.

Chính là tự tin như vậy.

Đương nhiên, vốn liếng của nàng quả thực rất đủ. … Tử Lan Hiên Tử Nữ, Lộng Ngọc, Phi Tuyết Các Tuyết Nữ, Nông gia Điền Mật, Hoa Ảnh, công chúa Sở quốc Liên Y, công chúa Hàn quốc Hồng Liên… Thế giới Tam Quốc Điêu Thuyền, Đại Kiều, Tiểu Kiều, Thái Diễm, Lữ Linh Khởi, Cam Mai, Mi Trinh… Chỉ cần là nữ tử có chút phù hợp điều kiện, có chút nhan sắc đều mài dao soàn soạt, tràn đầy mong đợi.

Đối mặt với việc Thiên Đế tuyển tú, không ai có thể giữ bình tĩnh.

Chương 67

Rất nhiều đàn ông dậm chân đấm ngực, chỉ hận mình không phải thân nữ nhi.

Thiên hạ sôi trào.

Đối với Doanh Huyền cũng không có ảnh hưởng gì.

Lúc này, hắn đang nằm trên chiếc ghế đu dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, một tay xoa xoa bộ lông xù của Cổn Cổn, miệng ăn nho do Tiểu Long Nữ bóc sẵn, đầu gối lên lòng Đại Tư Mệnh, hưởng thụ sự xoa bóp cẩn thận của đối phương. "Thiên Đế, ta muốn đến Phong Vân bí cảnh!" Vân Vận bước những bước dài thon thả khoan thai đến, thân hình cao ráo đứng bên cạnh Doanh Huyền, cúi xuống nhìn Doanh Huyền đang nằm trên ghế đu.

Doanh Huyền ngước mắt nhìn lên, một bộ váy trắng bao bọc thân hình đầy đặn, một đôi chân dài khiến người ta không thể rời mắt, mái tóc đen như thác nước, dung nhan xinh đẹp động lòng người bình tĩnh ngọt ngào, nhưng lại toát ra một vẻ ung dung cao quý mà bộ váy trắng khó lòng che giấu. "Muốn đi thì đi!" Doanh Huyền xoa Cổn Cổn, lười biếng nói: "Vừa hay trẫm cũng đi dạo một vòng, các ngươi ai muốn đi có thể đi cùng." "Ta đi!" "Ta cũng đi!" Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ lần lượt lên tiếng. "Ừm, đều đi!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, chỉ thấy một tiếng gầm vang lên, Hỏa Kỳ Lân đang ngủ lười trên Ngũ Hành Thánh Thụ cảm nhận được triệu hoán của Doanh Huyền, lập tức từ trên cành cây nhảy xuống.

Thân thể nó biến lớn, cao khoảng một trượng, liệt diễm bao quanh, uy vũ bá khí.

Doanh Huyền lấy ra một cỗ xe rồng bằng tử kim tôn quý hoa lệ,

hai sợi xích sắt tựa như rắn độc bay ra, tròng vào cổ Hỏa Kỳ Lân. "Lên xe!" Doanh Huyền đứng dậy, đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ, mềm mại của Vân Vận và Tiểu Long Nữ, ngồi lên xe rồng.

Đại Tư Mệnh theo sát phía sau, hầu hạ bên cạnh Doanh Huyền.

Cổn Cổn nằm trên vai Doanh Huyền, một bộ dạng chưa tỉnh ngủ. "Xuất phát!" Doanh Huyền phân phó. "Ngao ô ~" Hỏa Kỳ Lân gầm lên một tiếng, bốn vó đạp lên ngọn lửa, kéo theo cỗ xe rồng tử kim, tựa như một trận gió lao vào Thanh Đồng Đại Môn, tiến vào phó bản Phong Vân. … Thế giới Phong Vân.

Thiên Hạ Hội.

Hôm nay Thiên Hạ Hội đặc biệt náo nhiệt, bởi vì cùng với sự phát triển ngày càng lớn mạnh của Thiên Hạ Hội, Hùng Bá quyết định thiết lập ba đường khẩu, tuyển chọn ra ba đường chủ để quản lý.

Mà ba vị đường chủ này sẽ được quyết định qua luận võ.

Hôm nay vừa đúng là trận chung kết cuối cùng.

Đại đệ tử của Hùng Bá là Tần Sương, tam đệ tử Nhiếp Phong đã lần lượt đánh bại đối thủ, giành được một vị trí đường chủ.

Cuối cùng chỉ còn lại Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng tranh đoạt vị trí đường chủ cuối cùng. "Đoạn Lãng, còn không động thủ, là muốn không đánh mà thua sao?" Bộ Kinh Vân ánh mắt khinh miệt, nhìn Đoạn Lãng đầy vẻ bất cần. "Hừ!" Ánh mắt Đoạn Lãng tràn đầy giãy giụa, không cam lòng liếc nhìn Hùng Bá đang ngồi ở vị trí cao nhất, rồi tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

Đang đang đang!

Kình khí tứ tán, Đoạn Lãng và Bộ Kinh Vân kịch chiến cùng nhau. "Thực Nhật Kiếm Pháp!" Đoạn Lãng sử xuất kiếm pháp gia truyền, kiếm khí như hồng, từng đạo kiếm khí như cuồng phong bão táp bắn

về phía Bộ Kinh Vân. "Bài Vân Chưởng!" Bộ Kinh Vân được Hùng Bá truyền thụ môn tuyệt học này, cũng là tuyệt kỹ thành danh của hắn.

Chưởng lực và kiếm khí va chạm, triệt tiêu lẫn nhau.

Đoạn Lãng người kiếm hợp nhất, đâm thẳng vào ngực Bộ Kinh Vân.

Chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Hùng Bá trên đài cao, nghĩ đến Hùng Bá dặn dò chỉ được thua không được thắng, một kiếm đâm ra của Đoạn Lãng chỉ có thể hơi thu lại.

Mà lúc này, Bộ Kinh Vân một chưởng đánh vào ngực Đoạn Lãng, chấn bay Đoạn Lãng ra ngoài, hung hăng rơi xuống dưới lôi đài. "Ta không làm được đường chủ, không phải vì ta năng lực không đủ, chỉ là vì ta không phải là thân tín của Hùng Bá!" Đoạn Lãng ngã trên mặt đất, nhìn Bộ Kinh Vân ý khí phong phát trên đài, trong mắt tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng.

Hắn vì mang nghệ theo gia nhập Thiên Hạ Hội nên bị Hùng Bá chèn ép, chỉ có thể làm một tạp dịch đệ tử quét rác.

Nhưng hắn không từ bỏ.

Khổ luyện kiếm pháp gia truyền, vốn tưởng rằng lần tranh đoạt đường chủ này có thể đại triển quyền cước.

Nào ngờ danh ngạch đã sớm được nội định rồi.

Nói là công bình luận võ, kỳ thực chẳng qua là đi một vòng cho có lệ, dát vàng cho ba tên nhập thất đệ tử của Hùng Bá mà thôi. "Hiện tại thắng bại đã phân, ba đại đường khẩu của Thiên Hạ Hội, Tần Sương chưởng quản Thiên Sương Đường!" Hùng Bá đi đến trên lôi đài, tuyên bố: "Bộ Kinh Vân tổng quản Phi Vân Đường!" "Nhiếp Phong thống nhiếp Thần Phong Đường!" "Tạ sư phụ!" Tần Sương, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong chắp tay cúi đầu. "Bang chủ anh minh, văn thành

võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ!" "Bang chủ anh minh, văn thành võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ!" ...

Hùng Bá nhìn mười vạn đệ tử Thiên Hạ Hội, trong mắt rất hài lòng.

Đại thế đã định.

Bá nghiệp chỉ trong tầm tay.

Hắn, Hùng Bá, không chỉ muốn làm bang chủ thiên hạ đệ nhất bang, mà còn muốn trở thành võ lâm chí tôn, thống lĩnh toàn bộ thiên hạ, ức vạn sinh linh.

Bốp bốp bốp!

Bốp bốp bốp! "Tuyệt vời!

Tuyệt vời!" Ngay lúc này, một tràng tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, một cái bóng khổng lồ bao trùm tới.

Hùng Bá nhíu mày, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một con chim lớn đáng sợ có sải cánh dài hàng chục mét từ trên trời hạ xuống.

Con chim lớn toàn thân đen kịt như mực, giống chim ưng nhưng lại không phải, khí tức tỏa ra trên người lại khiến hắn có cảm giác kinh tâm động phách đáng sợ.

Càng đáng sợ hơn là trên lưng một con phi cầm đáng sợ như vậy còn đứng bốn người.

Hai thanh niên.

Hai nam tử trung niên.

Mỗi người đều cầm một thanh bảo kiếm có hình dáng kỳ dị.

Thân ảnh thẳng tắp, tựa như một thanh thần kiếm.

Kiếm khách.

Tuyệt thế kiếm khách.

Hùng Bá tuy thành danh nhờ Tam Phân Quy Nguyên Khí, nhưng cũng là một cao thủ dùng kiếm, có thể cảm nhận được sự cường đại và đáng sợ của đối phương. "Không biết mấy vị là ai?

Có chỉ giáo gì?" Hùng Bá híp mắt, đánh giá bốn người trên con chim lớn, tâm thần ngưng trọng. "Cái Nhiếp!" "Vệ Trang!" "Tiêu Dao Tử!" "Xích Tùng Tử!" "Hôm nay đặc biệt đến mời Hùng bang chủ quy thuận Đại Tần của ta." "Đại Tần?" Hùng Bá trong lòng nghi hoặc, những người này hắn lại chưa từng nghe qua một ai, thậm chí hắn cũng chưa từng nghe nói có thế lực nào tên là Đại Tần.

Mà một thế lực có thể sở hữu cường giả như vậy, không nên vô danh tiểu tốt. "Không biết Đại Tần ở đâu?

Lại là thế lực gì?" Hùng Bá cố nén cơn tức giận trong lòng, thăm dò hỏi. "Sau khi quy thuận Đại Tần, tự nhiên sẽ biết mọi thứ về Đại Tần!" Vệ Trang tóc trắng lạnh lùng nói. "Cuồng vọng!" Tần Sương, đại đệ tử của Hùng Bá, tức giận nói với Hùng Bá: "Sư phụ, để con đi thử hắn xem, xem hắn có bản lĩnh gì!" "Ừm!" Hùng Bá khẽ gật đầu, hắn cũng muốn xem thủ đoạn của đối phương.

Thực lực của Tần Sương không cao, nhưng cũng không yếu, vừa hay để thăm dò cho hắn. "Thiên Sương Quyền!" Tần Sương không dám sơ suất, hắn biết đối phương rất mạnh, vì vậy vừa ra tay đã là toàn lực.

Quyền kình ngưng tụ từ băng sương hàn khí phá không mà ra, hướng Vệ Trang đánh tới.

Keng!

Sa Xỉ xuất vỏ, kiếm quang như một dải lụa trắng lóe qua, quyền

kình bị chém thành hai, tiêu tán vô hình, mà kiếm thế không dừng, để lại một vết máu sâu thấy xương trên ngực Tần Sương. "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, Tần Sương ngã trên mặt đất, bị thương nặng. "Sương sư huynh!" Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân kinh hô, phẫn nộ ra tay. "Phong Thần Thối!" "Bài Vân Chưởng!" Hai người liên thủ tấn công Vệ Trang.

Bành bành.

Nhưng đến nhanh, đi còn nhanh hơn.

Vệ Trang bây giờ đã đạt đến Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, không phải là võ giả Tông Sư như Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân có thể đối phó. "Lợi hại quá!" Đoạn Lãng hai mắt sáng lên, ánh mắt nóng rực, thấy Bộ Kinh Vân chịu thiệt, trong lòng vô cùng thống khoái, thậm chí mong Hùng Bá hôm nay cũng gặp xui xẻo. "Các ngươi rốt cuộc là ai?" Ánh mắt Hùng Bá càng thêm ngưng trọng, tuy không nhìn ra thực lực thật sự của mấy người Vệ Trang, nhưng hắn cảm giác đối phương mạnh hơn hắn.

Dường như còn mạnh hơn rất nhiều. "Nói nhảm nhiều!" Kiếm quang lóe lên, Vệ Trang đã xuất hiện bên cạnh Hùng Bá, yêu kiếm Sa Xỉ kề trên cổ Hùng Bá. "Sư phụ!" "Bang chủ!" Tần Sương, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong cùng với bang chúng Thiên Hạ Hội đều kinh hãi, không ngờ Hùng Bá lại bị một chiêu chế phục, thậm chí không có cơ hội ra tay. "Từ nay về sau, Thiên Hạ Hội quy thuận Đại Tần!" Vệ Trang tuyên bố. "Ngươi..." Hùng Bá muốn phản kháng, nhưng cảm nhận được sự sắc bén của Sa Xỉ, lời đến bên miệng lại nuốt trở về.

Giữ được núi xanh không lo không có củi đốt.

Tạm thời nhẫn nhịn.

Đợi làm rõ thực lực của Đại Tần rồi từ từ tính kế sau.

Chỉ là đợi đến khi hắn kiến thức sự đáng sợ của Đại Tần, mới hiểu được suy nghĩ hiện tại của mình buồn cười đến mức nào. "Tiểu nhân Đoạn Lãng, nguyện ý trung thành với Đại Tần, vào sinh ra tử, vạn tử bất từ!" Ngay lúc này, Đoạn Lãng nhìn đúng thời cơ, vội vàng tiến lên biểu thị lòng trung thành.

Hắn ở Thiên Hạ Hội bị Hùng Bá chèn ép, có bản lĩnh cũng không có ngày ngóc đầu lên được.

Bây giờ gặp được cường giả Đại Tần mạnh hơn.

Đây chính là cơ hội của hắn. "Không tệ, ngươi có thể hỗ trợ đại quân tiếp quản thế lực Thiên Hạ Hội, đến lúc đó luận công ban thưởng, sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi!" Tiêu Dao Tử gật đầu với Đoạn Lãng, tán thưởng. "Đa tạ đại nhân, vì Đại Tần hiệu lực, cúc cung tận tụy, chết mới thôi!" Đoạn Lãng mừng rỡ, tuy có rất nhiều nghi hoặc, nhưng không cản trở hắn biểu thị lòng trung thành. "Tiểu nhân vô sỉ!" Bộ Kinh Vân vẻ mặt khinh bỉ.

Hùng Bá trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, sau này hắn đông sơn tái khởi, nhất định sẽ đem tên phản đồ Đoạn Lãng này băm thành vạn mảnh. "A, mau nhìn, đó là cái gì?" "Trời ơi, trên trời có người, không đúng, có một cỗ xe ngựa, cũng không đúng, có một con thần thú đang kéo xe ngựa!" "Đó là thần thú Kỳ Lân sao?

Toàn thân bốc cháy, thật bá khí!" Ngay lúc này, từng tràng kinh hô từ miệng bang chúng Thiên Hạ Hội vang lên.

Hùng Bá ngẩng đầu, đồng tử co rụt lại: "Hỏa Kỳ Lân!" "Hỏa Kỳ Lân?" Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân và những người khác đều ngẩng đầu lên, đặc biệt là Nhiếp Phong và Đoạn Lãng, trong lòng dấy lên từng gợn sóng.

Bọn họ đối với Hỏa Kỳ Lân không hề xa lạ.

Năm đó chính là Hỏa Kỳ Lân đã bắt đi phụ thân của họ. "Đó là...

Thiên Đế bệ hạ!" Mà Vệ Trang, Cái Nhiếp, Tiêu Dao Tử và Xích Tùng Tử bốn người nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân trên bầu trời, lập tức tinh thần chấn động, ngay sau đó lập tức cúi đầu bái lạy: "Bái kiến Thiên Đế, chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" "!!!" "???" Hùng Bá toàn thân run lên, một cường giả đáng sợ như Vệ Trang khiến hắn không có sức hoàn thủ lại đối với vị 'Thiên Đế' kia cung kính sùng bái, thậm chí cuồng nhiệt đến vậy.

Thiên Đế là tồn tại gì?

Hắn lập tức nghĩ đến sự kiện Lăng Vân Quật biến mất một cách bí ẩn trước đó.

Hắn đã tự mình đi điều tra.

Toàn bộ dãy núi nơi Lăng Vân Quật tọa lạc đều biến mất.

Không để lại chút dấu vết nào.

Thậm chí bá tánh gần đó cũng không phát hiện ra chút dị thường nào, một dãy núi lớn như vậy cứ thế biến mất.

Chương 68

Thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Có thể nói là một bí ẩn khó giải.

Bây giờ Hỏa Kỳ Lân tái hiện giang hồ.

Chẳng phải có nghĩa là sự biến mất của Lăng Vân Quật rất có thể liên quan đến vị "Thiên Đế" trong xe kia sao? ... "Bái kiến Thiên Đế, chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" "Bái kiến Thiên Đế, chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" ...Ngay khi Hùng Bá đang suy đoán "Thiên Đế" chính là thủ phạm khiến Lăng Vân Quật đột nhiên biến mất, những tiếng hô vang dội như sấm vang lên xung quanh Thiên Hạ Hội.

Âm thanh như sấm rền, chấn thiên động địa.

Ít nhất cũng phải có mấy chục vạn người.

Hơn nữa giọng nói hùng hồn hữu lực, kèm theo tiếng hô, khí huyết ngút trời, rõ ràng là những cao thủ võ lâm ngoại công đại thành. "Sao có thể?" "Thiên Hạ Hội đã bị bao vây rồi sao?" Hùng Bá kinh ngạc tỉnh lại, chấn động không nói nên lời, ban đầu còn tưởng chỉ có mấy cao thủ võ lâm như Cái Nhiếp, Vệ Trang, không ngờ bên ngoài còn mai phục nhiều người như vậy. "Đây chính là quân đội của Đại Tần sao?" "Tuy chưa nhìn thấy người thật, nhưng nghe âm thanh, cảm nhận cỗ khí thế này, tuyệt đối mạnh hơn bang chúng Thiên Hạ Hội gấp mấy chục lần không chỉ!" "Thật đáng sợ!" Đoạn Lãng trong lòng dâng trào, hắn nghĩ đến lời Tiêu Dao Tử vừa nói với hắn, hỗ trợ đại quân tiếp quản thế lực của Thiên Hạ Hội.

Ban đầu hắn còn có chút nghi hoặc.

Bây giờ hắn đã hiểu hoàn toàn.

Người của Đại Tần đến không chỉ có mấy người Cái Nhiếp, Vệ Trang, mà còn có mấy chục vạn quân đội hùng mạnh.

Phải biết đệ tử Thiên Hạ Hội đều là do Hùng Bá từ nhỏ chiêu mộ bồi dưỡng tập võ, mỗi một bang chúng không nói là cao thủ, nhưng thực lực cũng không tệ.

Tuy nhiên dường như cũng không thể so sánh với quân đội của Đại Tần.

Phất rồi phất rồi.

Lần này ôm được đùi lớn rồi. "Xong rồi!" Mà Hùng Bá mặt như tro tàn, cảm thấy cơ hội đông sơn tái khởi không còn lớn nữa. "Bình thân!" Giọng nói hùng vĩ tựa như sấm sét chín tầng trời giáng xuống, chấn động đến ù tai.

Hùng Bá toàn thân giật nảy mình, phảng phất như nhìn thấy một vị vô thượng thiên địa chí tôn ngự trên chín tầng mây, quan sát chín trời mười đất.

Ánh mắt của ngài chiếu rọi đại địa.

Uy nghiêm của ngài bao trùm bốn biển.

Thân hình của ngài che lấp cả bầu trời.

Không thể hình dung.

Không thể miêu tả.

Không thể nhìn thẳng.

Đáng sợ.

Chấn động.

Kinh hãi.

Không biết qua bao lâu, Hùng Bá hoàn hồn, xe ngựa do Hỏa Kỳ Lân kéo trên bầu trời đã sớm biến mất, lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. "Hít!" "Lẽ nào Thiên Đế là thần linh?" Hùng Bá kinh hãi đến cực điểm, dường như ngoài lời giải thích này ra, cũng không có lời giải thích nào khác.

Giờ phút này, trong lòng hắn dâng lên nỗi kính sợ vô biên đối với Đại Tần và Thiên Đế chưa biết.

Không chỉ hắn, Tần Sương, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Đoạn Lãng cùng với bang chúng Thiên Hạ Hội đều như vậy.

Doanh Huyền tuy không lộ diện, nhưng đã đến rồi, cũng tiện dùng tinh thần chấn nhiếp một chút.

Thuận tiện cho đại quân của Vương Tiễn tiếp quản Thiên Hạ Hội. ...Cùng lúc đó.

Trên xe rồng bằng vàng tím.

Doanh Huyền lười biếng nằm trên bảo tọa chí tôn, Đại Tư Mệnh ân cần đứng sau lưng xoa vai bóp lưng cho hắn.

Hắn đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại của Vân Vận.

Bốp.

Vân Vận đưa tay đánh bay móng vuốt không thành thật của Doanh Huyền, trêu chọc nói: "Số tú nữ tham gia tuyển tú trên Trí Võng đã vượt qua một triệu rồi, Thiên Đế còn chưa thỏa mãn?

Lại để ý đến thị nữ nào của Thiên Hạ Hội rồi?" Vân Vận bây giờ có tu vi Đấu Tông, lại ngồi trong lòng Doanh Huyền, quan sát rất tỉ mỉ, thấy Doanh Huyền vừa rồi cố ý nhìn một thị nữ trong đó một cái.

Thị nữ đó ở Thiên Hạ Hội quả thực không tệ, dung mạo vượt xa các thị nữ khác. "Nàng nói chắc là Khổng Từ đi, trẫm chỉ là nghĩ đến

một vài chuyện thú vị, đối với nàng ta không có hứng thú!" Doanh Huyền siết chặt cánh tay đang ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Vân Vận, ghé sát vào tai nàng cười khẽ: "Nàng phải tin vào phẩm vị của trẫm!" Hơi thở nóng rực bên tai phả vào mặt, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của Vân Vận lập tức ửng lên mấy đóa hồng hà, trực tiếp lườm Doanh Huyền một cái thật đẹp. "Chuyện thú vị gì?" Vân Vận vẻ mặt trêu chọc, mỉa mai nói: "Chẳng lẽ là chuyện khuê phòng của ngươi với nàng ta?" "Trẫm muốn nghĩ cũng là nghĩ đến chuyện khuê phòng với nàng!" Doanh Huyền khóe miệng hơi nhếch lên, bàn tay không khỏi hướng lên trên. "Đừng quậy!" Vân Vận bắt lấy bàn tay đang làm loạn của Doanh Huyền, không có người khác thì thôi, dù sao khoảng thời gian này nàng đã quen rồi.

Nhưng ở đây còn có Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh nữa. "Nhàn rỗi không có việc gì, liền chia sẻ cho các ngươi một chút!" Doanh Huyền ôm tay Vân Vận không cử động lung tung nữa, hắn chỉ trêu chọc Vân Vận một chút, chứ không thật sự muốn làm gì với nàng ở đây.

Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ nghe vậy, cũng nảy sinh hứng thú, nhìn Doanh Huyền, đôi mắt đẹp sáng rực.

Ông.

Doanh Huyền ý niệm vừa động, không gian trước mặt gợn sóng, ngưng tụ thành một màn sáng sáu mươi inch. "Giang sơn như thử đa kiều, lại làm sao có thể thiếu được thân tình, có được đứa con gái ngoan ngoãn lanh lợi như con, ta Hùng Bá còn cầu mong gì hơn!" Thân ảnh của Hùng Bá xuất hiện trong màn sáng, hắn nắm tay thị nữ mà Vân Vận nói — Khổng Từ, vẻ mặt từ ái, nhận Khổng Từ làm nghĩa nữ. "Đây là Hùng Bá của Thiên Hạ Hội!" Vân Vận, Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh trong lòng khẽ động, vừa rồi họ đã thấy Hùng Bá bổ nhiệm Tần Sương, Phong Vân làm đường chủ trên không trung, đối

với Hùng Bá và những người khác cũng có nhận thức cơ bản.

Trong màn sáng, Bộ Kinh Vân biết được chuyện này vẻ mặt hưng phấn.

Bởi vì Khổng Từ trở thành nghĩa nữ của Hùng Bá, thân phận của hai người họ đã ngang hàng, Hùng Bá cũng không có lý do phản đối.

Hắn có thể ở bên Khổng Từ rồi.

Ngày thứ hai tại đại hội bang chúng.

Hùng Bá tuyên bố nhận Khổng Từ làm nghĩa nữ, và sẽ chọn cho nàng một vị như ý lang quân. "Tân lang của hôn lễ này là đồ đệ của ta!" Nghe đến đây, Bộ Kinh Vân gần như hưng phấn muốn hét lên. "Chắc chắn tân lang không phải là Bộ Kinh Vân!" Đại Tư Mệnh và Vân Vận thầm nghĩ.

Nếu tân lang là Bộ Kinh Vân, thì cũng chẳng có gì thú vị nữa.

Quả nhiên.

Hùng Bá đưa tay chỉ: "Hắn chính là Tần Sương!" Oanh!

Bộ Kinh Vân run lên, trong đầu phảng phất như sét đánh ngang tai.

Tân lang lại không phải là hắn!

Không phải hắn!

Là hắn!

Hắn!

Hùng Bá lộ ra nụ cười đắc ý, Bộ Kinh Vân tức giận đến mức nổi điên, ở thác nước sau núi dùng vận mệnh công, phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Mà đột nhiên trở thành tân lang, niềm vui từ trên trời rơi xuống, Tần Sương đến phòng Khổng Từ, dịu dàng nói: "Có thể cưới nàng

làm vợ, là hạnh phúc của Tần Sương ta." "Nếu như nàng lòng đã có người thương, ta sẽ không miễn cưỡng nàng, cho dù sư phụ có thể nổi giận, ta cũng nguyện ý nói cho ông ấy biết lựa chọn của nàng, nàng hiểu ý ta chứ?" Tần Sương tuy thích Khổng Từ, nhưng hắn có thể cảm giác được trong lòng Khổng Từ dường như đã có người. "Đây chính là cái mà Thiên Đế bệ hạ nói là liếm cẩu sao?" Đại Tư Mệnh mặc một bộ váy dài màu đen đỏ đầy khí chất ngự tỷ, giọng nói đầy vẻ hứng thú, ngón tay nhẹ nhàng nghịch lọn tóc mái gọn gàng rủ trước trán, một tay kiêu ngạo chống eo, mang một phong tình khác biệt. "Liếm cẩu thì còn thiếu một chút, xem như là người tốt đi!" Doanh Huyền cười nhẹ: "Lát nữa sẽ dẫn các ngươi đi xem một liếm cẩu thực sự!" "Người ta thật sự mong chờ a!" Đại Tư Mệnh khe khẽ nói, phong tình trưởng thành, vô cùng quyến rũ.

Trong màn sáng.

Khổng Từ đang bối rối không biết phải làm sao, Bộ Kinh Vân từ phía sau tức giận chạy tới, từ phía sau ôm lấy Khổng Từ rồi cưỡng hôn. "Ngươi buông ta ra!" Khổng Từ giãy thoát khỏi cái ôm và nụ hôn mạnh mẽ của Bộ Kinh Vân. "Khổng Từ, ta không cho phép ngươi rời khỏi ta!" Bộ Kinh Vân lại lần nữa ôm chặt Khổng Từ. "Chúng ta không thể như vậy!" Khổng Từ giãy giụa, lớn tiếng nói: "Ta không thể có lỗi với Sương thiếu gia!" "Ta không quan tâm!

Ta chỉ muốn ngươi!" Bộ Kinh Vân lại lần nữa cưỡng hôn. "Các ngươi đang làm gì!" Ngay lúc này, Nhiếp Phong đi tới.

Bộ Kinh Vân ngẩng đầu, vẫn ôm Khổng Từ, lạnh lùng nói: "Ngươi hà tất phải biết rõ còn hỏi!" Nhiếp Phong vẻ mặt phẫn nộ: "Khổng Từ đã là đại tẩu của chúng ta rồi, sao ngươi có thể nói những lời như vậy!" "Tình yêu của ta dành cho Khổng Từ, vĩnh sinh vĩnh thế không hối hận!" Bộ Kinh Vân không hề có chút áy náy nào, lý lẽ hùng hồn nói. "Thiên Đế, đây chính là cái trên mạng nói ngon không qua sủi

cảo, vui không qua..." Đại Tư Mệnh nghịch lọn tóc trước trán, đầy vẻ hứng thú nói. "Không tệ, ngươi tiến bộ rất nhanh mà!" Doanh Huyền cười nói.

Vì có Trí Võng cộng thêm bí cảnh Sinh Hóa, các loại meme hiện đại trên Trí Võng rất hot.

Đặc biệt là Tào Tháo cực kỳ nổi tiếng.

Tào tặc đã trở thành biệt danh độc quyền của ông ta, thỉnh thoảng còn có người lén chụp ảnh Tào Tháo, đăng lên Trí Võng làm các loại meme.

Lúc này.

Nhiếp Phong thấy Bộ Kinh Vân ngoan cố không đổi, liền định đem chuyện này báo cho Hùng Bá.

Khổng Từ vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Bởi vì chuyện này một khi công khai, Tần Sương sẽ mất hết mặt mũi, Khổng Từ không muốn Tần Sương bị tổn thương.

Nhiếp Phong nghe vậy, cũng thay đổi ý định.

Đồng ý giữ bí mật cho hai người.

Nhưng Khổng Từ và Bộ Kinh Vân sau này phải vạch rõ giới hạn.

Nhưng Nhiếp Phong đâu có hiểu.

Chuyện này chỉ có không lần và vô số lần.

Chuyện như vậy làm sao có thể vạch rõ giới hạn được.

Bên kia.

Hùng Bá ra sức lôi kéo Tần Sương, và lấy ra lệnh bài của Thiên Hạ Hội làm quà tân hôn, nói với Tần Sương, sau này hắn chính là người kế vị của Thiên Hạ Hội.

Nhìn Tần Sương vui vẻ rời đi, nụ cười trên mặt Hùng Bá thu lại, trong lòng cười lạnh: "Sương nhi, Vân nhi, Phong nhi, ba người các ngươi không phải tình như thủ túc sao?

Sau này xem các ngươi làm sao rạn nứt!" "Phong Vân Sương ba người không phải là đệ tử đắc ý của Hùng Bá sao?

Vừa rồi Đoạn Lãng rõ ràng có thể thắng, nhưng vì ánh mắt của Hùng Bá, cố ý thua Bộ Kinh Vân!" "Tại sao Hùng Bá lại muốn ly gián quan hệ của họ?" Vân Vận có chút nghi hoặc, từ việc Hùng Bá trải đường cho Bộ Kinh Vân trước đó, không khó để thấy được sự yêu thích đối với ba người đệ tử. "Chuyện này phải nói từ lời phê mệnh của Nê Bồ Tát!" Doanh Huyền nhìn ánh mắt nghi hoặc của mấy nàng, chậm rãi nói: "Nê Bồ Tát là một người xem bói, rất có bản lĩnh, Hùng Bá cũng tin vào số mệnh!" "Mười năm trước, Hùng Bá tìm Nê Bồ Tát xem mệnh, nhận được lời tiên tri nửa đời trước!" "Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long!" "Phong Vân này chỉ Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân sao?" Vân Vận hỏi. "Không sai!" Doanh Huyền gật đầu: "Hùng Bá lúc đầu không hiểu, sau này gặp được Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, liền cho là như vậy!" "Thế là ông ta nhận Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân làm đồ đệ, truyền thụ võ nghệ!" "Mà Phong Vân Sương ba người cũng không phụ lòng Hùng Bá, giúp Hùng Bá khai cương thác thổ, đánh chiếm nửa giang sơn như hiện nay!" "Sau đó Hùng Bá lại tìm đến Nê Bồ Tát, để Nê Bồ Tát xem cho ông ta nửa đời sau!" "Lời tiên tri nhận được là:" "Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, phong vân tế hội tiềm thủy du!" "Thành dã Phong Vân, bại dã Phong Vân!" "Thì ra là vậy!" Vân Vận, Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ bừng tỉnh. "Những chuyện này đều là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai phải không?" Vân Vận nhìn màn sáng trước mặt, tò mò hỏi: "Bệ hạ dùng chẳng lẽ là Đại Vận Mệnh Thuật để thôi diễn tương lai?" Vân Vận sớm đã trở thành nữ nhân của Doanh Huyền, đối với

Tam Thiên Đại Đạo không hề xa lạ.

Hơn nữa nàng có thể lựa chọn tu luyện bất kỳ một môn nào trong Tam Thiên Đại Đạo. "Đại Vận Mệnh Thuật có thể thôi diễn tương lai chính xác như vậy sao?" Đại Tư Mệnh hai mắt sáng lên, Âm Dương gia cũng giỏi về thôi diễn, đặc biệt là Nguyệt Thần, Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng nàng rất ngưỡng mộ.

Nàng tuy là trưởng lão Hỏa bộ của Âm Dương gia, nhưng địa vị kém xa Nguyệt Thần.

Nàng ở Âm Dương gia chính là một sát thủ làm những việc bẩn thỉu, mệt nhọc.

Nhưng bây giờ quan hệ của nàng với Âm Dương gia không còn lớn nữa.

Chương 69

Chỉ cần nàng ôm được đùi lớn của Doanh Huyền.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng phải kính nàng ba phần.

Về phần Diễm Phi, Nguyệt Thần...

được rồi, các nàng đã ôm được đùi lớn của Doanh Huyền rồi, nàng vẫn phải ngoan ngoãn cúi đầu làm kẻ dưới.

Trong lúc mấy người nói chuyện.

Trong màn sáng Tần Sương và Khổng Từ đã cử hành hôn lễ, mọi người trong Thiên Hạ Hội vui vẻ hòa thuận, chỉ có Bộ Kinh Vân là bộ dạng như cha mẹ chết.

Nhìn người phụ nữ mình yêu thương trở thành vợ của người khác, Bộ Kinh Vân lòng đau như cắt.

Trong cơn tức giận.

Bộ Kinh Vân xông vào phòng tân hôn, nắm tay Khổng Từ định đưa nàng đi.

Khổng Từ dùng sức giữ Bộ Kinh Vân lại: "Vân thiếu gia, ta đã là vợ của Sương thiếu gia!" "Không!

Nàng vẫn là nàng!" Bộ Kinh Vân ôm chặt Khổng Từ: "Ta không thể trơ mắt nhìn nàng lao vào vòng tay của người đàn ông khác!" "Ta muốn nàng đi cùng ta!" Bộ Kinh Vân kéo Khổng Từ rời đi, nhưng họ vừa đi ra đến cửa, đã gặp Nhiếp Phong đang âm thầm chờ họ từ lâu. "Ta cho ngươi một con đường, lập tức rời khỏi Thiên Hạ Hội, ta sẽ coi như chuyện tối nay chưa từng xảy ra!" Nhiếp Phong nói với Bộ Kinh Vân. "Ngươi tránh ra cho ta!" Bộ Kinh Vân sắc mặt dữ tợn, gầm lên: "Kẻ cản đường ta, chỉ có một con đường chết!" Hai người không

hợp lời, lập tức động thủ.

Bộ Kinh Vân sử dụng Bài Vân Chưởng.

Nhiếp Phong cũng dùng Phong Thần Thối.

Hai người đánh qua lại.

Từ mái nhà xuống mặt đất.

Bộ Kinh Vân một chưởng hất tung vô số viên gạch, bay về phía Nhiếp Phong.

Ngay lúc Nhiếp Phong đang bận rộn chống đỡ, Bộ Kinh Vân nhân cơ hội lại lần nữa sử dụng Bài Vân Chưởng, muốn một chưởng đánh chết Nhiếp Phong. "A!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Khổng Từ đã chắn trước mặt Nhiếp Phong, bị Bộ Kinh Vân một chưởng đánh bay. "Khổng Từ ~~" Vừa mới đi tới, trên mặt mang theo sự hưng phấn và vui mừng, chuẩn bị vào động phòng, Tần Sương ngây người! "???" Động phòng của ta thành ra thế này rồi?

Tân nương của ta bị đánh bay rồi?

Tần Sương ôm lấy Khổng Từ đang rơi xuống, lòng đau như cắt, vừa kinh vừa giận. "Khổng Từ!" Tuy nhiên không đợi hắn kiểm tra, Bộ Kinh Vân đã xông tới, một chưởng đánh bay Tần Sương, ôm Khổng Từ vào lòng. "Khổng Từ, ngươi không được chết a!" Bộ Kinh Vân ôm Khổng Từ, gào khóc thảm thiết, đau đớn vạn phần.

Tần Sương nhìn vợ mình bị Bộ Kinh Vân ôm, muốn tiến lên lại không dám, không biết phải làm sao.

Vân Vận: "..." Đại Tư Mệnh: "..." Tiểu Long Nữ: "..." Tình tiết này cũng thật cẩu huyết.

Tuy nhiên cảnh tượng tiếp theo càng khiến họ kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Chỉ thấy Khổng Từ nằm trong lòng Bộ Kinh Vân, biết mình sắp chết, cuối cùng đã nói ra lời trong lòng.

Nàng đầy mắt thâm tình nhìn Nhiếp Phong đối diện, chậm rãi nói: "Phong thiếu gia, ngươi có biết không, ta đã thích ngươi từ rất sớm rồi!" Khổng Từ khó khăn giơ tay lên, muốn nắm lấy Nhiếp Phong đang đứng đối diện, ánh mắt tràn đầy khát vọng. "Trước khi chết, Phong thiếu gia có thể đáp ứng một nguyện vọng nhỏ của ta, để ta chết trong vòng tay của người mình yêu thương không!" Oanh.

Lời nói của Khổng Từ như sét đánh ngang tai.

Chấn động khiến đầu óc Tần Sương, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đều choáng váng.

Tần Sương thì không cần phải nói.

Vợ mình ngay trước mặt mình nói thích người đàn ông khác.

Mà Bộ Kinh Vân thì càng mộng mị.

Hắn sớm đã chiếm hữu thân thể của Khổng Từ, trong lòng hắn, Khổng Từ chắc chắn là thích hắn.

Nhưng bây giờ...

Mà Nhiếp Phong cũng ngây người.

Hắn chỉ muốn ngăn cản Bộ Kinh Vân cướp đại tẩu mà thôi.

Hắn thật sự không muốn cướp đại tẩu.

Nhưng thấy Khổng Từ không còn sống được bao lâu.

Nhiếp Phong cũng không nỡ lòng cự tuyệt.

Liền định tiến lên. "Ngươi không được qua đây!" Bộ Kinh Vân phẫn phất như một con sư tử đực bảo vệ thức ăn, trợn mắt nhìn, bước chân Nhiếp Phong khựng lại, không tiện tiến lên. "Phong thiếu

gia!" Tay Khổng Từ vẫn còn ở giữa không trung, nhìn Nhiếp Phong.

Bước chân đang dừng lại của Nhiếp Phong lại tiến lên một bước.

Tuy nhiên Bộ Kinh Vân ôm chặt Khổng Từ, trông như điên cuồng, gào thét với Nhiếp Phong: "Ngươi không được qua đây a!" Vân Vận: "..." Tiểu Long Nữ: "..." Đại Tư Mệnh: "..." ... "Ngươi không được qua đây a!" Giọng nói của Bộ Kinh Vân không ngừng vang vọng trong đầu Vân Vận, Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh, phảng phất như có ma tính.

Không thể xua đi, không thể quên được. "Danh phận cho đại sư huynh Tần Sương, thân thể cho nhị sư huynh Bộ Kinh Vân, trái tim cho Nhiếp Phong!" Doanh Huyền chậc chậc than thở: "Có phải rất thú vị không?" Một chữ 'loạn' sao có thể hình dung hết.

Vân Vận và Tiểu Long Nữ cảm thấy tam quan của mình bị đảo lộn. "Rất thú vị!" Đại Tư Mệnh quyến rũ cười, tình tiết cẩu huyết này, thật là... thú vị!

Trong lúc nói chuyện, Hỏa Kỳ Lân kéo xe rồng bằng vàng tím lăn bánh trên đỉnh mây, đến không trung trên Bái Kiếm Sơn Trang.

Bái Kiếm Sơn Trang nổi danh về đúc kiếm, lúc này trong trì đúc kiếm đang đúc một thanh thần binh — Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Hưu.

Doanh Huyền đưa tay cách không một trảo, trong trì đúc kiếm lửa lớn thiêu đốt, Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang cắm tĩnh lặng ở trung tâm lập tức bay lên không trung, rơi vào tay Doanh Huyền. "Thiên Đế đến đây chính là vì thanh kiếm này sao?" Vân Vận, Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh đều rất tò mò, đôi mắt đẹp không ngừng đánh giá Tuyệt Thế Hảo Kiếm, muốn xem nó có gì đặc biệt. "Nữ Oa vá trời xong còn sót lại bốn viên kỳ thạch, Bạch Lộ, Hắc Hàn, Băng Phách, Thần Thạch,

thanh kiếm này chính là được đúc từ Hắc Hàn!" Nói xong, Doanh Huyền lại lần nữa đưa tay ra.

Trong cấm địa dưới lòng đất của Bái Kiếm Sơn Trang, lại lần nữa bay ra một thanh thần binh tương tự Tuyệt Thế Hảo Kiếm — Bại Vong Chi Kiếm.

Năm đó tiên tổ của Bái Kiếm Sơn Trang là 【Ngạo Nhật】 đã từng cùng mười danh sư đúc kiếm dùng Hắc Hàn làm nguyên liệu để rèn ra hung khí thần binh khiến quỷ khóc thần gào -----【Bại Vong Chi Kiếm】, dùng để tiêu diệt thần thú 【Hỏa Kỳ Lân】 đang gây chuyện khắp nơi lúc bấy giờ.

Nhưng khi sắp luyện thành, chín trong số các sư đúc kiếm đã bị 【hung bái sát vong】 chi khí của Bại Vong Chi Kiếm khắc chết, lần lượt bỏ mạng.

Hai sư đúc kiếm còn lại hiểu rằng nếu tiếp tục, họ cũng sẽ chết, vì vậy vào thời khắc cuối cùng đã từ bỏ thanh hung kiếm này, và dùng nửa khối hàn thiết còn lại tiếp tục chế tạo, lấy Bại Vong Chi Kiếm làm hình mẫu, tạo ra 【Tuyệt Thế Hảo Kiếm】 sau này. "Nữ Oa vá trời?

Bốn viên kỳ thạch?" Vân Vận, Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh kinh ngạc.

Họ đã nghe không ít câu chuyện thần thoại về Nữ Oa vá trời từ thông tin liên quan của các thế giới bí cảnh khác.

Không ngờ bí cảnh Phong Vân lại thật sự có Nữ Oa. "Nữ Oa hẳn là đã rời khỏi bí cảnh Phong Vân, không còn ở trong giới này nữa." Doanh Huyền nói.

Nếu Nữ Oa còn ở đây, nhiệm vụ phó bản chắc chắn sẽ đề cập đến Nữ Oa. "Tiểu nhân phương nào, dám mơ tưởng Tuyệt Thế Hảo

Kiếm, cút ra đây cho lão tử chịu chết!" Ngay lúc này, một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên từ trong Bái Kiếm Sơn Trang, một nam tử cường tráng mặt đầy râu quai nón, hung thần ác sát xông ra.

Hắn nhảy lên, đáp xuống mái nhà của Bái Kiếm Sơn Trang, ánh mắt sắc bén quét khắp bốn phía, muốn tìm ra tên trộm đã lấy đi Tuyệt Thế Hảo Kiếm. "Các ngươi xem, đây chính là liếm cẩu mà trẫm nói lúc trước!" Doanh Huyền chỉ vào Kiếm Ma đang đứng trên mái nhà, cười nói. "Ồ..." Đại Tư Mệnh đánh giá Kiếm Ma: "Đại Tông Sư hậu kỳ, kém Hùng Bá một chút, nhưng ở thế giới này cũng được coi là một phương cường giả, lại là một tên liếm cẩu!" Dù sao những lão già âm hiểm như Đế Thích Thiên đều trốn trong bóng tối giở trò.

Cường giả cấp Đại Tông Sư đủ để xưng bá một phương.

Giống như Hùng Bá.

Cũng chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong mà thôi.

Ngay khi mấy người Đại Tư Mệnh đang đánh giá Kiếm Ma, một mỹ phụ đeo mạng che mặt từ bên trong đi ra.

Kiếm Ma vốn đang đứng trên mái nhà với vẻ mặt hung hãn lập tức nhảy xuống, mặt đỏ bừng, mang theo nụ cười lấy lòng, phảng phất như một con chó pug chạy đến trước mặt mỹ phụ vẫy đuôi. "Ngạo Phu Nhân, người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm lại Tuyệt Thế Hảo Kiếm, băm vằm tên trộm thành vạn mảnh, để hắn cầu sống không được cầu chết không xong!" Kiếm Ma cười nịnh nọt. "Ừm!" Ngạo Phu Nhân vẫn lạnh lùng như băng sương, nhàn nhạt nói: "Nhất định phải tìm lại Tuyệt Thế Hảo Kiếm, đây là mấu chốt để Thiên nhi chấn hưng Bái Kiếm Sơn Trang!" "Ngạo Phu Nhân, người yên tâm đi, có Kiếm Ma ta ở đây, không ai có thể lấy đi Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Kiếm Ma vỗ ngực bảo đảm. "A, đúng là một con liếm cẩu a!" Giọng nói của Đại Tư Mệnh khe khẽ truyền đến, Kiếm Ma lập tức kinh hãi,

đột nhiên ngẩng đầu, liền thấy một con dị thú cao chừng một trượng, bốn vó đạp lên lửa đứng cách đầu hắn mười trượng. "Hỏa Kỳ Lân!" Đồng tử Kiếm Ma co rụt lại, làm sao hắn có thể không nhận ra Hỏa Kỳ Lân?

Năm đó Bái Kiếm Sơn Trang đúc Bại Vong Chi Kiếm chính là để tiêu diệt Hỏa Kỳ Lân.

Bây giờ trên vách đá của sơn trang vẫn còn bích họa về Hỏa Kỳ Lân.

Ngạo Phu Nhân và con trai bà ta là Ngạo Thiên cũng nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân.

Nhìn Hỏa Kỳ Lân lơ lửng trên không trung, toàn thân lửa cháy bao quanh, uy vũ bá khí, hai chân Ngạo Thiên run rẩy, dưới chân lập tức ướt một mảng.

Sợ đến tè ra quần. "Không biết vị tiền bối nào đại giá quang lâm Bái Kiếm Sơn Trang, tiểu nữ nhân có thất lễ đón tiếp từ xa, kính mong thứ tội!" So với sự yếu đuối của Ngạo Thiên, Ngạo Phu Nhân là một người phụ nữ, lại chống đỡ được thần uy của Hỏa Kỳ Lân, hướng về phía xe ngựa phía sau cúi đầu chào.

Tất nhiên.

Hỏa Kỳ Lân không hề phát ra uy áp, nếu không có thể trực tiếp đè chết tất cả mọi người ở Bái Kiếm Sơn Trang.

Nhưng dù không phát ra uy áp.

Bản thân nó cũng là một sự uy hiếp to lớn.

Không phải người bình thường có thể chống đỡ được. "Đây là Đại Tần Thiên Đế bệ hạ!" Giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo của Đại Tư Mệnh vang lên, Ngạo Phu Nhân, Kiếm Ma và những người khác cuối cùng cũng nhìn thấy thân ảnh trong xe ngựa.

Một nam ba nữ.

Nam tử ngồi ở giữa, tuấn mỹ phi phàm, như viễn cổ thiên thần, siêu phàm thoát tục, mang theo một cỗ khí chất đạo vận không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả.

Ba nữ nhân bên cạnh càng là khuynh thành tuyệt thế, mỗi người một vẻ.

Tiểu Long Nữ trong bộ y phục trắng thanh lệ thoát tục, không linh phiêu dật, như tiên tử trên trời.

Vân Vận trong bộ váy dài màu xanh nhạt đoan trang điển nhã, cao quý ung dung, như một đóa mẫu đơn đang nở rộ.

Mà Đại Tư Mệnh vừa nói chuyện mặc một bộ váy dài màu đen đỏ, trưởng thành lạnh lùng, phong tình vạn chủng. "Đẹp quá..." Kiếm Ma lập tức nhìn ngây người, một đôi mắt gian xảo sáng lên, tràn đầy sắc thái dâm tà.

Kiếm Ma là liếm cẩu của Ngạo Phu Nhân, liếm đến cực hạn.

Trong vận mệnh ban đầu, vào ngày Tuyệt Thế Hảo Kiếm được đúc thành, hắn bị Ngạo Phu Nhân ám toán, bị bắn mù hai mắt, nhưng cũng không hề để tâm.

Sau khi Ngạo Phu Nhân tự sát, hắn cũng không buông tha.

Nhưng hắn đối với Ngạo Phu Nhân không phải là thật sự thâm tình, chỉ là muốn chiếm hữu một cách man rợ, không chiếm được trái tim của ngươi, chiếm được thân xác của ngươi cũng tốt.

Tất nhiên hắn không hề dùng vũ lực với Ngạo Phu Nhân, mà là giết chồng của Ngạo Phu Nhân, còn định giết cả con của bà ta.

Ngạo Phu Nhân vì Ngạo Thiên, đành phải hư tình giả ý, đồng ý sau khi Ngạo Thiên có thành tựu sẽ gả cho Kiếm Ma.

Chương 70

Thế là Kiếm Ma liền nhận Ngạo Thiên làm đồ đệ, trở thành tay sai của Bái Kiếm Sơn Trang, chỉ đợi ngày Tuyệt Thế Hảo Kiếm được đúc thành, Ngạo Thiên chấp chưởng Bái Kiếm Sơn Trang, hắn sẽ cưới Ngạo Phu Nhân.

Trong thời gian này, mỗi ngày hắn đều quỳ bên ngoài phòng của Ngạo Phu Nhân, chỉ để được gặp một lần, nói vài câu, có thể nói là liếm đến cực hạn.

Nhưng nếu nói là yêu... hoàn toàn không thể.

Cái không có được thì mãi mãi xao động.

Kiếm Ma trông có vẻ quỳ liếm Ngạo Phu Nhân vô hạn, thâm tình vô hạn, chỉ vì Ngạo Phu Nhân đối với hắn cực kỳ lạnh lùng, ngay cả mặt cũng không gặp, lời cũng không nói.

Nếu Ngạo Phu Nhân theo hắn, e rằng Kiếm Ma cũng chỉ được ba ngày mới mẻ.

Người vợ chính thức của Kiếm Ma là một ví dụ rất tốt.

Kiếm Ma dùng một thanh bảo kiếm, dễ dàng khuyên lui tình địch Kiếm Tham, cưới tiểu sư muội, cũng chính là vợ chính thức của hắn, sau này hai người sinh được một con trai, chính là Thần Bộ.

Một ngày, Kiếm Ma đang luyện công bên ngoài, thấy Ngạo Phu Nhân cưỡi ngựa đi qua, để lại một cái liếc nhìn kinh hồng, một cú "bóng lưng tuyệt sát".

Kiếm Ma từ đó thần hồn điên đảo, đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng thủy chung không tìm thấy.

Sau này về đến nhà, luyện công cũng không thể chuyên tâm, xảy ra

rối loạn.

Vợ chính thức của hắn khuyên hắn, nói luyện công phải đoạn tình tuyệt niệm.

Kiếm Ma vừa nghe liền nổi nóng.

Nói, tuyệt tình cũng phải bắt đầu từ ngươi.

Nói xong liền ra tay giết chết vợ mình.

Cảnh này vừa đúng lúc bị Thần Bộ còn nhỏ tuổi nhìn thấy.

Thần Bộ không chịu nhận hắn làm cha, hắn liền khắc bốn chữ lên mặt cậu bé: Kiếm Ma chi tử!

Sau đó ha ha cười lớn, nghênh ngang bỏ đi.

Cuối cùng ở Bái Kiếm Sơn Trang làm liếm cẩu cho Ngạo Phu Nhân.

Cho nên loại người này không thể thâm tình.

Lúc này nhìn thấy Vân Vận, Tiểu Long Nữ mấy người tựa như tiên tử trên trời, cửu thiên nữ thần, quả thực kinh diễm tuyệt trần.

Ngạo Phu Nhân gì đó, yếu xìu. "Tuyệt Thế Hảo Kiếm và Bại Vong Chi Kiếm, trẫm lấy đi!" Doanh Huyền không thèm nhìn Kiếm Ma một cái, nói với Ngạo Phu Nhân: "Kiếm Ma coi như là báo thù cho hai thanh kiếm!" Lời vừa dứt.

Thân thể Kiếm Ma run lên, mềm nhũn ngã xuống đất.

Linh hồn đã bị Doanh Huyền một ý niệm nghiền nát thành cặn bã, chết rất yên bình, không có chút đau đớn nào. "Đa tạ Thiên Đế!" Ngạo Phu Nhân thấy Kiếm Ma chết đi, chắp tay bái tạ.

Ầm ầm ầm!

Doanh Huyền không nói gì, Hỏa Kỳ Lân kéo xe ngựa, biến mất

trên bầu trời. "Nương, chúng ta cứ thế giao Tuyệt Thế Hảo Kiếm ra sao?" Ngạo Thiên lúc này cuối cùng cũng đứng dậy được, có chút bất bình nói.

Hắn còn định dựa vào Tuyệt Thế Hảo Kiếm để chấn hưng uy danh của Bái Kiếm Sơn Trang nữa. "Thiên Đế đã giết Kiếm Ma, báo thù cho phụ thân con, Tuyệt Thế Hảo Kiếm đưa cho Thiên Đế cũng là lẽ đương nhiên, huống chi hoài bích kỳ tội, con không thích hợp chấp chưởng thanh kiếm này!" Ngạo Phu Nhân không đề cập đến Bại Vong Chi Kiếm, thanh kiếm này không nhiều người biết.

Cũng không cần phải đề cập. "Nhưng mà..." Ngạo Thiên còn muốn nói gì đó. "Không có nhưng mà, con ngay cả Hỏa Kỳ Lân cũng không dám đối mặt, con còn muốn đòi lại Tuyệt Thế Hảo Kiếm sao?" Ngạo Phu Nhân lạnh lùng quét mắt nhìn Ngạo Thiên, ngửi thấy mùi vị trên người hắn, hận sắt không thành thép trách mắng. "Ta..." Ngạo Thiên há miệng, nghĩ đến sự đáng sợ của Hỏa Kỳ Lân, không thể nói thêm lời nào nữa. "Thiên Đế... lẽ nào thật sự là thần tiên?" Ngạo Phu Nhân nhìn lên bầu trời, nghĩ đến sự kiện Lăng Vân Quật đột nhiên biến mất một cách kỳ quái, ánh mắt lộ vẻ trầm tư. ...Trong xe rồng bằng vàng tím.

Doanh Huyền lấy ra Thiên Đế Kiếm, đưa nó lại gần Tuyệt Thế Hảo Kiếm và Bại Vong Chi Kiếm, lập tức một cỗ lực lượng thôn phệ đáng sợ truyền ra.

Chỉ thấy tinh hoa trên Tuyệt Thế Hảo Kiếm và Bại Vong Chi Kiếm không ngừng bị thôn phệ, sau khi giọt tinh hoa cuối cùng bị thôn phệ, hai thanh thần binh hóa thành bụi trần.

Mà trên Thiên Đế Kiếm quang mang càng thêm sâu thẳm một chút, sự sắc bén càng thêm đáng sợ, mơ hồ có đạo văn ngưng tụ ra. "Thiên Đế, chúng ta tiếp theo đi đâu?" Đại Tư Mệnh hỏi: "Là đi tìm những

viên kỳ thạch khác sao?" "Những viên khác không cần tìm nữa, đi xem cường giả của thế giới này!" Doanh Huyền nói.

Tuyết Ẩm Đao được đúc từ Bạch Lộ đã bị Thiên Đế Kiếm thôn phệ.

Bây giờ Tuyệt Thế Hảo Kiếm và Bại Vong Chi Kiếm được đúc từ Hắc Hàn cũng đã có được.

Còn lại Băng Phách và Thần Thạch.

Băng Phách không có sức mạnh đặc biệt gì, chỉ có thể giữ cho thi thể không bị phân hủy, hơn nữa lại nằm trong bụng của Hiệp Vương, giữ cho thi thể không bị phân hủy.

Doanh Huyền không có hứng thú lấy đồ vật trong thi thể của người khác.

Mà vị trí của Thần Thạch, Doanh Huyền cũng không rõ.

Đợi sau khi khống chế bí cảnh Phong Vân, hắn chỉ cần một ý niệm là có thể tìm thấy, tạm thời không vội. "Đến Thiên Môn!" Ánh mắt Doanh Huyền nhìn xuyên qua hư không, điều khiển Hỏa Kỳ Lân hướng về phía Thiên Môn. ...Thiên Môn.

Lý Mục, Lữ Bố, Quan Vũ, Trương Phi và những người khác điều động bốn mươi vạn đại quân, chia ra xung quanh Thiên Môn, tạo thành Tứ Thần Thú Chiến Trận bao vây Thiên Môn tầng tầng lớp lớp.

Trên bầu trời Thiên Môn, bốn thân ảnh lăng không mà đứng.

Lần lượt là Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Tử, bốn vị cường giả Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên. "Phàm nhân, các ngươi dám khiêu khích uy nghiêm của thần." Ngay lúc này, giọng nói hùng vĩ vang vọng khắp trời đất, một chiếc mặt nạ băng điêu khổng lồ bao trùm phương viên mấy trăm dặm hiện ra trên bầu trời.

Phảng phất như khuôn mặt của Thượng Đế, quan sát toàn bộ nhân gian. "Đế Thích Thiên, ngươi bớt giả thần giả quỷ đi, bằng ngươi cũng dám tự xưng là thần?" Quỷ Cốc Tử khinh thường nói: "Đại Tần Thiên Đế bệ hạ của ta mới là thần thật sự, hôm nay chúng ta phụng lệnh Thiên Đế và Thủy Hoàng Đế, đến đây thu phục Thiên Môn!" "Biết điều thì lập tức đầu hàng!" "Nếu không thiên uy giáng lâm, để ngươi tro tàn khói bay!" "Thủy Hoàng Đế?" Đế Thích Thiên nghe thấy danh hiệu này, lập tức giật mình, tâm thần run rẩy.

Chiếc mặt nạ băng điêu khổng lồ trên bầu trời dường như cũng run rẩy dữ dội, suýt nữa thì vỡ tan.

Hắn phảng phất như lại quay về nỗi sợ hãi bị Thủy Hoàng Đế chi phối hơn một ngàn năm trước.

Năm đó Thủy Hoàng Đế chết mấy trăm năm, hắn mới dám trở về Thăng Long, hơn nữa là lén lút trở về.

Hắn quét mắt qua bốn mươi vạn đại quân xung quanh.

Giờ phút này, hắn mới phát hiện, lại toàn bộ đều là Hoành Luyện Đại Tông Sư, khí huyết cực kỳ thịnh vượng, mơ hồ tạo thành một đại trận huyền diệu, bao vây toàn bộ Thiên Môn của hắn vào trong, khiến hắn có cảm giác kinh tâm động phách. "Thiên hạ sao lại có nhiều Hoành Luyện Đại Tông Sư như vậy?" "Còn đột nhiên xuất hiện bốn cường giả cấp thần mà ta không nhận ra?" "Lẽ nào thật sự là Thủy Hoàng Đế phục sinh, đến tìm ta báo thù rồi?" Đế Thích Thiên càng nghĩ càng sợ.

Bóng ma của Thủy Hoàng Đế không ngừng lớn dần trong lòng hắn.

Nhìn bộ áo giáp Tiên Tần mà bốn mươi vạn Hoành Luyện Đại Tông Sư đang mặc, nhìn lá cờ hắc long đang tung bay trong gió...

Hắn... có chút sợ rồi!

Oanh!

Ngay lúc này, bốn mươi vạn đại quân khởi động Tứ Thần Thú Chiến Trận.

Phía đông, Thanh Long bay ngang trời.

Phía tây, Bạch Hổ gầm thét.

Phía nam, Chu Tước bay múa.

Phía bắc, Huyền Vũ kêu trời.

Khí tức đáng sợ chấn vỡ vạn dặm tầng mây, chiếc mặt nạ băng điêu khổng lồ trên bầu trời lập tức vỡ tan.

Phịch!

Đế Thích Thiên hiện nguyên hình, lập tức quỳ xuống. "Bệ hạ tha mạng a, tiểu nhân không dám nữa!" "Tiểu nhân lúc đó bị quỷ mê tâm khiếu, nhất thời xúc động, bây giờ ngày ngày hối hận, trời cao chứng giám, bây giờ cuối cùng cũng có thể gặp lại bệ hạ, bù đắp lỗi lầm ngày đó của tiểu nhân!" "Tiểu nhân biết vùng biển phía đông còn có thần long, công hiệu của long nguyên còn mạnh hơn phượng huyết!" "Tiểu nhân nguyện ý đi đồ long, vì bệ hạ luyện chế đan dược tốt hơn, lấy công chuộc tội!" "Cầu bệ hạ khai ân..." Đế Thích Thiên nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy, ngay khoảnh khắc Tứ Thần Thú Chiến Trận được khởi động, hắn đã biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ, thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Quá đáng sợ.

Quá mạnh mẽ.

Quân đội như vậy, tuyệt đối chỉ có Thủy Hoàng Đế mới có thể xây dựng được.

Nếu như trước đó hắn còn có chút hoài nghi.

Bây giờ hắn tuyệt đối tin tưởng.

Thủy Hoàng Đế vẫn còn trên đời.

Còn lén lút xây dựng một đội quân đáng sợ vô địch mà ngay cả hắn cũng không phát hiện ra.

Không hổ là Thủy Hoàng Đế.

Những việc hắn làm trong hơn một ngàn năm qua, e rằng đều như một tên hề không thể che giấu trước mặt Thủy Hoàng Đế.

Sợ rồi sợ rồi!

Quả nhiên.

Thủy Hoàng Đế vẫn là ngài, Thủy Hoàng Đế!

Hắn vĩnh viễn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của đối phương!

Lý Mục: "..." Lữ Bố: "..." Quan Vũ: "..." "Khốn kiếp!

Yếu ớt như vậy cũng dám tự xưng là thần?" Trương Phi vung vẩy Trượng Bát Xà Mâu, chửi ầm lên, vô cùng khó chịu: "Ta đây còn chưa dùng sức, ngươi đã đầu hàng rồi!" Còn tưởng có thể có một trận đại chiến long trời lở đất, kết quả... kết quả lại thế này thôi sao?

Còn chưa đủ ghiền nữa! "Oai phong của Đại Tần ta đi đến đâu, ai dám không hàng?" Quan Vũ một đao một ngựa, tay trái khẽ vuốt râu dài, thần sắc ngạo nghễ, trong lòng tràn đầy tự hào và kiêu ngạo.

Bốn vị Lục Địa Thần Tiên cộng thêm đại quân bốn mươi vạn cường giả cấp Hoành Luyện Đại Tông Sư, lại còn có Tứ Thần Thú Chiến Trận do Thiên Đế truyền xuống, đừng nói là một Đế Thích Thiên.

Cho dù là mười tên, cũng chưa chắc dám đối đầu trực diện với

bọn họ. "Đây chính là cường giả võ đạo đã sống hai ngàn năm đó sao?

Trông cũng chẳng ra làm sao cả!" Một giọng nữ trong trẻo quyến rũ động lòng người từ trên trời truyền đến, trong giọng nói mang theo một sự khinh thường và miệt thị sâu sắc.

Đế Thích Thiên nắm chặt nắm đấm, lửa giận ngùn ngụt từ đáy lòng bùng lên, hai ngàn năm rồi, hắn chưa từng phải chịu khuất nhục như vậy.

Một người phụ nữ lại dám chế nhạo hắn.

Bao nhiêu năm qua, hắn không biết đã chơi qua bao nhiêu tuyệt sắc nữ nhân, trong mắt hắn, phụ nữ chẳng qua chỉ là đồ chơi, đối với hắn hiện tại không còn chút hấp dẫn nào.

Hôm nay hắn hổ lạc bình dương.

Nhưng cũng không phải ai cũng có thể chế nhạo hắn.

Hắn muốn xem xem người phụ nữ ngu xuẩn nào dám chế nhạo hắn.

Bây giờ hắn tự nhiên không dám làm gì.

Nhưng sau ngày hôm nay, hắn sẽ âm thầm tiêu diệt ả ta, dù là Thủy Hoàng Đế cũng chưa chắc tra ra được.

Thế nhưng không đợi hắn ngẩng đầu lên, bên tai đã vang lên tiếng hô vang đinh tai nhức óc.

Chương 71

"Bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Giọng nói chỉnh tề mạnh mẽ của bốn mươi vạn tướng sĩ cấp Hoành Luyện Đại Tông Sư khí huyết hùng hồn vang vọng khắp trời cao, chấn tan mây tầng vạn dặm, mênh mông cuồn cuộn, quét sạch bốn phương.

Rung động khiến vô số sinh linh tâm thần chấn động, gan mật nát tan.

Đế Thích Thiên tâm thần kích động, đôi mắt dưới lớp mặt nạ băng điêu mang theo vẻ kinh hãi, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử cùng các cường giả đồng cấp với hắn đều lần lượt quỳ lạy, ánh mắt cuồng nhiệt, kính sợ sùng bái. "Thiên Đế..." Đế Thích Thiên ngẩng đầu, muốn xem là thần thánh phương nào. "Hỏa Kỳ Lân?" Thứ đầu tiên đập vào mắt không phải là người, mà là một đầu thần thú uy vũ bá khí, toàn thân bao bọc bởi ngọn lửa hừng hực.

Đối với đầu thần thú này, Đế Thích Thiên không hề xa lạ.

Nhưng với nhãn lực của hắn, rất nhanh liền cảm nhận được sự khác biệt.

Rất mạnh.

Rất đáng sợ.

Hắn không phải là đối thủ.

Đây là cảm giác đầu tiên của Đế Thích Thiên khi nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ đầu thần thú này không phải là Hỏa Kỳ Lân mà hắn biết.

Con Hỏa Kỳ Lân hắn biết mang theo một luồng ma tính, rất điên cuồng, nhưng thực lực cũng chỉ cỡ Thiên Nhân, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Nếu không phải Hỏa Kỳ Lân không có tác dụng gì với hắn.

Hắn đã sớm tiêu diệt nó rồi.

Nhưng con Hỏa Kỳ Lân này, ánh mắt linh động, tràn đầy trí tuệ, không có ma tính, mang theo một luồng cổ xưa thần thánh uy nghiêm vô tận.

Hắn ở trước mặt Hỏa Kỳ Lân, giống như cự long và con kiến, nhỏ bé như hạt bụi. "Đây không phải là Hỏa Kỳ Lân, hoặc có thể nói là Hỏa Kỳ Lân, nhưng vì Thiên Đế mà trở nên mạnh hơn?" Đế Thích Thiên sống hai ngàn năm, tâm tư linh hoạt, gần như trong nháy mắt đã nghĩ đến sự kiện kỳ dị ồn ào trước đó.

Dãy núi Lăng Vân Quật đột ngột biến mất!

Không ai biết nguyên nhân.

Không ai phát hiện dị thường.

Phảng phất không phải do con người.

Cũng không phải biến hóa tự nhiên.

Đế Thích Thiên lúc đó nhận được tin, đích thân xuất quan điều tra, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Toàn bộ Lăng Vân Quật phảng phất bị một luồng sức mạnh vô thượng nào đó xóa sổ hoặc di dời trong nháy mắt.

Dù là thực lực của hắn, cũng không thể làm được điều đó.

Hắn nhìn về phía xe liễn phía sau Hỏa Kỳ Lân.

Lại phát hiện trong xe liễn dường như có một luồng sức mạnh vô

hình bao phủ, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến người ta không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Chỉ có uy nghiêm và áp lực vô tận ập tới.

Giống như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng hắn.

Giống như con kiến ngước nhìn bầu trời.

Cao không thể với.

Sâu không thể lường.

Đế Thích Thiên tâm thần run lên, vội vàng quỳ lạy theo: "Tiểu nhân Từ Phúc bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" "Tiểu nữ tử Lạc Tiên bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Thần Mẫu Lạc Tiên của Thiên Môn dẫn theo các cường giả Thiên Môn quỳ lạy theo.

Đế Thích Thiên đã quỳ rồi.

Bọn họ tự nhiên không dám phản kháng.

Đế Thích Thiên trong mắt họ, đã là sự tồn tại giống như thần linh.

Nhưng giờ khắc này.

Đế Thích Thiên lại giống như một con chó pug bị dọa sợ.

Đối phương mới là thần linh chân chính. "Đứng lên đi!" Doanh Huyền ngồi trong xe liễn tử kim do Hỏa Kỳ Lân kéo, phủ khám Thiên Môn, nhìn Lữ Bố, Đế Thích Thiên và những người khác, giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Theo giọng nói vang lên, mọi người liền cảm giác một luồng sức mạnh không thể kháng cự nâng họ dậy, ngay cả Đế Thích Thiên trước mặt luồng sức mạnh này, cũng tỏ ra vô cùng nhỏ bé. "Đây chính là Thiên Đế sao?" Đế Thích Thiên chấn động, mặc dù biết đối phương

mạnh hơn hắn không ít, nhưng khi thực sự cảm nhận được sức mạnh của đối phương, hắn mới hiểu được sự chênh lệch.

Đó là một vực sâu ngăn cách mà hắn không thể vượt qua.

Chỉ cần một tia sức mạnh, cũng có thể nghiền hắn thành tro bụi.

Quá mạnh mẽ.

Quá đáng sợ.

Giờ khắc này.

Đế Thích Thiên không dám có bất kỳ tâm tư nhỏ nhen nào.

Sự phẫn nộ vì bị chế nhạo trước đó lập tức biến mất sạch sẽ, càng đừng nói đến chuyện sau này đi báo thù. "Đã đến rồi, hà tất phải lén lút, ra đây đi!" Ngay lúc Đế Thích Thiên kinh hãi trước sự cường đại của Doanh Huyền, bên tai lại vang lên giọng nói của Doanh Huyền. "Có cường giả khác đang nhìn trộm?" Đế Thích Thiên sững sờ, rồi lập tức phản ứng lại.

Động tĩnh ở đây không nhỏ.

Đặc biệt là bốn mươi vạn đại quân mở chiến trận, khí huyết khủng bố xông thẳng lên trời, có cường giả cảm ứng được động tĩnh mà đến cũng là chuyện bình thường. "Ha ha ha, không hổ là Thiên Đế, vậy mà có thể phát hiện ra bản thần, quả nhiên có chút bản lĩnh!" Lời Doanh Huyền vừa dứt, chân trời đột nhiên vang lên một tiếng cười lớn, kèm theo đó là khí tức khủng bố dâng trào, một bóng người xuất hiện trên hư không đối diện Doanh Huyền.

Dung mạo của bóng người này trông có phần tương tự với Bộ Kinh Vân của Thiên Hạ Hội.

Chỉ là hắn quá già rồi.

Mặt đầy nếp nhăn, gần như có thể kẹp chết muỗi, toàn thân đều là

đồi mồi, và mái tóc bạc cũng lưa thưa, gần như rụng hết, một đôi mắt cũng vàng đục... "Ha ha, Thiên Đế, hắn đang muốn chọc cười ta sao?

Đã già đến rụng cả răng rồi, mà còn dám tự xưng là thần?" Đại Tư Mệnh nhìn người vừa đến, tuy tự xưng bản thần, nhưng thực sự không có chút phong thái thần linh nào, chỉ có khí tức tàn tạ nồng nặc.

Không khác gì một lão già sắp chết, nửa người đã xuống mồ. "Càn rỡ!" Trường Sinh Bất Tử Thần nghe vậy, lập tức nổi giận.

Hắn tự xưng Trường Sinh Bất Tử Thần, điều kỵ nhất chính là người khác nói hắn già!

Ai dám nói hắn già, hắn sẽ đem người đó xé thành vạn mảnh.

Ánh mắt hung ác tàn bạo của hắn nhìn về phía xe liễn, nếu không phải e ngại thực lực chưa biết của Doanh Huyền, hắn chắc chắn đã ra tay để Đại Tư Mệnh biết thế nào là tàn nhẫn. "Người của Trẫm, càn rỡ thì đã sao?" Doanh Huyền một tay ôm Vân Vận, đầu tựa vào lòng ngực ấm áp mềm mại của Đại Tư Mệnh, ánh mắt nhìn Trường Sinh Bất Tử Thần đầy vẻ trêu tức.

Đối với gã này, Doanh Huyền không có thiện cảm gì.

Trường Sinh Bất Tử Thần, hai trăm năm trước là thần của Bộ thị thần tộc, thiên phú tuyệt đỉnh, đọc rộng sách vở, từng bái sư ở Thiếu Lâm, trong thời gian ngắn đã học hết tất cả võ công của Thiếu Lâm.

Sau đó xông ra khỏi Thiếu Lâm, trong Mộc Nhân Hạng của Thiếu Lâm lĩnh ngộ được một phần Nguyên Cực Ma Ha Vô Lượng do Đạt Ma lão tổ để lại.

Nguyên Cực Ma Ha Vô Lượng là thành tựu cao nhất trong võ học của Đạt Ma, lấy từ "phong vô tướng, vân vô thường" trong trời đất mà thành.

Phong vô tướng, trong Phật môn gọi là vô tướng, ý chỉ thoát ly sắc

tướng, thanh tướng, hương tướng, vị tướng, xúc tướng, sinh trụ, hoại tướng, nam tướng, nữ tướng, đó là cảnh giới thập tướng.

Vân vô thường, bất kỳ sự vật nào trên thế gian cũng biến đổi khó lường, vĩnh viễn không dừng lại ở một cảnh giới, đây chính là điều Phật môn nói "chư hành vô thường".

Trường Sinh Bất Tử Thần dựa vào Nguyên Cực Ma Ha Vô Lượng của Đạt Ma lĩnh ngộ được từ Mộc Nhân Hạng, tự sáng tạo ra Thiên Cực Ma Ha Vô Lượng thuộc về chính mình.

Và còn tự sáng tạo ra Di Thiên Thần Quyết có thể trường sinh bất tử.

Có thể nói là kinh tài tuyệt diễm.

Tuy nhiên, Trường Sinh Bất Tử Thần tuy thiên phú cao, nhưng lòng dạ lại vô cùng hẹp hòi, lại còn dã tâm bừng bừng, vọng tưởng thống trị thiên hạ.

Hắn vốn có một người vợ, nhưng lại đố kỵ với thiên phú của vợ, hạ độc ám hại đối phương, kết quả không giết được, hai bên trở mặt thành thù.

Có thể nói Trường Sinh Bất Tử Thần chính là một tiểu nhân ác độc có thiên phú không tồi, dã tâm bừng bừng, lòng dạ hẹp hòi, vô tình vô nghĩa.

Giờ phút này, thấy Doanh Huyền không hề coi mình ra gì, Trường Sinh Bất Tử Thần đã làm "thần" lâu ngày liền nổi giận ra tay.

Hắn giơ tay phải lên, sức mạnh vô tận hội tụ trong lòng bàn tay, hóa thành một bàn tay chân nguyên khổng lồ mấy chục trượng, mang theo khí tức khủng bố bài sơn đảo hải vỗ xuống xe liễn của Doanh Huyền!

Cương phong đáng sợ xé rách mây tầng trên trời, thổi bay y phục

của Trường Sinh Bất Tử Thần phần phật, giờ khắc này ngược lại có mấy phần phong thái của cường giả. "Gã này, thật sự cho rằng mình là thần rồi, xem ra hắn vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình!" Đế Thích Thiên trong lòng cười lạnh, đối với Trường Sinh Bất Tử Thần, hắn tự nhiên không xa lạ.

Hắn biết Trường Sinh Bất Tử Thần làm thần đã lâu, tâm thái vẫn chưa chuyển biến kịp.

Dù biết Doanh Huyền không yếu.

Cũng sẽ không cho rằng mình không bằng đối phương.

Không thực sự cảm nhận được sức mạnh của Doanh Huyền, sẽ không hiểu được sự khủng bố của Doanh Huyền.

Về phần Tứ Thần Thú Chiến Trận.

Cũng là đạo lý tương tự.

Không ở trung tâm trận pháp, sẽ không hiểu được sự mạnh mẽ và đáng sợ của chiến trận này.

Huống chi Trường Sinh Bất Tử Thần không tiến vào phạm vi chiến trận, căn bản không để nó vào mắt.

Bốn mươi vạn Hoành Luyện Đại Tông Sư tuy đáng sợ.

Nhưng với thực lực của hắn.

Chỉ cần không bị chiến trận vây khốn, hắn muốn đi là đi, còn có thể giữ được hắn sao?

Đây cũng là nguyên nhân Trường Sinh Bất Tử Thần dám ra tay.

Đến cảnh giới của hắn.

Thế giới Phong Vân tuy có người mạnh hơn hắn, nhưng vẫn chưa gặp được người có thể giết chết hắn, càng không cho rằng Doanh

Huyền có năng lực đó. "Càn rỡ!" "Tìm chết!" Thấy Trường Sinh Bất Tử Thần đột nhiên ra tay, Đông Hoàng Thái Nhất mấy vị Lục Địa Thần Tiên cùng Lữ Bố, Quan Vũ các chiến tướng đều nổi giận.

Nhưng bọn họ cách Doanh Huyền và Trường Sinh Bất Tử Thần một khoảng, căn bản không kịp ngăn cản.

Bọn họ không lo Doanh Huyền sẽ bị thương.

Nhưng bọn họ là thuộc hạ, sao có thể để Doanh Huyền bị mạo phạm?

Ầm ầm ầm!

Bàn tay chân nguyên khổng lồ mấy chục trượng bao phủ toàn bộ xe liễn, bùng nổ tiếng vang đinh tai nhức óc, vô số cương khí, kình lực bắn ra. "Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Trường Sinh Bất Tử Thần thấy một chưởng của mình vỗ xuống, Doanh Huyền vậy mà không có phản ứng gì, trong mắt đầy vẻ khinh miệt và khinh thường.

Theo hắn thấy, Doanh Huyền chắc chắn là không kịp phản kháng đã bị hắn vỗ chết rồi.

Thế nhưng.

Giây tiếp theo.

Sắc mặt Trường Sinh Bất Tử Thần biến đổi.

Chỉ thấy bão tố tan đi, trên không xe liễn tử kim hiện ra một chiếc tán tròn năm màu, ánh sáng năm màu lưu chuyển, vạn pháp bất xâm, kiên cố không thể phá hủy.

Một đòn khủng bố của Trường Sinh Bất Tử Thần, vậy mà không để lại một chút dấu vết nào trên đó.

Chương 72

"Làm sao có thể?" Trường Sinh Bất Tử Thần đồng tử co rút, khó có thể tin.

Tên tiểu bạch kiểm không biết từ đâu đột nhiên chui ra này lại khủng bố đến vậy?

Còn chưa thấy Doanh Huyền ra tay, đã dễ dàng đỡ được một đòn khủng bố của hắn? "Hít!

Đây chính là sức mạnh của Thiên Đế sao?

Quả nhiên mạnh mẽ!" Đế Thích Thiên âm thầm kinh hãi, mặc dù Trường Sinh Bất Tử Thần vừa rồi chưa dùng toàn lực, các loại thủ đoạn mạnh mẽ cũng chưa sử dụng.

Nhưng dù là hắn, muốn đỡ được một đòn này, cũng không thể dễ dàng như vậy. "Chết!" Trường Sinh Bất Tử Thần giận dữ hét lên, trong nháy mắt liên tục tung ra hai quyền.

Trong chớp mắt.

Hai đạo quyền ảnh đen kịt lớn bằng ngọn đồi nhỏ xuyên qua hư không.

Hai đạo quyền ảnh khổng lồ đen kịt này, lan tỏa khí tức vô cùng nặng nề, hùng vĩ, bao la, phảng phất hai ngôi sao băng màu đen nặng trịch nghiền nát hư không, đến mức trong hư không đều xuất hiện từng vết nứt màu trắng.

Ông!

Chiếc tán năm màu từ từ chuyển động, ánh sáng năm màu rủ xuống, bao phủ xe liễn.

Hai đạo quyền ấn lớn bằng ngọn đồi nhỏ lập tức oanh kích tới, nhưng không hề tạo ra một gợn sóng nào, trong nháy mắt bị ánh sáng năm màu xóa tan.

Ngũ Đế Hoa Cái Tán.

Đây là thủ đoạn hộ thân hình thành sau khi luyện thành Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, một trong mười thần thông vô thượng xếp hạng đầu trong Tam Thiên Đại Đạo, có thể chống lại mọi tổn thương, uy lực vô cùng.

Đừng nói là Trường Sinh Bất Tử Thần.

Dù hắn có mạnh hơn gấp trăm nghìn lần, cũng không thể phá vỡ. "Sức mạnh yếu ớt như vậy của ngươi, khiến Trẫm rất khó ra tay đấy!" Doanh Huyền vẻ mặt trêu tức, nhìn Trường Sinh Bất Tử Thần, không vội ra tay.

Mặc dù Trường Sinh Bất Tử Thần có hơi yếu.

Nhưng võ công cũng có vài điểm đáng xem.

Doanh Huyền cũng muốn kiến thức một phen.

Chính cái gọi là tam nhân hành tất hữu ngã sư.

Doanh Huyền lợi hại, nhưng không tự đại.

Huống chi Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của hắn, vốn là công pháp trưởng thành bằng cách tiếp thu sở trường của trăm nhà, kiến thức càng nhiều, trưởng thành càng nhanh. "Khốn kiếp!" Trường Sinh Bất Tử Thần xấu hổ hóa giận, chưa từng có ai dám coi thường hắn như vậy.

Cái gì gọi là "Sức mạnh yếu ớt như vậy của ngươi, khiến Trẫm rất khó ra tay đấy!"?

Sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh. "Thiên Cực

Ma Ha Vô Lượng!" Trường Sinh Bất Tử Thần gầm lên một tiếng, sử dụng chiêu thức mạnh nhất của mình. "Ma Ha" có nghĩa là "vô cùng lớn", cái gọi là "Ma Ha Vô Lượng" chính là chỉ vô hạn lớn.

Phong vô tướng, vân vô thường.

Phong vân hợp bích, vô tướng vô thường, có thể hội tụ sức mạnh tự nhiên của trời đất, có thể khuếch đại vô hạn, uy lực vô hạn.

Trong khoảnh khắc.

Giữa thiên địa nổi lên từng trận cương phong khủng bố, cương phong đó vô cùng mãnh liệt, giống như vô số lưỡi dao vô hình gào thét qua mặt đất, để lại trên mặt đất vô số vết cắt dày đặc như dao chém.

Còn có những khu rừng lớn bị chặt đứt ngang lưng, rất nhiều tảng đá khổng lồ cao bằng mấy người, đều bị cuốn lên không trung.

Và cùng lúc cương phong xuất hiện, toàn bộ bầu trời cũng đột ngột tối sầm lại, những đám mây đen kịt đến tím ngắt vô tận từ trên cao đổ xuống, rồi trực tiếp ép xuống.

Gió nổi.

Mây cuộn.

Vô tướng.

Vô thường.

Sức mạnh tự nhiên của trời đất gia thân, khí thế của Trường Sinh Bất Tử Thần tăng vọt, phảng phất như đã ăn thập toàn đại bổ hoàn, thực lực tăng vọt.

Khí tức khủng bố khiến trời đất trong vòng mười dặm đều run rẩy. "Thiên Cực Ma Ha Vô Lượng?

Môn võ công này uy lực rất không tồi!" Thấy cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và những người khác

không khỏi sáng mắt lên.

Mặc dù đã kiến thức qua Tam Thiên Đại Đạo, nhãn giới của họ đã tăng lên vô số lần.

Nhưng môn Thiên Cực Ma Ha Vô Lượng này vẫn khiến người ta động lòng.

Dù sao Tam Thiên Đại Đạo tuy mạnh, nhưng tu luyện rất khó.

Ngưỡng cửa rất cao.

Môn Thiên Cực Ma Ha Vô Lượng này uy lực lớn, nhưng độ khó tuyệt đối không bằng Tam Thiên Đại Đạo, điều này rất có sức hấp dẫn. "Tiểu tử, có thể chết dưới tuyệt kỹ của bản thần, cũng là vinh hạnh của ngươi!" Trường Sinh Bất Tử Thần toàn thân bao quanh bởi lốc xoáy cuồng phong khủng bố, từng sợi tóc bạc dựng đứng, ánh mắt như điện, khí thế ngút trời, tựa như một tôn ma thần.

Hắn nhìn chằm chằm Doanh Huyền, cười gằn nói: "Chết đi!" Theo hai tay Trường Sinh Bất Tử Thần đẩy ra, một cơn lốc xoáy khủng bố cuốn theo sức mạnh tự nhiên của phong vân trời đất quét ra.

Kình phong xoay tròn bắn ra tứ phía như từng lưỡi dao thép, xé nát mọi thứ trong trời đất. "Đây là át chủ bài của ngươi sao?" Ánh mắt Doanh Huyền bình tĩnh, đã kiến thức xong, Trường Sinh Bất Tử Thần cũng hết giá trị lợi dụng.

Hắn cầm lấy Thiên Đế Kiếm bên cạnh đã thôn phệ Tuyệt Thế Hảo Kiếm và Bại Vong Chi Kiếm, nhẹ nhàng đâm về phía trước.

Một nhát đâm này.

Giống như người bình thường đâm về phía trước, trông không có chút sức mạnh nào.

Nhưng Trường Sinh Bất Tử Thần lại cảm thấy tim đập thình

thịch, ý thức còn chưa kịp phản ứng, đã chìm vào bóng tối vô biên.

Cơn lốc xoáy khủng bố tàn phá trời đất tan biến.

Thân thể già nua của Trường Sinh Bất Tử Thần từ trên trời rơi xuống.

Giữa mi tâm của hắn có một vết kiếm rất mỏng, rất mỏng.

Trên mặt không có đau đớn.

Chết rất an tường.

Trời đất một mảnh tĩnh lặng.

Sự khủng bố của Trường Sinh Bất Tử Thần, mấy chiêu vừa rồi đã thể hiện một cách trọn vẹn, đặc biệt là Thiên Cực Ma Ha Vô Lượng, càng là uy lực vô cùng.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác cũng không có nắm chắc chiến thắng.

Dù sao thần thông trong Tam Thiên Đại Đạo mà họ tu luyện còn chưa luyện thành.

Thế nhưng một Trường Sinh Bất Tử Thần mạnh mẽ như vậy, lại cứ thế mà chết.

Giống như một con kiến.

Không có chút sức phản kháng nào.

Các cường giả thế giới Đại Tần tuy chấn động, nhưng không bất ngờ, bọn họ sớm đã biết Thiên Đế thần thông quảng đại, pháp lực vô biên.

Giết Trường Sinh Bất Tử Thần dễ như trở bàn tay.

Nhưng các cường giả thế giới Phong Vân như Đế Thích Thiên, Thần Mẫu Lạc Tiên thì kinh hãi tột độ.

Mặc dù biết Doanh Huyền có thể rất mạnh.

Nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy.

Hoàn toàn không nhìn thấy được giới hạn.

So với sự kính sợ kinh hãi của họ, Doanh Huyền lại phong khinh vân đạm, phảng phất như vừa giẫm chết một con kiến, không đáng nhắc tới.

Hắn thu lại Thiên Đế Kiếm, nhìn về phía hư không bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Ngươi không ra sao?" ... "Còn có người?" Nghe thấy giọng nói của Doanh Huyền, Đế Thích Thiên, Đông Hoàng Thái Nhất, Lữ Bố và những người khác trong lòng khẽ động, ánh mắt nhìn sang.

Kèm theo giọng nói của Doanh Huyền vừa dứt, một bóng người quỷ mị đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Lại là một tuyệt sắc nữ tử.

Nàng tóc đen như thác, gần như rủ xuống đất, một thân váy trắng, lụa trắng che thân, tôn lên vóc dáng kiều diễm yêu kiều của nàng.

Nàng dung mạo tinh xảo, khí chất lạnh lùng, trông giống như một tôn nữ thần băng tuyết, nhưng trên người nàng lại phảng phất một chút ma tính quỷ dị quyến rũ.

Tựa như cùng lúc hội tụ cả hai khí chất mâu thuẫn là thánh khiết và quyến rũ. "Thật đẹp!" Lữ Bố nhìn thấy vị tuyệt mỹ nữ tử đột nhiên xuất hiện hội tụ cả thánh khiết và quyến rũ này, lập tức sáng mắt lên, trong lòng vô cùng kinh diễm, mê mẩn, thậm chí có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy dưới chân đối phương. "Lại là một cường giả!" Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử và những người khác ánh mắt ngưng lại.

Người phụ nữ này không đơn giản.

Tuyệt đối là một cường giả có thể sánh ngang với Trường Sinh Bất Tử Thần.

Không chỉ vì nàng ẩn mình ở một bên trước đó, bị Doanh Huyền phát hiện gọi ra.

Mà còn vì khí chất trên người nàng.

Khí chất của nàng rất đặc biệt.

Trên người rõ ràng tỏa ra khí tức ma tính hắc ám vô tận, nhưng lại mang theo một loại thần thánh và từ bi đại từ đại bi, bi thiên mẫn nhân.

Phảng phất một vị ma đầu ở trong bóng tối nhưng lòng lại hướng về chúng sinh.

Thân ở địa ngục, nhưng tâm hướng về ánh sáng.

Khí chất độc đáo này khiến nàng có một sức cảm hóa và hấp dẫn khó tả, khiến người ta trầm luân, không thể tự thoát ra.

Nếu người bình thường gặp nàng, rất có thể sẽ lập tức bị sự từ bi trên người nàng cảm hóa, cúi đầu bái lạy. "Ma Chủ!" Đế Thích Thiên liếc mắt một cái đã nhận ra người đến.

Người này có thể nói là có quan hệ không hề nông cạn với Trường Sinh Bất Tử Thần.

Xuất hiện ở đây cũng không có gì bất ngờ. "Bạch Tố Trinh kiến quá Thiên Đế!" Nữ tử áo trắng đứng trước xe liễn tử kim, hướng về phía Doanh Huyền nhẹ nhàng thi lễ, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia tò mò.

Nàng sống hai ba trăm năm, vậy mà không biết trên đời còn có nhân vật như Doanh Huyền. "Ma Chủ Bạch Tố Trinh!" Doanh Huyền đánh giá nữ tử áo trắng, đối với người phụ nữ này vẫn khá tán

thưởng.

Ma Chủ Bạch Tố Trinh, vợ của Trường Sinh Bất Tử Thần.

Thường được gọi là Bộ Bạch Tố Trinh.

Chữ "Bộ" đại diện cho họ chồng.

Doanh Huyền không thêm chữ "Bộ", theo hắn thấy, đây là sự sỉ nhục đối với Bạch Tố Trinh.

Ma Chủ · Bộ Bạch Tố Trinh từng là đại tiểu thư của một gia đình quan lại quyền quý, vì bất đồng với gia đình mà bỏ nhà ra đi, gặp gỡ Trường Sinh Bất Tử Thần, dưới sự lừa gạt của Trường Sinh Bất Tử Thần, đã kết thành vợ chồng.

Sau khi kết hôn, hai người cùng nhau nghiên cứu võ công.

Trường Sinh Bất Tử Thần sáng tạo ra võ công có thể trường sinh bất tử là Di Thiên Thần Quyết, còn Ma Chủ Bạch Tố Trinh, lúc đó vẫn chưa được gọi là Ma Chủ.

Nàng dựa vào thiên phú kinh diễm tuyệt luân, sáng tạo ra Diệt Thế Ma Thân cũng có thể trường sinh bất tử.

Chương 73

Nàng không hề giữ lại mà truyền Diệt Thế Ma Thân cho Trường Sinh Bất Tử Thần, nhưng Trường Sinh Bất Tử Thần lại không truyền Di Thiên Thần Quyết cho Bộ Bạch Tố Trinh.

Nhưng Bộ Bạch Tố Trinh không để ý, nàng lòng dạ rộng rãi, hy vọng thiên hạ đại đồng, người người bình đẳng, an cư lạc nghiệp.

Có thể nói là một nhân vật lý tưởng.

Đây cũng là nguyên nhân nàng xuất thân quan lại quý tộc, nhưng lại mâu thuẫn với gia đình mà bỏ đi.

Còn Trường Sinh Bất Tử Thần là một kiêu hùng lòng dạ hẹp hòi, dã tâm bừng bừng vọng tưởng thống trị chúng sinh.

Lý niệm của hai người hoàn toàn khác nhau.

Trường Sinh Bất Tử Thần có thể cưới Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh làm vợ, cũng là nhờ che giấu dã tâm của mình, ngụy trang rất tốt, cộng thêm kiến thức uyên bác đã chiếm được trái tim giai nhân.

Chỉ là theo thiên phú võ học khủng bố của Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh thể hiện ra, tu vi tăng vọt.

Khi họ cùng nhau tham ngộ Nguyên Cực Ma Ha Vô Lượng của Đạt Ma, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh thậm chí còn sáng tạo ra Địa Cực Ma Ha Vô Lượng.

Trường Sinh Bất Tử Thần cảm thấy uy hiếp to lớn.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Diệt Thế Ma Thân có thể trường sinh bất tử, khiến Trường Sinh Bất Tử Thần khó có thể chấp nhận.

Hắn cho rằng chỉ có mình mới là thần duy nhất.

Không cho phép người khác cũng trường sinh như hắn.

Cộng thêm lý niệm "chính nghĩa nực cười" của Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh, Trường Sinh Bất Tử Thần quả quyết ra tay với Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh.

Với võ công của hắn, cũng không chắc chắn giết được Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh.

Vì vậy, hắn âm thầm hạ độc.

Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh tự nhiên không đề phòng chồng mình, trúng độc, nhưng nhờ thực lực mạnh mẽ mà trọng thương chạy thoát.

Từ đó hai người trở mặt thành thù.

Bộ Bạch Tố Trinh để giải độc, đã đóng băng nhiều năm, võ công phế hết, nhưng lại sáng tạo ra Lục Đại Ma Độ, có thể chết đi sống lại, sinh sôi không ngừng, lại đạt đến trình độ có thể sánh ngang với Trường Sinh Bất Tử Thần.

"Ma Chủ" Bộ Bạch Tố Trinh tuy tự xưng là "Ma", nhưng lại làm việc của thần phật.

Tự xưng "vân vân chúng sinh, tội nghiệp thao thao, phật thiên bất độ, duy ngã ma độ!" "Xem ra Thiên Đế biết thân phận của ta!" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh nghe vậy, không quá bất ngờ.

Sự tồn tại của nàng không phải là bí mật gì.

Huống chi theo nàng thấy, Doanh Huyền có thể nhẹ nhàng tiêu diệt Trường Sinh Bất Tử Thần, chín phần mười là một lão quái vật.

Biết thân phận của nàng là chuyện bình thường. "Lý niệm của ngươi tuy quá lý tưởng, không thực tế, nhưng Trẫm đối với ngươi vẫn rất tán thưởng!" Doanh Huyền nhìn Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh, nói: "Nếu ngươi muốn hiểu thêm kiến thức về lý niệm của mình, có

thể gia nhập Đại Tần, có lẽ sẽ giúp được ngươi!" "Thiên Đế biết lý tưởng của ta?" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh có chút tò mò, đặc biệt là sau khi Doanh Huyền biết, vậy mà còn nói tán thưởng nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe được.

Doanh Huyền mỉm cười, chậm rãi nói: "Ngươi cảm thấy thiên hạ này như biển khổ vô biên, đại đa số người sinh ra nghèo khó, ăn không đủ no, cùng quẫn lận đận, còn bị quý tộc bóc lột, dù có cố gắng thế nào cũng không thể vươn lên!" "Mà có những người sinh ra đã phú quý ngút trời, không cần cố gắng, ngồi hưởng thành quả, còn bóc lột người khác, tác oai tác phúc!" "Ngươi muốn kiến lập một thế giới đại đồng không có nghèo đói, người người bình đẳng, người người giàu có, có thể ăn no mặc ấm, hòa thuận hữu hảo!" Ặc...

Giọng Doanh Huyền vừa dứt, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh lập tức cảm thấy vô số ánh mắt đổ dồn vào mình, như nhìn một kẻ ngốc, một kẻ điên, một bệnh nhân thần kinh.

Ánh mắt như vậy, nàng không hề xa lạ, thậm chí rất quen thuộc.

Nàng đã quen rồi. "Thiên Đế cũng cảm thấy không thể sao?" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh không để ý đến những ánh mắt kỳ dị xung quanh, chỉ nhìn Doanh Huyền, đôi mắt đẹp tràn đầy mong đợi, thấp thỏm. "Thế gian không có công bằng tuyệt đối." Doanh Huyền nói.

Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh ánh mắt tối sầm lại. "Nhưng người người ăn no mặc ấm, người người giàu có, người người sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, hiện nay Đại Tần cơ bản đã thực hiện được rồi!" Doanh Huyền nói thêm. "Cái gì?

Người người ăn no mặc ấm, người người giàu có, người người Hoành Luyện Đại Tông Sư?" "Làm sao có thể?" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh tâm thần run lên, đôi mắt đẹp mở to, nhìn chằm chằm Doanh Huyền, còn tưởng mình nghe nhầm.

Không chỉ nàng, Đế Thích Thiên và những người khác cũng khó có thể tin.

Dù Doanh Huyền công tham tạo hóa, nhưng muốn người người ăn no mặc ấm, người người giàu có, tuyệt đối không phải võ công cao là có thể làm được.

Người người Hoành Luyện Đại Tông Sư càng là chuyện hoang đường.

Căn bản không thể.

Từ xưa đến nay cũng chưa có ai làm được.

Trên đời không thể có nơi như vậy.

Trừ khi là tiên giới! ...

Hơn nữa nếu có nơi như vậy, tại sao bọn họ lại không biết?

Cường giả như Doanh Huyền ẩn mình, họ không biết có thể hiểu được.

Nhưng một quốc gia, người người giàu có, ăn no mặc ấm, người người Hoành Luyện Đại Tông Sư, không thể nào không bị người ta phát hiện. "Thế giới Đại Tần không ở trong thế giới của các ngươi, mà là một thế giới hoàn toàn mới bên ngoài thế giới!" Doanh Huyền dường như nhìn ra được sự nghi hoặc của họ, lại ném ra một quả bom tấn. "Cái gì?" "Bên ngoài thế giới?" "Thế giới khác?" "Làm sao có thể?" "Chỉ là nếu không phải thế giới khác, thì giải thích thế nào về những người này từ đâu đến?

Bốn mươi vạn Hoành Luyện Đại Tông Sư không thể nào là người của thế giới chúng ta!" "Còn có Thiên Đế và những cường giả đột nhiên xuất hiện này!" Đế Thích Thiên và những người khác chấn động không nói nên lời, khó có thể tin.

Nhưng dường như chỉ có như vậy mới có thể giải thích được sự xuất hiện đột ngột của bốn mươi vạn quân đội Hoành Luyện Đại Tông Sư, và sự xuất hiện đột ngột của nhiều cường giả khủng bố mà hắn không hề quen biết. "Thiên Đế, ta có thể theo ngài đi xem thế giới Đại Tần không?

Ta có thể trả bất cứ giá nào!" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh kìm nén sự chấn động trong lòng, nhìn Doanh Huyền, ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết.

Có một thế giới gần giống với lý tưởng của nàng như vậy.

Nàng nhất định phải kiến thức một phen.

Dù chết cũng cam lòng. "Đương nhiên có thể!" Doanh Huyền cười nói: "Dù ngươi không nói, không bao lâu nữa, thế giới này cũng sẽ sáp nhập vào thế giới Đại Tần, ngươi cũng có thể đến thế giới Đại Tần!" "Đa tạ Thiên Đế!" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng cúi lạy, mặc dù Doanh Huyền nói như vậy, nhưng nàng vẫn rất cảm kích.

Mà Đế Thích Thiên và những người khác nghe thấy lời của Doanh Huyền, trong lòng đã dấy lên sóng to gió lớn.

Thế giới của họ sáp nhập vào thế giới Đại Tần?

Sáp nhập như thế nào?

Chẳng lẽ giống như Lăng Vân Quật trực tiếp biến mất, rồi bị đưa đến thế giới Đại Tần?

Dù sao loại chuyện này.

Họ không thể tưởng tượng được.

Quá khủng bố.

Lúc này.

Đế Thích Thiên cũng hiểu ra, Thủy Hoàng Đế trong miệng Lữ Bố

và những người khác không phải là Thủy Hoàng Đế mà hắn biết.

Nhưng bất kể có phải là Thủy Hoàng Đế thật hay không.

Dù sao bây giờ hắn cũng không dám động!

Càng không dám có tâm tư khác. "Trẫm đi Đông Hải xem con thần long đó, rồi sẽ về thế giới Đại Tần, ngươi muốn có thể theo Trẫm cùng đi!" Doanh Huyền nói. "Đa tạ Thiên Đế!" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh tự nhiên sẽ không từ chối, thân hình khẽ động, liền đứng bên cạnh xe liễn của Doanh Huyền. "Thiên Đế, tiểu nhân biết vị trí và thông tin của thần long, nguyện vì Thiên Đế dốc sức khuyển mã, không biết có được không?" Đế Thích Thiên nghe thấy Doanh Huyền muốn đi tìm thần long, vội vàng tự đề cử. "Được!" Doanh Huyền khẽ gật đầu. "Đa tạ Thiên Đế!" Đế Thích Thiên vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy, bay lên trời, cung kính đứng bên cạnh xe liễn, giống như một tên chân chó. "Tốc độ của các ngươi quá chậm, lên đây đi!" Doanh Huyền nhìn hai người bên cạnh xe liễn, nhàn nhạt nói. "Đa tạ Thiên Đế!" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh không do dự, khẽ bước chân, khoan thai bước vào xe liễn, yên tĩnh ngồi một bên.

Đế Thích Thiên cũng không làm màu, nhưng hắn rất biết điều không vào trong xe, mà ngồi ở vị trí phu xe, làm người đánh xe.

Doanh Huyền thấy vậy, rất hài lòng.

Sau đó Hỏa Kỳ Lân theo ý của Doanh Huyền, bốn vó chuyển động, hướng về đảo Thần Long.

Bốn vó của nó cháy rực lửa, bước đi trên hư không, trông có vẻ không nhanh, nhưng núi sông bên dưới nhanh chóng lướt qua, thể hiện tốc độ kinh khủng của Hỏa Kỳ Lân.

Ngay cả Đế Thích Thiên cũng âm thầm kinh hãi.

Chẳng trách Doanh Huyền nói tốc độ của họ quá chậm.

Đế Thích Thiên ước tính, dù hắn có sử dụng bộ pháp đắc ý của mình là Túng Ý Đăng Tiên Bộ, cũng không đuổi kịp tốc độ của Hỏa Kỳ Lân.

Rất nhanh.

Vượt qua đại lục, biển xanh biếc một màu vô tận hiện ra trước mắt mọi người.

Trong xe liễn.

Tiểu Long Nữ, Vân Vận cùng Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh bắt chuyện, họ cũng biết được cảnh ngộ của Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh. "Lão già Trường Sinh Bất Tử Thần đó thật là súc sinh, vậy mà hạ độc ám toán Bạch tỷ tỷ!" "May mà Bạch tỷ tỷ võ công cao cường, hóa nguy thành an!" "Thiên Đế một kiếm giết hắn, thật là quá hời cho hắn rồi!" Vân Vận và Tiểu Long Nữ đồng lòng căm phẫn, đối với Trường Sinh Bất Tử Thần hận đến nghiến răng, không ngờ lại có người bỉ ổi ác độc như vậy.

Về phần Đại Tư Mệnh, vốn là người tâm ngoan thủ lạt, đối với việc này không có ý kiến gì, mà chuyên tâm hầu hạ Doanh Huyền.

Doanh Huyền nhắm mắt dưỡng thần, chỉ là cảm giác nhạy bén thỉnh thoảng cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của Vân Vận, hình như đang nhìn...

Tào tặc!!

Khốn kiếp!

Ta thật sự không phải Tào tặc mà! "Thiên Đế, đảo Thần Long đến rồi!" Không lâu sau, giọng nói của Đế Thích Thiên vang lên bên ngoài.

Thực ra không cần hắn mở miệng, Doanh Huyền đã nhìn thấy rồi.

Đó là một hòn đảo nhỏ màu xanh lá cây như một viên ngọc lục

bảo được khảm trên biển xanh.

Nếu không có Đế Thích Thiên dẫn đường, Doanh Huyền muốn tìm được một hòn đảo nhỏ như vậy trong đại dương mênh mông này, cũng cần phải mở thần thức tìm kiếm một phen. "Thần long ở đây sao?" Vân Vận, Đại Tư Mệnh, Tiểu Long Nữ và Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh đều rất tò mò, nếu không phải Thiên Đế và Đế Thích Thiên đều nói ở đây có thần long.

Họ tuyệt đối sẽ không tin ở đây có thần long.

Hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dị thường nào. "Ai đó?" "A, là thần thú Hỏa Kỳ Lân!" "Hỏa Kỳ Lân sao lại đến đây?" "Trên đó có người!" Khi Hỏa Kỳ Lân đến, thổ dân trên đảo Thần Long lập tức phát hiện ra Doanh Huyền và những người khác, từng người kinh hô cảnh giác. "Các ngươi là ai?

Đây là đất của hải tộc, không chào đón bất kỳ người ngoài nào!" Một người đàn ông vạm vỡ trông giống như thủ lĩnh bước ra, hét lớn với Doanh Huyền. "Thiên Đế, có cần tiểu nhân đi giải quyết bọn họ không?" Đế Thích Thiên vội vàng hỏi.

Đây là cơ hội tốt để thể hiện. "Không cần để ý!" Doanh Huyền nói với Hỏa Kỳ Lân: "Tản ra một luồng khí tức, ép con thần long đang ngủ say bên dưới ra đây!" "Ngao ô ~" Hỏa Kỳ Lân gầm lên, chấn động khiến người của hải tộc trên đảo Thần Long ù tai, ngã nghiêng ngã ngửa.

Ầm ầm ầm.

Cùng lúc đó, đảo Thần Long rung chuyển, nước biển sôi trào, một luồng khí tức mạnh mẽ khủng bố từ sâu dưới đáy biển dâng lên.

Thần long bị Hỏa Kỳ Lân đánh thức rồi.

Chương 74

"Ầm!!!!" Giây tiếp theo, mặt hồ trung tâm đảo Thần Long đột nhiên nổ tung.

Một sinh vật kỳ dị đầu giống lạc đà, sừng giống hươu, mắt giống thỏ, tai giống bò, cổ giống rắn, bụng giống sò, vảy giống cá chép, móng giống chim ưng, vuốt giống hổ, từ trung tâm hồ chui ra.

Nó bay lượn đối diện Hỏa Kỳ Lân trên trời, một đôi mắt rồng khổng lồ như đèn lồng nhìn chằm chằm Hỏa Kỳ Lân.

Giờ khắc này.

Đế Thích Thiên, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh, Đại Tư Mệnh, Tiểu Long Nữ đều cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố đến ngạt thở. "Đây chính là thần long sao?

Quả nhiên rất mạnh!" Bọn họ trong lòng âm thầm kinh hãi. "Đây chính là rồng sao?" Doanh Huyền thực ra cũng là lần đầu tiên nhìn thấy rồng trong truyền thuyết thần thoại.

Đây là một con rồng màu xanh đen, dài khoảng trăm mét, toàn thân lấp lánh vảy rồng lạnh lẽo sáng bóng, một đôi sừng rồng chắc khỏe như hai thanh lợi kiếm, đâm thẳng lên trời.

Một đôi mắt rồng uy nghiêm lạnh lùng nhìn chằm chằm Hỏa Kỳ Lân, trong sự kính sợ mang theo một luồng tham lam và nóng bỏng.

Nó cảm nhận được một luồng uy áp của kẻ bề trên từ Hỏa Kỳ Lân, có một sự sợ hãi bản năng, nhưng lại có một khát vọng muốn nuốt chửng nó.

Nó có một dự cảm mãnh liệt, chỉ cần nuốt chửng Hỏa Kỳ Lân, nó sẽ có thể lột xác thành vô thượng thần long chân chính.

Đôi mắt lười biếng của Hỏa Kỳ Lân liếc nhìn thần long một cái, đầy vẻ khinh thường, lười biếng không thèm nhìn thêm lần nữa.

Hỏa Kỳ Lân sau khi ăn Phản Tổ Đan của Doanh Huyền.

Cụ thể mạnh đến đâu.

Doanh Huyền cũng không rõ.

Nhưng đánh con thần long này tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa với huyết mạch hiện tại của Hỏa Kỳ Lân nhìn thần long, cũng giống như một con kim long năm móng nhìn một con rắn lười, không có chút hứng thú nào. "Gầm!" Dường như cảm nhận được sự coi thường của Hỏa Kỳ Lân, thần long gầm lên giận dữ, hung hãn lao về phía Hỏa Kỳ Lân. "Là thần long!" "Thần long phù hộ!" Giờ khắc này, những thổ dân hải tộc đã hoàn hồn nhìn thấy thần long, lần lượt quỳ lạy cầu nguyện, mặt đỏ bừng, tràn đầy phấn khích.

Họ luôn thờ phụng thần long, coi thần long là thần hộ mệnh.

Nay thấy thần long xuất thế, sự cuồng nhiệt phấn khích có thể tưởng tượng được. "Ngươi con lười này, chỉ biết ngủ!" Doanh Huyền ngăn Hỏa Kỳ Lân muốn một trảo vỗ chết thần long, ném Cổn Cổn đang ngủ gật trên vai mình như một quả bowling qua.

Thân hình tròn trịa của Cổn Cổn, hai màu đen trắng, lớn bằng hai lòng bàn tay, giống như một quả bóng đá, xoay tròn bay về phía thần long. "A..." Tiểu Long Nữ kinh hô, lo lắng nói: "Cổn Cổn sẽ không sao chứ?" Cổn Cổn vừa tròn vừa dễ thương, Tiểu Long Nữ rất thích. "Yên tâm đi, con lười này không dễ chết như vậy đâu!" Doanh Huyền mỉm cười, cho Tiểu Long Nữ một ánh mắt yên tâm.

Cổn Cổn là thú cưng do hệ thống ban thưởng, dị thú Hồng Hoang, huyết mạch đủ để sánh ngang với Hỏa Kỳ Lân đã dùng Phản Tổ Đan.

Dù là ấu thể, cũng rất mạnh mẽ.

Tuyệt đối không phải thần long của thế giới Phong Vân có thể sánh được.

Ầm!

Thấy Cổn Cổn ném tới, thần long há miệng phun ra, ngọn lửa hừng hực hóa thành một cột lửa phun ra, trong nháy mắt nhấn chìm Cổn Cổn.

Ngọn lửa khủng bố đó thiêu đốt hư không, phát ra tiếng xèo xèo, khiến các cường giả như Đế Thích Thiên, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh đều cảm thấy nguy hiểm tột độ.

Nhiệt độ tuyệt đối khủng bố. "Cổn Cổn..." Tiểu Long Nữ kinh hô, bàn tay ngọc trắng nõn che chặt miệng anh đào đỏ mọng, một trái tim treo lơ lửng, đôi mắt đẹp ngấn lệ, đầy lo lắng.

Nàng phảng phất đã nhìn thấy Cổn Cổn bị thiêu không còn một cọng lông, đen thui, biến thành Cổn Cổn nướng.

Đế Thích Thiên, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh, Đại Tư Mệnh và Vân Vận thì đầy mắt tò mò, đều muốn biết Cổn Cổn có gì đặc biệt.

Thực sự có thể chống lại thần long?

Chênh lệch hình thể giữa hai bên quá lớn.

Cổn Cổn còn không lớn bằng con mắt của thần long.

Nhìn thế nào cũng không phải là đối thủ của thần long.

Huống chi thần long còn biết phun lửa, đây quả thực là đòn tấn công hạ cấp.

Con Thực Thiết Thú ấu thể tròn trịa ngốc nghếch đó sẽ không bị thiêu thành tro chứ?

Ngay lúc Đế Thích Thiên và những người khác cho rằng Cổn Cổn lành ít dữ nhiều.

Bốp!

Phảng phất tiếng nắm đấm đập vào bao cát đột ngột vang lên trong hư không, chỉ thấy Cổn Cổn đã xuyên qua ngọn lửa, thân hình tròn trịa đập vào đầu thần long.

Nhưng Đế Thích Thiên và những người khác cũng không lạc quan.

Thân hình đầy thịt lông xù đó có thể đập đau người sao?

Huống chi là thần long da dày thịt béo.

E rằng ngay cả gãi ngứa cũng không tính.

Thế nhưng giây tiếp theo.

Trừ Doanh Huyền, tất cả mọi người đều ngớ ra.

Thần long bị Cổn Cổn đập một cái, lắc lắc đầu, rồi từ trên không rơi xuống, đập mạnh xuống đảo Thần Long, bất tỉnh nhân sự.

Mà Cổn Cổn không biết từ lúc nào đã quay trở lại vai Doanh Huyền, đôi mắt nhỏ oán trách nhìn Doanh Huyền.

Bộ lông đen trắng đó vẫn mượt mà bóng loáng.

Như lúc ban đầu.

Tựa như vừa rồi bị ngọn lửa khủng bố của thần long thiêu đốt không phải là nó vậy.

Cái quái gì vậy??

Đại Tư Mệnh: "!!!" Đế Thích Thiên: "!!!" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh: "!!!" ...

Vù vù vù!

Ánh mắt chấn động của Đế Thích Thiên, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh, Vân Vận và những người khác đồng loạt đổ dồn vào Cổn Cổn, như đang nhìn một con quái vật!

Đặc biệt là Vân Vận, Đại Tư Mệnh và Tiểu Long Nữ, bình thường bọn họ cũng không ít lần trêu chọc Cổn Cổn, không ngờ tên lười béo ú trông có vẻ vô hại này lại mạnh đến thế.

Thần Long mà cũng bị một cú đập choáng váng! "Ngao ô……" Cảm nhận được ánh mắt chấn động của mọi người, đôi mắt nhỏ u oán của Cổn Cổn lập tức trở nên kiêu ngạo.

Nó đứng thẳng trên vai Doanh Huyền, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Phảng phất như đang nói: "Thế thôi à?

Ta còn chưa dùng sức đâu đấy!

Loại rắn con này, có đến một vạn con cũng chẳng là gì!" Cùng lúc đó, cái đầu nhỏ ngu ngơ của nó ngẩng cao, hai móng vuốt nhỏ, một chỉ trời, một chỉ đất.

Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn.

Cổn Cổn dường như đã đạt đến đỉnh cao, bước lên đỉnh cao của thú sinh!

Bốp!

Doanh Huyền vỗ một phát vào đầu nó.

Cổn Cổn lập tức xìu xuống, cúi gằm mặt.

Chưa kịp lộ ra ánh mắt u oán, Doanh Huyền đã dùng hai ngón tay xách gáy nó lên. "Ô ô……ô ô……" Bốn cái chân nhỏ của Cổn Cổn quơ loạn trong không trung, đung đưa qua lại, chỉ cảm thấy thú sinh thật gian truân, vừa lên đỉnh cao đã rơi xuống vực sâu. "Cổn Cổn!" Tiểu Long Nữ vẻ mặt đau lòng, vội vàng ôm Cổn Cổn từ trong móng vuốt của Doanh Huyền qua.

Người tốt a.

Đôi mắt to của Cổn Cổn tràn đầy cảm kích.

Giây tiếp theo.

Một đôi tay ngọc đặt lên khuôn mặt nhỏ béo ú của nó, ra sức nhào nặn.

Giây tiếp theo nữa.

Một đôi tay ngọc biến thành hai đôi.

Ba đôi… Rồi cứ thế nhào nặn không biết chán.

Lẽ nào mặt nó cứ thế bị nhào nặn mà to ra?

Cổn Cổn: "……" Chủ nhân cứu mạng a.

Nữ nhân.

Thật đáng sợ. "Không hổ là thần thú do Thiên Đế nuôi, đúng là thú không thể trông mặt mà bắt hình dong, quá lợi hại!" Đế Thích Thiên nhìn Cổn Cổn hiền lành vô hại đang bị các nàng nhào nặn trêu đùa, trong lòng vô cùng cảm khái.

Con Thần Long này, ngay cả hắn cũng không phải là đối thủ.

Vậy mà lại bị Cổn Cổn một phát đập choáng.

Ai mà ngờ được một con thú cưng tròn vo đáng yêu như vậy lại mạnh mẽ đến thế.

Quả nhiên, thú không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Doanh Huyền không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, nhìn con Thần Long bị đập choáng, cách không chộp một cái.

Thần Long đang nằm trên đảo lập tức bay về phía lòng bàn tay Doanh Huyền, càng đến gần, thân hình Thần Long càng nhỏ lại, cuối cùng cả con rồng lọt vào lòng bàn tay hắn. "Về làm một bữa Toàn Long Yến!" Doanh Huyền ngắm nghía con Thần Long trong tay, trong

lòng đã có quyết định.

Đương nhiên, Thần Long to như vậy, giết thẳng thì quá lãng phí, nhất thời cũng không ăn hết được, có thể nuôi.

Muốn ăn thì cứ cắt vài miếng thịt trên người nó.

Dù sao Thần Long có sinh mệnh lực cường đại, không chết được.

Như vậy là có thể thực hiện phát triển bền vững.

Thu phục Thần Long xong, thế giới Phong Vân dường như cũng không còn gì thú vị nữa.

Doanh Huyền đưa mọi người trở về thế giới Đại Tần. "Đây là tiên giới sao?" Vừa tiến vào thế giới Đại Tần, Đế Thích Thiên và Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh toàn thân chấn động, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Sau khi thế giới Đại Tần dung hợp mấy thế giới phó bản, thế giới Đại Tần hiện tại đã mạnh hơn gấp trăm lần, sự thay đổi trực quan nhất chính là nồng độ linh khí.

Mạnh hơn thế giới Phong Vân rất nhiều.

Đế Thích Thiên và Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh lần đầu đến thế giới Đại Tần, hít nhẹ một hơi đã có cảm giác sảng khoái như sắp vũ hóa phi thăng.

Đáng sợ hơn là bình cảnh giam cầm họ nhiều năm cũng có dấu hiệu lỏng ra.

Bọn họ có một trực giác mãnh liệt, chỉ cần ở lại thế giới Đại Tần, không bao lâu sau sẽ có thể phá vỡ bình chướng hiện tại, tiến lên cảnh giới cao hơn.

Từ thế giới cấp thấp đến thế giới cấp cao, cảm giác vô cùng trực quan.

Mặc dù thế giới Phong Vân không yếu hơn Đại Tần hiện tại là bao.

Nhưng thế giới Đại Tần có Ngũ Hành Thánh Thụ và Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ là những tiên thiên cực phẩm linh căn, khiến cho sự chênh lệch giữa hai bên như trời với đất.

Chương 75

"Các ngươi trước tiên hãy đăng ký thông tin của mình trên Trí Võng, có thắc mắc gì, có điều gì muốn biết, đều có thể hỏi quản gia thông minh, nó sẽ giúp các ngươi giải quyết mọi nghi vấn!" Doanh Huyền nhìn Đế Thích Thiên và Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh nói. "Vâng, Thiên Đế!" Đế Thích Thiên cung kính đáp.

Chỉ là lời còn chưa nói xong, đã bị một luồng sức mạnh vô hình đẩy ra khỏi xe ngựa, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì Hỏa Kỳ Lân đã kéo xe ngựa nhanh chóng lao về phía Thiên Cung trên bầu trời. "Khoan đã, Trí Võng là gì?" Đế Thích Thiên ngơ ngác: "Quản gia thông minh ở đâu?" Ông.

Lời hắn vừa dứt, trước mặt đột nhiên hiện ra một bảng điều khiển hư ảo.

Trên bảng có một cô bé mặc váy đỏ. "Xin chào, quản gia thông minh xin phục vụ ngài!" Cô bé váy đỏ nói: "Mời đăng ký thông tin cá nhân." "Họ tên!" "Tuổi!" "Giới tính!" "Tu vi!" … "Thật là thần kỳ!" Đế Thích Thiên dưới sự trợ giúp của quản gia thông minh, cuối cùng cũng đăng ký xong, nội tâm không ngừng kinh thán. "Tìm hiểu về thế giới Đại Tần trước đã!" Đế Thích Thiên nhờ sự giúp đỡ của quản gia thông minh, tìm thấy lịch sử Đại Tần, đồng thời lướt xem những thay đổi của Đại Tần trên diễn đàn. "Thì ra thế giới Đại Tần cách đây không lâu vẫn là một thế giới tương tự như thế giới của chúng ta, kẻ mạnh nhất trên danh nghĩa cũng chỉ là cảnh giới Thiên Nhân!" "Đại Tần có sự thay đổi to lớn như vậy đều là nhờ Thiên Đế!" "Dược tề gien cấp hai, trực tiếp khiến người ta sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư!" "Còn có bí cảnh Sinh Hóa, một thế giới khoa học kỹ thuật, tuy không có võ đạo, nhưng sức sản xuất khoa học kỹ thuật

đúng là không thể tin được, trồng trọt cơ giới hóa, robot thông minh, cây trồng năng suất cao…" "Chẳng trách người trong thế giới Đại Tần ai cũng sánh ngang Hoành Luyện Đại Tông Sư, ai cũng được ăn no mặc ấm, không còn nạn đói…" "Còn có Trí Võng này nữa, thế giới ảo do trí tuệ nhân tạo Hồng Hậu tạo ra, có thể giải đáp mọi thắc mắc của mọi người bất cứ lúc nào, thật đáng sợ!" Đế Thích Thiên cảm thấy tim đập thình thịch, trước mặt Hồng Hậu, dường như không có bí mật nào cả. "Hồng Hậu là trí tuệ nhân tạo của bí cảnh Sinh Hóa, vốn không mạnh như vậy, đều là nhờ Thiên Đế!" "Thiên Đế mới là thần thật sự!" "Vị thần vô sở bất năng!" Sự kính sợ trong lòng Đế Thích Thiên không ngừng tăng lên, càng tìm hiểu, càng thấy sợ hãi. "Thực lực của ta hiện tại ở Đại Tần cũng được xem là hàng đầu, hơn nữa thế giới Phong Vân là sân nhà của ta, nơi đó ta rất quen thuộc!" "Bây giờ chính là cơ hội tốt để ta lập công!" "Tiểu Tam Tiểu?

Không ngờ lại còn có một lão già âm hiểm sống lâu hơn ta, ta phải đi xem thử mới được!" Sau khi tìm hiểu về Đại Tần, Đế Thích Thiên lại vội vã quay về thế giới Phong Vân.

Hắn muốn lập công. … Bên kia.

So với việc Đế Thích Thiên muốn thể hiện tài năng, đến thế giới Phong Vân lập công, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh lại đắm chìm trong lịch sử của bí cảnh Sinh Hóa, không thể thoát ra.

Trong đó có đủ loại chủ nghĩa, lý luận, tư tưởng… khiến nàng hoa cả mắt.

Các loại phương pháp giải quyết chênh lệch giàu nghèo, thực hiện dân chủ bình đẳng, khiến nàng say mê như điếu đổ.

Doanh Huyền nhìn tiểu thư Ma Chủ đang mê mẩn mạng internet không thể tự thoát, ném nàng đến dưới gốc Ngũ Hành Thánh Thụ, không thèm để ý.

Mà ung dung nằm trên ghế xích đu.

Cổn Cổn mang một đôi mắt gấu trúc bò lên ngực Doanh Huyền, nằm ỳ trên đó ngủ khò khò. "Đồ lười nhà ngươi!" Doanh Huyền đưa tay véo mạnh mấy cái, khiến Cổn Cổn lăn hai vòng tại chỗ, đôi mắt to tròn long lanh đầy vẻ u oán.

Đại Tư Mệnh ngồi xuống bên cạnh, trong lòng bàn tay dâng lên một ngọn lửa, bắt đầu đun nước pha trà cho Doanh Huyền.

Không lâu sau, nước đã sôi.

Doanh Huyền lấy ra mấy phiến lá Ngộ Đạo Trà.

Một phiến trong đó lóe lên ánh sáng tím, hình thoi, trên đó còn có một con rồng nhỏ, sống động như thật, xung quanh có rất nhiều đạo văn.

Phiến lá thứ hai, đỏ tươi như máu, hình quạt, trên đó có một bóng người mờ ảo, ngồi cao trên chín tầng trời, huyền hoàng khí bao quanh thân, đạo văn như mây khói, dày đặc trên người.

Phiến lá cuối cùng màu vàng, lấp lánh như được đúc bằng vàng, hương thơm ngát mũi, trên lá là một bức tranh sơn hà, điểm xuyết rất nhiều tiên thiên văn lạc, hương thơm lan tỏa khắp phòng.

Đặt lá Ngộ Đạo Trà vào trong bình bạch ngọc, hương thơm thấm vào lòng người lập tức lan tỏa, Cổn Cổn đang nằm trên ngực Doanh Huyền ngủ say bỗng mở mắt, hít hít mũi, bò về phía bình bạch ngọc.

Rõ ràng, nó, Cổn Cổn, cũng muốn uống trà. "Đồ lười nhà ngươi, thấy đồ tốt là bò dậy ngay!" Doanh Huyền véo mạnh đầu Cổn Cổn một cái, rồi dưới ánh mắt u oán của nó, rót cho nó một chén.

Lúc này, Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh đang chìm đắm trong mạng internet không thể thoát ra, ngửi thấy hương thơm của Ngộ Đạo Trà, không khỏi hoàn hồn, nhìn sang. "Ma Chủ, có muốn dùng một chén

không?" Doanh Huyền không hề keo kiệt.

Ngộ Đạo Trà tuy quý giá, nhưng hắn vẫn còn rất nhiều.

Huống chi hắn còn có một cây Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ là tiên thiên cực phẩm linh căn. "Đa tạ Thiên Đế!" Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh khoan thai bước tới, nói: "Thiên Đế gọi ta là Tố Trinh là được!" "Mời!" Doanh Huyền khẽ gật đầu.

Ma Chủ Bộ Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng nâng chén trà, nhấp một ngụm.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí mát lạnh xộc thẳng lên thiên linh cái, linh hồn run rẩy, nhẹ bẫng, tựa như vũ hóa thăng tiên, chưa kịp kinh ngạc đã rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Vân Vận, Tiểu Long Nữ và Đại Tư Mệnh cũng theo đó nhấp một ngụm. "Ưm……" Theo ngụm trà vào miệng, một cảm giác sảng khoái cực độ khi linh hồn được thông suốt quét qua từng sợi thần kinh, mấy nàng không kìm được mà phát ra một tiếng rên rỉ đầy quyến rũ.

Sau đó nhắm mắt hưởng thụ, chìm vào cảm ngộ.

Ngay cả Cổn Cổn cũng dùng hai móng vuốt nhỏ ôm lấy chén trà uống.

Giống hệt như uống sữa.

Doanh Huyền cũng nhẹ nhàng uống một ngụm, nhắm mắt hưởng thụ. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của Túc chủ cảm nhận được Ngộ Đạo Trà, tinh thần hưng phấn, tốc độ tu luyện tăng lên nghìn lần!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của Túc chủ đã luyện thành Đại Triều Tịch Thuật!" Đại Triều Tịch Thuật.

Có thể đi lại tự do trong mọi thủy triều. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của Túc chủ đã luyện thành Đại Long Tướng Thuật!" Tu luyện đến cực hạn có thể huyễn hóa ra Thái Cổ Thiên Long, công phạt vô

song, uy lực vô cùng. "Chà, cuộc đời hack game nó mộc mạc không màu mè như vậy đấy!" Doanh Huyền vẻ mặt hưởng thụ, cảm giác nằm không cũng mạnh lên này, thật khiến người ta mê mẩn. "Nhưng mà nếu có thể một lần làm mới được nhiều phó bản hơn thì tốt rồi!" Doanh Huyền nhìn mọi người đang hừng hực khí thế khai hoang thế giới Phong Vân, có chút cảm thán.

Với thực lực của Đại Tần, công lược thế giới Phong Vân hoàn toàn còn dư sức. "Đinh, Túc chủ còn có thể làm mới hai phó bản!" Tiếng hệ thống đột ngột vang lên. "???" Doanh Huyền ngẩn người. "Cái quỷ gì vậy?" "Sau khi Túc chủ thông quan mười phó bản, nhận được thành tựu 'Phó Bản Tiểu Đạt Nhân', không chỉ có thể làm mới phó bản liên quan, mà còn có thể cùng lúc làm mới ba phó bản!" "Chết tiệt!" "Sao ngươi không nói sớm?" Doanh Huyền cạn lời. "Túc chủ không hỏi!" Doanh Huyền: "……" Hệ thống rác rưởi.

Chẳng thông minh chút nào.

Cứ như con cóc, chọc một cái mới nhảy một cái.

Hệ thống phó bản mạnh nhất giống như một đoạn chương trình, vận hành theo một quy tắc bản năng nào đó, không có trí tuệ.

Doanh Huyền tự nhiên sẽ không ngốc đến mức đi tranh cãi với nó. "Còn có thể làm mới hai phó bản…" Doanh Huyền suy nghĩ. "Trước tiên làm mới một phó bản mới thử vận may!" Doanh Huyền quyết định, ra lệnh: "Hệ thống, làm mới phó bản!" "Đinh, phó bản đang được làm mới." "Chúc mừng Túc chủ đã làm mới được phó bản Tuyết Nguyệt Thành!" "Phó bản Tuyết Nguyệt Thành?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, nhìn về phía nhiệm vụ phó bản. "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Bách Lý Đông Quân." "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Lý Hàn Y." "Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc đánh giết Tư Không Trường Phong." … "Bách Lý Đông Quân, Lý Hàn Y, Tư

Không Trường Phong…!" "Ba vị thành chủ của Tuyết Nguyệt Thành!" Doanh Huyền nhìn thấy nhiệm vụ phó bản, không có gì bất ngờ.

Dù sao đi phó bản, chẳng phải là đánh boss sao?

Giải quyết xong boss, phó bản cũng sẽ thông quan.

Tuyết Nguyệt Thành này là một tòa thành rất nổi tiếng trong Thiếu Niên Ca Hành, có danh hiệu là thiên hạ đệ nhất thành.

Đại thành chủ Bách Lý Đông Quân, hiệu là Tửu Tiên, ngộ tính và tu vi cảnh giới cực cao, cầm kiếm có thể thành Kiếm Tiên, múa đao thành Đao Tiên, nhưng lại thích dùng một đôi nắm đấm.

Nhị thành chủ Lý Hàn Y, dung nhan khuynh thành tuyệt thế, tài năng không thua kém đấng mày râu, hiệu là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, tay cầm danh kiếm thiên hạ đệ tam Thiết Mã Băng Hà, đứng trong ngũ đại Kiếm Tiên của thiên hạ.

Tam thành chủ Tư Không Trường Phong, thương thuật thiên hạ đệ nhất, có tài mưu lược, lấy giang hồ làm bàn cờ, bảo vệ vị trí thiên hạ đệ nhất của Tuyết Nguyệt Thành, hiện cùng Đường Liên Nguyệt của Đường Môn đứng thứ hai trên Quan Tuyệt Bảng. "Nhưng bây giờ dường như không phải là thời kỳ đỉnh phong của họ, Lý Hàn Y còn chưa có được danh kiếm Thiết Mã Băng Hà…" Doanh Huyền đang suy tư, ý niệm vừa động, phó bản Tuyết Nguyệt Thành liền hiện ra trên bầu trời thế giới Đại Tần.

Đương nhiên, vì còn chưa thông quan, Tuyết Nguyệt Thành trông như đã xuất hiện ở thế giới Đại Tần, nhưng thực ra vẫn ở một chiều không gian thời gian khác, chưa thực sự đến thế giới Đại Tần. "Chết tiệt!" "Một tòa thành lớn quá!" "Đây là bí cảnh mới mà Thiên Đế mở ra sao?" "Tòa thành này trông giống như một thành thị cổ đại, chắc là thuộc về thể loại võ hiệp huyền huyễn!" Vô số bá tánh Đại Tần ngẩng

đầu lên, hưng phấn bàn tán.

Đế Thích Thiên vừa chuẩn bị quay về thế giới Phong Vân lập công không khỏi dừng bước, khuôn mặt dưới mặt nạ băng điêu mang theo vẻ chấn động, kính sợ, sùng bái và cuồng nhiệt.

Mặc dù đã nghe nói Doanh Huyền có thể mở ra bí cảnh thiên địa, thậm chí tận mắt nhìn thấy cánh cổng đồng lớn dẫn đến thế giới Phong Vân.

Nhưng tận mắt nhìn thấy một tòa thành khổng lồ hiện ra từ hư không, sự chấn động đó, không gì sánh bằng.

Hắn thực sự cảm nhận được thế nào là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên.

Trước đây hắn tự xưng là thần.

Thật là nực cười? "Có chuyện gì vậy?" Ngay lúc mọi người ở Đại Tần đang kinh thán thần thông quảng đại của Doanh Huyền, hưng phấn tò mò ngắm nhìn Tuyết Nguyệt Thành thì.

Trong Tuyết Nguyệt Thành đột nhiên dâng lên ba luồng khí tức mạnh mẽ.

Chỉ thấy ba bóng người lao vút lên trời, đáp xuống đỉnh của công trình kiến trúc cao nhất trong thành - Đăng Thiên Các.

Đứng ở giữa là một nam tử trung niên phóng đãng bất kham, tóc mái có mấy lọn tóc bạc, tay cầm một bầu rượu.

Bên trái là một "nam nhân" thân hình thon dài, thẳng tắp như kiếm, đeo một chiếc mặt nạ xấu xí, tay cầm kiếm Thính Vũ, lạnh lùng như sương, tựa như một thanh tuyệt thế thần kiếm.

Bên phải là một nam tử trung niên tay cầm trường thương, đôi mắt sắc bén mang theo nghi hoặc và khó hiểu, kinh hãi nhìn xung

quanh.

Khí tức mạnh mẽ cuộn trào, không khí trong Tuyết Nguyệt Thành ngưng đọng, vô số bá tánh ngẩng đầu, nghi hoặc khó hiểu. "Có chuyện gì vậy?" "Ba vị thành chủ lại cùng lúc xuất hiện, như lâm đại địch, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Lẽ nào có cường địch đến?" "Cường địch nào có thể khiến ba vị thành chủ phải ra tay lớn như vậy?" "Chẳng lẽ là Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên?

Hay là Cô Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương?" Vô số võ giả khe khẽ bàn tán.

Nghi hoặc.

Khó hiểu.

Trong đám đông, một nữ tử tuyệt sắc mặc y phục đỏ ngẩng đầu, kinh nghi bất định: "Bách Lý Đông Quân, Lý Hàn Y, Tư Không Trường Phong… ta chỉ đi ngang qua vào đây đánh bạc một ván thôi, đừng có liên lụy đến ta a!" Doãn Lạc Hà lẩm bẩm, tiến gần về phía cổng thành, chuẩn bị chạy trốn.

Nàng tuy võ công không tệ, hiện đã nhập Tự Tại Địa Cảnh, nhưng đối mặt với trận thế này, Tuyết Nguyệt Thành nói không chừng đang đối mặt với nguy cơ diệt thành.

Nàng không muốn dính vào.

Nhưng giây tiếp theo.

Đồng tử trong đôi mắt đẹp của Doãn Lạc Hà co lại, toàn thân lạnh buốt, khuôn mặt vốn chỉ kinh ngạc chứ không hoảng sợ giờ lại mang theo vẻ kinh hãi và sợ hãi.

Bởi vì nàng phát hiện bên ngoài Tuyết Nguyệt Thành đã thay đổi hoàn toàn.

Nàng không biết đây là chuyện gì.

Là huyễn cảnh?

Trận pháp?

Hay thuật che mắt?

Nhưng sự việc tuyệt đối nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Chẳng trách Bách Lý Đông Quân và những người khác lại như lâm đại địch. "Cao nhân phương nào giáng lâm, không biết có gì chỉ giáo?" Bách Lý Đông Quân một tay cầm bầu rượu, nhưng vẻ phóng đãng bất kham trên mặt đã biến mất, thay vào đó là sự ngưng trọng.

Thế giới này dùng Nhất phẩm cảnh giới để phân chia võ nhân thiên hạ.

Dưới Nhất phẩm chỉ được coi là võ phu.

Trên Nhất phẩm mới được coi là cao thủ.

Mà Nhất phẩm lại chia làm bốn cảnh.

Cảnh thứ nhất Kim Cương Phàm Cảnh, luyện thành rồi, bất thủ lục trần vạn pháp, không gì không phá được.

Cảnh thứ hai Tự Tại Địa Cảnh, tâm như tự tại, trên mặt đất vô địch.

Cảnh thứ ba Tiêu Dao Thiên Cảnh, lấy thiên đạo làm võ lực, một đao một kiếm có vạn vật hưởng ứng.

Cảnh thứ tư Thần Du Huyền Cảnh, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, có thể ngồi yên nhắm mắt, thần thức lại du ngoạn vạn dặm.

Hắn sớm đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, và cũng được coi là cường giả trong cùng cảnh giới.

Nhưng mọi chuyện xảy ra bên ngoài Tuyết Nguyệt Thành hôm nay, hắn lại không thể giải thích.

Chương 76

Khó mà phỏng đoán.

Ông!

Ngay lúc này, hư không gợn lên từng lớp sóng, một bóng hình yểu điệu thướt tha mang giày cao gót, sải đôi chân dài bước ra.

Vù vù vù.

Bách Lý Đông Quân, Lý Hàn Y, Tư Không Trường Phong cùng với Doãn Lạc Hà và tất cả mọi người trong Tuyết Nguyệt Thành đồng loạt đổ dồn ánh mắt tò mò.

Là một nữ nhân.

Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng thân hình thướt tha và đôi chân dài kia đã là cực phẩm, tuyệt đối là một tuyệt sắc mỹ nữ.

Chỉ là có chút lạnh.

Lạnh thấu xương.

Nàng mặc bộ chiến phục kim loại bó sát người màu tím sọc trắng, phác họa ra thân hình ngọc ngà thon dài một cách trọn vẹn.

Phần chân và tay phải có hộ giáp hình vảy cá, váy dài màu đen, vớ lưới, đeo mặt nạ sắt đen, tay cầm một thanh kiếm dài Kinh Nghê màu hồng.

Toàn thân tỏa ra kiếm ý lạnh lẽo mạnh mẽ.

Từng là sát thủ Thiên tự nhất đẳng của La Võng - Kinh Nghê.

Sau phó bản Tam Quốc, được Lữ Bất Vi tặng cho Doanh Huyền làm thị nữ, dưới sự chỉ điểm và chăm sóc của Doanh Huyền, đã tấn thăng Tứ giai Lục Địa Thần Tiên.

Nàng bình thường thích đeo mặt nạ, lại là một kiếm khách, vừa mới đột phá không lâu.

Do đó, Doanh Huyền liền để Kinh Nghê qua công lược phó bản Tuyết Nguyệt Thành.

Nơi này cũng có một nữ kiếm khách tuyệt thế thích đeo mặt nạ.

Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y. "Các hạ là ai?" Bách Lý Đông Quân ánh mắt ngưng trọng nhìn Kinh Nghê, trong đầu không ngừng suy nghĩ về các cường giả trong thiên hạ, nhưng không có ai có thể khớp với người này. "Phụng lệnh Đại Tần Thiên Đế, Tuyết Nguyệt Thành quy nhập vào thế giới Đại Tần." Kinh Nghê lạnh lùng mở miệng. "Đại Tần Thiên Đế?" "Đó là ai?" "Danh xưng thật lớn!" Mọi người kinh ngạc, rồi lại càng thêm nghi hoặc.

Bọn họ đều chưa từng nghe qua cái tên Đại Tần Thiên Đế nào. "Muốn có Tuyết Nguyệt Thành, phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Giọng nói lạnh lùng của Lý Hàn Y vang lên, kiếm Thính Vũ trong nháy mắt xuất vỏ, lao về phía Kinh Nghê.

Kinh Nghê là kiếm khách.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, nàng đã biết đối phương là một kiếm khách cực kỳ mạnh mẽ, nàng sớm đã muốn thử kiếm của mình rồi.

Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong thấy vậy, không ra tay, mà áp trận cho Lý Hàn Y. "Chỉ Thủy Kiếm Pháp!" Đây là kiếm của Lý Hàn Y.

Tổng cộng có bốn tầng cảnh giới.

Tầng thứ nhất kiến sơn thị sơn, kiến thủy thị thủy.

Tầng thứ hai kiến sơn bất thị sơn, kiến thủy bất thị thủy.

Tầng thứ ba kiến sơn nhưng thị sơn, kiến thủy nhưng thị thủy.

Trên ba tầng, còn có Thiên Đạo chi kiếm, nhập vào một kiếm đó, liền có thể nhập Huyền Du chi cảnh.

Hiện tại Lý Hàn Y đã đạt đến tầng thứ ba.

Keng.

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Kinh Nghê ngạo nghễ đứng giữa không trung, kiếm Kinh Nghê xuất vỏ, không chút hoa mỹ, chỉ là một cú bổ đơn giản.

Nhưng cú bổ này, tựa như sức mạnh bổ núi Hoa Sơn, phong mang vô song, sức mạnh vô cùng.

Lý Hàn Y trong nháy mắt bị đánh bay, hung hăng đâm vào Đăng Thiên Các.

Vút.

Giây tiếp theo.

Thân ảnh Lý Hàn Y từ trong đống đổ nát bay lên, chiến ý mạnh mẽ cuộn trào, kiếm ý mênh mông quét ra, bao trùm toàn thành.

Vô số cánh hoa trong thành bay lượn đến, hội tụ bên cạnh Lý Hàn Y.

Trong chốc lát.

Xung quanh phảng phất biến thành một biển hoa, cả Tuyết Nguyệt Thành đều rung chuyển. "Nguyệt Tịch Hoa Thần!" Lý Hàn Y một kiếm đâm ra, hóa thành kiếm khí mênh mông ngút trời.

Cùng lúc đó.

Theo một kiếm này, trong cơ thể Lý Hàn Y phảng phất có tiếng thủy tinh vỡ vang lên, một luồng khí thế kinh khủng phun trào.

Nàng đột phá rồi.

Một kiếm này, nhập Tiêu Dao Thiên Cảnh! … "Tiêu Dao Thiên Cảnh!" Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong ngay lập tức phát hiện Lý Hàn Y đột phá, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

Chiến lực của Lý Hàn Y rất mạnh.

Sau khi đột phá, thực lực tất nhiên sẽ tăng vọt, không phải Tiêu Dao Thiên Cảnh bình thường có thể so sánh.

Nhưng bọn họ vẫn không dám sơ suất.

Thực lực của Kinh Nghê rất mạnh.

Kể cả Lý Hàn Y nhập Tiêu Dao Thiên Cảnh, phần lớn cũng không phải là đối thủ. "Đây là Nhị thành chủ Lý Hàn Y?

Lại đột phá ngay trong trận chiến, tấn thăng Tiêu Dao Thiên Cảnh rồi!" Doãn Lạc Hà nhìn Lý Hàn Y được vạn đóa hoa bay lượn bao quanh, kinh ngạc xen lẫn một tia ngưỡng mộ, hiện tại Lý Hàn Y còn chưa đủ hai mươi tuổi nhỉ.

Đã tấn thăng Tiêu Dao Thiên Cảnh mà người trong giang hồ mơ ước.

Phải biết rằng Thần Du Huyền Cảnh sớm đã trở thành truyền thuyết, có ai đạt tới hay không, nàng không biết.

Vì vậy, Tiêu Dao Thiên Cảnh đã là đỉnh cao của cao thủ trong giang hồ. "Đẹp quá… một kiếm!" Trong khi các cường giả đang kinh ngạc về sự đột phá của Lý Hàn Y, vô số bá tánh trong Tuyết Nguyệt Thành lại bị vẻ đẹp của chiêu Nguyệt Tịch Hoa Thần này hấp dẫn, say đắm.

Đây không chỉ là một kiếm tuyệt sát.

Mà còn là một kiếm mỹ lệ tuyệt vời. "Tốt!" Ánh mắt lạnh lùng của Kinh Nghê cũng không khỏi sáng lên một chút, sau đó kiếm ý càng

thêm hung mãnh phun trào, hóa thành kiếm khí vô biên. "Kiếm Hà Tuyết Dũng!" Kinh Nghê một kiếm bổ ra, như tuyết lở, kiếm khí cuồn cuộn, lao tới.

Một kiếm này, có thể khiến sông ngòi chảy ngược.

Một kiếm này, thể hiện hết uy lực của Lục Địa Thần Tiên.

Vạn đóa hoa của Nguyệt Tịch Hoa Thần của Lý Hàn Y trong nháy mắt bị kiếm khí như tuyết lở nhấn chìm, sau đó cả người nàng cũng bị kiếm khí nhấn chìm. "Hàn Y!" Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong kinh hãi hét lên, mặc dù bọn họ sớm đã chuẩn bị, sẵn sàng cứu viện.

Nhưng kiếm khách giao chiêu.

Sinh tử trong một khoảnh khắc.

Đặc biệt là tuyệt thế kiếm khách.

Lúc này bọn họ căn bản không kịp cứu viện.

Kiếm khí tan đi.

Một bộ y phục trắng của Lý Hàn Y hóa thành y phục máu, lộ ra vô số vết kiếm, tựa như vạn kiếm xuyên tâm, máu văng khắp trời, ngã thẳng xuống. "Đây là kiếm pháp gì?" Đôi mắt lạnh lùng của Lý Hàn Y nhìn Kinh Nghê, giọng nói yếu ớt vang lên trong không trung. "Kiếm của ta là đạo, là nơi thiên mệnh hướng về, Thiên Mệnh Kiếm Đạo!" Kinh Nghê mặt không biểu cảm, nhưng dường như bị kiếm đạo của Lý Hàn Y ảnh hưởng, hiếm khi mở miệng lần nữa: "Kiếm này do một võ giả tên là Võ Vô Địch trong một thế giới bí cảnh mà Thiên Đế mở ra sáng tạo nên, là một trong Thập Cường Võ Đạo của hắn, hắn cũng được xưng là Thập Cường Võ Giả!" "Thiên Đế?" "Thế giới bí cảnh?" "Thập Cường Võ Đạo?" Từng từ ngữ vang vọng trong đầu mọi người, khiến họ kinh ngạc đến mức không thể hoàn hồn, không thể lý

giải, hoặc không dám tưởng tượng. "Cảm ơn!" Lý Hàn Y cuối cùng thốt ra hai chữ, liền mất đi hơi thở.

Kiếm Thính Vũ từ lòng bàn tay nàng tuột xuống. "Hàn Y!" Tư Không Trường Phong đỡ lấy Lý Hàn Y đang rơi xuống, vội vàng bắt mạch chẩn đoán. "Thế nào?" Bách Lý Đông Quân lo lắng hỏi.

Tư Không Trường Phong không nói gì, chỉ cay đắng lắc đầu.

Hắn cũng coi như nửa truyền nhân của Dược Vương, y thuật cao minh.

Nhưng kinh mạch trong cơ thể Lý Hàn Y đã đứt hết, ngũ tạng đều vỡ nát, hơn nữa đã mất đi sinh khí, rõ ràng là một người chết.

Hắn cũng đành bó tay.

Đông~ Bách Lý Đông Quân nghe vậy, thân thể run lên, mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng tận mắt thấy Tư Không Trường Phong xác nhận, vẫn khó có thể chấp nhận. "Bách Lý Đông Quân, xin lĩnh giáo cao chiêu của các hạ!" "Tư Không Trường Phong, xin lĩnh giáo cao chiêu của các hạ!" Bọn họ đứng dậy, phẫn nộ ngút trời.

Tuy võ giả tử chiến, sinh tử có mệnh.

Nhưng sự phẫn nộ trong lòng vẫn khó mà nguôi ngoai, hơn nữa Kinh Nghê muốn thu phục Tuyết Nguyệt Thành của họ, họ cũng chẳng buồn nói đến cái gọi là đạo nghĩa giang hồ.

Hai người cùng lúc ra tay.

Bách Lý Đông Quân tóc dài bay phấp phới, dựng đứng từng sợi, trên người đột nhiên bộc phát ra khí tức kinh khủng như biển cả mênh mông.

Tay trái hóa kiếm, bổ dọc trời đất.

Tay phải hóa đao, quét ngang vũ trụ.

Hai hư ảnh đao kiếm lớn hàng chục mét đột nhiên hiện ra trong hư không, vắt ngang hư không, mang theo thế khai thiên lập địa, quét ngang ngàn quân, cuộn trào ra.

Một đao một kiếm giao nhau trên không, tạo thành một chữ "thập" khổng lồ, oanh tạc về phía Kinh Nghê.

Tư Không Trường Phong tay cầm thương Ô Nguyệt, thương xuất như rồng, hóa thành vạn ngàn thương ảnh.

Đao khí, kiếm khí, thương mang cuồng bạo tràn ngập hư không.

Đại địa rung chuyển.

Hư không gợn sóng.

Đối mặt với hai người ra tay trong cơn giận dữ, khuôn mặt dưới mặt nạ sắt đen của Kinh Nghê không có chút biểu cảm nào, vẫn lạnh lùng bình tĩnh.

Thiên Mệnh Kiếm Đạo thức thứ hai.

Lý Dược Long Môn!

Kiếm xuất trường không, một kiếm thẳng xuống, kiếm khí tung hoành, hóa thành một vùng đất kiếm khí lạnh lẽo, nơi nó đi qua, mọi thứ đều hóa thành tro bụi.

Phanh!

Phanh!

Trong tiếng va chạm dữ dội, Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong bay ngược ra sau, thân hình chật vật, nhưng hai người liên thủ cũng đã chống lại được một đòn của Kinh Nghê, không bị hạ gục trong nháy mắt.

Tuổi của hai người lớn hơn Lý Hàn Y không ít, đều đã sớm bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, thực lực không phải Lý Hàn Y còn chưa

trưởng thành có thể so sánh.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Chương 77

Ba bóng người giao phong kịch liệt, Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong càng đánh càng hăng, từ thế yếu ban đầu bọn họ dần dần cầm cự được.

Hàm Dương, Đại Tần, Đế Thích Thiên nhìn trận chiến ở Tuyết Nguyệt Thành, cảm giác ngũ vị tạp trần.

Trước là Lý Hàn Y đột phá ngay trong trận chiến, thực lực tăng vọt.

Sau đó lại là Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong càng đánh càng hăng, tu vi tinh tiến.

Đây là thế giới của thiên tài sao?

Nghĩ đến hai ngàn năm tu vi của mình, dường như đều sống phí hoài.

Thiên phú rác rưởi! … Thiên Đình.

Dưới gốc Ngũ Hành Thánh Thụ.

Doanh Huyền nằm trên ghế xích đu, miệng nhấm nháp Ngộ Đạo Trà, một tay vuốt ve Cổn Cổn, hứng thú nhìn trận chiến trên bầu trời Tuyết Nguyệt Thành.

Kinh Nghê vừa mới tấn thăng Tứ giai Lục Địa Thần Tiên, trận chiến này vừa hay giúp nàng ổn định tu vi.

Nhưng Kinh Nghê không hổ là sát thủ ra tay.

Lý Hàn Y lại bị nàng một kiếm hạ gục.

Nhưng kiếm phong của kiếm khách, vốn dĩ sinh tử vô thường.

Doanh Huyền không để ý.

Ngay cả Đế Thích Thiên cũng có thể hồi sinh Lý Hàn Y vừa mới chết, huống chi là hắn.

Hơn nữa một khi thông quan phó bản Tuyết Nguyệt Thành, hắn sẽ có thể khống chế Tuyết Nguyệt Thành, hồi sinh một người càng đơn giản.

Đương nhiên, hắn chỉ thấy Lý Hàn Y là một nhân tài có thể đào tạo, không muốn nàng hương tiêu ngọc vẫn.

Tuyệt đối không phải là thèm muốn thân thể của Lý Hàn Y.

Thời gian từng chút một trôi đi.

Tu vi của Kinh Nghê được củng cố, dựa vào ưu thế tu vi cảnh giới, hoàn toàn áp chế Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong.

Nhưng hai người phối hợp ăn ý, càng đánh càng hăng, lại cũng chống lại được công thế của Kinh Nghê.

Tiếp theo sẽ là một trận chiến kéo dài. "Cũng gần đủ rồi!" Doanh Huyền lắc đầu: "Vừa hay thử Đại Long Tướng Thuật mới luyện thành!" Hống!

Giây tiếp theo, một tiếng rồng gầm phảng phất đến từ thời viễn cổ vang vọng khắp bầu trời, một con cự long ngàn trượng ngưng tụ hiện ra, vắt ngang bầu trời, long uy hách hách, chấn động tứ hải bát hoang, bao trùm cửu thiên thập địa.

Đại Long Tướng Thuật, có thể huyễn hóa ra Thái Cổ Thiên Long.

Doanh Huyền chắp tay sau lưng, đứng trên đỉnh đầu Thái Cổ Thiên Long, trong nháy mắt bay vào trong phó bản Tuyết Nguyệt Thành.

Giây tiếp theo.

Bầu trời Tuyết Nguyệt Thành tối sầm lại, một bóng đen khổng lồ bao trùm, Bách Lý Đông Quân, Tư Không Trường Phong và những người khác ngẩng đầu lên, trong nháy mắt ngây dại. "!!!" "???" "Đây là rồng?" "Một con rồng lớn quá!" "Cảm giác con rồng này mà rơi xuống, Tuyết Nguyệt Thành của chúng ta sẽ tan thành tro bụi trong nháy mắt!" Mọi người trong Tuyết Nguyệt Thành kinh hãi, dưới long uy hách hách của Thái Cổ Thiên Long, thân thể họ nặng trĩu, lập tức quỳ rạp xuống đất.

Mà Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong còn chưa hoàn hồn, đã cảm thấy cơ thể bị siết chặt, hô hấp khó khăn, thì ra đã bị móng vuốt của Thái Cổ Thiên Long tóm gọn trong lòng bàn tay. "Mẹ nó!" Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong trong lòng chửi thề, bọn họ chỉ là hai võ giả nhỏ bé, có cần phải dùng đến trận thế lớn như vậy không?

Một con rồng lớn như vậy, đừng nói là giết họ, ngay cả diệt thành cũng dễ như trở bàn tay. "Thiên Đế!" Kinh Nghê thu lại bảo kiếm, cung kính đến bên cạnh Doanh Huyền. "Ừm!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, không tiếc lời khen ngợi: "Không tồi!" "Phục vụ Thiên Đế!" Dưới mặt nạ không nhìn thấy biểu cảm gì của Kinh Nghê, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng, tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Sau khi được Lữ Bất Vi tặng cho Doanh Huyền.

Nàng đã thoát khỏi La Võng.

Không còn là một sát thủ chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được niềm vui của một nữ nhân… không đúng, là niềm vui của một con người! "Thiên Đế?" "Hắn chính là Thiên Đế?" "Thật sự là thần tiên?" Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong chấn động nhìn Doanh Huyền, trước đó đã nghe qua danh hiệu Thiên Đế từ miệng Kinh Nghê.

Lúc đó họ tưởng chỉ là một danh hiệu.

Giống như thế giới của họ có Kiếm Tiên, nhưng không phải là tiên thật, chỉ là cao thủ dùng kiếm đến cực hạn mà thôi. "Oa, kia chính là Thiên Đế, đẹp trai quá!" Doãn Lạc Hà bị long uy của Thái Cổ Thiên Long do Đại Long Tướng Thuật huyễn hóa ra đè xuống đất, nhưng khi nhìn thấy Doanh Huyền trên đầu rồng, liền ngẩn người, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Giống hệt một thiếu nữ mê trai. "Hắn là thần tiên sao?" Doãn Lạc Hà chỉ cảm thấy trái tim mình đập thình thịch như nai con chạy loạn, nàng là con gái của Đổ Vương, thích cờ bạc, thiên phú võ đạo cũng không tồi.

Sau này còn bị Tư Không Trường Phong lừa vào Tuyết Nguyệt Thành, trở thành nhân vật số bốn của Tuyết Nguyệt Thành.

Nàng còn chưa gặp được thành chủ Vô Song Thành là Tống Yến Hồi, lần đầu nhìn thấy Doanh Huyền, cảm giác cả trái tim đều bị lấp đầy.

Không chỉ có Doãn Lạc Hà, những người khác cũng tương tự.

Tu vi càng cao, tầng lớp sinh mệnh càng cao, càng hoàn mỹ, đối với sinh vật cấp thấp đều có sức hấp dẫn mạnh mẽ. "Tuyết Nguyệt Thành chỉ là một tòa thành của người phàm, đối với Thiên Đế chắc không có tác dụng gì nhỉ?

Không biết vì sao Thiên Đế lại ra tay lớn với Tuyết Nguyệt Thành của chúng ta?" Bách Lý Đông Quân hỏi Doanh Huyền, hỏi ra nghi hoặc trong lòng vô số người có mặt. "Không vì sao cả!" Giọng Doanh Huyền bình thản: "Đối với các ngươi mà nói, đây cũng coi như một trận nghịch thiên cơ duyên!" "Cơ duyên?" Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong nhìn nhau, có chút không hiểu, nghĩ đến Lý Hàn Y bị giết, cho dù bọn họ sống sót thì có ích gì?

Cơ duyên như vậy, không cần cũng được!

Doanh Huyền không quan tâm đến họ.

Khi Thái Cổ Thiên Long tóm được hai người họ, cũng tương đương với việc trấn áp họ.

Phó bản Tuyết Nguyệt Thành đã được thông quan.

Không vội xem phần thưởng và làm mới phó bản mới.

Doanh Huyền cách không chộp một cái.

Lý Hàn Y một thân y phục máu, yên tĩnh nằm trên đỉnh lầu Đăng Thiên Các bay đến trước mặt Doanh Huyền, bị Doanh Huyền một tay ôm eo, đỡ trên không trung. "Thiên Đế, ngài muốn làm gì?" Nhìn thấy Doanh Huyền động vào thi thể của Lý Hàn Y, Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong đều sốt ruột.

Doanh Huyền không để ý đến họ, tay phải chỉ vào cơ thể Lý Hàn Y: "Đại Liệu Thương Thuật!" Đây là một loại vô thượng thần thông trong ba nghìn đại đạo của thế giới Vĩnh Sinh, ẩn chứa vô cùng huyền bí.

Theo một luồng ánh sáng xanh lục tràn đầy sinh cơ và sức sống bao trùm cơ thể Lý Hàn Y.

Nhìn thấy cảnh này, Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong đang định la ó liền im bặt.

Bọn họ nghĩ đến một khả năng.

Lẽ nào Thiên Đế muốn cứu Lý Hàn Y?

Mặc dù Lý Hàn Y đã chết.

Nhưng người đàn ông này là Thiên Đế.

Rất có thể là thần tiên thật sự.

Có thuật khởi tử hồi sinh, cũng không phải là không thể.

Bọn họ nín thở.

Một trái tim treo lên đến tận cổ họng.

Chăm chú nhìn Doanh Huyền và Lý Hàn Y.

Theo luồng ánh sáng xanh lục tràn đầy sinh cơ tràn vào cơ thể Lý Hàn Y, làn da vốn trắng bệch của nàng trở nên hồng hào.

Ngay sau đó.

Thịch… nhịp tim yếu ớt vang lên.

Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong tinh thần chấn động, vui mừng khôn xiết.

Sống rồi.

Thật sự cứu sống rồi.

Thiên Đế lại có thể khởi tử hồi sinh.

Chắc chắn rồi.

Thiên Đế chính là thần tiên.

Trong khoảnh khắc này, địch ý vốn có của họ theo nhịp tim của Lý Hàn Y mà tan biến.

Thịch… thịch thịch… Một tiếng rồi lại một tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ vang lên, chiếc mặt nạ trên mặt Lý Hàn Y không thể chịu nổi nữa, vỡ tan tành.

Lộ ra một khuôn mặt thanh lệ thoát tục, tinh xảo tuyệt mỹ.

Lông mi dài của nàng rung động.

Chậm rãi mở mắt.

Theo tầm nhìn dần rõ ràng, một khuôn mặt đẹp trai đến nghẹt thở

hiện ra trong tầm mắt. "Đẹp trai quá!" "Trên đời lại có người đàn ông đẹp trai như vậy!" Lý Hàn Y ngây ngốc nhìn Doanh Huyền, hồi lâu không thể hoàn hồn. "Ta đây… là đến thiên đường rồi sao?" ...

“Ta đây... là đến thiên đường rồi sao?” Lý Hàn Y vừa mới tỉnh lại, còn chưa phản ứng kịp, cứ ngỡ mình đã chết rồi.

“Đây là địa ngục!” Doanh Huyền nói đùa.

“Thì ra địa ngục là thế này!” Lý Hàn Y tin là thật.

Doanh Huyền: “...” “Hàn Y, ngươi không sao thật tốt quá!” Giọng của Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong truyền đến, Lý Hàn Y cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai người bị một móng rồng khổng lồ tóm trong lòng bàn tay.

“Các ngươi cũng chết rồi à!” Lý Hàn Y kinh ngạc nói: “Không ngờ địa ngục còn có cả rồng khổng lồ!” Bách Lý Đông Quân: “...” Tư Không Trường Phong: “...” “À phải rồi, ngươi là ai?” Lúc này, Lý Hàn Y mới hoàn hồn, kinh ngạc nhận ra mình đang được Doanh Huyền ôm trong lòng.

Cảm nhận được bàn tay to lớn nóng rực và mạnh mẽ ở eo, gò má trắng nõn của nàng lập tức ửng hồng.

Dù cho là địa ngục, đã biến thành quỷ hồn, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng được một người đàn ông ôm.

Nàng theo bản năng chống hai tay lên ngực Doanh Huyền.

Ngay sau đó.

Một lực lớn đột nhiên truyền đến từ cánh tay đang đặt ở eo nàng, thân thể mềm mại của Lý Hàn Y đột nhiên lao về phía trước, áp sát vào lồng ngực Doanh Huyền.

Một luồng khí tức nam tính nồng đậm ập vào mặt, Lý Hàn Y nào

đã từng trải qua cảnh tượng như vậy, nhất thời luống cuống tay chân, mặt đỏ tới mang tai.

Lồng ngực như có một con nai con đang nhảy loạn xạ.

"Nhớ kỹ, trẫm tên Doanh Huyền!" Nhìn vào đôi mắt đẹp đang ngượng ngùng né tránh của Lý Hàn Y, Doanh Huyền nói xong liền buông nàng ra, mang theo Kinh Nghê đạp lên Thái Cổ Thiên Long bay vút lên trời.

Về phần Lý Hàn Y, không vội nhất thời, dù sao cũng không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong tự nhiên cũng được thả ra.

Bọn họ cùng Lý Hàn Y đáp xuống đỉnh Đăng Thiên Các của Tuyết Nguyệt Thành.

"Hàn Y, ngươi không sao chứ?" "Vừa rồi Thiên Đế đã hồi sinh ngươi, bây giờ ngươi vẫn chưa chết!" "Có chỗ nào không thoải mái không!" Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong vây quanh Lý Hàn Y hỏi liền ba câu.

Lý Hàn Y như người vừa tỉnh mộng, khó tin nói: "Ta chết rồi, lại được hồi sinh?" "Không sai!" "Chắc chắn một trăm phần trăm!" Hai người trịnh trọng gật đầu.

Lý Hàn Y nhìn Tuyết Nguyệt Thành quen thuộc, nhìn những dấu vết giao chiến vừa rồi để lại, không thể không tin rằng mình thật sự đã được hồi sinh.

Chương 78

"Doanh Huyền... hắn chính là Thiên Đế trong lời của kiếm khách kia..." Lý Hàn Y ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn lên trời cao.

Mơ hồ có thể thấy trên vòm trời, trên đỉnh mây, có từng tòa thiên cung thần thánh nguy nga hùng vĩ, tỏa ra vô lượng tiên quang.

"Chúng ta đây là đến tiên giới rồi sao?" "Nếu không phải tự mình trải qua, thật khó mà tin được!" "Cả Tuyết Nguyệt Thành dường như đã bị người ta dùng đại thần thông di chuyển đến nơi khác, Thiên Đế lại còn giơ tay nhấc chân là có thể khiến người ta chết đi sống lại!" Trong lòng Bách Lý Đông Quân, Tư Không Trường Phong và những người khác chấn động, mãi lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên.

Tuyết Nguyệt Thành chấn động, dường như đang rơi xuống rất nhanh.

"Không hay rồi!" "Tuyết Nguyệt Thành rơi xuống rồi!" Bách Lý Đông Quân mấy người kinh hãi, vừa rồi bọn họ đã phát hiện Tuyết Nguyệt Thành bị dời lên không trung.

Lúc này đang rơi xuống mặt đất.

May mà nỗi lo của họ không kéo dài bao lâu.

Tuyết Nguyệt Thành đã rơi xuống bên ngoài Hàm Dương, dung nhập vào thế giới Đại Tần.

Doanh Huyền làm xong mọi việc, liền thông báo cho Doanh Chính xử lý Tuyết Nguyệt Thành, rồi không quan tâm nữa.

Ý thức của hắn tiến vào hệ thống.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tuyết Nguyệt Thành!" "Phần thưởng một: Công Pháp Thôi Diễn Tạp một tấm!" "Phần thưởng hai: Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thời Không Tháp một tòa." Thời Không Tháp có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng tương đương một tiểu thế giới.

Tốc độ thời gian trôi bên trong mỗi tầng đều khác nhau.

Tầng thứ nhất, bên ngoài một năm, bên trong mười năm, tốc độ thời gian 1:10.

Tầng thứ hai, bên ngoài một năm, bên trong trăm năm, tốc độ thời gian 1:100.

Tầng thứ ba, bên ngoài một năm, bên trong ngàn năm, tốc độ thời gian 1:1000. ...

Cứ thế suy ra.

Tầng thứ chín, bên ngoài một năm, bên trong mười tỷ năm.

"Thời Không Tháp, đây quả là một thứ tốt, có thể trong thời gian ngắn, tăng cường thực lực của thế giới Đại Tần lên rất nhiều!" Doanh Huyền mắt sáng lên, có chút phấn khích.

Hắn lập tức nhận lấy phần thưởng.

Một tòa bảo tháp chín tầng toàn thân trắng muốt, tỏa ra đạo vận tiên thiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, đỉnh tháp sắc bén, có thể xé rách thương khung, xé toạc thời không.

"Đúng là bảo bối tốt!" Doanh Huyền không nhịn được kinh ngạc.

Tiên Thiên Linh Bảo, dù đặt ở thế giới Hồng Hoang cũng là bảo vật đỉnh cấp.

Hơn nữa nhờ phần thưởng của hệ thống, Doanh Huyền đã hoàn

toàn luyện hóa và khống chế.

Ý niệm vừa động, hắn liền thiết lập mấy cửa ải trong Thời Không Tháp.

Bắt đầu từ tầng thứ tư, cần phải đánh bại người gác cổng mới có thể tiến vào.

Tu vi của người gác cổng cùng cấp với người vượt ải.

Tầng càng cao, người gác cổng càng mạnh.

Tầng thứ chín cuối cùng.

Hình chiếu của Doanh Huyền tự mình trấn giữ.

Sau khi sắp xếp xong, Doanh Huyền ném Thời Không Tháp xuống dưới.

Thời Không Tháp rơi xuống, gặp gió liền lớn lên.

Khi rơi xuống mặt đất bên ngoài Hàm Dương, nó đã hóa thành một tòa tháp khổng lồ trắng muốt thông thiên triệt địa, thẳng tới vòm trời.

Mây mù lượn lờ quanh lưng chừng, không thấy được đỉnh tháp.

"Mẹ nó!" "Tòa tháp lớn quá!" Tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần đều ngây người, nhìn tòa tháp khổng lồ từ trên trời rơi xuống, mắt chữ O mồm chữ A, chấn động đến không nói nên lời, trong mắt đầy vẻ tò mò.

Đây là bí cảnh mới mà Thiên Đế mở ra?

Hay là bảo bối Thiên Đế ban tặng?

Tiên khí?

Thần khí?

"Đây là Thời Không Tháp, tổng cộng chín tầng, tầng thứ nhất, ngoại giới một năm, trong tháp mười năm, tầng thứ hai trăm năm,

tầng thứ ba ngàn năm...” “Cứ thế suy ra, tầng thứ chín, ngoại giới một năm, trong tháp mười tỷ năm!” Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc nghi ngờ, giọng nói hùng vĩ của Doanh Huyền lập tức truyền khắp thế giới Đại Tần, truyền vào trong đầu tất cả mọi người.

“Ba tầng đầu mở cửa cho tất cả mọi người, từ tầng thứ tư trở đi, cần phải vượt ải, người thông quan mới có thể tiến vào tầng đó tu luyện!” Ầm!

Lời của Doanh Huyền vừa dứt, tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần lập tức xôn xao, trong mắt tràn đầy vẻ nóng rực, chấn động, kích động, mong chờ, háo hức muốn thử!

Tầng thứ tư cần vượt ải tạm thời không nói.

Tầng thứ ba, bên ngoài một năm, bên trong ngàn năm.

Tương đương với bên ngoài một ngày, bên trong ba năm.

Đây là nghịch thiên đến mức nào?

Đây là cơ duyên cỡ nào?

Bọn họ tu luyện ba năm bên trong, ra ngoài thì ngoại giới mới qua một ngày, chẳng phải là có thể nghiền ép người khác sao?

Hơn nữa nếu thông quan, tiến vào tầng thứ tư, tầng thứ năm phía sau...

Hít!

Khó mà tưởng tượng.

“Trời ơi, đây là thần khí sao?” Trong Tuyết Nguyệt Thành, đôi mắt đẹp của Lý Hàn Y chấn động, nếu nàng vào trong tu luyện mười năm, chẳng phải ngoại giới mới qua ba bốn ngày sao?

Chẳng phải nàng sẽ cất cánh bay cao sao?

Tất nhiên.

Nếu tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần đều vào, thì sự khác biệt sẽ không thể hiện ra.

Nhưng đối với những người không có Thời Không Tháp, tuyệt đối là bị nghiền ép.

"Khó mà tưởng tượng, trên đời còn có thần khí thay đổi thời gian, đặc biệt là tầng thứ chín, ngoại giới một năm, bên trong mười tỷ năm, quả thực quá kinh khủng!" Bách Lý Đông Quân chấn động liên hồi, không nhịn được uống một ngụm rượu lớn để trấn tĩnh.

"Ta đây là đến tiên giới rồi sao?" Doãn Lạc Hà tự véo mạnh vào bắp đùi trắng nõn của mình.

Hít!

Không phải mơ.

Đây là sự thật.

Nàng thật sự trong họa có phúc, đã đến một thế giới thần kỳ có thể là tiên giới.

Không chỉ nàng.

Tất cả mọi người trong Tuyết Nguyệt Thành đều như đang trong mơ.

Cảm giác quá không chân thực. ...

Trước cửa đồng của phó bản Phong Vân.

Đế Thích Thiên nhìn Thời Không Tháp, đôi mắt dưới lớp mặt nạ điêu khắc băng sáng lên.

"Ta tuổi thọ dài lâu, hoàn toàn có thể ở nơi có tốc độ thời gian nhanh trong Thời Không Tháp tu luyện, thiên phú không được, thì

dùng thời gian để bù đắp!" "Ta có thừa thời gian!" "Mà những người khác chỉ có trăm năm tuổi thọ, dù có Thời Không Tháp thì có thể...

ừm..." Nghĩ đến đây, Đế Thích Thiên đột nhiên kinh hãi, như rơi vào hầm băng.

Hắn lại quên mất đây là thế giới Đại Tần.

Chứ không phải thế giới Phong Vân.

Công pháp có thể trường sinh bất tử tuyệt đối không thiếu.

Tức là chỉ cần tu vi cao, sẽ không thiếu tuổi thọ, có thể tùy tiện tu luyện trong Thời Không Tháp.

Lúc này.

Tác dụng của thiên phú đã thể hiện ra.

Xong rồi!

Đế Thích Thiên đã có thể tưởng tượng, không đến một tháng, cường giả Lục Địa Thần Tiên cấp bậc như hắn tuyệt đối sẽ mọc lên như nấm sau mưa.

Hắn sẽ trở nên bình thường giữa đám đông!

"Không được, nhân lúc này, ta phải lập công!

Lập đại công!" Đế Thích Thiên cảm thấy một áp lực cực lớn, không dám chậm trễ chút nào, vội vàng đi qua cửa đồng, đến thế giới Phong Vân. ...

Hàm Dương.

Chương Đài Cung.

Trên khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng của Doanh Chính lộ ra một nụ cười, trong mắt đầy vẻ phấn khích.

Bởi vì tốc độ mở bí cảnh của Doanh Huyền quá thường xuyên.

Hiện tại chưa có bí cảnh quá mạnh.

Đại Tần vẫn có thể chống đỡ.

Nếu sau này xuất hiện bí cảnh mạnh mẽ, Đại Tần sẽ rơi vào thế khó.

Bởi vì võ giả thế giới Đại Tần không có đủ thời gian để trở nên mạnh mẽ.

Bây giờ Thời Không Tháp xuất hiện.

Đã giải quyết hoàn hảo vấn đề này.

Thực lực Đại Tần sẽ nhờ Thời Không Tháp mà nghênh đón một thời kỳ tăng trưởng bùng nổ. ...

"Trẫm sẽ thiết lập các thông đạo truyền tống ở khắp nơi trong thế giới Đại Tần, có thể đi thẳng đến Thời Không Tháp!" Ngay lúc mọi người đang chấn động phấn khích, giọng nói của Doanh Huyền lại vang lên lần nữa.

Ầm ầm ầm!

Theo lời nói vừa dứt, từng cánh cổng truyền tống dẫn đến Thời Không Tháp mọc lên từ mặt đất ở khắp nơi trong thế giới Đại Tần.

Mà các võ giả Đại Tần nhìn thấy cổng truyền tống, mắt sáng lên, lần lượt tiến vào cổng truyền tống, đến Thời Không Tháp.

"Xong!" Doanh Huyền nhìn vô số người tràn vào Thời Không Tháp, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Là chủ nhân thế giới.

Doanh Huyền chỉ cần một ý niệm là có thể cảm nhận được mọi thứ trong thế giới Đại Tần.

Sau đó nhanh chóng phát hiện ra vấn đề mới.

“Thời Không Tháp xuất hiện, người có thiên phú rất nhanh có thể tu thành Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên cảnh!” “Mặc dù Vạn Đạo Các có Tam Thiên Đại Đạo!” “Nhưng công pháp nền tảng vẫn còn chút vấn đề!” “Người tu vi yếu rất khó lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo!” “Đợi đến Lục Địa Thần Tiên mới lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, thì nền tảng phía trước cũng không vững!” “Ta phải thôi diễn một bộ công pháp vừa thích hợp cho tất cả mọi người, lại vừa mạnh mẽ để võ giả Đại Tần tu luyện mới được!” “Nhưng công pháp gì vừa thích hợp cho tất cả mọi người, lại vừa rất mạnh mẽ...” Doanh Huyền chìm vào suy tư.

Phần lớn công pháp mạnh mẽ đều có yêu cầu rất cao đối với người tu luyện.

“Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh...” Doanh Huyền đột nhiên nghĩ đến công pháp mình tu luyện.

Công pháp nền tảng của hắn tự nhiên không thể cho tất cả mọi người tu luyện.

Chương 79

Nhưng hắn có thể tạo ra một thứ tương tự.

Ví dụ như một công pháp con?

Linh quang lóe lên, Doanh Huyền bừng tỉnh.

Hắn theo dòng suy nghĩ cẩn thận cân nhắc.

Thứ nhất.

Mỗi người đều là độc nhất vô nhị.

Do đó công pháp không thể bị giới hạn cứng nhắc.

Giống như một ngàn độc giả có một ngàn Hamlet.

Mỗi người tu luyện đều có thể diễn hóa ra đặc tính độc đáo phù hợp với bản thân.

Thứ hai.

Công pháp phải có tính trưởng thành, như vậy mới có thể tu luyện mãi mãi, không cần phải đổi công pháp giữa chừng.

Sau đó. ...

Cuối cùng. ...

"Phải rồi, nếu đã nó dựa trên khuôn mẫu của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, tương tự như một công pháp con, tại sao không thể phản hồi lại cho công pháp mẹ?" "Đến lúc đó, thành quả của những người tu luyện đều phản hồi cho ta một phần, chẳng phải ta nằm không cũng cất cánh bay cao sao?" "Cả thế giới Đại Tần tất cả mọi người cùng nhau tu luyện giúp ta?" "Chức năng này phải có!" Doanh Huyền nghĩ xong các đặc tính của công pháp, lập tức sử dụng Công Pháp Thôi Diễn Tạp vừa nhận được, bắt đầu thôi diễn.

Dùng Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh làm khuôn mẫu.

Dùng những đặc tính hắn đã hình dung làm khung sườn.

Dùng Công Pháp Thôi Diễn Tạp làm nhiên liệu.

Một môn công pháp con nghịch thiên hoàn toàn mới đã ra đời.

Doanh Huyền đặt tên cho nó là Hỗn Nguyên Kinh.

Người tu luyện Hỗn Nguyên Kinh sẽ bị Doanh Huyền áp chế một cách tự nhiên.

Nếu có kẻ phản bội.

Chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Mà Hỗn Nguyên Kinh cũng vô cùng mạnh mẽ, người tu luyện có thể dung hợp các công pháp khác, tăng cường Hỗn Nguyên Kinh, dưới Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, không có giới hạn trên.

Tuy nhiên Hỗn Nguyên Kinh dù sao cũng chỉ là công pháp con, không phải Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, tính bao dung không kinh khủng như Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Không thể bao dung tất cả mọi thứ.

Chỉ có thể tương thích với một phương hướng!

Ví dụ như người tu luyện kiếm đạo, chỉ có thể dùng Hỗn Nguyên Kinh dung hợp tất cả các công pháp liên quan đến kiếm đạo, để nâng cao Hỗn Nguyên Kinh.

Nếu dung hợp công pháp đao đạo, sẽ sinh ra xung đột.

Thực ra đây cũng không phải là khuyết điểm gì.

Dù sao đi một con đường đến cực hạn, cũng đã đủ rồi.

Mà thành quả tu luyện của người tu luyện sẽ được phản hồi cho Doanh Huyền.

Tuy nhiên đối với bản thân người đó không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Tương đương với việc sao chép một bản cho Doanh Huyền.

"Hồng Hậu, lập tức đưa Hỗn Nguyên Kinh vào Vạn Đạo Các, và thông báo tin tức về Hỗn Nguyên Kinh cho tất cả mọi người ở Đại Tần!" Doanh Huyền gọi Hồng Hậu đến, sau khi truyền Hỗn Nguyên Kinh cho nàng, liền dặn dò.

"Vâng, Thiên Đế!" Hồng Hậu lập tức đưa Hỗn Nguyên Kinh vào Vạn Đạo Các, sau đó truyền thông tin liên quan cho tất cả mọi người.
...

Dược Các.

Tiêu Viêm đang học luyện đan với Dược Trần, nhận được thông báo của Hồng Hậu, lập tức xem xét, liền hiểu được sự mạnh mẽ của Hỗn Nguyên Kinh.

"Mẹ nó!

Công pháp nghịch thiên như vậy, Thiên Đế lại công khai truyền cho tất cả mọi người?" "Vốn ta nghĩ ta tu luyện Phần Quyết, có Dị Hỏa là có thể nâng cấp vô hạn, đã rất nghịch thiên rồi, nhưng so với Hỗn Nguyên Kinh, quả thực chỉ là rác rưởi!" "Vì mối quan hệ của Phần Quyết, ta tu luyện hỏa chi nhất đạo, cũng thích hợp luyện đan, đợi ta chuyển tu Hỗn Nguyên Kinh, dung hợp một lượng lớn công pháp thuộc tính hỏa, chẳng phải là trực tiếp cất cánh bay cao sao?" "Điều này không phải dễ hơn tìm Dị Hỏa sao?" Tiêu Viêm gần như không do dự chút nào, đã quyết định chuyển sang tu luyện Hỗn Nguyên Kinh.

Không chỉ hắn.

Dược Lão cũng vậy.

Bởi vì Hỗn Nguyên Kinh không có ngưỡng cửa, bất cứ ai cũng có thể chuyển sang tu luyện.

Cùng lúc đó.

Tất cả mọi người ở Đại Tần đều thấy được thông tin về Hỗn Nguyên Kinh.

Cả thiên hạ lập tức sôi trào.

"Thiên Đế nhân đức!" "Hỗn Nguyên Kinh, đây tuyệt đối là một môn tiên pháp nghịch thiên, Thiên Đế thật quá hào phóng!" "Có Hỗn Nguyên Kinh, kiếm đạo của ta đã có nền tảng, chắc chắn sẽ tiến thêm một bậc!" "Thiên Đế, mãi mãi là thần!" "Hỗn Nguyên Kinh, mãi mãi là thần!" ...

Thời Không Tháp.

Tầng thứ nhất.

"Đây là bên trong Thời Không Tháp sao?

Lại là một thế giới!" Một tiếng kinh ngạc vang lên, người nói là một thiếu nữ có mái tóc trắng, hoạt bát ngây thơ.

Thiếu nữ trông không lớn, khoảng bảy tám tuổi, tay cầm một thanh kiếm gỗ, nhưng tu vi đã đạt đến Tông Sư cảnh.

"Chính xác mà nói là mỗi tầng là một thế giới!" Một giọng nói trong trẻo linh động từ bên cạnh truyền đến, thiếu nữ tóc trắng quay người, đập vào mắt là một thiếu nữ cũng tầm bảy tám tuổi.

Thiếu nữ trông có vẻ yếu đuối, nhưng đôi mắt lại tràn đầy ánh sáng trí tuệ, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

"Chào ngươi, ta tên Hiểu Mộng!" Thiếu nữ tóc trắng rất tự nhiên, hỏi: "Ngươi tên gì?" "Ta tên Điền Ngôn, rất vui được làm quen với ngươi!" Điền Ngôn cười đáp.

Có lẽ vì sự xuất hiện của con bướm nhỏ Doanh Huyền, khi cánh bướm vỗ, đã gây ra một loạt hiệu ứng cánh bướm.

Điền Ngôn không phải là con gái của Kinh Nghê, mà là con gái ruột của Điền Mãnh.

"Ta muốn lên tầng thứ ba, ngươi có đi không?" Hiểu Mộng nhìn Điền Ngôn, lúc này nàng chưa trải qua cảnh nước mất nhà tan, sinh ly tử biệt, tính cách ngây thơ hoạt bát.

Vẫn chưa biến thành vị đại sư ngạo kiều trang bức sau này.

"Ừm, chúng ta đi cùng nhau!" Điền Ngôn và Hiểu Mộng kết bạn cùng nhau đi lên tầng thứ ba.

Cùng nhau trò chuyện, hai người cũng dần quen thân.

"A, Hiểu Mộng tỷ tỷ, ngươi còn đăng ký tham gia tuyển tú nữa sao?" Điền Ngôn nghe chuyện Hiểu Mộng đăng ký, liền trợn to mắt, đầy kinh ngạc.

Mặc dù ở Đại Tần mười mấy tuổi đã có thể gả chồng, nhưng tuổi của Hiểu Mộng cũng quá nhỏ rồi.

"Có gì đâu, yêu cầu tuyển tú đâu có giới hạn tuổi tác!" Hiểu Mộng không để ý, đôi mắt sáng ngời đầy mong đợi: "Thiên Đế là thần tượng của ta, chỉ cần tuyển tú thành công, ta có thể gặp được Thiên Đế rồi!" Điền Ngôn: "..." "Mặc dù không giới hạn tuổi tác, nhưng tuổi quá nhỏ, tỷ lệ thành công chắc chắn không cao!" Điền Ngôn nói.

"Tại sao?

Mặc dù ta nhỏ tuổi, nhưng những gì người khác làm được, ta cũng làm được." Hiểu Mộng ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: "Ta, Hiểu Mộng, cả đời không thua kém ai!" Điền Ngôn khẽ nói: "Thị tẩm ngươi có thể sao?" Hiểu Mộng: "..." Nàng lườm Điền Ngôn một cái, không chịu thua nói: "Vài năm nữa là được chứ gì!" Điền Ngôn: "..." Giám định

hoàn tất.

Một fan cuồng chính hiệu của Thiên Đế.

"Huống hồ bây giờ có Thời Không Tháp, bên ngoài ba bốn ngày, ở đây mười năm, ta đã lớn rồi!" "Không nói nhảm với ngươi nữa, ta phải tu luyện!" "Mười năm sau, ta sẽ khiến mọi người kinh ngạc!" "Để Thiên Đế phải nhìn ta bằng con mắt khác!" Hiểu Mộng giống như một thiếu nữ đang yêu, vẻ mặt đầy mơ mộng.

Nói xong.

Nàng liền đi thẳng, tìm một thung lũng yên tĩnh, bắt đầu lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Kinh vừa nhận được.

"Kinh ngạc mọi người sao?" Trong lòng Điền Ngôn không khỏi dấy lên một tia ý chí chiến đấu, nàng cũng tìm một nơi yên tĩnh, bắt đầu tu luyện.

Không chỉ có Hiểu Mộng và Điền Ngôn.

Vô số người trong thế giới Đại Tần đều tràn vào Thời Không Tháp, nỗ lực tu luyện.

Ý thức của Doanh Huyền tùy ý cảm nhận sự thay đổi của toàn bộ thế giới Đại Tần.

Nhìn từng công cụ nhân nỗ lực như vậy.

Ý niệm của hắn vừa động.

Linh khí của thế giới Đại Tần hội tụ về phía Thời Không Tháp, và tiên thiên linh khí do Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ và Ngũ Hành Thánh Thụ sinh ra cũng được pha loãng và phân tán vào Thời Không Tháp.

Thời Không Tháp thực sự trở thành thánh địa tu luyện.

Cửu Thiên Huyền Nữ, Tịch Dao, Vân Vận, Tiểu Long Nữ, Diễm Phi, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh, Nga

Hoàng Nữ Anh, Phi Bồng...

đều tiến vào Thời Không Tháp tu luyện.

Hỏa Kỳ Lân nằm dưới Ngũ Hành Thánh Thụ ngủ khò khò.

Doanh Huyền vuốt ve Cổn Cổn đang nằm trong lòng, ý thức tiến vào hệ thống phó bản mạnh nhất.

Hắn hiện tại còn có thể làm mới hai phó bản.

"Hệ thống, làm mới một phó bản mới!" Doanh Huyền không định hướng làm mới phó bản liên quan, muốn thử các phó bản khác.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Thiếu Niên Ca Hành - Nguyệt Cơ." "Nhiệm vụ: Trấn áp hoặc giết chết Nguyệt Cơ!" "Phó bản nhân vật chuyên biệt sao?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, phó bản lần này chỉ có một người.

Thực ra không cần nói nhiệm vụ, Doanh Huyền cũng có thể đoán ra.

"Không định hướng làm mới, mà vẫn ra một phó bản liên quan, không biết là may mắn hay không may mắn!" Phó bản Thiếu Niên Ca Hành - Nguyệt Cơ, tự nhiên là phó bản có liên quan đến Tuyết Nguyệt Thành.

Nhưng đã làm mới rồi.

Cũng chỉ có thể thuận tay hoàn thành.

Ý niệm của Doanh Huyền vừa động.

Một bóng hình cao gầy thướt tha, đoan trang thanh lãnh, nghiêng nước nghiêng thành hiện ra.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh đậm, bên trong là áo yếm trắng, vóc dáng kiêu hãnh khiến người ta sáng mắt, kinh diễm tứ phương.

Nàng có một mái tóc dài màu tím nhạt, một cây trâm bạc dài cài xéo, đội một món trang sức hình trăng khuyết, phấn mắt màu tím làm nổi bật đôi mắt đẹp sáng ngời và sắc bén của nàng.

"Ai?" Nguyệt Cơ khẽ quát, bàn tay ngọc thon thả lướt qua vòng eo nhỏ nhắn, một thanh nhuyễn kiếm dài tuốt vỏ, sát khí lộ rõ.

Thúc Y Kiếm!

Một tay cầm kiếm, Nguyệt Cơ phát hiện ra Doanh Huyền đang nằm trên ghế xích đu vuốt ve Cổn Cổn: "Ngươi là ai?

Muốn làm gì?" Trong lúc nói chuyện, Nguyệt Cơ âm thầm quan sát xung quanh.

Vốn nàng đang tu luyện trong phòng, lại đột nhiên đến nơi này.

Lẽ nào là huyễn thuật?

Nhưng nàng lại không tìm thấy chút sơ hở nào.

"Yên tâm, trẫm đối với ngươi không có ác ý!" Doanh Huyền khẽ cười, nâng chén Ngộ Đạo Trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói: "Lại đây cùng uống một chén!" "Trẫm?

Lẽ nào là Minh Đức Đế?" Nguyệt Cơ trong lòng chấn động, lập tức phủ định ý nghĩ này.

Nàng tuy chưa từng gặp Minh Đức Đế, nhưng đối phương tuyệt đối không trẻ như vậy.

Huống hồ Minh Đức Đế là nhân vật bực nào.

Nàng chỉ là một sát thủ nhỏ bé chưa xuất đạo, căn bản không có tư cách để Minh Đức Đế tự mình ra tay với nàng.

Tuy nhiên không đợi nàng nghĩ thông, một luồng sức mạnh mềm mại không thể chống cự đã trấn áp nàng, khống chế thân thể nàng đến ngồi bên cạnh Doanh Huyền.

“Hít!” “Thực lực thật kinh khủng, hoàn toàn không có sức phản kháng, còn mạnh hơn cả sư phụ!” “Lẽ nào là cường giả Tiêu Dao Thiên Cảnh?” Nguyệt Cơ trong lòng sóng cuộn biển gầm, chấn động vô cùng.

Chương 80

Nàng mới vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, đối với nàng, Tiêu Dao Thiên Cảnh còn xa vời.

Mà trong lúc Nguyệt Cơ chấn động kinh hãi, Doanh Huyền đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Thiếu Niên Ca Hành - Nguyệt Cơ!" "Phần thưởng: Một hộp Durex loại cực phẩm, kích cỡ như ý, siêu mỏng mượt mà, mang lại cảm giác hưởng thụ tột đỉnh!" Doanh Huyền: "..." Trong lòng có một câu MMP không biết có nên nói hay không.

Thứ này lấy về để làm gì?

Lẽ nào hệ thống thấy hắn thông quan quá dễ dàng?

Hay là phần thưởng trước đây quá tốt?

Đè nén những suy nghĩ lung tung trong lòng.

Doanh Huyền không nghĩ nhiều nữa.

Dù sao cũng không có tổn thất gì.

Huống hồ trước mắt không phải còn được tặng miễn phí một nữ thần kinh diễm tuyệt luân sao?

"Sợ có độc?" Doanh Huyền một tay vuốt Cổn Cổn, nhìn chén Ngộ Đạo Trà không hề động đậy trước mặt Nguyệt Cơ, khẽ cười.

"Tiền bối công tham tạo hóa, muốn giết tiểu nữ tử hà tất phải dùng độc, thật thừa thãi!" Nguyệt Cơ hoàn hồn, khẽ cười.

Một nụ cười nghiêng thành.

Đã không thể phản kháng.

Vậy thì ngoan ngoãn hưởng thụ thôi.

Trà này chỉ ngửi thôi đã khiến tư duy hoạt bát, linh cảm như thủy triều, tâm linh dường như được gột rửa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi trần.

Tuyệt đối là trà ngon cực phẩm.

Nguyệt Cơ nâng chén Ngộ Đạo Trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, động tác ưu nhã, hoàn toàn không nhìn ra là một sát thủ.

Tất nhiên.

Nàng bây giờ vẫn chưa chính thức xuất đạo.

Vẫn chưa được coi là sát thủ.

Theo dòng nước trà Ngộ Đạo vào miệng, hương thơm thanh mát hòa quyện với chút ngọt ngào bung tỏa trong vị giác.

Đầy miệng thơm ngát.

Đồng thời một luồng khí tức mát lạnh theo nước trà vào bụng, tràn vào ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài, thậm chí sâu trong linh hồn.

"A!" Trong khoảnh khắc, một tiếng rên rỉ từ linh hồn không tự chủ được mà thoát ra từ miệng Nguyệt Cơ.

Chưa kịp xấu hổ.

Cả người Nguyệt Cơ đã chìm vào trạng thái đốn ngộ.

Linh cảm như thủy triều dâng trào.

Những chuyện trong quá khứ lần lượt ùa về.

Vô số nghi hoặc được giải đáp.

Khí tức trên người Nguyệt Cơ không ngừng tăng lên.

Kim Cương Phàm Cảnh sơ kỳ. trung kỳ. hậu kỳ. ...

Không biết qua bao lâu.

Tựa như một khoảnh khắc.

Lại như trăm năm.

Dường như có một rào cản nào đó bị phá vỡ, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong cơ thể Nguyệt Cơ tuôn ra.

Tâm nhược tự tại, địa thượng vô địch.

Tự Tại Địa Cảnh.

Thành công.

Và vẫn chưa kết thúc.

Mãi cho đến khi thăng lên Tự Tại Địa Cảnh đỉnh phong, Nguyệt Cơ mới tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ, cảm nhận tình trạng của bản thân, cả người ngây dại.

Nàng chỉ uống một ngụm trà, tu vi liền như ngồi tên lửa, từ Kim Cương Phàm Cảnh, bước vào Tự Tại Địa Cảnh?

"Ta không phải đang mơ chứ?" Đôi mắt đẹp của Nguyệt Cơ thất thần, đôi môi hồng nhuận hé mở, mãi không khép lại được.

"Bên cạnh có ghế, ngươi có thể nằm nghỉ một lát!" Giọng nói lười biếng của Doanh Huyền truyền đến, Nguyệt Cơ hoàn hồn.

"Đa tạ công tử tặng trà, không biết có gì có thể giúp đỡ công tử?" Nguyệt Cơ tuy chưa xuất đạo, nhưng từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành sát thủ, rất rõ trên đời không có bữa trưa miễn phí.

Doanh Huyền nhắm mắt dưỡng thần, bàn tay vô thức vuốt ve Cổn Cổn, không nói gì.

Nguyệt Cơ nhìn Doanh Huyền, rồi lại nhìn chiếc ghế xích đu bên cạnh, do dự một chút, liền học theo Doanh Huyền nằm xuống.

Vài giây sau, theo chiếc ghế xích đu nhẹ nhàng đung đưa, ánh nắng chiếu khắp người, cộng thêm dư vị của Ngộ Đạo Trà.

Cơ thể căng cứng của Nguyệt Cơ bất giác thả lỏng.

Cả thân tâm dường như đã trút bỏ gánh nặng.

Một cảm giác chưa từng có dâng lên trong lòng.

Là một sát thủ, từ nhỏ đã biết thế sự hiểm ác, nàng không lúc nào không căng thẳng, ngay cả khi ngủ, cũng mở một mắt.

Chưa bao giờ được thoải mái như vậy.

Đôi chân ngọc thon dài của nàng bắt chéo, nghiêng người nằm, vóc dáng vốn đã kiêu hãnh càng trở nên nổi bật.

Đôi mắt đẹp của nàng lặng lẽ nhìn Doanh Huyền đang thong thả nằm, chìm vào suy tư.

"Người đàn ông này là ai?" "Hắn muốn làm gì?" "Nhưng mà đẹp trai quá!" "Trên người hắn dường như có một ma lực khó tả!" Nhìn mãi nhìn mãi, Nguyệt Cơ bất giác ngây người.

Doanh Huyền tuy nhắm mắt, nhưng mọi thứ xung quanh đều có thể cảm nhận được theo bản năng.

Phải nói rằng vóc dáng vốn đã kiêu hãnh của Nguyệt Cơ cộng thêm tư thế nằm nghiêng này, quả thực vô địch.

Quá thử thách lão cán bộ.

Doanh Huyền dùng sức vuốt ve Cổn Cổn béo ú lông xù.

Cảm giác tiểu gia hỏa này mà rơi vào khe rãnh.

E là cũng khó mà bò ra được.

"Tiếp theo ta nên làm mới phó bản mới, hay là định hướng làm mới phó bản liên quan?" Doanh Huyền thu liễm tâm thần, suy nghĩ.

“Định hướng làm mới phó bản liên quan, ta chắc chắn sẽ làm mới loại phó bản cả thế giới, thông quan cần một khoảng thời gian!” “Tạm thời không vội, bây giờ Thời Không Tháp cộng thêm Hỗn Nguyên Kinh, chính là lúc thực lực Đại Tần bùng nổ, đợi qua mười ngày nửa tháng, nói không chừng có thể tổ chức một đội quân Tứ Giai Lục Địa Thần Tiên, lúc đó công lược thế giới phó bản cũng không muộn!” “Tiếp tục làm mới phó bản mới!” Doanh Huyền phân phó.

Hắn không tin không làm mới được phó bản mới.

“Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Đà Xá Cổ Đế Mộ!” Doanh Huyền: “...” ... 【Phó bản Đà Xá Cổ Đế Mộ】 “Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc giết chết tàn hồn Đà Xá Cổ Đế, và nhận được truyền thừa của hắn!” “Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc giết chết Đế Phẩm Sồ Đan!” “Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc giết chết Chúc Khôn!” Ý thức của Doanh Huyền nhìn nhiệm vụ phó bản, Đà Xá Cổ Đế là vị Đấu Đế cường giả cuối cùng của Đấu Khí Đại Lục, là do Dị Hỏa thành đạo.

Nhân vật chính Tiêu Viêm chính là nhận được truyền thừa của hắn, cuối cùng tấn thăng Đấu Đế cảnh.

Mặc dù bản thể Đà Xá Cổ Đế phần lớn đã chết, nhưng một luồng tàn hồn lưu lại trong Cổ Đế Mộ cũng không phải Đấu Thánh có thể so sánh.

Theo sự hiểu biết của Doanh Huyền về hệ thống tu luyện đấu khí, Đấu Đế cường giả tương đương với Thần Thông Cảnh trên Võ Đạo Kim Đan.

Thần Thông Cảnh, là luyện hóa thần thông ngưng luyện từ Võ Đạo Kim Đan Cảnh thành huyết mạch.

Nhục thân huyết mạch và thần thông dung hợp làm một, mỗi chiêu mỗi thức, mỗi cử động, đều có vô thượng thần thông.

Đáng sợ hơn là sau khi thần thông luyện vào huyết mạch bản thân, có thể di truyền cho hậu nhân, phúc trạch vạn đại, để hậu nhân của mình vừa sinh ra đã thắng ở vạch xuất phát.

Mà đến Thần Thông Cảnh, miễn cưỡng có thể gọi là đại năng cường giả.

Thần thông quảng đại, pháp lực vô biên.

Bắt sao lấy trăng, chỉ là chuyện thường.

Đấu Đế có thể so với võ đạo cường giả Thần Thông Cảnh.

Bây giờ dưới trướng Doanh Huyền, e rằng cũng chỉ có Phi Bồng có năng lực hoàn thành phó bản này.

"Haiz, nội tình vẫn còn quá yếu!" Doanh Huyền không nhịn được thở dài.

Thế giới Đại Tần vốn chỉ là một thế giới võ hiệp, trong vài tháng ngắn ngủi phát triển đến hiện tại đã rất không dễ dàng.

Cao thủ thực sự cần thời gian.

May mà bây giờ đã có Thời Không Tháp.

Đủ để bù đắp thiếu sót.

"Xem ra vẫn phải trẫm tự mình ra tay!" Doanh Huyền trong lòng thở dài.

Phi Bồng hiện đang ở tầng thứ chín của Thời Không Tháp chuyển tu Hỗn Nguyên Kinh, tu luyện vô thượng thần thông trong Tam Thiên Đại Đạo.

Lúc này không thích hợp đi đánh phó bản.

"Xem ra phải kiếm thêm nhiều công cụ nhân." "Đà Xá Cổ Đế không tồi." Doanh Huyền trong lòng nghĩ.

Đà Xá Cổ Đế chỉ còn một luồng tàn hồn, nhưng Doanh Huyền có Tiên Thiên Ất Mộc Chi Khí, lại luyện thành Đại Liệu Thương Thuật trong Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh.

Hồi sinh Đà Xá Cổ Đế không thành vấn đề.

"Tiến vào phó bản Đà Xá Cổ Đế Mộ!" Thân ảnh Doanh Huyền lập tức biến mất.

"Ủa, người đâu rồi?" Nguyệt Cơ đang nằm nghiêng trên ghế xích đu, ngơ ngác nhìn Doanh Huyền đột nhiên kinh ngạc.

Nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm Doanh Huyền.

Không ngờ Doanh Huyền lại đột nhiên biến mất ngay dưới mí mắt nàng.

"Đây là huyễn thuật?" "Hay là tốc độ quá nhanh?" Trong lúc Nguyệt Cơ đang suy nghĩ, một bảng điều khiển ảo hiện ra trước mặt nàng, trên đó có một cô bé mặc váy đỏ.

"Chào ngươi, ta là Hồng Hậu, chắc hẳn ngươi có rất nhiều thắc mắc!" "Bây giờ theo ta đăng ký, sau đó trên Trí Võng, ngươi có thể tìm thấy câu trả lời cho tất cả các thắc mắc!" "Đăng ký?

Trí Võng?" Nguyệt Cơ cảnh giác nhìn Hồng Hậu, đối mặt với cảnh tượng huyền ảo trước mắt, trong lòng sóng cuộn biển gầm.

Nhưng nghĩ đến sự mạnh mẽ kinh khủng của Doanh Huyền.

Nghĩ đến sự bí ẩn của nơi này.

Nàng dường như cũng không có khả năng phản kháng.

Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Huống hồ Doanh Huyền dường như không có ác ý với nàng.

Dưới sự hướng dẫn của Hồng Hậu, Nguyệt Cơ đăng ký xong, và

hiểu được rất nhiều vấn đề trước đó không hiểu.

Nhưng sau khi biết được câu trả lời.

Nguyệt Cơ ngây người.

Như đang trong mơ.

"Ta đã đến một thế giới khác?" "Nơi này chẳng lẽ là tiên giới?" "Người đàn ông đẹp trai đến nghịch thiên kia lại là Thiên Đế?" "A, trời ơi, ta lại nằm bên cạnh Thiên Đế cùng ngài ấy uống trà?" Trái tim nhỏ bé của Nguyệt Cơ đập thình thịch.

Chương 81

Quá kích thích rồi.

Có phải không? ...

“Hỗn Nguyên Kinh?” “Đây là tiên thuật à!” “Ta cũng có thể tu luyện?” Trong Tuyết Nguyệt Thành, sau khi Lý Hàn Y tìm hiểu về Đại Tần, khi nhìn thấy Hỗn Nguyên Kinh, đôi mắt đẹp của nàng trợn to, khó tin kinh ngạc nói.

“Đương nhiên, ngươi bây giờ đã là tử dân Đại Tần, phàm là tử dân Đại Tần, đều có thể tu luyện.” Trí năng quản gia cười nói.

“Không hổ là Thiên Đế, tấm lòng khí phách, người thường không thể bì!” Bên cạnh, Bách Lý Đông Quân kinh ngạc không thôi, đối với Doanh Huyền tràn đầy kính phục.

Hắn đã biết Doanh Huyền ban đầu không phải là thần tiên, bây giờ cũng chưa đến trăm tuổi, cũng là từ người tu luyện mà thành.

“Thiên Đế nói không sai, đây là cơ duyên của chúng ta!” “Xem ra gia nhập Đại Tần cũng không tệ!” Tư Không Trường Phong vẻ mặt cảm khái.

Sau khi Tuyết Nguyệt Thành dung nhập vào Đại Tần, Thủy Hoàng Đế Doanh Chính đã phái người đến tiếp quản Tuyết Nguyệt Thành, và để bọn họ gia nhập Đại Tần.

Đối mặt với uy thế của tiên thần.

Bọn họ tự nhiên không dám phản kháng.

Lúc này.

Bọn họ đối với Đại Tần thực sự có một chút cảm giác thuộc về.

“Thiên Đế...” Trong đầu Lý Hàn Y hiện lên hình ảnh của Doanh Huyền, nghĩ đến cảnh mình được Doanh Huyền ôm trong lòng, một trái tim đập thình thịch, gò má trắng nõn không khỏi ửng hồng.

Yêu một người đôi khi rất đơn giản.

Chỉ cần một cái nhìn.

Tiền đề là phải đẹp trai!

Trong nguyên tác, Lý Hàn Y và Triệu Ngọc Chân chẳng phải là nhất kiến khuynh thành, nhị kiến khuynh tâm, tam kiến biệt ly.

Một đời ba lần gặp, cuối cùng không địch lại sinh ly tử biệt.

“Hàn Y!” Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong thấy Lý Hàn Y thất thần, không khỏi liếc nhìn nhau, là người từng trải, bọn họ tự nhiên hiểu Lý Hàn Y sợ là đã rung động rồi.

Mà đối tượng... không cần nói chắc chắn là Thiên Đế đã cứu sống và ôm Lý Hàn Y trước đó.

“Nghe nói trên mạng đang đăng ký tham gia tuyển tú của Thiên Đế, hay là Hàn Y ngươi cũng đi thử xem, bằng thực lực của ngươi chắc chắn sẽ vượt trội hơn người, giành vinh quang cho Tuyết Nguyệt Thành chúng ta.” Tư Không Trường Phong cười hì hì, dường như nói đùa.

“Đúng vậy, Tuyết Nguyệt Thành chúng ta mới đến, nếu Hàn Y ngươi có thể được chọn, tương lai của Tuyết Nguyệt Thành cũng có một phần bảo đảm!” Bách Lý Đông Quân cười phụ họa.

Bọn họ đều biết tính cách của Lý Hàn Y.

Mà đối phương lại là Thiên Đế.

Nếu bọn họ không giúp, Lý Hàn Y kiếp này sợ là phải tương tư một mình.

Tất nhiên.

Bọn họ cũng không trực tiếp vạch trần chuyện Lý Hàn Y rung động.

Mà là lấy Tuyết Nguyệt Thành ra nói.

Nếu không phải Lý Hàn Y rung động với Thiên Đế, với tính cách của bọn họ tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy.

Dùng phụ nữ để đổi lấy sự bảo đảm cho Tuyết Nguyệt Thành.

Bọn họ không thể làm ra chuyện như vậy.

Ầm!

Một luồng kiếm quang sắc bén lập tức bổ xuống đầu.

Bách Lý Đông Quân và Tư Không Trường Phong vội vàng né tránh, mặt đất bị chém ra một vết nứt dài mấy chục mét.

"Hừ!" Lạnh lùng liếc nhìn hai người một cái, Lý Hàn Y thu kiếm vào vỏ, đi thẳng đến cổng truyền tống của Thời Không Tháp.

"Giận rồi à?" Bách Lý Đông Quân sờ sờ mũi, nhìn vết kiếm trên mặt đất, ngượng ngùng nói.

"Nàng ấy thực ra biết ý của chúng ta, nhưng tính tình Hàn Y bướng bỉnh, không muốn đi đường tắt tuyển tú!" Tư Không Trường Phong chậm rãi nói: "Nàng ấy sợ là muốn trở nên mạnh mẽ, rồi trực tiếp đến thiên đình tìm Thiên Đế!" "Ừm!" Bách Lý Đông Quân gật đầu, nhìn bóng lưng thẳng tắp như kiếm của Lý Hàn Y, thở dài: "Con đường này dài và gian nan, không dễ đi đâu!" "Nhưng Thiên Đế đã chịu ra tay cứu Hàn Y, còn thuận tay ôm một cái, khó tránh khỏi không có ý đó, như vậy thì cũng dễ dàng hơn rồi!" Tư Không Trường Phong bổ sung.

Chàng có tình thiếp có ý, thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nếu là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Thì mới gian nan! ...

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không biết.

Lúc này.

Hắn đã đến phó bản Đà Xá Cổ Đế Mộ.

Đây là một không gian vô tận tối tăm và tĩnh lặng.

Không gian này, cũng không biết đã tĩnh lặng bao nhiêu năm tháng, cả không gian đều tràn ngập một hương vị cổ xưa tang thương.

Thần thức của Doanh Huyền quét qua, liền nhìn thấy một cánh cửa đá ở nơi xa xôi.

Một cánh cửa đá khổng lồ rộng hàng vạn trượng!

Cửa đá lặng lẽ đứng sừng sững trong không gian mênh mông này, dường như tồn tại vĩnh hằng, một luồng khí tức cổ xưa, hoang dã, chậm rãi lan tỏa từ trên đó, lượn lờ trong trời đất này.

Doanh Huyền cất bước, vượt qua không gian vô tận, đứng trước cánh cửa đá hùng vĩ.

Nếu là người bình thường đến đây, đứng trước cánh cửa đá khổng lồ này, giống như con kiến, trong lòng chắc chắn sẽ dâng lên một cảm giác kính sợ nhỏ bé.

Nhưng đối với Doanh Huyền không có ảnh hưởng gì.

Hắn liếc nhìn qua, trên đỉnh cửa đá có bốn chữ cổ.

"Cổ Đế Động Phủ!" Chữ cổ, không quá hoa mỹ, tuy nhiên, trong sự bình thường, lại có một loại uy nghiêm vô tận ngự trị trên trời đất!

Ngay sau đó.

Doanh Huyền cảm nhận được một đôi mắt uy nghiêm lạnh lùng

đang nhìn mình, ngẩng đầu nhìn lên, bóng tối không thể cản trở tầm nhìn của hắn.

Đó là một con rồng khổng lồ.

Nó cuộn mình trong hư không tăm tối, không hề động đậy, toàn thân màu tím vàng, vảy lạnh lẽo bao phủ thân thể, một cảm giác mạnh mẽ như sắt thép, tự nhiên sinh ra.

Ông!

Bất chợt.

Trong hư không tăm tối đó...

đôi mắt khổng lồ đã nhắm chặt từ lâu, đột nhiên mở ra!

Đôi mắt này có màu đỏ nhạt, trong mắt có con ngươi chồng lên nhau, và chỉ riêng đôi mắt này, đã lớn hơn cả người Doanh Huyền hàng trăm lần!

Đôi mắt này vừa mở ra, đã khóa chặt Doanh Huyền, và cùng lúc đó một luồng uy áp cực kỳ kinh khủng, trực tiếp bao trùm Doanh Huyền, dường như một ngọn thần sơn trấn áp xuống.

"Kẻ đột nhập vào mộ... có Cổ Ngọc không?" Giọng nói hùng vĩ uy nghiêm vang lên, chấn động không gian đến run rẩy, không ngừng run rẩy.

Nhưng Doanh Huyền lại như không hề hay biết, bình thản tự nhiên.

Ánh mắt bình tĩnh sâu thẳm của hắn đối diện với đôi mắt khổng lồ trong bóng tối.

Lúc này, đôi mắt đó đang nhìn hắn một cách lạnh lùng và thờ ơ.

Trong mắt không có chút gợn sóng nào.

Nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Hắn lại không nhìn ra được sâu cạn của Doanh Huyền.

Mà dưới uy áp của hắn.

Doanh Huyền lại vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Xem ra thực lực không thể xem thường.

Ngay sau đó.

Một giọng nói khiến hắn kinh ngạc từ miệng Doanh Huyền truyền ra.

"Thái Hư Cổ Long tộc lão Long Hoàng Chúc Khôn!" "Hửm?

Ngươi biết ta?" Đôi mắt rồng khổng lồ của Chúc Khôn đầy kinh ngạc, hắn đã bị nhốt ở đây hàng ngàn năm, những người biết hắn đa số đã hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó, cùng với ánh sáng mạnh mẽ hiện lên, thân thể khổng lồ của Chúc Khôn, đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ, trong khoảnh khắc, đã hóa thành một người đàn ông trung niên tóc tím vàng.

Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt vàng đầy uy áp, nhìn chằm chằm Doanh Huyền, khẽ cười, nói: "Ngươi là ai?

Có Đà Xá Cổ Đế Ngọc không?" Hắn không nhìn ra sâu cạn của Doanh Huyền, do đó tạm thời không định trực tiếp xé rách mặt động thủ.

"Trẫm là Thiên Đế Đại Tần Doanh Huyền." Doanh Huyền nhàn nhạt nhìn Chúc Khôn, giọng điệu không cho phép nghi ngờ: "Sau này ngươi theo trẫm đi!" "Tiểu tử, ngươi tìm chết!" Chúc Khôn đại nộ, hắn là Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long tộc, siêu cấp cường giả Cửu Tinh Đấu Thánh hậu kỳ.

Trong thời đại Đấu Đế không xuất hiện ở Đấu Khí Đại Lục.

Hắn chính là đại lão đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Doanh Huyền lại muốn thu phục hắn?

Thật không biết lượng sức.

Cuồng vọng vô tri.

"Hừ!" Chúc Khôn hừ lạnh, cùng với một tiếng rồng ngâm vang trời, liền hóa thành sóng âm thực chất, điên cuồng càn quét.

Đây là công kích nhằm vào linh hồn.

Dù là cường giả Đấu Thánh, đối mặt với sóng âm này cũng không dám sơ suất.

Nhưng Doanh Huyền vẫn bình thản đứng đó, dường như sóng âm kinh khủng rung chuyển trời đất không hề tồn tại.

Chúc Khôn thấy vậy, không quá ngạc nhiên.

Hắn biết thực lực của Doanh Huyền không yếu.

Nhưng không yếu thì sao?

Chỉ cần không phải Đấu Đế.

Hắn không sợ gì cả.

Hắn cũng không nghĩ rằng chỉ dựa vào sóng âm là có thể trọng thương Doanh Huyền.

Do đó.

Cùng với sóng âm vang lên, Chúc Khôn đưa tay ra, một móng rồng khổng lồ màu tím vàng hiện ra, trấn áp xuống Doanh Huyền.

"Rồng à?" Doanh Huyền khẽ cười: "Đại Long Tướng Thuật!" Pháp lực kinh khủng đến cực điểm từ Võ Đạo Kim Đan đã luyện thành một ngàn năm trăm môn Tam Thiên Đại Đạo bộc phát ra, hóa thành một con Thái Cổ Thiên Long dài hàng vạn trượng.

Thái Cổ Thiên Long sống động như thật, toàn thân tỏa ra long uy thuần túy đến cực điểm.

Dưới long uy này.

Chúc Khôn không tự chủ được mà hóa thành nguyên hình, biến thành một con rồng khổng lồ màu tím vàng.

"Gầm!" Chúc Khôn kinh hãi đến cực điểm, gầm thét giận dữ, chỉ thấy ánh sáng tím vàng lấp lánh, lại ngưng tụ thành một quang ấn kỳ dị.

Quang ấn chứa đựng năng lượng kinh khủng, va chạm với Thái Cổ Thiên Long.

Ầm ầm ầm!

Chương 82

Thái Cổ Thiên Long và quang ấn màu tím va chạm, bùng nổ ra dư chấn năng lượng kinh thiên động địa, Chúc Khôn bị hất văng trong vụ nổ kinh hoàng này.

Tuy nhiên Thái Cổ Thiên Long chỉ hơi mờ đi, sau đó liền như bắt lươn, tóm gọn Chúc Khôn trong lòng bàn tay.

"Sao có thể?" Chúc Khôn khó tin, tu vi Cửu Tinh Đấu Thánh hậu kỳ của hắn lại không đỡ nổi một chiêu của đối phương?

"Ngươi là Đấu Đế?" Chúc Khôn kinh hãi tuyệt vọng, trong mắt đầy vẻ kính sợ.

Đấu Đế à.

Đó là truyền thuyết chí cao vô thượng của Đấu Khí Đại Lục.

Sự tồn tại thực sự vô địch.

Một trận pháp do Đà Xá Cổ Đế để lại, đã nhốt hắn ở đây hàng ngàn năm khó thoát, sự kinh khủng của nó có thể tưởng tượng được.

"Thần phục hay là chết?" Doanh Huyền nhìn Chúc Khôn trong lòng bàn tay, lạnh lùng nói.

Hắn tuy không phải Đấu Đế.

Nhưng với nội tình của hắn, Đấu Đế tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

"Tiểu long bái kiến Thiên Đế!" Chúc Khôn quả quyết nhận thua.

Thần phục một vị Đấu Đế, không mất mặt người.

À không, không mất mặt rồng.

“Đi thôi!” Doanh Huyền tiện tay thả Chúc Khôn xuống, đưa tay ấn lên cánh cửa đá hùng vĩ.

Ầm ầm ầm!

Cánh cửa đá khổng lồ và cổ xưa rung chuyển, tỏa ra uy áp khiến Chúc Khôn kinh hãi.

Uy của Đấu Đế.

“Thiên Đế muốn cưỡng ép mở Cổ Đế Động Phủ?” Chúc Khôn bị uy áp của Đấu Đế đè nén đến cong người, nhưng ánh mắt lại rất sáng, ẩn chứa sự phấn khích.

Hắn đến đây để tìm kiếm Cổ Đế Động Phủ, kết quả bị nhốt mấy ngàn năm, trong lòng oán khí đối với Đà Xá Cổ Đế có thể tưởng tượng được.

Đồng thời hắn cũng tò mò bên trong Cổ Đế Động Phủ rốt cuộc là như thế nào.

Ầm!

Ngay lúc Chúc Khôn đang suy nghĩ, cánh cửa đá đã bị Doanh Huyền hoàn toàn mở ra.

Một luồng dao động dường như truyền từ thời hồng hoang, đột nhiên bùng lên, lập tức không gian méo mó, trong cửa lớn, ngưng tụ thành một lối đi trong suốt.

Doanh Huyền không do dự, bước vào.

Chúc Khôn theo sát phía sau.

Hưng phấn đi theo vào.

Cùng với không gian biến đổi, Chúc Khôn đến một không gian kỳ dị, sương mù mờ mịt, tĩnh lặng không tiếng động, trên không có một lục địa lơ lửng, như lầu các trên không.

Thần thức của Doanh Huyền quét qua, trực tiếp bay sang một bên.

Chúc Khôn vội vàng theo sau.

Bọn họ đến một tòa điện đá, trước điện đá có một quảng trường khổng lồ.

Hai bên quảng trường, sừng sững những cây cột chống trời cao hàng ngàn trượng, một khí thế nguy nga hùng vĩ ập đến.

Chúc Khôn chấn động không thôi, chỉ thấy trên mỗi cây cột đều có một loại Dị Hỏa.

Nhưng bản nguyên của những Dị Hỏa này đã mất, chỉ có hình thể, không có uy năng, không khác gì ngọn lửa bình thường.

Tuy nhiên ba Dị Hỏa đứng đầu lại không có.

Doanh Huyền không để ý, vung tay, cuồng phong quét qua, sương mù tan biến.

Một bức tượng đá cao hàng vạn trượng xuất hiện trước mặt Doanh Huyền và Chúc Khôn.

Chính là chủ nhân của Cổ Đế Động Phủ.

Vị Đà Xá Cổ Đế trong truyền thuyết!

Tượng đá sừng sững giữa trời đất, lại tỏa ra một khí tức chí cường ngự trị trên trời đất, dưới khí tức đó, dù là Chúc Khôn, cũng như bị núi Thái Sơn đè lên đầu.

Xung quanh tượng đá, có vô số quang đoàn bay lượn, nhìn từ xa, vô cùng lộng lẫy.

"Đây là..., công pháp đấu kỹ?" Chúc Khôn quan sát những quang đoàn đó, phát hiện linh tính của chúng rất dồi dào, không hề thua kém công pháp và đấu kỹ Thiên giai cao cấp.

Doanh Huyền tiện tay vung lên, thu hết tất cả.

Đây đều là nội tình.

Không chỉ có thể tăng cường thực lực của thế giới Đại Tần, đối với Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của hắn cũng có sự trợ giúp rất lớn.

"Không gian này, đã lâu không náo nhiệt như vậy rồi a..." Ngay lúc này, một giọng nói già nua nhàn nhạt, đột nhiên từ trên trời truyền xuống, vang lên bên tai Doanh Huyền và Chúc Khôn.

Giọng nói già nua đột ngột, khiến Chúc Khôn giật mình.

Hắn vội vàng chuyển mắt, cuối cùng dừng lại trên vai tượng đá.

Nơi đó, một bóng người già nua chắp tay sau lưng đứng, ánh mắt bình thản nhìn xuống mọi người, ánh mắt đó, như nhìn con kiến.

"Đà Xá Cổ Đế!" Ánh mắt vừa quét đến lão giả mặc áo bào giản dị, Chúc Khôn liền kinh hãi thất thanh.

Dáng vẻ của người đó, lại giống hệt tượng đá!

Và mái tóc dài rực rỡ độc đáo đó, cũng không ai có thể bắt chước!

Hắn tuy oán hận Đà Xá Cổ Đế đã nhốt hắn mấy ngàn năm.

Nhưng đối mặt với một vị Đấu Đế trong truyền thuyết.

Trong lòng cũng run sợ.

"Lẽ nào Đà Xá Cổ Đế vẫn chưa chết?" Ngơ ngác nhìn lão nhân toàn thân tỏa ra một khí tức chí cường vượt trên trời đất, một ý nghĩ khiến Chúc Khôn vô cùng kinh hãi, đột ngột dâng lên trong lòng.

"Qua đây cho trẫm!" Ngay lúc Chúc Khôn đang kinh hãi, giọng nói lạnh lùng của Doanh Huyền truyền đến.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, dường như vượt qua thời gian và không gian, năm ngón tay như móng rồng.

Một phát liền nắm lấy cổ đối phương, nhấc lên như con gà con trước mặt.

Chúc Khôn toàn thân run rẩy, tròng mắt trợn tròn, khó tin nói: “Đà Xá Cổ Đế yếu như vậy sao?” "Đà Xá Cổ Đế yếu như vậy sao?" Ngay lúc ý nghĩ này của Chúc Khôn dấy lên, bóng người đang bị Doanh Huyền bóp cổ đã bắt đầu kinh hãi cầu xin tha mạng. "Đại nhân tha mạng, đừng ăn ta, ta có thể làm rất nhiều việc..." "Hắn là...

Đế Phẩm Sồ Đan?" Chúc Khôn thấy vậy, hơi sững sờ, rồi lập tức hiểu ra.

Người trước mắt này căn bản không phải Đà Xá Cổ Đế, mà là Đế Phẩm Sồ Đan ngụy trang.

Hắn đường đường là Thái Hư Cổ Long Hoàng mà lại bị dọa cho khiếp vía. "Thiên Đế quả nhiên lợi hại, liếc mắt một cái đã nhìn thấu bản chất của Đế Phẩm Sồ Đan, không hổ là cường giả Đấu Đế!" Chúc Khôn thầm kinh thán, lòng kính sợ càng thêm sâu sắc. "Sau này cứ đi theo trẫm đi!" Doanh Huyền buông Đế Phẩm Sồ Đan ra, nó có thực lực Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong, cũng là một chiến lực không tồi. "Vâng, đại nhân." Đế Phẩm Sồ Đan vội vàng đáp, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không ăn nó là được.

Nào ngờ nó là bảo vật trong mắt người khác, nhưng trong mắt Doanh Huyền, ăn nó còn không bằng làm một tên công cụ nhân hữu dụng.

Doanh Huyền còn chẳng thèm ăn nó.

Còn Chúc Khôn bên cạnh thì nuốt nước bọt ừng ực.

Trước kia hắn đến Cổ Đế Động Phủ chính là vì Đế Phẩm Sồ Đan, kết quả đan dược không có được, ngược lại còn bị nhốt mấy ngàn

năm.

Đáng tiếc bây giờ Đế Phẩm Sồ Đan đã bị Doanh Huyền thu phục, hắn cũng không dám có ý nghĩ gì khác. "Đại nhân, nơi này còn có truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế." Cảm nhận được ánh mắt tham lam đến chảy nước miếng của Chúc Khôn, Đế Phẩm Sồ Đan toàn thân giật nảy mình, vội vàng nói.

Bây giờ Doanh Huyền chính là chỗ dựa vững chắc của nó, phải ôm thật chặt.

Mà sau khi Doanh Huyền có được truyền thừa Cổ Đế, sẽ càng không ăn nó.

Sự an toàn của nó lại tăng thêm mấy phần. "Ừm!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, đối với những điều này hắn tự nhiên biết rõ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía pho tượng đá của Đà Xá Cổ Đế, chậm rãi giơ tay lên, một luồng hỏa diễm rực rỡ chói mắt tức thì bùng lên.

Trong chốc lát, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan như bị sét đánh, kinh hãi tột độ.

Từ luồng hỏa diễm lộng lẫy này, bọn họ cảm nhận được một nỗi kinh hoàng chưa từng có, vượt xa bất kỳ loại Dị Hỏa nào trên Đấu Khí Đại Lục.

Thậm chí Đế Phẩm Sồ Đan còn cảm thấy ngọn lửa này còn đáng sợ hơn cả Đà Xá Cổ Đế.

Đà Xá Cổ Đế chính là Dị Hỏa thành đạo, Dị Hỏa Bảng đệ nhất.

Mà luồng hỏa diễm này của Doanh Huyền thực chất cũng là Đế Viêm được dung hợp từ hai mươi hai loại Dị Hỏa.

Chỉ là vì Doanh Huyền có Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh gia trì, nên luồng Đế Viêm này càng thêm kinh khủng và mạnh mẽ hơn cả Đà Xá

Cổ Đế.

Dưới ánh mắt chấn động kinh hãi của Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan, Đế Viêm hóa thành một cột sáng lửa, bắn thẳng vào vị trí trái tim của pho tượng Đà Xá Cổ Đế. "Ong ong!" Cùng với việc cột sáng bắn trúng, bề mặt pho tượng đá cao vạn trượng đột nhiên dấy lên những gợn sóng kỳ dị cổ xưa, tựa như những vòng sóng lan tỏa ra xung quanh.

Cuối cùng, chỉ nghe một tiếng "cạch" của pho tượng đang chuyển động, vị trí ngực của pho tượng đá lại từ từ nứt ra một hang đá.

Trong hang đá đó, đột nhiên có một loại quang mang mềm mại lan tỏa ra, những quang mang này như lớp lụa mỏng, bao phủ lên thân thể mọi người trên quảng trường. "Phanh phanh!" Khi bị quang mang mềm mại này bao phủ, sắc mặt Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan đột nhiên trắng bệch, hai chân run rẩy, thân thể bọn họ lại không chịu nổi mà từ từ cong xuống.

Toàn thân xương cốt đều phát ra tiếng răng rắc, sắc mặt cả hai cũng trở nên đỏ bừng. "Đà Xá Cổ Đế." Chúc Khôn nghiến răng nghiến lợi.

Một luồng khí tức từ người Doanh Huyền tỏa ra, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan lập tức như trút được gánh nặng, vội vàng nói: "Đa tạ Thiên Đế!" "Đi thôi!" Doanh Huyền đi thẳng vào trong pho tượng đá.

Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan theo sát phía sau.

Giây tiếp theo, Doanh Huyền đưa hai người đến một không gian khác.

Hỏa diễm lộng lẫy tràn ngập trong tầm mắt của Doanh Huyền, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một biển lửa, và màu sắc của biển

lửa ngũ sắc rực rỡ, lộng lẫy đến mức khiến người ta kinh ngạc. "Thanh Liên Địa Tâm Hỏa..." Đế Phẩm Sồ Đan tiện tay vốc một luồng hỏa diễm, lẩm bẩm: "Đây dường như là một đại dương Dị Hỏa..." Ong ong!!

Cùng lúc đó, hỏa diễm xung quanh cuộn trào, ngưng tụ thành một nụ hoa lửa khổng lồ.

Nụ hoa từ từ hé nở, một bóng người già nua mặc áo bào sẫm màu xuất hiện trong tầm mắt của mấy người Doanh Huyền.

Lão nhân mặc áo bào sẫm màu, khuôn mặt không có gì đặc biệt, nếu bỏ qua mái tóc sặc sỡ lộng lẫy kia, ông ta gần như không khác gì những lão giả bình thường.

Lúc này, lão nhân đang ngồi xếp bằng trong nụ hoa, gương mặt già nua mang theo vẻ tò mò và nghi hoặc nhìn Doanh Huyền. "Đà Xá Cổ Đế!" Đế Phẩm Sồ Đan và Chúc Khôn trong lòng ngưng lại.

Bọn họ biết lần này tuyệt đối là Đà Xá Cổ Đế thật sự. "Các hạ chắc không phải là người của Đấu Khí Đại Lục nhỉ?

Không ngờ lại dung hợp được hai mươi hai loại Dị Hỏa, thật là lợi hại!" Đà Xá Cổ Đế đánh giá Doanh Huyền.

Rõ ràng ông ta đã cảm nhận được Đế Viêm mà Doanh Huyền vừa sử dụng.

Mà tu vi của Doanh Huyền, ông ta không nhìn thấu, chắc chắn là tồn tại từ Đấu Đế trở lên, hơn nữa công pháp tu luyện rất đặc thù, không thuộc hệ thống đấu khí.

Rõ ràng không phải người của Đấu Khí Đại Lục. "Không sai." Doanh Huyền đánh giá Đà Xá Cổ Đế, thông qua Đại Vận Mệnh Thuật, hắn có thể nhìn thấy vận mệnh của Đà Xá Cổ Đế.

Chương 83

Bản thể của Đà Xá Cổ Đế đã chết.

Nhưng điều này cũng bình thường.

Từ Đấu Khí Đại Lục đến Đại Thiên Thế Giới không hề dễ dàng, không phải ai cũng là nhân vật chính.

Sau khi xác định có thể phục sinh Đà Xá Cổ Đế, Doanh Huyền nói thẳng: "Trẫm là Thiên Đế Đại Tần Doanh Huyền, bản thể của ngươi đã chết, nhưng trẫm có thể phục sinh ngươi!" "Bản thể của ta chết rồi?" Đà Xá Cổ Đế sững sờ, rồi lập tức bình thản trở lại.

Từ lúc bản thể rời khỏi Đấu Khí Đại Lục, ông ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý tử vong, vì vậy cũng không quá kinh ngạc.

Chỉ có chút nghi hoặc hỏi: "Ngươi làm sao biết bản thể ta đã chết?

Ngươi từng gặp bản thể của ta?

Ngươi thật sự có thể phục sinh ta?" Phải biết ông ta là cường giả Đấu Đế, độ khó để phục sinh có thể tưởng tượng được.

Giống như lúc này Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan đã ngây người.

Phục sinh Đấu Đế?

Bọn họ nghe còn chưa từng nghe, thậm chí nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. "Trẫm chưa từng gặp bản thể của ngươi, nhưng có thể nhìn thấy vận mệnh của ngươi, tự nhiên cũng có thể phục sinh ngươi!" Giọng nói của Doanh Huyền vừa dứt, lại như sét đánh giữa trời quang.

Nhìn thấy vận mệnh của người khác?

Còn là vận mệnh của cường giả Đấu Đế?

Đây là tồn tại cấp bậc gì?

Sao lại kinh khủng đến thế. "Chẳng trách Thiên Đế không ăn ta, chắc là ta căn bản không lọt vào mắt Thiên Đế." Đế Phẩm Sồ Đan thầm nghĩ, càng thêm kiên định ý định ôm chặt đùi của Doanh Huyền. "Không biết Thiên Đế có điều kiện gì?" Đà Xá Cổ Đế tuy kích động, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

Doanh Huyền phục sinh ông ta chắc chắn có cái giá của nó.

Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí. "Truyền thừa của ngươi giao cho trẫm, và phải hiệu lực cho trẫm!" Doanh Huyền nói. "Lão hủ bái kiến Thiên Đế!" Đà Xá Cổ Đế gần như không chút do dự.

Điều kiện này không hề hà khắc.

Cùng với cái cúi đầu của Đà Xá Cổ Đế, biển lửa lộng lẫy vô biên vô tận xung quanh đột nhiên chuyển động.

Cuối cùng, hỏa long cuộn trào, ngưng tụ trên không trung thành một hạt sen lộng lẫy cỡ nắm tay, trên bề mặt hạt sen bốc lên vô số tia lửa.

Đà Xá Cổ Đế hai tay nâng hạt sen lửa, đưa đến trước mặt Doanh Huyền: "Thiên Đế, đây chính là truyền thừa của lão hủ, tất cả đều ở đây, xin Thiên Đế nhận cho!" "Ừm!" Doanh Huyền thu lấy hạt sen lửa, sau đó chỉ một ngón tay vào giữa trán Đà Xá Cổ Đế.

Tiên Thiên Ất Mộc Chi Khí tuôn ra, một luồng sinh cơ chi lực bàng bạc lan tỏa, tàn hồn của Đà Xá Cổ Đế được nuôi dưỡng, lớn mạnh hơn không ít. "Đại Liệu Thương Thuật!" Quang mang lộng lẫy bao phủ tàn hồn Đà Xá Cổ Đế, từng phù văn huyền ảo thần bí được đánh vào, tàn hồn Đà Xá Cổ Đế điên cuồng thôn phệ Tiên Thiên Ất Mộc Chi Khí để lớn mạnh.

Ngay sau đó, Doanh Huyền lại chỉ một ngón tay nữa. "Tiên Thiên

Ly Hỏa Chi Khí!" Đà Xá Cổ Đế là do Dị Hỏa sinh ra, vì vậy Doanh Huyền lại lấy ra một loại Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí khác.

Ầm!

Cùng với Tiên Thiên Ly Hỏa Chi Khí nhập thể, Đà Xá Cổ Đế tức thì hóa thành một khối hỏa diễm lấp lánh hai mươi hai màu sắc, như cá gặp nước, nhanh chóng lớn mạnh. "Thôi được, trẫm đã giúp thì giúp cho trót, tặng thêm cho ngươi một luồng Đế Viêm bản nguyên, giúp ngươi ngưng tụ Viêm Đế Chi Khu!" Doanh Huyền thấy vậy, liền tách ra một luồng Đế Viêm do chính mình luyện thành dung nhập vào cơ thể Đà Xá Cổ Đế.

Ầm!

Một luồng đế uy vô thượng đột nhiên dâng lên, càn quét tám phương, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan tức thì bị áp đảo xuống đất, run lẩy bẩy.

Vô tận hỏa diễm ngưng tụ, hóa thành Viêm Đế Chi Khu.

Giây phút này, Đà Xá Cổ Đế đã phục sinh. "Đa tạ Thiên Đế, ơn tái tạo của Thiên Đế, lão hủ dù tan xương nát thịt cũng không quên, chỉ cần ngài phân phó, dù vào nước sôi lửa bỏng cũng vạn lần không từ!" Đà Xá Cổ Đế trịnh trọng cúi đầu.

Sự giúp đỡ của Doanh Huyền đối với ông ta quá lớn.

Không chỉ giúp ông ta phục sinh, mà còn khiến thực lực của ông ta tăng lên một tầng cao mới.

Đặc biệt là Tiên Thiên Ly Hỏa Chi Khí và Đế Viêm bản nguyên của Doanh Huyền, đối với ông ta trợ giúp cực lớn. "Trời ơi, một Đấu Đế cứ thế mà phục sinh ngay trước mắt ta?" "Thiên Đế rốt cuộc có tu vi gì?" Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan kinh ngạc đến ngây người.

Giây phút này, bọn họ biết, Doanh Huyền tuyệt đối không đơn

giản chỉ là Đấu Đế.

Quá kinh khủng.

Quá đáng sợ. "Xong!" Doanh Huyền tâm tình rất tốt, Đà Xá Cổ Đế có thể luyện chế Đế Phẩm Sồ Đan, rõ ràng là một vị luyện dược sư lợi hại hơn cả Dược Trần.

Mà Đế Phẩm Sồ Đan cũng là một luyện dược sư thiên bẩm.

Sự giúp đỡ này đối với Đại Tần có thể tưởng tượng được.

Lần này, thu hoạch lớn.

Thu liễm tâm tư, ý thức của Doanh Huyền tiến vào hệ thống: "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Mộ Đà Xá Cổ Đế." "Thưởng một: Thần cấp Luyện Đan Thuật một phần." "Thưởng hai: Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Long Đỉnh một cái." ...

Thiên Đình Đại Tần.

Huyền Thiên Cung.

Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ.

Doanh Huyền thầm kinh thán trong lòng: "Không hổ là Thần cấp Luyện Đan Thuật, thật là tạo hóa thần kỳ, bao la vạn tượng!" Hắn sau khi đưa Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan đến Thiên Đình sắp xếp xong, liền nằm trên ghế xích đu chỉnh lý lại Thần cấp Luyện Đan Thuật vừa nhận được.

Trong đó không chỉ có các loại thủ pháp luyện đan tạo hóa thần kỳ, khống hỏa thuật, mà còn có vô số đan phương.

Thuộc tính, đặc điểm, phối hợp giữa các loại dược liệu càng đạt đến bản chất.

Vốn dĩ khi Doanh Huyền nhận được Thần cấp Nhưỡng Tửu Thuật, hắn đã có hiểu biết rất sâu về các loại dược liệu, nay dung hợp

thêm Thần cấp Luyện Đan Thuật, đối với các loại dược liệu trong thiên hạ càng thêm rõ như lòng bàn tay.

Một tay vuốt ve Cổn Cổn, một tay cầm Cửu Long Đỉnh, bây giờ hắn cũng được xem là một vị luyện đan sư cường đại.

Dù là Đà Xá Cổ Đế, Dược Trần cũng không theo kịp.

Quả nhiên, cuộc đời hack game thật là sảng khoái. "Hệ thống, làm mới hai phó bản mới!" Doanh Huyền dùng ý thức ra lệnh.

Lần này Doanh Huyền không làm mới từng cái một, mà dùng luôn cả hai quyền hạn phó bản. "Đinh, phó bản đang được làm mới!" "Chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Đế quốc Gia Mã!" "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Gia Hình Thiên!" "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Vân Sơn!" "Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc đánh giết Nữ hoàng Medusa!" "Chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Mộ phủ Vũ Động!" "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Lâm Động!" "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Tiểu Điêu!" "Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc đánh giết Lăng Thanh Trúc!" "Phó bản Đế quốc Gia Mã?

Phó bản Mộ phủ Vũ Động?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, cái trước là phó bản liên quan đến Ma Thú Sơn Mạch của Đấu Phá, còn cái sau là một phó bản hoàn toàn mới. "Để ai đi đây?" Doanh Huyền suy tư trong lòng.

Vừa mới chạy một chuyến đến phó bản Mộ Đà Xá Cổ Đế, Doanh Huyền lúc này chỉ muốn nằm ườn ra.

Vuốt ve Cổn Cổn, lười động đậy.

Hắn dùng thần thức quét qua, Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan vừa được hắn đưa về đang xem Trí Võng, trò chuyện sôi nổi. "Trí Võng này thật thần kỳ, đặc biệt là thế giới ảo, lại giống y

như thật, dù với tu vi Đấu Đế của ta, cũng không nhìn ra chút khác biệt nào!" Đà Xá Cổ Đế kinh ngạc chấn động nói. "Thiên Đế vĩnh viễn là thần!" Đế Phẩm Sồ Đan không quên nịnh hót, mặt mày đầy vẻ tâng bốc. "Ta cảm thấy Thiên Đế có thể là một đại năng vô thượng chuyển thế!" Chúc Khôn nhỏ giọng nói.

Thông qua Trí Võng, hắn cũng đã hiểu về thế giới Đại Tần.

Thế giới Đại Tần ban đầu rất yếu, ngay cả khu vực Tây Bắc nghèo nàn nhất của Đấu Khí Đại Lục cũng không bằng, mà Doanh Huyền sinh ra ở nơi như vậy, không có tạo hóa nghịch thiên, không thể nào trong vòng trăm năm ngắn ngủi lại trở nên kinh khủng như thế.

Hơn nữa tạo hóa gì có thể thăng cấp nhanh như vậy?

Đại năng chuyển thế là lời giải thích tốt nhất. "Hỗn Nguyên Kinh do Thiên Đế truyền xuống thật sự quá mạnh, còn kinh khủng hơn Phần Quyết vô số lần, vừa hay có thể dung hợp Phần Quyết vào Hỗn Nguyên Kinh!" Bản thân Đà Xá Cổ Đế là do Dị Hỏa sinh ra, chính vì tình cờ có được Phần Quyết, mới thành công thôn phệ hai mươi mốt loại Dị Hỏa còn lại, trở thành Dị Hỏa Bảng đệ nhất, tấn thăng Đấu Đế. "Đợi ta chuyển tu Hỗn Nguyên Kinh xong, lại tu luyện vô thượng thần thông trong Tam Thiên Đại Đạo, tu vi tất nhiên sẽ tiến thêm một bước!" Trong mắt Đà Xá Cổ Đế tràn đầy mong đợi.

Vốn dĩ sau khi đạt đến Đấu Đế, ông ta đã không thể tiến thêm, chỉ có thể rời khỏi Đấu Khí Đại Lục để tìm kiếm con đường cao hơn.

Không ngờ bản thể vẫn lạc, một luồng tàn hồn của ông ta lại âm kém dương sai mà phục sinh, còn có được cơ duyên lớn như vậy. "Ta cũng muốn chuyển tu Hỗn Nguyên Kinh!" Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan đều gật đầu.

Đối mặt với công pháp nghịch thiên như Hỗn Nguyên Kinh, không

ai có thể nhịn được sự cám dỗ.

Đúng lúc này, một giọng nói bình tĩnh hùng vĩ vang lên trực tiếp trong đầu bọn họ: "Các ngươi qua đây!" "Thiên Đế!" Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan ba người trong lòng khẽ động, vội vàng đến Huyền Thiên Cung, đến dưới Ngũ Hành Thánh Thụ.

Doanh Huyền vẻ mặt lười biếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve Cổn Cổn đang nằm trên người, trông như một công tử thế gia, trên người không có chút khí tức đáng sợ nào.

Nhưng ba người Đà Xá Cổ Đế lại không hề dám lơ là, cung kính hành lễ: "Bái kiến Thiên Đế!" "Chắc các ngươi cũng biết trẫm có thể mở ra các bí cảnh thiên địa, những bí cảnh này đến từ chư thiên vạn giới, có thể là một người, một dãy núi, một thế giới..." Doanh Huyền chậm rãi nói.

Ba người Đà Xá Cổ Đế trong lòng khẽ động, ánh mắt có chút suy tư, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Bọn họ cung kính nói: "Thiên Đế thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, chúng thần vừa rồi cũng đã tìm hiểu, không biết Thiên Đế có gì phân phó?

Có phải cần chúng thần đi thăm dò bí cảnh không?" Đối với các thế giới khác, bọn họ tự nhiên cũng rất khao khát. "Không sai!" Doanh Huyền khẽ gật đầu: "Ở đây có hai bí cảnh, một là Đế quốc Gia Mã ở khu vực Tây Bắc của Đấu Khí Đại Lục các ngươi, bên trong chủ yếu có ba thế lực, Hoàng thất, Vân Lam Tông và Xà Nhân Tộc!" "Kẻ mạnh nhất của ba thế lực lần lượt là Gia Hình Thiên của Hoàng thất, Vân Sơn của Vân Lam Tông, Mỹ Đỗ Toa của Xà Nhân Tộc, thực lực không vượt quá Đấu Tông!" Nghe đến đây, bất kể là Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn hay Đế Phẩm Sồ Đan, trong lòng đều có chút thất vọng, không mấy hứng thú.

Bọn họ vốn sinh ra ở Đấu Khí Đại Lục, bí cảnh này đối với họ không có chút hấp dẫn nào, huống chi bên trong chỉ có mấy con kiến Đấu Tông chưa tới. "Bí cảnh thứ hai là bí cảnh Mộ phủ Vũ Động, bên trong là mộ phủ của một võ giả Niết Bàn Cảnh của thế giới Vũ Động!" "Thế giới võ công và Đấu Khí Đại Lục có cấp độ tương đương, nhưng hệ thống tu luyện hoàn toàn khác nhau!" Nghe đến đây, bất kể là Đế Phẩm Sồ Đan, Chúc Khôn hay Đà Xá Cổ Đế đều sáng mắt lên, đây chính là bí cảnh mà họ khao khát.

Hơi thở của họ trở nên dồn dập, ánh mắt nóng rực nhìn Doanh Huyền, đều muốn đi thăm dò bí cảnh này. "Được rồi, hai bí cảnh này đều giao cho các ngươi làm." Doanh Huyền tự nhiên nhìn thấy vẻ mặt của họ, nói: "Bí cảnh Mộ phủ Vũ Động, bên trong có ba nhân vật quan trọng, Lâm Động, Tiểu Điêu và Lăng Thanh Trúc!" "Cộng thêm ba nhân vật của Đế quốc Gia Mã ta vừa nhắc đến, các ngươi đi trấn áp thu phục hết bọn họ là được!" "Cụ thể sắp xếp thế nào, trẫm không quan tâm, trẫm chỉ xem kết quả." "Vâng thưa Thiên Đế, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan đồng thanh đáp. "Cánh cổng thông đến bí cảnh trẫm đặt ở vị trí các ngươi vừa đến!" Doanh Huyền phất phất tay: "Đi đi!" "Thiên Đế thánh an!" Ba người Đà Xá Cổ Đế cung kính cúi đầu, từ từ lui xuống.

Trở về nơi ở, hai cánh cổng đồng lớn thông đến bí cảnh đã sừng sững ở đó. "Đà Xá Cổ Đế, chúng ta bây giờ làm thế nào?

Ta muốn đi xem bí cảnh Mộ phủ Vũ Động, ngươi không thể để ta mất mặt được!" Đế Phẩm Sồ Đan vội vàng nói.

Ngay sau đó Chúc Khôn cũng lên tiếng, rõ ràng cũng muốn đi. "Được rồi, chúng ta cùng đi!" Đà Xá Cổ Đế xua tay, nói: "Với thực lực của chúng ta, bí cảnh Đế quốc Gia Mã chỉ trong chốc lát là có thể hoàn thành, chúng ta đi Mộ phủ Vũ Động trước!" "Cổ Đế anh minh!" Đế Phẩm Sồ Đan vội vàng nịnh hót một câu.

Nó vốn là do Đà Xá Cổ Đế luyện chế ra, nịnh hót Đà Xá Cổ Đế không chút áp lực.

Còn Chúc Khôn dù sao cũng là Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long Tộc, có chút không hạ mình được, không nói nhiều.

Sau đó, ba người cùng nhau đi về phía bí cảnh Mộ phủ Vũ Động.

...

Phó bản Mộ phủ Vũ Động.

Lúc này, những người tiến vào mộ phủ còn không biết, toàn bộ mộ phủ đã bị di chuyển ra khỏi thế giới Vũ Động, đến một chiều không gian khác.

Trong mộ phủ, nhân vật chính Lâm Động dưới sự chỉ điểm của "lão gia gia" Tiểu Điêu, đã vượt qua năm cửa, chém sáu tướng, thu hoạch được một đống thần binh đan dược, khôi lỗi bảo vật.

Lúc này, dưới sự chỉ điểm của Tiểu Điêu, hắn còn xuyên qua biển lửa mà những thiên kiêu như đối thủ không đội trời chung Lâm Lang Thiên cũng không thể vượt qua, đến được thạch điện trung tâm của mộ phủ.

Trong thạch điện không có bài trí quá xa hoa, ngược lại có vẻ vô cùng đơn giản, trống trải, cũng không có nhiều đồ đạc.

Ánh mắt của Lâm Động ngưng tụ ở phía trên một quan tài đá không có nắp ở trung tâm thạch điện, nơi đó hội tụ một khối quang mang tỏa ra sinh cơ dồi dào.

Lâm Động nheo mắt lại, mơ hồ thấy được, trong khối quang mang đó, một trái tim màu xanh biếc dường như được ngưng tụ từ năng lượng rực rỡ, đang nhẹ nhàng đập.

Chương 84

Mà cùng với nhịp đập của trái tim màu xanh biếc đó, nguyên lực trong đại điện dường như cũng chấn động theo. "Niết Bàn Tâm!" Giọng nói của Tiểu Điêu mang theo chút kinh ngạc, chậm rãi vang lên trong lòng Lâm Động. "Đây chính là Niết Bàn Tâm trong truyền thuyết sao?!" Trong mắt Lâm Động có chút chấn động, bước chân chậm rãi tiến lên.

Tuy nhiên đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt mang theo khí tức thanh tao, đột nhiên vang lên trong thạch điện yên tĩnh. "Nơi này không phải nơi ngươi có thể đến, lui ra đi..." Bước chân của Lâm Động đột ngột dừng lại, ngay sau đó, hắn từ từ ngẩng đầu lên, con ngươi co rút nhìn lên không trung.

Nơi đó, một đóa thanh liên lơ lửng, một bóng hình xinh đẹp tĩnh lặng như hạt sen, đang dùng đôi mắt trong suốt không chút gợn sóng, nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhìn gần người nữ tử thần bí chân trần đạp trên thanh liên này, Lâm Động mới cảm nhận được vẻ đẹp kinh diễm của nàng.

Trong đôi mắt trong veo, dường như là một hồ nước tĩnh lặng, bộ váy lụa màu nhạt tôn lên vóc dáng gần như hoàn hảo.

Nữ tử như vậy, giống như tiên nữ từ tiên cảnh lạc xuống phàm trần, sở hữu vẻ đẹp kinh diễm thế gian.

Nhưng vẻ đẹp đó, đẹp đến kinh tâm động phách, đẹp đến không vướng bụi trần.

Đồng thời, cũng khiến người ta cảm thấy một cảm giác xa vời không thể với tới.

Chỉ có thể ngắm từ xa mà không thể khinh nhờn, như đóa thanh liên dưới chân nàng. "Đây chính là Lăng Thanh Trúc mà Thiên Đế nói nhỉ, tuổi còn nhỏ đã có tu vi sánh ngang Đấu Vương, căn cơ vững chắc, quả thật không tồi!" "Tiểu tử này chính là Lâm Động, tuy tu vi yếu một chút, nhưng căn cơ vững chắc, còn có một yêu linh từng là cường giả Đấu Tôn bị trọng thương!" "Yêu linh này chính là Tiểu Điêu mà Thiên Đế nói nhỉ!" "Những người Thiên Đế nói đều ở đây cả rồi!" Tiếng nói chuyện vang lên như chốn không người, ba bóng người hiện ra trên không trung thạch điện.

Tuy nhiên, bất kể là Lâm Động, Tiểu Điêu hay Lăng Thanh Trúc, đều không hề cảm nhận được, dường như bọn họ đều là không khí, không tồn tại.

Ba người bọn họ tự nhiên là Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan tiến vào bí cảnh.

Ba người bọn họ yếu nhất cũng là Đấu Thánh hậu kỳ, đặt ở thế giới Vũ Động, càng sánh ngang với tồn tại cường đại Tam Trọng Luân Hồi Kiếp.

Mà Đà Xá Cổ Đế còn có thể sánh với Phù Tổ trong truyền thuyết của thế giới Vũ Động.

Bọn họ không muốn bị phát hiện, dù có đứng ngay trước mặt Lâm Động và Lăng Thanh Trúc, họ cũng không phát hiện được. "Thế giới này tu luyện võ đạo, nhưng khác với võ đạo của thế giới Đại Tần, tu luyện chính là nguyên lực, chủ nhân của động phủ này lúc sinh thời cũng chỉ sánh ngang Đấu Hoàng mà thôi!" Đà Xá Cổ Đế liếc mắt một cái, với tu vi Đấu Đế sánh ngang Tổ Cảnh của ông ta, mọi thứ trong mộ phủ đều không thể thoát khỏi mắt ông ta.

Trong lúc bọn họ quan sát Lâm Động, Lăng Thanh Trúc và tình hình mộ phủ, Lâm Động cũng đã làm quen với Lăng Thanh Trúc.

Sau khi hỏi Tiểu Điêu và biết rằng hai người hợp lực cũng phần lớn không phải là đối thủ của Lăng Thanh Trúc, Lâm Động đành phải nhận thua, không dám cướp Niết Bàn Tâm mà Lăng Thanh Trúc có được.

Lăng Thanh Trúc cảnh cáo Lâm Động một phen, liền thu phục Niết Bàn Tâm, luyện hóa nó thành một khối chất lỏng màu xanh biếc.

Chất lỏng chậm rãi lưu động trên không trung, ẩn hiện có một luồng dao động và uy áp cực kỳ đáng sợ lan tỏa ra từ đó.

Dưới loại uy áp này, cơ thể Lâm Động dường như nặng hơn gấp mấy lần, thậm chí nguyên lực vận chuyển trong cơ thể cũng trở nên chậm chạp.

Mà loại uy áp khiến Lâm Động như đeo núi trên lưng này, lại không hề gây trở ngại gì cho Lăng Thanh Trúc.

Đôi mắt trong veo đó, ngưng tụ nhìn khối chất lỏng màu xanh biếc, ngay sau đó nàng đưa ra bàn tay trắng như ngọc, tao nhã nhẹ nhàng vén một góc tấm lụa che mặt, đôi môi anh đào khẽ mở, khối chất lỏng màu xanh biếc trên không trung liền gào thét bay xuống, chui vào đôi môi hồng nhuận đó. "Rắc!" Lâm Động nắm chặt tay, ánh mắt liên tục lóe lên, cân nhắc lợi và hại, thắng và thua của việc ra tay... cuối cùng chỉ có thể không cam lòng mà từ bỏ, sau đó đi lang thang trong thạch điện, cố gắng tìm chút bảo bối khác, không để mình tay không trở về.

Tuy nhiên điều Lâm Động không ngờ tới là, trên thành quan tài bên cạnh hài cốt trong quan tài trung tâm, có một hàng chữ nhỏ: "Ta bình sinh, lấy âm dương chi lực tấn Niết Bàn, cho nên thứ ta để lại, cần dùng âm dương điều hòa để giải, mà âm dương không hòa, tất sẽ nhận quả báo thiêu thân." Lâm Động lập tức nhìn về phía Lăng Thanh Trúc, sắc mặt tức thì trở nên kỳ quái và đặc sắc.

Trên không trung, ba người Đà Xá Cổ Đế không vội ra tay, hứng thú nhìn Lâm Động và Lăng Thanh Trúc. "Các ngươi nói xem lát nữa kết quả sẽ thế nào?" Lão Long Hoàng Chúc Khôn trên mặt lộ ra nụ cười bỉ ổi, chút thủ đoạn nhỏ của chủ nhân mộ phủ tự nhiên không qua được mắt bọn họ. "Nếu nha đầu này biết phương pháp rút dương khí, trực tiếp lấy dương khí của tiểu tử này, không phải là giải quyết được rồi sao?" Đế Phẩm Sồ Đan khinh thường nói. "Tiểu tử này căn cơ hùng hậu, lại có một yêu linh tương trợ, nha đầu này muốn cưỡng ép lấy dương khí của hắn e là không dễ dàng như vậy!" Chúc Khôn ánh mắt đầy vẻ trêu chọc, đánh giá Lâm Động, trầm ngâm nói: "Sao ta cảm thấy tiểu tử này có cảm giác quen thuộc nhỉ?" "Ta cũng có, nhưng ta chắc chắn, tuyệt đối chưa từng gặp qua tiểu tử này!" Đế Phẩm Sồ Đan nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Đúng lúc này, Đà Xá Cổ Đế vẫn luôn im lặng mở miệng nói: "Tiểu tử này rất giống Tiêu Viêm trong bí cảnh Ma Thú Sơn Mạch của Đấu Phá!" Bọn họ trước đó đều đã xem qua thông tin về các bí cảnh đã được công lược trên Trí Võng, trong đó tự nhiên bao gồm cả Ma Thú Sơn Mạch của Đấu Phá. "Đúng đúng, chính là tiểu tử đó!" Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan bừng tỉnh: "Tiêu Viêm tiểu tử đó cũng là một tên gà mờ, nhưng cơ duyên không cạn, có một cường giả Đấu Tôn được xưng là luyện dược sư đệ nhất Đấu Khí Đại Lục là Dược Trần linh hồn phụ trợ, còn có được Phần Quyết!" "Nói ra, còn cùng một mạch với Cổ Đế ngươi!" Bọn họ bây giờ đều biết Đà Xá Cổ Đế cũng tu luyện Phần Quyết, và chính vì Phần Quyết mới có thể lấy thân Dị Hỏa, chứng đạo thành Đế.

Chúc Khôn trên mặt mang theo nụ cười bỉ ổi, hắc hắc nói: "Nghe nói lúc đó ở Ma Thú Sơn Mạch, Vân Vận bị Tử Tinh Dực Sư Vương trọng thương, Tiêu Viêm tiểu tử đó lúc đó đang ở gần đó, còn suýt nữa nhặt xác thành công!" Mà bây giờ Lâm Động này, không chỉ có

lão gia gia Tiểu Điêu giống Tiêu Viêm, bây giờ dường như cũng có thể nhặt xác một phen.

Thật là quá giống nhau. "Ngươi cái lão rồng bỉ ổi này, Vân Tông chủ cũng là ngươi có thể bàn luận sao, tin không Thiên Đế lột da ngươi, làm thành canh rồng!" Đế Phẩm Sồ Đan liếc mắt nhìn Chúc Khôn, nịnh hót nói.

Chúc Khôn nghe vậy, cổ rụt lại, vội vàng nói: "Ta không có ý bất kính với Thiên Đế và Vân Tông chủ, ngươi đừng có vu khống ta!" Hắn có nghe nói Thiên Đế trước đó bắt một con rồng nhỏ, nuôi để tùy thời cắt thịt làm long yến.

Nghĩ đến đã thấy sợ! "Phanh!" Tuy nhiên, ngay lúc Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan đang cãi vã, trên không trung đột nhiên truyền ra một tiếng năng lượng cuộn trào.

Chỉ thấy trên không trung, trong đóa thanh liên, đột nhiên dấy lên một luồng dao động năng lượng cuồng bạo, mà nguồn gốc của dao động đó chính là từ trong cơ thể Lăng Thanh Trúc.

Mà làn da trắng như tuyết lộ ra ngoài y phục của Lăng Thanh Trúc, lúc này đã ửng lên một màu hồng nhàn nhạt, một luồng năng lượng thuần âm cực kỳ mạnh mẽ, không ngừng gào thét từ trong cơ thể nàng, chấn động cả quang mạc của thanh liên phát ra từng gợn sóng. "Kẻ vô sỉ!" Lăng Thanh Trúc phát hiện ra vấn đề, từ trong thanh liên đột nhiên đứng dậy, giọng điệu băng lãnh, sau đó, nàng ngọc thủ vung lên, một luồng nguyên lực cực mạnh liền bắn ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ, hung hăng đập lên quan tài đá của cường giả Niết Bàn Cảnh đó. "Bành!" Tiếng nổ lớn vang lên, quan tài đá và hài cốt bên trong, trực tiếp bị Lăng Thanh Trúc đập thành phấn vụn.

Thấy cảnh này, khóe miệng Lâm Động cũng co giật một cái, vừa mới lấy Niết Bàn Tâm của người ta, giây sau đã lật mặt làm người ta

thi cốt không còn.

Trên không trung, Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan không vội ra tay, bọn họ tò mò muốn xem Lăng Thanh Trúc và Lâm Động sau đó sẽ làm thế nào.

Tuy nhiên không ngoài dự đoán của Đế Phẩm Sồ Đan, Lăng Thanh Trúc muốn lấy dương khí của Lâm Động, và hứa sau này sẽ bồi thường cho Lâm Động.

Nếu là song tu, đối mặt với một tuyệt thế đại mỹ nữ như Lăng Thanh Trúc, Lâm Động tự nhiên cầu còn không được.

Nhưng Lăng Thanh Trúc rõ ràng không phải, mà là muốn dùng bí pháp cưỡng ép lấy dương khí của hắn, sẽ làm tổn hại căn cơ tu luyện của hắn.

Lâm Động tự nhiên không đồng ý, chuẩn bị chuồn đi.

Lăng Thanh Trúc chặn trước mặt hắn. "Chết tiệt!" Lâm Động tức giận, ánh mắt lóe lên điên cuồng, trong lòng gầm lên: "Tiểu Điêu, liên thủ xử lý nàng!" Tuy nhiên ngay lúc đại chiến sắp nổ ra, nguyên linh còn sót lại của chủ nhân mộ phủ xuất hiện.

Lăng Thanh Trúc nhìn thấy chủ nhân mộ phủ, cắn chặt răng bạc, trong đôi mắt trong veo có lửa giận bùng lên, "Kẻ vô sỉ, uổng ngươi còn được xem là tiền bối, lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy!" "Chuyện nam nữ, vốn dĩ phù hợp với thuyết âm dương của trời đất, sao lại gọi là vô sỉ, chỉ cần hai bên tình nguyện, bổ trợ cho nhau tu luyện, chẳng phải tốt hơn sao?" "Toàn lời nói bậy bạ, phiền phức này ta tự có cách giải quyết!" Lăng Thanh Trúc nói. "Cách của ngươi, đối với vị thiếu niên này không phải là chuyện tốt đâu." "Ta tự sẽ bồi thường cho hắn, không cần ngươi nhiều chuyện!" "Vậy thì không được, ta thiết lập cửa ải này, không phải để hại người, mà là để tác thành cho người khác." Chủ nhân mộ phủ trên mặt hiện lên một nụ

cười kỳ quái, ánh mắt của ông ta quét qua người Lâm Động và Lăng Thanh Trúc, rồi mỉm cười nói: "Tiểu tử, lần này coi như ngươi được hời rồi, mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, ngay cả ta năm đó cũng chưa từng thấy qua!" "Sau này, phải đối xử tốt với nàng đấy nhé." Nói xong, chủ nhân mộ phủ chỉ tay một cái, trực tiếp kích nổ năng lượng thuần âm bàng bạc trong cơ thể Lăng Thanh Trúc, đồng thời cấm cố bảo vật hộ thân thanh liên của Lăng Thanh Trúc.

Sau đó lại bắt Lâm Động đang chuẩn bị bỏ chạy đến bên cạnh Lăng Thanh Trúc.

Bốn mắt nhìn nhau, Lăng Thanh Trúc và Lâm Động trừng mắt nhìn nhau.

Chủ nhân mộ phủ vuốt cằm, rồi búng tay một cái, hai luồng quang mang màu hồng phấn liền bay ra, cuối cùng chui vào cơ thể Lâm Động và Lăng Thanh Trúc.

Quang mang màu hồng phấn vừa vào cơ thể, Lâm Động liền cảm thấy cơ thể lập tức trở nên nóng rực, như ăn phải thuốc kích thích, khó mà tự chủ. "Sắp được rồi, đến lượt chúng ta ra tay!" Bóng dáng Đà Xá Cổ Đế hiện ra, chủ nhân mộ phủ đột nhiên kinh hãi, không đợi ông ta phản ứng, nguyên linh còn sót lại tức thì tan biến.

Đối với loại dâm tặc như chủ nhân mộ phủ, Đà Xá Cổ Đế không có thiện cảm gì. "Tiền bối cứu mạng!" Lâm Động nhìn thấy ba người Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan, vội vàng mở miệng.

Mỹ nhân tuy tốt, nhưng sau này sẽ là phiền phức lớn.

Hắn không muốn vì một phút sung sướng, sau này bị truy sát chạy trốn khắp thế giới.

Ông!

Đà Xá Cổ Đế không nói nhiều, chỉ tay một cái, một luồng hỏa

diễm lộng lẫy bay ra, chui vào cơ thể Lâm Động, tức thì thiêu hủy dược lực trong cơ thể Lâm Động, hóa thành hư vô.

Đồng thời cũng ép Tiểu Điêu từ trong cơ thể Lâm Động ra ngoài. "Tiểu Điêu bái kiến tiền bối!" Toàn bộ yêu linh của Tiểu Điêu đều đang run rẩy, luồng hỏa diễm nhỏ bé vừa rồi thật sự kinh khủng ngút trời.

Dù là trên người cha của nó, tộc trưởng Thiên Yêu Điêu tộc Luân Hồi Cảnh, nó cũng chưa từng cảm nhận được.

Nó biết lão giả có mái tóc lộng lẫy trước mắt này, tuyệt đối là một cường giả kinh khủng vượt xa sức tưởng tượng của nó. "Tiểu nữ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung Lăng Thanh Trúc, bái kiến tiền bối, xin tiền bối ra tay tương trợ, Cửu Thiên Thái Thanh Cung cảm kích không thôi!" Lăng Thanh Trúc tuy không cảm nhận rõ ràng như Tiểu Điêu, nhưng cũng biết lão giả có mái tóc bảy màu trước mắt này là một cường giả kinh khủng. "Tình hình của ngươi không giống tiểu tử này, e là chỉ có Thiên Đế mới có thể giải quyết!" Không đợi Đà Xá Cổ Đế mở miệng, Chúc Khôn vội vàng giành nói trước.

Lăng Thanh Trúc trước mắt, bất luận thiên phú hay vóc dáng, đều được xem là cực phẩm trong cực phẩm, không thua kém Vân Vận chút nào.

Tặng cho Thiên Đế, chắc chắn có thể để lại ấn tượng tốt.

Huống chi trước đó hắn nhắc đến Vân Vận suýt bị Tiêu Viêm nhặt xác, bị Đế Phẩm Sồ Đan nhân cơ hội nói xấu, cũng không biết Thiên Đế có biết không, có để lại ấn tượng xấu không.

Bây giờ chính là cơ hội lập công chuộc tội. "Ừm, đúng vậy!" Đế Phẩm Sồ Đan đánh giá Lăng Thanh Trúc, phụ họa: "Ngươi luyện hóa Niết Bàn Chi Tâm, thuần âm chi khí tràn ngập toàn thân, lại trúng thuốc của tên dâm tặc đó, hai thứ kết hợp, không khác gì lửa đổ thêm

dầu, tình hình vô cùng nghiêm trọng!" "Chỉ có tìm Thiên Đế mới có cách!" Đà Xá Cổ Đế: "..." Ông ta đường đường là cường giả Đấu Đế, lại còn là cường giả Đấu Đế tinh thông luyện đan, chút vấn đề nhỏ trong cơ thể Lăng Thanh Trúc, trong mắt ông ta có được xem là vấn đề sao?

Ông ta tiện tay là có thể giải quyết.

Nhưng ông ta không phải đồ ngốc.

Từ lúc Chúc Khôn mở miệng, ông ta đã biết Chúc Khôn muốn tặng Lăng Thanh Trúc cho Thiên Đế.

Lúc này, ông ta chỉ có thể im lặng.

Ông ta không giống như Đế Phẩm Sồ Đan và lão rồng Chúc Khôn, không có phẩm giá như vậy, nói dối không chớp mắt. "Không biết Thiên Đế là ai?

Ở đâu?" Lăng Thanh Trúc cắn chặt răng bạc, cố nén sự dày vò trong cơ thể, mở miệng hỏi.

Đồng thời trong lòng có chút nghi hoặc.

Vấn đề của nàng thật sự nghiêm trọng đến vậy sao?

Giống như một số y giả y đức bại hoại, không nghiêm trọng cũng phải nói là nghiêm trọng, không thì làm sao kiếm tiền? "Thiên Đế ở ngay ngoài bí cảnh, ta bây giờ sẽ đưa ngươi đi!" Đế Phẩm Sồ Đan trực tiếp hóa ra một bàn tay đấu khí khổng lồ, nâng đóa thanh liên dưới chân Lăng Thanh Trúc, tức thì biến mất trong thạch điện. "Chết tiệt!" Chúc Khôn tức giận, chửi lớn: "Cái thứ chó này, không có võ đức!" Tranh công hiến ân cần, chạy nhanh thật đấy!

Đà Xá Cổ Đế: "..." Ông ta quyết định trong lòng, sau này phải tránh xa hai cái thứ chó này, kẻo làm mất hết tiết tháo. "Không biết Thiên Đế là người thế nào?" Lâm Động và Tiểu Điêu nhìn nhau, trong lòng

có chút suy đoán.

Những cường giả trước mắt này chắc chắn có thể giải quyết vấn đề của Lăng Thanh Trúc, chỉ là bọn họ muốn nịnh hót "Thiên Đế", cố ý thoái thác, phóng đại sự việc. "Đi thôi, các ngươi bây giờ đã không còn ở thế giới ban đầu nữa!" Đà Xá Cổ Đế và Chúc Khôn đưa Lâm Động và Tiểu Điêu rời khỏi mộ phủ, đồng thời giải thích tình hình hiện tại cho họ. "Cái gì?

Chúng ta đã không còn ở Thiên Huyền Đại Lục nữa?" "Đây là thế giới Đại Tần?" "Toàn bộ mộ phủ bị xem như một bí cảnh, bị di chuyển đến thế giới khác?" "Thiên Đế?" "Cường giả mạnh mẽ và kinh khủng hơn cả Phù Tổ trong truyền thuyết?" "Hít!" Đầu óc Lâm Động và Tiểu Điêu ong ong, tam quan bị lật đổ, một mảng trống rỗng, khó mà suy nghĩ. ...

Thiên Đình.

Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ.

Đế Phẩm Sồ Đan đưa Lăng Thanh Trúc chạy đến, cung kính nói: "Khải bẩm Thiên Đế, Lăng Thanh Trúc đã trúng âm mưu của chủ nhân mộ phủ, chúng thần năng lực thấp kém, không thể làm gì được, xin Thiên Đế xử trí!" Lăng Thanh Trúc ngồi trên đóa thanh liên, cố gắng hết sức kìm nén năng lượng thuần âm trong cơ thể, làn da trắng như tuyết lộ ra ngoài y phục đã trở nên đỏ bừng lạ thường.

Đôi mắt trong veo ban đầu, cũng dần dần bị một lớp sương mù tình sắc bao phủ.

Nghe thấy giọng nói của Đế Phẩm Sồ Đan, Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn về phía Doanh Huyền, tức thì sững sờ. "Đẹp trai quá!" Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, bên cạnh cây Ngộ Đạo Cổ Trà, trên chiếc ghế xích đu bằng gỗ kim tơ nam mộc, một bóng người tuấn mỹ siêu phàm đang lười biếng nằm trên đó.

Trong lòng ôm một con thú cưng hai màu đen trắng, tròn vo, mũm mĩm, một tay vô thức nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhàn nhã, thư thái.

Ánh nắng ấm áp chiếu khắp người, cùng với chiếc ghế xích đu nhẹ nhàng đung đưa, khí thuần âm xao động trong cơ thể Lăng Thanh Trúc dường như cũng bị bầu không khí yên tĩnh nhàn nhã này cảm hóa mà bình phục.

Vỏ bọc đẹp đẽ ngàn người như một, linh hồn thú vị vạn dặm không hai.

Lăng Thanh Trúc không phải là người chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nhưng trên người Doanh Huyền dường như có một sức hút đặc biệt, bất tri bất giác thu hút nàng, khiến nàng mê đắm, khiến nàng say sưa. "Xuân quang tươi đẹp, chẳng bằng một giấc mộng." Doanh Huyền phất tay cho Đế Phẩm Sồ Đan lui xuống, một luồng sức mạnh vô hình nâng đỡ thân hình duyên dáng của Lăng Thanh Trúc ngồi xuống chiếc ghế xích đu bên cạnh: "Trời chiều đang đẹp, qua đây uống một chén đi!" "Tiểu nữ tử Lăng Thanh Trúc, tạ ơn Thiên Đế!" Dược lực trong cơ thể Lăng Thanh Trúc phát tác, cố nén thôi thúc muốn lao vào lòng Doanh Huyền, nàng cầm lấy chén rượu bên cạnh, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. "Ưm~" Trong chốc lát, Lăng Thanh Trúc toàn thân run lên, đôi môi hồng nhuận phát ra một tiếng rên rỉ từ tận linh hồn.

Chương 85

Rượu vào miệng, một cảm giác mát lạnh không thể diễn tả tức thì lan tỏa khắp tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ.

Năng lượng thuần âm xao động bất an trong cơ thể nàng như chuột gặp mèo, tuyết đông gặp nắng gắt, lập tức dịu xuống.

Nàng vội vàng uống cạn phần rượu còn lại, lại một lần nữa phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Một lát sau, Lăng Thanh Trúc đã bình thường trở lại, khuôn mặt càng thêm nóng bừng, đỏ như máu.

Không phải vì độc và khí thuần âm, mà là vì xấu hổ.

Nghĩ đến mình lại phát ra âm thanh đáng xấu hổ như vậy trước mặt một người đàn ông, nàng hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nhưng dù sao cũng là thiếu chủ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nàng nhanh chóng kìm nén sự xấu hổ trong lòng, đứng dậy, đi đến trước mặt Doanh Huyền, nhẹ nhàng hành lễ: "Thanh Trúc đa tạ Thiên Đế, ơn cứu mạng, không gì báo đáp, mãi mãi ghi lòng tạc dạ." "Sau này Thiên Đế có gì phân phó, những gì Thanh Trúc có thể làm được, nhất định vạn lần không từ!" "Có thể làm được?

Vạn lần không từ?

Đây không phải là tự mâu thuẫn sao?" Doanh Huyền thầm phỉ báng, không để tâm.

Còn về việc nhân lúc người ta gặp nguy, mà làm chuyện đó với Lăng Thanh Trúc, hắn còn chưa đến mức không có phẩm giá như vậy.

Hắn là một người bình thường, thích mỹ nữ, nhưng bây giờ hắn

không thiếu.

Không biết bao nhiêu mỹ nữ đang chờ hắn sủng hạnh, hắn căn bản không cần phải nhân lúc người ta gặp nguy. "Thanh Trúc ra ngoài đã lâu, phải trở về Cửu Thiên Thái Thanh Cung rồi, Thiên Đế nếu có phân phó, có thể gửi thư đến Cửu Thiên Thái Thanh Cung tìm ta, cáo từ!" Lăng Thanh Trúc cung kính hành lễ, sau đó đạp lên pháp bảo thanh liên, hóa thành một luồng sáng bay đi.

Nơi này lạ nước lạ cái, Thiên Đế lại là một cường giả kinh khủng mà nàng không quen biết, nàng vẫn nên sớm rời đi thì hơn.

Huống chi trước đó nàng cũng đã đoán được, mấy cường giả ở mộ phủ lúc trước chắc chắn có khả năng cứu nàng, nhưng lại cứ đưa nàng đến chỗ Thiên Đế, mục đích không nói cũng biết.

May mà Thiên Đế không nhân lúc người ta gặp nguy, thật là quân tử. "Lũ tiểu nhân nịnh hót!" Không giống như Chúc Khôn và Đế Phẩm Sồ Đan, Lăng Thanh Trúc đã dán cho bọn họ một cái mác tiểu nhân.

Doanh Huyền: "..." Nhìn Lăng Thanh Trúc nhanh chóng rời đi, Doanh Huyền không khỏi lắc đầu, chỉ muốn nói: "Cô nương, cô có tìm được đường về nhà không đấy?" ...

Phó bản Gia Mã Đế Quốc.

Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Lâm Động, Tiểu Điêu và những người khác thì hội hợp với Đế Phẩm Sồ Đan vừa rời khỏi chỗ Doanh Huyền, cùng nhau đi đến bí cảnh Gia Mã Đế Quốc. "Mục tiêu nhiệm vụ của bí cảnh này phân tán ở ba nơi, vừa hay chúng ta mỗi người một nơi.

Ta đi sa mạc Tháp Qua Nhĩ tìm Mỹ Đỗ Toa!" Chúc Khôn đứng trên không trung, quan sát toàn bộ Gia Mã Đế Quốc, ánh mắt dừng lại ở lãnh địa Xà Nhân tộc, cũng không đợi hai người còn lại đồng ý đã trực

tiếp xuất phát. "Vậy ta đi tìm Gia Hình Thiên!" Đà Xá Cổ Đế thấy vậy, cất bước đi về phía thành Gia Mã! "Chúc Khôn lão hỗn đản này, đáng ghét!" Chỉ còn lại một mình Đế Phẩm Sồ Đan chửi ầm lên.

Bí cảnh Gia Mã Đế Quốc có tổng cộng ba mục tiêu nhiệm vụ.

Hoàng thất Gia Hình Thiên.

Vân Lam Tông Vân Sơn.

Xà Nhân tộc Mỹ Đỗ Toa.

Kẻ trước không có gì hay ho.

Vân Lam Tông là tông phái của Vân Vận, phiền phức nhất, tốn công mà chẳng được gì.

Xà Nhân tộc là ngon nhất.

Nghe nói Medusa Nữ vương là một mỹ nữ tuyệt phẩm không thua kém Vân Vận.

Đây cũng là lý do Chúc Khôn tranh đi trước. "Xúi quẩy!" Hết cách, Đế Phẩm Sồ Đan đành phải đi về phía Vân Lam Tông.

Với thực lực của bọn họ, toàn bộ Gia Mã Đế Quốc cũng chỉ cách một bước chân.

Lúc này, Chúc Khôn xuất phát đầu tiên đã đến vương thành của Xà Nhân tộc trong sa mạc Tháp Qua Nhĩ.

Linh hồn lực cường đại của hắn tỏa ra, bao trùm toàn bộ vương thành Xà Nhân tộc.

Sâu trong vương thành có một hòn đảo nhỏ.

Trung tâm hòn đảo có một khu đất trống hình tròn.

Xung quanh là những bụi tre và khóm hoa đều được dọn dẹp sạch sẽ, những viên sỏi nhỏ nhắn và nhẵn bóng được rải khắp nơi.

Những viên sỏi trong khu đất trống lõm xuống thành một cái ao nhỏ, trong ao chứa đầy chất lỏng trong suốt lấp lánh.

Trên bề mặt chất lỏng, sương trắng lượn lờ, ẩn chứa nhiệt độ cực hàn, chính là Băng Linh Hàn Tuyền.

Mà ở vị trí trung tâm ao nhỏ, trên một tòa sen được điêu khắc từ một loại thủy tinh kỳ dị, một ngọn lửa màu xanh đang từ từ bốc lên.

Ngọn lửa màu xanh này cực kỳ có linh tính, lúc khẽ bập bùng, khi thì ngưng tụ thành hình đóa sen, khi thì ngưng tụ thành một con rắn lửa nhỏ màu xanh, lơ lửng xoay tròn trong tòa sen, dáng vẻ ôn thuận, vô cùng đáng yêu. "Ồ, đây là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!" Chúc Khôn lập tức nhận ra Thanh Liên Địa Tâm Hỏa xếp hạng thứ mười chín trên Dị hỏa bảng.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa là ngọn lửa tồn tại trong dung nham dưới lòng đất, sinh ra từ sâu trong lòng đất, trải qua vô số lần rèn luyện, dung hợp, nén ép, điêu khắc của địa hỏa… Mười năm thành linh, trăm năm thành hình, ngàn năm thành sen.

Khi đại thành, màu sắc của nó xanh biếc, tâm sen sinh ra một đóa thanh hỏa, tên là Thanh Liên Hỏa, cũng gọi là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Uy lực của ngọn lửa này khó lường, ở gần khu vực núi lửa thậm chí có thể gây ra núi lửa phun trào, tạo thành sức mạnh hủy diệt của tự nhiên.

Nhưng đối với Chúc Khôn mà nói, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa không có sức hấp dẫn lớn lắm.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa.

Khoảnh khắc tiếp theo, dù là Chúc Khôn đã sống mấy ngàn năm, trong mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh diễm và khác lạ.

Medusa Nữ vương lúc này, một bộ cẩm bào màu tím xa hoa đắt giá bao bọc lấy thân thể mềm mại, vóc dáng bốc lửa đầy đặn, toát ra sự quyến rũ yêu kiều.

Một đôi mắt phượng dài hẹp màu tím nhạt, ánh mắt lưu chuyển, mị hoặc thiên thành, gần như có thể hút lấy ánh nhìn của mọi nam nhân.

Dưới tấm cẩm bào màu tím, lộ ra một đoạn đuôi rắn màu tím, lười biếng quét qua quét lại, toát ra vẻ hoang dã và phong tình khác lạ.

Đôi mắt đẹp của nàng đang chăm chú nhìn ngọn lửa màu xanh trong ao nhỏ, dưới sự phản chiếu của ánh sáng, đôi đồng tử màu tím nhạt cũng lấp lánh ánh lửa. "Nàng ta định làm gì?" Chúc Khôn có chút tò mò, trong lòng mơ hồ có một suy đoán nhưng không thể khẳng định.

Vì vậy, Chúc Khôn không ra tay ngay lập tức mà âm thầm quan sát.

Chỉ thấy Mỹ Đỗ Toa hai tay kết ấn, tòa sen thủy tinh nơi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa ngự trị lập tức rung chuyển dữ dội, màn sáng phía trên dần dần biến mất.

Sau khi màn sáng biến mất, ngọn lửa màu xanh mất đi sự trói buộc, đột nhiên lao vút ra ngoài, gặp gió liền bành trướng, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một ngọn lửa hừng hực.

Dưới ngọn lửa màu xanh này, Băng Linh Hàn Tuyền trong ao nhỏ đang bốc hơi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mỹ Đỗ Toa không để ý, hàm răng khẽ cắn môi son, ngọc thủ từ từ cởi nút áo cẩm bào.

Có thể tưởng tượng được, khoảnh khắc tiếp theo, một thân thể ngọc hoàn mỹ như tuyệt tác của thượng thiên sẽ xuất hiện trước mắt

hắn.

Chúc Khôn trong lòng chấn động, không thể không nói Mỹ Đỗ Toa đối với hắn tràn đầy sức quyến rũ vô biên, nhưng nghĩ đến mục đích mình tới đây, nghĩ đến đây là một trong những mục tiêu Thiên Đế giao phó.

Dù cho thân thể kiều diễm sắp lộ ra của Mỹ Đỗ Toa rất động lòng người, Chúc Khôn cũng lập tức dời đi tầm mắt, thu hồi toàn bộ linh hồn chi lực, đồng thời phong ấn không gian hòn đảo nhỏ nơi Mỹ Đỗ Toa đang ở.

Hắn chỉ dựa vào thính lực để quan sát động tĩnh tại vị trí của Mỹ Đỗ Toa.

Gầm.

Không lâu sau, một tiếng gầm có phần giống tiếng sư tử, lại có phần giống tiếng hổ gầm vang lên, Chúc Khôn thông qua sự biến đổi không gian đoán được Mỹ Đỗ Toa hẳn đã biến thành một con rắn lớn.

Nhưng để cho chắc chắn, Chúc Khôn vẫn không dùng mắt và linh hồn chi lực để quan sát.

Mà hắn đoán không sai, lúc này Mỹ Đỗ Toa đã biến thành một con cự xà màu tím dài đến mười mấy trượng, đang lơ lửng đứng thẳng.

Thân thể cự xà màu tím thon dài mà uy lực, ẩn hiện một vẻ đẹp tao nhã, đôi đồng tử màu tím nhạt kia lại toát ra vẻ tĩnh lặng và đạm nhiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, cự xà màu tím bố trí từng lớp kết giới năng lượng, sau đó không chút do dự chui vào trong ngọn lửa hừng hực của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. "A…" Ngay khoảnh khắc cự xà màu tím chui vào Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, tiếng hét thê lương của Mỹ Đỗ Toa lập tức vang lên khiến người ta có chút tê dại da đầu.

"Đúng là liều mạng thật!" Chúc Khôn nghe tiếng hét thảm thiết của Mỹ Đỗ Toa, trong lòng cảm khái.

Lúc này hắn cũng đã hiểu Mỹ Đỗ Toa muốn làm gì.

Rõ ràng là muốn dựa vào Thanh Liên Địa Tâm Hỏa để tiến hóa.

Xác định Mỹ Đỗ Toa đã biến thành cự xà, Chúc Khôn mới đưa ánh mắt đã thu hồi nhìn qua, chỉ thấy trong ngọn lửa hừng hực, con cự xà màu tím đang điên cuồng lăn lộn thân thể khổng lồ.

Trong tầm mắt của Chúc Khôn, có thể thấy rõ ràng, vảy rắn trên thân cự xà, không lâu sau khi vừa tiến vào dị hỏa, đã bắt đầu nhanh chóng vặn vẹo, cuối cùng bị dị hỏa thiêu đến cháy đen, yếu ớt rơi xuống từ thân thể cự xà.

Sau khi vảy rắn rơi xuống, máu tươi đỏ thẫm rỉ ra, nhưng những giọt máu tươi này vừa xuất hiện trong nháy mắt đã bị nhiệt độ kinh khủng của dị hỏa thiêu đốt thành hư vô, khiến cho trên thân thể cự xà kia xuất hiện từng vết sẹo màu máu cực kỳ chói mắt.

Vì máu thịt nhanh chóng bị thiêu rụi, thân thể khổng lồ của cự xà cũng đang thu nhỏ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Không bị thiêu chết chứ?" Chúc Khôn có chút lo lắng.

Đồng thời cũng có chút chấn động và bội phục.

Hắn là Thái Hư Cổ Long, vừa sinh ra đã đứng trên đỉnh kim tự tháp ma thú của Đấu Khí Đại Lục.

Giống như Thất Thải Thôn Thiên Mãng sau khi Mỹ Đỗ Toa tiến hóa, cấp bậc huyết mạch cũng không bằng hắn.

Phải là Cửu Thải Thôn Thiên Mãng mới có thể sánh ngang với hắn.

Tầng lớp dưới muốn leo lên trên, muốn thay đổi vận mệnh, thật

sự quá khó.

Chỉ có thể liều mạng.

Không biết đã qua bao lâu, thân thể khổng lồ của cự xà gần như đã ngừng lăn lộn, thân thể vốn phủ đầy vảy tím xinh đẹp, bây giờ cũng là một mảng cháy đen.

Thân thể dài mười mấy trượng, bị thiêu rụi chỉ còn hai ba trượng, khó có thể tưởng tượng, trong thân thể này, đã bị dị hỏa thiêu hủy bao nhiêu xương cốt và máu tươi. "May quá, vẫn còn khí tức, chắc là thành công rồi!" Linh hồn lực của Chúc Khôn cường đại, có thể cảm ứng được trong cái xác cháy khét kia có một luồng sinh mệnh mới đang nhảy nhót.

Ầm!

Đúng lúc này, trên trời mây đen hội tụ, tiếng sấm vang vọng khắp bầu trời, những tia chớp bạc loạn xạ trong đó, như những con rắn bạc dài ngoằng.

Ầm ầm ầm!

Sau một trận sấm sét kinh hoàng, cái xác cự xà hoàn toàn biến thành than cháy.

Nhưng bên trong lại đang thai nghén khí tức và sinh mệnh mới.

Bành!

Khoảnh khắc tiếp theo, cái xác cự xà nổ tung, hóa thành tro bụi, một luồng khí tức mênh mông và kinh khủng đột nhiên bùng phát ra.

Nhưng luồng khí tức này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Cùng với sự biến mất của khí tức, một bóng ảnh bảy màu phóng ra.

Chúc Khôn mặt lộ vẻ hưng phấn, đưa tay ra không trung vồ lấy,

một con rắn nhỏ chỉ dài khoảng hai phân được hắn nâng trên lòng bàn tay.

Toàn thân nó phủ đầy vảy nhỏ bảy màu, đồng tử rắn màu tím nhạt, ẩn hiện một cảm giác yêu dị.

Một mùi hương thanh tân khác lạ lượn lờ quanh thân thể.

Mặc dù bây giờ chỉ là thân rắn, nhưng lại toát ra một vẻ tao nhã và tôn quý.

Hơn nữa còn xinh đẹp đến mức quá đáng.

Sinh vật xinh đẹp thế này, e rằng rất nhiều phụ nữ sẽ quên đi nỗi sợ hãi và chán ghét của họ đối với rắn. "Thân bảy màu, mắt tím nhạt, thân tỏa hương, lực thông thiên.

Cái gọi là tiến hóa của Medusa Nữ vương, xem ra chính là tiến hóa linh hồn, thoát ly khỏi thân xác cũ, dùng linh hồn chi lực, ngưng tụ thành thân thể mới thực sự." "Thất Thải Thôn Thiên Mãng!" Giọng nói nhàn nhạt vang lên, không phải từ miệng Chúc Khôn, mà là của Đà Xá Cổ Đế.

Trong khoảng thời gian Chúc Khôn chờ đợi Mỹ Đỗ Toa tiến hóa, Đà Xá Cổ Đế và Đế Phẩm Sồ Đan đã sớm giải quyết xong hoàng thất Gia Mã Đế Quốc và Vân Lam Tông.

Lúc này, người bảo hộ hoàng thất Gia Hình Thiên và cựu tông chủ Vân Lam Tông Vân Sơn, đang kính sợ và chấn động đi theo sau Đà Xá Cổ Đế và Đế Phẩm Sồ Đan. "Cổ Đế nói rất đúng, chỉ là Mỹ Đỗ Toa tuy đã tiến hóa thành công, nhưng linh hồn dường như có chút vấn đề!" Chúc Khôn có chút cảnh giác với Đế Phẩm Sồ Đan, sợ Đế Phẩm Sồ Đan tranh người với mình, sau đó nói: "Ta phải nhanh chóng báo cáo tình hình cho Thiên Đế!" "Xì, xem cái bộ dạng ngốc nghếch của ngươi kìa, chẳng phải chỉ là một con nhỏ..." Đế Phẩm Sồ Đan muốn

tỏ vẻ khinh thường, nhưng nghĩ đến nếu Mỹ Đỗ Toa mà bám được vào Thiên Đế, hắn nói vậy dường như không hay, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Chương 86

Chúc Khôn không thèm để ý đến Đế Phẩm Sồ Đan, thân ảnh xuất hiện trên bầu trời vương thành, uy áp Đấu Thánh quét ra.

Tất cả Xà Nhân trong vương thành toàn thân run rẩy, run lẩy bẩy. "Các cường giả Xà Nhân tộc nghe đây, ta là Chúc Khôn dưới trướng Thiên Đế bệ hạ, nữ vương của các ngươi tiến hóa xảy ra vấn đề, hiện tại bị ta mang đi tìm Thiên Đế giải quyết!" "Các ngươi không cần lo lắng, từ bây giờ, các ngươi chính là tử dân Đại Tần!" "Hy vọng các ngươi tuân theo sự sắp xếp, an tâm chờ đợi nữ vương của các ngươi trở về!" Giọng nói hùng vĩ của Chúc Khôn ẩn chứa uy áp linh hồn bàng bạc, khiến vô số Xà Nhân run rẩy sợ hãi.

Chưa nói đến tu vi khủng bố Cửu Tinh Đấu Thánh hậu kỳ của Chúc Khôn, chỉ riêng uy áp của Thái Hư Cổ Long, loại ma thú đỉnh cấp này cũng không phải là thứ Xà Nhân tộc có thể chống cự. "Trời ơi, đây là cường giả gì vậy?" "Chẳng lẽ là cường giả Đấu Tông?" "Uy áp ma thú thật khủng khiếp, đối phương tuyệt đối là ma thú đỉnh cấp!" Nguyệt Mị và các cường giả Đấu Vương của Xà Nhân tộc trong lòng kinh hãi, một câu cũng không nói nên lời, càng không dám phản đối.

Dù sao thì nữ vương của bọn họ đang như một con rắn nhỏ bị đối phương nâng trong lòng bàn tay.

Hơn nữa với thực lực của đối phương, bọn họ không có chút sức phản kháng nào, chỉ có thể nghe theo và chờ đợi. "Đấu Thánh đã kinh khủng như vậy, không biết Thiên Đế là tồn tại thế nào?" Gia Hình Thiên và Vân Sơn trong lòng cười khổ.

Bọn họ đã biết Đà Xá Cổ Đế chính là cường giả Đấu Đế trong

truyền thuyết.

Mà người có thể thu phục được Đà Xá Cổ Đế là Thiên Đế, tất nhiên phải ở trên cả Đấu Đế.

Đó là tồn tại mà bọn họ không thể tưởng tượng được.

Sau khi trấn áp Xà Nhân tộc, Chúc Khôn không ở lại lâu, mang theo Mỹ Đỗ Toa đã tiến hóa thành Thất Thải Thôn Thiên Mãng đến Thiên Đình, dâng lên cho Doanh Huyền. "Ừm!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, cho Chúc Khôn lui đi.

Con rắn nhỏ bảy màu thì lơ lửng trước mặt Doanh Huyền.

Trong đôi đồng tử màu tím nhạt của nó, không có chút sát khí nào, ngược lại trông vô cùng thuần khiết và sạch sẽ.

Con rắn nhỏ bảy màu khẽ vẫy cái đuôi nhỏ, đôi mắt to màu tím nhạt nhìn chằm chằm vào Doanh Huyền trước mặt, khẽ thăm dò tiến tới một chút. "Nha…" Lúc này, Cổn Cổn đang nằm trong lòng Doanh Huyền dường như cảm ứng được gì đó, ngồi dậy thân hình tròn vo, đôi mắt to đen láy nhìn con rắn nhỏ, móng vuốt nhỏ lông xù đưa về phía con rắn nhỏ bảy màu. "Xì!" Con rắn nhỏ bảy màu vội vàng rụt đầu lại, khẽ cuộn tròn thân mình, đôi mắt tím nhạt mang theo một tia sợ hãi, sau đó lại mang theo chút đáng thương nhìn Doanh Huyền. "Tiểu gia hỏa, ngươi đừng có coi nó như que cay mà ăn đấy!" Doanh Huyền xoa xoa đầu Cổn Cổn, dặn dò.

Cổn Cổn là dị chủng Hồng Hoang do hệ thống tạo ra.

Đừng nói là Thất Thải Thôn Thiên Mãng hiện tại, dù là Cửu Thải Thôn Thiên Mãng cũng không đủ nhìn.

Thậm chí có thể coi con lão long Chúc Khôn kia như que cay mà ăn.

Đừng nhìn tên này thân hình không lớn, trông vô hại, nhưng cấp

bậc huyết mạch đặt trong chư thiên vạn giới đều là đỉnh cấp nhất.

Hơn nữa mỗi ngày đều nuốt tiên thiên ngũ hành linh khí do Ngũ Hành Thánh Thụ tỏa ra, lại có Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ gia trì, dù chỉ nằm không, thực lực tăng trưởng cũng vô cùng khủng bố. "Ngao ô ~" Cổn Cổn lười biếng ngáp một cái, loạng choạng ngã vào ngực Doanh Huyền, nhắm mắt lại, lại ngủ khò khò.

Doanh Huyền nhìn con rắn nhỏ bảy màu rụt rè, đầu ngón tay hiện ra một luồng tiên thiên ly hỏa chi khí.

Vút.

Nhìn thấy tiên thiên ly hỏa chi khí, con rắn nhỏ bảy màu vèo một cái đã đến đầu ngón tay Doanh Huyền, mở miệng nhỏ tham lam nuốt lấy.

Đôi mắt rắn màu tím nhạt nhìn Doanh Huyền bớt đi một phần cảnh giác, thêm một phần thân mật.

Doanh Huyền cẩn thận đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nhỏ bé kia.

Cảm nhận được hành động của Doanh Huyền, con rắn nhỏ bảy màu chỉ khẽ vặn vẹo thân mình, liền từ bỏ việc né tránh, sau đó quay đầu nhỏ, lười biếng cọ cọ vào lòng bàn tay Doanh Huyền.

Doanh Huyền lại lấy ra một luồng tiên thiên ly hỏa chi khí, trong mắt rắn nhỏ bảy màu ánh sáng rực rỡ, nhìn Doanh Huyền, mở miệng, lè lưỡi rắn với Doanh Huyền, như thể đang đòi hỏi.

Doanh Huyền cho nó ăn luồng tiên thiên ly hỏa chi lực này.

Một lát sau, con rắn nhỏ bảy màu dường như đã ăn no, đuôi rắn quấn quanh cổ tay Doanh Huyền, sau đó chui vào ống tay áo của hắn, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Doanh Huyền nhìn Mỹ Đỗ Toa đã biến thành con rắn nhỏ bảy màu, mỉm cười, tiếp tục nằm trên ghế bập bênh, một tay xoa Cổn Cổn.

Ý thức của hắn nhìn về phía Đại Tần.

Chỉ thấy Lăng Thanh Trúc cưỡi thanh liên rời đi đã bay quanh hành tinh chủ thế giới Đại Tần hai vòng.

Nhìn lại mình đã quay về chỗ cũ, Lăng Thanh Trúc có chút hoài nghi nhân sinh. "Chẳng lẽ nơi này là một trận pháp nào đó?" Nghĩ đến đây, sắc mặt Lăng Thanh Trúc lạnh đi: "Cứ tưởng Thiên Đế là quân tử thực sự, không ngờ cũng là một kẻ tiểu nhân!" Nàng cho rằng Doanh Huyền đã bày trận pháp để nhốt nàng lại, không cho nàng rời đi.

Ông!

Đúng lúc này, không gian gợn sóng, chính là Đế Phẩm Sồ Đan phát hiện Lăng Thanh Trúc đang bay vòng quanh chủ thế giới Đại Tần đã đến bên cạnh nàng.

Lăng Thanh Trúc dù sao cũng là do hắn đưa đến bên cạnh Doanh Huyền, tự nhiên phải quan tâm một chút. "Là ngươi!" Lăng Thanh Trúc nhìn thấy Đế Phẩm Sồ Đan, lập tức nhớ đến bộ dạng nịnh hót vô sỉ của đối phương.

Nhưng nghĩ đến thực lực kinh khủng của Đế Phẩm Sồ Đan, nàng đè nén lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói: "Không biết tiền bối có chỉ giáo gì?

Nếu không muốn để ta rời đi, cứ nói thẳng, hà tất phải bày trận pháp trêu đùa tiểu nữ tử!" "Lăng cô nương hiểu lầm rồi!" Đế Phẩm Sồ Đan không tức giận, dù sao đây cũng là người có khả năng trở thành bà chủ tương lai của mình.

Hắn kiên nhẫn giải thích: "Nơi này không có trận pháp, chỉ vì thế

giới này vốn là một hành tinh, nó hình tròn!" "Nơi này không phải là Thiên Huyền Đại Lục nơi ngươi ở, mà là một thế giới khác!" "Một thế giới khác?" Lăng Thanh Trúc ngẩn ra, sau đó dưới sự giải thích của Đế Phẩm Sồ Đan, nàng đăng ký tài khoản trên Trí võng, sau đó tra cứu thông tin về thế giới Đại Tần.

Một lúc lâu sau, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng hiểu rõ mọi nghi vấn, sau khi chấn động kinh hãi, đôi mắt đẹp lạnh lùng đầy vẻ ảm đạm, thất thần một lúc. "Ta thật sự đã đến thế giới Đại Tần rồi sao?" "Thiên Đế lại có thể di chuyển toàn bộ mộ phủ đến một thế giới khác, thật kinh khủng!" "Phù Tổ trong truyền thuyết có thể làm được không?" "Ta còn có thể quay về không?" "Xem ra chỉ có thể đi tìm Thiên Đế!" Lăng Thanh Trúc biết dựa vào năng lực của mình, không thể trở về Thiên Huyền Đại Lục nơi thế giới Vũ Động tọa lạc.

Chỉ có thể cầu xin Doanh Huyền.

Nàng lập tức cưỡi thanh liên đi về phía Thiên Đình. … Thiên Đình.

Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ.

Doanh Huyền một tay xoa Cổn Cổn, ý thức lại đang tra xem phần thưởng của hai phó bản mới thông quan trong hệ thống phó bản mạnh nhất. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Mộ phủ Vũ Động." "Phần thưởng: Vô thượng thần thông Thái Thanh Thần Lôi." "Thái Thanh Thần Lôi, cũng là một thần thông không tồi." Doanh Huyền khẽ gật đầu, trong nguyên tác Lâm Động tinh thông lôi đạo, mà Cửu Thiên Thái Thanh Cung của Lăng Thanh Trúc còn có thể cảm ứng Thái Thượng gì đó.

Xuất hiện thần thông này, có lẽ có chút quan hệ với bọn họ. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Gia Mã Đế Quốc." "Phần thưởng: Nguyên Thủy Cổ Xà Bản Nguyên một phần." … "Nguyên Thủy Cổ Xà Bản Nguyên?" "Mẹ kiếp!

Đây là đo ni đóng giày cho Mỹ Đỗ Toa sao?" Ánh mắt Doanh Huyền không khỏi nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa đang quấn quanh cổ tay mình.

Nếu Mỹ Đỗ Toa dung hợp Nguyên Thủy Cổ Xà Bản Nguyên, sẽ lập tức trở thành căn nguyên đỉnh cấp nhất, thậm chí còn mạnh hơn cả Cổn Cổn và Hỏa Kỳ Lân đã nuốt Phản Tổ Đan.

Còn về phần Doanh Huyền, hắn không có hứng thú gì với Nguyên Thủy Cổ Xà Bản Nguyên.

Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của hắn luyện đến cực hạn, chính là thể chất vô thượng mạnh nhất, phù hợp nhất với hắn.

Huống hồ hắn cũng không có hứng thú biến thành rắn.

Nhiều nhất là làm Hứa đại quan nhân! "Hồng Hậu!" Xem xong phần thưởng, Doanh Huyền không vội cho Mỹ Đỗ Toa dung hợp Nguyên Thủy Cổ Xà Bản Nguyên, mà gọi Hồng Hậu đến. "Chủ nhân!" Thân ảnh Hồng Hậu hiện ra, cung kính đứng trước mặt Doanh Huyền. "Đây là thông tin của Gia Mã Đế Quốc, bên trong có không ít người, lát nữa trẫm sẽ dung nhập nó vào thế giới Đại Tần, ngươi thông báo cho Doanh Chính, hỗ trợ hắn xử lý chuyện của Gia Mã Đế Quốc!" Doanh Huyền phân phó. "Vâng, chủ nhân!" Hồng Hậu tiếp nhận thông tin của Doanh Huyền, lập tức đi thông báo cho Doanh Chính. "Đúng rồi, còn có Vân Vận!" Nghĩ đến đây, Doanh Huyền gửi một tin nhắn cho Vân Vận đang tu luyện trong Thời Không Tháp. … Thời Không Tháp, tầng thứ chín.

Vân Vận ngồi xếp bằng, một bộ váy trắng bao bọc lấy thân thể đầy đặn, ba ngàn sợi tóc đen như mực tựa thác nước buông xõa xuống, rải rác trên mặt đất.

Quanh thân nàng đạo vận lượn lờ, như tiên tử thiên cung, nữ thần thần giới, ung dung hoa quý, điềm tĩnh điển nhã.

Ông.

Đúng lúc này, Vân Vận đột nhiên mở mắt, đôi mắt lưu chuyển, mang theo một tia vui mừng khôn xiết. "Vân Lam Tông, không, toàn bộ Gia Mã Đế Quốc đều đã đến thế giới Đại Tần rồi sao?" Vân Vận trong lòng chấn động xen lẫn vui mừng, nếu đã toàn bộ Gia Mã Đế Quốc đều đã qua đây, thì có khác gì việc chính mình trở về Đấu Khí Đại Lục?

Không chút do dự, Vân Vận lập tức đứng dậy, thân ảnh lóe lên, liền biến mất trong Thời Không Tháp.

Tầng thứ chín Thời Không Tháp, bên ngoài một năm, bên trong một tỷ năm, tốc độ thời gian gấp một tỷ lần.

Nàng bây giờ đã chuyển tu hoàn thành, đồng thời đã dung nhập công pháp Đấu khí tu luyện ban đầu vào Hỗn Nguyên Kinh, bây giờ đã là cảnh giới Võ đạo Kim Đan.

Hơn nữa dưới sự gia trì của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ và Thời Không Tháp, đã tu thành ba mươi sáu loại vô thượng thần thông trong ba ngàn đại đạo.

Thực lực tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

Cảnh giới Võ đạo Kim Đan này có bước nhảy rất lớn, thực lực chênh lệch trời vực.

Nàng không biết Đấu Thánh của Đấu Khí Đại Lục mạnh đến đâu, nhưng nàng cảm thấy chắc không phải là đối thủ của mình.

Còn về Đấu Đế trong truyền thuyết thì nàng không rõ.

Khi Vân Vận rời khỏi Thời Không Tháp, Tiêu Viêm cũng nhận được tin tức.

Là Doanh Huyền thuận tay gửi cho hắn. "Phụ thân và mọi người

cũng đến thế giới Đại Tần rồi sao?" "Thật tốt quá!" Tiêu Viêm tu luyện ở tầng thứ ba Thời Không Tháp, tốc độ thời gian ở đây là một ngàn lần, không nghịch thiên như tầng thứ chín.

Dù sao không phải ai cũng có tư cách để Doanh Huyền mở cửa sau.

Nhưng dù là tầng thứ ba, cũng khiến tu vi Tiêu Viêm tăng mạnh.

Không chỉ luyện thành Hỗn Nguyên Kinh, còn dung hợp Phần Quyết cùng các công pháp thuộc tính hỏa khác, tu vi đạt đến tam giai Thiên Nhân đỉnh phong.

Cảm nhận được nguyên khí chi hải mênh mông như vực sâu trong đan điền, Tiêu Viêm vừa kinh hỉ vừa không khỏi lẩm bẩm: "Cái này hình như không dính dáng gì đến Thiên Nhân cả?" "Thiên Nhân nào mà mạnh như vậy?" "Mặc kệ, vẫn là đi gặp phụ thân trước đã!" Tiêu Viêm không nghĩ nhiều nữa, vội vàng rời khỏi Thời Không Tháp.

Nhưng lời lẩm bẩm của Tiêu Viêm lại khiến Doanh Huyền chú ý. "Thiên Nhân, Lục Địa Thần Tiên, đây là hệ thống tu luyện trước đây của thế giới Đại Tần, là hệ thống võ hiệp!" "Cùng với việc Hỗn Nguyên Kinh được phổ cập, thế giới Đại Tần dung hợp thế giới trở nên mạnh hơn, thế giới Đại Tần đã biến thành thế giới huyền huyễn!" "Mặc dù nhất giai, nhị giai… đơn giản tiện lợi, nhưng tên cảnh giới là sự khái quát về cảnh giới đó, có thể giúp người ta hiểu rõ hơn về cảnh giới này!" "Nếu thế giới Đại Tần đều tu luyện Hỗn Nguyên Kinh của trẫm, vậy thì cảnh giới tu luyện nên được đặt tên theo hệ thống Hỗn Nguyên Kinh hiện tại!" "Như vậy cũng tiện cho người khác hiểu được ý nghĩa của mỗi cảnh giới!" Doanh Huyền trong mắt mang theo suy tư.

Hỗn Nguyên Kinh.

Cảnh giới đầu tiên tu luyện nhục thân, là nhất giai Nhục Thân

Cảnh.

Nhục thân thập trọng, một trọng một thiên địa, nhục thân thập trọng, lực mười vạn cân.

Đương nhiên, đây là người bình thường, người có thiên phú xuất chúng còn có thể tăng lên, lực trăm vạn cân cũng không thành vấn đề.

Cảnh giới thứ hai tu luyện chân khí chân nguyên, là nhị giai Nguyên Khí Cảnh.

Đến cảnh giới này, đã có thể điều khiển nguyên khí bay lượn độn địa, ngưng tụ kiếm khí, chưởng ấn các loại, cắt sông chặn dòng chỉ là chuyện thường.

Cảnh giới thứ ba tu luyện đan điền, là tam giai Thần Hải Cảnh.

Đan điền như biển, nguyên khí mênh mông, dùng mãi không hết, sức mạnh càng không cần phải nói.

Cảnh giới thứ tư tu luyện linh hồn, là tứ giai Hồn Hư Cảnh.

Linh hồn cường đại, thâm nhập thái hư, có thể triển khai công kích linh hồn, đồng thời sự cường đại của linh hồn, không chỉ tuổi thọ tăng vọt, mà sự khống chế đối với nhục thân và nguyên khí cũng cao hơn.

Cùng một phần sức mạnh, có thể phát huy ra uy lực gấp trăm, gấp ngàn lần.

Cảnh giới thứ năm linh nhục hợp nhất, nguyên khí hóa đan, là Kim Đan Cảnh, cũng gọi là Võ đạo Kim Đan.

Cảnh giới này mới thực sự bước vào cánh cửa cường giả, kim đan thành, pháp lực sinh, càng có thể ngưng luyện thần thông nhập kim đan, thần thông càng nhiều, phẩm chất càng cao, kim đan càng mạnh, pháp lực càng thuần.

Miễn cưỡng có thể nói một câu thần thông quảng đại, pháp lực vô biên.

Nhục thân, nguyên khí, thần hải, hồn hư đều phân thập trọng.

Mà Kim Đan Cảnh có cửu chuyển.

Mỗi một chuyển ít nhất ngưng luyện một môn thần thông.

Kim đan cửu chuyển, thì cần chín môn thần thông.

Đạt tới kim đan cửu chuyển, liền có tư cách đột phá cảnh giới cao hơn — Thần Thông Cảnh.

Chương 87

Nhưng chỉ là tư cách thấp nhất mà thôi.

Nếu chỉ tu luyện chín môn thần thông bình thường, dù có tấn thăng Thần Thông Cảnh, cũng là Thần Thông Cảnh yếu nhất.

Người có thiên phú ngộ tính cao, có thể tu luyện thần thông cường đại, cùng với nhiều thần thông hơn, có thể ở Kim Đan Cảnh luyện đến thập chuyển, bách chuyển, thiên chuyển.

Doanh Huyền hiện tại đã là Kim Đan nhị thiên chuyển.

Kim đan lột xác hai ngàn lần, ẩn chứa hai ngàn môn vô thượng thần thông trong ba ngàn đại đạo, pháp lực tinh thuần đến cực điểm, chiến lực vô biên, khó có thể đo lường.

Lục giai Thần Thông Cảnh tương tự như Kim Đan Cảnh.

Kim Đan Cảnh là luyện thần thông dung nhập kim đan.

Thần Thông Cảnh thì tiến thêm một bước, sâu hơn nữa dung nhập thần thông vào trong nhục thân, ngưng luyện thành huyết mạch của bản thân.

Cũng có cửu chuyển.

Một huyết mạch chính là một chuyển.

Mà luyện thành chín huyết mạch, cũng chỉ là tư cách thấp nhất để tấn thăng lên trên Thần Thông Cảnh.

Người có thiên phú ngộ tính, có thể luyện mười huyết mạch, trăm huyết mạch, ngàn huyết mạch.

Cảnh giới này cũng giống như Kim Đan Cảnh, chênh lệch thực lực vô cùng khủng bố.

Dù là cường giả cùng luyện thành một huyết mạch thần thông nhất chuyển, thực lực cũng chênh lệch trời vực.

Ví dụ như cường giả dùng vô thượng thần thông luyện thành huyết mạch thần thông nhất chuyển có thể dễ dàng miểu sát cường giả dùng thần thông bình thường luyện thành huyết mạch thần thông nhất chuyển.

Còn trên lục giai Thần Thông Cảnh, chính là Pháp Tướng Cảnh.

Dung hợp tất cả huyết mạch của bản thân làm một, hóa thành pháp tướng của mình, thực lực thông thiên triệt địa, như thần linh thái cổ, thần uy khó lường. … Sau khi hệ thống lại toàn bộ Hỗn Nguyên Kinh, Doanh Huyền lập tức truyền cho Hồng Hậu, bảo Hồng Hậu công bố toàn mạng, treo lên trang chủ.

Đồng thời gửi tin nhắn hàng loạt cho tất cả mọi người. … "Oa!" "Thiên Đế đã ra thông báo mới!" "Mau xem!" "Là hệ thống tu luyện mà Thiên Đế chỉnh lý, Nhục Thân, Nguyên Khí, Thần Hải, Hồn Hư, Kim Đan, Thần Thông, Pháp Tướng!" "Ồ, hệ thống mới mà Thiên Đế công bố nghe rất phù hợp, có cảm giác thông suốt hẳn ra!" "Đúng vậy, bây giờ chúng ta đã tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, lại còn gọi là Tông Sư, Đại Tông Sư, Thiên Nhân, Lục Địa Thần Tiên, cảm thấy thật ngượng ngùng!" "Đúng thế, trước đây ta chỉ nói mình là giai mấy thôi!" "Hậu Thiên Cảnh có sức mạnh mười vạn cân đã thấy bao giờ chưa? (mặt cười)" "Hậu Thiên Cảnh năm mươi vạn cân đây! (đầu chó bảo mệnh)" "Toàn thể đứng dậy, bái kiến đại lão!" "Bây giờ tốt rồi, hệ thống mới của chúng ta cuối cùng cũng có tên chính thức!" "Hậu Thiên, Tiên Thiên, Tông Sư, Đại Tông Sư, Thiên Nhân, Lục Địa Thần Tiên, những danh xưng của thế giới võ hiệp này, dùng để hình dung chúng ta bây giờ tu luyện Hỗn Nguyên Kinh quả thực quá mất giá!" "Không phải có thể giả heo ăn thịt hổ sao? (mặt cười)" "Ta Hậu Thiên thập trọng, một quyền đánh ra năm mươi vạn cân, đánh chết một Đấu

Vương! (mặt cười)" "Đấu Vương: Cảm thấy bị xúc phạm!" … Thiên hạ xôn xao.

Đối với hệ thống cảnh giới mới, mọi người đều vui mừng cổ vũ.

Cư dân mạng càng thể hiện thần thông, bày ra đủ trò.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên phủ xuống một bóng râm khổng lồ.

Mọi người ngẩng đầu lên, liền thấy một vùng đại lục khổng lồ hiện ra giữa không trung, xung quanh sấm chớp rền vang, hào quang vạn đạo, dị tượng liên tiếp. "Là bí cảnh mới!" "Thiên Đế lại mở bí cảnh mới rồi!" "Thiên Đế uy vũ!" "Không biết là bí cảnh gì nhỉ?" "Trên mạng đã có thông báo rồi, là bí cảnh liên quan đến Ma Thú Sơn Mạch trong Đấu Phá trước đây — Gia Mã Đế Quốc!" "Gia Mã Đế Quốc là đế quốc của loài người, bên trong toàn là người tu luyện hệ thống Đấu khí, có thể đánh Đấu Vương rồi!" "Đấu Vương: Tại sao người bị thương luôn là tôi?" … Gia Mã Đế Quốc.

Người bảo hộ hoàng thất Gia Hình Thiên, sau lưng đấu khí hóa thành cánh, đứng trên không trung hoàng thành, ánh mắt nhìn ra xa dị tượng kinh khủng bên ngoài, trong mắt mang theo sự chấn động. "Đây chính là thế giới Đại Tần sao?" "Thiên Đế thật sự đã di chuyển cả Gia Mã Đế Quốc đến thế giới Đại Tần, quả thật là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên!" "Gia nhập thế giới Đại Tần, đối với chúng ta mà nói, có lẽ là một cơ duyên hiếm có!" Đứng bên cạnh Gia Hình Thiên, Vân Sơn vừa chấn động vừa mong đợi nói. "Nghe nói cao đồ của Vân Sơn huynh là Vân tông chủ đã được Thiên Đế ưu ái, ở trong Thiên Đình, thật đáng mừng!" Gia Hình Thiên chúc mừng, trong mắt mang theo vẻ ngưỡng mộ.

Có mối quan hệ của Vân Vận, Vân Lam Tông chắc chắn sẽ bay

cao. "Đâu có đâu có!" Vân Sơn miệng khiêm tốn, nhưng vẻ hưng phấn vui mừng trên mặt không thể che giấu. … Trên quảng trường Vân Lam Tông.

Một thiếu nữ có vẻ ngoài lạnh lùng, xinh đẹp kiều diễm đứng lặng lẽ, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia kích động và mong đợi. "Nghe nói sư tôn đã sớm đến thế giới Đại Tần, cuối cùng cũng có thể gặp được sư tôn rồi!" Nàng mặc một bộ trường bào màu trắng trăng rộng tay bó sát người kéo dài xuống đất, thân hình kiều diễm lồi lõm có trật tự, trên vòng eo thon gọn, buộc một dải lụa màu bạc nhạt, vừa vặn làm nổi bật vòng eo mảnh mai.

Nàng chính là đệ tử của Vân Vận, Nạp Lan Yên Nhiên. "Nghe nói sư tôn có quan hệ không tầm thường với Thiên Đế, không biết Thiên Đế trông như thế nào?" Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng mang theo tò mò, với thực lực của nàng không thể nhìn thấy cảnh tượng quá xa, chỉ có thể thấy dị tượng trên bầu trời và những vì sao lướt qua.

Cùng lúc đó, tại Ô Thản Thành, hậu sơn của Tiêu gia.

Một thiếu nữ đứng lặng lẽ, đôi mắt đẹp mang theo nỗi buồn nhàn nhạt.

Nàng mặc váy tím, khí chất thanh lãnh đạm nhiên, như một đóa sen xanh giữa cõi trần.

Vòng eo mảnh mai như lá liễu, vừa vặn một vòng tay ôm, ba ngàn sợi tóc tùy ý buộc bằng một dải lụa tím nhạt, mềm mại rủ xuống theo đường cong động lòng người đến eo, trên cổ tay treo hai chiếc chuông nhỏ màu xanh lá, tựa như người trong tranh. "Trước đây Ma Thú Sơn Mạch đột nhiên biến mất, không tìm thấy tung tích, cách đây không lâu lại đột nhiên có khí tức cường giả Đấu Thánh bùng phát…" "Khí tức của vị Đấu Thánh đó lại không hề thua kém cha…" "Bây giờ lại xuất hiện dị tượng kinh khủng như vậy, và hoàn toàn mất liên lạc với cha."

Cổ Huân Nhi nghĩ đến đây, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Là con gái của tộc trưởng Cổ Tộc Cổ Nguyên, nàng có thể liên lạc với cha mình Cổ Nguyên bất cứ lúc nào, một khi gặp nguy hiểm, Cổ Nguyên có thể vượt không gian đến.

Nhưng từ sau khi luồng khí tức Đấu Thánh kinh khủng không thua gì cha nàng bùng phát, nàng đã mất liên lạc với Cổ Nguyên.

Thậm chí là mọi liên lạc với Cổ Tộc. "Chẳng lẽ là Hồn Tộc giở trò?" Cổ Huân Nhi không khỏi nghĩ đến kẻ thù truyền kiếp của Cổ Tộc, và cũng chỉ có Hồn Tộc mới có thực lực này.

Tộc trưởng Hồn Tộc Hồn Thiên Đế là cường giả Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong, còn mạnh hơn cha nàng Cổ Nguyên một bậc. "Tiểu thư, bây giờ làm sao đây?

Hay là chúng ta về tộc?" Là hộ vệ thân cận, cường giả Đấu Hoàng Lăng Ảnh đứng sau lưng Cổ Huân Nhi, cung kính hỏi. "Lăng lão, bây giờ chúng ta muốn đi e rằng cũng không đi được!" Giọng nói trong trẻo của Cổ Huân Nhi như châu ngọc rơi xuống đĩa, thanh thúy không linh.

Nàng bây giờ ngay cả tin tức cũng không truyền ra được.

Rõ ràng có cường giả tuyệt thế dùng đại thần thông phong ấn không gian, bọn họ căn bản không có khả năng rời đi.

Tuy nhiên, điều bọn họ không biết là, hoàn toàn không phải có đại thần thông giả phong tỏa không gian, mà là Gia Mã Đế Quốc đã bị di chuyển đến thế giới Đại Tần.

Mọi liên lạc của bọn họ tự nhiên bị cắt đứt. "Vậy phải làm sao?" Lăng Ảnh nghe vậy, như gặp phải đại địch.

Hắn chết không sao, nhưng tiểu thư không thể có chuyện gì. "Tĩnh quan kỳ biến!" Ánh mắt Cổ Huân Nhi xa xăm, bây giờ ngoài việc chờ

đợi, cũng không có cách nào khác.

Chỉ hy vọng cha nàng có thể cảm ứng được động tĩnh ở đây, đến cứu bọn họ.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển, như địa long lật mình. "Tiểu thư, cẩn thận!" Lăng Ảnh kinh hãi, như gặp đại địch, đấu khí cấp Đấu Hoàng cuộn trào, che chắn trước mặt Cổ Huân Nhi.

Nhưng chấn động đến nhanh, đi cũng nhanh hơn.

Phảng phất như ảo giác, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng thực ra Gia Mã Đế Quốc đã dung nhập vào thế giới Đại Tần.

Không chỉ Gia Mã Đế Quốc, bao gồm cả Đà Xá Cổ Đế Mộ và Mộ phủ Vũ Động trước đây cũng cùng nhau dung nhập vào thế giới Đại Tần, ngay bên cạnh Gia Mã Đế Quốc.

Trong Đà Xá Cổ Đế Mộ không có người, nhưng trong Mộ phủ Vũ Động thì có không ít.

Các cường giả trong đó đã cảm nhận được sự thay đổi.

Bọn họ từng người một bay lên không trung, quan sát xung quanh.

Dẫn đầu là ba cường giả trẻ tuổi.

Trong đó có một người mặc áo xanh, chắp tay sau lưng, đứng trên một con cự ưng toàn thân màu đỏ rực, vô cùng thần tuấn.

Gió nhẹ thổi qua, tóc dài phiêu động, trông vô cùng phóng khoáng.

Hắn chính là đại cừu nhân của Lâm Động — Lâm Lang Thiên. "Chuyện gì vậy?

Đây không phải là Thiên Viêm Sơn Mạch!" Người nói là một thân

ảnh mặc kim bào.

Hắn chân đạp một cây trường thương vàng khổng lồ dài mười mấy trượng, tóc dài bay tán loạn, giữa mày mang theo một luồng khí cuồng ngạo, phảng phất như một cây tuyệt thế cuồng thương sừng sững giữa trời đất!

Chính là vương gia Đại Viêm vương triều Vương Viêm. "Chẳng lẽ cổ mộ đã di chuyển chúng ta đến vương triều khác?" Đứng trên lưng một con phong loan, Tần Thế nhíu mày nói.

Hắn mặc một bộ lam sam, dung mạo tuấn mỹ đến mức yêu dị, tay cầm một cây quạt lông màu xanh thẫm, từ từ phe phẩy, toát ra một vẻ tao nhã như quý tộc. "Sao không thấy Thanh Trúc cô nương?" Lâm Lang Thiên quét mắt nhìn xung quanh, không phát hiện bóng dáng Lăng Thanh Trúc, có chút nghi hoặc. "Đúng vậy, Thanh Trúc cô nương đi đâu rồi?" Tần Thế cũng phản ứng lại, hắn biết một chút về thân thế của Lăng Thanh Trúc, biết đối phương là người đến từ đại tông phái, nói không chừng biết tình hình hiện tại là gì.

Nhưng Lăng Thanh Trúc lại biến mất. "Chẳng lẽ nàng biết lối ra thực sự, đã đi rồi?" Tần Thế trong lòng suy đoán.

Đúng lúc này, giọng nói hưng phấn của Vương Viêm vang lên: "A, ta thấy Thanh Trúc cô nương rồi!" Tiếng nói vừa dứt, một cơn cuồng phong nổi lên, Vương Viêm đạp lên kim thương dưới chân lao vút lên trời, bay về phía Lăng Thanh Trúc trên bầu trời.

Lăng Thanh Trúc vốn đang chuẩn bị đi tìm Doanh Huyền, cầu xin Doanh Huyền đưa nàng về nhà.

Nhưng chưa đến Thiên Đình, đã thấy một tòa đại lục hiện ra giữa không trung. "Đây chính là thủ đoạn của Thiên Đế sao?" "Theo thông tin trên mạng, người trên đại lục này tu luyện sức mạnh gọi là Đấu khí, mạnh nhất là cảnh giới Đấu Đế!" "Không biết Đấu Đế và Phù Tổ

ai lợi hại hơn?" Ý niệm của Lăng Thanh Trúc lướt qua, tính cách lạnh lùng của nàng không quá để tâm, tiếp tục đi về phía Thiên Đình. "Thanh Trúc cô nương, đợi ta với!" Vương Viêm nhìn bóng lưng Lăng Thanh Trúc xa dần, vội vàng hét lớn.

Đáng tiếc Lăng Thanh Trúc không nghe thấy.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Bành.

Vương Viêm phảng phất như đâm đầu vào tường, đâm đến choáng váng mặt mày, rơi từ trên không trung xuống.

Vù vù!

Lâm Lang Thiên và Tần Thế đuổi theo từ phía sau, đưa tay tóm lấy Vương Viêm, dừng lại giữa không trung, ánh mắt ngưng trọng nhìn về hư không phía trước. "Nơi này chắc có kết giới do cường giả để lại!" Lâm Lang Thiên trịnh trọng nói. "Kết giới này lại là vô hình, nếu không phải Vương Viêm đâm vào một cái, chúng ta căn bản không phát hiện được!" Nụ cười trên mặt Tần Thế thu lại, giọng nói ngưng trọng.

Kết giới này tự nhiên là do Doanh Huyền để lại.

Mỗi một phó bản thế giới vừa dung nhập vào Đại Tần thế giới đều có kết giới, mục đích là để ngăn chặn sinh linh trong đó chạy lung tung.

Đợi mọi người đăng ký, Doanh Chính sắp xếp người nắm quyền kiểm soát xong, kết giới mới được dỡ bỏ.

Hơn nữa kết giới này chỉ nhắm vào sinh linh trong phó bản, đối với người của thế giới Đại Tần không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Gầm!

Đúng lúc Lâm Lang Thiên và mấy người đang suy nghĩ phải làm sao, một tiếng rồng ngâm kinh hoàng vang vọng khắp trời đất, tất cả mọi người trong Gia Mã Đế Quốc và Mộ phủ Vũ Động không tự chủ được ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy kim quang vô tận tỏa sáng trên bầu trời, một con kim long vạn trượng mang theo vô tận hào quang lao xuống vị trí của Gia Mã Đế Quốc.

Mọi người trong Gia Mã Đế Quốc kinh hãi.

Nhưng kim long vạn trượng không hạ xuống, mà ở giữa không trung hóa thành một thân ảnh bá khí mặc hắc long bào.

Cùng với sự xuất hiện của thân ảnh này, sự uy nghiêm như thực chất tràn ngập từng tấc không gian giữa trời đất, tựa như một ngọn núi lớn đè lên lưng tất cả mọi người.

Cường đại.

Chương 88

Uy nghiêm.

Khiến người ta nghẹt thở.

Đó chính là Đại Tần Thủy Hoàng Đế Doanh Chính. … "Chậc!

Thật mạnh!" "Thật là khí tức và uy áp khủng khiếp, vượt xa Đấu Hoàng, cho dù là cường giả Đấu Tông cũng không thể nào mạnh mẽ như vậy, chắc chắn là cường giả trên cả Đấu Tông!" Trong sa mạc Tháp Qua Nhĩ, trước một cửa hàng bản đồ tên là "Cổ Đồ" ở Mạc Thành, một lão giả tóc bạc trắng ánh mắt chấn động, trong lòng cuộn sóng trào dâng.

"Gần đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Trước đó nghe nói Ma Thú Sơn Mạch biến mất không một dấu vết, cách đây không lâu lại đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức khủng bố vượt xa Đấu Hoàng!" "Bây giờ trời đất dị tượng liên tiếp, lại xuất hiện một vị cường giả khủng bố như thế này!" "Hơn nữa khí tức của cường giả này lại không giống với luồng khí tức bộc phát trước đó…" Lão giả trong lòng chấn động, trong đầu không ngừng suy tư.

Trực giác mách bảo lão, có chuyện lớn kinh thiên động địa đã xảy ra.

Lão tên là Hải Ba Đông, một trong Thập Đại Cường Giả thế hệ trước của Gia Mã Đế Quốc, từng tại Vạn Tông Đại Hội giao đấu với một danh Đấu Hoàng và một danh Đấu Vương mà không rơi vào thế hạ phong, tài nghệ kinh diễm toàn trường, là Thái thượng trưởng lão của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ.

Lão có tính cách cô độc tự ngạo, cực kỳ am hiểu băng hệ đấu khí.

Vì đắc tội với Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương mà bị phong ấn, thực lực tụt xuống Đấu Linh, bị đa số người lãng quên, ẩn cư tại Mạc Thành, mở một tiệm bán bản đồ cổ.

Lão ngẩng đầu nhìn Doanh Chính, dưới luồng uy nghiêm tựa như thực chất kia, cho dù với tâm tính và thực lực của lão cũng có một sự thôi thúc không nhịn được muốn quỳ xuống thần phục.

Cái uy của bậc đế hoàng ấy, lão cả đời mới thấy.

Không.

Dù trong mơ lão cũng khó mà tưởng tượng được.

Quá đáng sợ.

Quá khủng bố.

Băng Hoàng Hải Ba Đông, một trong Thập Đại Cường Giả của Gia Mã Đế Quốc năm xưa còn như vậy, huống hồ là những người khác.

Toàn bộ Gia Mã Đế Quốc, bao gồm cả Vân Lam Tông, Xà Nhân Tộc, vô số người tu vi yếu kém, đều không chịu nổi uy nghiêm trên người Doanh Chính, lần lượt quỳ rạp xuống đất.

Kinh khủng.

Chấn động.

Mở rộng tầm mắt.

"Không biết vị tiền bối này ở cảnh giới nào?" "Đấu Vương?

Đấu Hoàng?

Hay là tồn tại khủng bố trên cả Đấu Hoàng?" Ngay lúc mọi người đang suy đoán thân phận và tu vi của Doanh Chính, ánh mắt uy nghiêm của hắn bao quát toàn bộ Gia Mã Đế Quốc, chậm rãi nói: "Trẫm là

Thủy Hoàng Đế Doanh Chính của Đại Tần Thế Giới!" "Nơi này đã không còn là Đấu Khí Đại Lục, mà là Đại Tần Thế Giới!" "Các ngươi đã được Thiên Đế Bệ hạ dùng vô thượng thần thông di chuyển đến Đại Tần Thế Giới!" "Nhưng các ngươi cứ yên tâm!" "Chỉ cần các ngươi tuân thủ luật pháp của Đại Tần Thế Giới, các ngươi sẽ được hưởng mọi phúc lợi đãi ngộ của một tử dân Đại Tần!" "Các ngươi có thể miễn phí nhận lấy vô thượng công pháp do Thiên Đế Bệ hạ ban tặng, có thể đến Thời Không Tháp do Thiên Đế Bệ hạ ban cho để tu luyện!" "Những thông tin khác, trẫm sẽ không giảng giải từng cái một!" "Hồng Hậu sẽ giải quyết mọi thắc mắc của các ngươi!" "Cuối cùng!" "Trẫm hoan nghênh các ngươi gia nhập Đại Tần Thế Giới!" Lời vừa dứt, thân ảnh của Doanh Chính lập tức hóa thành một con kim sắc cự long bay vút lên trời, biến mất giữa không trung.

Mà toàn bộ Gia Mã Đế Quốc lại là một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Bất kể là Đấu Hoàng, Đấu Vương hay là Đấu Giả bình thường.

Trong đầu đều là một khoảng trống rỗng.

Chết máy rồi.

"Đại Tần Thế Giới?" "Nơi này không phải Đấu Khí Đại Lục nữa?

Là một thế giới khác sao?" "Thiên Đế?" "Thiên Đế đã đưa chúng ta đến Đại Tần Thế Giới?" "Nghe nói trước đây Ma Thú Sơn Mạch biến mất không dấu vết, lẽ nào chính là Thiên Đế đã di chuyển Ma Thú Sơn Mạch đi?" "Thiên Đế có thực lực gì?

Chẳng lẽ là cường giả Đấu Đế?" "Thiên Đế chắc hẳn còn mạnh hơn vị Thủy Hoàng Đế tiền bối vừa rồi!" Vô số nghi vấn trỗi dậy trong lòng người dân Gia Mã Đế Quốc, lật đổ tam quan của bọn họ, chấn động đến không nói nên lời. … Ô Thản Thành.

Hậu sơn Tiêu gia.

“Tiểu… tiểu thư, chúng ta thật sự không còn ở Đấu Khí Đại Lục nữa sao?” Lăng Ảnh mặt đầy kinh hãi, cho dù với tu vi Đấu Hoàng của hắn, cũng chấn động đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Thực lực của vị Thủy Hoàng Đế Bệ hạ kia e rằng không yếu hơn cả cha ta, cường giả như vậy không có lý do gì để lừa gạt chúng ta!” Cổ Huân Nhi ép mình phải bình tĩnh lại, phân tích nói: “Trước đó Ma Thú Sơn Mạch biến mất không dấu vết, hẳn là do vị Thiên Đế kia đã di chuyển nó đi!” “Có thể lặng lẽ di chuyển cả một dãy núi đi, loại thực lực này, cho dù là cha cũng không làm được, e rằng phải là Đấu Đế trong truyền thuyết mới được!” “Ực!” Lăng Ảnh hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, hai chân run rẩy, toàn thân phát lạnh.

Cường giả Đấu Đế.

Trong thời đại mà Đấu Đế không xuất hiện ở Đấu Khí Đại Lục, một khi trở thành Đấu Đế, liền có thể dễ dàng thống trị cả Đấu Khí Đại Lục.

“Nếu vị Thiên Đế kia là Đấu Đế, tại sao ngài ấy không trực tiếp thống trị Đấu Khí Đại Lục, mà lại di chuyển nơi cằn cỗi như Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc đến Đại Tần Thế Giới?” Lăng Ảnh nghi hoặc nói.

“Suy nghĩ của bậc cường giả như vậy, há là chúng ta có thể phỏng đoán được sao?” Cổ Huân Nhi lắc đầu: “Có lẽ Thiên Đế không thể đến Đấu Khí Đại Lục cũng chưa biết chừng!” “Vậy chúng ta phải làm sao?

Có nên gia nhập Đại Tần Thế Giới không?” “Chúng ta hiện tại hiểu biết về Đại Tần Thế Giới quá ít, Thủy Hoàng Đế không phải đã nói Hồng Hậu sẽ giải đáp mọi thắc mắc của chúng ta sao?” Cổ Huân Nhi nói: “Đợi Hồng Hậu đến rồi, sau khi chúng ta hiểu rõ hơn về Đại

Tần Thế Giới, quyết định cũng không muộn!" "Tiểu thư nói phải!" Lăng Ảnh gật đầu, suy tư nói: "Không biết khi nào Hồng Hậu sẽ đến?

Sẽ phái bao nhiêu người tới?" Ong!

Ong!

Đột nhiên, hai bảng điều khiển ảo hiện ra trước mặt Cổ Huân Nhi và Lăng Ảnh, chính giữa bảng điều khiển là một bé gái mặc váy đỏ!

"Người nào?" Lăng Ảnh kinh hãi, đấu khí trên người dâng trào, chắn trước mặt Cổ Huân Nhi, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Trong mắt Cổ Huân Nhi cũng có kim sắc hỏa diễm bùng lên.

Đó là Kim Đế Phần Thiên Viêm.

Dị hỏa truyền thừa của Cổ tộc.

"Chào các ngươi, ta là quản gia trí tuệ, các ngươi cũng có thể xem ta là Hồng Hậu." Bé gái mặc váy đỏ trong màn sáng cười nói.

"Hồng Hậu?!" Lăng Ảnh và Cổ Huân Nhi đều kinh ngạc, không ngờ Hồng Hậu lại xuất hiện theo cách này.

Đây là công pháp hay đấu kỹ đặc thù gì sao?

"Ngươi dùng phương pháp này để giao tiếp với tất cả mọi người cùng một lúc sao?" Cổ Huân Nhi nhìn bảng điều khiển ảo trước mặt mình, lại nhìn sang của Lăng Ảnh, như có điều suy nghĩ.

"Không sai!" Quản gia trí tuệ gật đầu: "Có gì muốn hỏi thì có thể hỏi ta, các ngươi cũng có thể đăng ký trước, sau đó vào Đại Tần Trí Võng để xem các loại tài liệu về Đại Tần Thế Giới." "Đăng ký ở đâu?" Cổ Huân Nhi hỏi.

Bọn họ đến Đại Tần Thế Giới, đối phương muốn ghi lại thông tin của họ, Cổ Huân Nhi không hề ngạc nhiên, cũng đã có sự chuẩn bị.

“Cứ đăng ký ngay trên này là được!” Màn sáng lóe lên, Cổ Huân Nhi cũng phát hiện trên đó có một bảng thông tin cá nhân, cần điền các thông tin như tên, tuổi, giới tính.

“Tất cả mọi người đều phải đăng ký sao?” “Không sai!” “Sau khi đăng ký có phải là đồng nghĩa với việc gia nhập Đại Tần Thế Giới không?” “Cũng gần như vậy, nhưng đăng ký xong không có ảnh hưởng gì đến các ngươi, chỉ là để ghi lại thông tin của các ngươi, tiện cho việc quản lý!” “Các ngươi không muốn phục vụ cho Đại Tần, cũng sẽ không ai quản các ngươi!” “Nhưng chỉ cần ở trên đất của Đại Tần, thì cần phải đăng ký!” “Vậy thì đăng ký đi!” Cổ Huân Nhi gật đầu.

“Tiểu thư…” Lăng Ảnh ngập ngừng, có chút lo lắng.

“Được rồi, Lăng lão, nhập gia tùy tục thôi!” Cổ Huân Nhi xua tay, bây giờ người ở dưới mái hiên, còn có thể làm gì khác?

Chỉ có thể làm theo yêu cầu của người khác.

“Tiểu thư, để ta trước!” Lăng Ảnh hiểu ý của Cổ Huân Nhi, vội nói.

Mang theo một vẻ quyết tâm lấy thân thử độc!

“Không cần!” Cổ Huân Nhi xua tay, sau đó dưới sự chỉ dẫn của quản gia trí tuệ, tiến hành đăng ký.

Nàng biết nếu đối phương muốn hại nàng, nàng ở đây căn bản không thể phản kháng.

Đăng ký hoàn tất.

Cổ Huân Nhi dưới sự giúp đỡ của quản gia trí tuệ tiến vào Trí Võng, lướt xem những thông tin kỳ lạ trên Trí Võng, Cổ Huân Nhi chấn động đến không thể diễn tả.

Hơn nữa nàng phát hiện chữ viết trên Trí Võng và ngôn ngữ của quản gia trí tuệ, lại đều là chữ viết và ngôn ngữ của Đấu Khí Đại Lục.

Trước đó Thủy Hoàng Đế nói không phải là ngôn ngữ của Đấu Khí Đại Lục.

Chỉ là vì Thủy Hoàng Đế tu vi cao thâm, ngôn ngữ ẩn chứa thông tin có thể trực tiếp truyền vào linh hồn của người khác, khiến người ta hiểu được ý của hắn.

Thực ra ngôn ngữ và văn tự đối với Hồng Hậu quá đơn giản.

Chỉ cần thu thập một bản, nó có thể hiển thị ngôn ngữ và văn tự khác nhau tùy theo từng người.

Văn tự mà Cổ Huân Nhi nhìn thấy trên Trí Võng tự nhiên đã được Hồng Hậu chuyển đổi thành văn tự của Đấu Khí Đại Lục.

Nàng lướt xem thông tin trên diễn đàn: "Nghe nói bí cảnh lần này dung nhập vào Đại Tần Thế Giới của chúng ta tên là Gia Mã Đế Quốc bí cảnh, là một đế quốc của Đấu Khí Đại Lục!" "Đế quốc này dân số không ít, nghe nói có đến hàng trăm triệu, dân số Đại Tần chúng ta tăng vọt rồi!" "Đột nhiên cảm thấy áp lực quá!" "Đúng vậy, đột nhiên có thêm nhiều người như vậy, muốn cạnh tranh các bảng xếp hạng sẽ càng khó hơn!" "Người đông thì sao?

Chúng ta có ưu thế đi trước, nếu như vậy mà còn bị người ta vượt qua, chỉ có thể nói mình là phế vật!" "Hừ, không nói nữa, lão tử đi Thời Không Tháp tu luyện đây!" "Hỗn Nguyên Kinh do Thiên Đế ban tặng thật sự quá lợi hại, ta Nhục Thân nhị trọng mà đã tu ra được bốn vạn cân cự lực, đặt ở trước đây quả thực không dám nghĩ tới!" "Nếu trước đây có bốn vạn cân cự lực, lão tử có thể trực tiếp đánh Đại Tông Sư!" … Cổ Huân Nhi nhìn những thông tin này, hỏi: "Hỗn Nguyên Kinh chính là vô thượng công pháp mà Thủy Hoàng Đế nói

trước đó sao?

Còn Thời Không Tháp có tác dụng gì?" "Ở đây có giới thiệu chi tiết!" Giọng của quản gia trí tuệ vừa dứt, các mục trên bảng điều khiển Trí Võng của Cổ Huân Nhi lập tức thay đổi, trên đó là giới thiệu chi tiết về Hỗn Nguyên Kinh và Thời Không Tháp.

"Hỗn Nguyên Kinh là do Thiên Đế sáng tạo ra, một bộ vô thượng công pháp có thể dung hợp công pháp của một phương diện nào đó dựa trên đặc điểm cá nhân để thăng cấp…" "Nhục Thân, Nguyên Khí, Thần Hải, Hồn Hư, Kim Đan, Thần Thông, Pháp Tướng…" "Cảnh giới đầu tiên Nhục Thân Cảnh, lại có mười vạn cân cự lực, người có tư chất tuyệt đỉnh còn có thể tu luyện đến mấy chục vạn cân, thậm chí trăm vạn cân cự lực?" "Thời Không Tháp có thể thay đổi tốc độ thời gian trôi?" "Tầng thứ chín còn đạt đến tốc độ khủng bố gấp mười tỷ lần?" Cổ Huân Nhi trừng lớn mắt, đôi môi hồng nhuận há to, mãi không thể khép lại.

Đây là thật sao?

Đây là thứ mà người bình thường có thể tu luyện sao?

Đây chẳng phải là thiên đường sao? … Mạc Thành.

Tiệm Cổ Đồ.

Băng Hoàng Hải Ba Đông sau khi đăng ký xong, liền lật xem thông tin về Đại Tần Thế Giới trên Trí Võng.

"Hỗn Nguyên Kinh, có thể thôn phệ dung hợp các công pháp khác để thăng cấp, cuối cùng trở thành vô thượng công pháp phù hợp nhất với bản thân!" "Điều này tương đương với một hạt giống vô thượng công pháp, cuối cùng trưởng thành thành hình dạng gì, phụ thuộc vào người tu luyện, công pháp mà mỗi người tu luyện ra, cuối cùng chắc chắn sẽ khác nhau, nhưng lại là thứ phù hợp nhất với mình!" "Trên

đời lại có công pháp nghịch thiên khủng bố như vậy!" "Thiên Đế sáng tạo ra môn công pháp này lại kinh tài tuyệt diễm đến mức nào?" "Thật khó tưởng tượng Thiên Đế đã đứng ở độ cao nào, ngài ấy thật sự chỉ mới trăm tuổi?" "Có lẽ lời đồn trên mạng về đại năng chuyển thế là thật!" Hải Ba Đông nhìn Hỗn Nguyên Kinh, trong lòng đối với sự kính nể và sùng bái Doanh Huyền, như sông dài cuồn cuộn, liên miên không dứt.

"Hỗn Nguyên Kinh, nhất định phải tu luyện!" "Đợi luyện thành rồi, phong ấn của Mỹ Đỗ Toa sẽ tự động bị phá vỡ, thực lực của ta không chỉ có thể phục hồi, mà còn có thể tiến thêm một bậc!" "Đây là cơ duyên của ta!" "Không!

Đây là cơ duyên của toàn bộ Gia Mã Đế Quốc!" Hải Ba Đông hoàn toàn đắm chìm trong Hỗn Nguyên Kinh, như si như túy, như điên như cuồng.

Giống như một lão độc thân năm mươi tuổi đột nhiên có được một đại mỹ nữ khuynh thành tuyệt thế, đắm chìm trong đó, khó mà dứt ra được. … Gia Mã Thánh Thành.

Hoàng cung.

Người bảo hộ hoàng thất Gia Hình Thiên mặc một bộ ma bào giản dị, tóc hạc da hồng hào, tuổi tác trông không nhỏ, nhưng khí sắc lại đặc biệt tốt.

Gia Mã Đế Quốc sau này sẽ không còn tồn tại.

Nhưng Gia Hình Thiên không hề có chút bất mãn nào.

Ngược lại còn rất vui mừng.

Gia nhập Đại Tần Thế Giới, đối với bọn họ tuyệt đối là đại cơ duyên.

Đặc biệt là Gia Hình Thiên, thọ mệnh của lão không còn nhiều.

Nguyện vọng lớn nhất là muốn đột phá đến Đấu Tông.

Nhưng lão biết mình không có hy vọng.

Bây giờ gia nhập Đại Tần Thế Giới, có Hỗn Nguyên Kinh, đừng nói là Đấu Tông, cho dù là trên cả Đấu Tông cũng không thành vấn đề.

Trước thực lực của bản thân, thân phận địa vị của hoàng thất Gia Mã Đế Quốc có là gì?

"Tấm lòng và khí phách của Thiên Đế thật đáng kinh ngạc, ngay cả công pháp nghịch thiên như Hỗn Nguyên Kinh cũng công khai cho tất cả mọi người ở Đại Tần tu luyện, thật khó mà tưởng tượng được." Một giọng nói kinh ngạc và chấn động vang lên, người nói là một nữ tử tuyệt mỹ mặc cẩm bào sang trọng, thân hình cao ráo.

Giữa hai hàng lông mày của nàng mang một vẻ anh khí, khuôn mặt tinh xảo, đôi mày liễu dài, thân hình cao ráo kiêu hãnh, toát lên vẻ lạnh lùng kiêu sa khiến người ta không dám đến gần.

Dưới vẻ lạnh lùng đó, lại còn có vài phần khí chất uy nghiêm được hoàng thất hun đúc.

Nàng chính là trưởng công chúa của hoàng thất, Yêu Dạ.

"Thiên Đế tu vi thông thiên, thần thông quảng đại, tấm lòng và tầm nhìn tự nhiên không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng được!" Gia Hình Thiên cảm thán, trong mắt mang theo một tia ngưỡng mộ, kính sợ và sùng bái.

"Chẳng lẽ chỉ có ta phát hiện Thiên Đế rất đẹp trai sao?" Một giọng nói hoạt bát tinh nghịch vang lên, cắt ngang lời cảm thán của Gia Hình Thiên, khiến lão lập tức mặt mày tối sầm.

"Nguyệt Nhi, không được bất kính với Thiên Đế!" Gia Hình Thiên quát.

“Người ta bất kính chỗ nào chứ?

Đẹp trai cũng có lỗi sao?” Thiên Nguyệt bĩu môi, có chút không phục.

Nàng mặc một bộ bào phục Luyện Dược Sư màu xanh nhạt, ở cổ tay áo rộng, dùng sợi gấm thêu thành hình hoa sen, trông lại thêm một phần thanh nhã, bề ngoài trông khá trầm tĩnh, nhưng lại là một kẻ tinh quái.

Ai bảo nàng là tiểu công chúa của hoàng thất, vô lo vô nghĩ, không cần phải suy nghĩ quá nhiều chuyện.

Không giống như Yêu Dạ, được bồi dưỡng để trở thành người thừa kế hoàng thất, không chỉ có thể quản lý quốc gia, mà còn có thể cầm quân tác chiến.

Năm vạn cấm vệ quân trong hoàng thành đều do Yêu Dạ thống lĩnh, và được quản lý rất ngăn nắp.

Chương 89

Yêu Dạ nhìn Thiên Nguyệt vô lo vô nghĩ, trong lòng có một chút ngưỡng mộ, trong đầu cũng hiện lên bức ảnh của Doanh Huyền mà nàng đã xem trên mạng.

Phải thừa nhận, mắt nhìn của Thiên Nguyệt rất tốt, Thiên Đế quả thực rất đẹp trai.

Là trưởng công chúa của hoàng thất, nàng đã gặp vô số thiên kiêu tuấn kiệt, thanh niên tài tuấn, nhưng so với Thiên Đế, chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm.

"Nguyệt Nhi, ngươi rất sùng bái Thiên Đế?" Ánh mắt của Gia Hình Thiên lướt qua người Yêu Dạ và Thiên Nguyệt, cười ha hả nói: "Bây giờ có một cơ hội để ngươi gặp Thiên Đế đặt ngay trước mắt, ngươi có muốn không?" "Cơ hội gì?" Đôi mắt to của Thiên Nguyệt sáng rực lên, giống như một fan cuồng đột nhiên nghe được có cơ hội gặp thần tượng của mình.

"Gia lão nói là tuyển tú?" Yêu Dạ sững sờ một chút, sau đó liền có suy đoán.

Là một người thừa kế hoàng thất đủ tư cách, đối với chuyện tuyển tú của Thiên Đế đang ầm ĩ trên mạng, làm sao nàng có thể không biết?

Nàng càng hiểu rõ một khi được chọn, sẽ giúp ích cho hoàng thất và gia tộc đến mức nào!

"Dạ Nhi quả nhiên thông minh!" Gia Hình Thiên mỉm cười, nói: "Ngươi có đồng ý không?" So với tiểu công chúa thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, trưởng công chúa Yêu Dạ lại toát lên một vẻ quyến rũ trưởng thành lạnh lùng, đôi mắt đẹp liếc nhìn, dụ hoặc trời sinh.

“Vậy còn ta thì sao?” Thiên Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên là cùng nhau!” Gia Hình Thiên cười nói.

Hai người cùng đi, cho dù Thiên Đế thích loli hay ngự tỷ, đều có hy vọng, nếu cả hai đều được chọn, thì càng tốt hơn.

“A…” Thiên Nguyệt kinh ngạc, khuôn mặt xinh đẹp lập tức ửng lên một vệt hồng quyến rũ, nhỏ giọng nói: “Tỷ đi, ta cũng đi!” “Tốt!” Gia Hình Thiên mừng rỡ, lão biết Yêu Dạ chắc sẽ không từ chối.

Quả nhiên.

Yêu Dạ không hề từ chối, bất kể là vì lợi ích gia tộc, hay là đối với bản thân Doanh Huyền, Yêu Dạ đều không kháng cự.

Dù sao thì, đẹp trai là tất cả. … Cùng lúc đó.

Vân Lam Tông.

Không gian gợn sóng, một nữ tử tuyệt mỹ dung mạo hoa quý, quyến rũ trưởng thành bước ra, mái tóc xanh dài ba nghìn sợi rũ xuống eo, nhẹ nhàng bay theo gió, tựa như nữ thần trên trời.

“Lão sư!” Một giọng nói vui mừng vang lên, Nạp Lan Yên Nhiên hưng phấn chạy về phía Vân Vận.

Một thời gian không gặp.

Nàng phát hiện lão sư càng đẹp hơn.

Khí tức trên người càng thêm mê người.

Chẳng trách lão sư có thể được Thiên Đế ưu ái.

Nếu nàng là đàn ông, chắc cũng không thể từ chối.

“Yên Nhiên!” Bàn tay ngọc trắng ngần của Vân Vận nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của Nạp Lan Yên Nhiên, đối với đệ tử này của mình, nàng vẫn rất yêu quý.

“Đúng rồi lão sư, nghe nói tên Tiêu Viêm kia cũng đã sớm đến Đại Tần Thế Giới?” Nạp Lan Yên Nhiên tình cờ phát hiện thông tin về Tiêu Viêm trên Trí Võng.

Ban đầu tưởng là trùng tên, nhưng sau khi tìm hiểu mới biết, Tiêu Viêm vì lịch luyện ở Ma Thú Sơn Mạch, đã cùng Ma Thú Sơn Mạch đến Đại Tần Thế Giới.

Nghe nói còn có một lão sư Luyện Dược Sư mạnh mẽ.

“Ừm.” Vân Vận khẽ gật đầu, an ủi: “Ngươi cứ yên tâm, Tiêu Viêm tuy đến sớm một thời gian, nhưng vì Thời Không Tháp mới xuất hiện không lâu, tiến bộ của hắn không đến mức khủng bố!” “Lát nữa lão sư sẽ đưa ngươi đến tầng chín của Thời Không Tháp, đủ để bù đắp và vượt qua hắn!” Vân Vận cũng không muốn đệ tử của mình thua Tiêu Viêm.

Vì vậy, đành phải đi cửa sau cùng Nạp Lan Yên Nhiên.

“Cảm ơn lão sư!” Nạp Lan Yên Nhiên mừng rỡ, đối với Thời Không Tháp, nàng tự nhiên đã tìm hiểu qua.

Tầng thứ chín của Thời Không Tháp có tốc độ thời gian gấp mười tỷ lần.

Tiêu Viêm cho dù tu luyện thêm một thời gian ở tầng ba của Thời Không Tháp thì sao chứ?

Chẳng phải là trong nháy mắt bị nàng bỏ lại phía sau sao?

“Vận Nhi!” Lúc này, Vân Sơn đi tới.

“Lão sư!” Vân Vận cung kính nói.

“Không tệ, thực lực của con bây giờ, vi sư cũng không nhìn thấu được, ít nhất cũng là Đấu Tông rồi chứ?” Tuy trên người Vân Vận không tỏa ra khí tức mạnh mẽ, nhưng với bản năng của một cường

giả, Vân Sơn vẫn cảm nhận được một luồng áp lực và kinh hãi.

Vân Vận bây giờ tuyệt đối mạnh hơn lão rất nhiều.

"Con đã chuyển sang tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, nên không tiện so sánh, nhưng thực lực chắc chắn đã vượt qua Đấu Tông!" Vân Vận thản nhiên nói.

Thực ra nàng không nói là, nàng cảm thấy ngay cả Đấu Thánh cũng không phải là đối thủ của mình.

"Tốt, tốt, tốt!" Vân Sơn cười lớn nói: "Sau này tiếp tục cố gắng, đương nhiên, tu luyện cần phải kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, đừng chỉ chăm chăm khổ tu trong Thời Không Tháp." "Thiên Đế công tham tạo hóa, tu vi thông thiên triệt địa, con khổ tu trăm năm trong Thời Không Tháp, còn không bằng Thiên Đế chỉ điểm vài câu!" "Vì vậy, ngoài tu luyện ra, hãy thỉnh giáo Thiên Đế nhiều hơn, chủ động một chút, sẽ giúp ích cho con nhiều hơn." Vân Sơn nói đầy ẩn ý, như một mũi tên trúng hai đích.

"Lão sư, con biết rồi!" Vân Vận mặt đẹp hơi ửng hồng, không ngờ lão sư lại nói với mình những điều này.

Nàng tự nhiên nghe ra được hàm ý ẩn giấu trong lời nói của Vân Sơn.

"Vị này là đệ tử của con sao, cũng không tệ!" Vân Sơn đánh giá Nạp Lan Yên Nhiên một lượt, cười nói: "Sau này con đi thỉnh giáo Thiên Đế, có thể mang cả nó theo, nó trưởng thành rồi, các con cũng có người chiếu ứng!" "Lão sư, con biết rồi, con đưa Yên Nhiên đi đây!" Vân Vận cảm thấy có chút không chịu nổi, Vân Sơn đây là muốn nàng đưa cả Nạp Lan Yên Nhiên đến bên cạnh Doanh Huyền.

"Sau này chuyện đi cửa sau phải cẩn thận, đừng tùy tiện mang người nào đi, kẻo để lại ấn tượng không tốt cho Thiên Đế!" Nhìn Vân

Vận chuẩn bị rời đi, Vân Sơn lại dặn dò.

"Lão sư, con hiểu rồi, cũng chỉ có Yên Nhiên thôi!" Vân Vận mang theo Nạp Lan Yên Nhiên còn đang ngơ ngác vội vàng bỏ chạy, hướng về Thiên Đình.

Nhìn theo bóng dáng yêu kiều một lớn một nhỏ của Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên, Vân Sơn vuốt râu, trong mắt đầy vẻ vui mừng.

Chỉ cần Vân Vận được Thiên Đế sủng ái, Vân Lam Tông của lão sẽ vững như bàn thạch.

Sau này lợi ích tự nhiên không thể thiếu.

Nếu Nạp Lan Yên Nhiên cũng được Thiên Đế sủng hạnh, vậy thì càng tuyệt vời.

Sư đồ đồng lòng, sức mạnh có thể bẻ gãy kim loại.

Là cựu tông chủ của Vân Lam Tông, trí tuệ và cách xử sự của Vân Sơn tự nhiên không tầm thường.

Vì vậy, lão không đề nghị Vân Vận đưa mình đến tầng chín của Thời Không Tháp tu luyện.

Lão rất rõ, cho dù Vân Vận có thể mang theo người, nhưng mang nhiều quá sẽ để lại ấn tượng không tốt.

Huống hồ bản thân lão thọ mệnh không còn nhiều, không cần thiết phải đến nơi có tốc độ thời gian trôi quá nhanh để tu luyện.

Địa vị của Vân Vận ở chỗ Thiên Đế mới là quan trọng nhất.

Nếu Nạp Lan Yên Nhiên là đệ tử nam, lão chắc chắn sẽ khuyên Vân Vận không nên mang theo.

"Cũng nên đến Thời Không Tháp tu luyện Hỗn Nguyên Kinh rồi!" Không nghĩ nhiều nữa, Vân Sơn biến mất khỏi Vân Lam Tông. … Cùng lúc đó.

Ô Thản Thành.

Tiêu gia.

Tiêu Viêm cũng đã trở về.

Người nhà Tiêu gia tụ họp đông đủ.

Biết thực lực của Tiêu Viêm tăng vọt, lại còn có một lão sư Luyện Dược Sư mạnh mẽ, những trưởng lão Tiêu gia vốn coi thường Tiêu Viêm đều nở nụ cười nịnh nọt.

Tiêu Viêm tâm trạng vô cùng sảng khoái, kể cho người nhà Tiêu gia nghe về chuyện của Đại Tần Thế Giới.

Tiêu gia một phen vui mừng, hòa thuận vui vẻ.

Tiêu Viêm ở lại một lát, liền cùng Cổ Huân Nhi rời đi.

"Tiêu Viêm đại ca, ngươi có biết làm thế nào để trở về Đấu Khí Đại Lục không?" Cổ Huân Nhi hỏi.

"Cái này…" Tiêu Viêm gãi mũi, cười gượng: "Huân Nhi, cái này e rằng chỉ có Thiên Đế mới biết!" "Quả nhiên, chỉ có Thiên Đế sao?" Cổ Huân Nhi có chút thất vọng, nhưng không bất ngờ.

Nàng đã tìm hiểu rất nhiều thông tin trên mạng.Sở dĩ hỏi Tiêu Viêm, chỉ là ôm một tia hy vọng mà thôi.

"Huân Nhi, xin lỗi!" "Nói gì mà xin lỗi chứ, trở về Đấu Khí Đại Lục vốn đã rất khó, đến lúc đó ta tìm Thiên Đế là được!" Cổ Huân Nhi cười nói: "Ta cũng rất tò mò về Thiên Đế đó!" "Huân Nhi, tùy tiện đi làm phiền Thiên Đế không tốt đâu, ta đi hỏi lão sư, có lẽ có cách…" Tiêu Viêm vừa nghe Cổ Huân Nhi muốn đi tìm Doanh Huyền, lập tức có chút gấp gáp.

Đây chẳng phải là dê vào miệng cọp sao?

Đây là nữ thần của hắn cơ mà.

Hắn còn chưa theo đuổi được đâu.

Khác với nguyên tác, Tiêu Viêm lúc nhỏ không thể ôn dưỡng kinh mạch cho Cổ Huân Nhi.

Hắn lén lút chạy đến cửa phòng Cổ Huân Nhi, chưa kịp vào đã bị Lăng Ảnh tóm lấy ném ra ngoài.

Hơn nữa còn bị uy áp Đấu Hoàng của Lăng Ảnh trấn áp một trận, những ngày sau đó cũng không dám vô lễ với Cổ Huân Nhi.

Dù sao thế giới thực không phải tiểu thuyết.

Cổ Huân Nhi là con gái của tộc trưởng Cổ tộc, đâu cần Tiêu Viêm đi ôn dưỡng kinh mạch, chẳng phải là khiến Cổ tộc có vẻ rất vô năng sao?

Thực ra với thân phận và địa vị của Cổ Huân Nhi, hộ vệ bên người ít nhất cũng phải là Đấu Tôn trở lên, chỉ có Lăng Ảnh Đấu Hoàng đỉnh phong đã có chút khó tin.

Có lẽ là sợ hộ vệ tu vi quá cao, dễ gây chú ý.

Nhưng cho dù là Lăng Ảnh Đấu Hoàng đỉnh phong, đối với cả Tiêu gia đã sa sút, vẫn là cường giả tuyệt thế không thể với tới.

Huống hồ còn là Tiêu Viêm yếu ớt.

Người ta tiện tay lộ ra chút linh dược qua kẽ móng tay, chẳng phải tốt hơn đấu khí yếu ớt không chịu nổi của Tiêu Viêm ôn dưỡng kinh mạch sao?

Huống hồ đấu khí nhập thể vốn đã nguy hiểm, Tiêu Viêm một đứa trẻ con, nếu không cẩn thận làm tổn thương kinh mạch của Cổ Huân Nhi, trách nhiệm này ai gánh nổi?

Vì vậy.

Lăng Ảnh tuyệt đối không thể nhìn Tiêu Viêm làm bậy với Cổ

Huân Nhi.

Lúc nhỏ không thành công.

Lớn lên càng khó hơn.

Do đó.

“Tiêu Viêm ca ca” đã trở thành “Tiêu Viêm đại ca”.

Chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.

“Cảm ơn, nhưng không cần phiền Dược Trần đại sư đâu!” Cổ Huân Nhi cười từ chối: “Ta có cách gặp được Thiên Đế!” “Ồ.” Ánh mắt Tiêu Viêm ảm đạm.

Quả nhiên.

Dù là kiếp trước hay kiếp này.

Nữ thần đều là thứ không thể với tới. … Thiên Đình.

Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ.

Doanh Huyền đang vuốt ve Cổn Cổn, ý thức đã tiến vào hệ thống.

“Làm mới một phó bản.” Doanh Huyền ra lệnh.

Lần này hắn không trực tiếp làm mới hai phó bản.

Lỡ như cả hai phó bản đều cần thời gian rất dài để hoàn thành sơ cấp thế giới phó bản, vậy thì rất thiệt.

“Đinh, phó bản làm mới, chúc mừng túc chủ làm mới được Kiếm Ma phó bản!” “Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Kiếm Ma!” “Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Thần Điêu!” “Phó bản Độc Cô Cầu Bại?” Doanh Huyền nhìn nội dung phó bản, là ở trong một thung lũng sâu, bên trong có một lão giả và một con điêu to ngốc nghếch.

Rõ ràng là đại lão cấp truyền thuyết chỉ nghe danh không thấy người trong Thần Điêu.

Thực ra phó bản này cũng là phó bản liên quan đến phó bản Long Kỵ Sĩ.

"Độc Cô Cầu Bại cũng là nhân tài, nhưng bị thế giới hạn chế!" "Thôi, trẫm tự mình đi một chuyến!" Doanh Huyền nghĩ nghĩ, không sai người đi.

Hắn đứng dậy ôm Cổn Cổn, một bước bước ra, biến mất khỏi Thiên Đình. … Kiếm Ma phó bản.

Trong một thung lũng sâu, một lão giả mặc hắc bào ngồi bên rìa thung lũng, bên cạnh còn có một con điêu to ngốc nghếch, một người một điêu, như bạn bè tốt, rất hòa hợp.

Chương 90

Ong.

Lúc này, Độc Cô Cầu Bại dường như cảm ứng được điều gì, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy không gian phía trước gợn sóng, một nam tử tuấn mỹ siêu phàm thoát tục hiện ra.

Hắn mặc cẩm bào màu vàng, chắp tay sau lưng, một đôi mắt sáng như sao trời, sâu thẳm, tựa như vũ trụ tinh không, bao la vạn tượng, khiến người ta say đắm.

Điều khủng khiếp nhất là đối phương cứ thế đứng giữa hư không, không dựa vào bất kỳ vật ngoại thân nào.

Đây là võ công có thể làm được sao?

Ngay cả Độc Cô Cầu Bại bây giờ cũng không thể làm được.

Trong khi lão đánh giá đối phương, Doanh Huyền cũng đang đánh giá Độc Cô Cầu Bại.

Trông như một lão già bình thường.

Nhưng trong ánh mắt ẩn giấu một luồng sắc bén tuyệt thế.

Một khi bộc phát, tất sẽ kinh thiên động địa.

Trong thế giới Thần Điêu, người của lão không xuất hiện, nhưng truyền thuyết của lão đã lưu truyền trong giang hồ.

“Tung hoành giang hồ ba mươi mấy năm, giết sạch kẻ thù, đánh bại hết anh hùng, thiên hạ không còn đối thủ, không còn cách nào khác, đành ẩn cư trong thung lũng sâu, lấy điêu làm bạn.” “Than ôi!

Sinh thời cầu một địch thủ mà không được, thật là tịch liêu khó chịu.” Chỉ với lời nhắn đơn điệu và thê lương này, đã nói lên phong

thái của một cao thủ tuyệt đỉnh, coi thường thiên hạ, ngạo nghễ quần hùng, cũng nói lên nỗi cô đơn và tiêu điều trong lòng.

Lão còn dùng sức của mình, phân chia kiếm đạo ra năm cảnh giới.

Lợi kiếm cảnh, sắc bén cương mãnh, không gì không phá được, trước tuổi hai mươi dùng nó để tranh phong với quần hùng Hà Sóc.

Nhuyễn kiếm cảnh, biến hóa vô thường, cương nhu đều đủ, dùng trước ba mươi tuổi, lỡ làm bị thương nghĩa sĩ không may, nên vứt bỏ ở thung lũng sâu.

Trọng kiếm cảnh, trọng kiếm không có mũi nhọn, đại xảo không cần công, trước bốn mươi tuổi dùng nó để hoành hành thiên hạ.

Mộc kiếm cảnh, sau bốn mươi tuổi, không câu nệ vào vật, cỏ cây trúc đá đều có thể làm kiếm.

Vô kiếm cảnh, không kiếm thắng có kiếm.

"Độc Cô Cầu Bại!" Doanh Huyền nhìn bóng dáng Độc Cô Cầu Bại, chậm rãi cất lời.

"Các hạ là ai?

Có quen tại hạ?" Độc Cô Cầu Bại có chút tò mò, lão không nhớ mình quen Doanh Huyền, thậm chí còn chưa từng nghe nói trong thiên hạ có một người như vậy.

Thực ra đây còn là người sao?

E rằng là thần tiên rồi!

"Muốn xem đỉnh phong của kiếm đạo không?" Doanh Huyền nói.

"Đỉnh phong của kiếm đạo?" Trong mắt Độc Cô Cầu Bại sáng rực lên, khí thế trong khoảnh khắc này thay đổi, một luồng khí sắc bén, xông thẳng lên trời.

Giây phút này, lão không phải là một lão già bình thường.

Mà là một thanh kiếm.

Một thanh tuyệt thế thần kiếm chém trời phá đất.

"Xin tiền bối chỉ giáo!" Chân khí hòa quyện với kiếm ý ngưng tụ thành một thanh trường kiếm trong lòng bàn tay Độc Cô Cầu Bại, lão khẽ hành lễ với Doanh Huyền, rồi ra tay.

Oanh.

Theo sau một nhát chém của thanh trường kiếm ngưng tụ từ chân khí và kiếm ý, mấy chục đạo kiếm khí từ bốn phương tám hướng xé rách không khí, lao về phía Doanh Huyền.

Độc Cô Cầu Bại không hề nương tay.

Vừa ra tay đã là toàn lực.

Chính là tuyệt chiêu.

Đáng tiếc những đạo kiếm khí tuyệt thế có thể áp chế toàn bộ giang hồ võ lâm không ngóc đầu lên được này, chỉ bị Doanh Huyền liếc mắt một cái, đã không chịu nổi mà tan vỡ.

"Phụt!" Cùng lúc đó, Độc Cô Cầu Bại cũng bị một ánh mắt này đánh trọng thương, tâm thần run rẩy, thổ huyết ngã xuống đất.

Con điêu to ngốc nghếch bên cạnh lão cũng bị ánh mắt này áp chế xuống đất.

Không có chút sức phản kháng nào.

Sự chênh lệch quá lớn.

Như trời với đất.

"Thua rồi!" Ánh mắt Độc Cô Cầu Bại tối sầm, cho dù lão đã đoán mình có thể sẽ thua.

Nhưng không ngờ Doanh Huyền còn chưa rút kiếm.

Thậm chí lão còn không chịu nổi một ánh mắt của Doanh Huyền.

"Ngươi thiên phú không tệ, nhưng ngươi bây giờ so với trẫm, chênh lệch như phàm nhân với thần linh, muốn lĩnh ngộ đỉnh cao của kiếm đạo, thì đi theo trẫm đi!" Doanh Huyền nói xong, liền xoay người rời đi, để lại một cánh cổng ánh sáng.

Nhiệm vụ phó bản đã hoàn thành.

Nếu Độc Cô Cầu Bại nguyện ý đi theo hắn, chứng tỏ nguyện ý đi theo hắn.

Doanh Huyền sẽ trọng điểm bồi dưỡng lão.

Nếu Độc Cô Cầu Bại không đi theo.

Doanh Huyền cũng lười quan tâm, cứ để lão tự phát triển trong Đại Tần Thế Giới.

"Đỉnh phong của kiếm đạo!" Độc Cô Cầu Bại nhìn bóng lưng rời đi của Doanh Huyền, trong mắt bùng lên ánh sáng mãnh liệt.

Cả đời lão theo đuổi, chẳng phải là vì đỉnh phong của kiếm đạo sao?

Đáng tiếc kiếm đạo của lão đã đi đến cuối đường.

Thọ mệnh của lão cũng đã đi đến cuối đường.

Mà Doanh Huyền đã cho lão hy vọng.

Đỉnh phong của kiếm đạo.

Đỉnh phong của kiếm đạo chân chính.

Mà không phải là đỉnh phong của kiếm đạo phàm nhân.

Vì điều này.

Lão nguyện ý trả giá mọi thứ.

“Điêu huynh, ta đi đây, sau này có cơ hội, nhất định sẽ quay lại thăm ngươi!” Độc Cô Cầu Bại đứng dậy, xoa đầu con điêu lớn, sau đó dứt khoát bước vào cổng ánh sáng.

Giây tiếp theo.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, một cây thần thụ ngũ sắc khổng lồ sừng sững, không khí tràn ngập hương vị dễ chịu khiến thần hồn run rẩy.

Chỉ cần hít một hơi, Độc Cô Cầu Bại đã cảm thấy những vết thương cũ và vết thương ngầm trong cơ thể đã đỡ đi rất nhiều, tinh thần sung mãn, như trẻ lại mười tuổi.

“Đây chẳng phải là tiên giới sao?” Độc Cô Cầu Bại trong lòng chấn động, lập tức nhìn thấy dưới cây thần thụ ngũ sắc có mấy chiếc ghế nằm tinh xảo, trên một chiếc trong đó có một thanh niên tuấn mỹ thoát tục đang nằm.

Trên ngực còn có một con thực thiết thú nhỏ màu đen trắng, tròn vo.

Chính là người giống như thần tiên mà lão thấy trước đó.

Độc Cô Cầu Bại bước nhanh tới, cung kính nói: “Độc Cô Cầu Bại bái kiến tiên nhân, cầu tiên nhân dạy bảo, tại hạ nguyện vì tiên nhân phục vụ!” “Trẫm là Thiên Đế Đại Tần Doanh Huyền, công pháp ngươi cần và tất cả thắc mắc, Hồng Hậu sẽ giải đáp cho ngươi.” Trong lúc Doanh Huyền nói, một màn sáng hiện ra trước mặt Độc Cô Cầu Bại.

Bên trong hiện ra bóng dáng của Hồng Hậu.

Hướng dẫn Độc Cô Cầu Bại rời đi.

“Đinh, chúc mừng túc chủ thông quan Kiếm Ma phó bản.” “Phần thưởng: Thảo Tự Kiếm Quyết.” Thảo Tự Kiếm Quyết, bảo thuật

truyền thừa hoàn chỉnh của Cửu Diệp Kiếm Thảo, một trong thập hung của thế giới Hoàn Mỹ, được xếp vào một trong tam đại kiếm quyết của thời thái cổ, uy lực của nó mạnh đến mức có thể chém đứt thời không, cắt đôi vũ trụ.

"Không tệ!" Doanh Huyền hài lòng gật đầu.

Đối với những phó bản nhỏ đơn giản này, Doanh Huyền rất thích.

Không chỉ tốc độ thông quan nhanh, mà thu hoạch còn rất lớn.

"Hệ thống, làm mới…" Doanh Huyền tâm trạng vui vẻ, chuẩn bị chơi thêm một phó bản nữa.

Nhưng vừa mới mở miệng, Doanh Huyền đã dừng lại.

Hắn đột nhiên nghĩ đến.

Hắn muốn cày tiểu phó bản dường như rất dễ dàng.

Ví dụ như trong các phó bản liên quan, ngoài phó bản lớn liên quan, còn có vô số phó bản nhỏ liên quan.

Lấy một ví dụ.

Mật Thất Đấu La phó bản.

Phó bản lớn liên quan, tự nhiên chính là Đấu La phó bản.

Phó bản nhỏ liên quan thì có vô số, ví dụ như Đường Tam phó bản, Lam Ngân Hoàng phó bản, Sinh Mệnh Nữ Thần phó bản, Hải Thần Đảo phó bản, Thiên Đấu Sâm Lâm phó bản… Định hướng làm mới phó bản liên quan, bất kỳ một người, một tảng đá, một ngọn cỏ nào bên trong… đều có thể được coi là một phó bản để làm mới ra.

"Trước tiên làm mới một Đấu La tiểu phó bản chơi thử!" Doanh Huyền ý niệm vừa động, ra lệnh: "Làm mới phó bản liên quan đến Mật Thất Đấu La." "Đinh, chúc mừng túc chủ làm mới được phó bản liên quan đến Mật Thất Đấu La: Đấu La phó bản, Tiểu Vũ phó bản,

Thiên Đấu Sâm Lâm phó bản, Lam Ngân Hoàng phó bản…" Vô số phó bản xuất hiện, Doanh Huyền có thể tùy ý lựa chọn.

"Lam Ngân Hoàng phó bản!" Doanh Huyền không do dự, nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Hắn không phải muốn làm Tào tặc.

Chỉ là vì vừa mới nhận được Thảo Tự Kiếm Quyết, A Ngân vừa hay là một ngọn cỏ. 【Lam Ngân Hoàng phó bản】【Nhiệm vụ: Trấn áp hoặc đánh giết Lam Ngân Hoàng】 "Ồ, A Ngân thật sự là một ngọn cỏ!" Sau khi nhận được thông tin phó bản, Doanh Huyền phát hiện A Ngân lại còn chưa hóa hình, càng đừng nói là gặp được tên tra nam Nhật Thiên.

Vụt.

Thân ảnh của Doanh Huyền biến mất, khi xuất hiện lại, đã đến một khu rừng.

Dưới chân là những ngọn Lam Ngân Thảo mọc dày đặc, um tùm lạ thường.

Mà ở trung tâm khu rừng, có một "ngọn cỏ" đặc biệt cao lớn!

Những sợi dây leo dài vươn lên, quấn quýt nhau cho đến độ cao khoảng mười trượng, trông giống như vô số sợi dây leo ngưng tụ lại thành một loại thực vật đặc biệt.

Toàn thân đều là màu xanh lam trong suốt, bề mặt lấp lánh một vẻ óng ánh đặc biệt, trên lá cỏ có những đường vân nhỏ màu vàng, khẽ lay động, tỏa ra khí tức dịu dàng.

Xung quanh nó, Lam Ngân Thảo mọc um tùm hơn hẳn.

Mỗi một sợi dây leo của nó đều to bằng eo của người thường, đường kính hơn một thước, nói nó là cỏ, thực ra càng giống một cây

đại thụ hơn.

Nó chính là hồn thú thực vật hệ mười vạn năm —— Lam Ngân Hoàng A Ngân.

Vụt.

Thân ảnh của Doanh Huyền xuất hiện, Lam Ngân Hoàng A Ngân sau khi kinh hãi, liền triển khai công kích, từng sợi dây leo to bằng đùi người tựa như xiềng xích từ mặt đất, không trung bốn phương tám hướng quấn tới.

Trông có vẻ là muốn trói Doanh Huyền lại, hạn chế hành động của hắn, chứ không có ý định giết hắn ngay lập tức.

"Ồ, thích chơi trò trói buộc à?" Doanh Huyền thản nhiên cười, theo sau giọng nói của hắn, thời gian như ngừng lại, không gian như ngưng đọng, từng sợi dây leo to khỏe bị giam cầm giữa không trung, khó tiến thêm một tấc.

"Ngươi là ai?" Lúc này, ở vị trí chính giữa của những sợi dây leo, nơi ngưng tụ, lại có một khuôn mặt xinh đẹp ngưng tụ ra, một đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Doanh Huyền, mang theo vẻ kinh hoàng và phẫn nộ, chất vấn: "Ngươi muốn lấy hồn cốt và hồn hoàn của ta sao?" Doanh Huyền ngẩng đầu nhìn, tuy chỉ là một khuôn mặt ảo hóa ra, nhưng phải thừa nhận là thật sự rất đẹp.

Khí chất hoa lệ cao nhã làm nổi bật khuôn mặt kiều diễm không thuộc về trần gian của nàng, đôi mắt màu xanh lam tựa như pha lê xanh không một tì vết.

"Yên tâm, trẫm không cần hồn cốt của ngươi, cũng không cần hồn hoàn của ngươi!" Doanh Huyền mỉm cười.

Trong mắt A Ngân, nụ cười đó giống như nụ cười của ác quỷ, khiến người ta không rét mà run.

Con người luôn thèm muốn hồn cốt và hồn hoàn của hồn thú, đặc biệt là nàng còn là hồn thú mười vạn năm, càng có sức hấp dẫn vô song.

Người này mạnh hơn nàng, sao có thể không cần hồn cốt và hồn hoàn của nàng?

Chắc chắn là muốn ổn định nàng.

Để tránh nàng ngọc đá cùng tan, dùng thủ đoạn đặc biệt tự hủy hồn hoàn và hồn cốt.

Chương 91

Con người quả nhiên gian xảo.

Nghĩ đến đây.

A Ngân quả quyết muốn tự hủy.

Nàng có chết, cũng không thể để cho con người độc ác được lợi.

"Cần gì phải vậy?" Phát hiện A Ngân muốn tự hủy, Doanh Huyền bất đắc dĩ lắc đầu, một luồng khí thế tỏa ra, trấn áp nhục thân và linh hồn của A Ngân.

Hồn thú mười vạn năm trí tuệ không khác gì con người.

Thà tự hủy cũng không muốn để hồn cốt và hồn hoàn của mình cho những kẻ săn giết chúng.

Chẳng lẽ Đường Hạo biết được nguyên nhân này, nên mới đi theo con đường mềm dẻo, để đối phương yêu mình, sau đó chủ động hiến tế cho mình?

Như vậy, không chỉ có thể nhận được hồn hoàn và hồn cốt mười vạn năm, mà còn có thể hồn lực tăng vọt, tu vi đại tiến?

Lười nghĩ nhiều.

Doanh Huyền nhìn A Ngân.

Lúc này.

A Ngân ngoài ý thức có thể suy nghĩ, thì không thể làm gì khác, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

"Xong rồi!" "Con người này quá mạnh!" "Ta ngay cả tự hủy cũng không làm được!" "Cần gì phải vậy, trẫm thật sự không muốn hồn cốt và hồn hoàn của ngươi!" Doanh Huyền khổ sở nói.

Theo hắn, việc đoạt lấy hồn cốt và hồn hoàn của hồn thú để tăng cường sức mạnh, chỉ là tiểu đạo.

Hệ thống hồn sư của thế giới Đấu La.

Căn bản là bàng môn tà đạo.

Không có hồn hoàn thì không thể thăng cấp.

Hạn chế này quá lớn.

Huống hồ hồn kỹ hoàn toàn dựa vào hồn hoàn của hồn thú.

Hồn hoàn ẩn chứa hồn kỹ gì, người nhận được chỉ có thể sử dụng hồn kỹ đó.

Hoàn toàn phụ thuộc vào hồn thú để sống.

Như vậy có thể lâu dài sao?

Có thể mạnh mẽ sao?

Chẳng trách lại là tầng đáy của thế giới huyền huyễn.

E rằng ngay cả thế giới Phong Vân cũng không đánh lại.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển, Doanh Huyền nắm lấy một sợi dây leo trung tâm của A Ngân, dùng sức nhổ lên.

A Ngân cao mười mấy trượng liền bị nhổ lên khỏi đất.

"Hừ, còn nói không cần hồn cốt và hồn hoàn của ta, con người quả nhiên là lừa đảo!" A Ngân trong lòng khinh bỉ.

Thực ra Doanh Huyền nhổ A Ngân ra, chỉ vì phần thưởng sau khi thông quan.

"Đinh, chúc mừng túc chủ thông quan Lam Ngân Hoàng phó bản, phần thưởng một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng." Doanh Huyền nhổ Lam Ngân Hoàng lên, quay trở về Thiên Đình.

Hắn trước tiên lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng ra, dung nhập vào lòng đất.

Sau đó lại cắm Lam Ngân Hoàng vào.

Lam Ngân Hoàng A Ngân còn chưa kịp cảm nhận sự tuyệt diệu của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đã cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố.

Đó là sự áp chế về bản chất sinh mệnh.

Ngũ Hành Thánh Thụ.

Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Đều là tiên thiên cực phẩm linh căn, Lam Ngân Hoàng tuy ở thế giới Đấu La trong số hồn thú thực vật hệ được coi là mạnh, nhưng so với tiên thiên cực phẩm linh căn hoàn toàn không thể sánh bằng.

May mắn là đối phương dường như không có địch ý với nàng.

Hơn nữa đều là thực vật, nếu nàng sinh trưởng bên cạnh đối phương, có lẽ là một cơ duyên và tạo hóa trời ban.

Chỉ là không đợi nàng vui mừng, một vật tròn vo màu đen trắng đã bò lên người nàng.

Hai cái móng vuốt nhỏ lông xù xù ôm lấy một chiếc lá của nàng, định nhét vào miệng.

"A…" A Ngân kinh hô, nếu là hồn thú bình thường, nàng chắc chắn sẽ dùng một chiếc lá quất bay nó đi.

Nhưng con hồn thú màu đen trắng trông nhỏ hơn cả đầu người này, lại cho nàng một cảm giác áp chế khủng bố của hung thú hồng hoang.

Trước mặt tiểu gia hỏa này, nàng như một ngọn cỏ run rẩy, đáng thương yếu đuối lại bất lực.

“Đây là nơi nào?” “Cũng quá khủng bố rồi!” A Ngân có chút tuyệt vọng, ngay khi nàng nghĩ mình sắp bị ăn thịt, một giọng cười mắng như gió xuân vang lên.

Bốp!

Doanh Huyền một chưởng vỗ vào đầu Cổn Cổn: “Ngươi cái đồ tham ăn, cái gì cũng muốn ăn, không được ăn, không thì đánh ngươi!” “Ngao ô…” Hai cái móng vuốt nhỏ của Cổn Cổn xòe ra, đôi mắt to uất ức nhìn Doanh Huyền.

“Cho ngươi tiên thiên ngũ hành linh khí!” Doanh Huyền xoa xoa đầu Cổn Cổn mấy cái, bất đắc dĩ nói.

“Ngao ô…” Cổn Cổn lập tức mừng rỡ, bò lên vai Doanh Huyền, cái đầu nhỏ ra sức cọ cọ.

“Tiểu dạng, thật đúng là có sữa thì là mẹ!” Doanh Huyền cười mắng một câu, sau đó nhìn về phía A Ngân: “Sau này ngươi cứ ở đây đi!” Doanh Huyền thu lại sức mạnh trấn áp A Ngân, ôm Cổn Cổn quay về ghế nằm.

A Ngân nghi hoặc nhìn bóng lưng của Doanh Huyền, lập tức không nghĩ nhiều nữa, rễ cắm sâu vào lòng đất, cảm nhận năng lượng của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, tinh thần phấn chấn.

Cảm giác huyết mạch căn nguyên của bản thân đang tiến hóa và biến đổi theo việc hấp thụ sức mạnh của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lúc này, cho dù Doanh Huyền có đuổi nàng đi, nàng cũng không muốn đi.

Nơi này quá thoải mái.

Doanh Huyền vuốt ve Cổn Cổn, ung dung nhìn A Ngân, trong lòng lẩm bẩm: “Ta trồng một cây Lam Ngân Hoàng, sang năm thu hoạch…” … Thế giới Phong Vân.

Trong lúc Doanh Huyền đang nằm trên ghế mây vuốt ve Cổn Cổn, ung dung tắm nắng, thì giáp sĩ Đại Tần đã chinh phục phần lớn lãnh thổ của thế giới Phong Vân.

Hiện tại, đại quân viễn chinh đã vượt qua đại dương, đổ bộ vào Trung Cẩu.

Từng đội quân sắt thép chỉnh tề, uy vũ hùng tráng như những dòng lũ sắt thép cuồn cuộn quét về phía Trung Cẩu.

Vô Thần Tuyệt Cung.

Đây là một đại thế lực ở Trung Cẩu, chỉ đứng sau chính thống Thiên Hoàng.

Hôm nay, một đội bạch bào đại quân quét tới, bao vây Vô Thần Tuyệt Cung.

Dẫn đầu là một thanh niên tuấn mỹ mặc bạch bào, tay cầm ngân thương.

Triệu Vân, Triệu Tử Long.

"Nghe nói Thiên Đế Bệ hạ đã ban xuống Hỗn Nguyên Kinh và Thời Không Tháp, đợi sau khi chiếm được Vô Thần Tuyệt Cung, là có thể trở về tu luyện một phen!" Trong đầu Triệu Vân hiện lên những tin tức mới nhất trên Trí Võng về thế giới Đại Tần mà Quan Vũ gửi tới, lòng tràn đầy mong đợi.

Hắn là người của thế giới Tam Quốc, sau này mới tu luyện võ đạo của thế giới Đại Tần.

Dù thiên phú không tồi, nhưng vì thời gian tu luyện ngắn, hiện giờ cũng chỉ mới Đại Tông Sư đỉnh phong, cộng thêm hiệu quả của dược tề gen bậc hai, cũng đủ sức sánh ngang với Thiên Nhân.

Nhưng sau khi biết sự lợi hại của Hỗn Nguyên Kinh, Thiên Nhân

lại là cái thá gì.

Trong lòng hắn cũng vô cùng khao khát.

Tiếc là hiện tại đang chinh chiến bên ngoài, không thể lập tức tu luyện.

Nhưng những tướng sĩ xuất chinh như bọn họ là vì Đại Tần lập công, vì vậy Doanh Chính đã hứa hẹn với họ.

Sau khi khải hoàn trở về Đại Tần, có thể đến tầng thứ tư của Thời Không Tháp để tu luyện.

Ba tầng đầu của Thời Không Tháp không có bất kỳ hạn chế nào.

Từ tầng thứ tư trở đi cần phải vượt ải.

Đối với những người thiên phú xuất chúng, không có ảnh hưởng gì.

Nếu thiên phú không đủ, có thể dùng công lao để đổi lấy.

Không chỉ là tu luyện trong Thời Không Tháp, còn có rất nhiều tài nguyên tu luyện khác, hoặc là dựa vào thiên phú để có được, hoặc là dựa vào chiến công.

Giống như Hỗn Nguyên Kinh là miễn phí cho toàn dân, nhưng sau này không thể cái gì cũng miễn phí.

Nếu không, chẳng phải là Doanh Huyền và Đại Tần nuôi không bọn họ sao.

Một khi hình thành tư tưởng không làm mà hưởng này, con người sẽ trở nên lười biếng.

Vì vậy, rất nhiều tài nguyên quý giá đều cần dùng công lao để đổi lấy.

Những thứ này, Doanh Huyền lười phải quản lý từng chút một,

đều giao cho công cụ nhân Doanh Chính và Hồng Hậu xử lý.

"Kẻ nào tới, dám phạm vào Vô Thần Tuyệt Cung của ta?" Ngay lúc này, một giọng nói trầm hùng trung khí mười phần truyền đến, kéo Triệu Vân từ trong suy nghĩ về Thời Không Tháp trở về thực tại.

Nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông trung niên uy nghiêm bá đạo, dưới sự vây quanh của đông đảo võ sĩ, từ Vô Thần Tuyệt Cung bước ra.

Chính là chủ nhân của Vô Thần Tuyệt Cung —— Tuyệt Vô Thần.

"Ngươi chính là Tuyệt Vô Thần?" Triệu Vân nhìn đối phương, lớn tiếng nói: "Ta là Thường Sơn Triệu Tử Long đây, lập tức buông vũ khí đầu hàng, nếu không đại quân Đại Tần đến nơi, giết không tha!" "Tiểu nhi miệng còn hôi sữa, ngươi tìm chết!" Tuyệt Vô Thần nổi giận, vung tay quát: "Giết cho ta!" "Giết!" "Giết!" Sau lưng hắn, một đám võ sĩ Trung Cẩu ùa ra như cá, cầm trường đao xông về phía Triệu Vân.

"Ngu muội cứng đầu!" Triệu Vân hừ lạnh một tiếng, Bách Điểu Triều Phượng Thương chỉ về phía trước: "Thanh Long chiến trận!" "Phong!" "Đại phong!" Theo tiếng hô của mười vạn giáp sĩ, vô tận huyết khí, sát khí, chiến ý ngưng tụ thành một con Thanh Long trăm trượng.

Triệu Vân bạch mã ngân thương, được Thanh Long chiến trận gia trì, một luồng sức mạnh mênh mông cuồn cuộn tràn vào cơ thể, khiến hắn không nhịn được ngửa mặt lên trời hú dài.

"Giết!" Bách Điểu Triều Phượng Thương hung hăng đâm về phía trước, kéo theo sức mạnh của cả Thanh Long chiến trận, hóa thành một hư ảnh Thanh Long gầm thét.

Hư ảnh Thanh Long dài mấy trăm mét, khí tức ngút trời, nơi nó đi

qua, mặt đất như bị cày xới một lần, lộ ra một rãnh sâu hoắm.

Các võ sĩ Vô Thần Tuyệt Cung xông tới đều bị hư ảnh Thanh Long nghiền nát, máu thịt bay đầy trời, tay chân cụt lìa tứ tán.

"Sao có thể?" Tuyệt Vô Thần trừng lớn mắt, nhìn thấy dưới một đòn này, mấy trăm võ sĩ dưới trướng mình đã tan thành tro bụi, tim đau như nhỏ máu.

"Khốn kiếp!

Lão tử sẽ xé ngươi thành từng mảnh!" Khí thế cuồng bạo phun trào, y bào trên người Tuyệt Vô Thần tức khắc vỡ nát, để lộ thân thể cường tráng vạm vỡ.

"Sát Tâm!" "Sát Thần!" "Sát Tuyệt!" Tuyệt Vô Thần trực tiếp thi triển Sát Quyền của mình, liên tiếp ba chiêu, hóa thành ba đạo quyền ấn kinh thiên động địa, oanh sát Triệu Vân.

"Thanh Long Phá!" Triệu Vân thuận tay đâm một thương, cuốn theo đại thế của Thanh Long chiến trận, uy lực phát ra có thể nói là kinh thiên động địa.

Một thương liền phá nát ba đạo quyền ấn sát chiêu, thương mang thế đi không giảm, lao thẳng về phía Tuyệt Vô Thần.

Nếu đơn đả độc đấu, hắn có thể không phải là đối thủ của Tuyệt Vô Thần.

Nhưng dưới sự gia trì của Thanh Long chiến trận mười vạn đại quân, cho dù là Lục Địa Thần Tiên, hắn cũng dám đánh một trận.

"Đây là trận pháp gì?

Sao lại kinh khủng như vậy?" Tuyệt Vô Thần đồng tử co rút, lòng kinh hãi, một cảm giác nguy cơ khiến người ta sởn gai ốc ập đến, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức thi triển con bài tẩy lớn nhất của

mình.

“Bất Diệt Kim Thân!” Kình khí cương mãnh sáng chói lưu chuyển trên bề mặt cơ thể Tuyệt Vô Thần, cả người như hóa thành kim cương chi khu, cứng rắn không thể phá hủy.

Ầm.

Thương mang ba thước bắn tới.

Bất Diệt Kim Thân mà Tuyệt Vô Thần lấy làm tự hào tức khắc bị đánh vỡ, cả người bị xé thành từng mảnh.

“Giết!” Triệu Vân chỉ tay về phía Vô Thần Tuyệt Cung, hạ lệnh.

Trước khi đến đây hắn đã tìm hiểu qua, Vô Thần Tuyệt Cung không phải là thế lực tốt đẹp gì, có thể nói là không việc ác nào không làm.

Thế lực như vậy, trực tiếp đồ diệt. … Cùng lúc đó.

Chương 92

Trên một hòn đảo nhỏ ven bờ biển Trung Cẩu, từng bóng người đáng sợ đứng sừng sững.

Có lão giả mang nụ cười như người bình thường.

Có trung niên thân hình vạm vỡ, khí tức bàng bạc.

Có trung niên mặc lam phục âm lãnh.

Có trung niên tóc đỏ mặc áo khoác trắng, toàn thân tỏa ra khí tức cuồng bạo nguy hiểm.

Có… Bọn họ mơ hồ bao vây một nhóm người khác ở giữa.

Nhóm người này có năm người, trong đó một người đeo mặt nạ băng điêu, chính là Thiên Môn chi chủ Đế Thích Thiên ngày trước.

Bốn người còn lại là Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Tử.

"Đế Thích Thiên, ngươi cũng là cao thủ Thần cấp của thế giới chúng ta, vậy mà lại phản bội thế giới của mình, cấu kết với kẻ xâm lược từ dị thế giới, thật uổng là một đại tông sư!" Vô Danh nhìn Đế Thích Thiên, đau lòng căm phẫn nói.

Khi thế giới Đại Tần quét sạch các thế lực lớn của thế giới Phong Vân, Vô Danh cũng không thể ngồi yên.

Dưới áp lực cực lớn, ông ta đã đột phá, bước vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, tương đương với cao thủ Thần cấp trong thế giới Phong Vân.

Nhưng sau khi chứng kiến sự hùng mạnh của giáp sĩ Đại Tần, Vô Danh biết một mình mình không phải là đối thủ, vì vậy ông đã liên

hợp với các cường giả khác.

Có Văn Long Hoàng Đế, Võ Vô Địch, Tiếu Tam Tiếu, Tiếu Kinh Thiên, Tiếu Ngạo Thế các cao thủ Thần cấp.

Hôm nay, bọn họ mai phục ở đây chuyên để đối phó với mấy người Đông Hoàng Thái Nhất, chuẩn bị giải quyết mấy vị Lục Địa Thần Tiên này trước, sau đó hợp lực tiêu diệt từng quân đoàn của Đại Tần.

"Vô Danh, tổ tiên của ngươi có phải họ Vi không?" Đế Thích Thiên cười quái dị, nhìn Vô Danh nói: "Nói ra ngươi cũng coi như là hậu nhân của bản tọa, bản tọa khuyên ngươi cải tà quy chính, sự vĩ đại của Thiên Đế Bệ hạ không phải là lũ ếch ngồi đáy giếng các ngươi có thể hiểu được!" "Ngươi nghĩ Đại Tần chỉ có chút thực lực này thôi sao?" "Cường giả chân chính của Đại Tần, một tay cũng có thể diệt hết tất cả các ngươi!" "Gia nhập Đại Tần không chỉ có thể khiến tất cả bá tánh trong thế giới chúng ta sống cuộc sống tốt đẹp, mà các ngươi cũng có thể tu luyện vô thượng thần công do Thiên Đế Bệ hạ ban cho, ngày sau thành tiên thành thần cũng không phải là vấn đề!" "Có một tiên tổ như ngươi, thật là sỉ nhục của ta!" Vô Danh khinh thường nói.

"Ngươi tìm chết!" Đế Thích Thiên nổi giận: "Hôm nay bản tọa sẽ dạy dỗ ngươi, đứa con cháu bất hiếu này!" "Vạn Nhận Xuyên Vân!" Trong sát na, trên bầu trời truyền đến từng trận nổ vang, vô số đạo băng nhận khổng lồ xuyên qua mây mà ra, che trời lấp đất gào thét lao xuống nơi Vô Danh và những người khác đang đứng.

Mỗi một thanh băng nhận đều dài đến mấy chục mét.

Cả một vùng đất như bị băng nhận bao phủ.

"Mạc Danh Kiếm Pháp!" "Vô Nhị Đao Pháp!" "Vạn Đạo Sâm La!" "Hỗn Thiên Tứ Tuyệt!" … Theo sau Đế Thích Thiên ra tay, trận chiến

tức khắc bùng nổ.

Vô Danh, Võ Vô Địch, Tiếu Tam Tiếu, Tiếu Kinh Thiên... lần lượt ra tay, mỗi người thi triển thần thông, kiếm khí, đao khí, các loại năng lượng va chạm.

Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử và những người khác tự nhiên cũng tham gia vào trận chiến.

Nhưng trận chiến vừa bắt đầu, phe Đại Tần đã rơi vào thế hạ phong.

Đầu tiên là số lượng không chiếm ưu thế.

Thứ hai, Võ Vô Địch, một thiên tài võ đạo kinh khủng, và Tiếu Tam Tiếu, một lão cổ đổng, thực lực quá mạnh, không ai trong số đám người Đông Hoàng Thái Nhất là đối thủ của họ.

"Đế Thiên Cuồng Lôi!" Đế Thích Thiên gầm lên.

Trên bầu trời, từng phiến băng nhận xuyên mây hóa thành từng đạo sấm sét trắng tím, vô số tia sét trắng tím du tẩu trên bầu trời, biến cả bầu trời thành một biển sấm kinh hoàng.

Ầm ầm ầm… Vô số đạo sét trắng tím to bằng vòng tay từ trên trời giáng xuống, không ngừng đánh về phía Võ Vô Địch và những người khác.

Tiếc là tác dụng không lớn.

"Thập Phương Vô Địch!" Võ Vô Địch một chiêu này trực tiếp phá diệt Đế Thiên Cuồng Lôi của Đế Thích Thiên, đánh cho Đế Thích Thiên không ngừng thổ huyết.

"Các vị, chống không nổi nữa rồi, hay là chúng ta rút lui trước?" Đế Thích Thiên vội vàng truyền âm nói.

Hắn không muốn chết.

Mấy người Đông Hoàng Thái Nhất cũng không chống đỡ nổi nữa.

Quỷ Cốc Tử nói: "Chúng ta đi hội quân với quân đoàn, dựa vào sức mạnh chiến trận để tiêu diệt bọn họ!" "Được!" Mọi người đồng thanh truyền âm đáp lại.

"Vây lấy bọn chúng!" "Không thể để bọn chúng hội quân với quân đoàn!" Tiếc là đám người Võ Vô Địch đã nhìn thấu ý đồ của họ, lần lượt giữ chân họ, không cho họ cơ hội rút lui.

Sự kinh khủng của quân đoàn Đại Tần, bọn họ cũng biết.

Nếu để đám người Quỷ Cốc Tử hội quân với quân đoàn, họ tuyệt đối không phải là đối thủ.

Chỉ có chia ra mà đánh, mới có hy vọng thắng lợi.

"Không ổn, bị bọn chúng cầm chân rồi, mau cầu cứu Đại Tần!" Đế Thích Thiên vội vàng truyền âm.

Ông.

Nhưng ngay lúc này, một bàn tay thon dài yêu diễm đột nhiên xuất hiện từ hư không, nhẹ nhàng vỗ xuống.

Ầm ầm ầm!

Không gian chấn động, Võ Vô Địch, Tiếu Tam Tiếu, Vô Danh… như những con ruồi bị đập rơi xuống đất, toàn thân xương cốt như muốn vỡ vụn, không thể dùng nổi một chút sức lực.

Trong mắt họ đầy vẻ kinh hãi, mang theo sự khó tin.

Đừng nói là họ!

Ngay cả Đế Thích Thiên, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác cũng kinh ngạc đến ngây người.

Họ nhìn sang, chỉ thấy một bóng hình tuyệt mỹ cao ráo, phong tình

trưởng thành từ trong hư không chậm rãi bước ra.

Nàng mặc một bộ váy dài màu đen đỏ đậm chất ngự tỷ, trán rủ xuống một lọn tóc mái gọn gàng, vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, tay chống eo thon, bước những bước chân làm rung động lòng người chậm rãi đi ra.

"Đại Tư Mệnh!" Đông Hoàng Thái Nhất trừng lớn mắt, không ngờ lại là Đại Tư Mệnh.

Từng là một trong năm đại trưởng lão của Âm Dương Gia hắn, Hỏa bộ trưởng lão.

Là một trong những sứ giả tử vong truy sát những kẻ phản nghịch hoặc dị kỷ.

Bề ngoài yêu diễm động lòng người, thủ đoạn âm hiểm độc ác, giỏi dùng huyễn thuật để mê hoặc kẻ địch.

Nhưng bây giờ đã theo hầu Thiên Đế.

Hắn biết đám người Đại Tư Mệnh sắp phất lên rồi.

Nhưng không ngờ lại phất lên nhanh như vậy.

Cái tát vừa rồi, nếu muốn giết hắn, tuyệt đối không khó hơn giết một con kiến.

Ngày xưa, Đại Tư Mệnh căn bản không lọt vào mắt hắn, chỉ là một nhân vật như con kiến.

Bây giờ lại đã là một tồn tại mà hắn phải ngưỡng vọng.

"Ra mắt Đại Tư Mệnh, đa tạ đại nhân ra tay cứu giúp!" Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, Tuân Tử vội vàng hành lễ, bày tỏ lòng cảm tạ.

Đế Thích Thiên vốn không quen biết, nhưng lúc này cũng vội vàng theo sau bày tỏ lòng cảm tạ.

Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng ngũ vị tạp trần, nhưng cũng theo sau hành lễ nói: "Đa tạ Đại Tư Mệnh ra tay cứu giúp." Thân phận của Đại Tư Mệnh bây giờ đã khác xưa.

Dù chỉ là một thị nữ của Thiên Đế, cũng không phải là người mà hắn có thể đắc tội.

Huống hồ thực lực lại mạnh như vậy.

"Không cần đa lễ, phần còn lại giao cho các ngươi, ta trở về phục mệnh Thiên Đế!" Đại Tư Mệnh khẽ gật đầu, thản nhiên nói.

Bề ngoài tuy không có biểu cảm, nhưng trong lòng lại rất sung sướng.

Nhất là khi thấy Đông Hoàng Thái Nhất, người từng như một vị thần đối với nàng, bây giờ lại hành lễ với mình, cảm giác đó không thể dùng lời để miêu tả.

Âm Dương Gia đẳng cấp sâm nghiêm, lạnh lùng vô tình.

Địa vị cao quý nhất chính là thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Tiếp theo là Đông Quân Diễm Phi.

Sau đó là Tả Hữu hộ pháp.

Cuối cùng mới là năm đại trưởng lão bọn họ.

Tầng trên có thể nói là trực tiếp nắm giữ quyền sinh sát của họ, có thể tùy ý nghiền chết họ như nghiền chết một con kiến.

Nhưng bây giờ ai dám dễ dàng động đến nàng?

Dù là Đông Hoàng Thái Nhất, cũng phải nể nang nàng ba phần.

Mà tất cả những điều này, đều là Doanh Huyền mang đến cho nàng.

Vút.

Bóng dáng Đại Tư Mệnh biến mất trên không trung.

Nàng đã tu luyện trong Thời Không Tháp hơn một ngàn năm, hiện tại đang ở cảnh giới Võ Đạo Kim Đan.

Thực ra, tính theo tốc độ thời gian ở tầng thứ chín của Thời Không Tháp, bên trong hơn một ngàn năm, bên ngoài chưa đến một phút.

Nhưng tu vi võ đạo không phải chỉ dựa vào thời gian là đủ.

Sự tích lũy trước đây của Đại Tư Mệnh đã sớm tiêu hao hết, bây giờ đã đến bình cảnh.

Tiếp tục ở trong Thời Không Tháp, tu vi tiến bộ rất chậm, chỉ lãng phí sinh mệnh.

Vì vậy, nàng đã sớm rời khỏi Thời Không Tháp.

Không chỉ nàng, mà những ai có thể vào tầng thứ chín của Thời Không Tháp tu luyện, cơ bản đều đã ra ngoài.

Mà sau khi Đại Tư Mệnh trấn áp Võ Vô Địch, quay trở về Thiên Đình Đại Tần.

Trong đầu Doanh Huyền đang nằm trên ghế mây đã vang lên giọng nói máy móc của hệ thống: "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Phong Vân." "Phần thưởng một: Vô thượng thần thông Ngọc Thanh Thần Lôi!" "Phần thưởng hai: Vô thượng thần thông Thượng Thanh Thần Lôi!" "Hai môn thần thông này không tệ, nhưng thu hoạch lớn nhất vẫn là bản thân thế giới Phong Vân." Trong mắt Doanh Huyền lóe lên tinh quang, sau khi thông quan phó bản, hắn liền có thể khống chế phó bản.

Khi hắn khống chế thế giới Phong Vân, Doanh Huyền có một trực giác mạnh mẽ, chỉ cần hắn dung hợp thế giới Phong Vân vào thế giới Đại Tần, thế giới Đại Tần sẽ có thể từ Hằng Sa cấp thế giới tấn

thăng lên Tiểu Thiên thế giới.

Đây là một bước nhảy vọt về chất.

Thế giới Đại Tần sẽ bước lên một bậc thềm hoàn toàn mới. … "Tiểu Thiên thế giới…" Trong mắt Doanh Huyền mang theo vẻ chờ mong, không chút do dự nói: "Dung hợp!" Theo ý niệm của Doanh Huyền vừa hạ xuống, chúng dân trong thế giới Đại Tần liền thấy trên bầu trời xuất hiện một ngôi sao rực rỡ, mang theo vô tận hà quang và tử khí.

Thấy cảnh này, mọi người đều bình tĩnh.

Trải qua nhiều rồi, cũng đã quen.

Nhưng người của thế giới Phong Vân lại kinh ngạc đến ngây người.

Họ thấy trên bầu trời dâng lên vô tận dị tượng mênh mông, có những ngôi sao kinh khủng lóe lên xung quanh, thiên địa vạn đạo như đang gầm vang, tựa như tận thế.

"Chuyện gì vậy?" "Đã xảy ra chuyện gì?" Vô Danh, Võ Vô Địch, Tiếu Tam Tiếu và những người khác mặt đầy kinh hãi, rồi như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Đế Thích Thiên, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác.

Có lẽ dị tượng này có liên quan đến những kẻ xâm lược từ dị thế giới này.

"Thấy chưa?" Dưới mặt nạ băng điêu của Đế Thích Thiên truyền ra giọng nói sùng bái quái dị: "Đây chính là vô thượng vĩ lực của Thiên Đế, di chuyển cả thế giới của các ngươi đến thế giới Đại Tần!" "Cái gì?" "Di chuyển thế giới của chúng ta đến thế giới Đại Tần?" Vô Danh kinh hô.

Võ Vô Địch hãi hùng.

Tiếu Tam Tiếu tam quan đảo lộn.

Các tiểu đồng bọn đều kinh ngạc đến ngây người.

Việc đám người Đông Hoàng Thái Nhất từ thế giới Đại Tần đến xâm lược họ đã là không thể tưởng tượng nổi, nhưng họ vẫn có thể hiểu được.

Có lẽ vừa hay có một lối đi giữa hai thế giới bị đối phương phát hiện, hoặc đối phương có năng lực hoặc bảo vật để mở ra một lối đi.

Nhưng tìm thấy lối đi hoặc mở ra lối đi so với việc di chuyển cả thế giới của họ đi, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Thế này thì còn chơi thế nào nữa?

Đông!

Không đợi họ hoàn hồn khỏi kinh hãi, giữa thiên địa như có tiếng đạo âm như hồng chung đại lữ truyền ra, chấn động tâm can, vang vọng linh hồn.

Đây là thần âm.

Đây là đạo âm.

Đây là âm thanh của thiên địa.

Chương 93

Dưới đạo âm này, linh hồn của Vô Danh, Võ Vô Địch, Tiếu Tam Tiếu và những người khác như được gột rửa thăng hoa, thân thể vốn bị Đại Tư Mệnh trọng thương có cảm giác như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm vui sướng.

Ầm ầm ầm!

Đại đạo và bản nguyên của thế giới Phong Vân cùng với đại đạo và bản nguyên của thế giới Đại Tần giao thoa, dung hợp, ba ngàn đại đạo đồng loạt hiện ra, gầm vang chấn động.

Từng đóa thiên hoa từ trên trời rơi xuống.

Từng đạo kim liên từ dưới đất vọt lên.

Chân Long gầm thét.

Phượng Hoàng múa lượn.

Kỳ Lân hiến thụy.

Tiên hạc dang cánh. … Vô tận dị tượng thiên địa mênh mông tràn ngập tinh không, không gian thế giới Đại Tần trở nên cường hãn vững chắc hơn, pháp tắc kiên cố mạnh mẽ hơn, diện tích nhanh chóng mở rộng.

Đại Tần tổ tinh, thể tích tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy, nhưng mật độ không hề giảm đi, ngược lại càng thêm dày đặc.

Cả tổ tinh tỏa sáng vạn trượng, phát ra uy nghiêm, dày đặc, thần thánh bất khả xâm phạm như một thái cổ tinh thần.

Các hành tinh Sinh Hóa, hành tinh Đại Minh Sùng Trinh xoay quanh tổ tinh tuy biến hóa không lớn bằng tổ tinh, nhưng cũng được

lột xác thay đổi trời đất.

Đồng thời, thế giới Phong Vân bị Doanh Huyền kéo thành một quả cầu, hóa thành một hành tinh tên là Phong Vân Tinh, xoay quanh tổ tinh, cùng với hành tinh Sinh Hóa và hành tinh Đại Minh Sùng Trinh tạo thành một trận hình tam giác.

"Ngôi sao khổng lồ huy hoàng kia chính là thế giới Đại Tần sao?" Vô Danh, Võ Vô Địch và những người khác chấn động nhìn ngôi sao ở chân trời xa xôi, chấn động hỏi.

Doanh Huyền với tư cách là thế giới chi chủ, khống chế mọi thứ trong thế giới, sinh diệt chỉ trong một ý niệm, việc kéo thế giới Phong Vân thành một quả cầu lại càng dễ như trở bàn tay.

Vô Danh và những người khác chỉ cảm thấy mặt đất rung chuyển một chút, rồi không có cảm giác gì khác.

"Không sai!" Đế Thích Thiên gật đầu, tuy hắn mới gia nhập thế giới Đại Tần không lâu, nhưng có Trí Võng tồn tại, hắn đã tìm hiểu kỹ lưỡng thông tin về thế giới Đại Tần.

"Nhưng đó chỉ là tổ tinh của thế giới Đại Tần, nơi chúng ta đang ở bây giờ cũng được coi là lãnh thổ của thế giới Đại Tần!" Nghe đến đây, ánh mắt Vô Danh tối sầm lại, trong lòng không cam tâm nhưng lại bất lực.

Sức mạnh của tiên thần, há là phàm nhân có thể chống lại?

Đại Tư Mệnh trước đó tiện tay một chưởng suýt nữa đánh chết bọn họ, bọn họ vừa mới biết được từ Đế Thích Thiên, Đông Hoàng Thái Nhất.

Nàng chỉ là một thị nữ không đáng kể bên cạnh Thiên Đế mà thôi.

"Các ngươi đừng có cái vẻ mặt như cha mẹ chết vậy, các ngươi nên mừng thầm đi, Thiên Đế nhân từ, nếu không Đại Tư Mệnh một

chưởng đã đánh chết các ngươi rồi!" Đế Thích Thiên nói: "Gia nhập thế giới Đại Tần, đối với các ngươi và bá tánh mà nói, tuyệt đối là thiên đường mà nằm mơ cũng không thấy được." Vô Danh và những người khác không nói gì, hiển nhiên không tin.

"Lại đây, cho các ngươi xem phúc lợi của bá tánh Đại Tần!" Đế Thích Thiên mở bảng thông tin cá nhân của mình, tìm kiếm trên Trí Võng về phúc lợi của bá tánh Đại Tần, rồi nói với đám người Vô Danh.

Hắn biết cả Thiên Đế và Doanh Chính đều có ý thu phục họ về dưới trướng.

Có thể thấy được điều đó từ việc Đại Tư Mệnh không một chưởng đánh chết họ.

Nhưng nếu họ không biết điều, kết cục cuối cùng chắc chắn là chết.

Doanh Huyền để Đại Tư Mệnh tha cho họ một mạng, đã là thành ý lớn nhất rồi.

Có hệ thống phó bản mạnh nhất, Doanh Huyền có vô số nơi để chiêu mộ nhân tài, không cần phải cầu xin họ.

Doanh Chính tự nhiên cũng vậy, sẽ cho họ cơ hội, nhưng nếu không biết nắm bắt thì cứ chết đi.

Đế Thích Thiên không tiếc công sức giải thích những điều tốt đẹp về thế giới Đại Tần cho đám người Vô Danh như vậy, tự nhiên không phải là do lòng tốt bộc phát.

Một là, khuyên hàng được đám người Vô Danh cũng coi như là một công lao không nhỏ.

Hai là, dù sao đi nữa, hắn cũng là người của thế giới Phong Vân, cái mác này rất khó gỡ bỏ, mà nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ,

có tranh đấu và phe phái.

Đặc biệt là khi Doanh Huyền mở ra ngày càng nhiều bí cảnh, cuối cùng chắc chắn sẽ hình thành vô số tiểu đoàn thể và phe phái.

Vô Danh, Võ Vô Địch và những người khác đều là thiên kiêu của thế giới Phong Vân, tiềm lực to lớn, sau khi khuyên hàng họ, họ sẽ là đồng minh tự nhiên của hắn.

"Phàm là tử dân Đại Tần, đều có thể lĩnh một liều dược tề gen bậc hai?" Vô Danh, Võ Vô Địch và những người khác kinh hô.

Họ không biết dược tề gen bậc hai là gì, nhưng phía sau có ghi, sau khi uống, có thể sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư.

Điều này họ rất rõ.

Quả thực là thần dược.

Kinh khủng nhất là còn không có tác dụng phụ, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc luyện võ của mình.

"Những quân đoàn kinh khủng do những người có thể sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư tạo thành xuất hiện trước đây là vì đã uống dược tề gen bậc hai?" Vô Danh lập tức nghĩ đến giáp sĩ Đại Tần đã quét sạch thế giới Phong Vân trước đó, sự nghi ngờ trong lòng đối với dược tề gen bậc hai lập tức tan biến không ít.

"Không sai!" Đế Thích Thiên cười gật đầu: "Nhưng những quân đoàn đó đã lỗi thời, quân đoàn mới của Đại Tần sẽ còn kinh khủng hơn, họ sẽ có uy thế của thiên binh thiên tướng thực sự!" "Cái gì?" "Quân đoàn toàn bộ do những người có thể sánh ngang với Hoành Luyện Đại Tông Sư tạo thành đã lỗi thời?" Vô Danh, Võ Vô Địch và những người khác trừng lớn mắt, khó tin.

Sự hùng mạnh của những quân đoàn đó, họ đã tận mắt chứng kiến.

Đế Thích Thiên lại nói họ đã lỗi thời?

Đây không phải là nói đùa chứ?

"Đây là vô thượng thần công và vô thượng tiên khí mà Thiên Đế mới ban cho!" Đế Thích Thiên tìm kiếm trên Trí Võng thông tin liên quan đến Hỗn Nguyên Kinh và Thời Không Tháp.

"Hỗn Nguyên Kinh, một bản thần công nghịch thiên có thể dung hợp các công pháp khác, cảnh giới đầu tiên Nhục Thân Thập Trọng đã có mười vạn cân cự lực, người có tư chất hơn người thậm chí có thể tu luyện đến mấy chục vạn cân, trăm vạn cân…" "Thời Không Tháp, tầng thứ nhất, bên ngoài một năm, bên trong mười năm, tầng thứ hai trăm năm, tầng thứ ba ngàn năm…" Bịch.

Vô Danh mềm nhũn ngồi trên đất, tròng mắt trừng lớn, kinh hãi không nói nên lời, hít một hơi khí lạnh: "Hít!" "Sao có thể như vậy?" … Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

"Ưm…" "Thật thoải mái a!" Từng chiếc lá trên người A Ngân khẽ lay động, rễ cây đâm sâu vào lòng đất, tham lam hấp thụ Cửu Thiên Tức Nhưỡng và những lợi ích do thế giới Đại Tần thăng cấp mang lại, phát ra một tiếng ngâm nga từ tận linh hồn.

Nơi này thật sự quá tuyệt vời.

Thực lực của nó tăng vù vù.

Kinh khủng nhất là huyết mạch căn cốt cũng không ngừng tiến hóa lột xác theo, đây là một bước nhảy vọt của sinh mệnh, thật quá hạnh phúc.

Dù có đánh chết nó cũng không đi.

Bên cạnh, Ngũ Hành Thánh Thụ, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ khẽ lay

động, từng luồng tiên thiên linh khí được phun ra, hòa vào giữa thiên địa, cải thiện chất lượng linh khí của thế giới Đại Tần, cũng âm thầm thay đổi thể chất của tất cả sinh linh trong thế giới Đại Tần.

Doanh Huyền nằm trên ghế mây dưới gốc Ngũ Hành Thánh Thụ, tay vuốt ve Cổn Cổn, quanh thân đạo vận lượn lờ, pháp tắc dâng trào.

Thế giới Đại Tần thăng cấp thành Tiểu Thiên thế giới.

Với tư cách là thế giới chi chủ, quyền hành mà Doanh Huyền có thể khống chế tăng vọt, thực lực tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là, khi thế giới thăng cấp, Doanh Huyền với tư cách là thế giới chi chủ, đã cảm nhận rõ ràng mọi biến hóa.

Điều này mang lại lợi ích không gì sánh bằng cho việc tu luyện của hắn.

"Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài quan sát thế giới thăng cấp, tiến vào trạng thái đốn ngộ." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đốn ngộ Lôi Đình chi đạo, luyện thành Thái Thanh Thần Lôi!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài luyện thành Ngọc Thanh Thần Lôi!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài luyện thành Thượng Thanh Thần Lôi!" … "Ồ, thế này đã luyện thành ba môn vô thượng thần thông, lại còn là Tam Thanh Thần Lôi!" Doanh Huyền khẽ cười.

Ba môn vô thượng thần thông này đều là phần thưởng của hệ thống sau khi thông quan phó bản.

Không ngờ lại luyện thành nhanh như vậy.

"Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài quan sát thế giới thăng cấp, luyện thành Đại Thế Giới Thuật!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo

Kinh của ngài…” … “Lần này thật là đại bội thu a!” Doanh Huyền tâm trạng vui vẻ, ngẩng đầu lên liền thấy Đại Tư Mệnh một tay kiêu ngạo chống eo thon, bước những bước huyền cơ làm rung động lòng người khoan thai đi tới.

Gió nhẹ thổi qua, làm tung bay tà váy, để lộ đôi chân dài thẳng tắp trong đôi vớ lụa hoa văn màu tím, đi đôi giày cao gót màu đỏ.

Trong lòng Doanh Huyền khẽ động, muốn vuốt ve… “Khởi bẩm Thiên Đế, mọi việc đã được giải quyết xong.” Thân hình cao ráo phong tình của Đại Tư Mệnh đi đến trước mặt Doanh Huyền, cung kính cúi người, dịu dàng nói.

Mùi hương cơ thể thiếu nữ tươi mát dễ chịu thoang thoảng bay tới, Doanh Huyền ngước mắt lên, như thấy hai ngọn núi lớn sừng sững nơi chân trời, che khuất tầm nhìn của hắn.

Một lọn tóc mái gọn gàng rủ xuống, gần như chạm vào mũi và mặt Doanh Huyền, theo gió nhẹ khẽ lay động, trêu chọc lòng người.

Ánh mắt đánh giá một vòng từ trên xuống dưới, Đại Tư Mệnh mặc bộ váy dài màu đen đỏ xẻ tà kiểu sườn xám, tôn lên vóc dáng thon dài uyển chuyển.

Khí chất yêu mị, một gương mặt trái xoan toát lên vẻ quyến rũ lạnh lùng trưởng thành của một ngự tỷ, ngũ quan lập thể, mang vài phần xâm lược.

Một lọn tóc từ trán trượt xuống, càng tăng thêm vài phần vũ mị, tự tin kiêu ngạo.

“Không tệ!” Doanh Huyền khẽ gật đầu, cũng không biết là nói người không tệ, hay là việc làm không tệ.

“Hiệu lao cho Thiên Đế là vinh hạnh của ta!” Đại Tư Mệnh vẫn cúi eo, phô bày đường cong uyển chuyển tuyệt diệu.

“Ngươi tu luyện Hỏa chi đạo, cũng đã dung hợp Phần Quyết, đây là truyền thừa do Đà Xá Cổ Đế để lại, tuy cũng thường thôi, nhưng đối với Hỏa diễm chi đạo cũng có trợ giúp không nhỏ!” Trong lúc nói chuyện, một hạt sen lửa từ trong cơ thể Doanh Huyền bay ra, lơ lửng trước mặt Đại Tư Mệnh.

Doanh Huyền tiếp tục nói: “Tặng thêm cho ngươi một luồng Đế Viêm bản nguyên của Trẫm!” Hừng hực!

Tiếng nói vừa dứt, một ngọn lửa lộng lẫy bay ra, dung nhập vào hạt sen lửa, trên hạt sen lập tức hiện lên những đạo văn đại đạo huyền ảo, tôn quý phi phàm.

“Tạ ơn Thiên Đế ban thưởng!” Đại Tư Mệnh vui mừng xen lẫn một chút thất vọng, hạt sen lửa dung hợp Đế Viêm bản nguyên của Doanh Huyền tuy tốt, nhưng nàng càng muốn… Doanh Huyền hơn.

Nếu không nàng cũng sẽ không đứng gần như vậy, càng không cúi người đến chín mươi độ, một lọn tóc mái đều rủ xuống mặt Doanh Huyền.

Trong lòng thở dài, Đại Tư Mệnh giơ hai tay lên, định nhận lấy hạt sen lửa.

Tuy nhiên, Doanh Huyền đột nhiên đưa tay ra nắm lấy hạt sen lửa trong lòng bàn tay.

ử?

Đại Tư Mệnh ngẩn ra, có chút nghi hoặc.

“Sức mạnh của Đế Viêm rất nóng nảy, Trẫm sẽ giúp ngươi một tay nữa, đích thân dung nhập vào cơ thể ngươi!” Doanh Huyền nhìn Đại Tư Mệnh, cười nói.

Đại Tư Mệnh ngẩn ra, rồi lập tức mừng rỡ, vội vàng bái tạ: “Tạ ơn Thiên Đế.” Trong lúc nói, Đại Tư Mệnh dường như vui mừng đến

mức hai chân đứng không vững, cả người ngã về phía Doanh Huyền.

Ông.

Doanh Huyền một tay ôm lấy Đại Tư Mệnh, bóng dáng biến mất tại chỗ.

"Thiên Đế…" Lăng Thanh Trúc vừa mới đến đây, chuẩn bị cầu xin Doanh Huyền đưa nàng về nhà, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Doanh Huyền ôm Đại Tư Mệnh biến mất.

"Ai…" Lăng Thanh Trúc trong lòng thở dài, ngây ngẩn tại chỗ, không biết phải làm sao.

"Dù có gặp được Thiên Đế thì thế nào?

Ngài ấy sẽ đưa ta về sao?

Lại dựa vào cái gì để đưa ta về?" Lăng Thanh Trúc suy nghĩ vẩn vơ.

"Chẳng lẽ ta phải ở lại thế giới Đại Tần cả đời sao?" "Sư tôn phát hiện ta mất tích chắc hẳn sẽ rất lo lắng?" "Không được, ít nhất ta phải quay về một chuyến!" Ánh mắt Lăng Thanh Trúc dần trở nên kiên định.

Nàng biết mình muốn quay về, e rằng chỉ có một cách duy nhất.

Trở thành nữ nhân của Doanh Huyền.

Dù sao với thực lực địa vị của Doanh Huyền, nàng không có bảo vật nào khác có thể khiến Doanh Huyền động lòng.

Huống hồ trước đây thuộc hạ của Doanh Huyền cố tình không cứu nàng, đưa nàng đến chỗ Doanh Huyền, rõ ràng Doanh Huyền có ý đồ với nàng.

Tuy Doanh Huyền không nhân lúc người gặp nguy chiếm hữu nàng, nhưng Doanh Huyền chưa có được nàng, chắc chắn sẽ không

đưa nàng về.

"Cứ coi như là trả ơn cứu mạng của ngài ấy đi." Lăng Thanh Trúc trong lòng đã có quyết định.

Ban đầu nếu không phải là thuộc hạ của Doanh Huyền, nàng đã trúng kế của Mộ Phủ chi chủ, cuối cùng sẽ tiện nghi cho tên tiểu tử Lâm Động kia.

Dù sao thân thể cũng không giữ được, xem ra là mệnh trung chú định.

Bây giờ chẳng qua là từ Lâm Động đổi thành Doanh Huyền.

Huống hồ Doanh Huyền đẹp trai như vậy, thực lực mạnh như vậy, dường như cũng không thiệt thòi… "Phì…" Lăng Thanh Trúc má đỏ bừng, thầm mắng: "Lăng Thanh Trúc à Lăng Thanh Trúc, ngươi đang nghĩ gì vậy, ngươi làm thế này là để trả ơn và trở về thế giới của mình…" … Lúc này, Doanh Huyền còn không biết trong lòng Lăng Thanh Trúc có nhiều kịch tính như vậy, cũng không có tâm tư quan tâm đến nàng.

Người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái.

Thế giới Đại Tần thăng cấp, Doanh Huyền tâm trạng rất tốt, tự nhiên muốn cùng người khác chia sẻ.

Mà Đại Tư Mệnh thời gian này biểu hiện không tệ, lao khổ công cao.

Doanh Huyền quyết định thưởng cho nàng một cách xứng đáng, đích thân giúp nàng luyện hóa hạt sen lửa.

Rất nhanh, Đại Tư Mệnh như bị một ngọn lửa nóng rực bao vây.

Nàng như một đóa hồng liên trong biển lửa vô biên, không ngừng chìm nổi, phiêu diêu bất định.

Đế Viêm này, dường như không nơi nào không có, không ngừng tấn công, quả thực kinh khủng như vậy.

Chương 94

Đại Tư Mệnh lần đầu tiên cảm nhận được uy lực Đế Viêm của Doanh Huyền.

Thật đáng sợ. … Cùng lúc đó, trên Phong Vân Tinh, đám người Vô Danh sau khi đăng ký, liền điên cuồng tra cứu thông tin về thế giới Đại Tần trên Trí Võng.

"Thế giới Đại Tần quả thực là nhân gian tiên cảnh a!" "Không có ai chết đói, chết rét, ăn thịt người, người người đều có thể tu luyện, người người như rồng, nơi như vậy, quả thực chính là thiên đường!" "Thật nực cười khi trước đây ta còn liều mạng ngăn cản!" Vô Danh không còn chút hình tượng nào mà mềm nhũn ngồi trên đất, trong mắt đầy vẻ hổ thẹn.

Ông ta suýt nữa đã ngăn cản cơ hội của chúng sinh thế giới Phong Vân tiến vào tiên giới.

Bá tánh thế giới Phong Vân sống cuộc sống như thế nào, ông ta rất rõ.

Bang phái hỗn chiến, võ giả hoành hành, dân chúng lầm than, bá tánh ăn thịt người.

Thực ra không chỉ thế giới Phong Vân, rất nhiều thế giới đều tương tự.

Nhưng thế giới Đại Tần, mọi thứ ở đây, quả thực như một giấc mơ.

Không, nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được.

Đến nước này, Vô Danh không cần phải nói nhiều, tất nhiên là đã hàng, tâm phục khẩu phục.

Những người khác cũng không ngoại lệ. … Cùng lúc đó, tại Vô Song Thành, trong phủ thành chủ.

Thành chủ Độc Cô Nhất Phương ngồi ở chủ vị cùng Minh Nguyệt mỗ mỗ thương lượng về hôn sự của Độc Cô Minh và Minh Nguyệt.

Độc Cô Minh ngồi một bên, nhìn Minh Nguyệt một thân bạch y như tiên tử cung trăng, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng và tham lam.

"Hiện nay thiên hạ động loạn, Vô Song Thành vừa mới gia nhập thế giới Đại Tần, hôn lễ cứ làm đơn giản, hay là ba ngày sau cử hành hôn lễ thì sao?" Độc Cô Nhất Phương nói.

"Tất cả đều do thành chủ quyết định!" Minh Nguyệt mỗ mỗ cung kính nói.

"Ta phản đối!" Minh Nguyệt đã nhịn rất lâu, không thể nhịn được nữa, lấy hết dũng khí đứng ra phản kháng.

"Hỗn xược!" Minh Nguyệt mỗ mỗ nhíu mày, quát: "Ở đây đâu có phần ngươi nói chuyện, còn không mau xin lỗi thành chủ!" Quát mắng Minh Nguyệt xong, Minh Nguyệt mỗ mỗ vội vàng cung thân xin lỗi Độc Cô Nhất Phương: "Thành chủ lượng thứ, nha đầu này bị chiều hư rồi, về ta nhất định sẽ dạy dỗ nó, sau này nếu không nghe lời, thành chủ cứ tùy ý thu thập là được!" "Nói quá lời rồi, Minh Nguyệt còn nhỏ, tạm thời chưa quen với Minh nhi, trong lòng có chút oán giận, có thể hiểu được!" Độc Cô Nhất Phương ra vẻ rộng lượng nói: "Đợi Minh Nguyệt và Minh nhi thành thân, hai người ở với nhau rồi sẽ ổn thôi!" "Phụ thân nói phải, đợi thành thân xong, hài nhi nhất định sẽ yêu thương Minh Nguyệt!" Độc Cô Minh ở bên cạnh phụ họa.

Trong lòng lại cười lạnh: "Tiện nhân, dám công khai phản đối, đây là xem thường lão tử sao?

Đợi thành thân xong xem lão tử thu thập ngươi thế nào!" Trong

đầu hắn đã hiện ra vô số cách thu thập Minh Nguyệt.

Nghĩ đến cảnh Minh Nguyệt lúc đó quỳ dưới chân hắn khổ sở cầu xin, khóe miệng Độc Cô Minh không khỏi lộ ra một nụ cười bỉ ổi.

Nhìn thấy nụ cười bỉ ổi trên mặt Độc Cô Minh, Minh Nguyệt không cần nghĩ cũng biết trong đầu đối phương đang nghĩ những chuyện xấu xa gì.

Nàng bỗng nhiên tiến lên một bước, nở một nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười này, khuynh thành tuyệt thế.

Độc Cô Minh trực tiếp ngây người.

Nước miếng chảy ròng ròng.

"Muốn ta gả cho Độc Cô Minh?

Được thôi!" Minh Nguyệt cười rạng rỡ, nhưng Độc Cô Nhất Phương lại có một dự cảm không lành, nhìn nụ cười của Minh Nguyệt mà cảm thấy sởn gai ốc.

"Ta đã báo danh tham gia tuyển tú của Thiên Đế Bệ hạ rồi, các ngươi muốn cưới ta, cứ việc đến!" Nói xong, Minh Nguyệt xoay người rời đi.

"Hỗn trướng!" Minh Nguyệt mỗ mỗ nổi giận, khí thế bùng phát, giận dữ nói: "Ta đánh chết ngươi, đồ bất hiếu!" Bà ta giơ tay lên là một chưởng, không chút lưu tình.

Ầm.

Một chưởng này thế lớn lực trầm, Minh Nguyệt dù không chết cũng sẽ trọng thương.

Minh Nguyệt không chống cự, ai lớn không bằng tâm chết.

Nhưng một chưởng này lại không rơi xuống người Minh Nguyệt,

mà bị Độc Cô Nhất Phương chặn lại.

"Thành chủ." Minh Nguyệt mỗ mỗ hoảng sợ kêu lên.

"Ha ha ha, Minh Nguyệt đứa bé này quả nhiên không tệ, ta đã biết Minh Nguyệt sau này nhất định không phải vật trong ao, con trai ta cả ngày chỉ ăn uống chơi bời, không cầu tiến thủ, đâu xứng với Minh Nguyệt!" Độc Cô Nhất Phương ha hả cười nói.

"Thành chủ thứ tội, tiểu nhân lập tức đi bắt Minh Nguyệt về, mặc cho thành chủ xử phạt…" Minh Nguyệt mỗ mỗ càng thêm hoảng sợ.

"Hỗn xược!" Độc Cô Nhất Phương nổi giận, quát: "Minh Nguyệt có thể tham gia tuyển tú của Thiên Đế là vinh hạnh của Vô Song Thành chúng ta, ai dám cản trở, chính là kẻ thù của Độc Cô Nhất Phương ta!" "Vô Song Thành ta toàn lực ủng hộ Minh Nguyệt." "Có yêu cầu gì cứ việc nói." Độc Cô Minh nghe vậy, lập tức không vui.

"Cha, con muốn…" Bốp!

Một bạt tai tát vào mặt hắn, Độc Cô Minh lập tức ngơ ngác.

Độc Cô Nhất Phương lại đánh hắn?

"Muốn cái gì mà muốn?

Đồ hỗn trướng, Minh Nguyệt cũng là thứ ngươi có thể mơ tưởng sao?

Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, sau này còn để ta biết ngươi có ý nghĩ này, lão tử đánh chết ngươi!" Độc Cô Nhất Phương hung hăng nói, ngữ khí nghiêm trọng chưa từng có.

Độc Cô Minh toàn thân rùng mình, trong lòng không hiểu, vì sao cha đột nhiên thay đổi.

Ầm.

Đột nhiên, một tia linh quang lóe lên, Độc Cô Minh nghĩ đến việc

Minh Nguyệt nói về tuyển tú của Thiên Đế.

Ực.

Nuốt mạnh một ngụm nước bọt, hai chân Độc Cô Minh lập tức mềm nhũn.

Hắn ngồi phịch xuống đất, một mùi khai bốc lên, xung quanh ướt một mảng.

Thiên Đế a.

Tuy Minh Nguyệt chỉ mới báo danh, chưa thành công, nhưng chỉ cần báo danh rồi, chính là ứng cử viên dự bị.

Hắn mà có ý nghĩ, chẳng phải là có ý nghĩ với nữ nhân của Thiên Đế sao?

Hắn mà cản trở, chẳng phải là cản trở tuyển tú của Thiên Đế sao?

Hắn chẳng phải sẽ bị xử tử trong phút chốc sao?

Tuy hắn mới vừa gia nhập thế giới Đại Tần, nhưng Thiên Đế là vô thượng thần linh chân chính, thần thông quảng đại, pháp lực vô biên.

Chẳng trách cha hắn lại thay đổi thái độ như vậy.

Giờ phút này, trong lòng hắn không còn ý nghĩ gì nữa, chỉ có sự sợ hãi vô tận, sợ rằng không cẩn thận sẽ bị Thiên Đế diệt mất.

Minh Nguyệt mỗ mỗ lúc này cũng đã hoàn hồn.

Từ lúc Minh Nguyệt báo danh, đã không phải là người họ có thể động đến nữa.

Dù là cản trở hay thu thập Minh Nguyệt, đó đều là khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đế.

Đừng nói là bà ta, cả Vô Song Thành cũng có thể tan thành tro bụi

trong chốc lát.

Uy nghi của Thiên Đế, không thể mạo phạm.

“Thiên Đế…” Rời khỏi đại điện, Minh Nguyệt nghe thấy động tĩnh phía sau, trong mắt đầy vẻ cảm khái, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Thiên Đế là người như thế nào nhỉ?” “Nhưng xem ảnh đẹp trai thật a!” … Thế giới Đại Tần có thể nói là thay đổi từng ngày, mỗi ngày đều xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Cùng với việc thế giới Phong Vân dung nhập vào thế giới Đại Tần, Doanh Chính bận rộn đến mức không ngơi tay.

Có quá nhiều chuyện cần xử lý.

May mà bây giờ tu vi của Doanh Chính mạnh mẽ, tinh lực dồi dào, sẽ không bị mệt mỏi mà gục ngã.

Cộng thêm sự phụ trợ của Hồng Hậu, các loại sự tình xử lý vô cùng nhanh chóng.

Ví dụ như việc thu thập công pháp thiên hạ đưa vào Vạn Đạo Các.

Chỉ riêng công trình này, nếu không có Hồng Hậu, chỉ dựa vào nhân lực, thì thật sự là một quá trình dài đằng đẵng và phức tạp.

Có Hồng Hậu thì đơn giản hơn nhiều.

Những người mới gia nhập thế giới Đại Tần đều sẽ nhận được thông báo, dâng lên công pháp có thể đổi lấy công lao điểm.

Công lao điểm hiện nay được coi là một loại tiền tệ vô cùng quan trọng của thế giới Đại Tần.

Chỉ cần có đủ công lao điểm, có thể đổi lấy các loại tài nguyên tu luyện của thế giới Đại Tần, ví dụ như Vô Thượng Thần Thông, thần binh lợi khí, linh đan diệu dược, thời gian tu luyện ở tầng cao hơn

trong Thời Không Tháp, v.v.

Những người từ thế giới Phong Vân và Gia Mã Đế Quốc mới gia nhập Đại Tần, về cơ bản đều đã giao nộp tất cả công pháp mình nắm giữ cho Hồng Hậu để đổi lấy công lao điểm.

Dù sao thì những công pháp đó giữ trong tay cũng chẳng có tác dụng gì, không bằng đổi lấy công lao điểm để đổi lấy tài nguyên tu luyện quý giá hơn.

Trong tình huống này, Vạn Đạo Các đã hội tụ vô số công pháp.

Có thể tưởng tượng, cùng với việc số lượng thế giới dung nhập vào Đại Tần tăng lên, công pháp sẽ ngày càng nhiều.

Công pháp càng nhiều, Hỗn Nguyên Kinh mà chúng nhân trong thế giới Đại Tần tu luyện sẽ dung hợp được càng nhiều công pháp phù hợp với bản thân hơn, nâng Hỗn Nguyên Kinh lên một tầm cao mới, mạnh mẽ hơn.

Có thể nói đây là một vòng tuần hoàn tốt đẹp. …… Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền hôm nay không lười biếng, mà đã vất vả cả một ngày.

Ngay cả Đại Tư Mệnh cũng mệt lả.

Thở ra một ngụm trọc khí, trong mắt Doanh Huyền không vui không buồn, ý thức trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thế giới Đại Tần.

Hiện nay thế giới Đại Tần bao gồm một Tổ Tinh, ba hành tinh là Sinh Hóa Tinh, Đại Minh Sùng Trinh Tinh và Phong Vân Tinh.

Dân số đã tăng gấp mấy lần so với trước đây.

Trong đó chỉ riêng Phong Vân Tinh đã có bảy tám trăm triệu người.

Dân số gì đó, Doanh Huyền không để tâm.

Tự thân thực lực mới là căn bản. "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh trước đó đã dung hợp công pháp Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh, cấp bậc đạt đến Cửu Giai Cửu Phẩm." "Đem tất cả công pháp của thế giới Phong Vân và Gia Mã Đế Quốc dung nhập vào, ước chừng cũng không thể tăng lên Cửu Giai Thập Phẩm…" Doanh Huyền suy nghĩ, vô số khẩu quyết công pháp hiện lên trong đầu hắn.

Là Thế Giới Chi Chủ, chỉ cần ở trong thế giới Đại Tần, hắn có thể dễ dàng xem xét tất cả công pháp võ kỹ mà mọi người nắm giữ.

Tiếc là hiện tại các phó bản thế giới dung nhập vào Đại Tần đều có cấp bậc không cao, không có cái nào có thể vượt qua thế giới Vĩnh Sinh.

Vì vậy, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của Doanh Huyền muốn đột phá Cửu Giai là rất khó.

Bất quá công pháp Cửu Giai cũng đủ cho Doanh Huyền sử dụng hiện tại.

Cửu Giai đại biểu cho độ cao của công pháp, cảnh giới có thể tu luyện đến.

Cửu Phẩm đại biểu cho độ rộng và cường độ của công pháp, phẩm cấp càng cao, uy lực công pháp càng mạnh, việc nâng cao phẩm cấp cũng rất đơn giản, chỉ cần dung hợp thêm nhiều công pháp là được. "Đã đến lúc đẩy nhanh tiến độ rồi!" Ánh mắt Doanh Huyền sâu thẳm, nghĩ đến Lăng Thanh Trúc lúc trước bồi hồi bên ngoài Huyền Thiên Cung, trong lòng thầm nhủ: "Hệ thống, làm mới phó bản liên quan đến mộ phủ Vũ Động." "Đinh, đã làm mới phó bản liên quan đến mộ phủ Vũ Động: Phó bản Vũ Động, phó bản Đại Viêm Vương Triều, phó bản Đạo Tông, phó bản Loạn Ma Hải, phó bản Ứng Hoan Hoan…" "Phó bản Vũ Động!" Doanh Huyền không nhìn nhiều, trực

tiếp đưa ra lựa chọn. "Ưm…" Đúng lúc này, cùng với động tác của Doanh Huyền, Đại Tư Mệnh đang ngủ say trong lòng hắn từ từ mở đôi mắt đẹp như sao. "Thiên Đế!" Giọng nói kiều mị từ đôi môi hồng nhuận thốt ra, đôi mắt đẹp của Đại Tư Mệnh đong đầy tình ý, gò má ửng hồng càng thêm quyến rũ mê người.

Ngày hôm nay, Doanh Huyền không chỉ giúp nàng luyện hóa Hỏa Diễm Liên Tử, luyện thành Đế Viêm thuộc về riêng mình, mà còn để nàng cảm nhận được niềm vui của nữ nhân.

Nội tâm vô cùng mãn nguyện.

Hai cánh tay ngọc ngà như rắn nước quấn chặt lấy vòng eo mạnh mẽ của Doanh Huyền. "Thật là muốn mạng người mà!" Doanh Huyền vốn định tự mình tiếp kiến Doanh Chính, nhưng bây giờ nghĩ lại, thôi bỏ đi.

Trực tiếp trong thế giới ảo là được rồi.

Sau khi thông báo cho Doanh Chính và những người liên quan chờ hắn ở Thiên Cung trong thế giới ảo, Doanh Huyền dùng sức bế Đại Tư Mệnh lên, chuẩn bị dạy dỗ yêu tinh này một phen nữa.

Một trận chiến không khói lửa đã nổ ra.

Chương 95

…… Thời Không Tháp.

Tầng thứ bảy. "Hắc Đế Thủy Hoàng Quyền!" Theo một tiếng quát yêu kiều, chỉ thấy một quyền ấn bàng bạc hùng vĩ đánh ra giữa không trung, dày đặc mà vững chắc, nghiền nát một ngọn núi cao vạn trượng.

Nhưng ngay sau đó, ngọn núi bị nghiền nát lập tức khôi phục nguyên dạng. "Vẫn là Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông lợi hại!" Giọng nói trong trẻo vang lên, Lăng Thanh Trúc thu tay lại, chân trần đạp sen, ngạo nghễ đứng giữa hư không, một thân váy lụa màu nhạt, mày như lông vũ biếc, da như tuyết trắng, eo như dải lụa.

Trên gương mặt bị tấm lụa mỏng che khuất, đôi mắt trong veo long lanh, khiến trời đất cũng phải ảm đạm thất sắc. "Hử?" Đúng lúc này, Lăng Thanh Trúc dường như cảm nhận được điều gì, ánh mắt nhìn sang, chỉ thấy một thanh niên đang đứng cách đó không xa nhìn nàng. "Là ngươi!" Lăng Thanh Trúc có chút bất ngờ, không ngờ Lâm Động cũng ở tầng thứ bảy của Thời Không Tháp này.

Quả nhiên, tên tiểu tử này thiên phú không tồi.

Trước đó nàng thấy Doanh Huyền ôm Đại Tư Mệnh rời đi, biết rằng trong thời gian ngắn khó có thể gặp được Doanh Huyền, liền đến Thời Không Tháp tu luyện.

Trong một ngày Doanh Huyền vất vả, nàng đã tu luyện trong Thời Không Tháp cả vạn năm, luyện thành hơn một nghìn môn Vô Thượng Thần Thông, bao gồm cả Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông. "Khụ khụ, Thanh Trúc cô nương, chúc mừng đã luyện thành Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông!" Lâm Động sờ sờ mũi, gượng cười.

Hắn cũng đang tu luyện ở tầng thứ bảy Thời Không Tháp, vừa rồi cảm ứng được động tĩnh ở đây nên đến xem.

Không ngờ lại là Lăng Thanh Trúc.

Mỗi một tầng của Thời Không Tháp đều có thể so với một tiểu thế giới.

Có thể gặp nhau, không thể không nói là có hào quang nhân vật chính gia trì.

Tiếc là, vì Doanh Huyền, hắn đã không thể có được thân thể của Lăng Thanh Trúc như trong nguyên tác.

Lăng Thanh Trúc tự nhiên sẽ không có tình cảm đặc biệt gì với hắn.

Hơn nữa vì trước đó Lăng Thanh Trúc muốn cướp đoạt dương khí của Lâm Động, quan hệ hai người cũng không tốt đẹp gì. "Chắc hẳn ngươi cũng đã luyện thành Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông rồi chứ?" Lăng Thanh Trúc bình tĩnh nhìn Lâm Động, đôi mắt trong suốt như pha lê kia ẩn chứa một sự lạnh lùng xa cách ngàn dặm.

Vì có Ngũ Hành Thánh Thụ, ở thế giới Đại Tần, chỉ cần thiên phú không tồi, chịu khó bỏ công sức, về cơ bản đều có thể tu thành môn Vô Thượng Thần Thông xếp hạng top mười trong Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh này.

Đối với môn thần thông này, Lăng Thanh Trúc sớm đã tu thành. "May mắn tu thành…" Lâm Động khiêm tốn nói.

Là nhân vật chính của thế giới Vũ Động, thiên phú và ngộ tính của hắn không cần phải nghi ngờ, số thần thông hắn luyện thành còn nhiều hơn cả Lăng Thanh Trúc.

Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông tự nhiên đã sớm luyện thành. "Hử?" Đúng lúc này, sắc mặt Lâm Động và Lăng Thanh Trúc đồng loạt biến

đổi.

Ngay sau đó, ý thức của họ lập tức tiến vào thế giới ảo.

Bởi vì, họ vừa nhận được tin tức, Doanh Huyền đã mở thông đạo đến thế giới Vũ Động.

Họ có thể về nhà rồi.

Tin tức này, tự nhiên là Doanh Huyền truyền cho họ. …… Thế giới ảo.

Thiên Cung.

Khi Lăng Thanh Trúc và Lâm Động đến nơi, ở đây đã tụ tập không ít người. "Xem ra Thiên Đế sắp xuất chinh thế giới của chúng ta rồi!" Lâm Động đến bên cạnh Lăng Thanh Trúc, nhỏ giọng nói: "Ta nhất định sẽ dẫn dắt Lâm gia gia nhập thế giới Đại Tần, Thanh Trúc cô nương, còn cô thì sao?" "Không phiền Lâm công tử lo lắng!" Lăng Thanh Trúc lạnh lùng đáp. "Ách…" Lâm Động sờ sờ mũi, có chút lúng túng.

Tuy rằng trong mộ phủ đã xảy ra chuyện không vui, nhưng dù sao cũng không gây ra tổn hại gì, cũng không có thù hận sinh tử.

Mọi người cùng đến thế giới Đại Tần, không phải nên cùng thuyền cùng hội, trông coi giúp đỡ lẫn nhau sao? "Hừ, lão tử nể tình đồng hương, không tính toán chuyện lúc trước ngươi muốn cướp dương khí của ta, bây giờ ngươi kiêu ngạo cái gì, thật sự cho rằng lão tử muốn tán tỉnh ngươi à?" Thấy Lăng Thanh Trúc không thèm để ý đến mình, Lâm Động trong lòng hừ lạnh, không thèm quan tâm đến nàng nữa.

Lúc này, một thanh niên mặc áo đen từ phía sau đi tới, vỗ vỗ vai hắn, đầy ẩn ý nói: "Huynh đệ, ta thấy huynh đệ vừa gặp đã thân, khuyên huynh đệ một câu, nữ nhân này nước sâu lắm, ngươi không

nắm chắc được đâu, tốt nhất đừng đi trêu chọc!" "Ta hiểu mà!" Lâm Động đánh giá thanh niên áo đen, cũng có cảm giác vừa gặp đã thân, cười nói: "Ta chỉ là đến từ cùng một nơi với nàng, ở nơi đất khách quê người, có được đồng hương không dễ dàng, ta không có ý định gì với nàng đâu." Lâm Động cũng không ngốc, hắn biết Lăng Thanh Trúc có quan hệ với Thiên Đế.

Hắn không muốn tìm chết. "Tuy nhiên, vẫn cảm ơn ý tốt của huynh đệ, ta tên là Lâm Động!" Lâm Động cười với thanh niên áo đen, nói: "Chưa biết tôn tính đại danh của huynh đệ là gì?" "Ta tên Tiêu Viêm!" thanh niên áo đen đáp. …… "Thú vị!" Ý thức giáng lâm vào thế giới ảo của Doanh Huyền vừa hay nhìn thấy cảnh Lâm Động và Tiêu Viêm làm quen nhau, khóe miệng khẽ nhếch, trong đầu không khỏi hiện lên một mẩu chuyện cười từ kiếp trước.

Tiêu Viêm nói: "Ta tên Tiêu Viêm, mục tiêu là trở thành Đấu Đế." Lâm Động nói: "Ta tên Lâm Động, mục tiêu là tấn cấp Tổ Cảnh." Tiêu Viêm nói: "Trong giới chỉ của ta có một Dược Lão." Lâm Động nói: "Trong thạch phù của ta có một Điêu Gia." Tiêu Viêm nói: "Trong thế giới của ta, có một thứ gọi là Dị Hỏa, uy lực sánh ngang thần khí cấp trang bị tuyệt bản." Lâm Động nói: "Trong thế giới của ta, có một thứ gọi là Tổ Phù, uy lực sánh ngang thần khí cấp trang bị tuyệt bản." Tiêu Viêm nói: "Ta xuất thân từ Tiêu gia ở Ô Thản Thành, là một tiểu thiếu gia." Lâm Động nói: "Ta xuất thân từ Lâm gia ở Thanh Dương Trấn, là một tiểu thiếu gia." Tiêu Viêm nói: "Ta thích một cô gái, nàng tên là Cổ Huân Nhi, nhưng Cổ Tộc của nàng gia thế lớn, không cho ta và nàng ở bên nhau." Lâm Động nói: "Ta thích một cô gái, nàng tên là Lăng Thanh Trúc, nhưng Cửu Thiên Thái Thanh Cung của nàng gia thế lớn, không cho ta và nàng ở bên nhau." …… Tiêu Viêm nói: "Ta có một sở thích, đó là thích giả heo ăn thịt hổ, nhớ năm đó, lúc ta là Đấu Hoàng, số Đấu Tông gục ngã dưới tay ta có cả một đống." Lâm Động

nói: "Ta có một sở thích, đó là thích giả heo ăn thịt hổ, nhớ năm đó, lúc ta là Sinh Huyền Cảnh, số Tử Huyền Cảnh gục ngã dưới tay ta có cả một đống." Tiêu Viêm nói: "Ta có sở trường, ta biết luyện đan." Lâm Động nói: "Ta có sở trường, ta biết vẽ phù." Tiêu Viêm nói: "Ta có hai người vợ." Lâm Động nói: "Ta cũng có hai người vợ." Nghĩ đến đây, Doanh Huyền chỉ muốn nói: "Các ngươi một người vợ cũng không có đâu!" "Bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Lúc này, thấy Doanh Huyền xuất hiện, Doanh Chính dẫn đầu tất cả mọi người đồng loạt bái lạy.

Lâm Động và Tiêu Viêm cũng không ngoại lệ. "Đây chính là Thiên Đế sao?

Hoàn toàn không nhìn ra sâu cạn, phảng phất như vũ trụ bao la, thần uy vô lượng, sâu không lường được!" Lâm Động và Tiêu Viêm âm thầm đánh giá một cái, chỉ cảm thấy linh hồn run rẩy, tâm thần chấn động, trong lòng kinh hãi, sự kính sợ càng thêm đậm đặc.

Bây giờ họ đều đã luyện thành hơn một nghìn môn Vô Thượng Thần Thông, cảm thấy cho dù đặt ở thế giới của mình, cũng là cường giả đỉnh cao.

Nhưng khi nhìn thấy Doanh Huyền, chút ngạo khí vừa dâng lên trong họ lập tức bị đả kích không còn một mảnh. "Ha ha, tu luyện Hỗn Nguyên Kinh do trẫm truyền xuống, còn muốn vượt qua ta sao?" Cảm nhận được ánh mắt của hai người, Doanh Huyền trong lòng cười thầm.

Hỗn Nguyên Kinh là công pháp con của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Bất kể họ tu luyện bao nhiêu môn thần thông, đều sẽ sao chép một bản cho Doanh Huyền, và sức mạnh họ tu luyện ra, cũng sẽ có một phần trăm lặng lẽ chảy vào cơ thể Doanh Huyền.

Hện nay Doanh Huyền đã luyện thành hơn ba nghìn môn Vô

Thượng Thần Thông.

Tất cả Vô Thượng Thần Thông ẩn chứa trong Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh đều đã luyện thành.

Nếu không phải Doanh Huyền còn muốn tích lũy nội tình, đã sớm có thể ngưng luyện huyết mạch, tấn thăng Thần Thông Cảnh. "Không cần đa lễ!" Doanh Huyền khẽ giơ tay, tất cả mọi người có mặt, bất kể đã tu thành bao nhiêu môn Vô Thượng Thần Thông, đều bị một cỗ sức mạnh nhu hòa không thể kháng cự nâng dậy. "Bí cảnh lần này trẫm mở ra chính là đến từ thế giới của họ." Ánh mắt Doanh Huyền nhìn về phía Lăng Thanh Trúc và Lâm Động.

Soạt soạt soạt.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Lăng Thanh Trúc và Lâm Động. "Thế giới của họ tên là Thiên Huyền Đại Lục, tu luyện võ đạo, phân chia thành Thối Thể Cảnh, Địa Nguyên Cảnh, Thiên Nguyên Cảnh, Nguyên Đan Cảnh, Tạo Hóa Tam Cảnh, Niết Bàn Cảnh, Sinh Huyền Cảnh, Tử Huyền Cảnh, Luân Hồi Cảnh và Tổ Cảnh!" "Tổ Cảnh có thực lực tương đương với Đấu Đế của Đấu Khí Đại Lục." Nghe đến đây, trong lòng mọi người lập tức có cơ sở.

Dù sao hiện nay thế giới Đại Tần cũng có một cường giả Đấu Đế, Đà Xá Cổ Đế.

Có thể lấy Đà Xá Cổ Đế làm tham chiếu.

Đương nhiên, là Đà Xá Cổ Đế ở cảnh giới Đấu Đế.

Đà Xá Cổ Đế hiện nay đã tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, mạnh hơn Đấu Đế vô số lần. "Thiên Huyền Đại Lục từ sau khi Phù Tổ ở Tổ Cảnh vẫn lạc, liền không còn Tổ Cảnh tồn tại, cường giả mạnh nhất chính là đệ tử của Phù Tổ, Viễn Cổ Bát Chủ!" "Nhưng cơ bản đều đã bị trọng thương, có người thậm chí đã luân hồi, có thể khôi phục hay

không vẫn còn chưa biết!" Nói đoạn, Doanh Huyền vung tay.

Một tấm bản đồ khổng lồ hiện ra.

Doanh Chính và những người khác đều đồng loạt nhìn về phía bản đồ.

Doanh Huyền chỉ vào bản đồ, giới thiệu: "Thiên Huyền Đại Lục có bốn đại huyền vực Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn đại huyền vực này chủ yếu là thế lực của Nhân Tộc." "Sau đó là Loạn Ma Hải và Yêu Vực!" "Loạn Ma Hải có Viêm Thần Điện, Hải Kiếm Các, Thiên Nhai Hải, Vạn Hải Thiên Cung, Huyết Sa Tộc, Hải Cự Nhân Tộc, Bất Tử Thánh Kình Tộc các đại thế lực." "Yêu Vực có Tứ Tượng Cung, Cửu Vĩ Tộc, Long Tộc, Thiên Yêu Điêu Tộc, Côn Bằng Tộc, Cửu Phượng Tộc, Hắc Ám Thắng Hổ Tộc các đại thế lực." "Nhân Tộc có Đạo Tông, Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Nguyên Môn, Hắc Ám Chi Điện…" Theo lời giới thiệu của Doanh Huyền, một thế giới rộng lớn bao la hiện ra trong đầu mọi người, mắt Doanh Chính sáng lên, lòng đầy phấn khích.

Đây tuyệt đối là bí cảnh mạnh nhất trong những bí cảnh đã mở ra.

Mở mang bờ cõi.

Đối với một đế vương như Doanh Chính, điều này tràn đầy sức hấp dẫn cực lớn.

Nhất định phải chiếm được Thiên Huyền Đại Lục. "Ngoài những thế lực bản địa của Thiên Huyền Đại Lục, trong đó còn có một thế lực ngoại lai không thuộc về Thiên Huyền Đại Lục – Dị Ma Tộc!" "Dị Ma Tộc?" Lăng Thanh Trúc trong lòng khẽ động, nàng không biết nhiều, nhưng đã nghe qua một vài truyền thuyết.

Năm đó Dị Ma xâm lược Thiên Huyền Đại Lục, sinh linh đồ thán, may mắn có Phù Tổ dẫn dắt Viễn Cổ Bát Chủ và các cường giả của

Thiên Huyền Đại Lục, đẩy lùi Dị Ma.

Trong đó Phù Tổ còn lấy bản thân làm cái giá để phong ấn vết nứt vị diện, đuổi đi Dị Ma Hoàng, bảo vệ được Thiên Huyền Đại Lục.

Trong lúc Lăng Thanh Trúc hồi tưởng, Doanh Huyền cũng giới thiệu cho mọi người về chuyện của Dị Ma Tộc. "Dị Ma Hoàng bị đẩy lùi, vết nứt vị diện bị phong ấn, nhưng Thiên Huyền Đại Lục vẫn còn sót lại không ít Dị Ma Vương!" "Những Dị Ma Vương này là những cường giả sánh ngang với Luân Hồi Cảnh!" "Đối với những Dị Ma này, trực tiếp tiêu diệt, trong đó thế lực Nhân Tộc có Nguyên Môn đã đầu hàng Dị Ma Tộc, đối với những kẻ phản bội Nhân Tộc, cũng giết không tha!" "Cái gì?

Nguyên Môn lại đầu hàng Dị Ma?" Lăng Thanh Trúc kinh hô.

Nguyên Môn là thế lực tông môn mạnh nhất Đông Huyền Vực, còn mạnh hơn cả Cửu Thiên Thái Thanh Cung của nàng.

Không ngờ lại là gián điệp.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc nhất là, Doanh Huyền lại hiểu rõ Thiên Huyền Đại Lục đến thế, còn hiểu rõ hơn cả truyền nhân Cửu Thiên Thái Thanh Cung như nàng.

Lẽ nào Doanh Huyền đã từng đến Thiên Huyền Đại Lục?

Hay là Doanh Huyền suy diễn ra?

Có thể tính toán quá khứ tương lai?

Nghĩ đến đây, Lăng Thanh Trúc không khỏi ngẩng đầu nhìn Doanh Huyền.

Ánh mắt Doanh Huyền cũng nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như có tia lửa va chạm trong không trung.

Nhưng chỉ đối mặt một cái, Lăng Thanh Trúc liền bại trận, vội vàng cúi đầu, trái tim như nai con đập loạn xạ. "Được rồi, Thiên Huyền Đại Lục giới thiệu đến đây thôi!" "Kế hoạch cụ thể các ngươi tự mình sắp xếp!" "Nhiệm vụ chỉ có một, mau chóng chiếm lấy Thiên Huyền Đại Lục!" "Thiên Huyền Đại Lục tu luyện võ đạo, võ chi cực, phá thương khung, động càn khôn, vì vậy, trẫm sẽ đặt tên cho nó là Vũ Động Bí Cảnh!" Lời vừa dứt, thân ảnh Doanh Huyền liền biến mất khỏi Thiên Cung. "Cung tống Thiên Đế!" Doanh Chính dẫn đầu chúng nhân đồng loạt bái lạy.

Cùng với việc Doanh Huyền rời đi, Doanh Chính bước lên vị trí chủ tọa, ánh mắt hắn nhìn về phía Lăng Thanh Trúc: "Lăng tiểu thư, thân phận của cô hẳn không tầm thường chứ?" Vừa rồi lúc Doanh Huyền giới thiệu, Doanh Chính đã quan sát thấy sự biến đổi trên sắc mặt của Lăng Thanh Trúc.

Thân phận của Lăng Thanh Trúc hẳn không thấp. "Bệ hạ quá lời rồi, Thanh Trúc quả thực đến từ đại thế lực, là truyền nhân của Cửu Thiên Thái Thanh Cung!" Lăng Thanh Trúc không hề che giấu.

Huống hồ Doanh Huyền còn biết nhiều hơn cả nàng.

Nàng che giấu cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu che giấu, đợi Doanh Chính biết được sự thật, ngược lại có thể chọc giận Doanh Chính. "Truyền nhân Cửu Thiên Thái Thanh Cung?" "Vừa rồi Thiên Đế nói, là Cửu Thiên Thái Thanh Cung một trong những siêu cấp thế lực của Đông Huyền Vực!" "Không ngờ Lăng tiểu thư còn có thân phận này!" Mọi người kinh hô.

Có Lăng Thanh Trúc ở đây, họ công lược thế giới Vũ Động sẽ càng dễ dàng hơn. "Lăng tiểu thư, chắc hẳn cô cũng đã có đủ hiểu biết về Đại Tần chúng ta, có bằng lòng thuyết phục Cửu Thiên Thái Thanh Cung gia nhập Đại Tần, và giúp chúng ta khuyên hàng các thế lực

khác không?" Doanh Chính nhìn Lăng Thanh Trúc: "Đợi khi chiếm được thế giới Vũ Động, trẫm tuyệt đối sẽ không bạc đãi Lăng tiểu thư và Cửu Thiên Thái Thanh Cung!" "Thanh Trúc nguyện vì Đại Tần hiệu lao!" Lăng Thanh Trúc không từ chối, cũng không thể từ chối.

Thực lực của Đại Tần không phải là thứ mà Cửu Thiên Thái Thanh Cung của họ hay cả Thiên Huyền Đại Lục có thể chống lại!

Nếu đã không thể phản kháng, vậy thì gia nhập.

Huống hồ chính sách của Đại Tần rất tốt, nàng không hề phản kháng.

Nếu Đại Tần là Dị Ma Tộc, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý, cho dù là chết. "Tốt, có Lăng tiểu thư gia nhập, Đại Tần của ta sẽ như hổ thêm cánh!" Doanh Chính vui mừng.

Lập tức cùng mọi người thương nghị phương châm chiến lược.

Hện nay cường giả Võ Đạo Kim Đan Cảnh của Đại Tần không hề thiếu.

Dù sao tầng thứ ba của Thời Không Tháp, bên ngoài một ngày, bên trong một ngàn ngày, tương đương với hơn hai năm.

Hơn nữa những người có chút thiên phú đều có thể vượt qua cửa ải, tiến vào tầng thứ tư của Thời Không Tháp.

Bên ngoài một ngày, bên trong một vạn ngày, tương đương với hơn hai mươi năm.

Những người có thiên tư trác tuyệt như Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, tiến vào tầng thứ năm, thậm chí tầng thứ sáu cũng không có vấn đề gì.

Chương 96

Mà tầng thứ năm, bên ngoài một ngày, bên trong hơn hai trăm năm.

Tầng thứ sáu, bên ngoài một ngày, bên trong hơn hai nghìn năm.

Có thể nói, thế giới Đại Tần chỉ cần người có thiên phú, đều đã tu luyện đến Võ Đạo Kim Đan Cảnh.

Doanh Chính nhìn về phía Hồng Hậu, hỏi: "Hiện nay cường giả Thần Hải Cảnh trở lên của Đại Tần ta có bao nhiêu?" Thần Hải Cảnh đan điền như biển, nguyên khí cuồn cuộn không dứt, sức bền mạnh mẽ, là tiêu chuẩn thấp nhất để trở thành quân viễn chinh. "Bẩm bệ hạ, hiện nay Đại Tần có hai trăm năm mươi triệu cường giả Thần Hải Cảnh!" "Năm mươi triệu Hồn Hư Cảnh!" "Mười vạn Kim Đan Cảnh!" "Hít!" Mặc dù mọi người đều biết sau khi Thời Không Tháp và Hỗn Nguyên Kinh xuất hiện, cường giả sẽ mọc lên như nấm sau mưa, nhưng không ai ngờ rằng, nhanh như vậy đã có mười vạn cường giả Kim Đan Cảnh.

Tâm thần Lăng Thanh Trúc run rẩy, ánh mắt kinh hãi.

Võ giả Kim Đan Cảnh tu luyện Hỗn Nguyên Kinh mạnh đến mức nào, nàng hiểu rất rõ.

Đặc biệt là sau khi luyện thành thần thông cường đại trong Tam Thiên Đại Đạo, càng thêm đáng sợ.

Sư tôn của nàng, cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, một cường giả Chuyển Luân Cảnh, ở Thiên Huyền Đại Lục cũng là một đại lão, nhưng chưa chắc đã địch lại được một võ giả Kim Đan Cảnh vừa mới đột phá.

Nếu võ giả Kim Đan Cảnh này đã luyện thành một môn Vô

Thượng Thần Thông, sư tôn của nàng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Mà cường giả cấp bậc như sư tôn của nàng, cả Thiên Huyền Đại Lục có bao nhiêu người?

Tuyệt đối không quá một vạn.

Giây phút này, Lăng Thanh Trúc rất may mắn.

May mắn nàng đã gia nhập thế giới Đại Tần.

Với thực lực của nàng, thuyết phục Cửu Thiên Thái Thanh Cung gia nhập Đại Tần tuyệt đối không có vấn đề gì.

Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng có thể được bảo toàn.

Nếu nàng không gia nhập Đại Tần, không biết sự đáng sợ của Đại Tần, đợi cường giả thế giới Đại Tần giáng lâm, mạo muội đối đầu, kết quả có thể tưởng tượng được.

Thật đáng sợ. "Mười vạn Kim Đan Cảnh?" Mà trong lúc Lăng Thanh Trúc đang cảm thấy may mắn, Đế Thích Thiên đứng ở một góc đã kinh ngạc đến ngây người.

Trên mặt mang vẻ khó tin, không thể chấp nhận.

Hắn dựa vào công lao, được Doanh Chính ban thưởng, ở tầng thứ năm tu luyện hơn hai ngàn năm, mới miễn cưỡng tu luyện đến Kim Đan Cảnh.

Còn thần thông?

Ngộ tính của hắn quá kém, đến bây giờ một môn cũng chưa luyện thành.

Ban đầu hắn cho rằng thần thông quá khó luyện, tu vi Kim Đan Cảnh của hắn hẳn đã đứng ở đỉnh cao của võ giả Đại Tần.

Kết quả… kết quả là mười vạn Kim Đan Cảnh?!!

Chết lặng.

Hắn, Đế Thích Thiên, đã bị tụt lại phía sau rồi sao? …… "Vương Tiễn, Mông Vũ, Hạng Yến nghe lệnh!" Doanh Chính nhìn chúng nhân, hô lớn. "Mạt tướng có mặt!" Vương Tiễn ba người nghe vậy, đồng loạt tiến lên một bước, giọng nói hùng hồn, vang dội. "Lệnh cho các ngươi thống lĩnh các tướng lĩnh dưới trướng là Vương Bí, Vương Ly, Mông Điềm, Hạng Vũ, Long Thư, Anh Bố, Quý Bố, Chung Ly Muội, dẫn năm mươi triệu binh, một vạn Kim Đan Cảnh, phụ trách Đông Huyền Vực!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Ánh mắt Doanh Chính uy nghiêm, tiếp tục nói: "Ngụy Vô Kỵ, Cơ Vô Dạ, Bạch Diệc Phi nghe lệnh!" "Mạt tướng có mặt!" "Lệnh cho các ngươi thống lĩnh các tướng lĩnh dưới trướng, dẫn năm mươi triệu binh, một vạn Kim Đan Cảnh, phụ trách Tây Huyền Vực!" "Mạt tướng tuân mệnh!" "Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi, Mã Siêu, Hoàng Trung, dẫn năm mươi triệu binh, một vạn Kim Đan Cảnh, phụ trách Nam Huyền Vực!" "Chu Du, Công Tôn Sách, Tôn Kiên, Tôn Sách, Triệu Vân, dẫn năm mươi triệu binh, một vạn Kim Đan Cảnh, phụ trách Bắc Huyền Vực!" "Hàn Tín, Lý Mục, Liêm Pha, Tào Tháo, dẫn năm mươi triệu binh, một vạn Kim Đan Cảnh, phụ trách Loạn Ma Hải!" "Gia Cát Lượng, Lữ Bố, Triệu Vân, Nhiễm Mẫn, dẫn năm mươi triệu binh, một vạn Kim Đan Cảnh, phụ trách Yêu Vực!" …… "Đối với Dị Ma và kẻ phản bội Nhân Tộc, giết không tha!" "Những kẻ còn lại, bất kể là người hay yêu, lấy trấn áp làm chủ, không được lạm sát người vô tội, tùy ý giết chóc, đồ thành diệt tộc!" "Kẻ trái lệnh, chém!" Cùng với từng đạo mệnh lệnh được ban xuống, cỗ máy chiến tranh Đại Tần nhanh chóng vận hành, vô số đại quân gồm các cường giả từ Thần Hải Cảnh trở lên tập hợp lại.

Cường giả Chư Tử Bách Gia như Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Quỷ Cốc Tử, Tuân Tử, Cái Nhiếp, Vệ Trang, Lục Chỉ Hắc

Hiệp, Điền Quang, Điền Hổ.

Tiêu Viêm, Dược Trần, Đà Xá Cổ Đế, Chúc Khôn, Đế Phẩm Sồ Đan… Lý Hàn Y, Bách Lý Đông Quân, Tư Không Trường Phong… Đế Thích Thiên, Tiếu Tam Tiếu, Võ Vô Địch, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Tần Sương, Hùng Bá, Vô Danh… Cường giả từ các phó bản thế giới khác nhau hội tụ.

Hơn ba trăm triệu cường giả từ Thần Hải Cảnh trở lên, hùng dũng oai vệ, hiên ngang khí phách, cuồn cuộn tiến vào cánh cửa đồng xanh, lao về phía thế giới Vũ Động. …… Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền thở ra một hơi thật dài, mân mê thân thể mềm mại của Đại Tư Mệnh, ánh mắt xa xăm nhìn quân đội Đại Tần xuất chinh, khá hài lòng: "Cuối cùng cũng có chút khí thế của Tiên Tần rồi!" "Công lao của Thiên Đế, kinh thiên động địa, vạn cổ không ai sánh bằng." Thân thể mềm mại của Đại Tư Mệnh áp vào lòng Doanh Huyền, đôi mắt tràn đầy xuân tình chứa đựng sự sùng bái: "Nếu không có Thiên Đế, Đại Tần vẫn chỉ là một thế giới phàm nhân phải vật lộn để sinh tồn, để ăn no mặc ấm!" "Làm gì có cảnh tượng người người như rồng, cường giả như mây như ngày hôm nay." "Ngay cả ta cũng chỉ là một đao phủ quái dị sinh ra để giết chóc, vùng vẫy bên bờ vực tử vong mà thôi!" Nói đến đây, sự dịu dàng trong mắt Đại Tư Mệnh sắp chảy thành nước.

Có thể phục thị Doanh Huyền, có thể nói là chuyện may mắn và hạnh phúc nhất trong đời nàng. *Chát!* Bàn tay to lớn của Doanh Huyền vỗ mạnh vào nơi đầy đặn của Đại Tư Mệnh, cười mắng: "Dậy đi!" "Ưm…" Đôi mắt đẹp của Đại Tư Mệnh ướt át, mang theo vẻ u oán phục thị Doanh Huyền thức dậy, mặc quần áo chỉnh tề.

Gương mặt trưởng thành lạnh lùng quyến rũ của Đại Tư Mệnh

tràn ngập ánh hào quang hạnh phúc, dung quang rạng rỡ, toàn thân toát ra sức quyến rũ kinh người.

Dường như nàng càng đẹp hơn.

Doanh Huyền liếc nhìn, xem ra 'công sức' vất vả trước đó đã có hiệu quả rõ rệt, không uổng công hắn lao lực một phen. "Ngao ô!" Doanh Huyền đến nằm trên chiếc ghế đu dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, Cổn Cổn liền từ bên cạnh bò tới, dụi dụi vào lòng hắn. "Tiểu tử này!" Cười mắng một tiếng, Doanh Huyền xoa xoa đầu Cổn Cổn, cảm giác thật tuyệt. *Vút.* Một bóng sáng bảy màu lóe lên, Mỹ Đỗ Toa bay tới, quấn quanh cổ tay Doanh Huyền, cọ cọ vào cánh tay hắn, lè lưỡi rắn.

Doanh Huyền đưa một ngón tay chọc chọc vào đầu Mỹ Đỗ Toa, chậm rãi nói: "Nào, há miệng ra!" Nói đoạn, trong tay hắn xuất hiện một khối quang đoàn bảy màu.

Cùng với sự xuất hiện của quang đoàn, một cỗ khí tức hồng hoang, cổ xưa, uy nghiêm và thần thánh lan tỏa ra.

Đôi mắt rắn xinh đẹp của Mỹ Đỗ Toa mang theo một tia sợ hãi, sau đó lộ ra vẻ khao khát và tham lam sâu sắc.

Chính là bản nguyên Nguyên Thủy Cổ Xà.

Mỹ Đỗ Toa vừa sợ hãi vừa khao khát, bản năng cơ thể mách bảo nàng, chỉ cần nuốt thứ này, nàng sẽ nhận được tạo hóa nghịch thiên, huyết mạch lột xác, căn nguyên tăng vọt.

Mỹ Đỗ Toa ngoan ngoãn há miệng nhỏ.

Doanh Huyền không hề tiếc rẻ, trực tiếp nhét bản nguyên Nguyên Thủy Cổ Xà vào miệng nàng. *Ầm.* Trong nháy mắt, ánh sáng vô tận bùng nổ trên người Mỹ Đỗ Toa, ức vạn phù văn đại đạo lấp lánh, hóa thành một cái kén khổng lồ bao bọc lấy nàng.

Bề mặt kén khắc vô số văn lạc đại đạo huyền ảo, tràn ngập khí

tức cổ xưa thần bí, phảng phất như đang diễn giải pháp tắc đại đạo của vũ trụ thiên địa. "Thật là đại tạo hóa!" Đại Tư Mệnh nhẹ nhàng xoa bóp đầu Doanh Huyền đang gối lên lòng mình, cảm nhận khí tức tỏa ra từ người Mỹ Đỗ Toa, âm thầm kinh ngạc.

Ngay cả với tu vi thực lực hiện tại của nàng, cũng có cảm giác tim đập nhanh.

Có thể tưởng tượng được, bảo vật mà Doanh Huyền cho Mỹ Đỗ Toa quý giá và nghịch thiên đến mức nào.

Trong lòng nàng cũng có chút hâm mộ, nhưng không hề ghen tị.

Những gì nàng nhận được đã đủ nhiều rồi.

Nàng rất rõ làm người phải biết đủ. "Thiên Đế!" Đột nhiên, một giọng nói dịu dàng vang lên, Doanh Huyền ngước mắt nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ áo trắng thướt tha đi tới.

Làn da nàng trắng như tuyết, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, thanh nhã tuyệt tục, tú lệ vô cùng, quanh thân như được bao phủ bởi một lớp sương khói mỏng manh, nửa thật nửa ảo, tựa như tiên tử cung trăng, nữ thần trên trời. "Long Nhi!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua thân hình yêu kiều thướt tha của Tiểu Long Nữ, gật đầu: "Tu vi tiến triển không tồi!" "Đều nhờ Thiên Đế ban cho công pháp thần thông và kỳ trân dị bảo!" Tiểu Long Nữ từ tốn đi đến bên cạnh Doanh Huyền, đôi mắt trong veo xinh đẹp dừng lại trên người Cổn Cổn đang ngủ say trên ngực Doanh Huyền.

Không còn cách nào khác, Cổn Cổn chỉ to bằng quả bóng đá thật sự quá đáng yêu, nam nữ già trẻ đều bị hạ gục.

Một đôi tay ngọc ngà trắng nõn đưa ra, Tiểu Long Nữ ôm Cổn Cổn vào lòng. "Ngao ô…" Đôi mắt to với quầng thâm của Cổn Cổn mở ra, miệng nhỏ hơi hé, kêu ngao ngao. "Hi hi…" Tiểu Long Nữ xoa

mạnh đầu Cổn Cổn, trong lòng yêu thích, nở nụ cười rạng rỡ, thật như kỳ hoa chớm nở, mỹ ngọc sinh quang, diễm lệ vô song.

Không lâu sau, Bỉ Bỉ Đông, Vân Vận, Diễm Phi, Nguyệt Thần và những người khác cũng đến, tụ tập quanh Doanh Huyền, thật sự là trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Hương thơm thoang thoảng từ cơ thể các nàng lan tỏa, len lỏi vào mũi, có cảm giác rượu không làm người say, người tự say. "Không biết thế giới Vũ Động tiến hành thế nào rồi?" Có người tò mò hỏi. "Xem là biết ngay thôi." Doanh Huyền mỉm cười, vung tay nhẹ, vô tận mây ngũ sắc trên bầu trời hội tụ, hóa thành một màn sáng bảy màu.

Màn sáng như một dải cầu vồng, vắt ngang hư không, chiếu trực tiếp các hình ảnh từ thế giới Vũ Động. …… Thế giới Vũ Động.

Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Dãy núi liên miên, tiên phong sừng sững, vô số hòn đảo khổng lồ lơ lửng giữa không trung, trên đảo, mây mù lượn lờ, hạc trắng sải cánh, một khung cảnh yên bình, tựa như tiên cảnh nhân gian.

Đây chính là Cửu Thiên Thái Thanh Cung, một trong những siêu cấp tông môn của Đông Huyền Vực.

Tuy nhiên gần đây không khí Cửu Thiên Thái Thanh Cung có chút ngột ngạt, vì thiếu cung chủ Lăng Thanh Trúc đi đến Đại Viêm Vương Triều đã mất tích.

Nghe nói cung chủ đã đích thân đến Đại Viêm Vương Triều tra xét, chỉ biết thiếu cung chủ đã biến mất cùng với ngôi cổ mộ và tất cả mọi người bên trong.

Ngay cả cung chủ Chuyển Luân Cảnh Hoàng Nguyệt Khuynh, cũng không tra ra được chút manh mối nào. *Ong!* Không gian gợn sóng, một thân ảnh yêu kiều chân trần đạp sen, mặc váy lụa màu nhạt

hiện ra.

Mày nàng như lông vũ biếc, da như tuyết trắng, eo như dải lụa, trên gương mặt bị tấm lụa mỏng che khuất, đôi mắt trong veo long lanh, khiến trời đất cũng phải ảm đạm thất sắc. "A!" "Là đại sư tỷ!" "Mau nhìn kìa, Thanh Trúc sư tỷ trở về rồi!" "Mau thông báo cho cung chủ, đại sư tỷ trở về rồi!" Chẳng mấy chốc, cùng với sự xuất hiện của thân ảnh này, trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung vang lên những tiếng kinh hô và vui mừng liên tiếp.

Lăng Thanh Trúc là thiếu cung chủ, không chỉ có thiên tư hơn người, dung mạo lại càng khuynh thành tuyệt thế, độ nổi tiếng ở Cửu Thiên Thái Thanh Cung cao đến mức nào, có thể tưởng tượng được.

Lăng Thanh Trúc thần thức quét qua, bước một bước, trực tiếp đến Thái Thượng Cung. "Thanh Trúc!" Một mỹ phụ mặc cung trang trưởng thành, ung dung, xinh đẹp tuyệt trần nhìn thấy Lăng Thanh Trúc, đôi mắt đẹp mệt mỏi mang theo vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Nàng chính là cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Hoàng Nguyệt Khuynh.

Sư tôn của Lăng Thanh Trúc. "Sư tôn, để người lo lắng rồi!" Lăng Thanh Trúc nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của đối phương, liền biết Hoàng Nguyệt Khuynh trong khoảng thời gian này vì tìm nàng mà đã hao phí không biết bao nhiêu tinh lực, trong lòng vừa cảm động vừa áy náy. "An toàn trở về là tốt rồi!" Hoàng Nguyệt Khuynh vẻ mặt vui mừng, sau khi xác nhận Lăng Thanh Trúc không có việc gì, mới hỏi: "Thanh Trúc, khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

Con đã đi đâu vậy?" …… "Sư phụ, chuyện này nói ra rất dài!" Lăng Thanh Trúc suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: "Ban đầu con tiến vào cổ mộ, quả thực đã nhận được Niết Bàn Tâm do chủ nhân mộ phủ để lại!" "Nhưng chủ nhân mộ phủ đó lại là một tên dâm tặc, dùng

đạo âm dương để thành tựu Niết Bàn, khiến con bất cẩn trúng phải đạo của hắn!" "Cái gì?" Hoàng Nguyệt Khuynh kinh hãi, vội vàng nhìn Lăng Thanh Trúc từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận Lăng Thanh Trúc vẫn còn là thân hoàn bích mới thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Thanh Trúc tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, cần phải giữ gìn thân hoàn bích.

Mà Thái Thượng Cảm Ứng Quyết lại ẩn chứa bí mật lớn nhất của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, không thể có bất kỳ sai sót nào. "Nói như vậy là ngươi đã lấy dương khí của nam nhân khác để giải quyết rồi?" Hoàng Nguyệt Khuynh lập tức nghĩ đến biện pháp của Lăng Thanh Trúc, hài lòng gật gật đầu, không tiếc lời khen ngợi: "Ngươi làm rất tốt, việc gấp tòng quyền, nếu đối phương là người tốt thì bồi thường cho hắn là được, ngươi cũng không cần phải gánh nặng trong lòng!" "Sư phụ, lúc đó trong đại điện quả thực có một thanh niên tên Lâm Động, vốn dĩ con định lấy dương khí của hắn, nhưng không ngờ chủ nhân mộ phủ vẫn còn một luồng nguyên linh tàn tồn!" "Hắn khống chế trận pháp mộ phủ, cộng thêm con đã trúng chiêu nên không phải là đối thủ của hắn, ngược lại còn trúng phải mị độc của hắn!" "Đáng ghét!

Tên dâm tặc chết tiệt, chết rồi còn tác oai tác quái!" Hoàng Nguyệt Khuynh nghe thấy Lăng Thanh Trúc trúng mị độc, trái tim như treo lên cổ họng, tuy biết Lăng Thanh Trúc cuối cùng chắc chắn đã hóa giải được nguy cơ, nhưng vẫn không thể kiềm chế được cơn giận, hận không thể nghiền xương hắn ra tro. "Vậy ngươi đã giải quyết thế nào?" Hoàng Nguyệt Khuynh rất tò mò, nếu đổi lại là bà ở vào tình huống của Lăng Thanh Trúc lúc đó, bà cũng không tìm ra được cách nào để phá cục. "Là cường giả của thế giới Đại Tần đã cứu con!" Giọng Lăng Thanh Trúc ngưng trọng thêm vài phần.

Đây mới là trọng điểm mà nàng muốn nói hôm nay. "Thế giới Đại

Tần?" Hoàng Nguyệt Khuynh nhíu mày, bà chưa từng nghe nói ở đâu có thế giới Đại Tần. "Thế giới Đại Tần ở bên ngoài thế giới của chúng ta, là một thế giới khác." "Một thế giới khác?" Hoàng Nguyệt Khuynh bật dậy, kinh hãi nói: "Chẳng lẽ là Dị Ma?" Thế giới khác mà bà biết chính là thế giới của Dị Ma tộc. "Không phải Dị Ma!" Lăng Thanh Trúc kéo tay Hoàng Nguyệt Khuynh ngồi xuống, tiếp tục nói: "Thế giới Đại Tần vốn dĩ chỉ là một thế giới vô cùng yếu ớt, cường giả mạnh nhất còn không bằng Tạo Hóa cảnh!" "Nhưng thế giới Đại Tần lại xuất hiện một vị cường giả kinh tài tuyệt diễm, giống như Phù Tổ của thế giới chúng ta vậy!" "Không, ngài ấy còn mạnh hơn Phù Tổ, kinh diễm hơn cả Phù Tổ!" Ngay lúc này, một bàn tay mềm mại, lạnh lẽo đặt lên trán Lăng Thanh Trúc.

Hoàng Nguyệt Khuynh mặt đầy vạch đen, bà liếc nhìn Lăng Thanh Trúc một cái, đột nhiên nói: "Chính là hắn đã cứu ngươi?" "Ngươi động lòng rồi?" "Ách…" Lăng Thanh Trúc sững người, không ngờ Hoàng Nguyệt Khuynh lại đột nhiên hỏi điều này, nhưng vẫn nói: "Đúng là ngài ấy đã cứu con, nhưng con với ngài ấy không có gì cả." Vốn dĩ nàng định dùng thân mình để cầu xin Doanh Huyền đưa nàng trở về, nhưng không ngờ nàng còn chưa hành động, Doanh Huyền đã mở ra thông đạo đến thế giới Vũ Động. "Bây giờ không có gì, sau này thì khó nói!" Hoàng Nguyệt Khuynh thong thả nói.

Là một người phụ nữ, tuy là một lão xử nữ, nhưng ánh mắt sùng bái của Lăng Thanh Trúc khi nhắc đến đối phương, bà làm sao lại không hiểu?

Một người phụ nữ sùng bái một người đàn ông, điều đó có ý nghĩa gì, bà rất rõ.

Chỉ là chính Lăng Thanh Trúc cũng không phát hiện ra, nếu chỉ đơn thuần là vì về nhà và báo đáp ân tình của Doanh Huyền, sao nàng có thể thực sự cam lòng hiến thân?

Sở dĩ nàng nguyện ý, là bởi vì trong tiềm thức nàng đã có hảo cảm với Doanh Huyền.

Cái gọi là về nhà và báo ân, chẳng qua chỉ là cái cớ nàng tự tìm cho mình mà thôi. "Hắn là ai?" Hoàng Nguyệt Khuynh hỏi.

Mạnh hơn cả Phù Tổ?

Nghĩ gì vậy!

Chương 97

Đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Nghĩ đến cây bắp cải mình nuôi sắp bị một con heo rừng ủi mất, trong lòng Hoàng Nguyệt Khuynh ngũ vị tạp trần. "Ngài ấy là Đại Tần Thiên Đế Doanh Huyền." Lăng Thanh Trúc nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của sư phụ mình, trầm giọng nói: "Lúc trước con mất tích là vì Thiên Đế đã di chuyển toàn bộ mộ phủ đến thế giới Đại Tần!" "Di chuyển mộ phủ đến thế giới Đại Tần?" Hoàng Nguyệt Khuynh nhíu mày, bà cảm thấy có phải Lăng Thanh Trúc đã bị lừa rồi không?

Thế giới Đại Tần có lẽ không phải là một thế giới khác, mà là một bí cảnh thế giới.

Bà càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Lăng Thanh Trúc chẳng phải lúc trước đã nói thế giới Đại Tần từng rất yếu sao?

Nếu là một bí cảnh thế giới thì lại hợp lý.

Bà không tin Doanh Huyền có thực lực cách cả một vị diện để di chuyển một tòa mộ phủ. "Hôm nay con có thể trở về, là vì Thiên Đế đã mở ra thông đạo đến thế giới của chúng ta, thậm chí toàn bộ thế giới của chúng ta đã không còn ở vị trí ban đầu nữa!" "Mở thông đạo thì còn có chút khả năng, nhưng toàn bộ thế giới của chúng ta không còn ở vị trí ban đầu, ý ngươi là Doanh Huyền đã dời cả thế giới của chúng ta đi?" Hoàng Nguyệt Khuynh cười khẩy một tiếng, cho dù Phù Tổ sống lại cũng không thể làm được. "Sư phụ, con biết những điều này người rất khó tin, nhưng không quan trọng, hôm nay con đến là muốn mời sư phụ dẫn dắt Cửu Thiên Thái Thanh Cung gia nhập thế giới Đại Tần." "Đồng thời cũng xin sư phụ giúp đỡ thuyết phục các

thế lực khác của Thiên Huyền đại lục gia nhập thế giới Đại Tần, để tránh gây ra những tổn thương vô ích!" Lăng Thanh Trúc trịnh trọng mở lời, cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình. "Cái gì?" Hoàng Nguyệt Khuynh trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Lăng Thanh Trúc, còn tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Lăng Thanh Trúc, bà biết mình không nghe lầm.

Giây phút này, gương mặt xinh đẹp của Hoàng Nguyệt Khuynh trở nên lạnh như băng, trong mắt sát ý bùng nổ.

Không phải đối với Lăng Thanh Trúc, mà là đối với Doanh Huyền.

Bởi vì bà cảm thấy Lăng Thanh Trúc chắc chắn đã bị Doanh Huyền khống chế tâm thần. "Sư phụ, người yên tâm, con không bị khống chế!" Lăng Thanh Trúc đứng dậy, cười nói: "Con biết sư phụ rất khó tin, hay là người xem thực lực hiện tại của con thế nào trước đã?" Nói xong, thân hình Lăng Thanh Trúc khẽ động, rời khỏi cung điện, bay lên bầu trời phía trên Cửu Thiên Thái Thanh Cung. "Được, để vi sư xem thực lực của ngươi!" Hoàng Nguyệt Khuynh trong lòng càng thêm khẳng định Lăng Thanh Trúc đã bị khống chế.

Bà muốn bắt giữ Lăng Thanh Trúc để cứu nàng trở lại, sau đó sẽ đi tìm Doanh Huyền tính sổ. "Là đại sư tỷ!" "Đại sư tỷ bay lên không trung làm gì vậy?" Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc, các đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung thầm nghi hoặc.

Ngay sau đó, một thân ảnh nữ tử trưởng thành mặc phượng bào, uy nghiêm hoa quý hiện ra, mọi người đồng tử co rụt, kinh hô: "Cung chủ!" "Bái kiến cung chủ!" Mọi người đồng loạt hành lễ. "Chuẩn bị xong chưa?" Hoàng Nguyệt Khuynh không để ý đến những người khác, phượng mâu uy nghiêm nhìn chằm chằm Lăng Thanh Trúc, muốn phát hiện ra điều bất thường trên người nàng. "Xin sư phụ chỉ

giáo!" Lăng Thanh Trúc cung kính nói. "Được!" Giọng nói bình tĩnh uy nghiêm vừa dứt, một cỗ uy áp mênh mông khủng bố thuộc về cường giả Chuyển Luân cảnh như thủy triều quét ra.

Ầm.

Trong khoảnh khắc, vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung thân thể trầm xuống, như đang cõng một ngọn núi, khó mà thở nổi.

Ngay cả các trưởng lão Sinh Huyền cảnh, Tử Huyền cảnh cũng cảm thấy áp lực như núi. "Tu vi của cung chủ ngày càng tinh thâm!" "Không ngờ lại có thể thấy cung chủ chỉ điểm thiếu chủ tu luyện!" "Đây là cơ duyên của chúng ta!" Tất cả đệ tử ánh mắt nóng rực, chịu đựng áp lực, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Hoàng Nguyệt Khuynh và Lăng Thanh Trúc trên bầu trời, sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ nào.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, đồng tử của họ co rụt lại, kinh ngạc thốt lên: "Đại sư tỷ thật lợi hại!" "Đúng vậy, đối mặt với uy áp của cung chủ mà sắc mặt không đổi, như gió xuân thổi qua!" "Chúng ta chỉ bị ảnh hưởng thôi mà đã khó chịu đựng, Thanh Trúc sư tỷ lại không hề có cảm giác gì!" "Chẳng lẽ đại sư tỷ đã tấn thăng Niết Bàn cảnh rồi sao?" "Cho dù là Niết Bàn cảnh cũng không thể mạnh như vậy chứ?

Ngươi xem các trưởng lão Sinh Huyền cảnh, Tử Huyền cảnh kia cũng cảm thấy áp lực rồi!" "Tốt!" Hoàng Nguyệt Khuynh không ngớt lời tán thưởng, không ngờ Lăng Thanh Trúc lại có thể bình thản đối mặt với uy áp Chuyển Luân cảnh của bà, không hổ là đệ tử ưu tú nhất của Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Ngay sau đó, nguyên lực bàng bạc từ trong cơ thể Hoàng Nguyệt Khuynh tuôn ra, hóa thành vô số đạo kiếm mang sắc bén, bắn về phía Lăng Thanh Trúc.

Ong ong ong.

Ánh sáng ngũ sắc bừng lên, trên đỉnh đầu Lăng Thanh Trúc ngưng tụ một chiếc Ngũ Đế Hoa Cái Tán.

Ánh sáng ngũ sắc như rèm châu rủ xuống, che chở cho Lăng Thanh Trúc.

Đinh đinh đinh.

Giây tiếp theo, vô số đạo kiếm mang lao tới, nhưng đều gãy nát tan tành, thậm chí không thể làm Ngũ Đế Hoa Cái Tán rung chuyển dù chỉ một phân. "Hít!" "Đây là võ kỹ gì vậy?" "Lợi hại quá, lại có thể dễ dàng chặn đứng công kích của cung chủ như vậy!" Cửu Thiên Thái Thanh Cung dù là trưởng lão hay đệ tử đều ngây người.

Từng người một trợn to mắt, không thể tin nổi.

Hoàng Nguyệt Khuynh nhíu mày, sự mạnh mẽ của Lăng Thanh Trúc đã vượt ngoài dự liệu của bà.

Nâng cao thực lực lớn như vậy, chắc chắn có di chứng.

Ánh mắt bà càng lúc càng lạnh lẽo, đối với Doanh Huyền tràn ngập sát ý vô biên.

Giây tiếp theo, bà chậm rãi bước ra, trường kiếm trong tay, đột ngột chém xéo.

Ông!

Ngay khi bà chém ra một kiếm này, nguyên lực của cả vùng trời đất này đều sôi trào, một đạo quang tuyến màu xanh với tốc độ không thể hình dung xuyên qua hư không.

Khoảnh khắc đó, phảng phất như không gian cũng bị cắt ra.

Keng.

Thế nhưng, quang tuyến màu xanh rơi xuống Ngũ Đế Hoa Cái Tán, lại giống như một thanh kiếm gỗ chém vào tấm khiên sắt thép,

tức thì vỡ nát thành mảnh vụn.

Lăng Thanh Trúc đứng đó thản nhiên, đỉnh đầu là Ngũ Đế Hoa Cái Tán, tựa như một vị nữ đế tuyệt thế vạn tà bất xâm, vạn pháp bất phá.

Phải biết rằng Ngũ Đế Hoa Cái Tán được hình thành sau khi luyện thành Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông.

Môn thần thông này là át chủ bài giúp nhân vật chính của thế giới Vĩnh Sinh tung hoành tứ phương thuở ban đầu, xếp hạng trong top mười của Tam Thiên Đại Đạo, uy lực vô cùng. "Sao có thể?" Hoàng Nguyệt Khuynh lúc này có chút kinh ngạc, không ngờ một kiếm bảy thành sức mạnh của mình, lại vẫn không phá được phòng ngự của Lăng Thanh Trúc.

Giây tiếp theo, bà không còn nương tay. "Cửu Thiên Tiên Quyết!" Một thanh bảo kiếm hiện ra trong lòng bàn tay, vô tận kiếm khí gào thét bay ra, tựa như mưa kiếm bắn về phía Lăng Thanh Trúc.

Ngũ Đế Hoa Cái Tán từ từ xoay tròn, mặc cho vạn nghìn kiếm vũ trút lên người, vẫn sừng sững bất động.

Dù Hoàng Nguyệt Khuynh công kích thế nào cũng không có chút tác dụng nào.

Đừng nói là các trưởng lão và đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, ngay cả Hoàng Nguyệt Khuynh cũng kinh ngạc đến ngây người.

Bà đường đường là cường giả Chuyển Luân cảnh, cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, vậy mà ngay cả phòng ngự cũng không phá nổi?

Thế này thì đánh thế nào? "Đây là võ kỹ gì?" Hoàng Nguyệt Khuynh nghi hoặc hỏi. "Đây là một trong hơn một nghìn môn thần thông mà con đã tu thành – Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, cũng gọi là Đại Ngũ Hành Thuật!" Lời của Lăng Thanh Trúc vừa dứt, tất cả mọi

người đều trợn to mắt, há hốc miệng, vẻ mặt đờ đẫn.

Một trong hơn một nghìn môn thần thông?

Còn là thần thông đã tu thành?

Ngươi chắc là không phải đang khoe khoang chứ? … "Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông?

Đại Ngũ Hành Thuật?" "Tên thật bá khí!" "Môn thần thông này ẩn chứa sức mạnh Ngũ Hành, phòng ngự cũng quá khủng bố rồi, ngay cả cung chủ cũng khó mà lay động!" "Đại sư tỷ rốt cuộc đã đạt đến tu vi gì rồi?

Chẳng lẽ đã tấn thăng đến Luân Hồi cảnh trong truyền thuyết?" "Đây có phải là trọng điểm không?" "Trọng điểm là đại sư tỷ đã tu thành hơn một nghìn môn, đây là khái niệm gì?

Thật đáng sợ!" "Làm sao làm được vậy?" "Có thật không?" Các trưởng lão và đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung xôn xao, chấn động, kinh hãi, không thể tin nổi. "Thanh Trúc, ngươi thật sự đã tu thành hơn một nghìn môn thần thông như vậy sao?" Hoàng Nguyệt Khuynh trong lòng sóng cuộn biển gầm, nhìn chằm chằm Lăng Thanh Trúc, khó tin hỏi.

Lăng Thanh Trúc mới mất tích bao lâu?

Cho dù một ngày tu luyện một môn thần thông cũng không thể luyện thành hơn một nghìn môn.

Huống chi thần thông mạnh mẽ như vậy há có thể luyện thành trong một ngày? "Đại Phong Ấn Thuật!" Lăng Thanh Trúc không nói gì, ngọc thủ chỉ về phía trước.

Giây tiếp theo, vô tận xiềng xích từ hư không chui ra, như rắn độc cuộn về phía Hoàng Nguyệt Khuynh.

Keng keng keng.

Hoàng Nguyệt Khuynh toàn thân nguyên lực bạo động, bảo kiếm trong tay điên cuồng chém xuống, vô cùng vô tận kiếm khí quét sạch trời đất.

Vô số trưởng lão và đệ tử kinh hãi, vội vàng vận chuyển nguyên lực để chống lại dư chấn.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến da đầu họ tê dại xuất hiện.

Cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung của họ, một đại năng cường giả Chuyển Luân cảnh, lại bị những sợi xiềng xích đen kịt khóa chặt giữa hư không, trấn áp toàn bộ nguyên lực.

Những sợi xiềng xích đó cực kỳ mạnh mẽ và quỷ dị, mặc cho Hoàng Nguyệt Khuynh công kích thế nào cũng khó mà chém đứt, cuối cùng bị khóa chặt phong ấn. "Cung chủ!" Ngay khi họ kinh hô, định xông lên.

Rào rào rào.

Những sợi xiềng xích khóa chặt Hoàng Nguyệt Khuynh lập tức tan biến, Lăng Thanh Trúc bước đến trước mặt bà, cung kính hành lễ: "Sư phụ, đắc tội rồi!" "Ngươi làm sao làm được vậy?" Ánh mắt Hoàng Nguyệt Khuynh ngây dại, tuy khó tin, nhưng thấy Lăng Thanh Trúc sử dụng một loại đại thần thông khác, trong nháy mắt đã phong ấn bà.

Dù bà khó tin đến đâu, cũng không thể không tin rằng, Lăng Thanh Trúc e là thật sự đã tu thành hơn một nghìn loại thần thông. "Sư phụ, thật ra con tu thành hơn một nghìn môn thần thông đã tốn hơn vạn năm thời gian." Lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt, Hoàng Nguyệt Khuynh lập tức bừng tỉnh.

Dùng hơn vạn năm.

Điều này thì bình thường rồi.

Nhưng có thể tu thành hơn một nghìn loại thần thông cũng cho thấy thiên phú của Lăng Thanh Trúc thật khủng khiếp.

Nếu thiên phú không đủ, đừng nói là vạn năm, cho dù là hàng trăm triệu năm cũng không luyện thành được. "Chênh lệch tốc độ thời gian giữa thế giới Đại Tần và thế giới của chúng ta lớn như vậy sao?" Hoàng Nguyệt Khuynh lập tức kinh ngạc hỏi.

Bên bà mới chỉ qua hơn một tháng mà thôi. "Không phải, thật ra thế giới Đại Tần cũng chỉ mới qua vài ngày, nhưng Thiên Đế có một kiện chí bảo là Thời Không Tháp, tổng cộng có chín tầng!" "Tầng thứ nhất bên ngoài một năm, bên trong mười năm, tầng thứ hai trăm năm, tầng thứ ba nghìn năm… tầng thứ chín một tỷ năm!" "Một tỷ năm?" "Thần khí thay đổi tốc độ thời gian?" "Còn khủng bố như vậy?" Hoàng Nguyệt Khuynh trợn mắt há mồm, chấn động không nói nên lời.

Thần khí như vậy, bà nghe còn chưa từng nghe qua.

Giờ phút này, bà cuối cùng cũng có chút tin rằng cái vị Đại Tần Thiên Đế Doanh Huyền đã cướp đi trái tim của đồ đệ mình có lẽ thật sự mạnh hơn Phù Tổ.

Dù sao thì Phù Tổ cũng không thể lấy ra được thần khí như vậy. "Thiên Đế đặt Thời Không Tháp ở bên ngoài, ba tầng đầu mở cửa vô điều kiện cho tất cả mọi người của Đại Tần, từ tầng thứ tư trở đi cần phải vượt ải!" "Nhưng người gác ải không mạnh, chỉ cần có chút thiên phú là có thể vượt qua tầng thứ tư." "Con biết Thiên Đế thiết lập cửa ải không phải để hạn chế mọi người, mà là lo lắng những người thiên phú không đủ sẽ lãng phí sinh mệnh của mình trong Thời Không Tháp." Lăng Thanh Trúc chậm rãi nói: "Con tu luyện ở tầng thứ bảy!" "Đại sư tỷ thật lợi hại!" "Trời ơi, trên đời lại có thần khí như vậy sao?" "Nếu chúng ta cũng có thể vào đó tu luyện thì tốt rồi!" "Tầng

thứ bảy, bên ngoài một năm, bên trong mười triệu năm, trời ơi, thảo nào đại sư tỷ trong thời gian ngắn đã tu thành hơn một nghìn môn thần thông, thật khủng khiếp!" "Đây đều là do đại sư tỷ thiên phú dị bẩm!" "Thần thông lợi hại đâu có dễ luyện như vậy?" Các đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung bàn tán sôi nổi, trong mắt tràn đầy khao khát, hận không thể theo Lăng Thanh Trúc chạy đến Đại Tần.

Tuy nhiên, không đợi họ tiêu hóa xong sự khủng bố của Thời Không Tháp, Lăng Thanh Trúc lại ném ra một quả bom tấn khác. "Thiên Đế không chỉ ban tặng Thời Không Tháp, mà còn ban cho một môn công pháp vô thượng Hỗn Nguyên Kinh, một môn công pháp nghịch thiên có thể dung hợp các công pháp khác dựa trên sở học của bản thân." "Cảnh giới đầu tiên là Nhục Thân cảnh, thiên kiêu mạnh mẽ thậm chí có thể tu luyện ra trăm vạn cân cự lực!" "Thiên Đế phân chia cảnh giới thành Nhục Thân, Nguyên Khí, Thần Hải, Hồn Hư, Kim Đan, Thần Thông, Pháp Tướng!" "Hiện tại con đang ở Kim Đan cảnh!" "Trời ơi, ta có nghe lầm không?

Cảnh giới đầu tiên Nhục Thân cảnh lại có thể tu luyện ra trăm vạn cân cự lực?" "Ta không phải đang nằm mơ chứ?" "Lời đại sư tỷ nói sao có thể là giả được?" "Cảnh giới đầu tiên đã khủng bố như vậy, đại sư tỷ đã là Kim Đan cảnh rồi, thảo nào mạnh đến thế, ngay cả cung chủ cũng không phải là đối thủ!" "Không biết Thần Thông cảnh, Pháp Tướng cảnh sẽ khủng bố đến mức nào?" "Không biết so với Phù Tổ trong truyền thuyết thì thế nào?" "Ta thấy đại sư tỷ đã có thể sánh ngang với Phù Tổ rồi!" "Không thể nào!" Tất cả trưởng lão và đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ánh mắt đều nóng rực lên, đối với Hỗn Nguyên Kinh nghịch thiên khủng bố kia tràn đầy khát vọng vô tận.

Công pháp nghịch thiên như vậy xuất hiện ở Thiên Huyền đại lục, đủ để gây ra cuộc hỗn chiến trên toàn đại lục.

Ánh mắt Hoàng Nguyệt Khuynh chấn động, gương mặt trưởng

thành xinh đẹp mang theo một vẻ ngưng trọng.

Giờ phút này, bà biết lời Lăng Thanh Trúc nói trước đó muốn bà dẫn dắt Cửu Thiên Thái Thanh Cung gia nhập Đại Tần không phải là nói đùa.

Thế giới Đại Tần e là thật sự sắp đến đánh bọn họ rồi.

Mà thực lực của thế giới Đại Tần… từ Lăng Thanh Trúc là có thể thấy được phần nào.

Thời Không Tháp cộng với Hỗn Nguyên Kinh.

Kim Đan cảnh của thế giới Đại Tần tuyệt đối không ít.

Thần Thông cảnh, Pháp Tướng cảnh e là cũng có rất nhiều.

Mà bà đường đường là chưởng môn của siêu cấp tông môn lại không địch lại một Kim Đan cảnh.

Thực lực của thế giới Đại Tần e là còn mạnh hơn cả Dị Ma từng xâm lược. "Không còn lựa chọn nào khác sao?" Hoàng Nguyệt Khuynh nhìn chằm chằm Lăng Thanh Trúc, giọng nói nặng nề. "Không có!" Lăng Thanh Trúc an ủi: "Sư phụ, gia nhập thế giới Đại Tần đối với chúng ta không phải là chuyện xấu, đến lúc đó tất cả đệ tử của chúng ta đều có thể đến Thời Không Tháp tu luyện, đều có thể tu luyện Hỗn Nguyên Kinh." "Chính sách của thế giới Đại Tần cũng rất tốt, hiện tại Thủy Hoàng Đế đã phái hơn ba trăm triệu đại quân và cường giả từ Thần Hải cảnh trở lên giáng lâm Thiên Huyền đại lục!" "Trong đó Kim Đan cảnh có đủ mười vạn!" "Mười vạn Kim Đan cảnh?" "Mẹ ơi, nói cách khác là tương đương với mười vạn đại sư tỷ?" "Còn có hơn ba trăm triệu cường giả Thần Hải cảnh, Nhục Thân cảnh đã có trăm vạn cân cự lực rồi, Thần Hải cảnh cách hai đại cảnh giới thì phải khủng bố đến mức nào?" "Ta thấy lời đại sư tỷ nói gia nhập thế giới Đại Tần cũng không tệ!" "Đúng vậy, Thanh Trúc sư tỷ

chắc chắn sẽ không hại chúng ta!" Họ đã bị sức mạnh của thế giới Đại Tần dọa sợ, đồng thời trong lòng cũng khao khát Thời Không Tháp và Hỗn Nguyên Kinh mà Lăng Thanh Trúc đã nói trước đó.

Chương 98

Cộng thêm Lăng Thanh Trúc đã đích thân làm thuyết khách, họ làm gì còn lòng dạ kháng cự? "Những lời ngươi nói đều là thật?" Ánh mắt uy nghiêm sắc bén của Hoàng Nguyệt Khuynh nhìn chằm chằm Lăng Thanh Trúc, đây là chuyện liên quan đến vận mệnh của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. "Sư phụ, đệ tử nói lời nào cũng là thật, thật ra Đại Tần Vương Tiễn tướng quân đã ở bên ngoài rồi!" "Ha ha ha, bản tướng Vương Tiễn ra mắt cung chủ!" Ngay lúc này, một giọng nói hào sảng hùng hồn từ phía chân trời xa xôi truyền đến, gợn lên từng tầng sóng, làm rung động lòng người. "Hửm?" Sắc mặt Hoàng Nguyệt Khuynh biến đổi, đột ngột ngẩng đầu.

Chỉ thấy bên ngoài Cửu Thiên Thái Thanh Cung, trên tầng mây, mây mù tan ra, từng đội quân tỏa ra khí tức kinh thiên động địa lơ lửng trên không.

Mỗi người đều mang theo sát khí vô cùng, khí tức ngút trời.

Khí tức của họ kết thành một khối, càng tràn ngập cả bầu trời, phảng phất như có thể áp đảo cả trời đất này.

Vài trăm bóng người đi đầu càng mang lại cho bà cảm giác nguy hiểm tột độ.

Bà không phải là đối thủ.

Các trưởng lão và đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung nhìn đại quân đang đứng trên bầu trời, cảm nhận khí tức ngút trời như thần như ma đó, chân run rẩy, toàn thân lạnh buốt.

Quá mạnh.

Quá đáng sợ.

Ngay cả binh lính đứng ở hàng cuối cùng, khí tức trên người cũng mạnh hơn các trưởng lão Cửu Thiên Thái Thanh Cung như họ.

Thực lực thế này, quả thực khiến người ta tuyệt vọng. "Hít!" "Đây là thực lực của Đại Tần sao?" Hoàng Nguyệt Khuynh trong lòng hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lướt qua Vương Tiễn và mấy chục vạn tướng sĩ xung quanh, ánh mắt tối sầm lại.

Bà nói: "Thanh Trúc, sau này ngươi chính là cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Cửu Thiên Thái Thanh Cung giao cho ngươi, ta tin vào lựa chọn của ngươi!" "Sư phụ!" Lăng Thanh Trúc muốn nói gì đó.

Hoàng Nguyệt Khuynh lại trực tiếp ngắt lời: "Không cần nói nhiều, sư phụ tin ngươi, cứ làm theo những gì ngươi nghĩ đi!" "Đa tạ sư phụ!" Lăng Thanh Trúc lập tức cảm thấy gánh nặng trên vai mình trở nên nặng nề hơn, nhưng nàng tin rằng dẫn dắt Cửu Thiên Thái Thanh Cung gia nhập thế giới Đại Tần là lựa chọn duy nhất đúng đắn. "Tất cả trưởng lão và đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung nghe lệnh, kể từ bây giờ, Lăng Thanh Trúc kế nhiệm chức vị cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung!" Hoàng Nguyệt Khuynh tuyên bố với mọi người. "Bái kiến cung chủ!" Tất cả trưởng lão và đệ tử hành lễ với Lăng Thanh Trúc, đồng thanh hô. "Không cần đa lễ." Lăng Thanh Trúc đứng giữa hư không, nhìn mọi người trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung, tuyên bố: "Kể từ hôm nay, Cửu Thiên Thái Thanh Cung gia nhập thế giới Đại Tần!" "Lập tức truyền lệnh cho tất cả các vương triều thuộc Cửu Thiên Thái Thanh Cung, gia nhập thế giới Đại Tần!" Ở Thiên Huyền đại lục, mỗi một siêu cấp tông môn đều nắm trong tay mấy chục đến hàng trăm vương triều.

Những vương triều này là thế lực phụ thuộc của họ.

Bách Triều Đại Chiến được tổ chức định kỳ chính là để cung cấp máu tươi mới cho các siêu cấp tông môn.

Mà khi thiên kiêu của các vương triều gia nhập tông môn, vương triều và gia tộc của họ đều có thể nhận được phần thưởng và sự che chở của tông môn, nước lên thì thuyền lên.

Vì vậy, lần này tấn công Thiên Huyền đại lục không cần phải đánh chiếm từng mảnh lãnh thổ.

Trong thế giới huyền huyễn, địa bàn quá lớn, căn bản không thể đánh từng nơi một, mà đều nhắm thẳng vào tầng lớp cao nhất.

Chỉ cần giải quyết được tầng lớp trên, những người bên dưới tự nhiên sẽ quy phục.

Mà tầng lớp cao nhất của Thiên Huyền đại lục, hiển nhiên chính là các siêu cấp tông môn và thế lực này.

Giải quyết xong Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Lăng Thanh Trúc, Hoàng Nguyệt Khuynh và vài trưởng lão Sinh Tử Huyền cảnh trong tông môn cùng theo đại quân của Vương Tiễn tiến đến thế lực tiếp theo. "Vương Tiễn tướng quân, Đông Huyền vực của chúng ta có tám đại siêu cấp tông môn, lần lượt là Nguyên Môn, Đạo Tông, Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Vạn Khôi Môn, Phù Cốc, Thần Tông, Kiếm Tông, Hồng Hoang Điện!" "Nếu Thiên Đế đã nói Nguyên Môn cấu kết với Dị Ma phản bội nhân tộc, bắt buộc phải tiêu diệt, hay là chúng ta dùng tin tức này để tập hợp cường giả của Đạo Tông, Vạn Khôi Môn, Phù Cốc, Thần Tông, Kiếm Tông và Hồng Hoang Điện tại Nguyên Môn!" Lăng Thanh Trúc chậm rãi nói: "Sau đó cường giả thế giới Đại Tần dùng uy thế sấm sét diệt đi Nguyên Môn, chấn nhiếp các tông môn khác, lại thêm phúc lợi của thế giới Đại Tần, vừa ban ơn vừa thị uy, như vậy sẽ dễ dàng hơn để các tông môn khác gia nhập thế giới Đại Tần!" "Tốt tốt tốt, kế của Lăng cung chủ rất hay, như vậy có thể giảm bớt những thương vong vô ích, có thể nói là không đánh mà khuất phục được quân địch, là thượng sách!" Vương Tiễn không tiếc

lời khen ngợi.

Lúc này Hoàng Nguyệt Khuynh lại ngây người, không thể tin nổi nói: "Nguyên Môn cấu kết với Dị Ma phản bội nhân tộc?

Điều này là thật sao?" Nguyên Môn ở Đông Huyền vực có thể nói là bá chủ thực sự, trong tám đại siêu cấp tông phái, thực lực vững vàng đứng đầu. "Thiên Đế thần thông quảng đại, biết rõ quá khứ tương lai, nếu Thiên Đế đã nói Nguyên Môn cấu kết với Dị Ma, tuyệt đối không sai!" Lăng Thanh Trúc khẳng định.

Hoàng Nguyệt Khuynh: "…" Quả nhiên, bắp cải nhà mình đã bị heo ủi mất rồi.

Sau khi có quyết định, Lăng Thanh Trúc và Hoàng Nguyệt Khuynh nhân danh Cửu Thiên Thái Thanh Cung gửi thư cho sáu đại siêu cấp tông phái còn lại như Đạo Tông, lấy lý do Dị Ma cấp bách, yêu cầu họ phái cao thủ trong tông đến tập hợp tại Nguyên Môn.

Còn họ và đại quân của Vương Tiễn cũng tiến về phía Nguyên Môn.

Một cơn bão quyết định sự quy thuộc của toàn bộ Đông Huyền vực sắp sửa bùng nổ.

Đại chiến, sắp sửa nổ ra. … Nguyên Môn, đứng đầu tám đại siêu cấp tông môn của Đông Huyền vực, là bá chủ không thể tranh cãi của Đông Huyền vực.

Danh tiếng của Nguyên Môn ở Đông Huyền vực không tốt, ngang ngược bá đạo, động một chút là diệt cả nhà người ta, kẻ thù vô số, nhưng vì thực lực mạnh mẽ nên không ai làm gì được họ.

Vô số người nghiến răng nghiến lợi với Nguyên Môn, nhưng lại không thể làm gì.

Cách Nguyên Môn trăm dặm có một ngọn núi, Nguyệt Nha Phong.

Ngọn núi vốn bình thường hôm nay lại trở nên phi thường.

Ong ong.

Không gian gợn sóng, một cánh cửa không gian hiện ra, một bóng người xé rách không gian dẫn theo một nhóm người đi ra.

Đi đầu là một người đàn ông đi một đôi giày vải, một thân áo trắng đơn giản vừa vặn, bề ngoài trông khoảng ba bốn mươi tuổi, mặt như ngọc ôn, có thể thấy khi còn trẻ chắc chắn có ngoại hình khá tuấn tú.

Trên má ông có một nụ cười ôn hòa, nụ cười đó như biển sao, phảng phất như bất kỳ tâm trạng hoảng loạn nào dưới nụ cười ấy cũng sẽ dần dần ổn định lại.

Giày vải, áo trắng, sâu không lường được.

Ông chính là chưởng giáo của Đạo Tông, một trong tám đại siêu cấp tông môn của Đông Huyền vực, Ứng Huyền Tử, một cường giả tuyệt thế Chuyển Luân cảnh.

Theo sau ông là một số trưởng lão Sinh Huyền, Tử Huyền cảnh. "Chưởng giáo, xem ra chúng ta đến sớm rồi!" Thiên Điện điện chủ Tề Lôi của Đạo Tông liếc nhìn ngọn núi trống không, chậm rãi nói. "Nguyên Môn thật sự cấu kết với Dị Ma sao?

Cũng không biết tin tức của Cửu Thiên Thái Thanh Cung có chính xác không!" Hoang Điện phó điện chủ Ngộ Đạo trầm ngâm, ngay sau đó trong mắt lộ ra một tia sát ý: "Nhưng cho dù Nguyên Môn không cấu kết với Dị Ma cũng không phải là thứ tốt đẹp gì!" Nguyên Môn và Đạo Tông có thể nói là thù sâu như biển.

Đây cũng là một trong những lý do Đạo Tông sau khi nhận được tin tức của Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã đến sớm nhất. "Ha ha ha, Đạo Tông đến nhanh thật!" Ngay lúc này, một giọng nói hùng hồn

vang lên, cánh cửa không gian mở ra, một nhóm người khí thế hùng hồn, nhục thân cường hãn bước ra.

Đi đầu là một lão giả gầy gò, nhưng đừng nhìn thân hình người này như vậy, lại có một loại áp bức mạnh mẽ của mãnh thú hồng hoang.

Chính là siêu cấp cường giả nổi danh lừng lẫy ở Đông Huyền vực, Hồng Lỗi, tông chủ Hồng Hoang Điện.

Hồng Hoang Điện nổi tiếng về nhục thân, nhục thân đặc biệt mạnh mẽ. "Xem ra ta đến đúng lúc rồi!" Lại một cánh cửa không gian mở ra, một nhóm người thân thể như kiếm bước ra.

Đi đầu là một lão giả gầy gò mặc áo xanh, lão giả lưng đeo một thanh đại kiếm màu xanh, xung quanh có kiếm khí cực kỳ sắc bén tỏa ra.

Ông chính là tông chủ Kiếm Tông, một trong tám đại siêu cấp tông môn của Đông Huyền vực, Mặc Giám, cũng là một cường giả tuyệt thế Chuyển Luân cảnh.

Theo sau sự xuất hiện của Đạo Tông, Hồng Hoang Điện, Kiếm Tông, cường giả của ba siêu cấp tông môn Vạn Khôi Môn, Thần Tông, Phù Cốc cũng lần lượt đến.

Mọi người hàn huyên vài câu rồi đi vào vấn đề chính. "Các vị thấy thế nào về việc Cửu Thiên Thái Thanh Cung nói Nguyên Môn cấu kết với Dị Ma, đang chuẩn bị lật đổ bảy đại tông phái chúng ta, có phải là thật không?" Tông chủ Kiếm Tông Mặc Giám mở lời, ánh mắt sắc bén như kiếm lướt qua mọi người. "Việc Nguyên Môn cấu kết với Dị Ma chắc sẽ không giả, Cửu Thiên Thái Thanh Cung hẳn sẽ không nói dối." Cốc chủ Phù Cốc trầm ngâm nói. "Nghe nói một thời gian trước truyền nhân Cửu Thiên Thái Thanh Cung Lăng Thanh Trúc mất tích, liệu có liên quan đến Nguyên Môn không?" Môn chủ Vạn Khôi Môn

suy tư: "Biết đâu Cửu Thiên Thái Thanh Cung vì vậy mà muốn trả thù Nguyên Môn, nên kéo chúng ta vào cùng, cũng không phải là không thể!" "Nếu Cửu Thiên Thái Thanh Cung không đưa ra được bằng chứng xác thực, ta sẽ không ra tay!" Mọi người bàn tán xôn xao.

Rất nhiều người trong số họ đều có thù với Nguyên Môn.

Nhưng Nguyên Môn là tông phái mạnh nhất Đông Huyền vực, cho dù có thù, họ cũng không muốn mạo hiểm khai chiến.

Ảnh hưởng quá lớn, kết quả sinh ra cho dù họ là siêu cấp tông môn đứng trên đỉnh Đông Huyền vực cũng không chịu nổi.

Thậm chí có thể vì khai chiến mà khiến thực lực tông môn của mình giảm sút, cuối cùng bị loại khỏi hàng ngũ siêu cấp tông môn, được không bù mất.

Đây cũng là lý do Nguyên Môn làm nhiều điều ác mà không bị diệt.

Không vì gì khác, chỉ vì thực lực mạnh mà thôi. "Đợi Cửu Thiên Thái Thanh Cung đến sẽ biết!" Ngay khi mọi người đang nói chuyện, không gian bên cạnh đột nhiên rung chuyển dữ dội, như sóng cả cuộn trào.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, không gian như tờ giấy bị xé toạc một vết nứt khổng lồ dài mấy vạn trượng.

Ong ong ong.

Theo sau vết nứt không gian, vô tận sát khí, huyết khí lan tỏa ra.

Cộp cộp cộp!

Cộp cộp cộp!

Trong hư không tĩnh lặng, dường như có những chiến binh mặc giáp sắt đang bước đi với những bước chân đều đặn.

Giây tiếp theo, đồng tử của Ứng Huyền Tử và các cường giả của

sáu đại siêu cấp tông phái co rụt lại, chỉ thấy từng đội quân chỉnh tề, sát khí ngút trời bước ra từ không trung.

Nếu là quân đội bình thường thì thôi.

Mỗi một tông môn của họ đều có mấy chục đến hàng trăm vương triều, mỗi vương triều đều có mấy trăm vạn quân đội.

Nhưng bây giờ xuất hiện không phải là quân đội bình thường.

Họ đã thấy gì?

Người lính có địa vị thấp nhất lại tỏa ra khí tức khủng bố khiến các trưởng lão, thậm chí là chưởng giáo của các siêu cấp tông môn như họ cũng cảm thấy áp lực lớn.

Thực lực cụ thể họ không nhìn ra được, vì hệ thống tu luyện không giống nhau.

Nhưng họ có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của những "người lính" này.

Ít nhất cũng có thực lực Sinh, Tử Huyền cảnh.

Chiến lực cụ thể phải chiến đấu mới biết rõ.

Nhưng dù vậy cũng thật không thể tưởng tượng nổi.

Nói cách khác, các trưởng lão siêu cấp tông môn của họ chỉ đủ tư cách làm một người lính quèn?

Phải biết rằng khi họ đến các vương triều thuộc hạ, ngay cả vua của vương triều cũng phải cung kính với họ.

Một lời của họ có thể quyết định sự hưng thịnh thay đổi của một vương triều.

Điều khủng khiếp hơn là số lượng của đội quân này.

Một vạn, hai vạn, mười vạn… một triệu!!!

Dưới ánh mắt kinh hãi và chấn động của Ứng Huyền Tử và những người khác, trong hư không nhanh chóng tập hợp một triệu đại quân.

Đây là một triệu đại quân ít nhất tương đương với các trưởng lão siêu cấp tông môn hợp thành.

Đặc biệt là những bóng người đứng trước những người lính đó, mỗi người đều tỏa ra khí tức mênh mông như biển sâu khủng bố.

Ngay cả chưởng giáo siêu cấp tông môn, cường giả tuyệt thế Chuyển Luân cảnh cũng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Một đội quân như vậy, đừng nói là mấy siêu cấp tông môn của họ, e là đủ để càn quét cả Thiên Huyền đại lục.

Dù là Ứng Huyền Tử hay Mặc Giám và những người khác, lúc này đều ngây người, vô tận nghi hoặc và sợ hãi dâng lên trong lòng.

Đây tuyệt đối không phải là sức mạnh của Đông Huyền vực.

Thậm chí họ còn chưa từng nghe nói ở Thiên Huyền đại lục có thế lực nào có sức mạnh kinh khủng như vậy.

Ong ong.

Ngay lúc này, hai bóng người tuyệt mỹ như tiên từ cánh cửa không gian bước ra.

Nhìn thấy hai người này, Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và các cường giả của sáu đại siêu cấp tông môn như nhìn thấy cứu tinh, lập tức hoàn hồn, vội vàng tiến lên chào đón. "Hoàng cung chủ, các vị cuối cùng cũng đến!" Ứng Huyền Tử đến trước mặt Hoàng Nguyệt Khuynh, cẩn thận nói: "Họ là…" Mặc Giám và các cường giả của các siêu cấp tông môn khác đều nhìn chằm chằm Hoàng Nguyệt Khuynh, trái tim treo lơ lửng.

Những người này quá đáng sợ.

Trong lòng họ thấp thỏm không yên, sợ rằng Hoàng Nguyệt Khuynh gọi họ đến là để tóm gọn một mẻ. "Các vị chưởng giáo, ta đã truyền vị trí cung chủ cho Thanh Trúc rồi." Hoàng Nguyệt Khuynh nhìn Ứng Huyền Tử và những người khác, cười nói: "Thanh Trúc đối với những chuyện này hiểu rõ hơn ta, thực lực cũng mạnh hơn ta rất nhiều, để nó giới thiệu cho các vị!" "Hửm?" Đồng tử của Ứng Huyền Tử và những người khác co rụt lại, dự cảm không lành trong lòng càng thêm nồng đậm.

Chương 99

Cửu Thiên Thái Thanh Cung lại đổi cung chủ?

Lăng Thanh Trúc?

Nàng thực lực còn mạnh hơn Hoàng Nguyệt Khuynh?

Sao có thể?

Chẳng lẽ Lăng Thanh Trúc cấu kết với những người này, đoạt lấy vị trí cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung?

Sau đó lợi dụng danh nghĩa của Cửu Thiên Thái Thanh Cung để tập hợp họ lại, muốn tóm gọn một mẻ?

Một thời gian trước Lăng Thanh Trúc mất tích, chẳng lẽ là bị những người này bắt đi?

Rồi đầu hàng?

Bây giờ dẫn người đến đối phó với họ? ...

Bọn họ trong phút chốc đã suy diễn ra rất nhiều chuyện.

Hơn nữa còn vô cùng hợp lý.

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Càng nghĩ càng thấy kinh hãi.

Lẽ nào tông môn của bọn họ sắp bị hủy diệt trong tay mình sao?

Lòng bọn họ thắt lại, đã chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy.

Còn về việc đối đầu trực diện?

Đùa cái gì vậy.

Bọn họ có khi còn không đánh lại nổi một tên lính quèn, huống chi

ở đây có cả trăm vạn đại quân.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía Lăng Thanh Trúc, chờ đợi lời giải thích. "Các vị chưởng giáo, tại hạ là Lăng Thanh Trúc!" Lăng Thanh Trúc mỉm cười nhàn nhạt, giới thiệu: "Bọn họ đều là cường giả và quân đội dưới trướng Thiên Đế và Thủy Hoàng Đế của Đại Tần thế giới." "Đại Tần thế giới?" Sau khi nhìn thấy trăm vạn đại quân phi thường kia, bọn họ lập tức nắm được trọng điểm: "Bọn họ không phải là người của thế giới chúng ta?" Là chưởng giáo của siêu cấp tông môn, truyền thừa lâu đời, bọn họ biết đến sự tồn tại của dị thế giới và Dị Ma.

Giây phút này, lòng họ cảnh giác đến cực điểm, đã chuẩn bị liều mạng bỏ chạy, sau đó truyền tin ra ngoài, tập hợp toàn bộ lực lượng của đại lục để chống lại kẻ xâm lược. "Không sai!" Lăng Thanh Trúc gật đầu, "Nhưng Đại Tần thế giới khác với Dị Ma mà các ngươi biết, Đại Tần thế giới không khát máu, cũng không nghĩ đến việc nô dịch các ngươi!" "Lần này Thủy Hoàng Đế bệ hạ đã phái hơn ba trăm triệu đại quân và cường giả đến đây, chỉ là để sáp nhập Thiên Huyền đại lục vào bản đồ của Đại Tần, để các ngươi gia nhập Đại Tần thế giới!" "Không thể nào!" "Lăng Thanh Trúc, uổng cho ngươi còn là thiên kiêu trẻ tuổi của Đông Huyền Vực, là truyền nhân của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, vậy mà lại ăn cây táo rào cây sung, đầu hàng dị thế giới!" "Muốn chúng ta cũng như ngươi, đầu hàng dị thế giới làm chó, đừng có mơ!" Khi biết được mục đích của Lăng Thanh Trúc và đại quân của Vương Tiễn, một cường giả nóng tính trong Hồng Hoang Điện lập tức nổi giận.

Những người còn lại tuy không lên tiếng, nhưng trong mắt đã tràn đầy địch ý.

Có Dị Ma xâm lược làm bài học trước mắt, bọn họ sẽ không bao giờ tin những lời Lăng Thanh Trúc nói.

Uỳnh!

Giây tiếp theo, một luồng khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Lăng Thanh Trúc bộc phát ra, pháp lực Kim Đan được ngưng luyện từ hơn một ngàn môn Vô Thượng Thần Thông đáng sợ đến cực điểm.

Uy áp mênh mông cuồn cuộn như thủy triều quét qua tâm trí của Ứng Huyền Tử và tất cả mọi người.

Giây phút này, bọn họ phảng phất như nhìn thấy một vị Nữ Đế tuyệt thế ngạo nghễ đứng giữa hư không, thân ảnh thần thánh vĩ đại tràn ngập cả bầu trời, áp đảo tứ hải bát hoang, chấn nhiếp cửu thiên thập địa.

Dưới luồng khí tức này, toàn thân bọn họ cứng đờ, ngay cả nguyên lực trong cơ thể cũng vận chuyển chậm chạp, ngưng trệ. "Sao có thể?" "Sao nàng ta có thể mạnh như vậy?" "Lẽ nào đây là sức mạnh mà cường giả dị thế giới ban cho nàng ta?" Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người.

Mặc dù trước đó Hoàng Nguyệt Khuynh đã nói thực lực của Lăng Thanh Trúc mạnh hơn mình, nhưng bọn họ không hề tin, dù sao tuổi tác của Lăng Thanh Trúc còn quá trẻ.

Nhưng bây giờ… thật kinh khủng.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Hoàng Nguyệt Khuynh cũng sững sờ. "Thì ra trước đó Thanh Trúc còn chưa thể hiện đến một phần vạn thực lực…" Hoàng Nguyệt Khuynh trong lòng chua xót, bị đả kích nặng nề. "Các ngươi chắc chắn cho rằng đây là sức mạnh mà cường giả Đại Tần thế giới ban cho ta đúng không?

Nhưng ta muốn nói là…" Ánh mắt uy nghiêm của Lăng Thanh Trúc quét qua tất cả cường giả của lục đại tông phái như Ứng Huyền Tử: "Sức mạnh của ta đều do chính ta tu luyện mà có, không một chút

nào là do người khác ban tặng!" "Dĩ nhiên, ta có thể tu luyện ra sức mạnh lớn như vậy, là vì ta cũng được xem là một bách tính bình thường của Đại Tần, có thể hưởng thụ phúc lợi của người dân Đại Tần!" "Thiên Đế đã ban cho toàn thể người dân Đại Tần một môn Vô Thượng Công Pháp là Hỗn Nguyên Kinh, cùng với một kiện thần khí có thể thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian là Thời Không Tháp!" "Thực ra ta đã tu luyện ở tầng thứ bảy của Thời Không Tháp hơn vạn năm rồi!" "Ba tầng đầu của Thời Không Tháp mở cửa cho tất cả mọi người dân Đại Tần!" "Vì vậy!" "Các ngươi có thể tưởng tượng được thực lực của Đại Tần!" "Trăm vạn đại quân ở đây chỉ là một phần, toàn bộ Đông Huyền Vực có năm mươi triệu, các vực khác cũng có năm mươi triệu, tổng cộng hơn ba trăm triệu!" … Theo lời Lăng Thanh Trúc, Ứng Huyền Tử và những người khác đã có một cái nhìn trực quan về Đại Tần thế giới.

Và rồi, thứ còn lại chỉ là… tuyệt vọng.

Tuyệt vọng.

Tuyệt vọng.

Quá mạnh.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Cho dù cả thế giới của bọn họ đứng lên phản kháng, liều mạng cũng vô ích.

Cho dù Phù Tổ sống lại cũng vô dụng.

Bởi vì, chênh lệch quá lớn. "Đi thôi, đến Nguyên Môn, để các ngươi được chứng kiến Vô Thượng Thần Thông trong Tam Thiên Đại Đạo mà Thiên Đế truyền xuống cho tử dân Đại Tần tu luyện!" Lăng Thanh Trúc dẫn theo đám người đang chấn động đến ngây dại đi về phía Nguyên Môn, vừa đi vừa giới thiệu: "Thanh Trúc bất tài, hơn

vạn năm cũng chỉ tu thành được một ngàn bốn trăm năm mươi sáu môn Vô Thượng Thần Thông." Ứng Huyền Tử: "…" Mặc Giám: "…" Cường giả của lục đại siêu cấp tông môn: "…" Ta nghi ngờ nàng đang trang bức!!

Ngay cả Vương Tiễn, Hạng Vũ và những người khác cũng giật giật khóe miệng, lòng đầy chua xót.

Vương Tiễn thì không cần phải nói, ông ta chỉ luyện thành vài chục môn.

Hạng Vũ vốn cho rằng mình tư chất trác tuyệt, không một ai trong đám Vương Tiễn có thể sánh bằng.

Ngay cả Lữ Bố, Trương Phi, Quan Vũ cũng bị hắn vượt mặt, trực tiếp đánh bại.

Nhưng nghe lời Lăng Thanh Trúc nói, hắn cũng bị đả kích không nhỏ.

Vì hắn mới luyện thành hơn chín trăm môn.

Trong Thời Không Tháp có linh khí nồng đậm, cùng với Tiên Thiên Ngũ Hành linh khí của Ngũ Hành Thánh Thụ Dung và Ngộ Đạo linh khí của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Tu luyện bên trong hiệu quả rất tốt.

Chỉ cần thiên phú không tệ, cộng với thời gian tích lũy, cũng có thể luyện thành không ít thần thông.

Đặc biệt là bọn họ tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, có sự trợ giúp rất lớn cho việc luyện thành thần thông.

Chẳng mấy chốc, đoàn người Lăng Thanh Trúc đã đến không trung trên Nguyên Môn, còn Ứng Huyền Tử và những người khác sau khi hiểu về Đại Tần cũng như trải nghiệm của Lăng Thanh Trúc, địch

ý với Đại Tần đã giảm đi rất nhiều.

Đối với Thời Không Tháp, Hỗn Nguyên Kinh, Tam Thiên Đại Đạo, họ tràn đầy tò mò và hứng thú mãnh liệt. "Kia là cái gì?" Tên lính gác bên ngoài Nguyên Môn nhìn lên bầu trời xa xăm, kinh hô thành tiếng.

Chỉ thấy ở chân trời xa, ánh sáng đột nhiên trở nên rực rỡ, trong luồng sáng mênh mông ấy, phảng phất có vô số bóng người.

Khí tức kinh khủng cuồn cuộn như sóng thần ập đến, muốn nghiền nát tất cả thành tro bụi. "Không hay rồi, địch tấn công!" "Mau, phát tín hiệu!" Những tên lính gác này sắc mặt đại biến, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, tiếng hét chói tai lập tức vang lên từ miệng chúng.

Vút!

Ánh sáng đỏ rực từ tay chúng bắn ra, cuối cùng nở rộ trên bầu trời, dù ở xa trăm dặm cũng có thể thấy rõ.

Ngay khi tín hiệu vừa được bắn ra, luồng sáng ở chân trời đã lập tức ập tới, lúc này chúng mới nhìn thấy.

Trong luồng sáng đó là những bóng người che trời lấp đất, những bóng người này giống như một đội quân bằng sắt thép, chỉnh tề thống nhất, mỗi người đều mang theo khí tức kinh thiên động địa.

A!

Tiếng hét vang lên, những tên lính gác này trực tiếp bị khí thế kinh khủng xung kích, ngất đi vì sợ. "Lớn mật, kẻ nào dám làm càn ở Nguyên Môn ta!" Cùng với một tiếng quát lớn, một lão già tỏa ra khí tức Sinh Huyền Cảnh bay vút lên trời. "Á…" Tuy nhiên, khi lão ta nhìn thấy đại quân kinh khủng mênh mông trên bầu trời Nguyên Môn, cả người lập tức sững sờ.

Vẻ kiêu ngạo bá đạo trên mặt lão trong nháy mắt hóa thành nỗi sợ hãi vô tận.

Ực.

Nuốt nước bọt, vị trưởng lão này muốn chuồn. "Đại Long Tướng Thuật!" Đúng lúc này, Hạng Vũ chỉ Thiên Long Phá Thành Kích trong tay về phía trước.

Ngao ô~ Theo một tiếng rồng ngâm chấn động đất trời vang lên, một con Thái Cổ Thiên Long dài vạn mét gào thét lao ra.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi và sợ hãi của Ứng Huyền Tử và những người khác, vị trưởng lão Sinh Huyền Cảnh vừa lên tiếng đã bị xé nát trong nháy mắt, mà Thái Cổ Thiên Long vẫn không dừng lại.

Ầm ầm ầm.

Một ngọn núi cao vạn trượng lập tức nổ tung, hóa thành bụi trần vô tận. "Không hay rồi!" "Địch tấn công!" "Mau mở đại trận phòng ngự!" Ngay sau đó, từng tiếng kinh hô vang lên, từng luồng khí tức kinh khủng từ sâu trong Nguyên Môn thức tỉnh, một đại trận phòng ngự khủng bố tỏa ra ánh sáng vô tận lộ ra vẻ dữ tợn. "Các ngươi là ai?" Đúng lúc này, một giọng nói mênh mông uy nghiêm vang vọng, chỉ thấy ba luồng hắc quang từ sâu trong Nguyên Môn lao tới, cuối cùng xuất hiện thẳng trên bầu trời.

Ba bóng người, người bên phải, da trắng như trẻ con, tóc bạc trắng, người bên trái, một thân hắc bào, da trắng như ngọc, một bàn tay trông đặc biệt tái nhợt.

Còn ở giữa hai người là một nam tử mặc bạch bào, đôi mắt của hắn đen trắng hòa quyện, như âm dương trôi nổi, sâu thẳm đến mức khiến người ta có cảm giác như sắp bị hút vào trong đó.

Chính là ba người đứng đầu Nguyên Môn chấn động Đông Huyền

Vực.

Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử, Nhân Nguyên Tử. "Các ngươi là ai?" Ánh mắt sắc bén của Thiên Nguyên Tử quét qua đám tướng sĩ Đại Tần rõ ràng đang chiếm thế chủ động như Vương Tiễn, Hạng Yến, Hạng Vũ, tâm thần ngưng trọng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Dù là với kiến thức của lão, cũng hoàn toàn không nhìn ra được lai lịch của Vương Tiễn và những người khác.

Lão chính là chưởng giáo của Nguyên Môn, thế lực mạnh nhất Đông Huyền Vực, một cường giả tuyệt thế đỉnh phong Chuyển Luân Cảnh.

Giữa đất trời này, đối với lão, rất ít có bí mật. "Ta là Đại Tần Thượng tướng quân Vương Tiễn!" Vương Tiễn tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Hôm nay phụng mệnh Thiên Đế và Thủy Hoàng Đế, tiêu diệt Nguyên Môn!" "Tiêu diệt Nguyên Môn?" Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử, Nhân Nguyên Tử cùng toàn thể trưởng lão và đệ tử Nguyên Môn đều kinh hãi, mặc dù bọn họ biết Vương Tiễn và những người khác đến không có ý tốt.

Nhưng khi tận tai nghe Vương Tiễn nói muốn tiêu diệt Nguyên Môn của bọn họ, trong lòng lập tức vừa kinh vừa giận, xen lẫn một nỗi sợ hãi nồng đậm.

Nếu là người khác nói muốn tiêu diệt Nguyên Môn của họ, họ chắc chắn sẽ cho rằng đây là một trò đùa lớn.

Cho dù các siêu cấp tông môn khác như Ứng Huyền Tử liên hợp lại, bọn họ cũng không hề sợ hãi, vì bọn họ còn có át chủ bài.

Nhưng Vương Tiễn lại mang theo trăm vạn đại quân, đặc biệt là sự kinh khủng khác thường của trăm vạn đại quân này.

Diệt Nguyên Môn của họ dường như không khó. "Vương tướng

quân, ta không nhớ Nguyên Môn đã đắc tội với Đại Tần?" Thiên Nguyên Tử cố nén sự uất ức trong lòng, nói năng hòa nhã: "Thậm chí bản tọa còn chưa từng nghe nói có một thế lực tên là Đại Tần, sao lại nói đến đắc tội?" "Vương tướng quân có phải đã bị gian nhân xúi giục, cẩn thận bị người ta lợi dụng!" Thiên Nguyên Tử liếc nhìn Hoàng Nguyệt Khuynh của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Ứng Huyền Tử của Đạo Tông, Mặc Giám của Kiếm Tông và các cường giả siêu cấp tông môn khác, ý có chỗ chỉ.

Do Nguyên Môn mạnh mẽ bá đạo, quan hệ với các siêu cấp tông môn này không tốt, thậm chí còn như nước với lửa. "Ha ha!" Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và những người khác không nói gì, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Thấy Thiên Nguyên Tử phải chịu thiệt, lòng họ vô cùng hả hê.

Trước đây khi họ gặp Thiên Nguyên Tử, gã này luôn tỏ ra vô cùng mạnh mẽ bá đạo, động một chút là diệt cả nhà người ta, nào có lúc phải nhẫn nhịn như hôm nay.

Đây chính là thực lực.

Cũng không thể trách Thiên Nguyên Tử và những người khác, bất cứ ai nhìn thấy trăm vạn đại quân sau lưng Vương Tiễn cũng đều phải sợ hãi mà nhận thua. "Cấu kết với Dị Ma, phản bội Nhân tộc, với loại tiểu nhân vô sỉ này, còn phí lời với bọn chúng làm gì?" Hạng Vũ tay cầm Thiên Long Phá Thành Kích, toàn thân chiến ý dâng trào, ánh mắt nóng rực như thợ săn nhìn chằm chằm vào Thiên Nguyên Tử.

Ở Đại Tần thế giới, mặc dù có thế giới ảo để giao đấu với các cường giả khác, nhưng thế giới ảo cuối cùng vẫn không phải là thế giới thật.

Đối với Hạng Vũ mà nói, hắn đã sớm muốn ra tay rồi.

Tu luyện trong Thời Không Tháp cả vạn năm, thực lực tăng vọt, không thể hiện trước mặt mọi người một phen, hắn khó chịu vô cùng. "Cấu kết với Dị Ma?

Sao bọn họ lại biết?" Nghe lời Hạng Vũ, sắc mặt Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử và Nhân Nguyên Tử đều biến đổi, liếc nhìn nhau, đều biết hôm nay không thể giải quyết trong hòa bình được rồi.

Hạng Vũ đã nói như vậy, chắc chắn có bằng chứng xác thực.

Bọn họ có muốn chối cãi cũng vô dụng.

Chương 100

"Ba lão già các ngươi, cùng lên đi!" Hạng Vũ khẽ nhấc Thiên Long Phá Thành Kích trong tay, thân hình cao lớn như một cây thần thương đâm thẳng vào mây, ánh mắt ngạo nghễ, vẻ mặt đầy khinh thường. "Tiểu tử miệng còn hôi sữa, muốn khiêu chiến chúng ta, thắng được hắn trước đã rồi hãy nói!" Thiên Nguyên Tử cười lạnh, sự việc đã không thể giải quyết trong hòa bình, lão cũng không cần phải khách khí nữa.

Vừa dứt lời, lão khẽ vung tay áo, không gian xung quanh liền nhanh chóng vặn vẹo, trong lúc hắc vụ cuồn cuộn, phảng phất như có một bóng người mơ hồ, chậm rãi bước ra từ không gian đó.

Mọi người ánh mắt khẽ động, đồng loạt nhìn sang.

Soạt soạt.

Một bàn chân bước ra khỏi không gian vặn vẹo, hắc vụ trên người hắn dần dần tan đi, lộ ra một thân hình gầy gò.

Hắn mặc hắc bào, toàn thân đều bị che khuất trong bóng tối. "Ồ, hôm nay Đạo Tông cũng đến không ít người, ngươi cũng gặp lại bạn cũ đi." Trên khuôn mặt Thiên Nguyên Tử, vẻ quỷ dị càng lúc càng nồng đậm, lão cười nói với bóng người đó.

Bàn tay tái nhợt của người đó thò ra từ trong tay áo, sau đó dưới ánh mắt của vô số người, hắn chậm rãi kéo chiếc mũ trùm màu đen xuống.

Khi chiếc mũ trùm rơi xuống, một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú nhưng tái nhợt hiện ra trước mắt mọi người. "Hửm?" Những người khác không có phản ứng gì, nhưng phía Đạo Tông lại vang lên một trận xôn xao.

Đặc biệt là chưởng giáo Đạo Tông Ứng Huyền Tử, khi ông nhìn rõ dung mạo của đối phương, cả khuôn mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

Ông run rẩy chỉ tay vào bóng người đó, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin. "Ngươi… ngươi… Chu Thông, ngươi vẫn còn sống?!

Sao có thể!" "Chu Thông?" Hoàng Nguyệt Khuynh, Mặc Giám và các cường giả của sáu siêu cấp tông môn khác khẽ sững sờ, rồi dường như nhớ ra điều gì, lần lượt tò mò nhìn về phía bóng người mặc hắc bào giữa sân.

Đây chính là Chu Thông, đệ tử ưu tú nhất của Đạo Tông trăm năm trước?

Nghe nói sau đó một mình một kiếm xông lên Nguyên Môn, chết trong tay Nguyên Môn.

Không ngờ vẫn còn sống, dường như đã đầu quân cho Nguyên Môn? "Chu… Chu Thông?

Ngươi vẫn còn sống?" Ứng Huyền Tử nhìn chằm chằm vào bóng người quen thuộc đó, giọng nói có chút run rẩy. "Ha ha, thật là một cảnh cảm động, Ứng Huyền Tử, đệ tử đắc ý nhất cả đời của ngươi, truyền kỳ trong lòng vô số đệ tử Đạo Tông, giờ đây lại đứng về phía Nguyên Môn chúng ta, ngươi có thấy buồn cười không?" Thiên Nguyên Tử mỉm cười nhàn nhạt, nói giọng chế nhạo. "Tại sao?!" Ứng Huyền Tử toàn thân run rẩy, gầm lên giận dữ.

Chu Thông mấp máy môi, nhưng không thể nói ra được một lời nào. "Ngươi, ngươi cái đồ phản đồ!" Thần thái của Ứng Huyền Tử phảng phất như già đi rất nhiều trong khoảnh khắc này, cường giả Đạo Tông bên cạnh vội vàng đỡ lấy ông. "Lảm nhảm cái gì, để ta thanh lý môn hộ cho ngươi!" Hạng Vũ đã sớm không nhịn được, kết quả là đám người Thiên Nguyên Tử còn nói nhảm nhiều như vậy.

Uỳnh.

Giây tiếp theo, khí thế kinh khủng đột nhiên bộc phát, Thiên Long Phá Thành Kích trong tay Hạng Vũ như một con nộ long, gào thét lao ra, nhắm thẳng vào yết hầu của Chu Thông.

Ong!

Trên bề mặt cơ thể Chu Thông, ánh bạc nhàn nhạt tỏa ra, không gian xung quanh lặng lẽ vặn vẹo.

Giây tiếp theo, Thiên Long Phá Thành Kích trong tay Hạng Vũ đâm vào khoảng không.

Cùng với sự vặn vẹo của không gian, Chu Thông bước ra, một bước như xuyên qua không gian, với tốc độ cực kỳ quỷ dị xuất hiện sau lưng Hạng Vũ.

Chỉ thấy trên bàn tay hắn, ánh bạc lấp lánh, như một lưỡi dao không gian sắc bén đến cực điểm, hung hăng đâm về phía Hạng Vũ. "Đây… đây là… sức mạnh của không gian!" "Chẳng lẽ là Không Gian Tổ Phù?" "Bản thân Chu Thông đã có thể sánh ngang với đỉnh phong Chuyển Luân Cảnh, cộng thêm Không Gian Tổ Phù, đủ để đối đầu với cường giả đỉnh phong Luân Hồi Cảnh!" Thấy cảnh này, Hoàng Nguyệt Khuynh, Mặc Giám và các cường giả siêu cấp tông môn đều chấn động.

Giữa trời đất có Bát Đại Tổ Phù: Thôn Phệ Tổ Phù, Lôi Đình Tổ Phù, Không Gian Tổ Phù, Sinh Tử Tổ Phù, Hồng Hoang Tổ Phù, Hàn Băng Tổ Phù, Hắc Ám Tổ Phù, Hỏa Diễm Tổ Phù.

Mỗi loại đều có sức mạnh thần kỳ kinh thiên động địa, là thần vật vô thượng của trời đất.

Dù là bọn họ đối mặt với Chu Thông có Không Gian Tổ Phù, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ. "Sức mạnh không gian?

Có chút thú vị!" Mắt Hạng Vũ sáng lên, nếu Chu Thông bị hắn một thương miểu sát thì thật vô vị. "Cùng ngươi chơi đùa một chút!" "Đại Bản Nguyên Thuật!" Khí thế toàn thân Hạng Vũ đột nhiên bộc phát, tinh lực, khí lực, pháp lực và tất cả sức mạnh của bản thân đều tăng vọt toàn diện.

Bàn tay của Chu Thông ẩn chứa sức mạnh không gian còn chưa kịp hạ xuống đã bị luồng khí thế kinh khủng này chấn bay ra ngoài.

Đại Bản Nguyên Thuật ở thế giới Vĩnh Sinh còn có một cái tên vô cùng nổi tiếng — Bàn Võ Đại Lực Thần Thông.

Bàn Võ Đại Lực Thần Thông là thần thông thành danh của Bàn Võ Tiên Tôn, uy lực vô cùng, tung hoành chư thiên, uy chấn tam thiên thế giới, tạo nên uy danh hiển hách.

Giây tiếp theo.

Uỳnh!

Khí tức tăng vọt, Hạng Vũ vung Thiên Long Phá Thành Kích trong tay, không gian như đậu hũ bị đánh nát, Chu Thông dựa vào sức mạnh của Không Gian Tổ Phù, miễn cưỡng né được, nhưng cũng bị dư chấn làm bị thương, phun ra một ngụm máu tươi. "Hít!" Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và các cường giả siêu cấp tông môn trợn to mắt, chấn động không thôi. "Chẳng lẽ đây chính là Vô Thượng Thần Thông trong Tam Thiên Đại Đạo?" "Dù Chu Thông có Không Gian Tổ Phù cũng hoàn toàn không phải là đối thủ!" "Thật lợi hại!" Trong lúc họ đang kinh ngạc và chấn động, Chu Thông bị đánh bay thân hình khẽ động, xuất hiện ở một vùng trời khác.

Một đôi tay đeo găng tay đen nhọn hoắt thò ra khỏi tay áo, hai tay nắm chặt, chỉ thấy không gian trước mặt nhanh chóng vặn vẹo.

Trong nháy mắt, vùng không gian đó lại hóa thành một thanh

Không Gian Đại Đao khổng lồ ngàn trượng. "Uỳnh!" Không Gian Đại Đao bị Chu Thông nắm chặt, sau đó chém mạnh về phía Hạng Vũ.

Thấy cảnh này, tim của Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và những người khác cũng thót lên. "Ha ha, đến hay lắm!" Hạng Vũ hưng phấn cười lớn, hắn bây giờ còn chưa tính là khởi động nữa.

Uỳnh.

Thiên Long Phá Thành Kích ẩn chứa Đại Bản Nguyên Thuật tùy tay vung lên, Không Gian Đại Đao khổng lồ ngàn trượng trực tiếp vỡ nát, sau đó một kích đập vào người Chu Thông.

Bành.

Hắc bào trên người Chu Thông lập tức nổ tung, hóa thành tro bụi.

Khi hắc bào trên người hắn tan biến, đồng tử của Hạng Vũ đột nhiên co lại, phía sau cũng đồng thời vang lên những tiếng kinh hô hãi hùng.

Hắc bào bên dưới, không phải là thân thể xương thịt như tưởng tượng.

Ngược lại, ở đó, không hề có chút máu thịt nào, mà là một bộ xương đen kịt.

Trên bộ xương đó, Hạng Vũ và những người khác có thể thấy những ma văn màu đen quỷ dị chi chít.

Những ma văn này, từng lớp từng lớp bao quanh toàn bộ xương cốt của Chu Thông, như bùa đòi mạng, không thể xóa bỏ.

Mà bên trong bộ xương đen đó, có thể thấy nội tạng vẫn đang đập.

Chỉ có điều những nội tạng này cũng hoàn toàn là màu đen kịt, rõ ràng là biểu hiện của việc bị ma khí xâm thực đến cực điểm.

Điều khiến mọi người kinh hãi nhất là, trong lồng ngực Chu

Thông, một trái tim màu đen, đang đập nhẹ với tốc độ cực kỳ chậm rãi, trái tim màu đen đó, toát ra sự tà ác vô tận.

Không ai có thể ngờ rằng, dưới một cái đầu hoàn chỉnh, lại là một cảnh tượng kinh hãi như vậy.

Chỉ có trong những kinh mạch phức tạp, có ánh sáng bạc lưu chuyển, đó là sức mạnh của Không Gian Tổ Phù.

Đồng thời, những ma văn màu đen đó, đan xen trong cơ thể Chu Thông, ẩn hiện, phảng phất như hình thành nên một bộ ma tỏa tà ác đến cực điểm.

Và chính bộ ma tỏa này đã hại Chu Thông thành ra bộ dạng như vậy. "Hít!" Tất cả mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh, không thể ngờ Chu Thông lại bị người của Nguyên Môn biến thành như vậy.

Hơn nữa ma văn trên người Chu Thông, chắc chắn là thủ đoạn của Dị Ma.

Nguyên Môn cấu kết với Dị Ma, bằng chứng xác thực. "A, Thiên Nguyên Tử, ta giết ngươi!" Ứng Huyền Tử thấy ái đồ năm xưa của mình biến thành bộ dạng này, lập tức điên cuồng, mắt đỏ ngầu lao về phía Thiên Nguyên Tử. "Hừ, tìm chết!" Trong nháy mắt, Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử và Nhân Nguyên Tử đồng thời ra tay.

Chỉ một chiêu, đã đánh bay Ứng Huyền Tử trở về. "Ứng chưởng giáo bình tĩnh, Chu Thông vẫn còn cứu được!" Ngay khi Ứng Huyền Tử còn muốn xông lên, Lăng Thanh Trúc đã đặt tay lên vai ông.

Mà lời nói của nàng càng khiến Ứng Huyền Tử đang giận dữ sững sờ tại chỗ. "Lăng cung chủ, Chu Thông thật sự còn cứu được?" Ứng Huyền Tử mắt đỏ hoe, cầu xin: "Chỉ cần Lăng cung chủ ra tay cứu giúp, sau này Đạo Tông xin nghe theo sự sai bảo của Lăng cung chủ!" Lời này của ông không phải là bốc đồng.

Bây giờ đại thế đã rõ ràng, Thiên Huyền đại lục tuyệt đối không thể chống lại binh mã của Đại Tần thế giới.

Ông vừa hay thuận nước đẩy thuyền, đồng ý luôn. "Yên tâm đi!" Lăng Thanh Trúc tiến lên một bước, Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và các cường giả siêu cấp tông môn đều đổ dồn ánh mắt tò mò.

Dù sao với kiến thức của bọn họ, tuyệt đối không thể cứu được Chu Thông. "Ha ha, nha đầu thối, không sợ gió lớn thổi bay lưỡi à!" Đúng lúc này, tiếng cười khinh miệt của Thiên Nguyên Tử truyền đến: "Đây là Ma Hoàng Tỏa, do Dị Ma Hoàng chúa tể vĩ đại chí cao vô thượng sáng tạo ra!" "Chỉ cần gia chú lên cơ thể, người đó sẽ dần dần bị xâm thực tâm trí, và nguyên thần của hắn cũng sẽ bị phong tỏa trong cơ thể này, vĩnh thế không thể thoát ra, thậm chí không thể luân hồi!" "Năm đó không biết bao nhiêu cường giả Luân Hồi Cảnh đã bị đeo Ma Hoàng Tỏa này, tuyệt diệt mọi sinh cơ của họ, ngay cả luân hồi cũng không thể làm được." "Cái gì?

Ma Hoàng Tỏa?

Do Dị Ma Hoàng sáng tạo?" "Còn có thể tuyệt diệt sinh cơ của cường giả Luân Hồi Cảnh?" "Hít!

Trời ơi!" Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và các cường giả siêu cấp tông môn khác hít một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn vào Ma Hoàng Tỏa trong cơ thể Chu Thông tràn đầy nỗi sợ hãi vô biên.

Dị Ma Hoàng là ai?

Đó là sự tồn tại kinh khủng ngang với Phù Tổ.

Huống chi còn có thể tuyệt diệt sinh cơ của cường giả Luân Hồi Cảnh.

Cường giả Luân Hồi Cảnh khủng bố đến mức nào?

Đã sớm nắm giữ luân hồi, khống chế sinh tử.

Không ngờ lại bị Ma Hoàng Tỏa giết chết, ngay cả luân hồi cũng không thể.

Quá đáng sợ.

Quá kinh khủng! "Hừ, ếch ngồi đáy giếng!" Một tiếng cười khinh miệt vang lên, kéo đám người đang kinh hãi sợ hãi trở về thực tại.

Chỉ thấy Lăng Thanh Trúc đưa tay ra chỉ. "Đại Phong Ấn Thuật!" Hoa hoa hoa!

Vô số xiềng xích đen như mực hiện ra trong hư không, Chu Thông vốn còn định ra tay liền bị xiềng xích khóa chặt, trấn áp phong ấn toàn bộ sức mạnh.

Ngay cả sức mạnh không gian và sức mạnh của Ma Hoàng Tỏa cũng bị trấn áp hoàn toàn. "Đây cũng là thần thông trong Tam Thiên Đại Đạo sao?" "Một chiêu đã phong ấn Chu Thông có thể sánh ngang với cường giả Luân Hồi Cảnh?" "Lăng cung chủ thật quá mạnh!" "Đúng là trường giang sóng sau xô sóng trước, một thế hệ người mới thay thế người cũ!" Các cường giả như Ứng Huyền Tử, Mặc Giám chấn động cảm thán, còn Thiên Nguyên Tử thì như gặp ma, khó mà tin nổi. "Sao có thể?" Tuy nhiên, điều khiến lão kinh hãi hơn còn ở phía sau. "Đại Trị Liệu Thuật!" Theo giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Lăng Thanh Trúc vang lên, ánh sáng vô tận bao phủ Chu Thông, từng phù văn thần bí chui vào cơ thể Chu Thông.

Chỉ thấy ma văn trong cơ thể Chu Thông nhanh chóng tan chảy biến mất, huyết nhục đã mất đi đang phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Ma Hoàng Tỏa đáng sợ kinh hãi kia, chưa đến một hơi thở đã bị dễ dàng xóa bỏ. "Đây… đây quả thực là thủ đoạn thần tiên cải tử hoàn sinh a!" "Quá mạnh!" "Đại Trị Liệu Thuật sao?" Tất cả mọi người trợn to mắt, như bà nhà quê lần đầu lên tỉnh, như một con ếch ngồi

đáy giếng.

Mở rộng tầm mắt. "Nguyên Môn, đến đây là kết thúc!" Sau khi chữa trị cho Chu Thông xong, Lăng Thanh Trúc không dừng lại, mà đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng của nàng trực tiếp nhìn về phía Nguyên Môn.

Nàng muốn trực tiếp ra tay, chấn nhiếp các đại siêu cấp tông môn một lần nữa. "Đại Tai Nạn Thuật!" U u u, u u u… Tựa như quỷ thần đang gào khóc, tựa như trời đang khóc than.

Từ trong hư không truyền đến vô số tiếng gào thét khiến người ta sởn tóc gáy.

Chương 101

Sau đó từng vết nứt hư không xuất hiện trên trời, bên trong mơ hồ có máu tươi chảy ra, dường như là ông trời đã bị chém rách, chảy máu!

Đây là Tận Thế Thiên Tai, một trong những loại của Đại Tai Nạn Thuật.

Đại Tai Nạn Thuật do Tận Thế Thiên Tai, Thái Dương Hỏa Tai, Hắc Nhật Phong Tai, Địa Nạn, Nhân Nạn, Ma Thần Nạn, Tam Muội Nạn, Bản Tính Nạn, Nghiệp Chướng Nạn, Tâm Ý Nạn, Hồn Phách Nạn, Kiếp Số Nạn tạo thành.

Một khi tu thành không chỉ uy lực cực lớn mà còn có huyền cơ quỷ thần khó lường, ẩn chứa áo nghĩa vô thượng về khí cơ tiêu trưởng, thiên địa sinh diệt, xếp hạng top mười trong Tam Thiên Đại Đạo.

Tương truyền một khi thi triển, trời đổ máu, quỷ thần gào khóc, tận thế giáng lâm, hư không vỡ nát, vũ trụ trở về hỗn độn! "A a a…" "Cái quái gì vậy?" "Cứu mạng… ô ô…" Tận Thế Thiên Tai vừa phát động, trong vòng mấy trăm dặm, tất cả đệ tử Nguyên Môn, còn chưa kịp phản ứng và vận chuyển nguyên lực, đã tự động phân giải, hóa thành vô số huyết nhục, bị hút vào trong kiếp vân của Tận Thế Thiên Tai. "Hống hống hống…" "Ầm ầm ầm…" Đúng lúc này, từng tiếng gào thét vang lên, mặt đất chấn động, ma khí vô tận từ sâu trong Nguyên Môn bộc phát ra.

Sắc mặt các cường giả siêu cấp tông môn như Ứng Huyền Tử, Mặc Giám đại biến, kinh hô: "Là Dị Ma!" "Không đúng, dường như là thi thể Dị Ma!" "Không ngờ dưới lòng đất Nguyên Môn lại giấu nhiều

thi thể Dị Ma như vậy!" "Nguyên Môn quả nhiên lang tử dã tâm, cấu kết với Dị Ma, thật đáng chết!" Ứng Huyền Tử, Mặc Giám và các cường giả siêu cấp tông môn khác gầm lên giận dữ.

Tuy nhiên, ngay khi họ vừa vận nguyên lực chuẩn bị ra tay, lại thấy những ma ảnh đó cũng giống như đệ tử Nguyên Môn, trong tiếng gào thét giận dữ tự động phân giải, hóa thành vô số huyết nhục, bị hút vào trong kiếp vân của Tận Thế Thiên Tai. "Hít!" Thấy cảnh này, các cường giả của các siêu cấp tông môn như Ứng Huyền Tử kinh hãi đến cực điểm, toàn thân lạnh toát.

Đây là Đại Tai Nạn Thuật sao?

Quả nhiên là tai nạn.

Đơn giản là vũ khí lợi hại để đồ thành diệt tộc.

Chỉ trong chốc lát, ít nhất có mấy vạn đệ tử Nguyên Môn chết thảm, thi cốt không còn.

Nếu Lăng Thanh Trúc dùng một chiêu này với tông môn của họ?

Chẳng phải là diệt môn sao?

Nếu Đại Tần có mấy chục vạn, mấy trăm vạn cường giả tu luyện Đại Tai Nạn Thuật cùng ra một chiêu?

Hoặc là Thiên Đế trong truyền thuyết ra tay?

Sẽ kinh khủng đến mức nào?

Chẳng phải là có uy thế diệt thế sao!

Trời ơi!

Hít!

Không thể trêu vào, không thể trêu vào! … Ầm ầm ầm!

Ngay khi vô số đệ tử Nguyên Môn, vô số thi thể Dị Ma dưới Tận

Thế Thiên Tai tự động phân giải, hóa thành huyết nhục dung nhập vào kiếp vân trên trời.

Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử và Nhân Nguyên Tử đã biến mất không biết từ lúc nào, ngay sau đó một luồng ma khí ngút trời từ sâu dưới lòng đất cuộn trào ra.

Đầu tiên xuất hiện là sáu đạo ma ảnh.

Thân thể của chúng khác với sự tàn phá của những ma thi khác, ngược lại được bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh, trong hốc mắt, ma khí tà ác cuồn cuộn, mơ hồ còn có thể cảm nhận được một luồng uy áp nhàn nhạt.

Rõ ràng, những ma ảnh này khi còn sống, rất có thể đều là Dị Ma Vương.

Toàn thân chúng cuồn cuộn ma khí tà ác vô tận, ngửa mặt lên trời gầm thét, chống lại sự xâm thực của Tận Thế Thiên Tai.

Nhưng hiển nhiên là lực bất tòng tâm.

Tiêu vong chỉ là vấn đề thời gian. "Đại Tai Nạn Thuật sao?

Thật lợi hại, ngay cả ma thi khi còn sống là Dị Ma Vương cũng không thể chống lại!" "Những Dị Ma Vương này tuy đã chết, không còn thực lực như khi còn sống, nhưng cũng không phải là cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường có thể đối phó!" Trong lúc Ứng Huyền Tử và những người khác đang kinh ngạc.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất bên dưới càng lúc càng rung chuyển dữ dội hơn, sau đó mọi người liền thấy, trong ma khí sền sệt bên dưới, một ma ảnh khổng lồ ngàn trượng, chậm rãi bò ra từ nơi sâu nhất dưới lòng đất.

Ma khí đó ngút trời cuồng bạo.

Ma khí lượn lờ, và ma ảnh khổng lồ đó cũng dần dần hiện ra.

Đó dường như là một con ma quái khổng lồ, toàn thân đen kịt, có bốn cánh tay ma khổng lồ, nó không có mắt.

Ở trên mặt, chỉ có một cái miệng lớn nanh vuốt đầy răng nhọn màu đen, ma khí như hồng thủy, phun ra từ cái miệng lớn đó. "Đây là cái gì?" Có người ánh mắt ngưng lại, lòng đầy nghi hoặc. "Hình như là Đại Thiên Tà Ma, nghe nói là một loại cực kỳ mạnh mẽ trong số Dị Ma, tọa kỵ của Dị Ma Hoàng năm đó chính là một con Đại Thiên Tà Ma!" "Sức mạnh của con tà ma đó, đủ để sánh ngang với cấp bậc Chân Vương đã đạt tới Nhị Trọng Luân Hồi Kiếp!" Có cường giả biết rõ bí mật viễn cổ chậm rãi lên tiếng, giọng nói ngưng trọng.

Cường giả cấp bậc này, là thứ bọn họ tuyệt đối không thể chống lại. "Kiệt kiệt…" Trong lúc mọi người đang chấn động, chỉ thấy trên khuôn mặt khổng lồ của Đại Thiên Tà Ma, ma khí chậm rãi ngọ nguậy, tiếp đó có ba khuôn mặt người hiện ra.

Không phải Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử, Nhân Nguyên Tử thì còn là ai? "Điều khiển một cỗ ma thi là có thể phản kháng sao?" Lăng Thanh Trúc cười khẩy, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng bỗng dâng lên một ngọn lửa, như hai vầng thái dương rực rỡ bùng cháy.

Xoẹt xoẹt~ Giây tiếp theo, đất trời bùng lên ngọn lửa trời hừng hực.

Thái Dương Hỏa Tai.

Lửa trời cháy lan, ngọn lửa hừng hực, nơi nào đi qua, ma khí hung dữ tà ác xèo xèo bị thiêu rụi, ngọn lửa vô tận bao trùm sáu thi thể Dị Ma Vương cùng Đại Thiên Tà Ma.

Chẳng mấy chốc, sáu thi thể Dị Ma Vương đã bị Thái Dương Hỏa Tai thiêu rụi, hóa thành tro bụi. "A a a…" Tiếng la hét thảm thiết vang

lên, Đại Thiên Tà Ma gầm thét, điên cuồng giãy giụa lăn lộn.

Phải nói rằng thi thể tà ma này đúng là da dày thịt béo, chịu đòn tốt.

Dưới Tận Thế Thiên Tai và Thái Dương Hỏa Tai mà vẫn có thể kiên trì. "Hắc Nhật Phong Tai!" Lăng Thanh Trúc giơ bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc, một cơn bão nhỏ trong nháy mắt ngưng tụ trong lòng bàn tay, ném về phía Đại Thiên Tà Ma.

Lập tức trên đầu Đại Thiên Tà Ma gió lớn nổi lên, một cơn lốc xoáy ập xuống, bao trùm toàn thân nó. "A a a… đây là cái quái gì…" Ba người Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử và Nhân Nguyên Tử dung nhập vào thi thể Đại Thiên Tà Ma để điều khiển lập tức gào thét.

Bọn họ cảm thấy trời đất tối sầm, mọi cảnh vật xung quanh đều biến mất, bên tai gió lớn như tên, vù vù vù vù thổi vào lỗ chân lông, thổi cho ngũ tạng đảo lộn, não tủy thành hồ, linh hồn tan biến, có cảm giác cả người sắp tan thành tro bụi.

Chiêu này, giống như là thiên địa đại kiếp, không thể chống lại.

Xoẹt xoẹt~ Gió trợ lửa, lửa tăng uy gió.

Dưới Tận Thế Thiên Tai, Thái Dương Hỏa Tai, Hắc Nhật Phong Tai, ba người Thiên Nguyên Tử cùng với thi thể của Đại Thiên Tà Ma hóa thành tro bụi.

Chỉ có tiếng gào thét thảm thiết phảng phất vẫn còn vang vọng trong sâu thẳm linh hồn của mọi người, không thể xua đi, không thể xóa nhòa. "Nguyên Môn cứ thế bị diệt rồi sao?" "Nguyên Môn trong vòng mấy trăm dặm, hóa thành một vùng đất cháy vàng, không một ngọn cỏ, vạn vật không tồn tại, không một sinh vật sống, ngay cả ma khí, thi thể cũng đều tan thành tro bụi!" "Đây là Đại Tai Nạn Thuật?" "Nghe họ nói Đại Tai Nạn Thuật ẩn chứa tam tai cửu nạn, đây mới

chỉ là tam tai mà thôi!" "Quá đáng sợ!" "Quá kinh khủng!" Các cường giả siêu cấp tông môn như Ứng Huyền Tử, Mặc Giám, Hồng Lỗi nuốt nước bọt, nhìn Nguyên Môn vốn hùng vĩ giờ hóa thành một vùng cát đen, ánh mắt đầy bi thương và sợ hãi.

Mặc dù Nguyên Môn tội đáng chết, nhưng trong lòng họ không khỏi có cảm giác đau buồn cho đồng loại. "Lăng tiểu thư thật là thiên phú dị bẩm, Đại Tai Nạn Thuật sử dụng đến xuất thần nhập hóa!" Vương Tiễn và những người khác nhìn bóng lưng của Lăng Thanh Trúc, trong mắt đầy cảm khái.

Còn Hạng Vũ nhìn thân hình yêu kiều của Lăng Thanh Trúc, mắt sáng rực.

Những người trước đó quá yếu.

Có cơ hội nhất định phải tìm Lăng Thanh Trúc quyết chiến một trận. "Các ngươi đã xem lâu như vậy, còn không ra sao?" Ngay khi ánh mắt mọi người đang tập trung vào dáng tiên yêu kiều tuyệt thế của Lăng Thanh Trúc, giọng nói bình tĩnh uy nghiêm của nàng đột ngột vang lên giữa đất trời.

Hoa hoa hoa.

Không gian gợn sóng, hai thiếu nữ một lớn một nhỏ khí chất khác nhau chậm rãi bước ra.

Thiếu nữ lớn tuổi tay cầm một thanh trường kiếm, dáng người cao gầy, da trắng nõn, trên người toát ra một luồng khí chất anh hùng không thua kém nam nhi.

Đôi mắt tràn đầy khí phách nhìn Lăng Thanh Trúc, vẻ mặt phức tạp. "Tiếu Tiếu!" Ứng Huyền Tử kinh hô.

Người đến chính là Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan.

Ứng Tiếu Tiếu là con gái lớn của Ứng Huyền Tử, cũng là đại sư

tỷ của Đạo Tông, vốn là thiên kiêu tuyệt thế cùng danh với Lăng Thanh Trúc.

Nhưng giờ đây Lăng Thanh Trúc đã bỏ xa cô, ngay cả bóng lưng cũng không thấy được.

Thiếu nữ nhỏ tuổi bên cạnh Ứng Tiếu Tiếu chính là Ứng Hoan Hoan.

Nàng một thân y phục trắng nhạt, khuôn mặt xinh đẹp tú lệ, đôi mắt to trong veo sáng ngời như hồ nước.

Mái tóc đen dài được thiếu nữ buộc thành đuôi ngựa rủ xuống đến eo mềm mại, đuôi ngựa hơi cong, một vẻ thanh xuân và hoạt bát, lặng lẽ nở rộ.

Đôi tay ngọc thon dài trắng nõn, trông như ngọc dương chi hoàn mỹ, những ngón tay ngọc thon dài như tỷ lệ vàng, không một chút tì vết. "Hoan Hoan!" "Sao các con lại đến đây?

Hồ đồ!" Ứng Huyền Tử nhìn hai người quát.

Không biết ở đây nguy hiểm thế nào sao?

Ngay cả ông cũng không có chút sức tự vệ nào, huống chi là Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan. "Cha!" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan cúi đầu, đi đến bên cạnh Ứng Huyền Tử.

Nhưng Lăng Thanh Trúc không nhìn họ, mà tiếp tục nói: "Cần ta mời các ngươi ra sao?" "Ha ha, đúng là giang sơn đời nào cũng có nhân tài, mỗi người một vẻ mấy trăm năm a!" Một tiếng cười lớn thô cuồng hùng hồn vang lên, mặt đất ầm một tiếng nổ tung, một cột nham thạch bay vút lên trời, trong ngọn lửa hừng hực, một thân hình thon dài bước ra.

Đó là một nam tử cao lớn, hắn mặc kim sắc bào phục, mái tóc màu đỏ rực, như nham thạch đang chảy.

Hắn chỉ đứng đó thôi mà nhiệt độ của đất trời này dường như cũng dần dần tăng lên.

Ứng Huyền Tử và những người khác ánh mắt ngưng lại.

Người này khí thế thật mạnh.

Tuyệt không phải hạng tầm thường.

Trong vô số ánh mắt đó, nam tử tóc đỏ cũng chậm rãi quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú nhưng có chút uy nghiêm.

Hắn đầu tiên nhìn Lăng Thanh Trúc một cái, sau đó dừng ánh mắt lại trên người Ứng Hoan Hoan.

Trong đôi mắt sâu thẳm đó, có một vẻ dịu dàng hiện lên, tiếp đó hắn mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Tiểu sư muội." "Tiểu sư muội?" Ứng Huyền Tử sững sờ.

Đạo Tông của ông có một đệ tử như vậy sao?

Sao ông không biết?

Mặc Giám, Hồng Lỗi và các cường giả siêu cấp tông môn khác ánh mắt ngưng lại, Đạo Tông còn có một cường giả như vậy?

Sao họ chưa từng nghe nói?

Giấu cũng kỹ quá rồi? "Ngươi là ai?" Ứng Hoan Hoan bị ánh mắt đó nhìn có chút không tự nhiên, giống như bị một gã chú kỳ lạ nhìn chằm chằm, lùi lại hai bước, chau mày nói.

Nam tử tóc đỏ sững sờ, rồi lập tức hiểu ra, cười nói: "Thì ra tiểu sư muội vẫn chưa hồi phục." Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nói: "Ta là Viêm Chủ." "Viêm Chủ!" Lời này vừa ra, xung quanh ngoại trừ cường giả Đại Tần, tất cả mọi người đều biến sắc, những ánh mắt nhìn về phía nam tử tóc đỏ đều tràn ngập sự chấn động và kinh hãi.

Viêm Chủ?

Vị đó trong truyền thuyết là một trong Viễn Cổ Bát Chủ?

Đối với rất nhiều người của Thiên Huyền đại lục mà nói, cái tên Viêm Chủ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Họ chỉ có thể từ một số cổ tịch viễn cổ biết được sự mạnh mẽ của vị cường giả đỉnh phong của trời đất năm xưa này.

Trận đại chiến trời đất viễn cổ năm đó, vị Viêm Chủ này đã từng khiến vô số Dị Ma nghe danh đã sợ mất mật.

Nhưng bây giờ, vị cường giả đỉnh phong trong truyền thuyết lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt họ, làm sao có thể khiến tâm cảnh của họ bình tĩnh được? "A a, thật không ngờ, Viêm Chủ cũng lộ diện!" Trong lúc mọi người đang chấn động, một bóng đen xuất hiện trong hư không.

Hắn chậm rãi bước tới, dưới ánh mặt trời, đó dường như là một khuôn mặt trẻ tuổi tái nhợt lạ thường, chỉ là khuôn mặt đó tỏ ra cực kỳ âm nhu, đôi mắt dài hẹp, một màu đen kịt, như vực sâu âm u.

Chương 102

Ở giữa trán của khuôn mặt trẻ tuổi này, có một ma văn màu nâu, ma văn kéo dài đến khóe mắt, trông có vẻ có chút quỷ mị. "Ma Ngục Tứ Vương Điện!" Trong mắt Viêm Chủ như có ngọn lửa bùng lên, ánh mắt sắc bén lập tức nhìn sang. "Viêm Chủ, còn có Băng Chủ, đã lâu không gặp a!" Tứ Vương Điện cười tà mị, nhìn Viêm Chủ và Ứng Hoan Hoan. "Băng Chủ?" Lòng Ứng Huyền Tử khẽ động, sự nghi ngờ trước đó khi Viêm Chủ gọi Ứng Hoan Hoan là tiểu sư muội lập tức sáng tỏ, thì ra Ứng Hoan Hoan lại là thân luân hồi của Băng Chủ. "Cút!" Viêm Chủ lười để ý đến Tứ Vương Điện.

Tứ Vương Điện chỉ là một phân thân mà thôi.

Mà hắn cũng chỉ đến một phân thân, không làm gì được Tứ Vương Điện.

Hơn nữa giết một phân thân, ý nghĩa không lớn. "Hắc, đều là phân thân giáng lâm, ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?" Tứ Vương Điện nghe vậy, trên khuôn mặt âm nhu hiện lên một vẻ khó coi, cười lạnh nói.

Viêm Chủ ánh mắt bình thản nhìn chằm chằm Tứ Vương Điện, trong mắt một tia sáng đỏ rực lướt qua, cả vùng trời đất này đều đột nhiên trở nên nóng rực, mây trên trời cũng chuyển thành màu đỏ rực.

Ầm ầm!

Giây tiếp theo, mọi người liền kinh hãi thấy, một thiên thạch lửa không biết từ lúc nào đã hình thành trong tầng mây đó, sau đó trực tiếp xẹt qua trời đất, hung hăng lao về phía Tứ Vương Điện.

Viêm Chủ vừa ra tay đã thể hiện ra thực lực cực kỳ kinh khủng.

Một trong Viễn Cổ Bát Chủ, danh bất hư truyền.

Tứ Vương Điện thấy Viêm Chủ ra tay, trên mặt cũng hiện lên một tia hung quang, ma khí bàng bạc sền sệt, mạnh mẽ từ trong cơ thể cuộn trào ra.

Ngay sau đó hắn nắm chặt tay, ma khí liền hóa thành một biển ma, lơ lửng trên bầu trời.

Uỳnh!

Thiên thạch lửa hung hăng lao vào biển ma đó, dấy lên sóng ma ngút trời, màu đỏ rực, đột nhiên lan ra.

Biển ma đó lại không thể dập tắt nó, ngược lại dưới sự lan rộng của biển lửa, với tốc độ kinh người bị hòa tan.

Trên mặt Tứ Vương Điện hiện lên một vẻ tái nhợt, ngay sau đó thân hình hắn khẽ động, khi xuất hiện lần nữa, đã ở sau lưng Ứng Hoan Hoan, một quyền tràn ngập ma khí, không chút lưu tình đánh tới. "Hừ." Trong mắt Lăng Thanh Trúc lóe lên một tia lạnh lẽo, đối với Dị Ma nàng không có hảo cảm, bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc giơ lên, nắm chặt hư không. "Đại Băng Diệt Thuật!" Ầm ầm ầm!

Hư không vỡ nát, Tứ Vương Điện không kịp phản ứng, cả người liền cùng hư không bị băng diệt thành tro bụi. "Hít!" Viêm Chủ vốn định ra tay cứu Ứng Hoan Hoan trợn to mắt, không ngờ phân thân của Tứ Vương Điện uy danh lừng lẫy lại bị một chiêu băng diệt như vậy?

Đại Băng Diệt Thuật này cũng quá mạnh rồi?

Tuy nhiên, giây tiếp theo, một cảnh tượng khiến hắn sởn tóc gáy xuất hiện.

Chỉ thấy Lăng Thanh Trúc đầu ngón tay khẽ gảy.

Đông!

Trong hư không vô tận dường như có một sợi dây đàn bị kéo đứt, Viêm Chủ, Ứng Huyền Tử, Mặc Giám, Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan và những người khác liền kinh hãi thấy.

Từ nơi phân thân của Tứ Vương Điện bị băng diệt, mơ hồ có một sợi tơ trong suốt kéo dài ra, vượt qua vô tận hư không, nối đến một ma ngục âm u kinh khủng.

Ở đó có từng đạo ma ảnh kinh khủng. "Ma Ngục!" Viêm Chủ kinh hô, hiển nhiên nhận ra nơi đó.

Chính là sào huyệt của Dị Ma ở Thiên Huyền đại lục.

Thủ lĩnh bên trong là Thập Đại Vương Điện, thực lực xếp theo thứ hạng.

Tứ Vương Điện hiển nhiên xếp hạng thứ tư, xếp hạng thứ nhất là Thiên Vương Điện.

Mà họ kinh hãi phát hiện, theo đầu ngón tay của Lăng Thanh Trúc khẽ động, trong hư không phảng phất có sợi dây nhân quả bị băng diệt.

Mà chân thân của Tứ Vương Điện ở xa trong Ma Ngục đột ngột thân thể nổ tung, tan thành tro bụi. "Hít!" Thấy cảnh tượng quỷ dị này, Viêm Chủ kinh ngạc đến ngây người.

Lăng Thanh Trúc một chiêu diệt sát phân thân của Tứ Vương Điện, hắn tuy kinh ngạc, nhưng chưa đến mức sợ hãi.

Nhưng, Lăng Thanh Trúc một chiêu này cách vô tận hư không, nhẹ nhàng đánh chết chân thân của Tứ Vương Điện ở xa trong Ma Ngục, hắn liền kinh hãi.

Ngay cả sư phụ của hắn là Phù Tổ, cũng không có thủ đoạn kinh khủng như vậy.

Hắn hoàn toàn không hiểu. "Đây là võ kỹ gì?" Viêm Chủ kinh hãi nhìn Lăng Thanh Trúc, trong mắt mang theo sự kiêng dè và kính sợ nồng đậm.

Lăng Thanh Trúc có thể cách không đánh chết Tứ Vương Điện, e là cũng có thể thông qua cỗ phân thân này của hắn, cách không đánh chết bản tôn của hắn.

Ứng Huyền Tử, Mặc Giám, Hồng Lỗi, Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan và các cường giả siêu cấp tông môn khác lúc này cũng như học sinh tiểu học đồng loạt nhìn Lăng Thanh Trúc.

Trong mắt mang theo sự kính sợ và kinh hãi, cùng với sự tò mò đối với tri thức chưa biết.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Lăng Thanh Trúc môi đỏ khẽ mở, chậm rãi nói: "Do Thiên Đế bệ hạ truyền thụ, xếp hạng thứ hai trong Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh…" "Đại Nhân Quả Thuật!" … Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung.

Dưới gốc Ngũ Hành Thánh Thụ, Doanh Huyền ôm thân thể mềm mại yêu kiều của Tiểu Long Nữ, còn Tiểu Long Nữ thì ôm Cổn Cổn.

Trước mặt họ, một tấm quang mạc hiện ra giữa hư không, trên đó đang chiếu cảnh tượng của thế giới Vũ Động. "Không tệ!" Doanh Huyền nhìn Lăng Thanh Trúc dùng uy thế sấm sét diệt đi Nguyên Môn, lại hung hăng trấn nhiếp các cường giả siêu cấp tông môn ở Đông Huyền Vực như Đạo Tông, Kiếm Tông, Hồng Hoang Điện, thậm chí cả Viêm Chủ.

Hắn không khỏi âm thầm gật đầu, trong mắt mang theo một tia tán thưởng.

Không hổ là nữ chính thiên mệnh của thế giới Vũ Động.

Đông Huyền Vực cơ bản xem như đã giải quyết xong.

Doanh Huyền chuyển ánh mắt, nhìn sang một tấm quang mạc khác.

Trên đó chiếu cảnh tượng của Viêm Thần Điện ở Loạn Ma Hải. ...

Loạn Ma Hải.

Viêm Thần Điện.

Lúc này, Viêm Thần Điện đã giới bị toàn diện, như lâm đại địch.

Hàn Tín dẫn trăm vạn đại quân đứng sừng sững trên hư không, bao vây Viêm Thần Điện tầng tầng lớp lớp.

Trong Viêm Thần Điện.

Đại đệ tử thủ tịch của điện chủ Ma La là Đường Tâm Liên ngạo nghễ đứng trên không, đối diện với Hàn Tín.

Nàng mặc một bộ nhuyễn giáp màu đỏ, nhuyễn giáp ôm sát người, phác họa ra những đường cong nóng bỏng gợi cảm.

Mái tóc đỏ hơi xoăn rũ xuống ngang hông, khiến nàng có vẻ có chút vũ mị.

Dung mạo nàng cũng cực kỳ xinh đẹp, mày đậm như vẽ, da trắng như tuyết.

Hơn nữa, nữ tử này tuy vũ mị động lòng người, nhưng giữa đôi mày lại có một tia khí chất hiên ngang sảng khoái không thua kém nam tử.

Khi vẻ vũ mị và khí chất hiên ngang này kết hợp lại, sức quyến rũ toả ra hiển nhiên khiến không ít nam nhân tim đập không thôi. "Các ngươi là ai?

Vì sao lại tấn công Viêm Thần Điện của ta?" Dù đối mặt với trăm

vạn đại quân do Hàn Tín chỉ huy, Đường Tâm Liên vẫn không hề có chút sợ hãi.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn Hàn Tín như một nữ hoàng quân lâm thiên hạ, chất vấn: "Các ngươi không phải người của Loạn Ma Hải đúng không?" "Thiên Huyền Đại Lục từ khi nào lại xuất hiện một thế lực khủng bố như vậy?" "Tiểu cô nương, ngươi rất không tệ." Hàn Tín nhìn Đường Tâm Liên, trên mặt lộ ra một nụ cười, không tiếc lời khen ngợi: "Đại Tần của ta chính là cần nhân tài như ngươi!" Hiện nay Đại Tần cường giả như mây, thứ Hàn Tín nhìn trúng tự nhiên không phải là thực lực của Đường Tâm Liên, mà là năng lực thống lĩnh binh lính của nàng.

Mà thứ hắn giỏi nhất cũng là năng lực thống lĩnh binh lính, có thể nói là có cảm giác anh hùng trọng anh hùng. "Đại Tần?" Đường Tâm Liên có chút nghi hoặc, tuy nàng ở Loạn Ma Hải nhưng không phải hoàn toàn không biết gì về các siêu cấp thế lực ở các vực khác của Thiên Huyền Đại Lục.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghe nói có thế lực nào tên là Đại Tần. "Đại Tần của ta ở bên ngoài thế giới của các ngươi!" Hàn Tín nói. "Cái gì?

Kẻ xâm lược từ thế giới khác?

Lẽ nào là Dị Ma?" Đường Tâm Liên cùng các cường giả Viêm Thần Điện kinh hãi thất sắc, như lâm đại địch.

Ngay sau đó.

Tiếng xé gió vang lên trên bầu trời, từng bóng người với khí tức hùng hồn mạnh mẽ xuất hiện bên cạnh Đường Tâm Liên, chính là những cường giả đỉnh tiêm trong Viêm Thần Điện.

Ước chừng hai mươi người, nhưng gần như toàn bộ đều có thực

lực Tử Huyền Cảnh.

Trong đó có bốn lão giả khí tức càng kinh người, trình độ đó đã đạt đến Tử Huyền Cảnh viên mãn!

Trận dung như vậy, thật không hổ là Viêm Thần Điện, khó trách có thể trở thành một phương bá chủ trong Loạn Ma Hải này... "Đại Tần của ta và Dị Ma không giống nhau." Hàn Tín khẽ cười, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa: "Nhưng bây giờ ta nói gì, e là các ngươi cũng sẽ không tin!" "Hãy để ta xem thực lực của các ngươi đi!" "Vậy thì hãy xem cho kỹ!" Đường Tâm Liên hít sâu một hơi, kẻ địch dù mạnh mẽ, nhưng họ sẽ không bó tay chịu trói. "Tất cả đệ tử Viêm Thần Điện nghe lệnh, lập tức về vị trí, khởi động đại trận hộ điện, người dưới Sinh Huyền Cảnh không được xuất thủ!" Lúc này gương mặt xinh đẹp của Đường Tâm Liên lạnh lùng nghiêm nghị, tay nàng nắm chặt cây Hỏa Hoàng Thương thon dài, rồi đột ngột hạ xuống, tiếng quát lạnh lùng vang vọng khắp thành. "Rõ!" Vô số tiếng đáp lời vang lên gần như cùng lúc.

Ngay sau đó Hàn Tín liền thấy trong thành thị rộng lớn vô ngần, đột nhiên có vô số quang ảnh bay về các hướng của thành phố.

Sau đó, ánh sáng đỏ rực chói mắt xông lên trời cao, cuối cùng hình thành một trận pháp khổng lồ vạn trượng trên bầu trời.

Trận pháp xoay chuyển, trong đó ẩn chứa nguyên lực đáng sợ gần như sinh sôi không ngừng. "Đội chấp pháp Viêm Thần Điện nghe lệnh, kết Thiên Viêm Trận Pháp, trấn thủ phía bắc đại trận!" "Hỏa Thần Vệ Viêm Thần Điện nghe lệnh, kết Hàng Ma Hỏa Trận, trấn thủ phía nam đại trận!" "Viêm Quân Viêm Thần Điện nghe lệnh, kết Viêm Thần Chi Trận, trấn thủ phía tây đại trận!" "..." Đường Tâm Liên đứng sừng sững ở trung tâm thành phố, tiếng quát trong trẻo của nàng mang theo một tia uy nghiêm, không ngừng vang vọng khắp thành.

Cứ mỗi khi tiếng quát của nàng dứt, lại có một đội quân lớn từ một góc thành phố gào thét lao ra, rồi trật tự đứng trên bầu trời.

Từng luồng khí tức hội tụ lại, xông thẳng lên mây. "Không tệ!" Hàn Tín đầy hứng thú nhìn đội quân khổng lồ đang nhanh chóng thành lập trên bầu trời, khẽ gật đầu, tán thưởng.

Đối với một thống soái mà nói, quân đội không phải càng đông càng tốt, vì càng đông càng khó khống chế.

Đương nhiên, đối với Hàn Tín thì không thành vấn đề.

Hắn thích càng nhiều càng tốt.

Mà một đội quân với số lượng khổng lồ như vậy lại được vận chuyển một cách trôi chảy như nước chảy mây trôi trong tay Đường Tâm Liên, và hình thành nên một cỗ máy chiến tranh đáng sợ.

Có thể thấy thiên phú thống soái của Đường Tâm Liên cao đến mức nào.

Rất không tệ.

Hắn nhìn bóng hình yêu kiều phía trước đang nắm chặt Hỏa Hoàng Thương, lúc này nàng mang một loại khí phách và uy nghiêm của một thống soái thực thụ.

Cùng với việc trận pháp trên trời được bố trí thành công, Đường Tâm Liên đột ngột ngẩng đầu, một đôi mắt đẹp lóe lên vẻ sắc lẹm và lạnh như băng, khóa chặt lấy Hàn Tín ở đối diện.

Tiếng quát lạnh lùng vang vọng khắp đất trời. "Chư vị trưởng lão, theo ta xuất thủ, trảm cường địch, bảo vệ thần điện!" Thân hình yêu kiều của Đường Tâm Liên lao ra, và theo chuyển động của nàng, hơn hai mươi cường giả đỉnh tiêm của Viêm Thần Điện đã bước vào Tử Huyền Cảnh phía sau cũng ánh mắt ngưng lại.

Lúc này, ngay cả bốn vị trưởng lão Viêm Thần Điện đã bước vào Tử Huyền Cảnh viên mãn cũng lập tức động thân, bốn người vừa vặn hộ vệ Đường Tâm Liên ở trung tâm. "Thiên Địa Nhất Thể Pháp!" Cùng với tiếng quát của Đường Tâm Liên, các cường giả phía sau nàng đồng loạt kết ấn, từng luồng quang tuyến đỏ rực từ trong cơ thể họ bắn ra, sau đó liên kết với nhau, tạo thành một đại trận huyền ảo.

Đại trận dung hợp khí tức và sức mạnh của mọi người làm một.

Mà Đường Tâm Liên chính là trung tâm của trận pháp.

Sức mạnh của mọi người dung nhập vào cơ thể Đường Tâm Liên.

Khí thế của Đường Tâm Liên tăng vọt, mang theo sức mạnh dung hợp của mọi người như bài sơn đảo hải lao về phía Hàn Tín.

Chương 103

"Huyền Vũ Chiến Trận." "Khởi!" Giọng nói nhàn nhạt của Hàn Tín vang lên, trăm vạn đại quân sau lưng hắn bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, sau đó tất cả sức mạnh dung hợp, hóa thành một con Huyền Vũ khổng lồ vô cùng.

Huyền Vũ ngự trên không, thần uy cái thế, giống như một cái mai rùa khổng lồ vô tận, bảo vệ Hàn Tín và những người khác bên trong.

Hỏa Hoàng Thương trong tay Đường Tâm Liên mang theo sức mạnh mênh mông cuồn cuộn của các cường giả Viêm Thần Điện đánh tới, nhưng không gợn lên chút gợn sóng nào, càng đừng nói đến việc đột phá phòng ngự của Huyền Vũ. "Giết!" Đường Tâm Liên không hề nản lòng, ngược lại, chiến ý càng dâng cao, Hỏa Hoàng Thương trong một khoảnh khắc đâm ra ba trăm sáu mươi thương, mỗi thương đều mang theo sức mạnh của toàn bộ Viêm Thần Điện, và mỗi thương đều đánh vào cùng một điểm. "Dùng điểm phá diện, quả là không tệ, đáng tiếc chênh lệch thực lực quá lớn!" Hàn Tín khẽ cười.

Hắn có trăm vạn đại quân sau lưng, tuy chỉ dùng mười vạn, nhưng cũng vượt xa số lượng cường giả của Viêm Thần Điện.

Huống chi mỗi người trong quân đội sau lưng hắn đều là cường giả từ Thần Hải Cảnh trở lên, xa không phải là thứ mà cường giả Viêm Thần Điện có thể so sánh.

Thực ra không cần dùng quân trận, Đường Tâm Liên tập hợp toàn bộ sức mạnh của Viêm Thần Điện cũng không phải là đối thủ của một mình hắn.

Nhưng Hàn Tín thấy hay nên nổi hứng, mới dùng chiến trận cho Đường Tâm Liên mở mang tầm mắt. "Thiên Cương Tứ Tượng Phong

Ma Trận!" "Viêm Thần Phong!" "Hỏa Liên Viêm Loa Sát!" ...

Đường Tâm Liên tung ra hết mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không lay động được Huyền Vũ Chiến Trận chút nào.

Chênh lệch như trời với vực.

Đặc biệt là Hỏa Liên Viêm Loa Sát, là chiêu tập hợp sức mạnh của mọi người, Đường Tâm Liên cùng Hỏa Hoàng Thương nhân thương hợp nhất, xoay tròn đâm tới như một con quay.

Đây là chiêu có sức xuyên thấu mạnh nhất.

Tuy nhiên vẫn không thể phá vỡ được phòng ngự của Huyền Vũ Chiến Trận.

Chênh lệch lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng. "Tiểu cô nương, thiên phú thống soái của ngươi rất tốt, gia nhập Đại Tần của ta, ngày sau tiền đồ bất khả hạn lượng." Hàn Tín nhìn Đường Tâm Liên với vẻ mặt tuyệt vọng, cười nói: "Thực ra, dưới trướng ta bất kỳ một tướng lĩnh hay cường giả nào cũng có thể một mình diệt đi Viêm Thần Điện của các ngươi!" "Đây là chênh lệch về thực lực tuyệt đối." "Thiên Đế và Thủy Hoàng Đế bệ hạ nhân từ, không nỡ tạo thêm sát nghiệt, nếu không chỉ cần một viên đá trong ngọc uy trấn áp xuống, các ngươi sẽ tan thành tro bụi trong khoảnh khắc!" Ầm ầm ầm!

Vào lúc này, từ phía chân trời xa xôi truyền đến uy áp nguyên lực khủng bố vô tận, ngọn lửa hừng hực cuốn khắp bốn phương, đốt trời nấu biển.

Đường Tâm Liên và các cường giả Viêm Thần Điện nhìn sang, lập tức mừng rỡ.

Chỉ thấy trong biển lửa vô tận, có một bóng người mặc hồng bào uy nghiêm bá khí, toàn thân toả ra uy áp cường hoành khủng bố.

Gương mặt hắn khá thô kệch, giữa đôi mày rậm, có một luồng khí

phách có thể đốt cháy trời đất, và ở giữa trán, một đạo phù văn hỏa diễm đang lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Chính là điện chủ Viêm Thần Điện, Ma La.

Tuyệt thế cường giả đỉnh phong Chuyển Luân Cảnh, chưởng khống một trong bát đại Tổ Phù giữa trời đất, Hỏa Diễm Tổ Phù. "Là điện chủ!" "Điện chủ đã trở về!" Viêm Thần Điện vang lên những tiếng hoan hô chấn động đinh tai nhức óc.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, tiếng hoan hô của mọi người đột ngột dừng lại.

Bởi vì đối diện Ma La còn có một nam tử trẻ tuổi mặc hắc bào.

Nam tử trẻ tuổi toàn thân bao bọc bởi ngọn lửa lộng lẫy, chắp tay sau lưng đứng đó, uyển như một đế vương hỏa diễm quân lâm thiên hạ.

Đối mặt với một cường giả chưởng khống Hỏa Diễm Tổ Phù như Ma La cũng không hề sợ hãi, thậm chí còn mang theo một vẻ thong dong nhẹ nhàng, như thể đang chơi đùa. "Sao có thể?" Đường Tâm Liên và các cường giả Viêm Thần Điện kinh ngạc đến ngây người.

Ma La chưởng khống Hỏa Diễm Tổ Phù tuyệt đối là một trong những cường giả dùng lửa lợi hại nhất trên mảnh đất này.

Người có thể vượt qua Ma La trên phương diện hỏa diễm, e rằng chỉ có Viêm Chủ, một trong Viễn Cổ Bát Chủ từng chưởng khống Hỏa Diễm Tổ Phù. "Ngươi dùng loại hỏa diễm gì vậy?" Ánh mắt Ma La ngưng trọng, chấn động nhìn ngọn lửa trên người nam tử trẻ tuổi đối diện, trong lòng sóng cuộn biển gầm, chấn động không thôi.

Ngọn lửa đó lại cho hắn cảm giác tim đập nhanh.

Hắn chính là cường giả chưởng khống Hỏa Diễm Tổ Phù cơ mà. "Đây là Viêm Đế Viêm!" Trong mắt Tiêu Viêm dường như có ngọn

lửa bùng lên, một tay đưa ra, đầu ngón tay lóe lên một luồng lửa lộng lẫy.

Đây là bản mệnh hỏa diễm sinh ra khi hắn tu luyện Hỗn Nguyên Kinh dung hợp Phần Quyết và các công pháp thuộc tính hỏa khác.

Sau đó lại từ chỗ Đà Xá Cổ Đế cầu được một luồng Đế Viêm bản nguyên để dung hợp thành.

Hắn đặt tên nó là Viêm Đế Viêm.

Bởi vì Doanh Huyền cũng có Đế Viêm.

Mọi người để tránh phạm húy và thể hiện sự tôn kính, đều sẽ thêm một danh hiệu chuyên thuộc về mình vào trước Đế Viêm.

Một là để phân biệt, hai là để biểu thị Đế Viêm của Doanh Huyền là tổ tông của mọi loại hỏa diễm.

Giống như Đế Viêm của Đà Xá Cổ Đế bây giờ cũng không gọi là Đế Viêm, mà là Đà Xá Đế Viêm.

Đế Viêm đã trở thành tên gọi chuyên dụng của Thiên Đế. "Viêm Đế Viêm?

Tên hay, không hổ là đế vương trong các loại hỏa diễm, danh xứng với thực!" Ma La tán thán.

Ít nhất hắn chưa bao giờ thấy loại hỏa diễm nào khủng bố hơn Viêm Đế Viêm của Tiêu Viêm. "Viêm Đế Viêm?" "Đây là hỏa diễm gì?

Lại khiến cả sư phụ chưởng khống Hỏa Diễm Tổ Phù cũng thừa nhận nó là đế vương trong các loại hỏa diễm?" Đôi mắt đẹp của Đường Tâm Liên lóe lên một tia chấn động, khó tin đánh giá ngọn lửa lộng lẫy trên tay Tiêu Viêm.

Khi nhìn thấy ngọn lửa đó, Đường Tâm Liên dường như thấy một

biển lửa vô biên, trời đất đều bị thiêu rụi, linh hồn bị thiêu đốt. "A!" Đường Tâm Liên kinh hãi hoàn hồn, vội vàng dời mắt đi, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi.

Quá đáng sợ. "Điện chủ nói đùa rồi, Viêm Đế Viêm của tại hạ không dám xưng là đế vương hỏa diễm!" Tiêu Viêm lắc đầu, chậm rãi nói: "Trần Đế Viêm của sư phụ ta Dược Trần, Đà Xá Đế Viêm của Đà Xá Cổ Đế đều không yếu hơn Viêm Đế Viêm của ta!" "Ngoài những thứ này ra, ở thế giới Đại Tần của ta, e là còn không ít các loại Đế Viêm tương tự và không hề yếu hơn của ta!" "Cái gì?

Còn có Trần Đế Viêm, Đà Xá Đế Viêm thậm chí còn nhiều hơn?" Ma La trợn to mắt, khó tin.

Hắn chơi với lửa cả đời, vậy mà bây giờ mới biết trời đất còn có nhiều loại hỏa diễm khủng bố như vậy. "Những loại Đế Viêm của chúng ta mạnh yếu không chênh lệch nhiều, ai cũng khó mà áp chế được ai, phần lớn thời gian vẫn là xem tu vi!" Tiêu Viêm tiếp tục nói: "Nhưng ở thế giới Đại Tần của ta, đích thực có một loại hỏa diễm, là đế vương hỏa diễm danh xứng với thực!" Nói đến đây, trên mặt Tiêu Viêm lộ ra một vẻ sùng bái và cuồng nhiệt. "Bất luận là Viêm Đế Viêm của ta hay Đà Xá Đế Viêm, Trần Đế Viêm đều không thể so sánh được với nó!" "Cái gì?

Còn có loại hỏa diễm đó sao?" "Sao có thể?" "Là hỏa diễm gì?" Ma La kinh hô, theo hắn thấy, Viêm Đế Viêm của Tiêu Viêm đã khủng bố vô biên, tuyệt đối là hỏa diễm mạnh nhất thế gian.

Những cái tên như Đà Xá Cổ Đế Viêm mà Tiêu Viêm nói e rằng chỉ là lời khiêm tốn của Tiêu Viêm, hoặc nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa Trần Đế Viêm.

Hắn thực sự không thể tưởng tượng được loại hỏa diễm có thể hoàn toàn áp chế thậm chí vượt qua Viêm Đế Viêm sẽ trông như thế

nào.

Không chỉ Ma La chấn động, Đường Tâm Liên cũng kinh hãi và tò mò.

Nàng nhìn Hàn Tín, hỏi: "Hắn nói thật sao?

Thật sự còn có loại hỏa diễm khủng bố như vậy sao?

Là hỏa diễm gì?" "Là thật!" Nụ cười cà lơ phất phơ trên mặt Hàn Tín thu lại, trong mắt mang theo sự cuồng nhiệt, sùng bái và kính sợ nồng đậm.

Cảnh tượng này khiến Đường Tâm Liên càng thêm tò mò.

Tuy Hàn Tín không ra tay, nhưng Đường Tâm Liên biết, thực lực của Hàn Tín tuyệt đối không yếu hơn sư phụ nàng Ma La, thậm chí còn khủng bố hơn.

Người có thể khiến một cường giả như vậy lộ ra vẻ cuồng nhiệt, sùng bái và kính sợ, là tồn tại như thế nào? "Đó chính là Đế Viêm mà Đại Tần Thiên Đế bệ hạ sở hữu!" Đế Viêm của Doanh Huyền không chỉ dung hợp hai mươi hai loại Dị Hỏa, mà còn dung hợp cả hỏa diễm sinh ra khi hắn tu luyện Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Uy lực mạnh mẽ, phẩm chất cao siêu, khó mà tưởng tượng được.

Tiêu Viêm mặt đầy cuồng nhiệt, kính sợ sùng bái nói: "Đó mới là Vạn Hỏa Chi Tổ chân chính, là đế vương trong lửa!" "Đế Viêm!" "Theo lời Đà Xá Cổ Đế, hỏa diễm của chúng ta ở trước mặt Thiên Đế, giống như đom đóm so với trăng rằm, không thể nào so sánh được!" "Nói thật, Viêm Đế Viêm này của ta còn là nhờ cầu Đà Xá Cổ Đế cho ta một phần Đà Xá Viêm bản nguyên dung hợp mà thành!" "Mà Đà Xá Đế Viêm của Đà Xá Cổ Đế thì dung hợp một luồng Đế Viêm bản nguyên của Thiên Đế bệ hạ, đạt được sự lột xác, uy lực còn hơn cả ngày trước!" "Hít!" Ma La hít một hơi khí lạnh, há to

miệng, cảm thấy khó thở.

Cứ theo lời này, Viêm Đế Viêm của Tiêu Viêm ở trước mặt Đế Viêm của Thiên Đế chẳng phải là hàng cháu chắt sao?

Trong đầu hắn dường như thấy được một bóng hình vô cùng vĩ ngạn, thần thánh, uy nghiêm, tôn quý, ngồi cao trên chín tầng mây, quân lâm mười phương trời.

Một luồng lửa rơi xuống, thiêu rụi cả đại thiên thế giới. "Thiên Đế..." Đường Tâm Liên tâm thần chấn động, đôi mắt đẹp mang theo vẻ tò mò và hướng tới: "Đó là tồn tại bực nào?" ... "Thiên Đế sao?" Ma La tâm thần run rẩy, hắn biết dưới đại thế này, hắn căn bản không có năng lực phản kháng, thậm chí cả đại lục này cũng không có năng lực phản kháng.

Nhưng để hắn trực tiếp đầu hàng cũng là không thể. "Ta còn một chiêu cuối cùng, nếu ngươi đỡ được, ta sẽ suất lĩnh Viêm Thần Điện gia nhập Đại Tần!" Ma La đột nhiên nhìn về phía Tiêu Viêm, ánh mắt sắc bén dường như có ngọn lửa bùng lên, chiến ý mạnh mẽ xông thẳng lên trời. "Sư phụ, cố lên!" Đường Tâm Liên nghe vậy, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Không chỉ nàng, tất cả mọi người ở Viêm Thần Điện đều nín thở, căng thẳng và mong chờ nhìn lên bầu trời, hy vọng Ma La có thể đánh bại Tiêu Viêm. "Được!" Tiêu Viêm thản nhiên cười, gật đầu.

Cho đến bây giờ, hắn còn chưa dùng đến một thành thực lực.

Đối phó Ma La, giống như đang chơi đùa vậy. "Hỏa Diễm Tổ Phù, theo bản tọa nghênh địch!" Ma La hai tay kết thành từng đạo ấn pháp, đôi mắt vốn đã đỏ rực, lúc này lại trở nên trong suốt lấp lánh, trông như có nham thạch đang chảy bên trong. "Oanh!" Ngọn lửa đáng sợ xông thẳng lên trời, sau đó dường như có tiếng kêu trong trẻo vang lên từ trong ngọn lửa.

Tiếp đó, Tiêu Viêm liền thấy, ngọn lửa ngút trời kia lại hóa thành một con phượng hoàng lửa lớn mấy nghìn trượng trên đầu Ma La.

Trong con phượng hoàng lửa đó, lan tỏa một sức mạnh đáng sợ.

Chỉ riêng một con phượng hoàng lửa do Hỏa Diễm Tổ Phù hóa thành này, e rằng cũng đủ để chống lại vài siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh!

Ánh mắt Tiêu Viêm khẽ động, sức mạnh của Tổ Phù này cũng không tệ, hoàn toàn không thua kém Dị Hỏa xếp hạng đầu trong Dị Hỏa Bảng.

Oanh!

Giọng Ma La vừa dứt, con phượng hoàng lửa che trời trên đầu liền ngửa mặt lên trời kêu vang, đôi cánh lửa khổng lồ nghìn trượng đột nhiên vỗ mạnh, một biển lửa gào thét lao ra.

Sau đó, biển lửa nén lại với tốc độ kinh người, đến cuối cùng, gần như hóa thành một cột sáng lửa lớn trăm trượng.

Cột sáng này gần như là thực chất, toàn thân trong suốt như bảo thạch, nhưng dưới màu sắc lộng lẫy đó lại ẩn chứa sự dao động gần như hủy diệt. "Phật Nộ Hỏa Liên!" Nhìn thấy cột sáng lửa gần như ngưng tụ thành thực chất này, trong lòng bàn tay Tiêu Viêm ngọn lửa dâng trào, hóa thành một đóa hỏa liên lộng lẫy.

Hỏa liên từ từ xoay chuyển, màu sắc sặc sỡ, đẹp đẽ vô song.

Tuy nhiên, dưới vẻ ngoài xinh đẹp này, lại ẩn chứa sức mạnh kinh thiên động địa.

Cùng với việc Tiêu Viêm nhẹ nhàng đẩy tay về phía trước, hỏa liên bắn ra, nghênh đón cột sáng lửa lớn trăm trượng.

Cột sáng và hỏa liên gặp nhau giữa hư không, va chạm.

Sau đó, một tiếng nổ vang lên.

Cứ như tinh tú vỡ nát, vũ trụ sụp đổ, năng lượng khủng bố nổ tung một cái hố khổng lồ giữa hư không, dấy lên từng trận cuồng phong đáng sợ.

Phụt.

Trong vụ nổ khủng bố này, Ma La bị sức mạnh còn sót lại của Phật Nộ Hỏa Liên tác động, khóe miệng trào ra một vệt máu tươi, toàn thân cháy đen, cả người bị hất văng ra ngoài. "Sư phụ!" "Điện chủ!" Đường Tâm Liên và các cường giả Viêm Thần Điện kinh hô, vội vàng lao tới.

May mà khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Ma La đã ổn định lại trên không, hiển nhiên thương thế không nặng, không nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người cũng yên tâm. "Đa tạ đã hạ thủ lưu tình!" Ma La chắp tay hành lễ với Tiêu Viêm.

Hắn biết vừa rồi nếu Tiêu Viêm không nương tay, e rằng hắn đã bị chiêu này đánh cho thành tro bụi rồi.

Thật quá khủng khiếp! "Điện chủ khách khí rồi!" Tiêu Viêm khẽ cười.

Sau đó, khi Ma La tuyên bố Viêm Thần Điện gia nhập Đại Tần, mọi người tự nhiên đều vui mừng khôn xiết. ...

Chương 104

Trong khi Tiêu Viêm, Hàn Tín và những người khác giải quyết xong Viêm Thần Điện và các thế lực lớn ở Loạn Ma Hải, các tướng lĩnh và cường giả khác của Đại Tần cũng thể hiện thần thông của mình.

Ví dụ như Yêu Vực, Gia Cát Lượng dùng Bát Quái Thuật uy chấn Yêu Tộc, Tiên Thiên Thần Thai Đạo, nhật nguyệt chuyển hoán, phá hư vô vọng, Bát Quái Chân Cương.

Cùng đi với ông là Chúc Khôn uy áp Long Tộc, Đại Long Tướng Thuật nghiền ép Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Thanh Long Vương Thanh Trĩ nhị trọng Luân Hồi Kiếp, khiến cả Long Tộc bái phục.

Còn có nhân vật chính thiên mệnh ban đầu của thế giới Vũ Động, có lẽ hắn đã được định sẵn mang sứ mệnh tiêu diệt Dị Ma.

Hắn trực tiếp xông vào Ma Ngục, thi triển Đại Tai Nạn Thuật.

Cả Ma Ngục hóa thành một vùng đất cháy đen, cỏ cây không mọc, sinh mệnh tuyệt tích, những Dị Ma còn sót lại ở thế giới Vũ Động bị hắn một lưới bắt sạch.

Thời gian trôi qua, tất cả các thế lực lớn trong thế giới Vũ Động, dưới sự ân uy song hành của cường giả và quân đội Đại Tần, đều chọn gia nhập thế giới Đại Tần.

Những kẻ không gia nhập đã chết cả rồi. ...

Thiên Đình.

Huyền Thiên Cung. "Chỉ còn lại nhiệm vụ quan trọng cuối cùng!" Doanh Huyền nhìn vào các cảnh tượng được chiếu từ thế giới Vũ

Động, thân ảnh hắn nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở thế giới Vũ Động.

Điều quan trọng nhất của thế giới Vũ Động chính là Vị Diện Chi Tâm.

Chưởng khống Vị Diện Chi Tâm, là có thể trở thành Vị Diện Chi Chủ.

Muốn thông quan phó bản Vũ Động, tự nhiên không thể bỏ qua thứ này.

Đây cũng là một trong những nhiệm vụ của phó bản, và cũng là nhiệm vụ duy nhất chưa hoàn thành.

Ông ông.

Ý thức mạnh mẽ của Doanh Huyền lan tỏa ra ngoài, sau đó ý thức tràn vào hư vô, cả trời đất đều phản chiếu trong ý thức của hắn.

Ý thức bao trùm trời đất, rồi sau đó, trong hư vô xuất hiện ánh sáng hỗn độn, chính là Vị Diện Chi Thai hay còn gọi là Vị Diện Chi Tâm.

Doanh Huyền không do dự, ý thức lập tức tiến vào trong hỗn độn.

Sau đó, ý thức của Doanh Huyền bắt đầu ngưng tụ, hóa thành thân hình trong hỗn độn đó.

Doanh Huyền nhắm mắt, ý thức khủng bố dường như đã hoàn toàn dung nhập vào hỗn độn.

Ở đó, hắn cảm nhận được một luồng ý niệm giống như sinh linh, chỉ là ý niệm đó cực kỳ non nớt, như một thai nhi không có tư tưởng.

Đó là Vị Diện Chi Thai, cũng là tồn tại tối cao vô thượng nhất của trời đất này.

Chỉ có điều, tồn tại đó không hề có bất kỳ tư tưởng nào, nhưng nó lại là sinh linh mạnh mẽ nhất được sinh ra trong trời đất này.

Mà Dị Ma Hoàng và Phù Tổ đều đến vì nó.

Bởi vì chỉ cần có được nó, người đó sẽ là Vị Diện Chi Chủ chân chính, sở hữu sức mạnh của cả vị diện này!

Chỉ có điều, Dị Ma Hoàng và Phù Tổ không phải là người được sinh ra từ trời đất này, nên giữa họ và Vị Diện Chi Thai có một chút ngăn cách.

Phù Tổ từng cảm ứng được nó, nhưng khi tiếp xúc lại chưởng khống thất bại...

Tuy Doanh Huyền cũng không phải người của thế giới Vũ Động, nhưng thực lực của hắn vượt xa Phù Tổ.

Hắn có thể cưỡng ép dung hợp, chưởng khống Vị Diện Chi Thai, trở thành Vị Diện Chi Chủ.

Vụt.

Khi ý thức của Doanh Huyền tiếp cận, Vị Diện Chi Thai dường như cũng cảm nhận được hắn, ánh sáng hỗn độn dâng trào, định bỏ trốn. "Muốn chạy?" Doanh Huyền cười khẽ: "Đại Phong Ấn Thuật!" Cùng với một ý niệm của Doanh Huyền, từng sợi xích đen như mực ngưng tụ từ hư không, phong ấn khóa chặt Vị Diện Chi Thai.

Ầm ầm ầm!

Trong chớp mắt, sâu trong hỗn độn, ánh sáng chói lòa vô tận cuộn trào, cả vùng đất hỗn độn bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Vị Diện Chi Thai điên cuồng giãy giụa, cả thế giới Vũ Động đất rung núi chuyển, sấm sét vạn quân, như thể thế giới tận thế, vô số sinh linh hoảng sợ. "Chuyện gì vậy?" "Đã xảy ra chuyện gì?" "Ta

dường như cảm thấy thế giới đang sợ hãi?" "Ta hình như cũng vậy!" "Lẽ nào là do Đại Tần?" Vô số cường giả trong thế giới Vũ Động hoảng sợ bất an, họ không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ đoán trong lòng có thể liên quan đến việc thế giới Đại Tần xâm lược.

Dù sao thì cường giả thế giới Đại Tần vừa giáng lâm, đã xảy ra cảnh tượng này.

Nói không liên quan, đánh chết họ cũng không tin. "Nguồn cội của Thái Thượng..." Trong thế giới Vũ Động chỉ có Lăng Thanh Trúc đoán được điều gì đó, ý thức của nàng đến hư không vô tận, cuối cùng tiến vào nơi Vị Diện Chi Thai tồn tại. "Thiên Đế!" Nhìn thấy Doanh Huyền xuất hiện ở đây, Lăng Thanh Trúc có chút kinh ngạc.

Nàng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Quyết mới có thể cảm nhận được nơi này.

Không ngờ Doanh Huyền cũng ở đây.

Nhưng nghĩ đến sự bí ẩn và mạnh mẽ của Doanh Huyền, việc hắn ở đây dường như cũng không có gì lạ.

Dù sao thì nơi này cũng được coi là bí mật lớn nhất của thế giới Vũ Động.

Vụt.

Đôi chân dài thẳng tắp của Lăng Thanh Trúc bước ra, đến bên cạnh Doanh Huyền, liền thấy ánh sáng hỗn độn dưới sự kéo của những sợi xích đen tuyền, bắt đầu ngưng tụ trước mặt Doanh Huyền, cuối cùng hóa thành một linh thai lớn bằng bàn tay. "Đây chính là nguồn cội của Thái Thượng sao?" Lăng Thanh Trúc tò mò.

Tuy nàng có thể cảm ứng và vì thực lực mạnh mẽ mà đến được đây, nhưng đối với những thứ ở đây, nàng không rõ lắm. "Không sai, đây chính là Vị Diện Chi Thai, có được nó là có thể chưởng khống cả

vị diện này, trở thành Vị Diện Chi Chủ." Doanh Huyền chậm rãi nói: "Dị Ma Hoàng và Phù Tổ đến thế giới này đều là vì nó!" "Ngươi nói Phù Tổ cũng vì Vị Diện Chi Thai?

Và không phải là người của thế giới chúng ta?" Lăng Thanh Trúc kinh hô.

Thông tin này quả thực lật đổ tam quan của nàng. "Không sai!" Doanh Huyền gật đầu, vươn tay nắm lấy Vị Diện Chi Thai.

Trong chớp mắt, một cảm giác kỳ lạ dâng lên từ sâu trong lòng, cảm giác đó... cứ như hắn đã trở thành Vị Diện Chi Chủ!

Đó là sự chưởng khống tuyệt đối đối với mảnh đất này.

Vị Diện Chi Chủ! "Thiên Đế cũng vì Vị Diện Chi Thai sao?" Lăng Thanh Trúc sau khi kinh ngạc, liền gạt chuyện Phù Tổ sang một bên, bất kể Phù Tổ có mục đích gì, có phải người của thế giới Vũ Động hay không, nhưng những gì Phù Tổ đã làm cho thế giới Vũ Động là không thể xóa bỏ.

Doanh Huyền cười cười, nắm lấy tay Lăng Thanh Trúc, đặt Vị Diện Chi Thai vào lòng bàn tay nàng: "Nếu nàng đã đến được đây, cũng coi như có duyên, vậy cho nàng đó!" Vị Diện Chi Thai là chí bảo mà cả Dị Ma Hoàng và Phù Tổ đều mơ ước có được.

Nhưng đối với Doanh Huyền lại là thứ vô dụng.

Bởi vì sau khi Doanh Huyền thông quan phó bản, hắn tự động trở thành chủ của phó bản.

Khoảnh khắc hắn lấy được Vị Diện Chi Thai, phó bản Vũ Động đã được thông quan.

Doanh Huyền đã là Vị Diện Chi Chủ của thế giới Vũ Động.

Vị Diện Chi Thai đối với hắn vô dụng.

Lăng Thanh Trúc sau khi có được Vị Diện Chi Thai, tuy cũng được coi là Vị Diện Chi Chủ, nhưng quyền hạn lại ở cấp hai, tương tự như Doanh Huyền là chủ nhóm, còn nàng là quản trị viên. "Cho ta?" Đôi mắt tuyệt mỹ của Lăng Thanh Trúc không khỏi trợn to, ánh mắt nhìn Doanh Huyền tràn đầy ngơ ngác, chấn động, khó tin.

Vị Diện Chi Thai này, ở thế giới Vũ Động được gọi là đệ nhất thần vật.

Hơn nữa vừa rồi Doanh Huyền cũng đã nói, đây là chí bảo mà cả Dị Ma Hoàng và Phù Tổ đều thèm muốn.

Cứ thế tùy tay đưa cho nàng? "Cái này... cái này quá quý giá, ta không thể nhận!" Lăng Thanh Trúc nắm lấy Vị Diện Chi Thai, như thể nắm lấy cả thế giới, sự cám dỗ này lớn đến khó tưởng tượng.

Nhưng Lăng Thanh Trúc vẫn gian nan từ chối.

Vô công bất thụ lộc. "Vậy làm thế này chẳng phải là được rồi sao!" Doanh Huyền dường như nhìn ra suy nghĩ của Lăng Thanh Trúc, bàn tay to vươn ra, liền ôm lấy vòng eo thon thả mềm mại của nàng. "A...

Ưm..." Lăng Thanh Trúc kinh hô, nhưng âm thanh còn chưa phát ra đã bị Doanh Huyền chặn lại.

Cạch.

Vị Diện Chi Thai dường như rơi xuống đất...

Điều đó là không thể.

Nhưng Vị Diện Chi Thai đã tuột khỏi tay Lăng Thanh Trúc, bị Đại Phong Ấn Thuật phong ấn trong hỗn độn.

Hai bóng hình quấn lấy nhau.

Vị Diện Chi Thai dường như cũng ngại ngùng che mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Doanh Huyền buông Lăng Thanh Trúc ra, ôm lấy thân thể mềm mại của đối phương, vươn tay tóm lấy Vị Diện Chi Thai, đưa đến trước mặt nàng: "Bây giờ có thể nhận được rồi chứ?" "Là thù lao sao?" Lăng Thanh Trúc tựa vào lòng Doanh Huyền, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, nhìn Doanh Huyền, khẽ nói.

Doanh Huyền: "..." Hắn nhìn đôi mắt đẹp mê ly của Lăng Thanh Trúc, cười nói: "Một lần là cả một Vị Diện Chi Thai, đây chính là cả một thế giới đó, nàng cũng đắt giá quá rồi!" Lăng Thanh Trúc: "..." Nàng thật muốn cầm Vị Diện Chi Thai lên nện vào mặt Doanh Huyền.

Đương nhiên, đó chỉ là nói đùa.

Lăng Thanh Trúc yên lặng nhận lấy Vị Diện Chi Thai, ghi nhớ lòng tốt của Doanh Huyền trong lòng, trong đầu không khỏi nghĩ đến sự khủng bố trước đó của Doanh Huyền, gương mặt xinh đẹp càng thêm nóng bừng đỏ ửng.

Tuy đây là ý thức, nhưng thực ra cảm thụ không khác gì chân thân.

Nhận được món quà quý giá từ Doanh Huyền, Lăng Thanh Trúc trong lòng rất vui, liền luyện hóa Vị Diện Chi Thai ngay trước mặt Doanh Huyền.

Sau đó...

Lăng Thanh Trúc ngây người.

Sau khi luyện hóa Vị Diện Chi Thai, nàng tự nhiên phát hiện ra.

Nàng thực chất chỉ có quyền hạn cấp hai, căn bản không được coi là Vị Diện Chi Chủ, nhiều nhất chỉ là một người đại diện.

Khoảnh khắc này, Lăng Thanh Trúc thật muốn ném Vị Diện Chi Thai vào mặt Doanh Huyền.

Quái nào lại hào phóng như vậy.

Thôi rồi.

Lỗ nặng rồi.

Nhìn biểu cảm oán giận trên mặt Lăng Thanh Trúc, Doanh Huyền tâm trạng rất tốt, dùng sức ôm lấy thân thể yêu kiều của giai nhân, lại bắt nạt một lần nữa.

Đồng thời, ý thức của Doanh Huyền cũng tiến vào hệ thống, xem phần thưởng. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Vũ Động." "Phần thưởng một: Kôn Bằng Bảo Thuật, có thể diễn hóa hai hình Côn và Bằng, chưởng khống tinh diệu của biến hóa âm dương, nội hàm sức mạnh Đại Hải Vô Lượng và Thái Âm Thái Dương, có thể phát huy cực tốc của Kôn Bằng." "Phần thưởng hai: Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Bàn Đào Thụ." ... "Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Bàn Đào Thụ, tổng cộng có ba ngàn sáu trăm cây!" "Phía trước một ngàn hai trăm cây, hoa nhỏ quả nhỏ, ba ngàn năm mới chín một lần, người ăn vào thành tiên đắc đạo, thân thể khỏe mạnh nhẹ nhàng!" "Ở giữa một ngàn hai trăm cây, hoa nhiều quả ngọt, sáu ngàn năm mới chín một lần, người ăn vào có thể phi thăng, trường sinh bất lão!" "Phía sau một ngàn hai trăm cây, vỏ tím hạt mềm, chín ngàn năm mới chín một lần, người ăn vào có thể sống thọ cùng trời đất, ngang tuổi với nhật nguyệt." "Không tệ không tệ!" Doanh Huyền tâm trạng cực tốt, rất hài lòng với phần thưởng lần này.

Trở lại Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền liền lấy Bàn Đào Thụ ra, tổng cộng ba ngàn sáu trăm cây, toàn bộ trồng ở xung quanh Huyền Thiên Cung.

Cùng với việc Bàn Đào Thụ cắm rễ sinh trưởng, một rừng đào khổng lồ bao bọc lấy Huyền Thiên Cung, từng đóa hoa đào nở rộ, đẹp đến nao lòng, tựa như tiên cảnh.

Ngũ Hành Thánh Thụ, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ lung linh, giao nhau

tỏa sáng, khiến người ta hoa mắt, tâm thần say đắm.

Thế nhưng thánh cảnh mỹ lệ chỉ là vẻ bên ngoài.

Có ba loại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn tọa lạc tại đây, Đạo vận nồng đậm lượn lờ, xứng danh tu luyện thánh địa. "Đẹp quá!" Tiểu Long Nữ nhìn rừng đào xung quanh, đắm mình trong đó, bất giác múa lượn, tà váy dài trắng muốt cùng những đóa đào hoa kiều diễm soi bóng cho nhau, tôn lên vẻ đẹp của cả hai.

Chương 105

Đúng thật là mặt người hoa đào ánh sắc hồng.

Nhìn giai nhân xinh đẹp tuyệt trần đang múa lượn trong rừng đào, Doanh Huyền vẻ mặt mãn nguyện, xoa cằm đánh giá. "Ừm, có thêm một cái suối nước nóng nữa thì hoàn mỹ!" Doanh Huyền ý niệm vừa động, trong rừng đào liền xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Thấy một cái hố lớn đột nhiên xuất hiện, Tiểu Long Nữ, Diễm Phi, Nguyệt Thần đám người đầy nghi hoặc, lần lượt nhìn về phía Doanh Huyền. "Thiên địa linh khí, nghe ta hiệu lệnh, tụ!" Doanh Huyền đưa tay chỉ một cái.

Linh khí vô tận giữa thiên địa hội tụ lại, ngưng khí thành dịch, linh vũ bàng bạc từ trên trời rơi xuống rào rào, chẳng mấy chốc đã lấp đầy cái hố khổng lồ, hóa thành một hồ linh dịch. "Hỏa lai!" Giọng Doanh Huyền vừa dứt, một ngọn lửa từ đầu ngón tay bắn ra, hóa thành một con hỏa long bay vào trong linh hồ, nhiệt độ nước hồ nhanh chóng tăng lên.

Hỏa long ngao du trong hồ, duy trì nhiệt độ nước hồ ở mức thích hợp. "Suối nước nóng sao có thể là nước tù?" Doanh Huyền lại mở một cái lỗ dưới đáy suối, để nước trong linh hồ có thể chảy ra ngoài.

Sau đó Doanh Huyền lợi dụng quyền hành Ngôn Xuất Pháp Tùy của Thế Giới Chi Chủ, khiến linh vũ rơi xuống không ngừng, hình thành một vòng tuần hoàn.

Linh vũ bao phủ nửa cái hồ.

Nếu không muốn tắm dưới linh vũ, có thể ở phía bên trái không có linh vũ.

Nếu muốn vừa tắm linh vũ vừa ngâm suối nước nóng, có thể ở phía bên phải có linh vũ.

Còn nước hồ chảy ra ngoài, Doanh Huyền thiết lập quy tắc đặc định, đánh tan nó rồi cho rơi xuống nhân gian.

Điều Doanh Huyền không biết là, hành động này của hắn đã trực tiếp hình thành một vùng tu luyện thánh địa ở nhân gian. "Đây chính là có tiền nên tùy hứng sao?" Vân Vận, Diễm Phi đám người chấn động nhìn suối nước nóng mà Doanh Huyền tạo ra, dùng linh dịch để tắm đã đành, lại còn làm thành nước chảy.

Nào biết được thứ nước tắm này ở bên ngoài cũng được xem là chí bảo.

Vô số người tranh giành muốn có. "Đi, chúng ta đi thử xem!" Doanh Huyền ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Vân Vận, 'phốc thông' một tiếng nhảy vào trong hồ suối nước nóng. "Ngô…" Vân Vận còn chưa kịp kinh ngạc, một luồng cảm giác sảng khoái dễ chịu tột cùng đã lan khắp mỗi tế bào trong cơ thể, khiến nàng không nhịn được mà phát ra một tiếng ngâm nga từ tận linh hồn.

Phải biết rằng nước hồ này không phải linh dịch đơn thuần, Doanh Huyền còn để Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Khí và Tiên Thiên Ngộ Đạo Linh Khí do Ngũ Hành Thánh Thụ và Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ ngưng tụ hòa vào trong đó.

Cả người ngâm mình trong đó, cảm giác sảng khoái có thể tưởng tượng được. "Thoải mái đến vậy sao?" Diễm Phi, Nguyệt Thần đám người thấy Vân Vận không tự chủ được mà kinh hô và vẻ mặt hưởng thụ, cũng không thể chờ đợi được nữa mà tiến vào trong suối nước nóng.

Sau đó đến bên cạnh Doanh Huyền.

Nguyệt Thần động tác nhanh nhất, đem bộ ngực vĩ đại của mình cho Doanh Huyền làm gối tựa, một đôi tay ngọc mềm mại không xương nhẹ nhàng xoa bóp cho Doanh Huyền. "Biết điều!" Doanh Huyền tặng cho Nguyệt Thần một ánh mắt tán thưởng, khiến Nguyệt Thần trong lòng vui như hoa nở, càng thêm ra sức.

Các mỹ nữ còn lại cũng thi triển thần thông.

Khiến Doanh Huyền thể nghiệm được cái gì gọi là 'vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân' (đi giữa rừng hoa, một phiến lá chẳng dính thân).

Không đúng.

Là trực tiếp đứng không nổi nữa rồi.

Doanh Huyền tựa vào vòng tay ấm áp mềm mại của tiểu thư Nguyệt Thần, nhắm mắt lại, nhưng ý thức lại không hề hưởng thụ: "Dung hợp thế giới Vũ Động vào Đại Tần." Doanh Huyền với tư cách là chủ nhân, chỉ cần một ý niệm là có thể khống chế toàn bộ thế giới.

Hiện nay thế giới Đại Tần do Tổ Tinh, Sinh Hóa Tinh, Đại Minh Sùng Trinh Tinh và Phong Vân Tinh tạo thành.

Trực tiếp đưa cả một đại lục qua dường như không hài hòa.

Vì vậy Doanh Huyền quyết định, vo thế giới Vũ Động thành một quả cầu.

Coi như là Vũ Động Tinh của thế giới Đại Tần. … Thế giới Vũ Động.

Lăng Thanh Trúc ý thức từ nơi hỗn độn chứa Vị Diện Chi Thai trở về, đôi mắt đẹp đang nhắm chặt của nàng đột nhiên mở ra.

Giây phút này, tất cả mọi người phảng phất như thấy được trời đất sơ khai, âm dương phân chia, một tia sáng chiếu rọi thế gian tựa

như mặt trời mọc ở phương đông, phổ chiếu thiên hạ.

Giây phút này, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được trời đất phảng phất như cũng đang cộng hưởng theo nàng.

Một cảm giác uy nghiêm không thể diễn tả bằng lời, từ trên thân thể nàng lan tỏa ra.

Mà dưới loại uy nghiêm kỳ đặc đó, vô số sinh linh bên dưới, lại đột nhiên đồng loạt quỳ xuống.

Ánh mắt họ có chút cuồng nhiệt và mê ly nhìn bóng hình kia, loại uy nghiêm đó, giống như thần tử trong thế tục nhìn thấy đế vương vậy.

Đó là uy nghiêm, lăng giá trên cả thiên địa. "Đây… đây là…" Hoàng Nguyệt Khuynh, Ứng Huyền Tử, Mặc Giản, Hồng Hoang Chi Chủ, Hắc Ám Chi Chủ, Viêm Chủ, Ma La, Thanh Long Vương Thanh Trĩ cùng các cường giả thế giới Vũ Động đều kinh hãi.

Tất cả đồng loạt nhìn về phía Lăng Thanh Trúc.

Từ sau khi các thế lực lớn của thế giới Vũ Động bị Đại Tần chinh phục, bất luận là Nhân tộc hay Yêu tộc, đông đảo cường giả đều tụ tập bên phía Lăng Thanh Trúc.

Dù sao Lăng Thanh Trúc cũng là người của thế giới Vũ Động, lại rất hiểu rõ về Đại Tần.

Thế nhưng lúc này, thấy sự thay đổi trên người Lăng Thanh Trúc, họ đều kinh ngạc đến ngây người.

Đối diện với Lăng Thanh Trúc hiện tại, họ có cảm giác như đang đối diện với cả thế giới.

Trước kia Lăng Thanh Trúc rất mạnh, cho dù là Viễn Cổ Bát Chủ cũng không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng lại không cho họ cảm giác này. "Thanh Trúc… ngươi… ngươi thành công rồi?" Đúng lúc này, Hoàng Nguyệt Khuynh dường như nghĩ đến điều gì, một đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ nóng bỏng vô tận, kinh hỉ và mong đợi hỏi. "Thành công cái gì?" Viêm Chủ không hiểu. "Cửu Thiên Thái Thanh Cung có một bí mật lớn nhất, mỗi đời cung chủ đều sẽ tu luyện một môn công pháp thần kỳ tên là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, để cảm ứng Thái Thượng!" "Từ đời thứ nhất truyền lại, các đời cung chủ đều truyền miệng nhau rằng, thật ra Cửu Thiên Thái Thanh Cung, ở thời viễn cổ xa xôi, có một cái tên khác." "Nó gọi là… Thái Thượng Cung." "Thái Thượng Cung?" Mọi người khẽ sững sờ, cho dù là Viêm Chủ, Lôi Chủ các Viễn Cổ Chi Chủ cũng chưa từng nghe qua.

Họ chính là những cường giả sống từ thời viễn cổ đến nay. "Thật ra nói đúng hơn, Cửu Thiên Thái Thanh Cung của ta không có tư cách nói mình là hậu thân của Thái Thượng Cung, đương nhiên, Thanh Trúc hiện tại có thể được xem là người của Thái Thượng Cung rồi!" "Mà từ xưa đến nay, Thái Thượng Cung này, trước đây chỉ có một người." "Một người?" Mọi người càng thêm nghi hoặc, nói: "Là ai vậy?" "Là vị đứng trên đỉnh cao nhất của mảnh thiên địa này… Phù Tổ đại nhân!" Trong mắt Hoàng Nguyệt Khuynh mang theo một tia cuồng nhiệt tôn sùng. "Phù Tổ?" Viêm Chủ, Lôi Chủ các Viễn Cổ Chi Chủ thân thể khẽ chấn động, đối với cái tên này, họ đều có tình cảm rất sâu sắc.

Đó là sư phụ của họ.

Ứng Huyền Tử, Mặc Giản các cường giả thời đại này cũng sắc mặt kịch biến, vị cường giả đỉnh phong từng suất lĩnh vô số sinh linh của mảnh thiên địa này chiến đấu với đám Dị Ma tà ác kia, lại chính là người sáng lập Thái Thượng Cung?

Cửu Thiên Thái Thanh Cung còn có lai lịch như vậy? "Thái

Thượng Cung không phải do Phù Tổ sáng lập, nhưng cái tên này lại là do ngài mà có, thậm chí chúng ta cũng không biết, cái gọi là Thái Thượng Cung, rốt cuộc là một tông phái, hay là đại biểu cho một thứ gì đó thần bí hơn…" "Người của Thái Thượng Cung, Phù Tổ đại nhân tính là một, còn các vị Viễn Cổ Chi Chủ, trong đó Băng Chủ có lẽ tính là nửa cái, xem ra các vị cũng không rõ lắm về ý nghĩa của 'Thái Thượng Cung', đây dường như là một bí mật lớn nhất ẩn giấu trong thiên địa này." Viêm Chủ đám người nhíu mày, nhưng họ thật sự không biết ý nghĩa của Thái Thượng Cung.

Cũng chưa từng nghe Phù Tổ nói qua. "Thật ra cái gọi là Thái Thượng chính là Vị Diện Chi Thai, hay nói cách khác là thần vật đệ nhất trong thiên địa!" Lăng Thanh Trúc lúc này đột nhiên lên tiếng, nói: "Khống chế Vị Diện Chi Thai, cũng tương đương với việc nắm giữ cả vị diện, trở thành Vị Diện Chi Chủ, được toàn bộ vị diện chi lực gia trì, ở trong vị diện, có thể xem là vô địch!" "Cái gì?

Vị Diện Chi Thai?

Thần vật đệ nhất?" "Vị Diện Chi Chủ?" "Trở thành Vị Diện Chi Chủ là có thể khống chế toàn bộ vị diện chi lực?" Viêm Chủ, Lôi Chủ các Viễn Cổ Chi Chủ đều kinh ngạc đến ngây người.

Bí mật như vậy, cho dù họ là đệ tử của Phù Tổ, sống từ thời viễn cổ đến nay, cũng chưa từng nghe qua.

Càng đừng nói đến Ứng Huyền Tử đám người.

Vị Diện Chi Thai.

Đây tuyệt đối là bảo vật khiến người ta điên cuồng. "Thật ra Dị Ma Hoàng và Phù Tổ đến thế giới của chúng ta đều là vì Vị Diện Chi Thai, chỉ là cách làm của hai người hoàn toàn khác nhau mà thôi!" Lăng Thanh Trúc nói. "Không thể nào!" "Sư phụ không phải người như vậy!" Lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt, Viêm Chủ, Lôi Chủ đám

người liền nổi giận, Phù Tổ đối với họ như sư như phụ, họ tuyệt đối không cho phép người khác bôi nhọ.

Kể cả Lăng Thanh Trúc. "Phù Tổ là người từ bên ngoài đến và muốn có Vị Diện Chi Thai, điều này quan trọng sao?

Điều này đối với việc ngài che chở cho thiên địa chúng ta cũng không phải là chuyện gì không quang minh chính đại!" Giọng nói bình tĩnh của Lăng Thanh Trúc mang theo uy nghiêm vô thượng của Vị Diện Chi Chủ, lập tức khiến Viêm Chủ đám người bình tĩnh lại. "Không sai, vẫn là Lăng cung chủ nhìn thấu triệt!" Hắc Ám Chi Chủ gật gật đầu, ánh mắt nhìn Lăng Thanh Trúc tràn đầy tán thưởng, uổng cho họ sống nhiều năm như vậy, còn không thông suốt bằng một tiểu cô nương. "Lăng tiểu thư không hổ là tồn tại có thể khống chế Vị Diện Chi Thai, năm đó nếu sư phụ có thể khống chế Vị Diện Chi Thai, hẳn là đã có thể dễ dàng đánh bại Dị Ma Hoàng, không cần phải thiêu đốt luân hồi để phong ấn vết nứt vị diện rồi!" Hắc Ám Chi Chủ vẻ mặt thổn thức, giọng nói mang theo một tia bi thương. "Đúng vậy, sư phụ và Dị Ma Hoàng là tồn tại cùng cấp bậc, nếu sư phụ có được toàn bộ vị diện chi lực, đừng nói đánh bại Dị Ma Hoàng, cho dù là giết chết Dị Ma Hoàng cũng không thành vấn đề!" Lôi Chủ tán đồng gật gật đầu, giọng điệu bi tráng. "Tuy rằng ta có thể cảm ứng Thái Thượng, nhưng thực ra Vị Diện Chi Thai là do Thiên Đế đưa cho ta." Lăng Thanh Trúc nói.

Mặc dù nàng cảm thấy với sức mạnh hiện tại của mình, có thể tự mình khống chế Vị Diện Chi Thai, nhưng Vị Diện Chi Thai quả thật là Doanh Huyền đưa cho nàng.

Nàng sẽ không phủ nhận. "Cái gì?" "Thiên Đế đã tặng Vị Diện Chi Thai cho ngươi?" Tất cả mọi người đều trợn to mắt.

Thật ra sau khi biết được sự quý giá của Vị Diện Chi Thai, Viêm

Chủ, Lôi Chủ đám người đều đoán rằng Đại Tần xâm lược Thiên Huyền Đại Lục có thể giống Dị Ma Hoàng, cũng là nhòm ngó Vị Diện Chi Thai.

Không ngờ Vị Diện Chi Thai lại là do Thiên Đế lấy được rồi tặng cho Lăng Thanh Trúc?

Nói cách khác.

Vị Diện Chi Thai mà sư phụ Phù Tổ của họ và Dị Ma Hoàng khổ cầu không được, người ta Thiên Đế căn bản không thèm để vào mắt?

Đây căn bản không phải cùng một đẳng cấp a.

Chẳng trách Đại Tần mạnh mẽ như vậy.

Thiên Đế quá đáng sợ. "Tiểu tử, đừng nhìn nữa, năm đó ở cổ mộ không biết nắm bắt cơ hội, người ta bây giờ là nữ nhân của Thiên Đế rồi!" Cách đó không xa, Tiểu Điêu đã sớm khôi phục nhục thân vỗ mạnh vào vai Lâm Động, truyền âm trêu chọc. "Ngươi nói bậy bạ gì đó!" Lâm Động thu hồi ánh mắt, vội vàng phủ nhận.

Thật ra nhìn vóc dáng uyển chuyển động lòng người, thân ảnh tỏa sáng vạn trượng của Lăng Thanh Trúc, trái tim hắn cứ đập thình thịch, có một cảm giác không tên.

Nhưng hắn biết.

Đó là điều không thể.

Thiên Đế ngay cả Vị Diện Chi Thai cũng tặng cho Lăng Thanh Trúc rồi.

Mối quan hệ này không cần nói cũng biết.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Ngay khi Lâm Động đang buồn bã, Thiên Huyền Đại Lục đột nhiên chấn động, những cường giả đạt tới Luân Hồi Cảnh trở lên càng mơ hồ cảm nhận được đại địa đang biến đổi.

Thương hải tang điền. "Xảy ra chuyện gì?" Viêm Chủ, Lôi Chủ, Hắc Ám Chi Chủ, Hồng Hoang Chi Chủ, Thanh Long Vương các cường giả Luân Hồi Cảnh đại kinh, Luân Hồi Chi Lực trên người dâng trào, tùy thời chuẩn bị ra tay. "Mọi người không cần kinh hoảng, đây là Thiên Đế bệ hạ thi triển thần thông, mang đại lục của chúng ta đến thế giới Đại Tần!" Giọng nói thanh lãnh của Lăng Thanh Trúc tựa như thiên âm đại đạo, cả thiên địa cùng nàng cộng hưởng, vang vọng trong sâu thẳm tâm linh của mỗi sinh linh. "Thiên Đế?" "Mang cả đại lục của chúng ta đến thế giới Đại Tần?" Mặc dù trước đó đã nghe một số chuyện về Thiên Đế, Viêm Chủ, Lôi Chủ đám người vẫn chấn động liên hồi, há to miệng, khó tin.

Thiên Huyền Đại Lục không phải bí cảnh nhỏ nào đó, mà là một khối đại lục vô cùng, vô cùng khổng lồ.

Thiên Đế thật sự có thể di chuyển cả đại lục đi sao?

Giữa đường sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Ví dụ như trực tiếp hủy diệt luôn thì sao?

Giờ khắc này.

Tất cả cường giả đều kinh hãi.

Nhưng đối mặt với loại vĩ lực vô thượng này, điều họ có thể làm chỉ là cầu nguyện.

Chương 106

Dù sao họ ngay cả Thiên Đế ở đâu cũng không phát hiện được, càng đừng nói đến phản kháng.

Ầm ầm ầm.

Cùng với đại địa chấn động, hà quang vô tận dâng trào, Viêm Chủ, Hắc Ám Chi Chủ đám người nhìn thấy từng ngôi sao sinh mệnh to lớn.

Trong đó ngôi sao lớn nhất, cho họ cảm giác nặng nề uy nghiêm vô tận.

Trước mặt ngôi sao này, họ giống như con kiến nhỏ bé, yếu ớt.

Ầm ầm ầm!

Giữa thiên địa vang lên từng trận tiếng nổ như sấm, chỉ thấy ngôi sao khủng bố kia với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến lớn, biến nặng.

Họ cảm giác không gian trở nên kiên cố và khủng bố hơn.

Không gian mà trước đây họ có thể tùy ý xé rách giờ trở nên vững chắc.

Trọng lực trên người cũng mạnh hơn.

Doanh Huyền ngâm mình trong suối nước nóng, ý thức lại quan sát toàn bộ thế giới Đại Tần.

Cùng với việc đại đạo pháp tắc và bản nguyên của thế giới Vũ Động dung hợp với đại đạo pháp tắc và bản nguyên của thế giới Đại Tần, thế giới Đại Tần đã được tăng cường cực lớn.

Toàn bộ diện tích ít nhất mở rộng gấp mười lần.

Nhưng cách thăng cấp lên Trung Thiên thế giới vẫn còn một chặng đường dài.

Doanh Huyền cũng không vội.

Hắn có rất nhiều thời gian. "Thế giới Vũ Động võ đạo hưng thịnh, công pháp võ kỹ rất nhiều, đã đến lúc dung hợp một phen rồi." "Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh hẳn là có thể đột phá!" Doanh Huyền gối đầu lên nơi mềm mại, hưởng thụ giai nhân xoa bóp.

Công pháp của thế giới Vũ Động lại như đèn chiếu phim hiện lên trong đầu hắn.

Với tư cách là Thế Giới Chi Chủ, những thứ trong thế giới, hắn muốn biết cái gì, là có thể lập tức biết được.

Trong thế giới, hắn chính là Sáng Thế Chi Thần toàn tri toàn năng, không gì không làm được. "Đại Hoang Tù Thiên Chỉ, nhất chỉ tù thiên địa, nhị chỉ toái sơn hà, tam chỉ diệt sinh linh, tứ chỉ phá thương khung, ngũ chỉ động càn khôn.

Ngũ chỉ tề xuất, danh 'Ngũ chỉ xuất, thiên địa tù'.

Phân thành Đại Hoang Tù Thiên Chỉ và Đại Hoang Tù Thiên Thủ…" "Thanh Thiên Hóa Long Quyết, luyện thể võ học, tầng thứ nhất: Thanh Long Bì, tầng thứ hai: Thanh Long Lân, tầng thứ ba: toàn thân long hóa, và mọc ra Thanh Long song dực, tầng thứ tư: Thanh Long Biến, tầng thứ năm: Hóa Long Cốt…" "Hoang Vu Yêu Nhãn, viễn cổ có dị thú, tên là Hoang, sinh ra một mắt, khi mở mắt, vạn dặm hoang vu, như năm tháng trôi qua, nuốt chửng sinh cơ của người…" "Đại Hoang Vu Kinh, võ học mạnh nhất của Đạo Tông, có thể khiến đại địa phồn hoa hóa thành một mảnh hoang vu, tất cả sinh cơ hóa thành sức mạnh cho người thi triển sử dụng…" "Thông Bối Quyền, Lạc Thạch Quyền, Bát Hoang Chưởng, Linh Kiếm Chỉ, Hồi Phong Miên Thủ, Vô Ngân Trảo, Thuần Nguyên Chỉ…" "Đinh, Hỗn Độn

Vạn Đạo Kinh của ngài cảm ứng được nhiều võ học của hệ thống khác nhau, nhiệt huyết sôi trào, tinh thần hăng hái, tăng ca thêm giờ, khắc khổ tu luyện!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài dung hợp Đại Hoang Tù Thiên Chỉ." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài dung hợp Thanh Thiên Hóa Long Quyết." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài dung hợp…" … "Đệt!" Ngay khi Doanh Huyền đang sung sướng hưởng thụ giai nhân phục vụ và cùng mỹ nhân ngâm suối nước nóng, để cho Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh nỗ lực làm việc thì, Viêm Chủ trên Vũ Động Tinh đã biến thành một phần của thế giới Đại Tần không nhịn được mà văng tục.

Hắn phát hiện ra Thiên Huyền Đại Lục nguyên bản lại biến thành một quả cầu.

Một quả cầu?!!! "Đệt!

Thiên Đế vo viên đại lục của chúng ta rồi?" Hắc Ám Chi Chủ một đôi mắt đen như mực, sâu thẳm xinh đẹp trợn to, thân thể yêu kiều dưới chiếc váy ngắn màu đen run rẩy, chấn động không nói nên lời. "Ực!" "Đây chính là vĩ lực vô thượng của Thiên Đế sao?" Không Gian Chi Chủ vẻ mặt kinh hãi, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt tràn ngập cuồng nhiệt, kính sợ và vô tận sợ hãi. "Sao vậy?

Chúng ta không phải đã được Thiên Đế di chuyển đến Đại Tần rồi sao?" Ứng Huyền Tử, Hoàng Nguyệt Khuynh, Mặc Giản các cường giả dưới Luân Hồi Cảnh không cảm nhận được Thiên Huyền Đại Lục biến thành quả cầu, lúc này đầy nghi hoặc. "Thiên Đế quả thật đã di chuyển chúng ta đến thế giới Đại Tần, và còn biến đại lục của chúng ta thành ngôi sao hình cầu như kia!" Thanh Long Vương Thanh Trĩ chỉ vào Tổ Tinh treo lơ lửng ở chân trời xa xôi, chấn động nói: "Nói cách khác bây giờ Đông Huyền Vực và Tây Huyền Vực đã nối liền với nhau rồi!" "Cái gì?" Ứng Huyền Tử chấn động: "!!???" Hoàng Nguyệt Khuynh mắt đẹp trợn to: "!!???" Tất cả mọi người đều ngây

ra.

Vo đại lục thành quả cầu cũng được sao?

Không phải đang nằm mơ chứ? … "Thiên Huyền Đại Lục biến thành quả cầu?" Giờ khắc này, tất cả cường giả thế giới Vũ Động nghe được tin tức này đầu óc liền đơ ra.

Trong đầu như một mớ hồ dán, khó mà suy nghĩ.

Giờ khắc này, đối với Thiên Đế trong truyền thuyết, một sự kính sợ và tò mò nồng đậm tự nhiên nảy sinh trong lòng tất cả mọi người.

Mà khi các cường giả thế giới Vũ Động đang chấn động.

Thế giới Đại Tần cũng sôi trào.

Trên mạng xôn xao, bàn luận sôi nổi. "Thế giới Đại Tần của chúng ta lại có thêm một ngôi sao sinh mệnh, Thiên Đế thật quá vĩ đại!" "Vũ Động Tinh mới thêm vào lớn quá, dân số vượt quá trăm tỷ, hơn nữa võ đạo hưng thịnh, Thối Thể, Địa Nguyên, Thiên Nguyên, Nguyên Đan, Tạo Hóa, Niết Bàn, Sinh Huyền, Tử Huyền, Chuyển Luân, Luân Hồi, Tổ Cảnh." "Nếu không có Thiên Đế, Đại Tần chúng ta so với Vũ Động Tinh kém xa, còn không bằng một tiểu quốc của đối phương." "Thiên Đế vĩnh viễn là thần!" "Thế giới Vũ Động có rất nhiều công pháp, Hỗn Nguyên Kinh của ta lại có thể hoàn thiện hơn nữa!" "Ai nói không phải chứ!" "Hỗn Nguyên Kinh vĩnh viễn là thần!" "Võ đạo của Vũ Động Tinh tuy lợi hại, nhưng so với Hỗn Nguyên Kinh và Tam Thiên Đại Đạo do Thiên Đế truyền xuống, thì kém xa!" "Nghe nói Thanh Trúc tiên tử tu luyện Hỗn Nguyên Kinh và thần thông của Thiên Đế, ở Vũ Động Tinh đại sát tứ phương, Đại Tai Nạn Thuật vừa ra, đã diệt một siêu cấp tông môn trong đó, cỏ không mọc nổi, sinh linh tuyệt diệt!" "Đại Tai Nạn Thuật quá đáng sợ, quả thực là đại sát khí, ai mà đỡ nổi?" "Nghe nói Thanh Trúc tiên tử còn được Thiên Đế ban cho thần vật đệ nhất của Vũ Động Tinh là Vị Diện Chi Thai,

khống chế lực lượng của một vị diện, không đúng, bây giờ nên là khống chế lực lượng của một ngôi sao!" "Khống chế một ngôi sao, chẳng phải tương đương với Tinh Chủ sao?

Ghen tị chảy nước miếng!!" "Ngươi mà có thiên phú tài tình như Thanh Trúc tiên tử, nói không chừng cũng có thể được Thiên Đế ban cho?" "A a a, tiếc là ta không phải con gái!" "Ta nghi ngờ ngươi đang mỉa mai Thiên Đế?

Đầu chó bảo mệnh!" "Ta không có!

Không phải ta!

Ngươi nói bậy!" … "Đại Tần thật sự quá mạnh, thế giới Vũ Động hoàn toàn không yếu hơn Đấu Khí Đại Lục, nhưng vẫn không có chút sức phản kháng nào bị Đại Tần chiếm lấy!" Ô Thản Thành, Tiêu gia, Lăng Ảnh nhìn Vũ Động Tinh treo trên bầu trời, lại nhìn tin tức sôi trào trên Trí Võng, vẻ mặt cảm khái: "Lăng Thanh Trúc kia thật là may mắn, khống chế Vị Diện Chi Thai, tương đương với Tinh Chủ." Trong mắt Lăng Ảnh mang theo vẻ hâm mộ, lập tức nhìn về phía Cổ Huân Nhi thanh lệ như tiên, tựa đóa sen xanh mới nở bên cạnh: "Đương nhiên, tiểu thư mới là người lợi hại nhất, bất luận thiên phú tài tình, hay thân phận dung mạo, hoàn toàn không thua Lăng Thanh Trúc…" Lăng Thanh Trúc ở thế giới Vũ Động là thiếu cung chủ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nhưng Cổ Huân Nhi lại là thiếu chủ Cổ tộc của thế giới Đấu Phá.

Thân phận này không hề kém, thậm chí còn cao hơn Lăng Thanh Trúc.

Dù sao Cổ tộc là thế lực lớn thứ hai ở thế giới Đấu Phá, chỉ sau Hồn tộc.

Mà Cửu Thiên Thái Thanh Cung chỉ là siêu cấp tông môn ở Đông Huyền Vực mà thôi.

Trong cả thế giới Vũ Động, không thể xếp vào top hai. "Lăng lão muốn ta đi quyến rũ Thiên Đế?" Cổ Huân Nhi đôi mắt sáng ngời nhìn Lăng Ảnh, giọng nói bình tĩnh, tuy có vẻ ôn nhã hòa nhã, nhưng dưới nụ cười nhàn nhạt đó, lại ẩn chứa một sự lạnh lùng và uy nghiêm. "Tiểu nhân không dám." Lăng Ảnh cúi người, cung kính nói: "Tiểu nhân chỉ cảm thấy, nếu tiểu thư có cơ hội, có thể kết giao với Thiên Đế, bất luận đối với tiểu thư hay đối với Cổ tộc đều có lợi ích to lớn." "Tuy rằng hiện tại chúng ta ở thế giới Đại Tần, nhưng với năng lực của Thiên Đế, hẳn là không bao lâu nữa sẽ tiến quân vào Đấu Khí Đại Lục!" Đối mặt với Cổ Huân Nhi hiện tại, Lăng Ảnh cảm thấy áp lực cực lớn.

Nếu là trước kia là vì e ngại thân phận của Cổ Huân Nhi.

Bây giờ lại là thực lực của Cổ Huân Nhi.

Cổ Huân Nhi khoảng thời gian này cũng tu luyện trong Thời Không Tháp, thực lực cụ thể, Lăng Ảnh không rõ, nhưng hắn biết tuyệt đối sẽ không yếu hơn Lăng Thanh Trúc.

Hắn tuy cũng tu luyện trong Thời Không Tháp, nhưng chênh lệch về thiên phú ở giờ khắc này thể hiện một cách rõ ràng.

Hắn bây giờ chẳng qua chỉ là Hồn Hư Cảnh.

Cổ Huân Nhi một tay cũng có thể bóp chết hắn. "Đúng vậy, cũng nên đi gặp Thiên Đế rồi." Cổ Huân Nhi ánh mắt sâu thẳm, nhìn lên bầu trời, dường như vượt qua cả thời gian không gian, nhìn thấy Doanh Huyền đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Khoảnh khắc này.

Doanh Huyền như có cảm ứng, mở mắt nhìn lại.

Hai người ánh mắt vượt qua thời không, đối diện nhau.

Một lát sau.

Cổ Huân Nhi bại trận, dời đi ánh mắt.

Nhưng giây tiếp theo.

Cổ Huân Nhi một bước bước ra, biến mất khỏi Tiêu gia ở Ô Thản Thành. … Thiên Đình.

Trong suối nước nóng giữa rừng đào.

Doanh Huyền gối đầu lên bộ ngực vĩ đại của Nguyệt Thần, cầm lấy chén Ngộ Đạo Trà bên cạnh, khẽ nhấp một ngụm.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc động lòng người vang lên trong đầu hắn. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài dung hợp Thái Dương Lôi Thể, tấn thăng Thập Phẩm." Chính xác mà nói là từ Cửu Giai Cửu Phẩm tấn thăng Cửu Giai Thập Phẩm.

Cửu giai và Thập phẩm là tách biệt, lần lượt đại biểu cho chiều cao và chiều rộng của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Cấp bậc của cái trước càng cao, đại biểu cho tầng thứ có thể tu luyện đến càng cao.

Phẩm cấp của cái sau càng cao, đại biểu cho công pháp càng mạnh mẽ, cùng cấp càng mạnh.

Lần này, dung hợp vạn ngàn công pháp võ kỹ của thế giới Vũ Động, chiều rộng và chiều sâu của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh đã được nâng cao cực lớn.

Đừng xem chỉ là từ Cửu phẩm lên Thập phẩm một cấp.

Chiến lực của Doanh Huyền ít nhất tăng lên gấp đôi.

Đừng xem chỉ là một lần.

Phải biết thực lực của Doanh Huyền bây giờ khủng bố đến mức nào, tăng lên một lần đã là một sự thay đổi vô cùng khủng bố.

Giống như một tỷ nhân đôi và một đồng nhân vạn lần.

Hai cái không thể so sánh với nhau. "Thiên Đế." Đúng lúc này, giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên, Bỉ Bỉ Đông với làn da trắng như tuyết, dung mạo hoàn mỹ bước tới trên đôi chân dài thon thả. "Đông Nhi!" Doanh Huyền ngẩng đầu, nhìn Bỉ Bỉ Đông, vẫy vẫy tay: "Lại đây ngâm suối nước nóng." Bỉ Bỉ Đông bước vào trong hồ, đến trước mặt Doanh Huyền: "Thiên Đế, ngài có thể mở thông đạo đến Đấu La Đại Lục không?" "Nhớ tiểu tình lang của nàng rồi sao?" Doanh Huyền đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Bỉ Bỉ Đông, kéo nàng vào lòng, nhìn đôi mắt tuyệt mỹ động lòng người kia, cười nói. "Thiên Đế nói đùa rồi, đối với Ngọc Tiểu Cương, ta sớm đã không còn tình cảm, năm đó chỉ là niên thiếu mộng mơ, mới có hảo cảm với hắn." Bỉ Bỉ Đông vẻ mặt thản nhiên, khi mới đến thế giới Đại Tần, nàng đối với Ngọc Tiểu Cương quả thật còn có mấy phần lưu luyến, nhưng sau khi tu luyện vạn năm trong Thời Không Tháp, hình bóng của Ngọc Tiểu Cương sớm đã mơ hồ trong lòng nàng.

Sự mơ hồ này không phải là quên.

Mà là không còn quan trọng nữa.

Dù sao đến cảnh giới của Bỉ Bỉ Đông, cho dù là ký ức thời thơ ấu, cũng không thể quên được.

Nàng từng lần này đến lần khác suy nghĩ mình thích Ngọc Tiểu Cương ở điểm nào.

Nhưng càng nghĩ càng nghi hoặc.

Đặc biệt là có Doanh Huyền ở bên cạnh.

Hai người so sánh một chút, chênh lệch liền hiện ra.

Rất nhiều lúc, chỉ sợ so sánh.

Nàng hồi tưởng lại từng chút quá khứ, Ngọc Tiểu Cương vô hồn

biến dị, khó mà tu luyện, là một phế vật.

Về phần kiến thức uyên bác, là một đại sư.

Nhưng bây giờ nghĩ lại cũng chỉ đến thế mà thôi.

Những lý luận kia của Ngọc Tiểu Cương, chẳng qua là dựa vào kiến thức của Lam Điện Bá Vương Long và thư viện Võ Hồn Điện mà tổng kết lại mà thôi.

Hơn nữa cái tổng kết này cũng chỉ là lý luận, đều chưa từng thực tiễn qua.

Trong đó sai sót một đống.

Lý luận chưa từng thực tiễn như vậy mà lại đi khắp nơi tuyên dương, cũng không trách người khác chế giễu Ngọc Tiểu Cương.

Chính mình năm đó còn trẻ không hiểu chuyện, lại còn cảm thấy Ngọc Tiểu Cương rất có bản lĩnh.

Quan trọng nhất là, còn lớn lên xấu xí như vậy. "Thiên Đế không phải nói Ngọc Tiểu Cương sẽ thay lòng đổi dạ yêu em họ của mình sao?" Bỉ Bỉ Đông nói. "Ừm." Doanh Huyền gật gật đầu: "Năm đó nàng còn muốn đánh cược với ta, nói nếu Ngọc Tiểu Cương thay lòng đổi dạ, nàng sẽ một chưởng tát chết hắn, nếu không trẫm phải thả nàng đi." "Bây giờ nàng có muốn đi không?" "Thiên Đế đây là ăn sạch sành sanh rồi muốn quỵt nợ sao?" Bỉ Bỉ Đông lập tức vẻ mặt oán giận nhìn Doanh Huyền, tuy rằng nàng vẫn chưa thật sự bị Doanh Huyền ăn sạch, nhưng trừ tầng cuối cùng, những việc nên làm và không nên làm đều đã làm rồi. "Sao có thể chứ?" Doanh Huyền cánh tay ôm Bỉ Bỉ Đông siết chặt lại, cười xấu xa nói: "Huống hồ trẫm còn chưa ăn đến mà, bây giờ bổ sung!" "Không muốn." Bỉ Bỉ Đông tay ngọc chống lên ngực Doanh Huyền, nói: "Đợi ta tát chết tên tra nam thay lòng đổi dạ kia trước đã." "Ngoan vậy sao?" Doanh Huyền nói. "Tử viết: Kỷ sở

bất dục, vật thi ư nhân." Bỉ Bỉ Đông nói.

Doanh Huyền không hiểu: "???" Bỉ Bỉ Đông nói: "Thứ mình không muốn, người khác cũng không được lấy!" Doanh Huyền: "…" Bỉ Bỉ Đông hình như học lệch rồi?? … Thiên Đình.

Ngoài Huyền Thiên Cung.

Thân ảnh thanh lệ như đóa sen xanh mới nở của Cổ Huân Nhi xuất hiện, nhìn cặp chị em song sinh một đen một trắng, tựa như đóa sen liền cành ở cửa, khẽ hành lễ, nói: "Cổ Huân Nhi cầu kiến Thiên Đế, phiền hai vị tiên tử thông báo!" "Thiên Đế đã biết rồi." Thiếu nữ áo đen mở miệng. "Đi theo chúng ta đi!" Thiếu nữ áo trắng nói.

Hai người một trước một sau mở miệng, giọng nói lại liền mạch vô cùng, phảng phất như cùng một người.

Chương 107

Họ chính là Thiếu Tư Mệnh của Âm Dương Gia từng một thời, cũng là thế hệ độc đáo nhất, bởi vì Thiếu Tư Mệnh thế hệ này là hai trong một, là một cặp chị em song sinh.

Nói xong, hai người không hẹn mà cùng xoay người rời đi.

Cổ Huân Nhi nhìn hai bóng hình một đen một trắng gần như giống hệt nhau, đi theo sau họ vào trong vườn đào.

Cổ Huân Nhi lần đầu tiên đến, nhìn mảnh rừng đào hồng phấn kia, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm, thật sự quá đẹp.

Thập lý đào hoa.

Giai nhân khuynh thế.

Tạo thành một khung cảnh mỹ lệ không gì sánh được.

Càng đến gần, Cổ Huân Nhi càng cảm nhận được đạo vận độc đáo do Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn tỏa ra, linh hồn khẽ rung động, có cảm giác sảng khoái phiêu nhiên muốn thành tiên.

Pháp lực trong cơ thể vận chuyển không khỏi nhanh hơn mấy phần.

Tư duy trở nên linh hoạt.

Những khúc mắc trước đây không hiểu phảng phất như trong nháy mắt thông suốt.

Cổ Huân Nhi ánh mắt lập tức tập trung vào cây Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ kia.

Thấy Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, Cổ Huân Nhi tuy không nhận ra, nhưng biết đó là vô thượng chí bảo, có thể giúp người ngộ đạo, giá trị

vô lượng.

Trong lòng nàng lập tức dâng lên một xúc động mãnh liệt.

Nếu có thể tu luyện ở đây thì tốt quá.

Giờ khắc này.

Cổ Huân Nhi mơ hồ có chút hiểu ra, vì sao rất nhiều nữ nhân đều thích vắt óc chen lên trên, cho dù làm tình nhân của người khác cũng không tiếc.

Nàng vừa sinh ra đã là thiếu chủ Cổ tộc, các loại tài nguyên mà người khác cầu mà không được nàng có thể dễ dàng có được, tùy tiện sử dụng.

Bởi vì nàng dễ dàng có được tất cả, nên có thể coi tiền tài như phân thổ, trọng tình cảm, xem thường những kẻ ham vật chất.

Nhưng chỉ cần là người, ai lại không muốn có cuộc sống tốt hơn?

Ai lại không muốn sống tốt hơn?

Nàng ánh mắt nhìn về phía Doanh Huyền, khí chất siêu phàm thoát tục kia, dung mạo tuấn mỹ vô song kia, thực lực cái thế vô song kia… Cho dù xung quanh quần phương vây quanh, vẫn khiến người ta tim đập nhanh.

Nữ nhân nào có thể cự tuyệt?

Bất luận điều kiện vật chất, hay bản thân, đều hoàn toàn nghiền ép người khác, cũng không trách việc tuyển tú của Thiên Đế trên mạng lại hot như vậy.

Cho dù đến đây làm một thị nữ, cũng là vô cùng hạnh phúc. "Đấu Khí Đại Lục, Cổ tộc Cổ Huân Nhi bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng." Cổ Huân Nhi đến bên hồ, cúi người hành lễ với Doanh Huyền.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Lạc lạc đại phương (phóng khoáng tự nhiên).

Không hổ là thiếu chủ Cổ tộc. "Nàng cũng đến cầu trẫm mở thông đạo Đấu Khí Đại Lục?" Doanh Huyền ngẩng đầu, đánh giá Cổ Huân Nhi từ trên xuống dưới.

Bởi vì Cổ Huân Nhi võ đạo có thành tựu, cả người trông càng thêm tiên tư phiêu dật, yên tĩnh đứng đó, liền cho người ta một cảm giác thanh lệ thánh khiết như đóa sen xanh 'gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn'. "Thiên Đế minh giám!" Cổ Huân Nhi không ngạc nhiên khi Doanh Huyền đoán được ý đồ của mình, điều khiến nàng có chút bất ngờ là cũng có người có cùng mục đích với mình?

Nàng ánh mắt lướt qua, dừng lại trên người Bỉ Bỉ Đông.

Nhưng lại không nhận ra.

Trên mạng cũng không có thông tin về thế giới của Bỉ Bỉ Đông. "Nàng đoán xem trẫm có đồng ý không?" Doanh Huyền hứng thú nhìn Cổ Huân Nhi, rảnh rỗi không có việc gì làm, trêu chọc mỹ nữ, cũng không tệ. "Ngươi đoán xem ta có đoán không?" Cổ Huân Nhi muốn nghịch ngợm một chút, nhưng quan hệ với Doanh Huyền còn chưa sâu, cũng không hiểu rõ, câu nói này nàng cũng chỉ nghĩ trong lòng. "Thiên hạ hối hả đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đi." Cổ Huân Nhi khẽ cúi người, vòng eo thon nhỏ như lá liễu hơi ưỡn lên một chút, giọng nói ôn nhã dễ nghe chậm rãi vang lên: "Thiên Đế đã di chuyển Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc đến thế giới Đại Tần, hẳn là sẽ không bỏ qua Đấu Khí Đại Lục, nhiều nhất cũng chỉ là vấn đề thời gian." "Với năng lực của Thiên Đế, uy thế của Đại Tần, chiếm lấy Đấu Khí Đại Lục, tựa như dễ như trở bàn tay, nhưng nếu có thể đơn giản nhanh chóng hơn, chẳng phải càng tốt hơn sao?" "Huân Nhi bất tài, nhưng Cổ tộc ở Đấu Khí Đại Lục với tư cách là

một trong Viễn Cổ Bát Tộc, vẫn có mấy phần ảnh hưởng." "Huân Nhi nguyện ý dẫn dắt toàn bộ Cổ tộc hiệu trung Thiên Đế, vì Thiên Đế quét sạch chướng ngại, chiếm lấy Đấu Khí Đại Lục." Doanh Huyền một tay chống cằm, trầm ngâm nói: "Nghe có vẻ không tệ, nhưng lại hình như không có sức hấp dẫn gì cả." Cổ Huân Nhi mày đẹp khẽ nhíu, giây tiếp theo liền nghe thấy giọng nói bình tĩnh nhưng mang theo một sự bá đạo vô cùng của Doanh Huyền vang lên: "Thiên uy của Đại Tần đi đến đâu, không hàng tức diệt." "Các ngươi Cổ tộc không muốn diệt tộc, thì chỉ có một con đường hiệu trung." Cổ Huân Nhi tâm thần chấn động, mặc dù giọng Doanh Huyền bình tĩnh, trên người cũng không tỏa ra uy áp khủng bố, nhưng nàng vẫn cảm nhận được một luồng đế uy không gì sánh được áp bức tới.

Khiến người ta kinh hồn bạt vía, gan mật nứt vỡ.

Cổ tộc của nàng ở Đấu Khí Đại Lục cũng là thế lực siêu cấp hàng đầu, nhưng ở chỗ Doanh Huyền diệt tộc giống như giẫm chết một con kiến.

Nhưng lại không có bất kỳ vấn đề gì.

Cổ tộc đối với Doanh Huyền chính là con kiến.

Đế uy như ngục. "Thiên Đế thần uy vô lượng, Cổ tộc ta tự nhiên chỉ có một con đường hiệu trung, nhưng tự nguyện hiệu trung và uy hiếp hiệu trung chung quy có chút khác biệt." Cổ Huân Nhi môi hồng khẽ mở, đôi mắt đẹp thanh lệ nhìn Doanh Huyền: "Thiên Đế hẳn cũng hiểu, lựa chọn nào có thể tối đa hóa lợi ích chứ?" "Ý của nàng là nếu trẫm không đồng ý, cho dù uy hiếp Cổ tộc đầu hàng, các ngươi cũng sẽ vẫn ôm lòng bất mãn?" Doanh Huyền ánh mắt hứng thú: "Nàng không sợ trẫm diệt các ngươi sao?" "Huân Nhi không dám." Cổ Huân Nhi khẽ cúi người, cung kính nói: "Huân Nhi chỉ đang trình bày một sự thật, để tỏ thành ý, Huân Nhi nguyện ý thị phụng bên cạnh Thiên

Đế, tùy Thiên Đế sai khiến!" "Ồ?" Doanh Huyền có chút bất ngờ, đánh giá Cổ Huân Nhi từ trên xuống dưới, không ngờ đối phương lại chủ động dâng mình tới cửa.

Cái sức quyến rũ chết tiệt không biết đặt vào đâu này. "Nàng có biết bây giờ có bao nhiêu giai nhân khuynh thành tuyệt thế vắt óc muốn trở thành thị nữ của trẫm không?" Doanh Huyền hứng thú nhìn Cổ Huân Nhi: "Nàng cảm thấy nàng nguyện ý thị phụng trẫm, là thành ý, là vinh hạnh của trẫm?" Lời vừa dứt, Diễm Phi, Nguyệt Thần đám người ánh mắt đều không thiện chí nhìn về phía Cổ Huân Nhi.

Họ đều là vắt óc mới chen được đến bên cạnh Doanh Huyền.

Cổ Huân Nhi mà cảm thấy mình thị phụng Doanh Huyền, là vinh hạnh của Doanh Huyền, vậy đặt họ vào đâu?

Họ ngày đêm tiếp nhận chỉ điểm của Doanh Huyền, có tài nguyên tốt nhất, Thời Không Tháp càng là tùy tiện tu luyện, thực lực không hề yếu hơn Cổ Huân Nhi.

Thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Dù sao Cổ Huân Nhi thiên phú không tệ, nhưng tài nguyên có được không thể so với họ.

Dưới những ánh mắt không thiện chí này, Cổ Huân Nhi cũng cảm thấy áp lực như núi, may mà nàng đã từng trải, tâm tính mạnh mẽ.

Nàng mỉm cười với Doanh Huyền, nói: "Có thể thị phụng Thiên Đế, tự nhiên là vinh hạnh của Huân Nhi, cũng là may mắn mà vô số nữ tử mơ ước." "Không biết Thiên Đế có thể cho Huân Nhi vinh hạnh này không?" Cổ Huân Nhi mắt đẹp nhìn Doanh Huyền, toàn thân tràn ngập một sức quyến rũ tự tin: "Huân Nhi tin rằng sẽ không làm Thiên Đế thất vọng." Doanh Huyền nhìn thẳng vào đôi mắt trong như sen của Cổ Huân Nhi, trong lòng có chút kinh ngạc.

Cổ Huân Nhi đã mạnh lên.

Tâm cũng mạnh lên.

Có phong thái của một nữ cường nhân.

Doanh Huyền càng thích hơn.

Nếu Cổ Huân Nhi vẫn là tiểu nữ hài suốt ngày gọi Tiêu Viêm ca ca trong nguyên tác, Doanh Huyền thật sự không có hứng thú với nàng.

Doanh Huyền đưa tay ra, kéo Cổ Huân Nhi vào lòng, hung hăng hôn một cái. "Ưm!" Cổ Huân Nhi trợn to mắt, không ngờ lại đến đột ngột, mãnh liệt như vậy.

Nàng tay ngọc đặt lên ngực Doanh Huyền, lập tức lại mềm nhũn ra, không khỏi ôm lấy eo hùm của Doanh Huyền.

Rất lâu sau.

Doanh Huyền buông Cổ Huân Nhi ra, lòng bàn tay hiện ra hai cánh cửa đồng xanh, lần lượt rơi xuống trước mặt Cổ Huân Nhi và Bỉ Bỉ Đông: "Đây chính là thông đạo đến đại lục của các nàng, trong đó Đấu La Đại Lục bao gồm cả Đấu La Thần Giới, có nhu cầu gì các nàng có thể tìm Doanh Chính và Hồng Hậu." "Trẫm chỉ cần các nàng mau chóng chiếm lấy nó." "Có vấn đề gì không?" "Không có vấn đề, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Cổ Huân Nhi và Bỉ Bỉ Đông hai tay nhận lấy cánh cửa đồng xanh trước mặt, trong mắt đầy hưng phấn, đấu chí ngút trời. "Các nàng đi đi, đợi các nàng khải hoàn, trẫm sẽ thưởng lớn cho các nàng!" "Tạ Thiên Đế." Cổ Huân Nhi và Bỉ Bỉ Đông không nán lại lâu, hưng phấn rời đi.

Họ đi tìm Doanh Chính.

Dù sao công chiếm một thế giới, cần không ít nhân lực.

Diễm Phi, Nguyệt Thần nhìn bóng lưng rời đi của Cổ Huân Nhi và

Bỉ Bỉ Đông, trong mắt lóe lên tia sáng, là hai đối thủ mạnh.

Đặc biệt là Cổ Huân Nhi.

Hừ.

Nhìn thì thanh thuần, còn không phải là hồ ly tinh sao. … "Đấu Khí Đại Lục, ta về rồi!" Rời khỏi Huyền Thiên Cung, khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Huân Nhi ửng hồng, trong lồng ngực như có con nai con nhảy loạn, trái tim rối bời.

Cũng không biết là vì sắp về nhà mà kích động vui mừng.

Hay là vì nụ hôn bá đạo mạnh mẽ vừa rồi của Doanh Huyền.

Hoặc có lẽ là nghĩ đến phần thưởng mà Doanh Huyền nói sau khi khải hoàn.

Lần này, nàng thật sự là liều mình rồi.

Nàng cũng không biết sao mình lại ma xui quỷ khiến nói ra lời muốn thị phụng Doanh Huyền.

Có lẽ là bị Lăng Thanh Trúc kích thích.

Với tư cách là thiên chi kiêu nữ, nàng không cho rằng mình không bằng đối phương.

Đương nhiên, bản thân Doanh Huyền sức quyến rũ nghịch thiên, bất luận là phần cứng hay phần mềm, đều khiến nữ nhân khó lòng từ chối. "Lần này nhất định phải làm tốt, cố gắng dùng thời gian ngắn nhất chiếm lấy Đấu Khí Đại Lục!" "Cứ lấy Hồn tộc ra khai đao!" "Sát kê cảnh hầu (giết gà dọa khỉ)!" Trong đầu Cổ Huân Nhi hiện lên vô số ý niệm, khóe mắt liếc nhìn Bỉ Bỉ Đông: "Ta nhất định phải nhanh hơn nàng ta!" Bỉ Bỉ Đông dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Cổ Huân Nhi, lập tức nhìn qua.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tia lửa bắn ra. "Tiểu nha đầu, dựa vào ngươi mà cũng muốn so với ta." Bỉ Bỉ Đông trong lòng hừ lạnh.

Thật ra tuổi của họ không chênh lệch nhiều, đều đã tu luyện vạn năm trong Thời Không Tháp, cơ thể sớm đã trưởng thành định hình, nhưng Cổ Huân Nhi trông thanh lệ thoát tục, như một đóa sen xanh, thanh xuân xinh đẹp.

Bỉ Bỉ Đông cao quý điển nhã, càng toát lên vẻ thành thục phong vận, ung dung đại khí.

Ầm.

Hai người ánh mắt tách ra, Bỉ Bỉ Đông và Cổ Huân Nhi đều như không có chuyện gì xảy ra, cùng nhau bay về phía Chương Đài Cung nơi Doanh Chính ở.

Và tốc độ của hai người càng lúc càng nhanh.

Dường như đang ganh đua. … Đối với những tâm tư nhỏ của các mỹ nữ, Doanh Huyền tự nhiên biết.

Nhưng hắn lười để ý.

Mỗi người đều là độc nhất vô nhị.

Đều có tâm tư của riêng mình.

Nếu mỗi nữ nhân đều hòa thuận, thân như chị em, vậy mới là có quỷ.

Chính như Diễm Phi và Nguyệt Thần, hai chị em ruột.

Mỗi ngày còn đấu đá không ngớt.

Ví dụ như Doanh Huyền ở trên người Diễm Phi một giờ, Nguyệt Thần liền muốn mình hai giờ, để áp đối phương một đầu.

Doanh Huyền nhìn hai nữ nhân đang "tranh đấu", trong lòng

thường cảm khái.

Không có một thân thể cường tráng, thật sự vô phúc hưởng thụ.

Chẳng trách đế vương cổ đại đoản mệnh.

Cũng không phải không có lý.

Dù sao đế vương phàm nhân không có thể chất khủng bố sánh ngang động cơ vĩnh cửu của Doanh Huyền.

Mà đối với sự tranh đấu của các mỹ nữ, chỉ cần không phản bội hắn, không đấu đến mức ngươi chết ta sống, Doanh Huyền đều sẽ không quản.

Thậm chí cạnh tranh lành mạnh, Doanh Huyền còn vui vẻ thấy.

Có cạnh tranh mới có động lực.

Hắn chỉ cần vững ngồi đài câu cá, hưởng thụ sự phục vụ tốt hơn của các mỹ nữ, làm một trọng tài.

Hơn nữa hắn tin các mỹ nữ biết chừng mực. "Vừa mới làm mới hai phó bản liên quan, còn một danh ngạch." Thu hồi suy nghĩ, ý thức Doanh Huyền tiến vào hệ thống.

Vừa rồi giao cho Cổ Huân Nhi và Bỉ Bỉ Đông hai cánh cửa đồng xanh, tự nhiên là vì đã làm mới phó bản liên quan Đấu Phá và phó bản Đấu La.

Chương 108

"Hệ thống làm mới một phó bản mới." Doanh Huyền phân phó.

Đầu dụi dụi vào lòng Nguyệt Thần, hy vọng có chút vận may châu Âu.

Đừng làm mới ra phó bản liên quan.

Ra một phó bản hoàn toàn mới. "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Tàng Binh Động Bất Lương Nhân." "Tàng Binh Động Bất Lương Nhân?" Trong đầu Doanh Huyền lập tức hiện ra một hình ảnh.

Bất Lương Soái hóa thân Mật Thất Đấu La… Cơ Như Tuyết… "Đột!" Nhìn thấy nhiệm vụ phó bản Động Tàng Binh của Bất Lương Nhân, Doanh Huyền trực tiếp đơ người. 【Phó bản Động Tàng Binh Bất Lương Nhân】 【Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Lý Tinh Vân】 【Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Bất Lương Soái Viên Thiên Cương】 【Nhiệm vụ ba: Chinh phục Cơ Như Tuyết】 Hai nhiệm vụ đầu tiên còn bình thường.

Nhưng nhiệm vụ thứ ba là cái quái gì vậy?

Hệ thống ngươi có nghiêm túc không đấy?

Ngươi có đứng đắn không đấy?

Cơ Như Tuyết là nữ chính của thế giới Bất Lương Nhân, xuất hiện trong nhiệm vụ, Doanh Huyền không hề ngạc nhiên.

Nhưng chinh phục là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ là cảm thấy thực lực của Cơ Như Tuyết lúc này quá rác rưởi, trấn áp hoặc đánh giết quá dễ dàng, cho nên nâng cao độ khó?

Dù nhiệm vụ có chút không đúng đắn, nhưng Doanh Huyền cũng không thể từ bỏ. "Trẫm rời đi một lát!" Doanh Huyền từ trong lòng Nguyệt Thần ngồi dậy, nói với chúng nữ một tiếng, thân ảnh liền biến mất giữa hồ đào lâm. ...

Tàng Binh Cốc, Bất Lương Nhân.

Trong mật thất dưới lòng đất u ám, ánh đèn mờ ảo lay động, bốn phía tĩnh lặng không một tiếng động, mang lại áp lực và nỗi sợ hãi vô hình, khiến người ta không thở nổi.

Cơ Như Tuyết bị thị nữ tắm rửa sạch sẽ, dùng một tấm vải lụa dài màu đỏ thẫm quấn quanh người rồi đặt lên chiếc giường đá giữa thạch thất. "Đây là đâu?

Bọn họ muốn làm gì?" Hơi lạnh từ chiếc giường đá truyền đến từng cơn, kích thích làn da mịn màng như tuyết của Cơ Như Tuyết, toàn thân nổi da gà, trong lòng có chút hoảng sợ.

Trên người nàng không có một mảnh vải, chỉ đắp một tấm vải lụa màu đỏ thẫm.

Thêm nữa còn bị điểm huyệt đạo, không thể động đậy.

Ở trong một không gian dưới lòng đất tối tăm, chết chóc, kín mít như thế này, mỗi một giây mỗi một phút đều là sự dày vò, khiến người ta bất an, sợ hãi, phát điên.

Dù Cơ Như Tuyết là thị nữ của Nữ Đế, từ nhỏ lớn lên ở Huyễn Âm Phường, được bồi dưỡng như một sát thủ, nhưng trong hoàn cảnh này, nàng vẫn tỏ ra đáng thương, yếu đuối, bất lực, run lẩy bẩy. "Rốt cuộc là ai?" "Muốn làm gì?" Thời gian trôi qua, trái tim Cơ Như Tuyết chìm xuống đáy vực, lòng tràn ngập sợ hãi!

Nỗi sợ hãi về những điều chưa biết!

Keng!

Keng!

Cùng với tiếng thạch môn ma sát mặt đất chói tai vang lên, tâm thần Cơ Như Tuyết run lên, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng hét lớn: "Ai?" Tiếng bước chân trầm ổn, mạnh mẽ truyền vào tai, Cơ Như Tuyết không thể động đậy nhưng có thể cảm nhận được đối phương đang từng bước đi tới, tiến lại gần nàng.

Mỗi một bước chân như giẫm lên trái tim nàng, khiến tim nàng đập mạnh một cái.

Nỗi sợ hãi trong mắt nàng càng thêm nồng đậm.

Vẻ sợ sệt trên mặt càng sâu hơn. "Ngươi là ai?" "Ngươi muốn làm gì?" "Ngươi đừng qua đây!" Cơ Như Tuyết không thể cử động, chỉ có thể lớn tiếng gào thét, đáng tiếc lại không thể ngăn cản bước chân của người tới.

Vút!

Người tới dường như không thích sự ồn ào của Cơ Như Tuyết, cong ngón tay búng ra, điểm trúng huyệt câm của nàng.

Trong nháy mắt, Cơ Như Tuyết không chỉ thân thể không thể động đậy mảy may, ngay cả nói cũng không thể.

Nỗi sợ hãi vô tận như dòng sông cuồn cuộn dâng lên từ đáy lòng, liên miên không dứt, bao trùm từng tế bào trên cơ thể.

Đôi mắt nàng cố gắng đảo quanh, nỗ lực trợn to, muốn nhìn rõ người tới. "Ha ha!" Tiếng cười khàn khàn đầy chế nhạo truyền đến, chỉ thấy một gã quái nhân thân hình cao lớn vạm vỡ, toàn thân bọc kín mít, đội nón lá và mặt nạ sắt đi đến trước mặt Cơ Như Tuyết.

Hắn đứng trên cao nhìn xuống Cơ Như Tuyết, như thần linh nhìn xuống chúng sinh, ánh mắt quét qua quét lại trên thân thể mềm mại bị tấm vải đỏ che phủ của nàng, giọng nói khàn khàn vang lên như một

kẻ tâm thần: "Ngươi và bản soái có duyên!" "Không bao lâu nữa, sinh mệnh của ngươi sẽ hòa làm một với bản soái..." Gã quái nhân đội nón lá và mặt nạ giang rộng hai tay, giọng nói ngân dài mà mạnh mẽ: "Đây... quả là một sự may mắn không ai sánh bằng!" Trong lúc nói chuyện, gã quái nhân tiến đến bên giường đá, hắn cúi người xuống, ghé sát vào Cơ Như Tuyết.

Hắn hít một hơi thật sâu mùi hương thiếu nữ thoang thoảng trên ngọc thể nàng, vẻ mặt đầy say sưa: "Hừm...

Thân thể thật đẹp!" "Dù cách một lớp vải đỏ này, bản soái cũng có thể cảm nhận được khí tức thanh xuân toả ra từ trong cơ thể ngươi!" Nhìn gã quái nhân ở ngay trước mắt, nghe những lời điên cuồng của hắn, Cơ Như Tuyết càng thêm sợ hãi, ánh mắt không ngừng dao động!

Giống như một con thỏ bị kinh sợ, sợ hãi vô cùng.

Bất Lương Soái Viên Thiên Cương đội nón lá và mặt nạ tham lam hít thêm một hơi hương thơm thiếu nữ trong không khí.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Cơ Như Tuyết, hắn không khỏi thở dài một tiếng: "Ai!" "Xem ra ngươi cũng giống như những cô gái trước đây, ông trời cho ngươi một thân xác xinh đẹp không tì vết, nhưng lại không ban cho ngươi trí tuệ tương xứng!" Viên Thiên Cương nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh xảo không tì vết của Cơ Như Tuyết, làn da trắng như tuyết, mịn màng đến độ thổi là rách, những đường cong lả lướt dù cách lớp vải đỏ cũng không thể che giấu!

Giọng nói của hắn đột nhiên trở nên cao vút, kích động: "Dù cho da ngươi như ngưng chi, dù cho dung mạo ngươi tựa thiên tiên, nhưng trước mặt năm tháng, sinh mệnh của ngươi cũng chỉ là hoa quỳnh sớm nở tối tàn!" "Thanh xuân, trong cơ thể các ngươi không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ khi hòa nhập vào cơ thể của bản soái, nó mới có

thể thực hiện được giá trị thực sự của mình!" "Bản soái, đã sớm nhìn thấu bản chất của thời gian!" "Bản soái, đã thấu tỏ được sự huyền bí của sinh mệnh!" Giọng Viên Thiên Cương hùng hồn, tràn đầy kiêu ngạo và tự hào: "Trong mắt bản soái, thời gian đã ngưng đọng!" "Trong mắt bản soái, sinh mệnh của các ngươi, không có bất kỳ ý nghĩa gì!" "Như loài giun dế!" Nói đến đây, Viên Thiên Cương tháo mặt nạ ra. "A..." Đồng tử Cơ Như Tuyết co rút, giật nảy mình, suýt nữa thì bị dọa chết.

Đó là một khuôn mặt như thế nào?

Quá đáng sợ.

Quá kinh khủng.

Đó là một khuôn mặt như đã thối rữa, mục nát, xương trắng hếu, răng lộ hết ra ngoài, nhãn cầu cũng đã nát.

Còn kinh khủng hơn cả lệ quỷ, đáng sợ hơn cả tu la.

Cơ Như Tuyết nín thở, đầu óc trống rỗng!

Toàn thân lạnh toát.

Quá đáng sợ.

Đây còn là người sao?

Ma quỷ đến từ địa ngục cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ?

Điều kinh khủng nhất là, Viên Thiên Cương lại muốn đối với nàng...

Ực.

Cơ Như Tuyết không rét mà run!

Không dám tưởng tượng.

Nàng ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nàng ước gì mình có thể chết ngay bây giờ.

Nhưng vào lúc này, muốn chết cũng trở thành một điều xa xỉ.

Cơ Như Tuyết không dám nhìn Viên Thiên Cương.

Quá đáng sợ!

Viên Thiên Cương cũng biết mình đáng sợ đến mức nào.

Hắn nhìn Cơ Như Tuyết, dùng giọng nói trầm thấp mà đầy triết lý chậm rãi nói: "Bất kể ngươi thấy hay không, bản soái vẫn ở đây!" "Bất kể ngươi muốn hay không, ngươi cuối cùng cũng sẽ hóa thành dưỡng chất của bản soái!" "Đây, chính là ý nghĩa tồn tại của các ngươi cho đến tận bây giờ!" Giọng Viên Thiên Cương đột nhiên lớn hơn, vẻ mặt càng thêm dữ tợn và lạnh lùng, tựa như thần linh cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Xoẹt!

Tiếng vải bị xé rách chói tai vang lên.

Viên Thiên Cương dùng đại thủ kéo mạnh, cởi bỏ áo bào đen, để lộ ra thân thể cao lớn, mục nát, kinh khủng. "Không!" Cơ Như Tuyết gầm lên trong lòng.

Sợ hãi đến cực điểm.

Thế nhưng bóng người tựa ma quỷ kia lại không vì sự sợ hãi hay không muốn của nàng mà dừng lại.

Bất lực.

Tuyệt vọng.

Đau khổ.

Chỉ thấy bóng người tựa ma quỷ kia không ngừng phóng đại trong

đồng tử nàng. "Đừng mà..." Cơ Như Tuyết gào thét, kêu gào trong lòng.

Giây phút này, nàng tha thiết hy vọng kỳ tích sẽ xảy ra.

Thế nhưng, kỳ tích... thật sự đã xảy ra!!!

Bốp bốp bốp!

Một tràng vỗ tay đột ngột vang lên trong thạch thất kín mít, Viên Thiên Cương kinh hãi, động tác vốn định lao về phía Cơ Như Tuyết liền khựng lại.

Hắn đứng thẳng người, ánh mắt sắc bén nhìn về phía phát ra tiếng vỗ tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử Viên Thiên Cương co lại, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

Chỉ thấy một nam tử tuấn mỹ mặc cổn long bào màu đen viền vàng, hai tay khoanh trước ngực, lơ lửng trên không, ánh mắt đầy hứng thú nhìn hắn, giống như đang xem kịch. "Ngươi là ai?" Trong lúc nói chuyện, Viên Thiên Cương tiện tay nhặt áo bào đen khoác lên người, rồi đội lại nón lá và mặt nạ. "Ngươi không phải đã nhìn thấu bản chất của thời gian, thấu tỏ bản chất của sinh mệnh sao?" Doanh Huyền ánh mắt đầy ý vị, nhàn nhạt nói: "Vậy mà lại có mắt không biết chân thần?" "Giọng nói này hay quá..." Nằm trên giường đá, Cơ Như Tuyết bị thân hình cao lớn của Viên Thiên Cương che khuất, không nhìn thấy Doanh Huyền, nhưng nghe thấy giọng nói của hắn, trên mặt không khỏi hiện lên một vệt ửng hồng.

Nàng, quá kích động.

Nàng, quá hưng phấn.

Cảm giác từ địa ngục lên thiên đường đó, không từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Hơn nữa giọng nói của Doanh Huyền vốn dĩ đã tràn đầy sức quyến rũ vô biên.

Dù là lúc bình thường, cũng là sát thủ của thiếu nữ và thiếu phụ.

Huống chi là Cơ Như Tuyết đang trong cơn tuyệt vọng và sợ hãi.

Giọng nói của Doanh Huyền đối với nàng không chỉ là âm thanh của tự nhiên, mà còn là bản giao hưởng của vận mệnh.

Thay đổi vận mệnh của nàng.

Đương nhiên, có thể thay đổi vận mệnh hay không, còn phải xem Doanh Huyền có phải là đối thủ của con quỷ kia không.

Nhưng trong lòng Cơ Như Tuyết tin rằng, Doanh Huyền nhất định có thể đánh bại con quỷ đó.

Nếu không, nàng sẽ lại rơi xuống địa ngục, vạn kiếp bất phục. "Tiểu tử, chỉ ngươi mà cũng dám xưng thần trước mặt bản soái?" Viên Thiên Cương cười, tuy không biết Doanh Huyền đến bằng cách nào, không biết Doanh Huyền dùng thủ đoạn đặc biệt gì để lơ lửng trên không.

Nhưng ở trước mặt một Bất Lương Soái đã sống mấy trăm năm như hắn mà dám xưng thần?

Thật là nực cười? "Quỳ xuống!" Ánh mắt Doanh Huyền ngưng lại, một luồng thần uy kinh khủng như thực chất, không thể dùng bất kỳ ngôn từ nào để miêu tả lan tỏa ra, đè lên thân thể và tinh thần của Viên Thiên Cương.

Ầm.

Bất Lương Soái Viên Thiên Cương với ba trăm năm công lực hai chân mềm nhũn, phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Chương 109

Rắc rắc!!

Nền đá cẩm thạch dày và cứng rắn trong nháy mắt nứt ra, lấy hai đầu gối của hắn làm trung tâm, vỡ vụn như mạng nhện, để lộ ra những vết nứt dữ tợn. "Sao có thể?" Viên Thiên Cương kinh ngạc đến ngây người.

Đây là tu vi gì?

Đây là sức mạnh gì?

Một ánh mắt đã áp đảo hắn?

Hoàn toàn không có sức phản kháng?

Hắn kinh hãi ngẩng đầu, giờ phút này phảng phất như nhìn thấy một vị Vô Thượng Thiên Đế Chí Tôn đang ngự trên Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn xuống ba ngàn thế giới.

Trước mặt vị Thiên Đế này, hắn chỉ như một hạt bụi trong đại thiên thế giới.

Vô cùng nhỏ bé.

Vô cùng tầm thường.

Cùng với việc Viên Thiên Cương quỳ xuống, thân ảnh của Doanh Huyền cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của Cơ Như Tuyết.

Đôi mắt đang phấn chấn chờ đợi của Cơ Như Tuyết sững lại.

Là thị nữ thân cận bên cạnh Kỳ Vương và Nữ Đế Huyễn Âm Phường của nước Kỳ, nàng đã gặp vô số thanh niên tài tuấn, có người tuấn mỹ, có người anh vũ, có người khí chất xuất chúng, có người thiên tư yêu nghiệt.

Ngay cả Kỳ Vương do Nữ Đế cải nam trang, cũng được xưng là rồng phượng giữa loài người, tuấn mỹ phi phàm, bá khí anh vũ, là người đàn ông hoàn hảo nhất trong lòng nàng.

Đáng tiếc Nữ Đế không phải là đàn ông.

Nhưng hôm nay, nhận thức của nàng đã bị lật đổ.

Người đàn ông này còn đẹp hơn, hoàn mỹ hơn cả Nữ Đế khi cải nam trang.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, một người có thể hoàn mỹ đến mức độ này.

Thân hình cao lớn thẳng tắp tựa núi cao hùng vĩ, toát ra khí thế ngất trời, dung mạo hoàn mỹ tuấn dật đến mức không giống như phàm trần nên có, tựa như thiên thần viễn cổ giáng thế.

Đôi mắt đen láy pha chút sắc vàng nhạt, sâu thẳm như bầu trời sao rộng lớn, lại tựa như một vị đế vương vô thượng từ thuở hồng hoang đã nhìn xuống trời đất chúng sinh, thần bí mà ẩn chứa uy nghiêm kinh khủng.

Ngay cả Nữ Đế cũng khó lòng sánh kịp.

Phía sau hắn, Cơ Như Tuyết mơ hồ nhìn thấy một vị tiên thần đế vương vĩ đại vô biên, thông thiên triệt địa.

Xung quanh là kim long thần long quấn quanh, chấn động thiên địa, uy hiếp chúng sinh, toát ra ý tôn quý vô thượng chí cao chí đại, chí thánh chí cường.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, tất cả những gì vừa rồi phảng phất đều là ảo giác.

Dưới ánh mắt dịu dàng sáng ngời kia, Cơ Như Tuyết cảm thấy thoải mái như gió xuân mơn man, nỗi sợ hãi, bất an, thấp thỏm trong

lòng bỗng chốc tan biến.

Cả người như vừa mới ngâm suối nước nóng xong, nhẹ nhàng dễ chịu, thoải mái vui sướng không nói nên lời.

Giây phút này, trong mắt Cơ Như Tuyết, thân ảnh hoàn mỹ như thiên thần của Doanh Huyền chính là trời, là đất, là tất cả, chiếm trọn cả thể xác và tâm hồn nàng.

Ánh mắt nàng nhìn Doanh Huyền lập tức trở nên si ngốc.

Nhưng trong lòng Doanh Huyền lại có chút không hài lòng.

Bởi vì hệ thống vẫn chưa gửi thông báo hoàn thành nhiệm vụ.

Phải biết rằng, ngay từ khoảnh khắc hắn giáng lâm, đã trấn áp Lý Tinh Vân ở bên ngoài.

Viên Thiên Cương cũng bị hắn trấn áp.

Cơ Như Tuyết chỉ nhìn ánh mắt là biết đã thất thủ.

Nhưng nhiệm vụ lại chưa hoàn thành. "Đột!" "Cẩu hệ thống, xem ra là đang ép lão tử phải dùng đến sát thủ giản rồi." Doanh Huyền thầm mắng trong lòng, sau đó nhìn về phía Viên Thiên Cương.

Lúc này Viên Thiên Cương đã ngây người.

Trên đời này thật sự có thần sao? "Trẫm thấy ngươi là kẻ có tài, cho ngươi một cơ hội, sau một canh giờ, không thần phục thì chết!" "Lý Tinh Vân cũng vậy." Nói xong, không cho Viên Thiên Cương cơ hội mở miệng, hắn tiện tay vung lên, ném Viên Thiên Cương ra đại sảnh trên mặt đất, rơi xuống trước mặt Lý Tinh Vân đang bị giam cầm. "Bất Lương Soái!" "Đại soái!" Lý Tinh Vân và Thượng Quan Vân Khuyết kinh hãi.

Vừa rồi Lý Tinh Vân từ miệng Thượng Quan Vân Khuyết biết được Viên Thiên Cương muốn thải bổ Cơ Như Tuyết, đang uy hiếp

Thượng Quan Vân Khuyết đưa hắn đến mật thất.

Nhưng còn chưa kịp hành động, đã bị một luồng sức mạnh giam cầm.

Lý Tinh Vân tự nhiên cho rằng là Viên Thiên Cương làm. "Ngươi đã làm gì Cơ Như Tuyết?" Lý Tinh Vân trừng mắt nhìn Viên Thiên Cương, gầm lên chất vấn.

Thế nhưng Viên Thiên Cương lại không để ý.

Bởi vì Doanh Huyền vung tay, không chỉ đưa hắn đến đại sảnh trên mặt đất, mà còn truyền một đống thông tin về Đại Tần vào đầu hắn. "Thế giới Đại Tần...

Thiên Đế...

Thủy Hoàng Đế..." "Thiên địa bí cảnh..." "Nơi này đã không còn là thế giới ban đầu nữa?" "Sao có thể?" "Toàn bộ Tàng Binh Cốc bị dịch chuyển đến thế giới Đại Tần?" "Hít!" "Bản soái không phải đang nằm mơ chứ?" ... "Ha ha ha..." "Thì ra trên đời thật sự có thần tiên, có thuốc trường sinh bất lão!" "Thì ra thế giới lớn như vậy, bản thân cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng..." Viên Thiên Cương vừa khóc vừa cười, khiến Lý Tinh Vân và Thượng Quan Vân Khuyết bên cạnh ngơ ngác. "Xong rồi xong rồi!" Thượng Quan Vân Khuyết lúc này đã có thể cử động, tay bắt ấn lan hoa, bộ dạng ẻo lả, giọng nói a dua, kinh hãi la lớn: "Xong rồi, Đại soái điên rồi!" "Sao lại như vậy?" "Chẳng lẽ con hồ ly tinh kia âm khí quá nặng, Đại soái thải âm bổ dương không thành, ngược lại bị làm cho điên rồi?" "Nhưng sao có thể?" "Với công lực của Đại soái thì mười con hồ ly tinh cũng không phải đối thủ, chỉ có đối phương bị làm cho chết mới đúng..." "Nhưng Đại soái như vậy..." Bốp! "Ngươi nói cái gì đó?" Lý Tinh Vân tát một cái vào đầu Thượng Quan Vân Khuyết, sau đó hai tay túm lấy Viên Thiên Cương, gầm lên: "Mau nói, ngươi đã làm gì nàng ấy?" Mặc dù hắn và Cơ Như

Tuyết chỉ mới gặp một lần.

Nhưng có câu nói thế nào nhỉ.

Gặp sắc nảy lòng tham.

Không đúng.

Là nhất kiến chung tình.

Nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Lý Tinh Vân, Viên Thiên Cương hoàn hồn từ những thông tin về thế giới Đại Tần, đẩy tay Lý Tinh Vân ra, chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói: "Nếu bản soái đã ở đây, ngươi nói xem?" "Khốn nạn!" Đôi mắt Lý Tinh Vân lập tức đỏ ngầu, nắm chặt nắm đấm xông lên: "Ta giết ngươi!" Binh binh binh.

ừng nắm đấm bay tới, Viên Thiên Cương một tay chắp sau lưng, một tay đã chặn hết mọi đòn tấn công của Lý Tinh Vân, ngay cả vị trí cũng không hề dịch chuyển. "Đáng ghét!" Lý Tinh Vân dốc toàn lực bộc phát, điên cuồng tấn công Viên Thiên Cương. ...

Trong lúc Lý Tinh Vân và Viên Thiên Cương kịch chiến, trong thạch thất tối tăm dưới lòng đất, Doanh Huyền đi đến bên cạnh Cơ Như Tuyết, hắn nhìn giai nhân chỉ đắp một tấm vải lụa đỏ thẫm, không thể động đậy, mặc người hái lượm, trong lòng chửi rủa tổ tông mười tám đời của hệ thống. "Cẩu hệ thống!" "Đột!" Mặc dù nhiệm vụ hệ thống không hoàn thành cũng không có hình phạt gì, một tháng sau lại có thể tiếp tục làm mới, nhưng rõ ràng sắp hoàn thành, chỉ kẹt ở bước cuối cùng.

Giống như đã cởi quần ra rồi, ngươi lại nói với ta là bà dì đến thăm.

Thật sự là như có gai trong cổ.

Buồn muốn chết. "Đẹp trai quá!" "Người đàn ông này là thần tiên sao?" Ngay khi Doanh Huyền đang nhìn Cơ Như Tuyết và thầm chửi

hệ thống, Cơ Như Tuyết cũng đang nhìn Doanh Huyền, ánh mắt mê ly, lấp lánh như những ngôi sao nhỏ.

Gương mặt xinh đẹp trắng nõn của nàng sớm đã phủ đầy ráng hồng, tim đập như trống, tựa như có một con nai con đang nhảy loạn trong lồng ngực. "Sao chàng còn chưa giải huyệt đạo cho mình?" "Bây giờ mình như thế này có khiến chàng cũng muốn..." Nghĩ đến đây, cả tai và cổ của Cơ Như Tuyết đều đỏ bừng, mặt nóng ran.

Nàng rất rõ ràng bộ dạng hiện tại của mình rất khó để người khác không nảy sinh ý đồ xấu.

Đặc biệt là nơi này còn là mật thất dưới lòng đất.

Cô nam quả nữ.

Nàng lại còn không một mảnh vải che thân. "Nếu chàng muốn, mình nên chấp nhận hay là... chấp nhận đây?" "Chàng đã cứu mình, lại đẹp trai như vậy, cũng không phải là không thể chấp nhận, dù sao cũng tốt hơn là bị con quỷ không phải người kia thải bổ..." "A...

Chàng đến rồi!" "Gần rồi!" "Gần rồi!" Thấy Doanh Huyền tiến lại gần, trái tim Cơ Như Tuyết lập tức nhảy lên tận cổ họng.

Căng thẳng.

Hoảng sợ.

Chờ mong.

Thấp thỏm.

Nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang sợ hãi, chờ đợi hay là cảm giác gì khác.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Cơ Như Tuyết nhẹ bẫng, mùi hương nam tính nồng nàn ập vào mặt. "Thơm quá!" Cơ Như Tuyết được Doanh Huyền bế lên, dựa vào lồng ngực ấm áp, mạnh mẽ đó,

mọi nỗi thấp thỏm, sợ hãi trong lòng Cơ Như Tuyết đều tan biến.

Có một cảm giác say mê.

Thích quá đi! "A...

Cơ Như Tuyết, sao ngươi lại như vậy, sự rụt rè của ngươi đâu rồi, sao ngươi lại không biết xấu hổ như vậy..." Cơ Như Tuyết phản ứng lại, thầm mắng mình trong lòng, mặt nóng bừng đỏ ửng, không dám nhìn vào mắt Doanh Huyền.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại hoàn toàn không phản cảm với người đàn ông này.

Trên người hắn như có một loại ma lực.

Có độc.

Khiến nàng say mê.

Khiến nàng trầm luân. "Cẩu hệ thống!" Thấy nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, Doanh Huyền thầm chửi một tiếng, bế Cơ Như Tuyết đang được quấn trong tấm lụa đỏ thẫm biến mất trong mật thất tối tăm.

Vì nhiệm vụ phó bản chưa hoàn thành, Doanh Huyền không thể đưa người và vật bên trong ra khỏi phó bản.

Hắn đến một sơn cốc trên mặt đất.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, xua tan đi u ám trong lòng người.

Cơ Như Tuyết được thấy lại ánh mặt trời, toàn thân ấm áp, tựa như được tái sinh.

Đôi mắt đẹp của nàng ngước lên, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị của Doanh Huyền, phảng phất như tỏa ra một tầng hào quang thánh khiết.

Thật quyến rũ.

Khiến nàng nhất thời có chút ngây ngẩn. "Nhân gian tháng tư hương hoa hết, Tàng Binh Cốc giữa trăm hoa nở." Giọng nói du dương đầy từ tính vang lên, Cơ Như Tuyết hoàn hồn từ cơn say mê, có chút không hiểu ý của Doanh Huyền.

Nàng biết câu thơ này được sửa lại từ câu "Nhân gian tứ nguyệt phương phỉ tẫn, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai" của Bạch Cư Dị.

Ý là đến tháng tư, các loài hoa đều tàn, chỉ có hoa đào trên núi vẫn nở rộ.

Nhưng vị trí địa lý của Tàng Binh Cốc này không có gì đặc biệt.

Cũng không có hoa tươi nở rộ. "Chẳng lẽ chàng là một kẻ mù chữ?

Thích làm ra vẻ tao nhã?

Rõ ràng không hiểu ý thơ, lại tùy tiện sửa thơ, dùng sai ý thơ?" Ngay khi Cơ Như Tuyết đang đoán như vậy, một cảnh tượng khiến nàng cả đời khó quên, chấn động không nói nên lời xuất hiện.

Từng cây cỏ non phá đất mà lên, nảy mầm non, sau đó với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà sinh trưởng, nở ra những đóa hoa xinh đẹp.

Chưa đến hai hơi thở, toàn bộ Tàng Binh Cốc đã biến thành một biển hoa, màu đỏ, màu vàng, màu trắng, màu tím...

Chương 110

Muôn hồng nghìn tía, rực rỡ vô cùng, đẹp không sao tả xiết.

Hoa vàng thanh nhã, hoa trắng cao khiết, hoa tím hồng nồng nàn sâu lắng, bung nở rực rỡ.

Một cơn gió thổi qua, vạn ngàn đóa hoa lay động, hương thơm lan tỏa, thấm vào lòng người.

Đồng tử Cơ Như Tuyết trợn to, cả người ngây dại.

Một niệm hoa nở.

Thay trời đổi đất. ... "Trên đời này sao có thể có thần..." Trong đại điện Tàng Binh Cốc, Lý Tinh Vân bị Viên Thiên Cương trấn áp, nghe Viên Thiên Cương nói có thần tiên, không khỏi cười khẩy.

Thế nhưng hắn còn chưa nói xong, bên ngoài đại điện đã xuất hiện cảnh tượng chấn động lòng người.

Trăm hoa đua nở.

Tranh nhau khoe sắc. "Ực!" Thượng Quan Vân Khuyết nuốt một ngụm nước bọt, chấn động và kính sợ nói: "Đại soái, thật sự có thần tiên!" "Sao?

Ngươi cũng cho rằng bản soái điên rồi?" Giọng Viên Thiên Cương thản nhiên, nhưng ánh mắt lại càng thêm cuồng nhiệt.

Chỉ trong một niệm.

Trăm hoa đua nở.

Đây thật sự là thủ đoạn của thần tiên.

Không chỉ vậy.

Dưới ánh mắt chấn động của Viên Thiên Cương, Lý Tinh Vân và Thượng Quan Vân Khuyết, từng cây đào non vươn lên khỏi mặt đất, với tốc độ mắt thường có thể thấy, lớn lên thành những cây cổ thụ.

Tàng Binh Cốc chưa đến mười hơi thở đã biến thành một rừng đào.

Thập lý đào hoa.

Đẹp lộng lẫy.

Những cánh hoa đào bay lả tả trong gió nhẹ như tuyết rơi xuống trần gian, Cơ Như Tuyết được Doanh Huyền ôm trong lòng, đứng giữa rừng đào, mặt mày ngây ngẩn.

Những bông hoa đào kia, có đóa đón gió hé nở, e ấp mỉm cười.

Có đóa còn e ấp nụ, nửa kín nửa hở.

Còn nhiều hơn là những nụ hoa nhỏ có lông tơ trắng muốt điểm chút hồng nhạt.

Thật quá đẹp.

Nhân gian tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên, cũng chỉ đến thế này! "Thích không?" Doanh Huyền tiện tay hái một đóa hoa hồng đưa đến trước mặt Cơ Như Tuyết, đồng thời đầu cành hoa hồng điểm nhẹ vào ngực nàng, giải khai huyệt đạo của Cơ Như Tuyết. "Thích..." Cơ Như Tuyết theo bản năng nhận lấy bông hồng, nhìn rừng đào xung quanh đẹp lộng lẫy, tắm mình trong mưa hoa đào, như đang ở trong mộng.

Nàng là cô nhi, từ nhỏ được Nữ Đế nhận nuôi, làm thị nữ, sát thủ.

Mỗi ngày đều là hầu hạ Nữ Đế, giết người, hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng giờ phút này, trái tim nàng đã say đắm.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ thoát tục của Doanh Huyền, bốn mắt nhìn nhau, tình ý dâng trào, không khỏi nhắm mắt lại.

Doanh Huyền cúi đầu hôn mạnh xuống.

Không biết qua bao lâu, tấm lụa đỏ thẫm quấn quanh ngọc thể Cơ Như Tuyết bay lên, trong mưa hoa mịt mù bay lượn theo gió, giao hòa phản chiếu.

Hai bóng người ngã xuống giữa muôn ngàn đóa hoa.

Những nụ hoa trắng muốt trên cây đào tựa như e thẹn mà nhuộm một tầng hồng nhạt.

Cũng có những nụ hoa e ấp trong khoảnh khắc này được mưa móc tưới nhuần, lặng lẽ nở ra vẻ đẹp kinh người, hồng phấn yêu diễm. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tàng Binh Cốc Bất Lương Nhân." "Thưởng một: Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang một luồng, có thể khiến bảo vật hậu thiên phản tiên thiên, trở thành Tiên Thiên Linh Bảo." "Thưởng hai: Thần Tượng Trấn Ngục Kính, khí công do Vô Thượng Chúa Tể sáng tạo, chủ trương cơ thể người do vô tận vi lạp tạo thành, nếu mỗi một vi lạp tu thành sức mạnh thần tượng, có thể xé trời nứt đất, gầm rụng sao trời, trấn áp địa ngục tinh hà, phá diệt vũ trụ hoàn vũ." ... "Mẹ kiếp!" "Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang?

Thần Tượng Trấn Ngục Kính?" "Lần này bạo rồi!" Tâm trạng Doanh Huyền lập tức vui vẻ hẳn lên, tuy lần này nhiệm vụ thứ ba có hơi hố, nhưng phần thưởng... thật thơm.

Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang có thể dung nhập vào Thiên Đế Kiếm, nâng cấp Thiên Đế Kiếm thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Thần Tượng Trấn Ngục Kính thì càng không cần phải nói.

Đây là khí công do Vô Thượng Chúa Tể trong thế giới Thánh Vương sáng tạo, trong đó còn ẩn chứa vô số thần thông uy lực kinh khủng, ví dụ như Minh Thần Chi Mâu, Ác Ma Chi Dực, Thiên Sứ Chi

Dực, Tự Do Chi Dực, Minh Thần Thủ Hộ, Chư Thần Chiến Bào, Địa Ngục Dung Lô, Thiên Địa Hồng Lô, Thần Ma Phong Ấn, Địa Ngục Chi Môn, Chúa Tể Chi Khu, Chư Thần Tịnh Thổ, vân vân.

Sự mạnh mẽ của môn vô thượng khí công này không hề thua kém Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh mà hắn có được trước đó.

Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh nếu dung hợp Thần Tượng Trấn Ngục Kính, Doanh Huyền không chỉ có thể thực lực tăng vọt, nhục thân mạnh hơn trăm lần nghìn lần, đẳng cấp của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh cũng sẽ được nâng cao rất nhiều, nội tình càng thêm hùng hậu.

So với phần thưởng như vậy, tốn chút tinh lực để giải quyết một tiểu mỹ nữ cũng không là gì.

Loại nhiệm vụ này, Doanh Huyền chỉ muốn nói, cho ta thêm một tá nữa.

Hơn nữa, nhìn Cơ Như Tuyết dưới thân đang ánh mắt mê ly, hồng môi hé mở, Doanh Huyền rất hài lòng.

Rất ướt át.

Đối với đại công thần này, Doanh Huyền không nói nhiều, dùng hành động để thưởng cho nàng thật hậu hĩnh. ...

Phía bên kia.

Lý Tinh Vân trừng mắt nhìn Viên Thiên Cương, chất vấn: "Cơ Như Tuyết đâu?

Ngươi đưa nàng đi đâu rồi?" Trước đó Viên Thiên Cương không rời đi bao lâu, hắn không tin Viên Thiên Cương đã thải bổ Cơ Như Tuyết xong rồi.

Nhanh mấy cũng không thể. "Ngươi thích nàng?" Viên Thiên Cương chắp tay sau lưng, bình tĩnh hỏi. "Liên quan gì đến ngươi?

Nói cho ta biết, rốt cuộc nàng ở đâu?" Lý Tinh Vân hỏi. "Ngươi bảo bản soái nói cho ngươi thì bản soái liền nói sao, bản soái chẳng phải là rất mất mặt?" Viên Thiên Cương nói. "Ngươi..." Lý Tinh Vân hung hăng trừng mắt nhìn Viên Thiên Cương, muốn động thủ, nhưng trước đó đã thử rồi, hắn hoàn toàn không phải đối thủ.

Động thủ nữa cũng chỉ là tự rước lấy nhục. "Kẻ yếu mới vô năng gào thét." Viên Thiên Cương nhìn xuống Lý Tinh Vân, thong thả nói: "Chắc hẳn Cơ Như Tuyết đã trở thành nữ nhân của Thiên Đế rồi, ngươi đừng có nghĩ nữa!" "Cái gì?" Lý Tinh Vân kinh hãi, sau đó nghĩ đến cảnh trăm hoa đột nhiên đua nở vừa rồi, phảng phất như đã hiểu ra điều gì, đột nhiên chạy về phía trước.

Rầm.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Lý Tinh Vân phảng phất như đâm vào một bức tường, trực tiếp bị bật trở lại. "Oái!" Thượng Quan Vân Khuyết kinh hô, bắt ấn lan hoa vội vàng tiến lên, một ngón tay nhẹ nhàng chọc về phía trước.

Tại nơi Lý Tinh Vân đụng phải, quả nhiên đụng phải một tầng bình chướng trong suốt mắt thường khó thấy. "Đây là thủ đoạn của thần tiên sao?" Thượng Quan Vân Khuyết đầy tò mò, nhìn Lý Tinh Vân đang mặt mày phẫn nộ trên đất, u u nói: "Con hồ ly tinh kia có gì tốt, chẳng phải là nhiều hơn mấy lạng thịt thôi sao!" Trong lúc nói chuyện, hắn dùng một ngón tay lướt qua lồng ngực Lý Tinh Vân, phảng phất như một tiểu nữ nhân đang ghen.

Hít!

Lý Tinh Vân nổi da gà, tát một cái đẩy tay Thượng Quan Vân Khuyết ra: "Ngươi tránh xa ta ra!" Một kẻ ẻo lả, nói chuyện a dua thì thôi đi, lại còn thích động tay động chân với hắn, hắn Lý Tinh Vân là nam nhân chân chính, không chơi gay. "Sao?

Vì một người phụ nữ mới gặp một lần, ngươi chuẩn bị đi tìm Thiên Đế liều mạng?" Giọng Viên Thiên Cương đầy ý vị, chế nhạo nói. "Thật sự nghĩ ta là kẻ ngốc?" Lý Tinh Vân đứng dậy, liếc Viên Thiên Cương một cái: "Ngươi nghĩ Thiên Đế cũng giống ngươi, cần thải âm bổ dương sao?" "Nếu Thiên Đế đã tạo ra cảnh tượng trăm hoa đua nở, chắc hẳn sẽ không dùng vũ lực như ngươi, mà Cơ Như Tuyết và ta chỉ mới gặp một lần, ta cũng không phải là người gì của nàng ấy." "Chuyện riêng của nàng ấy liên quan gì đến ta!" Lý Tinh Vân trên mặt khôi phục bình tĩnh, một bộ dạng không quan tâm.

Chỉ là trong lòng có chút mất mát.

Hy vọng Cơ Như Tuyết chưa thất thủ.

Dù sao cũng là nữ thần mối tình đầu của hắn.

Đừng có chưa bắt đầu đã kết thúc. "Ngươi biết là tốt rồi!" Viên Thiên Cương trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự sợ Lý Tinh Vân làm chuyện ngu ngốc, đi tìm Thiên Đế liều mạng.

Nếu là người khác, bất kể Lý Tinh Vân làm gì, hắn đều có thể đảm bảo Lý Tinh Vân không chết.

Nhưng đối mặt với Thiên Đế, hắn tự thân còn khó bảo toàn, huống chi là Lý Tinh Vân.

May mà Lý Tinh Vân còn chưa ngu đến mức không thể cứu chữa.

Không còn để ý đến Lý Tinh Vân, Viên Thiên Cương bắt đầu khám phá trong Tàng Binh Cốc.

Trừ những nơi có kết giới bao phủ hắn không vào được, những nơi khác hắn đều đã điều tra qua.

Đặc biệt là biên giới Tàng Binh Cốc.

Quả nhiên.

Biên giới Tàng Binh Cốc đã thay đổi, không còn là thế giới ban đầu của hắn nữa.

Xem ra thật sự đã bị Thiên Đế dịch chuyển đến thế giới Đại Tần rồi.

Trong nháy mắt, một canh giờ trôi qua.

Lý Tinh Vân đợi đến hoa cũng tàn.

Nhưng Doanh Huyền vẫn chưa xuất hiện. "Ngươi không phải nói Thiên Đế nói một canh giờ sao?" Lý Tinh Vân nhìn về phía Bất Lương Soái. "Bản soái lại không phải Thiên Đế, nói không chừng một canh giờ của Thiên Đế là hai canh giờ, ba canh giờ..." Viên Thiên Cương nói. "Ngươi..." Lý Tinh Vân tức giận, nhưng Viên Thiên Cương cũng không thể quyết định thay Thiên Đế, lại có thể có biện pháp gì. "Tinh Vân, ngươi vội cái gì chứ?" Thượng Quan Vân Khuyết đến bên cạnh Lý Tinh Vân, thân thể không ngừng dựa vào người Lý Tinh Vân, bắt ấn lan hoa cười nói: "Có thể là Thiên Đế hứng thú tương đối cao!" "Thật không biết các ngươi thích con hồ ly tinh kia cái gì!" "Nhưng con hồ ly tinh kia cũng lợi hại, đã một canh giờ rồi, Thiên Đế là thần tiên, lợi hại cũng là chuyện đương nhiên..." "Im miệng!" Lý Tinh Vân hung hăng trừng Thượng Quan Vân Khuyết một cái, đúng là không biết lựa lời mà nói.

Nói cái gì không nói, lại nói chuyện này.

Nói có giống tiếng người không?

Biết đâu Thiên Đế chỉ là có việc cần làm.

Hoặc là Thiên Đế đang cùng Cơ Như Tuyết ngắm hoa.

Cuối cùng, trong sự chờ đợi dày vò như sống một ngày bằng một năm của Lý Tinh Vân, lại trôi qua hai canh giờ nữa.

Lúc này, không gian khẽ gợn sóng, Doanh Huyền ôm Cơ Như

Tuyết đang ngủ say xuất hiện trên không trung. "Xem ra các ngươi đã đưa ra lựa chọn chính xác!" Giọng nói của Doanh Huyền khiến Viên Thiên Cương, Thượng Quan Vân Khuyết và Lý Tinh Vân ba người bừng tỉnh, bọn họ lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy Doanh Huyền trên bầu trời. "Bái kiến Thiên Đế!" Viên Thiên Cương ba người chắp tay hành lễ.

Nhưng ánh mắt của Lý Tinh Vân lại hoàn toàn dán vào người Cơ Như Tuyết, chỉ thấy nàng đang quấn một chiếc áo choàng tắm màu trắng, thân thể mềm mại không xương tựa như một con mỹ nhân ngư dựa vào lòng Doanh Huyền.

Làn da trắng nõn lộ ra ngoài phảng phất một tầng hồng nhạt, trên khuôn mặt xinh đẹp còn vương một vệt triều hồng chưa tan, khóe mắt ẩn hiện vết lệ chưa khô.

Tuy nhiên Lý Tinh Vân có thể nhìn ra, Cơ Như Tuyết tuy mệt mỏi ngủ say, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ thỏa mãn và hạnh phúc không thể che giấu.

Nắm đấm trong tay hắn không khỏi siết chặt. "Đến thế giới Đại Tần, sẽ có người sắp xếp cho các ngươi!" Giọng Doanh Huyền vừa dứt, thân ảnh ôm Cơ Như Tuyết trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Từ đầu đến cuối, không hề nhìn Lý Tinh Vân một cái.

Chương 111

"Hừ..." Lý Tinh Vân thả lỏng nắm đấm đang siết chặt, thở ra một hơi dài, ánh mắt suy sụp.

Vừa rồi ở trước mặt Doanh Huyền, loại áp lực vô hình kia khiến hắn ngay cả dũng khí mở miệng cũng không có.

Khoảng cách quá lớn.

Huống chi Cơ Như Tuyết trông có vẻ rất hưởng thụ.

Người ta cam tâm tình nguyện, hắn ngay cả bạn bè cũng không được tính là, lại có lập trường gì mà đứng ra?

Quả nhiên, nữ thần mối tình đầu của hắn, chưa bắt đầu đã kết thúc. "Tinh Vân, đừng buồn, ngươi còn có ta mà!" Thượng Quan Vân Khuyết kéo tay Lý Tinh Vân đặt lên mặt mình, mắt hơi híp lại, một bộ dạng hưởng thụ và say sưa cọ vào lòng bàn tay Lý Tinh Vân. "Cút!" Lý Tinh Vân một cước đá văng Thượng Quan Vân Khuyết.

Ầm ầm ầm.

Thế nhưng ngay khi Thượng Quan Vân Khuyết ngã xuống đất, cả mặt đất đều rung chuyển một cái.

Lý Tinh Vân sững sờ, nghi hoặc nói: "Ta có dùng sức đâu?" "Ngươi dùng sức cũng vô dụng!" Viên Thiên Cương nhìn quanh, chấn động vừa rồi quả nhiên là tiếng Tàng Binh Cốc rơi xuống đất, bây giờ xung quanh đã có thể nhìn thấy những ngọn núi xa lạ. "Chúng ta đến thế giới Đại Tần rồi!" Viên Thiên Cương vừa dứt lời, trước mặt đột nhiên hiện ra một màn hình ảo, hóa thân của Hồng Hậu, thân ảnh của quản gia trí năng xuất hiện. "Hoan nghênh gia nhập thế giới Đại Tần, mời đăng ký." "Đây là cái gì?" "Thật thần kỳ!" Trước mặt Thượng

Quan Vân Khuyết và Lý Tinh Vân cũng có một màn hình, lập tức thu hút sự chú ý của bọn họ, trong mắt tràn đầy tò mò.

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không để ý, có Hồng Hậu và Doanh Chính sẽ xử lý.

Hắn ôm Cơ Như Tuyết trở về Huyền Thiên Cung, đặt nàng lên giường, sau đó liền đến dưới Ngũ Hành Thánh Thụ trong rừng đào nằm trên ghế bập bênh. "Thần Tượng Trấn Ngục Kính!" Doanh Huyền bảo Diễm Phi pha một tách Ngộ Đạo Trà, ý thức xem xét khẩu quyết công pháp của Thần Tượng Trấn Ngục Kính: "Dĩ khí dẫn thần, dĩ thần thành tượng, giơ tay nhấc chân, cự tượng chi lực!" "Thân thể con người, do tám trăm bốn mươi triệu vi lạp tạo thành!" "Nếu đánh thức tiềm năng của chúng, mỗi một vi lạp nhỏ, đều là sức mạnh của cự tượng!" "Toàn bộ thức tỉnh, sánh ngang thần tượng, lật sông đảo biển, gầm rụng sao trời, hái trăng nuốt mặt trời, chỉ trong một niệm. "Loại tượng, biến hóa vạn thiên, cự tượng là non, hóa thành long tượng, long tượng là xanh, hóa thành nguyên tượng, nguyên tượng là tráng, hóa thành thần tượng.

Ấy là đại thành." "Thật là vô thượng thần công, đợi Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh dung hợp xong, nhục thân của ta sẽ trở nên vô cùng cường đại..." Nghĩ đến đây, Doanh Huyền không khỏi liếc nhìn các loại giai nhân đang hầu hạ bên cạnh.

Bọn họ sợ rằng sẽ phải đi theo vết xe đổ của Cơ Như Tuyết rồi.

Quá mạnh không phải lỗi của ta.

Ngất đi cũng là một loại hạnh phúc. "Ồ, Cổ Huân Nhi dẫn người trở về Đấu Khí Đại Lục rồi." Doanh Huyền nhìn về phía thế giới Đại Tần, ánh mắt xuyên thấu vô cùng thời không, thu hết trời đất chúng sinh vào tầm mắt: "Bỉ Bỉ Đông cũng về Đấu La Đại Lục rồi!" "Rất nhanh lại có thể thu hoạch hai thế giới." "Hôm nay vận khí không tệ,

có lẽ trên người Cơ Như Tuyết có khí vận châu Âu, dính được không ít." "Làm mới một phó bản mới thử xem." Doanh Huyền thầm ra lệnh: "Hệ thống, làm mới một phó bản mới!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được..." ...

"Đinh, chúc mừng Túc chủ quét ra phó bản Thanh Vân Môn!" "Phó bản Thanh Vân Môn?" "Không sai, lại là một thế giới hoàn toàn mới!" Doanh Huyền sáng mắt lên, lẽ nào hôm nay thật sự dính vận may từ trên người Cơ Như Tuyết rồi sao?

Phó bản Thanh Vân Môn xuất phát từ thế giới Tru Tiên.

Đây là một thế giới tu chân.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!

Thế giới Tru Tiên vốn không có thần tiên, nhưng từ thái cổ đến nay, nhân loại chứng kiến thế giới xung quanh với vô vàn chuyện kỳ dị, sấm chớp rền vang, lại thêm thiên tai nhân họa, thương vong vô số, xác chết đầy đồng, quyết không phải sức người có thể làm được, có thể chống đỡ.

Thế là họ cho rằng trên cửu thiên có các vị thần linh, dưới cửu u cũng là nơi âm hồn quy tụ, là điện đường của Diêm La.

Từ đó, thuyết thần tiên lưu truyền thế gian.

Vô số con dân nhân loại thành tâm khấu bái, hướng về các vị thần minh do chính mình tưởng tượng tạo ra mà đỉnh lễ cúng bái, cầu phúc than khổ, hương hỏa cường thịnh.

Từ xưa đến nay, phàm nhân không ai tránh khỏi cái chết.

Nhưng người đời ai cũng ghét chết yêu sống, lại thêm thuyết địa phủ Diêm La, càng tăng thêm mấy phần sợ hãi, vì thế mới có thuyết trường sinh bất tử.

So với các sinh linh khác, nhân loại có thể yếu thế về mặt thể chất, nhưng danh xưng vạn vật chi linh tuyệt không phải hư ngôn.

Dưới động lực truy cầu trường sinh, hết thế hệ này đến thế hệ khác những bậc tài trí thông minh, kẻ trước ngã xuống người sau bước lên, dốc hết tâm huyết cả đời, khổ công nghiên cứu.

Đến ngày nay, dù trường sinh bất tử theo ý nghĩa thực sự vẫn chưa tìm được, nhưng lại có một số tu sĩ tu chân luyện đạo, tham ngộ được chút tạo hóa của đất trời, lấy thân thể phàm nhân nắm giữ sức mạnh cường đại, mượn sức của các loại bí bảo pháp khí, lại có thể chấn động thiên địa, mang theo uy lực của sấm sét.

Mà một số bậc tiền bối đắc đạo cao thâm, còn tương truyền đã sống đến ngàn năm mà không chết.

Người đời cho rằng đó là đắc đạo thành tiên, nên lại càng có nhiều người dấn thân vào con đường tu chân luyện đạo.

Thần Châu Hạo Thổ rộng lớn vô biên.

Chỉ có vùng đất Trung Nguyên là màu mỡ nhất, tám chín phần mười dân số thiên hạ đều tụ cư ở đây.

Còn những vùng biên hoang đông nam tây bắc, núi non hiểm trở, sông nước hung ác, nhiều hung thú mãnh cầm, nhiều chướng khí độc vật, cũng nhiều dân tộc man di, ăn lông ở lỗ, vì thế mà dấu chân người hiếm hoi.

Mà nhân gian từ xưa tương truyền, có dị chủng Hồng Hoang còn sót lại trên đời, ẩn náu trong thâm sơn mật cốc, tuổi thọ đến vạn năm, nhưng chưa từng ai được thấy.

Đến ngày nay, người tu chân luyện đạo trong nhân gian nhiều như cá diếc sang sông, không thể đếm xuể.

Lại vì Thần Châu Hạo Thổ rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ

nhiều vô kể, nên các pháp môn tu luyện cũng vô cùng đa dạng, không hề giống nhau.

Pháp trường sinh còn chưa tìm ra, thì giữa họ đã dần dần có sự phân chia môn phái, khác biệt chính tà.

Từ đó mà nảy sinh thành kiến môn hộ, âm mưu đấu đá cho đến tranh đoạt giết chóc, nhiều không kể xiết.

Khi trường sinh bất tử trông xa vời và khó nắm bắt đến thế, sức mạnh có được trong quá trình tu luyện dần trở thành mục tiêu của rất nhiều người.

Thời nay, chính đạo đại thịnh, tà ma lùi bước.

Vùng đất Trung Nguyên sơn linh thủy tú, nhân khí đỉnh thịnh, vật sản phong phú, bị các chính phái chiếm giữ vững chắc.

Trong đó đặc biệt có "Thanh Vân Môn", "Thiên Âm Tự", và "Phần Hương Cốc" là ba trụ cột lớn, được xem là lãnh tụ.

Phó bản Thanh Vân Môn chính là Thanh Vân Môn trong ba trụ cột này. 【Phó bản Thanh Vân Môn】 【Nhiệm vụ một: Phá hủy hoặc nắm giữ Tru Tiên Cổ Kiếm.】 【Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết chưởng giáo Thanh Vân Môn là Đạo Huyền.】 【Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc đánh giết nhân vật chính Trương Tiểu Phàm.】 "Cũng may, không có nhiệm vụ gì kỳ quái hay không đứng đắn!" Nhìn thấy nội dung nhiệm vụ, Doanh Huyền thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn bây giờ chỉ muốn nằm ườn ra, lười biếng chẳng muốn động đậy, nếu mà giao cho hắn nhiệm vụ chinh phục Lục Tuyết Kỳ gì đó, chẳng phải hắn lại phải vất vả một phen sao?

"Trẫm ở đây có một tiểu bí cảnh, các ngươi ai có hứng thú đi một chuyến không?" Doanh Huyền một tay vuốt ve Cổn Cổn đang gục trên ngực hắn ngủ say sưa, ánh mắt lười biếng nhìn về phía các nàng bên

cạnh.

"Ta nguyện ý!" Chúng nữ đồng thanh đáp.

Doanh Huyền đã mở lời, dù muốn hay không, các nàng cũng sẽ tranh nhau đi làm.

Huống chi bản thân các nàng cũng rất hứng thú với bí cảnh.

"Bí cảnh lần này là một môn phái tu chân tên là Thanh Vân Môn, thực lực không tính là mạnh, lợi hại nhất là một món thần binh Tru Tiên Cổ Kiếm!" "Tru Tiên Cổ Kiếm?" Ánh mắt chúng nữ sáng rực, kinh ngạc thốt lên: "Chính là Tru Tiên Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ trong thần thoại truyền thuyết sao?" "Tên thì gần giống, nhưng không lợi hại bằng Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ trong thần thoại đâu!" Doanh Huyền nói: "Với thực lực của các ngươi, tùy tiện một người cũng có thể dễ dàng giải quyết." Soạt soạt soạt.

Diễm Phi, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh… tất cả đồng loạt nhìn về phía Doanh Huyền, ánh mắt nóng rực, rõ ràng đều muốn đi.

Huống chi đây là cơ hội để biểu hiện, lập công.

"Thế này đi, các ngươi rút thăm quyết định." "Ai rút được thì người đó đi." "Những người khác có hứng thú, có thể đợi sau khi bí cảnh được đưa về Đại Tần rồi tùy ý nghiên cứu!" Nói đoạn, Doanh Huyền dựa vào số người có mặt, tạo ra sáu tấm ngọc bài.

Trong đó một tấm ngọc bài ẩn chứa ba chữ Thanh Vân Môn.

Ai rút được thì người đó đi.

"Bắt đầu đi!" Giọng Doanh Huyền vừa dứt, chúng nữ nhanh như chớp ra tay, chộp lấy một khối ngọc bài.

Có người cùng chung mục tiêu, đành phải so tốc độ tay.

Đương nhiên, tốc độ tay nhanh cũng vô dụng, vì cái này vẫn phải xem vận may.

Doanh Huyền không thiên vị bất kỳ ai, hơn nữa ngọc bài được sức mạnh thế giới của hắn che đậy, các nàng có mặt ở đây dù tu luyện thần thông gì cũng không thể nhìn thấu.

Chỉ có thể dựa vào vận may.

"Không phải ta!" Diễm Phi cầm được ngọc bài, thần thức quét qua, không khỏi lắc đầu.

Nàng nhìn về phía Nguyệt Thần luôn đối đầu với mình.

Nguyệt Thần mặt không cảm xúc, nhưng hiển nhiên cũng không rút trúng.

Đại Tư Mệnh cũng không rút trúng.

Cặp đôi Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh luôn đi cùng nhau, làm gì cũng có nhau, vì thế hai người họ rút chung một khối ngọc bài, cũng không trúng.

Cuối cùng là Tiểu Long Nữ và Nguyệt Cơ trong Thiếu Niên Ca Hành.

"Ta rút được rồi!" Trên gương mặt tinh xảo lạnh lùng của Nguyệt Cơ lộ ra một nét vui mừng.

Tu luyện lâu như vậy, nàng sớm đã muốn hoạt động gân cốt rồi.

Lần này vừa đúng lúc.

"Nàng đi đi, cố gắng ít giết người thôi!" Doanh Huyền dùng thần thức truyền nội dung nhiệm vụ và thông tin cụ thể cho Nguyệt Cơ, sau đó mở ra một cánh cửa thông đến phó bản Thanh Vân Môn rồi dặn dò.

"Vâng, Thiên Đế." Nguyệt Cơ cung kính hành lễ, thân hình kiêu

hãnh được phô bày trọn vẹn, đôi mắt đẹp màu xanh lam mang theo một tia phấn khích, không hề chậm trễ mà tiến vào phó bản Thanh Vân Môn. … Thanh Vân Môn.

Dãy núi Thanh Vân nguy nga cao vút, như hổ ngồi trên đất Trung Nguyên, kéo dài trăm dặm, núi non trùng điệp, cao nhất có bảy ngọn, chọc thẳng vào mây, ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn núi, không thấy được dung mạo thật của đỉnh núi.

Núi Thanh Vân rừng rậm rạp, thác nước đá lạ, chim quý thú lạ, đâu đâu cũng có, cảnh sắc hiểm trở kỳ tuấn, nổi danh thiên hạ.

Trong đó ngọn núi cao nhất, sừng sững như trời, thẳng tắp vào mây xanh, ngạo nghễ đứng vững, nơi mây trắng phiêu diêu, mơ hồ có tiếng chuông vang vọng giữa đất trời bao la, phảng phất như thật sự thông đến trời xanh.

Đó chính là ngọn chính của Thanh Vân, Thông Thiên Phong.

Hôm nay Thông Thiên Phong đặc biệt náo nhiệt, đệ tử của cả bảy mạch Thanh Vân gần như đều tụ tập tại đây.

Bởi vì, Thông Thiên Phong đang cử hành Thất Mạch Hội Vũ sáu mươi năm một lần.

Nhưng lần hội vũ này đã gần đến hồi kết.

Trên Vân Hải Quảng Trường khổng lồ, hiện chỉ còn lại hai võ đài.

Một trong hai võ đài đó, người đông như núi như biển.

Bởi vì một nam một nữ trên đài đặc biệt thu hút sự chú ý.

Nam tử cầm một cây ‘que cời lửa’ đen thui, thần sắc có chút ngây ngô, trông như không được thông minh cho lắm, tướng mạo cũng mộc mạc không có gì nổi bật.

Còn nữ tử thì dung nhan không linh thanh tuyệt, một thân váy

xanh, thiên tư hơn cả tiên nữ, phong hoa tuyệt đại, lưng đeo tiên kiếm màu lam đứng ngược gió, tóc xanh bay bay, tựa như một vị nữ kiếm tiên tuyệt thế cao ngạo lạnh lùng.

Hai người đứng cùng nhau, bất kể là dung mạo, khí chất, hay binh khí trong tay, đều tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Không thu hút sự chú ý mới là lạ.

"Thú vị đấy!" Một giọng nói trong trẻo uyển chuyển, êm tai động lòng người mang theo ý vị trêu đùa vang lên giữa hư không, nhưng không một ai nghe thấy.

Một bóng hình nghiêng nước nghiêng thành cao gầy thướt tha, đoan trang thanh lãnh lặng lẽ xuất hiện, ngạo nghễ đứng giữa hư không.

Nàng mặc một bộ váy dài màu xanh đậm, bên trong lót một chiếc áo yếm màu trắng, thân hình kiêu hãnh khiến người ta sáng mắt, kinh diễm tứ phương.

Nàng có mái tóc dài màu tím nhạt, một cây trâm bạc dài cài xéo, đội một món trang sức đầu hình vầng trăng khuyết, phấn mắt màu tím làm nổi bật đôi mắt đẹp sáng ngời có thần, sắc bén bức người.

Nàng chính là Nguyệt Cơ đã nhận nhiệm vụ từ Doanh Huyền.

Nguyệt Cơ đứng giữa hư không, nhưng lại như đang ở một chiều không gian thời gian khác, ngay cả chưởng giáo Thanh Vân Môn là Đạo Huyền chân nhân cũng không hề hay biết.

Đôi mắt sâu thẳm sáng ngời của nàng quan sát toàn bộ Thanh Vân Môn, dãy núi Thanh Vân kéo dài trăm dặm đều thu hết vào đáy mắt.

Nguyệt Cơ không vội ra tay, mà hứng thú nhìn xuống võ đài bên dưới.

“Đây chính là một trong các mục tiêu nhiệm vụ, Trương Tiểu Phàm sao?

Trông có vẻ hơi yếu!” Nguyệt Cơ đánh giá thiếu niên bình thường cầm ‘que cời lửa’, trông có vẻ hơi ngốc nghếch, ngây dại, “nhưng mà cây que cời lửa xấu xí trong tay hắn lại không tầm thường chút nào!” Nhìn xuống chúng sinh bên dưới, Nguyệt Cơ bất giác nghĩ đến Doanh Huyền.

“Thiên Đế…” Nếu không phải Doanh Huyền đưa nàng đến thế giới Đại Tần, nàng căn bản không có cơ hội đứng trên cao, nhìn xuống Thanh Vân Môn.

Nàng vẫn chỉ là một sát thủ giãy giụa cầu sinh trong thế giới ban đầu của mình.

Đừng nói là Thanh Vân Môn, ngay cả Trương Tiểu Phàm, nàng cũng không phải là đối thủ.

Doanh Huyền đối với nàng, có ơn tái tạo.

Cả đời này nàng cũng không trả hết được.

Có lẽ có thể dùng cả đời để trả… Trong lúc suy nghĩ miên man, trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Nguyệt Cơ bất giác ửng lên một ráng hồng, hai cặp đùi trắng nõn thẳng tắp thon dài khép lại… Ầm ầm!

Chương 112

Ngay lúc này, một tiếng nổ lớn kéo Nguyệt Cơ đang suy nghĩ vẩn vơ trở về thực tại.

Nàng nhìn sang, chỉ thấy trận chiến giữa Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đã đến giai đoạn gay cấn.

Sau khi Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm va chạm mạnh một đòn, khí huyết trong cơ thể cuộn trào, đau đớn vô cùng.

Nhưng nàng vẫn ngạo nghễ đứng vững trong cuồng phong, mặc cho gió mạnh như dao cắt, cũng không chịu lùi lại nửa bước.

Nàng ngẩng đầu, nhìn trời.

Gió, đột nhiên ngừng lại.

Trời đất, đột nhiên tĩnh lặng.

Lục Tuyết Kỳ trở tay, rút ra "Thiên Gia Thần Kiếm".

Trong phút chốc, ánh lam đầy trời tan biến, thu lại, phảng phất như rồng lớn hút nước, tất cả đều bị hút vào lưỡi kiếm trong như nước mùa thu.

Trên Thông Thiên Phong, một mảnh tĩnh lặng!

Thiên Gia trong truyền thuyết ngàn năm cuối cùng đã xuất vỏ!

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, tay nắm kiếm quyết, lại có thể ở trạng thái lơ lửng mà đạp lên phương vị thất tinh, bước liền bảy bước trên không, trường kiếm đột nhiên chỉ thẳng lên trời, gương mặt ngọc ngà trong khoảnh khắc không còn một tia huyết sắc, miệng tụng chú: "Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" Trong khoảnh khắc, bầu

trời vốn trong xanh bỗng đen kịt lại, chân trời đột nhiên xuất hiện mây đen cuồn cuộn không ngừng, tiếng sấm ầm ầm.

Rìa mây đen liên tục có điện quang lóe lên, tung hoành giữa trời đất, một mảnh sát khí, cuồng phong gào thét.

Mọi người ở Thanh Vân Môn đều kinh hãi, chưởng giáo Đạo Huyền chân nhân trong lòng chấn động mạnh, không ngờ trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn lại có nhân tài như vậy.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết là đạo thuật trấn phái của Thanh Vân Môn, uy lực tuyệt luân, độ khó tu luyện rất cao, người có thể luyện thành không nhiều.

Bầu trời càng đen hơn, mây đen đè nặng, trong tầng mây dày đặc từ từ xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Kèm theo tiếng nổ lớn từ chân trời, một cột sét khổng lồ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống thanh Thiên Gia kiếm.

Toàn bộ đất trời, đầy trời thần phật, phảng phất cùng một lúc, cùng nhau ngâm xướng.

Cột sáng khổng lồ từ thanh Thiên Gia kiếm khúc xạ ra, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, lao về phía Trương Tiểu Phàm.

"Tan!" Ngay khi mọi người không kịp cứu viện, tưởng rằng Trương Tiểu Phàm sẽ bị cột sét này đánh chết, một giọng nói thanh lãnh uy nghiêm đột nhiên vang lên trên bầu trời.

Kèm theo giọng nói này vang lên.

Gió ngừng.

Mây tan.

Ánh nắng xuyên qua chân trời, từ trên cao chiếu xuống, cột sét vốn mang theo uy thế hủy thiên diệt địa lao về phía Trương Tiểu Phàm

bỗng khựng lại, rồi hóa thành vô số đốm sáng, biến mất giữa trời đất.

Mọi người ngơ ngác nhìn cảnh này, chấn động không nói nên lời, quên cả suy nghĩ.

Một giọng nói vang lên, đã làm tan biến sấm sét do Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết điều khiển, cho dù tu vi của Lục Tuyết Kỳ không cao, uy lực của thần lôi không lớn, nhưng cũng không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Ngay cả chưởng giáo Thanh Vân Đạo Huyền chân nhân cũng không làm được.

Trương Tiểu Phàm vốn tưởng mình chết chắc ngơ ngác ngẩng đầu lên, muốn xem ai đã cứu mình.

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng bệch như giấy cũng ngẩng đầu lên.

Chưởng giáo Đạo Huyền chân nhân, thủ tọa Đại Trúc Phong Điền Bất Dịch, thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư, thủ tọa Long Thủ Phong Thương Tùng… Bất luận là thủ tọa hay đệ tử của Thanh Vân Môn, đều lần lượt ngẩng đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, tâm thần họ run rẩy, ánh mắt ngây dại, khó có thể hô hấp.

Chỉ thấy một tiên tử tuyệt sắc tựa như nữ thần cửu thiên từ hư không bước ra, dưới bộ váy dài xẻ tà màu lam lộ ra một đôi chân dài trắng nõn, khiến người ta không thể rời mắt.

Nàng đi đôi giày cao gót màu lam, mỗi bước đi như sinh ra hoa sen, đạp không mà đến, trước ngực kiêu hãnh lộ ra một mảng trắng như tuyết khiến người ta chấn động.

Ực!

Yết hầu Trương Tiểu Phàm chuyển động, bất giác nuốt một ngụm

nước bọt, vội vàng dời mắt đi, mặt đỏ tai hồng, tim đập như trống, không dám nhìn nhiều.

Ực!

Ực.

Lúc này, không biết bao nhiêu đệ tử Thanh Vân thầm nuốt nước bọt.

Tằng Thư Thư, con trai của thủ tọa Phong Hồi Phong Tằng Thúc Thường, nhìn lên trời, tâm thần chao đảo, máu mũi chảy ròng ròng.

Hắn nào đã từng thấy cách ăn mặc táo bạo lộ liễu như vậy, huống chi lại là một mỹ nhân tiên tư tuyệt thế, lạnh lùng thoát tục.

Dù không nhìn thấy nhiều hơn, nhưng đôi chân dài và thân hình kiêu hãnh đã lộ ra đủ khiến người ta huyết sôi trào.

Ong.

Trên người Nguyệt Cơ tiên quang rực rỡ, một luồng uy áp vô hình lan tỏa ra, tất cả đệ tử Thanh Vân Môn không khỏi cúi đầu, lòng kinh hãi, hoảng sợ vạn phần.

Dưới luồng uy áp này, họ cảm nhận được thế nào là uy nghiêm, như con kiến ngước nhìn rồng lớn.

Ý nghĩ dâm tà trong lòng nháy mắt tan biến sạch sẽ, không dám có chút bất kính.

"Tại hạ là chưởng giáo Thanh Vân Môn, Đạo Huyền, ra mắt tiên tử, đa tạ tiên tử ra tay tương trợ, còn chưa thỉnh giáo phương danh của tiên tử?" Đạo Huyền từ trong chấn động hoàn hồn, vội vàng tiến lên chắp tay hành lễ.

Từ trên người Nguyệt Cơ, ông cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Đối mặt với Nguyệt Cơ, giống như đối mặt với bầu trời sao bao la, mênh mông vô tận, sâu thẳm khó lường.

Rất mạnh, mạnh hơn ông.

Đây là trực giác mãnh liệt của Đạo Huyền.

May mà đối phương vừa đến đã ra tay cứu Trương Tiểu Phàm, xem ra không phải là địch.

"Ta chỉ là một thị nữ nhỏ bé dưới trướng Thiên Đế mà thôi." Nguyệt Cơ hạ xuống, đứng trước mặt Đạo Huyền: "Ngươi có thể gọi ta là Nguyệt Cơ." "Ra là Nguyệt Cơ tiên tử!" Đạo Huyền tâm thần chấn động, hiếu kỳ hỏi: "Xin thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, không biết Thiên Đế là thần thánh phương nào?" Là chưởng giáo Thanh Vân Môn, một trong những lãnh tụ chính đạo đương thời, những cường giả trong thiên hạ, ông đều biết.

Nhưng chưa từng nghe qua danh hiệu Thiên Đế, cũng chưa từng nghe qua chút thông tin nào về Nguyệt Cơ.

Một tiên tử xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tu vi thông thiên, ăn mặc lại… phóng khoáng… như Nguyệt Cơ, ông không thể nào không biết.

Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt và các vị thủ tọa khác cũng đến sau lưng Đạo Huyền, trong mắt họ cũng mang theo vẻ nghi hoặc.

Rõ ràng cũng chưa từng nghe qua.

"Đợi các ngươi đến thế giới Đại Tần, tự nhiên sẽ biết Thiên Đế là thần thánh phương nào!" Nguyệt Cơ hai tay đan vào nhau đặt trước bụng, tư thế đứng hờ hững mà kiêu ngạo lại toát lên vẻ đoan trang cao nhã, thanh lệ thoát tục, tựa như tiên tử cung trăng.

Uy nghiêm vô hình bất giác lan tỏa ra, nàng thản nhiên nói: "Hôm

nay Nguyệt Cơ phụng lệnh Thiên Đế, mời Thanh Vân Môn gia nhập Đại Tần.” Xoạt xoạt xoạt.

Lời của Nguyệt Cơ vừa dứt, sắc mặt Đạo Huyền, Điền Bất Dịch và những người khác đều biến đổi.

Đây là kẻ đến không có ý tốt rồi.

Ánh mắt Đạo Huyền trở nên ngưng trọng, chắp tay nói: “Thanh Vân Môn chỉ là một môn phái nhỏ, không có phúc hưởng thụ hậu ái của Thiên Đế, e rằng phải để tiên tử đi một chuyến vô ích rồi!” “Ngươi nghĩ các ngươi còn có lựa chọn sao?” Sắc mặt Nguyệt Cơ không đổi, bình tĩnh nói.

“Ngươi thật sự nghĩ chúng ta sợ ngươi và cái thá gì Thiên Đế chó má sau lưng ngươi sao?” Thương Tùng bước ra, pháp lực trên người dâng trào, ra vẻ chỉ cần một lời không hợp là trực tiếp ra tay.

Từ sau khi Vạn Kiếm Nhất “chết”, hắn đã lên kế hoạch tìm Đạo Huyền báo thù.

Nhưng Đạo Huyền công lực thâm hậu, lại là chưởng giáo, hắn không phải là đối thủ, chỉ có thể dựa vào ngoại lực.

Trong nguyên tác sau này, hắn câu kết với Ma giáo, muốn hủy diệt Thanh Vân.

Bây giờ Nguyệt Cơ trông rất mạnh, hắn tự nhiên không ngại tạo thêm vài kẻ địch lớn cho Thanh Vân Môn.

Hắn mở miệng chính là để gây sự.

“Sỉ nhục Thiên Đế, chết!” Ánh mắt Nguyệt Cơ nháy mắt trở nên sắc lạnh, đôi tay ngọc đang đan vào nhau trước bụng bỗng giơ lên, một luồng kiếm quang chói lọi đột ngột sáng lên.

Trong khoảnh khắc này, gió ngừng, mây tan.

Trong mắt tất cả mọi người chỉ còn lại một luồng kiếm quang.

Luồng kiếm quang đó phảng phất trở thành thứ duy nhất giữa trời đất, khiến họ dựng tóc gáy, như rơi vào hầm băng, hồn bay phách tán.

Nó vừa xuất hiện, dường như đã vượt qua cả thời gian và không gian.

Không ai có thể hình dung được sự lộng lẫy của một kiếm này, cũng không ai có thể hình dung được tốc độ của nó.

Đó không chỉ là một thanh kiếm, mà là cơn thịnh nộ của Lôi Thần, một tia chớp giáng xuống.

Không biết qua bao lâu, phảng phất như một thoáng chốc, lại tựa như trăm năm, mọi người mới hoàn hồn, kiếm quang đã tan biến.

Chỉ còn lại Thương Tùng trợn to đôi mắt kinh hoàng, đứng ngây ra bất động.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Xoẹt!

Một vệt máu bắn ra, đầu của Thương Tùng lộc cộc một tiếng lăn xuống đất.

"Hít!" Đồng tử co rút.

Trời đất một mảnh tĩnh lặng chết chóc. … "Hít!" Trời đất một mảnh tĩnh lặng chết chóc, tất cả mọi người đều không dám tin, Thương Tùng cứ thế mà chết.

Thương Tùng là thủ tọa Long Thủ Phong của Thanh Vân Môn, chưởng quản hình phạt của môn phái, uy thế cực trọng, tu vi đạo pháp rất cao.

Ở Thanh Vân Môn, ngoài chưởng giáo Đạo Huyền ra, e rằng cũng chỉ có Điền Bất Dịch có thể sánh ngang với hắn.

Thực lực vững vàng nằm trong top ba của Thanh Vân Môn, trong cả chính ma hai đạo thiên hạ cũng đều có uy danh lừng lẫy.

Bây giờ lại bị người ta chém chết bằng một kiếm?

"Thương Tùng sư đệ!" "Thương Tùng sư huynh!" Đạo Huyền chân nhân, Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt và những người khác kinh hô, nhìn Thương Tùng đầu lìa khỏi cổ, tất cả đều nổi giận!

"Giết!" Điền Bất Dịch tế ra pháp bảo Xích Diễm Thần Kiếm của mình, hóa thành một con xích hỏa chân long, cuộn trào lao ra, tấn công Nguyệt Cơ.

Thủy Nguyệt, Thiên Vân, Tằng Thúc Thường và các vị thủ tọa khác cũng lần lượt tế ra pháp bảo, thi triển thần thông.

Trong chốc lát, những đòn tấn công rợp trời dậy đất lao về phía Nguyệt Cơ, cuồng phong gầm thét, hỏa long gào rú, khí tức kinh khủng chấn cho tất cả đệ tử xung quanh phải lùi lại, phảng phất như tai họa diệt thế.

"Hít!" "Đây là thực lực của các vị thủ tọa sao?" "Thật kinh khủng!" "Yêu nữ kia phen này chết chắc rồi!" "Chẳng trách ăn mặc lẳng lơ như vậy, chắc chắn là yêu nhân Ma giáo!" "Yêu nhân Ma giáo?

Vừa rồi mắt ngươi còn nhìn thẳng đơ đấy!" "Nhưng yêu nữ này cũng quá kinh khủng, Thương Tùng sư bá ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, đã bị yêu nữ này chém đầu!" Các đệ tử Thanh Vân các mạch đã lùi xa sang một bên, ba ba hai hai tụ lại, trong chấn động mang theo kinh ngạc, bàn tán xôn xao.

Mặc dù một kiếm vừa rồi của Nguyệt Cơ rất kinh diễm, rất kinh khủng, nhưng các đệ tử không cho rằng Nguyệt Cơ có thể đỡ được đòn tấn công trong cơn thịnh nộ của các vị thủ tọa.

Ầm ầm ầm!

Những đòn tấn công kinh khủng rợp trời dậy đất giáng xuống, cương phong gào thét, dư chấn kinh khủng lấy Nguyệt Cơ làm trung tâm lan ra bốn phía.

"Chết rồi chứ?" Mọi người chăm chú nhìn vào vị trí của Nguyệt Cơ, ánh mắt nóng rực.

Tuy nhiên, khi dư chấn năng lượng tan đi, hiện ra trước mắt mọi người lại là một chiếc ô lớn đặc biệt có năm màu, đang từ từ xoay tròn.

Chiếc ô lớn ẩn chứa Ngũ Hành, lộng lẫy chói mắt, trong lúc từ từ xoay tròn, nó giao tiếp với lực lượng đại đạo của trời đất, tỏa ra khí tức vô thượng chí tôn chí quý.

Ngũ Đế Hoa Cái Tán.

Thần thông hộ thể chỉ có thể ngưng tụ sau khi Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông đạt đến đại thành.

"Cái gì?" "Sao có thể?" Điền Bất Dịch và những người khác nhìn sang, chỉ thấy Nguyệt Cơ thản nhiên đứng đó, thân hình kiêu hãnh, đôi chân dài thon thả, thẳng tắp mịn màng, đầu đội Ngũ Đế Hoa Cái Tán, tay cầm Thúc Y Kiếm, phong tư tuyệt thế, phong hoa tuyệt đại.

Một đôi mắt đẹp màu xanh lam bình tĩnh nhìn họ, như đang nhìn một đám hề.

"Dùng lôi pháp!" Thủ tọa Đại Trúc Phong Điền Bất Dịch vừa lùn vừa mập, tướng mạo tầm thường, hét lớn một tiếng, hỏa long vốn đang tấn công Ngũ Đế Hoa Cái Tán đột nhiên hỏa quang đại thịnh.

Tuy nhiên, nó lại như cá kình hút nước, thu về trong tay Điền Bất Dịch, một lần nữa hóa thành Xích Diễm Tiên Kiếm, mà hỏa quang còn sót lại vẫn chưa lùi, chiếu sáng cả Thanh Vân Môn.

Điền Bất Dịch mặt lạnh như sương, thần sắc nghiêm nghị, Xích Diễm đặt ngang trước ngực, tay trái nắm pháp quyết, chân đạp thất tinh, bước liền bảy bước giữa không trung, Xích Diễm Tiên Kiếm đột nhiên chỉ thẳng lên trời, miệng tụng quyết: "Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" Trên Vân Hải Quảng Trường, các đệ tử Thanh Vân các mạch xôn xao, ai nấy đều vô cùng kích động.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết là lôi pháp mạnh nhất của Thanh Vân, cũng là lôi pháp mạnh nhất thế giới Tru Tiên, uy chấn chính ma hai đạo, công kích vô song, uy lực vô cùng.

Lục Tuyết Kỳ đã thi triển lôi pháp một lần trước đó, sắc mặt trắng bệch, nhưng đôi mắt lại sáng ngời có thần, chăm chú nhìn Điền Bất Dịch.

Chương 113

Các vị thủ tọa khác cũng lần lượt sử dụng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Mây đen vốn đang âm u lập tức cuồn cuộn, như nước sôi trong nồi.

Giữa trời đất gió rít từng cơn, một lát sau từ sâu trong mây đen truyền đến tiếng sấm ầm ầm, gần như vang lên ngay bên cạnh họ.

Trong chớp mắt, trời rung đất chuyển!

Cả Thông Thiên Phong dường như cũng chấn động không ngừng, mà các ngọn núi xung quanh Thông Thiên Phong, thậm chí cả dãy núi Thanh Vân cũng như run rẩy.

Những tia sét như đến từ thời viễn cổ, lóe lên ở chân trời, đột ngột bùng lên, xé toạc mây đen, xé rách bầu trời, như một vị thần kiêu ngạo không ai bì kịp, giáng xuống phàm trần, dừng lại trên mũi kiếm của Điền Bất Dịch và các vị thủ tọa khác.

Khoảnh khắc đó, mọi người dường như không nhìn thấy bóng dáng của họ nữa, ánh sáng rực rỡ chói mắt đó đã che khuất cả trời đất thế gian.

Có gió, thổi qua.

Làm tung bay, y phục của tất cả mọi người… Giữa trời đất, đột nhiên một mảnh sát khí tĩnh lặng!

Đột nhiên, tiếng sấm lại vang lên!

Trong tiếng nổ vang, trời đất biến sắc, những cột sét khổng lồ đó bắn ra, xuyên thủng tất cả mây đen, sáng hơn cả mặt trời đỏ mùa hạ, một đi không trở lại, thế không thể cản lao về phía Nguyệt Cơ.

Nguyệt Cơ từ đầu đến cuối không hề có bất kỳ hành động nào.

Đầu đội Ngũ Đế Hoa Cái Tán.

Thản nhiên đứng đó.

Phiêu nhiên như tiên.

Muốn thu phục họ, thì phải khiến họ cảm thấy tuyệt vọng, hiểu rõ sự chênh lệch về thực lực.

Giống như Đạo Huyền, với tư cách là chưởng môn Thanh Vân, đã lặng lẽ rời đi khi các vị thủ tọa ra tay, Nguyệt Cơ cũng làm như không thấy, mặc cho ông ta rời đi.

Bởi vì Nguyệt Cơ biết, Đạo Huyền đi mời Tru Tiên Cổ Kiếm.

Tru Tiên Cổ Kiếm là một trong những mục tiêu nhiệm vụ.

Đạo Huyền bằng lòng tự mình mang đến dâng tận cửa, Nguyệt Cơ tự nhiên phải thành toàn cho ông ta.

Huống chi Đạo Huyền cầm Tru Tiên Cổ Kiếm, khởi động Tru Tiên Kiếm Trận, mới là át chủ bài lớn nhất, là chiến lực mạnh nhất của Thanh Vân Môn.

Chỉ có nghiền ép Đạo Huyền mạnh nhất, mới có thể hoàn toàn dập tắt ý chí phản kháng của mọi người ở Thanh Vân Môn, khiến họ cảm thấy tuyệt vọng.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Những cột sét giáng xuống, tấn công Ngũ Đế Hoa Cái Tán, phát ra tiếng nổ inh tai nhức óc, uy thế kinh khủng khiến các đệ tử Thanh Vân Môn màng nhĩ đau nhức, chân run bần bật, tim đập thình thịch.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết do Điền Bất Dịch và các vị thủ

tọa thi triển, so với Lục Tuyết Kỳ thi triển, uy lực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Bất kỳ một tia nào cũng đủ để hủy diệt một ngọn núi.

Tuy nhiên, Ngũ Đế Hoa Cái Tán vẫn từ từ xoay tròn, mặc cho sấm sét vạn quân, ta vẫn vạn pháp bất xâm, sừng sững bất động.

Hộc hộc ~ Điền Bất Dịch và những người khác thở hổn hển, nhìn sang, lập tức ngây người.

Họ đã dốc hết sức thi triển lôi pháp mạnh nhất, nhưng ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá được, đừng nói là làm tổn thương Nguyệt Cơ.

"Sao có thể?" "Chiếc ô năm màu này là thần thông gì, phòng ngự cũng quá kinh khủng rồi?" "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết lại không thể phá vỡ?" Điền Bất Dịch có chút hoài nghi nhân sinh.

Trên đời thật sự có đạo pháp kinh khủng như vậy sao?

Tại sao ông ta chưa từng nghe qua?

Nhìn Nguyệt Cơ đầu đội Ngũ Đế Hoa Cái Tán, phong hoa tuyệt đại, tựa như tiên tử cung trăng, nữ thần trên trời, Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt và những người khác đều tuyệt vọng.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị tiếp tục liều mạng, ở phía xa chân trời, đột nhiên truyền đến một tiếng gầm trầm thấp kỳ lạ.

Đột nhiên, cả dãy núi Thanh Vân, ngọn núi khổng lồ Thông Thiên Phong đã sừng sững vạn năm, dường như khẽ run rẩy!

Đột nhiên, tất cả tiên kiếm pháp bảo trong tay mọi người đều khẽ nóng lên và ngân vang, một luồng hào quang rực rỡ vút lên trời.

Thông Thiên Phong cao chọc trời, bầu trời ngàn năm qua luôn trong xanh, dần dần, tối sầm lại.

Chỉ có luồng ánh sáng rực rỡ ở chân trời đó, như một tia sét nóng bỏng, thoát khỏi sự giam cầm, bay lượn trên cao, lao đến.

Trong nháy mắt bùng nổ.

Ánh sáng rực rỡ vô cùng chiếu rọi thiên hạ, sâu trong ánh sáng đó có một bóng người, cầm kiếm hướng lên trời.

Tất cả mọi người đều nín thở, kinh ngạc nhìn lên trời.

"Tru Tiên Cổ Kiếm sao?" Đôi mắt đẹp như bảo thạch màu xanh lam của Nguyệt Cơ lóe lên một tia sáng, xuyên qua ánh sáng rực rỡ, nhìn thấy Đạo Huyền đang cầm kiếm hướng lên trời sâu trong luồng sáng.

Hống.

Cùng lúc đó, thần thú hộ tông của Thanh Vân là Thủy Kỳ Lân trong Bích Thủy Đàm gầm lên một tiếng, những cột nước vút lên trời.

Tuy nhiên, tất cả cột nước đột nhiên hợp lại, tạo thành một cột nước khổng lồ vô cùng, nâng cơ thể Thủy Kỳ Lân lao thẳng lên trời, bay về phía sâu trong luồng sáng đó!

Trên bầu trời, có tiếng linh thú gầm rống, vang vọng không dứt.

"Là thần kiếm trấn tông của Thanh Vân chúng ta, Tru Tiên!" Điền Bất Dịch và mọi người ở Thanh Vân Môn, ai nấy đều kích động, ánh mắt nóng rực và mong đợi nhìn lên trời.

Thanh kiếm cổ trong truyền thuyết này, từng trong tay tổ sư Thanh Vân là Thanh Diệp uy hiếp thiên hạ, hôm nay vào thời khắc nguy hiểm của Thanh Vân Môn, đã tái hiện thế gian.

Giữa không trung, Thủy Kỳ Lân bay đến dưới chân Đạo Huyền, gầm nhẹ, đầu thú hơi cúi xuống, phảng phất như cũng đối với thanh cổ kiếm này, có một sự kính sợ và tôn kính không nói nên lời.

Toàn thân Đạo Huyền ẩn trong ánh sáng, từ từ đáp xuống đỉnh đầu linh thú Thủy Kỳ Lân.

Hít sâu!

Cầm kiếm, hướng lên trời!

Trên bầu trời, trong ánh sáng rực rỡ, đột nhiên vang lên tiếng ngâm chú kỳ dị vang vọng, như đầy trời thần phật thấp giọng ngâm xướng, như ma quỷ địa ngục nhe nanh cười gằn.

Một cảm giác chấn nhiếp vô danh, bao trùm tất cả mọi người trên dãy núi Thanh Vân.

Đột nhiên, ở phía sau núi Thông Thiên Phong, hướng Huyễn Nguyệt Động Phủ, một luồng tử khí hùng dũng bốc lên, chiếu thẳng vào Thủy Kỳ Lân và Đạo Huyền trên đầu nó.

Một lát sau, từ các nơi xa xôi, nhìn phương vị, lại là những luồng quang mang rực rỡ bay đến từ những nơi không tên trên các ngọn núi khác của Thanh Vân.

Phân thành: vàng, xanh, đỏ, lục, cam, lam, cùng nhau bao trùm, sau đó bảy luồng quang mang hội tụ vào thanh cổ kiếm Tru Tiên trong tay Đạo Huyền, lúc này đã rực rỡ chói mắt.

Tru Tiên Kiếm Trận.

Khai mở.

Trời đất biến sắc, sấm nổ vang trời!

Giữa không trung một tiếng sấm lớn nổ vang, cuồng phong dữ dội, mọi người không ai không biến sắc.

"Tru Tiên Kiếm Trận…" Trong mắt Nguyệt Cơ không có chút sợ hãi nào, hứng thú đánh giá Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm trận này bao trùm Thanh Vân, lấy bảy ngọn núi cao nhất của dãy núi Thanh Vân

làm cơ sở trận pháp, vừa vặn tương ứng với bảy mạch của Thanh Vân.

Lúc này, trên Thông Thiên Phong cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt, bảy luồng quang mang không ngừng tuôn ra.

Phía trên Tru Tiên Cổ Kiếm đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, từ từ xuất hiện một thanh khí kiếm lấp lánh bảy màu.

Khí kiếm bảy màu không ngừng lớn lên.

Đồng thời từ chủ kiếm này, không ngừng tách ra các loại khí kiếm màu sắc khác nhau, ngày càng nhiều, trong nháy mắt phủ kín bầu trời, chiếu rọi cả đỉnh núi Thông Thiên Phong trở nên rực rỡ bảy màu, đẹp đẽ vô cùng!

"Đây chính là Tru Tiên Kiếm Trận của Thanh Vân Môn chúng ta sao?" Bất luận là các vị thủ tọa, hay là các đệ tử, đều trợn to mắt, chấn động nhìn cảnh tượng kinh người này.

Sự mạnh mẽ và kinh khủng của Tru Tiên Kiếm Trận, họ đều đã nghe nói qua, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên được thấy.

Lúc này, thanh khí kiếm bảy màu trên đầu Tru Tiên Cổ Kiếm, rõ ràng là chủ kiếm của trận pháp này, lúc này đã trở nên to lớn vô cùng, vắt ngang bầu trời, ngay cả cự thú Thủy Kỳ Lân nhìn qua cũng không bằng nó.

Còn những thanh khí kiếm đơn sắc đầy trời, càng dày đặc như sương mù, nhìn mà kinh hãi.

Đạo Huyền chân nhân đứng trên Thủy Kỳ Lân, ánh mắt băng lãnh, không nói một lời vô ích, miệng dường như niệm động pháp chú, tay phải cầm Tru Tiên Cổ Kiếm vung lên, tay trái kết pháp quyết, hai ngón tay như kiếm, hướng xuống dưới vạch một đường!

"Vèo……" Trên Tru Tiên Cổ Kiếm, một trận ánh sáng lóe lên, một

lát sau, vô số khí kiếm đang lơ lửng giữa không trung, mang theo thế sắc bén vô cùng, lao xuống, thẳng hướng Nguyệt Cơ mà tới.

Kiếm rơi như mưa, trời đất sát khí!

Phanh phanh phanh!

Phanh phanh phanh!

Vô số khí kiếm như mưa kiếm rơi xuống Ngũ Đế Hoa Cái Tán, phát ra âm thanh chói tai như kim loại va vào nhau, nhưng không ai cảm thấy chói tai.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Ngũ Đế Hoa Cái Tán.

Phá!

Phá!

Phá cho ta!

Tất cả mọi người trong lòng cầu nguyện, gào thét.

Nhưng Ngũ Đế Hoa Cái Tán vẫn từ từ xoay tròn, kiên cố không thể phá vỡ, mặc cho vạn nghìn kiếm khí, vẫn khó có thể lay động nửa phân.

"Sao có thể như vậy?" "Đây là Tru Tiên Kiếm Trận mà?" "Chưa từng nghe nói có người có thể dễ dàng phòng ngự được Tru Tiên Kiếm Trận như vậy?" Điền Bất Dịch và các vị thủ tọa vừa kinh hãi vừa sợ hãi, lẽ nào ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không đối phó được yêu nữ này sao?

Lẽ nào trời muốn vong ta Thanh Vân?

"Không tồi!" Nguyệt Cơ khẽ gật đầu, Tru Tiên Kiếm Trận tuy không phá được Ngũ Đế Hoa Cái Tán của nàng, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong mỗi thanh khí kiếm cũng không yếu.

Tru Tiên Kiếm Trận đã hấp thụ thiên địa linh khí của bảy ngọn núi trong dãy núi Thanh Vân, thực không phải sức người có thể chống đỡ, nhưng Nguyệt Cơ đã tu luyện vạn năm trong Thời Không Tháp, tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, luyện thành gần ngàn loại vô thượng thần thông, đã không còn thuộc phạm trù 'người' nữa.

Đối với những người tu chân như Đạo Huyền, có thể xem là tiên nhân rồi.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Sắc mặt Đạo Huyền ngưng trọng, mặc dù ông ta vẫn chưa sử dụng sức mạnh mạnh nhất, nhưng ông cảm giác cho dù có sử dụng cũng không phải là đối thủ.

"Trước đó ta không phải đã nói rồi sao?" Nguyệt Cơ thản nhiên cười, rồi chuyển đề tài: "Bây giờ cũng nên kết thúc rồi!" "Hử?" Đạo Huyền lập tức có một dự cảm không lành, Tru Tiên Cổ Kiếm trong tay vung lên, thanh chủ kiếm bảy màu khổng lồ đáng sợ kia giáng xuống, lao về phía Nguyệt Cơ.

Ầm.

Một kiếm này là một kiếm mạnh nhất, ký thác hy vọng của Đạo Huyền và tất cả mọi người ở Thanh Vân.

Tuy nhiên, hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Chủ kiếm bảy màu rơi xuống Ngũ Đế Hoa Cái Tán, chỉ gợn lên một tia gợn sóng, muốn phá vỡ Ngũ Đế Hoa Cái Tán, còn kém xa vạn dặm.

"Đại Luyện Bảo Thuật!" Kim đan trong cơ thể Nguyệt Cơ khắc vô số phù lục thần thông tỏa sáng rực rỡ, một môn vô thượng thần thông được thi triển ra.

Môn thần thông này không tấn công Đạo Huyền, mà nhắm vào Tru Tiên Cổ Kiếm.

Đại Luyện Bảo Thuật, là đạo thuật căn nguyên của tất cả các phép luyện chế bảo bối, không có lực công kích.

Xếp cuối trong ba ngàn đại đạo, uy lực không lớn, nhưng lại có thần thông không thể tưởng tượng, có thể phá trừ mọi cấm pháp của bảo bối.

Khi một luồng ánh sáng và phù văn rực rỡ rơi xuống Tru Tiên Cổ Kiếm, Đạo Huyền lập tức cảm thấy liên kết với Tru Tiên Cổ Kiếm bị cắt đứt, một ngụm máu tươi phun ra.

Tru Tiên Cổ Kiếm cũng nháy mắt ảm đạm vô quang, hóa thành một thanh trường kiếm cổ xưa không phải vàng không phải ngọc không phải đá, bị Nguyệt Cơ cách không một trảo, nắm trong lòng bàn tay.

"Kiếm của ta…" Đạo Huyền tức giận công tâm, lại phun ra một ngụm máu tươi, nhưng không hề do dự, tế ra pháp bảo phi kiếm của mình tấn công Nguyệt Cơ.

"Đại Phong Ấn Thuật!" Vô số xiềng xích đen kịt từ không trung hiện ra, khóa chặt phong ấn Đạo Huyền, Điền Bất Dịch và tất cả các cường giả của Thanh Vân, đồng thời Nguyệt Cơ còn đặc biệt chiếu cố Trương Tiểu Phàm, để Trương Tiểu Phàm được hưởng thụ đãi ngộ của chưởng giáo, thủ tọa và trưởng lão Thanh Vân Môn.

"Biết được sự chênh lệch rồi chứ?" Nguyệt Cơ đến trước mặt Đạo Huyền và những người khác, thản nhiên nói: "Với thực lực của ta, muốn diệt các ngươi Thanh Vân, có thể nói là dễ như trở bàn tay!" "Hừ, yêu nữ, muốn giết thì cứ giết, muốn ta đầu hàng, nằm mơ đi!" Điền Bất Dịch cứng miệng nói.

"Ngươi cái tên lùn mập này, có tin tỷ tỷ lấy roi ra quất ngươi không?" Nguyệt Cơ nhìn Điền Bất Dịch, cười tủm tỉm, trong tay ngưng tụ ra một cây roi pháp lực.

“Hừ, ngươi tới đi, ta Điền Bất Dịch nếu nhíu mày một cái, sẽ không mang họ Điền.” Điền Bất Dịch nghênh cổ, coi cái chết như không.

Doanh Huyền: “…” Huyền Thiên Cung, Doanh Huyền đang nằm trên ghế xích đu vuốt ve Cổn Cổn, cách không nhìn cảnh tượng diễn ra ở Thanh Vân Môn, khóe miệng giật giật.

Không ngờ Nguyệt Cơ lại có sở thích này.

Nhưng Doanh Huyền cũng không quản.

Chỉ hứng thú xem tiếp.

Chương 114

Vút!

Tiếng roi xé không khí vang lên từ quang mạc hình chiếu, Nguyệt Cơ một roi quất vào bụng bia của Điền Bất Dịch.

"Không ngờ ngươi lại có sở thích này, vậy ta thành toàn cho ngươi!" Nguyệt Cơ cười nói.

Gã mập chết tiệt này vừa rồi nhảy nhót hăng nhất, vừa hay dọn dẹp một phen.

"Dừng tay!" Đạo Huyền hét lên.

Là chưởng giáo, ông không thể làm rùa rụt cổ.

"Nguyệt Cơ, nếu ngươi muốn Thanh Vân chúng ta đầu hàng, thì cũng phải cho chúng ta biết các ngươi rốt cuộc là thế lực gì?" "Nếu là Ma giáo, chúng ta dù chết cũng không đầu hàng!" "Ha ha, nếu ta là người của Ma giáo, các ngươi đã sớm chết rồi!" Nguyệt Cơ khinh miệt cười một tiếng, rồi nói: "Huống chi ta đến Thanh Vân các ngươi, chưa giết một người nào của các ngươi, thậm chí còn giúp các ngươi một việc lớn, thành ý này đủ rồi chứ?" "Thương Tùng sư huynh không phải người à?

Yêu nữ như ngươi, mở mắt nói mò!" Điền Bất Dịch khinh bỉ nói.

Vút!

Nguyệt Cơ một roi quất vào người Điền Bất Dịch, khiến vợ hắn là Tô Như một trận đau lòng, nhưng không dám chọc giận Nguyệt Cơ, chỉ đành hung hăng lườm Điền Bất Dịch một cái.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Ngươi nói ít đi vài câu thì chết à.

Điền Bất Dịch vốn còn muốn la lối, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Tô Như, đành phải nhịn, hung hăng trừng mắt nhìn Nguyệt Cơ.

Đạo Huyền cũng nhìn Nguyệt Cơ, đợi nàng giải thích.

Ong.

Nguyệt Cơ đưa tay ra một trảo, linh hồn của Thương Tùng hiện ra.

"Thương Tùng sư đệ!" "Thương Tùng sư huynh!" Đạo Huyền và những người khác kinh hô, giận dữ nhìn Nguyệt Cơ, không ngờ Nguyệt Cơ lại còn có thủ đoạn lấy linh hồn người khác.

Thật là kinh khủng như vậy.

"Đây là một tên phản bội, luôn mưu tính giết ngươi, thậm chí không tiếc câu kết với Ma giáo, vụ thảm án thôn Thảo Miếu, chính là do hắn chặn giết hòa thượng Phổ Trí của Thiên Âm Tự mà ra." Nguyệt Cơ nói: "Cho nên, Thương Tùng không tính là người của Thanh Vân Môn!" "Cái gì?

Không thể nào!" "Ngươi đừng hòng vu khống Thương Tùng sư huynh!" Điền Bất Dịch và những người khác kinh hô, khó có thể tin.

Thương Tùng tuy quan hệ với mọi người không được tốt lắm, nhưng dù sao cũng là người của Thanh Vân, mọi người vẫn rất tin tưởng hắn.

"Lúc đó hắn đã dùng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, thằng nhóc này cũng đã thấy!" Nói đoạn, Nguyệt Cơ bắt Trương Tiểu Phàm qua.

Lúc này, mắt Trương Tiểu Phàm đỏ hoe, gắt gao nhìn chằm chằm Thương Tùng.

Thương Tùng này cũng là một trong những hung thủ gây ra vụ

diệt môn của cậu.

"Tiểu Phàm, năm đó con thật sự thấy có người dùng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết giết Phổ Trí sao?" Điền Bất Dịch là sư phụ của Trương Tiểu Phàm, lên tiếng hỏi trước.

"Đúng vậy!" Trương Tiểu Phàm mắt đỏ hoe gật đầu, giọng nghẹn ngào nói: "Năm đó con không hiểu gì cả, nhưng vừa rồi sau khi các người thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, con đã nhận ra!" "Tên hắc y nhân năm đó chính là dùng chiêu này!" Lời vừa dứt.

Cả nơi chìm vào tĩnh lặng.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết là lôi pháp trấn tông của Thanh Vân Môn, người ngoài không thể học được.

Cũng có nghĩa là người đó chắc chắn là người của Thanh Vân Môn.

Hơn nữa có thể trọng thương Phổ Trí, một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, thực lực chắc chắn không yếu.

Kẻ ra tay chính là một trong số các vị thủ tọa này.

Bây giờ, gần như có thể khóa chặt mục tiêu là Thương Tùng.

"Thương Tùng sư đệ, lời Nguyệt Cơ nói có phải là thật không?" Đạo Huyền nhìn chằm chằm linh hồn của Thương Tùng, chất vấn.

"Đúng vậy!" Thương Tùng nhìn chằm chằm Đạo Huyền, nghiến răng nghiến lợi, thần thái dường như cũng mang theo một tia điên cuồng, hung ác nói: "Ngươi cái tên ngụy quân tử này, sớm từ một trăm năm trước, khi ta nhìn thấy hạ trường của Vạn Kiếm Nhất vạn sư huynh, ta đã muốn giết ngươi rồi!" "Chỉ hận ta thực lực không đủ!" Vạn Kiếm Nhất!!

Nghe thấy cái tên này, các vị thủ tọa trưởng lão của Thanh Vân

Môn, thân thể đột nhiên cứng đờ!

Vạn Kiếm Nhất, cái tên phảng phất như mang theo ác mộng, mang theo bóng ma dày đặc, đè nặng lên tâm trí của tất cả họ.

Khóe mắt Đạo Huyền chân nhân co giật, cái tên mà bao nhiêu năm nay chưa từng có ai dám nhắc đến trước mặt ông, dường như cũng đã kích thích sâu sắc đến ông.

Không đợi họ mở miệng, Nguyệt Cơ trực tiếp cắt ngang: "Được rồi, ân oán tình thù của các ngươi, ta lười quan tâm, lát nữa cả dãy núi Thanh Vân sẽ bị di chuyển đến thế giới Đại Tần!" "Tin rằng các ngươi biết phải lựa chọn thế nào!" "Còn về linh hồn của Thương Tùng, giao cho các ngươi xử trí!" Nguyệt Cơ tiện tay ném linh hồn của Thương Tùng cho Đạo Huyền, mang theo Tru Tiên Cổ Kiếm, nháy mắt biến mất trước mặt mọi người.

Ba nhiệm vụ mà Doanh Huyền giao cho nàng, sớm đã hoàn thành khi nàng trấn áp phong ấn Đạo Huyền và Trương Tiểu Phàm.

Sau đó nói ra chuyện của Thương Tùng, chỉ là để Thanh Vân Môn gia nhập Đại Tần một cách thuận lợi hơn. … Huyền Thiên Cung.

Trên chiếc ghế xích đu dưới gốc Ngũ Hành Thánh Thụ trong rừng đào, Doanh Huyền đã theo dõi toàn bộ quá trình Nguyệt Cơ xử lý phó bản Thanh Vân Môn, rất hài lòng với biểu hiện của Nguyệt Cơ.

Làm rất đẹp.

Nghĩ đến đôi chân dài trắng nõn và thân hình kiêu hãnh của Nguyệt Cơ, trong đầu Doanh Huyền đã nghĩ ra một trăm lẻ tám cách để thưởng cho nàng.

Nhưng trước khi Nguyệt Cơ trở về, ý thức của Doanh Huyền tiến vào hệ thống, xem xét phần thưởng thông quan phó bản Thanh Vân Môn: "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Thanh Vân

Môn.” “Phần thưởng: Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm trận này là pháp trận vô thượng chưởng quản thiên đạo sát phạt, do Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm cùng với Tru Tiên Kiếm Trận Đồ tạo thành, uy lực vô cùng, sát phạt vô song.” … Thanh Vân Môn. "Bất Dịch, ngươi không sao chứ?" Theo Nguyệt Cơ rời đi, Đại Phong Ấn Thuật cũng theo đó được giải trừ, Tô Như vội vàng đỡ Điền Bất Dịch đang mềm nhũn cả chân dậy, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ quan tâm. "Không sao, ta có thể có chuyện gì chứ?" Điền Bất Dịch ưỡn cổ, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Chỉ với hai tên nhóc đó, gãi ngứa cho ta còn chưa đủ!" Bốp!

Tô Như vỗ một chưởng lên người Điền Bất Dịch, đau đến mức hắn phải nhe răng trợn mắt. "Chỉ giỏi mạnh miệng!" Tô Như hung hăng lườm hắn một cái: "Ngươi nhìn xem cả trường, chỉ có ngươi thảm nhất, cho ngươi lắm lời!" "Ta…" Điền Bất Dịch muốn cãi lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Tô Như, lời đến bên miệng lại không khỏi nuốt trở về.

Lúc này.

Tằng Thúc Thường, Thủy Nguyệt, Thiên Vân cùng các vị thủ tọa các phong đi tới bên cạnh Đạo Huyền, giọng điệu ngưng trọng, lo lắng nói: "Chưởng giáo sư huynh, chúng ta bây giờ phải làm sao?" "Hay là chúng ta thông báo cho Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc cùng các đồng đạo tu chân khác cùng nhau…" "Chúng ta hiện tại đã không còn ở thế giới ban đầu nữa, toàn bộ Thanh Vân sơn mạch đều đã bị dịch chuyển đến một nơi không biết tên!" Đạo Huyền trực tiếp cắt ngang lời của mọi người: "Đợi đến thế giới Đại Tần rồi nói!" "Chưởng giáo sư huynh, Thanh Vân sơn mạch của chúng ta thật sự đã bị đóng gói dịch chuyển đi toàn bộ rồi sao?" Điền Bất Dịch và những người khác trừng lớn mắt, khó mà tin được.

Mặc dù trước đó Nguyệt Cơ đã nói qua, nhưng bọn họ vẫn không

tin.

Thanh Vân sơn mạch trải dài trăm dặm, muốn dịch chuyển đi cần phải có thần thông pháp lực đến mức nào?

Huống hồ bọn họ căn bản không cảm ứng được chút động tĩnh nào. "Vừa rồi khi ta chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận, có thể cảm ứng được bên ngoài Thanh Vân sơn mạch, Thanh Vân sơn mạch xác thực không còn ở thế giới của chúng ta nữa!" Giọng nói xác nhận của Đạo Huyền vừa dứt, mọi người đều sững sờ.

Tin tức này còn kinh hãi hơn cả việc Nguyệt Cơ một mình trấn áp tất cả bọn họ trước đó.

Lặng lẽ không một tiếng động đem toàn bộ Thanh Vân Môn bọn họ cùng Thanh Vân sơn mạch dịch chuyển đi, đây là chuyện người có thể làm được sao?

Nguyệt Cơ và Thiên Đế đứng sau nàng thật sự là thần tiên?

Thần thông quảng đại, pháp lực vô biên?

Ầm ầm ầm.

Ngay lúc này, toàn bộ Thanh Vân sơn mạch chấn động, giống như một ngọn núi lớn rơi xuống đất, chấn động đến nhanh mà đi cũng nhanh. "Chuyện gì vậy?" "Lẽ nào đã đến thế giới Đại Tần rồi?" Ngay khi mọi người còn đang kinh nghi bất định, từng đạo quang mạc hiện ra trước mặt họ, hình ảnh của quản gia trí tuệ xuất hiện trong quang mạc. "Ai?" "Ngươi là ai?" Đạo Huyền và những người khác mặt đầy cảnh giác, âm thầm vận khởi pháp lực trong cơ thể. "Xin chào, tôi là quản gia trí tuệ, chào mừng gia nhập thế giới Đại Tần, có nhu cầu gì, có thể thoải mái tư vấn!" Theo nụ cười ngọt ngào và giọng nói vui tai của quản gia trí tuệ vang lên, vẻ cảnh giác trên mặt mọi người hơi thả lỏng, sau đó rối rít hỏi han.

Qua nửa giờ hỏi đáp, Đạo Huyền, Điền Bất Dịch và mọi người ở Thanh Vân Môn cuối cùng cũng hiểu rõ chân tướng sự việc cũng như những thông tin quan trọng liên quan đến thế giới Đại Tần. "Vị Nguyệt Cơ tiên tử trước đó tu vi hẳn là ở Võ Đạo Kim Đan Cảnh, mà cường giả Kim Đan Cảnh tương tự, thế giới Đại Tần có hơn mười vạn người!!" "Thế giới Đại Tần ban đầu lại là một thế giới phàm nhân bình thường, ngay cả tu đạo giả cũng chỉ là truyền thuyết, không ngờ trong thời gian ngắn chưa đầy nửa năm, lại vì Thiên Đế mà biến thành một thế giới tu chân hùng mạnh!" "Điều khủng bố nhất là Thiên Đế lại có thể mở ra thông đạo đến chư thiên vạn giới, xem chúng như từng cái bí cảnh, thậm chí có thể đem toàn bộ những thế giới này dịch chuyển đến Đại Tần, dung nhập vào thế giới Đại Tần!" "Loại thần thông này, thật khó mà tưởng tượng!" "Tam Quốc bí cảnh, Phong Vân bí cảnh, Đại Minh Sùng Trinh bí cảnh, Sinh Hóa bí cảnh, Vũ Động bí cảnh…" "Thế giới chúng ta đang ở tuy có tu đạo giả, thực lực không tính là yếu, nhưng so với thế giới Vũ Động thì kém xa rồi!" "Đúng vậy, võ đạo của thế giới Vũ Động thật sự có thể thông thần, tu luyện đến Luân Hồi Cảnh là có thể nắm giữ luân hồi, xem như trường sinh bất tử, Tổ Cảnh ở trên đó còn khủng bố hơn!" "Ngay cả thế giới Vũ Động cũng bị dễ dàng chiếm lấy, dung nhập vào Đại Tần, đừng nói là Thanh Vân Môn chúng ta, cho dù là thế giới chúng ta đang ở cũng hoàn toàn không đáng để xem!" "Võ đạo của thế giới Vũ Động xác thực mạnh mẽ, nhưng khủng bố nhất không phải là võ đạo của Thiên Đế sao?" "Còn phải nói sao?

Hỗn Nguyên Kinh có thể dung hợp các công pháp khác để tăng cấp bậc và hoàn mỹ phù hợp với mỗi người, quả thực là vô thượng tiên pháp!" "Nếu chúng ta tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, lại đem Thái Cực Huyền Thanh Đạo chúng ta tu luyện trước đó dung hợp vào, thực lực tất nhiên sẽ tăng vọt!" "Còn có Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh, Đại Vận Mệnh Thuật, Đại Nhân Quả Thuật, Đại Nguyện Vọng

Thuật, Đại Luân Hồi Thuật… thật sự quá mạnh mẽ!" "Trước đó Nguyệt Cơ tiên tử trên đầu có hoa cái năm màu, vạn pháp bất xâm, chính là Ngũ Đế Hoa Cái Tán ngưng tụ sau khi luyện thành Đại Ngũ Hành Thuật, thật là khủng bố như vậy!" "Chỉ cần gia nhập thế giới Đại Tần là có thể tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, còn có thể tiến vào ba tầng đầu của Thời Không Tháp tùy ý tu luyện, tấm lòng của Thiên Đế, thật sự vĩ đại vô biên!" "Trước đó là chúng ta quá hẹp hòi!" "Trước đó ta lại dám bất kính với Thiên Đế, thật đáng chết!" Điền Bất Dịch hung hăng tát mình một cái, trong lòng hổ thẹn.

Nguyệt Cơ không một chưởng đánh chết hắn, thật sự là nhân từ.

Giờ khắc này, Thanh Vân Môn trên từ chưởng giáo Đạo Huyền chân nhân, dưới đến đệ tử Thanh Vân Môn bình thường, đều tràn đầy mong đợi đối với việc gia nhập Đại Tần.

Hỗn Nguyên Kinh, Thời Không Tháp, Tam Thiên Đại Đạo… người tu luyện nào mà chịu nổi?

Giờ khắc này, bọn họ chỉ muốn nói: "Vãi chưởng!

Thơm thật!" Giờ khắc này, nếu có ai dám ngăn cản bọn họ gia nhập Đại Tần, bọn họ liền có thể liều mạng với ngươi. … Trong khi mọi người ở Thanh Vân Môn rối rít gia nhập thế giới Đại Tần, đắm chìm trong sự rực rỡ đa sắc của trí võng và thế giới ảo.

Thế giới Đấu Phá.

Cổ Giới.

Nơi đây là tộc địa của Cổ tộc, một trong Viễn Cổ Bát Tộc, là một tiểu thế giới không gian độc lập phụ thuộc vào Đấu Khí Đại Lục.

Trong đại điện tộc trưởng ở trung tâm tộc địa, Cổ Nguyên mặt mày tiều tụy, trong mắt mang theo vẻ lo lắng: "Vẫn chưa có tin tức của Huân Nhi sao?" "Bẩm tộc trưởng, tạm thời vẫn chưa có tin tức

của Huân Nhi tiểu thư!" Trưởng lão Cổ Nam Hải có thực lực đạt đến Tứ Tinh Đấu Thánh hậu kỳ đáp: "Bởi vì Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc biến mất không dấu vết, tất cả cường giả trên toàn bộ Đấu Khí Đại Lục đều đang tra tìm thông tin liên quan!" "Đáng tiếc dù vậy, vẫn không có chút tin tức nào truyền ra, phảng phất như Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc đã hoàn toàn biến mất khỏi Đấu Khí Đại Lục!" "Rất nhiều người phỏng đoán là có Đấu Đế ra tay, xóa sổ Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc…" Nói đến đây, Cổ Nam Hải không khỏi dừng lại một chút.

Nếu thật sự là Đấu Đế ra tay xóa sổ Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc, vậy thì Cổ Huân Nhi chắc chắn lành ít dữ nhiều. "Không thể nào!" Cổ Nguyên trực tiếp phủ định phỏng đoán này: "Nếu có người thành Đế, tất nhiên sẽ có dị tượng truyền ra, hơn nữa Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc, ta đã tự mình đến điều tra, không có chút khí tức nào của Đấu Đế lưu lại!" "Nhưng cũng không có bất kỳ manh mối nào khác, phảng phất như Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc đã biến mất không dấu vết vậy…" Cổ Nguyên trăm mối không thể giải thích được, với tư cách là tộc trưởng Cổ tộc, thế giới này rất ít có bí mật với ông.

Trong số các cường giả còn tồn tại ở Đấu Khí Đại Lục hiện nay, người có khả năng thành Đế nhất chính là ông và tộc trưởng Hồn tộc Hồn Thiên Đế.

Nhưng Hồn Thiên Đế vẫn chưa thành Đế.

Điểm này, ông đã gặp qua trước đó, vô cùng khẳng định.

Huống hồ nếu Hồn Thiên Đế thành Đế, đã sớm ra tay diệt Cổ tộc bọn họ rồi. "Phụ thân, con về rồi!" Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo vui tai đột ngột vang lên trong đại điện tĩnh lặng.

Cổ Nguyên thân thể chấn động, kích động ngẩng đầu.

Chỉ thấy phía trước ông một bóng hình xinh đẹp hiện ra từ hư không, váy áo phiêu dật, phảng phất như tiên tử trong mây, nhẹ nhàng bay tới.

Nữ hài một thân váy dài màu xanh nhạt, ba ngàn sợi tóc xanh được buộc tùy ý, rủ xuống qua vòng eo thon gọn, cuối cùng buông thẳng xuống bờ mông cong vút.

Gió nhẹ thổi qua, tóc xanh phiêu đãng, xuất trần mà thoát tục.

Mà gương mặt xinh đẹp kia, khiến cho cả đất trời này cũng phải vì thế mà ảm đạm.

Một đôi mắt sáng lay động, ẩn chứa ý vị không linh, phảng phất như bầu trời sao sâu thẳm nhất, khiến cho ánh mắt người ta nhìn qua liền khó mà dời đi được.

Một cái liếc mắt khuynh đảo thành, lại một cái liếc mắt khuynh đảo nước.

Tuyệt sắc như vậy, khuynh quốc khuynh thành, nữ hài sinh ra từ linh khí của trời đất này, không phải là con gái của Cổ Nguyên ông, Cổ Huân Nhi thì còn là ai? "Huân Nhi?" Cổ Nguyên gắng sức dụi dụi mắt, "Ta không phải đang nằm mơ chứ?" "Đương nhiên không phải, phụ thân, con về rồi!" Cổ Huân Nhi cũng vui mừng kích động nói.

Đi một chuyến đến dị thế giới trở về, có cảm giác như đã qua một đời. "Huân Nhi!" "Tộc trưởng, thật sự là Huân Nhi tiểu thư về rồi!" Cổ Nam Hải hung hăng véo mình một cái, cảm nhận cơn đau trên cánh tay, kích động hô lớn. "Tốt, tốt, tốt, con gái bảo bối của ta cuối cùng cũng về rồi!" Cổ Nguyên ha hả cười lớn, âm thanh vang vọng khắp trời đất, truyền khắp toàn bộ tiểu thế giới của Cổ tộc.

Tất cả mọi người trong Cổ tộc đều sững sờ, ngay sau đó phấn khích lên.

Khoảng thời gian này, vì sự mất tích của Cổ Huân Nhi, không khí trong toàn bộ tiểu thế giới đều trở nên ngột ngạt.

Bây giờ cuối cùng cũng tốt rồi.

Cổ Huân Nhi đã trở về.

Chẳng mấy chốc, từng cường giả Đấu Thánh của Cổ tộc rối rít xuyên qua không gian kéo đến.

Cổ Huân Nhi trở về, có nghĩa là sự việc Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc biến mất đã có câu trả lời.

Điều đó rất có thể liên quan đến sức mạnh cấp bậc Đấu Đế, thậm chí là trên cả Đấu Đế.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cả đại lục chấn động vì sự biến mất của Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc.

Vút!

Người đến đầu tiên là cường giả Cổ Liệt, chỉ đứng sau Cổ Nguyên của Cổ tộc.

Cổ Liệt có tu vi Bát Tinh Đấu Thánh sơ kỳ, là thống lĩnh tối cao của Hắc Yên Quân của Cổ tộc, hiệu là Hắc Yên Vương, còn mạnh hơn một số tộc trưởng của Viễn Cổ Bát Tộc.

Ngay sau đó là Cổ tộc Tam Tiên có tu vi Thất Tinh Đấu Thánh hậu kỳ.

Cùng với sự xuất hiện của từng cường giả, Cổ Nguyên nhìn về phía Cổ Huân Nhi, hỏi ra nghi hoặc trong lòng: "Huân Nhi, khoảng thời gian này con đã đi đâu?

Chương 115

Đã xảy ra chuyện gì?" "Chuyện này nói ra rất dài!" Cổ Huân Nhi thân hình yêu kiều thanh lệ khẽ động, mỉm cười duyên dáng, trong mắt lộ ra vài phần tinh nghịch và kiêu ngạo, nói: "Phụ thân, còn có các vị thúc tổ, xem xem thực lực của Huân Nhi bây giờ như thế nào?" "Ồ?

Huân Nhi tự tin như vậy sao?" Cổ Vân, Cổ Liệt và các cường giả khác mắt sáng lên, giờ phút này bọn họ mới phát hiện ra lại không thể nhìn thấu tu vi của Cổ Huân Nhi. "Chẳng lẽ đã thành Đấu Thánh rồi?

Còn tu luyện pháp môn ẩn giấu khí tức?" "Xem ra Huân Nhi khoảng thời gian này có đại cơ duyên!" Cổ Nguyên và những người khác thầm nghĩ.

Đối với nguyên nhân Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc biến mất càng thêm tò mò, trong mắt tràn đầy mong đợi và nóng bỏng.

Và ngay khi họ đang mong đợi Cổ Huân Nhi thể hiện thực lực, một giọng nói trong trẻo tinh nghịch từ đôi môi hồng nhuận của Cổ Huân Nhi thoát ra: "Đại Phong Ấn Thuật!" Theo giọng nói vang lên, Cổ Nguyên, Cổ Liệt, Cổ tộc Tam Tiên và các cường giả Cổ tộc khác đều cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm cực độ. "Cái gì?" "Huân Nhi lại dám ra tay với tất cả chúng ta?" Trong sự kinh ngạc và chấn động, Cổ Nguyên, Cổ Liệt và những người khác rối rít điều động đấu khí trong cơ thể, chuẩn bị cho Cổ Huân Nhi một bài học khó quên.

Thật sự cho rằng mình có được đại cơ duyên, thực lực tăng vọt, liền cho là mình vô địch rồi sao?

Phải biết rằng bọn họ đều là Đấu Thánh.

Hơn nữa, năm người Cổ tộc Tam Tiên, Cổ Liệt và Cổ Nguyên, kẻ yếu nhất cũng là Thất Tinh Đấu Thánh hậu kỳ, lực lượng này đủ để

quét sạch chín phần mười chín thế lực trên Đấu Khí Đại Lục.

Xoạt xoạt xoạt ~ Xoạt xoạt xoạt ~ Thế nhưng bọn họ còn chưa kịp vận chuyển đấu khí, từng sợi xiềng xích đen như mực hiện ra từ hư không, tựa như từng con rắn độc lao về phía họ.

Bọn họ muốn né tránh, nhưng những sợi xiềng xích này phảng phất như ở khắp mọi nơi, không nơi nào không tồn tại, phong tỏa tất cả không gian mà họ có thể trốn thoát. "Hi hi, dưới Đại Phong Ấn Thuật của ta, các ngươi không thể trốn thoát được đâu!" Cổ Huân Nhi mỉm cười duyên dáng, khuynh thành tuyệt thế.

Thế nhưng Cổ Nguyên mấy người lại là một bộ mặt chấn động kinh hãi.

Trong nháy mắt, bao gồm cả cường giả Cửu Tinh Đấu Thánh hậu kỳ Cổ Nguyên, tất cả Đấu Thánh của Cổ tộc đều bị từng sợi xiềng xích đen nhánh khóa lại, toàn thân đấu khí bị phong ấn.

Bất kể họ cố gắng thế nào, đấu khí trong cơ thể vẫn như đá chìm đáy biển.

Bây giờ họ giống như một người bình thường.

Thậm chí còn không bằng người bình thường. "Sao có thể?" Cổ Nguyên trừng lớn mắt.

Cổ Liệt mặt mày kinh hãi.

Cổ tộc Tam Tiên há to miệng.

Thật khó mà tin được. "Đây là võ kỹ gì?" "Lẽ nào Huân Nhi, con đã thành Đế rồi?" … Huyền Thiên Cung.

Huyễn Tuyết Các.

Từng tia nắng len lỏi qua khe rèm cửa sổ, len lén chui vào phòng ngủ, lặng lẽ bò lên thân hình ngọc ngà yêu kiều của Cơ Như Tuyết,

phảng phất như khoác lên cho nàng một lớp bảo quang thánh khiết lung linh.

Không biết qua bao lâu, hàng mi dài của Cơ Như Tuyết rung động, đôi mắt xinh đẹp màu xanh nhạt từ từ mở ra, ánh mắt mang theo chút mơ màng, chỉ cảm thấy cơ thể thật mệt mỏi, còn âm ỉ đau nhức. "Nơi này là…" Đôi mắt mơ màng của Cơ Như Tuyết quan sát xung quanh, cung điện xa lạ, bố cục trang nhã, không phải bất kỳ nơi nào nàng nhận ra.

Linh khí nồng đậm theo hơi thở tràn vào cơ thể, ánh mắt Cơ Như Tuyết càng thêm trong sáng.

Nàng cúi đầu nhìn lướt qua thân hình quyến rũ lộ ra khi tấm chăn lụa tuột xuống theo động tác ngồi dậy của nàng.

Nhìn những dấu vết hoan ái lưu lại trên đó, từng mảng ký ức như thủy triều cuồn cuộn ập đến, tràn vào tâm trí. "Thiên Đế?" "Thế giới Đại Tần?" Cơ Như Tuyết ngồi dậy, lấy bộ quần áo bên cạnh khoác lên người, ánh mắt lướt qua những đóa mai hồng đỏ thẫm chói mắt trên tấm chăn lụa, nàng đưa tay cầm lên, cẩn thận gấp lại.

Ngay sau đó đến bên cửa sổ, nhìn ra xa, có thể thấy một khu rừng đào thần kỳ, hoa đào nở rộ, đẹp đến mê hồn! "Đây là tiên giới sao?" "Ta còn có thể quay về không?" Vô số suy nghĩ tràn vào tâm trí Cơ Như Tuyết, khiến nàng nhất thời ngây ngẩn tại chỗ.

Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trước đó, giống như một giấc mơ.

Đầu tiên là gặp một con quái vật — Bất Lương Soái Viên Thiên Cương.

Tên ma quỷ biến thái đó muốn thải bổ nàng.

Nàng đã nghĩ mình sắp chết.

Không ngờ vào thời khắc cuối cùng, kỳ tích đã xuất hiện.

Thật sự có bạch mã hoàng tử từ trên trời giáng xuống, cứu nàng thoát khỏi bể khổ.

Sau đó… Nghĩ đến đoạn sau, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của Cơ Như Tuyết ửng lên một vệt hồng thẹn thùng.

Nàng không ngờ mình lại cùng một người đàn ông vừa mới gặp mặt… thật sự quá không giữ kẽ.

Nhưng nghĩ đến vẻ đẹp tuyệt thế của Thiên Đế, thực lực mạnh mẽ không thể hình dung, khí chất siêu phàm thoát tục, lại còn lãng mạn như vậy… người phụ nữ nào mà chịu nổi?

Nghĩ đi nghĩ lại, hai chân đẹp của Cơ Như Tuyết không khỏi kẹp chặt, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng tìm thấy phòng tắm.

Không chần chừ, Cơ Như Tuyết bước vào phòng tắm, gột rửa những chất lỏng còn sót lại trên người sau cuộc hoan ái trước đó.

Sau một hồi tắm rửa, Cơ Như Tuyết mặc bộ quần áo do Doanh Huyền chuẩn bị cho nàng, cất tấm chăn lụa đã gấp gọn gàng, mới rời khỏi Huyễn Tuyết Các để đi tìm Doanh Huyền. … "Thiên Đế?" "Thế giới Đại Tần?" "Hỗn Nguyên Kinh?" "Thời Không Tháp?" "Thiên Địa bí cảnh?" "Chư thiên vạn giới?" Trong thế giới Đấu Phá, tại Cổ Giới, nghe những thông tin liên quan mà Cổ Huân Nhi kể lại, Cổ Nguyên, Cổ Liệt và các cường giả Cổ tộc khác đều trợn tròn mắt, như những chiếc chuông đồng, tất cả đều ngây người tại chỗ, không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, Cổ Nguyên nuốt nước bọt, nhìn Cổ Huân Nhi với vẻ chấn động và không thể tin được: "Theo lời con nói, Đấu Khí Đại Lục của chúng ta tương đương với một bí cảnh mà Thiên Đế mở ra?" Ực.

Cổ Liệt, Cổ tộc Tam Tiên và các cường giả Đấu Thánh khác yết

hầu chuyển động, ánh mắt kinh hãi.

Đấu Khí Đại Lục của họ lại chỉ tương đương với một bí cảnh?

Điều này khủng bố đến mức nào?

Đáng sợ đến mức nào?

Họ chăm chú nhìn Cổ Huân Nhi, hy vọng Cổ Huân Nhi sẽ nói với họ: Điều này không phải là sự thật! "Đây là sự thật!" Giọng nói bình tĩnh của Cổ Huân Nhi đã hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng và sự tự lừa dối của họ, sau đó lại ném ra một quả bom tấn khác: "Trước đó Thiên Đế đã mở một bí cảnh tên là Vũ Động, thế giới đó tu luyện võ đạo, nhưng thực lực và địa vực hoàn toàn không thua kém Đấu Khí Đại Lục của chúng ta!" "Tổ Cảnh trong truyền thuyết ở đó có thể sánh ngang với Đấu Đế trong truyền thuyết của Đấu Khí Đại Lục chúng ta!" "Cường giả Luân Hồi Cảnh tồn tại ở đó có thể sánh ngang với Đấu Thánh." "Hiện tại toàn bộ thế giới đó đã bị Thiên Đế dịch chuyển đến Đại Tần, dung nhập vào thế giới Đại Tần, tất cả mọi người bên trong cũng đã trở thành người của Đại Tần…" Rít!

Cổ Nguyên và những người khác toàn thân lạnh toát, một thế giới mạnh mẽ sánh ngang với Đấu Khí Đại Lục của họ, cứ như vậy bị chinh phục?

Cuối cùng ngay cả toàn bộ thế giới cũng bị đóng gói mang đi?

Giống như Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế Quốc vậy? "Huân Nhi, hôm nay con trở về là muốn khuyên chúng ta đầu hàng Đại Tần sao?" Cổ Nguyên nhìn Cổ Huân Nhi, đến lúc này, ông làm sao còn không hiểu ý của Cổ Huân Nhi.

Huống hồ Cổ Huân Nhi có thể trở về, tất nhiên là có điều kiện.

Lời của Cổ Nguyên vừa dứt, không khí trong không gian lập tức trở nên ngột ngạt.

Cổ Liệt, Cổ tộc Tam Tiên và các cường giả khác đều mặt mày ngưng trọng.

Từ thực lực của Cổ Huân Nhi, họ cũng có thể thấy rằng, thế giới Đại Tần không phải là thứ họ có thể chống lại.

Chỉ một mình Cổ Huân Nhi đã có thể trấn áp toàn bộ Cổ tộc.

Huống hồ là các cường giả khác của thế giới Đại Tần? "Phụ thân, các người không cần lo lắng, đây là một chuyện tốt thiên đại!" Nhìn vẻ mặt nặng nề của Cổ Nguyên và những người khác, Cổ Huân Nhi cũng không trêu họ nữa, mỉm cười duyên dáng nói: "Gia nhập thế giới Đại Tần, Cổ tộc chúng ta vẫn tồn tại, hơn nữa tất cả mọi người đều có thể tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, còn có thể tùy ý tu luyện ở ba tầng đầu của Thời Không Tháp!" "Tam Thiên Đại Đạo và các vô thượng thần thông khác, điều kiện tu luyện cũng rất thấp, các người đều có thể tu luyện được." "Cái gì, chúng ta cũng có thể tu luyện Hỗn Nguyên Kinh?

Còn có thể tiến vào Thời Không Tháp tu luyện?

Thậm chí tu luyện những vô thượng thần thông đó?" Cổ Nguyên và những người khác chấn kinh.

Họ vốn tưởng rằng những công pháp vô thượng đó tất nhiên chỉ có người của thế giới Đại Tần mới có thể tu luyện, họ căn bản không có cơ hội.

Nói không chừng còn bị coi như nô lệ để sai khiến.

Dù sao nếu là họ chinh phục một bí cảnh, đối với thổ dân trong bí cảnh, cũng sẽ không quá thân thiện. "Con nói cho các người nghe về phúc lợi đãi ngộ của thế giới Đại Tần…" Cổ Huân Nhi không úp mở nữa, kể chi tiết những lợi ích khi gia nhập thế giới Đại Tần, còn đưa ra không ít ví dụ.

Chẳng hạn như sự thay đổi của thế giới Vũ Động sau khi gia nhập Đại Tần, các thế lực lớn trong đó ra sao?

Bách tính bình thường ra sao?

Còn nhấn mạnh đến chuyện của Lăng Thanh Trúc.

Nhưng nói đến cuối cùng, Cổ Huân Nhi mặt xinh ửng hồng, ngập ngừng.

Cổ Nguyên và những người khác đang đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp về thế giới Đại Tần, thấy dáng vẻ ấp úng của Cổ Huân Nhi, lập tức kinh ngạc: "Huân Nhi, lẽ nào còn có điều kiện đặc biệt khác?" "Không phải!" Cổ Huân Nhi thấy Cổ Nguyên và những người khác mặt mày lo lắng, không khỏi buồn cười nói: "Con muốn nói là sau khi chuyện ở Đấu Khí Đại Lục giải quyết xong, con sẽ đến Thiên Đình phụng sự Thiên Đế!" "Cái gì?" "Đây là thật sao?" "Trước đó con nói thế giới Vũ Động có một nữ tử tên Lăng Thanh Trúc, được Thiên Đế ưu ái, trở thành Vị Diện Chi Chủ, không đúng, bây giờ là Tinh Chủ rồi!" Cổ Nguyên vừa mừng vừa sợ, có cảm giác không chân thực.

Mặc dù ông chưa từng gặp Thiên Đế, nhưng từ lời của Cổ Huân Nhi, cũng có thể tưởng tượng ra Thiên Đế là một tồn tại vĩ đại đến nhường nào.

Đặc biệt là sau khi nghe chuyện của Lăng Thanh Trúc, trong lòng ông đã nghĩ, nếu Cổ Huân Nhi có thể được Thiên Đế ưu ái thì tốt biết mấy.

Không ngờ trong nháy mắt, chuyện mà ông vốn cho là rất xa vời, lại đã thành hiện thực. "Hừ, lẽ nào phụ thân cho rằng con không bằng Lăng Thanh Trúc sao?" Cổ Huân Nhi hừ nhẹ một tiếng, giả vờ không vui nói. "Sao có thể?

Huân Nhi của ta chắc chắn là tuyệt vời nhất!" Cổ Nguyên cười

làm lành: "Cho dù Lăng Thanh Trúc là đệ nhất nữ thiên kiêu của thế giới Vũ Động, Huân Nhi còn là đệ nhất nữ thiên kiêu của Đấu Khí Đại Lục chúng ta mà!" "Huân Nhi con yên tâm, từ bây giờ, toàn bộ Cổ tộc chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ con, con có suy nghĩ gì cứ việc nói!" "Huân Nhi chắc cũng muốn thu phục các thế lực lớn trên đại lục, trong Viễn Cổ Bát Tộc, trừ Hồn tộc ra, đều không phải là đối thủ của Cổ tộc chúng ta!" "Huống hồ Huân Nhi bây giờ tu vi đã thành, tiêu diệt Hồn tộc chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Cổ Liệt, Cổ tộc Tam Tiên và các cường giả khác rối rít lên tiếng.

Họ chỉ cần giúp Cổ Huân Nhi lập đại công, nói không chừng Thiên Đế vui mừng, cũng để Cổ Huân Nhi giống như Lăng Thanh Trúc trở thành Tinh Chủ.

Như vậy, Cổ tộc của họ sẽ ổn định. "Phụ thân, lần này không chỉ có con trở về, Thủy Hoàng Đế bệ hạ cũng đã phái người đến đây, các người sắp xếp nhân thủ giúp họ thu phục các thế lực lớn!" Cổ Huân Nhi nói: "Còn về Hồn tộc, con sẽ tự mình qua đó diệt bọn chúng!" "Huân Nhi, ta đi cùng con!" Cổ Nguyên vội vàng lên tiếng.

Với thực lực của Cổ Huân Nhi, ông không lo sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng đối với kẻ thù cũ Hồn tộc, ông vẫn muốn tận mắt chứng kiến đối phương bị tiêu diệt. "Được!" Cổ Huân Nhi gật đầu, sau đó giới thiệu các cường giả từ Đại Tần đến như Vương Tiễn, Tiêu Viêm, Dược Trần cho các cường giả Cổ tộc làm quen.

Có Cổ tộc, một siêu cấp thế lực quen thuộc với Đấu Khí Đại Lục giúp đỡ, các cường giả Đại Tần thu phục Đấu Khí Đại Lục sẽ dễ như trở bàn tay.

Cuối cùng Cổ Huân Nhi, Tiêu Viêm, Dược Trần dẫn theo Cổ Nguyên cùng mười vạn đại quân Đại Tần đi diệt Hồn tộc.

Vương Tiễn và các cường giả Đại Tần khác dưới sự phụ trợ của

các cường giả Cổ tộc khác, thu phục các thế lực lớn khác. "Huân Nhi, Hồn Giới nơi Hồn tộc tọa lạc rất bí ẩn, ta cũng không biết ở đâu, hay là chúng ta tung tin ra, dẫn rắn ra khỏi hang?" Cổ Nguyên có chút lúng túng nói.

Muốn diệt Hồn tộc, kết quả không tìm thấy Hồn Giới nơi Hồn tộc ở, chẳng phải là chuyện cười sao? "Không cần phiền phức vậy đâu." Tiêu Viêm xen vào: "Xem Đại Thôi Diễn Thuật của ta đây!" Thực ra muốn tìm được sào huyệt Hồn Giới của Hồn tộc có quá nhiều cách.

Đại Thôi Diễn Thuật, Đại Truy Tung Thuật, Đại Nhân Quả Thuật, Đại Vận Mệnh Thuật, những thần thông này đều có thể rất dễ dàng tìm ra vị trí của sào huyệt Hồn Giới. "Đại Thôi Diễn Thuật?" Cổ Nguyên mắt mang vẻ tò mò, chỉ thấy theo pháp lực của Tiêu Viêm dâng trào, một luồng khí tức huyền diệu lan tỏa, diễn hóa vạn nghìn cảnh tượng.

Rất nhanh, phù văn huyền ảo trong mắt Tiêu Viêm lóe lên, đột nhiên cao giọng nói: "Tìm thấy rồi!" "Mở ra cho ta!" Tiêu Viêm hai tay giơ lên, phảng phất như nắm lấy không gian, dùng sức xé về hai bên.

Xoẹt!

Không gian nứt ra, đối diện chính là Hồn Giới. "Chúng ta đi!" Tiêu Viêm đi đầu, tiên phong tiến vào khe nứt không gian.

Dược Trần, Cổ Huân Nhi, Cổ Nguyên và những người khác theo sát phía sau, hưng phấn lao vào Hồn Giới. … Lạnh lẽo.

Tịch mịch.

Hỗn loạn.

Trong hỗn độn hư không hư vô, khắp nơi tràn ngập sức mạnh hỗn loạn, có hư không phong bạo, có mảnh vỡ tinh thần, có di hài thế giới, cũng có thi hài, binh khí, pháp bảo… của các loại sinh linh mạnh mẽ

sau khi chết để lại.

Đủ loại thứ không thể tưởng tượng được.

Cũng có những sinh vật sống trong hỗn độn hư không.

Nhưng hư không vô tận, không có tu vi thực lực mạnh mẽ, không thể sinh tồn trong hỗn độn hư không, càng đừng nói là đoạt được bảo vật trong đó.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Chương 116

Ngay lúc này, có tiếng sấm rền vang lên trong hư không tịch mịch, một mảnh vỡ tinh thần có đường kính vài nghìn dặm nổ tung.

Chỉ thấy một con quái vật khổng lồ từ hư không xa xôi bơi tới.

Đúng vậy, là bơi.

Hỗn độn hư không đối với nó giống như một đại dương, còn nó giống như con cá mập trong đại dương.

Nhưng con sinh vật khổng lồ này quả thực có chút giống cá mập, nhưng bụng lại có bốn chi, giống như cá sấu.

Toàn thân được bao phủ bởi từng lớp vảy vàng, mỗi một chiếc vảy đều lớn hàng trăm nghìn mét, lấp lánh ánh kim loại, mang lại cảm giác sức mạnh nặng nề, cường đại, không thể phá hủy.

Nhìn thoáng qua, không thể thấy được toàn bộ hình dáng.

Chỉ riêng cái đầu lộ ra đã có thể sánh với một ngôi sao khổng lồ có đường kính vạn dặm, cho dù trong hỗn độn hư không vô tận này, nó cũng là một con cự thú.

Nó bơi nhanh theo một đường thẳng, nơi nào đi qua, từng ngôi sao tịch mịch bị nghiền nát, từng di hài thế giới bị đâm vỡ.

Thỉnh thoảng gặp một số tinh thần hoặc di hài thế giới đặc biệt, cự thú há miệng hút một cái, phảng phất hóa thành một hố đen vô biên, nuốt chửng toàn bộ tinh thần hoặc thế giới. "Ngô… khí tức của thế giới sinh mệnh ngày càng nồng đậm, thật là thơm quá!" Cự thú tham lam hít một hơi trong hư không, vô số mảnh vỡ tinh thần nổ tung, thân thể nó dùng sức vẫy một cái, tiến về phía trước với tốc độ nhanh hơn.

Nó thuộc tộc Tinh Không Cự Thú, không lâu trước đó cảm ứng được có ấu thể của tộc Tinh Không Cự Thú vẫn lạc, vì vậy nó đến xem xét một chút, tiện thể tiêu diệt kẻ thù đã giết ấu thể của tộc Tinh Không Cự Thú.

Ban đầu loại chuyện này, nó không mấy muốn đến.

Nằm ngủ trong tinh không không sướng sao?

Tộc Tinh Không Cự Thú đều là trời sinh đất dưỡng, giữa nhau lại không có quan hệ huyết mạch quá sâu, vì số lượng không nhiều nên mới đoàn kết sưởi ấm cho nhau, mới có tộc Tinh Không Cự Thú.

Thế nhưng không ngờ khi nó càng đến gần nơi ấu thể Tinh Không Cự Thú kia vẫn lạc, nó cảm ứng được khí tức của thế giới sinh mệnh nồng đậm.

Nó thích nhất chính là nuốt chửng thế giới sinh mệnh hoặc tinh thần sinh mệnh.

Bởi vì bản nguyên sinh mệnh và bản nguyên thế giới chứa trong đó có thể khiến thực lực của nó tăng lên nhanh chóng.

Nhưng trong hỗn độn hư không, muốn tìm được thế giới sinh mệnh, quá khó.

Huống hồ rất nhiều thế giới sinh mệnh đều có tồn tại mạnh mẽ trấn giữ, nó cũng không dám đến gây sự.

Nhưng lần này cảm ứng được thế giới sinh mệnh, khí tức của nó không mạnh, bên trong sẽ không có cường giả nào.

Hơn nữa nó mơ hồ cảm giác được khí tức sinh mệnh lần này có chút đặc biệt, nó có một dự cảm mãnh liệt, chỉ cần nuốt chửng nó, nó tất nhiên có thể phá vỡ bình cảnh, tu vi tăng vọt.

Nghĩ đến đây, con Tinh Không Cự Thú này càng có thêm động lực,

dùng hết sức bình sinh lao nhanh về phía thế giới sinh mệnh mà nó cảm ứng được. … Thế giới Đại Tần.

Thiên Đình.

Doanh Huyền ung dung nằm trong suối nước nóng, uống trà Ngộ Đạo, ăn Bàn Đào.

Với tư cách là Thế Giới Chi Chủ, Doanh Huyền có quyền hành vô thượng ở thế giới Đại Tần, chuyên môn gia tốc thời gian cho các tiên thiên cực phẩm linh căn như Bàn Đào Thụ, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Gia tốc gấp một vạn lần.

Doanh Huyền mỗi ngày đều có đào ăn không hết, trà Ngộ Đạo uống không cạn. "Thiên Đế." Cửu Thiên Huyền Nữ bưng một đĩa thịt nướng lớn đến bên suối nước nóng, đặt lên bàn bên cạnh Doanh Huyền. "Đây là thịt gì?

Thơm quá!" Tiểu Long Nữ nhìn đĩa thịt nướng vàng óng, mắt sáng lên.

Vì Doanh Huyền thích ăn, thích hưởng thụ, các nữ nhân bên cạnh đều biến thành những người sành ăn.

Họ cũng sẽ tìm kiếm một số nguyên liệu đặc biệt để làm thành món ngon, dâng lên cho Doanh Huyền. "Tinh Không Cự Thú!" Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói: "Năm đó ta rời khỏi thế giới Đại Tần, chính là gặp phải nó, bị nó trọng thương." "Nói ra ta còn phải cảm ơn nó, nếu không phải nó, ta còn không gặp được Thiên Đế." Tiểu Long Nữ nghe vậy, không khỏi mỉm cười duyên dáng: "Cho nên Huyền Nữ tỷ tỷ thần công có thành, vì để cảm ơn nó, đã đưa nó lên bàn ăn?" "Có thể vào miệng Thiên Đế, cũng là vinh hạnh của nó." Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói: "Mọi người nếm thử đi, con Tinh Không Cự Thú này tuy là ấu thể, nhưng hình thể rất lớn, mọi người có thể ăn thỏa thích."

"Vậy thì có lộc ăn rồi!" Các nữ nhân cười nói.

Doanh Huyền gắp một miếng thịt nướng cho vào miệng, không thể không nói thịt của ấu thể Tinh Không Cự Thú quả thật rất thơm, đầy độ dai. "Thiên Đế, thế nào?" Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi. "Không tệ!" Doanh Huyền gật đầu: "Không chỉ ngon, còn mua một tặng một!" "Mua một tặng một?" Cửu Thiên Huyền Nữ và những người khác sững sờ, ngay sau đó phảng phất như nghĩ đến điều gì: "Thiên Đế là nói còn có Tinh Không Cự Thú sẽ vì vậy mà đến báo thù?" "Thiên Đế, có phải ta đã gây họa rồi không?" Cửu Thiên Huyền Nữ có chút lo lắng, thực lực của ấu thể Tinh Không Cự Thú này không yếu, mạnh hơn vô số lần so với năm đó.

Nàng cũng là tu thành mấy nghìn môn thần thông mới chém giết được nó.

Tinh Không Cự Thú đến báo thù sau đó tuyệt đối rất mạnh.

Nàng rất có thể không phải là đối thủ. "Yên tâm đi, có trẫm đây!" Doanh Huyền đã sớm luyện thành Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh, lại luyện thành Thượng Thanh Thần Lôi, Ngọc Thanh Thần Lôi, Thái Thanh Thần Lôi, Thảo Tự Kiếm Quyết và các thần thông do hệ thống ban thưởng.

Mặc dù tu vi vẫn còn ở Kim Đan Cảnh, nhưng chiến lực thực sự khó mà đo lường.

Hơn nữa thông qua Đại Vận Mệnh Thuật, Đại Nhân Quả Thuật và các vô thượng thần thông khác, Doanh Huyền mơ hồ có thể cảm nhận được, Tinh Không Cự Thú lần này đến, không chỉ đơn giản là vì Cửu Thiên Huyền Nữ đã giết một ấu thể, mà còn vì đây là một cuộc khảo nghiệm.

Cuộc khảo nghiệm cho thế giới Đại Tần từ Hằng Sa thế giới tấn thăng lên Tiểu Thiên thế giới.

Vượt qua thì một bước lên trời, thất bại thì thế giới hủy diệt.

Chỉ là cuộc khảo nghiệm này có chút khoa trương.

Bởi vì thông qua Đại Vận Mệnh Thuật, Đại Nhân Quả Thuật và các vô thượng thần thông khác, Doanh Huyền mơ hồ có thể cảm giác được đối phương rất mạnh, ngay cả hắn cũng cảm thấy một tia áp lực.

Hiện tại ở thế giới Đại Tần, cho dù là cường giả đã luyện thành mấy nghìn môn thần thông, e rằng cũng không phải là đối thủ.

Dù sao thần thông luyện nhiều đến đâu, tu vi vẫn là điểm yếu.

Thần thông cũng cần tu vi mạnh mẽ chống đỡ, mới có thể phát huy ra uy lực hủy thiên diệt địa thực sự.

Nhưng cho dù như vậy, sức mạnh hiện tại của thế giới Đại Tần cũng tuyệt đối không phải là các Tiểu Thiên thế giới khác có thể so sánh.

Nếu cuộc khảo nghiệm tấn thăng Tiểu Thiên thế giới đều là độ khó địa ngục như thế này, e rằng rất ít Tiểu Thiên thế giới có thể thành công vượt qua. "Nhưng cũng tốt, vì quan hệ của Thời Không Tháp, các cường giả của thế giới Đại Tần đều có chút bành trướng, cứ để con Tinh Không Cự Thú này cho họ chút áp lực!" Doanh Huyền trong lòng ý niệm lóe lên, không nghĩ nhiều nữa.

Ăn thì ăn.

Uống thì uống. … Cùng lúc đó, thế giới Đấu Phá, Hồn Giới.

Một bóng người đứng đó ung dung.

Hắn mặc áo sam màu xám trắng, tuổi tác trông khoảng ba mươi, dung mạo tuấn tú, một đôi mắt dị thường sáng ngời, tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

Cảm quan đầu tiên cho người khác chính là nho nhã, nếu tay cầm một cuốn sách, e rằng chẳng khác gì thư sinh.

Thế nhưng người đàn ông có dáng vẻ như vậy lại chính là tộc trưởng Hồn tộc hiện nay, Hồn Thiên Đế, cường giả Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong. "Có tin tức rồi sao?" Ánh mắt Hồn Thiên Đế khẽ động, ung dung mở miệng.

Ong.

Cùng với giọng nói của Hồn Thiên Đế vang lên, hư không gợn sóng, một bóng người bước ra.

Bóng người này, toàn thân hắc viêm lượn lờ, từng đạo phù văn màu đen quỷ dị phủ đầy cơ thể hắn, một đôi mắt, tựa như hố đen, lan tỏa một loại lực lượng thôn phệ khủng bố.

Hắn chính là Hư Vô Thôn Viêm, xếp hạng thứ hai trên Dị Hỏa Bảng. "Vừa rồi bên Cổ tộc có tin tức truyền đến, con gái của Cổ Nguyên, Cổ Huân Nhi đã trở về!" Hư Vô Thôn Viêm chậm rãi mở miệng.

Cổ tộc nhân khẩu đông đúc, tự nhiên có thám tử của Hồn tộc.

Hơn nữa tin tức Cổ Huân Nhi trở về cũng không hề che giấu, bọn họ rất dễ dàng có được tin tức Cổ Huân Nhi trở về. "Cổ Huân Nhi…" Ánh mắt Hồn Thiên Đế khẽ động, Cổ Huân Nhi biến mất ở Gia Mã Đế Quốc, bây giờ lại xuất hiện, tất nhiên biết một số nguyên nhân về sự biến mất của Gia Mã Đế Quốc.

Điều đó rất có thể liên quan đến sức mạnh cấp bậc Đấu Đế. "Chuẩn bị nhân mã, đến Cổ tộc!" Hồn Thiên Đế lập tức phân phó. "Vâng…" Giọng của Hư Vô Thôn Viêm vừa dứt, liền đột ngột ngẩng đầu.

Hồn Thiên Đế đứng trước mặt hắn cũng như vậy.

Cùng với lúc họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời của Cổ Giới đột nhiên nứt ra, phảng phất như bị hai bàn tay vô hình xé toạc.

Trong mắt Hồn Thiên Đế lóe lên một tia lạnh lẽo, lại có người dám xông vào Hồn Giới của Hồn tộc hắn.

Thật không biết sống chết.

Vút vút vút.

Ngay khoảnh khắc Hồn Giới bị xé nứt, các cường giả Hồn tộc trong Hồn Giới đều có cảm ứng, rối rít đến sau lưng Hồn Thiên Đế, nghiêm trận chờ đợi.

Có Hồn Sinh Thiên, Hồn Nghiêu, Hồn Nguyên Thiên, bốn vị nguyên lão Hồn tộc cấp bậc Bát Tinh Đấu Thánh.

Có Hồn Đồ, Hồn Sát, Hồn Kính, Hồn Diễm, Tứ Ma Thánh của Hồn tộc có thực lực đạt đến Thất Tinh Đấu Thánh hậu kỳ.

Còn lại các loại Đấu Thánh cấp bậc khác nhau hàng trăm người, đấu khí cuồn cuộn mênh mông, tỏa ra khí tức khủng bố kinh thiên động địa.

Không thể không nói, Hồn tộc bất luận là chiến lực đỉnh tiêm hay số lượng cường giả, đều hoàn toàn vượt qua Cổ tộc, là thế lực đệ nhất Đấu Khí Đại Lục.

Trong khi Hồn Thiên Đế và những người khác nghiêm trận chờ đợi, chuẩn bị cho kẻ xâm nhập một đòn phủ đầu, Cổ Huân Nhi, Tiêu Viêm và những người khác cũng đã thông qua khe nứt không gian đến Hồn Giới. "Cổ Nguyên!" Hồn Thiên Đế một mắt liền nhìn thấy kẻ thù cũ của mình, tộc trưởng Cổ tộc Cổ Nguyên.

Trên Đấu Khí Đại Lục, cũng chỉ có Cổ Nguyên có thể cùng hắn chống lại một hai. "Cổ Nguyên, ngươi gan cũng không nhỏ, lại dám tự tiện xông vào tộc địa Hồn tộc của ta!" Ánh mắt sắc bén của Hồn

Thiên Đế chiếu thẳng vào Cổ Nguyên, quan sát từ trên xuống dưới: "Là ai cho ngươi dũng khí?" "Bọn họ sao?" Hồn Thiên Đế ánh mắt lướt qua Cổ Huân Nhi, Tiêu Viêm, Dược Trần và các cường giả thế giới Đại Tần, lập tức trong lòng trầm xuống.

Những người này, hắn lại đều không nhìn thấu.

Lẽ nào thực lực mạnh hơn hắn?

Không thể nào.

Trên thế gian này mạnh hơn hắn chỉ có Đấu Đế.

Hiện tại Đấu Khí Đại Lục hắn là không có Đấu Đế ra đời.

Huống hồ không thể xuất hiện nhiều Đấu Đế như vậy. "Chắc chắn là đã tu luyện pháp môn ẩn giấu tu vi!" Hồn Thiên Đế thầm nghĩ, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận được thực lực của những người này không đơn giản, e rằng ít nhất cũng có thực lực Đấu Thánh.

Cổ tộc không thể có sức mạnh mạnh mẽ như vậy.

Lẽ nào có liên quan đến sức mạnh đã làm cho Gia Mã Đế Quốc biến mất?

Những người này là theo Cổ Huân Nhi trở về?

Không thể không nói, đầu óc của Hồn Thiên Đế chuyển rất nhanh, một lúc đã nghĩ ra những người này là theo Cổ Huân Nhi trở về. "Hồn Thiên Đế, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Cổ Nguyên nhìn Hồn Thiên Đế, lưng thẳng tắp.

Trước đây ông gặp Hồn Thiên Đế, đều phải lùi ba phần, dù sao tu vi của ông kém hơn một chút, không phải là đối thủ của Hồn Thiên Đế.

Nhưng hôm nay, lưng của ông cứng rồi.

Bởi vì sau lưng có con gái chống lưng. "Dựa vào ngươi sao?" Hồn

Thiên Đế khinh thường lướt qua Cổ Nguyên, chế nhạo: "Thủ hạ bại tướng!" "Dựa vào ta!" Cổ Huân Nhi bước lên một bước, giọng nói bình tĩnh mang theo sự tự tin vô địch, cho dù đối mặt với Hồn Thiên Đế, cũng không có chút yếu thế nào, phảng phất như đối mặt với một người bình thường. "Ngươi chính là Cổ Huân Nhi sao?" Hồn Thiên Đế quan sát từ trên xuống dưới một lượt, khen ngợi: "Đúng là một mỹ nhân, xem ra khoảng thời gian ngươi biến mất đã dựa vào được đùi lớn rồi nhỉ!" Trên mặt Hồn Thiên Đế nụ cười vẫn còn, nhưng trong lòng lại ngưng trọng.

Cổ Nguyên và những người khác dám đến tấn công Hồn tộc hắn, chắc chắn có nắm chắc.

Chỉ là không biết Cổ Huân Nhi rốt cuộc đã mang về con bài tẩy gì, khiến họ tự tin như vậy? "Gia Mã Đế Quốc và Ma Thú Sơn Mạch đã biến mất như thế nào?

Là có cường giả Đấu Đế ra tay?" Hồn Thiên Đế có chút tò mò, đồng thời cũng có chút kiêng kỵ.

Nếu Cổ Huân Nhi thật sự dựa vào một cường giả Đấu Đế, vậy thì nguy hiểm rồi.

Chương 117

Đấu Đế, đó mới là tồn tại vô địch.

Cho dù hắn đã là Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong, chỉ cách Đấu Đế một bước.

Nhưng một bước chênh lệch này, thực lực chính là sự khác biệt giữa trời và đất.

Đấu Đế một ngón tay cũng có thể diệt hắn. "Huân Nhi, nói nhảm với một người chết làm gì, xem ta diệt hắn!" Tiêu Viêm bước lên một bước, trong mắt mang theo một luồng hận thù.

Hắn đã biết, năm đó chính là Hồn tộc đã diệt Tiêu tộc của hắn.

Huống hồ sư phụ của hắn Dược Trần, ban đầu cũng là vì Hồn tộc mới bị hủy đi nhục thân, dựa vào linh hồn sống lay lắt. "Ngươi tiểu tử là ai?

Lớn lối!" Hư Vô Thôn Viêm nói chuyện, trên người hắc mang lóe lên, vô cùng hắc viêm, từ trong hư vô thẩm thấu ra.

Cuối cùng lan rộng khắp trời đất, che phủ cả thiên địa này, trong phút chốc, trời đất u ám… "Đây là… Hư Vô Thôn Viêm!" Đồng tử của Cổ Nguyên co lại, nhìn hắc viêm tràn ngập trời đất kia, cho dù với tu vi của ông, cũng cảm thấy một luồng nguy cơ to lớn.

Đấu khí trong cơ thể ông mơ hồ bắt đầu trôi đi, phảng phất như có một thứ gì đó vô hình, đang không ngừng thôn phệ đấu khí trong cơ thể ông. "Xem Viêm Đế Viêm của ta đây!" Đầu ngón tay của Tiêu Viêm một ngọn lửa rực rỡ bay ra, đón gió phình to, hóa thành một con hỏa long rực rỡ. "A…" Cùng với sự xuất hiện của con hỏa long này, Hư Vô Thôn Viêm lập tức kinh hãi hét lên, trong mắt tràn đầy nỗi sợ

hãi vô tận, phảng phất như gặp phải khắc tinh.

Không, nên là thần tử gặp phải đế vương, có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy thần phục.

Xì xì!

Hắc viêm vô tận trên bầu trời gặp phải hỏa long, lập tức như trâu đất xuống biển, rối rít bị thôn phệ, tan biến vô hình.

Sau đó hỏa long há miệng hút một cái, Hư Vô Thôn Viêm liền không tự chủ được hóa thành một đóa hắc viêm, vút một tiếng bị hỏa long nuốt vào bụng.

Thậm chí Hồn Thiên Đế bên cạnh hắn cũng không kịp phản ứng. "Đây… đây là Đế uy?" Đồng tử của Hồn Thiên Đế co rút, kinh hãi đến cực điểm, nhìn Tiêu Viêm, thất thanh kinh hãi: "Ngươi chính là cường giả Đấu Đế đã mang đi Gia Mã Đế Quốc và Ma Thú Sơn Mạch?" "Cái gì?" Một đám cường giả Đấu Thánh của Hồn tộc thân thể chấn động, kinh hãi nói: "Cường giả Đấu Đế!!??" Cường giả Đấu Đế!!??

Chỉ hai chữ Đấu Đế cũng đủ để đè bẹp cả thời không, khiến cho mọi người tim đập chân run, đến cả việc Hư Vô Thôn Viêm bị giết cũng không còn quan tâm nữa.

So với Đấu Đế, Hư Vô Thôn Viêm thì có là gì? "Ta không phải Đấu Đế, cũng không có năng lực di chuyển Gia Mã Đế quốc và Ma Thú Sơn Mạch đến thế giới khác." Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, nghĩ đến Doanh Huyền, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kính sợ và sùng bái.

Chỉ là nghĩ đến nữ thần của mình... trong lòng lại dâng lên một cỗ bất lực.

Thôi bỏ đi.

Nữ nhân chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ chơi lửa của ta mà thôi.

"Di chuyển đến thế giới khác?" Hồn Thiên Đế lập tức nắm được trọng điểm, chấn động nói: "Gia Mã Đế quốc và Ma Thú Sơn Mạch biến mất, là bị di chuyển đến thế giới khác?" Đối với việc bên ngoài Đấu Khí Đại lục còn có thế giới khác, Hồn Thiên Đế là một trong Viễn Cổ Bát tộc, gia tộc do Đấu Đế để lại, tự nhiên biết rằng ngoài thế giới này còn có những thế giới khác.

Người sáng lập Hồn tộc của hắn là Hồn Đế cũng không phải đã chết, mà là rời khỏi Đấu Khí Đại lục, đi đến thế giới bên ngoài.

Bao năm qua hắn cũng đã tìm kiếm phương pháp rời khỏi Đấu Khí Đại lục, nhưng tiếc là không thu hoạch được gì.

Hắn biết, không có tu vi Đấu Đế thì căn bản không thể rời đi.

Nhưng muốn trở thành Đấu Đế, thì đất trời này dường như lại thiếu đi thứ gì đó, khiến cho hắn mãi không thể đột phá.

Cho nên, những năm nay hắn vẫn luôn thu thập Đà Xá Cổ Đế Ngọc, hy vọng tìm được truyền thừa do vị Đấu Đế cuối cùng của Đấu Khí Đại lục là Đà Xá Cổ Đế để lại.

Bởi vì hắn biết được từ miệng Hư Vô Thôn Viêm rằng, Đà Xá Cổ Đế đã để lại một viên Đế Phẩm Sồ Đan.

Nếu hắn có được Đế Phẩm Sồ Đan, sẽ có hy vọng rất lớn đột phá đến Đấu Đế.

Tiếc là Đà Xá Cổ Đế Ngọc còn chưa thu thập được bao nhiêu thì đã xảy ra chuyện Ma Thú Sơn Mạch và Gia Mã Đế quốc lần lượt biến mất. "Hồn Thiên Đế, năm xưa ngươi diệt Tiêu tộc của ta, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Tiếng nói vừa dứt, trên người Tiêu Viêm xuất hiện từng luồng sóng gợn hình răng cưa màu đen, những luồng sóng này không ngừng cắt xé không khí.

Cùng với sự xuất hiện của những luồng sóng hình răng cưa này,

Hồn Thiên Đế và những người khác lập tức có cảm giác toàn thân tan vỡ.

Đại Thiết Cát Thuật.

Một trong Tam Thiên Đại Đạo.

Ngay cả tư duy, linh hồn cũng có thể cắt đứt, vĩnh viễn trầm luân. "Đây là cái gì?" Hồn Thiên Đế toàn thân run lên, lông tóc dựng đứng, cảm thấy nguy cơ cực lớn.

Hắn sẽ chết.

Tuyệt đối không thể bị đánh trúng.

Oanh!

Khí tức kinh khủng trong nháy mắt từ trong cơ thể Hồn Thiên Đế phun trào ra như núi lửa phun, hắn nhấc lòng bàn tay lên, một hố đen liền hình thành trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó với tốc độ kinh người, nó phình to đến vạn trượng, trực tiếp bao trùm cả vùng trời đất này.

Nhìn hố đen kịt đó, cho dù là cường giả Đấu Thánh, trong lòng cũng dấy lên một cỗ hàn ý.

Bọn họ không hề nghi ngờ, nếu bị cuốn vào trong đó, ngay cả linh hồn cũng sẽ hóa thành hư vô trong nháy mắt.

Cổ Nguyên ánh mắt ngưng trọng, đấu khí dũng động, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng Cổ Huân Nhi, Dược Trần và những người khác lại có vẻ mặt bình tĩnh.

Hồn Thiên Đế tuy lợi hại, nhưng so với Tiêu Viêm, còn kém xa. "Cắt!" Ngay lúc Hồn Thiên Đế vừa tung ra đòn tấn công ngăn cản, Đại Thiết Cát Thuật của Tiêu Viêm đã được thi triển, vô số sóng gợn

màu đen hình răng cưa khuếch tán ra ngoài.

Chịu đòn đầu tiên, hố đen mà Hồn Thiên Đế tung ra lập tức bị cắt nát, tan thành từng mảnh.

Hồn Thiên Đế bị ảnh hưởng, đầu óc choáng váng, miệng mũi đều chảy ra máu tươi, đấu khí đã bị tổn thương.

Không đợi Hồn Thiên Đế chấn động kinh hãi, những luồng sóng gợn màu đen hình răng cưa kia đã từ bốn phương tám hướng bao vây cắt tới.

Hồn Thiên Đế theo bản năng vận chuyển đấu khí, bao bọc toàn thân, muốn chống cự.

Thế nhưng gần như trong chớp mắt, đấu khí cường hãn của Hồn Thiên Đế đã bị cắt nát, tan thành từng mảnh. "A...

Ta không cam tâm..." Tiếng kêu thảm thiết thê lương của Hồn Thiên Đế vang lên ngay sau đó, trong nháy mắt tan xương nát thịt, biến thành bã thịt. "Hít!" Nhìn thấy thảm trạng của Hồn Thiên Đế, mấy trăm cường giả Đấu Thánh của Hồn tộc hồn bay phách lạc, run như cầy sấy, sợ đến môi run bần bật, gan mật vỡ tan.

Hồn Thiên Đế trong lòng bọn họ chính là tồn tại như thần.

Vậy mà lại bị cắt thành bã thịt trong nháy mắt.

Chết không toàn thây.

Người đàn ông này thật sự quá mạnh.

Quá đáng sợ. "Lũ rác rưởi của Hồn tộc, chịu chết đi!" Dược Trần ra tay ngay sau đó.

Có lẽ vì phương pháp giết người bằng Đại Thiết Cát Thuật của Tiêu Viêm rất sảng khoái, Dược Trần cũng thi triển Đại Thiết Cát Thuật.

Vô số sóng gợn màu đen hình răng cưa gợn sóng, như một tấm lưới lớn bao phủ về phía mấy trăm Đấu Thánh của Hồn tộc. "A..." "Tiền bối tha mạng!" "Tiểu nhân đầu hàng!" "Đừng!" "Đừng qua đây!" "A..." ừng tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng vang lên, mấy trăm Đấu Thánh của Hồn tộc, từ nguyên lão Hồn tộc cấp Bát Tinh Đấu Thánh, đến trưởng lão cấp Nhất Tinh Đấu Thánh, toàn bộ đều bị Đại Thiết Cát Thuật nghiền thành bã.

Ực.

Cổ Nguyên kinh hãi nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt mang theo vẻ kính sợ đậm đặc.

Quá hung tàn.

Quá đáng sợ.

May mà ông ta đã đầu hàng, không phải là kẻ địch.

Hơn nữa con gái của ông ta rất nhanh sẽ được hầu hạ Thiên Đế, không phải là kẻ thù của Đại Tần.

Nếu trở thành kẻ địch của Đại Tần...

Hít!

Không dám nghĩ!

Không dám nghĩ! "Trở về nhất định phải để Huân Nhi ôm chặt đùi của Thiên Đế!" Cổ Nguyên thầm nghĩ trong lòng.

Ngay lúc Cổ Nguyên đang suy nghĩ, Cổ Huân Nhi đứng bên cạnh bước lên một bước, như nữ thần giáng trần.

Nàng đưa tay chỉ về phía trước: "Đại Tai Nạn Thuật!" Hu hu hu, hu hu hu...

Như thể quỷ thần đang gào khóc, như thể trời đang khóc than.

Từ trong hư không truyền đến vô số tiếng gào thét khiến người ta sởn gai ốc.

Sau đó, từng vết nứt hư không xuất hiện trên trời, bên trong mơ hồ có máu tươi chảy ra, dường như là ông trời đã bị chém rách, chảy máu!

Đúng là mưa máu từ trời, quỷ thần gào thét, tận thế giáng lâm, hư không vỡ nát, vũ trụ trở về hỗn độn... "A a a..." "Quỷ gì vậy?" "Cứu mạng... hu hu..." Đại Tai Nạn Thuật vừa phát động, toàn bộ Hồn giới, tất cả người của Hồn tộc, còn chưa kịp phản ứng và vận chuyển đấu khí, đã tự động phân giải, hóa thành vô số máu thịt, thân chết hồn tiêu. "Trời ơi..." Cổ Nguyên trợn to mắt, nhìn Hồn giới như ngày tận thế, cả người kinh ngạc đến ngây dại.

Chỉ trong chốc lát, trong Hồn giới, ngoài nhóm người của họ ra, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Ngay cả một cọng cỏ cũng không có.

Chỉ có cát vàng cháy đen đầy trời.

Vô số vết nứt không gian lan tràn.

Không chỉ sinh mệnh bị diệt sạch, mà cả Hồn giới cũng sắp sụp đổ.

Cổ Nguyên chân run bần bật, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Đây còn là chiếc áo bông nhỏ của ông ta sao?

Hít.

Quá hung tàn.

Trực tiếp diệt cả Hồn giới.

Đồng thời ông ta cũng cảm thấy kinh hoàng trước sự khủng bố của Đại Tai Nạn Thuật.

Không hổ là Đại Tai Nạn Thuật.

Đúng là một trường tai nạn.

Quá đáng sợ.

Cho dù ngươi chống đỡ được tận thế thiên tai, mặt trời hỏa tai, hắc nhật phong tai ba tai, còn có địa nạn, nhân nạn, ma thần nạn, tam muội nạn, bản tính nạn, nghiệp chướng nạn, tâm ý nạn, hồn phách nạn, kiếp số nạn chín nạn.

Không chỉ uy lực cực lớn, mà còn có huyền cơ quỷ thần khó lường, lại ẩn chứa ảo nghĩa vô thượng về sự tiêu trưởng của khí cơ, sự sinh diệt của trời đất.

Thế này thì ai mà đỡ nổi chứ?

Quá mạnh.

Đợi sau khi gia nhập thế giới Đại Tần, ta nhất định phải tu luyện nó.

Thật sự là quá tuyệt vời.

Chương 118

… Trong lúc nhóm người Cổ Huân Nhi tiêu diệt Hồn tộc, quân đội và cường giả của thế giới Đại Tần cũng dưới sự dẫn dắt của Cổ tộc, đã chiếm được Dược tộc, Lôi tộc, Viêm tộc và các Viễn Cổ Bát tộc khác.

Trung Châu chi địa.

Thế lực mạnh nhất trên danh nghĩa là "Nhất điện, Nhất tháp, Nhị tông, Tam cốc, Tứ phương các".

Điện chính là Hồn Điện, là thế lực bề nổi của Hồn tộc, cũng là thế lực mạnh nhất trên danh nghĩa ở Trung Châu, đã bị Nạp Lan Yên Nhiên dùng một chiêu Đại Tai Nạn Thuật trực tiếp tiêu diệt.

Cảnh tượng này cũng được các cường giả khác của Đại Tần dùng hình chiếu cho các thế lực lớn ở Trung Châu như Đan Tháp, Thiên Minh Tông, Hoa Tông, Băng Hà Cốc, Âm Cốc, Phần Viêm Cốc, Tinh Vẫn Các, Vạn Kiếm Các, Hoàng Tuyền Các, Phong Lôi Các... chiêm ngưỡng.

Thực ra không chỉ Hồn Điện, mà ngay cả cảnh tượng xảy ra trong Hồn giới của Hồn tộc cũng được chiếu cho các thế lực lớn xem.

Đại Tai Nạn Thuật, Đại Thiết Cát Thuật kinh khủng đó đã để lại ấn tượng sâu sắc khó phai mờ trong lòng mọi người.

Cổ tộc đi đầu đầu hàng, khiến cho mọi người có đầu tàu để noi theo, các thế lực lớn tự nhiên không dám phản kháng, lần lượt đầu hàng.

Còn về Tam đại Ma thú chủng tộc, thì do Chúc Khôn dẫn dắt Thái Hư Cổ Long nhất tộc giải quyết. "Đấu Khí Đại lục biến trời rồi!" Giờ

phút này, trong thâm tâm của tất cả cường giả Đấu Khí Đại lục đều đồng loạt dấy lên cùng một ý nghĩ.

Oanh.

Ngay lúc này, một luồng uy áp mênh mông đột nhiên quét qua toàn bộ Đấu Khí Đại lục, thân ảnh vĩ ngạn kinh khủng của Đà Xá Cổ Đế hiện lên. "Ta là Đà Xá Cổ Đế, hôm nay phụng lệnh Thiên Đế, Đấu Khí Đại lục toàn bộ gia nhập thế giới Đại Tần." Một giọng nói mênh mông tràn ngập đế uy vô tận từ trên trời giáng xuống, vang vọng khắp mọi ngóc ngách của Đấu Khí Đại lục! "Đà Xá Cổ Đế?" Nghe thấy cái tên này, vô số cường giả Đấu Khí Đại lục toàn thân chấn động, đột ngột ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đà Xá Cổ Đế.

Đó là vị Đấu Đế cuối cùng của Đấu Khí Đại lục.

Ở Đấu Khí Đại lục nơi người người tu luyện đấu khí này, đa số cường giả đều đã từng nghe qua cái tên huyền thoại Đà Xá Cổ Đế.

Chỉ là Đà Xá Cổ Đế không phải đã chết rồi sao?

Lại xuất hiện?

Còn gia nhập thế giới Đại Tần?

Thế giới Đại Tần, lại kinh khủng đến mức này ư?

Giờ phút này, những cường giả vốn còn có chút chống cự lập tức buông bỏ sự kháng cự trong lòng, ngay cả cường giả Đấu Đế viễn cổ cũng đã gia nhập thế giới Đại Tần.

Bọn họ còn không gia nhập, thì đợi đến bao giờ?

Huống hồ bọn họ căn bản không có quyền lựa chọn. … Ở một nơi khác.

Đấu La Đại lục nơi Bỉ Bỉ Đông đang ở.

Đấu La Đại lục địa vực không lớn, dân số cũng như cường giả hoàn toàn không thể so sánh với Đấu Khí Đại lục.

Trong đó, nhân tộc chủ yếu có bốn thế lực: Thiên Đấu Đế quốc, Tinh La Đế quốc, Võ Hồn Điện và các tông môn thế lực như Hạo Thiên Tông.

Bỉ Bỉ Đông xuất thân từ Võ Hồn Điện.

Vì vậy, sau khi trở về Đấu La Đại lục, Bỉ Bỉ Đông đầu tiên đến Võ Hồn Điện.

Do Bỉ Bỉ Đông và Giáo hoàng Thiên Tầm Tật đột nhiên mất tích, Thiên Đạo Lưu vốn đã ẩn cư sau màn đành phải đứng ra chủ trì đại cục.

Hiện nay, mọi việc của Võ Hồn Điện đều do Thiên Đạo Lưu quản lý.

Bầu trời sao lấp lánh, trăng sáng vằng vặc.

Thân ảnh của Bỉ Bỉ Đông xuất hiện trên bầu trời Võ Hồn Điện.

Đứng giữa trời đêm, phóng tầm mắt bao quát toàn bộ Võ Hồn Điện, thậm chí cả Võ Hồn Thành, Bỉ Bỉ Đông cảm khái vạn phần, có cảm giác như du tử xa quê nhiều năm trở về.

Thần thức cường đại của nàng lan ra, bao phủ toàn bộ Võ Hồn Thành, cảm nhận sự thay đổi của Võ Hồn Thành, trong mắt có chút ngạc nhiên: "Thời gian của Đấu La Đại lục lại không đồng bộ với thế giới Đại Tần, bây giờ đã qua hai mươi năm rồi sao?" Tuy ngạc nhiên, nhưng Bỉ Bỉ Đông đã chứng kiến đủ loại thần kỳ ở thế giới Đại Tần, nên cũng rất dễ dàng chấp nhận.

Chỉ là khi nàng cảm ứng được nơi Thiên Đạo Lưu đang ở trong Võ Hồn Điện, khóe miệng không khỏi giật giật: "Không ngờ sau khi Thiên Tầm Tật chết, Thiên Đạo Lưu lại càng già càng dẻo dai a!" …

Võ Hồn Điện.

Trong một cung điện hoa lệ hùng vĩ, cùng với một trận âm thanh mỹ diệu khiến người ta tim đập nhanh vang lên, Thiên Đạo Lưu thở ra một hơi dài trọc khí. "Hù~" "Cũng không biết Tật nhi đi đâu rồi!" Thiên Đạo Lưu không để ý đến mỹ nữ đã ngất đi bên cạnh, cả người dựa vào đầu giường, ánh mắt không còn chút dục niệm nào, như một vị thánh nhân, mang theo một tia suy tư. "Theo lời Nguyệt Quan, Quỷ Mị và dấu vết tại hiện trường, Tật nhi và Bỉ Bỉ Đông hẳn là biến mất cùng với cả mật thất." "Nhưng ai có thể làm được điều này một cách vô thanh vô tức?" "Lẽ nào là Thần?" Thiên Đạo Lưu suy nghĩ trăm bề không có lời giải, ông ta đã là Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín, là một trong ba Tuyệt Thế Đấu La của Đấu La Đại lục.

Phong hào "Thiên Sứ", biệt hiệu "Thiên Không Vô Địch", được xem là một trong những kẻ mạnh nhất dưới Thần linh.

Ngoài Thần linh ra, ông ta không nghĩ ra được sức mạnh nào có thể lặng lẽ không một tiếng động mang Phong Hào Đấu La Thiên Tầm Tật và Bỉ Bỉ Đông cùng cả mật thất đi mất trong Võ Hồn Điện.

Ngay cả Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín có biệt hiệu "Địa Diện Vô Địch", xưng là "Hạo Thiên" Đường Thần và biệt hiệu "Hải Dương Vô Địch", phong hào "Hải Thần" Ba Tái Tây, cũng không thể làm được.

Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng động lòng người bỗng vang lên trong đại điện: "Xa cách nhiều năm, Đại cung phụng vẫn già mà còn sung sức a!" "Ai?" Thiên Đạo Lưu kinh hãi, lập tức đứng dậy, khoác áo vào, như gặp đại địch.

Ông.

Cùng với ánh mắt cảnh giác của Thiên Đạo Lưu, thân hình thướt tha, thanh lệ thoát tục, ung dung hoa quý của Bỉ Bỉ Đông chậm rãi

bước ra từ hư không.

Một đôi mắt sâu thẳm mỹ lệ như bầu trời sao nhàn nhạt nhìn Thiên Đạo Lưu.

Thiên Đạo Lưu đã hơn một trăm tuổi, nhưng trông chỉ như ba, bốn mươi tuổi.

Thân hình ông ta khá cao, nhưng không cường tráng, một thân áo choàng dài màu xám mộc mạc, mái tóc đen dài xõa sau lưng, được chải chuốt vô cùng gọn gàng.

Bỉ Bỉ Đông từng gặp Thiên Đạo Lưu, lúc đó, dù trang phục của Thiên Đạo Lưu giản dị như vậy, nhưng chỉ đứng đó thôi cũng đã cho nàng cảm giác muốn cúi đầu bái lạy.

Nay gặp lại, Thiên Đạo Lưu trong mắt nàng đã không còn cao không thể với tới.

Như một con kiến.

Lúc này, ánh mắt Thiên Đạo Lưu nhìn Bỉ Bỉ Đông lại càng tràn đầy chấn động, kinh ngạc, và sau đó là vui mừng: "Bỉ Bỉ Đông?" Phải biết Bỉ Bỉ Đông và Thiên Tầm Tật cùng nhau biến mất.

Nếu Bỉ Bỉ Đông đã xuất hiện, có phải cũng có nghĩa là Thiên Tầm Tật cũng không sao?

Phải biết những năm nay để kế thừa dòng họ Thiên gia, kế thừa Lục Dực Thiên Sứ Võ Hồn, ông ta đã vất vả ngày đêm, không biết đã tốn bao nhiêu tâm huyết.

Tiếc là không biết có phải vì ông ta quá mạnh, hay là đã già, ông ta đã lâm hạnh vô số nữ Hồn Sư ưu tú trong Võ Hồn Điện, từ Hồn Tông, Hồn Vương, đến cả Hồn Đấu La.

Cuối cùng lại chỉ sinh được một đứa con gái.

Ông ta đặt tên cho nó là Thiên Nhận Tuyết.

Điều đáng mừng là Thiên Nhận Tuyết tuy là con gái, nhưng thiên phú rất cao, còn cao hơn cả đứa con trai mất tích của ông ta là Thiên Tầm Tật.

Có hy vọng vượt qua khảo nghiệm của Thiên Sứ chi Thần.

Nhưng có bài học từ sự mất tích của Thiên Tầm Tật, Thiên Đạo Lưu đã hiểu ra một đạo lý.

Trứng không thể bỏ chung một giỏ.

Nếu không một ngày nào đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Thiên gia của ông ta sẽ tuyệt hậu.

Lục Dực Thiên Sứ Võ Hồn uy chấn đại lục của Thiên gia cũng sẽ đứt đoạn truyền thừa.

Ông ta sẽ là tội nhân thiên cổ của Thiên gia.

Huống hồ Thiên Nhận Tuyết là con gái, không mấy bảo hiểm.

Vì vậy, trong lúc toàn lực bồi dưỡng Thiên Nhận Tuyết, ông ta cũng nỗ lực vất vả phấn đấu, hy vọng luyện thêm một tài khoản nhỏ nữa.

Tiếc là đến nay vẫn chưa có động tĩnh.

Nếu Thiên Tầm Tật bình an trở về, thì tốt quá rồi.

Truyền thừa của Thiên gia sẽ có bảo đảm.

Đến lúc đó nhất định phải tìm cho Thiên Tầm Tật thêm mấy người phụ nữ, sinh một đám cháu trai, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy nữa. "Bỉ Bỉ Đông, các ngươi đã đi đâu?

Thiên Tầm Tật đâu?" Thiên Đạo Lưu liền hỏi. "Chết rồi!" Bỉ Bỉ Đông nhàn nhạt nói. "Cái gì?" "Làm sao có thể?" Thiên Đạo Lưu toàn

thân chấn động, tuy trước đó ông ta đã không còn hy vọng, nhưng sau khi nhìn thấy Bỉ Bỉ Đông, tia hy vọng đó lập tức dâng lên như mặt trời mọc.

Kết quả hy vọng vừa dâng lên, lại rơi vào tuyệt vọng.

Chơi ta à!

Sau cơn đau khổ, Thiên Đạo Lưu nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, hỏi: "Hắn chết như thế nào?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Thiên Tầm Tật đánh ngất ta, định giở trò đồi bại, đã bị Thiên Đế nghiền chết!" Bỉ Bỉ Đông nhìn Thiên Đạo Lưu, chậm rãi nói: "Ngươi muốn báo thù thì, Bỉ Bỉ Đông ta một mình gánh hết!" Tiếng nói vừa dứt, một luồng khí tức vô biên kinh khủng bỗng bộc phát ra, đè lên người Thiên Đạo Lưu.

Rắc rắc rắc!

Toàn thân xương cốt kêu răng rắc, phảng phất như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn trấn áp xuống.

Cho dù là Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín như Thiên Đạo Lưu cũng không có chút sức lực chống cự nào.

Ầm một tiếng quỳ sụp xuống đất.

Nền đá cẩm thạch cứng rắn nứt ra từng vết như mạng nhện.

Thiên Đạo Lưu: "..." Ngươi đây là để ta báo thù sao?

Cái này mẹ nó cũng quá bắt nạt người rồi.

Nhưng lúc này Thiên Đạo Lưu không có ý nghĩ báo thù, mà là kinh hãi nhìn Bỉ Bỉ Đông: "Ngươi... ngươi thành Thần rồi?" "Không phải!" Bỉ Bỉ Đông nhẹ nhàng lắc đầu. "Không thể nào!" "Không thành Thần, làm sao có thể mạnh mẽ như vậy?" Thiên Đạo Lưu không tin.

Ông ta có thể nói là đã đứng trên đỉnh cao của nhân đạo.

Cho dù ở trên biển, Ba Tái Tây cũng không thể nào chỉ bằng khí thế mà áp chế ông ta đến không thở nổi như Bỉ Bỉ Đông. "Bởi vì Thần mà ngươi biết, trong mắt ta căn bản không được xem là Thần thật sự!" "Trên đời này, chỉ có Thiên Đế bệ hạ mới là Thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, không gì không làm được, là Chân Thần!" Bỉ Bỉ Đông trong mắt mang theo một tia cuồng nhiệt, rồi ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, bắn thẳng vào Thiên Đạo Lưu: "Đại cung phụng, nể tình năm xưa ngươi đối xử với ta không tệ, bản tọa có thể cho ngươi một cơ hội gia nhập Đại Tần, đến lúc đó ngươi sẽ có thể tu luyện công pháp thần thông do Thiên Đế bệ hạ ban cho, dễ dàng trở thành vị Thần rác rưởi mà ngươi vốn biết!" "Thành Thần?" Thiên Đạo Lưu toàn thân chấn động, trong mắt ánh sáng rực rỡ, phảng phất như có ngọn lửa hừng hực bùng cháy, đó là khát vọng và nhiệt huyết đối với việc thành Thần.

Ông ta bị kẹt ở cảnh giới Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín, quãng đời còn lại ngoài việc kế thừa dòng họ Thiên gia, chấp niệm lớn nhất chính là thành Thần.

Nhưng là người bảo vệ truyền thừa của Thiên Sứ chi Thần, ông ta không vượt qua được khảo nghiệm của Thiên Sứ chi Thần, cả đời này đều không thể thành Thần.

Không ngờ Bỉ Bỉ Đông lại có thể giúp ông ta thành Thần!

Còn nghi ngờ ư?

Thực lực của Bỉ Bỉ Đông hiện tại chính là bằng chứng tốt nhất.

Huống hồ Bỉ Bỉ Đông hiện tại lại còn mở miệng ra là Thần rác rưởi, rõ ràng đã có được cơ duyên cực lớn.

Thiên Đế trong miệng nàng, chắc chắn là một vị Thần linh kinh khủng mà ông ta không thể tưởng tượng được, vượt xa Thiên Sứ chi Thần mà Thiên gia ông ta bảo vệ.

Huống hồ bây giờ ông ta căn bản không có lựa chọn.

Chỉ cần ông ta từ chối, chắc chắn sẽ không sống qua đêm nay.

Còn về mối thù của Thiên Tầm Tật...

Chỉ là một đứa con trai mà thôi.

So với sự kế thừa của Thiên gia và việc chính mình thành Thần, thì có là gì?

Gần như không chút do dự, Thiên Đạo Lưu chắp tay bái lạy: "Tại hạ Thiên Đạo Lưu nguyện ý trung thành với Đại Tần, trung thành với Thiên Đế bệ hạ, vì tiên tử mà khuyển mã chi lao." "Rất tốt, ngươi quả nhiên là người thông minh!" Bỉ Bỉ Đông rất hài lòng với thái độ của Thiên Đạo Lưu, ngọc thủ chỉ về phía trán ông ta, trong ánh mắt kinh hoàng của Thiên Đạo Lưu, một luồng ánh sáng chui vào giữa hai hàng lông mày của ông ta.

Ngay sau đó vô số thông tin ùa đến. "Đại Tần...

Thiên Đế..." "Hỗn Nguyên Kinh...

Chương 119

Tam Thiên Đại Đạo..." "Thiên Địa Bí cảnh..." "Trời ơi!" Thiên Đạo Lưu trợn to mắt, mặt ngây dại.

Ông ta bị những thông tin này chấn động đến choáng váng, đầu óc trống rỗng.

Giờ phút này ông ta mới thực sự cảm nhận được sự mạnh mẽ và kinh khủng của Thiên Đế.

Giờ phút này, ông ta cuối cùng cũng hiểu vì sao Bỉ Bỉ Đông lại gọi Thần mà ông ta vốn biết là Thần rác rưởi.

Thần của thế giới này quả thực có hơi yếu.

Hơn nữa sự mạnh mẽ kinh khủng của Hỗn Nguyên Kinh đã làm mới lại tam quan của ông ta, cả người hưng phấn vô cùng.

Vừa mới gia nhập, đã có Hỗn Nguyên Kinh, phúc lợi của thế giới Đại Tần quả nhiên quá tuyệt vời.

Mà Hỗn Nguyên Kinh này chỉ là công pháp mà mỗi tử dân của thế giới Đại Tần đều phải có. "Ngươi chuẩn bị đi, sau đó dẫn dắt Võ Hồn Điện hiệp trợ quân đội của thế giới Đại Tần thu phục các thế lực lớn của Đấu La Đại lục!" "Đêm nay thì thôi, ngày mai ta sẽ thể hiện thực lực, chấn nhiếp toàn bộ đại lục, tin rằng rất nhanh sẽ giải quyết được các thế lực lớn của Đấu La Đại lục!" Bỉ Bỉ Đông dặn dò Thiên Đạo Lưu một phen, sau đó giới thiệu các cường giả từ thế giới Đại Tần đến cho Thiên Đạo Lưu làm quen rồi liền rời đi thẳng.

Nhìn bóng lưng biến mất của Bỉ Bỉ Đông, Thiên Đạo Lưu hoàn hồn, lòng như thủy triều dâng, lập tức triệu tập tất cả cường giả của Võ Hồn Điện, triệu tập hội nghị ngay trong đêm. … Cùng lúc đó, ở

ngoài khơi đại lục có một hòn đảo nhỏ rất nổi tiếng, tên là Hải Thần Đảo.

Trên đảo có một vị Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín — Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây.

Thân ảnh của Bỉ Bỉ Đông lặng lẽ xuất hiện trên bầu trời Hải Thần Đảo. "Ba Tái Tây..." Đôi mắt mỹ lệ của Bỉ Bỉ Đông nhìn xuống toàn bộ hòn đảo, sau đó một luồng uy áp lan ra, trấn áp xuống toàn bộ Hải Thần Đảo. "A..." "Chuyện gì vậy?" "Uy áp thật đáng sợ, ta không động đậy được!" Cùng với uy áp của Bỉ Bỉ Đông giáng xuống, Hải Thần Đảo vốn yên tĩnh lập tức sôi trào, vô số cường giả đột ngột ngẩng đầu, kinh hãi tột độ.

Ngay cả Phong Hào Đấu La bình thường, dưới luồng uy áp này cũng khó mà động đậy, huống chi là người bình thường.

Oanh.

Nhưng ngay lúc này, một luồng khí tức mạnh mẽ mênh mông như biển cả dâng lên.

Biển cả cuộn trào, dâng lên sóng lớn, một bóng người không biết từ lúc nào đã đứng trên ngọn sóng lớn, như thần biển.

Nàng trông cao khoảng một mét tám, toàn thân được bao phủ trong một chiếc áo choàng dài màu đỏ tươi, mái tóc dài màu xanh biển xõa sau lưng, buông ra gần chạm đến gót chân.

Dung nhan dịu dàng trông nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi.

Nàng rất đẹp.

Nhưng vẻ đẹp của nàng phần nhiều đến từ khí chất, cao quý, tao nhã và sự dịu dàng hòa ái.

Trong tay phải của nàng, cầm một cây quyền trượng dài ba mét.

Quyền trượng màu vàng, giống như màu vàng vừa xuất hiện trên bầu trời lúc nãy, toàn thân điêu khắc ma văn, đầu trượng là một mũi nhọn hình thoi như ngọn giáo dài, năm tấc dưới mũi giáo đó, có khảm một viên bảo thạch hình thoi màu vàng.

Nếu chỉ nhìn dung mạo, nàng tuyệt đối là một mỹ nữ hiếm có, mà khí chất của nàng thì không ai có thể sánh bằng.

Ngay cả Thánh nữ Võ Hồn Điện năm xưa Bỉ Bỉ Đông cũng không bằng.

Nhưng Bỉ Bỉ Đông hiện nay tu vi đại tăng, khí chất càng thêm siêu nhiên, dưới sự lột xác của thực lực và tầng thứ sinh mệnh, Ba Tái Tây đã kém một bậc.

Dù sao tu vi thực lực của một người ảnh hưởng rất lớn đến khí chất.

Nhưng điều hấp dẫn nhất, vẫn là đôi mắt của Ba Tái Tây, đôi mắt xanh trong veo còn sâu thẳm hơn cả biển cả, phảng phất như đã trải qua tuế nguyệt hằng cổ. "Tại hạ Ba Tái Tây, ra mắt Thần linh đại nhân tôn quý." Ba Tái Tây tay cầm quyền trượng, nhẹ nhàng hành lễ, dáng người kiêu hãnh càng thêm nổi bật: "Không biết Thần linh đại nhân giáng lâm, có chỉ thị gì?" "Ngươi rất tốt, sau này hãy đi theo ta đi!" Bỉ Bỉ Đông đánh giá một lượt, đối với việc Ba Tái Tây coi nàng là Thần linh, cũng không ngạc nhiên.

Dù sao thực lực của nàng, ở thế giới này, chính là Thần linh không thể tranh cãi. "Đa tạ Thần linh đại nhân hậu ái, chỉ là Ba Tái Tây thâm chịu ân điển của Hải Thần, cả đời này phụng hiến cho Hải Thần đại nhân, vì Hải Thần đại nhân bảo vệ truyền thừa, chờ đợi người kế thừa, chỉ có thể phụ lòng tốt của Thần linh đại nhân, xin Thần linh đại nhân thứ tội!" Ba Tái Tây không kiêu ngạo không siểm nịnh nói. "Hải

Thần?

Chỉ hắn cũng xứng xưng là Thần?" Bỉ Bỉ Đông đưa tay ra tóm, Hải Thần Tam Xoa Kích ở sâu trong điện truyền thừa lập tức bay ra, rơi vào tay Bỉ Bỉ Đông. "Đợi có người thừa kế rồi, ngươi sẽ phải hiến tế chính mình, toàn bộ sức mạnh đều hiến tế cho người thừa kế, để đối phương thành Thần?" "Loại truyền thừa hy sinh người khác để thành toàn cho người thừa kế của mình này, cũng xứng gọi là truyền thừa của Thần linh?" Bỉ Bỉ Đông tuy không trải qua khảo nghiệm Thần linh của thế giới này, nhưng với tu vi nhãn lực hiện tại của nàng, trong nháy mắt đã thấu tỏ được huyền bí trong đó.

Giờ phút này, Bỉ Bỉ Đông cảm thấy gọi Thần của thế giới này là Thần rác rưởi cũng là đề cao bọn chúng rồi.

Không chỉ rác rưởi, mà còn là tà thần. "Thần linh đại nhân, tất cả những điều này đều là ta tự nguyện, huống hồ Hải Thần đại nhân đã bảo vệ chúng ta, có thể làm một chút việc cho Hải Thần đại nhân, là vinh hạnh của chúng ta, xin đại nhân cẩn trọng lời nói!" Ba Tái Tây trên mặt mang theo một tia tức giận, Hải Thần trong lòng nàng là Thần chí cao vô thượng, dù có bắt nàng chết ngay lập tức, nàng cũng sẽ không chút do dự.

Cho dù Bỉ Bỉ Đông là Thần linh, cũng không thể phỉ báng Hải Thần như vậy. "Ha, xem ra Hải Thần tẩy não các ngươi không nhẹ a!" Bỉ Bỉ Đông lắc đầu, khẽ thở dài: "Hải Thần quả thực từng làm một số việc cho biển cả, nhưng hắn là để thu hoạch tín ngưỡng của hải dương nhất tộc!" "Dù sao muốn thành Thần, ngoài việc kế thừa Thần vị, thì chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng." "Ngươi thật sự nghĩ Hải Thần là vì các ngươi?" "Cứ nói Biển Sâu Ma Kình Vương đi, các ngươi đối với nó căm thù đến tận xương tủy, cho rằng nó là ung nhọt của biển cả, là năm xưa Hải Thần đã đánh bại nó, và đâm mù một mắt của nó, mới cứu vớt được cả đại dương, phải không?" "Không sai, nếu không

có Hải Thần đại nhân, hải dương nhất tộc chắc chắn đã bị Biển Sâu Ma Kình Vương tàn sát, sinh linh đồ thán!" Ba Tái Tây mặt đầy vẻ kiêu ngạo, sùng bái tôn kính nói.

Bỉ Bỉ Đông: "Vậy với thực lực của Hải Thần, có thể dễ dàng giết chết Biển Sâu Ma Kình Vương không?" Ba Tái Tây không chút do dự nói: "Hải Thần đại nhân là thần của biển cả, cho dù Biển Sâu Ma Kình Vương có mạnh mẽ đến đâu, cũng không phải là đối thủ của Hải Thần đại nhân, muốn giết nó tự nhiên dễ như trở bàn tay!" "Vậy tại sao Hải Thần không giết nó, mà chỉ đâm mù một mắt của nó?" "Đó là do Hải Thần nhân từ!" "Ha ha..." Bỉ Bỉ Đông cười lạnh, chế nhạo nói: "Đó là vì dưỡng khấu tự trọng, không có Biển Sâu Ma Kình Vương, các ngươi ai còn nhớ đến hắn là Hải Thần?" "Chỉ cần Biển Sâu Ma Kình Vương tồn tại, các ngươi chỉ cần nhìn thấy nó sẽ nghĩ đến Hải Thần, nhìn thấy con mắt bị đâm mù của Biển Sâu Ma Kình Vương kinh khủng, càng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ và kinh khủng của Hải Thần!" "Nhân từ?" "Ngươi không phải nói Biển Sâu Ma Kình Vương vô cùng tà ác, là ung nhọt của biển cả sao?

Hải Thần nếu đã nhân từ, thì nên giết chết nó triệt để, để tránh các sinh linh khác trong đại dương bị tàn sát!" "Huống hồ Biển Sâu Ma Kình Vương thật sự có tà ác đến vậy sao?" "Thế giới Hồn thú, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, nó chẳng qua chỉ là ăn một chút Hồn thú mà thôi, cũng giống như cá lớn nuốt cá bé!" "Tại sao các ngươi lại cho rằng các Hồn thú khác là tốt, Biển Sâu Ma Kình Vương là tà ác?" "Những điều này không phải đều là do Hải Thần nói sao?" "Ngươi hãy suy nghĩ kỹ lại, trước khi Hải Thần xuất hiện, các ngươi có biết Biển Sâu Ma Kình Vương là Hồn thú tà ác không?" "Cuối cùng, Hải Thần đâm mù một mắt của Biển Sâu Ma Kình Vương, chọc giận Biển Sâu Ma Kình Vương, nhưng lại không giết nó, để Biển Sâu Ma Kình Vương trút hận thù lên các ngươi, từ đó các ngươi và Biển Sâu Ma Kình

Vương trở thành kẻ thù, thì chỉ có thể dựa vào hắn là Hải Thần!" Oanh!

Tiếng nói vừa dứt, thân thể mềm mại của Ba Tái Tây chấn động, lung lay sắp đổ, gương mặt hồng nhuận vốn có trắng bệch như giấy.

Nàng muốn phản bác, nhưng lại không biết phải phản bác như thế nào.

Hải Thần chỉ đâm mù một mắt của Biển Sâu Ma Kình Vương, thật sự là nhân từ sao?

Huống hồ Biển Sâu Ma Kình Vương hình như thật sự là sau khi Hải Thần xuất hiện mới bị coi là Hồn thú tà ác!

Lẽ nào Biển Sâu Ma Kình Vương thật sự là do Hải Thần gây ra, để làm "khấu" trong kế dưỡng khấu tự trọng?

Nàng không muốn tin.

Nhưng hồi tưởng lại những chuyện trong quá khứ, lại không thể không tin.

Giờ phút này, Ba Tái Tây có cảm giác tín niệm sụp đổ.

Phụt.

Một ngụm máu tươi phun ra, Ba Tái Tây từ trên không trung rơi xuống.

Bỉ Bỉ Đông đưa tay ra tóm, ôm lấy Ba Tái Tây, sau đó nhìn đôi mắt xanh biếc thất thần của nàng, ngọc thủ cầm Hải Thần Tam Xoa Kích dùng sức bóp mạnh.

Đại Băng Diệt Thuật thi triển.

Oanh.

Trong ánh mắt chấn động của Ba Tái Tây, Hải Thần Tam Xoa

Kích là thần binh truyền thừa của Hải Thần cứ như vậy bị bóp thành bột phấn. "Truyền thừa của Hải Thần bây giờ không còn nữa, ngươi không cần phải bảo vệ nữa, huống hồ ngươi đã bị giam cầm trên hòn đảo nhỏ này hơn một trăm năm, chưa từng rời đi một bước, cho dù Hải Thần có ân tình gì với ngươi, cũng đủ để bù đắp rồi!" "Sau này ngươi hãy đi theo ta, ta sẽ đưa ngươi đi kiến thức vị Chân Thần vô thượng thực sự!" Bỉ Bỉ Đông dùng Đại Liệu Thương Thuật chữa trị vết thương phản phệ do tín niệm sụp đổ của Ba Tái Tây, sau đó truyền Hỗn Nguyên Kinh cho Ba Tái Tây.

Với thực lực của Ba Tái Tây, rất nhanh sẽ có thể chuyển tu thành công. "Hỗn Nguyên Kinh...

Trên đời còn có công pháp thần kỳ như vậy sao?" Ba Tái Tây nhìn thấy Hỗn Nguyên Kinh, cả người kinh ngạc đến ngây dại.

Hệ thống Hồn Sư của Đấu La Đại lục căn bản không có công pháp tu luyện, hồn lực tích lũy đều dựa vào rèn luyện thân thể, dựa vào minh tưởng.

Như nhân vật chính Đường Tam chỉ dựa vào một môn công pháp của thế giới võ hiệp Đường Môn cũng có thể sống sung túc, có thể thấy được một phần.

Hơn nữa Hồn Sư đột phá bình cảnh dựa vào việc săn giết Hồn thú để lấy Hồn hoàn.

Võ kỹ toàn bộ đều do Hồn hoàn tự mang.

Toàn bộ hệ thống hoàn toàn được xây dựng trên cơ sở cướp đoạt Hồn thú.

Nhưng Hỗn Nguyên Kinh hoàn toàn khác, không cần phải dựa vào việc săn giết Hồn thú.

Hơn nữa giới hạn tu luyện và sự mạnh mẽ lại càng không thể

tưởng tượng. "Hỗn Nguyên Kinh này là do Thiên Đế sáng tạo ra, đây mới là phương pháp tu luyện chân chính, là chính đạo đại lộ, chứ không phải là cái thứ tà đạo dựa vào săn giết cướp đoạt sức mạnh của Hồn thú!" "Đây mới là Chân Thần thật sự." Bỉ Bỉ Đông rất kiên nhẫn giảng giải sự vĩ đại của Thiên Đế cho Ba Tái Tây, từ từ dẫn dắt: "Đây mới là vị Chân Thần vĩ đại đáng để ngươi tín ngưỡng và phụng hiến cả đời!" Không có so sánh thì không có đau thương.

Giờ phút này, Ba Tái Tây thực sự cảm nhận được sự khác biệt.

Nàng cũng cảm thấy hệ thống Hồn thú dựa vào việc săn giết cướp đoạt Hồn hoàn để có được sức mạnh và Hồn kỹ này là tà môn oai đạo.

Ba Tái Tây vốn đã bị tổn thương do tín niệm sụp đổ, giờ phút này trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh của Thiên Đế, tín ngưỡng đối với Hải Thần dần chuyển sang Thiên Đế.

Đối với Thiên Đế người đã sáng tạo ra Hỗn Nguyên Kinh, nàng tràn đầy tò mò.

Nhìn Ba Tái Tây ánh mắt không ngừng biến ảo, Bỉ Bỉ Đông trong lòng rất hài lòng.

Thực ra nàng tốn nhiều công sức như vậy, tự nhiên có mục đích khác.

Nàng cảm thấy áp lực bên cạnh Doanh Huyền ngày càng lớn, chuẩn bị tìm cho mình mấy người giúp đỡ.

Mà nàng từng gặp Ba Tái Tây một lần, dáng người và khí chất phong hoa tuyệt đại của Ba Tái Tây đã khắc sâu vào tâm trí nàng, khiến nàng nhớ mãi không quên.

Nàng cảm thấy Ba Tái Tây rất tốt, Thiên Đế chắc chắn sẽ thích.

Đây cũng là nguyên nhân nàng chuyên môn đến tìm Ba Tái Tây.

"Ngươi cứ tu luyện Hỗn Nguyên Kinh cho tốt, đợi ta làm xong chuyện ở đây, sẽ đưa ngươi đi bái kiến Thiên Đế bệ hạ vĩ đại!" Bỉ Bỉ Đông nói. "Vâng!" Ba Tái Tây gật đầu, vừa mới có được Hỗn Nguyên Kinh, nàng cũng rất nóng lòng, dưới sự chỉ điểm của Bỉ Bỉ Đông, không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu tu luyện.

Một đêm trôi qua lặng lẽ.

Nhìn Ba Tái Tây đang chìm đắm trong tu luyện, Bỉ Bỉ Đông bố trí một kết giới cho nàng, sau đó thân hình khẽ động, biến mất khỏi Hải Thần Đảo.

Giây tiếp theo, thân ảnh của Bỉ Bỉ Đông xuất hiện trên bầu trời Đấu La Đại lục, thần uy mênh mông uy nghiêm như thủy triều quét ra, bao phủ toàn bộ đại lục.

Vô tận hà quang lượn lờ, làm nổi bật thân ảnh của Bỉ Bỉ Đông trở nên vô cùng vĩ ngạn, vô cùng thánh khiết, như một vị nữ thần tuyệt thế. "A...

đây là..." "Là Thần linh!" "Thần linh giáng lâm rồi!" "Bái kiến Thần linh đại nhân!" Vô số bá tánh và Hồn Sư của Đấu La Đại lục cảm nhận được luồng thần uy đó, nhìn lên thân ảnh vĩ ngạn thần thánh đang đứng trên bầu trời, lần lượt quỳ lạy cầu nguyện. "Ta là Bỉ Bỉ Đông dưới trướng Đại Tần Thiên Đế bệ hạ, phụng lệnh Thiên Đế, tất cả sinh linh thuộc Đấu La Đại lục, bất luận là Hồn thú hay nhân loại, từ hôm nay trở đi, đều là tử dân của thế giới Đại Tần!" "Thiên Đế nhân đức, phàm là tử dân Đại Tần, đều có thể tu luyện công pháp vô thượng do Thiên Đế ban cho, bất luận là người hay Hồn thú, đều có cơ hội thành tiên thành thần!" "Mong các ngươi trân trọng, đừng tự lỡ dở!" … Đấu La Thần Giới.

Mây mù biến ảo khôn lường, lúc thì như sóng cả cuồn cuộn, lúc thì như mỹ nhân tĩnh lặng.

Mỗi một lần biến hóa đều không theo quy tắc, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác mỹ cảm và chấn động hơn.

Thiên địa nguyên lực nồng đậm quanh quẩn trong mây mù, nếu là nhân loại bình thường có thể đến đây, dù chỉ hít một hơi cũng có thể kéo dài tuổi thọ mười năm.

Đương nhiên, với thể chất của người thường, nếu hấp thu quá nhiều thiên địa nguyên lực này cũng tuyệt không phải chuyện tốt!

Bởi vì, đây là thần lực.

Là nơi ở của thần linh.

Cung điện nguy nga dưới ánh sáng của Thần Giới chiếu rọi, lấp lánh ánh vàng nhàn nhạt.

Nơi đây là điểm cao nhất của toàn bộ Thần Giới, cũng là nơi chưởng khống mọi thứ của Thần Giới, Thần Giới Ủy Viên Hội.

Nơi này có chức trách thẩm phán các vị thần, cũng có nhiệm vụ quản lý Thần Giới, duy hộ quy tắc.

Chính sảnh của cung điện có hình bát giác, mỗi một bức tường xung quanh đều không có trang trí, nhưng lại có vô số cảnh tượng biến ảo lấp lánh.

Mỗi một màn sáng đó đều đại biểu cho một thế giới, một khung cảnh của một tinh cầu khác nhau dưới nhân gian.

Nơi đây cũng là nơi Thần Giới Ủy Viên Hội giám sát các tinh cầu trong tinh vực này.

Giữa sảnh có một chiếc bàn tròn, bề mặt bàn không biết được làm bằng chất liệu gì, nhìn kỹ lại có thể thấy mây mù phiêu đãng, lại tựa như sâu thẳm vô tận.

Lúc này, xung quanh bàn tròn đang có năm người ngồi.

Người ngồi ở chủ vị là một nam tử bá khí mặc trường bào màu huyết sắc, ánh mắt lạnh lẽo, tỏa ra khí tức sát lục khủng bố, chính là Tu La Thần chấp chưởng sát lục, được xưng là cường giả đệ nhất Thần Giới.

Ngồi bên trái gã là hai người, lần lượt mặc trường bào đen và trắng, là Tà Ác Chi Thần và Thiện Lương Chi Thần.

Ngồi đối diện bọn họ, cũng là bên tay phải của Tu La Thần, là một nam một nữ.

Nam tử kia không thấy rõ dáng vẻ, trên người mặc một chiếc áo choàng màu tím, che kín cả đầu, chỉ có thể mơ hồ thấy hai luồng sáng đỏ nhảy múa trong áo choàng, nhưng không thấy rõ mặt.

Bên trong áo choàng phảng phất có khí tức khủng bố sâu thẳm vô tận, ấy là Hủy Diệt Chi Thần.

Mà nữ tử ngồi kế bên gã lại hoàn toàn tương phản, một thân váy dài màu xanh biếc tràn ngập khí tức sinh mệnh, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, dung mạo không tuyệt sắc bằng nữ tử đối diện, nhưng lại được bao phủ bởi một lớp ánh sáng vàng nhạt.

Cái hương vị sinh cơ bừng bừng ấy thực sự khiến người ta khó quên, càng làm người ta cảm thấy vô cùng gần gũi, ấy là Sinh Mệnh Nữ Thần.

Chương 120

Năm người này chính là những người chấp pháp của Thần Giới Ủy Viên Hội, cũng là những Chí Cao Thần mạnh nhất và cổ xưa nhất Thần Giới. "Chắc hẳn các ngươi đều đã cảm nhận được, Thần Giới và thậm chí là toàn bộ thế giới dường như đã xảy ra một loại biến hóa không rõ tên nào đó, khiến người ta có cảm giác tim đập nhanh." Tu La Thần lên tiếng trước tiên: "Nhưng ta đã cẩn thận dò xét, lại không tìm thấy chút bất thường nào." "Ta cũng có một dự cảm không lành, nhưng lại không nói ra được." Sinh Mệnh Nữ Thần nói tiếp.

Thực ra đây là bởi vì sau khi Doanh Huyền mở ra phó bản, Đấu La Đại Lục bao gồm cả Đấu La Thần Giới và các tinh cầu nhân gian thuộc quyền quản lý đều đã bị cách ly khỏi vị trí ban đầu.

Bọn họ với tư cách là Thần Vương của Thần Giới, mơ hồ có dự cảm không tốt.

Nhưng thần thức của họ không thể vươn ra ngoài thế giới, vì vậy không biết Đấu La Thần Giới và các tinh cầu phụ thuộc đã không còn ở vị trí ban đầu nữa. "Đúng rồi, vừa rồi Hải Thần bẩm báo, truyền thừa hắn để lại ở Đấu La Đại Lục đã biến mất, thậm chí cả vũ khí của hắn là Hải Thần Tam Xoa Kích cũng mất đi liên hệ, giống như đã bị hủy diệt vậy!" Tà Ác Chi Thần nói: "Hải Thần thỉnh cầu hạ giới tra xét, không biết có liên quan đến biến cố lần này không?" "Hải Thần Tam Xoa Kích là thần khí, không phải phàm nhân có thể hủy đi, nếu có người thành thần, chúng ta tất nhiên sẽ có cảm ứng." Tu La Thần gật đầu: "Có khả năng, vậy thì để Hải Thần hạ giới, tra rõ nguyên nhân." Ông ông!

Ngay lúc này, Thần Giới rung chuyển, tấm gương giám sát các tinh

vực rung lên, nơi đại biểu cho một đại lục nào đó sáng lên một luồng hồng quang chói mắt. "Hử?" Ngũ đại chấp pháp thần của Thần Giới Ủy Viên Hội nhíu mày, quả thật là mùa nhiều chuyện.

Ông!

Tu La Thần ngồi ở vị trí đầu tiên vung tay, vị trí hồng quang trên gương giám sát được phóng đại, một khối đại lục hiện ra! "Đấu La Đại Lục." "Đây không phải là nơi Hải Thần thành thần sao?

Nay lại có sức mạnh không rõ mạnh mẽ như vậy xuất hiện, ít nhất cũng đạt đến cường độ của Nhất Cấp Thần Linh!" "Thậm chí đạt đến cấp bậc Thần Vương!" Tu La Thần cùng ngũ đại chấp pháp thần kinh ngạc.

Phải biết rằng hiện tại Thần Giới, chỉ có năm người bọn họ là Thần Vương, những người mạnh nhất còn lại cũng chỉ là Nhất Cấp Thần Linh mà thôi.

Tu La Thần lớn tiếng nói: "Quả nhiên, dự cảm của chúng ta không phải là không có căn cứ, nguồn gốc e rằng chính là ở Đấu La Đại Lục!" "Nguồn gốc của sự hỗn loạn này, phải dùng thế sét đánh tiêu diệt!" Trong mắt Hủy Diệt Chi Thần lóe lên ý hủy diệt, sát cơ bùng nổ, loại sức mạnh không rõ lai lịch, không thể khống chế này nên bị hủy diệt, để tránh xảy ra bạo loạn như Long Thần năm xưa! "Hải Thần tuy là Nhất Cấp Thần Linh, thực lực dưới Thần Vương cũng được xem là hàng mạnh nhất, nhưng e rằng không đủ để giải quyết vấn đề lần này, ta sẽ tự mình đi đến Đấu La Đại Lục một chuyến!" Hủy Diệt Chi Thần nói. "Biến cố lần này không hề nhỏ, năm xưa Long Thần phản loạn cũng không cho ta loại dự cảm này, chúng ta tuyệt đối không thể sơ suất!" Tu La Thần sắc mặt ngưng trọng, trầm ngâm nói: "Như vậy đi, Sinh Mệnh Nữ Thần ở lại Thần Giới, bốn người chúng ta toàn bộ hạ giới, lại mang theo Thất Đại Nguyên Tố

Thần và Thất Đại Nguyên Tội Thần." "Có phải là quá mức rồi không?

Đội hình như vậy, có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng rồi!" Tà Ác Chi Thần cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to.

Cho dù Đấu La Đại Lục có một vị cường giả cấp Thần Vương, cũng không cần đến đội hình như vậy. "Cẩn thận một chút cũng không sai, ta luôn cảm thấy chuyện lần này không tầm thường, không thể sơ suất." Tu La Thần trịnh trọng dặn dò. "Được!" Mọi người gật đầu.

Hội nghị kết thúc.

Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần, Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần, bốn vị Chí Cao Thần dẫn đầu Hải Thần, Thất Đại Nguyên Tố Thần, Thất Đại Nguyên Tội Thần, tổng cộng mười lăm vị Nhất Cấp Thần Linh thẳng tiến đến Đấu La Đại Lục. ...

Đấu La Đại Lục.

Thất Bảo Lưu Ly Tông. "Đây là..." Trong đại điện tông chủ, mấy bóng người khí chất bất phàm kinh hãi ngẩng đầu.

Người đi đầu, mặt như quan ngọc, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo nho nhã ôn hòa, một thân trường bào trắng tinh không nhiễm bụi trần.

Trông khoảng bốn mươi tuổi, một đầu tóc đen mềm mại xõa sau lưng, mọi thứ trông đều tùy ý, không hề có chút giả tạo.

Chính là tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông, Ninh Phong Trí.

Thất Bảo Lưu Ly Tông, Hạo Thiên Tông và Lam Điện Bá Vương Long Tông cùng được xưng là Thượng Tam Tông của Đấu La Đại Lục. "Đây là thần linh?" Vẻ mặt vốn dĩ điềm nhiên bình hòa của Ninh Phong Trí kịch biến, đầy vẻ nghi hoặc: "Bỉ Bỉ Đông không phải là cựu Thánh nữ của Võ Hồn Điện sao?" "Nghe nói hai mươi năm trước

cùng với Giáo hoàng Võ Hồn Điện Thiên Tầm Tật cùng nhau mất tích, Võ Hồn Điện đã lật tung cả đại lục mà cũng không tìm được chút manh mối nào!" "Thần uy như thế, tuyệt không phải Phong Hào Đấu La có thể sở hữu, tất nhiên là thần linh." Một lão giả ngưng thần mở miệng, giọng nói như lưỡi dao sắc bén, cắt vào lòng mỗi người.

Ông chính là một trong hai đại Phong Hào Đấu La của Thất Bảo Lưu Ly Tông, Kiếm Đấu La Trần Tâm.

Ông mặc một chiếc trường bào trắng như tuyết không nhiễm bụi trần, tóc râu đều bạc, một mái tóc dài màu bạc được chải chuốt gọn gàng sau lưng, tướng mạo cổ phác, khuôn mặt non mịn như trẻ con.

Vẻ mặt vốn rất lãnh đạm, hai mắt dường như không nhìn thấy bất cứ thứ gì xung quanh, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Cho người ta một cảm giác trời đất vạn vật, duy ta độc tôn.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy bóng hình thần thánh vĩ ngạn tuyệt đại được vô tận thần quang bao bọc trên bầu trời, đôi mắt lãnh đạm sáng rực lên, mang theo một nỗi khát khao và ngưỡng vọng nồng đậm.

Thần linh a.

Trên đời này ai mà không muốn thành thần?

Nhưng thần linh đối với bọn họ lại quá xa vời.

Xa không thể với tới.

Ít nhất trước khi Bỉ Bỉ Đông xuất hiện, Trần Tâm cũng không chắc trên đời có thật sự có thần linh hay không. "Nếu không phải trùng tên, vậy thì Bỉ Bỉ Đông đã nhận được cơ duyên thiên đại, nay đã thành thần!" Cổ Dong trầm giọng nói.

Ông chính là một Phong Hào Đấu La khác của Thất Bảo Lưu Ly Tông, Cốt Đấu La Cổ Dong. "Không biết Đại Tần Thiên Đế trong

miệng Bỉ Bỉ Đông là người nào?

Nhưng chắc chắn là một vị thần linh cường đại!" Sắc mặt Ninh Phong Trí ngưng trọng: "Nay vị Thiên Đế kia dường như muốn thống trị cả đại lục, Thất Bảo Lưu Ly Tông chúng ta lại nên đi đâu về đâu?" "Thần uy của thần linh, há là sức người có thể chống lại?

Chúng ta còn có lựa chọn sao?" Cổ Dong khẽ nói.

Giọng nói cay đắng khiến ánh mắt Ninh Phong Trí, Trần Tâm tối lại.

Đúng vậy.

Uy của thần linh, há là bọn họ có thể chống lại?

Nếu đã không thể phản kháng, vậy thì chỉ có thể gia nhập. "Ba, vị tỷ tỷ kia là thần linh sao?

Đẹp quá!" Một thiếu nữ ôm cánh tay Ninh Phong Trí, đôi mắt đẹp nhìn Bỉ Bỉ Đông được thần quang bao bọc trên trời, trong mắt mang theo vẻ tò mò.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng đơn giản, mang lại cảm giác rất sạch sẽ, làn da mọng nước như quả vải, dung nhan tinh xảo, thân hình uyển chuyển thướt tha, cho người ta cảm giác xuất trần thoát tục.

Chính là tiểu công chúa của Thất Bảo Lưu Ly Tông, Ninh Vinh Vinh. "Ba, chúng ta gia nhập thế giới Đại Tần, có phải cũng có thể trở thành thần linh như thần tiên tỷ tỷ kia không?" Ninh Vinh Vinh một đôi mắt đẹp đầy mong đợi nhìn Ninh Phong Trí, trông như một cơn gió xuân ấm áp, nụ cười dịu dàng lan tỏa đến từng người xung quanh. "Ừm, Vinh Vinh sau này nhất định cũng có thể trở thành thần linh như nàng ấy!" Ninh Phong Trí xoa đầu Ninh Vinh Vinh, không nỡ đả kích sự tự tin của nàng.

Thành thần đâu có dễ dàng như vậy?

Nhìn khắp Đấu La Đại Lục, từ xưa đến nay, có mấy người thành thần?

Nhưng có hy vọng vẫn tốt hơn tuyệt vọng.

Biết đâu lại thành công thì sao? ...

Hạo Thiên Tông.

Dưới sự dẫn dắt của Đường Thần, vị Hạo Thiên Đấu La mạnh nhất trong lịch sử, tông môn đã leo lên ngôi vị đệ nhất thiên hạ.

Nhưng sau khi Đường Thần mất tích, uy thế của Hạo Thiên Tông đã giảm đi không ít.

Nhưng cùng với sự trỗi dậy của Hạo Thiên Đấu La thế hệ mới Đường Hạo, Hạo Thiên Tông vẫn vững vàng ở ngôi vị đệ nhất tông môn, nhưng không thể so sánh với Võ Hồn Điện có Thiên Đạo Lưu trấn giữ.

Lúc này.

Trong Hạo Thiên Tông, Đường Hạo đã trở thành tông chủ nhìn lên bóng hình thánh khiết xinh đẹp được thần quang bao bọc trên trời, trong mắt lộ ra một tia suy tư: "Thần linh!

Thật sự có thần linh!" "Ông nội năm đó đi tìm con đường thành thần, một đi không trở lại, không biết có tìm được phương pháp thành thần không?" Đường Hạo nắm chặt nắm đấm, trong mắt mang theo vẻ mong đợi: "Nay Bỉ Bỉ Đông đã thành thần, ông nội chắc cũng có thể thấy được, nói không chừng rất nhanh sẽ trở về!" "Ba!" Ngay lúc này, một thiếu niên mày thanh mắt tú cùng một mỹ phụ mặc váy đen, phong thái quyến rũ đi tới. "Tiểu Tam!" "A Chu!" Đường Hạo nhìn thấy hai người, trong mắt lập tức lộ ra một tia dịu dàng.

Nữ tử mặc váy đen là vợ của gã, không có tên, chỉ gọi là A Chu, bản thể là một đầu Hồn thú mười vạn năm Nhân Diện Ma Chu.

Mà thiếu niên tự nhiên chính là con trai của họ, Đường Tam.

Có lẽ do quán tính của cốt truyện.

Không có A Ngân, Đường Hạo vẫn thu phục được một đầu Hồn thú mười vạn năm, còn sinh ra Đường Tam.

Nhưng vì Thiên Tầm Tật đã không còn, A Chu cũng không gặp phải vận mệnh bi thảm như A Ngân.

Đường Hạo cũng vì thế mà trở thành tông chủ Hạo Thiên Tông. "Ba, đây chính là thần linh sao?" Đường Tam trong mắt đầy tò mò, thực ra cậu không phải người bản địa, mà là linh hồn xuyên việt tới.

Đối với thần linh, cậu cũng tràn đầy tò mò.

Vừa rồi khoảnh khắc Bỉ Bỉ Đông tỏa ra uy áp, cậu mới thật sự cảm nhận được cái gì gọi là thần uy như ngục, thân thể và linh hồn dường như đều bị đóng băng, khó có thể động đậy.

May mà thần uy đó đến nhanh, đi cũng nhanh.

Nếu không, cậu không có cách nào hành động. "Ừm!" Đường Hạo gật đầu, đối với cựu Thánh nữ của Võ Hồn Điện Bỉ Bỉ Đông, gã không hề xa lạ.

Chỉ là không ngờ đối phương sau khi mất tích hai mươi năm, lúc quay trở lại, lại đã thành thần.

Thật đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Đột nhiên, từng luồng thần uy mênh mông khủng bố từ trên cửu thiên trút xuống.

Đường Tam kinh hãi ngẩng đầu, con ngươi lập tức co rút lại.

Một, hai, ba, bốn, năm... mười bảy, mười tám, mười chín. "Trời ơi, trên trời sao lại có thêm mười chín mặt trời?" "Không!" "Không phải mặt trời!" "Là thần linh!" ... "Trời của ta ơi, chuyện gì vậy?" "Sao trên trời lại có thêm mười chín mặt trời?" "Không đúng!

Trong mặt trời hình như có người!" "Không phải mặt trời, là thần linh!" "Có mười chín vị thần linh giáng lâm!" "Đây chính là thần sao, chói mắt quá đi mất!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Tận thế sao?" Đấu La Đại Lục sôi trào.

Bất luận là bá tánh bình thường, hay là hồn sư.

Bất luận là dã thú bình thường, hay là hồn thú.

Dưới thần uy do gần hai mươi vị thần linh ít nhất là Nhất Cấp Thần Linh trở lên giáng lâm mang đến, tất cả đều run rẩy, hoảng sợ bất an.

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Khu vực trung tâm.

Ba đầu hồn thú và một mỹ phụ tụ tập lại với nhau, kinh hãi nhìn lên bầu trời, cảm nhận thần uy từ trên thương khung trút xuống, run lẩy bẩy. "Đây chính là thần sao?" Người nói chuyện lại là một con thỏ màu hồng, nó ngồi trên vai một con tinh tinh đen, đôi mắt như hồng ngọc mang theo vẻ hoảng sợ và bất an. "Tiểu Vũ tỷ, tỷ yên tâm, ta sẽ bảo vệ tỷ!" Con tinh tinh đen ồm ồm mở miệng, bàn tay to đầy lông vỗ vỗ vào lồng ngực đầy lông đen của mình, một đôi mắt to như đèn lồng lấp lánh ánh sáng như hoàng tinh.

Nó toàn thân đen kịt, to lớn hơn nhiều so với tinh tinh đen bình

thường, chiều cao vượt quá mười mét, mỗi một nơi trên cơ thể đều đầy những cơ bắp cường tráng còn khủng bố hơn cả đá hoa cương, nhô lên như những ngọn đồi nhỏ.

Nó chính là vương giả trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Hồn thú mười vạn năm Thái Thản Cự Viên Nhị Minh. "Tiểu Vũ tỷ, đừng sợ, thần thì đã sao, muốn làm hại tỷ, trừ phi bước qua xác của chúng ta!" Đây là một đầu hồn thú đầu trâu thân rắn, đầu trâu của nó có đường kính ít nhất cũng vượt quá bốn mét, đôi mắt to như hai chiếc đèn lồng sáng rực, nối liền với thân rắn khổng lồ toàn thân màu xanh đen, còn to hơn cả lu nước mấy lần.

Nó cũng là Hồn thú mười vạn năm như Thái Thản Cự Viên Nhị Minh, Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh. "Đại Minh, Nhị Minh, cảm ơn các ngươi!" Con thỏ màu hồng tên Tiểu Vũ nói.

Nó cũng là một con Hồn thú mười vạn năm, Nhu Cốt Mị Thỏ. "Tiểu Vũ, Đại Minh, Nhị Minh, các ngươi đừng quá lo lắng, những vị thần trên trời kia quá mạnh, chỉ cần chúng ta không thu hút sự chú ý của họ, họ sẽ không để ý đến chúng ta đâu!" Giọng nói dịu dàng như gió xuân thổi qua, khiến lòng người an định lại không ít, ngay cả nỗi sợ hãi và bất an dường như cũng tan biến đi một chút.

Người nói là mỹ phụ đứng bên cạnh Thái Thản Cự Viên, thân hình nàng thướt tha, đường cong kinh người, khuôn mặt điềm tĩnh ung dung mang theo nụ cười ấm áp, giống như một vị đại tỷ tỷ nhà bên.

Chương 121

Kỳ thực nàng cũng không phải nhân loại, mà là mẹ của Tiểu Vũ, Yên Nhu, Hồn thú mười vạn năm Nhu Cốt Mị Thỏ, chỉ là đã hóa hình thành người.

Vì Bỉ Bỉ Đông bị Doanh Huyền mang đi, nàng cũng không bị giết.

Tiểu Vũ lúc này cũng chưa lựa chọn hóa hình thành người. "Mẹ, mẹ nói xem những vị thần này có phải đến để bắt vị thần linh tên Bỉ Bỉ Đông ở phía trước không?" Đôi mắt như hồng ngọc của Tiểu Vũ mang theo vẻ tò mò.

Nó có thể cảm nhận được "thần lực" trên người Bỉ Bỉ Đông dường như không giống với mười chín vị thần linh hạ xuống sau đó. "Có khả năng!" Yên Nhu gật đầu: "Cho dù là thần, chắc hẳn cũng sẽ xảy ra tranh đấu, giống như hồn thú và nhân loại vậy, chỉ là thực lực của họ mạnh hơn mà thôi!" "Ta thấy mấy vị thần hạ xuống sau đó không giống thần tốt lành gì, chắc chắn là tà thần!" Nhị Minh nhìn bóng dáng Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần, Tà Ác Chi Thần, Thất Nguyên Tội Thần, từ trên người họ cảm nhận được vô tận sát lục, hủy diệt, sắc dục, tham lam, ngạo mạn, bạo nộ... các loại cảm xúc tiêu cực.

Nhìn là biết không phải thần đứng đắn gì.

Mà Bỉ Bỉ Đông phong hoa tuyệt đại, khí tức trên người hùng vĩ mênh mông, thần thánh dương cương, giống như chính đạo nhân gian, giống hệt nữ thần trong tưởng tượng của nó, thậm chí còn vượt xa tưởng tượng. "Nhị Minh, đừng tùy tiện bàn luận về thần linh!" Yên Nhu nhắc nhở.

Thần linh có sức mạnh gì, bọn họ hoàn toàn không biết, lỡ như

thần linh có thể cảm nhận được lời nói của họ, chẳng phải là tự tìm đường chết sao? "Ồ, ta biết rồi!" Nhị Minh cúi đầu, như đứa trẻ phạm lỗi, không nói nữa.

Nó cũng nghĩ đến điều đó.

Nếu lời của nó bị các vị thần trên kia nghe thấy, nó chết cũng không sao, nhưng nếu liên lụy đến Tiểu Vũ và những người khác, vậy thì tội lỗi lớn lao, vạn lần chết cũng không đền hết tội.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, sâu dưới lòng đất của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, còn có từng con hồn thú khủng bố đang thức tỉnh.

Đừng thấy Đại Minh, Nhị Minh là vương giả trên danh nghĩa của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nhưng thực ra hồn thú mạnh hơn chúng còn không ít.

Sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Trong một hang động nào đó.

Một người đang ngồi xếp bằng.

Gã mặc một chiếc trường bào màu đen, trông khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn mà cương nghị, trên trán có một lọn tóc vàng rủ xuống má.

Nam tử nhắm chặt hai mắt, dường như đang chìm trong giấc ngủ say, khi khí tức của từng vị thần linh truyền đến, nam tử đột nhiên mở mắt!

Ngẩng đầu lên, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang như thực chất, khí tức khủng bố bộc phát trong khoảnh khắc đó, dường như khiến cả thế giới đều rung chuyển. "Đây là khí tức của thần linh, có tới hai mươi đạo..." Nam tử trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, căng thẳng và bất an. "Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra Chủ thượng?" Ngay lúc nam tử kinh hãi, sâu dưới lòng đất dường như có một luồng khí tức khủng bố

thức tỉnh. "Là bọn họ..." Giọng nói trầm thấp, không hề có dấu hiệu báo trước vang vọng trong động huyệt, giọng nói này phảng phất từ bốn phương tám hướng truyền đến, vì quá trầm thấp, thậm chí không nghe ra là nam hay nữ. "Bành!" Đại địa nứt ra, một luồng ngân quang đột nhiên từ trong khe nứt của đại địa trào ra.

Đó là một chiếc móng vuốt khổng lồ, toàn thân màu bạc lấp lánh, trên chiếc móng vuốt khổng lồ màu bạc đó, dày đặc những lớp vảy bạc hình lục giác.

Mỗi một miếng vảy đều phản chiếu ánh sáng kỳ dị, mang theo áp lực mạnh mẽ không gì sánh bằng, khiến tất cả sinh mệnh thể đều phải quỳ lạy.

Hắc bào nam tử vội vàng bước lên một bước, quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Cung nghênh Chủ thượng." Ngay sau đó, đại địa trong nháy mắt nổ tung, một thân hình khổng lồ dài hơn trăm trượng đột nhiên hiện ra. "Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần..." Thân hình khổng lồ ngẩng đầu, một đôi mắt rồng xuyên qua vách đá động huyệt, xa xa nhìn bóng dáng trên bầu trời, thân thể to lớn của nàng, từ từ thu nhỏ lại, thu nhỏ lại.

Cuối cùng hóa thành một bóng hình tuyệt đại uy nghiêm thướt tha.

Bóng hình này tóc bạc mắt tím, da trắng hơn tuyết, hoàn mỹ không tì vết!

Băng cơ ngọc cốt, tiên tư dật mạo, tần thủ nga mi, khuynh thành khuynh quốc, thành thục ung dung!

Bất luận là thân hình hay khí chất, đều có thể xưng là hoàn mỹ.

Nàng chính là một nửa còn lại của Long Thần sau khi bị Tu La Thần chém thành hai mảnh, Ngân Long Vương Cổ Nguyệt Na!

Kế thừa năng lực khống chế các loại nguyên tố của Long Thần, có

thể tự do khống chế hỏa, thủy, thổ, phong, quang minh, hắc ám, không gian, sinh mệnh, hủy diệt... các nguyên tố.

Kim Long Vương thì kế thừa sức mạnh và tốc độ của Long Thần, hiện vẫn đang bị phong ấn trong cấm địa của Thần Giới. "Thần linh mới sinh sao?" "Sức mạnh dường như rất mạnh..." Ánh mắt Cổ Nguyệt Na rơi vào người Bỉ Bỉ Đông, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

Phải biết rằng những thần vị mạnh mẽ đó đều là cố định.

Nhưng nàng lại không cảm ứng được bất kỳ khí tức thần vị nào trên người Bỉ Bỉ Đông.

Hơn nữa, sức mạnh trên người Bỉ Bỉ Đông dường như khác với thần lực.

Trong lúc Cổ Nguyệt Na đang đánh giá Bỉ Bỉ Đông, Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần, Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần vừa mới giáng lâm cũng đang đánh giá Bỉ Bỉ Đông. "Ngươi là ai?" Tu La Thần ánh mắt như kiếm, phảng phất như tu la bước ra từ trong núi thây biển máu, sát khí ngút trời, chất vấn: "Đã thành thần, tại sao không phi thăng Thần Giới, mà lại nhiễu loạn hạ giới?" "Ta, Bỉ Bỉ Đông, hành sự, cần các ngươi hỏi đến sao!" Bỉ Bỉ Đông tay cầm quyền trượng, điềm nhiên đứng đó, như nữ thần cửu thiên, không giận mà uy. "Cuồng vọng!" Trong mắt Hủy Diệt Chi Thần ý hủy diệt bùng nổ, giọng nói lạnh lẽo vang vọng: "Tất cả nhân thần, đều phải chịu sự quản lý của Thần Giới Ủy Viên Hội chúng ta, bất kể ngươi là ai, có bản lĩnh gì!" "Biết điều thì lập tức bó tay chịu trói, theo chúng ta về Thần Giới, tiếp nhận thẩm phán!" Trong lúc nói chuyện, ý hủy diệt khủng bố ập về phía Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông làm như không thấy, ngạo nghễ đứng trên không, thanh lãnh như tiên, chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, bản tọa cũng cho

các ngươi một lời khuyên, lập tức dẫn toàn bộ Thần Giới đầu hàng, nếu không uy vũ của Đại Tần ta đến, nhất định khiến các ngươi trong khoảnh khắc tan thành tro bụi!" "Tìm chết!" Giọng Hủy Diệt Chi Thần lập tức trở nên lạnh lẽo thấu xương, trong mắt hồng quang lóe lên, trong đám mây đen kịt trên trời, một tia sét màu tím đen trong nháy mắt giáng xuống.

Hủy Diệt Thần Lôi!

Tuyệt kỹ sở trường của Hủy Diệt Chi Thần.

Lôi đình chí cương chí dương, vốn đã tràn ngập sức mạnh phá hoại và hủy diệt vô cùng.

Huống chi là Hủy Diệt Thần Lôi. "Tê!" "Đánh nhau rồi!" "Trời ơi, đây là sắp xảy ra thần chiến sao!" "Vị nữ thần xuất hiện đầu tiên kia e là sắp gặp tai ương rồi!" "Đúng vậy, những vị thần linh xuất hiện sau này, trông rất không dễ chọc!" "Thần lôi màu tím đen này càng khủng bố, khiến linh hồn ta cũng run rẩy!" ...

Thiên hạ một phen xôn xao, thấy Hủy Diệt Chi Thần ra tay, mọi người vừa phấn khích vừa thấp thỏm.

Phấn khích là có thể thấy được trận thần chiến thiên cổ hiếm thấy này.

Thấp thỏm là sợ vạ lây.

Chính cái gọi là thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn. "Hủy Diệt Thần Lôi sao?" "Thật là cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ a!" Sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Cổ Nguyệt Na nhìn Hủy Diệt Chi Thần ra tay, ánh mắt xa xăm, phảng phất đang hồi tưởng lại quá khứ.

Đối với những vị thần linh mạnh mẽ này của Thần Giới, Cổ Nguyệt Na đều không xa lạ.

Long Thần năm đó suýt chút nữa đã đánh xuyên Thần Giới, đã

từng chiến đấu với những vị thần linh này.

Cổ Nguyệt Na là một nửa được tách ra từ Long Thần, tự nhiên không xa lạ. "Không biết vị hậu bối tên Bỉ Bỉ Đông này có thể chống đỡ được không?" "Nhưng có thể chống đỡ được cũng vô dụng, hôm nay đã có bốn vị Thần Vương, mười lăm vị Nhất Cấp Thần Linh đến!" "Trong đó Thất Đại Nguyên Tội Thần và Thất Đại Nguyên Tố Thần có thể phân biệt tổ thành hai đại trận, đủ để sánh ngang với hai vị Thần Vương!" "Huống chi sự khủng bố của Tu La Thần, ngay cả Long Thần năm đó cũng đã bại!" "Tiếc quá, tiếc quá..." Trong mắt Cổ Nguyệt Na mang theo vẻ tiếc nuối, nàng phảng phất đã thấy được kết cục của Bỉ Bỉ Đông.

Chắc chắn là bi kịch.

Ầm.

Tiếng vang điếc tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, vang vọng toàn bộ Đấu La Đại Lục, chấn động đến mức vô số sinh linh linh hồn run rẩy, chao đảo như sắp đổ.

Chỉ riêng âm thanh đã khủng bố như vậy, Bỉ Bỉ Đông trực diện chịu công kích lại phải chống đỡ như thế nào?

Chẳng lẽ bị đánh thành tro bụi rồi sao?

Vô số cường giả và sinh linh ngẩng đầu lên, con ngươi lập tức co rút lại. "Tê!" Chỉ thấy trên đỉnh đầu Bỉ Bỉ Đông hiện ra ánh sáng năm màu, ngưng tụ thành Ngũ Đế Hoa Cái Tán.

Ngũ Đế Hoa Cái Tán từ từ chuyển động, mặc cho từng đạo Hủy Diệt Thần Lôi giáng xuống, lại khó có thể làm nàng tổn hại dù chỉ một phân. "Đây chính là vô thượng thần thông do Thiên Đế truyền xuống sao?" "Lợi hại quá!" Thần thức của Thiên Đạo rung động, mặc dù từ thông tin Bỉ Bỉ Đông cho hắn biết Thiên Đế rất mạnh, Bỉ Bỉ Đông

cũng rất mạnh.

Nhưng khi thấy Hủy Diệt Chi Thần ra tay, hắn vẫn không khỏi căng thẳng, một trái tim treo lên tận cổ họng.

Nay tảng đá lớn treo trong lòng cuối cùng cũng đã hạ xuống. "Cũng có chút bản lĩnh!" Hủy Diệt Chi Thần thấy Hủy Diệt Thần Lôi của mình bị dễ dàng chặn lại, trên mặt có chút mất mặt, nộ khí dâng trào.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ầm!

Sơn hà rung chuyển, trời đất thất sắc.

Từng đạo Hủy Diệt Thần Lôi to mấy chục mét như mưa trút xuống Bỉ Bỉ Đông, mây sấm cuồn cuộn, điếc tai nhức óc.

Cho dù là Thần Vương đối mặt với loại Hủy Diệt Thần Lôi này, chỉ một chút sơ sẩy cũng sẽ bị trọng thương.

Vậy mà Bỉ Bỉ Đông vẫn điềm nhiên đứng đó.

Đỉnh đầu là Ngũ Đế Hoa Cái Tán.

Không có bất kỳ động tác nào.

Phảng phất đó không phải là Hủy Diệt Thần Lôi, mà là những hạt mưa nhỏ.

Vẻ mặt điềm nhiên lãnh đạm đó phảng phất đang nói: Ngươi chỉ có chút sức mạnh này thôi sao?

Mềm như bún, chưa ăn cơm à?

Dùng sức đi.

Bỉ Bỉ Đông có lẽ không có ý này, nhưng Hủy Diệt Chi Thần lại nghĩ như vậy, cả người đều điên cuồng.

Không thể nhịn được. "Chết cho ta!" Một tiếng gầm trầm thấp từ

miệng Hủy Diệt Chi Thần phát ra.

Trong khoảnh khắc, thân thể cao lớn của gã nghênh phong bạo trướng, đột nhiên phình to lên.

Giống như một người khổng lồ từ mặt đất mọc lên, trong tay hiện ra Hủy Diệt Quyền Trượng, cũng theo sự biến lớn của thân thể gã mà đồng thời tăng lên. ...

Một luồng tử quang cực kỳ cường thịnh lấy thân thể Hủy Diệt Chi Thần làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, hóa thành một quả cầu ánh sáng màu tím khổng lồ.

Sau đó cùng với một cú vung của Hủy Diệt Quyền Trượng, quả cầu ánh sáng màu tím mang theo uy năng hủy thiên diệt địa gào thét lao ra. "Xem ra Hủy Diệt đã thật sự nổi giận rồi!" Tà Ác Chi Thần và Thiện Lương Chi Thần nhìn nhau, nói: "Một đòn này chắc chắn có thể phá vỡ cái tán phòng ngự của Bỉ Bỉ Đông!" "Đây chính là thực lực của Thần Vương sao?

Thật là mạnh mẽ a!" "Nữ nhân này chết chắc rồi!" "Tiếc cho một nữ thần xinh đẹp như vậy!" "Với thực lực của nàng gia nhập Thần Giới, ít nhất cũng là Nhất Cấp Thần Linh!" Hải Thần, Thất Đại Nguyên Tội Thần, Thất Đại Nguyên Tố Thần đều có suy nghĩ riêng.

Có người tiếc nuối.

Có người khinh thường.

Có người chế nhạo.

Chúng sinh bách thái.

Vậy mà khoảnh khắc tiếp theo.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều cứng lại.

Chỉ thấy quả cầu ánh sáng màu tím hủy thiên diệt địa đó giáng

xuống, chỉ làm gợn lên những gợn sóng nhỏ trên Ngũ Đế Hoa Cái Tán, càng đừng nói là phá vỡ nó. "Công kích lâu như vậy, bây giờ đến lượt ta!" Bỉ Bỉ Đông ngẩng đầu, ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén, quyền trượng trong tay phảng phất như một thanh thần kiếm, vung về phía trước. "Bạch Đế Kim Hoàng Trảm!" Đây là một trong Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông của thế giới Vĩnh Sinh, một vô thượng thần thông thái cổ.

Phong mang xé rách trời đất phảng phất như chém mở trời đất, chém phá vũ trụ, lao về phía Hủy Diệt Chi Thần. "Cẩn thận!" Tu La Thần kinh hô, một đòn tấn công này quá nhanh.

Gã căn bản không kịp cứu viện.

Hủy Diệt Chi Thần mặt mày kinh hãi, phảng phất như nhìn thấy một vị vô thượng đại đế tay cầm thần kiếm, chém xuống mình.

Không gian xung quanh đều bị phong tỏa.

Không nơi nào để trốn.

Chương 122

Không nơi nào để tránh.

Xoẹt.

Máu tươi bắn tung tóe, đầu lâu của Hủy Diệt Chi Thần bay lên, kiếm khí khủng bố tàn phá, hủy diệt tất cả sinh cơ của gã. "Hủy Diệt!" Tu La Thần kinh hô, giận đến tóc dựng ngược, hét lớn: "Địch nhân hung tàn, toàn lực xuất thủ!" "Vâng!" Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần cùng tất cả thần linh Thần Giới lần lượt ra tay. "Đông người bắt nạt ít người sao?" Một giọng cười khẩy sảng khoái lạnh lùng vang lên, xung quanh Bỉ Bỉ Đông hiện ra từng bóng người cường hãn. "Không ổn!" "Có mai phục!" Tu La Thần và những người khác kinh hãi, vội vàng tập trung lại với nhau, cảnh giác nhìn Bỉ Bỉ Đông và những người khác. "Cao Tiệm Ly ở đây, ai dám cùng ta một trận?" Cao Tiệm Ly tay cầm Thủy Hàn Kiếm, ánh mắt lạnh lùng quét qua Tu La Thần và các vị thần của Thần Giới. "Ta tới!" Tu La Thần tay cầm Tu La Thần Kiếm, bước ra một bước, sát khí cường thịnh trên người lập tức trở nên sắc bén hơn!

Ầm.

Một luồng hồng quang kinh thiên trong nháy mắt lóe lên, luồng hồng quang này chính là từ sau lưng Tu La Thần bay lên, hồng quang ngập trời, trong nháy mắt, nhuộm đỏ cả một vùng trời, khí tức túc sát như núi thây biển máu đột nhiên bùng phát.

Tu La Thần ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, tiếng hét lăng lệ mà bá đạo, gã đột nhiên nhảy lên, toàn thân hóa thành một luồng huyết quang, dung nhập vào trong hồng quang kinh thiên trên không trung.

Sau đó hóa thành một thanh cự kiếm từ trên trời giáng xuống,

thẳng đến đỉnh đầu Cao Tiệm Ly, chém thẳng xuống.

Tu La Huyết Kiếm!

Uy lực của một nhát chém này, phảng phất như muốn rạch cả bầu trời ra, trong hư không hiện ra một vết nứt đen kịt khổng lồ vô biên.

Toàn bộ Đấu La Đại Lục dường như đều rung chuyển nhẹ dưới nhát kiếm này, đại địa đang sôi trào, bầu trời đang cuồn cuộn, nước biển đang gào thét.

Tất cả các vị thần có mặt tại đây vào khoảnh khắc này phảng phất như đã rơi vào địa ngục sát lục không thể tự thoát ra.

Dù chỉ là nhìn vào kiếm quang của nhát kiếm đó, cũng có cảm giác không thể tự chủ, thần hồn như muốn bị núi thây biển máu nuốt chửng, một cảm giác khủng bố. "Đây chính là Tu La Thần sao?

Không hổ là cường giả đệ nhất Thần Giới!" Hải Thần và các thần linh Thần Giới âm thầm kinh hãi, trong mắt mang theo vẻ phấn khích.

Một kiếm này, nhất định có thể chém chết Cao Tiệm Ly, đòi lại chút lãi cho Hủy Diệt Chi Thần. "Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn!" Giọng nói trầm thấp vang lên, Thủy Hàn Kiếm trong tay Cao Tiệm Ly tỏa ra một luồng hàn quang nhiếp hồn đoạt phách, nhiệt độ giữa trời đất trong nháy mắt hạ xuống mấy chục độ.

Ngay cả những cường giả Thần Vương như Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần cũng cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương, linh hồn phảng phất như muốn bị đóng băng.

Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm.

Một kiếm Quảng Hàn mười chín châu.

Rắc rắc!

Tu La Huyết Kiếm khổng lồ đang chém xuống đỉnh đầu Cao Tiệm

Ly ngưng đọng, đóng băng.

Sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Tà Ác Chi Thần và các vị thần Thần Giới, nó rắc rắc vỡ nát.

Cuối cùng hóa thành băng vụn đầy trời.

Mà Tu La Thần người kiếm hợp nhất hóa thành Tu La Huyết Kiếm, tự nhiên cũng theo đó hóa thành băng vụn đầy trời, chết không toàn thây. "Đại Băng Đống Thuật!" Bỉ Bỉ Đông thản nhiên liếc nhìn Cao Tiệm Ly, tuy Cao Tiệm Ly hô cái gì mà "Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn", nhưng bản chất của nhát kiếm này chính là Đại Băng Đống Thuật.

Nhưng tự đặt cho thần thông mình luyện thành một cái tên bá khí cũng là chuyện bình thường.

Giống như trong thế giới Vĩnh Sinh, rất nhiều cường giả đều đặt cho thần thông của mình những cái tên bá khí.

Ví dụ như Đại Ngũ Hành Thuật, lại được gọi là Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông.

Đại Bản Nguyên Thuật, bị Bàn Võ Tiên Tôn gọi là Bàn Võ Đại Lực Thần Thông. "Tu La Thần... chết... chết rồi?" "Làm sao có thể?" Mắt của Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần cũng như mười lăm Nhất Cấp Thần Linh còn lại đều đầy vẻ kinh hãi, khó có thể tin được.

Cường giả đệ nhất Thần Giới cứ như vậy bị một kiếm miểu sát, thi cốt không còn?

Xuất hiện một Bỉ Bỉ Đông miểu sát Hủy Diệt Chi Thần đã đành.

Bây giờ lại xuất hiện một Cao Tiệm Ly nữa?

Hơn nữa ở đây không chỉ có Bỉ Bỉ Đông và Cao Tiệm Ly.

Xung quanh họ còn có rất nhiều người.

Chẳng lẽ những người này đều mạnh như Bỉ Bỉ Đông và Cao Tiệm Ly sao?

Ực.

Các vị thần nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy một nỗi sợ hãi to lớn. "Hàng giả miễn tử!" Bỉ Bỉ Đông quyền trượng trong tay chỉ về phía trước, ánh mắt lạnh lẽo.

Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần, Hải Thần, Thất Đại Nguyên Tội Thần, Thất Đại Nguyên Tố Thần nhìn nhau, cuối cùng liếc nhau một cái, phảng phất đã hạ quyết tâm. "Giết!" Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần sau gáy chín vòng quang luân bay lên, trở nên cường thịnh không gì sánh bằng, thần uy mênh mông càn quét trời đất.

Hai luồng sức mạnh đen và trắng hoàn toàn trái ngược dung hợp, bộc phát ra đòn tấn công vượt xa sức mạnh của bản thân, lao về phía Bỉ Bỉ Đông. "Hải Thần Lãnh Địa!" "Thiên Tái Không Du!" Hải Thần sau gáy bảy vòng quang luân rực rỡ chói mắt, Hải Thần Tam Xoa Kích do thần lực ngưng tụ thành trong tay bùng nổ vạn trượng lam quang.

Vô tận thủy nguyên tố hội tụ hình thành một con thủy long khổng lồ, lắc đầu vẫy đuôi, gầm thét lao ra.

Thất Đại Nguyên Tố Thần theo sát phía sau.

Mục tiêu của họ đều là Bỉ Bỉ Đông.

Theo họ, Bỉ Bỉ Đông là thủ lĩnh của những người có mặt.

Bắt giặc phải bắt vua.

Trước tiên giải quyết Bỉ Bỉ Đông.

Cùng lúc họ ra tay, bảy vị Nguyên Tội Thần còn lại cũng ra tay.

Nhưng họ không tham gia vào đội hình vây giết Bỉ Bỉ Đông, mà chuẩn bị kiềm chế Cao Tiệm Ly. "Thần nói, tham lam là nguyên tội!" Giọng nói trầm thấp của Tham Lam Chi Thần vang lên, niệm lực cường đại lập tức bay lên, trên bầu trời hình thành một Tham Lam Chi Diện khổng lồ có đường kính hơn nghìn mét.

Tham Lam Chi Thần cũng đồng thời toàn thân biến thành màu vàng sậm, sau lưng bảy vòng quang luân lấp lánh sinh huy. "Thần nói, sắc dục là nguyên tội!" Tiếng ngâm xướng của Sắc Dục Chi Thần vang lên, lần này, bầu trời chuyển sang màu đỏ sậm, Sắc Dục Chi Thần cũng biến thành một thể phát quang màu đỏ sậm khổng lồ. "Thần nói, tham thực là nguyên tội!" Tham Thực Chi Diện hiện ra, ánh sáng vàng sậm tỏa ra! "Thần nói, lười biếng là nguyên tội!" Lười Biếng Chi Diện màu xanh sẫm hiện ra! "Thần nói, phẫn nộ là nguyên tội!" Màu cam sẫm tỏa ra, Phẫn Nộ Chi Diện gào thét hiện ra trên cao. "Thần nói, đố kỵ là nguyên tội!" Đố Kỵ Chi Diện hiện ra, Đố Kỵ Chi Thần lấp lánh ánh sáng hồng sậm hiện ra. "Thần nói, ngạo mạn là nguyên tội!" Ngạo Mạn Chi Thần màu xanh thẳm cuối cùng bước ra, bầu trời cũng theo đó biến thành màu xanh thẳm.

Thất Đại Nguyên Tội Thần đồng thời cao giọng ngâm xướng: "Gia thế giai hư vọng, nguyên tội thần bất tồn, nguyên tội hàng lâm, thiên tru địa diệt." "Ông..." Trong tiếng ong ong kịch liệt, toàn bộ bầu trời dường như đều rung chuyển trong khoảnh khắc tiếp theo.

Bảy loại màu sắc đã xuất hiện trước đó đồng thời xuất hiện, lần này, mây mù bảy màu gần như bao phủ toàn bộ bầu trời, uy áp khủng bố rợp trời dậy đất trấn áp xuống. "Thất Đại Nguyên Tội sao?

Để ta!" Ngay lúc Cao Tiệm Ly chuẩn bị ra tay, Đế Thích Thiên đeo mặt nạ băng điêu bước lên một bước, chắn trước mặt hắn.

Trong khoảng thời gian này, y cuối cùng đã tu thành một môn thần

thông xếp hạng hai mươi đầu trong ba nghìn đại đạo của thế giới Vĩnh Sinh, đang muốn thử tay nghề.

Cao Tiệm Ly thấy vậy, lùi lại một bước.

Nhường Thất Đại Nguyên Tội Thần cho Đế Thích Thiên.

Ầm!

Ngay lúc này, một luồng thần quang bảy màu mang theo các loại cảm xúc tiêu cực đột nhiên giáng xuống, bao phủ lấy Đế Thích Thiên. "Thất Đại Nguyên Tội sao?

Vậy để bản tọa siêu độ các ngươi!" "Đại Giải Thoát Thuật!" Sau lưng Đế Thích Thiên dường như hiện ra một hư ảnh Phật Đà vàng cao vạn trượng, tỏa ra ngàn vạn kim quang Phật Đà, uy lực vô cùng vô tận.

Luồng thần quang bảy màu mang theo các loại cảm xúc tiêu cực kia gặp phải kim quang Phật Đà, như tuyết đông gặp nắng hạ, trong nháy mắt tan biến không còn hình dạng.

Mà kim quang Phật Đà vẫn vững vàng, ánh sáng quét qua, Thất Đại Nguyên Tội Thần cũng như tuyết đông ngày hạ tan biến vô hình.

Cùng lúc đó.

Bỉ Bỉ Đông nhìn đòn tấn công liên hợp của hai đại Thần Vương, Hải Thần và Thất Đại Nguyên Tố Thần, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: "Chuyện nên kết thúc rồi!" Bỉ Bỉ Đông tiến lên, bước một bước vào hư không.

Ầm!

Từng tầng thời không xung quanh, phảng phất như đều rung chuyển vào khoảnh khắc nàng bước lên, vô số thời gian đang chảy ngược, đảo ngược.

Bất luận là đòn tấn công của Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần, hay Hải Thần, Thất Đại Nguyên Tố Thần, đều vào khoảnh khắc này tan vỡ, tiêu tan. "Xem ra Bỉ Bỉ Đông sắp dùng đại chiêu rồi!" Các cường giả theo Bỉ Bỉ Đông đến thế giới Đấu La, như Cao Tiệm Ly, Đế Thích Thiên, đều lộ ra vẻ tò mò và mong đợi.

Dưới ánh mắt kinh hãi thất sắc của các vị thần Thần Giới.

Bỉ Bỉ Đông phát ra giọng nói hùng vĩ: "Khi ta đắc vĩnh sinh, ức vạn thế giới, tất cả chúng sinh, đều nhập tiên giới, quang âm như nước, người đã khuất như thế!" Rắc rắc!

Thời không xung quanh các vị thần Thần Giới như Tà Ác Chi Thần đột nhiên ngưng đọng.

Một luồng sức mạnh vô hình như thái cổ thần sơn trấn áp lên người họ, khiến thân thể họ rung chuyển, chao đảo như sắp đổ, không thể chịu nổi gánh nặng!

Xương cốt toàn thân kêu rắc rắc.

Phải biết rằng họ là thần, thân thể là thần thể.

Mà giọng nói hùng vĩ của Bỉ Bỉ Đông tiếp tục vang lên: "Khi ta đắc vĩnh sinh, tất cả chư thiên, nghìn trăm ức vi trần chúng sinh, niệm danh hiệu của ta, đều được tự tại, vô cực vô lượng!" Ầm ầm!

Trong thời không vô hình, một luồng nguyện lực mênh mông như biển sao, cuồn cuộn trút xuống, hóa thành từng dòng sông vàng, đổ xuống ào ạt, áp bức về phía các vị thần Thần Giới.

Rắc rắc rắc!

Thân thể Thất Đại Nguyên Tố Thần trong nháy mắt vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó.

Thân thể Hải Thần nổ tung.

Thi cốt không còn.

Hai đại Thần Vương Tà Ác Chi Thần và Thiện Lương Chi Thần thất khiếu chảy máu, thần quang ảm đạm, gian nan chống đỡ, trong mắt mang theo nỗi sợ hãi vô cùng. "Khi ta đắc vĩnh sinh, tất cả thời không, quá khứ tương lai, tất cả mọi thứ, số lượng chúng sinh nhiều như sao trời vỡ thành vi trần, tâm niệm danh ta, đều được vĩnh sinh.

Nếu không được như vậy, ta không đắc vĩnh sinh..." Bỉ Bỉ Đông trang nghiêm đứng đó, bóng hình không cao lớn lại hiện ra vô cùng vĩ ngạn.

Nàng đối mặt với vô tận thời không, phát ra từng cái đại nguyện.

Mỗi một cái đại nguyện, đều hùng vĩ vô cùng, chấn nhiếp chư thiên vạn giới, tất cả thời không, quá khứ hiện tại tương lai, sức mạnh vĩ ngạn không thể tưởng tượng.

Tất cả sinh linh của Đấu La Đại Lục, bất luận là bá tánh bình thường, hay là hồn sư, hay là hồn thú, vào khoảnh khắc này đều mất đi cảm giác xung quanh.

Trong đầu họ, chỉ còn lại dáng hình thần thánh vĩ ngạn của Bỉ Bỉ Đông, chỉ còn lại những đại hoành nguyện mà Bỉ Bỉ Đông phát ra.

Họ bất giác chắp tay, thành kính cầu nguyện, bái lạy.

Không chỉ là Đấu La Đại Lục.

Vô số sinh linh của Đấu La Thần Giới.

Vô số tinh vực, tinh cầu thế giới dưới quyền Đấu La Thần Giới, vô số sinh linh...

Chương 123

Thậm chí ngay cả Sinh Mệnh Nữ Thần cũng đối với giọng nói của Bỉ Bỉ Đông, sinh ra lòng kính ngưỡng, không tự chủ được chắp tay, bái lạy.

Từng tiếng đại hoành nguyện này, chấn động đến mức vô số thời không, vô số sinh linh, sâu trong linh hồn, dường như đều đang hưởng ứng giọng nói của Bỉ Bỉ Đông.

Không biết đã qua bao lâu.

Phảng phất như một thoáng chốc.

Lại tựa như trăm năm.

Giọng nói của Bỉ Bỉ Đông ngừng lại.

Trời đất một mảnh tĩnh lặng.

Bất luận là Đấu La Đại Lục hay Đấu La Thần Giới.

Hay là vô số thế giới dưới quyền Đấu La Thần Giới.

Tất cả các cường giả sau khi hoàn hồn đều toàn thân lạnh toát, nỗi sợ hãi và chấn động vô cùng vô tận dâng lên từ sâu trong tâm linh họ. "Có lẽ đây mới là thần chân chính!" Cổ Nguyệt Na, Đế Thiên sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, họ nhìn nhau, đều có thể thấy được sự kinh hãi và sợ hãi trong mắt đối phương.

Dưới giọng nói vừa rồi, họ không có chút sức phản kháng nào đã bị cưỡng ép tín ngưỡng đối phương.

Nếu đối phương muốn ra tay với họ, e rằng họ bị độ hóa rồi cũng không biết.

Đáng sợ.

Tại Đấu La Thần Giới. "Thế gian lại có sự tồn tại cường đại và khủng bố đến thế sao?" Sinh Mệnh Nữ Thần cảm thấy y phục sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi, trong đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ kinh hãi.

Nàng dù sao cũng là một trong năm Đại Thần Vương của Thần Giới.

Cho dù chiến lực không bằng Tu La Thần hay Hủy Diệt Chi Thần, nhưng cũng là tồn tại đỉnh cao nhất giữa trời đất.

Thế nhưng, chỉ riêng giọng nói truyền đến từ đối phương đã khiến nàng phải cúi đầu bái lạy, lòng sinh tín ngưỡng.

Thậm chí nếu đối phương muốn, có thể trực tiếp độ hóa nàng.

Điều đáng sợ hơn là đối phương không hề nhắm vào nàng, mà chỉ đơn thuần đang thi triển một môn Vô Thượng Thần Thông mà thôi.

Sự chênh lệch trong đó lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng. "Hy vọng đối phương không phải là kẻ đại ác!" Sinh Mệnh Nữ Thần khẽ thở dài.

Đối mặt với sự tồn tại cỡ này, kết cục của Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần và những người khác không cần nghĩ cũng biết.

Mà Thần Giới ngoài đầu hàng ra, cũng chẳng còn con đường nào khác.

Phản kháng vô ích chỉ uổng công tăng thêm thương vong mà thôi.

Là Thần Vương duy nhất còn sống sót của Thần Giới, sau khi Sinh Mệnh Nữ Thần tuyên bố đầu hàng, tất cả thần linh của Thần Giới đều không có dị nghị.

Dù sao thì sự khủng bố của Đại Nguyện Vọng Thuật mà Bỉ Bỉ Đông thi triển, bọn họ cũng đã được lĩnh giáo qua rồi.

Thật khiến người ta tuyệt vọng.

Đầu hàng vẫn tốt hơn là bị cưỡng ép độ hóa hoặc diệt vong. ... "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Đấu La." "Phần thưởng một: Thuật Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát." "Phần thưởng hai: Già Thiên Cửu Bí." Trong Huyền Thiên Cung, Doanh Huyền đang ngâm mình trong suối nước nóng, trong lòng ôm Nguyệt Cơ, ý thức nhìn vào phần thưởng của hệ thống, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong.

Thuật Thiên Cương Địa Sát đều là những Vô Thượng Thần Thông có uy lực vô cùng cường đại, cộng lại chính là một trăm lẻ tám loại.

Mà Già Thiên Cửu Bí cũng bất phàm không kém.

Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai, Sổ, Tổ, Tiền, Hành.

Chín bí thần thông này do chín vị Đại Thiên Tôn thời thượng cổ của thế giới Già Thiên sáng tạo ra, đại biểu cho cực hạn của nhân loại ở những lĩnh vực khác nhau.

Trường Sinh Thiên Tôn sáng tạo ra Giả Tự Bí; Độ Kiếp Thiên Tôn sáng tạo ra Số Tự Bí; Đế Tôn sáng tạo ra Giai Tự Bí; Tiêu Dao Thiên Tôn sáng tạo ra Hành Tự Bí; Linh Bảo Thiên Tôn sáng tạo ra Tổ Tự Bí; Đạo Đức Thiên Tôn sáng tạo ra Tiền Tự Bí; Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng tạo ra Đấu Tự Bí; Vô Lượng Thiên Tôn sáng tạo ra Binh Tự Bí.

Tịch Diệt Thiên Tôn sáng tạo ra Lâm Tự Bí.

Mỗi một loại đều có diệu dụng khác nhau.

Ví như Hành Tự Bí, đại biểu cho tốc độ, tu hành đến cực hạn có thể nắm giữ thời gian. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Đấu Phá!" "Phần thưởng một: Vòng hào quang Thiên Mệnh 'Chớ khinh thiếu niên nghèo', có vòng hào quang này gia thân, tu hành một ngày ngàn dặm, gặp nạn hóa lành, phùng hung hóa cát, vận may liên

miên!" "Phần thưởng hai: Thủy Tinh Diễm, Vô Thượng Dị Hỏa trong vũ trụ, lấp lánh trong suốt như thủy tinh, được sinh ra từ ý niệm của vạn vật sinh linh trong vũ trụ, sinh linh bất diệt, hỏa diễm không tắt." "Hít!" Nhìn thấy hai phần thưởng này, Doanh Huyền trong lòng hít một ngụm khí lạnh.

Đây là thật sao?

Chớ khinh thiếu niên nghèo?

Thủy Tinh Diễm?

Khủng bố đến nhường này! "Thiên Đế, sao vậy?" Nguyệt Cơ dùng ngón tay ngọc ngà cầm một miếng bàn đào đã được cắt sẵn đút đến bên miệng Doanh Huyền, thấy sắc mặt hắn có chút khác thường, không khỏi dịu dàng hỏi.

Lẽ nào nàng có chỗ nào phục thị không tốt? "Không có gì, trước đây Trẫm chẳng phải đã nói sẽ thưởng cho nàng thật tốt sao?" Doanh Huyền cười nhẹ, bàn tay to đang ôm lấy vòng eo mềm mại non mềm của Nguyệt Cơ lướt xuống dưới, luồn qua khoeo chân nàng, một tay bế bổng nàng lên. "Ưm..." Nguyệt Cơ khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, đôi mắt e thẹn mang theo một tia vui mừng xen lẫn thấp thỏm, lồng ngực như có một con nai con đang đập loạn xạ.

Doanh Huyền ôm Nguyệt Cơ sải bước về phía tẩm cung, đồng thời tiếp nhận vòng hào quang nhân vật chính "Chớ khinh thiếu niên nghèo" và Thủy Tinh Diễm. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi cảm nhận được vòng hào quang 'Chớ khinh thiếu niên nghèo', tốc độ tu luyện tăng vọt, tinh thần phấn chấn, liều mạng tu luyện!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi đã luyện thành Hành Tự Bí!" "Đinh, Đế Viêm của ngươi đã dung hợp Thủy Tinh Diễm, uy lực tăng vọt, tăng lên gấp mười." "Đinh..." "A..." "Thật là một ngày tốt đẹp!" "Xuân quang tốt đẹp chẳng bằng một giấc nồng." "Trên giường

mỹ nhân hương!" Thực lực tăng vọt, mỹ nhân trong lòng, chuyện vui sướng nhất trên đời chẳng gì hơn thế.

Vừa hưởng thụ, Doanh Huyền vừa phân ra một phần tâm thần, ra lệnh: "Dung hợp phó bản Đấu Phá!" "Dung hợp phó bản Đấu La!" Theo động tác của Doanh Huyền, Đại Tần thế giới lập tức nghiêng trời lệch đất, lần này hai phó bản đều không phải là phó bản nhỏ.

Đặc biệt là phó bản Đấu La.

Đừng nhìn nó là gạch lót đường trong giới huyền huyễn, thực lực rất cùi bắp, nhưng địa vực lại rất rộng lớn.

Những đại lục như Đấu La Đại Lục, trong phó bản Đấu La có đến hàng ngàn vạn cái.

Giống như phó bản Vũ Động.

Phó bản Đấu Phá, Doanh Huyền ý niệm vừa động, biến nó thành một tinh cầu, dung nhập vào Đại Tần thế giới, quay quanh Tổ Tinh.

Còn về phó bản Đấu La, Doanh Huyền dung hợp Đấu La Đại Lục và Đấu La Thần Giới thành một quả cầu, quay quanh Tổ Tinh.

Còn vô số tinh cầu sinh mệnh và đại lục dưới quyền quản lý của Đấu La Thần Giới, tất cả đều bị Doanh Huyền biến thành những quả cầu, quay quanh ở vòng ngoài cùng.

Đến đây.

Trung tâm của Đại Tần thế giới là Tổ Tinh, thể tích lớn nhất, uy nghiêm và nặng nề nhất, giống như một thái cổ tinh thần, tỏa ra thần uy khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Sau đó, Vũ Động tinh, Đấu Phá tinh và Đấu La tinh tạo thành một hình tam giác bao quanh Tổ Tinh, là những tinh thần mạnh mẽ chỉ sau Tổ Tinh.

Những tinh cầu khác như Sinh Hóa tinh, Đại Minh Sùng Trinh tinh, Phong Vân tinh...

đều ở bên ngoài, tạo thành một bầu trời sao lộng lẫy.

Hiện nay, Tổ Tinh của Đại Tần, do dung hợp thế giới của phó bản Đấu Phá và phó bản Đấu La, thể tích đã tăng vọt hơn trăm lần, đường kính vượt quá một năm ánh sáng.

Có thể gọi là một tinh thần khổng lồ vô song.

Chỉ cần nhìn một cái, đã mang lại cảm giác chấn nhiếp không gì sánh bằng, cảm thấy bản thân nhỏ bé như con kiến.

Cùng với sự thăng cấp của Đại Tần thế giới, bản nguyên tăng vọt.

Doanh Huyền với tư cách là Chúa Tể Thế Giới càng được hưởng lợi vô cùng.

Ngoài việc sức mạnh thế giới có thể điều động ngày càng lớn mạnh, sự cảm ngộ đối với các loại Thiên Địa Đại Đạo cũng ngày càng sâu sắc, đặt nền móng vững chắc cho tương lai.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Doanh Huyền không vội làm mới phó bản.

Dù sao thì trước đó đã nói sẽ thưởng cho Nguyệt Cơ thật tốt.

Sao có thể hai lòng được?

Nguyệt Cơ ánh mắt mơ màng, đối với những biến đổi kinh thiên động địa bên ngoài hoàn toàn không hay biết, giờ phút này, trong mắt, trong lòng nàng chỉ còn lại Doanh Huyền.

Cả thế giới của nàng dường như đã bị Doanh Huyền lấp đầy. ...

Nguyệt Cơ không để ý đến biến hóa của ngoại giới, nhưng ngoại giới lại đang sôi trào.

Vạn đạo oanh minh.

Tử khí đông lai.

Linh khí phun trào.

Thế giới mở rộng.

Vô tận dị tượng khiến chúng nhân hoa cả mắt, tâm thần chấn động, kinh ngạc không nói nên lời. "Đây chính là Vô Thượng Vĩ Lực của Thiên Đế sao?" "Chỉ trong một niệm, lại có thể di chuyển Đấu Khí Đại Lục đến Đại Tần thế giới, và còn biến Đấu Khí Đại Lục thành một tinh cầu?" "Thật đáng sợ!" Trên Đấu Phá tinh, Cổ Nguyên mặt đầy kinh hãi.

Dù đã có chuẩn bị tâm lý trước sự cường đại của Doanh Huyền, nhưng khi thực sự chứng kiến cảnh này, ông vẫn kinh ngạc đến ngây người.

Cái gì mà Đấu Đế.

Trước mặt Thiên Đế, thật sự quá yếu ớt. ...

Trên Đấu La tinh. "Oa, đây là đến Thần Giới rồi sao?" Trong Thất Bảo Lưu Ly Tông, Ninh Vinh Vinh với đôi mắt to trong veo tràn đầy sự tò mò vô tận cùng vẻ kinh hãi sâu sắc. "Trên trời còn có Thiên Cung, đẹp quá đi!" "Bên trong có phải là nơi ở của thần linh không?" Ninh Vinh Vinh đôi mắt đẹp đầy tò mò nhìn chằm chằm lên bầu trời, hít thở linh khí nồng đậm giữa trời đất, toàn thân khoan khoái, sảng khoái không tả xiết.

Các loại dị tượng khiến nàng tiếp nhận không xuể, đầu óc sắp chập mạch rồi.

Đừng nói là nàng, ngay cả Ninh Phong Trí, Trần Tâm và những người khác cũng mặt đầy kinh ngạc, ngây người không nói nên lời. "Mẹ ơi, đây chính là Đại Tần thế giới sao?" Trong rừng rậm Thiên

Đấu, Tiểu Vũ nhìn về phía Tổ Tinh nguy nga sừng sững ở xa, nhìn lên Thiên Cung đứng sừng sững trên đỉnh mây, đôi mắt tựa hồng ngọc tràn đầy vẻ kinh ngạc, như đang ở trong mộng. "Chắc là vậy!" Mẹ của Tiểu Vũ, Yến Nhu, trong đôi mắt đẹp cũng tràn đầy kinh ngạc, dù bà đã sống mấy vạn năm, cũng chưa từng thấy cảnh tượng khủng bố như vậy.

Thật quá đáng sợ.

Chớp mắt đã dời sao đổi vật, sức mạnh này vượt xa giới hạn tưởng tượng của bà.

Còn về tên dũng sĩ vì mỹ nữ mà dám trèo lên tòa cao ốc của đế quốc làm chuyện không đứng đắn...

à không, là Thái Thản Cự Vượn Nhị Minh, đôi mắt lấp lánh hoàng quang đã sợ đến ngây người.

Sợ chết khỉ rồi!

Ngay lúc này, trước mặt họ đột nhiên hiện ra từng đạo quang mạc, đồng thời vang lên một giọng nói dịu dàng động lòng người: "Xin chào, chào mừng đến với Đại Tần thế giới, quản gia trí tuệ phục vụ quý vị!" ... "Trí Võng?" "Thế giới ảo?" "Trời ơi, thật thần kỳ!" Tiểu Vũ dưới sự chỉ dẫn của quản gia trí tuệ, sau khi đăng ký tài khoản, đã tiến vào Trí Võng.

Lần đầu tiên cảm nhận sự rực rỡ và bao la của thế giới mạng, khiến Tiểu Vũ chìm đắm trong đó, khó lòng thoát ra.

Không chỉ có Tiểu Vũ.

Tất cả những người mới đến Đại Tần thế giới đều như bọt biển, chìm đắm trong thế giới mạng, tham lam hấp thu mọi thứ của Đại Tần thế giới. "Hỗn Nguyên Kinh, do Thiên Đế sáng tạo, có thể dung hợp công pháp để tăng cấp, phù hợp cho mọi sinh linh tu luyện..."

"Trời ơi!" Ngay lúc đó, Tiểu Vũ kinh hô lên, phấn khích nói: "Sau khi tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, ta có thể hóa hình thành người rồi, và sẽ không bị tổn hao tu vi phải tu luyện lại từ đầu, thật tốt quá." Hồn thú mười vạn năm có thể hóa hình thành người.

Nhưng sau khi hóa hình, tu vi của chúng sẽ mất hết, cần phải tu luyện lại từ đầu.

Đây cũng là lúc nguy hiểm nhất của chúng.

Vì vậy, rất nhiều hồn thú không dám mạo hiểm hóa hình thành người.

Chương 124

Nhưng nếu không hóa hình thành người, chúng lại không thể thành thần.

Dưới sự cám dỗ của việc thành thần, nhiều hồn thú mười vạn năm vẫn sẽ chọn hóa hình.

Bây giờ có Hỗn Nguyên Kinh.

Chỉ cần chuyển tu thành công, với tu vi mười vạn năm của chúng, có thể trực tiếp hóa hình, mà tu vi vẫn không bị tổn hao.

Quả thực là phúc âm to lớn. "Thật tốt quá, Tiểu Vũ tỷ, chúng ta đều tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, sau đó có thể hóa hình thành người rồi!" Thái Thản Cự Vượn Nhị Minh mặt đầy phấn khích.

Nó và đại ca của nó là Thiên Thanh Ngưu Mãng đều thích Tiểu Vũ.

Chỉ là vẫn chưa biểu lộ ra.

Đợi sau khi hóa hình.

Nó sẽ tỏ tình với Tiểu Vũ.

Hơn nữa sau khi hóa hình, chỉ cần tỏ tình thành công, nó có thể cùng Tiểu Vũ... hắc hắc...

Không giống như bây giờ.

Cho dù tỏ tình thành công, cũng chẳng có tác dụng gì.

Tiểu Vũ còn chưa lớn bằng một ngón tay của nó.

Nghĩ đến cảnh tượng tốt đẹp sau này, trên khuôn mặt vượn khổng lồ của Nhị Minh lộ ra vẻ mặt bỉ ổi.

Tiểu Vũ sự chú ý đều đặt trên Hỗn Nguyên Kinh, không để ý đến vẻ mặt bỉ ổi của Nhị Minh, đầy mong đợi nói: "Thiên Đế còn ban cho Thời Không Tháp, chỉ cần chúng ta đến Thời Không Tháp tu luyện, rất nhanh sẽ có thể hóa hình rồi!" "Thiên Đế thật quá vĩ đại!" "Nếu có thể tận mắt nhìn thấy Thiên Đế thì tốt quá!" Trong mắt Tiểu Vũ lộ ra vẻ hướng tới, giống như một fan hâm mộ nhỏ.

Nhìn thấy vẻ mặt hướng tới của Tiểu Vũ, nụ cười của Nhị Minh cứng lại, cảm giác như vừa ăn phải ruồi xanh vậy, khó chịu vô cùng.

Nó vội nói: "Tiểu Vũ, Thiên Đế là tồn tại bậc nào, há là chúng ta có thể gặp được sao?

Thiên Đế và chúng ta hoàn toàn không cùng một thế giới!" Nó còn phải tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, những thứ này đều do Thiên Đế ban tặng.

Nhị Minh tự nhiên sẽ không nói xấu Thiên Đế.

Nó cũng chỉ hy vọng dùng cách này để dập tắt ý nghĩ của Tiểu Vũ. "Ai nói vậy?" Tiểu Vũ ngẩng đầu, vẫy vẫy cái móng vuốt nhỏ đầy lông: "Sao?

Ngươi xem thường Tiểu Vũ tỷ của ngươi sao?" "Làm sao có thể, Tiểu Vũ tỷ lợi hại nhất, chỉ là... chỉ là..." Nhị Minh vội vàng giải thích, nhưng bản thân nó vốn vụng về, lúc này hoảng lên, lại không biết nói gì. "Chỉ là cái quái gì!" Tiểu Vũ kiêu ngạo ngẩng cao cái đầu nhỏ, nói: "Thời gian đăng ký tuyển tú của Thiên Đế còn một ngày nữa là hết hạn, ta đến vừa kịp lúc!" "Các ngươi chờ xem Tiểu Vũ tỷ làm sao áp đảo quần phương, đoạt lấy ngôi vị đầu bảng!" "Cái gì?" Nhị Minh, Đại Minh và Yến Nhu đều kinh ngạc.

Không ngờ Tiểu Vũ lại đăng ký tham gia tuyển tú của Thiên Đế. "Tiểu Vũ tỷ, sao tỷ có thể đăng ký tham gia tuyển tú của Thiên Đế được?" Đại Minh và Nhị Minh lập tức sốt ruột. "Sao ta lại không

thể?" Tiểu Vũ không hiểu. "Ngươi..." Nhị Minh muốn nói mình thích Tiểu Vũ, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, chuyển sang nói: "Tiểu Vũ tỷ, tỷ bây giờ vẫn là thân hồn thú, chắc chắn không thể được chọn!" "Không phải có Hỗn Nguyên Kinh và Thời Không Tháp sao?" Tiểu Vũ không để ý nói: "Chỉ cần ta tiến vào Thời Không Tháp tu luyện, bên ngoài chưa đến nửa ngày, ta đã chuyển tu thành công, hóa hình thành người rồi!" "Tiểu Vũ tỷ, tỷ thật sự đã nghĩ kỹ chưa?

Chính cái gọi là nhất nhập cung môn thâm tự hải..." Thiên Thanh Ngưu Mãng và Nhị Minh còn muốn khuyên nữa.

Tiểu Vũ trực tiếp ngắt lời: "Ta đương nhiên đã nghĩ kỹ rồi, là huynh đệ thì hãy ủng hộ ta!" Ta coi các ngươi là huynh đệ, các ngươi lại muốn...

Tiểu Vũ thực ra cũng mơ hồ cảm nhận được Đại Minh và Nhị Minh thích mình!

Nhưng... nàng chỉ coi Đại Minh và Nhị Minh là huynh đệ.

Huống chi một con đại mãng xà, một con tinh tinh đen, thật sự không phải gu của nàng.

Làm huynh đệ thì được.

Làm nam nhân thì không được.

Yến Nhu ở bên cạnh không nói gì, Tiểu Vũ đã lớn, có suy nghĩ của riêng mình, bà sẽ không can thiệp.

Hơn nữa Thiên Đế chắc không phải người xấu.

Tuy bà chưa từng gặp, nhưng qua những sự tích tìm hiểu trên mạng, cũng có thể thấy được đôi chút. "Được rồi, Tiểu Vũ tỷ, chúng ta ủng hộ tỷ!" Đại Minh và Nhị Minh còn có thể làm gì nữa?

Đương nhiên là ủng hộ rồi.

Chỉ hy vọng Tiểu Vũ đến lúc đó bị loại! ...

Tinh La Đế Quốc.

Chu gia. "Vận mệnh của ta do ta làm chủ." Một thiếu nữ trong mắt lóe lên một tia kiên định, lẩm bẩm một mình, sau đó trên trang web, tại mục đăng ký của Thiên Đế, nhấn vào nút đăng ký.

Thiếu nữ có mái tóc đen dài xõa trên vai, làn da trắng nõn, sở hữu một thân hình cực kỳ đầy đặn bốc lửa không phù hợp với lứa tuổi.

Vẻ mặt rất lạnh lùng, là một loại lạnh lẽo từ trong tâm, lạnh lẽo thuần túy.

Đôi mắt đen thậm chí không mang một chút sinh khí, có chút xung đột với khuôn mặt vốn cực kỳ xinh đẹp của nàng.

Tứ chi cân đối thon dài, trên người toát ra một loại khí chất lạnh lẽo như tử tịch khiến người ta khó thích ứng.

Nàng chính là nhị tiểu thư của Chu gia, một quý tộc của Tinh La Đế Quốc, Chu Trúc Thanh.

Từ nhỏ đã được đính hôn với hoàng tử Đới Mộc Bạch của hoàng thất Tinh La Đế Quốc.

Nhưng nàng không thích loại vận mệnh bị người khác sắp đặt này.

Nàng muốn phản kháng.

Trước đây nàng không có thực lực, nhưng bây giờ đã có cơ hội.

Mà còn là loại cơ hội không ai có thể ngăn cản được. ...

Theo sự dung hợp của phó bản Đấu Phá và phó bản Đấu La vào Đại Tần thế giới, dân số đã vượt qua vạn vạn ức, số người tham gia tuyển tú của Thiên Đế càng đột phá con số trăm ức.

Cảnh tượng này khiến vô số người kinh ngạc đến ngây người,

cũng khiến vô số người đã đăng ký cảm thấy áp lực to lớn.

Chết tiệt.

Nhiều người như vậy.

Muốn được chọn thành công, quả thực còn khó hơn lên trời.

Nhưng một khi thành công, thì thật sự là một bước lên trời.

Tất cả mọi người đều đang tranh thủ thời gian chuẩn bị.

Thế giới võ đạo, tu vi tất nhiên là một điểm cộng.

Vì vậy, Thời Không Tháp đã chào đón một lượng lớn người đổ về.

Không chỉ những người tu luyện yêu thích võ đạo ùn ùn kéo đến, mà ngay cả những cô gái bình thường không thích võ đạo, nhưng vì để tăng khả năng thành công trong tuyển tú cũng lũ lượt tiến vào Thời Không Tháp.

Đại Tần thế giới một cảnh tượng phồn vinh.

Mặc dù có Hồng Hậu phụ trợ, Doanh Chính cũng bận rộn như con quay.

May mắn là theo sự dung hợp của các đại thế giới, Đại Tần quốc vận tăng vọt, tu vi của Doanh Chính cũng theo đó mà nước lên thuyền lên, có đủ tinh lực để xử lý vô số sự vụ phức tạp.

Hơn nữa năng lực của Doanh Chính cũng không cần phải nghi ngờ.

Cho dù cương vực, dân số tăng vọt, vẫn xử lý rất tốt. "Không hổ là người làm công mạnh nhất của Trẫm, tổng tài bá đạo số một, không ai khác ngoài Tiểu Chính tử!" Trong Huyền Thiên Cung, Doanh Huyền thở ra một hơi dài trọc khí, ôm Nguyệt Cơ mềm nhũn trong lòng, ý thức nhìn Doanh Chính xử lý công vụ, không khỏi âm thầm

gật đầu.

Vô cùng hài lòng. "Thiên Đế..." Tiếng nỉ non vang lên, Doanh Huyền cúi đầu nhìn Nguyệt Cơ, không khỏi mỉm cười.

Hóa ra Nguyệt Cơ không phải đang gọi hắn, mà là trong lúc ngủ mê vô thức gọi tên hắn.

Xem ra hình bóng của hắn đã khắc sâu vào tận cùng thân tâm linh hồn của Nguyệt Cơ.

Doanh Huyền cánh tay dùng lực, yêu thương ôm chặt nàng vào lòng.

Trong Thiếu Niên Ca Hành, Nguyệt Cơ chỉ là một sát thủ qua đường, sau này còn bị luyện thành độc nhân, gặp phải cảnh ngộ khá đáng thương.

Nhưng gặp được hắn, mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Quả nhiên, hắn chính là đấng cứu thế của những nữ nhân bạc mệnh, mang lại cho họ niềm vui không gì sánh bằng. "Hửm?" Đột nhiên, Doanh Huyền đang vuốt ve tấm lưng mịn màng của Nguyệt Cơ bỗng nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia hứng thú. "Đến rồi!" Chỉ thấy trong hư không hỗn độn, một con cự thú khổng lồ vô cùng chậm rãi hiện ra, bơi nhanh về phía Đại Tần thế giới.

Khi nó tiến lên, xung quanh nổi lên vô tận phong bạo hư không, khủng bố vô biên.

Khí thế cường đại, hơi thở kinh người, như núi lở biển gầm cuồn cuộn ập đến, chấn động hư không nổi lên vô tận gợn sóng.

Giờ khắc này, các cường giả của Đại Tần thế giới lập tức có cảm ứng, đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía sâu trong hư không hỗn độn. "Đây...

đây là..." Doanh Chính đồng tử co rụt lại, ánh mắt thâm thúy xuyên thấu hư không, xa xa nhìn con cự thú đang nhanh chóng lao tới, một cái nhìn không thấy điểm cuối, trong lòng kinh hãi. "Cự thú thật khủng bố!" "Lại có thể cho Trẫm một cảm giác nguy hiểm cực độ!" "Đây là một đại địch!" Doanh Chính ánh mắt ngưng trọng, thân ảnh vĩ ngạn trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời Đại Tần thế giới, vô tận khí vận bao quanh, như một vị đế vương cái thế. "Khởi động phòng ngự cấp một!" "Chuẩn bị nghênh địch!" ...

Đông!

Đông!

Đông!

Tiếng chuông cảnh báo vang vọng khắp trời đất, từng đạo thần quang từ khắp nơi trong Đại Tần thế giới phóng lên trời, mỗi một đạo thần quang đều đại biểu cho một cường giả Kim Đan cảnh.

Toàn bộ Đại Tần thế giới lập tức sôi trào. "Chuyện gì vậy?" "Đã xảy ra chuyện gì?" Nhiều bá tánh và cường giả mới gia nhập Đại Tần thế giới mặt đầy ngơ ngác, nhìn từng cường giả phóng lên trời, rất là nghi hoặc. "Tiếng chuông này là tiếng của Trấn Thế Chung do Thủy Hoàng Đế ra lệnh chế tạo, Trấn Thế Chung vang lên, đại biểu có cường địch xâm nhập!" "Cái gì?" "Có cường địch xâm nhập Đại Tần thế giới?" "Vãi!

Đây là địch nhân gì vậy?" "Chẳng lẽ đối phương có cường giả sánh ngang Thiên Đế?

Hay là lão thọ tinh treo cổ chê mình sống quá dài?" "Tuy ta chưa từng gặp Thiên Đế, nhưng Thiên Đế trong lòng ta là mạnh nhất, không chấp nhận phản bác!" "Chắc là không biết sự lợi hại của Thiên Đế!" "Người không biết không có tội!" "Thật muốn xem xem là địch nhân gì?" Đại Tần thế giới xôn xao, trên mạng một phen sôi sục. "Mau

nhìn!" "Trên mạng có trực tiếp rồi!" "Cái gì?" "Có trực tiếp?" Cùng với tin tức này truyền ra, vô số người tu vi không đủ lần lượt tiến vào Trí Võng, quả nhiên nhìn thấy một phòng trực tiếp được ghim lên đầu.

Vừa tiến vào phòng trực tiếp, tất cả mọi người đều chấn động. "Trời ơi, đây là yêu quái gì vậy?" "To quá!" "Vãi!

Hai ngôi sao còn chói mắt hơn cả mặt trời kia lại là mắt của con cự thú này sao?" "Thật.

Mắt như tinh thần!" Qua hình ảnh trực tiếp của Hồng Hậu, mọi người nhìn thấy một con cự thú trông giống như cá sấu đang nằm ngang trong hư không, nghiền nát thiên địa vạn vật.

Nó khổng lồ vô cùng, dài không biết bao nhiêu vạn dặm, toàn thân lân giáp lấp lánh, như được đúc bằng tiên kim, tỏa ra ánh sáng vàng kim. "Hít!

Đây là quái vật gì?" Thất Bảo Lưu Ly Tông, Ninh Vinh Vinh và cha nàng Ninh Phong Trí cùng những người khác nhìn con Tinh Không Cự Thú trong buổi trực tiếp, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chương 125

"Ba ba, nghe nói trong cấm địa của Thần Giới có một con thần thú khiến Thần Giới run sợ là Kim Long Vương, nghe nói dài cả ngàn trượng, ban đầu con còn tưởng là rất lớn!" "Bây giờ nhìn thấy con cự thú này, con mới biết Kim Long Vương so với nó, chỉ như một cái tăm xỉa răng!" "Thật sự quá lớn, vượt xa tưởng tượng!" "Đúng vậy!" Ninh Phong Trí kinh ngạc gật đầu, cho dù ông là tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông, kiến thức rộng rãi, nhưng khi nhìn thấy con Tinh Không Cự Thú này, cũng có cảm giác tam quan bị đảo lộn.

Còn về hồn thú của thế giới Đấu La bọn họ... thôi.

Không nhắc cũng được.

Đừng lôi ra mất mặt.

Ngay cả ma thú của thế giới Đấu Phá cũng không bằng, huống chi là con Tinh Không Cự Thú trước mắt này. "Không biết cường giả Đại Tần thế giới có thể đối phó được con cự thú này không?" Trong mắt Trần Tâm mang theo vẻ tò mò đậm đặc.

Con cự thú này không nói những thứ khác, chỉ riêng thể hình đã mang lại cảm giác áp bức không gì sánh bằng.

Với thể hình của đối phương, e rằng há miệng ra là có thể nuốt chửng một tinh cầu.

Hơn nữa lớp lân giáp lấp lánh kim quang và hoa văn thần bí kia, nhìn qua đã biết tràn đầy sức phòng ngự vô song. ... "Đây chính là Tinh Không Cự Thú sao?" Doanh Chính ánh mắt xuyên thấu hư không, xa xa nhìn đối phương, trong lòng chấn động, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy một sinh linh khổng lồ như vậy. "Bệ hạ, Hạng Vũ xin được xuất chiến!" "Bệ hạ, Lữ Bố xin được xuất chiến!" "Bệ hạ, Quan

Vũ..." Sau lưng Doanh Chính, Hạng Vũ, Lữ Bố cùng vô số cường giả chiến tướng xa xa nhìn Tinh Không Cự Thú, hừng hực muốn thử. "Con Tinh Không Cự Thú này thực lực cường đại, những ai muốn đi đều có thể, lượng sức mà làm!" Doanh Chính khẽ gật đầu.

Vừa rồi Doanh Huyền đã truyền âm báo cho ông biết thông tin liên quan, biết rằng con Tinh Không Cự Thú này rất mạnh, cũng là một lần mài giũa đối với các cường giả Đại Tần.

Hồng Hậu ngay lập tức trực tiếp, cũng là để cho tất cả mọi người Đại Tần thấy được sự cường đại của Tinh Không Cự Thú, thấy được sự cường đại của kẻ địch. "Vâng, bệ hạ!" Được Doanh Chính gật đầu, Hạng Vũ, Lữ Bố, Triệu Vân, Quan Vũ, Trương Phi, Nhiễm Mẫn, Đông Hoàng Thái Nhất, Bắc Minh Tử, Hùng Bá, Độc Cô Cầu Bại và những người khác lập tức hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Tinh Không Cự Thú. "Một đám kiến hôi, không biết tự lượng sức!" Con Tinh Không Cự Thú với đôi mắt to bằng tinh thần đánh giá Đại Tần thế giới, nhìn thấy đám người lao về phía mình, trong mắt lóe lên một tia khinh thường. "Thôn!" Tinh Không Cự Thú há to miệng, trong chốc lát, một hắc động vô biên xuất hiện trong hư không hỗn độn.

Hắc động bùng nổ ra lực thôn phệ khủng bố, cho dù là tinh thần cũng sẽ bị nó nuốt chửng vào trong.

Tuy nhiên, Đại Tần thế giới có Doanh Huyền trấn áp, vững như bàn thạch, mặc cho lực thôn phệ của Tinh Không Cự Thú mạnh đến đâu, cũng khó mà lay động. "Ồ?

Lại còn có Tinh chủ!" Nhìn thấy từng tinh cầu của Đại Tần thế giới vẫn không nhúc nhích, trong đôi mắt khinh thường của Tinh Không Cự Thú lộ ra một tia kinh ngạc. "Thú vị!" Nếu đã có Tinh chủ, dựa vào sức mạnh tinh thần hoặc sức mạnh thế giới, chắc là có thể để nó chơi vui một chút. "Đại Long Tướng Thuật!" "Đại Ngũ Hành

Thuật!" "Đại Thiết Cát Thuật!" "Đại Băng Diệt Thuật!" "Đại Tai Nạn Thuật!" ...

Ngay khi Tinh Không Cự Thú chuẩn bị dùng một chút tâm sức, các cường giả Đại Tần cảm nhận được lực thôn phệ khủng bố của hắc động liền lần lượt thi triển thần thông.

Trong nháy mắt.

Thái cổ thiên long gầm thét, ngũ hành chi lực sôi trào, tận thế thiên tai, nhật hỏa tai, hắc nhật phong tai nạn... vô số sức mạnh bùng nổ.

Hư không vỡ nát, pháp tắc bay múa.

Vô tận thần quang tuôn trào, tinh hà rủ xuống, mênh mông vô biên, khiến cho nơi đó khí tượng vạn thiên, chấn kinh vạn cổ.

Cảnh tượng này khiến vô số sinh linh của Đại Tần thế giới nhiệt huyết sôi trào, lòng dâng trào cảm xúc! "Ha ha, đánh!

Đánh mạnh vào!" "Để cho con cự thú này biết sự lợi hại của cường giả Đại Tần chúng ta!" "Thể hình to thì sao?

Chẳng phải vẫn là kẻ chịu đòn sao!" Nhìn con Tinh Không Cự Thú bị vô số thần thông bao phủ, tất cả mọi người trong mắt đều mang theo sự mong đợi.

Tuy nhiên, khi màn ánh sáng tan đi, đôi mắt to như tinh thần của Tinh Không Cự Thú lạnh lùng nhìn chằm chằm vào họ, trên người không có chút thay đổi nào.

Sự khác biệt duy nhất là hắc động vừa rồi đã biến mất. "Thú vị!" "Thế giới này trông có vẻ không mạnh, nhưng không chỉ có Tinh chủ, mà còn có nhiều thần thông cường đại khủng bố như vậy, xem ra ở đây có đại bí mật a!" Đôi mắt lạnh lùng của Tinh Không Cự Thú lóe lên một tia nóng rực, trong lòng phấn khích.

Rất có thể nơi này có truyền thừa do một đại năng tuyệt thế viễn cổ để lại.

Nếu không, một thế giới tinh thần ở cấp độ này không thể có công pháp thần thông khủng bố như vậy. "Đợi ta ăn hết các ngươi, tất cả cơ duyên của các ngươi đều là của ta!" Giọng nói hùng vĩ truyền ra, Tinh Không Cự Thú giơ một móng vuốt quét ngang, giống như từng ngọn thái cổ thần sơn nghiền ép tới.

Khí thế khủng bố khiến người ta nghẹt thở.

Hạng Vũ, Lữ Bố, Triệu Vân, Nhiễm Mẫn, Độc Cô Cầu Bại, Hùng Bá và các cường giả khác của Đại Tần thế giới đều thi triển thần thông.

Nhưng lại bị phá hủy trong nháy mắt, cả người như con ruồi xanh bị dễ dàng quét bay đi.

Cái móng vuốt còn lớn hơn cả tinh thần tiếp tục hạ xuống.

Nơi đó có một tinh cầu sinh mệnh của Đại Tần thế giới - Đại Minh Sùng Trinh tinh. "A!" "Trời ơi, đây là móng vuốt của cự thú sao?" "Trời bỗng tối sầm, cả bầu trời đều bị che khuất!" "Xong rồi!" "Thiên Đế phù hộ!" "Thiên Đế cứu mạng a!" ...

Vô số sinh linh trên Đại Minh Sùng Trinh tinh ngẩng đầu, nhìn cái móng vuốt khổng lồ bao phủ toàn bộ tinh cầu, đồng tử co rút, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô biên.

Đó là sự chênh lệch giữa rồng khổng lồ và con kiến.

Hình ảnh trực tiếp chuyển sang góc nhìn từ Đại Minh Sùng Trinh tinh.

Tất cả mọi người trong Đại Tần thế giới nhìn thấy cái móng vuốt khổng lồ đó hạ xuống, tim đều ngừng đập nửa nhịp.

Thiên Đế có thể cản được không? ... "Đây chính là Tinh Không Cự Thú..." Trên Đấu La tinh, sâu trong rừng rậm Thiên Đấu, Ngân Long Vương Cổ Nguyệt Na đôi mắt tím đầy kinh ngạc, long khu của nàng trong giới hồn thú cũng được coi là dị thường cường đại.

Nhưng so với con Tinh Không Cự Thú này, lại ngay cả con kiến cũng không bằng.

Hôm nay thật đúng là mở mang tầm mắt!

Không chỉ Cổ Nguyệt Na, mà vô số sinh linh trên toàn Đấu La tinh, thậm chí vô số sinh linh trong toàn Đại Tần thế giới, hôm nay đều được mở rộng tầm mắt.

Rất nhiều cường giả Đại Tần tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, tu luyện Tam Thiên Đại Đạo, thực lực tăng vọt, lòng tin bành trướng, như bị một gậy cảnh tỉnh.

Quả nhiên, thế giới rất lớn, xa xa không phải là một góc mà họ nhìn thấy trước mắt.

Cho dù họ có Hỗn Nguyên Kinh, có Tam Thiên Đại Đạo, có Thời Không Tháp, vẫn không thể lơ là, giữa trời đất này cường giả có rất nhiều.

Giống như con Tinh Không Cự Thú này.

Những cường giả Đại Tần lao lên chiến đấu với Tinh Không Cự Thú, ít nhất đều đã luyện thành trên mười môn thần thông, nhưng vẫn như ruồi xanh bị đánh bay. "Phạm ta Đại Tần giả, sát vô xá!" Ngay khi mọi người đang mong chờ Thiên Đế ra tay, một giọng nói lạnh lùng vang vọng khắp bầu trời, vang vọng trong tai mọi người.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy một đạo kiếm quang từ ngoài trời lao tới, đâm thẳng vào mắt của Tinh Không Cự Thú.

Kiếm quang tràn ngập vô tận phong mang, mơ hồ có một loại sức

mạnh khủng bố có thể chém đứt thời gian, xé rách không gian, nghiền nát thiên địa vạn vật. "A, đến một con kiến lớn hơn một chút!" Giọng nói khinh thường của Tinh Không Cự Thú vang vọng trong tai mọi người, chỉ thấy nó thay đổi hướng móng vuốt đang đập về phía Đại Minh Sùng Trinh tinh, quét ngang về phía kiếm quang đang bay tới.

Keng!

Âm thanh như kim loại va vào nhau vang vọng khắp trời đất, hư không bị kiếm khí lan ra xé nát.

Một thân ảnh mặc ngân giáp, đội ngân khôi, tay cầm Trấn Yêu Kiếm lạnh lùng hiện ra. "Oa!" "Đẹp trai quá!" "Đây là ai?" "Là Phi Bồng tướng quân!" "Truyền thuyết Phi Bồng tướng quân là đệ nhất thần tướng của một thần giới ở dị thế giới, phụ trách trấn thủ Nam Thiên Môn!" "Sau khi Thiên Đế mở ra bí cảnh, đã mang cả Nam Thiên Môn và Phi Bồng tướng quân đến Đại Tần thế giới, Phi Bồng tướng quân sau khi bị Thiên Đế thu phục, vẫn trấn thủ Nam Thiên Môn!" "Phi Bồng tướng quân uy vũ!" "Đánh chết con cự thú này!" "Đánh chết nó!" Trên mạng một phen sôi sục, vô số thiếu nữ thiếu phụ mắt sáng rực, xuân tâm nhộn nhạo. "Đại Thiết Cát Thuật!" Phi Bồng tay cầm Trấn Yêu Kiếm trong nháy mắt chém ra mấy vạn kiếm, từng đạo kiếm quang hình răng cưa bắn ra, từ bốn phương tám hướng lao về phía Tinh Không Cự Thú.

Nơi nó đi qua, hư không đều bị cắt ra.

Keng keng keng.

Tinh Không Cự Thú vung vuốt chống đỡ, nhưng vì thể hình quá lớn, khó mà đỡ hết tất cả kiếm quang.

Trong chốc lát, trên thân thể màu vàng kim khổng lồ của nó hiện ra từng đường chỉ đỏ.

Phòng ngự của nó đã bị cắt ra.

Nhưng vết thương nhỏ như vậy, đối với nó, căn bản không đáng là gì. "Rất tốt!" "Lại có thể phá vỡ lân giáp của ta, cũng coi như không tồi." Giọng nói lạnh lùng của Tinh Không Cự Thú vang lên, trên người ánh sáng lóe lên, từng đường chỉ đỏ biến mất, hiển nhiên là vết thương đã lành lại. "Bạch Đế Kim Hoàng Trảm!" "Đại Băng Diệt Thuật!" Phi Bồng thi triển từng đạo thần thông như bản năng, vây quanh Tinh Không Cự Thú tấn công.

Hắn tu luyện đều là những thần thông có sức tấn công sắc bén, sức xuyên thấu cực kỳ khủng bố.

Hơn nữa Phi Bồng đã tấn thăng lên Thần Thông cảnh.

Đại Ngũ Hành Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, Đại Băng Diệt Thuật... sáu môn thần thông đều đã ngưng luyện thành huyết mạch, uy lực tăng vọt vô số lần. "Thật lợi hại!" Trong mắt Độc Cô Cầu Bại tràn đầy chiến ý, Phi Bồng dùng kiếm, hắn cũng vậy. "Ta cũng phải mau chóng tăng cường tu vi mới được!" "Sau trận chiến này, ta sẽ lại đến Thời Không Tháp tu luyện mười vạn năm." "Mười vạn năm sau, bất kể luyện thành bao nhiêu thần thông, đều phải tấn thăng lên Thần Thông cảnh!" Độc Cô Cầu Bại thầm nghĩ trong lòng.

Đại Tần thế giới hiện nay không có nhiều cường giả Thần Thông cảnh trở lên, chính là vì rất nhiều người đều hy vọng xây dựng nền tảng vững chắc, hy vọng luyện thành nhiều thần thông hơn, đặt nền móng vững chắc hơn cho tương lai.

Nhưng thiên phú của con người là có hạn, tuổi thọ cũng vậy.

Phải biết rằng ở trong Thời Không Tháp một vạn năm, tuổi thọ cũng sẽ tiêu hao một vạn năm.

Trong đó cần phải lựa chọn, thì tùy vào mỗi người. "Sát!" Độc Cô

Cầu Bại cầm kiếm lại lao lên.

Cơ hội thực chiến với cường giả như thế này không có nhiều.

Phải biết rằng tu luyện không phải là bế quan tỏa cảng là được.

Trừ những người hack game như Doanh Huyền.

Vì vậy, Thời Không Tháp cũng không phải là vạn năng.

Rất nhiều cường giả đều là tu luyện trong đó một thời gian, cảm thấy gặp phải bình cảnh hoặc tiến triển chậm lại, liền ra ngoài tìm kiếm linh cảm, cùng các cường giả khác trong thế giới ảo luận bàn đạo pháp. "Đại Sát Lục Thuật!" "Đại Băng Đống Thuật!" "Đại Gào Thét Thuật!" ...

Vô số cường giả theo sát phía sau, lại lao lên.

Thế là, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Chỉ thấy Tinh Không Cự Thú nằm ngang trong hư không, xung quanh như có vô số con ruồi xanh vo ve, các loại thần thông như không cần tiền mà trút lên người nó. "Gầm!" Tinh Không Cự Thú gầm lên một tiếng, Điền Quang, Điền Mãnh cùng mấy chục cường giả Kim Đan khác đang đứng mũi chịu sào lập tức nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Chiến đấu ngày càng kịch liệt.

Phi Bồng ngân bạch chiến giáp nhuốm máu, thương tích đầy mình.

Rất nhiều cường giả khác cũng như vậy. ...

Huyền Thiên Cung.

Doanh Huyền ôm thân thể mềm mại quyến rũ của Nguyệt Cơ, vô thức vuốt ve, ánh mắt nhìn vào quang mạc hình chiếu đang ngưng tụ trước mặt. "Thiên Đế, ngài còn chưa ra tay sao?" Nguyệt Cơ tựa vào lòng Doanh Huyền, nhìn thương vong ngày càng lớn, có chút nghi

hoặc. "Không vội!" Doanh Huyền khẽ lắc đầu.

Cường giả đều là từ trong máu và lửa mà giết ra.

Chương 126

Hắn không phải là bảo mẫu.

Đây là một lần rèn luyện đối với họ, nếu chết trước khi hắn ra tay, chỉ có thể nói rằng họ vô năng.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Các cường giả ra trận toàn bộ đều bị thương, nhưng khí thế trên người ngày càng sắc bén, ánh mắt ngày càng sáng ngời.

Hơn nữa Doanh Huyền phát hiện, bất kể là cường giả của thế giới nào, những người càng có danh tiếng lớn, càng không dễ chết.

Giống như Hạng Vũ, Lữ Bố, Triệu Vân, Nhiễm Mẫn, Độc Cô Cầu Bại, Hùng Bá, Phi Bồng...

Chết cơ bản đều là những kẻ qua đường.

Ví dụ như Điền Mãnh, Điền Quang của Nông gia. "Có lẽ danh tiếng càng lớn, vận mệnh, mệnh cách gì đó càng mạnh, thiên phú càng cao!" Doanh Huyền âm thầm suy đoán.

Lập tức, Doanh Huyền buông Nguyệt Cơ ra, đứng dậy, nhìn về phía Tinh Không Cự Thú: "Thời gian cũng không còn sớm!" Con Tinh Không Cự Thú này tương đương với cường giả Pháp Tướng cảnh, không phải là đối thủ mà Phi Bồng và những người khác hiện tại có thể đối phó.

Đánh tiếp nữa, thương vong sẽ không phải là mức mà Doanh Huyền có thể chấp nhận.

Dù sao thì đây đều là những người làm công của hắn.

Còn những người đã chết, chẳng qua chỉ là một đám cặn bã.

Những kẻ cặn bã như vậy, không đủ tư cách làm người làm công cho hắn.

Ong.

Doanh Huyền một bước bước ra, biến mất tại Huyền Thiên Cung.

...

Trong hư không hỗn độn.

Tinh Không Cự Thú mắt đỏ ngầu, khí tức trên người tăng vọt, gầm lên giận dữ: "Các ngươi đám kiến hôi này, đã thành công chọc giận bản tọa rồi!" "A?

Sắp nổi điên rồi sao?" Từng cường giả Đại Tần toàn thân mang thương tích, ánh mắt hung hãn, sát khí ngút trời, bọn họ cũng đã đánh ra chân hỏa, hoàn toàn đang liều mạng, sớm đã quên đi sinh tử.

Tự nhiên sẽ không sợ Tinh Không Cự Thú nổi giận. "Được rồi, các ngươi lui ra đi!" Ngay khi Phi Bồng và những người khác chuẩn bị quyết một trận tử chiến, một giọng nói bình tĩnh mà uy nghiêm đột nhiên vang lên, trong nháy mắt san bằng vô tận phong bạo hư không, khiến cả trời đất đều yên tĩnh lại. "Vâng, Thiên Đế." Phi Bồng và những người khác vội vàng đáp lời.

Tinh Không Cự Thú ngẩng đầu nhìn lên, một con đường lớn bằng vàng kim từ Thiên Cung xa xôi trải dài tới.

Một nam tử mặc kim bào, tuấn mỹ siêu phàm chắp tay sau lưng bước trên con đường vàng kim mà đến, thiên địa vạn đạo oanh minh, tam thiên pháp tắc đồng loạt rung động.

Có thiên hoa rơi lả tả.

Có kim liên trào ra.

Chân long gầm thét.

Thần hoàng bay múa.

Chỉ một bước, hắn đã đến trước mặt Tinh Không Cự Thú.

Thân thể không cao lớn của hắn so với thân thể không biết bao nhiêu vạn dặm của Tinh Không Cự Thú, tỏ ra vô cùng nhỏ bé, ngay cả hạt bụi cũng không bằng.

Nhưng hắn chỉ đứng đó, đã cho tất cả sinh linh Đại Tần nhìn thấy hắn một cảm giác vô cùng vĩ ngạn, như thái cổ thiên thần, đội trời đạp đất.

Dường như hắn chính là trung tâm của trời đất.

Con Tinh Không Cự Thú dài không biết bao nhiêu vạn dặm ngược lại lại cho người ta một cảm giác nhỏ bé.

Cảm giác kỳ quái như vậy khiến người ta không thể tin được, nhưng lại cảm thấy đó là điều đương nhiên. "Ngươi chính là Chúa Tể Thế Giới của nơi này?" Đôi mắt khổng lồ của Tinh Không Cự Thú vốn đang ung dung, coi trời bằng vung, hiếm khi lộ ra một tia ngưng trọng, nó lại cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm. "Không sai!" Giọng Doanh Huyền bình thản, sau đó bổ sung: "Cho nên ngươi có thể yên tâm ra đi rồi!" "Cuồng vọng!" Tinh Không Cự Thú đại nộ: "Bản tọa tung hoành hư không ức vạn năm, chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta?" "Gầm!" Một tiếng gầm vang lên, khí tức của Tinh Không Cự Thú lại lần nữa tăng vọt, thân thể phủ đầy lân phiến màu vàng kim lấp lánh vô tận đạo văn, cho người ta cảm giác nặng nề và sức mạnh không gì sánh bằng.

Trên xương sọ của nó xuất hiện một phù triện, cột sáng thông thiên, xé rách vũ trụ, từng luồng kim quang bắn ra, khiến cho chư thiên tinh thần đều tối tăm không ánh sáng, trước mặt nó không có một chút quang huy nào.

Vô số người qua buổi trực tiếp nhìn thấy cảnh này, đặc biệt là khi nhìn thấy phù triện trên xương sọ của Tinh Không Cự Thú, đều có cảm giác khủng bố như linh hồn sắp bị đông cứng và nuốt chửng.

Lúc này Tinh Không Cự Thú quá mạnh, quá đáng sợ.

Phi Bồng và những người khác cảm thấy một trận tim đập nhanh, hóa ra Tinh Không Cự Thú vừa rồi căn bản không dùng sức, chỉ là đang chơi trò mèo vờn chuột với họ.

Giờ khắc này, họ không khỏi tò mò, Doanh Huyền có thể đối phó được nó không? "Kiếm lai!" Doanh Huyền tay phải giơ lên, hư không một trảo, cùng với hai chữ hắn thốt ra, chấn động lòng người, toàn bộ Đại Tần thế giới, hư không hỗn độn đều rung chuyển ba lần.

Giây phút này, khí tức của hắn uy áp cửu thiên thập địa, khí thế ngút trời, thế gian duy ngã độc tôn.

Ầm ầm một tiếng.

Trên bầu trời, một đạo lôi đình màu tím chói lọi bay tới, xẹt qua hư không hỗn độn tối tăm, xuyên qua tinh vực lạnh lẽo vô tận, trực tiếp giáng lâm Đại Tần thế giới, rơi vào tay Doanh Huyền, hóa thành một thanh thần kiếm màu tím.

Thiên Đế Kiếm.

Doanh Huyền trước đó đã dung hợp Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang vào Thiên Đế Kiếm, sau đó ném nó vào hư không hỗn độn, tiếp nhận lôi đình tẩy lễ, rèn luyện. "Đây là thần kiếm của Thiên Đế sao?" Tinh Không Cự Thú cùng vô số sinh linh của Đại Tần thế giới, tất cả ánh mắt đều tập trung vào thanh thần kiếm màu tím trong tay Doanh Huyền.

Đây là một thanh binh khí có uy lực cường tuyệt đến cực hạn, vào giờ khắc này tỏa ra uy nghiêm vô thượng của Thiên Đế.

Nó tím đến huyền ảo, trong suốt đến chói lọi, phát ra quang huy vĩnh hằng, chiếu sáng cả Đại Tần thế giới, chiếu sáng cả hư không hỗn độn, thần uy hạo đãng ức vạn dặm.

Không hổ là bội kiếm của Thiên Đế, mỗi một luồng uy áp đều khiến cường giả Võ Đạo Kim Đan run rẩy, bất kể cách xa bao nhiêu, đều khiến vô số cường giả quỳ phục sợ hãi, quá khủng bố. "Đây...

đây là..." Đôi mắt như tinh thần của Tinh Không Cự Thú đột nhiên co rút lại, trong mắt tràn ngập vô tận chấn động và kinh hãi: "Tiên Thiên Thần Thai Khí!" Cùng với mấy chữ này thốt ra từ miệng Tinh Không Cự Thú, thân thể khổng lồ của nó lập tức dùng sức một cái, quay đầu bỏ chạy.

Thực lực của Doanh Huyền vốn đã mạnh, cho nó một cảm giác nguy cơ.

Nay lại cầm trong tay Tiên Thiên Thần Thai Khí.

Nó không chịu nổi.

Nhưng Tiên Thiên Thần Thai Khí như vậy quá quý giá.

Đợi nó liên hệ tộc nhân, sẽ cướp lại. "Trảm!" Doanh Huyền đã ra tay, sao có thể để nó chạy thoát.

Thiên Đế Kiếm đã tấn thăng lên Tiên Thiên Linh Bảo khẽ vung lên, trong hư không mơ hồ hiện ra từng sợi nhân quả chi tuyến.

Rắc.

Từng sợi nhân quả tuyến dưới Thiên Đế Kiếm theo tiếng mà đứt.

Tinh Không Cự Thú vốn đang nhanh chóng bỏ chạy, thân thể run lên, dừng lại giữa hư không hỗn độn, sinh mệnh khí tức bàng bạc mênh mông lập tức tiêu tan.

Tất cả mọi người đều ngây người.

Trời đất một mảnh tĩnh lặng.

Tinh Không Cự Thú, chết!

"Hít!" "Đây chính là sức mạnh của Thiên Đế sao?

Quá mạnh rồi!" "Trường kiếm vung lên, đã chém giết Tinh không cự thú mà vô số cường giả Đại Tần khó lòng đối phó!" "Đây mới là cường giả chân chính!" "Sau này Thiên Đế chính là thần tượng của ta, là mục tiêu vĩ đại mà cả đời ta theo đuổi!" Trong thế giới Đại Tần, vô số cường giả hoa mắt mê mẩn, lòng say như điếu đổ, nhiệt huyết sôi trào.

Thế nào là đỉnh phong?

Chính là đây!

Tất cả mọi người đều ghi nhớ sâu sắc một kiếm này.

Ghi nhớ một kiếm kinh diễm vĩnh sinh vĩnh thế khó quên này.

Một kiếm này đã hóa thành vĩnh hằng, sẽ không vì thời gian mà phai mờ.

"Đây mới là kiếm đẹp nhất!" Dưới lớp mặt nạ của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y, đôi mắt mỹ lệ động lòng người của tiểu tiên nữ lóe lên ánh sáng khác thường chưa từng có.

Người đời đều nói Nguyệt Tịch Hoa Thần của nàng là thanh kiếm đẹp nhất thế gian.

Nhưng trong mắt nàng, một kiếm này của Doanh Huyền mới thực sự là tuyệt mỹ.

Đây là một vẻ đẹp khác, vẻ đẹp của sức mạnh.

"Oa, một kiếm này của Thiên Đế đẹp trai quá đi!" Ninh Vinh Vinh hai mắt sáng rực, giống hệt như mấy cô em gái fan cuồng ở kiếp trước của Doanh Huyền khi thấy thần tượng của mình, kích động đến

mức thân thể mềm mại cũng run lên: “Ban đầu ta cứ nghĩ Phi Bồng trước đó đã rất đẹp trai rất ngầu rồi, nhưng khi nhìn thấy Thiên Đế, ta mới hiểu thế nào gọi là đẹp trai đến ngây người, ngầu đến chết lặng!” “Thảo nào nhiều nữ nhân như vậy tranh nhau ghi danh muốn đến Thiên Đình làm thị nữ!” “Con không phải cũng muốn đi đấy chứ?” Ninh Phong Trí nghe vậy, lập tức cảnh giác, lẽ nào chiếc áo bông nhỏ của mình sắp bay đi rồi sao?

“Ba ba, người thông minh thật!” Ninh Vinh Vinh cười hì hì.

“Con đã nghĩ kỹ chưa?

Một khi đã ghi danh, sau này sẽ không có cơ hội hối hận đâu.” Ninh Phong Trí trịnh trọng hỏi.

Ông biết rõ các cô gái nhỏ đều sùng bái cường giả, đặc biệt là Thiên Đế lại còn đẹp trai như vậy.

Có thể nói không có nữ nhân nào có thể chống cự nổi.

Đối với việc Ninh Vinh Vinh đi ghi danh tuyển tú, với tư cách là tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông, ông ủng hộ hai trăm phần trăm.

Dù sao Thiên Đế cũng là vị thần chí cao vô thượng của Đại Tần.

Chỉ cần có thể tạo mối quan hệ với Thiên Đế, lợi ích có thể nói là vô cùng.

Nhưng với tư cách là một người cha, ông vẫn phải nhắc nhở Ninh Vinh Vinh một câu, kẻo nàng nhất thời nóng đầu, sau này hối hận cả đời.

“Con đương nhiên đã nghĩ kỹ rồi.” Ninh Vinh Vinh vỗ vỗ ngực nói: “Con, Ninh Vinh Vinh làm việc, chưa bao giờ hối hận!” “Được thôi!” Ninh Phong Trí gật đầu, nhắc nhở: “Nhưng cạnh tranh lớn thế nào con cũng đã thấy rồi, dù con muốn thành công cũng rất khó, con phải chuẩn bị tâm lý!” “Biết rồi ạ, chờ xem con đại sát tứ phương

nhé!" Ninh Vinh Vinh cười nhẹ, nói: "Con đến Thời Không Tháp tu luyện đây!" "Ừm!

Đi đi!" Ninh Phong Trí thấy Ninh Vinh Vinh vội vã chạy đến Thời Không Tháp tu luyện, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng.

Vinh Vinh đã lớn rồi, đã biết nỗ lực rồi.

Ninh Vinh Vinh bây giờ mới khoảng mười tuổi, nhưng vẫn còn thời gian.

Tốc độ dòng chảy trong Thời Không Tháp rất nhanh.

Với thiên phú của Ninh Vinh Vinh, đi lên tầng thứ tư sẽ không có vấn đề gì.

Tốc độ thời gian ở tầng thứ tư là một vạn lần, bên ngoài một ngày, bên trong là hơn hai mươi bảy năm.

Nếu có thể lên tầng thứ năm, sẽ là hơn hai trăm bảy mươi năm.

Tầng thứ sáu là hơn hai ngàn năm.

Ninh Vinh Vinh tuy khởi đầu có hơi muộn, nhưng tuyển tú của Thiên Đế cũng không chỉ nhìn vào tu vi, ít nhất về mặt dung mạo, Ninh Vinh Vinh sẽ không bị yếu thế.

Dù sao đi nữa, cho dù ở tầng thứ tư của Thời Không Tháp, sau khi Ninh Vinh Vinh tu luyện một ngày rồi ra ngoài, cũng đã gần bốn mươi tuổi.

Những trường hợp tương tự như Ninh Vinh Vinh, cùng lúc đó, cũng đang diễn ra ở khắp nơi trong Đại Tần.

Trên giao diện ghi danh của Trí Võng, số người đăng ký lập tức tăng vọt, đột phá con số trăm tỷ, khiến vô số người phải trố mắt kinh ngạc, cũng làm cho những người đã ghi danh cảm thấy áp lực hơn.

Đúng là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc. ...

Ngày tuyển tú của Thiên Đế sắp đến, vô số nữ tử ghi danh tham gia đều đang chuẩn bị trong Thời Không Tháp, chuẩn bị tham gia tuyển chọn với tư thái tốt nhất.

Còn vô số cường giả của thế giới Đại Tần, vì chuyện của Tinh không cự thú, trái tim vốn đang bành trướng đã bị đả kích tan nát, từng người một dốc hết sức tu luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

Huống hồ lần này chiến đấu với Tinh không cự thú, đa số cường giả đều có chút cảm ngộ, lần lượt quay về Thời Không Tháp bế quan.

Thế giới Đại Tần dường như thoáng chốc trở nên trống trải và yên tĩnh. ...

Thiên Đình.

Chương 127

Doanh Huyền thu dọn thi thể của Tinh không cự thú rồi quay về Huyền Thiên Cung.

Nhưng vừa mới trở về, liền cảm nhận được một luồng linh khí dao động kịch liệt.

Doanh Huyền vốn định trở về tẩm cung cùng Nguyệt Cơ thảo luận về đạo sinh mệnh, lập tức di chuyển đến nơi linh khí dao động.

Nơi đó có một quả trứng khổng lồ.

Bề mặt quả trứng khổng lồ có vô số đạo văn huyền bí lấp lánh ánh sáng màu tím, phảng phất như đang diễn giải đại đạo vũ trụ thiên địa, bác đại tinh thâm, dẫn người nhập thắng.

"Nữ hoàng Medusa dung hợp bản nguyên Nguyên thủy cổ xà thành công rồi." Doanh Huyền nhìn quả trứng khổng lồ, trong mắt lộ ra một tia chờ mong.

Theo sau vô tận linh khí tràn vào, quả trứng dường như bị căng vỡ, "rắc rắc" lộ ra từng vết nứt.

Ngay sau đó, vết nứt ngày càng nhiều, ngày càng lớn.

Cuối cùng, vỏ trứng hoàn toàn vỡ nát, lộ ra một thân thể ngọc ngà hoàn mỹ như kiệt tác của thượng thiên.

Thân thể mềm mại đầy đặn, đường cong kinh người, tỏa ra sự quyến rũ khiến người ta khô miệng.

Dung nhan xinh đẹp, bất giác toát lên một vẻ yêu diễm như yêu tinh, chiếc cổ thon dài trắng ngần lộ ra một đường cong tao nhã.

Linh khí trời đất đậm đặc đến cực hạn ngưng kết thành những

giọt nước hiện ra từ cổ nàng, rồi lăn dài xuống, khéo léo lướt qua thân thể, cuối cùng vẽ nên một đường cong kinh diễm, nhỏ giọt rơi xuống.

Vòng eo thon nhỏ dường như không đủ một vòng tay ôm, nhưng giữa vẻ thanh mảnh lại toát lên một cảm giác dẻo dai.

Bụng dưới phẳng lì non mềm, không một chút mỡ thừa, liếc nhìn qua, rất có một loại xúc động khiến người ta không nhịn được mà đưa tay ra vuốt ve.

Trong căn phòng nhỏ, thân thể mềm mại không biết khiến bao nhiêu nam nhân thèm nhỏ dãi này, cứ thế không chút che đậy mà phơi bày ra, khiến Doanh Huyền được một phen đã mắt.

"Ưm..." Một tiếng rên rỉ quyến rũ từ đôi môi hồng nhuận của Mỹ Đỗ Toa vang lên.

Nàng đột nhiên mở đôi mắt đang nhắm chặt, trong con ngươi dường như phản chiếu hình ảnh một con Nguyên thủy cổ xà có thể quấn quanh thế giới.

Uy nghiêm, thần thánh, tôn quý.

"Ong ong." Vô tận hào quang dâng trào, thân thể vốn đang co quắp như trẻ sơ sinh của Mỹ Đỗ Toa lập tức biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, một thân thể với đường cong uyển chuyển, từ từ xuất hiện trước mặt Doanh Huyền.

Nàng đã khoác lên mình một chiếc cẩm bào màu tím lộng lẫy, dưới lớp cẩm bào là thân thể đầy đặn, giống như quả đào mật chín mọng, tỏa ra vẻ quyến rũ nhàn nhạt.

Mái tóc dài ba ngàn sợi tùy ý xõa xuống từ bờ vai thơm, rủ thẳng đến vòng eo thon nhỏ, mà dưới lớp cẩm bào, lộ ra một đôi chân dài thẳng tắp, tròn trịa.

Ánh mắt Doanh Huyền lướt qua thân thể gần như hoàn mỹ kia, cuối cùng dừng lại trên dung nhan xinh đẹp đó, trong lòng thoáng qua một tia kinh diễm.

Không tệ!

Rất không tệ!

Đối với Mỹ Đỗ Toa lúc này, dường như chỉ có thể dùng hai từ "yêu diễm" để hình dung.

Nhưng dưới vẻ yêu diễm đó, lại ẩn chứa một nét cao quý và lộng lẫy của một nữ hoàng, khiến người ta say đắm trong đó, không thể dứt ra.

"Mỹ Đỗ Toa bái kiến Thiên Đế, đa tạ Thiên Đế tái tạo chi ân!" Mỹ Đỗ Toa cúi người thi lễ.

Khoảng thời gian này tuy nàng đang dung hợp bản nguyên Nguyên thủy cổ xà, nhưng không phải là không biết gì.

Đặc biệt là sự khủng bố và mạnh mẽ của bản nguyên Nguyên thủy cổ xà, càng khiến nàng hiểu rõ sự quý giá của nó.

"Đại ân không cần nói lời cảm tạ, sau này Thiên Đế có bất kỳ phân phó gì, Mỹ Đỗ Toa vạn tử không từ." Mỹ Đỗ Toa dùng đôi mắt câu hồn nhìn Doanh Huyền, tư thái kiêu ngạo phô bày đường cong kinh người.

"Ừm!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, rất hài lòng với thái độ của Mỹ Đỗ Toa.

Hắn đưa tay ra, liền ôm Mỹ Đỗ Toa vào lòng.

Cánh tay trắng ngần như ngó sen của nàng cũng thuận thế ôm lấy cổ Doanh Huyền.

Bảo vật nghịch thiên như Nguyên thủy cổ xà không phải là cho

không.

Mỹ Đỗ Toa sớm đã có chuẩn bị cho việc này.

Vừa rồi nàng đã thể hiện rõ thái độ.

Đây cũng là nguyên nhân Doanh Huyền rất hài lòng.

Dù sao Doanh Huyền tuy không coi trọng bản nguyên Nguyên thủy cổ xà, nhưng không thể phủ nhận sự quý giá của nó.

Khoảnh khắc hắn đưa nó cho Mỹ Đỗ Toa, kết quả đã được định sẵn.

Bây giờ cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch.

Hắn lại không phải là kẻ lụy tình, chưa bao giờ làm ăn thua lỗ.

Còn về việc đưa cho Mỹ Đỗ Toa bản nguyên Nguyên thủy cổ xà trước khi nàng trở thành nữ nhân của hắn, đó chỉ là đầu tư trước mà thôi.

Lấy một ví dụ đơn giản, Mỹ Đỗ Toa dù tiến hóa thành Thất Thải Thôn Thiên Mãng cũng chỉ tương đương với một chiếc xe Volkswagen bình thường.

Còn Mỹ Đỗ Toa sau khi dung hợp bản nguyên Nguyên thủy cổ xà tiến hóa, chắc chắn sẽ là một chiếc siêu xe độc nhất vô nhị trên thế giới.

Giữa hai lựa chọn này, nên chọn thế nào, hiển nhiên là rõ ràng.

"Các phó bản đã làm mới đều đã thông quan rồi, trước tiên làm mới một phó bản thử xem, nói không chừng có thể thơm lây một chút vận may từ trên người Mỹ Đỗ Toa!" Doanh Huyền vừa cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của Mỹ Đỗ Toa sau khi dung hợp biến thành Nguyên thủy cổ xà, vừa phân ra một luồng ý thức tiến vào hệ thống.

"Hệ thống, làm mới một phó bản mới!" "Đinh, chúc mừng Túc

chủ làm mới được phó bản Đào Hoa Đảo." "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Hoàng Dược Sư, Chu Bá Thông." "Nhiệm vụ hai: Chinh phục Hoàng Dung." "Mẹ kiếp!" Doanh Huyền thân thể run lên, không ngờ lại gặp một nhiệm vụ không đứng đắn nữa.

Lần trước là trong phó bản Tàng Binh Cốc của Bất Lương Nhân, giải quyết Cơ Như Tuyết.

"Cũng may, Hoàng Dung lúc này vẫn là một thiếu nữ, còn chưa rời khỏi Đào Hoa Đảo, là tiểu Hoàng Dung trong Xạ Điêu, độ khó không lớn!" "Nếu là Hoàng Dung phu nhân của Quách đại hiệp trong Thần Điêu..." Hít!

Khà.

Kích thích. ...

Đào Hoa Đảo.

Trên đảo hoa đào nở rộ, cánh hoa rơi lả tả, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, cuốn theo từng cánh hoa bay lượn khắp trời.

Giữa rừng đào, một tiên tử áo trắng tựa như tinh linh, mày liễu khẽ nhướng, tay áo nhẹ nhàng giơ lên, múa dưới gốc cây hoa.

Váy trắng bay trong gió, vũ điệu uyển chuyển, dù cho là tiên nữ tuyệt trần trên tiên sơn Đông Hải trong truyền thuyết cũng sao sánh bằng vẻ thanh lệ tuyệt mỹ của nàng?

Nàng có dung mạo tuyệt lệ, không thể nhìn gần, xinh đẹp vô song, phong tư yểu điệu, giữa những cái liếc mắt, dung quang kinh thế, khiến cho tất cả mỹ nhân thiên hạ đều phải ảm đạm thất sắc, chỉ như phân thổ.

"Không hổ là tiểu Hoàng Dung." Một bóng người tuấn mỹ mặc kim bào không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên không trung rừng đào, chắp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn Hoàng Dung đang múa.

Người đó chính là Doanh Huyền vừa rời khỏi chỗ Mỹ Đỗ Toa.

Mỹ Đỗ Toa yêu kiều quyến rũ, trưởng thành phong vận, trong vẻ yêu diễm lại mang một nét cao quý và bá khí của nữ hoàng.

Doanh Huyền vừa rồi còn được kiến thức các loại tuyệt chiêu của nàng: Tử Vong Triền Nhiễu, Trí Mệnh Giảo Sát, Thần Mãng Thôn Thiên.

Lúc này nhìn thấy Hoàng Dung, lại có cảm giác sáng mắt.

Vẻ đẹp của Hoàng Dung hoàn toàn khác với Mỹ Đỗ Toa, vẻ đẹp của nàng có sự tươi mới, mềm mại như nước và đầy chất thơ của vùng sông nước Giang Nam, tựa như giọt sương đọng trên hoa, trong veo thấu suốt.

"Bốp bốp bốp!" Cùng với việc Hoàng Dung múa xong, tiếng vỗ tay đột nhiên truyền đến từ trên trời.

Hoàng Dung giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một nam tử tuấn tú, phong thái thần tiên đang đứng trên không trung phía trên cây đào, hai tay nhẹ nhàng vỗ, khóe miệng mỉm cười nhìn nàng: "Thiên thu vô tuyệt sắc!

Duyệt mục thị giai nhân!" "Khuynh quốc khuynh thành mạo!

Kinh vi thiên hạ nhân!" "A!" Hoàng Dung như một chú thỏ con bị kinh động, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, đôi mắt trong veo lấp lánh linh động đến cực điểm, có một vẻ đẹp thuần khiết, thanh thoát, thoát tục.

"Ngươi là ai?" Nàng buột miệng hỏi, sau đó chú ý thấy Doanh Huyền tuy đứng trên không trung phía trên cây đào, nhưng đầu ngón chân lại không hề chạm vào cây, không khỏi trợn to mắt: "Lẽ nào ngươi là thần tiên?" Đôi mắt linh động của nàng lập tức tràn đầy tò mò, trên dưới đánh giá Doanh Huyền, muốn tìm ra xem Doanh Huyền

có dùng thuật che mắt hay thủ đoạn đặc biệt nào không.

"Coi như vậy đi!" Doanh Huyền vừa cười vừa nói, bước xuống.

Trong hư không dường như có những bậc thang vô hình nâng đỡ hắn, dù cho với kiến thức của Hoàng Dung, cũng chỉ có thể nghĩ đến thần tiên mà thôi.

Còn về khinh công, tuyệt đối không thể làm được như Doanh Huyền.

"Ngươi thật sự là thần tiên?" Trong mắt Hoàng Dung mang một tia nghi ngờ, đừng thấy nàng tuổi nhỏ, chưa từng ra khỏi Đào Hoa Đảo, nhưng không phải là dễ lừa.

"Không phải vừa rồi chính ngươi nói sao?" Khóe miệng Doanh Huyền mỉm cười, với tu vi của hắn, ở thế giới này hoàn toàn có thể được coi là thần tiên.

"Vậy ngươi có thể đưa ta bay lên trời không?" Hoàng Dung đảo mắt một vòng, nàng một mình ở Đào Hoa Đảo rất buồn chán.

Trên đảo ngoài cha nàng là Hoàng Dược Sư và lão ngoan đồng Chu Bá Thông, thì chỉ có một vài người hầu câm điếc.

Chu Bá Thông có thể coi là người bạn nhỏ duy nhất của nàng.

Mà Doanh Huyền lại đẹp trai như vậy, đối với thiếu nữ mà nói, sức sát thương cực lớn, huống chi là một Hoàng Dung đang buồn chán.

"Muốn bay còn không dễ sao?" Doanh Huyền cười nhẹ.

"Thật sao?" Đôi mắt trong veo của Hoàng Dung sáng lên, cảnh tượng Doanh Huyền từ trên không trung từng bước đi xuống vừa rồi, nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Đơn giản là quá đẹp trai.

Đây cũng là lý do nàng muốn bay.

"Đương nhiên." Doanh Huyền nắm lấy tay nàng, lòng bàn tay ấm áp, mềm mại, non nớt, như không có xương, mịn màng, cổ tay trắng như tuyết.

"Ngươi làm gì vậy?" Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay lớn, Hoàng Dung đột nhiên giật mình, trong mắt mang theo vẻ cảnh giác.

"Đương nhiên là đưa ngươi bay rồi!" Doanh Huyền cười khẽ một tiếng, ngay lập tức Hoàng Dung chưa kịp nói gì đã cảm thấy cả người bay lên, tiếng gió rít bên tai.

"A!" Hoàng Dung kinh hô: "Nhanh quá!" "Không được, nhanh quá rồi!" "Ngươi chậm lại một chút đi!" "Gió lớn quá, ta không nhìn thấy gì cả!" Hoàng Dung vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng kêu lên.

Nàng không ngờ Doanh Huyền lại thật sự có thể đưa nàng bay lên trời.

"Được!" Khóe miệng Doanh Huyền hơi nhếch lên, vừa rồi hắn cố ý làm vậy.

Dù sao không kích thích thì làm sao có thể để lại ấn tượng sâu sắc?

Khi đã cảm nhận được sự kích thích rồi, Doanh Huyền kéo tay nhỏ của Hoàng Dung chậm lại, dạo bước trên mây, nhìn xuống toàn bộ Đào Hoa Đảo và cảnh vật xung quanh.

"Oa, không ngờ từ trên trời nhìn xuống Đào Hoa Đảo lại đẹp như vậy!" Hoàng Dung vô cùng phấn khích.

Đào Hoa Đảo vốn dĩ đã rất đẹp, nhưng Hoàng Dung từ nhỏ sống ở đây nên tự nhiên không có cảm giác.

Nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn từ trên trời xuống, cảm giác tự nhiên khác hẳn.

Doanh Huyền đưa nàng đi trên trời xanh mây trắng, đôi mắt trong veo của Hoàng Dung tò mò nhìn xung quanh, khóe miệng nở nụ cười tươi tắn, dung nhan xinh đẹp không chút u sầu.

Lại mang ba phần ngây thơ lãng mạn, càng có một vẻ đẹp tự nhiên, hồn nhiên thiên thành.

Đưa Hoàng Dung dạo chơi trên trời nửa ngày, Hoàng Dung cũng có chút mệt mỏi, nhưng vẻ phấn khích trên mặt lại không thể kìm nén được.

Doanh Huyền đưa tay ra hiệu, vô tận mây mù hội tụ lại, ngưng tụ thành một chiếc giường mây khổng lồ, dưới sự gia trì thần thông của Doanh Huyền, chiếc giường mây giống như làm bằng bông gòn, mềm mại, bền chắc.

Doanh Huyền và Hoàng Dung ngồi trên đó ngắm nhìn phong cảnh bên dưới, tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ.

"Huyền ca ca, có phải huynh sắp đi rồi không?" Đôi mắt trong veo của Hoàng Dung nhìn về phía Doanh Huyền, đầy vẻ không nỡ.

Hôm nay là ngày nàng chơi vui vẻ nhất.

Hơn nữa trên đời này lại thật sự có thần tiên.

"Có đi cũng sẽ mang theo muội đi cùng!" Ánh mắt Doanh Huyền nhìn thẳng vào mắt nàng: "Muội có bằng lòng không?" "Ta bằng lòng." Hoàng Dung gần như không do dự.

Nàng vốn dĩ đã muốn rời khỏi Đào Hoa Đảo, có thể đi cùng Doanh Huyền thì còn gì tốt hơn.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí dường như có tia lửa va chạm.

Doanh Huyền cúi đầu hôn xuống.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt Hoàng Dung mơ màng, khuôn mặt

xinh đẹp hồng nhuận, giọng nói trong như oanh vàng, bàn tay ngọc trắng ngần chống lên ngực Doanh Huyền, ngăn cản Doanh Huyền tiến thêm một bước: “Huyền ca ca, có phải hơi nhanh quá không?” “Ưm...” Hoàng Dung còn chưa nói xong, đã không thể nói được nữa.

Mặt trời trên cao dường như cũng ngại ngùng muốn trốn đi.

Tà dương lặn về tây, ánh chiều tà như máu.

Chương 128

Chiếc giường mây dường như được nhuộm thêm một vệt ráng đỏ chói mắt, cùng với ánh tà dương nơi chân trời giao hòa chiếu rọi.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Đào Hoa Đảo." Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Doanh Huyền.

Hoàng Dược Sư và Chu Bá Thông ngay từ lúc Doanh Huyền giáng lâm đã bị trấn áp.

Bây giờ giải quyết xong Hoàng Dung, mọi chuyện nước chảy thành sông.

"Phần thưởng một: Thần cấp trù nghệ." "Phần thưởng hai: Thất khiếu linh lung tâm." "Không tệ!" Nhìn thấy hai phần thưởng này, nghĩ đến Hoàng Dung trong lòng, Doanh Huyền lập tức có quyết định, đều đưa cho Hoàng Dung.

Thần cấp trù nghệ không cần phải nói, tuy lợi hại, nhưng Doanh Huyền có cần không?

Hắn đã qua cái tuổi nướng thịt để lấy lòng nữ thần rồi.

Thần cấp trù nghệ đương nhiên là cho Hoàng Dung, sau này nàng chính là đầu bếp riêng của hắn, thật là sung sướng.

Thất khiếu linh lung tâm coi như là phần thưởng cho nàng.

Dù sao muốn ngựa chạy thì cũng phải cho ngựa ăn cỏ.

Ngay lập tức, Doanh Huyền lấy Thất khiếu linh lung tâm và Thần cấp trù nghệ từ hệ thống ra.

Hai thứ này đều không tầm thường, chỉ bằng Hoàng Dung rất khó dung hợp trong thời gian ngắn.

Nhưng có Doanh Huyền hết lòng giúp đỡ, thì lại đơn giản rồi.

Tuy nhiên cũng cần mười ngày nửa tháng.

Vì vậy Doanh Huyền trực tiếp ôm Hoàng Dung tiến vào tầng thứ chín của Thời Không Tháp.

Cùng với việc Thất khiếu linh lung tâm dung nhập, pháp lực của Doanh Huyền truyền vào cơ thể Hoàng Dung, đưa nàng vận chuyển Hỗn Nguyên Kinh, tu vi của Hoàng Dung tăng nhanh như ngồi tên lửa.

Nhục Thân nhất trọng.

Nhục Thân nhị trọng. ...

Nguyên Khí nhất trọng.

Nguyên Khí nhị trọng. ...

Ầm ầm.

Đan điền vỡ nát, Thần Hải khai tịch.

Thần Hải nhất trọng.

Thần Hải nhị trọng. ...

Ong.

Linh hồn chi quang nở rộ.

Hồn Hư nhất trọng.

Hồn Hư nhị trọng. ...

Cuối cùng Kim Đan ngưng tụ, pháp lực dâng trào.

Cảnh giới của Hoàng Dung ổn định tại Kim Đan cảnh.

Thất khiếu linh lung tâm cũng hoàn mỹ dung hợp với Hoàng Dung, cả người Hoàng Dung lập tức xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Cuối cùng là Thần cấp trù nghệ.

Có Kim Đan cảnh và Thất khiếu linh lung tâm làm nền tảng, mặc dù thông tin chứa đựng trong Thần cấp trù nghệ vô cùng đồ sộ, nhưng cũng chỉ mất mười ngày.

Tổng cộng tốn mười sáu ngày, Hoàng Dung từ một kẻ cặn bã Hậu Thiên cảnh đã nhảy vọt trở thành cường giả Kim Đan cảnh sở hữu Thất khiếu linh lung tâm, đặc biệt là còn có một môn Thần cấp trù nghệ.

Thần cấp trù nghệ bao gồm việc vận dụng các loại nguyên liệu, đặc tính, phối hợp dược lý..., vô cùng khủng bố.

Món ăn làm ra không chỉ sắc hương vị câu toàn, mà còn có công hiệu đặc biệt: có loại nâng cao tu vi, có loại nâng cao căn cốt, có loại chữa thương, có loại làm đẹp.

Tóm lại, kỹ năng Thần cấp trù nghệ này không hề thua kém một Thần cấp luyện đan sư.

Đại đạo vạn thiên, mỗi một môn đều có nét độc đáo riêng.

"A..." Hoàng Dung mơ màng mở mắt, nhìn Doanh Huyền: "Huyền ca ca, ta thành tiên rồi sao?" Nàng nhìn Doanh Huyền, đôi mắt như có thể nhỏ ra nước.

Mười sáu ngày ở bên nhau, cảm giác đó có thể tưởng tượng được.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén chính là lời giải thích tốt nhất.

Toàn bộ tâm hồn nàng đã treo trên người Doanh Huyền.

"Muội coi như thành tiên cũng được!" Doanh Huyền cười véo véo khuôn mặt xinh xắn của Hoàng Dung.

Kim Đan cảnh, ở thế giới võ hiệp, không khác gì tiên thần.

"Huyền ca ca, cảm ơn huynh!" Đôi mắt Hoàng Dung tình ý dạt dào.

Nàng tuy không biết nhiều, nhưng những thứ Doanh Huyền cho nàng trong đầu, nàng cũng biết là vô cùng quý giá.

"Cảm ơn gì chứ, sau này muội là đầu bếp riêng của ta mà." "Vâng!" Hoàng Dung gật mạnh cái đầu nhỏ, đã bắt đầu nghĩ xem nên làm món gì ngon cho Doanh Huyền rồi. ...

Thế giới Đại Tần.

Hôm nay Đại Tần đặc biệt náo nhiệt, không, chính xác mà nói là thế giới ảo đặc biệt náo nhiệt.

Tám, chín phần mười người trong thế giới Đại Tần đều đã đến thế giới ảo.

Bởi vì, hôm nay chính là ngày Thiên Đế tuyển tú.

Theo thông tin, Thiên Đế hôm nay cũng sẽ giáng lâm thế giới ảo.

Thần thái vô thượng của Thiên Đế một kiếm chém Tinh không cự thú trước đó, không chỉ khiến nữ tử thiên hạ vì đó mà ngưỡng mộ say đắm, mà còn khiến vô số cường giả kiếm khách phải cúi đầu.

Có thể nhìn thấy Thiên Đế, huống chi còn là một sự kiện long trọng như tuyển tú, ngay cả những người đang bế quan tu luyện cũng đều phân ra một luồng ý thức tiến vào thế giới ảo.

Thế giới ảo đã đặc biệt mở ra một hội trường làm nơi tổ chức sự kiện lần này.

Nói là hội trường, thực ra càng giống một mảnh tinh không vô tận.

Trung tâm tinh không là một đài ngọc khổng lồ như một đại lục, đài ngọc này có thể chứa được hàng trăm triệu người.

Những người tham gia tuyển tú lần này, đều chờ đợi ở đây.

Nhìn một vòng, oanh oanh yến yến, trăm hoa đua nở.

Người tham gia tuyển chọn lần này, vượt qua trăm tỷ người, không ai không phải là mỹ nhân hiếm thấy.

Hoặc anh tư hiên ngang, hoặc yêu kiều quyến rũ, hoặc phong vận vũ mị, hoặc thanh lệ thoát tục, hoặc cao quý lạnh lùng, hoặc nhỏ nhắn đáng yêu, hoặc văn tĩnh tao nhã...

Trang phục của họ cũng có những nét đặc sắc riêng.

Có người mặc áo giáp, có người áo trắng như tiên, có người đỏ rực yêu kiều, có người một thân áo tang, có người áo lụa bó sát...

đủ loại kỳ trang dị phục, không thiếu thứ gì.

Có người bảo thủ, có người táo bạo phóng khoáng.

Trong tay cũng mang theo những vật phẩm kỳ lạ: có đao thương kiếm kích quen thuộc, có cổ cầm, sách vở, tranh vẽ, bàn cờ, ngọc tiêu, quạt xếp...

Nhưng nhìn một vòng, vẫn có thể thấy được, trên đài ngọc hơn trăm tỷ người được chia thành vô số nhóm nhỏ.

Đầu tiên, người của các thế giới cơ bản đều đứng gần nhau.

Trong đó, thế giới Vũ Động, thế giới Đấu Phá và thế giới Đấu La có số người đông nhất, trong hơn trăm tỷ người này, hơn chín phần đều đến từ ba thế giới này.

Và trong ba thế giới này, thế giới Đấu La lại là đông nhất.

Tuy một đại lục đơn lẻ không thể so sánh với Đấu Phá, Vũ Động, nhưng thế giới Đấu La bao gồm vô số hành tinh và đại lục dưới quyền Thần Giới.

Nhưng về thực lực, người của thế giới Đấu La lại yếu hơn rất nhiều.

Không còn cách nào khác, họ gia nhập thời gian quá ngắn.

Nhưng thực lực lại không phải là yếu tố duy nhất, khí thế của mọi người đều không yếu, ai nấy đều hừng hực ý chí chiến đấu, tràn đầy mong đợi.

Ở xung quanh đài ngọc, có vô số khán đài như những vì sao, có thể chứa được vô số người.

Đương nhiên, khán đài cũng được phân chia cấp bậc.

Tu vi, thực lực, thiên phú, thân phận, địa vị, công lao... tổng hợp đánh giá càng cao, vị trí càng ở phía trước.

Người của các thế giới cơ bản đều tụ tập ở xung quanh.

Lần tuyển tú này có thể nói là một lễ hội toàn dân, mọi người đều đang hưng phấn bàn luận, ủng hộ mỹ nhân mình quen biết hoặc từ thế giới của mình.

Không khí có thể nói là cực kỳ sôi động.

"Không biết lần này Thiên Đế sẽ tuyển chọn như thế nào?" "Thi tài năng?

Thiên phú?

Tu vi?

Thực lực?" "Mà nhiều người như vậy, không thể nào thi đấu từng người một được!" "Nhiều người như vậy, nếu là trước đây, thật không dám tưởng tượng!" "Thế giới Đại Tần trước đây chỉ có mấy chục triệu người, còn không bằng số lẻ của những người tham gia tuyển tú!" "Còn không biết sẽ chọn bao nhiêu người!" "Chắc sẽ không nhiều lắm, dù chỉ tiêu bao nhiêu, cạnh tranh cũng gọi là kịch liệt!" "Dù sao đây cũng là cơ hội một bước lên trời, ai mà muốn từ bỏ chứ?" ...

Trong lúc mọi người bàn tán, Doanh Chính xuất hiện.

Mọi người vội vàng hành lễ: "Bái kiến Thủy Hoàng Đế." "Không

cần đa lễ, hôm nay trẫm cũng giống như các ngươi, chỉ là một khán giả." Doanh Chính nói xong, liền yên lặng ngồi sang một bên.

Sau đó tiếng bàn tán của mọi người nhỏ lại.

Nhưng cũng không đợi lâu, Doanh Huyền đã giáng lâm.

"Bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng." "Miễn lễ!" Doanh Huyền ngồi ở vị trí tôn quý nhất trên cao, có thể nhìn xuống toàn bộ hội trường.

"Thiên Đế!" "Thiên Đế vẫn đẹp trai như vậy!" "Cuối cùng lại được nhìn thấy Thiên Đế rồi!" "Lần này ta nhất định phải được chọn!" Cùng với sự xuất hiện của Doanh Huyền, vô số giai nhân trên đài ngọc đều sáng mắt lên, ánh mắt nóng rực, trái tim đập thình thịch, tràn đầy mong đợi.

"Tuyển chọn hôm nay, số lượng không giới hạn!" Doanh Huyền không nói lời thừa, đi thẳng vào chủ đề: "Người leo lên được Thiên Thê, sẽ được chọn." "Không giới hạn số lượng?" "Leo Thiên Thê?" Mọi người ngẩn ra, sau đó liền thấy một tòa Thiên Thê giống như kim tự tháp dâng lên, sừng sững ở trung tâm hội trường.

Thiên Thê nguy nga cao vút, thẳng lên mây xanh.

Đỉnh cao nhất ngang bằng với mặt đất nơi bảo tọa chí cao của Doanh Huyền, ý nghĩa là chỉ cần leo lên được Thiên Thê, là có thể vào Thiên Đình.

"Thời gian một ngày." "Bây giờ bắt đầu." Cùng với giọng nói của Doanh Huyền vừa dứt, vô số giai nhân trên đài ngọc thi triển thần thông, tranh nhau lao về phía Thiên Thê.

May mà Thiên Thê đủ lớn, bốn mặt đều có thể leo lên.

"Thiên Thê này chắc chắn không đơn giản, trên đó có lẽ ẩn chứa đủ loại thử thách!" "Đây là điều chắc chắn." "Chỉ không biết trên đó

có những thử thách gì?" Mọi người nhìn Thiên Thê, đều rất tò mò.

Thực ra, thử thách trên Thiên Thê chủ yếu là về thiên phú, ngộ tính, ý chí, tâm tính, sở trường...

Trong đó, ý chí và tâm tính là quan trọng nhất.

Hai hạng mục này không đạt, không thể leo lên đỉnh.

Doanh Huyền ngồi trên đỉnh mây, nhìn xuống toàn bộ hội trường.

Ánh mắt của hắn bao quát tất cả mọi người, cũng có chút tò mò.

Cái Thiên Thê này hắn không gian lận, đối xử như nhau, không biết có bao nhiêu người có thể leo lên đỉnh?

Thời gian trôi qua, những mỹ nhân ban đầu ở cùng một vạch xuất phát đã chia thành vô số nhóm.

Chương 129

Nhóm mỹ nhân ở phía trước nhất tự nhiên thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Vị tiên tử đó là ai?

Tốc độ nhanh quá!" Vô số ánh mắt đổ dồn vào thiếu nữ ở bậc thứ 960.

Nàng một thân áo trắng nhạt, khuôn mặt xinh đẹp tú lệ, có mái tóc dài màu xanh đậm, làn da trắng ngần như trong suốt, thổi nhẹ cũng có thể vỡ.

Một đôi mắt màu xanh băng linh động mang theo một vẻ lạnh lùng, giữa trán có một phù văn màu xanh băng, cũng khiến nàng có một vẻ đẹp lạnh lùng.

"Ha ha ha, đó là thiếu chủ Ứng Hoan Hoan tiên tử của Đạo Tông từ tinh cầu Vũ Động chúng ta!" "Lại là người của tinh cầu Vũ Động!" "Tinh cầu Vũ Động vốn dĩ võ đạo thịnh vượng, Thanh Trúc tiên tử thiên phú tuyệt đỉnh, nghe nói Đạo Tông cũng là siêu cấp tông môn ngang hàng với Cửu Thiên Thái Thanh Cung nơi Thanh Trúc tiên tử từng ở!" "Thảo nào lợi hại như vậy!" Từng tiếng kinh thán vang lên, người của tinh cầu Vũ Động càng thêm phấn khích.

"Không hổ là tiểu sư muội, quả nhiên lợi hại!" Hồng Hoang Chi Chủ, Lôi Chủ... các Viễn Cổ Chi Chủ của tinh cầu Vũ Động vui mừng nói.

Chỉ có Viêm Chủ mặt mày ủ rũ.

Nhìn nữ thần trong lòng mình đi tuyển tú, nỗi buồn lớn nhất trên đời này không gì hơn thế.

“Tinh cầu Vũ Động thì sao chứ?

Tinh cầu Đấu La của chúng ta cũng không kém cạnh ai?” “Không kém cạnh ai?” “Các ngươi cũng có mặt mũi mà nói, người lợi hại nhất của Đấu La các ngươi hình như đều là Hồn thú a!” “Ồ, đúng thật, ba tiên tử đứng đầu của tinh cầu Đấu La lại đều là Hồn thú, một con là rồng, một con là thỏ, còn có một đóa sen hồng!” “Chẳng lẽ tinh cầu Đấu La toàn dựa vào Hồn thú để chống đỡ sao?” “Hừ, thỏ cũng có tên, Tiểu Vũ cố lên!” Nhị Minh và Đại Minh ra sức hò hét.

Tuy họ thích Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ đã quyết, họ còn có thể làm gì?

Đương nhiên là...

ủng hộ rồi!

Trên hàng ghế khán giả, không khí sôi động.

Trên cùng, Doanh Huyền nhìn Thiên Thê, cũng phát hiện ra một số quy luật.

Những người xếp hàng đầu cơ bản đều là những mỹ nữ có tên có tuổi của các thế giới.

Cơ bản danh tiếng càng lớn, địa vị càng cao, leo trên Thiên Thê càng nhanh.

Như Ứng Hoan Hoan, là nữ chính của thế giới Vũ Động, vì vậy vẫn luôn bỏ xa những người khác.

Còn những người sánh ngang với nàng còn có nữ chính của thế giới Đấu La, như Tiểu Vũ, Cổ Nguyệt Na, Liệt Diễm.

Liệt Diễm là nữ chính của một đại lục dưới quyền Thần Giới Đấu La, bản thể là Liệt Diễm Hồng Liên.

Không chỉ có họ.

Điêu Thuyền, Thái Văn Cơ, Đại Kiều, Tiểu Kiều, Chân Mật... của thế giới Tam Quốc tốc độ cũng không chậm.

"Mạnh Đức huynh, chúc mừng a, với thế đầu của lệnh ái hiện nay, chắc hẳn leo lên đỉnh Thiên Thê không khó." Lưu Bị nhìn Tào Tiết đang ở nhóm thứ ba, chắp tay với Tào Tháo bên cạnh, trong mắt mang theo vẻ ngưỡng mộ: "Sinh con gái nên như Tào Tiết a!" "Huyền Đức quá khen rồi!" Tào Tháo mặt mày tươi cười: "Đều là do Tiết nhi nỗ lực!" Đột nhiên, Tào Tháo chỉ vào hai mỹ nhân tuyệt thế cách Tào Tiết không xa, ý vị thâm trường nói: "Huyền Đức huynh, huynh xem, kia không phải là phu nhân Mi Trinh và phu nhân Cam Mai sao?" Lưu Bị: "..." Ngươi đang cố ý chọc tức lão tử phải không?

"Thật đúng là cường giả như mây a!" "Nhưng Triều Nữ Yêu ta không thua kém ai!" Triều Nữ Yêu nhìn Doanh Huyền ở trên đỉnh tầng mây, đôi mắt đẹp mê ly tràn đầy vẻ kiên định.

Ban đầu, đối với lần tuyển tú này, nàng vô cùng tự tin.

Nhưng hôm nay, mỹ nữ từ các bí cảnh thế giới tụ hội một nơi, nàng mới thật sự cảm nhận được áp lực là gì.

Luận về thiên phú, nàng tuy không tệ, nhưng so với những thiên chi kiêu nữ như Ứng Hoan Hoan, Cổ Nguyệt Na thì vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Luận về mỹ mạo phong tình, Nhã Phi của Đấu Phá tinh, Huyên Tố của Vũ Động tinh đều có thể xem là vũ mị tột cùng, phong tình vạn chủng.

Nàng cũng chẳng có ưu thế gì.

Ngay cả độc thuật, cổ thuật mà nàng từng lấy làm kiêu ngạo, trước những loại thể chất đặc thù như Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên, quả thực bị hành cho ra bã.

Có thể nói là khiến nàng được mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, dưới sự gia trì của các công pháp thần thông như Hỗn Nguyên Kinh, Tam Thiên Đại Đạo, thể chất đặc thù của những người khác tuy có ưu thế, nhưng cũng bị san bằng không ít.

Thiên phú và ngộ tính ngược lại càng quan trọng hơn.

Thiên phú ngộ tính của nàng không tệ, hiện đã luyện thành mấy trăm môn thần thông, trong lần tuyển tú này cũng được coi là hàng đầu.

Nhìn lên phía trên, đôi mắt đẹp dài và yêu dã của Triều Nữ Yêu mang theo vẻ kiên định, sải đôi chân dài miên man, từng bước từng bước gian nan tiến lên.

Trên Thiên Thê có trọng lực cùng với uy áp, áp chế nhục thân và tinh thần, tu vi càng cao, áp chế càng lớn.

Đây là một thử thách rất lớn đối với nghị lực.

Thế nhưng Triều Nữ Yêu có thể trở thành một trong Tứ Hung Tướng của Dạ Mạc, có thể đùa giỡn Hàn Vương An trong lòng bàn tay, độc sủng hậu cung.

Tâm tính và nghị lực của nàng tự nhiên là phi phàm.

Trong số hơn trăm tỷ người này cũng được xem là cực kỳ xuất chúng.

"Hồ ly tinh, bằng ngươi cũng muốn leo lên đỉnh Thiên Thê, nằm mơ đi, ta khuyên ngươi nên sớm cút xuống đi!" Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo nhưng đầy địch ý truyền đến từ bên cạnh.

Triều Nữ Yêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ thanh tú mặc váy dài màu hồng đang hung hăng nhìn chằm chằm vào nàng.

"Ồ, đây không phải là Hồng Liên sao?" Đôi mắt vũ mị của Triều

Nữ Yêu mang theo ý cười lúng liếng: “Nhiều năm không gặp, Hồng Liên thật sự đã trưởng thành rồi a!” “Tỷ tỷ ở phía trước chờ ngươi nhé!” Nói xong, Triều Nữ Yêu để lại một bóng lưng phong tình vạn chủng đầy mê hoặc, tiếp tục tiến về phía trước.

“Hồ ly tinh đáng ghét, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!” Hồng Liên hung hăng nói.

Rồi nàng cắn răng liều mạng tiến lên, muốn vượt qua Triều Nữ Yêu.

Trên mỗi một bậc của Thiên Thê, không chỉ phải chống lại áp lực khổng lồ, xung quanh còn xuất hiện đủ loại ảo cảnh, thậm chí quá khứ đã từng trải qua cũng sẽ hiện ra trong ảo cảnh.

Có thể nói mỗi một bước tiến lên, đều là muôn vàn khó khăn. … Lúc này, trên hàng ghế khán giả.

“An huynh, đó không phải là Minh Châu phu nhân sao?” Triệu Vương Thiên chỉ vào Triều Nữ Yêu, “kinh ngạc” nói.

Hàn Vương An lập tức sa sầm mặt, cái thứ chó má này, cố tình xem trò cười của lão tử phải không?

“Thiên huynh, ngươi nhận lầm rồi.” Hàn Vương An nhàn nhạt nói: “Minh Châu phu nhân đã sớm chết trong một vụ cháy ở cung đình, nàng ta chắc là muội muội của Minh Châu phu nhân.” “Thì ra là vậy.” Triệu Vương Thiên chợt tỉnh ngộ, sau đó chúc mừng nói: “An huynh thật là may mắn, xem tình thế kia, không chỉ Hồng Liên có thể leo lên đỉnh, mà muội muội… của Minh Châu phu nhân cũng có thể leo lên đỉnh.” “Một nhà hai người leo lên đỉnh, quả là một giai thoại!” “Hừ!” Hàn Vương An cười lạnh.

Giai thoại?

Trò cười thì có!

Thật sự tưởng lão tử không biết mấy thứ chó má các ngươi ngày nào cũng sau lưng nói lão tử bất tài, bị một người phụ nữ đùa giỡn trong lòng bàn tay, kết quả đến một sợi lông cũng không chạm vào được.

Thực ra sau khi tu luyện, hắn đã biết mình bị Minh Châu phu nhân lừa gạt, cũng biết Minh Châu phu nhân giả chết thoát thân.

Nhưng hắn không có cách nào.

Hắn đã không còn là Hàn Vương, ở Đại Tần cũng không còn quyền thế như xưa.

Luận thiên phú ngộ tính, hắn cũng không bằng Triều Nữ Yêu, muốn báo thù cũng không có cơ hội.

Đánh không lại.

Huống hồ Triều Nữ Yêu còn chạy đi báo danh tuyển tú.

Hắn có thể làm gì đây?

Cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cứ coi như Minh Châu phu nhân đã chết rồi.

"Oa, mau nhìn kìa, Băng Tiên Tử đã lên đến đỉnh rồi!" "Băng Tiên Tử là người đầu tiên lên đỉnh, thật lợi hại!" Ngay lúc Hàn Vương An đầu đội một thảo nguyên xanh, tâm tình phiền muộn, hội trường đột nhiên vang lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Ứng Hoan Hoan đến từ Đạo Tông của Vũ Động tinh đã lên đến đỉnh Thiên Thê, ngạo thị quần phương.

Vì sự tồn tại của Trí Võng, thông tin của những mỹ nữ đang ở hàng đầu trên Thiên Thê đều đã bị lộ ra.

Mọi người đều biết Ứng Hoan Hoan không chỉ là thiên kiêu của

Đạo Tông, mà còn là Băng Chủ, một trong Viễn Cổ Bát Chủ năm xưa.

"Băng Tiên Tử thật là thanh lệ thoát tục, phong hoa tuyệt đại." Hàn Vương An nhìn bóng dáng áo trắng khuynh thế ngạo nghễ đứng trên đỉnh Thiên Thê, trong mắt mang theo sự ngưỡng mộ.

Không phải ngưỡng mộ Ứng Hoan Hoan lên đỉnh, mà là ngưỡng mộ Doanh Huyền.

Năm xưa hắn cũng là Hàn Vương đứng trên đỉnh cao quyền lực, hậu cung ba ngàn mỹ nữ.

Bây giờ hắn không chỉ chìm nghỉm giữa đám đông, mà ngay cả những mỹ nữ hậu cung năm xưa, bây giờ xem ra cũng chỉ là son phấn tầm thường.

Người duy nhất có thể trấn được sân khấu là Minh Châu phu nhân, kết quả lại chạy mất.

Nỗi bi ai lớn nhất trên đời này chẳng qua cũng chỉ đến thế.

"Ngân Long Vương!" "Ngân Long Vương!" Ngay lúc này, vô số người trên Đấu La tinh hưng phấn gào thét.

Thì ra Cổ Nguyệt Na, sau Băng Chủ Ứng Hoan Hoan, là người thứ hai lên đỉnh.

Tóc bạc mắt tím, khuynh thành tuyệt thế.

Khi Ứng Hoan Hoan và Cổ Nguyệt Na liên tiếp lên đỉnh, cũng đã kích thích những cô gái còn đang leo Thiên Thê.

Từng người một đều dốc hết sức lực.

Sau đó, liên tục có người lên đỉnh.

Liệt Diễm, Tiểu Vũ, Nạp Lan Yên Nhiên, Đường Tâm Liên, Tiểu Y Tiên, Chu Trúc Thanh, Ninh Tuyền Tuyền, Điêu Thuyền, Thái Văn Cơ, Nhã Phi, Doãn Lạc Hà… Một ngày trôi qua rất nhanh.

Hơn trăm tỷ tú nữ cùng nhau leo Thiên Thê, cuối cùng trong vòng một ngày, người thành công lên đỉnh chỉ có hơn một ngàn người.

Vô số cường giả trố mắt kinh ngạc.

Gần như trong một trăm triệu người mới có một người vượt qua.

Quả thực là một chọi trăm triệu.

"Quá kinh khủng!" "Nhưng những người lên đỉnh, mỗi người đều rất phi phàm, khí chất dung mạo, thiên phú tài tình, đều có thể gọi là kinh diễm!" "Họ đứng cùng nhau, chính là một bữa tiệc thị giác, có thể nói là trăm hoa đua nở, mỗi người một vẻ." "Tốt lắm, Tiết Nhi nhà ta thành công rồi!" Tào Tháo nhìn Tào Tiết lên đỉnh, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Không chỉ Tào Tháo, tất cả những người có liên quan khi thấy tú nữ mình ủng hộ vượt qua khảo hạch, leo lên đỉnh Thiên Thê, đều vui mừng như điên.

Đương nhiên, có người vui thì có người buồn.

Đừng thấy có hơn một ngàn người lên đỉnh, nhưng so với số lượng tú nữ vượt quá trăm tỷ, có thể nói là muối bỏ bể.

Vì vậy, số người đau lòng tại hiện trường chiếm đa số.

Nếu nói người không biết nên vui hay nên buồn thì phải kể đến Hàn Vương An.

Con gái của hắn, Hồng Liên công chúa, đã thành công lên đỉnh, hắn tự nhiên là vui mừng.

Nhưng phu nhân năm xưa của hắn, Minh Châu phu nhân Triều Nữ Yêu, cũng đã thành công.

Mặc dù Triều Nữ Yêu dùng hương huân huyễn thuật mê hoặc hắn, khiến hắn và Triều Nữ Yêu có danh không có thực, nhưng dù sao

cũng là phu nhân trên danh nghĩa của hắn năm xưa.

Trong lòng có thể nói là ngũ vị tạp trần. … Không nói đến khán giả, lúc này những người đã lên đỉnh Thiên Thê như Ứng Hoan Hoan, Cổ Nguyệt Na, Tiểu Vũ… lòng dạ càng thêm thấp thỏm không yên.

Có vui mừng, có kích động, có hưng phấn, lại có thấp thỏm, có căng thẳng.

Phần lớn trong số họ đều ngưỡng mộ phong thái thần tư của Thiên Đế, lúc này được nhìn thấy Doanh Huyền ở khoảng cách gần, cảm giác đó có thể tưởng tượng được.

Lồng ngực như có mấy con nai con chạy loạn.

"Thiên Đế đẹp trai quá!" Hồng Liên và các thiếu nữ khác nhìn thân hình tuấn mỹ phi phàm của Doanh Huyền, ánh mắt mê ly, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo nhanh chóng ửng lên một vệt hồng.

"Chúc mừng các ngươi đã vượt qua khảo hạch, chào mừng các ngươi gia nhập Thiên Đình!" Doanh Huyền nhìn những bóng hồng yểu điệu trước mặt, chậm rãi nói.

"Tạ ơn Thiên Đế!" Mọi người nghe vậy, vội vàng hoàn hồn, duyên dáng hành lễ.

"Những người không qua khảo hạch cũng không cần nản lòng, hãy cố gắng hơn nữa, sau này Thiên Thê sẽ tồn tại vĩnh viễn, phàm là người lên đỉnh trong vòng một ngày, đều có thể vào Thiên Đình." Doanh Huyền nhìn xuống những tú nữ mặt mày thất vọng phía dưới, nói thêm.

"A…" "Tạ ơn Thiên Đế!" Những tú nữ không vượt qua nghe vậy, lập tức vừa kinh ngạc vừa vui mừng, kích động bái tạ.

Không ngờ lại gặp được ánh sáng cuối đường hầm.

Lúc này, Doanh Huyền từ trên Đế tọa đứng dậy, thần uy mênh mông lan tỏa, tất cả mọi người tâm thần chấn động, mơ hồ cảm thấy có đại sự sắp xảy ra.

"Thế giới Đại Tần từ một thế giới võ hiệp bình thường ban đầu phát triển đến nay, dân số vạn vạn ức, cường giả tính bằng ức." "Đại Tần cũng đã đến lúc cải cách!" "Trẫm tuyên bố, ngày mai chính thức thành lập Thiên Đình." "Đại Tần sẽ là Tiên Tần!" "Uy chấn chư thiên, vĩnh hằng bất hủ!" Giọng nói bình tĩnh của Doanh Huyền phảng phất tràn đầy ma lực vô tận, khiến tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần đều tâm trào dâng trào, nhiệt huyết sôi sục, khàn giọng gào thét: "Thiên Đế thánh minh, Củ Củ Tiên Tần, uy chấn chư thiên, vĩnh hằng bất hủ!" … "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng đợi được Thiên Đế thành lập Thiên Đình!" "Không biết lần này sẽ chiêu mộ bao nhiêu người?" "Bất kể chiêu mộ bao nhiêu người, tu vi của bản thân mới là gốc rễ!" "Không sai!" "Nếu ngay cả tu vi Kim Đan cảnh cũng không có, thì cũng không có tư cách đứng vào hàng tiên ban, gia nhập Thiên Đình!" … Khi tin tức Doanh Huyền tuyên bố thành lập Thiên Đình truyền ra, thế giới Đại Tần xôn xao, sôi trào.

Chương 130

Vô số cường giả mong mỏi chờ đợi, kích động không thôi.

Đối với ngày này, các cường giả cũng không hề bất ngờ.

Thiên Đế tuy đã khai sáng Thiên Đình, nhưng thực chất chỉ là một cái vỏ rỗng, bên trong căn bản không có ai.

Việc chiêu mộ người là tất yếu.

Hiện nay thế giới Đại Tần cường giả như mây, cũng đã có thực lực để thành lập Thiên Đình.

Cho dù dùng Kim Đan cảnh làm Thiên Binh, cũng có thể dễ dàng chiêu mộ hàng triệu, hàng chục triệu người.

Trong lúc thần dân Đại Tần đang sôi sục, Doanh Huyền cũng gọi Doanh Chính và những người khác đến, thương lượng việc thành lập Thiên Đình.

Thiên Đình tham khảo cấu trúc Thiên Đình trong thần thoại truyền thuyết, lấy đó làm cơ sở, kết hợp với tình hình thực tế của thế giới Đại Tần, để xây dựng một khuôn khổ phù hợp.

Một ngày, thoáng chốc trôi qua.

Vô số sinh linh trong thế giới Đại Tần mặt mày hưng phấn, đầy mong đợi.

Đông!

Đông!

Ngay lúc này, giữa thiên địa bỗng vang lên những âm thanh hùng vĩ bên tai mọi người.

"Thiên Đình giả, vô thượng chi địa dã!" (Thiên Đình, là nơi vô

thượng!) “Vô lượng chư thiên, lục đạo luân hồi, âm dương sinh tử, mạn thiên thần phật, giai thụ Thiên Đình hạt chế.” (Vô lượng chư thiên, lục đạo luân hồi, âm dương sinh tử, đầy trời thần phật, đều chịu sự quản chế của Thiên Đình.) Giọng nói mênh mông, như xuyên qua thời không, từ viễn cổ mà đến.

Giọng nói phiêu miểu, tựa như vượt qua tinh hà, từ man hoang mà đến.

Cùng với tiếng đạo âm hùng vĩ vang lên, tử khí vô tận từ phương đông xa xôi cuồn cuộn kéo đến, bao trùm cả bầu trời ức ức vạn dặm.

Thiên hoa loạn trụy.

Địa dũng kim liên. (Hoa trời rơi loạn, sen vàng trồi lên từ đất.) Mọi người chấn động ngẩng đầu, ánh mắt ngây dại.

Những người ở thế giới Đại Tần thời kỳ đầu, không khỏi nhớ lại cảnh tượng hùng vĩ khi Thiên Đế mới lập Thiên Đình năm xưa, thật là cả đời khó quên. 【Thiên Đế giả, vô thượng thần thánh dã!】 (Thiên Đế, là thần thánh vô thượng!) 【Chúng thần chi vương, cư Hạo Thiên Kim Khuyết, Di La Thiên Cung!】 (Vua của các vị thần, ngự tại Hạo Thiên Kim Khuyết, Di La Thiên Cung!) 【Diệu tướng trang nghiêm, pháp thân vô thượng!】 (Tướng mạo uy nghiêm, pháp thân vô thượng!) 【Thống ngự chư thiên, tổng lĩnh vạn thánh!】 (Thống ngự chư thiên, tổng lĩnh vạn thánh!) 【Chúa tể vũ trụ, khai hóa vạn thiên!】 (Chúa tể vũ trụ, khai hóa vạn vật!) 【Hành thiên chi đạo, bố thiên chi đức, tạo hóa vạn vật, tế độ quần sinh.】 (Thi hành đạo của trời, ban bố đức của trời, tạo hóa vạn vật, cứu độ chúng sinh.) 【Quyền hành tam giới, tổng ngự vạn linh, vô lượng độ nhân.】 (Quyền hành tam giới, cai quản vạn linh, cứu độ vô lượng người.) 【Tam giới lục đạo, thập phương tứ sinh, giai dĩ Thiên Đế vi tôn!】 (Tam giới lục đạo, mười phương bốn cõi, đều lấy Thiên Đế làm tôn!)

Đạo âm miểu miểu, hùng vĩ đến đáng sợ, phảng phất như trời đất tán dương, đại đạo chúc phúc.

Chấn động tâm can, như được khai sáng.

Toàn bộ sinh linh vạn vật trong thế giới Đại Tần tâm tư kích động, tâm trào dâng trào.

"Thiên Đế!" "Thiên Đế!" Họ chấn động nhìn lên bầu trời.

Mọi suy nghĩ, mọi ý thức, dường như đều bị hai chữ 'Thiên Đế' chiếm cứ.

Không còn suy nghĩ được bất cứ điều gì khác.

Cùng với tiếng tán dương hùng vĩ vang vọng, một thân ảnh vĩ ngạn và vô thượng khó có thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung và miêu tả, chậm rãi hiện ra trong tử khí và kim quang vô tận.

Y phảng phất như hội tụ ánh huy của vô lượng năm tháng vào một thân, tựa như trung tâm của trời đất vũ trụ, quân lâm trên chư thiên vạn giới.

Khí tức vô thượng huy hoàng mênh mông, trong nháy mắt đã lan khắp thế giới Đại Tần, đến mọi nơi vi tế hữu hình và vô hình.

"Bái kiến Thiên Đế." Dưới khí tức vô thượng huy hoàng mênh mông này, tất cả sinh linh có trí và vô trí trong thế giới Đại Tần đều quỳ lạy thần phục, trong mắt tràn đầy sự cuồng nhiệt sùng bái.

Doanh Huyền đứng sừng sững giữa hư không, thân ảnh vĩ ngạn tràn ngập bầu trời, mắt ẩn chứa thần quang, chậm rãi mở miệng nói: "Hôm nay, Thiên Đình chính thức thành lập!" "Sẽ được lập tại Thập Trọng Thiên." Theo thần âm hùng vĩ vang vọng, một bàn tay được tạo thành từ vô tận pháp tắc và đại đạo, theo động tác của Doanh Huyền, chậm rãi ngưng tụ trên bầu trời.

Mọi người chấn động nhìn bàn tay đó.

Không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung.

Phảng phất như bao trùm chư thiên, to lớn vô lượng.

Sinh tử luân hồi, địa hỏa thủy phong, thời không tuế nguyệt, vận mệnh nhân quả… Tam Thiên Đại Đạo đều hiển hiện trên đó.

Ầm!

Cùng với sự chuyển động của bàn tay khổng lồ, hư không vỡ nát, tựa như khai thiên lập địa.

Không, chính là khai thiên lập địa.

Dưới ánh mắt chấn động kinh hãi của mọi người, mười tầng trời đất được khai mở tại trung tâm tối cao của thế giới Đại Tần.

Tầng cao nhất là Tử Tiêu Thiên.

Bên dưới là Cửu Trọng Thiên.

Tử Tiêu Thiên là nơi Doanh Huyền chuẩn bị riêng cho mình.

Cửu Trọng Thiên là nơi của Thiên Đình.

Mười tầng trời này đều do Doanh Huyền kết hợp với bản nguyên chi lực của thế giới Đại Tần mà khai mở.

Bất kể thế giới Đại Tần biến hóa thế nào, nó đều sẽ nằm ở vị trí cao nhất và trung tâm nhất.

Và cũng sẽ theo sự lớn mạnh của thế giới Đại Tần mà trở nên ngày càng cường đại.

Giống như ba mươi sáu Thiên Cung, bảy mươi hai Bảo Điện mà Doanh Huyền đã khai mở trước đây.

Khi Thập Trọng Thiên được khai mở, ba mươi sáu Thiên Cung, bảy mươi hai Bảo Điện lần lượt rơi vào trong trời đất mới được khai

mở, hạ xuống vị trí tương ứng.

Doanh Huyền thân hình khẽ động, đứng trong Hoàng Cực Lăng Tiêu Bảo Điện của Di La Cung trên Thiên Đình tối cao, giọng nói uy nghiêm và hùng vĩ: "Thiên Đình đã lập, ta là Thiên Đế." "Doanh Chính ở đâu?" "Thần có mặt." Doanh Chính mình khoác đế bào, long uy mênh mông, thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện trên bầu trời, chắp tay hành lễ với Doanh Huyền.

"Nay sắc phong Doanh Chính làm Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Thái Hoàng Đại Đế, chấp chưởng kinh vĩ trời đất, các giới tinh thần, cai quản họa phúc thọ yểu của chúng sinh, trợ giúp Trẫm tổng quản vạn phương vạn vũ, mọi việc của thế giới Đại Tần." "Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế." Doanh Chính khẽ hành lễ, sau đó vào chủ trì trong Thiên Đình, ngồi ở vị trí bên dưới Doanh Huyền.

Có thể nói là một người dưới vạn người trên.

Thậm chí chức quyền của Tử Vi Đại Đế Doanh Chính này còn cao hơn cả Tử Vi Đại Đế trong thần thoại.

Bởi vì Doanh Huyền chỉ là một kẻ vung tay làm chủ, không có đại sự sẽ không quản. … "Sắc phong Tiêu Viêm làm Viêm Đế." "Sắc phong Lâm Động làm Lôi Đế." … "Sắc phong Lữ Bất Vi, Hàn Phi, Lý Tư, Tiêu Hà, Gia Cát Lượng làm Ngũ Tinh Quân." … "Sắc phong Phi Bồng làm đệ nhất Thần Tướng Thiên Đình, trấn thủ Nam Thiên Môn." "Sắc phong Hạng Vũ, Lữ Bố, Triệu Vân, Nhiễm Mẫn, Quan Vũ, Trương Phi, Điển Vi, Hứa Chử… làm ba mươi sáu Thần Tướng Thiên Đình!" … "Sắc phong Đà Xá Cổ Đế làm chủ Đan Các, Đế Phẩm Sồ Đan, Đan Tháp Lão Tổ, Dược Trần, Huyền Không Tử, Huyền Y, Thiên Lôi Tử làm trưởng lão Đan Các." … Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận, Diễm Phi, Nguyệt Thần… những mỹ nhân đã trở thành nữ nhân của Doanh Huyền, Doanh Huyền đều thống nhất ban cho phong hào

Thiên Phi.

Mặc dù Doanh Huyền chỉ đại khái sắc phong một số cao tầng của Thiên Đình, nhưng toàn bộ quá trình, cảm giác còn mệt hơn cả chiến đấu với cường giả mười năm.

"Quả nhiên, những chuyện phiền phức này, vẫn nên giao cho đám người làm công như Doanh Chính là tốt nhất!" Doanh Huyền nằm trong suối nước nóng ở rừng đào tại Tử Tiêu Thiên, Bỉ Bỉ Đông và Cổ Huân Nhi một trái một phải bóp chân đấm lưng cho hắn, trong lòng đầy cảm khái.

Bây giờ Huyền Thiên Cung của hắn, còn có rừng đào của Bàn Đào Thụ, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ… toàn bộ đều đã được dời đến đây.

Hơn nữa, linh khí của Tử Tiêu Thiên vô cùng nồng đậm, còn tràn ngập các loại tiên thiên linh khí do các loại tiên thiên linh căn tỏa ra.

Tuyệt đối là động thiên phúc địa tốt nhất Đại Tần.

Nhưng Tử Tiêu Thiên này tương đương với hậu cung của Doanh Huyền.

Người bình thường không vào được.

Doanh Huyền gối đầu lên sự mềm mại mà hùng vĩ trước ngực Bỉ Bỉ Đông, ý thức lướt qua Doanh Chính.

Doanh Chính sau khi trở thành Tử Vi Đại Đế lúc này đang hăng hái vô cùng, đang cùng Lữ Bất Vi, Lý Tư, Hàn Phi, Tiêu Hà, Gia Cát Lượng và các đại thần khác thương nghị các công việc của Thiên Đình.

Ví dụ như chiêu mộ Thiên Binh Thiên Tướng, ví dụ như sắp xếp các chức quan cấp thấp như Sơn Thần Thổ Địa.

Thiên Đình mới thành lập, trăm việc cần làm.

Sự tình vô cùng nhiều.

May mà năng lực của Doanh Chính phi phàm, thế giới Đại Tần hiện nay lại nhân tài đông đúc, còn có Đại Tần Trí Não Hồng Hậu hỗ trợ xử lý.

Cùng với sự lớn mạnh của thế giới Đại Tần, thực lực của Hồng Hậu với tư cách là trí não cũng theo đó mà tăng vọt, cho dù cương vực và dân số thế giới Đại Tần tăng vọt, Hồng Hậu cũng có thể dễ dàng gánh vác.

"Sự việc cũng gần xong rồi!" Doanh Huyền thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ: "Trước tiên làm mới một phó bản thử xem!" … "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Thiên Cung Trật Tự." "Phó bản Thiên Cung Trật Tự?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, nhanh chóng tìm hiểu thông tin phó bản.

Thì ra phó bản Thiên Cung Trật Tự này là về Siêu Thần Học Viện.

Mà phó bản Thiên Cung Trật Tự rất đơn giản, nhân vật chính chỉ có hai người.

Hoa Diệp và Thiên Sứ Chi Vương Thần Thánh Khải Toa sau này.

Chỉ có điều Khải Toa lúc này vẫn chưa phải là Vua của các Thiên Sứ, chỉ là một thiếu nữ yếu đuối.

"Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc giết chết Hoa Diệp." "Nhiệm vụ hai: Cứu giúp Khải Toa." Hoa Diệp là vua của văn minh Thiên Sứ hiện nay.

Văn minh Thiên Sứ là một nền văn minh cổ xưa và hùng mạnh, do các thiên sứ tạo thành.

Họ từ lạc hậu trong quá khứ đi đến hùng mạnh.

Từ việc theo đuổi sự sinh tồn đến theo đuổi khoái lạc cực độ.

Họ đã xây dựng nên Thiên Cung.

Đây là một thế giới cực độ nam quyền, phụ nữ ở đây không có giá trị gì, trở thành tầng lớp bị hưởng lạc, thành đồ chơi.

Vị chủ của văn minh Thiên Sứ hiện nay, cũng là chủ của Thiên Cung, Hoa Diệp, chính là đại biểu xuất sắc nhất của chủ nghĩa hưởng lạc cực độ.

Thiên Sứ Chi Vương sau này, Thần Vương Khải Toa, cũng bị Hoa Diệp cưỡng bức sỉ nhục, chịu đủ dày vò.

Cuối cùng mới lãnh đạo các nữ thiên sứ đánh bại Hoa Diệp trong trận chiến Nộ Hải, xây dựng nên một trật tự chính nghĩa hoàn toàn mới.

Khải Toa cũng vì thế mà trở thành Vua của các Thiên Sứ, thậm chí là Vua của các vị thần, Thần Thánh Khải Toa.

Các loại thông tin nhanh chóng lướt qua trong đầu, Doanh Huyền mở mắt, lướt qua những mỹ nhân bên cạnh, nói: "Có một bí cảnh nhỏ về văn minh khoa học kỹ thuật, có ai muốn đi không?" "Ta!" "Ta ta ta!" Mọi người nhao nhao lên tiếng.

Doanh Huyền lướt mắt qua, nên chọn ai đây.

"Thiên Đế, hay là chúng ta cược một ván, người thắng sẽ đi!" Ngay lúc này, một giọng nói dịu dàng uyển chuyển vang lên.

Doanh Huyền nhìn sang, thì ra là Lạc Hà tiên tử Doãn Lạc Hà trong Tuyết Nguyệt Thành.

Doãn Lạc Hà là con gái của Đổ Vương trong Thiếu Niên Ca Hành, năm mười tuổi, cha nàng ở Tiêu Dao Thành tại Thanh Châu đã thua Nam Quyết Liên Như Liệt, mấy chục năm gia sản một sớm bị vét sạch.

Ngày hôm sau, Doãn Lạc Hà ngồi lên bàn cược của Thiên Kim Đài, thắng liên tiếp ba ván, giành lại vị trí Đổ Vương.

Trong nguyên tác, Doãn Lạc Hà và thành chủ Vô Song Thành, Tống Yến Hồi, gặp nhau trong một khu vực bị lũ lụt, cùng nhau cứu giúp nạn dân.

Doãn Lạc Hà một chưởng cắt đứt sông, Tống Yến Hồi một kiếm chặn dòng, hai người tâm đầu ý hợp, trở thành tình nhân.

Nhưng Tống Yến Hồi vì vướng bận vị trí thành chủ Vô Song Thành, đã từ bỏ Doãn Lạc Hà, hai người mỗi người một ngả.

Cuối cùng Doãn Lạc Hà bị tam thành chủ của Tuyết Nguyệt Thành, Tư Không Trường Phong, lừa về Tuyết Nguyệt Thành, trở thành nhân vật số bốn của Tuyết Nguyệt Thành.

Nhưng vì sự xuất hiện của Doanh Huyền, Doãn Lạc Hà vẫn chưa gặp Tống Yến Hồi, mà lại vì đi ngang qua Tuyết Nguyệt Thành, vừa hay bị liên lụy, bị đưa đến thế giới Đại Tần.

Bị phong tư tuyệt thế của Doanh Huyền mê hoặc, báo danh tham gia tuyển tú.

Cuối cùng nàng thành công vượt qua khảo hạch, leo lên đỉnh Thiên Thê.

Thông tin liên quan về Doãn Lạc Hà hiện lên trong đầu, Doanh Huyền nhìn các cô gái khác: "Các ngươi thấy thế nào?" "Vậy thì cược!" Những người có thể đến đây đều là thiên chi kiêu nữ, từng người một đều tâm cao khí ngạo, ngoại trừ việc dịu dàng trăm bề, vô cùng sùng bái ngưỡng mộ Doanh Huyền ra.

Đối với những người phụ nữ khác, họ sẽ không chịu thua.

Doanh Huyền làm trọng tài, vung tay ngưng tụ ra đạo cụ, nhìn Doãn Lạc Hà và các cô gái khác bắt đầu cược.

Không thể không nói, Doãn Lạc Hà về mặt đổ thuật quả thực có vài chiêu.

Dưới ánh mắt ghen tị của các cô gái, nàng đã xuất sắc giành được tư cách đi chinh phục bí cảnh.

"Các vị muội muội, xin nhường!" Doãn Lạc Hà mỉm cười duyên dáng, một nụ cười khuynh thành, đẹp không sao tả xiết.

"Đổ thuật của Lạc Hà tỷ tỷ quả nhiên cao minh!" Dưới ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị của các cô gái, Doãn Lạc Hà sau khi nhận được thông tin từ Doanh Huyền, liền đi qua một cánh cửa đồng mà Doanh Huyền đưa cho để đến thế giới bí cảnh. … Phó bản Thiên Cung Trật Tự.

Lúc này, một con thuyền lớn sang trọng tinh xảo đang chậm rãi di chuyển trên không trung, hai bên boong tàu là một đội thiên sứ chiến sĩ, tay cầm bảo kiếm nghiêm trang chỉnh tề.

Giữa con thuyền là một bảo tọa xa hoa, bảo tọa này lớn bằng một chiếc giường lớn, ở giữa ngồi một thanh niên thiên sứ tóc vàng có vẻ mặt bỉ ổi.

Bên cạnh thanh niên lần lượt ngồi hai mỹ nữ thiên sứ cực phẩm.

Mỹ nữ thiên sứ cẩn thận nép vào lòng thanh niên, mặc cho hắn sờ soạng, để hắn vui đùa.

Dưới chân thanh niên còn có hai mỹ nữ thiên sứ quỳ một bên, đấm chân cho hắn, phía trước còn có hàng chục mỹ nữ thiên sứ tấu nhạc rót rượu cho hắn, cẩn thận hầu hạ.

Chương 131

Cuộc sống đó, thật sự là tiêu dao khoái hoạt, không gì sánh bằng.

Thanh niên này chính là chủ nhân của văn minh Thiên Sứ hiện nay, Hoa Diệp.

Con thuyền lớn này là một trong những phương tiện di chuyển của hắn, Cực Lạc Thiên Chu.

Cạch!

Đột nhiên, Cực Lạc Thiên Chu rung lên, một mỹ nữ thiên sứ đang bưng mâm trái cây loạng choạng, trái cây trong mâm rơi vãi trên đất.

"Vương thượng tha mạng!" Mỹ nữ thiên sứ giật mình, lập tức quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu, hoảng sợ cầu xin tha thứ.

Sự tàn bạo và máu lạnh của Hoa Diệp, những người làm thị nữ như họ đều đã chứng kiến.

Mỗi ngày không biết có bao nhiêu mỹ nữ thiên sứ bị Hoa Diệp hành hạ đến chết.

"Hừ!" Sắc mặt Hoa Diệp âm trầm, một cước đá bay mỹ nữ thiên sứ, sau đó làm động tác cắt cổ.

Ngay sau đó, hai thiên sứ chiến sĩ nam lập tức tiến lên, lôi mỹ nữ thiên sứ đi, trong một tiếng hét thảm, mỹ nữ thiên sứ hương tiêu ngọc vẫn.

Còn Hoa Diệp như thể vừa giẫm chết một con kiến, như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ôm mỹ nữ thiên sứ trong lòng, buông thả hưởng lạc.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện có hai mỹ nữ thiên sứ

trong rừng cây nhỏ phía dưới, mắt lập tức sáng lên.

Hai mỹ nữ thiên sứ phía dưới còn đẹp hơn nhiều so với những người ở đây.

Một trong số đó tên là Nhược Ninh, là con gái của một đại tướng dưới quyền hắn, nhưng hắn đã chơi chán rồi, không còn hứng thú lắm.

Nhưng nữ thiên sứ kia mặc một bộ lễ phục cung đình màu trắng, xinh đẹp động lòng người, hắn lại chưa từng chơi qua.

Và nữ thiên sứ này, hắn cũng nhận ra.

Cũng là con gái của một đại tướng dưới quyền hắn, Khải Toa.

Đối với Khải Toa, hắn đã thèm muốn từ lâu.

Vốn dĩ hắn đang định cho người dâng Khải Toa lên, không ngờ bây giờ lại gặp ở đây.

Nhìn thấy Khải Toa đã trở nên xinh đẹp động lòng người như vậy, hắn không thể đợi thêm một khắc nào nữa.

Thế là vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ, hạ Cực Lạc Thiên Chu xuống.

Hắn dẫn theo một đội thiên sứ chiến sĩ đi về phía Khải Toa.

"Là Hoa Diệp, mau chạy!" Nhìn thấy Hoa Diệp, Nhược Ninh kéo Khải Toa bỏ chạy.

Nàng hiểu rất rõ Hoa Diệp là người như thế nào, đó chính là một con động vật hình người dùng nửa thân dưới để suy nghĩ vấn đề!

Mục đích hắn đến đây, dùng ngón chân cũng nghĩ ra được, chắc chắn là nhắm vào Khải Toa.

Nàng ngay lập tức kéo Khải Toa bỏ chạy, không phải vì muốn

Khải Toa không bị Hoa Diệp làm nhục, mà là sợ Khải Toa uy hiếp đến địa vị của mình.

Mặc dù Hoa Diệp là một tên khốn, nhưng dù sao cũng là Vua của các Thiên Sứ, địa vị cao quyền trọng, nên nàng đi theo Hoa Diệp cũng không có gì phản cảm, thậm chí còn thích Hoa Diệp.

"Các ngươi chạy làm gì, cả tộc Thiên Sứ đều là của ta, các ngươi chạy được sao?" Hoa Diệp vặn vẹo cổ, trong mắt đầy vẻ trêu chọc, cười một cách bỉ ổi.

Nói xong, hắn đi về phía Khải Toa, xung quanh có thiên sứ chiến sĩ, Khải Toa và Nhược Ninh căn bản không thể trốn thoát.

"Hoa Diệp, ngươi muốn làm gì?" Nhược Ninh chắn trước mặt Khải Toa, chất vấn.

"Làm gì?

Ngươi nói làm gì a?" Mặt Hoa Diệp đầy vẻ cười bỉ ổi, ưỡn hông, làm một động tác cực kỳ hạ lưu, nhìn chằm chằm Nhược Ninh và Khải Toa, cười bỉ ổi nói.

"Hoa Diệp, không phải ngươi nói muốn cưới ta sao?" Đối với hành động bỉ ổi của Hoa Diệp, Nhược Ninh đã quen từ lâu, không để ý, điều nàng quan tâm là lợi ích của mình.

"Phải, tháng trước cưới ngươi, bây giờ cưới Khải Toa!" Hoa Diệp cười bỉ ổi, nhìn Nhược Ninh đang tức giận chắn trước mặt Khải Toa, hắn tiến lên tát một cái.

Nhược Ninh lúc này không có thực lực gì, tự nhiên không phải là đối thủ của Hoa Diệp, bị đánh bay ra, ngã xuống đất.

"Nhược Ninh!" Khải Toa kinh hô, tức giận nhìn Hoa Diệp.

Tuy nhiên, Hoa Diệp như không nhìn thấy, quỳ một gối xuống,

như một quý ông, đưa tay ra, thâm tình nhìn Khải Toa: “Tiểu thư Khải Toa xinh đẹp động lòng người, ta, Vua của các Thiên Sứ Hoa Diệp, đã bị vẻ đẹp và khí chất của nàng chinh phục sâu sắc, nguyện ý cưới nàng làm vợ!” “Ngươi tránh ra, nếu không cha ta biết, mọi người đều sẽ khó xử!” Khải Toa lạnh lùng nói.

“Muốn đi à?

Không vấn đề!” “Ta vác ngươi đi!” “Lát nữa ngươi sẽ biết cái tốt của bản vương!” Nói rồi, Hoa Diệp đưa tay về phía Khải Toa: “Còn về cha ngươi, đợi gạo nấu thành cơm, ông ta còn có thể nói gì nữa, hắc hắc!” “Ngươi đừng qua đây?” Khải Toa rút ra một con dao găm, vừa kinh vừa sợ, giọng nói nghiêm nghị.

“Thứ này, muốn đối phó bản vương?” Hoa Diệp mặt đầy vẻ khinh thường, chế giễu, với tư cách là Vua của các Thiên Sứ, hắn có tất cả tài nguyên của cả văn minh Thiên Sứ, có siêu gen tốt nhất.

Khải Toa lúc này trước mặt hắn, giống như một con thỏ trắng động lòng người.

“Ngươi đừng qua đây!” Khải Toa cũng biết mình không thể làm tổn thương Hoa Diệp, liền kề dao găm vào cổ trắng ngần của mình, lấy cái chết để uy hiếp.

“Muốn chết?” Hoa Diệp cười lạnh: “Trước mặt bản vương, ngươi không có tư cách chết, lát nữa bản vương sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!” Trong lúc nói chuyện, Hoa Diệp một tát đánh bay con dao găm trong tay Khải Toa.

Sau đó một nhát chém vào gáy Khải Toa.

Ực.

Khải Toa trước mắt tối sầm, thân thể mềm mại ngã xuống đất.

“Bây giờ ngươi là của bản vương rồi!” Hoa Diệp mặt đầy vẻ bỉ

ổi, mắt tràn đầy hưng phấn.

Hắn định bế Khải Toa lên, về tẩm cung làm xằng làm bậy, để Khải Toa biết sự lợi hại của hắn.

Ngay cả sau này khi trở thành Thần Thánh Khải Toa, Vua của các vị thần, đối với đoạn ký ức nhục nhã bị dày vò này, cũng là một bóng ma không bao giờ xóa nhòa được.

"Ngươi chính là Hoa Diệp?" Tuy nhiên, ngay khi Hoa Diệp chuẩn bị cúi xuống bế Khải Toa, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

"Giọng nói thật hay a!" Hoa Diệp thân thể chấn động, có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Hắn lập tức quay người lại, cả người lập tức ngây dại.

"Mỹ nhân thật xinh đẹp!" Mắt Hoa Diệp sáng lên, vốn dĩ hắn chỉ thích mỹ nữ của tộc Thiên Sứ, hoàn toàn không để ý đến mỹ nữ của các tộc khác.

Nhưng không biết tại sao, khi nhìn thấy người phụ nữ này, hắn lại có một sự thôi thúc mạnh mẽ, gen trong cơ thể rục rịch.

Tộc Thiên Sứ trong vũ trụ Siêu Thần được coi là chủng tộc đỉnh cao nhất, Hoa Diệp coi thường mỹ nữ của các tộc khác cũng là điều bình thường.

Nhưng Doãn Lạc Hà không chỉ là võ đạo Kim Đan cảnh, mà còn tu thành tám trăm môn thần thông, bản chất sinh mệnh lột xác, đối với Hoa Diệp mà nói, tự nhiên tràn đầy sức hấp dẫn vô cùng.

"Vị tiểu thư xinh đẹp động lòng người này, ta chính là Vua của các Thiên Sứ Hoa Diệp, vẻ đẹp và khí chất của nàng đã chinh phục ta sâu sắc, ta nguyện ý cưới nàng làm vợ!" Hoa Diệp quỳ một gối, ra vẻ quý ông nhìn Doãn Lạc Hà, thâm tình nói. … "Ngươi mà cũng xứng

sao?" Doãn Lạc Hà nhìn thấy hành động của Hoa Diệp, liền cảm thấy một trận buồn nôn.

Huống chi là câu nói này.

Hoa Diệp vừa mới nói y hệt với Khải Toa. "Ồ, có cá tính, lão tử thích!" Hoa Diệp cười lạnh đứng dậy, ưỡn eo: "Lát nữa sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của lão tử, xem ngươi còn cứng miệng được không!" "Ta thật sự rất mong chờ đấy!" Doãn Lạc Hà vừa dứt lời, một chiêu thần thông Đại Luân Hồi Thuật liền giáng lên người Hoa Diệp.

Đại Luân Hồi Thuật.

Đại đạo đứng thứ tư trong ba ngàn đại đạo của thế giới Vĩnh Sinh.

Người trúng thuật, linh hồn sẽ chịu sự dày vò của trăm ngàn kiếp luân hồi, cuối cùng vĩnh viễn tiêu tan. "A!" Tiếng la hét thảm thiết lập tức phát ra từ miệng Hoa Diệp, sự dày vò của trăm ngàn kiếp luân hồi quả thực vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Giờ phút này, hắn mới thực sự cảm nhận được thế nào gọi là sống không bằng chết, thế nào gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong. "Vương!" "Bảo vệ Vương của chúng ta!" "Giết!" Các hộ vệ thiên sứ xung quanh phẫn nộ xông tới, đáng tiếc đối mặt với Doãn Lạc Hà đã tu thành Võ Đạo Kim Đan, bọn họ căn bản không cùng một đẳng cấp.

Chỉ thấy Doãn Lạc Hà vung tay một cái, từng chiến sĩ thiên sứ xông lên đều bị đánh nổ trong nháy mắt, hóa thành tro bụi, tan thành mây khói.

Nàng quét mắt qua Nhược Ninh: "Nữ nhân này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, giết luôn đi!" "Đừng mà..." Nhược Ninh kinh hãi, muốn cầu xin tha mạng.

Nhưng lời còn chưa kịp nói ra, ý thức đã chìm vào bóng tối vô biên. "Xong xuôi!" Tiện tay giải quyết đám người Hoa Diệp, Doãn Lạc Hà đánh giá Khải Toa đang ngất trên mặt đất: "Quả là một đại mỹ nhân, lại còn là thiên sứ!" Nàng tiện tay nhấc Khải Toa lên, quay trở về Thiên Đình. … Thiên Đình.

Trong rừng đào, Doanh Huyền nằm trên ghế bập bênh, Cổn Cổn lông xù nằm úp sấp trên ngực hắn, hai cái vuốt nhỏ ôm một quả Bàn Đào gặm cồm cộp. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Trật Tự Thiên Cung." "Phần thưởng: Tiên Thiên Linh Bảo đặc thù Cực Lạc Thiên Cung, có thể cảm ngộ đại đạo trong sự khoái lạc, tăng cơ hội đốn ngộ." "Vãi chưởng!" "Không hổ là phó bản của cái gã họ Hoa kia, phần thưởng cũng bá đạo thật!" Doanh Huyền thầm cảm thán trong lòng, sau đó lấy Cực Lạc Thiên Cung ra và dung nhập vào Huyền Thiên Cung của mình.

Đừng hiểu lầm.

Hắn không phải loại người đó.

Hắn chỉ muốn giúp người khác cảm ngộ đại đạo, tăng cơ hội đốn ngộ mà thôi. "Làm mới một phó bản nữa!" Doanh Huyền cảm thấy hôm nay vận khí không tệ, không vội công lược phó bản liên quan, muốn thử xem có thể làm mới ra phó bản nào thú vị hơn không. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã làm mới ra phó bản Hồ Yêu Trúc Nghiệp." "Nhiệm vụ một: Cứu Đông Phương Hoài Trúc." "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Vương Quyền Bá Nghiệp." "Phó bản Hồ Yêu Trúc Nghiệp?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động.

Hóa ra là liên quan đến Hồ Yêu Tiểu Hồng Nương.

Đây cũng là một phó bản nhỏ tương tự như Trật Tự Thiên Cung.

Bối cảnh liên quan chính là nơi Đông Phương Hoài Trúc và Vương Quyền Bá Nghiệp lần đầu gặp gỡ.

Cộp cộp cộp!

Ngay lúc Doanh Huyền đang suy tư, tiếng Cổn Cổn gặm Bàn Đào không ngừng truyền vào tai hắn. "Ngươi cái đồ tiểu khốn kiếp, cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cút đi farm phó bản cho lão tử." Doanh Huyền hung hăng xoa đầu Cổn Cổn một cái, trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ xấu xa.

Hắn đưa tay nhấc gáy Cổn Cổn lên, tiện tay ném đi.

Đồng thời truyền thông tin liên quan vào trong đầu Cổn Cổn. "Ngao ô ~" Cổn Cổn bốn cái vuốt nhỏ quơ loạn trong không trung, kêu lên bằng giọng non nớt.

Vèo.

Ngay sau đó, nó bị ném vào một cánh cổng đồng lớn, biến mất không còn tăm hơi. "Thiên Đế, Cổn Cổn đến thế giới bí cảnh rồi sao?" Tiểu Long Nữ có chút lo lắng, Cổn Cổn đáng yêu như vậy, liệu có bị bắt nạt không? "Ừm!" Doanh Huyền gật đầu: "Tiểu gia hỏa này lười quá, suốt ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, ngoài bán manh ra thì chẳng biết làm gì!" "Nhân dịp này cho nó ra ngoài rèn luyện một chút!" "Cổn Cổn sẽ không sao chứ?

Hay là ta cũng đi?" Tiểu Long Nữ không yên tâm, Cổn Cổn bình thường hay lăn lộn bán manh trong lòng nàng, khiến nàng yêu thích không buông tay.

Dù sao thì các thiếu nữ đối với những thứ lông xù đều không có sức đề kháng. "Yên tâm đi, chỉ là một bí cảnh sơ cấp đơn giản thôi, cho dù nó nằm im không động đậy, cũng không ai có thể làm nó bị thương dù chỉ một sợi lông!" "Tiểu khốn kiếp này da dày thịt béo lắm!" Doanh Huyền cười nói.

Sau đó há miệng ăn quả Bàn Đào mà Nguyệt Thần đút tới tận

miệng.

Nguyệt Thần cũng nói: "Long muội muội, muội cứ yên tâm đi, Cổn Cổn là bảo bối của Thiên Đế, thực lực mạnh lắm đấy!" "Cổn Cổn mà nổi giận, e là chúng ta cũng không phải đối thủ!" "Đúng vậy!

Cổn Cổn siêu hung dữ đấy!" "Cổn Cổn: Ngao ô!

Siêu hung dữ!" … Phó bản Hồ Yêu Trúc Nghiệp.

Nơi đây là một trấn nhỏ tĩnh mịch.

Trời đổ mưa to, âm u tăm tối. "Đại...

đại tiểu thư!" Một giọng nói run rẩy vang lên trong trấn nhỏ tăm tối tĩnh mịch: "Nơi... nơi này đáng sợ quá!" Người nói là một tiểu tư tuổi không lớn.

Phía sau hắn là hai mỹ nữ một lớn một nhỏ. "Ngươi... ngươi xem những thứ này?" Tiểu tư run rẩy nhìn xung quanh, có đầu lâu, có yêu quái mặt mày hung ác. "Không sao." "Chỉ là mấy yêu quái cấp thấp thôi!" Nữ tử lớn tuổi hơn nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói bình tĩnh, thản nhiên như không: "Có ta ở đây!" "Ngươi không cần lo lắng." "Vâng ạ!" Tiểu tư gật đầu, giọng nói của nữ tử cực kỳ êm tai, dễ nghe vô cùng, sự tự tin trong vẻ thản nhiên khiến hắn đè nén được nỗi sợ trong lòng.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, lo lắng nói: "Gần đây hình như không có nhà dân, chúng ta tối nay..." "Lên ngọn núi phía trước xem sao, bên đó hình như còn có ánh đèn!" Nữ tử ung dung nói.

Chương 132

Dáng người nàng yểu điệu, xinh đẹp động lòng người!

Nàng mặc một bộ váy dài chủ đạo là màu vàng nhạt và xanh lá tre, bên trong là lớp trung y màu trắng, khoác ngoài một lớp áo màu vàng nhạt, cổ áo chéo, bên ngoài cùng là áo choàng màu xanh lá tre.

Mái tóc dài như thác nước, trông xinh đẹp dịu dàng, trầm tĩnh thông tuệ, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ, giữa trán có một ấn ký Thần Hỏa màu đỏ, bên hông cũng đeo một miếng ngọc bội có ký hiệu Thần Hỏa, tay cầm pháp bảo Tiêu, trong vẻ dịu dàng ngọt ngào lại mang theo một tia anh khí.

Chính là Đại tiểu thư Thần Hỏa Sơn Trang nổi danh trong thế giới Hồ Yêu, Đông Phương Hoài Trúc.

Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn bên cạnh là muội muội của nàng, trông khoảng mười ba mười bốn tuổi, trên đầu búi hai búi tóc hình nơ bướm hồ điệp, giữa trán cũng có một ấn ký Thần Hỏa màu đỏ.

Tên là Đông Phương Tần Lan.

Đông Phương nhất tộc, trời sinh linh lực, nổi danh thiên hạ với Diệt Yêu Thần Hỏa - Thuần Chất Dương Viêm, nên được gọi là Linh Tộc!

Hơn nữa, nữ nhân trong tộc khi tình nguyện có thể truyền linh lực của mình cho con cái!

Nếu nam tử ngoại tộc cưới được nữ tử Đông Phương Linh Tộc, là có thể trực tiếp truyền thành quả tu luyện của mình cho đời sau, tương đương với việc có được nền tảng để xây dựng một gia tộc cường thịnh!

Vì vậy, nữ tử Đông Phương Linh Tộc dù đi đến đâu cũng sẽ như món hàng đắt giá, bị người ta dùng mọi thủ đoạn để tranh đoạt! "Ngao ô ~" Đột nhiên, trên trời vang lên một tiếng kêu non nớt.

Đông Phương Hoài Trúc ngẩng đầu lên, liền thấy một chấm đen rơi xuống.

Bịch.

Một vật lông xù tròn vo rơi vào lòng nàng.

Tay trái không cầm dù của nàng theo bản năng đỡ lấy sinh vật rơi xuống, cúi đầu nhìn, liền thấy một cái đầu nhỏ màu trắng lông xù.

Trên đầu nhỏ có hai cái tai đen nhỏ, cùng một đôi mắt to màu đen.

Lúc này, đôi mắt đen nhánh đó đang nhìn nàng. "Yêu quái a!" Tiểu tư đi phía trước nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại liền thấy Cổn Cổn trong lòng Đông Phương Hoài Trúc, nhất thời giật nảy mình. "Yêu quái đâu?" Đông Phương Tần Lan bị tiếng của tiểu tư thu hút, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng mới thuận theo ánh mắt của tiểu tư mà nhìn vào lòng tỷ tỷ mình. "Oa, yêu quái nhỏ đáng yêu quá đi!" Đông Phương Tần Lan đang ăn kẹo hồ lô, đôi mắt tức thì sáng rực lên, vội vàng chạy đến bên cạnh Đông Phương Hoài Trúc, đưa tay xoa Cổn Cổn một cái.

Mượt mà mềm mại.

Cảm giác sờ thật tuyệt.

Muốn ôm quá đi!! … "Yêu, yêu quái!" Tiểu tư nhìn thấy Cổn Cổn, sợ đến toàn thân run rẩy, giọng nói lắp bắp. "Yêu quái đâu?" Đông Phương Tần Lan dùng tay nhỏ xoa đầu Cổn Cổn, yêu thích không buông tay: "Tiểu gấu đáng yêu như vậy, sao có thể là yêu quái chứ?" Đông Phương Hoài Trúc cúi đầu đánh giá Cổn Cổn, không cảm nhận được yêu khí và ác ý trên người nó, cộng thêm vẻ ngoài ngốc manh

của Cổn Cổn, nàng cũng buông xuống lòng cảnh giác.

Cho dù Cổn Cổn là yêu quái, cũng là một con yêu quái tốt.

Lại còn thuộc loại vô hại.

Thế là, hai tỷ muội Đông Phương Hoài Trúc ôm Cổn Cổn cùng tiểu tư tiếp tục đi về phía trước, đến một khách điếm vẫn còn mở cửa trên núi.

Tiểu tư mặt mày hưng phấn đi vào khách điếm: "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có người, ta còn tưởng người trong trấn này đều biến mất hết rồi chứ!" "Xin hỏi có phòng thượng hạng không?" Tiểu tư vừa mở miệng, một thanh trường kiếm đã xuất hiện trước mặt hắn. "Nếu đã biết nơi này vắng vẻ không người, vậy các ngươi đến đây làm gì?" Hàn Ngọc Kiếm Thạch Đường cầm kiếm đứng đó, chất vấn: "Chẳng lẽ là yêu quái?" "Không phải ạ, là người, người tốt!" Tiểu tư kinh hãi giải thích. "Vị công tử này, chúng ta đến đây để hái thuốc, không phải yêu quái gì cả!" Đông Phương Hoài Trúc bình tĩnh nói: "Mong ngài giơ cao đánh khẽ, cho chúng ta một chỗ trú mưa." "Hừ, hái thuốc?" Thạch Đường hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào Cổn Cổn trong lòng Đông Phương Hoài Trúc, cười lạnh nói: "Ôm một con yêu quái, mà còn dám nói mình không phải yêu quái?" "Ăn một kiếm của ta rồi nói sau!" Thạch Đường đâm một kiếm về phía Cổn Cổn trong lòng Đông Phương Hoài Trúc. "Ngao ô ~" Cổn Cổn kêu lên một tiếng non nớt.

Trong mắt người khác, trông như Cổn Cổn bị dọa sợ.

Nhưng Hàn Ngọc Kiếm Thạch Đường lại đồng tử co rụt lại, linh hồn bị một cỗ lực lượng vô hình trong nháy mắt hủy diệt, thậm chí còn không kịp hét lên một tiếng đã mất đi sinh khí.

Keng.

Trường kiếm rơi xuống, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Thân thể Thạch Đường mềm nhũn ngã xuống đất. "Ai?" Ngọc Diện Phong Quân Tây Môn Xuy Sa đang ngồi trong khách điếm cầm quạt giấy vốn định ra tay ngăn cản Thạch Đường, lại không ngờ Thạch Đường đột nhiên mất đi sinh khí.

Hắn bật người đứng dậy khỏi ghế, cảnh giác nhìn Đông Phương Hoài Trúc và xung quanh.

Thực lực của Thạch Đường không kém hắn.

Nhưng lại bị giết không một dấu hiệu.

Loại sức mạnh quỷ dị này quả thực khiến người ta kinh hãi.

Đôi mắt đẹp của Đông Phương Hoài Trúc kinh nghi bất định, nàng có chút hoài nghi Cổn Cổn trong lòng.

Nhưng nàng không cảm nhận được bất kỳ dao động yêu khí nào trên người Cổn Cổn.

Hơn nữa, cho dù Cổn Cổn là yêu quái, cũng không giống loại yêu quái có thực lực miểu sát Thạch Đường. "Chuyện gì vậy?" Đúng lúc này, một nam tử mặc hồng bào bay tới, toàn thân tỏa ra hỏa lực cường đại, làm bốc hơi hết mưa xung quanh.

Hắn chính là Tiểu Hỏa Thần Xích Hoắc. "Xích huynh, huynh đến đúng lúc lắm, vừa rồi Thạch Đường ra tay với yêu quái trong lòng vị cô nương này, nhưng kiếm còn chưa đâm ra, đã chết không một dấu hiệu!" "Ta không cảm ứng được bất kỳ yêu khí hay điều gì bất thường." Tây Môn Xuy Sa vội vàng kể lại chuyện vừa rồi, cái chết quỷ dị của Thạch Đường khiến hắn trong lòng có chút run sợ, sợ hãi vô cùng. "Là các ngươi đã giết Thạch Đường?" Xích Hoắc nhìn về phía Đông Phương Hoài Trúc, với tình cảnh vừa rồi, mấy người Đông Phương Hoài Trúc và Cổn Cổn là đáng nghi nhất.

Nhưng dù là Đông Phương Hoài Trúc hay Cổn Cổn, đều không

giống cường giả có thể miểu sát Thạch Đường.

Đây cũng là điều khiến bọn họ không chắc chắn. "Ngươi cảm thấy chúng ta có thực lực đó sao?" Đông Phương Hoài Trúc nhàn nhạt lên tiếng, với tư cách là đại tiểu thư của Thần Hỏa Sơn Trang, nắm giữ ngọn lửa lợi hại nhất thế giới này, Diệt Yêu Thần Hỏa Thuần Chất Dương Viêm.

Bất luận là thân phận, địa vị hay thực lực, nàng đều không sợ Xích Hoắc và Tây Môn Xuy Sa. "Các ngươi thì không có thực lực đó, nhưng biết đâu các ngươi câu kết với yêu quái cường đại, yêu quái đứng sau lưng chưa chắc đã không có thực lực đó!" Tiểu Hỏa Thần Xích Hoắc nói. "Đúng rồi, ta nghe nói dưới trướng Nam Quốc Độc Hoàng hình như có một yêu quái gấu mèo rất mạnh." Tây Môn Xuy Sa đột nhiên lên tiếng.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Xích Hoắc và Tây Môn Xuy Sa đều đổ dồn vào Cổn Cổn. "Bắt lấy bọn chúng!" Xích Hoắc và Tây Môn Xuy Sa đồng thời ra tay.

Nếu xung quanh có thể ẩn giấu yêu quái cường đại, bọn họ muốn chạy cũng không thể.

Bây giờ cách tốt nhất là bắt lấy tiểu yêu quái, để đối phương ném chuột sợ vỡ bình. "Ngao ô ~" Cổn Cổn lười biếng liếc bọn họ một cái, vốn dĩ nó chỉ muốn nằm trong vòng tay mềm mại của tiểu thư tỷ tỷ ngủ một giấc.

Sau đó đợi mục tiêu nhiệm vụ tự mình dâng lên cửa, rồi hoàn thành nhiệm vụ.

Không ngờ đám nhân loại đáng ghét trước mắt này, cứ mãi không dứt.

Cổn Cổn đáng yêu như vậy, mà lại còn tìm Cổn Cổn gây phiền

phức.

Đây không phải là lão thọ tinh treo cổ - chê mình sống dai quá à?

Bụp bụp.

Tiểu Hỏa Thần Xích Hoắc và Ngọc Diện Phong Quân Tây Môn Xuy Sa không có bất kỳ ngoại lệ nào, nối gót Thạch Đường. "Là ngươi đã giết bọn họ?" Đông Phương Hoài Trúc nhìn Cổn Cổn, đột nhiên cảm thấy tiểu gia hỏa này nặng ngàn cân, có chút bản lĩnh. "Ư ư ~" Cổn Cổn gật gật đầu, dụi dụi vào lòng Đông Phương Hoài Trúc, sau đó ngủ khò khò.

Lười động đậy. … Đại Thạch Trung Ngọc Đình.

Tử Tiêu Thiên.

Trong rừng đào.

Doanh Huyền nhìn cảnh tượng hiện ra trong quang mạc hình chiếu, không khỏi mắng: "Cái đồ lười biếng này!" Hắn thật sự nghi ngờ, tên lười này sẽ không ngủ một giấc quên luôn cả nhiệm vụ chứ?

Hình như cũng có khả năng đó thật.

Tiểu Long Nữ và những người khác nhìn Cổn Cổn đang ngủ say sưa, không khỏi mỉm cười. … Trong phòng khách điếm.

Đông Phương Tần Lan hai tay chống cằm, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Cổn Cổn đang ngủ say: "Tỷ tỷ, con gấu sữa nhỏ này thật sự có thể miểu sát mấy tên ngốc vừa rồi sao?" "Yêu quái không thể nhìn bề ngoài, biết đâu nó là một tuyệt thế đại yêu." Đông Phương Hoài Trúc nhìn Cổn Cổn: "Đương nhiên, cũng có thể là nó có thiên phú đặc biệt gì đó, có thể miểu sát kẻ địch một cách vô thanh vô tức." "Tiểu gấu đáng yêu như vậy, chắc chắn là một yêu quái tốt có thiên phú dị bẩm." Đông Phương Tần Lan đưa tay xoa xoa Cổn Cổn, nói: "Tỷ tỷ, hay là chúng ta mang tiểu gấu về Thần Hỏa Sơn Trang đi?"

"Chuyện này..." Đông Phương Hoài Trúc nhìn Cổn Cổn đang ngủ khò khò, có chút do dự.

Cuối cùng vẫn đồng ý trước vẻ mặt vui mừng của Đông Phương Tần Lan.

Hết cách rồi.

Cổn Cổn quá đáng yêu.

Ai mà chịu nổi chứ?

Thời gian từng chút một trôi qua.

Đông Phương Hoài Trúc đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc, dặn dò: "Tiểu muội, chú ý, có thứ bẩn thỉu đang đến gần!" Đông Phương Tần Lan cũng trở nên nghiêm túc, hai người lập tức ra ngoài, chỉ thấy từng con yêu quái nhện từ bốn phương tám hướng vây lại. "Xem muội này." Đông Phương Tần Lan đưa tay nhỏ ra, Diệt Yêu Thần Hỏa Thuần Chất Dương Viêm từ lòng bàn tay tuôn ra, sau đó hóa thành mấy chục quả cầu lửa, bay về phía lũ nhện.

Thuần Chất Dương Viêm uy lực cực lớn, là khắc tinh của yêu quái.

Vì vậy mới có uy danh Diệt Yêu Thần Hỏa.

Mấy con nhện nhỏ này tuy là yêu quái, nhưng chỉ là loại yêu quái rác rưởi nhất.

Trực tiếp bị thiêu hủy.

Ngay cả độc trong cơ thể chúng cũng bị thiêu đốt sạch sẽ. "Cẩn thận, có yêu khí đang đến gần!" Đột nhiên, sắc mặt Đông Phương Hoài Trúc thay đổi, thần tình ngưng trọng.

Bởi vì nàng cảm nhận được yêu khí của kẻ đến rất mạnh.

Nàng chưa chắc đã là đối thủ. "Ây da, bị phát hiện rồi!" Một giọng

nói giễu cợt vang lên: "Vốn định lén lút giải quyết các ngươi, thật phiền phức!" Một yêu quái mặc hồng bào lớn, tóc tai bù xù, trên mặt có bốn cặp mắt từ xa từng bước đi tới.

Hắn chính là một trong Ngũ Độc Thái Bảo của Nam Quốc, Độc Phu Tử.

Bản thể là một con nhện tinh.

Đồng thời, hắn cũng là chồng của một trong Ngũ Độc Thái Bảo của Nam Quốc, Độc Nương Tử. "Đến rồi!" "Yêu khí thật mạnh!" Ánh mắt Đông Phương Hoài Trúc vô cùng ngưng trọng, Diệt Yêu Thần Hỏa Thuần Chất Dương Viêm tuy lợi hại, nhưng cũng không phải vạn năng.

Dưới sự chênh lệch tu vi quá lớn, đối mặt với con yêu quái này, nàng cảm thấy áp lực cực lớn.

Phần lớn không phải là đối thủ. "Cảm nhận được rồi sao?" "Đáng tiếc là muộn rồi!" Độc Phu Tử cười gằn một tiếng, chiếc hồng bào lớn khoác trên người bị hắn giật xuống. "Không ổn!" Đông Phương Hoài Trúc kinh hãi, nhưng không đợi bọn họ phản ứng, một trận kim quang chói mắt đột nhiên sáng lên.

Kim quang này chính là từ trên người Độc Phu Tử phát ra.

Chỉ thấy trên người Độc Phu Tử có vô số con mắt, mỗi con mắt đều bắn ra từng luồng kim quang.

Kim quang vừa chiếu tới, Đông Phương Hoài Trúc liền cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không mở nổi mắt. "Ngao ô ~" Cổn Cổn đang nằm trong lòng Đông Phương Hoài Trúc ngủ say mở đôi mắt lười biếng, khuôn mặt nhỏ béo tròn vo tràn đầy vẻ bực mình vì bị đánh thức, kêu lên một tiếng non nớt.

Sau đó, khi Cổn Cổn mở mắt, Độc Phu Tử phảng phất như nhìn

thấy một con cự thú vô thượng chân đạp tinh thần, đầu đội hỗn độn đã mở mắt.

Uy áp ập đến, trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ ý thức của hắn, một ngụm máu tươi phun ra, rồi mềm nhũn ngã xuống đất, ngất đi. "Hả?

Hết chuyện rồi?" Đông Phương Hoài Trúc và Đông Phương Tần Lan lập tức nhìn về phía Cổn Cổn, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Chương 133

Chắc chắn rồi.

Cổn Cổn chính là một tuyệt thế đại yêu.

Yêu quái mạnh như Độc Phu Tử mà lại bị dọa ngất đi như vậy?

Điều khiến họ kinh hãi nhất là, từ đầu đến cuối họ không cảm nhận được chút uy áp hay yêu khí nào, tiếng kêu của Cổn Cổn trong tai họ cũng chỉ như tiếng gọi bình thường.

Cổn Cổn rốt cuộc là yêu quái cấp bậc nào?

Vèo.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang từ chân trời hạ xuống.

Đây là một nam tử thanh niên đạp phi kiếm, hắn đeo một chiếc mặt nạ có phần "hề hước", mặc ngoại y màu trắng, trung y màu xám và lý y màu trắng. "Cô nương, cô không sao chứ?" Nam tử đeo mặt nạ hề liếc nhìn Độc Phu Tử đang ngã bên cạnh, sau đó nhìn về phía Đông Phương Hoài Trúc.

Hắn chính là thủ lĩnh tổ chức Mặt Nạ, nhân vật lãnh đạo thế hệ trẻ của Nhất Khí Đạo Minh, người thừa kế của Vương Quyền thế gia, Thiên Địa Nhất Kiếm, Vương Quyền Bá Nghiệp. "Mặt nạ?" Đông Phương Hoài Trúc ngẩn người, trong đầu nhớ lại một tổ chức Mặt Nạ mới xuất hiện gần đây, nghe nói người trong đó thích trảm yêu trừ ma, hành hiệp trượng nghĩa.

Trước đây nàng có chút sùng bái, nhưng nhìn thấy nam tử đeo mặt nạ hề này, hình tượng trong lòng nàng tức thì sụp đổ. "Ngao ô ~" Cổn Cổn mắt to liếc nhìn nam tử đeo mặt nạ hề đang đứng trên phi kiếm giữa không trung, theo sau là một tiếng gầm của ác long.

Thân thể nam tử đeo mặt nạ hề run lên, trong nháy mắt từ trên không trung rơi xuống, ngất đi.

Không ai được phép ra vẻ trước mặt Chủ nhân.

Cũng không ai được phép ra vẻ trước mặt Cổn Cổn ta.

Huống chi nó liếc mắt một cái đã nhận ra người này là một trong những mục tiêu nhiệm vụ của chuyến đi này.

Vương Quyền Bá Nghiệp.

Bây giờ đã giải quyết xong. "Ngao ô ~" Cổn Cổn đưa ra cái vuốt nhỏ lông xù vỗ vỗ Đông Phương Hoài Trúc, sau đó chỉ về phía trước, chỉ thấy một cánh cổng đồng thần bí xuất hiện. "Hửm?" Đông Phương Hoài Trúc vốn còn đang kinh ngạc vì nam tử đeo mặt nạ hề bị Cổn Cổn dọa ngất, kết quả bây giờ lại thấy một cánh cổng thần bí như vậy. "Ngươi muốn ta đi vào?" Đông Phương Hoài Trúc do dự nói. "Ngao ô ~" Cổn Cổn gật gật đầu nhỏ.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Nó phải mau về ngủ thôi.

Vẫn là chỗ của Chủ nhân ngủ thoải mái nhất.

Không chỉ có tiên thiên linh khí, còn có đào ăn. "Ngao ô ~" Cổn Cổn chỉ chỉ, thúc giục Đông Phương Hoài Trúc đi nhanh lên, đừng lề mề. "Tỷ tỷ, chúng ta bị tiểu gấu bắt làm tù binh rồi sao?" Đông Phương Tần Lan nhìn Cổn Cổn đang thúc giục, đôi mắt to mang theo vẻ thú vị, ngược lại không có chút sợ hãi nào. "Đi thôi!" Đông Phương Hoài Trúc xoa Cổn Cổn một cái, con yêu quái này tuy đáng sợ, không nhìn ra sâu cạn, nhưng vừa nhìn đã biết là yêu quái tốt.

Huống chi với thực lực của Cổn Cổn có thể dùng phương thức mà họ hoàn toàn không hiểu để miểu sát cường giả như Độc Phu Tử, bọn họ cũng không có quyền lựa chọn.

Đông Phương Hoài Trúc nắm tay Đông Phương Tần Lan, đi về phía cánh cổng thần bí.

Nàng cũng tò mò.

Phía bên kia rốt cuộc là gì? … "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Hồ Yêu Trúc Nghiệp." "Phần thưởng: Tiên Thiên Thần Thai Hỏa Thuần Chất Dương Viêm, chí cương chí dương, không gì không đốt." Trong rừng đào, nhìn Cổn Cổn hoàn thành nhiệm vụ, trong đầu Doanh Huyền cũng nhận được thông báo của hệ thống. "Tiên Thiên Thần Thai Hỏa Thuần Chất Dương Viêm, cũng không tệ, có thể làm uy lực Đế Viêm của ta tăng lên một bậc!" Doanh Huyền rất hài lòng, lập tức lấy Tiên Thiên Thần Thai Hỏa ra. "Thuần Chất Dương Viêm?" Đúng lúc này, một tiếng kinh hô đột nhiên vang lên, chính là Đông Phương Hoài Trúc đang ôm Cổn Cổn dắt theo Đông Phương Tần Lan bước ra từ cánh cổng.

Vì bản thân sở hữu Thuần Chất Dương Viêm, nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy Tiên Thiên Thần Thai Hỏa Thuần Chất Dương Viêm mà Doanh Huyền vừa lấy ra. "Không đúng, đây không phải là Thuần Chất Dương Viêm!" Chỉ là khi Đông Phương Hoài Trúc cảm nhận được uy năng kinh khủng trong Tiên Thiên Thần Thai Hỏa Thuần Chất Dương Viêm, liền vội vàng phủ định ý nghĩ đó là Thuần Chất Dương Viêm.

Thuần Chất Dương Viêm của Đông Phương thế gia nàng hoàn toàn không thể so sánh với ngọn lửa trong tay nam nhân đẹp đến không thể hình dung trước mắt này.

Giống như đom đóm so với trăng sáng.

Chênh lệch quá lớn.

Nhưng nàng lại cảm nhận được khí tức tương tự như Thuần Chất Dương Viêm từ trong đó.

Chẳng lẽ hai thứ này có liên quan gì đến nhau? "Ngao ô ~" Cổn Cổn trở lại Thiên Đình, liền từ trong lòng Đông Phương Hoài Trúc chui ra, sau đó bịch một tiếng rơi xuống đất, thân hình tròn vo lăn hai vòng.

Sau đó lại loạng choạng bò dậy, bước đi chữ bát, lắc lư qua lại chạy về phía Doanh Huyền.

Cuối cùng nhảy lên vai Doanh Huyền. "Quả nhiên, con gấu mèo này là sủng vật của nam nhân này!" Đông Phương Hoài Trúc khi nhìn thấy Doanh Huyền và Tiên Thiên Thần Thai Hỏa Thuần Chất Dương Viêm trong tay hắn đã có suy đoán.

Nàng tuy không nhìn ra thực lực của Doanh Huyền, nhưng có thể khống chế ngọn lửa kinh khủng như vậy, thực lực tất nhiên kinh thiên động địa.

Có sủng vật như Cổn Cổn cũng là bình thường. "Nam nhân này đẹp trai quá!" "Không biết hắn để sủng vật của mình mang chúng ta đến đây, muốn làm gì?" Đông Phương Hoài Trúc trăm mối suy tư.

Trước đó nàng đối với kiếm tiên đeo mặt nạ trong truyền thuyết có một chút sùng bái hướng tới, nhưng khi nhìn thấy chiếc mặt nạ hề kia, sự sùng bái trong lòng tức thì tan vỡ.

Nhưng Doanh Huyền lại hoàn toàn phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng nàng. "Đông Phương Hoài Trúc ra mắt công tử, đa tạ công tử cứu mạng." Đông Phương Hoài Trúc đến trước mặt Doanh Huyền, thực hiện một cái vạn phúc: "Sau này công tử có phân phó, tiểu nữ tử trong khả năng của mình, muôn chết không chối từ." "Muôn chết có tính là trong khả năng không?" Doanh Huyền nghiêng đầu hỏi.

Đông Phương Hoài Trúc: "..." "Không biết công tử cho chúng ta đến đây, có phân phó gì?" Đông Phương Hoài Trúc hỏi.

Tuy Doanh Huyền rất đẹp trai, nhưng là địch hay bạn còn chưa rõ.

Trong lòng nàng cũng có chút căng thẳng. "Ngươi đi hỏi nàng ấy đi!" Doanh Huyền vẫn lười biếng nằm trên ghế bập bênh, chỉ vào một thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh. "Đa tạ công tử." Đông Phương Hoài Trúc không nói nhiều nữa, dắt Đông Phương Tần Lan đi về phía thiếu nữ mà Doanh Huyền chỉ. "Vị tiểu thư này, xin chào, ta tên là Đông Phương Hoài Trúc." Nàng đến trước mặt thiếu nữ, giới thiệu: "Đây là muội muội ta Đông Phương Tần Lan." "Xin chào, ta tên Khải Toa!" Khải Toa mỉm cười: "Thực ra ta cũng mới đến đây không lâu hơn ngươi, nhưng thắc mắc của ngươi rất đơn giản." "Có thể nhờ quản gia thông minh giải đáp." "Quản gia thông minh?" Ngay lúc Đông Phương Hoài Trúc đang nghi hoặc, một màn sáng đột nhiên hiện ra trước mặt nàng. "Xin chào, hoan nghênh đến với thế giới Đại Tần, ta là quản gia thông minh." Hình ảnh một cô bé mặc áo đỏ hiện ra. "Thế giới Đại Tần?" Đông Phương Hoài Trúc và Đông Phương Tần Lan ngẩn người, ngay sau đó dưới sự giúp đỡ của quản gia thông minh, bắt đầu tìm hiểu thông tin về thế giới Đại Tần. "Đây là Đại Thạch Trung Ngọc Đình?" "Người vừa rồi chính là Thiên Đế chí cao vô thượng?" "Đây chẳng phải là tiên giới sao?" Càng tìm hiểu sâu, tỷ muội Đông Phương Hoài Trúc càng thêm chấn động. "Tỷ tỷ, tỷ xem này, con tinh không cự thú này to quá, mắt nó to bằng cả một ngôi sao..." Đông Phương Tần Lan lướt thấy một đoạn video, kéo tay Đông Phương Hoài Trúc kinh hô.

Đông Phương Hoài Trúc và Khải Toa đều tò mò nhìn qua.

Chỉ thấy một con cự thú khổng lồ không biết dài bao nhiêu vạn dặm đang giăng ngang hư không, nơi nó đi qua, từng ngôi sao đều bị nghiền nát như bọt biển.

Thân hình khổng lồ và khí tức kinh khủng không thể hình dung trực tiếp lật đổ trí tưởng tượng của Đông Phương Hoài Trúc và Khải

Toa.

Ngay sau đó, họ thấy vô số cường giả của thế giới Đại Tần bay lên trời cao đại chiến với cự thú.

Từng chiêu từng thức, uy năng kinh khủng thể hiện ra khiến Đông Phương Hoài Trúc và Khải Toa kinh ngạc đến ngây người.

Họ không thể tưởng tượng được sức người lại có thể cường đại đến thế.

Đây không phải là người, là thần.

Cuối cùng, khi thấy Thiên Đế Doanh Huyền nhẹ nhàng một kiếm chém giết tinh không cự thú, ánh mắt họ tức thì ngây dại.

Nhát kiếm kinh diễm đó hóa thành vĩnh hằng, khắc sâu trong tâm trí họ, không thể xua tan, không thể xóa nhòa. … Trong khi đám người Đông Phương Hoài Trúc đang tìm hiểu về thế giới Đại Tần, Doanh Huyền cũng đang suy tư trong đầu. "Bây giờ ta có thể làm mới ba thế giới." "Các thế giới liên quan có thể làm mới bao gồm thế giới Tiên Kiếm Tam, thế giới Tru Tiên, thế giới Siêu Thần, thế giới Hồ Yêu, thế giới Ỷ Thiên..." "Vậy trước tiên làm mới thế giới Tiên Kiếm Tam và Tru Tiên ra." "Còn lại một suất để làm mới thế giới mới!" Có quyết định, Doanh Huyền lập tức làm mới ra thế giới Tiên Kiếm Tam và Tru Tiên. 【Phó bản Tiên Kiếm Tam】 【Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Thiên Đế】 【Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Ma Tôn Trọng Lâu】 【Nhiệm vụ ba: Trấn áp hoặc đánh giết Tà Kiếm Tiên】 【Nhiệm vụ bốn: Trấn áp hậu nhân Nữ Oa, Tử Huyên】 【Phó bản Tru Tiên】 【Nhiệm vụ một: Thu thập bốn quyển Thiên Thư】 【Nhiệm vụ hai: Thu phục cường giả chính ma lưỡng đạo】 "Cứ giao cho Doanh Chính sắp xếp đi!" Doanh Huyền truyền thông tin liên quan cho Doanh Chính, sau đó cũng giao lối vào của hai phó bản - cánh cổng đồng - cho Doanh Chính.

Doanh Chính sau khi nhận được thông tin liên quan, lập tức triệu tập các cường giả.

Đặc biệt là những nhân vật liên quan đến phó bản đó như Phi Bồng, Đạo Huyền.

Biết người biết ta, trăm trận không thua.

Hai phó bản đều không khó, Doanh Chính rất nhanh đã sắp xếp xong nhân lực.

Thế giới Tiên Kiếm Tam, do Phi Bồng dẫn đội.

Thế giới Tru Tiên, do Đạo Huyền dẫn người đi.

Bọn họ đều xuất thân từ thế giới đó, bây giờ thực lực lại tăng vọt, công lược thế giới đó dễ như trở bàn tay. … Trong khi Phi Bồng, Đạo Huyền dẫn người công lược thế giới Tiên Kiếm Tam và Tru Tiên, Doanh Huyền thì đang làm mới phó bản mới. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã làm mới ra phó bản Dương Thần." … "Phó bản Dương Thần?" Doanh Huyền mắt sáng lên, đây được xem là phó bản cao cấp nhất trong tất cả các phó bản hắn đã làm mới.

Bên trong không chỉ có vô số công pháp thần thông, pháp bảo thần khí cũng nhiều không đếm xuể.

Có thể tăng cường đáng kể nội tình của Đại Tần.

Thế giới Dương Thần có hai phương thức tu luyện.

Đạo thuật và võ thuật.

Đạo thuật: Định Thần, Xuất Khiếu, Dạ Du, Nhật Du, Khu Vật, Hiển Hình, Phụ Thể, Quỷ Tiên, Lôi Kiếp, Dương Thần.

Võ đạo: "Luyện nhục" Võ Sinh, "luyện cân" Võ Đồ, "luyện bì mô" Võ Sĩ, "luyện cốt" Võ Sư, "luyện nội tạng" Tiên Thiên Võ Sư, "luyện cốt tủy" Đại Tông Sư, "hoán huyết" Võ Thánh, "luyện khiếu" Nhân

Tiên (nhất khiếu thông bách khiếu, quyền ý thực chất, huyết nhục diễn sinh, thiên biến vạn hóa), Phấn Toái Chân Không. "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết nhân vật chính Hồng Dịch." "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết hình chiếu của Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế." "Nhiệm vụ ba: Nắm giữ bảy thành thế lực của thế giới Dương Thần." "Tĩnh cực tư động, hay là đi chơi một chuyến?" Doanh Huyền nhìn phó bản Dương Thần, ý niệm đi du ngoạn một phen dâng lên, liền không thể kìm nén được. "Nhân tiện cũng đưa các nàng đi farm phó bản, rèn luyện một phen." Nghĩ là làm, Doanh Huyền lập tức thông báo cho Doanh Chính và hơn một ngàn tú nữ đã được chọn trước đó về thông tin phó bản Dương Thần.

Hơn một ngàn tú nữ không chút do dự, tất cả đều muốn đến thế giới Dương Thần.

Doanh Huyền vung tay một cái.

Tất cả đều đi.

Rất nhanh, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. … Gầm!

Hỏa Kỳ Lân lười biếng đứng dậy từ dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, kéo chiếc long liễn chuyên thuộc mà Doanh Huyền luyện chế, dừng lại giữa không trung.

Doanh Huyền ngồi lên xe liễn, hơn một ngàn tú nữ đi theo.

Mười vạn đại quân Kim Đan cảnh theo sát phía sau.

Hùng dũng tiến vào phó bản Dương Thần. … Thế giới Dương Thần.

Đại Càn vương triều.

Ngọc Kinh thành.

Ngọc Kinh là đô thành của Đại Càn vương triều.

Đại Càn vương triều thịnh vượng phồn hoa, đất rộng của nhiều, mênh mông rộng lớn, nhân khẩu hàng vạn vạn, là thiên triều thượng bang.

Mà năm nay chính là năm thứ sáu mươi lập quốc.

Định đỉnh thiên hạ một giáp tý!

Chương 134

Sáu mươi năm này, bốn đời hoàng đế của Đại Càn vương triều dốc lòng trị vì, đã đạt đến một thời thịnh thế như hoa gấm rực rỡ, lửa nóng hừng hực.

Ngày hôm đó, trên bầu trời Ngọc Kinh thành đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, khí tức vô tận hùng vĩ từ trong vòng xoáy lan ra, trong nháy mắt kinh động vô số cường giả trong Ngọc Kinh thành. "Chuyện gì vậy?" "Đó là cái gì?" "Khí tức thật đáng sợ!" "Chẳng lẽ có yêu nghiệt giáng thế?" Vô số bá tánh trong Ngọc Kinh thành kinh hãi, nghị luận sôi nổi, vừa kinh vừa sợ.

Ở phía đông nam của Ngọc Kinh thành, có một phủ đệ khổng lồ - Vũ Ôn Hầu phủ.

Vũ Ôn Hầu phủ chiếm diện tích trăm mẫu, địa thế thoáng đãng, trước cửa lớn là một đôi kỳ lân bằng đá sơn đỏ cao bằng ba người, cửa lớn màu đỏ thẫm, đinh đồng, vòng đồng sáng loáng, khí thế phi phàm.

Chủ nhân của nó, "Vũ Ôn Hầu" càng là nhân vật hiển hách của Đại Càn vương triều.

Hồng Huyền Cơ.

Người này không chỉ tước vị cao quý, mà còn quyền cao chức trọng, giữ chức Nội Các Đại Học Sĩ, Thái Tử Thái Bảo, văn võ song toàn, uy danh lừng lẫy.

Hắn năm hai mươi hai tuổi lập nên chiến công hiển hách, sau đó bỏ võ theo văn, kim bảng đề danh, đỗ Thám hoa.

Được ban chức quan, tham gia triều chính.

Hắn từng được bốn đời hoàng đế Đại Càn vương triều đánh giá cao nhất bằng mười chữ: "Lên ngựa trị quân, xuống ngựa an dân." Lúc này hắn đang ở trong hoàng cung, đứng bên cạnh Càn Đế Dương Bàn, ánh mắt nhìn lên trời vô cùng ngưng trọng. "Chẳng lẽ có cường giả nào đó giáng lâm?" Trong khi Hồng Huyền Cơ đang thầm suy đoán, trong một sân nhỏ hẻo lánh ở góc tây bắc của Vũ Ôn Hầu phủ, có một thiếu niên thân hình hơi gầy gò.

Thiếu niên mặc thanh sam, mày thanh mắt sáng, tuổi khoảng mười lăm mười sáu, đang đọc sách chuẩn bị cho kỳ thi.

Lúc này cảm nhận được động tĩnh, thiếu niên đặt sách xuống, ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt mang theo sự tò mò: "Vòng xoáy này là gì?" Hắn tên là Hồng Dịch, là con trai của Hồng Huyền Cơ.

Nhưng không được coi trọng, bị áp bức.

Bởi vì mẹ hắn là hoa khôi Mộng Băng Vân của Tán Hoa Lâu ở Ngọc Kinh thành.

Thân phận thấp hèn, là một tiểu thiếp.

Phải biết rằng tiểu thiếp không có chút địa vị nào, có thể tùy ý tặng cho người khác, thậm chí nhiều người còn trao đổi để mua vui.

Nhưng Mộng Băng Vân thực ra không đơn giản chỉ là hoa khôi của Tán Hoa Lâu, mà còn là cựu thánh nữ của đệ nhất đạo môn thiên hạ Thái Thượng Đạo.

Chưởng giáo Thái Thượng Đạo Mộng Thần Cơ, lại càng hung danh lừng lẫy, từng ám sát hai đời hoàng đế Đại Càn, được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất nhân.

Mẹ hắn Mộng Băng Vân tu luyện công pháp của Thái Thượng Đạo, Thái Thượng Vong Tình.

Vốn dĩ chưởng giáo Thái Thượng Đạo, tức là ca ca của Mộng

Băng Vân, Mộng Thần Cơ, đã để Mộng Băng Vân tiếp cận Hồng Huyền Cơ, truyền "Thái Thượng Đan Kinh - Võ Đạo Thiên" của Thái Thượng Đạo cho Hồng Huyền Cơ.

Muốn tính kế Hồng Huyền Cơ.

Lại không ngờ Hồng Huyền Cơ là cao thủ tình trường, ngược lại đã mê hoặc được Mộng Băng Vân, còn lén lút lấy được "Thái Thượng Đan Kinh - Đạo Thuật Thiên" của Thái Thượng Đạo, truyền cho Hồng Huyền Cơ.

Có thể nói là một lòng si tình hướng về Huyền Cơ!

Nhưng Hồng Huyền Cơ chỉ lợi dụng Mộng Băng Vân mà thôi.

Mộng Băng Vân vì động tình, đạo tâm bị phá, tu vi toàn phế, trở thành người thường.

Mà Hồng Huyền Cơ đã có được công pháp của Thái Thượng Đạo, mục đích đã đạt được, Mộng Băng Vân cũng không còn tác dụng.

Do đó, hắn ngầm cho phép đại phòng Triệu phu nhân Triệu Uyển Nhi âm thầm hạ độc giết chết nàng.

Vì vậy, Hồng Dịch một lòng muốn đánh bại Hồng Huyền Cơ, bắt Hồng Huyền Cơ quỳ gối trước mộ mẹ hắn nhận lỗi.

Mà muốn Hồng Huyền Cơ nhận lỗi, hắn phải xuất nhân đầu địa.

Độc lập đọc sách.

Trong nguyên tác, Hồng Dịch có được công pháp trấn tự của Đại Thiền Tự, từng là thiền tông lớn nhất thiên hạ, Quá Khứ Di Đà Kinh, một đường thăng tiến.

Tất cả kẻ địch đều bị hắn diệt môn, hoặc là luyện hóa để tăng trưởng pháp lực, hoặc là luyện hóa thành pháp bảo.

Kẻ thù giết mẹ hắn Triệu Uyển Nhi tự nhiên cũng bị diệt cả nhà,

nhưng hắn không giết Triệu Uyển Nhi, mà lại khiến Triệu Uyển Nhi sống không bằng chết, trở thành kỹ nữ.

Mà cha hắn Hồng Huyền Cơ càng bị hắn giết chết, luyện nhục thân thành thần khí Đại Giải Thoát Luân.

Cuối cùng, Hồng Dịch càng siêu thoát khỏi cảnh giới Phấn Toái Chân Không và Dương Thần, trở thành người đầu tiên từ cổ chí kim, chỉ cần thực hiện đại nguyện vọng mà hắn đã phát ra, là có thể đặt chân đến bờ bên kia.

Mà hắn chính là thiên mệnh chi tử, kỷ nguyên chi tử của thế giới này. … Ù ù ù.

Trong lúc Hồng Dịch đang nghi hoặc, vòng xoáy trên bầu trời nhanh chóng cuộn trào, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, dần dần ngưng tụ thành một cánh cổng đồng nguy nga hùng vĩ.

Cánh cổng đồng cao trăm trượng, rộng sáu mươi trượng, trên đó khắc vô số phù văn thần bí, tỏa ra khí tức thần thánh uy nghiêm nặng nề.

Khi cánh cổng đồng xuất hiện, tất cả mọi người đều không khỏi nín thở.

Chẳng lẽ có cường giả vô thượng giáng lâm?

Đại Càn vương triều Càn Đế Dương Bàn, Vũ Ôn Hầu Hồng Huyền Cơ, Hồng Dịch và vô số người ở Ngọc Kinh thành cũng như xung quanh, đều chăm chú nhìn vào cánh cổng đồng.

Phía sau cánh cổng là gì?

Chẳng lẽ có cường giả hay tồn tại đáng sợ nào khác từ bên trong đi ra?

Cộp cộp.

Dưới ánh mắt căng thẳng tò mò của mọi người, dường như có tiếng bước chân giòn giã đều đặn từ phía sau cánh cổng đồng truyền đến.

Âm thanh đanh thép, giòn giã mạnh mẽ, phảng phất ẩn chứa sức mạnh đặc thù, mang lại cảm giác áp bức và sức mạnh cường đại, khiến tim người đập thình thịch, nhiệt huyết sôi trào.

Cuối cùng, dưới ánh mắt tò mò kinh hãi của mọi người, từng đội giáp sĩ từ trong cánh cổng đồng nối đuôi nhau đi ra.

Họ mặc chiến giáp màu trắng bạc, đầu đội mũ bạc, tay cầm thương bạc, mỗi người đều như chiến thần uy phong lẫm liệt.

Chân đạp tường vân, cưỡi mây đạp gió mà đến.

Đội ngũ chỉnh tề, khí thế ngút trời.

Nếu chỉ là một vài người thì thôi.

Nhưng số lượng lại không ít.

Một trăm.

Một ngàn.

Một vạn.

Mười vạn.

Đủ mười vạn thiên binh thiên tướng từ cánh cổng đồng đi ra, cưỡi mây đạp gió lơ lửng trên bầu trời Ngọc Kinh thành.

Khí thế kinh khủng quét qua trời đất, tràn ngập từng tấc không gian của Ngọc Kinh thành.

Oai hùng.

Bá khí.

Khiến người ta kinh tâm động phách, khiến người ta nghẹt thở.

Đối mặt với một đội quân như thần tiên thế này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Đặc biệt là Càn Đế Dương Bàn, đồng tử co rút, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Một đội quân như vậy trực tiếp giáng lâm trên bầu trời Ngọc Kinh thành, không thể nào là đến du ngoạn được?

Kẻ đến không thiện.

Ù ù...

Tiếng tù và trầm thấp vang vọng trời đất.

Mười vạn đại quân chỉnh tề như một, hướng về phía cánh cổng đồng.

Quỳ xuống giữa hư không.

Tướng quân đứng đầu, Hàn Tín, thần tình trang nghiêm, trong mắt mang theo sự sùng bái cuồng nhiệt, cao giọng nói: "Cung nghênh Thiên Đế giáng lâm!" Hàn Tín vừa dứt lời, mười vạn đại quân đồng thanh hô lớn. "Cung nghênh Thiên Đế giáng lâm!" "Cung nghênh Thiên Đế giáng lâm!" Trong phút chốc, âm thanh như sóng thần trời lở, hùng vĩ cuồn cuộn, xông thẳng lên chín tầng trời, chấn động tinh không, làm rung động lòng người.

Ngọc Kinh thành và vô số sinh linh xung quanh trợn mắt há mồm, kinh hãi đến tột độ. "Thiên Đế!!??" … "Thiên Đế?" Bên trong Tán Hoa Lâu, một tuyệt mỹ nữ tử quốc sắc thiên hương, tiên khí phiêu dật đứng trước cửa sổ, đôi mắt đẹp vừa hiếu kỳ vừa ngưng trọng nhìn lên bầu trời.

Thân hình nàng thon thả, uyển chuyển yêu kiều, làm say đắm lòng người. "Những binh tướng này, mỗi người đều tỏa ra khí tức kinh khủng ngập trời, tuy không nhìn ra tu vi cụ thể, nhưng e rằng đều có

tu vi Lôi Kiếp Cảnh!" "Nhưng sao có thể chứ?" Tô Mộc lắc đầu, khó mà tin nổi.

Toàn bộ Đại Càn vương triều cũng không tìm ra nổi mười vạn cao thủ Lôi Kiếp.

Nàng là hoa khôi đệ nhất của Tán Hoa Lâu, đồng thời cũng là Thánh nữ đương đại của Thái Thượng Đạo.

Kiến thức rộng rãi, vượt xa người thường.

Quỷ Tiên Cảnh, phá vỡ bình chướng sinh tử, có năng lực đoạt xá, có thể thi triển chuyển thế, ở thế giới hiện tại đã là cường giả đỉnh tiêm.

Tựa như Thiên hạ bát đại Yêu tiên uy danh lừng lẫy trong thiên hạ, chính là Quỷ Tiên Cảnh.

Đương nhiên, có người đã độ qua mấy lần lôi kiếp.

Nhất thứ Lôi Kiếp, ý niệm thuần dương, trong linh hồn toàn là khí thuần dương, ý niệm được rèn luyện đến tinh khiết, không còn thai trung chi mê.

Nhị thứ Lôi Kiếp, niệm sinh hào quang, không sợ quyền ý khí huyết của Võ Thánh.

Tam thứ Lôi Kiếp, niệm như điện hồ, linh hồn hiển hóa không khác gì chân thân.

Tứ thứ Lôi Kiếp, niệm sinh thế giới, mỗi một ý niệm đều có thể diễn hóa thành một thế giới nhỏ, có thể dùng lực sinh diệt của tiểu thế giới để đối địch.

Ngũ thứ Lôi Kiếp, tâm huyết lai triều, có thể hấp thu các loại sức mạnh tinh thần, thiên địa chi khí, luyện thuần, luyện hóa, hấp thu, tăng cường sức mạnh ý niệm của chính mình.

Lục thứ Lôi Kiếp, xé rách hư không, có thể dùng sức mạnh ý niệm mở ra hư không, tùy ý xuyên qua thế giới.

Thất thứ Lôi Kiếp, hư không tạo vật, ý niệm đạt đến nhất nguyên chi số, có thể ngao du thiên ngoại thiên, được tôn xưng là Tạo Vật Chủ.

Bát thứ Lôi Kiếp, nhất nguyên chi đạo, linh hồn chi thần.

Luyện hồn thành thần, gọi là Nguyên Thần.

Nguyên Thần, Chí Thần, Thần Tiên!

Cửu thứ Lôi Kiếp, cảm ngộ khổ hải, cảnh giới Thuần Dương.

Hóa lôi thành thủy, không sợ tình ti.

Đỉnh phong Cửu thứ Lôi Kiếp, lời nguyền phát ra từ nơi sâu thẳm nhất của linh hồn có thể ngưng tụ thành pháp tắc vĩnh viễn không tiêu tan.

Còn về Dương Thần Cảnh giới phía trên, lại càng là cảnh giới tối cao của tu luyện linh hồn giữa thiên địa.

Thuần dương pháp thể, vô thượng chi thân, hồn viên như thần, chí cao vô thượng, tiên thiên thái cực đại viên mãn, có bốn ức tám ngàn vạn ý niệm.

Mỗi một niệm đều là một thế giới hoàn mỹ, thần thông quảng đại, không thể tưởng tượng nổi.

Dù chỉ là cường giả Nhất thứ Lôi Kiếp, ở thế giới hiện tại cũng không nhiều, sao có thể xuất hiện đến mười vạn người?

Nhưng nàng lại có một trực giác mãnh liệt, đối phương rất mạnh.

Tuyệt đối không yếu hơn cao thủ Lôi Kiếp.

Thậm chí không đơn giản chỉ là Nhất thứ, Nhị thứ Lôi Kiếp.

"Thiên Đế?

Rốt cuộc là người nào?

Tại sao ta chưa từng nghe nói qua?" "Ngay cả trong điển tịch của Thái Thượng Đạo cũng không có ghi chép chút tin tức nào về Thiên Đế?" Tô Mộc trong lòng mang đầy nghi hoặc.

Thái Thượng Đạo do Thái cổ cường giả là 'Thái' sáng lập, đó chính là vô thượng đại năng của Dương Thần Cảnh.

Thái Thượng Đạo từ thái cổ truyền thừa đến nay, tàng thư phong phú.

Chương 135

Cường giả như Thiên Đế, nếu đã từng xuất hiện, không thể nào không có ghi chép. "Chẳng lẽ đến từ thiên ngoại thiên?" Đột nhiên, Tô Mộc nghĩ đến một khả năng.

Ngoài đại lục nơi bọn họ ở còn có trời đất rộng lớn.

Nàng cũng từng biết được điều này qua một số điển tịch, chỉ là ghi chép liên quan không nhiều.

Nàng cũng không rõ lắm.

Huống hồ nàng chỉ là Thánh nữ của Thái Thượng Đạo, chứ không phải Chưởng giáo.

Hống!

Ngay khi Tô Mộc và vô số cường giả đang tò mò về thân phận của Thiên Đế, từ trong cánh cửa đồng xanh truyền ra một tiếng thú gầm đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, một con dị thú thân thể đỏ rực, chân đạp liệt diễm, uy vũ hùng tráng bước ra.

Thân hình tựa hươu xạ, đuôi như đuôi rồng, còn mọc ra lân rồng và một cặp sừng.

Thần thú Kỳ Lân. "Chẳng lẽ Thiên Đế là một con thần thú?" Ngay khi ý nghĩ hoang đường này nảy lên trong lòng mọi người, cỗ xe ngựa do Hỏa Kỳ Lân kéo từ từ xuất hiện trong tầm mắt của chúng nhân.

Xe ngựa được chế tạo từ kim loại và dược liệu đặc thù, lấy màu tím vàng làm chủ đạo, phối hợp với trang sức màu đỏ.

Uy nghiêm đại khí, xa hoa hùng vĩ.

Xe ngựa vàng son lộng lẫy dưới ánh mặt trời lấp lánh, tỏa ra vô lượng thần quang.

Chỉ thấy một bóng người tùy ý ngồi trên thần tọa chí cao ở giữa xe ngựa, thân ảnh mông lung, bị từng đạo thần quang bao phủ.

Ánh mắt y ôn nhuận, tựa như trăng sáng trên bầu trời, chiếu rọi vào lòng người.

Vào khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều có cảm ứng.

Y chính là Thiên Đế.

Lộc cộc.

Hỏa Kỳ Lân dừng lại giữa hư không, xe ngựa ngừng hẳn, thần quang bao phủ từ từ thu liễm, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ thân ảnh của Thiên Đế.

Thân hình cao lớn thẳng tắp tựa như núi cao hùng vĩ, tỏa ra ý vị ngất trời nguy nga.

Dung mạo hoàn mỹ tuấn dật đến mức không giống như phàm trần nên có, tựa như viễn cổ thiên thần giáng thế.

Đôi mắt đen láy pha chút sắc vàng nhạt, sâu thẳm tựa như bầu trời sao bao la, lại giống như một vị quân vương từ tuyên cổ nhìn xuống chúng sinh, trong sự thần bí lại ẩn chứa uy nghiêm kinh khủng.

Sau lưng y, ẩn hiện vô số dị tượng: vô số vũ trụ cổ xưa chìm nổi, Tiên Vương lâm cửu thiên, hải thượng thăng minh nguyệt, hỗn độn chủng thanh liên… Chấn động chư thiên, uy hiếp chúng sinh, tỏa ra ý vị thần thánh uy nghiêm chí cao chí cường, chí tôn chí quý.

Xung quanh y, từng vị tiên tử nữ thần thiên kiều bách mị, phong tình vạn chủng, khí chất khác biệt đang đứng hầu.

Hoặc vũ mị yêu kiều, hoặc thanh lệ thoát tục, hoặc anh vũ bá khí,

hoặc kiếm ý ngút trời… … Nhìn đến hoa cả mắt, kinh tâm động phách, chấn động khó nói thành lời.

Ong ong.

Thế nhưng ngay khi mọi người đang chấn động không nói nên lời, một con thuyền khổng lồ bằng đồng thau, đập nát hư không, bá đạo xông ra, đứng sừng sững trên bầu trời Ngọc Kinh Thành, xa xa đối mặt với Doanh Huyền. "Thiên Đế đại giá quang lâm, trẫm có lỗi không ra đón từ xa." Trên thuyền, một lão giả đội cửu long kim quan, trên đó có khảm một viên nam châu to bằng quả hồ lô, thân mặc minh hoàng bào, chân đi đoản ngoa, trong mắt lóe lên tia sắc bén, nhìn Doanh Huyền: "Không biết Thiên Đế đến đây có việc gì?" Lão giả hai bên thái dương hơi lốm đốm bạc, mặt như ngọc trắng, khí tức thịnh vượng, bước đi vững chãi, tự có một khí độ nắm giữ thiên hạ. "Ngươi chính là hoàng đế Đại Càn vương triều, Dương Bàn?" Doanh Huyền đánh giá Dương Bàn một lượt, rồi lại nhìn sang nam tử bên cạnh ông ta.

Nam tử mặc cẩm y hoa phục, đầu đội tử kim quan.

Giống như Dương Bàn, hai bên thái dương cũng hơi hoa râm, nhưng đôi tay trắng nõn như ngọc, một hạt bụi cũng không dính, cho người ta cảm giác nắm giữ sức mạnh vô cùng.

Y đứng ở đó, nơi đó liền có uy nghiêm nhiếp người, khiến người ta không dám nhìn thẳng, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu.

Vũ Ôn Hầu Hồng Huyền Cơ!

Cha của nhân vật chính Hồng Dịch, trụ cột xã tắc của triều đình, Võ Thánh của Đại Càn vương triều.

Một trong những nhân vật phản diện cuối cùng của thế giới Dương Thần! "Không sai, trẫm chính là Dương Bàn." Dương Bàn

thấy Doanh Huyền đang đánh giá Hồng Huyền Cơ, tiếp tục nói: "Vị này là Vũ Ôn Hầu của Đại Càn vương triều, Hồng Huyền Cơ!" Hồng Huyền Cơ không hề đơn giản!

Tuy không được thiên phú ưu ái như nhân vật chính Hồng Dịch, vị "Kỷ Nguyên Chi Tử" kia, nhưng y cũng là "Đại Thiên Chi Tử", khí vận sâu dày đến khó tưởng tượng!

Không chỉ thiên phú tu luyện thuộc hàng mạnh nhất thế giới này, mà cơ duyên cũng vô số.

Không chỉ nhận được sự ưu ái của Tạo Hóa Đạo Nhân, một trong những đại năng Dương Thần thượng cổ mạnh nhất, âm thầm đem Thần Khí Chi Vương "Tạo Hóa Chi Chu" và "Tạo Hóa Thiên Kinh" đưa đến tay y.

Còn nhận được tình cảm của Thánh nữ tiền nhiệm Thái Thượng Đạo, Mộng Băng Vân.

Mộng Băng Vân không chỉ theo kế hoạch của Mộng Thần Cơ, truyền cho y "Thái Thượng Đan Kinh - Võ Đạo Thiên", mà còn lén lút lấy trộm "Thái Thượng Đan Kinh - Đạo Thuật Thiên" truyền cho y.

Còn các cơ duyên khác thì nhiều không đếm xuể, giúp y có được rất nhiều võ công và đạo thuật trấn phái của các môn phái khác, bao gồm cả Đại Thiền Tự.

Thiên phú của Hồng Huyền Cơ cũng kinh người, kết hợp "Tạo Hóa Thiên Kinh", "Thái Thượng Đan Thuật" và vô số võ công đạo thuật trân quý, sáng tạo ra "Chư Thiên Sinh Tử Luân" huyền ảo khôn lường, uy năng kinh thế.

Nhưng Hồng Huyền Cơ tuy thiên phú xuất chúng, cơ duyên rất nhiều, lại hết mực trung thành với hoàng đế Đại Càn vương triều Dương Bàn.

Thậm chí cả Thần Khí Chi Vương như Tạo Hóa Chi Chu và Tạo Hóa Thiên Kinh cũng đều tặng cho Dương Bàn.

Đối với loại thần tử trung thành như vậy, Doanh Huyền với tư cách là Thiên Đế, vẫn rất tán thưởng.

Nhưng điều khiến Doanh Huyền nể phục nhất vẫn là thực lực tán gái, ngự nữ của Hồng Huyền Cơ.

Có thể gọi là cao thủ trong các cao thủ, chiến đấu cơ trong giới tán gái!

Trong phủ y có ba phòng phu nhân, bốn phòng tiểu thiếp, còn khiến cho Thánh nữ Thái Thượng Đạo Mộng Băng Vân, Tông chủ Đại La Phái Triệu Phi Nhi, Tông chủ Dao Trì Phái Dao Thanh Tuệ...

đều cam tâm tình nguyện sinh con đẻ cái cho y, thậm chí vì y mà trộm bí tịch bất truyền của môn phái, hoặc trở thành trợ lực cho sự nghiệp của y… Doanh Huyền xem lại cả đời của Hồng Huyền Cơ.

Y vốn là đệ tử Đại La Phái, nhưng sớm đã qua lại với thiên chi kiêu nữ của gia tộc nòng cốt Đại La Phái là Triệu Phi Nhi, sau khi nhận được sự giúp đỡ hết mình của đối phương và cả Triệu gia, y nhanh chóng quật khởi.

Sau đó, Hồng Huyền Cơ đi theo Dương Bàn, lúc đó vẫn còn là thái tử hai mươi năm trước, và không hề cưới Triệu Phi Nhi.

Triệu Phi Nhi gả cho huynh đệ tốt của Hồng Huyền Cơ là Yến Chân Tông, còn sinh cho Hồng Huyền Cơ một đứa con gái riêng là Triệu Phi Dung.

Chuyện đó cũng chẳng là gì.

Kinh khủng nhất là ngay cả sau khi Triệu Phi Nhi gả cho Yến Chân Tông, vẫn si mê Hồng Huyền Cơ không đổi, sau lưng để cả thế lực Đại La Phái toàn lực ủng hộ và giúp đỡ Hồng Huyền Cơ.

Mà Yến Chân Tông, với tư cách là huynh đệ tốt của Hồng Huyền Cơ, cũng bị cắm sừng đến tận nhà bà ngoại!

Có thể gọi là chiến đấu cơ trong giới người thật thà!

Không chỉ giúp Hồng Huyền Cơ nuôi tình nhân, nuôi con gái, mà tiền tài thế lực của mình cũng để Triệu Phi Nhi đem đi cho Hồng Huyền Cơ, người huynh đệ tốt đã cắm sừng mình, để nuôi gia đình và danh vọng… Loại đàn ông tốt như vậy thật không biết phải nói sao!

Loại huynh đệ tốt như vậy, Doanh Huyền cũng muốn có một tá.

Có thể so sánh với Lý Tầm Hoan trong Tiểu Lý Phi Đao rồi.

Cũng chính vì Triệu gia luôn cung cấp tài nguyên và tài lực cho chi tiêu hàng ngày và vận hành của Vũ Ôn Hầu phủ!

Mới giúp Hồng Huyền Cơ có thể duy trì phong thái "tiết kiệm", "thanh liêm", "khắc kỷ phục lễ" trước mặt người khác, trở thành vị Lý học tông sư lừng danh.

Mộng Băng Vân càng không cần phải nói, là Thánh nữ của Thái Thượng Đạo, vì động lòng với Hồng Huyền Cơ, kết quả đạo tâm tan vỡ, biến thành một người bình thường.

Trong thời gian đó, còn trộm cho Hồng Huyền Cơ "Thái Thượng Đan Thư - Đạo Thuật Thiên" của Thái Thượng Đạo.

Hai mươi năm trước, khi Hồng Huyền Cơ, Dương Bàn liên thủ với Thái Thượng Đạo diệt Đại Thiền Tự, cũng là do Mộng Băng Vân làm trung gian.

Còn Tông chủ Dao Trì Phái Dao Thanh Tuệ, năm đó khi còn là Thánh nữ của Dao Trì Phái, cũng đã yêu Hồng Huyền Cơ, cuối cùng trở thành tình nhân của y!

Còn sinh cho Hồng Huyền Cơ hai đứa con gái riêng là Dao Nguyệt

Đình, Dao Nguyệt Như, cho đến tận bây giờ, vẫn luôn âm thầm ra sức ủng hộ Hồng Huyền Cơ.

Nhìn lại cả cuộc đời Hồng Huyền Cơ, từ một đệ tử bình thường của Đại La Phái, trở thành Vũ Ôn Hầu danh chấn thiên hạ, khiến vô số thế lực, cường giả thiên hạ kiêng dè. … Toàn bộ quá trình trưởng thành, đâu đâu cũng có bóng dáng của phụ nữ.

Thậm chí tương lai còn nạp thiếp là Giáo hoàng Tinh Nguyên Thần Miếu, suýt nữa thu phục được Tinh chủ Lê Phù Tinh là Lê Phù Yên La, chỉ là bị con trai y là Hồng Dịch nẫng tay trên… Thực lực ăn cơm mềm thế này… Doanh Huyền nguyện gọi y là "Vua Ăn Cơm Mềm mạnh nhất".

Trong lúc Doanh Huyền đang đánh giá Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ, vô số cường giả trong Ngọc Kinh Thành cũng sôi sục. "Đó là Bệ hạ?" "Bệ hạ xuất hiện!" "Còn có Vũ Ôn Hầu!" "Con thuyền đồng thau khổng lồ kia là gì vậy?

Cảm giác thật lợi hại!" "Tạo Hóa Chi Chu!" Trong Tán Hoa Lâu, đồng tử Tô Mộc co rụt lại, nhận ra thần khí dưới chân Dương Bàn, chính là Thần Khí Chi Vương uy danh lừng lẫy thời thái cổ, Tạo Hóa Chi Chu.

Tạo Hóa Chi Chu do đại năng Dương Thần thái cổ Tạo Hóa Đạo Nhân luyện chế.

Thế gian là một biển khổ lớn, người ở trong biển, thân xác là thuyền, hồn là người trong thuyền, thuyền chở người, mãi mãi đi về bờ bên kia.

Tạo Hóa Đạo Nhân, với tư cách là vô thượng cự đầu Dương Thần Cảnh thái cổ, theo đuổi chính là Bỉ Ngạn Cảnh trong truyền thuyết.

Ông luyện chế Tạo Hóa Chi Chu, chính là muốn mượn nó để đến

được bỉ ngạn.

Tiếc là không thành công.

Nhưng Tạo Hóa Chi Chu vẫn là một trong những thần khí mạnh nhất thế gian, được xưng là Thần Khí Chi Vương.

Lão tổ Thái Thượng Đạo là 'Thái' cũng từng luyện chế một kiện Thần Khí Chi Vương, là Vĩnh Hằng Quốc Độ, hiện đang nằm trong tay Chưởng giáo Thái Thượng Đạo là Mộng Thần Cơ.

Vì vậy, Tô Mộc có thể nhận ra kiện vô thượng thần khí cũng là Thần Khí Chi Vương này, Tạo Hóa Chi Chu.

Doanh Huyền tự nhiên cũng nhận ra.

Y nhìn Dương Bàn, thản nhiên nói: "Trẫm là Thiên Đế Đại Tần Doanh Huyền, hôm nay đến đây, là muốn Đại Càn vương triều quy thuận Đại Tần, gia nhập thế giới Đại Tần." "Quy thuận Đại Tần?" Đồng tử Dương Bàn co rút lại, tuy thấy đại quân của Doanh Huyền giáng lâm, trong lòng ông ta đã có suy đoán, nhưng khi thật sự nghe Doanh Huyền bảo mình đầu hàng, vẫn không khỏi chấn động.

Đồng thời một ngọn lửa giận hừng hực bốc lên từ đáy lòng.

Đại Càn của ông ta định đỉnh thiên hạ một giáp, há có thể nói nhường là nhường? "Quy thuận Đại Tần?" "Hít!" "Lần này e là sắp biến thiên rồi!" "Trời ơi, lát nữa không phải là khai chiến luôn chứ?" Trong lúc Dương Bàn phẫn nộ, vô số cường giả ở Ngọc Kinh Thành càng thêm xôn xao.

Nhân vật chính Hồng Dịch cũng trợn mắt há mồm.

Hắn vẫn đang khổ công đọc sách, muốn rửa oan cho mẹ mình.

Nhưng bây giờ, trời của Đại Càn dường như sắp thay đổi.

Hắn còn đọc sách làm cái quái gì nữa.

Không còn cách nào khác, màn xuất hiện của Doanh Huyền quá chấn động, lại còn có mười vạn Thiên binh Thiên tướng bay lượn trên trời, đa số mọi người đều không cho rằng Đại Càn có thể chống lại Thiên Đế Đại Tần. "Nếu trẫm không đồng ý thì sao?" Dương Bàn nhìn chằm chằm Doanh Huyền, như một con sư tử đực tức giận bảo vệ lãnh địa của mình.

Doanh Huyền rất mạnh, chỉ cần nhìn mười vạn tướng sĩ đằng vân giá vũ kia là có thể thấy rõ.

Nhưng bảo ông ta chắp tay dâng tặng thiên hạ Đại Càn, ông ta không làm được. "Ngươi còn có lựa chọn khác sao?" Giọng Doanh Huyền vẫn bình tĩnh, một tay nhẹ nhàng vuốt ve Cổn Cổn đang ngủ say sưa trên đùi mình, khiến Hỏa Kỳ Lân nhìn mà vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Tại sao cùng là sủng vật, mày lại có thể nằm trên đùi chủ nhân ngủ khò khò, còn lão tử thì phải khổ sở kéo xe?

Cổn Cổn: Vì ta đẹp trai hơn ngươi!

Hỏa Kỳ Lân: Cái thời đại chết tiệt trọng nhan sắc này!

Hu hu~~ "Ngông cuồng!" Hồng Huyền Cơ nổi giận đùng đùng, bước lên một bước, quát lớn: "Ngươi thật sự cho rằng Đại Càn vương triều của ta dễ bắt nạt lắm sao?" "Không phục thì đến đây chiến!" Trên xe ngựa của Doanh Huyền, một người bước ra, thân hình thon dài, thẳng tắp như kiếm, đeo một chiếc mặt nạ kỳ dị, tay cầm một thanh trường kiếm: "Một kiếm chém ngươi!" Người đó chính là Lý Hàn Y đến từ Tuyết Nguyệt Thành.

Nàng tuy không tham gia tuyển tú, nhưng lần này xuất chinh thế giới Dương Thần, với thực lực của nàng, tự nhiên là theo Doanh Huyền đến. "Ngông cuồng!" Hồng Huyền Cơ đại nộ, hét lớn một tiếng, như sấm sét nổ vang, vang vọng mấy chục dặm, chấn động đến

hồn bay phách tán.

Khí huyết mênh mông từ trên người y bốc lên, như nham thạch nóng chảy, muốn thiêu đốt thần hồn ý niệm của người khác.

Trong đạo thuật, tu luyện đến Quỷ Tiên Cảnh mới được coi là cường giả thực sự, sau đó vượt qua từng lần lôi kiếp, thực lực sẽ có sự thay đổi trời long đất lở.

Trong võ thuật, trở thành Võ Thánh mới được coi là cường giả.

Võ Thánh sơ cấp, luyện tủy như sương, huyết như hồng tương, thoát thai hoán cốt, phạt mao tẩy tủy, nhục thân vô cấu, sánh ngang Quỷ Tiên.

Võ Thánh trung cấp, đem toàn bộ quyền ý tinh thần dung hợp vào một lò, đắc pháp nhi vong pháp, sánh ngang Nhất thứ Lôi Kiếp.

Võ Thánh đỉnh phong, tinh khí lang yên, ngưng tụ ra quyền ý tinh thần thuộc về chính mình, sánh ngang Nhị thứ Lôi Kiếp.

Chương 136

Võ đạo Nhân Tiên sơ cấp, quyền ý thông đạt thiên địa, cảm ứng nhật nguyệt tinh thần, thành tựu Vô Lậu Chi Khu, tuổi thọ đạt đến hai trăm năm.

Nếu linh nhục phân ly đi độ lôi kiếp, có thể một hơi vượt qua Ngũ thứ Lôi Kiếp.

Nhân Tiên trung cấp, đang ở giai đoạn tích lũy, theo sự ngưng luyện không ngừng của khiếu huyệt, tương đương với cao thủ Lục thứ Lôi Kiếp.

Hồng Huyền Cơ đại khái đang ở tầng thứ này. "Chư Thiên Sinh Tử Luân!" Khí huyết và quyền ý cuồn cuộn, Hồng Huyền Cơ đạp lên hư không, như đang đứng trên bát cực của thiên địa, tỏa ra khí thế trầm ổn, bá đạo, sùng cao, như một ngọn thần sơn cao chót vót sừng sững giữa trời đất mênh mông, khó có thể lay động, không thể rung chuyển.

Y vung hai quyền luân chuyển, phảng phất như trục quay của trời đất, kéo theo cả một vùng trời đất xoay chuyển, vô số hư ảnh bánh răng từ xung quanh y bay lên.

Bánh răng lớn lồng vào bánh răng vừa, bánh răng vừa lồng vào bánh răng nhỏ, bánh răng này lồng vào bánh răng kia, vô cùng vô tận, không ngừng không nghỉ… cuối cùng tổ hợp thành một bánh xe khổng lồ như che trời lấp đất.

Một tôn thần linh hư ảnh đẩy bánh xe khổng lồ xoay tròn ken két, từng mảng thế giới hư ảnh theo đó chuyển động, phảng phất như chư thiên vạn giới đều đang chuyển động theo bánh xe khổng lồ.

Một luồng quyền ý kinh khủng nắm giữ chư thiên, sinh tử do ta,

tràn ngập mỗi tấc không gian, xâm nhập sâu vào linh hồn mỗi người.

Trong thoáng chốc, gần như tất cả mọi người đều cảm giác được trên bầu trời cao cao, xuất hiện một bánh xe khổng lồ, các vị thần đang dùng thần lực từ từ xoay chuyển nó.

Ánh mắt Lý Hàn Y lạnh lẽo, bàn tay ngọc trắng nõn nắm chặt thanh bảo kiếm trong tay —— Thiết Mã Băng Hà.

Thiết Mã Băng Hà vốn là bảo kiếm xếp thứ ba trong danh kiếm phổ của thế giới Thiếu Niên Ca Hành, nhưng cũng chỉ là một thanh phàm kiếm, và không ở trong tay Lý Hàn Y.

Thanh Thiết Mã Băng Hà này tuy cũng tên như vậy, ngoại hình cũng giống, nhưng lại là do Doanh Huyền luyện chế tặng cho Lý Hàn Y.

Doanh Huyền cảm thấy Thiết Mã Băng Hà rất hợp với Lý Hàn Y.

Trước đó khi Doanh Huyền thấy Lý Hàn Y đang tu luyện trong Thời Không Tháp, mơ hồ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, liền tặng nàng thanh "Thiết Mã Băng Hà" được luyện chế từ Cửu Thiên Tinh Thần Hàn Thiết và Cửu Âm Huyền Băng Tinh Kim này.

Cũng coi như là tín vật định tình.

Keng!

Thiết Mã Băng Hà ra khỏi vỏ, một luồng khí sắc bén vô thượng xông thẳng lên trời, kiếm ý mênh mông quét sạch trời đất, ngay cả quyền ý Chư Thiên Sinh Tử Luân của Hồng Huyền Cơ cũng bị áp chế. "Nguyệt Tịch Hoa Thần!" Vô tận cánh hoa từ bốn phương tám hướng của Ngọc Kinh Thành ùa tới, cùng với một kiếm của Lý Hàn Y vung ra, kiếm cương dài mấy trăm trượng hung hăng chém xuống.

Một kiếm này tuy cũng gọi là Nguyệt Tịch Hoa Thần, nhưng đã hoàn toàn lột xác.

Bên trong dung hợp Đại Thiết Cát Thuật, Đại Băng Diệt Thuật và các loại áo nghĩa khác.

Chú trọng chính là hai chữ: Sắc bén.

Một đi không trở lại, không gì cản nổi.

Rắc rắc rắc!

Chư Thiên Sinh Tử Luân nắm giữ chư thiên, sinh tử do ta, do các vị thần đẩy, bị một kiếm chém ra.

Kiếm cương tiếp tục chém xuống.

Hồng Huyền Cơ lập tức bị đánh bay, hung hăng đập vào Tạo Hóa Chi Chu. "Huyền Cơ!" Càn Đế Dương Bàn vội vàng đỡ Hồng Huyền Cơ dậy, quan tâm hỏi: "Sao rồi?" "May nhờ Bệ hạ ban cho thần Hoàng Thiên Thủy Long Khải, nếu không một kiếm vừa rồi sợ là đã xong đời rồi!" Hồng Huyền Cơ đứng dậy, lòng vẫn còn sợ hãi.

Lý Hàn Y nhíu mày, trong mắt nàng, một kiếm vừa rồi đủ để chém giết Hồng Huyền Cơ.

Không ngờ đối phương lại không hề hấn gì.

Ánh mắt nàng bất giác nhìn vào bộ giáp hiện ra trên người Hồng Huyền Cơ.

Bộ giáp này, toàn thân tựa vàng tựa đỏ tựa tím, mũ giáp lại là một cái đầu rồng thái cổ, râu hổ dài, sừng như sừng hươu lay động, phấp phới.

Thể hiện ra khí tức tôn quý vô cùng, chí cao vô thượng. "Hoàng Thiên Thủy Long Khải?" Lý Hàn Y đánh giá bộ giáp, cảm giác như một con rồng khổng lồ đang ngủ say.

Phảng phất đó không phải là một bộ giáp, mà là một con rồng khổng lồ thái cổ còn sống. "Hoàng Thiên Thủy Long Khải, pháp bảo

của thượng cổ Thánh hoàng 'Bàn', tương truyền do Bàn bắt được tộc trưởng của Viễn Cổ Thiên Long nhất tộc là Long Vương luyện chế thành, uy lực vô song, là đệ nhất áo giáp, là chí bảo của hoàng thất." Ngay khi Lý Hàn Y đang đánh giá Hoàng Thiên Thủy Long Khải, giọng nói của Doanh Huyền thản nhiên truyền đến: "Có thể đỡ được một kiếm của Hàn Y, cũng không tệ!" "Thiên Đế thật có kiến thức!" Dương Bàn cười lạnh nói. "Ngươi cho rằng dựa vào Tạo Hóa Chi Chu dưới chân và Hoàng Thiên Thủy Long Khải là có thể cản được Đại Tần của ta sao?" Giọng Doanh Huyền ôn hòa, nhưng lại có một luồng bá khí không giận mà uy: "Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, trẫm khuyên ngươi đừng làm những sự kháng cự vô ích, gia nhập Đại Tần, đối với ngươi và cả Đại Càn, trăm lợi mà không một hại." "Đừng nói Đại Tần, ngay cả hơn nghìn vị tú nữ bên cạnh trẫm, cũng không phải các ngươi có thể chống đỡ được!" "Ngông cuồng!" Hồng Huyền Cơ tức giận đến tóc dựng ngược, lại một lần nữa bước lên hư không, chiến ý bành trướng như lò luyện trời đất, tỏa ra ánh sáng và nhiệt vô tận.

Khoảnh khắc này, ý chí của y, quyền ý của y, điên cuồng thăng hoa.

Khí huyết không ngừng sôi trào.

Từng cái khiếu huyệt trong cơ thể bị phá vỡ, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng xông thẳng lên trời, như thần như ma, không ai bì nổi. "Ồ, đột phá rồi?" Ánh mắt Doanh Huyền đầy vẻ trêu tức, không ngờ Hồng Huyền Cơ lại đột phá ngay tại trận.

Quả nhiên.

Tuy không phải nhân vật chính, nhưng dù sao cũng là đại phản diện, là Đại Thiên Chi Tử, khí vận nồng hậu, có thể phùng hung hóa cát, ngộ nạn thành tường.

Đây chẳng phải là đột phá giống như nhân vật chính sao!

Nhất khiếu thông bách khiếu, Nhân Tiên đỉnh phong.

Tu thành nhục thân thần thông, bắt đầu trường sinh, thọ mạng khoảng 500 năm.

Hấp thu thiên địa nguyên khí, tinh thần quang tuyến, địa cực chân từ, có thể phi thiên độn địa, quyền ý có thể đột phá không gian, từ thiên ngoại thiên đánh vào đại thiên thế giới.

Sánh ngang cao thủ Tạo Vật Chủ Thất thứ Lôi Kiếp, có thể hư không tạo vật. ... "Không ngờ Hồng Huyền Cơ lại lợi hại như vậy!" Trong tiểu viện hẻo lánh của Vũ Ôn Hầu phủ, Hồng Dịch mặt đầy chấn động.

Hắn biết Hồng Huyền Cơ là Võ Thánh, thực lực mạnh mẽ.

Nhưng không ngờ lại mạnh đến thế.

Điều này đã vượt qua giới hạn của Võ Thánh.

Còn là cảnh giới gì, tự nhiên không phải một thứ tử như hắn có thể biết.

Không chỉ Hồng Dịch, vô số cao thủ trong Ngọc Kinh Thành càng thêm chấn động, bọn họ thực lực mạnh mẽ, kiến thức rộng hơn, càng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Hồng Huyền Cơ lúc này.

Ví dụ như Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc đang ở Tán Hoa Lâu. "Hồng Huyền Cơ lại có thể tu luyện võ đạo đến cảnh giới như vậy, thật sự là kinh khủng, không biết nữ nhân kia có phải là đối thủ không?" Tô Mộc nhìn Lý Hàn Y, tuy Lý Hàn Y đeo mặt nạ, nhưng với nhãn lực của nàng, tự nhiên có thể nhìn ra Lý Hàn Y là một nữ nhân.

Chỉ là điều khiến nàng kỳ lạ là, Lý Hàn Y dường như tu luyện võ đạo, nhưng nàng lại không nhìn ra Lý Hàn Y tu luyện loại võ đạo nào.

Nàng mơ hồ cảm thấy dường như không giống với võ đạo mà nàng biết. "Giết!" Hồng Huyền Cơ tu vi đột phá, khí huyết sôi trào, hét lớn một tiếng, chấn động trời xanh, năm ngón tay siết lại, một quyền đánh về phía Lý Hàn Y.

Quyền ý mênh mông xuyên qua hư không, diễn hóa các loại dị tượng, tựa như có sinh tử luân chuyển động, nghiền ép tới, thần uy cái thế, kinh khủng ngập trời.

Lý Hàn Y một thân áo trắng, trường kiếm sắc bén, kiếm ý như trời.

Một kiếm chém vỡ chư thiên.

Tựa như kiếm tiên giáng thế.

Ầm ầm ầm!

Ngay sau đó, hai người va chạm vào nhau, quyền và kiếm va chạm, quyền ý và kiếm ý đối quyết.

Hồng Huyền Cơ toàn thân vàng óng, khoác Hoàng Thiên Thủy Long Khải, tôn quý vô biên, long uy mênh mông, uy nghiêm nồng đậm.

Lý Hàn Y thân như kiếm, Thiết Mã Băng Hà vung múa, kiếm khí tràn ngập trời xanh, hàn ý đóng băng linh hồn.

Bất luận là Dương Bàn hay Doanh Huyền, đều không ra tay, yên lặng quan sát trận chiến của hai người.

Ong ong!

Đột nhiên, "Hoàng Thiên Thủy Long Khải" trên người Hồng Huyền Cơ, toàn bộ bộ giáp phồng lên, ánh sáng vàng óng tôn quý lấp lánh.

Từng phiến vảy trên bộ giáp lật lên, rung động kịch liệt, giống như ve sầu đang vỗ cánh, phát ra từng tiếng ong ong ong, ong ong ong.

Luồng khí xung quanh toàn bộ cơ thể của Hồng Huyền Cơ, do vô số vảy rồng rung động kịch liệt, ánh sáng cũng bị bẻ cong, khiến cho cả người y giống như hình ảnh trong gương lồi, ở giữa ranh giới giữa thực và ảo. "Hoàng Thiên Thủy Long Khải chi Long Vương Đẩu Giáp!

Thành Lân Tề Minh!" Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Dương Bàn lộ ra một tia chờ mong và hưng phấn, ánh mắt rực cháy.

Rõ ràng một chiêu này của Hồng Huyền Cơ, là thi triển sát chiêu của "Hoàng Thiên Thủy Long Khải" - Long Vương Đẩu Giáp, Thành Lân Tề Minh.

Đây là thần lực thiên sinh đi kèm trên "Hoàng Thiên Thủy Long Khải", còn được gọi là "Long Hoàng Thần Lực", phối hợp với máu của cao thủ để thúc đẩy, uy lực đủ để hủy diệt và làm tổn thương bất kỳ linh hồn nào cấp bậc Lục thứ Lôi Kiếp, thậm chí là Thất thứ Lôi Kiếp Tạo Vật Chủ.

Nếu không có uy lực như vậy, Hoàng Thiên Thủy Long Khải cũng không xứng là thần khí thượng cổ cùng cấp với Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Năm đó Thánh hoàng 'Bàn' chinh chiến bốn phương, hùng bá tiên đạo, quỷ đạo, nhân đạo, ma đạo các phương.

Chính là tay cầm "Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm", thân mặc "Hoàng Thiên Thủy Long Khải", một người một kiếm một giáp, sở hướng vô địch. "Ngũ Đế Hoa Cái Tán!" Lý Hàn Y tay cầm Thiết Mã Băng Hà, đầu đội Ngũ Đế Hoa Cái Tán, như một vị kiếm đạo đế vương quân lâm thiên hạ.

Mặc cho uy lực của Hoàng Thiên Thủy Long Khải tuyệt luân, cũng khó làm tổn thương nàng dù chỉ một chút. "Bạch Đế Kim Hoàng Trảm!" Kiếm quang sắc bén vô cùng mang theo lực Canh Kim chém

ra, Hồng Huyền Cơ lập tức bay ra ngoài, ngực lộ ra một vết máu.

Chỉ thấy thần khí thượng cổ Hoàng Thiên Thủy Long Khải cũng bị chém rách. "Hít!" Vô số cường giả hít một hơi khí lạnh, kinh hãi tột độ, trợn to mắt, khó mà tin nổi.

Phải biết rằng Hoàng Thiên Thủy Long Khải được xưng là phòng ngự vô song, là một trong những bộ giáp mạnh nhất thiên hạ, là giáp trụ của Thánh hoàng Bàn năm đó.

Lại bị một kiếm chém rách? "Sao có thể chứ?" Trong mắt Dương Bàn tràn ngập vẻ khó tin.

Hoàng Thiên Thủy Long Khải luôn là của hoàng thất, lần này thấy Doanh Huyền đến không có ý tốt, ông ta mới đưa Hoàng Thiên Thủy Long Khải cho Hồng Huyền Cơ.

Vì vậy rất rõ sự mạnh mẽ của Hoàng Thiên Thủy Long Khải.

Đương nhiên, giáp trụ có mạnh đến đâu, vẫn phải xem người sử dụng.

Nếu Hoàng Thiên Thủy Long Khải mặc trên người thượng cổ Thánh hoàng Bàn, Lý Hàn Y đừng nói là chém rách, e rằng chiêu 'Long Vương Đẩu Giáp, Thành Lân Tề Minh' vừa rồi cũng chưa chắc đã đỡ nổi.

Tuy nhiên Hoàng Thiên Thủy Long Khải cũng thật sự mạnh mẽ, tuy bị "Bạch Đế Kim Hoàng Trảm" của Lý Hàn Y chém rách, nhưng trong nháy mắt đã lành lại.

Mà Hồng Huyền Cơ được bảo vệ bên trong cũng chỉ bị thương nhẹ. "Thái Thanh Thần Lôi!" Lý Hàn Y trường kiếm chỉ lên trời, trên cửu thiên một đạo thần lôi màu tím giáng xuống, lôi quang kinh khủng ngập trời lấp lánh trên mũi kiếm.

Đây là vô thượng thần thông mà hệ thống thưởng cho Doanh

Huyền khi thông quan phó bản.

Uy lực tuyệt luân.

Về lực công kích, còn kinh khủng hơn cả Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông.

Ầm ầm!

Cùng với Thiết Mã Băng Hà vung về phía trước, một cột sáng sấm sét phá vỡ hư không, trực tiếp giáng xuống người Hồng Huyền Cơ. "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, Hồng Huyền Cơ toàn thân lôi đình lấp lánh, kêu lách tách, tóc cháy đen xoăn tít, da thịt nứt toác, cả người từ trên không trung rơi xuống.

Thái Thanh Thần Lôi bản thân đã mạnh, mà Hoàng Thiên Thủy Long Khải đối với Thái Thanh Thần Lôi phòng ngự lại rất kém.

Hồng Huyền Cơ nếu không phải Đại Thiên Chi Tử, có đại khí vận bên mình, một đòn này e là đã hồn bay phách tán rồi.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ còn lại một hơi thở. "Huyền Cơ!" Dương Bàn đại nộ, ý niệm vừa động, hóa thành một bàn tay lớn chộp về phía Hồng Huyền Cơ, muốn cứu y trở về.

Nhưng Lý Hàn Y lại nhanh hơn ông ta một bước, từng sợi xích đen kịt từ hư không bay ra, khóa chặt Hồng Huyền Cơ, lập tức kéo đến dưới chân. "Chết đi!" Dương Bàn thúc đẩy Tạo Hóa Chi Chu, trực tiếp lao về phía Lý Hàn Y.

Ông ta tự tin bất luận Lý Hàn Y có tu vi gì, trước mặt Thần Khí Chi Vương Tạo Hóa Chi Chu, đều không đáng nhắc tới.

Tạo Hóa Chi Chu lướt ngang trời, vô tận tạo hóa chi lực vây quanh, thánh quang mênh mông như thủy triều lên xuống, không ngừng hủy diệt không gian xung quanh.

Chương 137

"Ầm!" Tạo Hóa Chi Chu như một ngôi sao lớn va vào Lý Hàn Y, trong hư không bị đâm ra một thông đạo hư vô khổng lồ.

Sức mạnh bàng bạc như thủy triều từ Tạo Hóa Chi Chu bộc phát ra, phảng phất như muốn lật tung cả trời đất.

Khoảnh khắc này, cả một vùng trời đất dường như đều mất đi màu sắc trước mặt Tạo Hóa Chi Chu. "Tạo Hóa Chi Chu!" "Đây chính là Thần Khí Chi Vương a!" "Không biết đối phương sẽ chống đỡ thế nào?" "Chắc là không đỡ được đâu nhỉ?" Trong Ngọc Kinh Thành, những cường giả nhận ra Tạo Hóa Chi Chu đều nín thở, trái tim như nhảy lên cổ họng.

Căng thẳng, mong đợi, thấp thỏm, đủ loại cảm xúc dâng trào như sóng. "Nên kết thúc rồi!" Doanh Huyền nhìn Tạo Hóa Chi Chu đang lao thẳng tới, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Với thực lực hiện tại của Lý Hàn Y, còn chưa thể chính diện chống lại Thần Khí Chi Vương như Tạo Hóa Chi Chu.

Nhưng né tránh thì không có vấn đề gì.

Thậm chí rất đơn giản.

Nhưng Doanh Huyền không muốn chờ nữa, nhìn Tạo Hóa Chi Chu phảng phất như muốn lật tung cả trời đất kia, y từ từ đưa ra một bàn tay.

Bàn tay đó trong suốt như ngọc, đạo vận thiên thành.

Hoàn mỹ đến mức tất cả từ ngữ trong chư thiên vạn giới, cũng khó mà hình dung được một phần ức vạn sự hoàn mỹ của nó.

Mà khi bàn tay đó từ từ ấn về phía Tạo Hóa Chi Chu.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang tựa như tinh thần vỡ nát, thế giới sụp đổ.

Vô tận linh khí sôi trào cuồn cuộn.

Một bàn tay do vô tận pháp lý đạo tắc đan kết thành, theo động tác của Doanh Huyền, ngưng tụ thành ở hướng mà Tạo Hóa Chi Chu đang lao tới.

Khó có thể hình dung đó là một bàn tay như thế nào.

Phảng phất lớn đến vô lượng, ẩn chứa sức mạnh vô cùng, có thể một tay chống trời, một chưởng diệt vạn giới.

Vô tận vạn đạo pháp tắc quấn quanh nó, hiển hóa ra.

Vận mệnh nhân quả, địa hỏa thủy phong, sinh tử luân hồi, quang minh hắc ám, thời gian không gian… tất cả mọi thứ, đều nằm gọn trong bàn tay to lớn không thể hình dung kia.

Bụp.

Bàn tay lớn vừa động, lại có thể đè lại con thuyền Thần Khí Chi Vương Tạo Hóa Chi Chu đang lao thẳng tới.

Đè lại rồi.

Lại rồi.

Rồi.

Vô số cường giả trợn to mắt, hãi nhiên thất sắc, khó mà tin nổi. "Sao có thể chứ?" … "Sao có thể?" "Lại có thể chỉ dùng một tay chặn được đòn tấn công của Thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu?" Trong Tán Hoa Lâu, Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc trừng lớn hai mắt, bộ ngực căng đầy rung động nhấp nhô, không thể tin nổi.

Đó chính là Thần khí chi vương, một trong những pháp bảo mạnh nhất giữa đất trời.

Không chỉ Tô Mộc kinh ngạc.

Dương Bàn, người đang chấp chưởng Tạo Hóa Chi Chu, càng kinh hãi đến sững sờ, con át chủ bài mạnh nhất mà hắn luôn tự hào, Tạo Hóa Chi Chu, lại bị chặn lại như vậy sao?

Kẻ này rốt cuộc là cảnh giới gì?

Chẳng lẽ đã đạt tới Phấn Toái Chân Không Cảnh trong truyền thuyết?

Hạ một khắc.

Chuyện khiến hắn phải rợn tóc gáy đã xảy ra.

Hắn phát hiện mình lại mất đi quyền khống chế đối với Tạo Hóa Chi Chu!

Sao có thể như vậy?

Tạo Hóa Chi Chu là Thần khí chi vương, do cự đầu Dương Thần thái cổ là Tạo Hóa Đạo Nhân luyện chế thành.

Hắn cũng tu luyện Tạo Hóa Thiên Kinh của Tạo Hóa Đạo Nhân, hao phí vô số tâm huyết mới có thể nắm giữ.

Doanh Huyền lại có thể đoạt đi Tạo Hóa Chi Chu ngay dưới mí mắt hắn? "Ngươi dùng thần thông gì vậy?" Dương Bàn mặt đầy kinh hãi, trong mắt mang theo một nỗi tuyệt vọng và ảm đạm.

Mất đi Tạo Hóa Chi Chu, với thực lực của đối phương, hắn căn bản không có sức phản kháng. "Đại Luyện Bảo Thuật!" Doanh Huyền ngay trong khoảnh khắc chặn lại Tạo Hóa Chi Chu đã thi triển môn thần thông này, trực tiếp đoạt lấy quyền khống chế Tạo Hóa Chi Chu từ tay Dương Bàn.

Hắn nhìn Dương Bàn đang kinh hãi, nghi hoặc không hiểu, thản nhiên nói: "Đây là một môn đạo thuật căn nguyên của mọi phương

pháp luyện chế bảo bối, không có sức tấn công, nhưng lại có thần thông không thể tưởng tượng, có thể phá trừ mọi cấm pháp của bảo bối!" "Thực lực của ngươi không đủ, vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ Tạo Hóa Chi Chu, trẫm muốn nắm giữ nó, dễ như trở bàn tay!" "Đại Luyện Bảo Thuật?" Dương Bàn lẩm bẩm: "Không ngờ trên đời lại có thần thông thần kỳ như vậy, lại có thể khống chế cả Thần khí chi vương!" "Trẫm thua không oan!" Lời của Dương Bàn vừa dứt, bàn tay lúc trước chặn Tạo Hóa Chi Chu lật lại, nắm chặt Dương Bàn trong lòng bàn tay, năm ngón tay dùng sức siết lại.

Bành.

Dương Bàn hóa thành tro bụi, toàn bộ linh hồn, ý niệm đều bị Doanh Huyền thôn phệ luyện hóa.

Phải nói rằng, thế giới Dương Thần và thế giới Vĩnh Sinh, với tư cách là những thế giới mở đầu cho dòng truyện "ăn thịt người", quả nhiên không giống bình thường.

Cường giả đều là bảo bối.

Không chỉ có thể dùng để luyện chế pháp bảo cường đại, ví như trong nguyên tác Hồng Huyền Cơ bị Hồng Dịch luyện thành một tôn Thần khí chi vương Đại Giải Thoát Luân, mà còn có thể trực tiếp thôn phệ luyện hóa, tăng trưởng tu vi pháp lực.

Đương nhiên, Doanh Huyền không có hứng thú lấy người luyện chế pháp bảo, cũng không hứng thú thôn phệ pháp lực của người khác để tăng trưởng tu vi.

Hắn luyện hóa linh hồn ý niệm của Dương Bàn, chỉ là cần ký ức của Dương Bàn mà thôi. "Bệ hạ!" Nhìn thấy Dương Bàn bị giết, Hồng Huyền Cơ đang hấp hối hai mắt bỗng đỏ lên, trông như phát điên, khí tức lại đột nhiên tăng vọt. "Chẳng lẽ còn có thể bộc phát như nhân vật chính sao?" Doanh Huyền nhìn về phía Hồng Huyền Cơ, đại

chưởng khẽ động, nắm lấy Hồng Huyền Cơ rồi siết lại.

Bành.

Hồng Huyền Cơ nối gót Dương Bàn.

Linh hồn ý niệm bị Doanh Huyền thôn phệ.

Tương Lai Vô Sinh Kinh, Tạo Hóa Thiên Kinh, Thái Thượng Đan Kinh, Chư Thiên Sinh Tử Luân... vô số đạo thuật võ công tràn vào trong đầu Doanh Huyền.

Là chủ của Đại Càn vương triều, Dương Bàn, cũng như là Đại Thiên chi tử, Hồng Huyền Cơ, đạo thuật võ công mà họ nắm giữ có thể tưởng tượng được nhiều đến mức nào.

Đại lục nơi Đại Càn vương triều tọa lạc, chính là được gọi là Đại Thiên thế giới. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài cảm nhận được đạo thuật võ công mới, nhiệt huyết sôi trào, lòng dạ hân hoan." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài dung hợp Tương Lai Vô Sinh Kinh, ngài đã luyện thành Tương Lai Vô Sinh Kinh." Tương Lai Vô Sinh Kinh là một trong tam đại vô thượng kinh quyển của Đại Thiền Tự năm đó, ngang hàng với Quá Khứ Di Đà Kinh và Hiện Tại Như Lai Kinh.

Ba quyển kinh thư ẩn chứa ý nghĩa của quá khứ, hiện tại và tương lai, ngưng tụ kết tinh trí tuệ của các cao thủ Đại Thiền Tự từ đời này qua đời khác.

Đây là một trong những công pháp đỉnh cấp nhất thiên hạ, so với Tạo Hóa Thiên Kinh, Thái Thượng Đan Kinh cũng không hề thua kém, chỉ là trọng điểm khác nhau.

Tuy nhiên, Doanh Huyền lại coi trọng Tương Lai Vô Sinh Kinh hơn.

Công pháp "Tương Lai Vô Sinh Kinh" này có thể nói là một thứ

bug, đặc biệt là khi luyện đến cảnh giới cao nhất, ngưng tụ được pháp thể Tương Lai Chi Chủ, loại năng lực thôi diễn mạnh mẽ vô song đó khiến người ta phải động lòng.

Trong nguyên tác, Càn Đế Dương Bàn sau khi ngưng tụ Tương Lai Chi Chủ, đã lợi dụng Tương Lai Chi Chủ để thôi diễn dự đoán các loại tình huống, chiếm hết tiên cơ.

Sau này, nhân vật chính Hồng Dịch đoạt lấy Tương Lai Chi Chủ, dung hợp với Thái Cực Nguyên Thần của mình, năng lực tính toán càng tăng vọt đến một mức độ khủng bố, gần như mọi sự kiện trong tương lai đều có thể tính toán ra, sau đó nhắm vào đó mà bố cục.

Điều này quả thực còn hack hơn cả hack.

Dù cho Hồng Hậu là một sinh mệnh cơ giới, đặc biệt là sau khi ràng buộc với khí vận Đại Tần, tốc độ vận toán có thể nói là khủng bố, có thể chống đỡ cho cả thế giới Đại Tần vận hành mạng lưới trí tuệ và thế giới ảo, nhưng về mặt thôi diễn, liệu địch tiên cơ, Hồng Hậu chắc chắn không bằng Tương Lai Chi Chủ.

Hơn nữa Tương Lai Chi Chủ tương đương với một hóa thân ngoại thân vô thượng có năng lực thôi diễn tính toán khủng bố đến cực điểm, đối với Doanh Huyền mà nói có tác dụng phi thường.

Chỉ thấy Doanh Huyền ý niệm khẽ động, áo nghĩa của Tương Lai Vô Sinh Kinh chảy xuôi trong lòng, linh hồn thoát ra, hóa thành một pho Đại Phật.

Vô tận tín ngưỡng chi lực cuồn cuộn không ngừng tràn tới, dung nhập vào trong Đại Phật.

Là Ngọc Đế của Đại Tần, Doanh Huyền trên người luôn mang theo tín ngưỡng chi lực vô cùng bàng bạc mênh mông, chỉ là trước đây hắn không dùng mà thôi.

Mà Tương Lai Vô Sinh Kinh là công pháp Phật môn, cần có tín ngưỡng chi lực mới có thể tu thành.

Theo tín ngưỡng chi lực dung nhập, sau đầu Đại Phật nhanh chóng ngưng tụ ra một vầng quang hoàn rực rỡ. "Tương Lai Vô Sinh Kinh!" Tô Mộc và những người có kiến thức khác lập tức nhận ra công pháp mà Doanh Huyền đang tu luyện, có chút bất ngờ, nhưng lại nằm trong dự liệu.

Đại Thiền Tự bị Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ tiêu diệt, Tương Lai Vô Sinh Kinh, là một trong tam đại kinh quyển trấn tự vô thượng của Đại Thiền Tự, rơi vào tay Dương Bàn cũng là chuyện bình thường.

Giờ đây Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ bị Doanh Huyền giết chết, Doanh Huyền tự nhiên có thể có được tất cả công pháp của họ.

Ngay sau đó.

Mọi người đều kinh hãi.

Chỉ thấy sau khi vầng quang hoàn thứ nhất dâng lên.

Không hề có chút dừng lại.

Vầng quang hoàn thứ hai.

Vầng quang hoàn thứ ba. … Vầng quang hoàn thứ chín.

Ngay lúc chín vầng quang hoàn đồng thời ngưng tụ lại, một cỗ ý cảnh cửu cửu quy nhất dập dềnh trong lòng Doanh Huyền.

Mỗi một ý niệm trong linh hồn của Doanh Huyền đều đang nhảy múa, chấn động.

Cỗ chấn động này dần dần ảnh hưởng đến vầng quang hoàn sau đầu.

Vầng quang hoàn cũng dần dần chấn động theo.

Vốn dĩ chín vầng quang hoàn này không lớn bằng nhau, nhưng trong sự chấn động linh hồn cửu cửu quy nhất lúc này, chín vầng quang hoàn lại dần dần dung hợp vào nhau, sức mạnh tương thông, tương bổ, những vầng quang hoàn vốn nhỏ bé cũng dần dần viên mãn đầy đặn lên.

Cuối cùng, chín vầng quang hoàn hoàn toàn bình đẳng, tự tại, sức mạnh không còn chút khác biệt.

Trong lòng Doanh Huyền, chân chính cảm nhận được hàm nghĩa của "bình đẳng", "tự tại", "tương lai", "vô sinh", "chân không". "Như thị ngã văn, tự tương lai mạt pháp, chân không hủ hủ, hữu pháp tự thiên ngoại thiên hàng lâm, nhất lượng nhất kiếp, vô sinh vô diệt, đấu mỗ huyền linh, bất hủ nguyên thần…" Miệng Doanh Huyền truyền ra kinh văn trong Tương Lai Vô Sinh Kinh.

Oanh long!

Trong kinh văn, trong chín vầng quang hoàn, dần dần hiện ra một bóng Đại Phật mặt mũi không rõ ràng, nhưng lại linh động phiêu diêu, không thể nắm bắt, không thể dò xét, có vô cùng huyền cơ, nhưng lại giống như không có huyền cơ.

Pho Đại Phật này, sau khi hiện ra, thân ảnh nhàn nhạt, hư vô như khói, tựa có tựa không.

Nhưng trong nháy mắt, lại tiêu tan như khói xanh, không hề có hình thể.

Cửu đại quang hoàn!

Bất Hủ Nguyên Thần!

Chân Không Đại Thủ Ấn, đến đây đã đại thành! "Bất Hủ Nguyên Thần?" "Sao có thể?" Thấy Doanh Huyền trong nháy mắt đã luyện thành Tương Lai Vô Sinh Kinh, một trong những vô thượng kinh

quyển của Đại Thiền Tự, còn ngưng tụ ra Bất Hủ Nguyên Thần, các cường giả như Tô Mộc đều kinh ngạc đến ngây người. "Không thể nào!

Không có ai có thể luyện thành Bất Hủ Nguyên Thần trong nháy mắt!" "Bất Hủ Nguyên Thần này chắc chắn là do Càn Đế Dương Bàn luyện thành, bây giờ bị Doanh Huyền cướp đi!" "Nhất định là như vậy!" "Thật đáng thương cho Dương Bàn, lại làm áo cưới cho Doanh Huyền!" Tô Mộc và những người khác dường như đã đoán ra được mấu chốt, dù sao thành quả tu luyện của thế giới này đều có thể cướp đoạt.

Trong nguyên tác Hồng Dịch cũng đã cướp đi Tương Lai Chi Chủ mà Dương Bàn khổ công luyện thành.

Dù sao trong thế giới "ăn thịt người" này, cường giả chính là thuốc bổ và dưỡng chất lớn nhất.

Tuy nhiên, mặc dù Dương Bàn đã luyện thành Bất Hủ Nguyên Thần, nhưng Doanh Huyền không cướp đoạt của hắn, mà là dùng tín ngưỡng chi lực của chính mình để từ đầu luyện thành Bất Hủ Nguyên Thần của riêng mình.

Tương Lai Vô Sinh Kinh tuy lợi hại, nhưng Doanh Huyền lại đang đứng trên vai người khổng lồ.

Giống như một sinh viên đại học đi làm một bộ đề toán tiểu học vậy.

Chuyện đó há chẳng phải đơn giản như ăn cơm uống nước sao?

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc và ngưỡng mộ Bất Hủ Nguyên Thần của Doanh Huyền, Bất Hủ Nguyên Thần của hắn lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Chương 138

Chỉ thấy Đại Phật hư ảo mở miệng hút một hơi, tín ngưỡng chi lực mênh mông như sông lớn cuồn cuộn hội tụ tới, chui vào miệng ngài.

Bất Hủ Nguyên Thần quang mang đại thịnh, dần dần trở nên ngưng thực.

Một cỗ uy áp như thực chất và khí tức huyền ảo lan tỏa, ánh sáng chói mắt bùng phát ra.

Mọi người không khỏi nhắm mắt lại.

Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, Bất Hủ Nguyên Thần của Doanh Huyền đã thay đổi hình dạng.

Chỉ thấy đó là một người ngồi trên đài sen, hai tay kết ấn, thân mặc một bộ bào tử màu vàng, nhưng không phải là quan phục của sĩ đại phu cao quan, mà là hở ngực lộ vú, chân vểnh lên.

Giữa hai hàng lông mày của người này có một con mắt dọc, trong lòng mỗi bàn tay có một con mắt, trong lòng bàn chân cũng có một con mắt, trên đỉnh đầu cũng có một con mắt, chính giữa sau lưng cũng có một con mắt, tổng cộng có chín con mắt.

Chín con mắt này không ngừng lóe lên, vô số dòng thông tin như hồng lưu đang vận toán, mỗi một hơi thở đều thôi diễn hàng tỷ vạn lần.

Dường như tất cả mọi thứ trên trời dưới đất đều nằm trong sự tính toán của người này.

Nhìn thấy người này, Tô Mộc trong Tán Hoa Lâu trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi, kinh hô: "Tương Lai Chi Chủ!" "Truyền thuyết

luyện thành sau khi Tương Lai Vô Sinh Kinh đại thành!" Từ xưa đến nay, người có thể luyện Tương Lai Vô Sinh Kinh đến cảnh giới này, e rằng ngoài vị sáng lập thần bí khó lường kia, cũng chỉ có vị Thiên Đế Doanh Huyền này. … "Tương Lai Chi Chủ?" "Sao có thể?" "Doanh Huyền sao có thể luyện thành Tương Lai Chi Chủ nhanh như vậy?" Tô Mộc kinh ngạc đến ngây người, mặt lộ vẻ khó tin.

Tương Lai Chi Chủ chính là thành tựu cao nhất của Tương Lai Vô Sinh Kinh.

Ngoài vị sáng lập thần bí khó lường kia, nàng chưa từng nghe nói có ai luyện thành.

Hôm nay, lại có người ngay trước mắt nàng luyện thành từ con số không.

Dù cho Doanh Huyền cướp đoạt Bất Hủ Nguyên Thần của Dương Bàn, cũng khó mà tưởng tượng.

Huống chi việc Dương Bàn luyện thành Bất Hủ Nguyên Thần chỉ là suy đoán của nàng.

Nếu Dương Bàn không luyện thành, vậy có nghĩa là Doanh Huyền đã luyện thành Bất Hủ Nguyên Thần trước, sau đó lại thế như chẻ tre luyện thành Tương Lai Chi Chủ, vậy thì càng khủng bố hơn.

Còn việc Dương Bàn luyện thành Tương Lai Chi Chủ, sau đó Doanh Huyền cướp đoạt Tương Lai Chi Chủ của Dương Bàn, điều này căn bản không thể.

Nếu Dương Bàn luyện thành Tương Lai Chi Chủ, đã sớm sử dụng rồi.

Nàng dám chắc chắn Dương Bàn tuyệt đối chưa luyện thành Tương Lai Chi Chủ, thậm chí cả Bất Hủ Nguyên Thần cũng chưa chắc đã luyện thành. "Thiên Đế Doanh Huyền…" "Ngươi rốt cuộc là

ai?" Tô Mộc trong mắt tràn đầy chấn động, trong lòng dâng lên sự tò mò nồng đậm.

Nhận được Tương Lai Vô Sinh Kinh từ chỗ Dương Bàn, trong khoảnh khắc đã luyện thành Tương Lai Chi Chủ.

Thiên phú như thế, khủng bố đến nhường này.

Dù là người được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân, chưởng giáo Thái Thượng Đạo Mộng Thần Cơ, cũng kém xa. "Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ đã chết, Thiên Đế Doanh Huyền lại luyện thành Tương Lai Chi Chủ, Đại Càn vương triều thật sự đã thay đổi rồi!" Giờ phút này, không chỉ Tô Mộc, mà vô số cường giả, quan to quý nhân trong Ngọc Kinh thành đều bất giác nảy ra ý nghĩ này.

Vô số quý tộc và cường giả đã bắt đầu chuẩn bị làm thế nào để lấy lòng tân hoàng - Thiên Đế Doanh Huyền.

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không để tâm. "Tương Lai Chi Chủ, cuối cùng cũng ngưng tụ ra rồi." Hắn nhìn người bí ẩn có chín mắt ngồi trên đài sen, trên mặt không kìm được lộ ra một tia vui mừng.

Tôn Tương Lai Chi Chủ này chính là thành tựu cao nhất của "Tương Lai Vô Sinh Kinh".

Mà bởi vì Tương Lai Vô Sinh Kinh đã dung nhập vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, nên Tương Lai Vô Sinh Kinh đã được thăng hoa đến cực hạn.

Tôn Tương Lai Chi Chủ này có thể nói là phiên bản siêu cấp tiến hóa, hơn nữa sẽ trưởng thành theo sự trưởng thành của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Thành tựu cuối cùng không thể đo lường, hoàn toàn không thể so sánh với Tương Lai Chi Chủ trong nguyên tác.

Tương Lai Chi Chủ, là hóa thân ngoại thân vô thượng, vừa là Doanh Huyền, lại không phải là Doanh Huyền, sự huyền diệu trong đó, một lời khó nói hết.

Tương Lai Chi Chủ, được xưng là có thể tính toán hết thảy, thông suốt tương lai… Điểm này, có chút khoa trương.

Dù là phiên bản siêu cấp tiến hóa hiện tại của Tương Lai Chi Chủ cũng không thể tính toán hết tương lai, bởi vì tương lai biến hóa quá lớn.

Thậm chí nếu liên quan đến những đại năng vô thượng, cũng rất khó thôi diễn bói toán.

Nhưng điều này cũng nói lên năng lực diễn toán khủng bố của Tương Lai Chi Chủ.

Doanh Huyền tâm thần tương hợp với Tương Lai Chi Chủ, lập tức nhìn thấy vô số phù hiệu, vô số nhân quả vận mệnh, vô số cảnh tượng tương lai từ trên người Tương Lai Chi Chủ.

Giờ phút này, Doanh Huyền có một loại ảo giác… vô sở bất tri, vô sở bất năng, tính toán hết thiên hạ.

Tuy rằng không phải thật sự vô sở bất tri, vô sở bất năng, tính toán hết thiên hạ, nhưng cũng đã vô cùng khủng bố cường đại.

Tương Lai Chi Chủ cũng tương đương với một sự tồn tại như hack. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài nhận được sự trợ giúp của Tương Lai Chi Chủ, tốc độ tu luyện tăng ****" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài dung hợp Tạo Hóa Thiên Kinh." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài dung hợp Thái Thượng Đan Kinh." "Đinh…" "Vãi thật!

Đúng là hack mà!" "Tốc độ tu luyện tăng lên bao nhiêu lần mà không thể hiển thị ra được, khủng bố!" "Chẳng trách trong nguyên tác

nhân vật chính Hồng Dịch sau khi có được Tương Lai Chi Chủ, dung hợp với Thái Cực Nguyên Thần của hắn, cộng thêm Dịch Kinh, bất kỳ công pháp võ học nào cũng vừa nhìn đã hiểu, vừa học đã biết." "Bất kỳ công pháp võ học nào cũng có thể dễ dàng thôi diễn ra!" "Chỉ có thể nói là trâu bò!" Đại thủ vung lên, Doanh Huyền thu Tương Lai Chi Chủ lại, còn bản thân hắn vẫn ngồi trên thần tọa chí cao của long liễn, không hề di chuyển chút nào.

Hắn đưa mắt nhìn xuống toàn bộ Ngọc Kinh thành, tất cả mọi người lập tức có cảm giác bị Doanh Huyền nhìn chằm chằm, như thần linh nhìn xuống nhân gian.

Bọn họ hai chân mềm nhũn, không tự chủ được quỳ rạp xuống đất.

Bất luận là hoa khôi Tán Hoa Lâu, Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc, hay nhân vật chính Hồng Dịch trong phủ Vũ Ôn Hầu, hay Thái tử Dương Nguyên trong phủ Thái tử, hay một trong thiên hạ bát đại yêu tiên Hương Hồ Vương Nguyên Phi trong hoàng cung.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực khiến người ta nghẹt thở từ trên người Doanh Huyền.

Không chỉ là tu vi, mà còn là sự áp chế đến từ cấp bậc sinh mệnh. "Đây chính là Ngọc Đế của Đại Tần sao?" "Hồng Huyền Cơ ở trước mặt hắn căn bản chẳng là gì!" "Đại trượng phu phải được như thế!" Hồng Dịch quỳ trên đất, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn Doanh Huyền tràn đầy ao ước, nhưng ngay sau đó lại tối sầm lại.

Hồng Huyền Cơ căn bản không cho hắn luyện võ.

Hắn đến nay vẫn là một thư sinh trói gà không chặt.

Bao giờ hắn mới có thể thành danh?

Mới có thể rửa oan cho mẹ hắn? "Không được, ta nhất định phải

luyện võ!" "Dù sao Hồng Huyền Cơ đã chết, hắn cũng không quản được ta!" "Chỉ là không biết ta có bị liên lụy không?" Hồng Dịch trăm ngàn suy nghĩ, bất kể quan hệ giữa hắn và Hồng Huyền Cơ như thế nào, trong mắt người ngoài, hắn cũng là con trai của Hồng Huyền Cơ.

Nếu Hồng Huyền Cơ đã bị giết, Đại Tần chắc chắn sẽ nhổ cỏ tận gốc. "Ta phải chạy!" "Nhưng ta không có võ công, có thể chạy đi đâu?" "Dù sao Đại Càn vương triều chắc chắn sẽ bị diệt, hay là ta đầu quân cho Đại Tần, cũng có thể rửa oan cho mẹ ta?" "Chỉ là Đại Tần có vì quan hệ với Hồng Huyền Cơ mà trực tiếp giết ta không?" Ngay lúc Hồng Dịch đang do dự, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói than thở của Doanh Huyền: "Băng tuyết trang thành thị thử thân, tán hoa lâu nội duyệt hồng trần.

Hàn mai họa tặng bạc tình tử, thánh hiền thư ký từ mẫu ân." "Hử?

Đây là nói về mẹ ta?" Hồng Dịch trừng lớn hai mắt, hơi thở không khỏi dồn dập.

Hắn biết mẹ hắn là hoa khôi của Tán Hoa Lâu, còn những chuyện khác hiện tại hắn hiểu không nhiều. "Trẫm thấy ngươi tư chất không tồi, đối với cảnh ngộ của mẹ ngươi cũng rất đồng cảm, nếu ngươi nguyện ý trung thành với trẫm, trẫm có thể ban cho ngươi công pháp vô thượng, ngày sau tự có thể rửa oan cho mẹ ngươi, hưởng thụ vinh quang vô thượng." Giọng nói của Doanh Huyền tiếp tục truyền đến.

Thu một nhân vật chính làm người làm việc cho mình dường như cũng không tệ.

Hiện tại thuộc hạ của hắn, nhân vật chính lợi hại nhất có lẽ là Tiêu Viêm, Lâm Động. "Hồng Dịch bái kiến Thiên Đế, nguyện vì Thiên Đế trung thành!" Hồng Dịch không do dự, vốn dĩ hắn đã có ý nghĩ này, chỉ là lo lắng bị Hồng Huyền Cơ liên lụy. "Đây là công pháp, và cả thông tin về mẹ ngươi!" Doanh Huyền trực tiếp truyền Hỗn

Nguyên Kinh và thông tin liên quan đến Mộng Băng Vân cho Hồng Dịch. "Mộng Băng Vân, Thánh nữ Thái Thượng Đạo…" "Mẹ!" Hồng Dịch nhận được thông tin, hai mắt lập tức đỏ lên, nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm vào da thịt, rỉ ra từng giọt máu mà cũng không hay biết. "Chẳng trách mẹ ta còn trẻ như vậy, lại uất ức mà chết." "Hóa ra là tên cẩu tặc Hồng Huyền Cơ ngầm sai Triệu phu nhân độc chết mẹ ta!" "Mặc dù ta đã đoán là Triệu phu nhân hãm hại mẹ ta, nhưng không ngờ kẻ chủ mưu sau lưng lại là Hồng Huyền Cơ!" "Chẳng trách hắn đối với cái chết của mẹ ta thờ ơ, chẳng trách hắn để mặc Triệu phu nhân bắt nạt ta, chẳng trách hắn không cho ta học võ!" "Mẹ ta tuy là Thánh nữ Thái Thượng Đạo, nhưng chưa từng hại hắn, ngược lại vì hắn mà phản bội Thái Thượng Đạo, vì hắn mà trộm Thái Thượng Đạo Vô Thượng Đạo Thuật, vì hắn mà đạo tâm tan vỡ, tu vi toàn phế…" "Hắn lại có thể ra tay!" "Thứ lòng lang dạ sói." "Cứ như vậy mà chết thật là quá hời cho hắn!" Hồng Dịch nghiến răng nghiến lợi, đối với thông tin Doanh Huyền đưa cho, hắn không hề nghi ngờ.

Thứ nhất, hắn chỉ là một đứa con thứ nhỏ bé, một nhân vật như con kiến, Doanh Huyền không cần phải lừa hắn.

Thứ hai, thông tin Doanh Huyền đưa cho hắn hợp tình hợp lý, có thể khớp hoàn hảo với mọi thứ hắn biết.

Những nghi ngờ trước đây của hắn lập tức được giải đáp. "Thiên Đế, có thể giao Triệu phu nhân cho ta xử trí không?

Chỉ cần để ta báo thù cho mẹ, sau này mạng này của ta chính là của Thiên Đế!" Hồng Dịch dập đầu cầu xin. "Được, trẫm giữ lại mạng của ả, ngày sau ngươi tu hành có thành tựu, tự mình báo thù!" "Đa tạ Thiên Đế!

Đa tạ Thiên Đế!" Hồng Dịch vui mừng khôn xiết, dập đầu tạ ơn.

Doanh Huyền không để ý nữa.

Nếu không phải Hồng Dịch là nhân vật chính, hắn cũng lười quan tâm.

Hắn đưa tay cách không tóm một cái, đem bí cảnh không gian cất giấu bảo vật của hoàng thất Đại Càn tóm ra, bên trong chứa đựng tất cả bảo vật quý giá của Đại Càn vương triều.

Mặc dù đối với Doanh Huyền không đáng nhắc tới, nhưng ruồi nhỏ cũng là thịt.

Huống chi hắn còn phải nuôi cả một gia đình lớn như vậy.

Thu đi bảo khố hoàng thất, Doanh Huyền giao nơi này lại cho Hàn Tín và các cường giả Đại Tần đến sau, do họ tiếp quản Ngọc Kinh thành, và lấy Ngọc Kinh thành làm trung tâm chiếm cứ Đại Thiên thế giới nơi Đại Càn vương triều tọa lạc.

Còn Doanh Huyền thì cưỡi Hỏa Kỳ Lân, dẫn theo mọi người đi về một hướng khác.

Nơi đó có một 'xuyên việt giả'. … Doanh Huyền đến thế giới Dương Thần là để du ngoạn.

Mà du ngoạn thì tự nhiên phải đến những nơi thú vị và gặp gỡ những người thú vị.

Vì vậy, lúc đi, hắn thuận tiện mang theo hoa khôi Tán Hoa Lâu, Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc, và cả Hương Hồ Vương Nguyên Phi. "Thiên Đế bệ hạ chuẩn bị đi đâu vậy?

Tại hạ đối với thiên hạ cũng có chút hiểu biết, nguyện vì Thiên Đế góp một chút sức mọn." Giọng Tô Mộc mềm mại uyển chuyển, nàng nhìn Doanh Huyền, ánh mắt lưu chuyển, hương thơm ngát người.

Loại hương thơm này không phải mùi son phấn, mà là hương thơm thanh khiết như trăm hoa, khiến người ta ngửi vào trước thì tâm thần sảng khoái, sau đó thì phiêu diêu như tiên.

Nàng mặc một bộ váy sa màu xanh nhạt, khoác áo choàng trắng, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, bước chân nhẹ nhàng, như tiên nữ trong tranh hạ phàm.

Nguyên Phi đứng bên cạnh Tô Mộc, mặc cung trang gấm vóc, làn da óng ánh, cả người như một quả đào tiên chín mọng, có một loại khí chất không nói nên lời và sự linh động của tiên hồ.

Doanh Huyền đánh giá Tô Mộc và Nguyên Phi.

Người sau khẽ cười một tiếng, trăm vẻ quyến rũ nảy sinh.

Nàng mặc cung trang gấm vóc, trên người còn tỏa ra một mùi hương thơm thoang thoảng.

Tựa lan, tựa cúc, tựa mai, lúc đầu không cảm thấy gì, nhưng ngửi kỹ, cơ thể Doanh Huyền như đang nằm giữa vườn hoa, trong miệng mũi toàn là hương thơm.

Mùi hương này không chỉ tràn ngập miệng mũi của Doanh Huyền, mà còn như muốn thấm vào trong ý niệm của hắn.

Trong khoảnh khắc, trong ý niệm của Doanh Huyền, toàn là hương thơm.

Nhìn lại Nguyên Phi, Doanh Huyền lại có cảm giác thân cận, cảm thấy Nguyên Phi dường như có duyên với mình, có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Đôi mắt long lanh của Nguyên Phi, áo lụa cung trang, mái tóc mây, làn da băng tuyết, đôi tay ngọc ngà, khiến Doanh Huyền nảy sinh vô cùng yêu thương, có một sự thôi thúc muốn che chở. "Ha ha, thú vị!" Doanh Huyền khẽ cười, trước tiên nhìn về phía Tô Mộc: "Thiên Nữ Quan Tưởng Pháp của Thái Thượng Đạo đã luyện đến cảnh giới hiển hình, không cần thi triển pháp thuật mê hoặc tâm thần, mỗi cử chỉ đều hợp nhất linh hồn và thể xác, tự nhiên có khí chất của thiên nữ thần

nữ, cũng tạm được." Tô Mộc giật mình, việc Doanh Huyền không bị ảnh hưởng, nàng không hề bất ngờ, nhưng Doanh Huyền lại có thể một mắt nhìn ra đạo thuật và cảnh giới tu luyện của nàng, điều này mới đáng sợ.

Không để ý đến sự kinh hãi của Tô Mộc, Doanh Huyền nhìn về phía Hương Hồ Vương Nguyên Phi: "Một trong thiên hạ bát đại yêu tiên, Hương Hồ Vương, chữ 'hương' này chính là hàm nghĩa thật sự của ngươi?" "Nghe nói ba trăm năm trước Văn Hương Giáo có một môn thần thông gọi là Hương Hồn Mộng Lý, thánh nữ của giáo phái đó chính là tu luyện môn đạo thuật này." "Một khi thi triển, người ta ở trong mộng cũng toàn là mùi hương, đối với thánh nữ hết lòng phục tùng, cam nguyện làm chó ngựa, biết bao anh hùng hào kiệt, thậm chí cả Quỷ Tiên đã thoát khỏi luân hồi, cũng bị thánh nữ Văn Hương Giáo thu phục." "Nhưng Nguyên Phi cô nương dường như tu luyện chưa tới nơi tới chốn?" Doanh Huyền trêu chọc. "Thiên Đế kiến thức uyên bác, lại có thể một mắt nhận ra môn đạo thuật này." Hương Hồ Vương Nguyên Phi kinh ngạc vô cùng, chậm rãi nói: "Ta chỉ là ngẫu nhiên có được bí điển trấn giáo năm đó của Văn Hương Giáo, Nhân Hương Quyển trong Thiên Hương Tam Quyển mà thôi!" "Chiêu Hương Hồn Mộng Lý này chỉ có thể khiến người ta đối với ta sinh ra hảo cảm mà thôi, không có bản lĩnh khiến Quỷ Tiên, Võ Thánh cũng cam nguyện làm chó ngựa, càng đừng nói đến tuyệt thế cường giả như Thiên Đế bệ hạ!" "Thực ra ta vào hoàng cung, cũng có ý tìm kiếm Thiên Hương Tam Quyển của Văn Hương Giáo." "Thiên Hương Tam Quyển, trong ba quyển sách đó, Thiên Hương Quyển là đạo thuật cao nhất, Địa Hương Quyển thứ hai, Nhân Hương Quyển thấp nhất." "Nếu có Thiên Hương Quyển, trừ phi là người thật sự thái thượng vong tình, cũng sẽ bị mùi hương dẫn dắt, truyền thuyết năm đó Mộng Thần Cơ mới ra đời, từng có một đoạn dây dưa với thánh nữ Văn Hương Giáo, sau này Mộng Thần Cơ chém giết thánh nữ, mới khiến

Đại Chu có được thiên hạ, có hai trăm năm cơ nghiệp." Tô Mộc nghe vậy có chút ngạc nhiên, là Thánh nữ Thái Thượng Đạo, nàng cũng chưa từng nghe qua những bí mật này.

Mà Doanh Huyền không chỉ một mắt nhìn thấu Thiên Nữ Quan Tưởng Pháp của nàng, còn nhận ra Hương Hồn Mộng Lý của Hương Hồ Vương.

Loại kiến thức và nội tình này thật sự đáng sợ. "Chút mị thuật quèn cũng muốn mê hoặc Thiên Đế, đúng là không biết tự lượng sức mình!" Mỹ Đỗ Toa châm chọc. "Thiên Đế minh giám, tiểu nữ tử sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bệ hạ, chỉ là vì tu luyện Thiên Nữ Quan Tưởng Pháp, bản thân tự có khí chất, mong Thiên Đế lượng thứ!" Tô Mộc nhẹ nhàng cúi đầu, nàng quả thật không thi triển đạo thuật.

Bởi vì ngay cả Hồng Huyền Cơ, Dương Bàn cũng bị Doanh Huyền đập chết.

Chút đạo thuật của nàng thi triển với Doanh Huyền, không phải là tìm chết sao?

Nàng còn chưa ngốc đến vậy. "Thiên Đế minh giám, môn đạo thuật này của thiếp thân cũng là bản năng tỏa ra, cũng vì vậy mà bị người ta gọi là Hương Hồ Vương, tuyệt không có ý mê hoặc Thiên Đế!" Nói xong, Nguyên Phi cởi bỏ cung trang, lộ ra chiếc yếm màu hồng, sau đó từ trong yếm lấy ra một chiếc khăn lụa.

Chiếc khăn lụa này mềm mại ấm áp, hiện ra một vầng sáng nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết là được dệt từ một loại tơ tằm đặc biệt.

Chương 139

"Đây chính là Nhân Hương Quyển trong Thiên Hương Tam Quyển, thiếp thân nguyện dâng lên Thiên Đế, tỏ chút lòng thành xin lỗi." Nguyên Phi hai tay dâng khăn lụa đến trước mặt Doanh Huyền. "Hồ ly tinh!" Lý Hàn Y ôm kiếm Thiết Mã Băng Hà, đứng một bên, thân hình thẳng tắp như một thanh thần kiếm, trong lòng thầm mắng.

Không chỉ Lý Hàn Y, giờ phút này không biết bao nhiêu người nhìn Hương Hồ Vương Nguyên Phi với ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng.

Nguyên Phi cảm nhận được ánh mắt xung quanh, âm thầm cười khổ, chỉ có thể cúi đầu, coi như không nhìn thấy.

Doanh Huyền nhận lấy chiếc khăn lụa, thấy nó được lấy ra từ trong yếm ngực của Nguyên Phi, áp sát vào da thịt.

Trên đó còn vương vấn mùi hương cơ thể của Nguyên Phi, ngón tay bất giác khẽ lướt, trong lòng khẽ động, dâng lên một tia thương yêu.

Không hổ là Hương Hồ Vương.

Đúng là một con hồ ly tinh.

Hơn nữa còn rất sâu sắc, người bình thường tuyệt đối không nắm bắt được.

Ta không vào địa ngục thì ai vào.

Xem ra phải thu phục nàng, để nàng không họa quốc ương dân, nguy hại thế nhân.

Ta thật là quá lương thiện.

Ý niệm thoáng qua.

Doanh Huyền mở chiếc khăn lụa ra.

Chỉ thấy trên khăn lụa viết mấy chữ "Nhân Hương Quyển".

Sau đó, trên khăn lụa thêu đủ loại hoa, sống động như thật, như đang sống.

Có hoa cúc, hoa lan, hoa mai, có thược dược, mẫu đơn, v.v., chỉ cần nhìn những bông hoa này, trong mũi của Doanh Huyền dường như ngửi thấy mùi hương, đây đã là đỉnh cao của nghệ thuật thêu thùa.

Giữa những bông hoa, có kinh văn tú mỹ. "Thiên đạo phân âm dương, âm dương lưu chuyển, hỗn mang viên cực, nhân đạo phân chính tà, chính tà chi hình, dĩ nhãn quan chi, thị vi mỹ sửu, tị văn chi, thị hương xú, hương giả vi chính, nhân nhân hỉ chi, xú giả vi tà, nhân nhân ác chi, vi hà?" "Nhân chi sơ, tính bản thiện dã, bản tính thiện, tự nhiên ái hương, tự nhiên ác xú, thiên hương tam quyển, vi thiên địa nhân, nhân quyển thải bách hoa chi hương, quan tưởng nhập niệm, sử nhân văn chi bản tính thân!" "Địa quyển nãi thải thiên dược chi hương, quan tưởng niệm, sử nhân văn chi, linh hồn tự toàn, thiên hương nãi thải đại thiên thế giới, thiên địa trụ cực vạn chủng thần hương, văn chi sử nhân lập đăng thần vị, minh kỳ bản tính…" "Khai tông danh nghĩa, quả nhiên là kinh điển thượng thừa!!" Doanh Huyền nhìn thấy mấy hàng đầu của kinh văn, liền biết đây là kinh văn thượng thừa, tiếp tục xem tiếp!

Từng chữ như châu ngọc!

Hóa ra "Thiên Hương Tam Quyển", Nhân Hương Quyển là quan tưởng lĩnh ngộ mùi hương của trăm hoa rồi dung hợp lại, động niệm liền tỏa ra hương thơm, khiến người ta thân cận, sinh ra hảo cảm mãnh liệt, không nỡ làm tổn thương.

Địa Hương Quyển thì là thể ngộ hương thơm của thiên dược, phục hồi thần hồn.

Còn Thiên Hương Quyển là thu thập vạn loại hương thơm của đại thiên thế giới, sau khi dung hợp lại, hiểu rõ sự tốt đẹp của trời đất, đăng lên thần vị, khiến vạn vật, nhật nguyệt tinh thần đều thân cận với ngươi.

Doanh Huyền rất hài lòng với việc Nguyên Phi tự mình dâng lên Nhân Hương Quyển, sau khi xem xong, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh đã tự động dung hợp.

Hắn trả lại chiếc khăn lụa mang theo mùi hương cơ thể cho Nguyên Phi, và còn rất chu đáo đưa tay đặt lại vào vị trí ban đầu của Nguyên Phi. "Thiên Đế…" Nguyên Phi đôi mắt đẹp u oán nhìn Doanh Huyền, đúng là tên đại xấu xa, chỉ biết bắt nạt một nữ tử yếu đuối như người ta.

Hồ ly tinh.

Giờ phút này, không biết bao nhiêu người trong lòng mắng to.

Doanh Huyền đối diện với ánh mắt u oán của Nguyên Phi, rút tay ra điểm một cái lên trán trắng nõn của nàng, nói: "Trẫm cũng không lấy không của ngươi, truyền cho ngươi Hỗn Nguyên Kinh, Thiên Hương Quyển và Địa Hương Quyển!" Thiên Hương Quyển, Địa Hương Quyển là Doanh Huyền tìm thấy trong bảo khố hoàng thất của Dương Bàn.

Đại Càn vương triều từng tiêu diệt không biết bao nhiêu tông môn, võ công đạo thuật thu thập được khó mà tưởng tượng.

Tự nhiên có Thiên Hương Quyển và Địa Hương Quyển.

Huống chi Nguyên Phi tiến cung làm phi chính là vì cái này, chứng tỏ hoàng thất chắc chắn có.

Sự thật chứng minh cũng đúng như vậy. "Hỗn Nguyên Kinh, Thiên Hương Quyển, Địa Hương Quyển…" Nguyên Phi cảm nhận công pháp trong đầu, ánh mắt u oán ban đầu lập tức trở nên hưng phấn kinh hỉ.

Vốn dĩ nàng dâng Nhân Hương Quyển cho Doanh Huyền, chỉ là mong tăng thêm vài phần hảo cảm của hắn.

Nếu Doanh Huyền có qua có lại, có thể tặng lại nàng Thiên Hương Quyển hoặc Địa Hương Quyển thì càng tốt.

Dù không được, cũng có thể đặt nền móng cho sau này.

Nhưng không ngờ Doanh Huyền lại hào phóng như vậy, trực tiếp cho nàng cả hai, còn cho nàng một môn công pháp vô thượng chưa từng nghe tới - Hỗn Nguyên Kinh.

Trong khoảnh khắc này, hảo cảm của Nguyên Phi đối với Doanh Huyền tăng mạnh.

Ngay cả sự u oán khi Doanh Huyền nhét khăn lụa vào lòng nàng cũng lập tức tan thành mây khói.

Doanh Huyền cảm nhận sự thay đổi tình cảm của Nguyên Phi, không khỏi thầm cảm khái.

Quả nhiên, chỉ cần chịu chi tiền, không có thành lũy nào không thể công phá.

Giống như tên ngốc Quách Tĩnh, chẳng phải cũng vậy sao?

Lần đầu gặp mặt, liền mời đến tửu lâu lớn ăn cơm, món ăn tùy tiện gọi, tùy tiện ăn.

Ăn xong cơm liền tặng quần áo, còn là áo khoác da chồn.

Chiếc áo khoác da chồn này không phải hàng thường, lai lịch phi phàm, là do con trai của Thành Cát Tư Hãn là Đà Lôi tặng, "một chiếc

áo lông chồn quý giá, toàn thân đen tuyền, không một sợi lông tạp nào", còn là cướp được từ bảo khố của Vương Hãn, hoàn toàn không phải loại hàng hiệu phiên bản giới hạn nào có thể so sánh, có thể nói là áo da thật do hoàng gia đặt làm thủ công.

Tặng quần áo xong, liền trực tiếp nhét tiền, bốn thỏi vàng nguyên bảo, giá trị có thể tưởng tượng.

Thiếu nữ nào chịu nổi?

Nhưng đây vẫn chưa hết, chiêu cuối của Quách Tĩnh còn ở phía sau.

Tặng bảo mã!

Đây không phải là bảo mã thông thường, mà là Hãn huyết bảo mã, do Thành Cát Tư Hãn tặng, có tiền cũng không mua được.

Công thế như vậy, ai chịu nổi?

Tuy nhiên hiện tại, Hoàng Dung đã trở thành đầu bếp riêng của Doanh Huyền, Quách Tĩnh không còn cơ hội.

Đương nhiên, Hỗn Nguyên Kinh và Thiên Hương Quyển, Địa Hương Quyển mà Doanh Huyền tặng cho Nguyên Phi thực ra chẳng là gì.

Hỗn Nguyên Kinh ở Đại Tần đã được phổ cập.

Còn Thiên Hương Quyển, Địa Hương Quyển càng là do Doanh Huyền tìm thấy trong bảo khố hoàng thất, không đáng nhắc tới.

Đợi Nguyên Phi gia nhập thế giới Đại Tần, không cần Doanh Huyền tặng, cũng có thể có được.

Chỉ là Nguyên Phi không biết.

Tô Mộc cũng không biết.

Giờ phút này nàng nhìn ánh mắt kinh hỉ của Nguyên Phi, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ, nhưng nàng dường như không có thứ gì tốt để dâng cho Doanh Huyền.

Công pháp trấn tông của Thái Thượng Đạo, Doanh Huyền đã có được từ chỗ Hồng Huyền Cơ.

Những thứ khác, Doanh Huyền e rằng cũng không coi trọng. "Đến rồi." Ngay lúc này, Hỏa Kỳ Lân dừng lại trên không trung.

Tô Mộc vốn đang tò mò Doanh Huyền muốn đi đâu, ngẩng đầu nhìn xuống.

Phía dưới là những thửa ruộng vuông vức màu mỡ kéo dài vô tận, và những kho thóc hình pháo đài dựng đứng giữa ruộng.

Còn có các thương đội tấp nập qua lại trên các con đường.

Tô Mộc kinh hô: "Thanh Châu!" "Quán Quân Hầu Dương An!" … "Quán Quân Hầu Dương An!" Hương Hồ Vương Nguyên Phi kinh ngạc nói: "Tung hoành dị vực mười vạn dặm, quân trung đệ nhất Quán Quân Hầu." "Các triều đại trước nay, Quán Quân Hầu chuyên dùng để phong cho tướng quân trẻ tuổi, nhằm tưởng thưởng cho sự dũng mãnh, huyết khí của thiếu niên.

Đại Càn vương triều sáu mươi năm, cũng chỉ phong một vị như vậy." "Hắn tuy còn trẻ, tuổi chưa đầy mười bảy, nhưng giết người vô số, võ công sâu không lường được, hơn nữa khí vận nồng hậu, nắm giữ binh quyền ở biên quan, trị quân có phương pháp, văn võ song toàn…" "Nguyên Phi thân ở thâm cung, mà lại hiểu biết không ít nhỉ!" Tô Mộc nhìn về phía Nguyên Phi, khẽ cười.

Nguyên Phi: "Uy danh của Quán Quân Hầu, ai mà không biết?" Doanh Huyền nhìn về phía Tô Mộc, xen vào: "Thái Thượng Đạo của các ngươi chính là ủng hộ Dương An nhỉ!" "Thiên Đế tuệ nhãn!" Tô

Mộc có chút kinh ngạc, nhưng không bất ngờ.

Thông qua cuộc tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, nàng biết những điều Doanh Huyền biết còn nhiều hơn nàng tưởng tượng.

Biết Thái Thượng Đạo của nàng ủng hộ Dương An cũng không có gì lạ.

Huống hồ bây giờ cũng chẳng có tác dụng gì nữa.

Dương An dù có Thái Thượng Đạo chống lưng cũng không thể nào đối phó được Doanh Huyền. "Thái Thượng Đạo ủng hộ Dương An?" Nguyên Phi lại rất ngạc nhiên, dù sao đi nữa, uy danh của Quán Quân Hầu Dương An có lớn đến đâu, tài hoa có cao đến đâu, cũng chỉ là người ngoài.

Muốn leo lên đế vị, rất khó.

Hoàn toàn không có ưu thế bằng Thái tử Dương Nguyên cùng Hòa Thân Vương, Ngọc Thân Vương và các hoàng tử khác.

Doanh Huyền dường như thấy được sự nghi hoặc của Nguyên Phi, bổ sung: "Dương An là con riêng của Dương Bàn." "Thì ra là vậy." Nguyên Phi bừng tỉnh.

Tô Mộc kinh hãi: "Thiên Đế ngay cả chuyện này cũng biết, chẳng lẽ là biết từ trong ký ức của Dương Bàn?" "Trẫm biết nhiều hơn ngươi tưởng tượng rất nhiều." Doanh Huyền cười thần bí: "Các ngươi có biết tại sao Dương An lại tài hoa xuất chúng như vậy, luôn có thể tạo ra các loại kỳ trân dị bảo, điên cuồng thu gom tài sản không?" "Vì sao?" Tô Mộc và Nguyên Phi có chút tò mò. "Bởi vì Dương An là quân cờ do Bất Hủ Thần Vương, thủ lĩnh của Thái Cổ Ngũ Đại Thần Vương đặt ở Đại Thiên thế giới, linh hồn của hắn đến từ Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên!" "Cái gì?

Dương An là quân cờ của Bất Hủ Thần Vương, thủ lĩnh của Thái

Cổ Ngũ Đại Thần Vương?" "Linh hồn của hắn đến từ Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên?" Nguyên Phi và Tô Mộc trừng lớn mắt, kinh hô thành tiếng.

Bất kể là Bất Hủ Thần Vương hay linh hồn từ Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên, đối với họ đều là chấn động vô cùng lớn.

Thái Cổ Ngũ Đại Thần Vương, tung hoành thiên hạ, uy danh lẫy lừng, hung uy ngút trời.

Đối với họ, đó chỉ là truyền thuyết trong cổ tịch.

Cả Thiên Ngoại Thiên cũng vậy.

Không ngờ bây giờ lại có một người liên quan đến nó ngay trước mắt.

Doanh Huyền không để ý đến sự kinh ngạc của họ, chậm rãi nói: "Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên vô cùng phát triển, dân số tính bằng trăm tỷ, một tinh cầu là có thể nuôi sống trăm tỷ người!" "Nơi đó công nghiệp phát triển, giống như lưu ly mà các ngươi coi là bảo bối, ở Trung Ương thế giới có thể sản xuất hàng loạt, vô cùng rẻ!" "Cái gì?" "Nói như vậy lưu ly mà Quán Quân Hầu bán chính là loại được sản xuất hàng loạt ở Trung Ương thế giới?" "Thảo nào hắn có nhiều thứ mà Đại Thiên thế giới không có đến vậy!" Nguyên Phi và Tô Mộc bừng tỉnh, thảo nào Quán Quân Hầu có thể chế tạo ra những thứ kỳ lạ như "Thiên Cơ Thần Nỗ", "Hoạt tự ấn loát", "Thủy tinh pha lê", "Nha xoát", "Nha cao" để kiếm bộn tiền.

Thì ra những thứ đó ở Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên đều là hàng rẻ tiền, đều có thể sản xuất hàng loạt. "Vậy những bài thơ từ ca phú của hắn cũng là sao chép trực tiếp từ Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên?" Tô Mộc tuy đang hỏi, nhưng trong lòng đã có đáp án.

Thì ra tài hoa của Quán Quân Hầu là đến từ đó.

Là lấy nội tình của Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên làm tài hoa của mình. "Đây chính là người xuyên việt mà Thiên Đế đã nói sao?

Giống như Tiêu Viêm, là linh hồn xuyên việt!" Cổ Huân Nhi xen vào.

Về chuyện Tiêu Viêm là người xuyên việt, nàng đã sớm biết từ chỗ Doanh Huyền.

Nghĩ đến việc trong cơ thể Tiêu Viêm từ nhỏ đã có linh hồn của một lão già, buổi tối còn muốn lẻn vào phòng nàng để giúp nàng ôn dưỡng kinh mạch.

Tuy không thành công, nhưng Cổ Huân Nhi đối với Tiêu Viêm lập tức không còn chút hảo cảm nào.

Con thuyền hữu nghị nói lật là lật.

Bạn bè cũng không làm được nữa. "Cũng gần như vậy, nhưng Dương An và Tiêu Viêm vẫn có chút khác biệt." Doanh Huyền chậm rãi nói: "Tiêu Viêm là từ một thế giới vì tai nạn trùng hợp mà đến một thế giới khác." "Nhưng Dương An tuy cũng từ Trung Ương thế giới đến Đại Thiên thế giới, nhưng nói một cách nghiêm khắc, thực ra đều ở trong cùng một đại thế giới." "Hơn nữa Dương An chỉ là một quân cờ!" "Dáng vẻ của hắn còn được sao chép theo Hư Vô Nhất, con trai của lãnh tụ Trung Ương thế giới Hư Dịch, giống hệt Hư Vô Nhất." Giọng điệu của Doanh Huyền mang theo một cỗ khinh thường.

Đối với Quán Quân Hầu Dương An, Doanh Huyền rất xem thường.

Kém xa cả Tiêu Viêm.

Không nói đến chuyện là quân cờ.

Dương An tuy khí vận cũng nghịch thiên!

Ví dụ như: Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Thương Mang Giác Thần Khải, Tạo Hóa Hồ Lô các loại thần khí gần như toàn bộ tự động đưa tới cửa.

Hàn Nguyệt nữ thần, Phượng Diễm Diễm, Mặc Tiểu Khiết các loại mỹ nữ có thân phận và thực lực kinh người đều một lòng với hắn, trở thành trợ lực của hắn.

Còn có sự ưu ái của Mộng Thần Cơ, vị thiên hạ đệ nhất nhân này, ban cho công pháp và Nhân Nguyên Đại Đan các loại thần công bảo dược.

Thậm chí còn có đủ loại kỳ ngộ không dứt, nhận được Thần Thạch Linh Thai các loại chí bảo.

Dùng một câu "con riêng của ông trời" để hình dung cũng không quá.

Nhưng hắn hành sự quá cuồng vọng.

Bất kể là Càn Đế Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ hay là nhân vật chính Hồng Dịch, hắn đều không để vào mắt!

Chương 140

Một bộ dáng "trời là lão đại, ta là lão nhị".

Hành sự không kiêng nể gì, phóng túng hết mức.

Kết quả cuối cùng bị Hồng Dịch đánh giết, nữ nhân của hắn, bảo vật tài sản của hắn… tất cả mọi thứ đều thành toàn cho Hồng Dịch.

Xứng đáng là nỗi sỉ nhục của giới xuyên việt.

Mà trong lúc Doanh Huyền nói chuyện, Hỏa Kỳ Lân đã kéo xe đến trên không một tòa phủ đệ khổng lồ.

Nhưng lại không có ai phát hiện ra Hỏa Kỳ Lân.

Phảng phất như Hỏa Kỳ Lân và xe liễn là trong suốt vậy.

Đây không phải Doanh Huyền cố ý che giấu, mà là vì Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn bản thân đã hòa làm một thể với hư không, phảng phất như một bộ phận của hư không.

Người bình thường căn bản sẽ không chú ý tới.

Doanh Huyền và các nàng nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy trong một gian đại điện xa hoa, Quán Quân Hầu Dương An đầu đội kim quan, mặt như quan ngọc, mình mặc cẩm y hoa phục, đầu gối lên đùi của một nữ tử tuyệt mỹ tựa tiên nữ.

Nữ tử này mặc kim lũ ngọc y, tóc búi cao, có khí chất của một người phụ nữ trưởng thành quyến rũ!

Chính là Kim Hề Hề, đại tiểu thư của hào môn thế gia ở Thanh Châu, nữ chưởng quỹ của Kim Ngọc Đường, tiệm châu báu lớn nhất Ngọc Kinh thành.

Bên cạnh còn có mấy mỹ nữ khí chất khác nhau đang xoa bóp,

đấm chân cho thanh niên đó, không nói ra được sự hưởng thụ. "Ha, đàn ông!" Nguyên Phi gò má hơi hồng, trong lòng cười lạnh. "Hầu gia, nghe nói ngài cách đây không lâu đã gặp được Thiên Xà Vương Tinh Mâu, một trong tám đại yêu tiên của thiên hạ.

Thiên Xà Vương Tinh Mâu không chỉ là đạo lữ của quán chủ Huyền Thiên Quán Nạp Lan Ám Hoàng, thực lực siêu phàm, mà còn là đại mỹ nhân nổi danh thiên hạ!" Kim Hề Hề bưng một chén rượu chứa sữa người, vừa đút vào miệng Quán Quân Hầu, vừa nhẹ giọng trêu chọc: "Hầu gia lần này không được tay sao?" "Thiên Xà Vương Tinh Mâu tính tình có chút lạnh lùng, thực lực cũng khá mạnh, bản hầu tạm thời còn chưa thu phục được nàng ta!" Quán Quân Hầu nghe vậy cũng không giận, nói thẳng không kiêng dè, cười nói: "Nhưng mà, bản hầu là thiên mệnh chi chủ, mỹ nữ thiên hạ này đều là vật trong túi của bản hầu, Thiên Xà Vương Tinh Mâu kia cũng không ngoại lệ." "Chỉ đợi bản hầu thực lực tiến thêm một bước, sẽ lập tức đi thu phục nàng ta!" "Hắc hắc, đến lúc đó không chỉ Thiên Xà Vương Tinh Mâu, còn có Ngân Sa Vương Thiền Ngân Sa, Hương Hồ Vương Nguyên Phi, bản hầu đều sẽ thu phục hết." Quán Quân Hầu càng nói càng kích động, ha ha cười lớn, ngữ khí bá đạo, vô pháp vô thiên, có một loại tư thái muốn chiếm đoạt tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian. "Hầu gia, Hương Hồ Vương Nguyên Phi là phi tử của phụ hoàng ngài, ngài để ý đến nàng ta, không sợ Càn Đế Dương Bàn nổi giận sao?" Kim Hề Hề cười duyên nói. "Hừ!

Dương Bàn là cái thá gì?

Bản hầu mới là thiên mệnh chi chủ chân chính, thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của bản hầu, bản hầu sớm muộn gì cũng sẽ kéo hắn xuống ngựa." Quán Quân Hầu Dương An hai mắt tinh quang bắn ra, gọi thẳng tên Càn Đế Dương Bàn, vẻ mặt hiện lên sự kiêu ngạo bất tuân, cực kỳ bá đạo, có khí khái chúa tể giang sơn.

Nói xong, hắn trực tiếp uống cạn sữa trong chén.

Tục ngữ có câu "dốc cả sức bú sữa mẹ ra".

Quý tộc của Đại Càn vương triều đều cho rằng, thời gian một người bú sữa quyết định thể chất của người đó mạnh mẽ đến đâu!

Thời gian bú sữa càng dài, thể chất càng tốt, càng cường tráng.

Thế nên từ khi khai quốc đến nay, đều lưu hành thói quen nuôi vú em để bú sữa.

Mà sữa người này cũng là thức uống thịnh hành của giới quý tộc Đại Càn.

Cơ bản trong phủ của các vương công, hầu tước, đều phải nuôi mấy vú em, vắt sữa cho vương công hưởng dụng. … Trên bầu trời.

Trên long liễn do Hỏa Kỳ Lân kéo.

Tô Mộc nhìn về phía Nguyên Phi, trêu ghẹo: "Nguyên Phi thật là mỹ danh vang xa a, ngay cả Quán Quân Hầu ở xa như vậy cũng nhớ thương!" "Ha ha, đây chính là người mà Thái Thượng Đạo của các ngươi lựa chọn ủng hộ sao?" Nguyên Phi cười lạnh, nhìn Tô Mộc, khinh thường nói: "Chỉ là một thứ như vậy thôi sao?" Trước kia nàng luôn nghe được uy danh của Quán Quân Hầu Dương An.

Hôm nay gặp mặt, đúng là trăm nghe không bằng một thấy.

Háo sắc thì thôi đi.

Thực sắc tính dã.

Nam nhân nào mà không háo sắc?

Sau lưng Doanh Huyền còn theo nhiều mỹ nữ như vậy.

Nhưng cái tính cách vô pháp vô thiên, cuồng vọng vô biên của Dương An, làm nên chuyện mới là lạ.

Bất kể thực lực hay tâm tính, đều kém xa Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ.

Càng không cần phải nói đến Doanh Huyền.

Chỉ bằng hắn mà cũng muốn làm hoàng đế.

Cứ đi mà nằm mơ giữa ban ngày đi. "Thiên Xà Vương Tinh Mâu… quả nhiên, tinh thần Tào tặc vĩnh bất diệt, bất kể là thế giới nào." Doanh Huyền hơi cảm khái. "Tinh thần Tào tặc?" Tô Mộc và Nguyên Phi đều tỏ vẻ nghi hoặc.

Nhưng Mỹ Đỗ Toa, Cổ Huân Nhi và những người khác lại lập tức hiểu ra.

Vì sự tồn tại của Trí Võng.

Văn hóa của các thế giới hội tụ lại với nhau.

Giống như câu nói Tào Tháo tuy chết, Tào tặc bất diệt rất nổi tiếng.

Đương nhiên, ở thế giới Đại Tần hiện tại, Tào Tháo vẫn còn sống khỏe mạnh, nhưng vì tinh thần Tào tặc, Tào Tháo hiện nay có thể coi là "minh tinh hàng đầu" của thế giới Đại Tần.

Nổi tiếng kinh khủng! "Thiên Đế chẳng lẽ cũng để mắt đến Thiên Xà Vương rồi?" Mỹ Đỗ Toa nhìn Doanh Huyền.

Cùng là xà, Mỹ Đỗ Toa rất quan tâm. "Thiên Xà Vương sao bì được với nàng, trẫm cần gì phải bỏ gần tìm xa?" Doanh Huyền khẽ cười, đối với Thiên Xà Vương Tinh Mâu, hắn thực ra không có ý nghĩ gì.

Bên cạnh hắn có nhiều mỹ nữ như vậy còn đang chờ được sủng hạnh.

Đâu có thời gian quan tâm đến vợ người khác. "Hoa nhà làm sao

thơm bằng hoa dại." Vân Vận đột nhiên khe khẽ lên tiếng, xen vào: "Huống hồ vợ không bằng thiếp!" "Thiếp không bằng ăn vụng!" "Ăn vụng không bằng ăn vụng không được!" …) "Thiên Đế, ta có một thắc mắc!" Ngay khi Doanh Huyền chuẩn bị xử lý Vân Vận da mặt dày, dường như cảm nhận được "sát khí", Vân Vận vội vàng chuyển chủ đề: "Quán Quân Hầu Dương An này trông háo sắc như mạng, chỉ cần là mỹ nữ, liền muốn điên cuồng chiếm hữu, xứng đáng là máy gieo giống hình người, nhưng tại sao những nữ tử tuyệt sắc khí chất ngàn vạn bên cạnh hắn đều là xử nữ chi thân?" "Ồ, đúng là vậy thật." Theo lời Vân Vận, mọi người cũng phản ứng lại: "Chẳng lẽ dáng vẻ háo sắc như mạng của Dương An là ngụy trang?" "Hoặc là những nữ tử này đều vừa mới đến!" "Không đúng, những nữ tử này nhìn qua không giống như vừa mới đến, hơn nữa quan hệ với Dương An không tầm thường, với tính cách mà Dương An thể hiện ra, sao có thể không động đến họ?" "Thật kỳ lạ!" "Chẳng lẽ Dương An bất lực, nên mới tỏ ra háo sắc như mạng, muốn dùng cách này để che giấu sự bất lực của mình?" Các nàng bảy miệng tám lưỡi suy đoán.

Sau đó đồng loạt nhìn về phía Doanh Huyền.

Nguyên Phi và Tô Mộc cũng vậy.

Họ đều rất tò mò. "Các ngươi có biết Trường Sinh Đại Đế, cao thủ đệ nhất Thái Cổ, có một môn âm dương song tu vô thượng thần thông không." Doanh Huyền nhìn Tô Mộc và Nguyên Phi, chậm rãi lên tiếng. "Âm dương song tu?

Vô thượng thần thông?" Nguyên Phi ngơ ngác, rất không hiểu, theo nàng thấy âm dương song tu chẳng qua chỉ là tiểu đạo, nhiều nhất là diễn sinh ra vài ý niệm, muốn tu luyện thành Tạo Vật Chủ, đều là si tâm vọng tưởng.

Còn là vô thượng thần thông?

Nhưng vì liên quan đến Trường Sinh Đại Đế, cao thủ đệ nhất Thái Cổ, Nguyên Phi cũng không nói nhiều.

Tô Mộc hơi trầm ngâm nói: "Theo ghi chép trong điển tịch, Thượng Cổ Bàn Hoàng là đồ đệ của Trường Sinh Đại Đế, ông ta tạo ra hậu cung, sau này các hoàng đế đều có vô số tần phi, ba ngàn, thậm chí hàng vạn nữ nhân trong hậu cung…" "Thế nên mới lưu truyền lại một điển cố 【Ngự nữ nhất nguyên, thành tựu Dương Thần 'Bàn Hoàng phi thăng'】." "Cái gì?

Ngự nữ nhất nguyên?

Một nguyên chi số, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm…" Các nàng kinh hô.

Bàn Hoàng lợi hại như vậy sao?

Ngự nữ nhất nguyên, thành tựu Dương Thần?

Thật đáng sợ! "Điển cố Bàn Hoàng phi thăng vẫn luôn lưu truyền đến nay, cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ!" Tô Mộc lắc đầu, nhìn về phía Doanh Huyền.

Mọi người cũng nhìn về phía Doanh Huyền. "Không sai, Quán Quân Hầu Dương An chính là muốn tu luyện môn vô thượng song tu thần thông do Trường Sinh Đại Đế truyền cho Bàn Hoàng —— Sắc Không Song Tu." Doanh Huyền khẽ gật đầu, giải thích: "Môn thần thông này, là thần thông của Thượng Cổ Trường Sinh Đại Đế, không nhục giao, không thần giao, thu thập một sợi tình tơ giữa nam và nữ làm chân khí, dung nhập vào trong ý niệm!" "Dùng sức mạnh của tình tơ, tích lũy số lượng lớn, làm kiếm trí tuệ, đột phá cảnh giới, không có chút tà khí nào." "Bàn Hoàng năm đó, nữ nhân trong hậu cung hàng ngàn hàng vạn, đều là những nữ tử ngưỡng mộ ông ta, nhưng khi ông ta thành đạo, lại là đồng tử chân thân." "Cái gì?

Bàn Hoàng ngự nữ nhất nguyên, thành tựu Dương Thần, mà vẫn là đồng tử chân thân?" Các nàng kinh ngạc trừng lớn mắt, tam quan bị lật đổ.

Doanh Huyền tiếp tục nói: "Môn thần thông này, lấy tình yêu khắc cốt minh tâm của một đôi nam nữ, tình tơ quấn quýt, dù cách xa vạn núi nghìn sông, cũng có thể song tu chí đạo." Thu thập tình tơ làm tuệ kiếm.

Giờ phút này.

Các nàng mới thực sự hiểu được hàm nghĩa chân chính của môn thần thông Sắc Không Song Tu này.

Một đôi nam nữ, có tình yêu khắc cốt minh tâm với nhau, trong ý niệm của cả hai sẽ sản sinh ra tình tơ quấn quýt, mà người tu luyện chính là thu thập những sợi tình tơ này để đúc thành kiếm trí tuệ, không ngừng tích lũy, lấy tình nhập đạo.

Thượng Cổ Bàn Hoàng, tung hoành trong Thái Cổ mấy vạn năm, những nữ tử ngưỡng mộ ông ta thực sự quá nhiều.

Ông ta cùng từng người trong số những nữ tử này, tâm tâm tương ứng, tâm hữu linh tê, dù cách vạn núi nghìn sông, tình tơ vẫn quấn quýt, cuối cùng thu thập hàng vạn sợi tình tơ, đúc thành kiếm trí tuệ, thành tựu Dương Thần.

Thế nên mới có điển cố "Bàn Hoàng phi thăng" ngự nữ nhất nguyên, thành tựu Dương Thần.

Thảo nào Quán Quân Hầu Dương An háo sắc như mạng, hận không thể chiếm đoạt toàn bộ mỹ nữ thiên hạ, nhưng mỹ nữ bên cạnh lại đều là xử nữ chi thân.

Thì ra là hắn còn chưa bồi dưỡng được tình cảm chân chính với họ, chưa thiết lập được tình yêu khắc cốt minh tâm. "Không ngờ trên

đời lại có thần thông kỳ diệu như vậy!" Cổ Huân Nhi, Mỹ Đỗ Toa, Bỉ Bỉ Đông và những người khác, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, đúng là đại thiên thế giới, không gì là không có.

Chỉ có điều không nghĩ tới, chứ không có gì là không làm được.

Doanh Huyền trong lòng khẽ động, trong ý niệm, hiện ra hình ảnh của Cổ Huân Nhi, Mỹ Đỗ Toa, Lý Hàn Y, Vân Vận và các nàng trước mặt.

Họ rõ ràng có một sợi tình tơ buộc vào trên người mình.

Thần thông Sắc Không Song Tu, chính là dung hợp những sợi tình tơ này thành trí tuệ, đúc thành kiếm trí tuệ, tình cảm sâu đậm tích lũy, chém tan gông cùm, tiến lên mạnh mẽ, thành tựu Dương Thần đại đạo.

Doanh Huyền đối với loại phương pháp tu luyện này không có hứng thú.

Hắn nhìn về phía Quán Quân Hầu Dương An, cố ý để lộ ra một tia khí tức.

Khách đã đến nửa ngày rồi.

Dương An vẫn chưa phát hiện, chỉ lo tự mình khoác lác hưởng thụ, một bộ dáng muốn chiếm đoạt tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian, nhìn thôi đã thấy ngứa mắt. "Ai?" Theo Doanh Huyền cố ý tiết lộ một tia khí tức, Dương An, Kim Hề Hề cùng các cường giả trong phủ Quán Quân Hầu lập tức phát hiện ra Doanh Huyền. "Ở trên trời!" "Kia là cái gì?" "Hình như là thần thú Kỳ Lân!" "Cái gì?

Kỳ Lân?" "Truyền thuyết tọa kỵ của Thượng Cổ Thánh Hoàng 'Cực' chính là thần thú Kỳ Lân!" "Đây là người nào?

Lại dùng Kỳ Lân kéo xe?" Vô số cường giả trong phủ Quán Quân Hầu nghị luận sôi nổi, thần thú là tồn tại trong truyền thuyết, họ đều

chưa từng thấy qua.

Chỉ nghe nói Thượng Cổ Thánh Hoàng Cực có một con thần thú Kỳ Lân làm tọa kỵ. "Lại là Kỳ Lân!" "Đúng là một con Kỳ Lân uy vũ hùng tráng!" Quán Quân Hầu Dương An nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân, không kinh hãi mà còn vui mừng, mắt sáng rực lên, phảng phất như nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt thế không mặc quần áo. "Rất thích hợp để làm tọa kỵ cho bản hầu!" "Bản hầu quả nhiên là người của thiên mệnh, nằm không cũng có Kỳ Lân đưa tới cửa!" Dương An cười ha hả, một bộ dáng vô pháp vô thiên, không coi ai ra gì. "Hầu gia, con Kỳ Lân đó là có chủ đó!" Kim Hề Hề đang được Dương An ôm trong lòng nhắc nhở: "Đối phương có thể dùng Kỳ Lân làm tọa kỵ, thực lực không thể xem thường, Hầu gia đừng nên đại ý!" "Có chủ thì sao?" Dương An không để ý, cười xấu xa nói: "Thiên Xà Vương Tinh Mâu kia chẳng phải cũng là người có nam nhân rồi sao, bản hầu sớm muộn cũng thu phục nàng ta!" "Lát nữa bản hầu dẫn ngươi thử cưỡi Kỳ Lân!" Dương An hung hăng véo một cái lên người Kim Hề Hề, nói một cách bỉ ổi: "Đến lúc đó dẫn ngươi trải nghiệm tốc độ của Kỳ Lân, cái gì gọi là một ngày ngàn dặm!" "Hầu gia, ngài thật xấu!" Mà ngay khi Quán Quân Hầu Dương An và Kim Hề Hề đang tán tỉnh nhau, một tiếng kêu dài như tiếng chim ưng từ trên trời truyền xuống.

Ngay sau đó.

Một bóng lớn màu vàng lướt qua, từ trên trời lao xuống.

Là một con kim điêu khổng lồ.

Con kim điêu khổng lồ này, hai móng vuốt giang ra, sắc như móc câu bằng thép, to bằng một hai thước vuông, ngay cả trâu cũng có thể quắp lên được.

Đồng thời, đôi cánh của con kim điêu đại ưng này giang ra, che cả mặt trời, Doanh Huyền và mọi người chỉ cảm thấy bầu trời tối sầm

lại, gió mạnh bị vuốt ưng xé rách, uy thế tuyệt luân. "Nghiệt súc, tìm chết!" Kèm theo một giọng nói lạnh lùng vang lên, một đạo kiếm quang sắc bén như từ trên chín tầng trời rơi xuống, xua tan âm u trên bầu trời.

Con kim điêu đại ưng lao tới lập tức bị chém thành hai nửa, máu văng khắp trời.

Thiết mã băng hà nhập mộng.

Lý Hàn Y ánh mắt lạnh lùng, phảng phất như vừa giết chết một con kiến.

Chương 141

Doanh Huyền, Cổ Huân Nhi, Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và các cường giả thế giới Đại Tần khác đều vẻ mặt bình tĩnh, không hề để trong lòng.

Nhưng những người khác thì lại kinh ngạc đến ngây người. "Đây… đây là Thần Ưng Vương?" Nguyên Phi thân thể mềm mại run lên, trong tám đại yêu tiên thiên hạ có Thần Ưng Vương.

Tuy thực lực Thần Ưng Vương xếp cuối.

Nhưng dù sao cũng cùng họ được xưng là tám đại yêu tiên thiên hạ.

Lại bị người ta tiện tay nghiền chết như một con kiến hôi như vậy?

Hơn nữa nàng có cảm giác Lý Hàn Y đang nhắm vào mình!

Đúng là hồ sinh đa gian a!

Phủ Quán Quân Hầu càng gây ra một trận xôn xao.

Thần Ưng Vương, một trong tám đại yêu tiên thiên hạ, ở hầu phủ cũng là một cao thủ, không ngờ một chiêu đã bị người ta chém giết.

Thực lực của người đến mạnh mẽ đến mức nào, có thể tưởng tượng được.

Quán Quân Hầu Dương An, gương mặt bỉ ổi vốn đang đầy nụ cười lập tức âm trầm như nước, ánh mắt không thiện chí nhìn Doanh Huyền và mọi người: "Các ngươi là ai?

Dám giết người của bản hầu?" Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn lướt qua Nguyên Phi, Tô Mộc, Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và một đám mỹ

nhân khuynh thế, ánh mắt lập tức trở nên nóng rực.

Tràn ngập dục vọng chiếm hữu nồng đậm. "Tên tiểu bạch kiểm đáng ghét, hắn từ đâu chui ra vậy?

Lại có nhiều mỹ nhân tuyệt thế như vậy!" "Ta mới là nhân vật chính của thiên mệnh!" "Tất cả mỹ nữ đều là của ta!" "Đợi ta giết chết tên tiểu bạch kiểm này, họ tất cả đều là của ta!" "Thiên Đế, đây là cái thứ gì vậy, nhìn thôi đã thấy ghê tởm, để Huân Nhi một mồi lửa đốt chết hắn đi!" Cổ Huân Nhi cảm nhận được ánh mắt của Quán Quân Hầu Dương An, gương mặt xinh đẹp thanh lệ thoát tục trầm xuống, không nhịn được lên tiếng nói. "Ừm." Doanh Huyền khẽ gật đầu.

Một tên xuyên việt không ra xuyên việt, một tác phẩm thất bại của Bất Hủ Thần Vương, căn bản không đáng để hắn ra tay. "A a, tiểu mỹ nhân, bằng ngươi mà cũng muốn đốt chết bản hầu?" Dương An nghe vậy, không giận mà còn cười, ánh mắt bỉ ổi từ trên xuống dưới đánh giá thân hình quyến rũ của Cổ Huân Nhi, tràn ngập dục vọng chiếm hữu nồng đậm. "Nhưng ngươi đã thành công đốt lên lửa giận của bản hầu rồi, theo tên tiểu bạch kiểm này có gì hay ho?

Hay là theo bản hầu, đợi bản hầu quân lâm thiên hạ, hứa cho ngươi…" "Hứa con mẹ ngươi, không biết nhân vật phản diện chết vì nói nhiều sao?" Giọng nói lạnh lùng của Cổ Huân Nhi mang theo một cỗ hàn ý, ngón tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng búng ra, chỉ thấy một đốm lửa rực rỡ từ đầu ngón tay bắn ra.

Nàng vốn sở hữu Kim Đế Phần Thiên Viêm xếp thứ tư trên Dị Hỏa Bảng do Cổ tộc truyền thừa, sau khi theo Doanh Huyền, tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, dung hợp Phần Quyết và các công pháp khác.

Lại dung hợp bản nguyên Đế Viêm mà Doanh Huyền ban cho, Kim Đế Phần Thiên Viêm của nàng cũng đã lột xác, không kém gì Viêm Đế

Viêm của Tiêu Viêm.

Nàng đặt tên mới là Kim Đế Viêm.

Theo Kim Đế Viêm bay ra, nó phình to theo gió, lập tức hóa thành một con hỏa long dài mấy chục trượng, không khí lập tức phát ra tiếng xèo xèo, không gian cũng bị thiêu hủy. "Không ổn!" Dương An kinh hãi thất sắc, không ngờ ngọn lửa mà Cổ Huân Nhi tiện tay thi triển lại kinh khủng như vậy, khiến hắn cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm chết người. "Hàn Nguyệt!" Dương An gầm lớn: "Thần linh vì khải, thương thương vân hải, Nguyệt Thần áo giáp!" Trong nháy mắt, một luồng ánh trăng tựa thủy ngân sôi trào, bao bọc lấy Dương An.

Xung quanh toàn bộ cơ thể hắn, một lớp ánh sáng tím, một lớp ánh sáng tựa thủy ngân, đều ngưng tụ trên cơ thể, giống như hình thành một bộ chiến giáp cực kỳ uy nghiêm.

Khiến cả người hắn, giống như thật sự là chiến thần đến từ thượng cổ.

Hàn Nguyệt là thần linh mà hắn thu phục được khi chinh phạt thảo nguyên —— Nguyệt Chi Nữ Thần.

Nguyệt Chi Nữ Thần khác với thần thật sự, nàng là do tín ngưỡng và thờ cúng mà hình thành.

Thực lực không quá mạnh.

Nhưng cũng không yếu.

Có áo giáp hộ thể, Dương An vẫn không yên tâm, tay vươn ra hư không chộp một cái, một vết nứt từ không trung xuất hiện, một thanh bảo kiếm hình vuông, tạo hình cổ xưa lao ra.

Thanh bảo kiếm này, lại có hình vuông, thẳng tắp, còn thẳng hơn cả thước kẻ, dường như là loại bảo kiếm chính trực nhất giữa trời

đất!

Một mặt của thanh bảo kiếm này là núi sông cây cỏ, một mặt là nhật nguyệt tinh thần, một mặt là nhân đạo giáo hóa, một mặt là ngư mục nông canh. "Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm!" Tô Mộc kinh hô, đôi môi hồng nhuận há to: "Thanh kiếm này là vật sở hữu của đệ nhất Thánh Hoàng Bàn Hoàng!

Là biểu tượng của Thánh Hoàng, không ngờ lại ở trong tay Quán Quân Hầu!" Thượng Cổ Bàn Hoàng có Sinh Linh, Hư Không, Tuế Nguyệt tam kiếm.

Thái Thượng Đạo của nàng có Thiên Ý, Hoàn Vũ, Quang Âm tam đao.

Vì vậy nàng vừa nhìn đã nhận ra Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm. "Phá!" Dương An mình mặc giáp trụ, dung hợp với sức mạnh của Nguyệt Chi Nữ Thần, tay cầm Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, chém mạnh về phía hỏa long.

Trong khoảnh khắc chém ra một kiếm này, một luồng sức mạnh ngút trời lan tỏa ra!

Luồng sức mạnh này không phải là sát lục.

Nó bao hàm: dũng khí, nhân ái, trí tuệ, chính trực, bốn luồng ý niệm hạo đại chí dương.

Đối mặt với luồng sức mạnh này, giống như là đối mặt với Thượng Cổ Thánh Hoàng.

Bởi vì trong kiếm này, bao hàm ý niệm của Thượng Cổ Thánh Hoàng!

Ý niệm của Dương Thần!

Ý niệm của dũng khí, nhân ái, trí tuệ!

Xoẹt.

Hỏa long bị kiếm khí chém thành hai nửa, Dương An vui mừng khôn xiết, lập tức lòng tin tăng vọt, ưỡn ngực ngẩng đầu, coi thường thiên hạ.

Chỉ thế thôi sao?

Xin hỏi còn ai nữa? "Đồ ngốc!" Cổ Huân Nhi đôi mắt đẹp khinh thường, theo tay ngọc của nàng chỉ một cái, con hỏa long vốn bị chém thành hai nửa lập tức hóa thành hai con hỏa long, trong nháy mắt bao bọc lấy Dương An. "A~" Tiếng hét thảm thiết vang lên, Hàn Nguyệt, Nguyệt Chi Nữ Thần hóa thành áo giáp bao bọc Dương An, toàn thân bốc lên ngọn lửa hừng hực, lập tức hóa thành nguyên hình.

Dương An cũng lập tức lộ ra trong ngọn lửa, cả người bốc cháy.

Hai người không ngừng thúc đẩy pháp lực và khí huyết trong cơ thể, nhưng căn bản không thể dập tắt được Kim Đế Viêm, ngược lại còn làm cho ngọn lửa thêm uy thế.

Một hơi thở.

Hàn Nguyệt tồn tại dưới dạng hồn thể đã tan thành tro bụi.

Hai hơi thở.

Dương An bị thiêu thành tro.

Chỉ có bảo vật của hắn lơ lửng yên tĩnh trong không trung.

Hù hù ~~ Gió nhẹ thổi qua, khói tan mây tạnh.

Phủ Quán Quân Hầu một mảnh tĩnh lặng.

Tung hoành dị vực mười vạn dặm, quân trung đệ nhất Quán Quân Hầu.

Cứ như vậy bị một mồi lửa đốt chết? … Phủ Quán Quân Hầu.

Tọa lạc trên trục trung tâm của Thanh Châu, một chuỗi kiến trúc cao lớn hùng vĩ, vườn hoa lồng vườn hoa, rộng tới mấy chục dặm!

Trong đó khắp nơi đều là đình đài lầu các, mái cong đấu củng, mê cung lồng mê cung, trong cung có cung, so với phủ Vũ Ôn Hầu ở Ngọc Kinh thành còn lớn hơn trăm lần, chỉ thua hoàng cung!

Mỗi ngày hàng ngàn hàng vạn nô bộc, cao thủ hộ vệ ra vào, nhưng lại ngăn nắp trật tự, không hề hỗn loạn, thể hiện ra năng lực quản lý to lớn, so với quản lý của hoàng cung còn tốt hơn nhiều.

Trong đó càng là mỹ nữ như mây.

Hậu cung giai lệ của Quán Quân Hầu Dương An vô cùng nhiều, chỉ riêng tiểu thiếp đã có nhiều người, chính thê bình thê càng có nhiều phòng, hoàn toàn phá vỡ quy luật tam thê tứ thiếp.

Hơn nữa hậu cung giai lệ của Dương An, ai nấy đều là những nữ tử phi thường, lòng cao hơn trời, tài tình kinh diễm, không một ai dung tục, giúp Quán Quân Hầu Dương An quản lý tài chính, tình báo, huấn luyện sát thủ… Dù sao, người mà Quán Quân Hầu tin tưởng nhất chính là nữ nhân của mình.

Nhưng hôm nay.

Phủ Quán Quân Hầu một mảnh hỗn loạn, lòng người hoang mang, thị nữ tôi tớ run rẩy, không biết phải làm sao.

Bởi vì.

Chủ nhân tối cao của phủ đệ này —— Quán Quân Hầu Dương An đã chết!

Bị người ta một mồi lửa thiêu thành tro.

Mặc dù hung thủ Doanh Huyền và mọi người đã rời đi, không động đến họ, nhưng khi Dương An chết đi, tương lai đi đâu về đâu,

họ cũng không biết.

Giờ phút này.

Trong đại điện hậu cung, từng nữ tử tuyệt sắc khí chất ngàn vạn tụ tập lại với nhau. "Không ngờ Hầu gia tung hoành dị vực mười vạn dặm, uy chấn thiên hạ, hôm nay lại chết trong tay một nữ nhân vô danh!" "Hầu gia chết rồi, phải làm sao bây giờ?" "Doanh Huyền kia tuy không giết chúng ta, nhưng không có Hầu gia trấn giữ, chúng ta cũng không thể trấn áp được địa bàn và thế lực mà Hầu gia để lại!" Trên mặt các nàng đều mang vẻ lo lắng và mờ mịt, họ đều không phải là bình hoa, mỗi người đều có sở trường riêng, giúp Dương An quản lý tài chính, tình báo, huấn luyện sát thủ… Nhưng Dương An giống như cột trụ, không có Dương An, họ sẽ mất phương hướng, sức mạnh cũng rất khó ngưng tụ lại với nhau.

Phải nói rằng, Dương An tuy cuồng vọng tự đại, muốn chiếm hữu tất cả những điều tốt đẹp, nhưng đối với thế lực của mình, lại là một sự tồn tại không thể thiếu. "Được rồi, việc cấp bách bây giờ là làm rõ lai lịch của Doanh Huyền và mọi người, cũng như thái độ của triều đình!" Một giọng nói uy nghiêm vang lên, lập tức át đi tiếng nói của các nàng, đó là một nữ tử ngồi trên ghế chủ vị.

Nàng toàn thân màu đỏ rực, như một tinh linh lửa, mặt che khăn, toàn thân toát ra một loại khí tức phi nhân, giống như Long Nữ, loại khí tức nửa người nửa thần thú.

Nàng dung nhan tuyệt mỹ, ung dung đại khí, trong sự tôn quý mang theo một cỗ khí thế uy nghiêm không giận mà uy.

Chính là Hoàng Diễm Diễm, chính thê đại phòng trong hậu cung của Quán Quân Hầu Dương An, nhân vật trung tâm trong toàn bộ hậu cung giai lệ khổng lồ! "Đại tỷ nói phải." "Đúng rồi, lúc trước ta thấy bên cạnh Doanh Huyền có một nữ nhân, hình như chính là Hương Hồ

Vương Nguyên Phi mà Hầu gia ngày đêm mong nhớ!" "Cái gì?

Nguyên Phi?" "Tại sao Nguyên Phi lại ở bên cạnh Doanh Huyền?" "Chẳng lẽ Doanh Huyền chính là nam nhân sau lưng Nguyên Phi?

Không biết Dương Bàn có biết chuyện này không?" Theo thân phận của Nguyên Phi bị bại lộ, mọi người một phen xôn xao.

Hoàng Diễm Diễm hơi trầm ngâm, nói: "Hầu gia vừa mới chết, chúng ta không thể loạn, đều ổn định thế lực dưới trướng!" "Doanh Huyền tuy không ra tay, nhưng nữ nhân bên cạnh hắn ai cũng đáng sợ, tuyệt đối không phải là hạng người vô danh!" "Còn có nhiều nữ tử tuyệt sắc bên cạnh hắn, tuy chỉ có hai người ra tay, nhưng một người một kiếm chém chết Thần Ưng Vương, một người một mồi lửa thiêu chết Hầu gia!" "Thực lực của họ có thể thấy được phần nào, mà các nàng khác đứng ngang hàng với họ, dù yếu hơn một chút, cũng không yếu hơn bao nhiêu!" "Đây tuyệt đối là một thế lực ẩn giấu vô cùng đáng sợ!" "Phía sau chắc chắn có mưu đồ lớn!" "Dương Bàn tuyệt đối sẽ không cho phép một thế lực như vậy tồn tại!" "Huống hồ đối phương công khai giết Hầu gia, đây là khiêu khích đối với Đại Càn vương triều." "Lập tức dâng thư cho Dương Bàn, báo cáo chuyện Hầu gia bị giết." "Thù của Hầu gia, có thể mượn sức mạnh của Dương Bàn để giải quyết…" "Đại tỷ, không hay rồi!" Hoàng Diễm Diễm lời còn chưa nói xong, một mỹ nhân mặc bốt da dài màu đen tuyền, váy da, thân hình khỏe khoắn, cao ráo, tóc đen như thác nước, bóng mượt, mang vẻ hoang dã, lạnh lùng hoảng hốt chạy vào.

Không đợi Hoàng Diễm Diễm lên tiếng, đã vội vàng nói: "Đại tỷ, vừa rồi Ngọc Kinh thành truyền đến tin khẩn, Dương Bàn, chủ nhân của thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu và Hồng Huyền Cơ mình mặc Hoàng Thiên Thủy Long Khải đã bị Đại Tần Trung Ương Ngọc Đế Doanh Huyền đánh chết ngay trước mặt mọi người!" "Hiện nay Ngọc Kinh thành đã thay đổi rồi!" "Cường giả Đại Tần đang với thế

như chẻ tre, càn quét thiên hạ, vô số thế gia tông môn sau khi nhận được tin tức, đều lần lượt đầu hàng!" Keng!

Chén trà rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Hoàng Diễm Diễm ngây người, đầu óc trống rỗng.

Lượng thông tin này quá lớn.

Khiến đầu óc nàng cũng bị treo.

Hồi lâu.

Mọi người mới phản ứng lại, khó tin nói: "Dương Bàn, chủ nhân của thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu cũng bị đánh chết rồi?" "Sao có thể chứ?" "Người đàn ông vừa rồi chính là Đại Tần Trung Ương Ngọc Đế Doanh Huyền?" "Vậy là Hầu gia thực ra chết không oan?" "Phải làm sao bây giờ?" Đôi mắt đẹp của các nàng ảm đạm, ngay cả Dương Bàn, chủ nhân của thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu cũng không phải là đối thủ, họ càng không cần phải nói. "Thăm dò thêm!" Hoàng Diễm Diễm bất lực nói.

Thực sự không được, cũng chỉ có thể hàng.

Đánh không lại thì gia nhập.

Không mất mặt. … Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không biết, cũng không quan tâm.

Giờ phút này hắn đang dẫn các nàng đến Thiên Ngoại Thiên.

Ở nơi cao của Đại Thiên thế giới, là từng tầng cương khí, mà bên ngoài tầng cương khí, chính là hư không loạn lưu vô tận và sông sao mênh mông.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn bay về phía sông sao trong hư không loạn lưu.

Ở giữa sông sao chính là "Thiên Ngoại Thiên", một số thế giới tinh

cầu.

Trên đó có rất nhiều tinh cầu, cư ngụ vô số nhân loại.

Vào thời Trung Cổ, một số chư tử đã du hành nguyên thần đến Thiên Ngoại Thiên, truyền bá rất nhiều văn minh.

Đương nhiên, trong đó có những tinh cầu cũng có thổ dân, yêu thú thái cổ, và các loại tồn tại kỳ lạ khác, quang quái lục ly, rồng cá lẫn lộn, không thể tả xiết.

Chương 142

Chư tử bách thánh Trung Cổ du hành Thiên Ngoại Thiên, ngoài việc truyền bá học vấn, cũng là để tăng thêm kiến văn, tìm kiếm pháp bảo thần niệm của Dương Thần.

Vốn dĩ trung tâm sông sao cách hư không loạn lưu không biết bao nhiêu tỷ vạn dặm, hàng tỷ tỷ dặm, dù là cao nhân Tạo Vật Chủ du hành thần hồn, cũng phải mất mấy chục năm mới đến được.

Có những nơi, thậm chí phải bay trăm năm mới đến.

Chư tử Trung Cổ, du hành Thiên Ngoại Thiên, đi một lần là mấy chục năm.

Dù có phá vỡ hư không cũng không được, vì trong hư không loạn lưu không biết có bao nhiêu tầng không gian, như cát sông lớn, từng tầng phá vỡ, tuy có thể đến trong vài năm, nhưng đến Thiên Ngoại Thiên, e rằng đã mệt chết rồi.

Nhưng tự mình bay chỉ là cách ngu ngốc, trong đó có người có đại thần thông đã mở ra thông đạo, có thể vượt qua hàng tỷ vạn dặm trong nháy mắt.

Chỉ cần tìm được thông đạo, là có thể nhanh chóng đến Thiên Ngoại Thiên.

Đương nhiên.

Những điều này là dành cho kẻ yếu.

Doanh Huyền tự nhiên không cần tìm thông đạo gì cả.

Với thực lực của Hỏa Kỳ Lân, kéo xe liễn, dù là hư không loạn lưu, cũng như đi trên đất bằng, hơn nữa tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Nếu toàn lực đi đường, một khoảnh khắc là có thể đến Thiên Ngoại Thiên.

Nhưng Doanh Huyền đến đây là để chơi.

Không phải để đi đường.

Tự nhiên không cần quá nhanh.

Trên đường Doanh Huyền cũng kiểm kê qua bảo vật của Quán Quân Hầu Dương An, ngoài Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, còn có Tạo Hóa Hồ Lô, Thương Mang Thần Thương.

Bảo vật đúng là không ít.

Cũng khó trách hắn cuồng vọng như vậy.

Tưởng mình là thiên mệnh chi chủ.

Thực ra chẳng qua chỉ là một quân cờ của Bất Hủ Thần Vương mà thôi. "Thiên Ngoại Thiên so với Đại Thiên thế giới phồn hoa hơn nhiều a!" Nguyên Phi dọc đường ngắm nhìn từng tinh cầu có sự sống, không khỏi cảm khái: "Tổng dân số Đại Thiên thế giới cộng lại cũng không quá mấy tỷ, Thiên Ngoại Thiên này có nhiều tinh cầu có sự sống, đều không chỉ có mấy tỷ người!" "Cảm giác có chút sỉ nhục từ 'Đại Thiên thế giới' này!" Mỹ Đỗ Toa nói.

Nếu toàn bộ thế giới Dương Thần được gọi là Đại Thiên thế giới, nàng còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng chỉ có lục địa nơi Đại Càn vương triều tọa lạc, lại được gọi là Đại Thiên thế giới.

Đại Thiên thế giới này… thật nhỏ.

Đương nhiên.

Đại Thiên thế giới của thế giới Dương Thần chỉ là một cái tên mà thôi. "Thiên Đế, chúng ta đi đâu?" Vân Vận nhìn Doanh Huyền hỏi.

"Đi thu phục Quán Quân Hầu thật sự!" Doanh Huyền cười nói. "Quán Quân Hầu thật sự?" Các nàng ngẩn ra.

Tô Mộc đột nhiên đôi mắt đẹp sáng lên, nói: "Thiên Đế trước đó nói Quán Quân Hầu là quân cờ của Bất Hủ Thần Vương, dáng vẻ được sao chép từ Hư Vô Nhất, con trai của lãnh tụ Trung Ương thế giới Hư Dịch!" "Hư Vô Nhất!" Các nàng bừng tỉnh, đồng thanh nói. "Không sai, Khí Vương Hư Vô Nhất, đây là một kẻ cuồng võ, cũng được coi là Trung Ương chi tử, võ đạo thiên phú trác tuyệt!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, hiện nay Hư Vô Nhất hẳn đang trấn thủ Tử Tịch Thiên Lao.

Vì vậy.

Mục đích của chuyến đi này.

Chính là Tử Tịch Tinh.

Tử Tịch Thiên Lao.

Sâu trong Tử Tịch Thiên Lao còn có một cường giả mà Doanh Huyền cảm thấy hứng thú.

Nữ Thần Vương duy nhất trong Thái Cổ Ngũ Đại Thần Vương.

Câu Ly Thần Vương. … "Hư Vô Nhất rất mạnh sao?" Các nàng đều rất tò mò. "Các nàng đều biết đạo thuật tu hồn, vượt qua chín lần Lôi Kiếp, thành tựu Dương Thần." Doanh Huyền nhân lúc rảnh rỗi, giảng đạo cho các nàng: "Võ thuật tu nhục thân, từ Luyện Nhục Võ Sinh đến Hoán Huyết Võ Thánh, các nàng đều biết cả rồi!" "Trên Võ Thánh chính là Luyện Khiếu Nhân Tiên." "Nhân Tiên sơ cấp, quyền ý thông đạt thiên địa, cảm ứng nhật nguyệt tinh thần, thành tựu Vô Lậu Chi Khu, tuổi thọ đạt đến hai trăm năm." "Nhân Tiên trung cấp, ở vào giai đoạn tích lũy, theo huyệt khiếu không ngừng ngưng luyện, tương đương với cao thủ Lục Thứ Lôi Kiếp." "Sau đó chính là Nhân Tiên

đỉnh phong." "Nhân Tiên đỉnh phong có biên độ rất lớn, chia làm bốn cảnh giới!" Theo lời giảng giải của Doanh Huyền, Tô Mộc và Nguyên Phi đều chăm chú lắng nghe.

Võ thuật ở Đại Thiên thế giới hiện nay rất lạc hậu, người có thể tu thành Võ Thánh đã ít lại càng ít, Nhân Tiên thì càng không cần phải nói.

Bọn họ đối với việc tu luyện cảnh giới Nhân Tiên đều không rõ ràng.

Ngược lại, Thiên Ngoại Thiên này võ thuật thịnh vượng, cường giả cảnh giới Nhân Tiên tuy là cường giả, nhưng cũng không hề ít.

Có điều, truyền thừa đỉnh phong chân chính đều nằm trong tay cường giả của Trung Ương thế giới.

Các tán tu hoặc Tinh Chủ khác, nhiều nhất cũng chỉ tu luyện đến cảnh giới Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu của Nhân Tiên đỉnh phong.

Về cảnh giới sau đó thì không biết.

Doanh Huyền tiếp tục nói: "Cảnh giới thứ nhất, Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu, tu được nhục thân thần thông, bắt đầu trường sinh, thọ 500 tuổi, hấp thu thiên địa nguyên khí, ánh sáng tinh thần, địa cực chân từ, có thể phi thiên độn địa, quyền ý có thể đột phá không gian, từ Thiên Ngoại Thiên đánh vào Đại Thiên thế giới, tương ứng với cao thủ Thất Thứ Lôi Kiếp." "Cảnh giới thứ hai, Quyền Ý Thực Chất, có thể can thiệp vật chất và thời gian, tạo ra không gian, tương ứng với đạo thuật Bát Thứ Lôi Kiếp." "Cảnh giới thứ ba, Huyết Nhục Diễn Sinh, Vi Trần Bất Hủ, hóa thân ức vạn, một giọt máu trùng sinh, gần như bất tử bất diệt." "Cảnh giới thứ tư, Thiên Biến Vạn Hóa, nhục thân chí cảnh, thân thể tụ tán tùy tâm, có thể biến hóa thành mọi thứ, mọi sinh vật." "Cuối cùng chính là Phấn Toái Chân Không mà các nàng đã quen thuộc." "Chân là chân thực, Không là hư huyễn, Phấn

Toái Chân Không chính là phá vỡ giới hạn giữa chân thực và hư huyễn, phá tan mọi khái niệm, siêu thoát ra ngoài." "Tương ứng với Dương Thần của người tu luyện đạo thuật!" "Không ngờ trên Võ Thánh còn có nhiều cảnh giới như vậy, thật đáng sợ!" Nguyên Phi trong mắt tràn đầy kinh ngạc, cho dù nàng là một trong tám đại yêu tiên của thiên hạ, nhưng thực ra trong mắt cường giả chân chính chỉ là một con yêu quái tán tu nhỏ bé, không đáng nhắc tới.

Đối với những bí mật của thiên địa này, nàng càng chưa từng nghe qua. "Huyết Nhục Diễn Sinh, Thiên Biến Vạn Hóa, Phấn Toái Chân Không, võ đạo của thế giới này cảm giác thật lợi hại, mạnh hơn nhiều so với võ đạo nguyên bản của Vũ Động thế giới chúng ta!" Lăng Thanh Trúc gương mặt xinh đẹp cảm khái, đối với võ đạo của Dương Thần thế giới tràn đầy hứng thú nồng đậm, đến lúc đó nhất định phải dung hợp công pháp của Dương Thần thế giới vào Hỗn Nguyên Kinh của nàng. "Không chỉ nhục thân, đạo tu luyện linh hồn cũng vô cùng đặc thù!" Mỹ Đỗ Toa tiếp lời: "Cảnh giới tối cao của tu luyện linh hồn ở thế giới này – Dương Thần, thuần dương pháp thể, thân thể vô thượng, hồn viên như thần, chí cao vô thượng, tiên thiên thái cực đại viên mãn." "Có bốn trăm tám mươi triệu ý niệm, mỗi một ý niệm đều là một thế giới hoàn mỹ, thần thông quảng đại, không thể tưởng tượng nổi." "Không sai!" Doanh Huyền tán đồng gật đầu: "Dương Thần thế giới có thể nói là thế giới mạnh nhất trong số các bí cảnh đã công lược cho đến hiện tại!" "Bất luận là đạo tu luyện nhục thân hay linh hồn, đều có điểm độc đáo riêng." "Đợi khi chiếm được Dương Thần thế giới, đưa công pháp của nó vào Vạn Đạo Các, nội tình Đại Tần của ta ít nhất sẽ tăng vọt năm thành, thực lực cũng sẽ tăng mạnh!" "Thiên Đế, Hư Vô Nhất mà ngài nói là cảnh giới gì?" Lý Hàn Y nhìn Doanh Huyền, trong mắt chiến ý hừng hực: "Chẳng lẽ là Phấn Toái Chân Không?" Nghe được sự cường đại của võ đạo thế giới này, Lý Hàn Y rất muốn được chiêm ngưỡng sức mạnh của cường giả võ

đạo nơi đây. "Hư Vô Nhất hiện tại hẳn là cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa!" "Người này là một tên võ si, lát nữa các nàng ai có hứng thú đều có thể đi thử!" "Nhưng người này cũng là một kẻ điên." "Kẻ điên?" Đôi mắt các nàng khẽ động, có chút không hiểu. "Nói là kẻ điên, không bằng nói là một người cầu đạo kiên định và thuần túy." Doanh Huyền chậm rãi nói: "Hư Vô Nhất có thể xưng là con của Trung Ương thế giới, khí vận hùng hậu, thiên phú trác tuyệt, là con trai của lãnh tụ Trung Ương thế giới Hư Dịch!" "Nhưng hắn đối với quyền thế và nữ nhân không có bất kỳ hứng thú nào!" "Trong mắt hắn chỉ có Đạo!" "Bất kỳ thứ gì khác cũng không thể ảnh hưởng đến việc cầu đạo của hắn!" "Truyền thuyết về Hư Vô Nhất rất nhiều..." "Trong đó, nổi tiếng nhất chính là năm xưa Hư Vô Nhất vì cầu võ đạo, ngay cả người phụ nữ hắn hết mực yêu thương cũng có thể không chút lưu tình dâng hiến cho Bất Hủ Thần Vương, chỉ để học được Bất Hủ Thần Quyền của Bất Hủ Thần Vương." "Phì!

Tra nam!" Các nàng vốn còn có chút kính nể, nhưng khi nghe Hư Vô Nhất vì Bất Hủ Thần Quyền mà lại đem người phụ nữ của mình tặng cho kẻ khác, trong mắt liền tràn ngập vẻ khinh bỉ và tức giận.

Các nàng đã quyết định, lát nữa nhất định phải dạy dỗ gã cặn bã đó một trận.

Doanh Huyền không đưa ra ý kiến, nói một cách khoan thai: "Đạo của Hư Vô Nhất chính là: gặp tổ giết tổ, gặp thần giết thần, gặp cha mẹ giết cha mẹ, gặp người thân giết người thân, dùng đạo tâm chấp nhất, giết ra một cái chân ngã chân chính, giết ra một cái ta tự do tự tại!" "Loại người này theo đuổi cực hạn võ đạo, vứt bỏ thất tình lục dục, cực kỳ đáng sợ!" Tuy miệng nói là cực kỳ đáng sợ, nhưng Doanh Huyền cũng không để tâm.

Hắn là người chơi hệ hack mà.

Với thực lực và nội tình của hắn, đối phó với Hư Vô Nhất vẫn rất đơn giản. "Vứt bỏ thất tình lục dục, trong lòng chỉ có võ đạo, sống như vậy còn có ý nghĩa gì?" Mỹ Đỗ Toa và các nàng đều lắc đầu.

Đối với loại người như Hư Vô Nhất, các nàng gặp phải đều sẽ kính nhi viễn chi. "Đúng vậy, võ đạo phải tu luyện, cuộc sống cũng phải sống, theo trẫm thấy, võ đạo chính là để mình sống tốt hơn, thoải mái hơn." "Nếu chỉ vì võ đạo mà từ bỏ mọi thứ khác, thì có khác gì một con rối võ đạo?" Doanh Huyền cười khẽ, đưa tay ôm Mỹ Đỗ Toa vào lòng, ngửi mùi hương cơ thể thiếu nữ đặc trưng trên người giai nhân, tâm tình thoải mái không tả xiết.

Hắn chỉ là một kẻ phàm tục.

Mỹ nhân, rượu ngon, thức ăn ngon... hắn đều thích.

Hắn sẽ không tu luyện đến cuối cùng, biến thành một "thần" vô dục vô cầu, không có thất tình lục dục, không có nhân tính, chỉ còn lại thần tính.

Ôm lấy thân thể mềm mại đầy đặn của Mỹ Đỗ Toa, Doanh Huyền thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

Phóng tầm mắt nhìn ra, toàn bộ đều là từng ngôi sao lơ lửng cùng nhau, tạo thành những thế giới muôn hình vạn trạng, kỳ quái lạ lùng!

Hỏa Kỳ Lân kéo xe lướt nhanh trong tinh không, khiến các nàng hoa cả mắt, nhìn không xuể. "Đối với người của Đại Thiên thế giới, Thiên Ngoại Thiên này giống như tiên giới vậy, thật là rộng lớn đa dạng, mỹ lệ vô cùng!" Nguyên Phi nhìn thế giới Thiên Ngoại Thiên phức tạp hơn Đại Thiên thế giới trăm lần, ngàn lần, không khỏi cảm thán. "Tiên giới?" Nghe thấy từ này, trong mắt Doanh Huyền lộ ra một tia kỳ quái, cười nói: "Nàng có biết cường giả của Thiên Ngoại Thiên gọi Đại Thiên thế giới của các nàng là gì không?" "Gọi là gì?" Nguyên Phi tò mò hỏi. "Tiên giới!" Doanh Huyền không úp mở, nói thẳng:

"Thời Trung Cổ, các Chư Tử thần du, truyền đạo, đã truyền bá đạo lý và đạo thuật của Đại Thiên thế giới đến thế giới Thiên Ngoại Thiên này." "Vì vậy Đại Thiên thế giới cũng được thế giới Thiên Ngoại Thiên gọi là Tiên giới!" "Tu luyện đạo thuật có thể sở hữu tuổi thọ dài lâu, trong mắt cường giả thế giới Thiên Ngoại Thiên, đạo thuật chính là tiên thuật!" "Thế giới Thiên Ngoại Thiên võ đạo phát triển, nhưng đạo thuật lại rất yếu, chỉ có cường giả của Trung Ương thế giới mới có truyền thừa đạo thuật!" "A a, chuyện này thật thú vị!" Cổ Huân Nhi khẽ cười: "Người của Đại Thiên thế giới coi Thiên Ngoại Thiên là tiên giới, người của Thiên Ngoại Thiên lại coi Đại Thiên thế giới là tiên giới!" "Đây chính là thứ không có được thì mãi mãi là tốt nhất!" Doanh Huyền nói. "Giống như vợ của người khác vậy." Lý Hàn Y đột nhiên chen vào.

Doanh Huyền: "..." ...

Trong lúc Doanh Huyền dẫn các nàng du ngoạn tinh không, một ngày đi ngàn dặm, cảm nhận phong cảnh của thế giới khác.

Tiên Kiếm Tam thế giới.

Thần Giới.

Tiên Kiếm Tam thế giới có tổng cộng Lục Giới, lần lượt là Thần Giới, Ma Giới, Tiên Giới, Yêu Giới, Quỷ Giới, Nhân Giới.

Thần Giới do Thiên Đế thống lĩnh.

Từ sau khi đệ nhất thần tướng của Thần Giới là Phi Bồng cùng với Nam Thiên Môn và Thần Thụ vô cớ biến mất, Thần Giới liền giới nghiêm.

Thiên Đế phái vô số cường giả đi điều tra khắp Lục Giới.

Cả Lục Giới vì thế mà sôi sục, nhưng lại chẳng tra ra được gì.

Một ngày nọ, Thần Giới đột nhiên chấn động, vô số khí tức mạnh

mẽ và xa lạ xuất hiện tại Thần Giới.

Toàn bộ Thần Giới chấn động.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thiên Đế nhíu mày: "Có chuyện gì vậy?" Ngay khi ông ta chuẩn bị thi triển thần thông để dò xét xem đã xảy ra chuyện gì, một thần tướng hoảng hốt từ bên ngoài lết vào. "Bệ hạ, không hay rồi!" "Phi Bồng tướng quân dẫn người đánh vào rồi!" ... "Cái gì?" "Ngươi nói ai đánh tới?" Thiên Đế cau mày, nhìn chằm chằm vào thần tướng đến báo tin, còn tưởng rằng mình bị ảo giác.

Phi Bồng?

Hắn không phải đã mất tích sao?

Không những trở về, mà còn đánh vào đây?

Đùa kiểu gì vậy? "Khải bẩm Thiên Đế, là Phi Bồng tướng quân dẫn người đánh vào!" Thần tướng nói lại lần nữa. "Phi Bồng!" "Lại là Phi Bồng!" "Ta đã nói Phi Bồng là một tên đồ tể hiếu chiến, quả nhiên là con sói mắt trắng nuôi không quen, dám phản bội Thiên Đế, tấn công Thần Giới!" "Xem ra việc Nam Thiên Môn và Thần Thụ biến mất, chính là do Phi Bồng giở trò!" "Đúng là lang tử dã tâm!" "Loại người này phải triệt để tiêu diệt, không thể để hắn sống trên đời!" Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, từng thiên quan lần lượt lên tiếng, căm phẫn tột độ.

Bọn họ vốn đã không hài lòng với Phi Bồng.

Nay Phi Bồng xâm phạm Thần Giới, càng cho bọn họ lý do, hận không thể giết hắn ngay lập tức.

Còn về an nguy của Thần Giới?

Bọn họ không hề lo lắng.

Phi Bồng tuy là đệ nhất thần tướng của Thần Giới, nhưng không có nghĩa là Phi Bồng thực sự vô địch ở Thần Giới. "Phi Bồng..." Thiên Đế nhíu mày thành một đường thẳng, ông ta làm sao cũng không ngờ Phi Bồng lại phản bội mình.

Phi Bồng tuy không hòa đồng, quan hệ với các thiên quan trong Thần Giới đều không tốt, nhưng ông ta không quan tâm.

Chỉ cần Phi Bồng trung thành với ông ta là được rồi.

Nhưng không ngờ...

Bành bành!

Ngay lúc này, mấy thiên binh từ bên ngoài bay ngược vào, rơi xuống đất.

Thiên Đế và các thiên quan đều kinh ngạc.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Phi Bồng dẫn theo một đám cường giả mà họ chưa từng thấy, nhưng khí tức lại vô cùng mạnh mẽ bước vào. "Lớn mật Phi Bồng, dám dĩ hạ phạm thượng, còn không mau bó tay chịu trói, chờ Thiên Đế xử phạt!" Một thiên quan dường như muốn thể hiện... "Hảo!" Phi Bồng không nói nhảm, sắc mặt nghiêm túc, kiếm ý mạnh mẽ cuộn trào trong cơ thể.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai bóng người trong nháy mắt biến mất tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khi xuất hiện lại, đã ở trong hư không của Tân Tiên Giới.

Chương 143

Ầm ầm ầm.

Khi cường giả của Đại Tần thế giới và cường giả của Thần Giới theo sát phía sau kéo tới, Phi Bồng và Thiên Đế đã kịch chiến cùng nhau.

Thần lực tung hoành.

Kiếm khí va chạm.

Từng hòn đảo lơ lửng bị dư âm kiếm khí chấn vỡ, hóa thành tro bụi.

Hư không nứt ra từng vết rách.

Thần, Ma, Yêu, Quỷ, Tiên, Nhân, Lục Giới đều đang chấn động.

Vô số cường giả lần lượt bị kinh tỉnh. ...

Ma Giới.

Là một giới đối lập với Thần Giới, thực lực của nó cũng mạnh mẽ không kém.

Cùng với trận chiến giữa Phi Bồng và Thiên Đế nổ ra, trung tâm Ma Giới, trong một đại điện hùng vĩ âm u, đột nhiên bùng phát ra một luồng khí tức kinh khủng khiến Lục Giới run rẩy.

Phảng phất như một tồn tại đáng sợ nào đó đã tỉnh giấc từ giấc ngủ say.

Chỉ thấy trên vương tọa chí cao ở trung tâm đại điện, có một bóng người khôi ngô bá khí.

Thân hình hắn cao lớn, thon dài, đầu có sừng, mái tóc xoăn màu đỏ, luồng khí tức kinh khủng vừa rồi chính là từ trong cơ thể hắn

truyền ra.

Hắn chính là Ma Giới Chí Tôn hiện tại – Ma Tôn Trọng Lâu. "Khí tức thật mạnh mẽ!" Trọng Lâu ngẩng đầu, nhìn về phía Thần Giới, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng, đấu chí hừng hực. "Ma Tôn!" Một cường giả Ma Giới nhanh chóng đến trước mặt Trọng Lâu, bẩm báo: "Vừa nhận được tin, Phi Bồng mất tích của Thần Giới đã quay về Thần Giới, hiện đang dẫn người tấn công Thần Giới!" "Phi Bồng?" Ma Tôn mắt sáng lên: "Đây chính là người mà ngươi nói có thể làm đối thủ của ta sao?" Lời vừa dứt, sau lưng Ma Tôn Trọng Lâu hiện ra một đôi cánh màu đen.

Đôi cánh vỗ mạnh, hắn lập tức biến mất khỏi cung điện. ...

Thần Giới.

Tân Tiên Giới. "Phi Bồng tên nghịch tặc này, có thể chết dưới tay Thiên Đế, cũng là vinh hạnh của hắn!" "Thiên Đế ra tay, mặc cho tên nghịch tặc này phản kháng thế nào, cũng chỉ là giãy chết mà thôi!" "Thiên Đế uy vũ!" Các vị thần của Thần Giới lần lượt lên tiếng, nhưng trái tim lại treo lên tận cổ họng, trong mắt đầy vẻ căng thẳng, lo lắng, và kỳ vọng.

Kỳ vọng Thiên Đế đánh bại Phi Bồng.

Trái ngược hoàn toàn với các vị thần của Thần Giới chính là các cường giả của Đại Tần thế giới.

Bọn họ không nói gì, càng không căng thẳng.

Bởi vì bọn họ biết, Phi Bồng tất thắng.

Cho đến bây giờ, Phi Bồng vẫn chưa thực sự dùng sức. "Đại Thạch Trung Ngọc Đế quả nhiên lợi hại, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn, thực lực của ngươi lại tăng lên nhiều đến vậy!" Thiên Đế nhìn Phi Bồng, trong mắt tràn đầy cảm khái. "Chỉ cần bệ hạ gia nhập

Đại Tần, cũng có thể được như vậy." Phi Bồng lại một lần nữa khuyên nhủ. "Không cần đâu!" Thiên Đế lắc đầu, nói: "Phi Bồng, hãy dùng thực lực thật của ngươi đi, để trẫm xem thực lực thật của ngươi!" "Được!" Phi Bồng chậm rãi giơ Trấn Yêu Kiếm trong tay lên: "Kiếm này là kiếm của nhân quả, trảm nhân quả, đoạn luân hồi." Lời vừa dứt, thân hình của Phi Bồng bỗng trở nên vĩ đại, trong đôi mắt hiện lên khí tức cổ xưa mênh mông, phản chiếu nhân và quả của vạn sự vạn vật.

Đông!

Trấn Yêu Kiếm nhẹ nhàng chém xuống, rõ ràng là chém vào hư không, lại phát ra một tiếng vang trong trẻo.

Nhưng theo một kiếm này hạ xuống, các vị thần của Thần Giới vốn đang bị khí thế của Phi Bồng áp chế đều ngây người, sau đó liền chế nhạo. "Chỉ thế thôi sao?" "Hắn đang biểu diễn xiếc à?" Khí thế vừa rồi có chút đáng sợ, kết quả một kiếm chém ra, chẳng có gì cả.

Giống như một người bình thường cầm một thanh kiếm tùy ý vung một cái. "Cung tống bệ hạ!" Đối mặt với sự chế nhạo của các vị thần, Phi Bồng không hề để ý, tra Trấn Yêu Kiếm vào vỏ, cúi người hành lễ với Thiên Đế, lớn tiếng nói.

Giọng nói đanh thép hữu lực, trang trọng nghiêm túc.

Hắn không muốn giết Thiên Đế, nhưng đây là lựa chọn của Thiên Đế.

Thiên Đế sẽ không hàng.

Chiến tử là kết cục duy nhất.

Hắn tôn trọng lựa chọn của Thiên Đế.

Đây cũng là một kiếm mạnh nhất của hắn. "Tốt!" Trong mắt Thiên Đế mang theo kinh ngạc, thanh thản...

Cùng với một chữ này được thốt ra, thần quang trên người Thiên Đế tiêu tán.

Ngay sau đó, nhục thân của ông ta lặng lẽ tan vỡ, hóa thành bột mịn và bụi đất sạch sẽ, theo gió bay đi.

Thiên Đế, chết. ...

Ực.

Các vị thần của Thần Giới vừa còn đang chế giễu Phi Bồng liền trợn to mắt, yết hầu chuyển động, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, toàn thân lạnh toát.

Một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời đột nhiên dâng lên từ sâu trong tâm hồn. "Thiên...

Thiên Đế, chết rồi?" Bọn họ quả thực không dám tin vào mắt mình, một kiếm vừa rồi rõ ràng trông không có uy lực gì, lại có thể miểu sát Thiên Đế?

Thì ra kẻ hề lại là chính mình.

Không phải một kiếm kia không có uy lực, mà là một kiếm kia đã mạnh đến mức bọn họ căn bản không hiểu nổi.

Nếu bọn họ đối mặt với một kiếm này, không nghi ngờ gì, chết cũng không biết mình chết thế nào.

Phi Bồng lại trở nên đáng sợ như vậy sao?

Thật đáng ghét, tên mặt lạnh này rốt cuộc đã gặp được kỳ ngộ gì mà lại trở nên mạnh như vậy? "Kẻ ngoan cố chống cự, giết không tha!" Phi Bồng lạnh lùng quét mắt qua các vị thần của Thần Giới, nói không mang theo chút tình cảm nào.

Hắn ở Thần Giới vốn không có bạn bè.

Thiên Đế xem như là người duy nhất có chút ân tình với hắn.

Nay Thiên Đế đã chết, những người còn lại, trong mắt hắn càng không đáng nhắc tới. "Phi Bồng tướng quân, ta đầu hàng!" "Phi Bồng tướng quân uy vũ, tiểu nhân sớm đã ngưỡng mộ thần uy của Phi Bồng tướng quân, nguyện đi theo Phi Bồng tướng quân..." Thấy đại thế đã mất, các vị thần của Thần Giới lập tức đổi chiều, từng người mặt mày tươi cười nịnh nọt, tâng bốc nịnh hót.

Khiến Phi Bồng càng thêm khinh thường.

Hắn không để ý đến bọn họ.

Bọn họ tự có Doanh Chính xử trí.

Hắn chỉ cần chiếm được Lục Giới là được.

Những chuyện còn lại, hắn sẽ không quản, cũng lười quản.

Ầm.

Ngay lúc này, một luồng ma khí mạnh mẽ từ chân trời cuốn tới, khí tức kinh khủng đó khiến các vị thần của Thần Giới run rẩy. "Đây...

đây là..." "Là Ma Tôn Trọng Lâu!" "Nghe nói Ma Tôn Trọng Lâu là kỳ tài vạn năm khó gặp của Ma Giới, thực lực còn mạnh hơn cả Thượng Đại Ma Tôn!" "Nhưng Ma Tôn tuy mạnh, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Phi Bồng tướng quân!" "Ngay cả Thiên Đế cũng không phải là đối thủ của Phi Bồng tướng quân, Trọng Lâu là cái thá gì?" Các vị thần của Thần Giới lần lượt tâng bốc.

Đương nhiên, lời này của bọn họ cũng không hoàn toàn là tâng bốc, sau khi chứng kiến một kiếm khủng bố trảm Thiên Đế của Phi Bồng, bọn họ không cho rằng Ma Tôn Trọng Lâu là đối thủ của Phi Bồng.

Vút.

Một luồng ma khí đỏ rực hạ xuống, hóa thành một bóng người khôi ngô tóc đỏ đầu có sừng. "Ngươi chính là Phi Bồng?" Ma Tôn Trọng Lâu trên dưới dò xét Phi Bồng, mơ hồ cảm nhận được khí tức kinh khủng trong cơ thể Phi Bồng, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Đối với Ma Tôn hiện tại mà nói, đối thủ còn khiến hắn hưng phấn hơn cả nữ nhân.

Đương nhiên, đó là khi Trọng Lâu vẫn còn là trai tân, chưa biết cái hay của nữ nhân.

Trong nguyên tác sau này, sau khi bị Tử Huyên quyến rũ một phen, Trọng Lâu đã thể nghiệm được cái hay của nữ nhân, dường như đối thủ cũng không còn là duy nhất trong cuộc đời.

Nhưng bây giờ thì sao?

Tử Huyên có lẽ còn chưa ra đời!

Trong mắt hắn chỉ có đối thủ, khát khao một đối thủ mạnh mẽ.

Vô địch thật cô đơn biết bao. "Không sai!" Phi Bồng nhìn Trọng Lâu, nói: "Ngươi chính là Ma Tôn Trọng Lâu phải không?

Đến đúng lúc lắm, dẫn Ma Giới đầu hàng đi!" "Muốn bản tọa đầu hàng, đánh bại bản tọa rồi hãy nói!" Trọng Lâu không giận mà cười, ma khí mạnh mẽ cuốn trùm trời đất, hai thanh uyển đao bật ra, hai tay bắt chéo, hóa thành một nhát chém chữ thập.

Bành.

Một luồng ngân quang lóe lên, đao quang vỡ nát, bóng dáng Phi Bồng đã đứng trước mặt Ma Tôn Trọng Lâu.

Trấn Yêu Kiếm càng xuyên qua tim Trọng Lâu. "Sao có thể?" Trọng Lâu trợn to mắt, không để ý đến Trấn Yêu Kiếm cắm vào tim mình, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Hắn rất mong mình bị đánh bại, nhưng chưa từng nghĩ mình sẽ thua, càng không nghĩ mình lại không đỡ nổi một chiêu của Phi Bồng.

Sự chênh lệch trong đó, quả thực còn lớn hơn cả sự chênh lệch giữa hắn và thuộc hạ của hắn. "Thực lực của ngươi không tệ, trước khi ta gặp được Đại Thạch Trung Ngọc Đế Doanh Huyền, cũng không yếu hơn ta, lúc đó nếu ta gặp ngươi, tuyệt đối là một đối thủ rất tốt!" Phi Bồng nhìn Trọng Lâu: "Đầu hàng đi, gia nhập Đại Tần, ngươi cũng có thể giống ta học được công pháp thần thông mạnh hơn, ta mong chờ ngày ngươi đánh bại ta!" "Đại Thạch Trung Ngọc Đế Doanh Huyền kia còn mạnh hơn ngươi?

Ngươi học công pháp thần thông của hắn mới trở nên mạnh như vậy?" Tâm linh vốn đang bị đả kích nặng nề của Trọng Lâu lập tức bừng sáng vô tận.

Chuyện Phi Bồng mất tích trước đây gây xôn xao Lục Giới, hắn tự nhiên cũng biết.

Phi Bồng hẳn là bị Doanh Huyền kia mang đi.

Nghĩ đến khoảng thời gian Phi Bồng mất tích, đã trở nên mạnh như vậy, trong mắt hắn cũng hưng phấn lên. "Không sai!" Phi Bồng gật đầu: "Nếu ngươi muốn khiêu chiến Thiên Đế, đợi ngươi đánh bại ta rồi hãy nói!" "Được!" Trọng Lâu cười lớn một tiếng: "Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi." "Ta chờ!" Phi Bồng và Trọng Lâu nhìn nhau cười, Trấn Yêu Kiếm tra vào vỏ, vết thương trên người Trọng Lâu lại không lành.

Thực ra Phi Bồng không hề để lại sức mạnh trong cơ thể Trọng Lâu, với thực lực của Trọng Lâu, có thể hồi phục trong nháy mắt.

Nhưng Trọng Lâu hiển nhiên muốn giữ lại vết thương này để khích lệ bản thân.

Trọng Lâu đi rồi, nhưng ánh mắt lại càng thêm sáng.

Thực lực của hắn đã rất khó tiến bộ, nhưng bây giờ lại nhìn thấy con đường phía trước.

Hắn trở về Ma Giới, tuyên bố Ma Giới vô điều kiện đầu hàng Đại Tần.

Cùng với sự đầu hàng của Thần Giới và Ma Giới, dưới sự càn quét của Phi Bồng và các cường giả Đại Tần, Lục Giới rất nhanh chóng bị chiếm lĩnh. ...

Trong lúc Tiên Kiếm Tam thế giới đang diễn ra sôi nổi.

Bên kia.

Tru Tiên thế giới.

Kể từ khi một trong ba trụ cột của chính đạo là Thanh Vân Môn và dãy núi Thanh Vân biến mất, cả thế giới Tru Tiên đều xôn xao, thiên hạ chấn động.

Tuy nhiên, bất kể là cường giả của hai đại môn phái chính đạo còn lại là Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc đến điều tra, hay là cao thủ Ma Giáo thi triển thần thông, vẫn không tìm thấy chút manh mối nào.

Chương 144

Dường như Thanh Vân Môn và dãy núi Thanh Vân thật sự biến mất khỏi không trung.

Đối với sự việc ly kỳ khó giải thích như vậy, thiên hạ chúng thuyết phân vân.

Có người nói Thanh Vân Môn đắc tội với thần tiên, bị một đòn hủy diệt, tan thành tro bụi.

Có người nói chưởng môn Thanh Vân Môn là Đạo Huyền chân nhân đắc đạo thành tiên, mang theo cả Thanh Vân Môn và dãy núi Thanh Vân phi thăng.

Có người nói có tiên nhân coi trọng dãy núi Thanh Vân, thi triển thần thông, di dời nó đi.

Dù sao đi nữa, đối với loại chuyện không thể giải thích này, mọi người đều liên tưởng đến tiên nhân trong truyền thuyết không biết có tồn tại hay không. ...

Một ngày nọ, trên không trung cách núi Thanh Vân ba ngàn dặm về phía đông, xuất hiện mấy bóng người. "Đây chính là Không Tang Sơn!" Một thanh niên khí chất bất phàm nhìn xuống dãy núi bên dưới, chỉ thấy một vùng hoang lương, nhiều đá, ít cỏ cây, xung quanh hoang vắng không người ở. "Nơi này thật hoang vắng." Một thanh niên ngũ quan thanh tú, mặc áo choàng dài, khoảng hai mươi tuổi, có một đôi mắt to sáng, trông có vẻ phóng đãng bất kham, bĩu môi, trong mắt mang theo một tia oán giận.

Hắn chính là con trai của Tằng Thúc Thường, thủ tọa Phong Hồi Phong của Thanh Vân Môn năm xưa, Tằng Thư Thư.

Người nói chuyện đầu tiên chính là đại đệ tử của thủ tọa Long Thủ Phong Thương Tùng, Tề Hạo.

Bên cạnh Tề Hạo còn có hai người.

Một người dung mạo giản dị, tay cầm một cây que cời lửa, chính là nhân vật chính của thế giới Tru Tiên, Trương Tiểu Phàm.

Đứng cùng hắn tự nhiên là người bạn thân của hắn, Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ nói: "Theo lời Thiên Đế, một trong những quyển Thiên Thư nằm trong Tích Huyết Động của Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn này!" "Chúng ta tìm thấy Thiên Thư trước, hoàn thành nhiệm vụ, sau đó có thể đi nơi khác!" "Vậy chúng ta đi mau đi!" Tằng Thư Thư nóng lòng nói.

Khó khăn lắm mới trở lại thế giới Tru Tiên, hắn tự nhiên muốn đến nơi phồn hoa chơi đùa, nhưng không ngờ Đạo Huyền và những người khác lại sắp xếp bọn họ đến đây tìm Thiên Thư.

Bốn người không trì hoãn.

Thần thức quét qua, rất nhanh đã tìm thấy lối vào Vạn Bức Cổ Quật trên Không Tang Sơn.

Đây là một hang động lớn giữa sườn núi, nằm ở phía râm, hơi nghiêng xuống, chỉ có cửa hang có chút ánh sáng, đi vào trong là một mảng tối đen.

Trương Tiểu Phàm và ba người đứng ở cửa hang, từng luồng gió lạnh từ bên trong thổi ra, lướt qua cơ thể bọn họ, cảm giác lạnh thấu xương.

Đồng thời, còn có tiếng sột soạt truyền đến, như tiếng thì thầm, như tiếng quỷ khóc, khiến người ta tê dại da đầu. "Chết tiệt!" Thần thức của Tằng Thư Thư thăm dò vào trong hang, không nhịn được mà văng tục.

Trong hang lạnh lẽo âm u thì không nói, nhưng phân dơi trên mặt đất lại chất thành một lớp dày, hôi thối khó ngửi.

Mà trên đỉnh hang động, còn treo lủng lẳng vô số con dơi đen kịt, khi bọn họ bay vào hang, chúng lập tức vỗ cánh lao tới, tựa như một dòng lũ màu đen. "Cút!" Tằng Thư Thư văng tục một tiếng, sau đó toàn thân tỏa ra ánh sáng vô tận, chiếu sáng hang động tối tăm. "Đại Quang Minh Thuật!" Theo ánh sáng thánh quang quét qua, vô số con dơi trong nháy mắt hóa thành tro bụi, cả hang động được dọn dẹp sạch sẽ.

Mà những yêu nhân Ma Giáo như Dã Cẩu, Niên Lão Đại ở trong hang động càng sợ hãi đến mức bò rạp trên đất, run lẩy bẩy.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

Luồng khí tức uy áp kia, dù cách mấy nghìn mét, vẫn khiến bọn họ run rẩy. "Tiền bối tha mạng a..." Dã Cẩu, Niên Lão Đại và những người khác bò rạp trên đất, không ngừng cầu xin tha thứ. "Vô địch thật cô đơn biết bao..." Tằng Thư Thư quay đầu hất tóc dài, mở chiếc quạt giấy trong tay, ra vẻ phong lưu, tâm trạng vui sướng không tả xiết.

Quả nhiên, người ta đều thích áo gấm về làng.

Cảm giác ra vẻ này thật quá đã.

Chỉ là cảm nhận được ánh mắt kỳ quái xung quanh, Tằng Thư Thư lập tức có chút xấu hổ.

Không còn cách nào khác, trong bốn người, thực lực của hắn yếu nhất.

Bất kể là Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ hay Tề Hạo, hắn đều không đánh lại ai. "Không được, trở về ta nhất định phải luyện thêm mấy môn thần thông, nếu không ngay cả lão tiểu tử Tề Hạo này cũng

không đánh lại, quá mất mặt!" Tằng Thư Thư thầm hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, hắn cũng không còn tâm trí ra vẻ trước mặt Niên Lão Đại và mấy người kia nữa.

Hắn quét mắt qua, trực tiếp tiêu diệt Niên Lão Đại và mấy người tội nghiệt sâu nặng, giết chóc quá nhiều, chỉ còn lại một mình Dã Cẩu đạo nhân kiếp sau dư sinh, lòng còn sợ hãi. "Tích Huyết Động ở dưới Tử Linh Uyên, chúng ta xuống đi!" Thần thức của Tề Hạo quét qua, nói với mọi người. "Ừm!" Trương Tiểu Phàm và những người khác bay xuống Tử Linh Uyên.

Tử Linh Uyên tối đen như mực.

Trong truyền thuyết, thế gian này vốn là tối tăm, sau đó bốn vạn tám ngàn năm, có cự thần, mở ra trời đất, hóa thành núi sông; lại qua bốn vạn tám ngàn năm, mới có vạn vật sinh linh.

Trong truyền thuyết, tia sáng đầu tiên của trời đất, lại sinh ra từ nơi tối tăm nhất.

Trong Tử Linh Uyên này, Trương Tiểu Phàm và những người khác đều cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Một lát sau, bọn họ đến đáy vực sâu, xung quanh là vùng đất bí ẩn tối tăm vô tận.

Xung quanh có vô số âm linh như quỷ mị bay lượn, vây quanh bọn họ, chỉ cần có cơ hội là sẽ lao lên nuốt chửng máu thịt của họ.

Đây đều là âm linh!

Cây "que cời lửa" Phệ Hồn Bổng trong tay Trương Tiểu Phàm đã được luyện chế lại, sớm đã biến thành một pháp bảo kinh khủng.

Phệ Hồn Bổng giơ lên, huyết quang lấp lánh, lực thôn phệ vô tận lan tỏa ra.

U u u!

Tiếng như quỷ khóc sói tru vang lên, vô số âm linh vây quanh bọn họ lần lượt bị thôn phệ.

Khi âm linh bị thôn phệ, trong Vô Tình Hải bên cạnh, chỉ thấy trên mặt biển tối đen, từ từ sáng lên hai ngọn đèn lồng khổng lồ phát ra ánh sáng xanh lục u ám!

Nhưng nhìn kỹ, ngọn đèn này lại thực sự kỳ quái, không phải hình tròn thông thường, mà là hình thon dài từ trên xuống dưới, đặc biệt là ở giữa, là hai khe hẹp tối đen, toát ra vẻ hung ác lạnh lùng.

Gió biển thổi mạnh vào mặt, mang đến không phải là vị mặn mà là mùi tanh nồng nặc, xộc vào mũi.

Một con rắn khổng lồ màu đen vô cùng to lớn, từ từ hiện ra trước mặt bốn người Trương Tiểu Phàm. "Thượng cổ ma thú Hắc Thủy Huyền Xà!" Nhìn thấy con Hắc Thủy Huyền Xà này còn lớn hơn cả Thủy Kỳ Lân vô số lần, mọi người không hề lo lắng.

Chỉ thấy nửa thân dưới của nó cuộn lại, thân rắn ngâm trong nước biển, thân rắn vô cùng to lớn.

Mà chỉ riêng nửa thân trên và đầu rắn của Hắc Thủy Huyền Xà vươn lên không trung, đã cao mấy chục trượng so với mặt đất, đôi mắt rắn phát ra ánh sáng xanh lục u ám, lúc này đang từ trên cao nhìn xuống, nhìn bọn họ.

Ước chừng dài gần trăm trượng. "Để ta!" Tằng Thư Thư mắt sáng lên, định ra tay. "Đừng giết, Hắc Thủy Huyền Xà này là một con dị thú, không bằng bắt về làm một món ăn dâng cho Thiên Đế, biết đâu Thiên Đế sẽ thích!" Tề Hạo vội vàng nói.

Thiên Đế thích mỹ thực, điều này đối với mọi người đều không phải là bí mật.

Doanh Chính còn đặc biệt thành lập một bộ phận thu thập kỳ trân dị tài, cứ cách một khoảng thời gian, lại thống nhất dâng lên cho Doanh Huyền. "Không tệ!" Tằng Thư Thư nghe vậy, cũng gật đầu, thu lại thần thông vốn định giết Hắc Thủy Huyền Xà, hóa thành một bàn tay lớn tóm lấy Hắc Thủy Huyền Xà.

Con Hắc Thủy Huyền Xà dài trăm trượng trước mặt hắn, giống như một con giun đất nhỏ bé.

Khi bàn tay thu về, Hắc Thủy Huyền Xà đã nằm trong lòng bàn tay của Tằng Thư Thư.

Hắn hài lòng gật đầu: "Một con Hắc Thủy Huyền Xà dị chủng thượng cổ lớn như vậy, làm thành canh rắn, chắc chắn rất ngon!" Hắc Thủy Huyền Xà: "..." Ngươi có lịch sự không vậy? ...

Tích Huyết Động. "Đây chính là pháp bảo Hợp Hoan Linh của Kim Linh phu nhân sao?" Một nữ tử mặc lục y thường, tay cầm một chiếc chuông, đôi mắt to đẹp tĩnh lặng đang tò mò đánh giá.

Nữ tử mày liễu mắt phượng, làn da như ngọc trắng hơn cả sương tuyết, óng ánh như ngọc, thân hình uyển chuyển, xinh đẹp động lòng người.

Thế nhưng dáng vẻ lại có chút chật vật, hiển nhiên đã gặp không ít khó khăn.

Nàng chính là Bích Dao, con gái của Quỷ Vương thuộc Quỷ Vương Tông trong Ma giáo.

Do duyên phận tình cờ nên đã tới được Tích Huyết Động này. "Ai?" Bỗng nhiên, Bích Dao cảm ứng được có người sau lưng, trong lòng kinh hãi, vừa vận khởi pháp lực vừa xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy bốn thanh niên mặc đạo bào không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau nàng. "Các ngươi là ai?" Trong mắt Bích Dao tràn đầy

vẻ đề phòng, bốn người này có thể vô thanh vô tức đến sau lưng nàng, đạo pháp tu vi hiển nhiên rất mạnh, nàng không phải là đối thủ. "Chào cô nương, tại hạ là Tằng Thư Thư của Thanh Vân Môn." Tằng Thư Thư nhìn thấy một đại mỹ nữ như Bích Dao, hai mắt lập tức sáng lên, nở một nụ cười mà hắn tự cho là phóng khoáng, nói: "Chúng ta phụng mệnh Thiên Đế đến đây, chỉ để lấy một quyển Thiên Thư ở nơi này, không có ác ý với cô nương!" "Vẫn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương?" Bích Dao nghe thấy ba chữ Thanh Vân Môn, lòng cảnh giác càng thêm đậm.

Dù sao nàng cũng là người của Ma giáo.

Nhưng nàng biết một mình mình tuyệt đối không phải là đối thủ của bốn người Tằng Thư Thư, bèn chậm rãi nói: "Tiểu nữ tử Bích Dao, ra mắt bốn vị công tử!" "Bích Dao, thật là một cái tên hay." Tằng Thư Thư tán thưởng. "Tằng công tử quá lời rồi, tiểu nữ tử nghe nói dãy núi Thanh Vân đột nhiên biến mất, không biết Tằng công tử có biết đã xảy ra chuyện gì không?" Bích Dao tò mò hỏi.

Lúc đầu nghe Tằng Thư Thư là người của Thanh Vân Môn, nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đối phương là đệ tử bên ngoài của Thanh Vân Môn.

Nhưng khi nghe hai chữ Thiên Đế từ miệng Tằng Thư Thư, nàng cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản.

Mấy người này chưa chắc đã là đệ tử bên ngoài của Thanh Vân Môn, nói không chừng còn biết một vài thông tin về việc Thanh Vân Môn biến mất. "Chuyện này ta đương nhiên biết!" Tằng Thư Thư nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, khí phách hăng hái nói: "Dãy núi Thanh Vân biến mất là do Thiên Đế dùng vô thượng thần thông dời đến thế giới Đại Tần." "Bích Dao cô nương cũng không cần thăm dò, tin tức này các người sẽ rất nhanh biết được thôi!" "Bởi vì toàn bộ

Thần Châu Hạo Thổ cũng sẽ nhanh chóng dung nhập vào thế giới Đại Tần!" "Bích Dao cô nương tuy là người của Ma giáo, nhưng không phải kẻ tội ác tày trời, cũng có thể gia nhập thế giới Đại Tần, tu luyện công pháp thần thông do Thiên Đế truyền thụ, sau này thành tiên thành thần, thọ ngang trời đất, trường sinh bất lão, không phải là chuyện gì khó khăn…" Tằng Thư Thư thao thao bất tuyệt, còn Bích Dao thì đã hoàn toàn ngây người.

Nàng không ngờ Tằng Thư Thư chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng là người của Ma giáo.

Người từng thấy dung mạo của nàng không nhiều, Tằng Thư Thư không thể nào biết được.

Vậy thì nàng bị lộ chỉ có thể là do công pháp.

Có thể một mắt nhìn thấu công pháp của nàng, tu vi cao thâm đến mức nào có thể thấy được phần nào.

Đương nhiên, đây đều là chuyện nhỏ.

Điều khiến nàng chấn động kinh ngạc nhất là, chuyện Thanh Vân Môn biến mất lại là do vị Thiên Đế nào đó gây ra.

Chẳng lẽ Thiên Đế là thần tiên?

Trong phút chốc, hai chữ Thiên Đế đã khắc sâu vào tâm trí Bích Dao, khiến nàng tràn đầy tò mò.

Trong lúc Tằng Thư Thư đang thao thao bất tuyệt như khổng tước xòe đuôi kể cho Bích Dao nghe về thế giới Đại Tần, thì Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đã đi tới trước một tấm bia đá.

Trên tấm bia đá khổng lồ, rồng bay phượng múa khắc mười chữ lớn: Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu! (Trời đất bất nhân, xem vạn vật như chó rơm!) Mười chữ lớn này, mỗi chữ gần như to bằng nửa người, bút ý cổ phác, bút thế thương kính, rồng rắn tung hoành,

lại có khí thế như muốn lao ra khỏi bia, gào thét nơi thương khung.

Nhìn thấy mấy chữ này, khí thế đó khiến mấy người Trương Tiểu Phàm cũng hơi sững sờ, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Quyển Thiên Thư đầu tiên đã tìm thấy.

Nhiệm vụ của họ chuyến này đã hoàn thành.

Mang theo niềm vui, họ nhanh chóng đi về phía thạch thất bên cạnh.

Thạch thất này không có đồ vật dư thừa, trên vách đá lại khắc đầy chữ chi chít: Thiên Thư quyển thứ nhất.

Phu thiên địa tạo hóa, cái vị hỗn độn chi thì, mông muội vị phân, nhật nguyệt hàm kỳ huy, thiên địa hỗn kỳ thể, khuếch nhiên ký biến, thanh trọc nãi trần.

Thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kỳ bất tự sinh, cố năng trường cửu.

Nhiên thiên địa vạn vật, giai hữu kỳ tương, chúng sinh trầm mê, hoặc vu ngã tương, nhân tương, chúng sinh tương, thọ giả tương, dĩ vi chúng tương cố, tâm sinh tam độc tam cụ tam khủng phố, bất khả cửu hĩ.

Thiên tượng vô hình, đạo bao vô danh, thị cố thuyết vô ngã, vô nhân, vô chúng sinh, vô thọ giả, tức đạt quang minh.

Trì nhất chính đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bản vi tâm giả dã.

Cố động tức địa trung, nãi thiên địa chi tâm kiến dã.

Chương 145

Cố vô thực vô hư dã.

Cố thiên địa nhậm tự nhiên, vô vi vô tạo dã.

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai! "Chính là nó!" Mấy người Trương Tiểu Phàm nở nụ cười, sau đó dùng đại thần thông cắt cả vách đá thu đi.

Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn. "Trời ơi, trên đời còn có cự thú khủng bố như vậy sao?

Một con mắt đã lớn bằng một ngôi sao, thân thể nó chẳng phải còn lớn hơn thế giới của chúng ta sao?" "Đó là đương nhiên!

Con cự thú đó một ngụm là có thể nuốt chửng một ngôi sao, thế giới như của chúng ta, một ngụm một cái, nhai cũng không cần!" "Sau đó thì sao?

Là Thiên Đế ra tay giết con cự thú đó à?" "Thiên Đế là nhân vật bực nào?

Sao có thể dễ dàng ra tay?" "Lúc đó cường giả của thế giới Đại Tần đồng loạt xuất hiện, các loại thần thông ngập trời, kiếm khí tung hoành ức vạn dặm, ta lúc đó giơ pháp bảo lên…" "Giơ pháp bảo lên rồi trốn trong góc run lẩy bẩy!" Giọng nói trêu chọc của Trương Tiểu Phàm truyền đến, Tằng Thư Thư lập tức lộ vẻ oán trách, còn có phải là huynh đệ tốt nữa không?

Không thấy hắn đang tán gẫu vui vẻ với mỹ nữ sao? "Đi thôi!" Trương Tiểu Phàm gọi Tằng Thư Thư một tiếng, rồi nói: "Lúc đó ngươi còn không có tư cách tham chiến, cuối cùng vẫn là Thiên Đế một kiếm chém chết tinh không cự thú!" "Thiên Đế một kiếm chém

chết tinh không cự thú?" Bích Dao nghe vậy, đôi mắt đẹp mở to, tuy trước đó nàng đã đoán rằng hẳn là Thiên Đế đã đánh bại tinh không cự thú, nhưng không ngờ lại là một kiếm chém chết.

Đó chính là tinh không cự thú còn lớn hơn cả thế giới của họ.

Thiên Đế phải mạnh mẽ đến nhường nào?

Không biết Thiên Đế trông như thế nào?

Thân cao vạn trượng?

Ba đầu sáu tay?

Chín con mắt? "Chúng ta nên đi hội hợp với chưởng giáo thôi!" Tề Hạo lên tiếng.

Bọn họ đến Vạn Bức Cổ Quật lấy quyển Thiên Thư thứ nhất, những người khác tự nhiên cũng không hề nhàn rỗi.

Trong đó, Đạo Huyền đã đến Thiên Âm Tự, một trong ba đại môn phái chính đạo.

Điền Bất Dịch thì đến Phần Hương Cốc. ...

Lúc này, trên không trung Phần Hương Cốc.

Sau khi Điền Bất Dịch cùng cốc chủ Phần Hương Cốc Vân Dịch Lam và các cường giả như Thượng Quan Sách, Lữ Thuận trao đổi một hồi, vẫn không nhận được kết quả mong muốn.

Thực ra cũng bình thường.

Điền Bất Dịch tuy danh tiếng không nhỏ, là thủ tọa Đại Trúc Phong của Thanh Vân Môn, nhưng Phần Hương Cốc là tồn tại ngang hàng với Thanh Vân Môn.

Thể diện của ông ta vẫn chưa đủ để Phần Hương Cốc đầu hàng. "Cha, nói nhảm với bọn họ nhiều như vậy làm gì, không phục thì đánh

cho đến khi phục!" Điền Linh Nhi mặc một bộ hồng y, đeo dải lụa đỏ, xinh đẹp động lòng người bĩu môi, vừa mở miệng đã khiến Vân Dịch Lam, Thượng Quan Sách và những người khác tức giận, mặt mày tái mét. "Cuồng vọng!" Ngay khi Vân Dịch Lam và các cường giả như Thượng Quan Sách định lên tiếng dạy dỗ Điền Linh Nhi, đại đệ tử của Phần Hương Cốc là Lý Tuân đã bước ra. "Tại hạ Lý Tuân, xin lĩnh giáo cao chiêu của sư muội!" Hắn là một trong "Phần Hương Cốc song kiệt", cũng là người thừa kế được cốc chủ Vân Dịch Lam ký thác hy vọng sau này sẽ trở thành cốc chủ.

Thiên tư xuất chúng, tâm cao khí ngạo, trong mắt không có ai.

Trong nguyên tác, hắn rất si mê Lục Tuyết Kỳ, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa gặp Lục Tuyết Kỳ, song vừa nhìn thấy Điền Linh Nhi, hắn đã động lòng.

Điền Linh Nhi tu luyện Hỗn Nguyên Kinh võ đạo, tu vi sớm đã bước vào Võ Đạo Kim Đan cảnh, tầng thứ sinh mệnh lột xác, trở nên hoàn mỹ hơn.

Chỉ đứng ở đó thôi đã giống như cửu thiên tiên tử hạ phàm trần, vẻ đẹp không gì sánh nổi.

Lý Tuân nhìn đến ngứa ngáy trong lòng.

Hiện tại Điền Linh Nhi lại dám coi thường Phần Hương Cốc của hắn, hắn vừa hay có thể ra tay thu thập Điền Linh Nhi một trận, dùng thực lực tuyệt đối để chinh phục nàng.

Phải biết rằng phụ nữ đều ngưỡng mộ kẻ mạnh, mỹ nữ yêu anh hùng, không có gì khác cả.

Vân Dịch Lam và Thượng Quan Sách thấy Lý Tuân bước ra, hài lòng gật đầu.

Điền Linh Nhi là con gái của Điền Bất Dịch, bọn họ không tiện ra

tay, kẻo mất thân phận.

Nhưng Lý Tuân là đồng bối, lại rất thích hợp. "Chỉ với bộ dạng lén lút của ngươi mà cũng xứng động thủ với ta?" Điền Linh Nhi hiện tại tu vi đã là Võ Đạo Kim Đan, ánh mắt nhìn trộm và nóng rực của Lý Tuân tự nhiên không qua được mắt nàng, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Lý Tuân lập tức toàn thân run lên, như bị trọng kích, đầu óc trống rỗng, ngã thẳng từ trên không trung xuống. "Tuân nhi!" Vân Dịch Lam kinh hãi, một tay tóm lấy Lý Tuân, phát hiện tinh thần đối phương bị trọng thương, vừa kinh vừa giận. "Ngươi…" "Ngươi cái gì mà ngươi?" Điền Linh Nhi vỗ ra một chưởng, theo bàn tay ngọc của nàng vung lên, vô tận linh khí ngưng tụ thành một bàn tay che trời.

Bàn tay lớn hạ xuống, Vân Dịch Lam, Thượng Quan Sách và những người khác kinh hãi thất sắc, toàn lực chống cự, thậm chí khởi động cả hộ cốc trận pháp, nhưng vẫn bị một chưởng trấn áp.

Ầm ầm ầm.

Phần Hương Cốc rung chuyển, vô số kiến trúc hóa thành tro bụi.

Nhưng Điền Linh Nhi đã khống chế lực đạo, Phần Hương Cốc không có ai chết, chỉ là làm cho Vân Dịch Lam và những người khác bị trọng thương mà thôi. "Sao có thể?" Trong hố sâu, ánh mắt Vân Dịch Lam ảm đạm, mặt đầy vẻ khó tin.

Tuy trước đó đã nghe Điền Bất Dịch nói một số thông tin về thế giới Đại Tần, nhưng ông ta không tin lắm.

Nhưng giờ phút này, ông ta không muốn tin cũng không được.

Thực lực của Điền Linh Nhi chính là bằng chứng tốt nhất.

Ầm ầm!

Đột nhiên, mặt đất đã biến thành phế tích rung chuyển, kèm theo một tiếng hú dài, âm thanh thê lương xa xăm vang vọng khắp bốn phương, phong vân biến đổi. "Không hay rồi, Cửu Vĩ Thiên Hồ thoát ra rồi!" Thượng Quan Sách nghe thấy âm thanh, sắc mặt biến đổi, muốn ngăn cản nhưng toàn thân đau nhức kịch liệt, không thể nhấc nổi chút sức lực nào.

Lúc này ông ta mới nhớ ra, mình đã bị trọng thương, không thể làm gì được. "Bây giờ ta còn khó giữ được mình, còn quản gì Cửu Vĩ Thiên Hồ!" Thượng Quan Sách tự giễu cười một tiếng.

Ba trăm năm trước, hồ yêu nhất tộc lẻn vào Phần Hương Cốc của ông ta để trộm Huyền Hỏa Giám, kết quả bị phát hiện, sau một trận đại chiến, hồ yêu nhất tộc gần như chết sạch.

Chỉ có một con hồ ly nhỏ mang theo chí bảo Huyền Hỏa Giám của Phần Hương Cốc trốn thoát, còn họ thì bắt được tộc trưởng của hồ yêu nhất tộc là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Họ trấn áp Cửu Vĩ Thiên Hồ trong Huyền Hỏa Đàn, để nó ngày đêm chịu sự hành hạ của 'Huyền Hỏa Liên', một thân pháp lực lại bị Huyền Hỏa Liên và 'Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận' dưới Huyền Hỏa Đàn áp chế chặt chẽ, ngày đêm chịu khổ.

Hy vọng nhờ đó mà Cửu Vĩ Thiên Hồ sẽ nói ra vị trí của Huyền Hỏa Giám.

Nhưng Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn chưa bao giờ khuất phục.

Hiện tại vì một chưởng của Điền Linh Nhi, đã phá hủy Huyền Hỏa Đàn, khiến Cửu Vĩ Thiên Hồ thoát ra ngoài.

Chỉ thấy một bóng trắng từ dưới đất lao lên trời, toàn thân tỏa ra yêu khí kinh khủng. "Oa, to quá, trắng quá, một con hồ ly!" Điền Linh Nhi lập tức sáng mắt, ánh mắt rực rỡ.

Đây là một con bạch hồ, một con bạch hồ khổng lồ, sau lưng là chín cái đuôi hồ ly khổng lồ lông xù như ác mộng đang phe phẩy.

Nó cao đến hai người, bộ lông trắng muốt bóng loáng xinh đẹp, dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh, bộ lông mượt mà như loại lụa tơ tằm tốt nhất.

Đây là một con vật mà chỉ cần nhìn thoáng qua đã thấy xinh đẹp. "Hồ ly to như vậy, chắc chắn ăn rất ngon!" Điền Bất Dịch nhìn Cửu Vĩ Thiên Hồ, nuốt nước bọt. "Chỉ biết ăn!" Tô Như véo mạnh vào lớp mỡ bên hông ông ta, đau đến mức Điền Bất Dịch nhe răng trợn mắt, vội vàng cười làm lành: "Phu nhân, ta là nói dâng nó cho Thiên Đế, không phải ta tự mình ăn!" "Cha, hồ ly đáng yêu như vậy, sao có thể ăn nó được!" Vừa nói, thân hình Điền Linh Nhi khẽ động, đã đến trước mặt Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Với thực lực của Cửu Vĩ Thiên Hồ, tự nhiên nghe được cuộc đối thoại của mấy người Điền Bất Dịch, trong lòng tức giận, định ra tay.

Không ngờ Điền Linh Nhi lại còn chủ động tự tìm đến.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, nó lại phát hiện mình bị một luồng khí tức kinh khủng áp chế, khó mà động đậy.

Điền Linh Nhi dùng bàn tay ngọc trắng muốt vuốt ve bộ lông trắng tinh mềm mại của Cửu Vĩ Thiên Hồ, gương mặt xinh đẹp tinh xảo nở một nụ cười động lòng người: "Mềm thật!" "Mượt thật!" "Lại còn trắng như vậy!" "Sau này ngươi sẽ tên là Tiểu Bạch!" Điền Linh Nhi vuốt ve cổ Tiểu Bạch, Cửu Vĩ Thiên Hồ, cười hì hì nói: "Nhớ kỹ, sau này ngươi đi theo ta, đảm bảo sẽ không để ngươi thất vọng!" "Ngươi là ai?" Đôi mắt to của Tiểu Bạch nhìn Điền Linh Nhi, ba trăm năm không thấy ánh mặt trời, lẽ nào thế sự đã thay đổi?

Một tiểu cô nương trẻ tuổi như vậy, thực lực lại khủng bố đến thế?

Nó tuy bị trấn áp ba trăm năm, công lực giảm mạnh, nhưng cũng không phải ai cũng có thể đối phó.

Huống hồ chỉ dựa vào khí tức đã trấn áp được nó.

Ngay cả cốc chủ Phần Hương Cốc Vân Dịch Lam cũng không làm được. "Ta tên là Điền Linh Nhi, yên tâm đi, theo ta ngươi sẽ không thiệt thòi đâu." Điền Linh Nhi đưa tay chỉ một cái, Đại Trị Liệu Thuật được thi triển.

Vết thương của Tiểu Bạch bị Huyền Hỏa Đàn hành hạ ba trăm năm qua lập tức hồi phục, công lực còn có phần tăng tiến.

Ngay sau đó, trong đầu nó xuất hiện thêm một môn công pháp – Hỗn Nguyên Kinh.

Sự cường đại của Hỗn Nguyên Kinh vượt xa sức tưởng tượng của nó.

Nhất thời, nó bị chấn trụ.

Cộng thêm việc Điền Linh Nhi đã chữa lành vết thương cho nó, lại mạnh đến mức nó không thể phản kháng, nó đành ngầm thừa nhận lời của Điền Linh Nhi.

Điền Linh Nhi thấy vậy, rất hài lòng.

Có một con Cửu Vĩ Thiên Hồ xinh đẹp làm sủng vật như vậy, ở trong Tử Tiêu Thiên của Thiên Đình, chắc hẳn nàng cũng sẽ thu hút được nhiều sự chú ý hơn.

Người ở đây dĩ nhiên là chỉ Doanh Huyền.

Trong số các nữ nhân ở Tử Tiêu Thiên, thiên phú của nàng tuy không phải yếu nhất, nhưng cũng không nổi bật, dung mạo cũng vậy.

Không nổi bật, tức là bình thường.

Muốn gây chú ý, tự nhiên phải có điểm đặc biệt.

Ví dụ như có một con Cửu Vĩ Thiên Hồ làm thú cưng, chẳng phải nàng lập tức trở nên khác biệt với những người khác sao? "Đến lúc đó Thiên Đế chắc chắn sẽ chú ý đến ta…" Điền Linh Nhi thầm ảo tưởng, gò má dần ửng lên một vầng mây đỏ.

Tiểu Bạch thấy Điền Linh Nhi vuốt ve cổ mình, mặt lại ửng hồng, ánh mắt nó dần trở nên kỳ quái… Tiểu cô nương này không lẽ nào thích nó chứ?

Chà!

Tiểu Bạch rùng mình một cái, không ngờ một cô gái xinh đẹp mạnh mẽ như vậy, xu hướng lại có vấn đề!! … Thu phục Tiểu Bạch xong, Phần Hương Cốc cũng vì thực lực kinh khủng mà Điền Linh Nhi thể hiện ra mà đầu hàng.

Môn phái chính đạo lớn nhất còn lại là Thiên Âm Tự, dưới sự "khuyên bảo" hữu nghị của Đạo Huyền chân nhân, cũng đầu hàng Đại Tần.

Trong tứ đại môn phái của Ma giáo, Vạn Độc Môn và Trường Sinh Đường bị cường giả thế giới Đại Tần tiêu diệt, môn chủ Vạn Độc Môn là Độc Thần, đường chủ Trường Sinh Đường là Ngọc Dương Tử toàn bộ bị chém.

Hai phái còn lại là Quỷ Vương Tông và Hợp Hoan Phái đầu hàng Đại Tần.

Theo sau sự đầu hàng của các môn phái và cường giả mạnh nhất của chính ma lưỡng đạo, các tán tu còn lại của thế giới Tru Tiên càng hăng hái quy hàng.

Rất nhanh, thế giới Tru Tiên đã bị thế giới Đại Tần khống chế.

Quyển Thiên Thư thứ ba ở Thiên Đế Bảo Khố tận Tử Vong Chiểu Trạch cũng bị Trương Tiểu Phàm tìm thấy.

Nhiệm vụ thế giới Tru Tiên hoàn thành. … Thế giới Dương Thần.

Trong xe liễn, Doanh Huyền đang gối đầu trên bộ ngực cao ngất vĩ ngạn của Mỹ Đỗ Toa, ánh mắt khẽ động, trong đầu vang lên từng đạo âm thanh tuyệt diệu. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tiên Kiếm Tam." "Phần thưởng một: Vạn Kiếm Trì, dị bảo đặc thù, có thể giúp người cảm ngộ kiếm đạo, mài giũa kiếm tâm, là thánh địa tu hành kiếm đạo!" "Phần thưởng hai: Âm Dương Thánh Tuyền, ẩn chứa âm dương chi lực, có thể tẩy rửa nhục thân, cải thiện tư chất căn cốt, giống như một con suối, có thể không ngừng sản sinh ra nước Âm Dương Thánh Tuyền." "Thứ tốt đấy!" Doanh Huyền mắt sáng lên, cái trước có thể tăng cường thực lực cho kiếm tu của thế giới Đại Tần, cái sau vừa hay có thể dùng làm nguồn suối cho ôn tuyền.

Sau này tắm suối nước nóng chính là Âm Dương Thánh Tuyền rồi. "Không biết thế giới Tru Tiên lại có phần thưởng gì đây?" Doanh Huyền tràn đầy mong đợi.

Chương 146

"Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tru Tiên." ... "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tru Tiên." "Phần thưởng một: Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hợp lực của ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao trong chu thiên, lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm chủ tinh trận nhãn, sâu thẳm vô cùng, sát khí lan tràn, là đại trận hộ giới của Thiên Đình thời hồng hoang thượng cổ." "Phần thưởng hai: Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, tha hóa tự tại, tha hóa vạn cổ, tha hóa tuế nguyệt, tha hóa luân hồi…" "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vừa hay có thể dùng làm đại trận hộ giới cho Thiên Đình." "Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp cũng không tồi, là lá bài tẩy mạnh nhất của Hoang Thiên Đế, uy năng vô tận, nhiều lần giúp Hoang Thiên Đế hóa giải nguy hiểm, uy lực cực lớn!" Doanh Huyền nhìn hai phần thưởng, vô cùng hài lòng. "Thiên Đế, đó chính là Trung Ương Thế Giới sao?" Đúng lúc này, Nguyên Phi chỉ vào một ngôi sao ở xa.

Ngôi sao đó to lớn vô cùng, màu xanh da trời, lơ lửng giữa không trung, tự quay với tốc độ cực nhỏ.

Xung quanh có vô số khí tức mạnh mẽ, không biết có bao nhiêu tư duy tinh thần hùng mạnh dày đặc trong hư không, tạo thành một tấm lưới trời vô hình, chi chít.

Chỉ cần có bất kỳ tồn tại khác lạ nào tiến vào phạm vi của lưới trời, lập tức sẽ bị các cao thủ trong đó biết được.

Doanh Huyền hoàn hồn, nhìn sang, gật đầu: "Không sai, đó chính là Trung Ương Thế Giới, cũng gọi là Bàn Tinh, do Thượng Cổ Thánh Hoàng Bàn Hoàng khai tịch!" "Thiên ngoại thiên có vô số ngôi sao đủ hình đủ dạng." "Trên mỗi một ngôi sao đều có quốc gia, tông môn,

người tu luyện, bọn họ tạo thành vô số hoàn cảnh, thế lực phức tạp!" "Những thế lực này tồn tại từ thời thái cổ, lịch sử cũng lâu đời như Đại Thiên Thế Giới." "Mà Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh ở thiên ngoại thiên này lại là tồn tại bá chủ, bất luận là thể tích, dân số hay thực lực của Bàn Tinh, đều vượt xa các ngôi sao khác." "Chỉ riêng Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh đã có trăm tỷ dân số." "Mà chỉ riêng Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh lại có trăm tỷ dân số, muốn nuôi sống trăm tỷ dân số, còn phải để họ ăn mặc không lo, có thể dành thời gian tu luyện, tất nhiên phải tiến hành cướp bóc." "Cho nên Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh thường xuyên chinh chiến bên ngoài, công chiếm vô số tinh cầu có sự sống, cướp bóc tài nguyên khoáng sản trên đó, biến sinh linh trên đó thành nô lệ!" "Có thể nói Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh gần như là kẻ thù của tất cả các tinh cầu có sự sống, nhưng tiếc là chúng quá mạnh, cho dù có nhiều tinh chủ liên hợp lại cũng không phải là đối thủ." "Tử Tịch Tinh nơi có Tử Tịch Thiên Lao, chính là nơi giam giữ các cường giả trên các tinh cầu bị Trung Ương Thế Giới chinh phục, ví dụ như các Tinh Chủ!" "Vô số tinh chủ đều e dè sợ hãi Trung Ương Thế Giới, nhưng lại không thể làm gì, bởi vì Trung Ương Thế Giới cao thủ như mây, lãnh tụ của nó là Hư Dịch, không chỉ tu vi thông thiên, mà còn có ý niệm Dương Thần, cực kỳ khủng bố!" "Hư Dịch… ý niệm Dương Thần…" Các nữ nhân trong lòng mang theo tò mò, đặc biệt là ý niệm Dương Thần.

Thành tựu cao nhất của tu luyện linh hồn trong thế giới này – Dương Thần, rốt cuộc là dạng gì, các nàng đều rất hứng thú.

Dương Thần, có bốn trăm tám mươi triệu niệm đầu, mỗi một niệm đầu đều là một thế giới hoàn mỹ, thần thông quảng đại, không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng các nàng không vội, trước tiên đến Tử Tịch Thiên Lao, sau đó lại đến Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh cũng không muộn. _Rất

nhanh sau đó._ Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn đến một vùng tinh không cằn cỗi, tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, cảnh tượng trước mắt biến đổi, các vì sao đều biến mất, dường như đã tiến vào một không gian kỳ diệu, lại giống như đã đến trung tâm thực sự của ngân hà.

Nơi đây hoàn toàn tối tăm, chỉ có ở nơi xa xăm thăm thẳm, một ngôi sao màu xám mờ mịt, cô độc, tĩnh mịch sừng sững ở trung tâm, toát lên khí tức tuyệt vọng. "Đây chính là Tử Tịch Tinh?" Các nữ nhân mang theo vẻ tò mò, trên dưới đánh giá, thần niệm kinh khủng ngập trời bao trùm lấy Tử Tịch Tinh.

Chỉ thấy xung quanh Tử Tịch Tinh, trong phạm vi ba mươi vạn dặm hư không, đều có cấm pháp dày đặc, ví dụ như "Thiên Lang Trận", "Tịch Diệt Trận", "Phi Yên Trận", "Diệt Phách Trận", "Hóa Huyết Trận", "Tàn Linh Trận", "Thập Tuyệt Trận", "Cửu Khúc Trận"… Những trận pháp này có đến hàng trăm vạn, liên kết với nhau, cho dù là cường giả Nhân Tiên đỉnh phong, nếu muốn xông vào, cũng sẽ bị vô số cấm pháp ở đây oanh sát thành cặn bã. "Chẳng trách các cường giả bị giam ở đây không ai có thể trốn thoát!" Các nữ nhân cảm thán, nhưng cũng không để trong lòng.

Những trận pháp này tuy mạnh, nhưng với thực lực của các nàng, từ bên ngoài vẫn có thể rất dễ dàng phá vỡ. "Thiên Đế, ta đi thử những trận pháp này!" Một nữ tử tuyệt mỹ mặc long hoàng tử kim quần bào, có mái tóc dài màu tím vàng và đôi mắt tím, tay cầm một cây tử kim long thương bước ra, đấu chí ngút trời, hừng hực muốn thử. "Tùy các ngươi thích!" Doanh Huyền lười biếng dựa vào lồng ngực ấm áp mềm mại của Mỹ Đỗ Toa, lười nhác nói.

Vốn dĩ hắn định để Hỏa Kỳ Lân trực tiếp nghiền nát qua, nhưng nếu Tử Nghiên có hứng thú, vậy thì cứ đi đi.

Dù sao cũng là đến đây để chơi, vui là được. "Xem ta đây!" Thân hình kiều diễm của Tử Nghiên thon dài, mái tóc dài buông xuống tận hông, tung bay theo gió.

Sau lưng nàng, một đôi cánh bằng vàng tím dài khoảng một trượng đang nhẹ nhàng vỗ, trong lúc đôi cánh chấn động, mơ hồ có tiếng phong lôi truyền ra, chấn động tâm phách. "Đại Vương Bá Thuật!" Theo thân thể Tử Nghiên khẽ động, vô tận thần quang cuộn trào, cả người trong nháy mắt hóa thành một nắm đấm khổng lồ.

Năm ngón tay siết chặt, ngón cái ấn lên quyền nhãn, các đốt ngón tay đầy uy lực.

Nắm đấm này vừa xuất hiện, thiên địa chấn động, hư không sụp đổ, phảng phất không thể chịu nổi sức mạnh kinh khủng ẩn chứa bên trong. "Ồ?" "Khí tức thật mạnh!" "Tự thân hóa thành một nắm đấm, thú vị đấy!" Ngay khi Tử Nghiên thi triển Đại Vương Bá Thuật, sâu trong Tử Tịch Thiên Lao, một thanh niên có dung mạo gần như y hệt Quán Quân Hầu, đột nhiên mở mắt.

Hắn một mắt xuyên thấu trùng trùng trận pháp, nhìn thấy Tử Nghiên hóa thân thành nắm đấm, cũng nhìn thấy xe liễn do Hỏa Kỳ Lân kéo, trong mắt tinh quang tứ xạ, chiến ý ngút trời! "Cuối cùng cũng không còn cô đơn nữa!" Thanh niên này tự nói, sau đó bước một bước, thân ảnh lập tức biến mất.

Ầm!

Đúng lúc này, nắm đấm khổng lồ do Tử Nghiên hóa thành giáng xuống Tử Tịch Tinh.

Ầm ầm ầm!

Một quyền giáng xuống, trời long đất lở, nguyên khí sụp đổ.

Trong đó ẩn chứa hai loại sức mạnh cực đoan là vương đạo và bá

đạo. "Thiên Lang Trận", "Tịch Diệt Trận", "Thập Tuyệt Trận", "Cửu Khúc Trận", từng tòa trận pháp như giấy vụn, tầng tầng sụp đổ.

Toàn bộ Tử Tịch Tinh run rẩy, lung lay sắp đổ, phảng phất như sắp bị một quyền đấm nổ tung. "Lợi hại thật!" "Thần thông này thật đúng là đơn giản, thô bạo, trực tiếp, bá đạo!" "Trực tiếp biến thành một nắm đấm, đấm nát ngươi!" "Cảm giác một quyền có thể đấm nổ một ngôi sao!" Nguyên Phi và Tô Mộc kinh ngạc đến ngây người.

Các nàng là lần đầu tiên nhìn thấy loại thần thông khủng bố này.

So với các nàng, Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và những người khác lại rất bình tĩnh.

Đại Vương Bá Thuật, xếp hạng trong top 20 của Tam Thiên Đại Đạo, các nàng cơ bản đều đã luyện qua, cũng đều biết.

Bành bành bành!

Theo sự sụp đổ của các trận pháp, Tử Tịch Tinh cũng lộ ra bộ mặt thật.

Bề mặt khắp nơi là từng ngọn núi lớn màu xám mờ âm u.

Những ngọn núi này, mỗi ngọn đều rộng trăm dặm, mỗi ngọn núi… dường như đều do con người tạo ra, phảng phất như từng nhà tù khổng lồ.

Vô số đạo khí tức thâm sâu khó lường từ từng ngọn núi tỏa ra.

Hiển nhiên, trong từng ngọn núi đó, giam cầm vô số tồn tại vô danh.

Đồng thời, trên đỉnh núi trong làn sương mù xám mờ, sừng sững từng tòa thạch cung.

Trong thạch cung, từng bóng người thấp thoáng ẩn hiện.

Những bóng người này, thân hình cao lớn hoàn mỹ, tỏa ra từng tia

khí tức hoang sơ cổ xưa.

Hoang Thần!

Một loại khôi lỗi chiến tranh vô cùng mạnh mẽ do Trung Ương Thế Giới chế tạo, thường được sử dụng để chinh phục các ngôi sao khác.

Một đầu Hoang Thần khôi lỗi, Trung Ương Thế Giới không biết đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Truyền thuyết nói rằng phải tế luyện cả ngàn năm!

Thậm chí cần phải có huyết tế của hàng trăm cao thủ Võ Thánh!

Hoặc là thi thể của hàng chục cao thủ Nhân Tiên, cùng với vô số thiên tài địa bảo, ngũ kim chi hồn.

Sức mạnh của một đầu Hoang Thần có thể sánh với Nhân Tiên đỉnh phong, đặc biệt là thân thể cường đại, chân khí trong cơ thể bàng bạc, thần xuất quỷ một, có rất nhiều cao thủ đã phải chịu thiệt thòi lớn dưới tay Hoang Thần!

Nhưng Hoang Thần này, ngay cả Trung Ương Thế Giới cũng không có nhiều.

Mà ở đây lại có mười hai đầu!

Khi trận pháp sụp đổ, nắm đấm do Tử Nghiên hóa thành trấn áp xuống, mười hai Hoang Thần khôi lỗi trấn thủ nơi đây cũng phản ứng lại.

Chúng không chút do dự thi triển toàn bộ sức mạnh, mang theo uy thế vô biên, lao lên trời, đồng thời thi triển các loại võ đạo.

Thế nhưng, nắm đấm do Tử Nghiên hóa thành ẩn chứa hai loại sức mạnh cực hạn là vương đạo và bá đạo, một đường tiến lên, hung hăng trấn áp xuống.

Dưới nắm đấm kinh khủng phảng phất có thể nghiền nát vạn cổ thời không này, ngay cả Hoang Thần khôi lỗi mạnh mẽ sánh ngang Nhân Tiên đỉnh phong cũng không chịu nổi một kích, nháy mắt bị trấn áp xuống đất.

Ầm ầm ầm!

Hoang Thần khôi lỗi theo nắm đấm khổng lồ rơi xuống, từng nhà tù đại sơn cũng bị đè nát, cả Tử Tịch Tinh rung chuyển dữ dội, xuất hiện từng vết nứt khổng lồ đáng sợ, phảng phất như sắp vỡ tan bất cứ lúc nào.

Ông!

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên xuất hiện bốn trăm tám mươi triệu lá bùa vi tiểu.

Ngay sau đó, bốn trăm tám mươi triệu lá bùa vi tiểu tạo thành một nắm đấm khổng lồ tương tự như của Tử Nghiên, hung hăng đập vào người Tử Nghiên.

Ầm ầm ầm.

Hai nắm đấm khổng lồ va chạm vào nhau, phảng phất như hai ngôi sao va chạm, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Nắm đấm do Tử Nghiên hóa thân bị đánh bay, trên không trung hóa thành một tuyệt thế mỹ nhân mặc tử kim trường quần.

Mà nắm đấm đối diện phân giải thành bốn trăm tám mươi triệu lá bùa vi tiểu, sau đó lại tổ hợp thành một thân ảnh. "Quán Quân Hầu?" "Không đúng, là Hư Vô Nhất!" "Thiên Biến Vạn Hóa, nhục thân chí cảnh, thân thể tụ tán tùy tâm, có thể biến hóa thành mọi thứ, sinh vật, thật đúng là thú vị!" Mỹ Đỗ Toa, Cổ Huân Nhi và những người khác nhìn Hư Vô Nhất đột nhiên xuất hiện, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú mãnh liệt.

Đây là cường giả cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa đầu tiên mà họ gặp sau khi đến thế giới Dương Thần.

Trong lúc họ đánh giá Hư Vô Nhất, Hư Vô Nhất cũng đang đánh giá Tử Nghiên và bọn họ. "Rất tốt!" Hư Vô Nhất nở một nụ cười: "Không ngờ trên đời còn có cường giả như vậy, ta tên Hư Vô Nhất, các ngươi có tư cách làm đối thủ của ta." "Ngươi tên gì?" Hư Vô Nhất thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tử Nghiên trước mặt: "Ngươi có tư cách để ta nhớ tên ngươi!" "Muốn biết tên ta, xem ngươi có tư cách hay không!" Tử Nghiên tay cầm tử kim long thương, thân hình thon dài uyển chuyển ngạo nghễ đứng thẳng, không nói lời thừa, trực tiếp nói: "Xem chiêu!" Trường thương đâm ra, một con Thái Cổ Thiên Long gầm thét, hư không sụp đổ, nguyên khí sôi trào, long uy kinh khủng chấn động tâm phách. "Hay!" Ánh mắt Hư Vô Nhất sáng rực, không chút sợ hãi, ngược lại chiến ý càng cao, quyền ý mênh mông, khí huyết kinh khủng xông thẳng lên trời, nhấn chìm vô tận tinh thần. "Luyện đắc thân hình tự hạc hình, thiên chu tùng hạ lưỡng hàm kinh, ngã lai vấn đạo vô dư thuyết, vân tại thanh thiên thủy tại bình!" "Tùng Hạc Diên Niên!" Trong tiếng hú dài, thân hình Hư Vô Nhất biến đổi, cả người như hạc không phải hạc, như tùng không phải tùng, toàn thân tung bay múa lượn, trăm cành lay động!

Tử Nghiên rõ ràng nhìn thấy một vùng rừng tùng nhấp nhô, giữa đó có tiên hạc bay lượn, trường sinh tự tại, một cảnh giới chân diệu!

Đây không phải là ảo ảnh, cũng không phải là thần ý, mà là huyết nhục của Hư Vô Nhất đã hóa thành một thế giới tùng hạc.

Thiên biến vạn hóa, không phải hư vọng, mà là chân thực tự ngã. "Thiên Biến Vạn Hóa, quả nhiên có chỗ độc đáo!" Các nữ nhân mắt sáng lên, càng lúc càng yêu thích võ đạo của thế giới Dương Thần.

Hống.

Thái Cổ Thiên Long gầm thét, tùng hạc múa lượn, Tử Nghiên và Hư Vô Nhất kịch chiến với nhau, võ đạo của hai người không hề giống nhau.

Vì vậy, cả hai đều đang dùng tâm cảm thụ võ đạo của đối phương, linh cảm như suối tuôn, thu hoạch không nhỏ.

Lúc này, thắng bại đã không còn quan trọng nữa, cả hai đều thỏa sức thi triển võ đạo của riêng mình. "Viêm Dương phổ chiếu, thiên hạ chỉ nhiệt!" "Ha ha, ta Viêm Dương ra rồi!" Trong lúc Tử Nghiên và Hư Vô Nhất kịch chiến, một luồng sức mạnh nóng rực từ mặt đất đổ nát trào lên, phá vỡ xiềng xích nhà tù, lao thẳng lên trời.

Một lão đầu ngốc nghếch mặc áo bào trắng, râu trắng dài đến ba thước rủ trước ngực, đứng giữa hư không, phát ra âm thanh cuồng bạo!

Ông ta chính là Viêm Dương Tinh Chủ.

Vừa rồi một quyền của Tử Nghiên đã làm nứt nhà tù cấm chế, mới khiến ông ta có thể đột phá nhà tù mà ra.

Theo sau Viêm Dương Tinh Chủ đột phá nhà tù, dường như gây ra phản ứng dây chuyền, từng vị cường giả bùng nổ, lần lượt xông ra.

Ví dụ như Vũ Tôn Thương Lãng, Bắc Thần Tinh Chủ Ngư Bắc Dao, vân vân.

Chỉ là khi họ ra ngoài, cảm nhận được động tĩnh kinh khủng từ cuộc giao thủ của Hư Vô Nhất và Tử Nghiên ở trên, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người. "Hít!

Người này là ai?

Lại có thể chiến với Hư Vô Nhất đến mức này?" "Lợi hại thật!" Viêm Dương Tinh Chủ, Bắc Thần Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng và những người khác đều kinh ngạc thán phục, với thực lực của họ,

trước mặt Hư Vô Nhất, tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu. "Tử Nghiên muội muội, ngươi chơi lâu như vậy rồi, đến lượt tỷ tỷ ta!" Kèm theo một giọng nói sảng khoái trong trẻo, một con hỏa diễm phượng hoàng từ chân trời lao xuống, hung hăng đâm vào người Hư Vô Nhất.

Bành.

Thân thể Hư Vô Nhất nổ tung, hóa thành bốn trăm tám mươi triệu lá bùa, sau đó lại ngưng tụ thành thân thể ở cách đó không xa.

Hắn nhìn về phía hỏa diễm phượng hoàng vừa đánh lén mình, chỉ thấy đối phương hóa thành một nữ tử tuyệt mỹ.

Nàng mặc nhuyễn giáp màu đỏ, nhuyễn giáp ôm sát thân, phác họa những đường cong bốc lửa gợi cảm, mái tóc đỏ hơi xoăn rủ xuống eo, khiến nàng trông có chút vũ mị.

Nàng tay cầm một cây Hỏa Hoàng Thương, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, mày cong như vẽ, da trắng như tuyết, giữa đôi mày có một tia anh khí hiên ngang không thua kém nam tử.

Chính là Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên của Viêm Thần Điện trong thế giới Vũ Động. "Đến hay lắm!" Hư Vô Nhất nhìn thấy Đường Tâm Liên, không chút sợ hãi, ánh mắt càng thêm nóng rực, chiến ý càng dâng cao, trực tiếp lao tới.

Phanh phanh!

Sau hàng trăm ngàn chiêu va chạm trong nháy mắt, Viêm Dương Tinh Chủ và những người khác trợn mắt há mồm: "Lại thêm một cường giả võ đạo không thua kém Hư Vô Nhất!" "Còn là một tuyệt thế mỹ nữ!" "Thiên địa này từ khi nào lại có nhiều cường giả như vậy?" "Chẳng lẽ chúng ta bị giam trong Tử Tịch Thiên Lao, đã quên mất thời gian, bên ngoài đã trôi qua vô số năm tháng rồi sao?" Ngay

khi Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác đang hoài nghi nhân sinh, một nữ tử áo trắng như tiên lăng không bước tới, đưa tay chỉ một cái: "Đại Kịch Độc Thuật!" Linh khí trong tinh không với tốc độ mắt thường có thể thấy biến thành màu xanh lục, biến thành kịch độc chi khí, ăn mòn thời không, ăn mòn tất cả sinh linh. "Không hay!" "Mau lùi lại!" Khi nhìn thấy Tiểu Y Tiên xuất hiện, mọi người còn cảm thấy thanh lệ như tiên.

Nhưng theo sau thần thông của đối phương được thi triển, tiên tử trong mắt họ lập tức biến thành đại ma đầu kinh khủng.

Mẹ kiếp, độc công này cũng quá đáng sợ rồi.

Bọn họ không chút nghi ngờ, một chiêu này tung ra, có thể dễ dàng diệt sạch tất cả sinh linh trên một tinh cầu.

Chương 147

"Đại Mị Hoặc Thuật!" Nhã Phi mặc hồng quần, vũ mị yêu kiều theo sát phía sau. "Đại Băng Diệt Thuật!" "Đại Thiết Cát Thuật!" "Bản Phong Ấn Thuật!" "Đại Ngũ Hành Thuật!" … Theo sau Đường Tâm Liên, Tiểu Y Tiên, Nhã Phi và những người khác nhập cuộc, các nữ nhân còn lại đều không kìm nén được, lần lượt ra tay, mỗi người thi triển thần thông.

Nguyên khí thiên địa bạo động, hư không bị đánh nát, khí tức đáng sợ của các loại thần thông kinh khủng tràn ngập từng tấc không gian của Tử Tịch Tinh.

Viêm Dương Tinh Chủ, Bắc Thần Tinh Chủ và các cường giả khác dưới áp lực này, lập tức rơi xuống đất, co ro trong một góc, run lẩy bẩy.

Ực.

Họ không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Viêm Dương Tinh Chủ dụi mạnh mắt, khó tin nói: "Thương Lãng, ta không phải đang nằm mơ chứ?

Đây là cái quỷ gì vậy?" "Ta cũng hy vọng mình đang nằm mơ!" "Nhưng giấc mơ này mẹ nó thật sảng khoái!" "Đúng vậy, không ngờ Hư Vô Nhất cũng có ngày hôm nay!" "Đột nhiên có chút đồng tình với hắn!" … Lúc này, Hư Vô Nhất không nhịn được muốn chửi thề.

Hắn là võ si không sai.

Hắn khao khát đối thủ cũng không sai.

Thậm chí vì võ đạo, lục thân không nhận, vì một môn Bất Hủ Thần Quyền, có thể đem người phụ nữ mình yêu tặng cho Bất Hủ

Thần Vương.

Nhưng hắn không muốn bị hành hạ.

Các ngươi đến vài người thì thôi đi, thậm chí hắn một chọi mười cũng được.

Nhưng một lúc đến mấy trăm người?

Có thật không vậy?

Hắn căn bản không chống đỡ nổi!

Ý niệm vừa lóe lên, Hư Vô Nhất còn chưa kịp ra chiêu, đã lại một lần nữa bị đánh nổ tung.

Hư Vô Nhất: "…" Bảo bảo trong lòng khổ quá.

Có ai như các ngươi không?

Quá bắt nạt người rồi!

Không giảng võ đức!!

"Hít!" "Quá hung tàn!" "Quá đáng sợ!" "Cũng chỉ có Hư Vô Nhất võ đạo thông thiên, bị đánh nổ hết lần này đến lần khác mà vẫn chịu đựng được!" "Đổi lại là thân thể nhỏ bé của chúng ta, một đòn cũng không chịu nổi!" "Nhiều cường giả như vậy, lại còn là mỹ nữ tuyệt thế, thật không biết từ đâu chui ra?" Co ro trong góc nhìn cảnh Hư Vô Nhất bị các nàng thay nhau đánh nổ, đám người Viêm Dương Tinh Chủ rùng mình một cái, trong lòng sợ hãi.

Đối với mỹ nữ cũng có bóng ma tâm lý.

Hắn không tự chủ được mà nhìn về phía xe liễn do Hỏa Kỳ Lân kéo, nơi đó có một nam nhân siêu phàm thoát tục.

Bọn họ biết, nam nhân kia mới là người đứng đầu trong số các nàng.

Hắn không thể tưởng tượng được nam nhân đó phải mạnh đến mức nào mới có thể chinh phục nhiều nữ nhân xinh đẹp và mạnh mẽ như vậy.

"A!" Đột nhiên, theo một tiếng thét dài, đám người Viêm Dương Tinh Chủ kinh hãi nhìn qua, chỉ thấy Hư Vô Nhất một lần nữa bị đánh nổ, hóa thành bốn trăm tám mươi triệu phù lục, ngưng tụ lại thân thể ở không xa.

Cả người hắn toát ra chiến ý ngút trời như lò lửa rực cháy, mắt đỏ ngầu, dáng vẻ điên cuồng, như thần như ma.

"Túc Mệnh!" "Hồng Mông!" "Kiếp Vận!" Ngay sau đó, tay của Hư Vô Nhất nhanh như bão tố, toàn thân xoay tròn như con quay, cả người giống như một cơn lốc xoáy lớn, kéo theo luồng khí trong phạm vi mấy chục dặm nổ tung chấn động.

Sau đó, hắn đột nhiên đánh ra ba quyền.

Một quyền, đại diện cho "Túc Mệnh".

Sức mạnh ý chí đã được "Túc Mệnh" định sẵn, xuất hiện ở trung tâm!

Hai quyền, đại diện cho "Hồng Mông"!

Ba quyền chính là "Kiếp Vận"!

Ba quyền này là một bộ tổ hợp quyền, ba loại ý chí vừa kết hợp, người đứng mũi chịu sào là Tử Nghiên lập tức cảm nhận được một con đường thông suốt cổ kim, kết nối quá khứ, hiện tại, tương lai, tất cả thời gian, không gian, tất cả sinh linh, tất cả vật chất.

"Đây là con đường ta dùng ý chí của ta, tiên huyết của ta, tinh thần của ta, trong tình huống không có đường, đạp ra một con đường dẫn đến bờ bên kia!" "Phân khai khổ hải!

Khai tịch thản đồ!" Giọng nói của Hư Vô Nhất vang lên, trong hư không dường như hiện ra một con đường vô hình thênh thang, xuyên suốt cổ kim, cắt ngang vạn cổ, nghiền ép về phía Tử Nghiên.

"Hống!" Tiếng rồng gầm tựa Thái Cổ Thiên Long vang vọng khắp tinh không, Tử Nghiên lắc mình một cái, hóa thành một con Tử Kim Thần Long dài đến mười vạn trượng.

Từng phiến long lân màu tím vàng lấp lánh ánh sáng chói mắt dưới bầu trời sao, mang lại cảm giác vô cùng dày nặng, kiên cố và mạnh mẽ.

Trên vảy, từng đường văn lạc đại đạo thần bí lưu chuyển, hòa hợp với vạn đạo của vũ trụ.

Giờ phút này, thần long mà Tử Nghiên hóa thành phảng phất biến thành một cây Tử Kim Thần Thương.

Một cây thần thương không gì cản nổi.

Bất kỳ chướng ngại nào cản đường đều sẽ bị nghiền nát.

Bất kể là Túc Mệnh, Hồng Mông hay Kiếp Vận.

Ầm ầm ầm.

Tử Kim Thần Long phá tan trở ngại, nghiền nát tất cả, tựa như một cây thần thương màu tím xuyên thủng Hư Vô Nhất.

Thân thể kẻ sau lập tức nổ tung, hóa thành bốn trăm tám mươi triệu phù lục nhỏ bé.

Nhưng lần này, Hư Vô Nhất ngưng tụ lại thành người với sắc mặt trắng bệch, khí tức yếu ớt, rõ ràng đã bị trọng thương chưa từng có.

Dù sao nhục thân thiên biến vạn hóa cũng không phải là vô địch, cũng có giới hạn sức mạnh.

Chiêu này của Tử Nghiên đã dùng không ít sức lực.

"Không được, ta phải đi rồi, đợi ta tấn thăng Phấn Toái Chân Không, sẽ tìm bọn họ và cả người kia tái chiến!" Hư Vô Nhất cảm nhận được thân thể bị trọng thương, chuẩn bị chạy trốn.

Dù sao hắn là võ si, nhưng không phải kẻ ngốc.

Hắn lắc người một cái, biến hóa thành vô số bản thể, mỗi bản thể đều đồng thời thi triển một loại độn pháp.

"Hôm nay một trận, thật sự là vô cùng sảng khoái, ta nhớ kỹ các ngươi, ngày khác sẽ phân định thắng bại." "Định!" Doanh Huyền đang gối đầu trên bộ ngực mềm mại vĩ ngạn của Mỹ Đỗ Toa thấy Hư Vô Nhất muốn đi, nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Theo chữ này thốt ra, tựa như miệng ngậm thiên hiến.

Thân ảnh đang chạy trốn của Hư Vô Nhất lập tức bị đóng băng giữa không trung.

"Đây là thần thông gì?" Hư Vô Nhất trong mắt mang theo vẻ kinh hãi, không ngờ thuật chạy trốn mà hắn tự hào lại mất hiệu lực.

Hắn đã là cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa, vậy mà lại bị định trụ trực tiếp.

Chẳng lẽ nam nhân này là Dương Thần?

Doanh Huyền tuy không phải Dương Thần, nhưng không hề yếu hơn Dương Thần.

Mà chiêu này của hắn cũng đơn giản, chính là Đại Luật Lệnh Thuật trong Tam Thiên Đại Đạo.

"Tán!" Doanh Huyền lại thốt ra một chữ, Hư Vô Nhất lập tức cảm thấy áp chế trên người biến mất.

Nhưng lần này, hắn lại không hề chạy trốn.

Vô số thân ảnh của hắn lập tức hợp nhất, sau đó đi đến trước mặt Doanh Huyền.

"Ngươi là ai?" Hư Vô Nhất nhìn Doanh Huyền, trực tiếp nói: "Muốn làm gì?" "Đây là Thiên Đế bệ hạ Doanh Huyền của Đại Tần thế giới chúng ta." Mỹ Đỗ Toa giới thiệu.

"Đại Tần thế giới?" Hư Vô Nhất nhướng mày, đối với Đại Tần thế giới tràn đầy hứng thú.

Vừa rồi hắn đã phát hiện, công pháp thần thông mà đám Tử Nghiên sử dụng, dường như không giống với võ đạo thế giới của hắn.

"Đại Tần thế giới ở bên ngoài thế giới của các ngươi, không nằm trong nhận thức của ngươi." Doanh Huyền mở miệng nói: "Chư thiên vạn giới có vô cùng thế giới, Đại Thiên Tiên Giới và Thiên Ngoại Thiên thế giới trong nhận thức của ngươi, trong mắt trẫm cũng chỉ là một thế giới mà thôi!" "Đi theo trẫm, ngươi có thể trở nên mạnh hơn!" "Được!" Hư Vô Nhất không chút do dự, lập tức đáp ứng.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể trở nên mạnh hơn, bất kể phải trả giá thế nào cũng đáng.

Hơn nữa, chư thiên vạn giới trong miệng Doanh Huyền, hắn rất tò mò.

Tuy hắn chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhưng hắn biết nó chắc chắn hùng vĩ đến mức không thể tưởng tượng.

Bởi vì, Đại Thiên Tiên Giới, Thiên Ngoại Thiên vô số tinh thần thế giới trong nhận thức của hắn, trong miệng Doanh Huyền chỉ là một thế giới mà thôi.

"Đây là công pháp căn bản của Đại Tần thế giới của trẫm —— Hỗn Nguyên Kinh, tặng ngươi làm quà gặp mặt vậy!" Doanh Huyền

đưa tay điểm một cái.

Hư Vô Nhất kìm nén bản năng phản kháng của mình, mặc cho một ngón tay của Doanh Huyền điểm tới, sau đó trong đầu hắn nhận được thông tin về Hỗn Nguyên Kinh.

"Hỗn Nguyên Kinh, có thể dung hợp các công pháp khác để tăng cấp, không có giới hạn…" "Hít!" Hư Vô Nhất hít một ngụm khí lạnh, trong mắt tràn đầy hưng phấn, đối với một võ si mà nói, không có gì khiến hắn vui mừng hơn một môn công pháp vô thượng.

"Viêm Dương, bái kiến Thiên Đế." Đám người Viêm Dương Tinh Chủ đang co ro một bên làm khán giả nhìn nhau, lần lượt đi đến trước mặt Doanh Huyền, chắp tay nói: "Đa tạ Thiên Đế cứu mạng, chúng ta nguyện đi theo Thiên Đế, không biết Thiên Đế có thể thu nhận không?" Hiện tại Trung Ương thế giới Bàn Tinh độc bá, bọn họ dù có trốn thoát cũng chỉ có thể đông trốn tây núp.

Đầu quân cho Doanh Huyền là có chỗ dựa.

Chưa kể Doanh Huyền có ơn cứu mạng, chỉ riêng sự hào phóng của Doanh Huyền đối với Hư Vô Nhất, bọn họ đầu quân cho Doanh Huyền, sau này chắc chắn có thể tiến thêm một bước.

Những người như Viêm Dương Tinh Chủ, đã tu luyện đến Nhân Tiên đỉnh phong nhất khiếu thông bách khiếu.

Nhưng vì không có truyền thừa kế tiếp, bọn họ không biết tu luyện thế nào, tu vi vĩnh viễn dừng lại.

Vừa rồi chứng kiến sự mạnh mẽ và đáng sợ của Hư Vô Nhất, Tử Nghiên và những người khác, bọn họ cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Đầu quân cho Doanh Huyền, rõ ràng là lựa chọn tốt nhất của họ.

"Hoan nghênh gia nhập Đại Tần!" Doanh Huyền tự nhiên sẽ không

từ chối những cường giả này, đồng thời cũng truyền cho họ Hỗn Nguyên Kinh và nội dung kế tiếp của võ đạo Nhân Tiên thế giới Dương Thần.

Nhận được truyền thừa kế tiếp và Hỗn Nguyên Kinh, đám người Viêm Dương Tinh Chủ lập tức vui mừng khôn xiết, độ trung thành trong nháy mắt tăng vọt một mảng lớn.

Bọn họ đã thực sự công nhận Doanh Huyền, đối với Đại Tần cũng có một chút cảm giác thuộc về.

Ầm ầm ầm.

Đúng lúc này, tám luồng sức mạnh kinh khủng vô cùng cường đại đột nhiên giáng xuống Tử Tịch Tinh.

Tám luồng sức mạnh này, tuy không bằng Hư Vô Nhất, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều so với những Nhân Tiên đỉnh phong như Viêm Dương Tinh Chủ.

Tám bóng người từ trong hư không hiện ra, mỗi người đứng ở một vị trí, ai nấy đều tỏa ra khí tức thần bí khó lường, mênh mông vô tận.

Tám luồng sức mạnh mênh mông đan xen thành tám loại thần thông, cưỡng ép phong tỏa, trấn áp toàn bộ hư không của Tử Tịch Tinh.

Nụ cười trên mặt đám người Viêm Dương Tinh Chủ vốn đang vui mừng khôn xiết lập tức cứng lại, trong mắt mang theo một tia hoảng sợ bản năng.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ phản ứng lại, bây giờ họ không còn là cường giả tán tu nữa.

Họ cũng là người có chỗ dựa rồi.

Họ sợ cái gì?

Kẻ đến tuy có tám người, nhưng xét về thực lực cá nhân, không ai sánh được với Hư Vô Nhất.

Mà bên phía Doanh Huyền, mỗi một thị nữ đều không yếu hơn Hư Vô Nhất, số lượng còn vượt quá bốn con số.

Giờ phút này, nỗi sợ hãi trong mắt họ bị sự chế giễu thay thế, thậm chí ánh mắt nhìn bọn họ còn tràn đầy đồng tình.

Những đứa trẻ đáng thương.

"Trung Ương thế giới Bát Đại Thần…" Đám người Viêm Dương Tinh Chủ nhìn tám bóng người quỷ thần khó lường trên bầu trời sao, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong, trong lòng cười lạnh.

Tám bóng người này chính là tám cự đầu nắm giữ quyền thống trị tối cao của Trung Ương thế giới: Chiến Tranh Đại Thần, Hòa Bình Đại Thần, Văn Minh Đại Thần, Thiên Không Đại Thần, Hải Dương Đại Thần, Thổ Địa Đại Thần, Tạo Vật Đại Thần, Thần Nông Đại Thần.

Trong đó, Chiến Tranh Đại Thần cai quản chiến tranh, những năm qua không biết đã phá hủy bao nhiêu tinh thần, hủy diệt bao nhiêu gia viên của người khác.

Khuôn mặt hắn góc cạnh rõ ràng, trán cao, sống mũi cũng cao, thể hiện sự thống trị chiến tranh, không bao giờ nói nhân nghĩa đạo đức, cũng không kiêng kị âm mưu quỷ kế gì.

Đám người Viêm Dương Tinh Chủ căm hận nhất chính là kẻ này, hận không thể uống máu ăn thịt hắn.

"Hư Vô Nhất, ngươi đang làm gì?" Chiến Tranh Đại Thần tuy cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn hắn có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ nhiều, mà nhìn về phía Hư Vô Nhất, giọng điệu rất bất mãn.

Bởi vì Hư Vô Nhất đứng bên cạnh Doanh Huyền, không hề bị cấm cố, ngược lại còn có vẻ vui mừng khôn xiết.

Rõ ràng là đã bị Doanh Huyền mua chuộc.

Bọn họ biết Hư Vô Nhất là một võ si, vì Bất Hủ Thần Quyền của Bất Hủ Thần Vương mà ngay cả nữ nhân mình yêu cũng tặng cho Bất Hủ Thần Vương.

Nhưng không ngờ, Hư Vô Nhất lại còn đầu địch.

Kẻ này rốt cuộc đã dùng công pháp thần thông gì để mua chuộc Hư Vô Nhất?

Chương 148

"Ta, Hư Vô Nhất hành sự, cần gì giải thích với ngươi?" Hư Vô Nhất lạnh lùng liếc nhìn Chiến Tranh Đại Thần, rồi không thèm để ý nữa, chuyên tâm tham ngộ Hỗn Nguyên Kinh vừa nhận được.

"Ngươi… hỗn xược!" Chiến Tranh Đại Thần tức giận, ngay cả Hư Dịch cũng phải nể hắn ba phần, không ngờ Hư Vô Nhất lại không nể mặt như vậy.

"Ngươi là ai?

Vì sao đến xâm phạm Trung Ương thế giới của ta?" Hòa Bình Đại Thần với một quyển sách thần khí trên đỉnh đầu, dò xét Doanh Huyền và chất vấn.

"Lại đến tám người, xem ra thực lực cũng không tệ nhỉ!" "Muốn biết thông tin của chúng ta, đánh bại chúng ta rồi nói!" "Lại có thể vui vẻ chơi đùa rồi!" Doanh Huyền không nói gì, những người hiếu động như Tử Nghiên, Tiểu Vũ đã xoa tay, ánh mắt nóng rực, như thể sói xám nhìn thấy thỏ trắng.

"Cuồng vọng!" Chiến Tranh Đại Thần giận dữ, tiếng nói như chuông lớn, chiến ý ngút trời, một lá Bất Diệt Chiến Kỳ tràn ngập áo nghĩa chiến tranh vô hạn lơ lửng trên đầu hắn.

Khói lửa nổi lên bốn phía, khí tức của ngàn vạn quân mã chinh chiến tám phương như bão táp cuốn qua bầu trời.

"Chịu chết đi!" Chiến Tranh Đại Thần ra tay trước, toàn thân dương cương huyết khí và võ đạo ý chí đều rót vào thần khí Bất Diệt Chiến Kỳ của hắn.

Lá cờ lớn màu đỏ thẫm này, trên đó vẽ hàng vạn loại binh khí

chiến tranh như câu không phải câu, chuỳ không phải chuỳ, đao không phải đao, kiếm không phải kiếm, thương không phải thương, phủ không phải phủ, xe không phải xe, khiến người ta vừa nhìn đã cảm nhận được các loại ý cảnh chiến tranh bên trong.

Lúc này, dưới sự thúc đẩy toàn lực của hắn, hiện ra vô số cảnh tượng chiến tranh, phảng phất như bánh xe chiến tranh bất diệt cuồn cuộn nghiền qua hư không, nghiền ép về phía Doanh Huyền.

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Đạo lý này, Chiến Tranh Đại Thần rất rõ.

Huống hồ hắn không cho rằng các thị nữ của Doanh Huyền có tư cách làm đối thủ của mình.

"Xem ra chúng ta bị coi thường rồi!" Tiểu Vũ siết chặt nắm đấm nhỏ, hét lớn: "Tỷ muội, đánh chúng!" Ầm ầm ầm!

Từng luồng khí tức kinh khủng xông thẳng lên trời, nghiền ép về phía đám người Trung Ương Bát Đại Thần của Chiến Tranh Đại Thần.

"Sao có thể?" Chiến Tranh Đại Thần kinh ngạc.

Nếu một hai người mạnh như vậy, hắn cũng chấp nhận.

Nhưng tất cả những nữ nhân này đều mạnh như vậy sao?

Sao có thể?

Điều này không khoa học chút nào!

Bốp.

Ngay sau đó, một chiếc gót sen nhỏ xinh màu hồng đã tiếp xúc thân mật với mặt hắn, chính là Tiểu Vũ một cước đá vào mặt hắn.

Phụt!

Máu tươi lẫn với răng bay ra, Chiến Tranh Đại Thần bị đá bay, nhưng không đợi hắn điều động sức mạnh ổn định thân hình.

Một bóng hình uyển chuyển thướt tha xuất hiện sau lưng hắn.

Bành.

Một cước đạp xuống, Chiến Tranh Đại Thần bị Nạp Lan Yên Nhiên đá bay mấy trăm trượng như một quả bóng da.

Ngay sau đó, không đợi Chiến Tranh Đại Thần phản ứng, Thiên Nguyệt đã chờ sẵn ở đó, một cước đạp vào giữa hai chân của Chiến Tranh Đại Thần.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng khắp tinh không, Chiến Tranh Đại Thần vừa giận vừa xấu hổ, đau đớn không chịu nổi, nhưng lại không thể làm gì.

Hắn hoàn toàn không phải là đối thủ.

Không chỉ có hắn, bảy đại thần còn lại cũng nhận được đãi ngộ tương tự.

Hít!

Đám người Viêm Dương Tinh Chủ toàn thân run lên, nhìn Thiên Nguyệt như tinh linh trên bầu trời sao, rồi lại nhìn Chiến Tranh Đại Thần thê thảm, trong mắt tràn đầy nỗi sợ hãi nồng đậm.

Bọn họ dường như nghe thấy tiếng trứng vỡ.

Quá đáng sợ.

Quả nhiên, tiểu loli là phúc hắc nhất.

Doanh Huyền khóe miệng giật giật, không ngờ tiểu công chúa hoàng thất Gia Mã Đế Quốc từ thế giới Đấu Phá lại ra tay ác như vậy.

Một nỗi buồn man mác dâng lên trong lòng.

Nhìn Trung Ương thế giới Bát Đại Thần sắp bị các nàng chơi hỏng, Doanh Huyền không để ý, đám gia hỏa này vốn không phải thứ tốt lành gì.

Hiếm khi bọn họ có hứng thú như vậy, muốn chơi thì cứ chơi thôi.

Nữ nhân của mình, mình không cưng chiều thì ai cưng chiều?

"Lợi hại quá!" Nguyên Phi và Tô Mộc trong lòng mang theo sự ngưỡng mộ nồng đậm, đáng tiếc thực lực của họ quá yếu, ngay cả tư cách tham gia cũng không có.

"Phóng túng!" Đúng lúc này, một giọng nói chứa đầy tức giận vang lên từ tinh không vô tận.

Một luồng sức mạnh không tên, đột nhiên từ ngoài trời xuyên qua vô số thông đạo, trực tiếp mở ra một tòa Thời Không Chi Môn cao đến trăm dặm.

Trong Thời Không Chi Môn, xuất hiện hình ảnh của lãnh tụ Thiên Ngoại Thiên, Hư Dịch, uy áp mênh mông kinh khủng như Thái Cổ Thần Sơn trấn áp về phía các nàng.

"Hu hu hu… Tốt quá rồi, là lãnh tụ!" "Lãnh tụ đến rồi!" "Hu hu, chúng ta được cứu rồi!" Trung Ương thế giới Bát Đại Thần nghẹn ngào lên tiếng, vui mừng khôn xiết, bọn họ thật sự sắp bị chơi hỏng rồi.

Đặc biệt là Chiến Tranh Đại Thần.

Trứng bay gà chạy, răng còn bị đánh rụng không biết bao nhiêu, nói chuyện cũng bị hở gió.

Hắn trong mắt tràn đầy hận ý vô biên, nhìn chằm chằm Thiên Nguyệt: "Lãnh tụ đến rồi, con… con điếm nhỏ… ngươi… chết… chết chắc rồi!" … "Lãnh tụ Trung Ương thế giới Hư Dịch!" Các cường giả như Viêm Dương Tinh Chủ, Bắc Thần Tinh Chủ thân thể run lên,

trong mắt không khỏi lộ ra một tia kính sợ và sợ hãi sâu sắc.

Tên người như bóng cây.

Danh tiếng của lãnh tụ Trung Ương thế giới Hư Dịch, ở Thiên Ngoại Thiên ai mà không biết, ai mà không hay?

Vì vậy, khi thấy hư ảnh giáng lâm, đám người Viêm Dương Tinh Chủ giống như chuột gặp mèo, có một nỗi sợ hãi bản năng.

"Hư Dịch!" Tử Nghiên, Đường Tâm Liên, Vân Vận và những người khác đều dừng tay, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy bóng hình vĩ ngạn phiêu diêu mờ ảo của Hư Dịch từ tòa Thời Không Chi Môn khổng lồ đó bước ra, giáng lâm Tử Tịch Tinh.

Trên đỉnh đầu hắn, lơ lửng một ý niệm như mặt trời nhỏ, khí tức Dương Thần mênh mông, quét qua vũ trụ tinh hà.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm nhận được uy áp mênh mông dày nặng truyền đến từ khối mặt trời nhỏ đó.

Từ khối mặt trời nhỏ đó, bọn họ đều mơ hồ cảm nhận được một loại ý niệm chủ tể dòng chảy nhân đạo!

"Dương Thần ý niệm!" Doanh Huyền híp mắt, đánh giá ý niệm Dương Thần trên đỉnh đầu Hư Dịch.

Đây là một ý niệm do Bàn Hoàng thượng cổ sau khi chết để lại!

Một ý niệm đã có uy năng kinh khủng như vậy.

Uy thế của Dương Thần, có thể thấy được phần nào!

Đôi mắt đẹp của Nguyên Phi, Tô Mộc chấn động xen lẫn một nỗi khát vọng và hướng tới nồng đậm.

Dương Thần, thành tựu cao nhất của tu luyện linh hồn trong trời đất, mục tiêu cuối cùng mà tất cả những người tu luyện đạo thuật

phấn đấu cả đời.

"Ngươi là ai?

Dám xâm phạm Trung Ương thế giới của ta?" Hư Dịch xuất hiện, ánh mắt quét qua, trực tiếp rơi vào người Doanh Huyền.

Dù sao ở đây vừa nhìn đã biết, Doanh Huyền mới là người ra quyết định.

"Đáng tội gì?" Ánh mắt Hư Dịch như điện, nhìn chằm chằm Doanh Huyền hét lớn một tiếng, âm thanh hùng vĩ, chấn động đến điếc tai, tựa như thiên thần viễn cổ, nhìn xuống nhân gian, phán xét tội ác.

"Ra vẻ như thế, mẹ ngươi biết không?" Doanh Huyền ngoáy tai, thái độ và tư thế này của Hư Dịch khiến hắn rất khó chịu.

"Phóng túng!" Hư Dịch tuy không hiểu "ra vẻ" có nghĩa là gì, nhưng biết chắc chắn không phải lời hay, một tay lập tức chộp về phía Doanh Huyền, năm ngón tay biến hóa, như năm cây cột trời, trực tiếp áp xuống.

"Ra vẻ con mẹ ngươi!" Doanh Huyền trong lòng cười lạnh, tay phải đưa ra, như long trảo của Thái Cổ Thiên Long, bao trùm trời đất vũ trụ, đè ép bốn bể tám hoang.

Thời không tuế nguyệt đều nằm trong một trảo của hắn.

Đòn tấn công của Hư Dịch lập tức bị nghiền nát.

Mà long trảo do Doanh Huyền hóa thành đã đột phá giới hạn thời không, tóm lấy Hư Dịch đang ở trong Thời Không Chi Môn vào lòng bàn tay.

Năm ngón tay dùng sức siết chặt.

Bành.

Như pháo hoa nổ tung, rực rỡ chói mắt, thân thể của Hư Dịch trực

tiếp bị nghiền nát, hóa thành tro bụi, tan biến vào hư vô.

Lãnh tụ Hư Dịch uy chấn Thiên Ngoại Thiên, thống lĩnh Trung Ương thế giới.

Tốt.

"Hít!" Viêm Dương Tinh Chủ, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác kinh ngạc.

Một luồng khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu.

Ngây như phỗng.

Trung Ương thế giới Bát Đại Thần đối với bọn họ đã là những nhân vật lớn khó có thể với tới, huống chi là lãnh tụ Hư Dịch.

Hư Dịch đối với họ giống như một huyền thoại.

Vậy mà bây giờ lại bị Doanh Huyền dễ dàng bóp chết như một con kiến.

Quá đáng sợ.

Quá kinh khủng.

Thiên Đế rốt cuộc là cảnh giới gì?

Dương Thần?

Phấn Toái Chân Không?

Bất kể thế nào, Doanh Huyền là một tồn tại mà họ không thể tưởng tượng được.

Lần này họ thực sự đã ôm được đùi lớn rồi.

Ngay sau đó, họ nhìn về phía Hư Vô Nhất.

Chỉ thấy Hư Vô Nhất vẫn một mặt nóng bỏng tham ngộ Hỗn Nguyên Kinh, phảng phất như người chết không phải là cha mình.

Thật là biến thái.

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không để ý.

Hắn tò mò đánh giá ý niệm Dương Thần đang lơ lửng trong lòng bàn tay.

Ý niệm Dương Thần do Bàn Hoàng để lại này, lớn đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng.

Nó giống như một quả cầu sao, nhưng huyền diệu hơn nhiều so với ám tinh, ám tinh chỉ là bóng tối thuần túy, nhưng quả cầu sao này lại có màu xanh lam!

Trên đó hiện ra rất nhiều hoa cỏ cây cối, sông núi đất đai, thậm chí còn có cả bóng dáng của lục địa, trên đó còn có rất nhiều con người sinh sôi nảy nở, dường như là một tinh cầu thu nhỏ.

"Dương Thần ý niệm, thật kỳ diệu, còn có thể dùng như một pháp bảo!" "Dương Thần có bốn trăm tám mươi triệu ý niệm." "Thật sự là mạnh mẽ!" Doanh Huyền vận chuyển Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, thôn phệ luyện hóa ý niệm Dương Thần của Bàn Hoàng này, chắc hẳn trong đó có thể nhận được rất nhiều khai sáng và cảm ngộ.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, Tử Tịch Tinh đột nhiên rung chuyển dữ dội, Tử Nghiên, Vân Vận, Bắc Thần Tinh Chủ ánh mắt khẽ động, lập tức nhìn qua.

Chỉ thấy trong Tử Tịch Tinh, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không ngừng vận chuyển, một luồng hắc khí kinh thiên xông lên trời, lao ngục sâu nhất trong Tử Tịch Thiên Lao không ngừng sụp đổ, phảng phất như có đại khủng bố nào đó sắp phá lồng mà ra!

"Không… không hay rồi, Câu Ly Thần Vương sắp ra ngoài!" Giọng nói hở gió của Chiến Tranh Đại Thần kinh hãi vang lên, ánh

mắt vốn đang ngây dại vì Hư Dịch bị giết trở nên kinh hoàng.

Câu Ly Thần Vương a.

Đó là một trong Thái Cổ Ngũ Đại Thần Vương.

Bẩm sinh đã là chí cường giả, sở hữu nhục thân cấp bậc Phấn Toái Chân Không.

Có thể nói vừa sinh ra đã đứng ở điểm cuối mà vô số cường giả phấn đấu cả đời mới đạt được.

Xứng danh là con cưng của trời.

Chương 149

"Câu Ly phá hồn, ly hề, ly hề, ngô vu thái cổ nhi bất tri mê hề, thiên địa du du trường uyên hề, bất tri ngô sở…" Một tiếng thở dài não nề từ trong Tử Tịch Thiên Lao truyền ra, sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa, một tòa thạch cung và một ngọn núi lớn đột nhiên nứt ra.

Sau đó một bóng hình nữ tử thướt tha từ trong đó nhảy ra.

Mái tóc của nàng dài đến mấy nghìn trượng, giống như một thác nước, một dòng sông màu xanh biếc, thật sự có cảm giác "tóc xanh ba nghìn trượng".

Vân Vận, Tử Nghiên và những người khác mắt đẹp tràn đầy tò mò, họ chưa bao giờ thấy tóc của người ta lại có thể dài đến như vậy.

Đặc biệt, nữ tử này mặc một bộ y phục rộng thùng thình, toàn thân là lụa sa màu xanh bảo thạch, màu xanh quỷ dị, màu xanh thuần khiết, xanh biếc thăm thẳm, dường như là loại độc dược lợi hại nhất, mê người nhất, độc nhất trên thế giới này.

Doanh Huyền cũng tò mò đánh giá vị Thái Cổ Thần Vương này, khi nhìn rõ dung mạo của vị thần vương này, bốn chữ hiện lên trong lòng hắn: "hồng nhan họa thủy".

So với Tử Nghiên, Đường Tâm Liên và những người khác, dung mạo của nữ tử này đủ để khiến đàn ông thiên hạ trúng độc, một loại tình độc, dục độc.

Càng quỷ dị hơn là, ở mông của nữ tử này lại mọc ra mười cái đuôi!

Mười cái đuôi này, mỗi cái đều có màu xanh bảo thạch, dài đến

mấy dặm, bay múa trong không trung, giương ra sau lưng nữ tử, giống như con công xòe đuôi.

"Đây chính là tồn tại kinh khủng bị phong ấn sâu trong Tử Tịch Thiên Lao trong truyền thuyết?" Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác sắc mặt kinh hãi, nhìn nữ tử tuyệt sắc yêu kiều đột nhiên thoát khốn, tâm thần run rẩy.

Khí tức kinh khủng tỏa ra từ người đối phương khiến họ có cảm giác như con kiến đối mặt với cự long, thật quá mạnh, quá kinh khủng!

Nhưng Câu Ly Thần Vương không thèm nhìn họ một cái, sau khi thoát khốn, một đôi mắt đẹp liền nhìn thẳng vào Doanh Huyền.

"Ngươi thật sự đến từ thế giới khác?" Câu Ly Thần Vương vẫn tò mò, trước đó tuy bị phong ấn ở bên dưới, nhưng chuyện xảy ra ở trên này, nàng đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Bao gồm cả chuyện Doanh Huyền nói với Hư Vô Nhất.

"Chẳng lẽ không giống?" Doanh Huyền cười nói.

"Võ đạo các ngươi tu luyện quả thực không giống của thế giới chúng ta, ít nhất ta từ thái cổ sống đến bây giờ, cũng chưa từng thấy qua!" "Hơn nữa võ đạo của các ngươi và võ đạo của chúng ta cũng có rất nhiều điểm khác biệt." Câu Ly Thần Vương nói như vậy, thực ra trong lòng đã cơ bản tin rồi.

"Có muốn gia nhập Đại Tần của trẫm không?" Doanh Huyền mời.

"Vinh hạnh vô cùng!" Câu Ly Thần Vương không từ chối, đừng thấy nàng là Thái Cổ Thần Vương, nhưng thực ra tuổi thọ đã không còn nhiều.

Nàng muốn thành tựu Phấn Toái Chân Không, thậm chí là Bỉ Ngạn

trong truyền thuyết.

Nhưng nàng biết thực lực của mình.

Nàng tuy là Thái Cổ Thần Vương, vừa sinh ra đã có nhục thân cấp bậc Phấn Toái Chân Không, nhưng so với cường giả Phấn Toái Chân Không và Dương Thần thực sự thì kém xa.

Thời thái cổ, những cự đầu vô địch cảnh giới Dương Thần như Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế còn khó đạt đến Bỉ Ngạn, huống chi là nàng.

Vì vậy nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đến được Bỉ Ngạn.

Nàng nghĩ đến việc ôm đùi.

Trong nguyên tác, nàng chọn Kỷ Nguyên Chi Tử, Dịch Tử Hồng Dịch, cũng chính là vai chính.

Bây giờ nàng vẫn chưa gặp vai chính, nhưng sự xuất hiện của Doanh Huyền đã khiến nàng nhìn thấy hy vọng tiến thêm một bước.

Vì vậy, nàng không chút do dự mà đồng ý.

Ông.

Doanh Huyền đưa tay chỉ một cái, một luồng ánh sáng xanh lục tràn đầy sinh cơ bao phủ Câu Ly Thần Vương.

Thân thể yêu kiều của Câu Ly Thần Vương lập tức căng cứng, bản năng muốn ra tay, nhưng cuối cùng vẫn cứng rắn kìm nén lại.

Bởi vì nàng có thể cảm nhận được Doanh Huyền không có ác ý.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy toàn thân như đang ngâm trong suối nước nóng, ấm áp, đặc biệt thoải mái, khí huyết và bản nguyên hao tổn trong cơ thể nhanh chóng hồi phục.

Thời thái cổ, Trường Sinh Đại Đế để đạt đến cảnh giới Bỉ Ngạn,

đã luyện chế năm khối Bất Hủ Phong Bi.

Bất Hủ Phong Bi cũng là Thần Khí Chi Vương.

Ông ta dùng năm khối Bất Hủ Phong Bi lần lượt phong ấn Thái Cổ Ngũ Đại Thần Vương, sau đó lấy sức mạnh bản nguyên của họ, hy vọng nhờ đó đạt đến Bỉ Ngạn.

Dù sao Thái Cổ Ngũ Đại Thần Vương đều là con cưng của trời.

Mà người đứng đầu Ngũ Đại Thần Vương là Bất Hủ Thần Vương, lại là hóa thân của Đạo.

Tập hợp bản nguyên của Ngũ Đại Thần Vương cùng với lực lượng của Bất Hủ Phong Bi "Ngũ Hành Chi Mẫu, Vạn Nguyên Chi Nguyên" để đột phá Bỉ Ngạn, ý tưởng này cũng chỉ có cự đầu như Trường Sinh Đại Đế mới dám làm.

Nhưng cuối cùng hiển nhiên đã không thành công.

Câu Ly Thần Vương bị Bất Hủ Phong Bi trấn áp, những năm tháng qua, khí huyết và bản nguyên hao tổn lớn đến mức nào, có thể tưởng tượng được.

Vậy mà, chưa đầy một khắc, Câu Ly Thần Vương lại phát hiện bản nguyên và khí huyết của mình đều đã hồi phục.

"Đa tạ Thiên Đế!" Câu Ly Thần Vương mỉm cười, thiện cảm với Doanh Huyền tăng mạnh.

"Chỉ là cái nhấc tay mà thôi, dù sao ngươi bây giờ cũng là người của Đại Tần ta rồi!" Doanh Huyền cũng truyền Hỗn Nguyên Kinh cho Câu Ly Thần Vương.

"Hỗn Nguyên Kinh…" Sau khi nhận được Hỗn Nguyên Kinh, ý cười trong mắt Câu Ly Thần Vương càng đậm, khóe miệng khẽ nhếch: "Lựa chọn của ta quả nhiên không sai!" "Đến Trung Ương thế

giới!" Chuyện ở Tử Tịch Tinh đã xong, Doanh Huyền dẫn các nàng đến Trung Ương thế giới Bàn Tinh.

Còn về Trung Ương thế giới Bát Đại Thần, tự nhiên là bị bắt làm tù binh.

Tạm thời giữ lại để dễ dàng khống chế Trung Ương thế giới hơn.

Trên đường đi, ý thức của Doanh Huyền tiến vào hệ thống: "Phó bản Tiên Kiếm Tam và phó bản Tru Tiên đều đã thông quan, còn có thể làm mới hai phó bản!" "Làm mới một cái thử trước đã." Doanh Huyền trong lòng đã có quyết định, lập tức phân phó: "Hệ thống, làm mới một phó bản mới." "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Thanh Xà." "Phó bản Thanh Xà?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, hóa ra đây là phó bản liên quan đến một bộ phim điện ảnh ở kiếp trước của hắn.

Trong đó Pháp Hải được xưng là Pháp Hải mạnh nhất.

Đại uy thiên long, thế tôn địa tạng, bát nhã chư phật, bát nhã ba ma oanh. … Trung Ương thế giới.

Nơi đây do thượng cổ thánh hoàng Bàn Hoàng sau khi chết hóa thành, cho nên Trung Ương thế giới đặc biệt mạnh mẽ, lãnh tụ Hư Dịch của nó còn nhận được một ý niệm Dương Thần của Bàn Hoàng.

Nhưng ý niệm Dương Thần này, hiện đã thuộc về Doanh Huyền.

Không chỉ ý niệm Dương Thần, lúc này Doanh Huyền dựa vào Trung Ương thế giới Bát Đại Thần, đã khống chế được Trung Ương thế giới, nhưng đệ nhất thế gia Mộng gia của Trung Ương thế giới lại chạy trốn trước khi Doanh Huyền đến.

Mộng gia ở Trung Ương thế giới thực lực cực kỳ mạnh mẽ, gia chủ Mộng Vô Ngân lại là tuyệt thế cường giả đỉnh phong Cửu Thứ Lôi Kiếp.

Không dựa vào ý niệm Dương Thần, Hư Dịch cũng không phải là đối thủ của Mộng Vô Ngân.

Hơn nữa Mộng Vô Ngân còn là cha vợ của Hư Dịch.

Đương nhiên, Mộng Vô Ngân chạy thì cũng đã chạy, Doanh Huyền không quan tâm.

Chạy trời không khỏi nắng.

"Phó bản Thanh Xà là một phó bản lớn, trong phim kiếp trước tuy chỉ có vài nhân vật chính là Pháp Hải, Thanh Xà, Bạch Xà, nhưng trong thực tế lại là một đại thế giới." "Có thiên đình, có địa phủ, còn có phật môn." "Phó bản Thanh Xà tạm thời gác lại." "Hiện tại những nơi khác của thế giới Dương Thần có thể giao cho người khác xử lý, nhưng Khởi Nguyên Chi Địa, vẫn phải đi tranh một chuyến…" Doanh Huyền trong lòng suy nghĩ, Khởi Nguyên Chi Địa là nơi thần bí nhất của thế giới Dương Thần, cũng là nơi mọi thứ bắt đầu.

Các cường giả Dương Thần và Phấn Toái Chân Không từ thời thái cổ đều đã vẫn lạc tại Khởi Nguyên Chi Địa.

Cường giả Dương Thần và Phấn Toái Chân Không tuy mạnh, nhưng không phải trường sinh bất tử.

Tuổi thọ của họ cũng chỉ có một kỷ nguyên, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm.

Tuy nhiên, Khởi Nguyên Chi Địa nằm sâu trong thời không.

Trong tình huống bình thường, cho dù là cao thủ Cửu Thứ Lôi Kiếp, mang theo pháp bảo bản mệnh, tích trữ lượng lớn nguyên khí muốn đến Khởi Nguyên Chi Địa, cũng phải cửu tử nhất sinh.

Cho dù là Thái Cổ Thần Vương muốn đến Khởi Nguyên Chi Địa, cũng ít nhất phải tiêu hao năm thành sức mạnh.

Vì vậy, bình thường không có ai mạo hiểm đến Khởi Nguyên Chi Địa.

Hơn nữa, Khởi Nguyên Chi Địa còn có đại đạo pháp tắc tự nhiên phong tỏa, cho dù có cao thủ cửu tử nhất sinh đến được, muốn tiến vào cũng khó khăn trùng điệp, trừ phi có tất cả Thần Khí Chi Vương.

Đương nhiên, với thực lực và thần thông hiện tại của Doanh Huyền, muốn tiến vào Khởi Nguyên Chi Địa không khó, Hỏa Kỳ Lân cũng vậy.

Nhưng Doanh Huyền chuẩn bị đổi cách tiến vào Khởi Nguyên Chi Địa.

Hắn chuẩn bị luyện chế một kiện bảo vật.

Hỗn Độn Thiên Chu.

Hỗn Độn Thiên Chu lấy Tạo Hóa Chi Chu làm nguyên mẫu, lấy Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh mà Doanh Huyền tu luyện làm căn cơ, dung nhập đạo của hắn.

Đợi Hỗn Độn Thiên Chu luyện thành, cùng với sự trưởng thành của Doanh Huyền, cuối cùng chắc chắn sẽ trở thành một trong những chí bảo mạnh nhất trong tay hắn.

Xuyên qua hỗn độn, ngao du chư thiên.

Doanh Huyền trong lòng tràn đầy kỳ vọng, lập tức hành động.

Tạo Hóa Chi Chu, Tạo Hóa Hồ Lô, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Hoàng Thiên Thủy Long Khải, Thương Mang Thần Thương, Thập Nhị Hoang Thần Khôi Lỗi… các loại thần khí và dược liệu được Doanh Huyền lấy ra.

Hiện tại bảo vật của hắn không hề ít, không nói đến các thế giới khác, chỉ riêng việc hắn diệt Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ và Hư

Dịch ở thế giới Dương Thần, số bảo vật thu được đã là một con số thiên văn.

Hư Dịch là lãnh tụ của Trung Ương thế giới Thiên Ngoại Thiên, Dương Bàn là hoàng đế của Đại Càn vương triều Đại Thiên thế giới, tất cả bảo vật của họ đều làm áo cưới cho Doanh Huyền.

Huống chi ngoài những thứ này, Doanh Huyền còn sở hữu các thế giới khác như Tiên Kiếm Tam, Đấu Phá, Đấu La, Tru Tiên… Các bảo vật quý giá bên trong cơ bản đều rơi vào tay hắn, mặc hắn lấy dùng.

Có dược liệu, Doanh Huyền lập tức bắt đầu luyện chế.

Hỏa diễm có Đế Viêm.

Luyện khí chi pháp có Đại Luyện Bảo Thuật.

Huống hồ từ thế giới này nhận được Thái Thượng Đan Kinh, Tạo Hóa Thiên Kinh, cũng có luyện khí chi pháp lợi hại.

Thái Cổ Dương Thần cự đầu Thái đã luyện chế ra Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Tạo Hóa Đạo Nhân thì luyện chế ra Tạo Hóa Chi Chu.

Tạo Hóa Chi Chu mà Doanh Huyền nhận được hiện tại thực ra đã bị trọng thương, Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ cũng vẫn luôn thu thập dược liệu để tu sửa Tạo Hóa Chi Chu.

Hiện tại Doanh Huyền tự nhiên không cần tu sửa, mà lấy nó làm chủ thể để luyện chế lại.

Cùng với việc Doanh Huyền luyện chế, từng món bảo vật dung nhập, Tạo Hóa Chi Chu, không, nên gọi là Hỗn Độn Thiên Chu, bên trong đã xảy ra những biến hóa kinh thiên động địa.

Từng tầng trời đất được khai mở, tổng cộng ba mươi ba tầng trời.

“Trái tim là quan trọng nhất đối với con người, động cơ là quan

trọng nhất đối với thuyền xe, đây là nguồn động lực, Hỗn Độn Thiên Chu cũng vậy!" "Nguồn động lực ban đầu của Tạo Hóa Chi Chu là Đại Hóa Lôi Trì, Không Động Lôi Trì, Chân Như Lôi Trì, ba cái lôi trì." "Nhưng binh quý ở tinh, không quý ở nhiều, ta chỉ cần luyện chế một Hỗn Độn Lôi Trì có thể thôn phệ vạn vật vũ trụ chuyển hóa thành năng lượng là đủ rồi!" Doanh Huyền trong mắt tinh quang lóe lên, đem các bảo vật như Hoàng Thiên Thủy Long Khải mà hắn nhận được từ thế giới Dương Thần đều luyện hóa, đồng thời còn lấy ra toàn bộ những bảo vật tích lũy từ trước mà không có tác dụng lớn.

Đại Luyện Bảo Thuật được thi triển.

"Đại đạo vô hình, vạn pháp quy nhất, âm dương vô cực, Hỗn Độn Lôi Trì, dung!" Cùng với việc Doanh Huyền thi triển pháp lực thần thông, tất cả bảo vật dung làm một thể, hóa thành một tòa lôi trì ẩn chứa sức mạnh và sự huyền ảo vô tận… Lôi trì màu xám mênh mông ngưng tụ thành hình, tỏa ra khí tức của hỗn độn vạn đạo, trong lôi trì tựa như có tuế nguyệt thời không, âm dương sinh tử, ngũ hành luân hồi… vạn thiên đại đạo diễn hóa.

Ầm.

Khi Hỗn Độn Lôi Trì và Hỗn Độn Thiên Chu hoàn toàn dung hợp, cả chiếc Hỗn Độn Thiên Chu dường như sống lại, tỏa ra khí tức hỗn độn mênh mông kinh khủng, mà trên bề mặt Hỗn Độn Thiên Chu, càng dâng trào hàng tỷ phù văn lôi điện, những phù văn này nhanh chóng diễn hóa.

Có cái hóa thành văn lạc hỏa chi đại đạo màu đỏ rực.

Có cái hóa thành văn lạc mộc chi đại đạo màu xanh biếc.

Có cái hóa thành văn lạc không gian đại đạo màu bạc.

Có cái hóa thành văn lộ tử vong đại đạo màu đen.

Có cái hóa thành… Vạn thiên đại đạo văn lộ được khắc lên trên đó, giờ phút này Hỗn Độn Thiên Chu phảng phất như trở thành con cưng của đại đạo, dung hợp với vạn đạo của vũ trụ.

"Hỗn Độn Thiên Chu cuối cùng cũng luyện thành!" Doanh Huyền trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, tuy đây vẫn là hình thái sơ cấp nhất, sau này cần dung nhập thêm nhiều bảo vật để nó thăng cấp và trở nên mạnh hơn.

Nhưng hiện tại nó cũng đã vô cùng mạnh mẽ, vượt xa các Thần Khí Chi Vương của thế giới Dương Thần như Tạo Hóa Chi Chu, Vĩnh Hằng Quốc Độ, Bất Hủ Phong Bi.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, trên bầu trời Trung Ương thế giới ngưng tụ mây đen hàng tỷ dặm, vô tận lôi đình dâng trào, tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng.

"Chuyện gì vậy?" "Lôi kiếp kinh khủng như vậy, chẳng lẽ có người tấn thăng Dương Thần hoặc Phấn Toái Chân Không?" Vô số cường giả kinh hãi ngẩng đầu, âm thầm suy đoán.

Ngay sau đó, bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra là có chí cường thần khí xuất thế.

Chỉ thấy một chiếc thiên chu màu xám bay lên trời, tỏa ra khí tức vĩnh hằng trấn áp vạn cổ thời không, khiến người ta nghẹt thở.

"Đây… chẳng lẽ là Thần Khí Chi Vương trong truyền thuyết, Tạo Hóa Chi Chu?" Vô số cường giả suy đoán.

"Đây… không phải Tạo Hóa Chi Chu, nhưng còn mạnh hơn cả Tạo Hóa Chi Chu!" Câu Ly Thần Vương mắt đẹp mang theo vẻ chấn động, đến từ thời thái cổ, nàng liếc mắt đã nhận ra đây không phải Tạo Hóa Chi Chu.

Chương 150

Nhưng nghĩ đến sự thần bí và kinh khủng của Doanh Huyền, lại đến từ dị thế giới, có một tôn chí bảo như vậy, dường như cũng rất bình thường.

Ầm ầm ầm!

Từng cột sét thô to mấy chục trượng ầm ầm đánh xuống, oanh kích lên thân Hỗn Độn Thiên Chu, nhưng không thể lay động nó chút nào.

"Hỗn Độn Lôi Long, ra đây đi." Doanh Huyền đứng trên Hỗn Độn Thiên Chu, vui mừng nói.

Hống.

Theo tiếng nói của Doanh Huyền, trong Hỗn Độn Lôi Trì lập tức vang lên một tiếng rồng gầm từ thời tuyên cổ, một con cự long màu xám tựa như hóa thân của hỗn độn vạn đạo gầm thét lao ra.

Vảy màu xám mịt mờ phủ đầy những văn lạc đại đạo phức tạp huyền ảo, phảng phất như hóa thân của đại đạo, chỉ thấy nó bay vút lên, lao vào trong lôi đình.

Lôi đình bao phủ hàng tỷ dặm tựa như biến thành ao tắm của nó, mặc cho nó thỏa sức ngao du bên trong.

Cuối cùng, Hỗn Độn Lôi Long mở miệng hút một cái, hàng tỷ loại lôi đình lập tức bị nuốt vào trong bụng.

Sau đó nó vẫy đuôi một cái, biến mất trong Hỗn Độn Thiên Chu.

Từng tia nắng từ trên trời chiếu xuống, lôi vân vốn bao phủ hàng tỷ dặm đã biến mất, trời quang mây tạnh, ngỡ như một giấc mộng.

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Vậy là xong rồi sao? … Oanh long long!

Nhưng mà ngay lúc vô số cường giả đang chấn động kinh ngạc vì sự khủng bố của Hỗn Độn Lôi Long một miệng nuốt chửng ức vạn dặm lôi vân, một luồng khí tức khủng bố đột nhiên dâng lên, quét sạch vũ trụ thiên địa. "Đây… đây là…" Hư Vô Nhất, người đã đạt tới cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa, đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt rực sáng, nhìn về phía luồng khí tức dâng lên.

Ở đó, một bóng hình phong hoa tuyệt đại đứng sừng sững giữa hư không, mười chiếc đuôi cáo màu xanh lam mềm mại sau lưng nàng không biết từ lúc nào đã hiện ra, tựa như khổng tước xòe đuôi.

Ba ngàn trượng tóc xanh tung bay, khuấy động hư không, mộng ảo mê ly.

Chính là vị Thần Vương nữ tính duy nhất trong ngũ đại Thần Vương Thái Cổ.

Câu Ly Thần Vương. "Phấn!

Toái!

Chân!

Không!" Câu Ly Thần Vương khẽ mở đôi môi đỏ, ánh mắt sâu thẳm, sâu đến mức bên trong dường như ẩn chứa cả sự sinh diệt diễn biến của trời đất, dòng chảy của thời gian, sự sống chết của vạn vật… vô số dị tượng khủng bố không thể tưởng tượng đều có thể thấy được trong mắt nàng!

Giờ phút này, một luồng sinh cơ mênh mông vô cực và lực hút cường đại từ trong cơ thể nàng lan tỏa ra!

Lực hấp dẫn này mạnh mẽ đến thế, mênh mông đến thế, gần như

muốn kéo tất cả nguyên khí trong trời đất vũ trụ vào cơ thể, rồi lại nghiền nát, từ đó ngưng luyện ra một vũ trụ mới.

Ông ông ông!

Thiên địa nguyên khí bạo động, vũ trụ tinh hà chấn động, những âm thanh như sóng triều vang vọng khắp tinh hà!

Bỗng nhiên, sau lưng Câu Ly Thần Vương, một dị tượng rộng lớn dâng lên, hiện ra hư ảnh của Đại Thiên thế giới, một đại lục lơ lửng.

Trong đại lục lơ lửng này, ở nơi sâu nhất trung tâm, chín mươi chín điểm không gian không ngừng chấn động, mạnh mẽ bay tới, với tốc độ nhanh hơn ánh sáng một ngàn vạn lần, một ức lần, vượt qua thời không, tiến vào trong cơ thể Câu Ly Thần Vương.

Khi chín mươi chín điểm không gian này chìm vào cơ thể Câu Ly Thần Vương, huyệt khiếu trong người nàng lập tức viên mãn, tổng cộng một ngàn hai trăm chín mươi sáu, một khiếu thông trăm khiếu là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm, hợp thành số của một nguyên! "Chu thân huyệt khiếu, nhất nguyên chi số, một kỷ nguyên, đại viên mãn!

Phấn Toái Chân Không!

Toái!

Toái!

Toái!

Toái!

Toái!" Câu Ly Thần Vương miệng thốt ra đạo âm, lơ lửng giữa không trung, mười chiếc đuôi cáo lay động, ba ngàn tóc xanh tung bay!

Từng đạo tựa như phù ấn được khắc vào hư không, vào nơi sâu thẳm trong lõi của tất cả tinh thần, tất cả nhật nguyệt, vào nơi sâu thẳm của đại địa, vào nơi sâu thẳm của thương thiên!

Thậm chí còn ấn vào trong lòng của mỗi một đại thần thông giả, Tạo Vật Chủ, và cả những cao thủ Lục Thứ Lôi Kiếp cực kỳ nhạy bén, chỉ còn cách Tạo Vật Chủ một bước chân.

Giờ phút này, trời đất vì thế mà cộng hưởng, nhật nguyệt vì thế mà cúi mình, hư không vì thế mà thần phục, quỷ thần vì thế mà khấu đầu, thần thông vì thế mà bị sử dụng, tinh thần vì thế mà vỡ nát! "Phấn Toái Chân Không!" "Là Phấn Toái Chân Không!" "Chí tai Khôn Nguyên, nhân thuận đại địa, hậu đức tái vật, đây chính là cảnh giới Phấn Toái Chân Không!" "Ngang hàng với cảnh giới Dương Thần, một trên một dưới, một trái một phải, một âm một dương!" Hư Vô Nhất trong mắt bắn ra ánh sáng vô tận, khí tức dâng trào lên xuống, kích động không thể kiềm chế.

Phấn Toái Hư Không trong truyền thuyết a!

Là điều mà hắn vẫn không ngừng theo đuổi a.

Dù không phải hắn thành tựu Phấn Toái Hư Không, nhưng sự đột phá của Câu Ly Thần Vương đã chứng minh rằng Phấn Toái Chân Không, cảnh giới mà mấy vạn năm qua chưa từng có ai đạt tới, đã thành hiện thực.

Nếu Câu Ly Thần Vương có thể đột phá, hắn Hư Vô Nhất cũng có thể.

Giờ phút này, hắn như một chiếc thuyền lá trôi dạt giữa biển cả mênh mông, chợt nhìn thấy một ngọn hải đăng chỉ đường ở phương xa.

Sự hưng phấn và vui sướng đó, có thể tưởng tượng được, khó mà diễn tả thành lời. "Quả đúng là song hỷ lâm môn a!" Trên Hỗn Độn Thiên Chu, Doanh Huyền nhìn Câu Ly Thần Vương phong hoa tuyệt đại giữa hư không, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Đối với việc Câu Ly Thần Vương có thể đột phá, hắn không hề bất ngờ.

Nhưng có thể đột phá nhanh như vậy, Doanh Huyền vẫn có chút kinh hỉ.

Nhưng nghĩ lại cũng là bình thường.

Ngũ đại Thần Vương Thái Cổ đều do trời đất sinh ra, vũ trụ là cha mẹ, sinh ra đã sở hữu nhục thân sánh ngang cấp bậc Phấn Toái Chân Không.

Khoảng cách đến Phấn Toái Chân Không, nói xa không xa, nói gần không gần.

Câu Ly Thần Vương từ Thái Cổ đến nay, đã sống hơn mười vạn năm, vẫn bị kẹt ở bước cuối cùng, khó mà tấn thăng.

Nhưng sau khi bị Bất Hủ Phong Bi trấn áp lắng đọng, nay một sớm thoát khốn, tựa như tiềm long thăng thiên, lại được Doanh Huyền giúp nàng khôi phục nguyên khí cùng với sự trợ giúp của Hỗn Nguyên Kinh, Câu Ly Thần Vương cuối cùng cũng phá vỡ được tầng gông cùm cuối cùng, đột phá đến Phấn Toái Chân Không, cũng là lẽ dĩ nhiên. "Đa tạ Thiên Đế." Câu Ly Thần Vương tấn thăng hoàn tất, đến trước mặt Doanh Huyền, khẽ cúi mình chào.

Mười chiếc đuôi cáo màu lam sau lưng nàng đã thu lại, biến mất không thấy, trên người mặc một bộ sa y màu lam, khuynh thành tuyệt thế.

Đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở! "Không cần khách khí, trẫm cũng không làm gì nhiều, chủ yếu vẫn là do nàng tích lũy đủ sâu dày." Doanh Huyền khẽ cười, đưa mắt đánh giá Câu Ly Thần Vương từ trên xuống dưới.

Thân hình uyển chuyển phong du, khí chất thánh khiết uy nghiêm

mà lại tràn đầy mị hoặc, quả thực là người phụ nữ hoàn mỹ nhất.

Đối với tất cả đàn ông trong thiên hạ, cũng là liều thuốc độc chí mạng nhất.

Đặc biệt là sau khi tấn thăng Phấn Toái Chân Không, khí chất thần thánh cao quý trên người nàng càng thêm rõ rệt, như một kiệt tác của Tạo Vật Chủ, hoàn mỹ không tì vết. "Đẹp không?" Câu Ly Thần Vương vũ mị cười một tiếng, tâm tình khoan khoái chưa từng có.

Mười vạn năm rồi, nàng cuối cùng cũng đã tấn thăng lên cảnh giới Phấn Toái Chân Không mà mình hằng mơ ước.

Giờ phút này, cho dù là Bất Hủ Thần Vương, kẻ đứng đầu Ngũ đại Thần Vương Thái Cổ, cũng không còn là đối thủ của nàng.

Bất Hủ Thần Vương tuy mạnh mẽ, đủ để sánh ngang với cường giả Phấn Toái Chân Không, nhưng cuối cùng vẫn không phải.

Chỉ khi thực sự đạt đến cảnh giới này, mới có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ và khủng bố của nó. "Đẹp!" Doanh Huyền không chút né tránh nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ, thân hình phong du yêu kiều của Câu Ly Thần Vương: "Trẫm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả Phấn Toái Chân Không đó!" "Nghe nói thân thể của các ngươi, các Thần Vương Thái Cổ, trời sinh cường hoành, tung hoành Thái Cổ, không ai có thể địch, không cần tu luyện đã sở hữu nhục thân sánh ngang cường giả Phấn Toái Chân Không." "Nay tấn thăng Phấn Toái Chân Không, không biết lại cường đại và huyền diệu đến mức nào?" Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Doanh Huyền rực sáng, phảng phất như muốn nhìn thấu Câu Ly Thần Vương. "Vậy Thiên Đế bệ hạ có muốn tìm hiểu sự ảo diệu trong nhục thân của một Thần Vương Phấn Toái Chân Không không?" Câu Ly Thần Vương thở ra hơi thở thơm như hoa lan, ánh mắt lấp lánh, mị hoặc dụ người không nói nên lời. "Nàng nói xem?" Doanh Huyền cười xấu xa một tiếng, đột nhiên đưa

tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Câu Ly Thần Vương, dùng sức kéo một cái, nàng liền ngã vào lòng hắn.

Thân thể mềm mại của Câu Ly Thần Vương chấn động, đôi mắt đẹp mở to.

Đừng thấy nàng sống lâu như vậy, dung mạo lại mỹ lệ yêu kiều, phong hoa tuyệt đại, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị một nam nhân ôm vào lòng trêu chọc.

Ngũ đại Thần Vương Thái Cổ, hung danh lừng lẫy, thống lĩnh vô số yêu ma, quỷ thần.

Câu Ly Thần Vương cũng không ngoại lệ.

Cường giả bình thường gặp nàng, đã sợ đến vỡ mật, run rẩy, nói chi đến việc có những ý nghĩ không an phận khác.

Còn những kẻ mạnh hơn nàng, những đại năng thực sự đứng trên đỉnh trời đất, cũng sẽ không trêu chọc nàng. "Bệ hạ, ngài thật xấu a?" Câu Ly Thần Vương dùng đôi tay trắng như ngọc câu lấy cổ Doanh Huyền, đôi mắt đẹp màu xanh lam dấy lên từng gợn sóng.

Chữ "xấu" mà nàng nói có mấy tầng ý nghĩa.

Một trong số đó là nàng phát hiện Doanh Huyền có một loại áp chế tuyệt đối đối với nàng, loại áp chế này đến từ Hỗn Nguyên Kinh mà nàng tu luyện.

Khoảnh khắc Doanh Huyền ôm lấy nàng, nhục thân của nàng đã phản kích theo bản năng, nhưng lại bị áp chế ngay tức khắc.

Đây không phải là sự áp chế về mặt thực lực, mà là sự áp chế về mặt công pháp.

Điều này cho thấy Hỗn Nguyên Kinh có vấn đề.

Quả nhiên, trên đời không có bữa trưa nào miễn phí! "Còn có cái

xấu hơn nữa đó?" Doanh Huyền từ từ cúi xuống, hơi thở nóng rực phả vào khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Đôi mắt đẹp của Câu Ly Thần Vương lấp lánh, tâm hồ vốn tĩnh lặng như giếng cổ mấy vạn năm nay dấy lên từng gợn sóng, cuối cùng không khỏi nhắm mắt lại.

Doanh Huyền thấy vậy, trong lòng cười khẽ, một tay bế bổng Câu Ly Thần Vương lên, tiến vào Hỗn Độn Thiên Chu.

Vừa hay thử nghiệm chí bảo mà hắn mới luyện chế.

Chẳng mấy chốc, Hỗn Độn Thiên Chu phảng phất lắc lư trong đại dương mênh mông, chao đảo, chao đảo… … Trong lúc Doanh Huyền đang nghiên cứu sự ảo diệu của nhục thân Phấn Toái Chân Không của Câu Ly Thần Vương, vô số cường giả trong Dương Thần thế giới đã chấn động! "Phấn Toái Chân Không, đây là cảnh giới truyền thuyết trong võ đạo!

Sao có thể, sao có thể xuất hiện giữa trời đất…" Ngay khoảnh khắc Câu Ly Thần Vương tấn thăng Phấn Toái Chân Không, không biết bao nhiêu cao thủ đã cảm ứng được sự ra đời của một thần thoại trong truyền thuyết!

Triệt để Phấn Toái Chân Không, phá vỡ trong ngoài, nhìn thấu mối liên hệ vi diệu giữa Đại Thiên thế giới, trung tâm vũ trụ và bản thân con người, đạt đến một tầm cao mà con người căn bản không thể đạt tới.

Vô số bí cảnh trong Đại Thiên thế giới, hư không ẩn mật, nơi sâu thẳm của vô số tinh thần ngoài trời, còn có Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh… vô số cường giả cổ lão, đại thần thông giả đều bị kinh động vào lúc này!

Rất nhiều cường giả lần lượt hướng về Trung Ương thế giới!

Có người muốn ôm đùi, có người tò mò không biết là ai, có người đến cầu đạo.

Trăm người trăm vẻ.

Mộng Vô Ngân, người vừa mới chạy trốn khỏi Trung Ương thế giới không lâu, đang trốn trong một không gian bí cảnh, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng. "Không ngờ Câu Ly Thần Vương lại tấn thăng Phấn Toái Chân Không!" "Người đàn ông đó rốt cuộc là ai?" "Lại có thể thu phục được Câu Ly Thần Vương!" "Năm xưa Trường Sinh Đại Đế có lời tiên tri, trong khoảng thời gian này sau mấy vạn năm, là lúc nhân đạo biến cách dữ dội nhất!" "Sẽ có rất nhiều cao thủ vẫn lạc, cũng có rất nhiều cao thủ trưởng thành, ngài ấy còn để lại một câu châm ngôn: Dịch đạo xuất, nhân đạo cải." "Chẳng lẽ người đàn ông đó mới là 'Dịch' thực sự?" Mộng Vô Ngân trong mắt lộ vẻ suy tư, ban đầu hắn cho rằng 'Dịch' trong lời tiên tri của Trường Sinh Đại Đế là chỉ Hư Dịch.

Hắn còn gả con gái mình cho Hư Dịch.

Mà Hư Dịch cũng quả thực lợi hại, không chỉ trở thành lãnh tụ của Trung Ương thế giới, mà còn nhận được ý niệm Dương Thần của Bàn Hoàng.

Nhưng trong trận chiến ở Tử Tịch Tinh trước đó, hắn đã thông qua thần thông đặc biệt, nhìn thấy Doanh Huyền dễ dàng bóp chết Hư Dịch, người sở hữu tất cả ý niệm Dương Thần.

Giờ phút đó, tam quan của hắn đều bị lật đổ.

Hư Dịch với tất cả ý niệm Dương Thần, ngay cả hắn cũng không phải là đối thủ.

Nhưng đối mặt với Doanh Huyền, lại như con kiến.

Cho nên, hắn đã quyết đoán mang theo cường giả Mộng gia chạy

trốn. "Người này không phải Dương Thần thì không thể địch lại, tạm thời chỉ có thể tránh mũi nhọn của hắn!" Mộng Vô Ngân thầm nghĩ trong lòng, sau đó ẩn mình, chờ đợi thời cơ. … Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không biết, cũng không quan tâm.

Lúc này hắn đang cẩn thận nghiên cứu và cảm nhận sự ảo diệu của Phấn Toái Chân Không.

Phấn Toái Chân Không không hổ là cảnh giới tối cao của võ đạo trong thế giới Dương Thần, nhục thân của nó quả thực là thần bí khó lường, bác đại tinh thâm, diệu không thể tả.

Chương 151

Doanh Huyền đắm chìm trong đó, thu được lợi ích không nhỏ, mỗi giờ mỗi khắc đều có cảm ngộ mới, khiến người ta say mê, khó lòng thoát ra.

Không biết qua bao lâu, Doanh Huyền cuối cùng cũng dung hội quán thông sự ảo diệu của nhục thân Phấn Toái Chân Không, hiểu rõ như lòng bàn tay, khiến nó không còn chút bí mật nào. "Đến lúc đi Khởi Nguyên Chi Địa rồi!" Doanh Huyền ngẩng đầu, ánh mắt xa xăm. "Khởi Nguyên Chi Địa?" Khuôn mặt xinh đẹp của Câu Ly Thần Vương ửng hồng, đôi mắt mê ly khẽ động, đối với Khởi Nguyên Chi Địa, nàng cũng từng nghe nói qua.

Khởi Nguyên Chi Địa có thể nói là nơi thần bí và chung cực nhất của thế giới này, vào thời điểm kỷ nguyên luân hồi, nơi thần bí này sẽ xảy ra biến động, sinh ra các loại pháp bảo chỉ có khi khai thiên tích địa mới có, ví dụ như 'Khởi Nguyên Chủng Tử', 'Khởi Nguyên Chi Quả', 'Âm Dương Chi Căn',...

Trong truyền thuyết, đó là nơi trở về cuối cùng của các cường giả Dương Thần và Phấn Toái Chân Không. "Bệ hạ, chúng ta đi ngay bây giờ sao?" Giọng Câu Ly Thần Vương quyến luyến, sau khi lột xác thành nữ nhân, nhất cử nhất động của nàng càng thêm yêu kiều, mị cốt thiên thành. "Đương nhiên." Doanh Huyền rời khỏi, mang theo Mỹ Đỗ Toa và các nàng, điều khiển Hỗn Độn Thiên Chu phá vỡ hư không, hướng về Khởi Nguyên Chi Địa.

Oanh long!

Xuyên qua vô tận không gian, phá vỡ vô tận hư vô, Hỗn Độn Thiên Chu ở một nơi hư không mờ mịt, nhìn thấy một dòng sông cực

kỳ mênh mông.

Dòng sông này hoàn toàn được tạo thành từ ánh sáng, những ánh sáng này lại là từng hạt từng hạt, giống như cát chảy, không ngừng lấp lánh, vĩnh viễn chảy về phía trước.

Một dòng sông mênh mông được tạo thành từ "cát ánh sáng".

Còn tráng lệ hơn, vô biên vô tận hơn cả "tinh hà" trong vũ trụ, không biết sâu bao nhiêu, không biết rộng bao nhiêu.

Lúc này, Hỗn Độn Thiên Chu không hề dừng lại, mà hoàn toàn biến thành một hạt bụi mà mắt thường không thể nhìn thấy, lập tức lao vào dòng sông ánh sáng này.

Sau đó không ngừng xuyên qua trong đó, xung quanh là từng luồng ánh sáng bay vút qua, không biết đi về đâu, cũng không biết đã đến lúc nào, nơi nào. "Thiên Đế, đây là nơi nào vậy?

Sao không có một chút cảnh vật nào cả?" Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận, Lăng Thanh Trúc và những người khác nhìn qua Hỗn Độn Thiên Chu, ngắm nhìn cảnh tượng bên ngoài, trong mắt tràn đầy tò mò.

Họ có thể cảm nhận được lực lượng quang âm nồng đậm ẩn chứa trong đó, vô cùng khủng bố, cho dù với tu vi của họ, e rằng cũng không thể ở lâu trong đó. "Đây là Quang Âm Chi Hà Lưu, tất cả đều là ánh sáng, đương nhiên không có bất kỳ cảnh vật nào!" "Nói cách khác, mọi cảnh vật đều đã biến thành quang âm nguyên thủy nhất, đang trôi đi." "Thực ra, chúng ta vẫn đang ở trong Đại Thiên thế giới, nhưng đây là một góc độ khác với Đại Thiên thế giới, với trời đất vũ trụ." "Nói cách khác, quang âm chính là một hình thức đặc biệt để thể hiện mọi thứ của Đại Thiên thế giới." "Ánh sáng trôi chảy xung quanh đây, lực xung kích vô cùng lớn, mỗi một hạt ánh sáng, đều nhanh hơn phi kiếm nhanh nhất gấp mười lần, xuyên thủng mọi thứ." Trong lúc nói chuyện, Doanh Huyền tiện tay ném một pháp bảo đại chung ra ngoài.

Đại chung vừa chạm vào ánh sáng bên ngoài, toàn thân lắc lư, thân chung lập tức vặn vẹo, sau đó bị ánh sáng vô tận triệt để xuyên thủng, cuối cùng hóa thành vô hình.

Trong mắt các nàng, họ nhìn thấy sự bào mòn của quang âm, đầu tiên là đại chung bị phân giải thành những hạt nhỏ nhất, sau đó những hạt nhỏ này lại lần lượt bị nghiền nát, cuốn đi, biến mất trong quang âm, không biết đi về đâu. "Thật là đáng sợ!" Tử Nghiên, Vân Vận và các nàng thầm cảm thán, ngay cả Tử Nghiên có nhục thân cường đại, ở trong Quang Âm Chi Hà này e rằng cũng không dễ chịu.

Câu Ly Thần Vương cười nói: "Quang Âm Chi Hà Lưu này, cho dù là nhục thân đỉnh phong của Nhân Tiên, cũng không chịu nổi sự bào mòn, huống chi chưa đến cảnh giới Tạo Vật Chủ, ngay cả việc tiến vào cũng không thể." "Mỗi một tia sáng, một hạt sáng trong đây, đều không ngừng tiến về phía trước, từ sơ thủy đến vĩnh hằng, lực bào mòn mênh mông vô biên, ai vượt qua được dòng sông quang âm, sự hạn chế của thời gian, e rằng cũng có thể đến được bỉ ngạn." "Nhưng Hỗn Độn Thiên Chu của bệ hạ còn lợi hại hơn cả Thần Khí Chi Vương, ở trong Quang Âm Chi Hà này, ngược lại rất nhẹ nhàng!" Doanh Huyền cười cười, nói: "Trong Quang Âm Chi Hà này có vô tận quang chi sa, ẩn chứa thời gian vĩ lực, được xem là một trong những thiên địa kỳ trân quý giá nhất của thế giới này, dùng để rèn luyện pháp bảo, sẽ có thể tăng cường uy lực của pháp bảo rất lớn, quả là một bảo vật không tồi." "Bệ hạ muốn thu thập Quang Chi Sa?" Câu Ly Thần Vương nhìn về phía Doanh Huyền, mỉm cười: "Nhưng việc này không dễ đâu, Quang Chi Sa này chỉ có cường giả cấp bậc Phấn Toái Chân Không mới có thể trấn áp phong ấn, cho dù với thực lực hiện tại của ta, cũng không thu được bao nhiêu, hơn nữa còn rất tốn thời gian!" "Bệ hạ muốn thu thập số lượng lớn, e rằng rất khó!" Câu Ly Thần Vương biết thực lực của Doanh Huyền cường hoành, thần

thông quảng đại, nhưng muốn thu thập số lượng lớn, e rằng… "Hửm?" Câu Ly Thần Vương vừa dứt lời, đôi mắt đẹp không khỏi ngưng lại, chỉ thấy Hỗn Độn Thiên Chu phảng phất biến thành một khối nam châm khổng lồ hay một hắc động nuốt chửng, không ngừng hấp dẫn, thôn phệ Quang Chi Sa trong Quang Âm Chi Hà xung quanh. "Sao có thể?" Câu Ly Thần Vương ngơ ngác, khó có thể tin được.

Doanh Huyền có thể thu thập Quang Chi Sa, nàng không bất ngờ.

Nhưng thủ đoạn thu thập Quang Chi Sa thô bạo và nhanh chóng như vậy, thật sự quá kinh người.

Nàng đâu biết, Hỗn Độn Thiên Chu ẩn chứa Thời Không chi đạo, thu thập Quang Chi Sa tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Hỗn Độn Thiên Chu không ngừng xuyên qua, không ngừng thôn phệ, thu thập không biết bao nhiêu Quang Chi Sa.

Cuối cùng, Câu Ly Thần Vương cũng đã tê dại.

Đây chính là một kẻ quái thai, có thể làm ra bất cứ chuyện gì cũng là bình thường.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt của mọi người đột nhiên nhìn thấy ở nơi sâu nhất của Quang Âm Chi Hà, có một thứ hình dạng như hạt giống, giống như một mảnh hư không kỳ diệu.

Bên trong có vô số tinh thần lấp lánh, còn có vô số đại lục lơ lửng, thậm chí còn có vô số hải dương lơ lửng, hỏa hải lơ lửng, đều trôi nổi trong đó.

Nói chung, trong mảnh hư không này, bất cứ thứ gì kỳ lạ cổ quái, đều có đủ cả.

Doanh Huyền tinh thần chấn động: "Khởi Nguyên Chi Địa, đến rồi!" … Doanh Huyền điều khiển Hỗn Độn Thiên Chu mang theo mọi người xông vào Khởi Nguyên Chi Địa.

Trong chớp mắt, một cảm giác linh hồn hỗn loạn, tư duy vẩn đục, trời đất quay cuồng, hoang mang, vật ngã lưỡng vong, trấn áp tâm linh ùa vào trong lòng. "Đây chính là Khởi Nguyên Chi Địa?" Câu Ly Thần Vương, Vân Vận, Mỹ Đỗ Toa và những người khác ổn định tâm thần, quan sát xung quanh, cảm nhận sự biến hóa của Khởi Nguyên Chi Địa.

Lúc này, họ đang đứng trên một mảnh đại lục lơ lửng.

Mảnh đại lục này rộng tới mấy trăm vạn dặm, trên trời không có ánh sáng của nhật nguyệt chiếu rọi, chỉ có từng mảng khí lưu sáng tối giao thoa không ngừng lưu động.

Những khí lưu này chính là chân khí thuần khiết nhất khi khai thiên tích địa, vũ trụ diễn sinh.

Khởi Nguyên Chân Khí.

Thậm chí còn thần kỳ hơn cả "thiên lộ tinh hoa, địa nhũ tinh hoa" rất nhiều.

Loại "Khởi Nguyên Chân Khí" này nuôi dưỡng vạn vật, gột rửa ô uế, đối với việc tu luyện có lợi ích rất lớn.

Nếu một người bình thường tiến vào Khởi Nguyên Chi Địa này, quanh năm hấp thu Khởi Nguyên Chân Khí, tu luyện thành Quỷ Tiên quả thực là chuyện chắc chắn.

Nguyên Phi, Tô Mộc có tu vi thấp nhất, sau khi thôn phệ luyện hóa Khởi Nguyên Chân Khí, họ có thể cảm nhận rõ ràng tu vi tăng nhanh.

Đây quả thực là một thánh địa tu luyện.

Tu luyện ở đây, có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Doanh Huyền không để ý đến Khởi Nguyên Chân Khí tràn ngập trong không khí, hắn nhìn ra xa, ở nơi rất xa của mảnh đại lục lơ lửng

này, cũng có những đại lục tương tự trôi nổi, cách nhau mấy ngàn vạn dặm.

Mà ở nơi xa hơn nữa, còn có vô số tinh thần, những tinh thần này dường như đang hoạt động, mỗi ngôi sao đều vận chuyển theo một quỹ đạo độc đáo, có lớn có nhỏ.

Trên mặt đất có rất nhiều thi thể hài cốt, tuy đã trải qua năm tháng, nhưng vẫn có thể nhìn ra khí tức cường đại từng có. "A!

Mọi người xem, đó là một cây nhân sâm đã thành hình, ít nhất cũng phải mấy vạn năm tuổi, lại có thể lớn bằng một người!" Hương Hồ Vương Nguyên Phi kinh hô, chỉ về phía trước, kích động nói: "Còn có cây linh chi màu tím chín mươi chín lá kia nữa?" "Trời ơi, đây đều là đồ tốt a, trong Đại Thiên thế giới căn bản không có những thứ này." Nguyên Phi đôi mắt đẹp sáng rực, giống như một con cáo nhìn thấy một con gà béo mập.

Cây nhân sâm đó thật sự quá hấp dẫn, to bằng một người thật, cao chín thước, như một gã khổng lồ vạm vỡ, toàn thân màu vàng ngọc, tứ chi thô tráng, da dẻ có cả gân lạc, còn có đủ loại huyệt khiếu điểm, đang thôn thổ Khởi Nguyên Chân Khí.

Nếu luyện hóa cây nhân sâm này, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt một đoạn dài.

Đừng nói Nguyên Phi, Tô Mộc, Vân Vận và những người khác đều mắt sáng rực, mặt đầy vẻ nóng bỏng.

Khởi Nguyên Chi Địa này quả thực là một kho báu tự nhiên khổng lồ.

Từng viên bảo thạch, kim cương, thiết khoáng, linh chi cường đại, thảo dược, kim đan, linh mộc, chân thủy, thần thạch, tử kim… đủ loại bảo bối hiếm thấy, thậm chí đã tuyệt tích ở thế giới bên ngoài.

Ở đây có đủ cả.

Có thể thấy ở khắp nơi. "Các nàng tự do hành động đi, nhưng Khởi Nguyên Chi Địa này không ít nguy hiểm, tốt nhất các nàng nên đi cùng nhau." Doanh Huyền nói với các nàng. "Vâng, Thiên Đế!" Các nàng mặt mày hưng phấn, chia thành từng nhóm hai ba người đi về bốn phương tám hướng, mỗi người thi triển thần thông, bắt đầu điên cuồng thu thập bảo vật.

Tu luyện không thể thiếu tài nguyên.

Đây là một kho báu hiếm có, họ tự nhiên phải nắm bắt thật tốt.

Hơn nữa, bảo vật do chính mình tìm được và bảo vật Doanh Huyền cho họ là hai chuyện khác nhau.

Cảm giác khi dùng cũng không giống.

Và họ cũng không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào Doanh Huyền.

Doanh Huyền cũng hiểu điều đó, nên mới để họ tự đi tìm bảo vật.

Trong chốc lát, bên cạnh Doanh Huyền không còn bóng hồng nào, chỉ còn lại Câu Ly Thần Vương đứng bên cạnh. "Khởi Nguyên Chi Địa này, ta mơ hồ cảm nhận được rất nhiều khí tức cường đại, hơn nữa nơi đây chắc chắn tồn tại rất nhiều sinh vật cổ lão mạnh mẽ!" Câu Ly Thần Vương với đôi mắt xanh lam sâu thẳm như bảo thạch nhìn Doanh Huyền: "Khởi Nguyên Chi Địa là khởi đầu của tất cả, là điểm cuối của luân hồi, là nơi trở về cuối cùng của nhiều Dương Thần và cường giả Phấn Toái Chân Không, chắc hẳn đạo thống truyền thừa của họ đều ở đây, Thiên Đế không sợ các nàng gặp nguy hiểm sao?" "Nàng đừng coi thường họ, thực lực của họ không yếu, thủ đoạn đa dạng, hơn nữa khí vận cũng không tầm thường." Doanh Huyền khẽ cười.

Các nàng đều là những người xuất chúng ở các thế giới khác nhau,

hơn nữa nhờ có Doanh Huyền, nên nội tình sâu dày, thủ đoạn đa dạng.

Lại còn đi theo nhóm đông người.

Gặp phải Dương Thần có thể không địch lại, nhưng vấn đề bảo mệnh không lớn. "Vậy tiếp theo Thiên Đế có dự định gì?" Câu Ly Thần Vương tò mò hỏi.

Nàng không tin Doanh Huyền cũng giống như những người khác, chạy loạn không mục đích. "Nơi đây có đạo thống của các cự đầu như Dương Thần Thái Cổ, cường giả Phấn Toái Chân Không và Gia Tử Bách Thánh để lại, nàng thấy ai là quan trọng nhất?" Doanh Huyền hỏi. "Thời Thái Cổ, Trường Sinh Đại Đế tung hoành thiên hạ, ngay cả trong thời đại mà các cường giả Dương Thần và Phấn Toái Chân Không xuất hiện lớp lớp, ngài ấy cũng được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân!" Trong mắt Câu Ly Thần Vương mang theo một tia phức tạp, với tư cách là Thần Vương Thái Cổ, nàng sinh ra đã cường hoành, sở hữu nhục thân sánh ngang Phấn Toái Chân Không, thống lĩnh ức vạn yêu ma, quỷ thần, uy danh lừng lẫy.

Nhưng đối mặt với Trường Sinh Đại Đế, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Trực tiếp bị Trường Sinh Đại Đế trấn áp, phong ấn trong Bất Hủ Phong Bi, 'mẹ của ngũ hành, nguồn của vạn vật', xem như dược liệu để Trường Sinh Đại Đế bước chân đến bỉ ngạn.

Đối với Trường Sinh Đại Đế, trong lòng nàng tràn đầy oán hận, nhưng cũng không thể không nói Trường Sinh Đại Đế thực sự khủng bố. "Nếu Trường Sinh Đại Đế để lại đạo thống ở đây, không nói là quan trọng nhất, ít nhất cũng có thể xếp vào top ba." "Sau Trường Sinh Đại Đế, chính là hai cự đầu Dương Thần Thái Cổ cùng thời với ngài, Tạo Hóa Đạo Nhân và Thái." "Họ đều là những cự đầu vô thượng có nhục thân Phấn Toái Chân Không, linh hồn thành Dương

Thần, và đều luyện chế ra một kiện Thần Khí Chi Vương!" Ngoài ra còn có Bàn Hoàng, Nguyên Hoàng, Huyền Hoàng, đều là những cường giả khủng bố có nhục thân Phấn Toái Chân Không, linh hồn thành Dương Thần.

Chỉ là không có Thần Khí Chi Vương mà thôi.

Những người còn lại hoặc là Dương Thần, hoặc là cường giả Phấn Toái Chân Không, thì càng nhiều hơn. "Ha ha, nàng đây là xem thường đạo thống của Gia Tử Bách Thánh rồi?" Doanh Huyền khẽ cười, Câu Ly Thần Vương nói nhiều như vậy, nhưng vẫn không nhắc đến Gia Tử Bách Thánh.

Rõ ràng, trong mắt Câu Ly Thần Vương, Gia Tử Bách Thánh ngay cả top mười cũng không lọt vào. "Gia Tử Bách Thánh?" Câu Ly Thần Vương lắc đầu, mang theo một tia khinh thường và nghi hoặc: "Gia Tử Bách Thánh ở nhân gian có địa vị cao cả, là đại biểu của nhân đạo!" "Nhưng trong số họ không có một ai có thể thành tựu Dương Thần, cũng không có một ai có thể thành tựu cường giả Phấn Toái Chân Không!" "Đối với đạo thống của các Thánh Hoàng, Dương Thần ở Khởi Nguyên Chi Địa này, không đáng nhắc đến." "Chẳng lẽ họ có gì đặc biệt sao?" Câu Ly Thần Vương xem thường một đám Gia Tử Bách Thánh ngay cả một Dương Thần và Phấn Toái Chân Không cũng không có, nhưng một khi Doanh Huyền đã đặc biệt nhắc đến, chắc hẳn có điều đặc biệt. "Nàng đừng coi thường họ, cho dù bây giờ nàng đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không, nếu đối đầu với họ, nàng quyết không phải là đối thủ của họ!" Doanh Huyền cười nhẹ nói. "Không thể nào!" Câu Ly Thần Vương không tin.

Cường giả Phấn Toái Chân Không không phải là thứ mà những người bên dưới có thể dựa vào số lượng để sánh bằng.

Doanh Huyền nói: "Gia Tử Bách Thánh, là một nhóm người độc

lập đặc biệt." "Trí tuệ cũng là một loại sức mạnh!" "Trí tuệ của họ liên hợp lại, đủ để chấn động tất cả." "Đạo thống của họ, mới là thứ thực sự khủng bố, mới là thứ áp đảo tất cả." "Những cao thủ Dương Thần thời Thượng Cổ, đều tự truyền thừa đạo thống xuống, mơ hồ vẫn tiếp tục tranh đấu." "Nàng có tin không, nếu không có trẫm can thiệp, đạo thống truyền thừa của Gia Tử Bách Thánh, sẽ áp đảo tất cả Thánh Hoàng, trở thành người chiến thắng cuối cùng của kỷ nguyên này!" "Trường Sinh Đại Đế không phải đã tiên tri: Dịch đạo xuất, nhân đạo cải sao? 'Dịch' này chính là Dịch Tử Hồng Dịch trong Gia Tử." "Hồng Dịch?" Câu Ly Thần Vương nhíu mày, suy nghĩ hồi lâu, nhưng không nghĩ ra chút thông tin nào liên quan. "Hồng Dịch bây giờ vẫn chưa trưởng thành, nàng tự nhiên không biết." "Ồ!" Câu Ly Thần Vương gật đầu, thảo nào Hư Dịch lại dễ dàng bị bóp chết như vậy, thì ra hắn quả nhiên không phải là 'Dịch' trong lời tiên tri của Trường Sinh Đại Đế.

Nhưng đối mặt với cường giả đến từ thế giới khác như Doanh Huyền, cho dù là 'Dịch' thực sự, e rằng cũng không có sức phản kháng. "Đi thôi, trước tiên đi tìm những đạo thống cường đại này!" Doanh Huyền tuy biết rõ rất nhiều tình tiết, nhưng vị trí cụ thể của nơi truyền thừa của các cường giả như Gia Tử Bách Thánh, Tạo Hóa Đạo Nhân, hắn vẫn cần phải tìm kiếm một phen mới có thể xác định.

Điều khiển Hỗn Độn Thiên Chu, mang theo Câu Ly Thần Vương, Doanh Huyền nhanh chóng xuyên qua Khởi Nguyên Chi Địa, gặp phải bảo vật cường đại, liền thuận tay thu lấy.

Đột nhiên, ở chân trời xa xôi có khí tức khủng bố dao động, mơ hồ có tiếng hét lớn truyền đến: "Khai Thiên Như Ý, Nguyên Dương Phủ, người thức thời là trang tuấn kiệt, ta khuyên các ngươi mau mau giao ra linh hồn của mình, hóa thân thành binh khí!" "Ta tha cho các ngươi giữ lại ý thức, nếu không, sau khi bắt được các ngươi, khó tránh khỏi

phải chịu khổ luyện hồn." "Khai Thiên Như Ý?

Nguyên Dương Phủ?" Câu Ly Thần Vương nghe thấy hai cái tên này, trầm ngâm nói: "Đây là pháp bảo của cường giả Dương Thần Thượng Cổ, Nguyên Dương Đạo Tôn!" Doanh Huyền nghe vậy, trong lòng khẽ động, ánh mắt chuyển động, đồng tử phảng phất biến thành tinh không sâu thẳm, trong đó có vũ trụ vạn đạo lưu chuyển, diễn hóa.

Cuối cùng, Doanh Huyền nhìn thấy một bức tranh.

Đó là một Tam Bảo Ngọc Như Ý, và một cây đại phủ.

Tam Bảo Ngọc Như Ý đó, hình thái nhẹ nhàng, tiên linh chi khí nồng đậm, trên đó điêu khắc ba loại bảo vật, ở trung tâm như ý, còn điêu khắc hai chữ triện cổ "Khai Thiên", hai chữ này, thật sự có một loại khí thế bổ khai thiên địa, không ai có thể tranh phong.

Mà cây đại phủ kia, lại càng khí thế hùng tráng, uy vũ vô cùng, hiện ra một màu hỗn độn, thanh khí dâng lên, trọc khí hạ xuống, thanh trọc phân ly.

Đây chính là Nguyên Dương Cự Phủ.

Một Khai Thiên Như Ý, một Nguyên Dương Cự Phủ.

Sau đó, hai kiện pháp bảo này, khẽ xoay một vòng, lại biến hóa thành hai người một nam một nữ.

Hai người này, khí chất của nam tử thanh trọc phân ly, giống hệt Nguyên Dương Cự Phủ, mặc áo choàng lớn.

Còn nữ tử thì có khí chất như ý, tùy tâm như ý, khí chất đa biến.

Sức mạnh cường đại, từ hai kiện pháp bảo hình người này tỏa ra, không có nhân vật nào có thể chống lại. "Thì ra là bọn họ, chìa khóa của lăng mộ Gia Tử Bách Thánh!" Trong đầu Doanh Huyền lóe lên vô số thông tin.

Lúc này, khi đến gần hơn, Câu Ly Thần Vương cũng nhìn thấy tình hình ở xa, đồng tử khẽ co lại, kinh ngạc nói: "Đây là Khai Thiên Như Ý và Viễn Dương Phủ?" "Bọn họ lại biến thành người rồi?" Câu Ly Thần Vương rất bất ngờ, pháp bảo có thể tu luyện thành hình người, từ xưa đến nay gần như chưa từng có.

Dù sao thì từ Thái Cổ đến nay, nàng chưa từng nghe nói có pháp bảo nào tu luyện thành người, có nhục thân và hình thể của con người.

Ngay cả Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm của Bàn Hoàng, cũng chỉ mới sinh ra một tia linh hồn mà thôi.

Chương 152

"Hai kiện pháp bảo này, độ cứng rắn của nhục thân e rằng còn mạnh hơn cả cường giả Thiên Biến Vạn Hóa bình thường, nhưng dù sao cũng là hai kiện thần khí Thái Cổ tu luyện thành, quả thực là vạn cổ hiếm có." Câu Ly Thần Vương quan sát Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ, kinh ngạc thán phục. "Pháp bảo tu luyện thành người thực ra không có gì đáng kể, chư thiên vạn giới, vạn sự vạn vật, đều có khả năng tu luyện thành người!" Doanh Huyền không bất ngờ, bình thản nói: "Dưới trướng trẫm còn có mấy cường giả là đan dược tu luyện thành người nữa kìa!" "Đan dược tu luyện thành người?" Trong mắt Câu Ly Thần Vương hứng thú càng thêm nồng đậm, đối với tương lai tràn đầy mong đợi. "Ai?" Ngay lúc này, các cường giả đang bao vây Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ ở xa cảm ứng được khí tức của Hỗn Độn Thiên Chu đang đến gần, đột nhiên quay người, quát lớn. … "Ai?" Theo một chữ tràn ngập sát cơ được thốt ra, phía trước Hỗn Độn Thiên Chu hiện ra thân hình của bảy vị tồn tại chí cao.

Hình thể của bảy vị tồn tại chí cao này, ai nấy đều mặc trang phục có kiểu dáng kỳ lạ cổ xưa, mang một phong cách nguyên thủy.

Giống như là những nhân vật xuyên không trực tiếp từ thời Thái Cổ tới, lại giống như cương thi Thái Cổ đã sống lại.

Bởi vì trên thân thể họ đều tỏa ra từng trận khí tức mục nát, mang theo bụi bặm của lịch sử, không có chút khí tức nào của hiện tại.

Nhưng như vậy lại càng làm tăng thêm sự kinh khủng và sức mạnh của họ.

Mỗi một luồng khí tức cổ xưa nhuốm màu lịch sử cuồn cuộn đã

đủ để trấn nhiếp những tồn tại cấp bậc Tạo Vật Chủ, khiến cho Tạo Vật Chủ không thể hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí không có ham muốn ra tay đối kháng. "Thọ, Cương, Vực, Ác, Trần, Quả, Tẫn!" Doanh Huyền ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Cú Ly Thần Vương, lười biếng ngồi trên Hỗn Độn Thiên Chu, đôi mắt sâu thẳm tùy ý đánh giá bảy người trước mặt. "Ngươi là ai?" Bảy người này cũng đang đánh giá Doanh Huyền và Cú Ly Thần Vương, một người trong số đó lạnh lùng lên tiếng.

Người này sắc mặt vàng úa, thân thể cứng ngắc, giống như một Bất Hủ Cương Thi Vương, chính là "Cương" trong số bảy người. "Ngươi là Cú Ly Thần Vương?" Ngay lúc này, Thọ đang quan sát Cú Ly Thần Vương đột nhiên kinh hô thành tiếng.

Hắn đã nhận ra vị nữ Thần Vương tung hoành thời Thái Cổ này.

Cú Ly Thần Vương. "Cú Ly Thần Vương!" "Ngươi vậy mà đã thoát khỏi Bất Hủ Phong Bi, còn đến được Khởi Nguyên Chi Địa?" "Pháp bảo này chẳng lẽ chính là Thần Khí Chi Vương Tạo Hóa Chi Chu?" "Không đúng!

Cảm giác không giống, nhưng khí tức rất mạnh, tuyệt đối là chí bảo cấp bậc Thần Khí Chi Vương!" "Ồ, khí tức của nàng...

Nàng đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không rồi!" "Thì ra là thế!" Thọ, Cương, Vực, Ác, Trần, Quả, Tẫn bảy người ngươi một lời ta một câu, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng nóng rực.

Không phải đối với Cú Ly Thần Vương, mà là đối với Hỗn Độn Thiên Chu. "Hừ, thấy Bản cung còn không mau bó tay chịu trói?" Cú Ly Thần Vương hừ lạnh một tiếng, đôi mắt xanh biếc nhàn nhạt nhìn bảy người. "Cú Ly Thần Vương, đừng tưởng ngươi tấn thăng Phấn Toái Chân Không là ăn chắc chúng ta rồi!" Cương lạnh lùng hừ một tiếng, tay vung lên, tức thì trong cơn gió vây quanh thân, từng con

Hoang Thần bay vút ra, tạo thành một đội quân lớn, chỉnh tề xuất hiện trước mặt hắn.

Những Hoang Thần này, con nào con nấy cơ bắp cuồn cuộn, hình thể hoàn mỹ, từng trận cảm giác sức mạnh to lớn, khí huyết dồi dào từ thân thể chúng tỏa ra, gần như là đội quân mạnh mẽ nhất giữa trời đất.

Trọn vẹn một trăm con.

Mỗi một con đều có thể so sánh với đỉnh phong Nhân Tiên.

Một trăm con khôi lỗi Hoang Thần như vậy tạo thành một đại quân, liên kết lại với nhau, chỉ cần gầm lên một tiếng, e rằng cao thủ Cửu Thứ Lôi Kiếp cũng phải trực tiếp nguyên thần vỡ nát, trọng thương bỏ chạy. "Cú Ly Thần Vương, dựa vào bảy người chúng ta cùng với đại quân Hoang Thần tạo thành 'Vô Hạn Cương Vực Đại Trận', cho dù là cường giả Phấn Toái Chân Không, cũng có thể đồ sát!" Cương ngạo nghễ lên tiếng, đối mặt với Cú Ly Thần Vương đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không mà không hề sợ hãi. "Trẫm đây là bị làm lơ rồi sao?" Doanh Huyền ôm eo Cú Ly Thần Vương, tự giễu cười một tiếng.

Nhưng cũng đúng.

Thọ, Cương, Vực, Ác, Trần, Quả, Tẫn không nhìn ra tu vi của hắn, hơn nữa vì hệ thống tu luyện khác nhau, trên người hắn cũng không có khí tức của Phấn Toái Chân Không hay Dương Thần.

Thọ, Cương, Vực, Ác, Trần, Quả, Tẫn tự nhiên coi Doanh Huyền như tên tiểu bạch kiểm được Cú Ly Thần Vương bao nuôi, không hề để ý. "Lũ sâu kiến sao có thể biết được sự vĩ đại của cự long?" Cú Ly Thần Vương quyến rũ cười một tiếng, nụ cười này phong hoa tuyệt đại. "Vẫn là nàng hiểu rõ sự vĩ đại của cự long!" Doanh Huyền siết chặt cánh tay, nói đầy ẩn ý. "Bệ hạ thật xấu!" "Đủ rồi!" Sắc mặt bảy

người bọn Cương tái mét, trước mặt bọn họ mà lại tán tỉnh nhau, thật sự coi bọn họ không tồn tại sao. "Tiểu tử, ngươi nói xem ngươi là ai đi chứ?" Thọ chế nhạo nói.

Hắn lục tìm trong đầu tất cả cường giả từ Thái Cổ đến nay, không hề có nhân vật nào tên Doanh Huyền.

Cũng không cảm nhận được khí tức truyền thừa của những tồn tại mạnh mẽ nào từ trên người Doanh Huyền. "Mấy lão già các ngươi đều là người sắp chết, biết nhiều như vậy để làm gì?" Doanh Huyền lười lãng phí thời gian với bọn họ, Hỗn Độn Thiên Chu theo ý niệm của hắn chuyển động, đột nhiên bộc phát ra khí tức kinh thiên động địa, trong nháy mắt lao tới.

Oanh!

Khí tức kinh khủng đè lên bảy đại cường giả Thọ, Cương, Vực cùng đám khôi lỗi Hoang Thần, bọn họ lập tức cảm thấy như có một vũ trụ thái cổ trấn áp xuống, hô hấp đình trệ, khó mà cử động.

Hống!

Hỗn Độn Lôi Trì trong Hỗn Độn Thiên Chu gào thét lao ra, một ngụm nuốt chửng bảy người Thọ, Cương, Vực cùng một trăm khôi lỗi Hoang Thần vào trong.

Sau đó luyện hóa bọn họ, biến thành lương thực để Hỗn Độn Thiên Chu tấn thăng. "Hít!" "Sao có thể?" Ở phía không xa, Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ chứng kiến cảnh này, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Thọ, Cương, Vực, Ác, Trần, Quả, Tẫn bảy người đều là lãnh tụ Thái Cổ của Trung Ương thế giới, thực lực của họ đã sớm đạt tới cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa, cách Phấn Toái Chân Không cũng chỉ một bước chân.

Huống hồ còn có một trăm khôi lỗi Hoang Thần tạo thành Vô Hạn Cương Vực Đại Trận, ngay cả cường giả Phấn Toái Chân Không cũng có thể đối địch, thậm chí chém giết.

Nhưng đội hình như vậy, kết quả lại bị miểu sát.

Họ muốn chạy.

Nhưng lại bị một luồng sức mạnh khóa chặt.

Không thể chạy thoát. "Cú Ly Thần Vương!" Khi Hỗn Độn Thiên Chu đến gần, ánh mắt Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ ngưng trọng, chào hỏi Cú Ly Thần Vương một tiếng. "Thái Cổ từ biệt, không ngờ các ngươi lại tu luyện thành người rồi, thật đáng mừng!" Cú Ly Thần Vương ung dung lên tiếng.

Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ là pháp bảo của Nguyên Dương Đạo Tôn, Cú Ly Thần Vương thời Thái Cổ từng gặp Nguyên Dương Đạo Tôn, cũng từng thấy hai món pháp bảo này. "Chúng ta có thể tu luyện thành hình người, đều là nhờ Chư Tử Bách Thánh thi triển bí pháp trên người chúng ta, khiến chúng ta biến hóa thành người, cuối cùng luyện hóa hình thể, thành tựu vô thượng chính quả!" Nguyên Dương Phủ vội vàng nói: "Chư Tử Bách Thánh còn nói chỉ cần chúng ta gặp được người khai sáng Dịch đạo sau này, người thừa kế đạo thống của họ, đi theo người đó là có thể giúp chúng ta cuối cùng đạt tới cảnh giới chí cao Phấn Toái Chân Không." "Nếu các ngươi muốn nhắm vào mộ của Chư Tử Bách Thánh, chúng ta sẽ không nói cho các ngươi biết đâu, hơn nữa chúng ta cũng thật sự không biết." Nguyên Dương Phủ vẻ mặt căng thẳng, trong lòng thấp thỏm.

Hắn biết mình không đánh lại Doanh Huyền.

Nhưng lại không muốn phản bội nhiệm vụ mà Chư Tử Bách Thánh giao phó.

Hơn nữa, hắn khó khăn lắm mới tu luyện thành người, cũng không muốn chết. "Mộ của Chư Tử có rất nhiều vị trí, thật thật giả giả, giả giả thật thật, biến hóa khôn lường, ngôi mộ thật sự, chỉ có tìm được Dịch Tử chân chính, lợi dụng đại thần thông của người đó, mới có thể tính toán ra được." Doanh Huyền nhìn Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ, nhàn nhạt nói: "Năm đó Chư Tử Bách Thánh còn tiên đoán rằng, chỉ có Dịch Kinh mới có thể tính toán ra vị trí cụ thể của họ, nơi chân thực, phải không?" "Sao ngươi biết?" Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ kinh hô, không thể tin nổi nhìn Doanh Huyền: "Chẳng lẽ ngươi có thể đọc được ký ức của chúng ta?" "Chuyện Trẫm biết còn nhiều hơn các ngươi tưởng tượng, Dịch Tử mà các ngươi chờ, sẽ không đến đâu." Doanh Huyền lạnh lùng nói: "Nể tình các ngươi tu luyện thành người không dễ, cho các ngươi cơ hội cuối cùng, thần phục hoặc chết!" Sắc mặt Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ biến đổi, nhìn nhau một cái, cuối cùng cắn răng hành lễ nói: "Bái kiến Thiên Đế!" Nếu Doanh Huyền đã biết những thông tin đó, bọn họ có cố chấp cũng vô dụng.

Vẫn là giữ mạng quan trọng hơn. "Chúc mừng các ngươi đã đưa ra lựa chọn chính xác!" Doanh Huyền mỉm cười, rồi không để ý đến hai người nữa, sau đó thi triển Đại Vận Mệnh Thuật và Đại Nhân Quả Thuật.

Hai mắt hắn phảng phất hóa thành hai vũ trụ, vô cùng vô tận vận mệnh nhân quả diễn hóa trong đó, những sợi dây vận mệnh nhân quả giữa trời đất đan xen vào nhau. "Ồ, Tạo Hóa Đạo Nhân?" Ngay khi Doanh Huyền thi triển thần thông suy diễn mộ của Chư Tử Bách Thánh, lại bất ngờ phát hiện ra địa điểm truyền thừa của Tạo Hóa Đạo Nhân. "Nếu đã như vậy, vậy thì đi gặp Tạo Hóa Đạo Nhân trước!" Doanh Huyền ý niệm vừa động, Hỗn Độn Thiên Chu mang theo Cú Ly Thần Vương, Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ

trong nháy mắt phá không mà đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ đến một nơi thần bí.

Vừa tiến vào nơi thần bí này, Doanh Huyền, Cú Ly Thần Vương và những người khác liền cảm nhận được một loại chất lỏng đậm đặc bao bọc lấy mình, khiến cho mỗi tấc da thịt trên toàn thân đều hoàn toàn ở trong trạng thái áp bức cực độ.

Hơn nữa, chất lỏng đậm đặc này không ngừng rót vào miệng, mũi.

Cảm giác này giống như từ đất liền xuống đáy đại dương.

Trong không gian thần bí này, đâu đâu cũng là từng đợt từng đợt "sóng lớn", "sóng gầm".

Những "sóng lớn sóng gầm" này còn ngưng luyện hơn cả lũ lụt trăm lần, màu sắc hiện ra một dạng hỗn độn của ánh sáng và bóng tối giao thoa.

Vù vù, vù vù, lực áp bức ngập trời, vậy mà lại lập tức đè ép Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ đến mức hành động khó khăn.

Khởi Nguyên Chân Khí ở nơi thần bí này dường như đậm đặc hơn bên ngoài gấp mười lần, từng luồng từng luồng Khởi Nguyên Chân Khí dường như đã ngưng luyện thành chất lỏng.

Khởi Nguyên Chân Khí là một trong những chân khí thần bí nhất giữa trời đất, cũng là chân khí bồi bổ căn cơ nhất.

Một người bình thường tu luyện trong Khởi Nguyên Chân Khí, tốc độ còn nhanh hơn tu luyện ở Đại Thiên thế giới gấp mười lần.

Cho dù là Thiên Lộ Tinh Hoa, Địa Nhũ Tinh Hoa hợp lại cũng không tu luyện nhanh bằng ở trong Khởi Nguyên Chân Khí.

Thế mà hiện tại, Khởi Nguyên Chân Khí ở đây lại được cô đọng ở mức độ cao, bị một loại pháp lực cực kỳ hùng hậu, hung hăng ngưng

luyện.

Chính vì như vậy, từ bên ngoài tiến vào nơi thần bí này giống như một người nhảy xuống biển sâu, tự nhiên sẽ có lực áp bức.

Nhưng lại không có nguy hiểm ngạt thở, ngược lại còn có rất nhiều chỗ tốt.

Vô cùng vô tận, Khởi Nguyên Chân Khí được ngưng luyện như chất lỏng không ngừng rót mạnh vào lỗ chân lông của con người, tẩy rửa từng tấc da thịt, từng tấc linh hồn, từng tấc tư duy.

Đây là sự rót vào mang tính cưỡng ép.

Nếu không phải thực lực của họ đủ mạnh, thân thể e rằng đã có cảm giác sắp nứt ra.

Thân thể, linh hồn của họ không ngừng được Khởi Nguyên Chân Khí cô đọng cao độ cường hóa. "Đây...

đây là nơi nào vậy, là ai đã ngưng tụ Khởi Nguyên Chân Khí lại, pháp lực lớn đến mức này, quả thực không thể tưởng tượng nổi!" Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ vẻ mặt kinh hãi.

Phải biết rằng, đem Khởi Nguyên Chân Khí loại "khí" này ngưng tụ lại, biến hóa thành chất lỏng, đó quả thực là chuyện gần như không thể, cho dù là Tạo Vật Chủ e rằng cũng rất khó làm được.

Mấy vị Tạo Vật Chủ hợp lực, lợi dụng trận pháp, cũng chỉ có thể nén Khởi Nguyên Chân Khí lại, nhiều năm mới có thể ngưng luyện ra một phần chất lỏng rất nhỏ.

Một ngàn phần chân khí, sau khi được cô đọng cao độ, mới có thể xảy ra biến đổi, ngưng tụ thành một giọt Khởi Nguyên Chân Dịch.

Có thể tưởng tượng được đây là việc khó khăn đến mức nào.

Mà nơi này lại toàn bộ là Khởi Nguyên Chân Dịch, thật khó mà

tưởng tượng. "Nơi này là địa bàn của Tạo Hóa Đạo Nhân!" Doanh Huyền nói. "Trời ơi, lại là Tạo Hóa Đạo Nhân!" "Thảo nào lại ra tay hào phóng như vậy!" "Không hổ là cự đầu vô thượng thời Thái Cổ, thủ đoạn này thật là kinh khủng ngập trời!" Cú Ly Thần Vương, Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ kinh thán không thôi.

Ngay cả Cú Ly Thần Vương đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không cũng cảm nhận sâu sắc sự chênh lệch với Tạo Hóa Đạo Nhân.

Tuy nhiên, đây chỉ là món khai vị.

Khi họ nhìn thấy cảnh tượng ở trung tâm đại dương Khởi Nguyên Chân Dịch này, càng là trợn to mắt, vẻ mặt ngây dại, khó mà hô hấp. ... "Ồ, ở đó lại có hòn đảo?" "Không đúng, đó là..." "Chẳng lẽ... chẳng lẽ là Khởi Nguyên Chi Thạch trong truyền thuyết?" Ngay lúc này, Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ nhìn thấy ở trung tâm đại dương hoàn toàn do Khởi Nguyên Chân Dịch tạo thành này, lại có mười hòn đảo sừng sững.

Mười hòn đảo này đều không lớn, chỉ rộng chừng tám chín dặm.

Nhưng, gốc rễ của chúng đều cắm sâu vào trong đại dương Khởi Nguyên Chân Dịch này, dường như là hòn đảo do Khởi Nguyên Chân Dịch biến hóa thành.

Đặc biệt là chất liệu của chúng, đều là một loại vật chất rắn, một loại đá giao thoa giữa sáng và tối, rõ ràng là chất lỏng lại được cô đọng lần nữa, hóa thành Khởi Nguyên Chi Thạch.

Từ Khởi Nguyên Chân Khí, hóa thành Khởi Nguyên Chân Dịch vốn đã vô cùng không dễ dàng.

Lại từ Khởi Nguyên Chân Dịch, hóa thành Khởi Nguyên Chi Thạch, đó quả thực là một chuyện gần như không thể. "Hửm?

Lại thật sự là Khởi Nguyên Chi Thạch." Cú Ly Thần Vương nghe

vậy nhìn qua, đôi mắt đẹp trong nháy mắt trợn to, kinh ngạc nói: "Mười tòa thành trì này, vậy mà đều là Khởi Nguyên Chi Thạch." Nàng nhìn mười tòa thành trì kết tinh ở trung tâm đại dương, biết rằng đây là do Khởi Nguyên Chân Dịch quá đậm đặc, ngưng tụ thành loại chí bảo vạn cổ này.

Khởi Nguyên Chân Khí được cô đọng cao độ sẽ biến thành Khởi Nguyên Chân Dịch, Khởi Nguyên Chân Dịch lại ngưng tụ lần nữa sẽ biến thành Khởi Nguyên Chi Thạch.

Loại Khởi Nguyên Chi Thạch này, còn có một cái tên khác, đó là "Thiên Tinh".

Trục trung tâm của Tạo Hóa Chi Chu, căn phòng ở tầng cao nhất, chính là do "Thiên Tinh" luyện chế thành, bất kỳ vật thể nào cũng không thể xuyên thủng mảy may.

Cho dù là Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Hư Không Kiếm, Tuế Nguyệt Kiếm, ba kiếm liên thủ cũng không thể chém phá "Thiên Tinh", tức là Khởi Nguyên Chi Thạch.

Quan trọng hơn là, Bàn Hoàng Tam Kiếm, Thái Thượng Tam Đao, dược liệu chủ yếu đều là Thiên Tinh.

Loại Khởi Nguyên Chi Thạch này, chỉ có ở thời điểm bắt đầu một kỷ nguyên, khi lượng lớn chân khí ở Khởi Nguyên Chi Địa dâng trào, xảy ra biến đổi, mới có thể ngưng tụ ra, hơn nữa còn rất ít.

Là bảo vật mà rất nhiều cao thủ Thái Cổ đều phải thu thập, bảo vật khó có được.

Chương 153

Theo lý mà nói, Khởi Nguyên Chi Địa hiện tại căn bản không còn loại bảo vật này, bởi vì đều đã bị rất nhiều cao thủ Thái Cổ thu thập đi rồi.

Mà hiện tại ở đây, lại có mười tòa thành trì do Khởi Nguyên Chi Thạch ngưng tụ thành.

Nhiều thành trì như vậy, lượng lớn Khởi Nguyên Chi Thạch, thậm chí có thể chế tạo lại một phôi thai của Tạo Hóa Chi Chu.

Hoặc luyện chế mấy trăm thanh, mấy ngàn thanh vô thượng thần kiếm có chất lượng như Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Đây là sự tồn tại vĩ đại đến mức nào.

Chưa hết.

Quan trọng hơn là, Khởi Nguyên Chi Thạch sau khi được ngưng luyện cao độ, sẽ thai nghén ra một hạt giống ở bên trong tảng đá.

Hạt giống này chính là "Khởi Nguyên Chủng Tử", phôi thai của một Đại Thiên thế giới.

Khởi Nguyên Chủng Tử là thứ quý giá nhất ở Khởi Nguyên Chi Địa, là tinh hoa được sinh ra từ trong Thiên Tinh, tinh hoa của tinh hoa.

Thần Khí Chi Vương Vĩnh Hằng Quốc Độ, bản thể ban đầu nhất, chính là do "chín chín tám mươi mốt hạt Khởi Nguyên Chủng Tử" ngưng kết mà thành.

Khởi Nguyên Chủng Tử và Dương Thần ý niệm, mỗi thứ đều có sự huyền diệu riêng.

Dương Thần ý niệm là sức mạnh cường đại.

Mà Khởi Nguyên Chủng Tử là pháp tắc vi diệu.

Thần Nông Đại Thần của Trung Ương thế giới sở hữu một hạt Khởi Nguyên Chủng Tử, gần như là pháp bảo mạnh thứ hai chỉ sau ý niệm Bàn Hoàng Dương Thần mà Hư Dịch sở hữu.

Pháp bảo mạnh nhất của Trung Ương thế giới, thứ nhất là ý niệm Bàn Hoàng Dương Thần, thứ hai chính là Khởi Nguyên Chủng Tử của Thần Nông Đại Thần.

Có thể thấy sự thần kỳ, lợi hại của Khởi Nguyên Chủng Tử.

Là dược liệu quan trọng để tạo thành Thần Khí Chi Vương. "Trong mười hòn đảo, trong Khởi Nguyên Chi Thạch, đã sinh ra Khởi Nguyên Chủng Tử...

Hít, trọn vẹn tám mươi hạt, nơi sâu nhất của mỗi hòn đảo, đều đã ngưng tụ ra tám hạt giống." Ngay cả Cú Ly Thần Vương đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không cũng run rẩy.

Nếu nàng có được mười hòn đảo "Thiên Tinh" này và tám mươi hạt Khởi Nguyên Chủng Tử sinh ra bên trong, nàng có thể luyện chế thành một món pháp bảo vô địch.

Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ càng là toàn thân run rẩy, ánh mắt nóng rực.

Bọn họ vốn là thân thể pháp bảo, nếu nuốt chửng dung hợp những Thiên Tinh và Khởi Nguyên Chủng Tử này, bản thể tuyệt đối có thể đạt tới trình độ sánh ngang Thần Khí Chi Vương.

Thậm chí trực tiếp tấn thăng cảnh giới Phấn Toái Chân Không.

Đừng nói là họ, ngay cả Doanh Huyền khi nhìn thấy mười đảo vực Thiên Tinh này cũng có chút nóng mắt.

Hỗn Độn Thiên Chu của hắn vừa mới luyện thành, thiếu thốn nội tình, nếu nuốt chửng mười hòn đảo Thiên Tinh và Khởi Nguyên Chủng Tử này, Hỗn Độn Thiên Chu tất nhiên sẽ tiến thêm một bước, trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng Doanh Huyền không vội vàng thu lấy bảo vật.

Cú Ly Thần Vương và mấy người Khai Thiên Như Ý lại có chút sốt ruột.

Mặc dù họ biết, có Doanh Huyền ở đây, những bảo vật này họ không lấy được bao nhiêu, nhưng để ở đó cũng khiến người ta khó chịu. "Thiên Đế, thiếp thân đi giúp ngài dời mười hòn đảo Thiên Tinh này qua đây!" Cú Ly Thần Vương nhìn Doanh Huyền, ngay cả nàng là Thần Vương Thái Cổ cũng chưa từng thấy nhiều Thiên Tinh và Khởi Nguyên Chủng Tử như vậy.

Dù không chiếm được, sờ qua cho đã ghiền cũng tốt. "Nàng không dời được đâu!" Doanh Huyền cười đáp: "Những bảo vật này bây giờ đều có chủ cả rồi!" "Có chủ rồi?" Cú Ly Thần Vương theo bản năng nghĩ đến Doanh Huyền, chẳng lẽ Doanh Huyền sợ nàng cướp đoạt?

Nhưng ngay sau đó, Cú Ly Thần Vương phản ứng lại, kinh hô: "Tạo Hóa Đạo Nhân!" Nói xong, trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia kính sợ.

Tạo Hóa Đạo Nhân là cự đầu vô thượng Thái Cổ cùng cấp với Trường Sinh Đại Đế, cho dù nàng tấn thăng Phấn Toái Chân Không, e rằng cũng không phải là đối thủ của Tạo Hóa Đạo Nhân.

Nhưng Tạo Hóa Đạo Nhân không phải đã chết rồi sao?

Chẳng lẽ vẫn còn sống?

Nghĩ đến đây, Cú Ly Thần Vương toàn thân run lên, bên cạnh Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ nghe thấy danh hiệu của Tạo

Hóa Đạo Nhân cũng thân thể run rẩy, ánh mắt kinh hãi.

Là pháp bảo của Dương Thần Thái Cổ Nguyên Dương Đạo Tôn, bọn họ ở thời Thái Cổ đã từng chứng kiến thần uy cái thế của Tạo Hóa Đạo Nhân.

Chỉ tưởng tượng thôi đã khiến người ta sợ hãi.

Ầm ầm!

Ngay lúc này, trên mười hòn đảo kia đột nhiên phát ra từng luồng từng luồng khí tức ba động kinh khủng.

Một thân hình đạo nhân từ trong lớp màng tinh trên đó, cưỡng ép xé ra một khe hở, một vết nứt của trời đất, xuất hiện trên mười hòn đảo. "Ha ha ha, không ngờ vạn năm chờ đợi, không đợi được trận quyết đấu cuối cùng, mà lại đợi được một dị số nghịch thiên!" "Thú vị!

Thú vị!" Âm thanh mạnh mẽ hùng vĩ, cuốn phăng tất cả, đến từ Thái Cổ, xuyên qua thời không, khiến dòng sông thời gian đảo ngược.

Đây đã không còn là âm thanh của cao thủ Cửu Thứ Lôi Kiếp, thậm chí cường giả Thiên Biến Vạn Hóa cũng không thể có được âm thanh lớn như vậy.

Sóng âm cuồn cuộn trên mặt biển, cả đại dương Khởi Nguyên kịch liệt cuộn trào, sóng cả như cột nước, trời nghiêng đất lở, càn khôn đảo điên, tạo hóa luân hồi.

Mà vị đạo nhân kia, trong âm thanh này, đã hoàn toàn hiện ra thân hình của mình, là một bóng hình cao cao tại thượng, nắm giữ tạo hóa chư thiên.

Sau lưng bóng hình đạo nhân này, vạn tầng thế giới không ngừng sinh diệt, từng vị từng vị thần linh Thái Cổ, chư thiên chúng thần ở trong vạn tầng thế giới sau lưng ông ta sinh ra, rồi hủy diệt, rồi tu

luyện, rồi cường đại, rồi niết bàn, rồi vẫn lạc.

Vị đạo nhân này, dường như chính là nguồn gốc của vạn thần, thần của các thần, người chưởng khống chư thần, người sáng tạo vạn giới, người kiến tạo tạo hóa.

Cha của vạn thần, mẹ của chư tiên.

Lôi đình vì ông ta mà sinh ra, nhật nguyệt vì ông ta mà xoay chuyển, tinh thần vì ông ta mà đùa giỡn, thời gian vì ông ta mà chảy quanh, không gian vì ông ta mà biến hóa.

Chúng thần vì ông ta mà cúi đầu, chúng hoàng lấy ông ta làm trung tâm, Dương Thần lấy ông ta làm kim chỉ nam.

Tất cả của tất cả, đều lấy ông ta làm trung tâm.

Khởi Nguyên Chi Địa là trung tâm của vũ trụ.

Mà ông ta là trung tâm của khởi nguyên.

Vị đạo nhân này, là khởi nguyên trong khởi nguyên, tạo hóa trong tạo hóa, chư thiên trong chư thiên.

Giờ phút này, vừa xuất hiện, chưa từng có một tồn tại nào có khí thế như ông ta.

Lãnh tụ của Trung Ương thế giới là Hư Dịch, có khí chất như "Thiên Phụ", nhưng lúc này so với vị đạo nhân này, quả thực nhỏ bé đến không thể nhỏ bé hơn, khí chất rõ ràng là ngoài mạnh trong yếu.

Vị đạo nhân này, muốn trời sinh ra, trời liền sinh ra, muốn đất ngưng kết thành, đất liền ngưng kết thành, tất cả đều là tâm tưởng sự thành, chư thiên vạn giới, vô số vũ trụ, vô số kỷ nguyên, đều phải xoay quanh tâm ý của ông ta.

Quá khứ sẽ vì ông ta mà thay đổi.

Hiện tại sẽ vì ông ta mà run rẩy.

Tương lai sẽ vì ông ta mà tồn tại.

Không có vị đạo nhân này, sẽ không có quá khứ, hiện tại, tương lai.

Ông ta quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức gần như không thể, bất kỳ ai dù có tưởng tượng thế nào cũng không thể tưởng tượng ra được sự mạnh mẽ này.

Khí thế này của ông ta không chỉ vượt qua hiện thực, mà còn vượt qua cả giới hạn của sự tưởng tượng.

Bây giờ chỉ cần là cao thủ đều biết, người có khí thế mạnh mẽ như vậy, chắc chắn chính là Tạo Hóa Đạo Nhân, người đã tạo ra Thần Khí Chi Vương đầu tiên Tạo Hóa Chi Chu, người đã đánh khắp vũ trụ.

Một trong số ít những cường giả chí tôn, bá chủ vạn cổ chân chính của thời Thái Cổ. "A... là... là là Tạo Hóa Đạo Nhân!" "Tạo Hóa Đạo Nhân sống lại rồi!" Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ toàn thân run rẩy, hai chân mềm nhũn, họ đã sánh ngang cường giả cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa, nhưng lúc này lại mềm oặt trên đất, ánh mắt tràn ngập sự kính sợ và kinh hãi vô biên. "Tạo Hóa Đạo Nhân!" Sắc mặt Cú Ly Thần Vương ngưng trọng tột độ, cách mấy vạn năm, nàng lại một lần nữa nhìn thấy vị cự đầu vô thượng tung hoành Thái Cổ này.

Ngay cả khi nàng đã thành tựu Phấn Toái Chân Không, vẫn có một cảm giác kinh hãi và kính sợ đến linh hồn run rẩy, thân thể không tự chủ được mà nép sát vào Doanh Huyền.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể tìm thấy cảm giác an toàn. "Chẳng qua chỉ là một hình chiếu mà thôi, vẫn chưa thực sự sống lại!" Giọng nói của Doanh Huyền bình tĩnh, phảng phất có một ma lực thần kỳ, khiến cho lòng Cú Ly Thần Vương hơi ổn định lại.

Lúc này, ánh mắt Tạo Hóa Đạo Nhân như ngọn đuốc, phảng phất đoạt lấy tạo hóa trời đất, diễn hóa vô tận huyền ảo, nhìn chằm chằm vào Doanh Huyền, ánh mắt tràn ngập sự nóng bỏng vô tận. "Quả nhiên, bên ngoài vũ trụ của chúng ta, trong hư không hỗn độn vô tận, còn có những sinh linh khác tồn tại, thậm chí là những vũ trụ thế giới khác!" Với thực lực của ông ta, một mắt đã nhìn ra Doanh Huyền không phải là sinh linh của thế giới họ.

Con đường tu luyện cũng hoàn toàn khác biệt. "Năm đó ta và Trường Sinh Đại Đế đều tính toán ra rằng cuối kỷ nguyên này sẽ xuất hiện một chữ 'Dịch', chữ 'Dịch' này là mấu chốt để chúng ta siêu thoát bỉ ngạn!" Ánh mắt nóng bỏng của Tạo Hóa Đạo Nhân nhìn Doanh Huyền: "Không ngờ chưa đợi được 'Dịch' đến, mà lại đợi được một biến số từ dị giới như ngươi!" "Chỉ cần nuốt chửng ngươi, dung hợp trí tuệ pháp tắc của hai giới, ta có thể siêu thoát bỉ ngạn, trường sinh bất tử thật sự, tung hoành thiên hạ!" "Sự trầm mặc của vạn cổ, mười vạn năm tịch diệt, ta cuối cùng đã đợi được đến ngày này..." Giọng nói hùng vĩ vừa dứt, Tạo Hóa Đạo Nhân đột nhiên ra tay. "Hồng Mông ký sinh, thôn phệ vũ trụ!" Trong tiếng ngâm dài, lòng bàn tay Tạo Hóa Đạo Nhân hoàn toàn mở ra, soạt soạt soạt...

Vô số con trùng nhỏ không giống trùng, không giống rồng, không giống rắn, từ lòng bàn tay Tạo Hóa Đạo Nhân tuôn ra, lao về phía Doanh Huyền.

Những con trùng này vậy mà không hề sợ hãi pháp lực của Doanh Huyền, trực tiếp xuyên qua, muốn ký sinh vào nhục thân của Doanh Huyền, đoạt xá và nuốt chửng hắn hoàn toàn.

Đây là Hồng Mông Chi Trùng của "Hồng Mông Ký Sinh Quyết".

Những con trùng này không phải là trùng, mà là một loại phù lục, phù lục có linh tính, trí tuệ, sức mạnh, thần thông của mỗi con trùng

đều phi phàm vô cùng.

Thậm chí có đủ sức mạnh có thể tiến hóa thành người.

Người có thể luyện chế phù lục có linh tính siêu cường như vậy, giữa trời đất chỉ có một mình Tạo Hóa Đạo Nhân. "Hồng Mông Ký Sinh Quyết, thú vị!" Nhìn những con trùng nhỏ tựa rồng tựa rắn này chui vào cơ thể mình, trong mắt Doanh Huyền lộ ra một tia hứng thú.

Hắn rất có hứng thú với môn thần thông này.

Hồng Mông Ký Sinh Quyết là một loại thần thông cực kỳ bá đạo.

Thời Thái Cổ, có một loại ma đạo thần thông gọi là "Thiên Ma Phụ Thân Quyết", nhưng môn thần thông này chính là được diễn sinh ra từ "Hồng Mông Ký Sinh Quyết".

Ký sinh.

Ý nghĩa của ký sinh, chính là dựa vào hình thể, hấp thụ dưỡng chất, lớn mạnh bản thân.

Con người vốn là ký sinh trùng của trời đất vũ trụ, ký sinh trong vũ trụ, hấp thụ sức mạnh của vũ trụ, cuối cùng biến vũ trụ thành của mình.

Đây chính là áo nghĩa cuối cùng của "Hồng Mông Ký Sinh Quyết". "Hỗn Độn Vạn Đạo, thôn phệ vạn vật!" Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh vận chuyển, một luồng thôn phệ chi lực có thể nuốt chửng trời đất vũ trụ, nuốt chửng vạn vật sinh linh trào dâng, nghiền nát và nuốt chửng những Hồng Mông Chi Trùng đã chui vào cơ thể.

Mọi áo nghĩa tinh túy của Hồng Mông Ký Sinh Quyết theo đó mà tràn vào tâm trí Doanh Huyền. "Ting, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài phát hiện Hồng Mông Ký Sinh Quyết!" "Ting, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài bắt đầu thôn phệ dung hợp." ... "Hửm?

Vậy mà lại dễ dàng nghiền nát Hồng Mông Chi Trùng của ta như vậy?" Tạo Hóa Đạo Nhân có chút bất ngờ, Hồng Mông Ký Sinh Quyết của ông ta là vô thượng thần thông tung hoành Thái Cổ gần như khó có địch thủ.

Ngay cả Trường Sinh Đại Đế đối mặt cũng không thể dễ dàng như Doanh Huyền. "Đây chính là công pháp thần thông của dị giới sao?

Rất tốt!" Ánh mắt Tạo Hóa Đạo Nhân càng lúc càng nóng rực, công pháp thần thông của Doanh Huyền càng mạnh, sau khi ông ta nuốt chửng, cơ hội siêu thoát bỉ ngạn càng lớn. "Nhưng nếu ngươi nghĩ Hồng Mông Ký Sinh Quyết chỉ có vậy, thì Hồng Mông Ký Sinh Quyết cũng không thể được gọi là đệ nhất thần thông Thái Cổ!" Tạo Hóa Đạo Nhân ánh mắt hưng phấn: "Hồng Mông nghịch chuyển, kỷ nguyên trọng sinh, Hồng Mông Chi Trùng, tái sinh đi..." Trong chớp mắt, hư không lóe lên, từng con "Hồng Mông Chi Trùng" bị Doanh Huyền nghiền nát lại một lần nữa sống lại.

Những tồn tại kỳ diệu này hoàn toàn không để ý đến sức mạnh của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, dù bị nghiền nát trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó lại ngưng tụ lại, giống như những cái bóng không thể giết chết.

Phốc xích phốc xích!

Phốc xích phốc xích!

Hàng trăm triệu Hồng Mông Chi Trùng chui vào nhục thân của Doanh Huyền, bắt đầu khống chế nhục thân của hắn. "Thiên Đế!" Cú Ly Thần Vương kinh hô, trong mắt mang theo vẻ lo lắng.

Hồng Mông Ký Sinh Quyết là đệ nhất thần thông Thái Cổ, uy danh lừng lẫy, nàng tự nhiên đã nghe nói qua, nhưng nàng cũng không có cách nào giúp Doanh Huyền.

Nàng chỉ có thể lao tới tấn công Tạo Hóa Đạo Nhân.

Cú Ly Thần Vương toàn thân chấn động, sau lưng hiện ra mười cái đuôi hồ ly lông xù thông thiên triệt địa, thi triển ra thần thông mạnh nhất của mình "Cú Ly Viễn Hề".

Chương 154

"Cú hề, ly hề, ly ly nhược hề, phiên phiên như cú." Từng trận ngâm dài từ miệng nàng vang lên, lại có chút giống như Chư Tử thời trung cổ tụng đọc văn chương, uy lực thẳng tiến tới Sáng Thế Kỷ, còn có cả những chương tàn của Đạo Đức Kinh trong Bất Hủ Phong Bi.

Tuyệt chiêu văn chương của "Cú Ly Viễn Hề", bộc phát ra, tấn công về phía Tạo Hóa Đạo Nhân.

Vi Ngụy cứu Triệu. "Cú Ly Thần Vương, vừa hay, năm đó Bản tọa đã muốn nuốt chửng năm vị Thần Vương các ngươi để siêu thoát bỉ ngạn, kết quả bị Trường Sinh Đại Đế ngăn cản!" "Trường Sinh Đại Đế phong ấn các ngươi trong Bất Hủ Phong Bi, muốn tăng cường sức mạnh của Bất Hủ Phong Bi, siêu thoát bỉ ngạn!" "Nhưng hắn vẫn thất bại!" "Kẻ chiến thắng cuối cùng chỉ thuộc về ta!" Tạo Hóa Đạo Nhân đưa một lòng bàn tay ra, đẩy ra ngoài!

Ầm ầm!

Trong một chưởng này, vũ trụ tức thì nghịch chuyển, từng luồng từng luồng Tạo Hóa chi lực hung hăng xoắn lại, bao trùm Bát Cực Cửu Cung, Thất Tinh Lục Hợp, Ngũ Hành Tứ Tượng, Tam Tài Lưỡng Nghi, Nhất Nguyên Vô Cực. "Đây là quyền pháp gì?

Chênh lệch lớn đến vậy sao?" Khi Tạo Hóa Đạo Nhân đẩy ra một chưởng này, Cú Ly Thần Vương đột nhiên cảm giác được đối phương giống như một tồn tại đã sừng sững vô số kỷ nguyên mà không hề tiêu vong.

Bất luận là sức mạnh gì cũng không thể dập tắt được, mà sức mạnh của mình lại như châu chấu đá xe, trong nháy mắt bị tiêu diệt. "Bất Hủ Phong Bi!" Trong lúc kinh hãi, Cú Ly Thần Vương vội vàng

tế ra pháp bảo mạnh nhất của nàng hiện tại.

Bất Hủ Phong Bi!!

Bất Hủ Phong Bi có tổng cộng năm khối, do Trường Sinh Đại Đế luyện chế thành, năm khối hợp nhất chính là Thần Khí Chi Vương.

Trong đó khối Bất Hủ Phong Bi chính lớn nhất phong ấn Bất Hủ Thần Vương, người đứng đầu Ngũ Đại Thần Vương.

Khối của Cú Ly Thần Vương là một trong bốn khối còn lại dùng để phong ấn nàng.

Chỉ thấy Bất Hủ Phong Bi bay vút lên, hóa thành một tấm bia đá khổng lồ, lấp lánh trên không trung, dời non lấp biển, hung hăng đập về phía Tạo Hóa Đạo Nhân. "Bất Hủ Phong Bi!" Tạo Hóa Đạo Nhân đưa tay ra tóm, Bất Hủ Phong Bi trong nháy mắt bị hoàn nguyên thành một tấm bia nhỏ dài mấy thước, lơ lửng trên không, ánh sáng thu lại, dường như sắp bị trấn áp triệt để, vĩnh viễn không thể lật mình. "Chênh lệch quá lớn!" Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Cú Ly Thần Vương tràn ngập tuyệt vọng.

Đối mặt với Tạo Hóa Đạo Nhân, cho dù nàng tấn thăng Phấn Toái Chân Không, vẫn như con kiến, không có sức phản kháng.

Cho dù Tạo Hóa Đạo Nhân này chỉ là một hình chiếu.

Nhưng hình chiếu Tạo Hóa Đạo Nhân có sự chống đỡ của mười hòn đảo Thiên Tinh, tám mươi hạt Khởi Nguyên Chủng Tử, vẫn không phải là thứ mà Dương Thần và cường giả Phấn Toái Chân Không bình thường có thể chống lại. "Tốt tốt tốt... thủ đoạn luyện khí của Trường Sinh Đại Đế, quả nhiên phi phàm, Vạn Nguyên Chi Nguyên, Ngũ Hành Chi Mẫu, ta đã nghe danh từ lâu, bây giờ cuối cùng cũng được chứng kiến." Tạo Hóa Đạo Nhân đánh giá Bất Hủ Phong Bi, vui mừng nói: "Có tấm bia đá này, lại nuốt chửng ngươi, ta có thể

luyện hóa hình chiếu này thành thân thể của Khởi Nguyên Chi Tử chân chính, từ đó có sức mạnh thoát khỏi sự trói buộc của kỷ nguyên, thực sự nhảy ra từ quá khứ, tái sinh ở hiện tại!" "Cuối cùng lại nuốt chửng dị số này, dung hợp sức mạnh và trí tuệ của hắn làm một, ta có thể thực sự siêu thoát bỉ ngạn, bất hủ bất diệt!" "Khởi Nguyên Chi Tử, Khởi Nguyên Chi Thân!" Tạo Hóa Đạo Nhân mặt đầy hưng phấn, trong tiếng cười lớn, thân thể đột nhiên phình to, lấp đầy cả đại dương Khởi Nguyên, tức thì không gian xung quanh đều ngưng cố lại.

Đại dương Khởi Nguyên cô đọng, cô đọng, lại cô đọng, cuối cùng tất cả Khởi Nguyên Chân Dịch đều giống như gặp phải kỷ nguyên băng hà, toàn bộ ngưng luyện lại, đóng băng lại.

Đại dương Khởi Nguyên, dưới thần lực của Tạo Hóa Đạo Nhân, không ngừng thu nhỏ, nhưng lại không ngừng ngưng luyện, cuối cùng trong hư không, hoàn toàn ngưng kết thành một khối "Thiên Tinh" lớn.

Một khối Thiên Tinh Thạch lớn chừng trăm dặm, hoàn toàn bao bọc lấy Doanh Huyền, Cú Ly Thần Vương, Khai Thiên Như Ý, Nguyên Dương Phủ và cả chính Tạo Hóa Đạo Nhân.

Ban đầu, đại dương Khởi Nguyên này rộng tới mấy chục vạn dặm, gần trăm vạn dặm, vô cùng vô lượng Khởi Nguyên Chân Dịch tràn ngập trong đó.

Nhưng hiện tại, đại dương Khởi Nguyên đã thu nhỏ lại, chất lỏng ngưng luyện, thu nhỏ lại vạn lần, một vạn phần chất lỏng ngưng tụ thành một phần đá, Khởi Nguyên Thiên Tinh Thạch.

Đây chính là đại thần thông của Tạo Hóa Đạo Nhân.

Cấm cố, phong ấn, khiến người ta không bao giờ có thể ra ngoài, đều bị bao bọc trong khối Khởi Nguyên Chi Thạch, khối cầu Thiên Tinh rộng trăm dặm.

Điều khiến người ta kinh khủng hơn là, mười hòn đảo vốn sừng sững trong đại dương, cũng xảy ra biến hóa dị dạng không thể tưởng tượng nổi.

Mỗi một hòn đảo cũng thu nhỏ, thu nhỏ, lại thu nhỏ, cuối cùng lại có thêm hai hạt Khởi Nguyên Chủng Tử mới, từ những hòn đảo đó sinh ra.

Mà những hòn đảo đó, giống như bị rút cạn toàn bộ tinh khí, cũng biến mất không thấy.

Nhưng, Khởi Nguyên Chủng Tử mà chúng thai nghén ra, lại có uy lực mạnh mẽ hơn nhiều so với bản thân hòn đảo, khiến người ta chấn động, kinh hãi.

Ban đầu, trong mỗi hòn đảo có tám hạt Khởi Nguyên Chủng Tử, mà bây giờ lại có thêm hai hạt mới.

Nói cách khác, hiện tại mỗi hòn đảo có đủ mười hạt Khởi Nguyên Chủng Tử.

Bản thân hòn đảo biến mất, nhưng Khởi Nguyên Chủng Tử, từ tám mươi hạt ban đầu, biến thành một trăm hạt.

Trọn vẹn một trăm hạt, xoay quanh Tạo Hóa Đạo Nhân lên xuống, cuối cùng rắc rắc, một trận tổ hợp, vậy mà tạo thành một hình người, để cho hình chiếu của Tạo Hóa Đạo Nhân hoàn toàn bám vào. "Một trăm hạt Khởi Nguyên Chủng Tử, cuối cùng đã ngưng tụ thành thân thể chân thực của ta, thân thể này của ta, được gọi là Khởi Nguyên Chi Tử, không phải là trời sinh, mà là do ta luyện chế ra!" "Không, cũng có thể coi là trời sinh, bởi vì trời, sinh, linh, địa, thời, không, đều vận chuyển theo ý ta!" Trong tiếng gầm dài của Tạo Hóa Đạo Nhân, sức mạnh lại một lần nữa tăng vọt, gần như là muốn trở lại thời kỳ toàn thịnh của Thái Cổ.

Một trăm hạt, trọn vẹn một trăm hạt "Khởi Nguyên Chủng Tử", đã cấu tạo nên thân thể chân thực của ông ta, khiến thân thể ông ta biến thành một tồn tại cực đoan như "Khởi Nguyên Chi Tử".

Phải biết rằng, trong truyền thuyết, ngay cả cấu trúc chủ thể của "Vĩnh Hằng Quốc Độ", cũng chỉ được cấu tạo từ chín chín tám mươi mốt hạt Khởi Nguyên Chủng Tử.

Mà hiện tại thân thể Khởi Nguyên Chi Tử của Tạo Hóa Đạo Nhân, trọn vẹn một trăm hạt, có thể thấy sự mạnh mẽ của nó.

Điều kinh khủng hơn là, tấm Bất Hủ Phong Bi kia cũng bị ông ta dẫn động, bắt đầu từ từ đông kết, bên ngoài bao bọc một lớp vỏ Thiên Tinh, thân bia bên trong bắt đầu tan chảy.

Cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Tạo Hóa Đạo Nhân, khiến khí tức của ông ta lại một lần nữa tăng vọt, thực sự sống lại, sở hữu sức mạnh ngập trời của thời kỳ toàn thịnh. "Cú Ly Thần Vương, dung nhập vào cơ thể ta đi!" Tạo Hóa Đạo Nhân cười lớn, Hồng Mông Ký Sinh Quyết lại một lần nữa thi triển, hàng trăm triệu Hồng Mông Chi Trùng không giống trùng, không giống rồng, không giống rắn lao về phía Cú Ly Thần Vương.

Muốn chui vào cơ thể Cú Ly Thần Vương, nuốt chửng huyết nhục tinh khí của nàng.

Cú Ly Thần Vương bị Thiên Tinh phong ấn bên trong, khó mà cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn hàng trăm triệu Hồng Mông Chi Trùng lao về phía mình. "Nữ nhân của Trẫm, không phải là thứ ngươi có thể động vào!" Ngay khi Cú Ly Thần Vương tuyệt vọng, Tạo Hóa Đạo Nhân nắm chắc phần thắng, hưng phấn chờ đợi, giọng nói lạnh lùng của Doanh Huyền vang lên.

Thiên Tinh bao bọc mọi người trong nháy mắt bị nuốt chửng sạch sẽ, Doanh Huyền không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Cú Ly

Thần Vương.

Là một nam nhân, sao có thể nhìn những Hồng Mông Chi Trùng này chui vào cơ thể Cú Ly Thần Vương. "Đại đạo ba ngàn, duy ngã vận mệnh!" "Trảm!" Ánh sáng vận mệnh hóa thành từng thanh lợi kiếm, nhẹ nhàng chém xuống, phảng phất chém vào hư vô, nhưng những con Hồng Mông Chi Trùng kia lại đột nhiên đứng yên, sau đó hóa thành bụi phấn, và không còn tái sinh nữa. "Sức mạnh của vận mệnh?" Trong mắt Tạo Hóa Đạo Nhân lộ ra một tia kinh ngạc, không ngờ Doanh Huyền còn có thủ đoạn này.

Nhưng là một cự đầu Thái Cổ, trong mắt ông ta không có chút sợ hãi nào.

Chỉ có sự hưng phấn.

Chỉ cần ông ta nuốt chửng Doanh Huyền, tất cả những thứ này đều sẽ là của ông ta, là tư lương và dưỡng chất để ông ta siêu thoát bỉ ngạn. "Bây giờ ta đã luyện thành Khởi Nguyên Chi Thân, lại dung hợp một khối Bất Hủ Phong Bi, cho dù Trường Sinh Đại Đế sống lại cũng không phải là đối thủ của ta!" Trong lúc Tạo Hóa Đạo Nhân nói chuyện, sức mạnh khí thế leo lên đến cực hạn, phảng phất muốn lật đổ vũ trụ càn khôn, chưởng khống quá khứ tương lai. "Chờ chính là sức mạnh cuối cùng mà ngươi dung hợp!" Khóe miệng Doanh Huyền hơi nhếch lên, lý do hắn không chém giết hình chiếu của Tạo Hóa Đạo Nhân ngay từ đầu, chính là để chờ đến khoảnh khắc Tạo Hóa Đạo Nhân ngưng tụ chân thân này.

Đợi Tạo Hóa Đạo Nhân luyện hóa tất cả mọi thứ ở đây, hắn lại trấn áp Tạo Hóa Đạo Nhân, dung nhập thân thể của ông ta vào Tạo Hóa Chi Chu.

Tạo Hóa Chi Chu của hắn sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Mà tất cả mọi thứ của Tạo Hóa Đạo Nhân, đều sẽ trở thành áo

cưới cho hắn. "Tru Tiên Kiếm Trận, ra đây." Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong cơ thể Doanh Huyền có một đạo huyết quang đột nhiên bắn ra.

Chỉ thấy đạo huyết quang này đón gió phình to, hóa thành một trận đồ mang theo vô tận sát lục chi khí, biển máu cuồn cuộn, sát lục vô hạn, giết thần diệt tiên.

Bốn thanh tiên kiếm lơ lửng bốn phương, trấn áp tứ cực, luyện lại địa hỏa thủy phong, tỏa ra khí thế sát phạt ngập trời vô pháp vô thiên, vô lượng vô cực.

Giờ khắc này, Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Kiếm Trận lần đầu tiên lộ ra sự sắc bén trong tay Doanh Huyền! ... "A...

Đây là..." "Thần khí thật đáng sợ!" "Cảm giác linh hồn ý niệm đều sắp bị xé nát, xóa sổ, thân thể của mình phảng phất như không còn chịu sự khống chế, khó mà động đậy!" "Thật kinh khủng!" Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ run rẩy, phủ phục trên đất, với tư cách là thần khí chỉ đứng sau Thần Khí Chi Vương, lại đã tu luyện thành người.

Dù đối mặt với Thần Khí Chi Vương, bọn họ cũng không có cảm giác sợ hãi đến thế.

Đây tuyệt đối là đại sát khí vô thượng đã vượt qua cả Thần Khí Chi Vương. "Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, bốn thanh tuyệt thế hung kiếm phối hợp với trận đồ tạo thành tuyệt thế sát trận!" "Đây chính là thần khí của dị giới sao?

Lại còn đáng sợ hơn cả Thần Khí Chi Vương!" Tạo Hóa Đạo Nhân trong mắt hiếm khi lộ ra vẻ ngưng trọng và chấn động, chỉ thấy toàn bộ không gian đã bị vô cùng hủy diệt chi khí bao phủ, vô tận sát lục chi sắc bao trùm.

Sát cơ kinh thiên đáng sợ có thể phá diệt vũ trụ, tàn sát chúng sinh.

Doanh Huyền đứng trên Tru Tiên Kiếm Trận, tay phải hư không nắm lại, một thanh sát kiếm không phải vàng, không phải sắt, cũng không phải đồng được nắm trong lòng bàn tay.

Chính là Tru Tiên Kiếm trong bốn thanh tuyệt thế sát kiếm.

Ngay khoảnh khắc Tru Tiên Kiếm được Doanh Huyền nắm trong tay, vô cùng sát cơ tràn ngập cửu thiên thập địa, cả mảnh trời đất đều biến thành một màu đỏ như máu.

Mặt trời, mây bay, đại địa, núi sông, sông ngòi, rừng rậm... tất cả đều biến thành màu đỏ máu, cả thiên địa phảng phất như ngâm trong nước máu đỏ tươi.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được một sự lạnh lẽo thấu xương và sát ý lạnh lẽo từ sâu trong linh hồn. "Sinh linh có thể vượt qua thế giới mà đến, quả nhiên không đơn giản!" Giọng nói của Tạo Hóa Đạo Nhân hùng vĩ, ngoài dự liệu nhưng cũng trong tình lý.

Lão tuy tung hoành thái cổ, gần như không có địch thủ, nhưng vẫn không thể siêu thoát khỏi kỷ nguyên luân hồi, vẫn không thể rời khỏi thế giới vũ trụ hiện tại.

Bất kể Doanh Huyền làm cách nào đến từ thế giới khác, cũng sẽ không đơn giản. "Hãy để ta xem sức mạnh của cường giả dị thế giới xem sao!" Tạo Hóa Đạo Nhân lại ra tay lần nữa.

Lần này lão ra tay, thân thể của Khởi Nguyên Chi Tử đột nhiên bành trướng, vô cùng chân khí từ trong cơ thể tuôn ra, thôn phệ vô cùng khởi nguyên chân khí trong thiên địa.

Khí thế của lão không ngừng tăng lên.

Sức mạnh của lão không ngừng tăng cường.

Sức mạnh phảng phất vô cùng vô tận, khai thiên tích địa, dù cho một vị Thánh Hoàng thượng cổ đến đây, cũng phải ôm hận kết thúc.

Lão như cha của vạn thần, mẹ của chư tiên.

Sấm sét vì lão mà đản sinh, nhật nguyệt vì lão mà xoay chuyển, tinh thần vì lão mà đùa giỡn, thời gian vì lão mà vây quanh, không gian vì lão mà biến hóa.

Chư thiên vạn giới, vô số vũ trụ, vô số kỷ nguyên, đều phải xoay chuyển theo tâm ý của lão.

Quá khứ, sẽ vì lão mà thay đổi.

Hiện tại, sẽ vì lão mà run rẩy.

Tương lai, sẽ vì lão mà tồn tại.

Toàn bộ Khởi Nguyên Chi Địa đều đang run rẩy, phảng phất như không chịu nổi sức mạnh của lão mà lung lay sắp đổ.

Đây là một quyền ngưng tụ sức mạnh cả đời của Tạo Hóa Đạo Nhân.

Đã đột phá giới hạn của thời gian và không gian.

Có đại khủng bố.

Tạo Hóa Đạo Nhân, một quyền đánh ra!

Vạn tượng băng diệt.

Bọn người Câu Ly Thần Vương dưới quyền ý như vậy, giống như một chiếc thuyền lá cô độc giữa đại dương, trôi theo dòng nước, không có chút sức lực phản kháng nào. "Tru Tiên!" Doanh Huyền mặt không biểu cảm, Tru Tiên Kiếm trong tay mang theo sức mạnh của toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, nhẹ nhàng chém về phía trước.

Gió ngừng rồi.

Mưa tạnh rồi.

Quyền ấn và uy thế kinh khủng vừa càn quét thiên địa phảng phất như mất đi chỗ dựa sức mạnh, biến mất vô hình.

Thiên địa một mảnh tĩnh lặng.

Giờ khắc này, thời gian phảng phất như ngưng đọng.

Tạo Hóa Đạo Nhân duy trì tư thế xuất quyền, dừng lại giữa không trung. "Có thể thấy được một kiếm kinh diễm tuyệt luân như vậy, không uổng công sống lại một lần, đáng giá!" Tiếng cảm khái của Tạo Hóa Đạo Nhân vừa dứt, giữa mi tâm bỗng hiện ra một vệt máu, tất cả sinh mệnh khí tức tức thời biến mất.

Toàn bộ sinh cơ của lão đã bị một kiếm của Tru Tiên Kiếm xóa sổ. "Ực!" Câu Ly Thần Vương, Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ nuốt nước bọt, trong mắt mang theo sự chấn động và khó tin. "Chết...

Chương 155

chết rồi?" "Tạo Hóa Đạo Nhân cứ thế mà chết?" Đây chính là đại năng vô thượng tung hoành thái cổ, không ngờ vừa mới sống lại, đã bị Doanh Huyền một kiếm chém chết.

Nghĩ đến phong thái của một kiếm kia, dù là Câu Ly Thần Vương cũng có cảm giác linh hồn run rẩy, xương tủy phát lạnh.

Thật quá đáng sợ.

Ánh mắt nàng nhìn Doanh Huyền bất giác có thêm một tia kính sợ.

May mắn đây là nam nhân của nàng.

Nghĩ đến đây, trong mắt Câu Ly Thần Vương lộ ra một tia nhu tình, ngưỡng mộ và sùng bái.

Quá mạnh.

Bất kể là phương diện nào, đều khiến nàng có cảm giác linh hồn run rẩy đến khó thở. "Hỗn Độn Thiên Chu, dung!" Trong lúc bọn người Câu Ly Thần Vương còn đang chấn động ngây người, Doanh Huyền không dừng tay, đem nhục thân của Tạo Hóa Đạo Nhân dung luyện vào Hỗn Độn Thiên Chu.

Phải biết rằng nhục thân này của Tạo Hóa Đạo Nhân được tạo thành từ một trăm hạt Khởi Nguyên Chủng Tử, lại dung nhập thêm một khối Ngũ Hành Chi Mẫu, Vạn Nguyên Chi Nguyên là Bất Hủ Phong Bi.

Có thể xưng là vô thượng chí bảo.

Theo nhục thân của Tạo Hóa Đạo Nhân bị luyện hóa, Hỗn Độn Thiên Chu càng lúc càng thâm thúy cường đại, thân thuyền lấp lánh những đạo phù văn huyền ảo, tỏa ra khí tức vô thượng siêu thoát bỉ

ngạn. "Chúc mừng Thiên Đế, chém giết Tạo Hóa Đạo Nhân, Hỗn Độn Thiên Chu lại tiến thêm một bước!" Câu Ly Thần Vương với khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười rạng rỡ, khoan thai bước tới, cánh tay ngọc trắng ngần ôm lấy cánh tay Doanh Huyền, nhu tình trong mắt phảng phất như có thể chảy ra nước.

Doanh Huyền lập tức cảm nhận được sự vĩ ngạn và bác đại của Câu Ly Thần Vương.

Thật là một yêu tinh. "Nên đến Mộ Chư Tử Bách Thánh rồi, nơi đó mới là trung tâm của toàn bộ Khởi Nguyên Chi Địa, cũng là nơi thần bí nhất của vũ trụ này!" Doanh Huyền một tay ôm lấy vòng eo mềm mại trơn láng của Câu Ly Thần Vương, mang theo Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ, lái Hỗn Độn Thiên Chu phá không mà đi.

Hỗn Độn Thiên Chu sau này tất nhiên sẽ trở thành một đại bản doanh, chí cường thần khí của hắn.

Vì vậy, Doanh Huyền đặt Tương Lai Chi Chủ mà hắn luyện thành vào bên trong Hỗn Độn Thiên Chu.

Có Tương Lai Chi Chủ trấn giữ Hỗn Độn Thiên Chu, dựa vào năng lực thôi diễn kinh khủng của Tương Lai Chi Chủ, có thể khiến Hỗn Độn Thiên Chu tiến hóa nhanh hơn, mạnh hơn.

Hai thứ mạnh mẽ kết hợp, như hổ thêm cánh.

Lúc này, Tương Lai Chi Chủ có nguồn năng lượng kinh khủng của Hỗn Độn Thiên Chu hỗ trợ, năng lực thôi diễn đáng sợ được triển khai, không cần Doanh Huyền thôi diễn, đã tính ra được vị trí của Mộ Chư Tử Bách Thánh.

Tiết kiệm cho Doanh Huyền không ít công sức. "Chư Tử Bách Thánh thật sự lợi hại đến thế sao?" Câu Ly Thần Vương vẫn có chút

khó tin, dù sao trong Chư Tử Bách Thánh không có một người nào thành Dương Thần hay Phấn Toái Chân Không. "Trí tuệ chính là sức mạnh, Chư Tử Bách Thánh có thể nói là một nhóm người thần bí nhất, có trí tuệ nhất của thế giới này, xứng đáng là cội nguồn trí tuệ của thế giới này..." "Cội nguồn của trí tuệ?" Câu Ly Thần Vương không nói gì, nhưng trong lòng lại không phục.

Ngay cả một cường giả Dương Thần hay Phấn Toái Chân Không cũng không có, mà cũng dám nói là cội nguồn trí tuệ của thế giới này?

Để cho những cường giả Dương Thần và Phấn Toái Chân Không kia biết phải làm sao?

Phốc xích.

Ngay lúc này, Hỗn Độn Thiên Chu xuyên qua một màng sáng, đến một nơi thần bí.

Một cảnh tượng tráng lệ, quần tinh lấp lánh, xuất hiện trước mặt Câu Ly Thần Vương. "Hít!

Đây chính là lăng mộ Chư Tử sao?

Đây quả thực là một lăng tẩm lớn hơn Ngọc Kinh thành cả vạn lần." Trên bầu trời, là từng tòa cung điện khổng lồ, nối tiếp nhau, ở giữa bảo vệ một tòa lăng tẩm vô cùng tráng lệ.

Những tòa cung điện lăng tẩm này, lại là do từng ngôi sao nhỏ ngưng luyện mà thành.

Mảnh lăng tẩm này, không biết đã dung luyện bao nhiêu ngôi sao.

Mảnh lăng tẩm này, quả thực là một nơi phát nguyên văn minh mới.

Câu Ly Thần Vương đứng trước mảnh lăng tẩm này, liền cảm nhận được khí tức văn minh bàng bạc vô biên.

Nàng dường như cảm nhận được, sau khi Đại Thiên thế giới bị hủy diệt, tất cả văn minh bị cắt đứt, văn minh trong lăng tẩm này sẽ trở thành chúa tể của kỷ nguyên tiếp theo.

Đây đã không còn là một lăng mộ, mà là một nền văn minh, một nền văn minh cao minh hơn vô số lần so với Đại Thiên thế giới, so với Trung Ương thế giới, cùng đa thiên ngoại thiên, vô cùng không gian. "Bên trong đây, ẩn chứa trí tuệ vô cùng, trí tuệ đỉnh cao của vô số kỷ nguyên...

Ta chỉ cần quan tưởng hình dáng của lăng tẩm này trong đầu, đã cảm thấy tu vi tăng lên không ít..." "Đúng vậy!

Tòa lăng tẩm này là đỉnh cao của văn minh tương lai...

Ta cảm nhận được khí tức của trí tuệ vô cùng bên trong." Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ trong mắt tràn đầy kinh ngạc, khâm phục và sùng bái, trí tuệ của Chư Tử Bách Thánh thật sự quá lợi hại.

Bọn họ có thể tu luyện thành người cũng là nhờ vào bí thuật mà Chư Tử Bách Thánh truyền cho. "Lăng tẩm thật hùng vĩ!" Câu Ly Thần Vương nhìn mảnh lăng tẩm này, cảm thấy một trận chấn động từ tận đáy lòng, và sự không thể tin nổi. "Không ngờ trong Chư Tử Bách Thánh, ngay cả một cường giả Dương Thần hay Phấn Toái Chân Không cũng không có, mà lại có thể xây dựng được một lăng tẩm quy mô như vậy." Doanh Huyền đã sớm có chuẩn bị, cũng không ngạc nhiên, bình tĩnh nói: "Thật ra cũng không lạ, tòa lăng tẩm này đã dung luyện di hài, pháp bảo của rất nhiều Thánh Hoàng thượng cổ!" "Chư Tử Bách Thánh mấy ngàn năm trước đến Khởi Nguyên Chi Địa, đã cưỡng ép vận chuyển di hài của những Thánh Hoàng kia đến, luyện thành mảnh lăng mộ này." "Những Thánh Hoàng thượng cổ kia, đều có chiêu sau, làm sao có thể để Chư Tử đắc thủ, động đến di hài

của mình!" Câu Ly Thần Vương trong cơn chấn động vẫn còn nghi hoặc, lẽ nào Chư Tử Bách Thánh thật sự lợi hại đến thế? "Trừ Trường Sinh Đại Đế, Bàn Hoàng, Tạo Hóa Đạo Nhân, Thái, mấy tồn tại cường đại này, ai có thể chống lại được sự liên hợp của Chư Tử Bách Thánh?

Cao thủ Dương Thần cũng sẽ bị luyện hóa sống sờ sờ!" "Nhưng mà trong đó, di hài của nhiều cao thủ Dương Thần vẫn còn linh thức cường đại, không cam chịu bị trấn áp!

Chư Tử Bách Thánh, là đang chờ đợi Hồng Dịch đến, để triệt để trấn áp những cao thủ Dương Thần kia!" "Mà những cao thủ Dương Thần kia, lại bố trí vô số nước cờ, chờ đợi hậu nhân tiến vào lăng mộ này, để giải thoát cho bọn họ." "Đây là một cuộc đấu tranh kéo dài giữa Dương Thần thượng cổ và Chư Tử... xem xem ai có thể chiến thắng." "Tòa lăng tẩm này, xuyên suốt quá khứ, hiện tại, tương lai, vô cùng hư không, vô cùng thời gian, văn minh của vô số kỷ nguyên, có thể nói là đỉnh cao của trí tuệ." Doanh Huyền quan sát những lăng tẩm nhỏ do từng hành tinh tạo thành, sừng sững trong hư không, rồi nối liền thành một đại lăng mộ đệ nhất vạn cổ, đối với Chư Tử Bách Thánh cũng mang một tia kính phục.

Bọn họ không thành Phấn Toái Chân Không và Dương Thần, nhưng trí tuệ của họ, lại khiến họ bộc phát ra sức mạnh còn mạnh hơn cả Dương Thần và Phấn Toái Chân Không. "Lăng mộ lớn như vậy, bên trong không biết ẩn giấu bao nhiêu thiên tài địa bảo, hài cốt của chư thần, chư thánh, chư phật, chư tiên." Câu Ly Thần Vương lúc này mới thực sự bị trí tuệ của Chư Tử Bách Thánh thuyết phục, cảm thán nói: "Ta vốn tưởng rằng, Tạo Hóa Đạo Nhân thi triển đại trận, tạo ra Khởi Nguyên Hải Dương đã là siêu việt cực hạn của sức mạnh, lại không ngờ tòa lăng mộ này, so với Khởi Nguyên Hải Dương còn rộng lớn hơn gấp mười lần không chỉ." "E rằng, e rằng

ngay cả Bàn Hoàng, Trường Sinh Đại Đế cũng không thể tạo ra được một tòa lăng mộ như vậy, tiếc là ta không thể tận mắt nhìn thấy nhóm người Chư Tử Bách Thánh này, đã bị Trường Sinh Đại Đế phong ấn." "Đi thôi!" Doanh Huyền lái Hỗn Độn Thiên Chu tiến về phía trước.

Bọn họ vừa tiến vào quần thể lăng mộ, khung cảnh lập tức biến đổi, thời không chuyển dịch, đến một cung điện cực kỳ hoa mỹ.

Trong cung điện này, khắp nơi là đình đài lầu các, thủy tạ hoa thành, trên tường khắp nơi treo đủ loại tranh thơ, sơn thủy, nhân vật, hoa điểu.

Những bức tranh tinh xảo này, nếu đặt ở Đại Thiên thế giới, chính là vô thượng côi bảo, thành tựu nghệ thuật còn cao hơn tranh của Họa Thánh vô số lần.

Đây là những bức tranh do Chư Tử Bách Thánh tự tay vẽ. "Tranh đẹp, những bức tranh này, ý cảnh phi phàm..." Câu Ly Thần Vương, Khai Thiên Như Ý và Nguyên Dương Phủ đều bị những văn tự tinh diệu, ý cảnh sâu xa trên những bức tranh này làm cho say mê.

Bởi vì ý cảnh trên những bức tranh này, mỗi một bức tranh, mỗi một bài văn, mỗi một câu nói, đều có thể sánh ngang với nội dung trong vô thượng bảo điển của Đại Thiền Tự, Quá Khứ Di Đà Kinh.

Ông ông.

Ngay lúc này, toàn bộ cung đình đột nhiên trở nên tối đen.

Bóng tối vô biên bao trùm tứ phía bát phương, âm dương ngũ hành, trong bóng tối mịt mùng, một ma trảo vô biên từ trên cao chụp xuống Doanh Huyền, ma khí ngập trời, đủ để nuốt chửng nhật nguyệt. "Bao nhiêu năm rồi, trẫm bị phong khốn trong mảnh thiên địa chết tiệt này, tưởng rằng sẽ mục rữa ở đây, lại không ngờ có người xông vào đây, chắc chắn là một kỷ nguyên đã đến hồi kết, sức mạnh ở đây bắt

đầu tiêu tan rồi!" "Các ngươi muốn xông vào tìm pháp bảo, vậy thì hãy làm tế phẩm huyết nhục cho trẫm đi!" Trong ma trảo, một giọng nói mang theo uy nghiêm của hoàng giả vô thượng vang vọng. "Hoa Tử!" Câu Ly Thần Vương giơ tay ngọc trắng lên, nhẹ nhàng một chưởng liền đánh tan ma trảo này, sau đó năm ngón tay hư không chộp một cái.

Thiên thượng địa hạ, phảng phất như đều nằm trong lòng bàn tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không bị xé toạc ra, một vị hoàng giả cao lớn, tay cầm một thanh phương thiên họa kích, trên họa kích có hình Côn Bằng, hiển hiện ra sức mạnh gánh núi Thái Sơn vượt bốn biển.

Nhưng lúc này lại bị một luồng sức mạnh vô hình áp chế, thân hình không ngừng nhỏ lại, bay về phía lòng bàn tay Câu Ly Thần Vương. "Phấn Toái Chân Không!" Vị Thánh Hoàng thượng cổ này kinh hô, không ngờ bị Chư Tử Bách Thánh trấn áp ở đây, khó khăn lắm mới gặp được một người, lại là một cường giả Phấn Toái Chân Không.

Hắn chính là vị Đại Đế đầu tiên của Vân Mông — Cổ!

Sớm đã tu luyện đến cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa, dưới Phấn Toái Chân Không, hắn không sợ bất kỳ ai.

Nhưng Phấn Toái Chân Không... "Côn Bằng giương cánh, kích động chín vạn dặm." Cổ liều mạng giãy giụa, đáng tiếc đối mặt với Câu Ly Thần Vương đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không, hắn chỉ như một con kiến, bất kỳ sự giãy giụa nào cũng là vô ích.

Mắt thấy sắp bị trấn áp, Cổ lập tức hét lớn: "Mông Hoàng tập sát!" U u, u u u, giống như thiên địa quỷ thần cùng nhau gào khóc.

Một không gian khác đột nhiên vỡ ra, lại một vị hoàng giả nữa, tay

cầm một khẩu bảo đao dài đến mười trượng, vô cùng sấm sét, huyết quang, oán khí vây quanh, chém về phía Câu Ly Thần Vương.

Vị hoàng đế thứ hai của Vân Mông — Mông.

Quốc hiệu Vân Mông cũng là vì hai vị hoàng đế này mà có. "Châu chấu đá xe!" Câu Ly Thần Vương ánh mắt khinh thường, dù cho chưa tấn thăng Phấn Toái Chân Không, cũng không phải hai cường giả Thiên Biến Vạn Hóa có thể chống đỡ.

Nàng lật bàn tay ngọc thon dài, trực tiếp trấn áp Cổ và Mông.

Mặc cho ngươi ngàn vạn biến hóa, muôn vàn thần thông.

Ta tự một sức phá vạn pháp.

Đây chính là Phấn Toái Chân Không. "Cường giả của dị giới, ngươi đã đến!" Ngay lúc này, một giọng nói dị thường thương lão, đột nhiên từ sâu trong thời không xa xôi truyền đến: "Ta là Trường Sinh Đại Đế!" "Trường Sinh Đại Đế!!??" Bốn chữ đơn giản này không mang theo bất kỳ pháp lực nào, nhưng lại còn mênh mông vô biên, còn chấn động hơn bất kỳ pháp lực nào.

Bởi vì ý nghĩa mà bốn chữ này đại biểu là gì?

Thái cổ đệ nhất nhân.

Dương Thần đệ nhất nhân.

Sư phụ của Thánh Hoàng thượng cổ.

Người tạo ra tiên đạo.

Người gần với bỉ ngạn nhất.

Trong dòng sông vạn cổ, trong tất cả các Dương Thần, pháp lực cao cường nhất, thần bí nhất.

Uy năng không thể lường, uy thế không thể ngăn cản.

Bọn người Câu Ly Thần Vương đều không chút nghi ngờ, bởi vì giọng nói thương lão này, quán thông cổ kim, âm thanh văng vẳng, lan tỏa khắp không gian, dường như như nước, không chỗ nào không vào được.

Các huyệt khiếu của mọi người đều bị giọng nói này chấn động, rục rịch, dường như mỗi một huyệt khiếu đều muốn hóa thành một thế giới, thoát khỏi sự khống chế của cơ thể.

Đại thần thông này, ngay cả Câu Ly Thần Vương đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không cũng cảm nhận sâu sắc.

Đây nếu không phải Trường Sinh Đại Đế, thì còn là ai?

Câu Ly Thần Vương có một nỗi sợ hãi bản năng và một sự oán hận sâu sắc, năm đó nàng chính là bị Trường Sinh Đại Đế phong ấn trong Bất Hủ Phong Bi.

Ngày đêm chịu đựng sự dày vò. "Đi thôi!" Bàn tay to ấm áp của Doanh Huyền ôm lấy vòng eo trơn láng của Câu Ly Thần Vương, khiến sự bất an và sợ hãi bản năng của nàng dần tan biến.

Hỗn Độn Thiên Chu hóa thành một tia sáng, bay về phía sâu trong Mộ Chư Tử Bách Thánh.

Khí tức hạo hãn kinh khủng trấn áp hết thảy những kẻ không phục, vô số Thánh Hoàng thượng cổ, ý niệm Dương Thần, anh linh bị Chư Tử Bách Thánh giam giữ ở đây kinh hãi lùi bước.

Không còn kẻ khiêu khích không biết sống chết nào như Cổ, Mông nữa.

Hỗn Độn Thiên Chu tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến sâu trong lăng mộ.

Trong một hư không cực kỳ thần bí, một cây cầu dài, như cầu vồng, vắt ngang trời, chính là "Bỉ Ngạn Chi Kiều".

Nó dài ngàn dặm vạn dặm, vắt ngang vô số kỷ nguyên, thậm chí dưới cây cầu, mơ hồ có dòng sông thời gian đang chảy.

Dòng sông thời gian, vô biên vô tận, Thần Khí Chi Vương cũng chỉ có thể ẩn náu trong đó, nhưng cây cầu này, lại dung hợp vô số thời không, vắt ngang trên đó.

Mà trên "Bỉ Ngạn Chi Kiều" kia, đang ngồi một vị đạo nhân, vị đạo nhân này khoác một chiếc đạo y pháp bào thêu vô số thần khí, vô số thần linh, vô số tiên nhân, vô số thế giới.

Chính là thái cổ đệ nhất cường giả Trường Sinh Đại Đế. "Câu Ly, nhiều năm không gặp, chúc mừng ngươi tấn thăng Phấn Toái Chân Không!" Trường Sinh Đại Đế liếc nhìn Câu Ly Thần Vương, không để ý đến ánh mắt nghiến răng nghiến lợi của nàng đối với hắn, hỏi thăm một câu, phảng phất như cố nhân, sau đó hắn mới nhìn về phía Doanh Huyền, giọng nói sâu thẳm: "Thế sự vô thường, thiên cơ khó lường, vốn tưởng rằng đây sẽ là một ván cược vạn cổ giữa ta và Chư Tử, lại không ngờ còn có biến số từ dị giới!" "Ta và Tạo Hóa đạo huynh, cũng đã xa cách bốn vạn năm, từ khi hồng mông khai tịch, kỷ nguyên này bắt đầu, ta và hắn sinh ra, tu thành Dương Thần đại đạo, đến khoảnh khắc hiện tại, không biết đã trải qua bao nhiêu phong ba bão táp!" "Hiện tại kỷ nguyên này, sắp đến hồi kết, vô số người đã kết thúc trong kỷ nguyên này, vì cầu được lý tưởng của mình mà vẫn lạc!" "Vốn tưởng rằng ta và Tạo Hóa đạo huynh còn có thể đấu một ván nữa, lại không ngờ hắn vừa sống lại đã lại ra đi!" Lúc Trường Sinh Đại Đế nói chuyện, mang theo sự tang thương của hàng ức vạn năm, khiến cho đá cũng phải sinh lòng cảm khái.

Bởi vì thời gian hắn đã trải qua, biển không biết đã cạn bao nhiêu lần, đá không biết đã mục nát bao nhiêu phen.

Biển cạn đá mòn, đối với hắn mà nói, đã không còn là gì.

Những cố nhân năm xưa đều đã chết. "Yên tâm, ngươi sẽ rất nhanh được đi cùng hắn thôi!" Doanh Huyền nhàn nhạt nói.

Chương 156

"Ngươi có biết đây là nơi nào không?" Vẻ mặt Trường Sinh Đại Đế không chút thay đổi, bình tĩnh hỏi. "Điểm cao nhất của vũ trụ, nơi đại đạo diễn sinh." Trên người Doanh Huyền bỗng dâng lên một luồng đại thế hoàng hoàng, lời nói đanh thép: "Hỗn độn phân âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật!" "Thiên địa vũ trụ vốn là một khối hỗn nguyên, ngươi và ta hai người tụ tập lại một chỗ, liền như âm dương lưỡng cực!" Trường Sinh Đại Đế là thái cổ đệ nhất nhân, bá chủ chí cường của cảnh giới Dương Thần.

Dưới chân là kết tinh trí tuệ cao nhất của Chư Tử Bách Thánh, Bỉ Ngạn Chi Kiều.

Doanh Huyền là khách đến từ dị giới, chân đạp Hỗn Độn Thiên Chu, hai người đối diện nhau, như hai cực của trời đất, người thắng sẽ hợp nhất âm dương.

Âm dương quy nhất là hỗn độn.

Hỗn độn sinh vũ trụ.

Nói cách khác, người thắng sẽ sở hữu toàn bộ vũ trụ.

Trường Sinh Đại Đế và Doanh Huyền.

Hai người đối diện nhau.

Dòng sông thời gian dưới "Bỉ Ngạn Chi Kiều" lặng lẽ trôi qua, không một tiếng động, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được thời gian trôi nhanh, như điện xẹt.

Chưa từng có một khắc, chưa từng có một người, có thể đứng trên dòng sông thời gian, nhìn thấy toàn bộ diện mạo của cả dòng sông.

Nơi này, là nơi cao nhất của toàn vũ trụ.

Không có nơi nào, cao hơn nơi này.

Ở đây, có thể nhìn rõ cổ kim tương lai, có thể nhìn rõ sự trôi chảy của thời gian, có thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của cả vũ trụ.

Đạo treo lơ lửng hư không, chí cao vô thượng. "Chư Tử ngưng luyện tòa Bỉ Ngạn Chi Kiều này, cùng ta định ra ván cược vạn cổ, hy vọng Dịch Tử sẽ đánh bại ta, không ngờ hôm nay ván cược không thành, lại phải hợp tác!" Trường Sinh Đại Đế khẽ thở dài, cảm thấy thế sự vô thường.

Vốn dĩ hắn ở đây là để trấn áp Bỉ Ngạn Chi Kiều, nhưng lúc này đã không cần trấn áp nữa.

Bởi vì sự xuất hiện của Doanh Huyền.

Dịch Tử, người cuối cùng trong Chư Tử đã không còn thời gian nữa.

Mà bất luận là Trường Sinh Đại Đế hay Chư Tử Bách Thánh, đều không muốn Doanh Huyền chiếm lĩnh thế giới của họ.

Vì vậy, Bỉ Ngạn Chi Kiều, thứ ngưng tụ kết tinh trí tuệ cao nhất của Chư Tử Bách Thánh không những từ bỏ chống lại Trường Sinh Đại Đế, mà còn chủ động để Trường Sinh Đại Đế sử dụng. "Bỉ Ngạn Chi Kiều, dung nhập vào thân ta!" Trường Sinh Đại Đế đứng dậy, thân hình không cao lớn của hắn phảng phất như chống đỡ cả vũ trụ.

Hắn thực ra cũng giống như Tạo Hóa Đạo Nhân, chỉ là một hình chiếu.

Nhưng với thực lực của hắn, sống lại không phải là vấn đề.

Ầm ầm ầm.

Vũ trụ thiên địa chấn động, Bỉ Ngạn Chi Kiều ngưng tụ trí tuệ cao

nhất của Chư Tử Bách Thánh, của vũ trụ này và hình chiếu của Trường Sinh Đại Đế dung hợp làm một.

Giờ khắc này, vị thái cổ đệ nhất cường giả, sư phụ của Thánh Hoàng thượng cổ, Trường Sinh Đại Đế phảng phất như từ thái cổ vượt qua dòng sông thời gian mà đến, sống lại ở hiện tại!

Một luồng khí tức kinh khủng lan tỏa ra, càn quét bát hoang, chấn động quá khứ tương lai, quán thông cổ kim.

Câu Ly Thần Vương dưới luồng khí tức này, hô hấp khó khăn, như một chiếc bèo trôi trong đại dương, có thể bị lật úp bất cứ lúc nào.

Thế nhưng vẫn chưa xong.

Chỉ thấy Trường Sinh Đại Đế ngẩng đầu, ánh mắt như đuốc, xuyên thấu cổ kim tương lai, vũ trụ vô cùng thời không đều nằm dưới ánh mắt của hắn. "Bi lại!" Theo một tiếng hét lớn, bốn khối Bất Hủ Phong Bi đang phân tán ở các nơi trong vũ trụ, phong ấn Bất Hủ Thần Vương, Đại Diệt Thần Vương, Tuyệt Mệnh Thần Vương và Khủng Bố Thần Vương bay đến dung nhập vào cơ thể Trường Sinh Đại Đế.

Bất Hủ Phong Bi vốn là do hắn dùng Ngũ Hành Chi Mẫu, Vạn Nguyên Chi Nguyên luyện chế thành, lại dùng Ngũ Đại Thần Vương làm chất dinh dưỡng, nhờ đó để siêu thoát bỉ ngạn.

Nhưng sau này hắn từ bỏ, mặc cho năm khối Bất Hủ Phong Bi tự sinh tự diệt.

Nếu không, Ngũ Đại Thần Vương đã sớm bị luyện hóa.

Bọn họ cũng không thể sống đến bây giờ.

Nhưng để đối phó với Doanh Huyền, Trường Sinh Đại Đế lại nhặt lên Bất Hủ Phong Bi.

Nhưng Bất Hủ Phong Bi phong ấn Câu Ly Thần Vương đã bị Tạo Hóa Đạo Nhân luyện hóa, rồi lại bị Doanh Huyền dung nhập vào Hỗn Độn Thiên Chu.

Trường Sinh Đại Đế không thể lấy ra được nữa.

Ngũ hành thiếu một, không hoàn mỹ.

Thế là hắn duỗi tay, vô số di hài, ý niệm, âm linh của Thánh Hoàng thượng cổ, Dương Thần trong Mộ Chư Tử Bách Thánh đều bị hắn thôn phệ, ngưng luyện thành một khối Bất Hủ Phong Bi mới, dung nhập vào cơ thể.

Giờ khắc này, Trường Sinh Đại Đế đạt đến đỉnh phong sức mạnh, còn mạnh hơn cả thời kỳ toàn thịnh ở thái cổ.

Giờ khắc này, Doanh Huyền mới thực sự cảm nhận được sự kinh khủng của phong cách ăn thịt người.

Mẹ nó, sức mạnh không đủ, trực tiếp thôn phệ luyện hóa tất cả các cường giả khác.

Sức mạnh tu vi trong nháy mắt bùng nổ. "Kỷ nguyên luân hồi, thiên địa quy thuộc, ngay tại khoảnh khắc này, kết thúc rồi!" Trường Sinh Đại Đế nhìn Doanh Huyền, trong mắt mang theo sự hưng phấn, quyết tuyệt, một đi không trở lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hắn động, sức mạnh bộc phát ra, giống như vô cùng vô tận, cả người mơ hồ hóa thành một cây cầu vàng kéo dài đến bỉ ngạn, lao về phía Doanh Huyền.

Hắn đã dung hợp Bỉ Ngạn Chi Kiều, Bất Hủ Phong Bi và cả di hài, ý niệm, anh linh của các Thánh Hoàng, cường giả Dương Thần trong mộ Chư Tử từ thái cổ đến nay.

Toàn bộ sức mạnh ít nhất cũng vượt qua sức mạnh của bốn kiện Thần Khí Chi Vương.

Kinh khủng ngập trời. "Đúng vậy, kết thúc rồi!" Doanh Huyền khẽ thở dài, Hỗn Độn Thiên Chu tức thời dung nhập vào cơ thể hắn, hóa thành sức mạnh vô cùng vô tận, khiến sức mạnh của hắn bùng nổ đến một mức độ kinh khủng không thể hình dung.

Hắn tay cầm Tru Tiên Kiếm, người kiếm hợp nhất, hóa thành một cái bóng, một tia sáng, một dòng sông, một dòng sông có thể sánh ngang với thời gian, năm tháng.

Một dòng sông huyết sắc sát lục.

Hai đại cao thủ.

Cường giả đệ nhất thế giới Dương Thần.

Cường giả đệ nhất thế giới Đại Tần.

Hai người cứ thế lao vào nhau, một đòn này không có bất kỳ hoa mỹ, không có bất kỳ chiêu thức nào, thuần túy là sự tranh đua về sức mạnh, sự va chạm của đại đạo của mỗi người.

Oanh!

Trong khoảnh khắc va chạm, mộ Chư Tử tức thời sụp đổ, tất cả mọi thứ đều bắt đầu tiêu tan, cuối cùng phân giải, hóa thành hư vô.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người lướt qua nhau, tách ra trên không trung. "Trường Sinh Đại Đế, ngươi thua rồi!" Hình bóng Doanh Huyền xuất hiện, Hỗn Độn Thiên Chu hiện ra dưới chân, Câu Ly Thần Vương và Khai Thiên Như Ý, Nguyên Dương Phủ kinh hồn chưa định, mặt mày ngơ ngác.

Nếu không phải bọn họ ở trong Hỗn Độn Thiên Chu, dư âm của cú va chạm vừa rồi đã có thể xóa sổ bọn họ.

Ngay cả Câu Ly Thần Vương đã là Phấn Toái Chân Không cũng không ngoại lệ. "Thua rồi!" Trường Sinh Đại Đế khẽ thở dài, hắn

tung hoành thái cổ, chưa từng một lần bại, không ngờ cuối cùng lại thua một cường giả từ dị thế giới.

Nhưng có thể thấy được loại sức mạnh này, hắn chết không hối tiếc.

Xuy xuy xuy.

Từng vệt máu hiện ra, sinh mệnh khí tức của Trường Sinh Đại Đế tiêu tan.

Thái cổ đệ nhất cường giả.

Cường giả mạnh nhất thế giới Dương Thần.

Trường Sinh Đại Đế.

Chết. ... "Trường Sinh Đại Đế chết rồi?" "Trời ơi!" Khi mộ Chư Tử vỡ nát biến mất, thân ảnh của Doanh Huyền và Trường Sinh Đại Đế lộ ra trước toàn bộ Khởi Nguyên Chi Địa.

Nguyên Phi và Tô Mộc nhìn khí tức của Trường Sinh Đại Đế tiêu tán, đầu óc trống rỗng, chấn động kinh ngạc đến khó thở.

Là sinh linh bản địa của thế giới Dương Thần, Trường Sinh Đại Đế giống như một tồn tại chí cao vô địch trong thần thoại, thuộc cấp độ truyền thuyết.

Trong thế giới Dương Thần, người từng gặp Trường Sinh Đại Đế không nhiều, nhưng người chưa từng nghe qua truyền thuyết về Trường Sinh Đại Đế lại càng ít.

Thái cổ đệ nhất nhân.

Dương Thần đệ nhất nhân.

Sư phụ của Thánh Hoàng thượng cổ.

Người tạo ra tiên đạo.

Người gần với bỉ ngạn nhất. ...

Bất kể là danh hiệu nào, cũng giống như một tấm bia đá sừng sững không đổ, đứng ở nơi cao nhất của trời đất, khiến vô số cường giả kính ngưỡng sùng bái.

Hơn nữa, khí tức và sức mạnh mà Trường Sinh Đại Đế vừa thể hiện, cũng không hổ danh hiệu của hắn.

Bọn họ chỉ cảm nhận được một tia khí tức, đã có cảm giác linh hồn đông cứng, khó mà động đậy.

Vậy mà, một cường giả vô thượng trong truyền thuyết như vậy, lại cứ thế mà chết.

Bị Doanh Huyền chém giết.

Giờ khắc này, bọn họ mới thực sự cảm nhận được sự cường đại và kinh khủng của Doanh Huyền.

Trước đó bọn họ cũng biết Doanh Huyền rất mạnh.

Có thể một chưởng đỡ được Tạo Hóa Chi Chu, dễ dàng xóa sổ Dương Bàn.

Nhưng Tạo Hóa Chi Chu, Dương Bàn gì đó, hoàn toàn không thể so sánh với Trường Sinh Đại Đế.

Trường Sinh Đại Đế cũng có thể một chưởng trấn áp Tạo Hóa Chi Chu, diệt sát Dương Bàn.

Nhưng bây giờ, với việc Doanh Huyền chém giết Trường Sinh Đại Đế, sự va chạm và chấn động kinh khủng đó, khiến linh hồn họ đều run rẩy.

Thật sự quá mạnh.

So với sự chấn động của họ, các cường giả thế giới Đại Tần như Vân Vận, Cổ Huân Nhi, Mỹ Đỗ Toa, Lý Hàn Y lại bình tĩnh hơn

nhiều.

Họ không có cảm giác gì lớn đối với Trường Sinh Đại Đế.

Chỉ biết đối phương là cường giả mạnh nhất thế giới này.

Hơn nữa, họ có niềm tin tuyệt đối vào Doanh Huyền.

Điều duy nhất đáng kinh ngạc chính là thực lực mà Trường Sinh Đại Đế thể hiện ra, khiến họ có chút bất ngờ.

Trong số họ, không có mấy người dám nói có thể chiến thắng Trường Sinh Đại Đế.

Ước chừng chỉ có Mỹ Đỗ Toa đã dung hợp bản nguyên của Nguyên Thủy Cổ Xà, thực lực mạnh nhất, có thể đánh bại Trường Sinh Đại Đế, những người còn lại đều khó. "Thiên Đế!" Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và những người khác nhanh chóng đi tới, Doanh Huyền vung tay, thu lấy nhục thân của Trường Sinh Đại Đế.

Trường Sinh Đại Đế là thái cổ đệ nhất nhân, vừa rồi lại thôn phệ vô số Thánh Hoàng Dương Thần trong mộ Chư Tử, lại dung hợp kết tinh trí tuệ của Chư Tử Bách Thánh là Bỉ Ngạn Chi Kiều.

Nhục thân của hắn có thể xưng là vô thượng chí bảo.

Ngoài việc là thiên tài địa bảo quý giá, còn ẩn chứa vô số công pháp đạo thuật mạnh mẽ của thế giới Dương Thần. "Trẫm chuẩn bị trở về, ai muốn về thì đi cùng trẫm, ai muốn ở lại cũng có thể!" Doanh Huyền đứng trên Hỗn Độn Thiên Chu, nói với các nàng. "Ta trở về!" "Ta ở lại!" Số người trở về và ở lại gần như mỗi bên một nửa, Doanh Huyền mang theo các nàng muốn trở về, lái Hỗn Độn Thiên Chu tức thời biến mất khỏi thế giới Dương Thần. ...

Thế giới Đại Tần.

Chương 157

Thiên Đình.

Tử Tiêu Thiên.

Trong suối nước nóng rừng đào, Doanh Huyền lười biếng ngâm mình, trong đầu hồi tưởng và sắp xếp lại thu hoạch lần này. "Lần này thu hoạch quá lớn, xem ra phải tốn chút thời gian sắp xếp, nhân tiện bế quan một phen, cũng nên đột phá rồi!" Doanh Huyền trong lòng đã có quyết định, liền truyền thông tin liên quan đến phó bản Thanh Xà cho Doanh Chính, sau đó tiến vào tầng cao nhất của Thời Không Tháp bế quan. "Hồng Mông Ký Sinh Quyết, do Tạo Hóa Đạo Nhân của thế giới Dương Thần sáng tạo, là thái cổ đệ nhất thần thông, quả thực diệu dụng phi phàm!" Doanh Huyền xòe lòng bàn tay, từng con Hồng Mông Chi Trùng ngưng tụ ra, tựa rắn không phải rắn, tựa rồng không phải rồng.

Đừng nhìn Hồng Mông Chi Trùng này tướng mạo tầm thường, nhưng lại bá đạo tuyệt luân, chui vào cơ thể người, mấy cái là có thể thôn phệ người đó.

Sau đó đem năng lực, pháp lực, tinh nguyên, huyết khí, thậm chí trí tuệ, ký ức, linh tính, kinh nghiệm của người đó chuyển dời lên cơ thể mình.

Phải nói rằng, môn thần thông do Tạo Hóa Đạo Nhân sáng tạo này, thật sự bá đạo.

Không hổ là thái cổ đệ nhất thần thông.

Nhưng Hồng Mông Chi Trùng mà Doanh Huyền ngưng tụ cũng có chút khác biệt nhỏ so với Hồng Mông Chi Trùng của Tạo Hóa Đạo Nhân, ví dụ như trên đầu có hai cái bướu nhỏ, bụng có bốn cái móng.

Toàn thân xám xịt, dường như ẩn chứa vô tận đại đạo thần vận.

Mặc dù có chút khác biệt, nhưng uy lực lại mạnh hơn.

Bởi vì Doanh Huyền mạnh hơn Tạo Hóa Đạo Nhân.

Lại có công pháp nghịch thiên như Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh gia trì.

Nếu Hồng Mông Ký Sinh Quyết là một viên đạn, trong tay Tạo Hóa Đạo Nhân thì tương đương với người thường coi nó như ám khí tiện tay ném ra, muốn ném chết người cũng khó.

Nhưng trong tay Doanh Huyền, thì tương đương với việc đặt nó vào súng bắn tỉa.

Có thể từ ngàn mét bắn trúng đầu.

Sự chênh lệch giữa hai bên có thể tưởng tượng được. "Nhân tiện thử tay nghề!" Ánh mắt Doanh Huyền nhìn về phía nhục thân của Trường Sinh Đại Đế, vốn hắn định dung nhập vào Hỗn Độn Thiên Chu, nhưng bây giờ hắn đã thay đổi ý định.

Hắn vung tay, ức vạn Hồng Mông Chi Trùng gào thét bay ra, chui vào cơ thể Trường Sinh Đại Đế.

Soạt soạt!

Rất nhanh, Trường Sinh Đại Đế bị thôn phệ sạch sẽ, Hồng Mông Chi Trùng trở về cơ thể Doanh Huyền.

Trong chốc lát, năng lực, pháp lực, tinh nguyên, huyết khí, thậm chí trí tuệ, ký ức, linh tính, kinh nghiệm của Trường Sinh Đại Đế đều tràn vào cơ thể Doanh Huyền.

Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh vận chuyển nhanh chóng, không ngừng tiêu hóa nội tình của Trường Sinh Đại Đế.

Ý thức của Doanh Huyền thì chìm đắm trong ký ức bàng bạc của Trường Sinh Đại Đế.

Là thái cổ đệ nhất nhân, Trường Sinh Đại Đế từ đầu kỷ nguyên đã đản sinh, toàn bộ ký ức có thể nói là kinh khủng. "Huyết Nhục Tụ Biến, Linh Hồn Liệt Biến..." Một môn thần thông mang tính thời đại tràn vào tâm trí Doanh Huyền, đây là thần thông kinh khủng mà Chư Tử Bách Thánh vì để khắc chế Hồng Mông Ký Sinh Quyết của Tạo Hóa Đạo Nhân mà sáng tạo ra.

Có thể bộc phát ra sức mạnh vượt xa bản thân.

Trong nguyên tác, Hồng Dịch chính là dựa vào Huyết Nhục Tụ Biến, phá nát Hồng Mông Chi Trùng của Tạo Hóa Đạo Nhân.

Phải nói trí tuệ của Chư Tử Bách Thánh quả thực kinh khủng. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đã dung hợp Huyết Nhục Tụ Biến, Linh Hồn Liệt Biến." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài đã dung hợp..." Những công pháp thần thông lợi hại của thế giới Dương Thần cơ bản đều do những cự đầu Dương Thần thái cổ và Thánh Hoàng truyền lại.

Những cự đầu Dương Thần thái cổ và Thánh Hoàng này gần như đều ở Khởi Nguyên Chi Địa, bị Chư Tử Bách Thánh đưa vào mộ Chư Tử.

Mà trận chiến cuối cùng của Trường Sinh Đại Đế, đã thôn phệ tất cả ý niệm, di hài và anh linh của các Dương Thần trong mộ Chư Tử.

Có thể nói Trường Sinh Đại Đế đã sở hữu gần như toàn bộ công pháp thần thông mạnh mẽ của thế giới Dương Thần.

Bây giờ tất cả đều thuộc về Doanh Huyền.

Doanh Huyền chìm đắm trong đó, thôn phệ toàn bộ công pháp thần thông, kết tinh trí tuệ của thế giới Dương Thần, hóa thành nội tình của mình.

Khí tức trên người hắn cũng ngày càng mạnh mẽ. "Đinh, Hỗn Độn

Vạn Đạo Kinh của ngài tấn thăng Thập Ngũ Giai Thất Phẩm." Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh sau khi dung hợp Thần Tượng Trấn Ngục Kính, đẳng giai công pháp tăng vọt một đoạn, tấn thăng Thập Ngũ Giai, nhưng phẩm cấp lại tụt xuống không ít.

Bây giờ theo sự dung nhập của võ công đạo thuật thế giới Dương Thần, tuy không thể đề thăng đẳng giai, nhưng phẩm cấp quả thực đã được đề thăng.

Đẳng giai đại biểu cho độ cao tu vi.

Phẩm cấp đại biểu cho độ rộng và chiều sâu hoặc có thể nói là cường độ của công pháp.

Ví dụ như công pháp Nhất Giai Nhất Phẩm.

Nhất giai đại biểu có thể tu luyện đến nhất giai, nhất phẩm đại biểu công pháp rất yếu, chiến đấu lực rất cùi, dưới điều kiện tương đồng, cơ bản không phải là đối thủ của người tu luyện công pháp Nhất Giai Nhị Phẩm.

Giới hạn trên của võ công đạo thuật thế giới Dương Thần xa xa không đạt đến Thập Ngũ Giai, vì vậy rất khó để đề thăng đẳng giai của Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Nhưng võ công đạo thuật thế giới Dương Thần cũng có ưu điểm, những ưu điểm này đều có thể dung nhập vào Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, tăng cường nội tình của nó.

Khiến Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Sự mạnh mẽ này, phản ứng trực quan chính là phẩm cấp được đề thăng. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngài tấn thăng Thập Ngũ Giai Bát Phẩm." "Lại lên một phẩm!" Doanh Huyền mắt sáng lên, có chút kinh hỉ.

Phải biết rằng công pháp đạt đến Thập Ngũ Giai, muốn đề thăng

rất khó, không ngờ bây giờ lại đề thăng hai phẩm.

Dù tu vi của Doanh Huyền không thay đổi, nhưng cũng có thể cảm nhận được chiến lực tăng cường.

Võ công đạo thuật của thế giới Dương Thần quả nhiên lợi hại. ...

Trong khi Doanh Huyền bế quan tu luyện sắp xếp thu hoạch, Doanh Chính nhận được thông tin mà Doanh Huyền truyền cho hắn. "Thanh Xà bí cảnh?" "Đây là một đại thế giới, có thần tiên, có yêu quái, có cẩu đà, có quỷ thần!" "Trong đó chủ yếu có ba thế lực." "Thiên Đình, Địa Phủ và Phật Môn." "Mà bí cảnh này sở dĩ gọi là Thanh Xà bí cảnh, là vì bên trong có một con yêu xà màu xanh, nó có đại khí vận!" "Còn có một con bạch xà yêu và một hòa thượng Phật Môn chùa Kim Sơn là Pháp Hải..." Xem xong thông tin Doanh Huyền đưa, trong mắt Doanh Chính mang theo sự hưng phấn.

Đây là một đại thế giới a.

Mở rộng bờ cõi.

Hắn thích nhất điều này. "Nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất chiếm lấy nó!" Doanh Chính lập tức truyền lệnh, triệu tập các cường giả đang lưu thủ ở thế giới Đại Tần, chuẩn bị tiến quân vào thế giới Thanh Xà. ...

Thế giới Thanh Xà.

Trong một khu rừng nhỏ tươi tốt, hai bóng người sóng vai đi cạnh nhau, bước chân nhanh như bay.

Đó là một hòa thượng trẻ tuổi đẹp trai mặc áo cà sa màu trắng trăng và một lão thiền sư tóc đã hoa râm, tay cầm thiền trượng.

Đột nhiên, giọng của hòa thượng trẻ tuổi bỗng cao vút lên, quát lão thiền sư: "Ta chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra ngươi không phải người!" "Yêu nghiệt, ta muốn ngươi phải hiện nguyên hình!" Hòa

thượng trẻ tuổi nhảy lên một cái, vượt qua lão thiền sư, chặn trước mặt ông ta, tay kết ấn quyết, miệng niệm chú: "Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng, Bàn Nhược Chư Phật, Bàn Nhược Ba Ma Không!" "Hiện hình!" Theo tiếng hô của hòa thượng trẻ, pháp lực cuộn trào, lòng bàn tay tỏa ra Phật quang chói mắt, chiếu thẳng vào người lão thiền sư. "Đừng mà, pháp sư!" Lão thiền sư kinh hãi hét lớn, nhưng không có chút tác dụng nào, tức thì bị đánh trở về nguyên hình. "Là một con yêu tinh nhện!" Hòa thượng trẻ thấy lão thiền sư hóa thành nguyên hình thì không khỏi cười lạnh, còn kẻ kia cũng lập tức thi triển độn địa thần thông, chạy trốn. "Muốn độn hình sao?" Hòa thượng trẻ lập tức đuổi theo. "Pháp sư, ta quanh năm bái phục dưới chân Đại Kim Phật của chùa Linh Đài, hấp thu Phật ấm, tính tình hiền hòa, pháp sư, cầu ngài tha cho ta một mạng!" "Nói nhảm!" Hòa thượng trẻ không hề dao động, tay lớn vung lên, tiếp tục truy kích.

Rất nhanh.

Hòa thượng trẻ đuổi kịp yêu tinh nhện, bàn tay lật lại: "Xem Đại La Kim Bát của ta!" "Thu!" Một chiếc bát vàng hiện ra, ánh sáng lóe lên, liền thu yêu tinh nhện vào trong.

Yêu tinh nhện không ngừng cầu xin, mong hòa thượng trẻ tha cho nó một lần. "Câm miệng!" "Yêu chính là yêu!" Hòa thượng trẻ không hề dao động, lạnh lùng nói: "Thần, Nhân, Quỷ, Yêu tứ giới, đẳng cấp có thứ tự, ngươi hãy an phận chịu phạt!" Nói xong, hòa thượng trẻ liền trấn áp yêu tinh nhện dưới một cái đỉnh.

Vị hòa thượng trẻ tuổi này chính là Pháp Hải của chùa Kim Sơn. "Phật châu của yêu tinh?" Thế nhưng ngay lúc Pháp Hải chuẩn bị rời đi, lại thấy trên cây có một chuỗi Phật châu, hắn đưa tay lấy xuống, cảm nhận linh khí bên trong, không khỏi nghi hoặc: "Yêu quái đã bị thu phục, sao linh khí vẫn ngưng tụ không tan." "Lẽ nào nó thật sự đã thụ Phật ấm dưới chân Bồ Tát?" "Lẽ nào ta đã thu phục sai yêu quái?"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, sắc mặt Pháp Hải kịch biến, khó mà chấp nhận được. "Không thể nào!" "Không thể nào!" "A!" Pháp Hải gầm lớn, muốn tự nhủ rằng mình không sai, nhưng hạt giống nghi ngờ một khi đã gieo xuống thì khó mà loại bỏ.

Sâu trong nội tâm hắn luôn có một nỗi hoài nghi. "Tiểu hòa thượng này chính là Pháp Hải mà Thiên Đế đã đặc biệt nhắc tới sao?" Trên bầu trời, từng bóng người đứng sững, bình tĩnh nhìn Pháp Hải đang không hề hay biết gì ở phía dưới, một nữ tử áo đỏ thanh lệ động lòng người trong số họ chậm rãi lên tiếng.

Trong lòng nàng đang ôm một con thú cưng trắng đen dễ thương to bằng lòng bàn tay, tròn vo, chu cái miệng nhỏ ngủ khò khò.

Chính là Tiểu Vũ từ thế giới Đại Tần sang đây chơi.

Thứ nàng ôm trong lòng tự nhiên là Cổn Cổn bị nàng "bắt cóc" mang theo. "Vũ tiên tử, hòa thượng này là nhân vật được Thiên Đế điểm danh, ta đi bắt hắn qua đây!" Triệu Vân tay cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương, mở miệng nói. "Triệu tướng quân, ngươi nói xem Pháp Hải có thể liếc mắt một cái là nhìn ra ta không phải người không?" Tiểu Vũ đôi mắt đẹp lưu chuyển, trên mặt mang theo vài phần hứng thú và tò mò, bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve Cổn Cổn đang ngủ say trong lòng. "Vũ tiên tử nói đùa rồi, với thực lực của Pháp Hải, làm sao có thể nhìn ra chân thân của Vũ tiên tử được!" Triệu Vân lắc đầu.

Bản thể của Tiểu Vũ là hồn thú Nhu Cốt Mị Thỏ, đặt ở thế giới này chính là yêu quái.

Thực lực Pháp Hải tuy không tệ, nhưng không thể so sánh với Tiểu Vũ.

Hơn nữa trong Vạn Đạo Các có vô số thần thông vô thượng ẩn giấu khí tức bản thân.

Kể cả những thần thông không chuyên về ẩn giấu khí tức cũng có tác dụng phụ trợ che giấu.

Pháp Hải dù có mở thiên nhãn cũng tuyệt đối không nhìn ra được. "Vậy sao!" Tiểu Vũ lập tức cảm thấy hơi vô vị, đoạn nói: "Triệu tướng quân, ngươi nói xem Pháp Hải có nhận ra yêu quái cũng phân tốt xấu không?" "Có khả năng!" Triệu Vân trầm ngâm ba giây, rồi nói: "Hiện tại Pháp Hải đã nảy sinh hạt giống nghi ngờ, nếu tiếp theo hắn gặp được yêu quái tốt, sẽ nhận ra yêu quái cũng phân tốt xấu!" "Nếu hắn gặp phải yêu quái xấu, vậy thì sự nghi ngờ trước đó của hắn có thể sẽ tan biến, cho rằng yêu quái đều là xấu!" "Có lý!" Tiểu Vũ gật gù: "Ta thấy Pháp Hải hẳn sẽ gặp được yêu quái tốt, hơn nữa còn là Thanh Xà và Bạch Xà mà Thiên Đế đã nhắc tới!" "Vũ tiên tử nói phải!" Triệu Vân gật đầu, rồi nói: "Pháp Hải đã gặp rồi!" "Ừm, chúng ta qua đó xem sao!" Tiểu Vũ bước về phía trước.

Chỉ thấy Pháp Hải đã đến một khu rừng, trời đang mưa lớn.

Đột nhiên, bước chân Pháp Hải khựng lại: "Lại có yêu tinh!" Hắn nhảy vọt lên, ánh mắt sắc bén, miệng niệm chú: "Bàn Nhược Chư Phật, Địa Tạng Pháp Nhãn, Bàn Nhược Ba Ma Không!" "Hiển pháp!" Mi tâm hắn tức thì kim quang đại phóng, hiện ra một con mắt pháp thuật.

Pháp nhãn vừa mở, liền thấy hai con mãng xà lớn. "Thì ra là hai con xà tinh, chuẩn bị thụ pháp!" "Đại Uy Thiên Long, Kim Cương Hỏa Diễm!" "Tróc yêu!" Một ngọn roi lửa dài hiện ra, lao về phía hai con yêu xà. "A...

ưm... a..." Ngay lúc này, những tiếng rên rỉ đau đớn truyền đến, Pháp Hải nhìn sang thì thấy một người phụ nữ trần truồng đang nằm trên mặt đất cách đó không xa. "Một thôn phụ!" "Oa oa oa..." Cùng với tiếng khóc của trẻ sơ sinh, Pháp Hải lập tức hiểu ra, thôn phụ đang

sinh con.

Sau đó, hắn nhìn về phía hai con xà tinh, chợt bừng tỉnh.

Thì ra hai con xà tinh đang che mưa cho người thôn phụ sinh con. "Trở về!" Pháp Hải lập tức thu lại thần thông, đi về phía người thôn phụ.

Thế nhưng, khi hắn đi đến gần, không khỏi đột ngột dừng lại. "A Di Đà Phật, Phật môn phải nghiêm thủ sắc giới!" Pháp Hải không dám tiến lên, ngẩng đầu nhìn hai con yêu xà: "Nể tình bản tính các ngươi lương thiện, tốt bụng giúp người, bản tọa phá lệ cho các ngươi một con đường sống, thiện tai thiện tai!" Pháp Hải xoay người rời đi.

Nhưng cơ thể không một mảnh vải che thân của người thôn phụ lại khắc sâu trong tâm trí Pháp Hải, xua không đi, xóa không được.

Hơn nữa hễ nhắm mắt lại, Pháp Hải lại nghĩ đến hình ảnh đó.

Cơ thể quyến rũ của người phụ nữ phảng phất có một ma lực thần kỳ, không ngừng hấp dẫn hắn.

Dù cho Phật pháp của hắn cao thâm cũng khó lòng chống cự. "Chà, hòa thượng này động sắc tâm rồi!" Tiểu Vũ tu vi cao thâm, liếc mắt một cái liền nhìn ra sự khác thường của Pháp Hải, bèn bĩu môi: "Mấy tên lừa ngốc Phật môn thật là nhàm chán!" "Thực sắc tính dã!" "Đó là bản tính của sinh linh!" "Hắn lại muốn áp chế bản tính, diệt tuyệt tình dục, tu Phật thật là tu một nỗi cô đơn!" "Triệu tướng quân, Pháp Hải đó giao cho các ngươi!" "Hai con yêu xà này để ta!" Tiểu Vũ nói với Triệu Vân. "Được!" Triệu Vân dẫn các cường giả Đại Tần đi về phía Pháp Hải.

Với thực lực hiện tại của Pháp Hải, bất kỳ một cường giả Đại Tần nào cũng có thể xử lý.

Nhưng Triệu Vân còn có nhiệm vụ khác.

Chương 158

Thiên Đình, Địa Phủ, Phật Môn... những thứ này mới là trọng điểm.

Nếu không phải Doanh Huyền nhắc tới Pháp Hải, Thanh Xà và Bạch Xà, bọn họ căn bản sẽ không để ý đến một tiểu hòa thượng và hai con tiểu yêu xà! "Thu!" Tiểu Vũ nhìn về phía Thanh Xà và Bạch Xà, tay phải cách không chộp một cái! "A..." Tiếng kinh hô vang lên, Thanh Xà và Bạch Xà không có chút sức phản kháng nào, liền bị thu vào lòng bàn tay. "Ông." Cổn Cổn đang ngủ khò khò trong lòng Tiểu Vũ mở đôi mắt to tròn ngơ ngác, nhìn hai con rắn nhỏ một xanh một trắng trong lòng bàn tay Tiểu Vũ. "A...

đừng ăn ta!" "Đại vương tha mạng!" Thanh Xà và Bạch Xà nhìn thấy ánh mắt của Cổn Cổn, toàn thân run rẩy, máu trong người dường như muốn đông cứng lại.

Trong mắt chúng, đó không phải là một Cổn Cổn dễ thương, mà là một con gấu khổng lồ đáng sợ chân đạp hỗn độn, đầu đội âm dương, đang há cái miệng lớn như chậu máu, muốn ăn chúng như ăn que cay.

Đặc biệt là khí tức sinh mệnh của một sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn như Cổn Cổn khiến chúng sợ hãi theo bản năng.

Đó là nỗi sợ hãi khắc vào xương tủy, hòa vào gen di truyền. "Cổn Cổn, ngươi không được ăn chúng!" Tiểu Vũ xoa xoa cái đầu lông xù của Cổn Cổn, dặn dò.

Đừng thấy Cổn Cổn chỉ lớn bằng lòng bàn tay, trông dễ thương, vô hại.

Nhưng Tiểu Vũ biết rõ sự khủng bố của tên nhóc này.

Ngay cả nàng cũng không phải là đối thủ.

Một miếng là có thể ăn tươi nuốt sống nàng, huống chi là hai con tiểu yêu xà. "Ngao ô ~" Cổn Cổn dùng móng vuốt nhỏ xoa xoa cái bụng lông xù, tức thì biến mất khỏi lòng Tiểu Vũ.

Nó đói rồi, muốn ăn cơm.

Vốn dĩ nó không đói, nhưng lại bị khơi dậy cảm giác thèm ăn. "Cổn Cổn..." Tiểu Vũ vội vàng gọi, tiếc là Cổn Cổn đã không còn tung tích. "Haiz!" Tiểu Vũ lắc đầu thở dài, nhưng với thực lực của Cổn Cổn, cũng không cần phải lo lắng. "Hù hù..." Theo sự biến mất của Cổn Cổn, Thanh Xà và Bạch Xà thở phào nhẹ nhõm, cả thân rắn đều mềm nhũn ra.

Mềm oặt.

Thật là dọa chết rắn rồi.

Vừa mới ra ngoài đã gặp phải yêu quái khủng bố như vậy.

Bên ngoài thật nguy hiểm.

Mẹ ơi, con muốn về nhà. ...

Cùng lúc đó.

Nam Hải Lạc Già Sơn.

Rừng Trúc Tím.

Một bóng đen trắng đột nhiên hạ xuống, hóa thành một con gấu con dễ thương.

Chú gấu con nhìn thấy một mảng lớn trúc tím xung quanh, đôi mắt đen láy sáng rực lên, hai móng vuốt nhỏ ôm lấy một cây trúc tím rồi gặm.

Rắc!

Rắc!

Chú gấu con thân hình không lớn, giống như một con chuột tre, nhưng sức ăn lại kinh người vô cùng.

Chỉ thấy trúc tím trong rừng trúc đang biến mất với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. "Lớn, lớn mật yêu nghiệt, dám ăn trộm trúc tím của Bồ Tát, muốn chết!" Ngay lúc này, một đồng tử phát hiện ra sự bất thường, nhìn thấy chú gấu con đang ăn trộm trúc tím, lập tức kinh hãi.

Nhìn ra xa, một mảng lớn trúc tím đã biến mất.

Không nói nhiều lời.

Đồng tử lấy ra một pháp bảo hình sợi dây, pháp lực cuộn trào, trói về phía chú gấu con.

Cậu ta muốn bắt con yêu quái này đến trước mặt Quan Âm Bồ Tát xin tội. "Ngao ô ~" Chú gấu con bị làm phiền, tâm trạng lập tức không vui.

Há miệng nuốt chửng pháp bảo sợi dây, sau đó một tiếng gầm ác long vang lên, làm đồng tử choáng váng. "Ngao ô!" Chú gấu con vỗ vỗ ngực, ưỡn ngực ngẩng đầu, khuôn mặt béo ú lông xù đầy vẻ tự hào, rồi tiếp tục ăn trúc.

Không biết qua bao lâu.

Rừng trúc tím đã biến mất, chỉ còn lại một mảnh đất trống trơn.

Chỉ có trên một tảng đá lớn đặt mấy khúc trúc tím đã bị bẻ gãy.

Một chú gấu con đen trắng, tròn vo lông xù nằm trên tảng đá lớn, phơi nắng, hai móng vuốt nhỏ ôm một cây trúc tím từ từ gặm.

Giống như ăn mía vậy.

Nhàn nhã, thư thái, dễ chịu.

Nhưng ngay lúc này.

Trên bầu trời, một tòa sen ngũ quang thập sắc đột ngột hạ xuống.

Trên đài sen đứng một bóng người áo trắng thanh lệ, tay cầm bình ngọc Tịnh Bình, xinh đẹp trang nghiêm, thánh khiết thần thánh.

Chính là chủ nhân nơi này, Nam Hải Quan Âm Bồ Tát. "Ừm?

Ta đi nhầm chỗ rồi sao?" Quan Âm Bồ Tát nhìn thấy ngọn núi trơ trụi, trong đầu tức thì hiện lên một ý nghĩ hoang đường.

Nhưng đây là đạo trường của bà.

Bà đã ở đây hàng ức vạn năm.

Sao có thể đi nhầm được?

Giây tiếp theo, trên khuôn mặt thánh khiết xinh đẹp của Quan Âm Bồ Tát lộ ra một tia tức giận, đôi mắt đẹp ẩn chứa sát khí: "Trời đánh thánh đâm, rừng trúc tím của ta đâu?" ... "Trời đánh thánh đâm, rừng trúc tím của ta đâu?" Quan Âm đứng trên đài sen, bộ ngực đầy đặn phập phồng, tức đến đau cả ngực.

Không ngờ bà chỉ ra ngoài một chuyến, nhà đã bị người ta phá tan hoang.

Ánh mắt lạnh lẽo của bà tức thì nhìn về phía Cổn Cổn đang nằm trên tảng đá lớn, hai móng vuốt nhỏ của Cổn Cổn đang ôm một cây trúc tím ăn ngon lành như ăn mía! "Nghiệt chướng, muốn chết!" Quan Âm Bồ Tát ngọc thủ giơ lên, tức giận ra tay, một chưởng đánh về phía Cổn Cổn.

Một chưởng này trông có vẻ đơn giản, nhưng lại ẩn hợp thiên đạo, chứa đựng pháp tắc và đạo lý của Chân Tiên, đối mặt với một chưởng này, kẻ tu vi không đủ sẽ có cảm giác như cả thế giới đang trấn áp xuống.

Không nơi nào để trốn, không nơi nào để tránh.

Đối mặt với một chưởng đầy giận dữ của Quan Âm, Cổn Cổn phảng phất như bị dọa đến ngây người, vẫn say sưa ăn trúc rắc rắc. "Nghiệt súc này tướng mạo không có gì đặc biệt, nhưng lại có thể đánh ngất đồng tử, ăn sạch trúc tím của ta, huyết mạch chắc chắn bất phàm, e là dị chủng Hồng Hoang!" "Giết nó cũng không bù đắp được tổn thất của ta, chi bằng thu phục nó làm trấn sơn thần thú, canh nhà giữ cửa cho ta!" Theo chưởng đánh ra, ý nghĩ trong lòng Quan Âm nhanh chóng lóe lên, một chưởng đang trấn áp xuống đã thay đổi, chộp về phía Cổn Cổn.

Không có chút bất ngờ nào, Cổn Cổn lập tức bị Quan Âm tóm lấy gáy, xách lên, đưa đến trước mặt bà.

Hai mắt đen láy to tròn của Cổn Cổn nhìn Quan Âm, vẻ mặt ngơ ngác, phảng phất như đang hỏi: "Làm gì thế?" Quan Âm xách Cổn Cổn, cũng hiểu được ý tứ trong mắt nó, chậm rãi nói: "Nghiệt súc, ngươi đánh bị thương đồng tử của ta, ăn trộm trúc tím của ta, tội ác tày trời." "Nhưng trời cao có đức hiếu sinh, bản tọa từ bi, tha cho ngươi một mạng, sau này ngươi hãy ở đây canh giữ rừng trúc tím, lấy công chuộc tội!" "Bản tọa thấy ngươi toàn thân đen trắng hai màu, ngầm hợp với đạo Âm Dương Thái Cực, liền ban cho ngươi một danh hiệu —— Mặc Bạch!" Nói xong, trong đôi mắt ngơ ngác của Cổn Cổn, ngón tay trắng như ngọc của Quan Âm điểm một cái vào Cổn Cổn, một chiếc vòng vàng siết lên đầu nó. "Ngao ô ~" Đôi mắt to của Cổn Cổn đảo một vòng, mang theo vẻ nghi hoặc. "Đây là Kim Cương Phục Ma Quyển, bây giờ ngươi có thể cảm nhận một chút!" Quan Âm mỉm cười.

Cảm thấy con gấu này có chút ngốc nghếch.

Nhưng nghĩ đến sinh vật có huyết mạch càng cao cấp thì hóa hình

càng khó, trí tuệ càng thấp, mà tên nhóc này có thể là dị chủng Hồng Hoang, trí tuệ không cao cũng có thể hiểu được.

Vì thế bà quyết định để Cổn Cổn tự mình cảm nhận.

Ăn trúc tím của bà.

Không dạy dỗ cho tốt, sau này chắc chắn sẽ còn gây họa cho bảo bối của bà. "Úm ma ni bát mê hồng oanh..." Quan Âm tụng niệm chú ngữ, vòng vàng siết chặt, có thể khiến sinh linh bị tròng vào đau đớn không muốn sống, đầu đau như búa bổ.

Kim Cương Phục Ma Quyển này là do chính Quan Âm luyện chế để hàng yêu phục ma.

Tuy không bằng được Khẩn Cô Nhi của Như Lai Phật Tổ, nhưng uy lực cũng không tầm thường. "Ngao ô ~" Đôi mắt to ngây thơ của Cổn Cổn chớp chớp, nhìn Quan Âm: "Ngao ô ~" "Chuyện này không do ngươi quyết định!" Quan Âm cười lạnh, chú ngữ niệm nhanh hơn, sức mạnh tăng thêm.

Thuật ngự người.

Ân uy cùng thi triển.

Đối với yêu quái cũng vậy.

Hiện tại bà chính là đang thị uy, thuận tiện dạy dỗ Cổn Cổn vì đã ăn trộm trúc tím của bà.

Tiếc là bà đâu biết nhục thân của Cổn Cổn không phải là thứ mà một cái Kim Quang Phục Ma Quyển nhỏ bé của bà có thể trói buộc được.

Thậm chí Cổn Cổn không hề cảm thấy đau.

Chỉ cảm thấy cái vòng kia sẽ nhỏ lại, đeo trên đầu không thoải mái.

Thế là, nó lắc lắc đầu, Kim Cương Phục Ma Quyển tức thì nổ tung, hóa thành bột mịn. "Ngao ô ~" Cổn Cổn mắt to nhìn Quan Âm. "Kim Quang Phục Ma Quyển lại có thể vỡ nát dễ dàng như vậy, con yêu thú này quả nhiên bất phàm!" Quan Âm nhìn Cổn Cổn, không giận mà còn vui, mỉm cười nói: "Đương nhiên vẫn còn, ta đổi cho ngươi cái tốt hơn!" Siêu mỏng à?

Trong lúc nói chuyện, Quan Âm lấy ra một chiếc vòng vàng.

Chiếc vòng vàng này là một trong ba chiếc Khẩn Cô Nhi mà Như Lai đã cho bà.

Ba chiếc Khẩn Cô Nhi giống hệt nhau, nhưng có ba bộ chú ngữ: Kim Cô Chú, Khẩn Cô Chú và Cấm Cô Chú, tương ứng với ba loại công hiệu, có thể nhắm vào các loại yêu quái khác nhau.

Khi đi lấy kinh, Quan Âm đã dùng một cái cho Tôn Ngộ Không, hai cái còn lại bị bà tham ô giữ lại.

Trong Tây Du Ký, bà dùng chúng để thu phục Hồng Hài Nhi và Hắc Hùng Tinh.

Nhưng ở thế giới này, có chút khác biệt.

Bà vẫn chưa sử dụng chúng.

Vì thế, Lạc Già Sơn này không có Hồng Hài Nhi và Hắc Hùng Tinh.

Không nói một lời.

Quan Âm đưa tay đeo vòng lên đầu Cổn Cổn, à không, là Khẩn Cô Nhi.

Sau đó, dưới ánh mắt ngây thơ của Cổn Cổn, Quan Âm nhanh chóng niệm Kim Cô Chú.

Cổn Cổn vẫn không được hưởng đãi ngộ như của Hầu Tử.

Chút sức mạnh đó đối với nó chỉ như gãi ngứa. "Ngao ô ~" Cổn Cổn kêu một tiếng, lắc đầu, Khẩn Cô Nhi tức thì nổ tung, hóa thành bột mịn.

Thực ra ở thế giới Thanh Xà này, Như Lai cũng chỉ có tu vi Kim Tiên.

Huống hồ Kim Tiên với Kim Tiên cũng khác nhau.

Giống như Kim Tiên của thế giới Hồng Hoang qua đây, thổi một hơi là có thể diệt vô số Kim Tiên của thế giới Thanh Xà.

Chương 159

Mà Cổn Cổn lại là sản phẩm đỉnh cấp nhất do hệ thống tạo ra.

Huyết mạch ít nhất cũng là cấp bậc Bàn Cổ của thế giới Hồng Hoang đỉnh cấp nhất. "Sao có thể?" Thấy Khẩn Cô Nhi vỡ nát, nụ cười và sự bình tĩnh trên mặt Quan Âm khó mà giữ được.

Đây không phải là Kim Cương Phục Ma Quyển do bà luyện chế, mà là do Như Lai Phật Tổ ban cho.

Ngay cả bà đeo vào cũng không thể dùng sức mạnh thoát ra được. "Bụp!" Ngay lúc Quan Âm Bồ Tát đang kinh hãi, Cổn Cổn đang bị bà xách trong tay động đậy, liền chui ra khỏi lòng bàn tay bà.

Giây tiếp theo, ngực bà trĩu xuống, một chú gấu con đen trắng đã rơi vào lòng bà.

Không phải Cổn Cổn thì là ai? "Ngao ô ~" Cổn Cổn lăn hai vòng, khuôn mặt béo ú đầy vẻ vui mừng.

Nó rơi xuống, nếu như rơi thẳng một đường xuống đất, đó là một chiếc đệm không đạt chuẩn, loại trực tiếp.

Nếu có thể chống đỡ được nó, không để rơi xuống đất, đó là một chiếc đệm đạt chuẩn.

Nếu nó rơi vào mà không bò ra được, đó chính là một chiếc đệm ưu tú. "Ngao ô ~" Cổn Cổn vui sướng gầm lên. "Ngao ô ~" Quan Âm: "..." Ta thành người trồng trúc rồi à? "Chủ nhân của ngươi là ai?" Quan Âm không nhìn ra sâu cạn của Cổn Cổn, cộng thêm biểu hiện vừa rồi của nó khiến bà không dám hành động thiếu suy nghĩ, huống hồ sau lưng con yêu thú này còn có chủ nhân. "Ngao ô ~" Cổn Cổn đứng dậy bằng hai chân ngắn, một móng vuốt nhỏ chỉ vào Quan Âm,

một móng vuốt nhỏ chỉ vào chính mình: "Ngao ô ~" Lần gầm lên này, thần sắc Quan Âm đại biến, phảng phất như nhìn thấy một hung thú vô thượng vô pháp vô thiên, khủng bố tuyệt luân, tâm thần chấn động.

Giây tiếp theo, cảnh tượng biến mất, mọi thứ vừa rồi phảng phất đều là ảo giác, Cổn Cổn vẫn là dáng vẻ dễ thương.

Ánh mắt Quan Âm không ngừng biến ảo: "Lai lịch của con yêu thú này không phải tầm thường, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu, chỉ có thể đi tìm Phật Tổ!" "Nếu có thể thu phục được con yêu thú này, sau này nói không chừng có thể sinh sản ra nhiều yêu thú lợi hại hơn." Bà liếc mắt một cái đã nhìn ra, Cổn Cổn là con cái.

Nếu có thể kết hợp với những yêu thú có huyết mạch đỉnh cấp kia, nói không chừng có thể sinh ra rất nhiều hậu duệ có huyết mạch khủng bố. "Hừ hừ, còn muốn để ý đến Cổn Cổn, về để chủ nhân trừng trị ngươi một trận tàn nhẫn!" Cổn Cổn không biết nói, nó giao tiếp với người khác đều dựa vào dao động linh hồn.

Với thực lực của nó, trong lòng Quan Âm nghĩ gì, nó cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Thế là, trong đầu nó hiện lên vô số hình ảnh trừng trị Quan Âm.

Ban ngày bắt Quan Âm trồng trúc cho nó, trồng không đủ không tốt thì quất bà ta.

Buổi tối lại để chủ nhân trừng trị bà ta, cũng quất bà ta.

Cho bà ta biết sự lợi hại của Cổn Cổn.

Cổn Cổn vô địch!! "Tiểu gia hỏa, Quan Âm tỷ tỷ biết nơi nào có trúc ngon hơn, tỷ tỷ đưa ngươi đi có được không?" Quan Âm trăm mưu ngàn kế, đoán chừng vũ lực không được, bèn dùng kế dụ dỗ. "Ngao ô ~" Mắt Cổn Cổn sáng rực, hưng phấn đáp. "Tỷ tỷ đưa ngươi đi ngay!" Quan Âm mừng rỡ, ôm Cổn Cổn lập tức bay về phía chùa

Đại Lôi Âm ở Linh Sơn phương Tây. "Đúng là một con gấu ngốc, đợi gặp Phật Tổ, có quả ngon cho ngươi ăn!" Quan Âm thầm chế nhạo, không ngờ bà còn chưa dùng sức đã lừa được Cổn Cổn đi cùng bà đến chùa Đại Lôi Âm.

Thật là ngốc đến đáng yêu!

Thế nhưng bà không biết rằng, Cổn Cổn nằm trong lòng bà, ôm một cây trúc tím gặm rắc rắc, sâu trong đôi mắt to đầy vẻ khinh thường: "Đây chính là cái mà chủ nhân gọi là ngực to não nhỏ sao?" "Lại dám nói Cổn Cổn là gấu ngốc?" "Chẳng qua là để ngươi làm xe chạy miễn phí thôi, vừa hay Cổn Cổn ngửi thấy mùi trúc ngon." "Các ngươi hình như gọi là Công Đức Kim Trúc, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc gì đó nhỉ." "Tư lưu!" ...

Tây phương Linh Sơn.

Chùa Đại Lôi Âm.

Phật quang phổ chiếu, phạm âm trận trận, tín ngưỡng lực đậm đặc như thực chất tựa như dải ngân hà từ cửu thiên đổ xuống, chảy xuôi trên khắp bầu trời Linh Sơn.

Phàm là sinh linh đến gần Linh Sơn, đều sẽ bất giác bị độ hóa, quy y Phật môn, có thể nói là khủng bố.

Trong chùa Đại Lôi Âm như mộng như ảo, tựa như thế giới Cực Lạc, tám trăm Tỳ Kheo Ni đứng nghiêm, các vị Già Đa Già Lam Thần Tướng, Hộ Pháp Kim Cương, A La Hán, Bồ Tát, Phật Đà đang ngồi ngay ngắn.

Lúc này bọn họ đang cúi đầu thuận mắt nhìn về vị Phật Đà ngồi trên đài sen vàng ở vị trí cao nhất.

Vị Phật Đà này đầu to tai lớn, đầu đầy những cục u, nhưng lại mang một vẻ cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn.

Chính là chủ nhân của Linh Sơn này —— Như Lai Phật Tổ.

Như Lai Phật Tổ lúc này đang giảng kinh, theo tiếng Phật âm hùng vĩ uy nghiêm vang lên, trên Linh Sơn dị tượng đua nhau hiện ra, thiên hoa bay lượn, kim liên trào dâng, thiên long phi vũ, mưa hoa rực rỡ.

Bỗng nhiên, giọng Như Lai khựng lại, chư Phật Bồ Tát hoàn hồn, trong lòng mang theo nghi hoặc, đồng loạt nhìn về phía Như Lai. "Thiên cơ hỗn độn, đại biến sắp nổi!" Như Lai bấm ngón tay tính toán, mày hơi nhíu lại, tuy không tính ra được thứ gì cụ thể, nhưng trong cõi u minh lại cảm nhận được mối đe dọa cực lớn. "Dám hỏi Ngã Phật, đại biến là vì sao?" Hoan Hỉ Phật lễ Phật ba lạy, mở miệng hỏi. "Tĩnh quan kỳ biến!" Như Lai bình tĩnh nói.

Trong lòng lại không vui, đã nói với ngươi thiên cơ hỗn độn rồi, ngươi còn hỏi cái búa gì nữa.

Lão tử mà biết thì còn hỗn độn cái rắm.

Đúng là không có mắt nhìn. "Cẩn tuân pháp chỉ của Ngã Phật!" Hoan Hỉ Phật cùng chư Phật, Bồ Tát, La Hán của chùa Đại Lôi Âm đồng loạt chắp tay, cung kính nói. "Ầm!" Nhưng ngay lúc này, một đám mây đen bao phủ thánh cảnh Linh Sơn, phủ xuống một mảng bóng râm lớn.

Các cường giả Phật môn tại chùa Đại Lôi Âm cảm nhận được đầu tiên, đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy trên tầng mây, thiên binh thiên tướng đứng san sát, tỏa ra khí tức uy nghiêm mênh mông. "Đây là binh mã của Thiên Đình?" "Không giống lắm!" "Binh mã của Thiên Đình cảm giác không mạnh như vậy!" "Không phải Thiên Đình, vậy từ đâu ra nhiều thiên binh thiên tướng như vậy?" "Thiên Đình có gan phạm vào Linh Sơn của ta sao?" Thấy quân đội Đại Tần hạ xuống, các cường giả Phật môn ở Linh Sơn đều dâng lên một nỗi nghi hoặc cực lớn.

Phải biết ở thế giới này, Phật môn là thế lực mạnh nhất.

Ngay cả Thiên Đình cũng phải lùi ba bước, bởi vì Ngọc Hoàng Đại Đế của Thiên Đình không phải là đối thủ của Như Lai.

Nhưng khác với sự nghi hoặc của đông đảo chư Phật Bồ Tát La Hán, Như Lai Phật Tổ lại ngay lập tức nghĩ đến chuyện tâm huyết dâng trào vừa rồi.

Lão dám khẳng định, những người này không phải là người của Thiên Đình.

Họ chính là nhân tố khiến lão cảm thấy bất an. "Người tới là ai?

Thánh cảnh Linh Sơn, há có thể dung thứ cho các ngươi làm càn?" Hoan Hỉ Phật dường như cũng cảm nhận được Như Lai có chút không hài lòng với câu hỏi vừa rồi của mình, bèn lập tức đứng ra, muốn biểu hiện một phen, lấy công chuộc tội. "Hoan Hỉ Phật?" Doãn Lạc Hà dáng người uyển chuyển, chắp tay sau lưng đứng, lúc này nghe vậy, một đôi mắt đẹp rủ xuống, dừng trên người Hoan Hỉ Phật. "Không sai, chính là bần tăng!" Hoan Hỉ Phật thấy được tiên tư động lòng người của Doãn Lạc Hà, mắt sáng rực lên, không ngờ danh tiếng của mình lớn như vậy, đối phương vừa nhìn đã nhận ra.

Tâm trạng vui vẻ, Hoan Hỉ Phật tiếp tục nói: "Còn chưa thỉnh giáo phương danh của tiên tử?

Hay là gia nhập vào mạch Hoan Hỉ Thiền của ta, bần tăng cũng tiện cùng tiên tử cùng nhau nghiên cứu đạo Hoan Hỉ." Như Lai nhíu mày, không ngờ Hoan Hỉ Phật lại tái phát bệnh cũ, thấy mỹ nữ là muốn đưa vào Hoan Hỉ Thiền để cùng mình tu luyện.

Cũng không nhìn xem bây giờ là tình huống gì.

Như Lai vừa định mở miệng, ngắt lời Hoan Hỉ Phật, chuyển chủ đề, thì trên trời lại vang lên một tiếng quát lớn. "Tên lừa ngốc nhà

ngươi, Lạc Hà tiên tử cũng là thứ cóc ghẻ xấu xí như ngươi có thể dòm ngó sao?" Người nói là một đại hán đầu trọc khôi ngô, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, sau lưng đeo một cây búa lớn.

Chính là Đại Thiết Chùy.

Vốn là một tiểu quân quan của nước Yến, trời sinh thần lực, thiên phú không tệ, theo sự xuất hiện của Doanh Huyền, hắn dần dần nổi bật lên.

Hiện tại đã là Võ đạo Kim Đan cảnh, còn luyện thành Thái Thanh Thần Lôi, Ngọc Thanh Thần Lôi, Thượng Thanh Thần Lôi... các loại lôi đạo vô thượng thần thông, bá đạo tuyệt luân.

Ban đầu hắn có chút bất mãn với Đại Tần, dù sao hắn là người nước Yến.

Nhưng theo sự phát triển của thế giới Đại Tần, tu vi của hắn ngày càng mạnh, đối với Doanh Huyền ngày càng sùng bái, kính sợ và cảm kích.

Bởi vì hắn có được thực lực như ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ vào duyên cớ của Doanh Huyền.

Mà bá tánh nước Yến năm xưa còn sống tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Các chiến hữu huynh đệ năm xưa của hắn cũng đều đạt được thành tựu không tồi.

Dù thiên phú không cao, cũng có thể tu thành Thần Hải gì đó, so với trước kia mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Trong lòng hắn, Doanh Huyền chính là thần chân chính, vị thần vĩ đại.

Vì vậy, thấy vẻ mặt bỉ ổi của Hoan Hỉ Phật, hắn vốn tính tình

nóng nảy liền trực tiếp ra tay: "Ăn một búa của ta!" "Lôi Thần Chùy!" Đại Thiết Chùy nắm lấy cây búa sau lưng, đập xuống Hoan Hỉ Phật. "Ầm ầm." Lôi đình hung mãnh, tựa như từ trên cửu thiên đánh xuống.

Hoan Hỉ Phật trợn to mắt, dưới uy lực của lôi đình này, hắn chỉ cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến, linh hồn bị đóng băng, khó mà động đậy. "Phật Tổ cứu ta!" Hoan Hỉ Phật quả quyết cầu cứu. "A Di Đà Phật!" Như Lai tuy không ưa Hoan Hỉ Phật, nhưng là chủ của Phật môn, sao có thể thấy chết không cứu, nếu không còn thống lĩnh Phật môn thế nào được.

Lão hóa thành một vị Đại Phật vàng, Phật quang phổ chiếu, thần thánh uy nghiêm, sau đó một bàn tay Phật vàng duỗi ra, chộp về phía Hoan Hỉ Phật. "Lạc Hà Chưởng!" Ngay lúc này, Doãn Lạc Hà ra tay.

Bàn tay trắng như ngọc giơ lên, nhẹ nhàng vỗ vào bàn tay Phật vàng khổng lồ kia, hư không tức thì hiện ra một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay khổng lồ và bàn tay Phật vàng va chạm vào nhau. "Ầm ầm ầm." Trời đất rung chuyển, dư chấn kinh khủng càn quét bốn phương, chùa Đại Lôi Âm nguy nga hùng vĩ tức thì tan nát, hóa thành một đống phế tích.

Từng vị Phật Đà, Bồ Tát, La Hán thi triển thần thông, bay lên trời, nhưng đều lấm lem bụi đất.

Còn Như Lai thì thân thể rung lên.

Dù lão đã tu thành Trượng Lục Kim Thân, cũng cảm nhận được một luồng cự lực không thể chống lại ập đến, khí huyết cuộn trào, cổ họng ngòn ngọt.

Nhưng lão lại cố gắng đè nén ngụm máu tươi muốn phun ra, duy trì tôn nghiêm và thể diện, nhưng ngược lại khí huyết công tâm, thương thế càng nặng hơn.

Phải biết rằng một chưởng này của Doãn Lạc Hà tuy tên gọi Lạc Hà Chưởng, rất quê mùa, nhưng uy lực lại rất mạnh.

Bởi vì một chưởng này dung hợp Đại Bản Nguyên Thuật trong ba ngàn đại đạo của Vĩnh Sinh.

Ở thế giới Vĩnh Sinh, Bàn Võ Tiên Tôn dựa vào môn thần thông này tung hoành tam thiên thế giới, uy danh lẫy lừng, còn đặt một cái tên rất bá khí: Bàn Võ Đại Lực Thần Thông. "A..." Không đợi Như Lai và các cường giả Phật môn hoàn hồn, tiếng la hét thảm thiết của Hoan Hỉ Phật vang lên, bị Lôi Thần Chùy của Đại Thiết Chùy, một búa đập nát, tro bay khói tan. "Các ngươi là ai?

Vì sao đến Linh Sơn của ta làm càn?" Như Lai cố nén lửa giận, nhìn về phía Doãn Lạc Hà cùng vị tướng quân anh vũ bất phàm, khí tức bá đạo bên cạnh nàng.

Lão có thể nhìn ra, Doãn Lạc Hà hẳn có bối cảnh gì đó, nên địa vị rất cao.

Còn vị tướng quân kia hẳn là thủ lĩnh của đội quân khủng bố này. "Ta là thần tướng Hạng Vũ dưới trướng Đại Tần Thiên Đình bệ hạ!" Hạng Vũ tay cầm Thiên Long Phá Thành Kích, chỉ về phía trước: "Thuận ta thì sống, chống ta thì chết!

Lão già Như Lai, bản tướng quân cho ngươi một cơ hội, hàng hay là chết?" "Làm càn!" "Lớn mật!" "Lại dám tiết độc Ngã Phật!" Nghe thấy giọng nói cuồng vọng bá đạo của Hạng Vũ, chư Phật Linh Sơn đều nổi giận.

Tuy Đại Thiết Chùy và Doãn Lạc Hà biểu hiện rất kinh người, nhưng bọn họ là thế lực đệ nhất Tam giới, ngay cả Thiên Đình cũng phải kiêng dè ba phần, hôm nay lại bị công khai uy hiếp.

Như Lai cũng nổi giận.

Lão là cường giả đệ nhất Tam giới, nào từng chịu qua sự khuất nhục như thế này. "Đây là tà ma, chư Phật Linh Sơn, theo ta tru ma." Như Lai biết chuyện không có chỗ cho thương lượng.

Chỉ có một trận chiến.

Nước yếu không có ngoại giao, không có thực lực thì nói gì cũng vô dụng. "Tru ma!" "Tru ma!" Chúng cường giả Linh Sơn đồng loạt gầm lớn, Phật quang tỏa sáng, pháp lực cuồn cuộn, trời long đất lở. "Giết!" Hạng Vũ lạnh lùng phun ra một chữ, rồi lao về phía Như Lai.

Chương 160

"Như Lai Thần Chưởng!" Đại Phật vàng Phật quang lưu chuyển, tràn ngập trời đất, phảng phất cao lớn vĩ ngạn vô cùng.

Bàn tay Phật vàng tựa như một thế giới, trấn áp xuống. "Đại Long Tướng Thuật!" Hạng Vũ vung Thiên Long Phá Thành Kích, Thái Cổ Thiên Long gầm thét lao ra, phá nát bàn tay Phật.

Sau đó một kích quất vào kim thân của Như Lai. "Bành." Tựa như hành tinh va chạm, dư chấn kinh khủng làm vỡ nát không gian, kim thân của Như Lai bay xa mấy chục vạn dặm, trên đó đầy những vết nứt đáng sợ, giống như đồ sứ có thể vỡ bất cứ lúc nào. "Sao có thể?" "Một hai người thì thôi đi, sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả như vậy, hơn nữa công pháp thần thông của họ cũng rất kỳ lạ!" "Bọn chúng là vực ngoại thiên ma!" Như Lai vừa kinh vừa giận, không biết bao nhiêu ức vạn năm rồi, lão chưa từng bị thương nặng như vậy. "Vực ngoại thiên ma ngông cuồng, binh phong đang thịnh, chỉ có thể tránh mũi nhọn, sau này từ từ tính!" Như Lai bôi dầu dưới chân, chuẩn bị chạy trốn. "Muốn chạy?" Hạng Vũ định đuổi theo, nhưng bị Doãn Lạc Hà ngăn lại. "Không cần!" "Tại sao?" Hạng Vũ có chút nghi hoặc, nhưng ngay sau đó hắn đã hiểu ra điều gì đó, không còn để ý đến Như Lai đang bỏ chạy, chuyển sang thu thập các cường giả Phật môn khác. "May quá may quá!" Như Lai cảm nhận được Hạng Vũ không đuổi theo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, lão thấy cách đó không xa một bóng người đang cưỡi đài sen nhanh chóng bay tới, thân hình lão khẽ động liền đến trên không của đối phương.

Lúc này, vết nứt trên kim thân của lão đã lành lại, bề ngoài không

thấy chút khác thường nào, nhưng thực ra bên trong đã nát bét. "Phật Tổ!" Quan Âm đang trên đường đến Linh Sơn thấy người tới, trong lòng vui mừng, vội vàng tiến lên lễ Phật ba lạy, nói: "Đệ tử ra mắt Ngã Phật!" "Quan Âm Tôn Giả, Linh Sơn có vực ngoại thiên ma xâm nhập, đã thất thủ, Quan Âm Tôn Giả hãy theo ta rời đi!" "Cái gì?

Vực ngoại thiên ma xâm nhập?

Linh Sơn thất thủ?" Đầu óc Quan Âm nổ tung.

Cái quỷ gì vậy?

Linh Sơn thất thủ rồi.

Sao có thể?

Nhưng đây là do chính miệng Phật Tổ nói ra, bà không tin cũng phải tin.

Tuy có nghi vấn, nhưng Quan Âm cũng không định đến Linh Sơn nữa.

Bà đâu có ngốc.

Như Lai còn bỏ chạy, bà qua đó không phải là tìm chết sao? "Phật Tổ, đệ tử ngu dốt, không biết Phật Tổ có thể nhìn ra được căn nguyên lai lịch của con yêu thú này không?" Quan Âm đến bên cạnh Như Lai, chỉ vào Cổn Cổn đang nằm trong lòng bà nói. "Vực ngoại thiên ma là việc cấp bách, những chuyện này, sau này hãy nói!" Như Lai không có thời gian quan tâm đến yêu thú gì, lão lúc này chỉ muốn đi liên hợp với Thiên Đình, Địa Phủ... các thế lực mạnh mẽ trong Tam giới để cùng nhau đối phó với Hạng Vũ và những người khác. "Cẩn tuân pháp chỉ của Ngã Phật!" Quan Âm nghĩ một lát, không tiếp tục hỏi nữa.

Dù sao đi theo bên cạnh Phật Tổ, mặc cho con gấu ngốc này thần thông quảng đại thế nào, cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Sau này xử lý cũng được. "Đến Thiên Đình!" Như Lai buông một câu, chuẩn bị rời đi. "Ngao ô ~" Cái đầu nhỏ lông xù của Cổn Cổn chui ra từ lòng Quan Âm, gầm lên với Như Lai. "Ừm?" Với tu vi của Như Lai, tự nhiên hiểu được ý của Cổn Cổn.

Lão cúi đầu nhìn vào lòng Quan Âm.

Đập vào mắt lão là một mảng...

đen kịt. "Bốp." Một nắm đấm nhỏ của Cổn Cổn phảng phất vượt qua cả thời không, đấm thẳng vào mắt của Như Lai.

Lúc này Như Lai vẫn đang duy trì hình thái kim thân, phòng ngự vô địch.

Nhưng dưới một quyền này, kim thân vỡ nát.

Như Lai đã bị đánh nổ.

Quan Âm: "..." “Phật Tổ...” Quan Âm ngây mặt ra, đầu óc ong ong như một mớ hồ dán, không tài nào tin nổi Phật Tổ vô địch trong lòng mình lại bị một quyền đánh nổ tung.

Hơn nữa còn là bị một con gấu nhỏ ngốc nghếch đáng yêu đánh nổ.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng không thể nào tin được.

Nàng cúi đầu nhìn Cổn Cổn trong lòng, chỉ thấy Cổn Cổn giơ giơ nắm đấm nhỏ, lại lăn một vòng trong sơn cốc, rồi nằm ngửa bụng lên trời.

Hai cái vuốt nhỏ còn ôm một cây trúc màu vàng gặm ken két.

“Sao có chút quen mắt?” Nhìn thấy cây trúc màu vàng, ánh mắt Quan Âm khẽ động, ngay sau đó liền phản ứng lại: “Công đức kim trúc!” Quan Âm trừng lớn mắt.

Rõ ràng, sau khi Cổn Cổn đánh nổ Như Lai, không biết từ lúc nào

đã lấy đi kho báu nhỏ của Như Lai.

Công đức kim trúc này chính là một trong số đó.

Thấy Cổn Cổn sát nhân đoạt bảo thành thạo như vậy, Quan Âm đâu còn không hiểu.

Cái con hàng này không hề ngốc nghếch như vẻ bề ngoài.

Trước đó khi nàng lừa nó đi gặp Như Lai, đối phương tám phần đã đoán được, chỉ là căn bản không sợ âm mưu của nàng.

Thậm chí còn thuận nước đẩy thuyền, tương kế tựu kế, đã chuẩn bị sẵn sàng để cướp bóc Như Lai.

Nực cười là nàng còn tưởng có thể dễ dàng nắm trong tay Cổn Cổn.

Hề con lại là chính ta!

Cổn Cổn: Ta không bao giờ nắm trong tay người khác, chỉ thích lăn lăn lăn...

Chủ nhân mới thích nắm trong tay...

"Ngao ô ~" Cái đầu nhỏ của Cổn Cổn ngẩng lên, đôi mắt to nhìn Quan Âm, chỉ về phía trước.

"Đến Thiên Đình?" Quan Âm nhìn về hướng Cổn Cổn chỉ, chính là nơi Thiên Đình tọa lạc.

"Ngao ô ~" Cổn Cổn gật gật cái đầu nhỏ, nó muốn ăn đào.

Tuy đào ở Thiên Đình của thế giới Thanh Xà không cao cấp bằng Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Bàn Đào mà Doanh Huyền trồng, nhưng nó vẫn muốn nếm thử mùi vị.

Thế giới khác nhau, đào trồng ra hương vị chắc chắn không giống nhau.

Thứ chưa từng ăn mới là hấp dẫn nhất.

Đây cũng là lý do vì sao vợ người khác lại thơm hơn vợ mình.

“Ngao ô ~” Cổn Cổn ngồi trong sơn cốc, vui vẻ vẫy vẫy đôi vuốt nhỏ, phảng phất như đang nói giương buồm khởi hành hay lên đường.

“Ta thành thú cưỡi rồi?” Quan Âm có một sự thôi thúc muốn khóc mà không có nước mắt, thần thú hộ sơn không thu được, chính mình ngược lại rơi vào ma trảo.

Hết cách.

Sức không bằng người.

Chỉ đành mang theo Cổn Cổn đi về phía Thiên Đình. ...

Thiên Đình.

Thiên Đình đứng trên mặt đất, trên đỉnh mây.

Lấy mây trắng làm nền, lấy sương mù làm cột, lơ lửng giữa không trung.

Từng tòa tiên cung san sát như những hòn đảo nổi, vàng son lộng lẫy, khí thế hùng vĩ, đẹp đẽ vô song.

Ngày thường có tiên hạc múa lượn, tiên tử qua lại không dứt.

Nhưng hôm nay, trên Thiên Đình uy nghiêm thần thánh, vang lên từng tiếng chém giết rung trời động đất, đại quân do các tiên thần phi thiên độn địa hợp thành đang kịch liệt giao tranh.

Các loại thần thông nở rộ, trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, các đại thần tiên tụ tập đông đủ, ai nấy đều tràn đầy uy nghiêm, nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ nặng nề và chấn động.

Người đứng đầu chính là lãnh tụ của chúng thần Thiên Đình,

Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ngài nhìn các vị tiên thần trước mặt, giọng nói uy nghiêm vang dội: "Chư vị ái khanh, nay kẻ địch đã đánh tới Thiên Đình, các ngươi có đối sách gì không?" "Đã tra ra lai lịch đối phương chưa?" "Khởi bẩm Bệ hạ, địch quân thế tới hung hãn, thần thông quỷ dị, hoàn toàn khác biệt với pháp tu luyện của chúng ta, e rằng là loại vực ngoại thiên ma!" Chúng thần trầm mặc một lúc, một vị thần tiên tay nâng bảo tháp bước lên một bước, mở miệng nói.

"Thác Tháp Thiên Vương nói rất phải, trẫm cũng nghĩ như vậy, không biết Thiên Vương có kế sách ngự địch nào không?" Ngọc Hoàng Đại Đế hỏi.

"Khởi bẩm Bệ hạ, vực ngoại thiên ma rất mạnh, là kẻ địch của tam giới, chỉ có tập kết sức mạnh của tất cả cường giả tam giới mới có thể chống lại..." Tuy nhiên Thác Tháp Thiên Vương Lý Tĩnh còn chưa nói xong, bên ngoài đã vang lên một giọng nói hoảng loạn gấp gáp: "Bệ hạ, không hay rồi, Nam Thiên Môn đã bị phá, địch quân đánh vào rồi!" "Cái gì?" "Sao có thể nhanh như vậy?" "Mới được bao lâu chứ?" "Tứ Đại Thiên Vương làm cái gì ăn?" Chúng tiên thần kinh hãi, khó có thể tin được.

Có được một khắc đồng hồ không?

Không có!

"Bệ hạ, Tứ Đại Thiên Vương đã toàn bộ tử trận!" "Cái gì?" "Giết!" Ngay lúc Ngọc Hoàng Đại Đế kinh hãi, từng tiếng hô giết từ bên ngoài truyền đến.

"Thái Bạch Kim Tinh!" Ngọc Hoàng Đại Đế kinh hãi, lớn tiếng hô: "Mau đi Tây Thiên mời Như Lai Phật Tổ!" "Vâng, Bệ hạ!" Thái Bạch Kim Tinh không dám chậm trễ, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Lý Tĩnh, ngươi mau dẫn người, nhất định phải chặn vực ngoại thiên ma ở ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện!” Ngọc Hoàng Đại Đế phân phó.

“Tuân theo pháp chỉ của Bệ hạ!” Lý Tĩnh tuy có chút không muốn, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn đồng ý, sau đó dẫn theo các tiên thần có chiến lực ở đây ra nghênh chiến.

Rất nhanh.

Lý Tĩnh và các tiên thần đã nhìn thấy “vực ngoại thiên ma”, người dẫn đầu lại là một nữ thần tuyệt mỹ có thân hình nóng bỏng.

Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên.

Đường Tâm Liên mặc một bộ nhuyễn giáp màu đỏ bó sát người, phác họa những đường cong nóng bỏng gợi cảm đến mức tột cùng.

Nàng có dung mạo cực đẹp, mày đẹp như vẽ, da trắng như tuyết, mái tóc dài hơi xoăn rũ xuống eo, quyến rũ động lòng người.

Tay cầm một cây Hỏa Hoàng Thương, giữa đôi mày có một khí chất hiên ngang không thua kém nam tử, sự kết hợp giữa quyến rũ và anh khí này tỏa ra một sức mê hoặc khiến người ta tim đập nhanh hơn.

“Ngươi là ai?

Vì sao lại xâm phạm Thiên Đình?” Lý Tĩnh hoàn hồn, lớn tiếng chất vấn.

Chỉ là nhìn Đường Tâm Liên dẫn theo đại quân phía sau thế như chẻ tre tiêu diệt đại quân Thiên Đình, trong lòng kinh hãi đồng thời có chút sợ hãi.

Đối phương thật sự quá mạnh.

Bọn họ căn bản không cản nổi.

“Ta là Đường Tâm Liên dưới trướng Đại Tần Trung Ương Đế Huy, kẻ hàng không giết!” Đường Tâm Liên dùng Hỏa Hoàng Thương chỉ vào Lý Tĩnh, giọng nói đanh thép, mang theo một luồng sát khí kinh người.

“Cuồng vọng!” Lý Tĩnh tuy kinh hãi thực lực của Đường Tâm Liên và những người khác, nhưng với tư cách là Thác Tháp Thiên Vương của Thiên Đình Thanh Xà, sao có thể vì một câu nói mà đầu hàng?

Hắn không cần mặt mũi sao?

Huống hồ Đường Tâm Liên và những người khác cũng chưa chắc đã thắng.

Lúc này, hắn hiển nhiên sẽ không phản bội Ngọc Đế.

“Linh Lung Bảo Tháp!” Lý Tĩnh giơ tay lên, bảo tháp vốn đang nâng trong lòng bàn tay bay ra, đón gió phồng lên, hóa thành một tòa cự tháp cao trăm nghìn trượng.

Cự tháp trấn áp xuống Đường Tâm Liên.

Cùng lúc đó, một luồng lực hút khổng lồ tuôn ra, hút Đường Tâm Liên vào trong đó.

“Ha ha, vực ngoại thiên ma thì sao chứ?” Thấy Đường Tâm Liên bị hút vào bảo tháp, tâm thần căng thẳng của Lý Tĩnh lập tức thả lỏng, xem ra vực ngoại thiên ma cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Để ngươi nếm thử sự lợi hại của bản Thiên Vương!” Lý Tĩnh bấm pháp quyết, bên trong Linh Lung Bảo Tháp lập tức bùng lên ngọn lửa hừng hực, hiển nhiên là muốn thiêu chết Đường Tâm Liên.

“Đúng là ngu xuẩn, lại định dùng lửa thiêu chết Hỏa Tiên Tử!” Các cường giả thế giới Đại Tần thấy Đường Tâm Liên bị thu đi, trong mắt không hề có chút lo lắng.

Khi thấy Lý Tĩnh dùng lửa thiêu, khóe miệng khẽ nhếch lên, đầy vẻ chế giễu.

Nhưng Lý Tĩnh hiển nhiên không phát hiện ra.

Chương 161

Hắn nhìn chằm chằm vào Linh Lung Bảo Tháp, hưng phấn nói: "Yêu nữ, mùi vị của lửa dữ thiêu thân thế nào hả?" "Biết điều thì lập tức khai ra tất cả thông tin của các ngươi, số lượng đại quân, số lượng cường giả..." Giây tiếp theo, một giọng nói khinh thường từ trong tháp truyền ra.

"Lửa dữ thiêu thân?

Chỉ thế thôi à?" … "Lửa dữ thiêu thân?

Chỉ thế thôi à?" Giọng nói khinh thường của Đường Tâm Liên truyền ra từ Linh Lung Bảo Tháp.

"Xem ngươi miệng cứng được đến khi nào!" Lý Tĩnh không hề dao động, cười lạnh nói: "Vào trong Linh Lung Bảo Tháp của bản Thiên Vương, dù miệng ngươi có cứng đến đâu, cũng có thể nung chảy rồi cạy ra." "Vậy sao?" Cùng với giọng nói trêu tức của Đường Tâm Liên truyền ra, Linh Lung Bảo Tháp bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Lý Tĩnh nhíu mày: "Sao lửa lại cháy ra ngoài rồi?" "Không ổn!" "A, bảo tháp của ta!" Lý Tĩnh kinh hãi thất sắc, muốn thu hồi bảo tháp, nhưng phát hiện bảo tháp đã bị thiêu đến tan nát, không còn hình dạng tháp, không thu hồi được nữa.

"Trời đánh thánh đâm, bảo tháp của ta a!" Lý Tĩnh vừa kinh vừa giận, đây chính là chí bảo làm nên tên tuổi của hắn.

Uy danh của hắn đều dựa vào tòa tháp này.

Nay đã mất hết.

"Một cái tháp rách, có gì mà đau lòng!" Đường Tâm Liên toàn thân bao bọc trong ngọn lửa, tựa như tiên tử trong lửa, nữ thần của lửa.

Nàng chậm rãi bước về phía Lý Tĩnh, khuôn mặt tuyệt mỹ quyến rũ mang theo một nụ cười khiến người ta rùng mình.

"Nếu đã làm hỏng bảo tháp của ngươi, người ta nhất định sẽ bồi thường cho ngươi thật tốt!" Nụ cười của Đường Tâm Liên càng đậm, trêu chọc nói: "Dùng lời của Linh Cơ muội muội mà nói, chính là đến cảm nhận sự nhiệt tình như lửa của người ta đi!" Ùng.

Một ngọn lửa hóa thành cự long, trong nháy mắt gào thét bay ra, một ngụm nuốt chửng Lý Tĩnh.

"A..." Lý Tĩnh hét thảm, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Ngọn lửa của Đường Tâm Liên không phải là ngọn lửa bình thường, mà là Tâm Đế Viêm.

Dung hợp một tia bản nguyên của Đế Viêm của Doanh Huyền, so với Viêm Đế Viêm của Tiêu Viêm, Đà Xá Đế Viêm của Đà Xá Cổ Đế, cũng không hề thua kém.

Hít!

Một đám tướng sĩ Đại Tần nhìn thấy kết cục của Lý Tĩnh, không khỏi rùng mình một cái.

Sự nhiệt tình như lửa của Hỏa Tiên Tử và Diễm Tiên Tử, đó là lửa thật đấy.

Dù không có Thiên Đế, bọn họ cũng không dám hưởng thụ.

E rằng chỉ có Thiên Đế mới có thể chế ngự được sự nhiệt tình như lửa của các nàng, cảm nhận được sự dịu dàng như nước của các nàng.

"A ~" "Không hay rồi, Thác Tháp Thiên Vương vẫn lạc rồi!" Từng tiếng gầm kinh hãi vang lên, từng tiên thần đều sụp đổ.

Thực lực của Lý Tĩnh ở Thiên Đình Thanh Xà cũng thuộc hàng

đầu.

Linh Lung Bảo Tháp của hắn lại càng uy lực tuyệt luân.

Thế nhưng bất kể là Linh Lung Bảo Tháp hay Lý Tĩnh, đều bị dễ dàng thiêu thành tro.

Bọn họ còn đánh thế nào nữa?

Căn bản không cản nổi.

"Bệ hạ, không hay rồi, Lý Thiên Vương vẫn lạc rồi!" Một thần tướng sợ đến vãi cả ra quần xông vào Lăng Tiêu Bảo Điện, hoảng hốt nói: "Linh Lung Bảo Tháp của Lý Thiên Vương đều bị yêu nữ kia một mồi lửa thiêu rụi rồi!" "Cái gì?" "Linh Lung Bảo Tháp cũng bị thiêu rồi?" Ngọc Hoàng Đại Đế chấn kinh.

Chúng tiên thần kinh hãi.

Vút.

Đúng lúc này, bóng dáng của Thái Bạch Kim Tinh xuất hiện.

"Thái Bạch Kim Tinh!" Ngọc Đế và chúng tiên thần mắt sáng lên, đó là ánh sáng của hy vọng.

Thái Bạch Kim Tinh mở miệng, khó khăn nói: "Bệ hạ, Như Lai Phật Tổ..." "Như Lai Phật Tổ đến rồi phải không?" Ngọc Hoàng Đại Đế đầy kinh hỉ nói: "Ta biết ngay với pháp lực của Như Lai Phật Tổ, thần thông quảng đại, chắc chắn đã phát hiện ra những vực ngoại thiên ma này, đến đây chi viện rồi!" "Phật Tổ đến rồi, đám vực ngoại thiên ma này chết chắc rồi ~" "Đúng vậy!" "Phật pháp của Phật Tổ là khắc chế yêu ma nhất!" Chúng tiên thần trong Lăng Tiêu Bảo Điện thở phào nhẹ nhõm, trong mắt mang theo niềm vui sướng và chờ mong sau tai kiếp.

Thái Bạch Kim Tinh đi tìm Như Lai Phật Tổ, kết quả nhanh như

vậy đã trở về, hiển nhiên là trên đường đã gặp được Phật Tổ.

"Bệ hạ..." Nhìn dáng vẻ vui mừng của mọi người, Thái Bạch Kim Tinh mấp máy môi.

Hắn muốn nói Phật Tổ đã viên tịch rồi.

Nhưng còn chưa nói xong, lại bị ngắt lời.

"Thái Bạch, Phật Tổ ở đâu?" Ngọc Hoàng Đại Đế mong đợi hỏi.

"Đương nhiên là lên Tây Thiên rồi!" Thái Bạch Kim Tinh thầm phỉ báng, vội vàng nói một hơi: "Bệ hạ, Như Lai Phật Tổ đã viên tịch, cả Linh Sơn đều đã thất thủ!" "Ồ, Như Lai Phật Tổ đang ở bên ngoài chống cự yêu ma..." "Cái gì?

Ngươi nói cái gì?" Ngọc Hoàng Đại Đế đột ngột đứng dậy, không dám tin nhìn Thái Bạch Kim Tinh: "Ngươi vừa nói gì?

Phật Tổ làm sao?" Thái Bạch Kim Tinh nhìn ánh mắt của Ngọc Hoàng Đại Đế và chúng tiên thần, tuy rất muốn nói Phật Tổ đến rồi, nhưng hắn không thể nói dối.

"Bệ hạ, Phật Tổ viên tịch rồi!" Rắc.

Giây phút này, phảng phất như có thứ gì đó vỡ tan.

Ngọc Hoàng Đại Đế phịch một tiếng ngồi bệt xuống long ỷ, hai mắt vô thần.

"Phật Tổ viên tịch rồi...

Phật Tổ viên tịch rồi..." "Sao có thể?" "Phật Tổ chính là đệ nhất cường giả tam giới của chúng ta, sao có thể dễ dàng vẫn lạc?" "Thái Bạch Kim Tinh, ngươi lấy tin tức từ đâu?" "Ta thấy đây chắc chắn là quỷ kế của tà ma, chính là muốn đả kích lòng tin của chúng ta, ngăn cản chúng ta cầu viện liên hợp!" "Không sai!

Chắc chắn là như vậy!" Từng tiên thần kinh hô, trong mắt Ngọc

Hoàng Đại Đế lại lần nữa bừng lên ánh sáng hy vọng, nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh: "Thái Bạch, tin tức của ngươi là từ đâu có được?" Với tốc độ của Thái Bạch Kim Tinh, trong thời gian ngắn như vậy, tuyệt đối không thể đến được Linh Sơn, chỉ có thể là nhận được tin tức giữa đường.

"Bệ hạ, là Quan Âm Tôn Giả tự mình nói." "Quan Âm Tôn Giả?" Ngọc Đế nghe vậy, nhíu mày: "Vậy Quan Âm Tôn Giả đâu?" Quan Âm là cường giả của Phật môn chỉ sau Như Lai, tu vi Chân Tiên đỉnh phong, so với ngài cũng chỉ kém một bậc, thuộc về chiến lực cao cấp.

Nếu có Quan Âm giúp đỡ, phần thắng của bọn họ cũng nhiều hơn một phần.

"Quan Âm Tôn Giả hình như đã đến Bàn Đào Viên rồi!" Thái Bạch Kim Tinh trầm ngâm nói.

"Quan Âm Tôn Giả đến Bàn Đào Viên làm gì?

Vương Mẫu hình như cũng ở Bàn Đào Viên!" Ngọc Hoàng Đại Đế trầm ngâm một lát, nói: "Trẫm đi Bàn Đào Viên gặp Quan Âm Tôn Giả!" Lời vừa dứt, bóng dáng Ngọc Hoàng Đại Đế biến mất khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Để lại chúng tiên thần nhìn nhau.

Ngọc Hoàng Đại Đế không phải là chạy trốn rồi chứ?

Thực ra bọn họ đoán không sai.

Ngọc Hoàng Đại Đế quả thực chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng trước khi chạy, ngài chuẩn bị đi gặp Quan Âm trước, hỏi thăm tình hình của Linh Sơn, sau đó mới quyết định có chạy trốn hay không. ...

Bàn Đào Viên.

Ba ngàn cây đào tươi tốt um tùm, trên đó treo đầy những quả đào hấp dẫn.

"Hùng gia, đến nếm thử quả bàn đào chín nghìn năm một lần này đi!" Vương Mẫu Nương Nương mặc phượng quan hà bí, đoan trang ung dung, thân hình đầy đặn, đường cong lả lướt, bàn tay ngọc trắng nõn cầm một quả đào hấp dẫn đưa đến bên miệng Cổn Cổn.

Cổn Cổn ngồi trong lòng Quan Âm, há miệng cắn một miếng thật mạnh, bĩu môi: "Ngao ô." "Thiên Đế cũng có bàn đào?" Vương Mẫu và Quan Âm tò mò hỏi.

Trong khoảng thời gian này, hai người đều biết được không ít tin tức từ Cổn Cổn, đặc biệt là Quan Âm đã chứng kiến sự khủng bố của Cổn Cổn, một quyền đánh nổ Như Lai.

Càng không cần nói đến chủ nhân đứng sau Cổn Cổn.

Vì vậy, Quan Âm đã đầu hàng.

Trồng trúc thì trồng trúc thôi.

Dù sao sủng vật của vị Thiên Đế này trông không tầm thường, ôm được đùi của nó, sau này ở Đại Tần cũng coi như có chỗ dựa.

Sau khi đến Bàn Đào Viên, Quan Âm gặp được Vương Mẫu.

Cổn Cổn nhìn thấy Vương Mẫu, dùng thân thể đo lường một chút, phát hiện Vương Mẫu là một người mập mạp ưu tú.

Thế là, nó quyết định cũng vác về tặng cho chủ nhân.

Đương nhiên, nó sẽ không nói cho Doanh Huyền biết nó lại tìm được một người trồng đào.

Quan Âm biết Cổn Cổn muốn Vương Mẫu trồng đào cho nó, có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Hơn nữa thực lực của Vương Mẫu không yếu, cũng có tu vi Chân

Tiên.

Tuy đối với Cổn Cổn không là gì, nhưng ở thế giới Đại Tần xa lạ chưa biết, có một minh hữu cũng tốt.

Thế là, Quan Âm liền đem những tin tức mình biết nói cho Vương Mẫu, để Vương Mẫu nhận thức được sự mạnh mẽ của Cổn Cổn và thế giới Đại Tần.

Tự nhiên, Vương Mẫu cũng đầu hàng, chuẩn bị cùng Quan Âm ôm đùi Cổn Cổn.

"Ngao ô." Cổn Cổn kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên, "Ngao ô." "Ngao ô." Cổn Cổn vẫy vẫy đôi vuốt nhỏ, sau đó há miệng nuốt một cái, toàn bộ Bàn Đào Viên bị nó nuốt vào trong bụng.

Đương nhiên, Bàn Đào Viên không bị ăn mất, mà là bị Cổn Cổn đặt vào trong một không gian thứ nguyên.

"Đứng lại!" Nhưng ngay lúc Quan Âm và Vương Mẫu chuẩn bị rời đi cùng Cổn Cổn, bóng dáng của Ngọc Hoàng Đại Đế đột nhiên xuất hiện.

Sắc mặt ngài tái mét, phẫn nộ nói: "Hay cho các ngươi, một người là Bồ Tát Phật môn, một người là Vương Mẫu Thiên Đình, vậy mà lại đầu hàng tà ma, thật đáng chết!" "Ngao ô ~" Cổn Cổn gầm lớn một tiếng, nắm đấm nhỏ vung ra.

Một quyền xuất ra, vạn tượng băng diệt.

Ngọc Hoàng Đại Đế ngay cả tiếng hét thảm cũng không phát ra được, đã bị một quyền đánh nổ tung.

Ực.

Khuôn mặt ung dung hoa quý của Vương Mẫu mang theo vẻ kinh hãi, mặc dù trước đó đã nghe nói Cổn Cổn một quyền đánh nổ Như

Lai, nhưng rốt cuộc không tận mắt chứng kiến.

Nay nhìn thấy Cổn Cổn một quyền đánh nổ Ngọc Đế, sự chấn động và tác động đó khiến linh hồn nàng cũng phải run rẩy.

Quá đáng sợ.

Rất khó tưởng tượng trong cơ thể nhỏ bé này lại ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp đến vậy.

"Ngao ô ~" Cổn Cổn vỗ vỗ vào "vô lăng", chỉ huy Quan Âm và Vương Mẫu đi về phía thế giới Đại Tần.

"Không biết chủ nhân có thích hai người mập mạp ta vác về không?" "Chủ nhân chắc chắn sẽ thích, Cổn Cổn đã tự mình đo lường rồi, tuyệt đối phù hợp với sở thích của chủ nhân!" "Giống như chủ nhân nói, ăn quen sơn hào hải vị rồi, cũng phải nếm thử rau xanh củ cải!" "Huống hồ cái gì chưa ăn qua, đều muốn ăn một miếng, nếm thử cho biết!" "Lần này Cổn Cổn không hề lười biếng, không biết chủ nhân sẽ thưởng cho ta thế nào?" Doanh Huyền: "..." Ta đây muốn thưởng cho ngươi một trận đòn.

Cổn Cổn, ngươi học hư rồi!

Đều là chủ nhân dạy giỏi!

Ta đánh chết ngươi! … Thế giới Dương Thần.

Doanh Huyền tuy đã rời đi, nhưng sự tích của hắn ở Khởi Nguyên Chi Địa lại truyền khắp Thiên Ngoại Thiên và Đại Thiên thế giới với tốc độ cực nhanh.

Thiên Ngoại Thiên lấy Trung Ương thế giới Bàn Tinh làm tôn, nhưng Trung Ương thế giới đã sớm bị Doanh Huyền chiếm lấy, cùng với tin tức Doanh Huyền ở Khởi Nguyên Chi Địa, diệt sát Tạo Hóa Đạo Nhân, đánh bại Trường Sinh Đại Đế truyền ra, vô số thế lực tinh thần ở Thiên Ngoại Thiên lần lượt đầu hàng.

Huống hồ rất nhiều Tinh Chủ cường giả của Thiên Ngoại Thiên bị bắt giam ở Tử Tịch Thiên Lao đều được Doanh Huyền cứu, quy thuận Doanh Huyền.

Có bọn họ trợ giúp, cộng thêm uy hiếp của Doanh Huyền, Thiên Ngoại Thiên gần như không có thế lực phản kháng nào.

Dù có, cũng sẽ rất nhanh bị tiêu diệt.

Cùng lúc đó, Đại Thiên thế giới, theo sự sụp đổ của Đại Càn vương triều, các cường giả Đại Tần chia binh nhiều đường, đồng thời tấn công các đế quốc Vân Mông, Hỏa La, Nguyên Đột, Thần Phong, Xuất Vân.

Các đế quốc này tuy vì Đại Càn vương triều sụp đổ mà liên hợp lại, muốn chống lại Đại Tần, nhưng dưới thực lực tuyệt đối của Đại Tần, hoàn toàn bị nghiền ép.

Từng tiểu quốc bị diệt vong.

Những tàn binh du dũng còn lại cùng với các thế gia Thánh Nhân tồn tại của Đại Càn vương triều như Cơ gia ở Khánh Châu, Chu gia ở Âm Châu, Trình gia ở Tuyết Châu, Tôn gia ở Húc Châu, Phương gia ở Hằng Châu, Kim gia ở Thanh Châu, Hàn gia ở Cầm Châu...

đều lần lượt đầu hàng.

Hết cách.

Cự đầu thái cổ Tạo Hóa Đạo Nhân và đệ nhất cường giả thái cổ Trường Sinh Đại Đế đều bị Doanh Huyền tiêu diệt, bọn họ dù có phản kháng thì có ích gì?

Không chỉ bọn họ, ngay cả Cửu Uyên thần bí thái cổ, vào khoảnh khắc cường giả Đại Tần giáng lâm, cũng không chút do dự mà đầu hàng.

“Trời đã đổi rồi!” Thân ảnh yểu điệu của tiên tử A Na đứng trên đỉnh núi, váy áo tung bay, trong mắt đầy cảm khái.

Chuyện xảy ra trong vài ngày ngắn ngủi này quá nhiều.

Nàng là con gái của Âm Vận Tử và Chính Khí Tử, hai trong ba vị Đạo Tổ của Cửu Uyên Thần Vực, dung mạo hoàn mỹ, được xem là đệ nhất mỹ nhân Đại Thiên thế giới, khí chất, tu thành Tiêu Dao Chân Khí, song tu với người khác có lợi ích cực lớn.

Chương 162

Nàng có thể nói là tập hợp cả sắc đẹp, trí tuệ và gia thế vào một thân.

Nhưng những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, đừng nói là nàng, ngay cả mẫu thân của nàng - Âm Vận Tử, một trong ba Đạo Tổ của Cửu Uyên Thần Vực, dưới sóng gió như vậy, cũng không có chút sức phản kháng nào.

Dù sao mẫu thân nàng Âm Vận Tử tuy là Đạo Tổ Cửu Uyên Thần Vực, nhưng thực ra cũng chỉ là Lục Thứ Lôi Kiếp đỉnh phong mà thôi.

Ngay cả Thất Thứ Lôi Kiếp Tạo Vật Chủ cũng chưa đạt tới.

Đừng nói đến Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế những cự đầu vô thượng thái cổ này, ngay cả những Thánh Hoàng thượng cổ, Dương Thần cũng là những tồn tại vĩ đại mà bọn họ không thể sánh bằng.

Thế nhưng dù mạnh như Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế, cũng đều bại vong.

"Đại Tần Trung Ương Đế Huy Doanh Huyền, đó phải là tồn tại như thế nào?" Trong lòng tiên tử có một tia tò mò.

Không chỉ có nàng, e rằng cả thế giới Dương Thần không ai là không tò mò về Doanh Huyền. … Lúc này, Doanh Huyền đang ở trong Thời Không Tháp, đã sắp xếp xong tất cả công pháp thần thông mà hắn nắm giữ, dung hội quán thông, chuẩn bị tấn thăng Thần Thông Cảnh.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu liên tiếp vang lên hai tiếng.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Dương Thần."

“Phần thưởng: Ba nghìn mảnh vỡ Bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần, ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo.” “Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Thanh Xà.” “Phần thưởng: Tiên Thiên Chí Bảo Ngộ Đạo Bồ Đoàn.” “Ba nghìn mảnh vỡ Bản nguyên Hỗn Độn Thần Ma?

Ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo?” Ánh mắt Doanh Huyền lập tức sáng rực, Tam Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh không giống lắm với Tam Thiên Đại Đạo ẩn chứa trong Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma.

Ví dụ như Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ, Không Gian Đại Đạo của Dương Mi.

Các đại đạo khác như Thời Gian Đại Đạo, Hủy Diệt Đại Đạo, v.v.

Nếu luyện hóa ba nghìn mảnh vỡ Bản nguyên Hỗn Độn Thần Ma, ít nhất cũng có thể khiến nội tình của Doanh Huyền tăng lên bốn thành.

Đừng xem chỉ là bốn thành, nội tình của Doanh Huyền hiện nay đã phong phú đến mức khó có thể tưởng tượng.

Bốn thành có thể nói là khủng bố.

Tạm thời gác lại sự cám dỗ tấn thăng Thần Thông Cảnh, Doanh Huyền lấy ra Ngộ Đạo Bồ Đoàn, ngồi lên, lập tức linh đài trống rỗng, tư duy tăng tốc, thiên địa đại đạo trở nên rõ ràng hơn.

Vạn sự vạn vật phảng phất như đường vân trong lòng bàn tay.

“Rất tốt!” Có Ngộ Đạo Bồ Đoàn trợ giúp, Doanh Huyền lấy ra ba nghìn mảnh vỡ Bản nguyên Hỗn Độn Thần Ma bắt đầu luyện hóa.

Thời gian.

Không gian.

Nhân quả.

Vận mệnh.

Sinh tử.

Luân hồi.

Ngũ hành… Từng đại đạo vây quanh Doanh Huyền, tu vi của hắn không tăng lên, nhưng thực lực lại tăng vùn vụt, phảng phất như không có giới hạn.

Không biết đã qua bao lâu.

Trăm năm.

Ngàn năm.

Vạn năm...

Ba nghìn mảnh vỡ Bản nguyên Hỗn Độn Thần Ma toàn bộ dung nhập vào cơ thể Doanh Huyền.

Giây phút này, Doanh Huyền cảm thấy mình giống như một vị thần ma sinh ra từ hỗn độn, nhất cử nhất động đều sở hữu sức mạnh vô biên.

"Thần Thông Cảnh, phá!" Kim Đan trong cơ thể Doanh Huyền tỏa ra ánh sáng vô tận, Kim Đan nhỏ như đầu kim khó mà nhìn thấy bằng mắt thường, nếu phóng đại hàng ức vạn lần, có thể thấy trên Kim Đan phủ đầy đạo văn vô tận dày đặc, mỗi đạo văn đại biểu cho một môn vô thượng thần thông.

Lúc này chúng đều tỏa ra ánh sáng thuộc về riêng mình.

Sức mạnh đáng sợ, cuồn cuộn như thủy triều, không ngừng sôi trào, bùng nổ trong cơ thể Doanh Huyền.

Đại đạo phù lục do từng môn vô thượng thần thông trên Kim Đan hình thành lần lượt bay ra, dung hợp với nhục thân của Doanh Huyền.

Thần Thông Cảnh, còn được Doanh Huyền gọi là Vũ Hoàng.

Võ đạo hoàng giả.

Có thể sinh ra huyết mạch Vũ Hoàng.

Huyết mạch Vũ Hoàng có thể truyền cho con cháu đời sau, phúc trạch vạn thế.

Lúc này, tất cả thần thông mà Doanh Huyền tu luyện đang dung nhập vào cơ thể, muốn hóa thành huyết mạch Vũ Hoàng.

Nhiều vô thượng thần thông như vậy, nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ trực tiếp bạo thể mà chết.

Nhưng Doanh Huyền nội tình sâu dày, đã cứng rắn chống đỡ được.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Một năm.

Mười năm.

Trăm năm… Trọn vẹn vạn năm trôi qua, tất cả thần thông trong cơ thể Doanh Huyền dần dần dung hợp với hắn, hóa thành huyết mạch Vũ Hoàng.

Ầm.

Trong cơ thể Doanh Huyền một tiếng nổ vang, nhục thân trực tiếp nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là Doanh Huyền đã chết.

Thiên Biến Vạn Hóa Cảnh của Nhân Tiên võ đạo thế giới Dương Thần đã có thể hóa nhục thân thành bốn trăm tám mươi triệu phù lục nhỏ, huống hồ là Doanh Huyền lúc này.

Cả người hắn hóa thành những vi lạp nhỏ nhất.

Chỉ có thần thông dung nhập vào những vi lạp nhỏ nhất, mới có

thể sinh ra huyết mạch Vũ Hoàng, bước vào Thần Thông Cảnh.

Theo sự dung nhập của thần thông vào mỗi một hạt lạp tử, Doanh Huyền phúc chí tâm linh, một sự minh ngộ huyền diệu dâng lên trong lòng.

Mỗi một hạt lạp tử của nhục thân xảy ra sự lột xác về chất, mạnh hơn trước hàng ức vạn lần.

Giây phút này, hắn đã đột phá.

Huyết mạch sinh.

Thần thông thành.

Hàng ức lạp tử hoàn toàn mới, mạnh mẽ, trong nháy mắt kết hợp lại với nhau, hóa thành hình ảnh của Doanh Huyền.

Trong chốc lát, một luồng khí tức khủng bố thông thiên triệt địa từ trong cơ thể Doanh Huyền lan ra.

Ngay cả Thời Không Tháp là Tiên Thiên Linh Bảo cũng phải run rẩy, phảng phất như không chịu nổi gánh nặng.

Cùng lúc đó, vô số thần thông trong cơ thể Doanh Huyền đều biến mất.

Kim Đan cũng biến mất.

Đương nhiên, sự biến mất này là do chúng đã dung nhập vào những vi lạp nhỏ nhất trong cơ thể Doanh Huyền, hóa thành huyết mạch Vũ Hoàng.

Doanh Huyền vẫn có thể sử dụng chúng, hơn nữa còn thuận tay hơn, uy lực lớn hơn.

Kim Đan Cảnh thi triển thần thông, thần thông tương đương với đao kiếm trong tay.

Mà khi thần thông dung nhập vào lạp tử, hóa thành huyết mạch Vũ Hoàng, thần thông không còn là đao kiếm trong tay, mà là chính bàn tay của mình biến thành đao kiếm, thực sự như cánh tay chỉ huy ngón tay, uy lực càng mạnh hơn.

"Đây chính là Thần Thông Cảnh!

Cảm giác thật mạnh mẽ!" Doanh Huyền khẽ nắm tay, cảm nhận bản thân.

Không nói đến thần thông pháp lực, chỉ riêng nhục thân, đã mạnh hơn ngàn vạn lần so với trước khi đột phá.

Đặc biệt là thần thông dung nhập vào lạp tử nhục thân, sinh ra huyết mạch Vũ Hoàng, nhất cử nhất động đều có thể bộc phát vô số thần thông.

Kích phát huyết mạch Vũ Hoàng, càng có thể khiến thực lực trong nháy mắt tăng vọt.

Đây mới là võ đạo hoàng giả thực sự, thần thông quảng đại.

Mà khi đạt đến Thần Thông Cảnh, muốn thăng cấp, chính là tu luyện huyết mạch.

Huyết mạch Vũ Hoàng vừa dung hợp tất cả thần thông sinh ra chỉ là huyết mạch tạp nham sơ bộ hình thành, là cơ sở, cũng là dấu hiệu đột phá đến Thần Thông Cảnh.

Thần Thông Cảnh chủ tu huyết mạch.

Nhưng loại huyết mạch cơ sở dung nhập tất cả thần thông này không thể tu luyện được.

Giống như huyết mạch do Doanh Huyền dung nhập Tam Thiên Đại Đạo và các vô thượng thần thông khác hình thành, không thể nào cùng lúc tu luyện ba nghìn đại đạo được.

Lúc này cần phải tuần tự tiến lên, từ điểm đến diện.

Chọn một trong số các thần thông để luyện thành một huyết mạch thuần túy đến cực hạn.

Chỉ có huyết mạch thuần túy đến cực hạn mới có thể tu luyện đến cực hạn.

Khi một huyết mạch tu luyện đến cực hạn rồi mới có thể tu luyện huyết mạch thứ hai.

Ít nhất cần phải tu luyện chín huyết mạch thuần túy đến cực hạn, tức là viên mãn, mới có thể dung hợp chúng thành một, tấn thăng Pháp Tướng Cảnh.

"Huyết mạch đầu tiên sẽ tu luyện Vận Mệnh Huyết Mạch!" ...

"Huyết mạch đầu tiên sẽ tu luyện Vận Mệnh Huyết Mạch!" Doanh Huyền đã sớm chuẩn bị, vì vậy không do dự, tiếp tục tu luyện, từ huyết mạch Vũ Hoàng cơ sở tách ra một huyết mạch liên quan đến vận mệnh.

Vận Mệnh Huyết Mạch vừa xuất hiện, liền nhanh chóng ngưng luyện.

Vì nội tình của Doanh Huyền sâu dày vô cùng, trước đó còn dung hợp ba nghìn mảnh vỡ Bản nguyên Hỗn Độn Thần Ma, nên không có chút trở ngại nào, một hơi tu luyện Vận Mệnh Huyết Mạch đến cảnh giới viên mãn.

Vận Mệnh Huyết Mạch viên mãn, hai mắt Doanh Huyền phảng phất như hóa thành hai dòng sông vận mệnh, một cái nhìn có thể nhìn thấu vận mệnh của vạn sự vạn vật.

Hai chữ lặng lẽ hiện lên trong lòng Doanh Huyền.

Đó chính là "mạnh mẽ".

Vận Mệnh Huyết Mạch là huyết mạch thuần túy đơn nhất, nhưng uy năng ẩn chứa lại vượt xa huyết mạch Vũ Hoàng cơ sở trước đó.

Điều này cũng giống như đạo lý binh quý ở tinh nhuệ chứ không phải ở số đông.

Một cường giả có thể dễ dàng đối phó với vô số tổ hợp tàn binh du dũng.

"Tiếp tục!" Cảm giác thực lực tăng vọt khiến Doanh Huyền không thể dừng lại.

Thời Gian Huyết Mạch viên mãn.

Không Gian Huyết Mạch viên mãn.

Nhân Quả Huyết Mạch viên mãn.

Ngũ Hành Huyết Mạch viên mãn.

Lực Chi Huyết Mạch viên mãn.

Đao Đạo Huyết Mạch viên mãn.

Kiếm Đạo Huyết Mạch viên mãn...

Tu luyện không biết năm tháng, Doanh Huyền chìm đắm trong sự tăng trưởng thực lực điên cuồng.

Nội tình hắn tích lũy bấy lâu nhanh chóng chuyển hóa thành thực lực.

Không biết đã qua bao nhiêu vạn năm, Doanh Huyền đã luyện thành mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyết mạch.

Giây phút này, hắn đã không biết mình mạnh đến mức nào.

Hai chữ: Khủng bố.

Ba chữ: Đại khủng bố.

Bốn chữ: Thâm bất khả trắc.

Chương 163

Tuy nhiên Doanh Huyền vẫn chưa dừng lại.

Trong mắt hắn chiến ý ngút trời, muốn một mạch xông lên, trực tiếp thành tựu Pháp Tướng Cảnh.

"Nội tình tích lũy trước đó đã tiêu hao gần hết, nhưng ta vẫn còn một con át chủ bài cuối cùng!" Doanh Huyền ý niệm vừa động, các phó bản đã thông quan là Tiên Kiếm Tam, Tru Tiên, Thanh Xà và Dương Thần lập tức dung nhập vào thế giới Đại Tần.

Bốn phó bản này đều không đơn giản, đặc biệt là phó bản Dương Thần.

Quả nhiên, cùng với việc bốn phó bản dung nhập vào thế giới Đại Tần, đại đạo và bản nguyên ẩn chứa trong thế giới của chúng dung hợp làm một với đại đạo và bản nguyên của thế giới Đại Tần, đại đạo và bản nguyên của thế giới Đại Tần lập tức tăng vọt, thăng hoa, có một bước nhảy vọt về chất.

Thế giới Đại Tần vốn thuộc về Tiểu Thiên thế giới, trực tiếp tấn thăng thành Trung Thiên thế giới.

Thậm chí trong các Trung Thiên thế giới, cũng thuộc về loại tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Giây phút này, thế giới Đại Tần dị tượng xuất hiện khắp nơi, vũ trụ vạn đạo hiển hóa, chấn động không ngừng, linh khí triều dâng như thủy triều, vô số linh vật bảo vật ra đời.

Giây phút này tất cả mọi người trong thế giới Đại Tần đều nhận được tạo hóa cực lớn, những người vốn đạt đến bình cảnh trực tiếp đột phá bình cảnh.

Vô số người còn trực tiếp rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Những đứa trẻ mới sinh và những đứa trẻ còn trong bụng mẹ càng nhận được sự tẩy lễ tạo hóa của trời đất, tư chất được nâng cao nghịch thiên.

Tương lai thành tựu không thể lường được.

"Trời ơi, đây là thế giới Đại Tần sao?" Bích Dao của thế giới Tru Tiên chấn động và ngây người nhìn dị tượng vô biên hùng vĩ của thế giới Đại Tần, nhìn từng vì sao khổng lồ lấp lánh, nhìn từng tòa tiên cung quỳnh lâu, nín thở: "Đây chẳng phải là tiên giới sao!!" "Ha ha ha, quá tốt rồi, đây mới là đại thế giới thực sự, ta cảm nhận được thực lực của mình đang tăng lên nhanh chóng!" Thế giới Tiên Kiếm Tam, Ma Tôn Trọng Lâu cười lớn, hưng phấn không thôi.

"Đây chẳng lẽ là thế giới tấn thăng?" "Thật quá khủng bố!" "Đây chính là bút tích của Thiên Đế?" Quan Âm và Vương Mẫu ôm Cổn Cổn đến thế giới Đại Tần, đôi mắt đẹp kinh ngạc đến ngây người.

Cảm nhận pháp tắc đại đạo mạnh mẽ giữa thiên địa.

Cảm nhận linh khí nồng đậm giữa thiên địa.

Bình cảnh vốn có của các nàng đều bắt đầu lung lay.

Vương Mẫu và Quan Âm vốn đang ở Chân Tiên đỉnh phong trực tiếp đột phá, trở thành cường giả Kim Tiên sánh ngang với Như Lai và Ngọc Đế của thế giới Thanh Xà.

Giây phút này, ánh mắt các nàng càng thêm sáng rực, tràn đầy chờ mong vào tương lai.

Đối với sự thay đổi của thế giới Đại Tần, Doanh Huyền lòng dạ biết rõ, nhưng hắn không để ý.

Mà là mượn sức mạnh bản nguyên và vị cách tăng vọt khi thế giới

Đại Tần tấn thăng thành Trung Thiên thế giới, xung kích Pháp Tướng Cảnh.

Mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyết mạch Đại viên mãn dưới luồng sức mạnh khủng bố ngút trời này, trực tiếp dung hợp làm một, hóa thành một huyết mạch hoàn toàn mới.

Doanh Huyền gọi nó là Võ Đế Huyết Mạch.

Võ Đế.

Võ đạo đế vương.

Võ Đế Huyết Mạch là sự thăng hoa cực hạn của Vũ Hoàng Huyết Mạch.

Nếu nói Vũ Hoàng Huyết Mạch là sơ cấp, vậy thì Võ Đế Huyết Mạch chính là huyết mạch lột xác ở tầng cao hơn sau khi viên mãn và phá vỡ giới hạn.

Thực ra đây cũng là khái quát tu luyện của Thần Thông Cảnh.

Thần Thông Cảnh không thể trực tiếp tu luyện huyết mạch Vũ Hoàng cơ sở.

Vì vậy hắn chia huyết mạch Vũ Hoàng thành mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyết mạch thuần túy, tu luyện từng cái đến viên mãn, sau đó lại dung hợp, khiến nó lột xác.

Đây chính là Võ Đế Huyết Mạch.

Cùng với sự ra đời của Võ Đế Huyết Mạch, đánh dấu việc Doanh Huyền bước vào Pháp Tướng Cảnh.

Mà dấu hiệu dễ nhận biết nhất của Pháp Tướng Cảnh chính là Pháp Tướng.

Pháp Tướng ngưng tụ sau lưng Doanh Huyền, là một vị đế vương vô cùng vĩ ngạn.

Ngài chân đạp hỗn độn, thân thể có ba nghìn đại đạo vây quanh, sau lưng là từng vũ trụ cổ xưa trôi nổi, dị tượng ngút trời, bễ nghễ thiên hạ, chúa tể vạn giới.

"Một hơi từ Võ Đạo Kim Đan vượt qua Thần Thông Cảnh tấn thăng Pháp Tướng, lần này thật sự đã hao hết nội tình, không còn một giọt nào!" Thu hồi Pháp Tướng sau lưng, Doanh Huyền không khỏi cảm khái.

Nhưng nội tình chung quy cũng chỉ là nội tình, chỉ có hóa thành thực lực mới là đạo lý cứng.

Doanh Huyền vặn vặn cổ, ý niệm vừa động, liền phát hiện hắn đã tu luyện trong Thời Không Tháp gần mười triệu năm.

Hít.

Khủng bố như vậy.

Doanh Huyền không ngờ mình lại tu luyện lâu như vậy.

Nói như vậy hắn bây giờ đã mười triệu tuổi rồi.

Quả nhiên là tu chân vô tuế nguyệt.

May mà Thời Không Tháp có tốc độ dòng chảy mười tỷ lần, bên ngoài cũng chỉ mới ba bốn ngày mà thôi.

Nhưng Doanh Huyền không vội ra ngoài.

Tuy bên ngoài chỉ mới ba bốn ngày, nhưng trong Thời Không Tháp và mười triệu năm trôi qua không có chút khác biệt nào.

Khổ tu mười triệu năm, Doanh Huyền đã sắp quên mất mùi vị thịt.

Huống hồ nay đã tấn thăng Pháp Tướng Cảnh, nhục thân mạnh mẽ vô cùng, khí huyết như lò luyện trời đất, vượng thịnh đến mức không thể hình dung.

Hắn quyết định phải bồi thường cho chúng nữ một phen.

Thế là, Doanh Huyền ý niệm lướt qua, truyền âm nói: "Trẫm nay có đột phá, ai muốn cầu chỉ điểm, đến tầng chín Thời Không Tháp!" Giây tiếp theo, từng bóng người dáng vẻ thướt tha, phong hoa tuyệt đại lần lượt xuất hiện.

Mỗi người trên thân đều mang theo khí tức mạnh mẽ.

Hiển nhiên, trong khoảng thời gian này các nàng đều tiến bộ rất lớn.

Người ở Thần Thông Cảnh không phải là số ít, ví dụ như Mỹ Đỗ Toa, Cổ Huân Nhi, Lăng Thanh Trúc và những người khác.

Doanh Huyền không vội, rất kiên nhẫn giảng đạo chỉ điểm một-một cho các nàng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nếu không phải Doanh Huyền tấn thăng Pháp Tướng Cảnh, e rằng thật sự không có thực lực để giảng đạo chỉ điểm cho từng người một như vậy.

Rời khỏi Thời Không Tháp, Doanh Huyền nằm trong suối nước nóng giữa rừng đào, Cổn Cổn đang gục trong lòng Vương Mẫu ngủ say sưa cảm ứng được Doanh Huyền, lập tức tỉnh lại.

Vút một tiếng chạy đến, gục vào lòng Doanh Huyền.

Vương Mẫu đã trở thành người quản lý rừng đào, ánh mắt tò mò nhìn về phía Doanh Huyền, đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt nhìn thấy Doanh Huyền ở khoảng cách gần.

Không chỉ có nàng, Quan Âm đang trồng trúc ở không xa cũng đưa mắt nhìn lại.

Doanh Huyền vẫy tay với các nàng.

"Vương Mẫu, bái kiến Thiên Đế!" Hai người đến trước mặt

Doanh Huyền, nhẹ nhàng thi lễ.

"Ừm!" Doanh Huyền khẽ gật đầu.

"Ngao ô ~" Cổn Cổn nhảy lên vai Doanh Huyền, vẫy vẫy đôi vuốt nhỏ, gào lên ngao ngao, giống hệt một nhà tư bản.

Sau đó cái đầu nhỏ của nó cọ cọ vào má Doanh Huyền đầy vẻ lấy lòng.

Doanh Huyền cười đáp lại, đưa tay xoa xoa đầu Cổn Cổn.

Hắn biết Cổn Cổn sợ hắn trách tội nó đã vác hai người mập mạp về trồng trúc và đào.

Doanh Huyền không để ý.

Dáng vẻ khí chất của Vương Mẫu và Quan Âm không chê vào đâu được, nhìn rất thuận mắt.

Ở lại đây trồng trúc và đào hoàn toàn đủ tư cách.

Nghe lời Cổn Cổn, Vương Mẫu và Quan Âm không do dự, lần lượt bước vào suối nước nóng, đến bên cạnh Doanh Huyền đấm lưng bóp chân cho hắn.

Nước suối làm ướt quần áo của hai người, để lộ ra thân hình kiều diễm trắng nõn.

Nhưng ánh mắt Doanh Huyền trong veo, tựa như thánh nhân, không chút tà niệm.

Sau đó nhắm mắt dưỡng thần, hưởng thụ sự massage của hai người, đồng thời ý thức tiến vào hệ thống phó bản mạnh nhất.

"Làm mới một phó bản mới thử xem." Doanh Huyền ý niệm lóe lên, trực tiếp phân phó hệ thống làm mới.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được Phó bản Nhiệm vụ Đặc

biệt: Phó bản Già Thiên - Tây Hoàng Mẫu.” “Phó bản đặc biệt?” Doanh Huyền trong lòng khẽ động, thì ra loại phó bản này phải sau khi hắn thông quan ba mươi phó bản mới có.

Cộng thêm phó bản Thanh Xà, hiện nay Doanh Huyền vừa vặn thông quan ba mươi phó bản.

“Thú vị!” Thế giới Già Thiên.

Đông Hoang, Bắc Vực.

Dao Trì Thánh Địa. "Thú vị!" Doanh Huyền tĩnh lặng mở mắt, đánh giá cung điện vàng son lộng lẫy trước mặt, ý thức cảm tri bốn phía, trong mắt lộ ra một tia khác lạ.

Lần này hắn nhận được một phó bản nhiệm vụ đặc thù —— Phó bản Tây Hoàng Mẫu của Già Thiên.

Đây là phó bản được mở khóa sau khi thông quan ba mươi phó bản khác, cũng là phó bản nhiệm vụ đặc thù đầu tiên.

Nhiệm vụ phó bản —— Giải cứu Tây Hoàng Mẫu của Dao Trì.

Điều thú vị hơn là hệ thống còn sắp xếp cho hắn một thân phận: Vị hôn phu của Tây Hoàng Mẫu.

Nếu Doanh Huyền không nhớ lầm, trong nguyên tác, vị hôn phu hay nói đúng hơn là trượng phu của Tây Hoàng Mẫu là một vị Đại Thành Thánh Thể. "Là ta đã thay thế vị Đại Thành Thánh Thể kia hay là…" Doanh Huyền trầm ngâm một lát rồi không nghĩ nhiều nữa.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, tầm mắt nhìn đến đâu cũng là những điện vũ lầu các vươn lên từ mặt đất, nhưng lại không hề hùng vĩ nguy nga, ngược lại trông rất linh động và yên bình, hòa quyện một cách hoàn hảo với đất trời nơi đây, đồng thời mang theo một tia khí chất thoát tục.

Doanh Huyền phóng tầm mắt ra xa, Dao Trì quả thực tráng lệ và tú mỹ.

Thánh sơn hùng vĩ, tú phong không linh, tựa như đang bước vào tiên vực, khiến người ta lạc lối và say đắm.

Thạch nham tuôn trào thần tuyền, linh thảo mọc ven vách đá, thụy thú ẩn mình trong núi, vừa có tiên khí lại vừa có kỳ cảnh, vô cùng lộng lẫy. "Không hổ là thần thổ nổi danh khắp Đông Hoang, sương khói lượn lờ, tử khí quý giá, tiên vụ huyền ảo, hóa thành hình đại long." Doanh Huyền thầm cảm thán, nhưng cũng không lấy làm lạ.

Huống hồ Tây Hoàng Mẫu đương thời đã chứng đạo thành Đế, uy áp bốn biển, bễ nghễ thiên hạ, thánh địa Dao Trì nơi nàng ở có huy hoàng đến đâu cũng không hề quá đáng.

Bởi lẽ, thế giới Già Thiên có thiên địa pháp tắc đặc thù, trong tình huống thông thường, một đời chỉ có một vị Đại Đế.

Vì Đại Đế dùng tâm của mình thay cho thiên tâm, dùng đạo của bản thân để áp chế vạn đạo, khiến cho những người khác không còn cơ hội chứng đạo.

Trừ phi là bậc kinh tài tuyệt diễm đặc biệt, mới có thể phá vỡ cực hạn, làm được điều mà người thường không thể.

Nơi ở của Doanh Huyền rất thanh nhã, tinh xá tọa lạc trong một rừng trúc tím, bên ngoài có một hồ nước nhỏ trong vắt, yên tĩnh và an lành.

Trúc tím như ngọc, đốt đốt long lanh, trong rừng có linh dược mọc, không quá dày đặc, thỉnh thoảng có thể thấy vài cây, xem kỹ đều có dược linh mấy trăm năm, thậm chí còn có cổ dược trên nghìn năm.

Doanh Huyền thong thả dạo bước trong Dao Trì, thưởng thức mỹ cảnh nơi đây.

Quỳnh lâu ngọc vũ, đình đài lầu các, vô tận mây mù như những dải lụa ngọc bao phủ, phiêu dật như cung khuyết trên trời.

Trên vách núi, cỏ cây tươi tốt, toàn là tiên thảo linh dược, nhuộm cả vách núi thành một màu xanh tràn đầy sức sống, từng dòng thác bạc từ trên vách núi đổ xuống, ầm ầm vang dội, hơi nước bốc lên tận trời cao.

Từng ngụm tiên tuyền nuốt chửng linh khí nhật nguyệt hóa thành dòng suối, hội tụ linh khí vạn vạn dặm.

Phóng mắt nhìn ra, chỉ thấy hào quang tứ phía, thụy khí phun trào, tiên hạc bay lượn kêu vang, từng con linh thú nhảy nhót trên vách núi, tựa như một chốn tiên cảnh.

Từng vị đệ tử Dao Trì thanh lệ tú mỹ đang ở trong Dao Trì mây mù giăng lối, hoặc diễn luyện bí thuật thần thông, hoặc nuốt chửng linh khí tu hành, hoặc đàn ca luận đạo, cất cao tiếng hát.

Tự nhiên mà hài hòa.

Nhưng Doanh Huyền biết, sau này Dao Trì đã xảy ra biến cố, trong nguyên tác cả Tây Hoàng Mẫu và vị Đại Thành Thánh Thể kia đều gặp kiếp nạn.

Nhiệm vụ lần này của Doanh Huyền chính là giúp Tây Hoàng Mẫu vượt qua kiếp nạn.

Thực ra, với tôn vị Đại Đế của Tây Hoàng Mẫu, người có thể khiến nàng gặp nạn, cũng chỉ có những vị Thiên Tôn, Cổ Hoàng năm xưa.

Thiên Tôn, Cổ Hoàng và Đại Đế đều là cùng một cảnh giới, chỉ là cách xưng hô khác nhau.

Thời đại Thần Thoại gọi là Thiên Tôn.

Chương 164

Thời đại Thái Cổ gọi là Cổ Hoàng.

Thời đại Hoang Cổ gọi là Đại Đế.

Nhưng dù là Thiên Tôn, Cổ Hoàng hay Đại Đế, tuổi thọ cũng chỉ có một vạn năm, dựa vào bất tử dược có thể sống thêm đời thứ hai, đời thứ ba.

Mỗi khi sống thêm một đời, tuổi thọ lại tăng thêm một vạn năm.

Nhưng bất tử dược khó tìm, muốn sống thêm đời thứ hai đã không dễ, huống chi là đời thứ ba.

Thông thường, Thiên Tôn, Cổ Hoàng hay Đại Đế có thể sống hai đời đã là không tệ.

Người sống được ba đời lại càng hiếm hoi.

Đương nhiên, nếu có thể sống được chín đời, tại hồng trần thành tiên, vậy thì có thể sống mãi mãi.

Tiếc là, hồng trần tiên quá khó.

Vì thế, những Thiên Tôn, Cổ Hoàng muốn thành tiên đó đều tự chém một đao, tự phong ấn trong thần nguyên, sống tạm bợ qua ngày, chờ đợi con đường thành tiên trong truyền thuyết mở ra.

Mà bình thường bọn họ không thể sử dụng sức mạnh, nếu không sinh mệnh sẽ trôi đi, muốn sống tiếp, chỉ có thể phát động hắc ám động loạn, thôn phệ lượng lớn sinh mệnh tinh khí của sinh linh để bù đắp cho bản thân.

Hắc ám động loạn đáng sợ nhất thế giới này chính là do những Thiên Tôn, Cổ Hoàng tự phong ấn trong các sinh mệnh cấm khu gây

ra. "Thiên Tôn, Cổ Hoàng…" Doanh Huyền thầm nỉ non, có chút hứng thú.

Đại Đế, Cổ Hoàng của thế giới Già Thiên tuy tuổi thọ không dài, nhưng mỗi người đều có chiến lực ngút trời, uy áp thiên hạ, là bậc duy ngã độc tôn.

Doanh Huyền rất hứng thú muốn giao lưu với họ.

Nhưng bây giờ, trước tiên phải đi gặp vị hôn thê trên danh nghĩa của mình —— Tây Hoàng Mẫu. "Vị công tử này chính là phu quân tương lai của Hoàng Mẫu sao?" "Trông đẹp trai và có khí chất quá!" "Nghe nói vị phu quân tương lai này của Hoàng Mẫu có thể chất đặc thù vạn năm khó gặp, vô cùng đáng sợ!" "Chẳng lẽ là Thánh Thể?

Nghe nói Thánh Thể đại thành có thể đối địch với Đại Đế đó!" "Không rõ!

Nhưng nghe nói không yếu hơn Thánh Thể!" Nhìn thấy Doanh Huyền, các nữ đệ tử Dao Trì thanh lệ như hoa lan xung quanh ghé tai nhau, khe khẽ bàn luận, đôi mắt đẹp mang theo vẻ tò mò.

Doanh Huyền nghe hết những lời bàn tán xung quanh, ánh mắt hơi động, xem ra thân phận của hắn đã thật sự dung nhập vào thế giới này.

Không để ý đến những đệ tử Dao Trì này, Doanh Huyền đi thẳng đến nơi ở của Tây Hoàng Mẫu.

Tây Hoàng Mẫu là Đại Đế đương thời, khí tức của nàng tựa như mặt trời chói lọi, uy nghiêm tôn quý, bễ nghễ tứ phương, với thực lực của Doanh Huyền, dù không cố ý cảm nhận, cũng có thể cảm ứng rõ ràng vị trí của Tây Hoàng Mẫu.

Rất nhanh, Doanh Huyền đã đến trước một tiên trì.

Tiên trì rộng lớn, ánh sáng lành bốc hơi, sương mù mông lung,

quang hoa rực rỡ, hàng tỷ đạo thần tắc lấp lánh, tinh hoa nguyên khí vô tận từ trong dòng suối tỏa ra.

Tiên trì này chính là nơi Tây Hoàng Mẫu thành đạo, nuốt chửng vô tận hào quang, cũng là nguồn gốc của cái tên Dao Trì.

Tây Hoàng Mẫu chính là ở trong tiên trì này mà có được Tiên Lệ Lục Kim, đúc thành đế binh Tiên Lệ Lục Tinh Tháp của nàng, còn gọi là Tây Hoàng Tháp.

Bên bờ tiên trì, có một cây Bàn Đào cổ thụ, cao bốn mươi chín mét, mười mấy người ôm không xuể, vỏ cây già nua nứt nẻ, như từng mảng vảy rồng khổng lồ, vô cùng hùng vĩ.

Nó đã sinh trưởng mười mấy vạn năm, tương đối mà nói, thân cây tuy rất to lớn, nhưng so với tuổi của nó thì chẳng đáng là gì.

Cổ thụ như cầu long, cả cây lá xanh biếc, phiến lá như ngọc bích, trong suốt sinh huy, trên cành chỉ kết ba quả bàn đào, ẩn mình giữa lá ngọc xanh, hương thơm ngào ngạt.

Quả bàn đào không lớn lắm, như được điêu khắc từ mã não đỏ, toàn thân đỏ thắm, long lanh lấp lánh, hương thơm thấm vào tim gan, khiến người ta toàn thân thư thái.

Chính là bất tử dược mà Tây Hoàng Mẫu có được, Bàn Đào cổ thụ.

Dưới cây Bàn Đào cổ thụ, một tiên tử thanh lệ, một nữ thần tuyệt thế đang tĩnh tọa, đôi tay ngọc thon dài buông xuống, nhẹ nhàng gảy cây cổ cầm đặt trên đùi.

Đinh linh linh...

Tiếng cổ cầm vang vọng khắp bầu trời, lướt đi trong mây mù, mơ hồ sinh ra âm thanh của pháp tắc, lay động lòng người, vận vị vô cùng.

Tu hành giả bình thường nghe được, có thể ngộ đạo.

Doanh Huyền bước tới, ngồi xuống bên cạnh giai nhân, lắng nghe tiếng đàn, đánh giá Tây Hoàng Mẫu.

Ngọc thể tiên cơ, đường cong ưu mỹ, một bộ váy trắng phác họa ra thân hình kinh tâm động phách, thoát tục tuyệt thế, không nhiễm khí tức trần tục, đẹp đến nghẹt thở.

Đương nhiên, Doanh Huyền càng có thể cảm nhận được thần tắc đế đạo lưu chuyển trong cơ thể Tây Hoàng Mẫu, ẩn chứa một luồng đế uy kinh khủng khiến người ta tim đập nhanh.

Hai người không nói gì.

Lúc này không lời còn hơn vạn lời.

Tây Hoàng Mẫu là Tiên Thiên Đạo Thể, trời sinh gần gũi với đạo, thân cùng đạo hợp, mỗi cử chỉ đều có thể lay động thiên địa đạo lực, tu luyện như có trời giúp, tốc độ quán tuyệt thiên hạ.

Tiếng đàn du dương, lay động thiên địa đại đạo, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, dị tượng xuất hiện.

Nữ Đế gảy đàn, làm rung động lòng người, tựa như âm thanh của đại đạo. "Ngươi đến rồi." Tiếng đàn ngừng lại, đôi mắt đẹp của Tây Hoàng Mẫu nhìn về phía Doanh Huyền: "Bỗng nhiên cảm thấy, sau khi nhìn thấy ngươi, tương lai dường như trở nên mờ mịt." Là một Đại Đế, nàng mơ hồ có thể cảm nhận được một góc của tương lai. "Tương lai biến hóa vô cùng, ai có thể nhìn thấu được tương lai chứ?" Doanh Huyền mỉm cười, ôn nhuận như ngọc.

Đối với sự nghi hoặc của Tây Hoàng Mẫu, hắn đương nhiên rất rõ.

Cùng với sự xuất hiện của hắn, tương lai hiển nhiên không phải là thứ Tây Hoàng Mẫu có thể dự đoán được. "Phải, tương lai khó

lường, ai có thể nói rõ được chứ?" Tây Hoàng Mẫu khẽ thở dài, giọng nói thanh lãnh viên nhuận, tựa như một dòng thần tuyền chảy qua, nghe mà thấm vào tim gan, tâm thần đều say đắm. "Dù mạnh như Đế Tôn, Bất Tử Thiên Hoàng, cũng không thắng nổi năm tháng!" "Một vạn năm quá dài, chỉ tranh sớm tối!" Doanh Huyền nhìn vị hôn thê trước mặt, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của nàng.

Lúc này, Doanh Huyền phát hiện nhiệm vụ hệ thống có chút gài bẫy.

Giải cứu Tây Hoàng Mẫu?

Hiện tại Tây Hoàng Mẫu còn chưa gặp nguy hiểm, cũng không biết khi nào sẽ gặp nguy hiểm, vậy hắn phải làm sao?

Không thể nào quét sạch tất cả các sinh mệnh cấm khu chứ?

Huống hồ hắn cũng không rõ mình có thể đối phó với tất cả các Chí Tôn trong cấm khu hay không, hơn nữa những Chí Tôn đó trốn đi, hắn chưa chắc đã tìm được.

Vì thế, Doanh Huyền chuẩn bị dùng bất biến ứng vạn biến, chờ nguy hiểm tự nhảy ra.

Còn bây giờ, hắn chỉ cần phát triển theo quỹ đạo ban đầu là được.

Dù sao ở trong phó bản nhiệm vụ đặc thù này, Doanh Huyền ở bao lâu, thế giới Đại Tần cũng chỉ trôi qua một ngày.

Phải nói rằng, phó bản nhiệm vụ đặc thù quả thật rất đặc thù. "Một vạn năm quá dài, chỉ tranh sớm tối…" Tây Hoàng Mẫu lẩm bẩm, sau đó ánh mắt trở nên kiên định, chậm rãi nói: "Chúng ta thành thân đi!" Nàng là Đại Đế, lại có Bàn Đào cổ thụ, có thể sống thêm đời thứ hai, tức là có thể sống hai vạn năm.

Mà Doanh Huyền không phải Đại Đế, dù thể chất đặc thù, cũng rất khó sống được một vạn năm. "Được!" Doanh Huyền đương nhiên

không phản đối, đối mặt với một Nữ Đế như Tây Hoàng Mẫu, hắn cũng vô cùng động lòng.

Ở thế giới này, mỗi một vị Đại Đế, Cổ Hoàng, đều là tồn tại vô địch trấn áp cửu thiên thập địa, độc tôn một đời.

Khí chất trên người họ, người khác không thể nào so sánh được.

Tây Hoàng Mẫu thân là nữ tử, chứng đạo thành Đế, khí chất anh hùng bễ nghễ thiên hạ giữa đôi mày càng khiến người ta động lòng không thôi.

Hắn vươn tay ôm Tây Hoàng Mẫu vào lòng, phượng mâu của nàng khẽ nheo lại, nhìn bóng hình Doanh Huyền, trong mắt lóe lên một tia dịu dàng.

Trong mắt nàng, Doanh Huyền tóc đen bay phấp phới, kiếm mi nhập tấn, con ngươi sâu thẳm như biển cả, mỗi cử chỉ đều có đại lực vô tận đi theo, khí tức mạnh mẽ đủ để trấn áp thiên địa.

Đặc biệt là trên người Doanh Huyền có một luồng khí tức vô cùng đặc biệt, hấp dẫn nàng, dựa vào lòng Doanh Huyền, cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Bởi vì Võ Đế huyết mạch của Doanh Huyền dung hợp vạn đạo, mà Tây Hoàng Mẫu lại là Tiên Thiên Đạo Thể, trời sinh gần gũi với đạo, thân cùng đạo hợp.

Đây cũng là nguyên nhân lần đầu tiên gặp Doanh Huyền nàng đã mang hắn về Dao Trì và định ra hôn ước.

Thông qua tin tức hệ thống cung cấp, Doanh Huyền cũng biết đây là lần thứ hai hắn gặp Tây Hoàng Mẫu.

Về phần lần đầu gặp mặt, hệ thống đã làm thế nào, Doanh Huyền cũng không rõ.

Dù sao khi hắn đến, đã ở trong Dao Trì rồi.

Nhưng Doanh Huyền không để tâm những điều này.

Có người, ở bên nhau cả đời, vẫn như người xa lạ.

Có người, chỉ một cái nhìn, đã là cả đời.

Tây Hoàng Mẫu hiển nhiên là người sau. "Nàng nói chúng ta thành thân, thế gian này sẽ có bao nhiêu Đại Thánh, Chuẩn Đế đau lòng muốn chết?" Doanh Huyền ôm lấy vòng eo mềm mại trơn láng của Tây Hoàng Mẫu, cười khẽ nói.

Dù hắn không biết những trải nghiệm trước đây của Tây Hoàng Mẫu, nhưng cũng có thể đoán được, bất kể là trên con đường tranh đoạt đế vị, hay quá trình quật khởi của nàng, chắc chắn có không biết bao nhiêu thiên kiêu tuấn kiệt vì nàng mà thần hồn điên đảo.

Những thiên kiêu tuấn kiệt đó, chỉ cần còn sống, ít nhất cũng là Đại Thánh hoặc Chuẩn Đế rồi. "Bọn họ có đau lòng hay không, liên quan gì đến ta?" Giọng nói bình thản của Tây Hoàng Mẫu mang theo một luồng bá khí vô thượng.

Cánh tay Doanh Huyền ôm Tây Hoàng Mẫu không khỏi siết chặt hơn, một vạn năm, hai vạn năm quá ngắn ngủi, thứ hắn muốn là vĩnh hằng.

Nhưng những chuyện này tạm thời không vội.

Doanh Huyền ôm Tây Hoàng Mẫu, hưởng thụ sự yên tĩnh và thanh bình của giờ phút này.

Rất nhanh, tin tức hắn và Tây Hoàng Mẫu thành thân đã lan truyền khắp thiên hạ.

Là Đại Đế đương thời, việc Tây Hoàng Mẫu thành thân là một sự kiện trọng đại, cả Bắc Đẩu Tinh Vực đều sôi trào. "Trời ơi, Tây

Hoàng Mẫu sắp thành thân?" "Trên đời này ai có thể xứng với Tây Hoàng Mẫu?" "Chẳng lẽ là Thiên Phàm Chuẩn Đế?" "Thiên Phàm Chuẩn Đế năm đó tranh đoạt đế lộ cùng Tây Hoàng Mẫu, cuối cùng Tây Hoàng Mẫu cao hơn một bậc, nhưng phong tư tuyệt thế của nàng cũng đã thu hút sâu sắc Thiên Phàm Chuẩn Đế!" "Trước khi Tây Hoàng Mẫu thành Đế, Thiên Phàm Chuẩn Đế chính là người theo đuổi cuồng nhiệt nhất, cũng là người theo đuổi mạnh nhất!" "Nghe nói tân lang là một người đàn ông tên Doanh Huyền." "Doanh Huyền?

Trong số các Đại Thánh, Chuẩn Đế có nhân vật này sao?" "Không có thì phải, ta chưa từng nghe qua nhân vật này!" "Lần này e là có kịch hay để xem rồi!" "Phải đó, sau khi Tây Hoàng Mẫu thành Đế, những người theo đuổi năm xưa vì sợ uy của Đại Đế nên không dám mạo phạm, nhưng tình cảm dành cho Tây Hoàng Mẫu vẫn chưa chết!" "Tây Hoàng Mẫu thành đạo, thế gian không ai có thể thành Đế, Doanh Huyền kia dù có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là Chuẩn Đế mà thôi!" "Đúng vậy, nếu Tây Hoàng Mẫu không có đàn ông thì thôi, bây giờ sắp thành thân, chưa kể những người khác, Thiên Phàm Chuẩn Đế chắc chắn là người đầu tiên không phục." "Tuy Thiên Phàm Chuẩn Đế không thể chống lại Tây Hoàng Mẫu, nhưng chắc chắn sẽ tìm Doanh Huyền gây phiền phức!" "Nếu vào ngày đại hôn, Doanh Huyền bị đánh bại trước mặt mọi người, Tây Hoàng Mẫu sẽ mất mặt, e rằng Doanh Huyền cũng không còn mặt mũi nào để cưới Tây Hoàng Mẫu nữa!" "Lần này đặc sắc rồi!" "Đại hôn của Tây Hoàng Mẫu, nói không chừng còn có một màn kịch hay!" "Đi, đi, đi!" "Nếu bỏ lỡ đại hôn của Tây Hoàng Mẫu, hối hận cũng không kịp!" … Vô số cường giả lần lượt đổ về Dao Trì Thánh Địa ở Đông Hoang, Bắc Vực.

Nhưng có người vui thì cũng có người buồn. … Huyền Thiên Thánh Địa.

Một thanh niên mặc giáp đen đang ngồi xếp bằng dưới một gốc

cây cổ thụ, mái tóc đen như thác nước, toàn thân tỏa ra từng luồng đế khí. "Doanh Huyền…" Đột nhiên, hắn nhíu mày, giọng nói bình tĩnh mang theo ngọn lửa giận khó có thể kìm nén, chấn động cả Huyền Thiên Thánh Địa, ầm ầm vang dội, pháp trận vô thượng đủ để trấn sát Đại Thánh cũng rung chuyển dữ dội, gần như vỡ tan trong làn sóng âm này.

Từng luồng đế khí tràn ngập không trung, đè nén hư không đến sụp đổ, cuộn trào, trong thánh địa nở rộ hàng tỷ đạo thần quang, không ngừng trấn áp không gian thánh địa.

Vô số cường giả và đệ tử trong thánh địa run lẩy bẩy, ánh mắt kinh hoàng.

Uy thế của Chuẩn Đế có thể bao trùm một vùng, một khi Thiên Phàm Chuẩn Đế nổi giận, bất chấp hậu quả, tất cả bọn họ đều phải chết.

Đối với sự phẫn nộ của Thiên Phàm Chuẩn Đế, mọi người đều rõ.

Người khác đều biết Thiên Phàm Chuẩn Đế thích Tây Hoàng Mẫu, huống chi là bọn họ.

Bây giờ Tây Hoàng Mẫu sắp lấy chồng, nhưng tân lang lại không phải là hắn.

Sự phẫn nộ có thể tưởng tượng được. "Bản tọa để xem ngươi có bản lĩnh gì mà cưới Tây Hoàng Mẫu!" Thiên Phàm Chuẩn Đế hừ lạnh một tiếng, thân hình xé rách hư không, biến mất khỏi Huyền Thiên Thánh Địa. … Dao Trì Thánh Địa.

Hôm nay là ngày thành hôn của Tây Hoàng Mẫu và Doanh Huyền, tịnh thổ vô cùng náo nhiệt, hùng chủ tám phương đến thăm, cường giả thiên hạ tụ hội, các kỳ nhân ẩn sĩ lần lượt xuất hiện.

Tây Hoàng Mẫu là Đại Đế đương thời, trấn áp cửu thiên thập địa,

quét ngang mọi kẻ địch, duy ngã độc tôn, không chỉ các cường giả nhân tộc lần lượt đến, mà các cường giả vạn tộc cũng phái người đến chúc mừng.

Không ai muốn đắc tội với một vị Đại Đế đương thời.

Kể cả các Chí Tôn trong cấm khu, nếu không có xung đột lợi ích to lớn, họ cũng sẽ không đối đầu với một vị Đại Đế đương thời.

Dù sao họ từng là Đại Đế, Cổ Hoàng, nhưng sau khi tự chém một đao, thực lực không bằng Đại Đế thực sự.

Mặc dù có thể cực tận thăng hoa để tạm thời có được chiến lực đỉnh phong, nhưng cái giá đó thật sự quá lớn.

Nếu không phải là liều mạng, không có Chí Tôn nào sẽ cực tận thăng hoa. "Thật giống như một đại hội của tiên nhân!" Vô số cường giả đến Dao Trì, trong mắt đều là kinh ngạc.

Đây là một vùng quỳnh lâu ngọc vũ lơ lửng, xung quanh là ao sen và hoa cỏ, mây mù lượn lờ dưới chân, như đang ở trên thiên giới.

Chương 165

Liên tục có người cưỡi mây đến, đều là những nhân vật có lai lịch lớn, thật sự giống như tiên nhân đang dự hội.

Những cường giả cấp Thánh Nhân bình thường khó gặp, cao cao tại thượng, trong hôn lễ của Dao Trì hôm nay, lại giống như những vị khách bình thường.

Bởi vì đừng nói Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương cũng có cả đống.

Đại Thánh càng vượt quá ba con số.

Ngay cả Chuẩn Đế cũng có mười mấy vị.

Đội hình như vậy, có thể nói là kinh khủng.

Có thể nói đã hội tụ những cường giả đỉnh cao nhất của cả Bắc Đẩu Tinh Vực.

Không còn cách nào khác, ai bảo Tây Hoàng Mẫu là Đại Đế đương thời, là tồn tại đứng ở đỉnh cao nhất.

Không ai dám không nể mặt. "Thiên Phàm Chuẩn Đế của Huyền Thiên Thánh Địa giá đáo!" Đúng lúc này, cùng với một giọng nói vang lên, Dao Trì đang náo nhiệt bỗng như bị nhấn nút tạm dừng, tất cả mọi người đều đồng loạt ngẩng đầu.

Chuẩn Đế trong yến hội hôm nay tuy là khách quý nhất, nhưng ở đây không phải không có Chuẩn Đế.

Thiên Phàm Chuẩn Đế có thể thu hút sự chú ý của mọi người, không chỉ vì thân phận Chuẩn Đế của hắn, mà còn vì hắn là người theo đuổi cuồng nhiệt của Tây Hoàng Mẫu. "Tên Thiên Phàm này đến rồi!" "Xem ra kẻ đến không có ý tốt!" "Còn phải nói sao, tên Thiên

Phàm này vốn tâm cao khí ngạo, trong mắt hắn, ngoài hắn ra, thiên hạ không ai xứng với Tây Hoàng Mẫu!" "Nhưng Tây Hoàng Mẫu là Đại Đế tôn quý, hắn không dám làm càn, nhưng bây giờ Tây Hoàng Mẫu thành thân, đối tượng lại là một nhân vật không có chút danh tiếng nào, với tính cách cao ngạo của tên Thiên Phàm này, chịu được mới là lạ!" "Lần này có kịch hay để xem rồi!" "Chỉ không biết tên may mắn Doanh Huyền này có thể đỡ được thử thách của Thiên Phàm không!" Mấy vị cường giả Chuẩn Đế tụ tập lại một chỗ, truyền âm trao đổi.

Cũng chỉ có họ mới không có chút kính ý nào với Thiên Phàm Chuẩn Đế.

Những cường giả dưới Chuẩn Đế khác, dù biết Thiên Phàm Chuẩn Đế đến không có ý tốt, cũng không dám bàn luận, ngay cả truyền âm cũng không dám.

Chuẩn Đế tuy không phải Đại Đế, nhưng dính một chữ "đế", thực lực cũng vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không phải cường giả Đại Thánh có thể so sánh.

Ầm ầm ầm...

Vô tận hào quang cuồn cuộn, một bóng người thanh niên mặc giáp đen xuất hiện trên bầu trời Dao Trì.

Thân hình hắn thon dài, cường tráng hữu lực, mái tóc đen như thác nước, toàn thân tỏa ra từng luồng đế khí, mang theo uy thế kinh thiên động địa. "Thiên Phàm cung chúc Tây Hoàng đại hỷ!" Giọng nói bình tĩnh của Lâm Thiên Phàm mang theo sự phẫn nộ khó có thể kìm nén, chấn động cả Dao Trì ầm ầm vang dội, ánh mắt hắn trực tiếp xuyên qua hư không rơi vào người Doanh Huyền.

Một luồng đế uy cuồn cuộn như thủy triều, hướng về phía Doanh Huyền mà nghiền ép.

Tây Hoàng Mẫu muốn lấy chồng cũng nên lấy hắn.

Một tên nhóc vô danh tiểu tốt cũng dám giành phụ nữ với hắn, thật không biết sống chết.

Năm đó tranh đoạt đế lộ, hắn cũng chỉ bị Tây Hoàng Mẫu áp chế một bậc, bây giờ tu vi càng đạt đến Chuẩn Đế Cửu Trọng Thiên, được xưng là kẻ mạnh nhất dưới Đại Đế, trừ các Chí Tôn trong cấm địa. "Thiên Phàm thật là thẳng thắn!" "Đây là ra tay trực tiếp rồi!" "Chuẩn Đế Cửu Trọng Thiên, bình thường đã cuồng vọng vô biên, bây giờ nữ thần sắp lấy chồng, hắn làm sao mà nhịn được nữa!" Từng vị Chuẩn Đế truyền âm bàn luận, trong mắt đầy vẻ thích thú.

Đối với họ, dù có xảy ra chiến tranh Chuẩn Đế, cũng sẽ không uy hiếp đến họ.

Hơn nữa có Tây Hoàng Mẫu ở đây, Thiên Phàm Chuẩn Đế cũng không gây ra được sóng gió gì.

Chỉ xem Doanh Huyền đối phó thế nào.

Nếu để Tây Hoàng Mẫu ra mặt, vậy thì Doanh Huyền hôm nay chắc chắn sẽ mất hết mặt mũi, trở thành kẻ ăn bám. "Thiên Phàm, ngươi dám đến gây rối?" Tây Hoàng Mẫu phượng mâu dựng thẳng, váy áo bay bay, tóc dài tung bay, tựa như tiên tử cưỡi gió, lại càng giống như Nữ Đế uy nghi thiên hạ, khí vận phi phàm.

Vũ trụ vạn đạo oanh minh, chư thiên tinh thần cuồn cuộn, mỗi cử chỉ, đều khiến cửu thiên thập địa phải run rẩy.

Mỗi vị Đại Đế xuất thế, thiên địa đại đạo đều bi thương, vạn linh cùng tôn, chư thiên tất cả các chủng tộc đều phải thần phục!

Uy thế kinh khủng đó, dù là cường giả Chuẩn Đế cũng tim đập chân run, không dám nhìn thẳng.

Thiên Phàm Chuẩn Đế tâm thần run lên, đối mặt với Tây Hoàng

Mẫu đã thành Đế, hắn cũng có chút sợ hãi.

Chuẩn Đế Cửu Trọng Thiên vẫn là Chuẩn Đế.

Dưới Đại Đế, đều là giun dế.

Tây Hoàng Mẫu một tay là có thể trấn áp hắn. "Tây Hoàng, ta chỉ đến chúc mừng, thuận tiện xem xem người đàn ông của Tây Hoàng có phong thái thế nào, cái thế vô song ra sao!" Thiên Phàm Chuẩn Đế nói.

Mục tiêu của hắn là Doanh Huyền, hắn không dám thách thức Tây Hoàng Mẫu. "Nếu ngươi muốn chiêm ngưỡng, bản tọa thích nhất là thành nhân chi mỹ!" Doanh Huyền kéo Tây Hoàng Mẫu đang định nói gì đó lại, một bước bước ra, đạp lên con đường kim quang hiện ra giữa không trung, đến trước mặt Lâm Thiên Phàm.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nín thở.

Họ đều nhìn ra, thực lực của Doanh Huyền không yếu, ít nhất cũng là một vị Chuẩn Đế.

Hai vị Chuẩn Đế vì Tây Hoàng Mẫu mà đại chiến, dưa này đủ để họ hóng cả đời. "Chỉ bằng ngươi cũng muốn mơ tưởng đến Tây Hoàng, giành phụ nữ với bản tọa?" Doanh Huyền chắp tay sau lưng, hùng tư vĩ ngạn, phong hoa tuyệt đại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lâm Thiên Phàm, giọng nói mang theo sự khinh thường đậm đặc. "Tìm chết!" Lâm Thiên Phàm nổi giận, từng luồng đế uy tràn ngập không trung, đè nén hư không đến sụp đổ, cuộn trào, trong Dao Trì nở rộ hàng tỷ đạo thần quang, không ngừng trấn áp không gian Dao Trì.

Tây Hoàng Mẫu vung tay ngọc, đế binh Tiên Lệ Lục Tinh Tháp của nàng hiện ra, trấn áp không gian Dao Trì, ngăn chặn đế uy khuếch tán, bảo vệ Dao Trì Thánh Địa cùng tất cả sinh linh. "Sát!" Lâm Thiên Phàm chỉ một ngón tay điểm ra, ngàn vạn sợi trật tự thần liên biến hóa, hóa thành một cây thần thương sắc bén vô song, thương mang ba

thước xông thẳng lên trời, uy thế mênh mông, đủ để một thương phá thiên. "Hừ!" Một tiếng cười lạnh khinh thường từ miệng Doanh Huyền truyền ra, trong nháy mắt áp đảo mọi âm thanh trong thiên địa.

Ngay cả thần thương do sát chiêu của Lâm Thiên Phàm hóa thành cũng vỡ tan trong tiếng cười này, hóa thành những đốm sáng, biến mất trên bầu trời.

Thiên địa một mảnh tĩnh lặng, phảng phất như bị nhấn nút tạm dừng. "Không thể nào!" Lâm Thiên Phàm gào thét, không thể tin được Doanh Huyền chỉ một tiếng cười lạnh đã phá được thần thông của hắn.

Vung tay lên, một cây tử kim trường thương hiện ra.

Mũi thương nuốt chửng phong mang, hư không nứt ra từng vết nứt đen kịt.

Đây là một món Chuẩn Đế Binh, có uy lực hủy thiên diệt địa. "Trời ơi, Chuẩn Đế Binh cũng lấy ra rồi!" "Lâm Thiên Phàm đã nổi sát tâm rồi!" "Chuyện hôm nay chắc chắn không thể giải quyết trong hòa bình được rồi!" Tất cả mọi người đều trợn to mắt, sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ nào. "Ha ha, đánh đi, cứ đánh thỏa thích đi!" "Tốt nhất là chết thêm vài Chuẩn Đế nữa!" Trong mắt các cường giả vạn tộc đầy vẻ mong đợi, nhân tộc xuất hiện Đại Đế, địa vị của họ liền tụt dốc không phanh, rất nhiều chủng tộc thậm chí trực tiếp ẩn mình.

Điều họ muốn thấy nhất chính là Tây Hoàng Mẫu chết.

Nhưng Tây Hoàng Mẫu là Đại Đế, muốn giết nàng quá khó.

Trừ phi các Chí Tôn trong cấm khu ra tay, hơn nữa phải là mấy vị Chí Tôn cùng ra tay, mới có khả năng.

Ông ông ông...

Đúng lúc này, Doanh Huyền giơ tay lên, khí tức kinh khủng vô tận

tràn ngập, chấn động cả Bắc Vực, Đông Hoang, thậm chí cả những nơi xa xôi hơn nữa.

Một luồng ý chí chí cao chí đại, chí cường chí thánh trong nháy mắt trấn áp ức vạn dặm hư không, dù là cường giả Chuẩn Đế như Lâm Thiên Phàm dưới luồng uy áp này, cũng cảm thấy khó có thể động đậy.

Giờ phút này, tất cả cường giả trong Dao Trì đều bị chấn nhiếp.

Trước khi có tin Tây Hoàng Mẫu thành thân, không ai biết đến Doanh Huyền.

Cũng không ai biết thực lực của Doanh Huyền.

Họ suy đoán, có thể cưới được Tây Hoàng Mẫu, ít nhất cũng phải có tu vi Chuẩn Đế.

Dù Doanh Huyền là tu vi Chuẩn Đế Cửu Trọng Thiên, họ cũng sẽ không có chút bất ngờ nào, nhiều nhất là tò mò Doanh Huyền từ đâu chui ra.

Nhưng thực lực mà Doanh Huyền thể hiện lúc này, đã hoàn toàn vượt qua Chuẩn Đế Cửu Trọng Thiên, e rằng chỉ có Đại Đế mới có thể so sánh. "Chẳng lẽ… chẳng lẽ là Đại Thành Thánh Thể?" "Từng xuất hiện một vị Đại Thành Thánh Thể, chưa thành đạo, nhưng lại có chiến lực sánh ngang Đại Đế!" "Trông không giống Đại Thành Thánh Thể!" "Nhưng có thể khẳng định, đây tuyệt đối là một loại thể chất đặc thù kinh khủng không thua kém Đại Thành Thánh Thể!" "Chẳng lẽ là Hỗn Độn Thể?" Các cường giả Dao Trì trợn to mắt, không ngờ Doanh Huyền lại mạnh như vậy.

Chẳng trách có thể cưới được Tây Hoàng Mẫu.

Nếu là một tồn tại sánh ngang Đại Thành Thánh Thể, vậy thì hợp lý rồi.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trong ánh sáng vô lượng lấp lánh, một bàn tay khổng lồ không thể đo lường, không biết lớn bao nhiêu vạn dặm hiện ra.

Bàn tay đó long lanh như ngọc, biến ảo hàng ngàn dải sáng lành, vạn đạo tiên quang, từng sợi, từng luồng thần tắc như thác nước từ trên bàn tay đổ xuống.

Vũ trụ vạn đạo dường như đều sinh diệt trầm nổi trong lòng bàn tay, tựa như tay của Thần Vương, chưởng của Thiên Đế. "Chẳng lẽ là Đại Thành Thánh Thể?

Nhưng không giống!" "Sao có thể có sức mạnh mạnh như vậy!" Lâm Thiên Phàm tâm thần kịch chiến, vừa kinh vừa sợ, nhìn bàn tay to như tinh thần kia, muốn nhận thua, nhưng lại không thể mất mặt như vậy.

Hơn nữa hắn cũng không muốn thừa nhận mình không bằng Doanh Huyền. "Cho ta phá!" Lâm Thiên Phàm tay cầm Chuẩn Đế Binh tử kim trường thương, toàn thân thần quang bùng nổ, tựa như một sao chổi xuyên qua mặt trời, người và thương hợp nhất, hướng về phía bàn tay che trời trên không trung mà xông tới.

Dù là trời, hắn cũng phải phá tan. "Phá!

Phá!

Phá!" Dưới áp lực khổng lồ của bàn tay này của Doanh Huyền, hắn bộc phát ra sức mạnh to lớn chưa từng có, một tia sáng tím như sấm sét lao về phía bàn tay khổng lồ đó.

Chuẩn Đế đủ để một tiếng gầm làm nát sông núi, xé rách tinh không, nghiền nát tinh thần, một kích này càng thể hiện sức mạnh đỉnh phong của Chuẩn Đế đến mức tột cùng.

Tuy nhiên, đối mặt với uy thế mênh mông như vậy, bàn tay tắm

trong vạn đạo hào quang kia lại không hề dừng lại, mang theo uy thế vô thượng như trời sập, trong nháy mắt nghiền nát Chuẩn Đế Binh tử kim thần thương của Lâm Thiên Phàm, nắm hắn trong lòng bàn tay.

Trông vô cùng nhẹ nhàng và thoải mái. "Trời ơi!

Ta không phải đang mơ chứ!" "Một vị cường giả cái thế Chuẩn Đế Cửu Trọng Thiên, cứ như vậy bị một chiêu trấn áp?" "Cái này cũng quá kinh khủng rồi!" "Đây tuyệt đối là chiến lực cấp Đại Đế!" "Trời phù hộ nhân tộc ta, lại xuất hiện một vị Đại Đế!" "Không hổ là phu quân do Tây Hoàng Mẫu chọn, thật sự quá mạnh!" "Thật nực cười, Thiên Phàm Chuẩn Đế lại dám làm càn trước mặt một vị Đại Đế!" Từng vị cường giả đều kinh ngạc đến ngây người.

Những cường giả Chuẩn Đế đang xem kịch trước đó càng im lặng.

Thực lực của Lâm Thiên Phàm mạnh hơn họ không ít, nhưng đối mặt với Doanh Huyền, lại không có chút sức phản kháng nào.

Họ đối mặt với Doanh Huyền, chắc chắn cũng sẽ như vậy.

Giờ phút này, trên đời lại có thêm một tồn tại vô thượng mà họ không thể chọc vào.

Đừng nói là họ, ngay cả trong các sinh mệnh cấm khu, những Chí Tôn đang quan sát Tây Hoàng Mẫu, cảm nhận được sức mạnh cấp Đại Đế cũng kinh ngạc. "Lại xuất hiện một tồn tại tương tự Đại Thành Thánh Thể!" "Người này không phải Đại Thành Thánh Thể, nhưng dường như nắm giữ hỗn độn vạn đạo, chẳng lẽ là Hỗn Độn Thể mạnh nhất trong truyền thuyết?" "Chắc là Hỗn Độn Thể!" Võ Đế huyết mạch của Doanh Huyền dung hợp vạn thiên đại đạo, vì thế Doanh Huyền cũng đặt tên cho Võ Đế huyết mạch của mình là Hỗn Độn huyết mạch.

Hỗn Độn Vạn Đạo Thể của hắn mới luyện thành sơ bộ, quả thực có chút tương tự với Hỗn Độn Thể của thế giới này, nhưng mạnh mẽ và đáng sợ hơn nhiều.

Bành.

Doanh Huyền năm ngón tay dùng sức, Thiên Phàm Chuẩn Đế trong nháy mắt bị bóp nát, hóa thành một đám sương máu.

Ngay sau đó, tất cả sinh mệnh lực bị nghiền nát, triệt để chết.

Ầm ầm ầm...

Vũ trụ vạn đạo oanh minh, trời đổ mưa máu, phảng phất như đang bi thương cho sự ngã xuống của một vị Chuẩn Đế.

Giờ phút này, trái tim của tất cả mọi người dường như cũng vỡ nát theo, trong mắt mang theo sự kính sợ đậm đặc, nhưng không ai dám có bất kỳ dị nghị nào.

Doanh Huyền tuy không phải Đại Đế, nhưng sở hữu sức mạnh sánh ngang Đại Đế, vậy thì hắn chính là Đại Đế.

Từ nay Dao Trì có hai vị Đại Đế trấn giữ.

Tùy tay bóp chết Lâm Thiên Phàm, Doanh Huyền đến bên cạnh Tây Hoàng Mẫu, chào hỏi các vị khách.

Có con gà Lâm Thiên Phàm này, yến tiệc tiếp theo diễn ra rất thuận lợi, không còn ai dám khiêu khích. "Chúc mừng Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu tân hôn đại hỷ!" Từng vị cường giả gửi lời chúc phúc.

Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu mời mọi người một ly rượu, hôn lễ xem như hoàn thành.

Đến cảnh giới của họ, hôn lễ vốn không cần quá phức tạp.

Tây Hoàng Mẫu không ở lại lâu, sau khi mời một ly rượu liền rời đi.

Chương 166

Doanh Huyền ở lại uống với mọi người vài ly, rồi cũng theo đó rời đi.

Trong phòng còn có Tây Hoàng Mẫu đang đợi hắn, hắn không có hứng thú uống rượu với một đám đàn ông.

Với thực lực của hắn, tự nhiên không cần để ý đến suy nghĩ của người khác, và cũng không ai cảm thấy không ổn.

Có thể uống vài ly với Doanh Huyền, đối với họ đã là vinh hạnh lớn lao.

Dù sao Doanh Huyền cũng là tồn tại sánh ngang Đại Đế.

Ánh trăng trong vắt.

Doanh Huyền đạp lên ánh trăng, với bước chân đầy mong đợi, đi vào động phòng.

Ánh nến lấp lánh trên màn trướng đỏ, mơ hồ có thể thấy một bóng hình hoàn mỹ yêu kiều đang ngồi đó, trùm khăn voan đỏ.

Hôn lễ là khoảnh khắc quan trọng nhất của một người phụ nữ.

Tây Hoàng Mẫu tuy tu vi cao thâm, là Đại Đế tôn quý, uy chấn cửu thiên thập địa, vạn tộc cùng tôn, nhưng cũng không thể thoát tục.

Doanh Huyền đến trước giường, nhìn Tây Hoàng Mẫu đang yên lặng ngồi đó, trên mặt mang theo một nụ cười.

Nói thật, cộng thêm thời gian trong Thời Không Tháp, hắn đã hơn ngàn vạn tuổi.

Các tuyệt sắc giai nhân cũng không thiếu.

Mỹ Đỗ Toa, Cổ Huân Nhi, Nhã Phi, Lăng Thanh Trúc, Ứng Hoan

Hoan, Ứng Tiếu Tiếu, Doãn Lạc Hà, Nguyệt Cơ, Nguyệt Thần, Diễm Phi, Diễm Linh Cơ, Tử Nữ… Nhưng thành thân vẫn là lần đầu.

Cả kiếp trước và kiếp này, cũng là lần đầu tiên.

Doanh Huyền tiến lên, nhẹ nhàng vén khăn voan đỏ, để lộ ra một dung nhan phong hoa tuyệt đại, khuynh thành tuyệt thế.

Phụ nữ đẹp nhất chính là khoảnh khắc này, cũng là một trong những khoảnh khắc động lòng người nhất trong đời.

Giờ phút này, dù lạnh lùng như Tây Hoàng Mẫu, trên mặt cũng trở nên dịu dàng, không còn khí chất Nữ Đế mẫu nghi thiên hạ.

Doanh Huyền mơ hồ có chút kích động.

Nhưng Doanh Huyền không vội vàng lao tới, mà lấy hai ly rượu, cùng nhau uống cạn. "Phu quân!" Giọng nói của Tây Hoàng Mẫu thanh lãnh uyển chuyển, đặc biệt động lòng người.

Doanh Huyền tiến lên, một tay ôm Tây Hoàng Mẫu lên...

Đêm dài chậm rãi trôi qua.

Vầng trăng trong vắt dường như e thẹn mà trốn đi.

Đêm nay, Doanh Huyền mới thật sự thể nghiệm được uy thế của Đại Đế, cảm nhận được sự cường hãn của đế khu.

Một giọt máu của Đại Đế cũng có thể đè sập hư không, nghiền nát tinh thần.

Người thường thật sự không thể nắm giữ nổi.

Cũng may Doanh Huyền tu vi tinh thâm, nhục thân kinh khủng, mới không sợ hãi.

Dù đối mặt với đế khu cường đại một giọt máu có thể nghiền nát tinh thần, cũng có thể sát ra một con đường thông thiên đại đạo. …

Ngày hôm sau.

Trời đã đứng bóng.

Tây Hoàng Mẫu hiếm khi không dậy sớm, nàng mở đôi mắt trong veo, nhìn lồng ngực rắn chắc của người đàn ông đang ôm mình bên cạnh, gương mặt hoàn hảo, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Không biết qua bao lâu, Doanh Huyền mở mắt, nhìn giai nhân, vươn tay ôm chặt thân thể mềm mại quyến rũ của nàng vào lòng.

Tây Hoàng Mẫu gối đầu vào lòng Doanh Huyền, một bàn tay ngọc không tì vết nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của hắn, chậm rãi nói: "Tối qua ta mơ hồ nhìn thấy một góc tương lai, con của chúng ta sau này nhất định sẽ là một cường giả cái thế vô song!" "Nó sẽ vượt qua ta, phá vỡ lời nguyền của trời đất này, trở thành tiên nhân, tiếc là ta không thể thấy được!" Doanh Huyền nắm lấy tay Tây Hoàng Mẫu, nhìn vào mắt nàng, giọng nói kiên định: "Nàng yên tâm, nàng chắc chắn có thể thấy được!" "Con của chúng ta đừng nói là tiên nhân, ngay cả Tiên Đế cũng không thành vấn đề!" "Tiên nhân?

Trên thế gian này thật sự có tiên nhân sao?

Tiên Đế, đế vương trong cõi tiên?" Tây Hoàng Mẫu ánh mắt xa xăm, dù cho nàng đã lờ mờ thấy được một góc tương lai, thấy con của nàng sau này sẽ phá vỡ lời nguyền, vượt qua cả nàng, tiến lên cảnh giới cao hơn.

Nhưng đối với việc tiên nhân có tồn tại hay không, nàng cũng không chắc chắn.

Truyền thuyết về tiên nhân từ xưa đã có.

Nhưng dù thân là Đại Đế, nàng cũng chưa từng gặp qua tiên nhân. "Trên thế gian này đương nhiên có tiên nhân, ta cũng sẽ giúp nàng thành tiên!" Doanh Huyền ôm lấy thân thể mềm mại căng tràn của Tây

Hoàng Mẫu, trầm giọng nói.

Thế giới Già Thiên vì quy tắc trời đất không hoàn chỉnh, muốn thành tiên vô cùng khó khăn, cho dù là cường giả Đại Đế, thực lực mạnh mẽ, tuổi thọ cũng chỉ vỏn vẹn vạn năm.

Nhưng hắn không phải là người của thế giới Già Thiên.

Giúp Tây Hoàng Mẫu thành tiên rất dễ dàng.

Bởi vì trời đất của thế giới Già Thiên khiếm khuyết, mỗi một vị Đại Đế Cổ Hoàng đều là bậc kinh tài tuyệt diễm, nếu đặt ở một thế giới hoàn chỉnh, thành tiên dễ như trở bàn tay. "Thành tiên?

Hay là muốn khiến thiếp phiêu nhiên dục tiên?" Tây Hoàng Mẫu cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, nhìn vào mắt Doanh Huyền, quyến rũ cười một tiếng, hiển nhiên là muốn chuyển chủ đề, không muốn nói về vấn đề nặng nề này nữa.

Doanh Huyền cũng hiểu rõ, Tây Hoàng Mẫu không hề tin lời hắn.

Đối với Tây Hoàng Mẫu mà nói, chữ "tiên" quá mức hư vô mờ mịt.

Mà Doanh Huyền hiện tại ngay cả Đại Đế cũng không phải, rốt cuộc vẫn chưa chứng đạo, không biết được khó khăn trong đó.

Thực ra, vì hệ thống tu luyện của Doanh Huyền khác biệt, Tây Hoàng Mẫu không nhìn thấu được tu vi thực lực cụ thể của hắn, chỉ biết nhục thân của Doanh Huyền cực kỳ mạnh mẽ, thực lực sánh ngang Đại Đế, tựa như Đại Thành Thánh Thể, có lẽ là Hỗn Độn Thể.

Doanh Huyền không nói nhiều, sự thật thắng mọi lời hùng biện, ngày sau tự nhiên sẽ rõ.

Còn bây giờ... "Ta sẽ giúp nàng thành tiên, khoái lạc tề thiên!" Doanh Huyền cười xấu xa một tiếng, vùi đầu vào lòng Tây Hoàng

Mẫu. "Cả một đêm rồi, còn chưa đủ sao!" Tây Hoàng Mẫu ôm đầu Doanh Huyền, gương mặt ung dung tuyệt mỹ mang theo một tia cười khổ và bất đắc dĩ, nũng nịu nói. "Cả đời cũng không đủ!" Giọng nói mơ hồ của Doanh Huyền vang lên, thân thể mềm mại của Tây Hoàng Mẫu run lên, nàng ôm lấy đầu hắn, bất đắc dĩ lắc đầu, mặc cho Doanh Huyền hành động. ...

Trong lúc Doanh Huyền đang vất vả phấn đấu, chuyện hắn thành thân với Tây Hoàng Mẫu ngày hôm qua cũng đã truyền khắp toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực.

Vô số nam nhân tan nát cõi lòng, nữ thần chí cao vô thượng, thánh khiết thần thánh trong lòng họ cũng đã rơi vào hồng trần, từ nay đã là hoa có chủ.

Nghĩ đến nữ thần Tây Hoàng Mẫu của họ đang ở dưới thân Doanh Huyền, ai nấy đều vừa ngưỡng mộ ghen tị, vừa đau lòng căm phẫn.

Thế nhưng khi nghe tin Doanh Huyền chỉ dùng tay bóp chết Thiên Phàm Chuẩn Đế, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ không còn nảy sinh nổi một tia ghen tị nào nữa, chỉ còn lại sự kính sợ và sùng bái. "Thiên Phàm Chuẩn Đế vậy mà chết rồi?" "Bậc đại năng tuyệt thế Chuẩn Đế Cửu Trọng Thiên a, vậy mà bị một chưởng bóp chết, Đại Đế thật sự quá mạnh!" "Đúng vậy, Tây Hoàng Mẫu quả nhiên tuệ nhãn như đuốc, cũng chỉ có bậc cường giả cái thế như Đại Đế mới xứng với Tây Hoàng Mẫu." "Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu có thể nói là châu liên bích hợp, Thiên Phàm Chuẩn Đế không nhìn rõ tình hình, chết không oan!" "..." Thiên hạ bàn tán xôn xao, Bắc Đẩu Tinh Vực hiếm khi được yên tĩnh trở lại.

Có Tây Hoàng Mẫu và Doanh Huyền hai vị Đại Đế trấn áp, tất cả những kẻ dã tâm đều co rụt lại.

Cường giả vạn tộc càng phải kẹp chặt đuôi, không dám ló đầu ra.

Ngay cả các Chí Tôn trong cấm khu cũng rất yên tĩnh.

Nhưng trước khi cơn bão ập đến, vạn vật thường rất tĩnh lặng. ...

Dao Trì Thánh Địa.

Doanh Huyền ở lại đây, cùng Tây Hoàng Mẫu sống trong thế giới hai người, giống như hưởng tuần trăng mật, mỗi ngày như hình với bóng.

Trong Tiên Trì, dưới gốc cây Bàn Đào cổ thụ, mây giăng khói tỏa, tiên vụ lượn lờ, trong tiên khí mông lung, Tây Hoàng Mẫu khoanh chân ngồi tĩnh tọa, cảm ngộ thiên địa đại đạo.

Bên cạnh nàng có một tòa lục tháp long lanh như ngọc, chỉ yên lặng tọa lạc ở đó, không hề tỏa ra chút khí tức nào, nhưng lại cho người ta một cảm giác khủng bố vô cùng, chính là đế binh Tây Hoàng Tháp của nàng.

Ức vạn đế đạo thần tắc rủ xuống, tựa như châu liêm buông mành.

Tây Hoàng Mẫu càng thêm thần thánh ung dung, tiên cơ ngọc thể, lưu quang dật thái, thân hình đầy đặn tuyệt diệu, đường cong kinh người, ba ngàn sợi tóc đen rủ xuống như thác nước, tựa như Cửu Thiên Ngân Hà, sáng đến soi gương được!

Doanh Huyền từ phía sau đi tới, đưa tay ôm Tây Hoàng Mẫu vào lòng, ngắm nhìn gương mặt hoàn mỹ không tì vết của nàng, đoan trang ôn uyển, phượng mâu trong trẻo sâu thẳm.

Một bộ váy trắng phác họa ra thân hình động lòng người!

Cơ thể lưu chuyển thần tắc, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, dù cho nữ thần trên trời ở trước mặt nàng cũng phải ảm đạm thất sắc! "Lại muốn làm chuyện xấu?" Tây Hoàng Mẫu đôi mắt đẹp đảo quanh, nhìn gương mặt tuấn mỹ cương nghị của Doanh Huyền, gò má xinh đẹp long lanh như ngọc, hoàn mỹ không tì vết thoáng ửng

hồng.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thực sự được chứng kiến sự xấu xa của Doanh Huyền, có thể nói là đã được mở rộng tầm mắt. "Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu!" Lòng bàn tay Doanh Huyền nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng ấm áp đang lưu chuyển thần tắc của Tây Hoàng Mẫu, khóe miệng nở nụ cười gian, sau đó ghé sát vào tai nàng.

Hơi thở nóng rực phả vào má nàng, đồng thời giọng nói của Doanh Huyền cũng truyền vào tai Tây Hoàng Mẫu: "Chẳng phải nàng muốn có một đứa con sao?

Chúng ta không nỗ lực thì sao được?" Tây Hoàng Mẫu nghe vậy, nhất thời sững sờ.

Trước đó nàng lờ mờ thấy được một góc tương lai, nàng thân tử đạo tiêu, Dao Trì bị diệt.

Cho nên nàng muốn có một đứa con.

Đứa trẻ là kết tinh của họ, cho dù họ có chết đi, nó cũng sẽ mang theo lời chúc phúc của họ mà truyền thừa tiếp nối.

Huống hồ nàng lờ mờ thấy được, con của họ tất sẽ bất phàm.

Có tư chất Đại Đế.

Không, là có thể vượt qua Đại Đế. "Đừng ở đây!" Tây Hoàng Mẫu bắt lấy bàn tay không yên phận đang sờ loạn của Doanh Huyền, lườm hắn một cái. "Yên tâm đi, sẽ không có ai thấy đâu!" Doanh Huyền nói bên tai nàng: "Hoàn cảnh khác nhau, tâm cảnh cũng khác nhau, nàng không muốn cảm nhận một chút phong cảnh khác biệt sao?" "Không muốn!" Tây Hoàng Mẫu dứt khoát trả lời.

Mặc dù với thực lực của bọn họ, nơi này sẽ không có người tới gần, cũng không ai có thể tới gần, càng không thể bị nhìn thấy.

Nhưng nàng vẫn khó mà chấp nhận được.

Ở trong phòng, Doanh Huyền bày đủ trò bắt nạt nàng thì thôi.

Dù sao cũng là vợ chồng, thêm chút tình thú.

Nhưng ở bên ngoài thế này...

Sau khi ma trảo bị bắt lại, Doanh Huyền không động đậy nữa, chỉ lặng lẽ ôm Tây Hoàng Mẫu, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Với thể chất quán tuyệt thiên hạ của hai chúng ta, con của chúng ta, nếu không thể thành tiên, cũng có thể tái lập Thiên Đình, làm Thiên Đế một đời, chủ tể thiên địa chìm nổi!" Nghe câu này, tâm tư của Tây Hoàng Mẫu lập tức bị thu hút: "Kết hợp thể chất của hai chúng ta, sẽ là một loại thể chất như thế nào?" Trong mắt nàng mang theo một tia chờ mong, trên mặt không khỏi nở một nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười này, khuynh thành tuyệt thế, phong hoa tuyệt đại, kinh tâm động phách, khiến đất trời đều vì thế mà u ám, trăm hoa xung quanh tức thì mất đi màu sắc.

Ngay cả Doanh Huyền đã quen với vẻ đẹp khuynh thế của nàng cũng không khỏi thất thần. "Nàng là Tiên Thiên Đạo Thể, ta là Hỗn Độn Thể, vậy thì sẽ là Tiên Thiên Hỗn Độn Đạo Thể, trấn áp Cửu Thiên Thập Địa, quét ngang trời đất, trấn áp tất cả kẻ địch!" Doanh Huyền không nói chuyện về Hỗn Độn huyết mạch, cứ để bọn họ coi thể chất của mình là Hỗn Độn Thể cũng được, đỡ phải giải thích phiền phức. "Tiên Thiên Hỗn Độn Đạo Thể?" Ánh mắt Tây Hoàng Mẫu sáng lên, phảng phất như thấy được một thân ảnh vĩ ngạn vô địch.

Trên trời dưới đất độc tôn, quét ngang Cửu Thiên Thập Địa, leo lên đỉnh cao, khí nuốt Lục Hợp Bát Hoang, coi rẻ vạn cổ mà độc tôn.

Tây Hoàng Mẫu trong mắt không khỏi lộ ra một tia vui mừng,

gương mặt tuyệt mỹ ung dung hiện lên một tia hào quang của tình mẫu tử.

Phốc thông.

Ngay lúc Tây Hoàng Mẫu đang tràn đầy mong đợi, cả người bị ôm lấy rơi vào trong Tiên Trì.

Không phải Doanh Huyền thì còn là ai? "Chúng ta nên nỗ lực rồi!" Doanh Huyền nhếch miệng cười, không cho Tây Hoàng Mẫu cơ hội mở miệng, cúi đầu hôn xuống. "Tên xấu xa này, thật là chịu thua ngươi rồi!" Tây Hoàng Mẫu trong lòng cười khổ, hai tay vòng qua cổ Doanh Huyền, mặc cho hắn làm càn.

Không thể không nói, lời nói vừa rồi của Doanh Huyền đã khơi dậy sự mong đợi vô tận trong lòng nàng.

Nàng cũng rất muốn nhanh chóng có một đứa con.

Đối với những trò hoa dạng mà Doanh Huyền mỗi ngày đều không biết mệt mỏi bày ra, nàng cũng mặc kệ.

Chương 167

Ai bảo Doanh Huyền là nam nhân của nàng.

Nam nhân duy nhất của nàng.

Nàng không cưng chiều thì ai cưng chiều?

Thế nhưng nàng rốt cuộc không phải là loại nữ tử phóng khoáng, vì vậy ý niệm vừa động, đế binh Tây Hoàng Tháp bên cạnh bay tới, trấn áp trên không Tiên Trì.

Như vậy, vừa đảm bảo không bị người khác nhìn trộm, cũng tương đương với việc có một căn phòng.

Trong Tiên Trì.

Tiên khí lượn lờ.

Bọt nước bắn tung tóe.

Bên bờ Thần Tuyền.

Y phục trắng như hoa.

Nhẹ nhàng bay múa.

Thân thể mềm mại hoàn mỹ không tì vết, trắng nõn của Tây Hoàng Mẫu, dưới ánh hào quang lấp lánh ánh sáng long lanh, mỗi một tấc da thịt đều lưu động quang huy, thần thánh mà thánh khiết. "Tuy thực lực của ngươi sánh ngang Đại Đế, nhưng cảnh giới chung quy vẫn chưa tới, không thể lơ là, không thể quá đắm chìm vào hoan ái nam nữ." Tây Hoàng Mẫu ngón tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng điểm lên trán Doanh Huyền, nhắc nhở. "Ai bảo Tây Hoàng nàng xinh đẹp như vậy, động lòng người như vậy!" Doanh Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng, dùng sức ôm lấy Tây Hoàng Mẫu. "Ngươi a!" Tây Hoàng

Mẫu lắc đầu cười khổ, quay đầu lại cười một tiếng trăm vẻ quyến rũ, khuynh thành tuyệt thế, nói không nên lời sự động lòng người!

Nàng không nói thêm nữa.

Đã đến lúc này rồi, nàng sẽ không dại dột mà làm Doanh Huyền mất hứng.

Bất kể chuyện gì, sau này hãy nói.

Thế nhưng trong lòng nàng đã âm thầm quyết định, sau này nhất định phải nói chuyện nghiêm túc với Doanh Huyền, không thể một mực chìm đắm trong chuyện này.

Tất nhiên, hiện tại tự nhiên là để Doanh Huyền tận hứng rồi nói sau.

Giờ khắc này, dáng vẻ điên đảo chúng sinh của Tây Hoàng Mẫu kết hợp với sự thánh khiết thần thánh, vừa mâu thuẫn lại vừa tràn đầy ma lực.

Thánh khiết như nữ thần, nhưng lại có sự mê hoặc của việc sa vào hồng trần.

Thân thể ngọc trắng nõn như rắn nước, nhẹ nhàng uốn lượn, khiến người ta tâm thần chấn động.

Hai người hòa quyện vào nhau, linh động như tiên lữ, nước trong Thần Tuyền, tiên khí lượn lờ, ẩn hiện có thể thấy một đôi bóng người, đây là một khung cảnh tiên giới.

Những cánh hoa long lanh bay múa, nhấn chìm cả Thần Tuyền Trì, đế binh Tây Hoàng Tháp rủ xuống vạn dải lục quang, ráng màu lan tỏa, ngăn cách tất cả! ...

Thời gian trôi nhanh.

Ngày lại qua ngày.

Chớp mắt đã một ngàn năm trôi qua.

Một ngàn năm này, tuy Doanh Huyền phần lớn thời gian đều ở Dao Trì, cùng Tây Hoàng Mẫu sống những ngày tháng vui vẻ không biết xấu hổ.

Nhưng thỉnh thoảng hắn cũng ra ngoài dạo chơi.

Có lúc một mình, có lúc cùng Tây Hoàng Mẫu.

Khắp Bắc Đẩu Tinh Vực đều lưu lại dấu chân của bọn họ.

Nhưng mấy chục năm gần đây, dưới vẻ ngoài bình tĩnh của Bắc Đẩu Tinh Vực lại là những dòng chảy ngầm đang cuộn trào, không khí căng thẳng.

Bởi vì Tây Hoàng Mẫu đã mang thai.

Chính xác mà nói, Tây Hoàng Mẫu đã mang thai từ tám mươi mốt năm trước.

Không thể không nói, tu vi cao, thể chất mạnh, muốn có hậu duệ cũng trở nên khó khăn.

Doanh Huyền nỗ lực gần ngàn năm, mới khiến Tây Hoàng Mẫu mang thai.

Mặc dù sau lần ở Tiên Trì đó, Tây Hoàng Mẫu thường xuyên nhắc nhở Doanh Huyền đừng chìm đắm trong đó, nhưng Doanh Huyền vẫn ngày ngày cày cấy không ngừng.

Dù vậy vẫn mất hơn chín trăm năm mới có thai.

Hơn nữa, Doanh Huyền có cảm giác mãnh liệt, nếu không phải do quán tính của thế giới này, Tây Hoàng Mẫu muốn có con còn khó hơn.

Trong nguyên tác, Tây Hoàng Mẫu và Đại Thành Thánh Thể có một đứa con, đó chính là Vô Thủy Đại Đế uy danh lừng lẫy.

Tiên lộ tận cùng ai là đỉnh, vừa gặp Vô Thủy đạo thành không.

Thế giới này cần có Vô Thủy Đại Đế.

Mà Doanh Huyền đã thay thế vị Đại Thành Thánh Thể kia, cưới Tây Hoàng Mẫu.

Tây Hoàng Mẫu đời này cũng không thể có nam nhân khác.

Mà Tây Hoàng Mẫu cũng đáng lẽ phải có một đứa con.

Cho nên, việc Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu sinh ra hậu duệ hoàn toàn phù hợp với sự phát triển của thế giới này, có thể nói là cả thế giới đều đang gia trì cho bọn họ.

Nhưng Tây Hoàng Mẫu mang thai vẫn tốn rất nhiều thời gian.

Doanh Huyền có dự cảm, hắn muốn có đứa con thứ hai, độ khó e rằng sẽ tăng lên ngàn vạn lần.

Dù sao cũng không có cả thế giới gia trì, lại là đứa thứ hai, về sau sẽ càng ngày càng khó.

Nghĩ đến đây, Doanh Huyền đột nhiên có chút lo lắng.

Không phải lo không có con.

Đến cảnh giới của hắn, có con hay không cũng được.

Hắn lo là thể chất cường đại của mình có chịu nổi không.

Có thể dự kiến, một khi Tây Hoàng Mẫu đến thế giới Đại Tần, để những nữ nhân khác biết chuyện hắn có con trai, rất nhiều nữ nhân tuyệt đối sẽ phát điên.

Doanh Huyền không khỏi sờ sờ eo của mình.

Hỗn Độn Vạn Đạo Thể chắc là chịu nổi chứ?

Thu lại suy nghĩ, Doanh Huyền không nghĩ đến những chuyện phong nguyệt đó nữa, mà trở về với hiện thực.

Bởi vì Tây Hoàng Mẫu mang thai, một số Chí Tôn trong cấm khu tuyệt đối sẽ không nhịn được mà ra tay.

Bởi vì, có một số Chí Tôn tích lũy không đủ, sinh mệnh lực không đủ để bọn họ tiếp tục chờ đợi, bọn họ chỉ có thể gây ra hắc ám động loạn, cắn nuốt sinh mệnh lực của vô số sinh linh để bù đắp cho bản thân.

Mà muốn gây ra hắc ám động loạn, thì không thể không đối đầu với Đại Đế thủ hộ Nhân tộc là Tây Hoàng Mẫu và cả Doanh Huyền.

Đối mặt với một vị Đại Đế Tây Hoàng Mẫu hoàn chỉnh không tì vết và một vị cường giả có thể chất đặc thù sánh ngang Đại Đế là Doanh Huyền, không có mấy Chí Tôn dám ra tay.

Nhưng bọn họ vì để sống sót lại không thể không ra tay đánh cược một phen.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể chọn thời cơ thích hợp nhất.

Thời cơ này, hiển nhiên chính là lúc Tây Hoàng Mẫu sinh con.

Lúc này Tây Hoàng Mẫu yếu nhất, dễ đối phó nhất.

Nói thật, điều các Chí Tôn trong cấm khu thực sự kiêng dè là Tây Hoàng Mẫu, vị Đại Đế đương thời, chứ không phải Doanh Huyền.

Trong mắt bọn họ, Doanh Huyền chỉ là loại tương tự Đại Thành Thánh Thể, chiến lực có thể sánh với Đại Đế, nhưng cảnh giới không bằng Đại Đế, mức độ nguy hiểm kém xa Đại Đế, thậm chí bọn họ không mấy coi trọng một Doanh Huyền chưa thành đạo.

Đáng tiếc, Doanh Huyền không phải như bọn họ tưởng tượng. ...

Dao Trì Thánh Địa, dưới gốc cây Bàn Đào cổ thụ.

Tây Hoàng Mẫu ngồi bên cạnh Tiên Lệ Lục Kim Tháp, bàn tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trên mặt tràn đầy hào quang

của tình mẫu tử: "Chín chín tám mươi mốt năm rồi, con của chúng ta sắp chào đời rồi!" Chỉ là nghĩ đến uy hiếp từ sinh mệnh cấm khu, trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia lo lắng.

Là Đại Đế đương thời, sự tồn tại của nàng đối với các Chí Tôn trong cấm khu là một uy hiếp to lớn, nhưng đồng thời cũng là một sự cám dỗ to lớn.

Nếu các Chí Tôn trong cấm khu cắn nuốt được tinh huyết và sinh mệnh tinh hoa của nàng, hiệu quả còn mạnh hơn cắn nuốt ức vạn sinh linh rất nhiều.

Những Chí Tôn trong cấm khu tích lũy không đủ nhất định sẽ nhân lúc nàng suy yếu mà tấn công. "Yên tâm, mọi chuyện có ta!" Doanh Huyền nắm lấy tay Tây Hoàng Mẫu tràn đầy sức mạnh, mỉm cười, tự tin mà thong dong.

Thực ra đừng thấy hắn dường như mỗi ngày đều chìm đắm trong vẻ đẹp của Tây Hoàng Mẫu, không làm việc gì chính sự, nhưng Doanh Huyền vẫn luôn chờ đợi ngày này, chờ những kẻ này nhảy ra.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống. "Tây Hoàng Tháp, ngươi mang theo!" Tây Hoàng Mẫu nói.

Trong mắt nàng và tất cả các cường giả khác, Doanh Huyền chưa thành đạo, tự nhiên cũng không có đế binh.

Uy lực của đế binh rất lớn.

Doanh Huyền cầm theo, thực lực ít nhất tăng thêm năm thành. "Yên tâm đi, Chí Tôn cấm khu dám đến, ta sẽ giữ lại tất cả bọn chúng, coi như là quà gặp mặt cho con của chúng ta!" Doanh Huyền cười cười, bá khí mười phần, thong dong tự tin.

Trong tay hắn không thiếu thần binh cường đại.

Không nói đến Hỗn Độn Thiên Chu, Tru Tiên Kiếm Trận, ngay cả

bội kiếm Thiên Đế Kiếm của hắn cũng là Tiên Thiên Linh Bảo đã dung nhập Hỗn Độn Vạn Đạo của hắn.

Uy lực so với đế binh, chỉ mạnh chứ không yếu. "Ừm!" Tây Hoàng Mẫu gật đầu, nở một nụ cười phong hoa tuyệt đại.

Đây là nam nhân của nàng, dù chưa thành Đế, vẫn bá khí như vậy, khiến nàng rất có cảm giác an toàn. "Ta sắp sinh rồi!" Sắc mặt Tây Hoàng Mẫu hơi thay đổi, dứt lời, Tây Hoàng Tháp bay lên không, hóa thành một tòa bảo tháp khổng lồ, bao trùm toàn bộ Dao Trì.

Trong nháy mắt, trên bầu trời, lưu quang dật thái, đạo vận thần tắc chảy xuôi, đế uy mênh mông huy hoàng, ức vạn đạo hà quang rủ xuống, bao phủ Dao Trì!

Mỗi một đạo thần tắc đều to lớn như núi non, nguy nga thần kỳ, trong vẻ đẹp mang theo uy năng hủy diệt trời đất.

Ánh mắt Doanh Huyền như đuốc, cảnh giác bốn phía.

Ai dám quấy rầy nữ nhân của hắn, giết không tha.

Làm xong tất cả, Tây Hoàng Mẫu bàn tay ngọc thon dài vạch một đường lên bụng mình, bụng lập tức bị cắt ra, sau đó đưa tay ra bắt lấy.

Một hài nhi thần thánh toàn thân kim quang rực rỡ, được vô tận đạo vận thần tắc bao phủ liền rơi vào lòng Tây Hoàng Mẫu.

Vết thương trên bụng Tây Hoàng Mẫu trong nháy mắt lành lại, nhưng sắc mặt nàng lại trở nên trắng bệch.

Một vết thương ngoài không là gì.

Là cường giả Đại Đế, một giọt máu cũng có thể tái sinh, huống chi là vết thương ngoài.

Nhưng đứa trẻ ra đời đã cắn nuốt quá nhiều bản nguyên của nàng,

đây mới là căn nguyên khiến nàng suy yếu.

Ông ông ông!

Theo sau sự ra đời của hài nhi thần thánh, vũ trụ vạn đạo oanh minh, từng đạo hà quang từ trong cơ thể hài nhi nở rộ, nó không hề nhăn nheo xấu xí như những đứa trẻ phàm nhân, mà toàn thân long lanh như ngọc, phấn điêu ngọc trác, tựa như tiên điêu thần khắc!

Hài nhi duỗi tứ chi, linh khí vô lượng gào thét kéo đến, gần như với tốc độ điên cuồng rót vào cơ thể nhỏ bé của nó.

Cây Bàn Đào bất tử dược thần dược bên cạnh rung động, từng đạo sinh mệnh tinh khí tràn vào cơ thể hài nhi.

Ầm ầm ầm!

Hài nhi thần thánh nhanh chóng lột xác, từng tiếng sấm rền vang vọng trời đất, từng đạo thần huy từ dưới rốn hài nhi phóng lên trời!

Chỉ thấy trong Khổ Hải của nó khói cuồn cuộn, xông thẳng lên trời, một Khổ Hải vô biên vô tận trong nháy mắt được khai tịch, sóng cả tráng lệ, sóng vàng cuồn cuộn, hùng vĩ bành trướng, chấn động lòng người.

Theo sau Khổ Hải được khai tịch, tại trung tâm Khổ Hải, mây khói cuồn cuộn như lang yên, xông thẳng lên trên, lại đột nhiên sinh ra một cái tuyền nhãn, câu thông với Sinh Mệnh Chi Luân, Thần Tuyền đang ào ạt tuôn ra, lượn lờ sương mù ngũ sắc.

Tuyền nhãn cuồn cuộn chảy, sinh mệnh khí tức thịnh vượng lan tỏa ra, thần lực nguyên tuyền đang lưu chuyển.

Chương 168

Tây Hoàng Mẫu ôm hài nhi, trong mắt lộ ra một tia dịu dàng, gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ có chút yếu ớt sau khi sinh, tràn đầy hào quang của tình mẫu tử, càng thêm thành thục ung dung, xinh đẹp động lòng người!

Doanh Huyền trong mắt lộ ra một nụ cười, lập tức lấy ra một quả Bàn Đào cho Tây Hoàng Mẫu ăn.

Quả Bàn Đào này không phải là Bàn Đào của Tây Hoàng Mẫu, mà là Bàn Đào Doanh Huyền mang từ thế giới Đại Tần đến, là Bàn Đào của cây Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Bàn Đào Thụ.

Trong quả Bàn Đào này chứa đựng lượng lớn trường sinh vật chất mà thế giới Già Thiên khan hiếm, đối với Tây Hoàng Mẫu là đại bổ, hiệu quả còn tốt hơn Bất Tử Thần Dược Bàn Đào của chính nàng.

Tuy nhiên, Bất Tử Thần Dược Bàn Đào cũng có điểm đặc biệt riêng, hai loại đều có ưu nhược điểm. "Vất vả cho nàng rồi!" Doanh Huyền đưa tay ôm Tây Hoàng Mẫu vào lòng, nhìn hài nhi trong lòng nàng, trong mắt lộ ra một nụ cười: "Đây chính là con trai ta, Vô Thủy..." "Con ta, Vô Thủy, có tư chất tuyệt thế!" Doanh Huyền đánh giá đứa con vừa mới sinh ra.

Chỉ thấy nó vẫn đang nhanh chóng lột xác, linh khí đạo uẩn tinh thuần vô lượng cuồn cuộn kéo đến.

Trong Khổ Hải của Vô Thủy, một cây cầu vàng bắc lên, thẳng đến bờ bên kia...

Trong Đạo Cung ngũ hành phân hóa, nội tàng thần linh, miệng tụng đạo kinh, thần âm oanh minh...

Trong tứ chi thần quang lượn lờ, câu thông Tứ Cực của trời đất, có vô cùng vĩ lực trấn áp tứ phương...

Xương sống sau lưng chiến động, hóa thành chân long, bay vút lên trời...

Trong mi tâm tử khí lượn lờ, càng có một tòa Tiên Đài ra đời, Tiên Đài hà quang tứ phía, lưu quang dật thái, vô trần vô cấu, thánh khiết không tì vết! "Tiên Đài!" Tây Hoàng Mẫu biết đứa trẻ kết hợp tu vi và thể chất của hai người họ sinh ra tất sẽ vô cùng mạnh mẽ, nhưng lúc này vẫn có chút kinh hỉ.

Cảnh giới Tiên Đài nếu đặt ở Thánh Địa, cũng là tồn tại cấp bậc Thái Thượng Trưởng Lão.

Thế nhưng nàng là Đại Đế đương thời, Doanh Huyền lại có thể chất đặc thù, sánh ngang Đại Đế, đứa trẻ vừa sinh ra đã có cảnh giới Tiên Đài cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Khắc sau, từng đạo đạo uẩn thần quang từ Luân Hải của Vô Thủy dâng lên, xuyên qua các bí cảnh, thẳng lên Tiên Đài!

Tiên Nhất!

Tiên Nhị! ...

Hầu như một hơi thở là vượt qua một giai!

Trong thời gian ngắn ngủi vài hơi thở, Vô Thủy dưới sự chứng kiến của mọi người, liên tiếp vượt qua các cảnh giới Luân Hải, Đạo Cung, Tứ Cực, Hóa Long, Tiên Đài, trở thành Thánh Nhân!

Ầm ầm!

Một luồng khí tức mênh mông trong cơ thể Vô Thủy cuộn trào, chỉ là trạng thái hài nhi, lại tỏa ra uy áp khủng bố đến cực điểm.

Thiên địa đại đạo oanh minh kéo đến, thụy khí quán xông cửu tiêu

vân ngoại!

Giờ khắc này, Tứ Hải Bát Hoang, Cửu Thiên Thập Địa đều chấn động, Bắc Đẩu Tinh Vực ầm ầm rung chuyển, vô số người nhìn về phía Dao Trì, không biết hai vị Đại Đế kia lại làm gì.

Tuy nhiên, một số cường giả lại lờ mờ đoán được điều gì đó, chỉ là động tĩnh này cũng quá lớn rồi!

Nhưng mà, nghĩ đến một người là Tiên Thiên Đạo Thể, lại là Đại Đế đương thời, tu vi đạt đến đỉnh cao kim cổ, cực hạn của đạo, cực hạn của người!

Mà người kia cũng kinh diễm kim cổ, thể chất đặc thù, sánh ngang Đại Thành Thánh Thể, thậm chí là Hỗn Độn Thể, chiến lực ngút trời.

Hai vị cường giả tuyệt thế và thể chất cái thế như vậy kết hợp, đứa trẻ sinh ra, có thể nói là độc nhất vô nhị kim cổ!

Gây ra động tĩnh như vậy dường như cũng không phải không thể lý giải!

Tuy nhiên, khắc sau, một dị tượng còn to lớn hơn xuất hiện, Tứ Hải Bát Hoang chấn động, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô tận dị tượng tranh nhau khoe sắc.

Hải thượng sinh minh nguyệt.

Tiên vương lâm cửu thiên.

Hỗn độn chủng kim liên...

Một luồng khí tức vượt qua Thánh Nhân bộc phát ra. "Thánh Nhân Vương!" "Không đúng, đã là Đại Thánh rồi!" "Làm sao có thể?" "Dù Tây Hoàng là Đại Đế, dù Doanh Huyền có thể chất đặc thù, sánh ngang Đại Đế, thành Thánh Nhân đã là đỉnh thiên rồi, làm sao có thể thành Đại Thánh?" Trong từng sinh mệnh cấm khu, các Chí Tôn cảm

ứng được động tĩnh, đôi mắt đã ngủ say vạn năm mở ra, mang theo chấn động và khó tin.

Những Chí Tôn cấm khu này, từng đều là Cổ Hoàng Thiên Tôn cùng cấp bậc với Tây Hoàng Mẫu, vô địch một thời, Cửu Thiên Thập Địa độc tôn.

Mặc dù chưa từng có hai vị Đại Đế kết hợp.

Nhưng rất nhiều người trong số họ cũng từng cưới những nữ thần Chuẩn Đế cảnh có thể chất đặc thù, con cái của họ xa xa không đạt đến trình độ này.

Dù cho vì hai vị Đại Đế kết hợp, mạnh hơn họ một chút, nhưng cũng không thể trực tiếp đạt đến Đại Thánh a.

Bọn họ đoán, Thánh Nhân đã là cực hạn rồi.

Thực ra họ đoán không sai, nếu Doanh Huyền chỉ ở trình độ Đại Thành Thánh Thể, Vô Thủy sinh ra, Thánh Nhân chính là cực hạn.

Nhưng Doanh Huyền không phải Đại Thành Thánh Thể, cũng không phải Hỗn Độn Thể mà họ nghĩ.

Chính xác nên gọi là Hỗn Độn Vạn Đạo Thể, có Hỗn Độn huyết mạch.

Khác xa với Hỗn Độn Thể mà họ nghĩ. "Vừa sinh ra đã là Đại Thánh, tư chất nghịch thiên như vậy, xưa nay chưa từng nghe, nếu trưởng thành, tất nhiên là một vị Đại Đế!" Trong một sinh mệnh cấm khu, một tồn tại khủng bố bị vô tận sương mù bao phủ, đột nhiên mở mắt, giọng nói lạnh lùng gầm vang bốn phương: "Đến lúc rồi, Tây Hoàng sinh con, tất nhiên suy yếu, huống hồ tử tự mạnh mẽ như vậy, đối với Tây Hoàng tiêu hao càng lớn, chính là thiên tứ lương cơ, chém Tây Hoàng, diệt Doanh Huyền, cướp đoạt sinh mệnh bản nguyên..." "Giết!" "Giết!" "Giết!" Trong từng sinh mệnh cấm khu, truyền ra từng

đạo sát cơ khủng bố chấn động Cửu Thiên Thập Địa.

Bọn họ tích lũy không đủ.

Đời này bắt buộc phải xuất thế thu gặt sinh mệnh tinh hoa của vô tận sinh linh để kéo dài mạng sống.

Tuy nhiên, Tây Hoàng Mẫu là Đại Đế đương thời, sẽ không cho phép bọn họ đại tứ đồ lục thu gặt sinh mệnh.

Hai bên tất nhiên có một trận chiến!

Lúc này, Tây Hoàng Mẫu sinh con, yếu nhất, có thể nói là cơ hội ngàn năm khó gặp!

Nếu bọn họ có được bản mệnh tinh huyết của vị Đại Đế Tây Hoàng Mẫu này và vị Hỗn Độn Thể Doanh Huyền kia, bọn họ tất nhiên có thể sống lâu hơn, thậm chí tiến thêm một bước, tương lai cơ hội thành tiên càng lớn!

Ầm ầm ầm.

Giờ khắc này, các đại cấm khu đều có khí tức như thần minh bộc phát, loạn thiên động địa, mênh mông càn khôn, cuốn đi ức vạn dặm!

Các đại cấm khu đều có động tác, Chí Tôn cổ đại đã động, có người muốn xuất thế!

Tiên Lăng, một vùng đất cổ thần bí, tương truyền nơi đây chôn cất tiên, từ xưa bao nhiêu anh kiệt đi sâu vào đều như trâu đất xuống biển, từ trước đến nay đều có vào không có ra.

Nơi này có những gò đất lớn, có những bia đá, tất cả đều cao lớn vô cùng, dường như là từng ngôi mộ cổ, là một trong những tuyệt địa hung hiểm nhất Đông Hoang.

Ngày thường, nơi đây một mảnh hoang lương, hầu như không nghe thấy động tĩnh, những ngôi mộ khổng lồ chết chóc, không có

sinh vật nào.

Nhưng bây giờ, khu vực trung tâm lại có quang mang ngút trời khuấy động cả ba mươi ba tầng trời!

Có sinh vật muốn đi ra.

Tây Hoàng sinh con, là lúc yếu nhất, những Chí Tôn cổ đại tích lũy không đủ cuối cùng cũng ngồi không yên, đều lần lượt có phản ứng.

Trong Tiên Lăng đi ra một sinh linh, bị thanh huy bao phủ, không nhìn ra hình dạng thật, huyết khí quán tuyệt đương đại, chỉ một tia tràn ra đã khiến đại hoang gần đó vỡ nát!

Điều này căn bản không giống một tồn tại đã phải trả giá đắt, đến nay đã sắp mục nát.

Hắn vẫn cái thế cường đại, ở nhân gian này có đại thế vô địch.

Xương sọ của hắn đang tỏa ra quang mang ngút trời, quán thông chư thiên!

Điều này không thể che giấu, dường như có liên quan đến trạng thái của bọn họ.

Ngay trong khoảnh khắc này, quỷ khóc thần gào, trời đất run rẩy, chư thần dường như cũng kinh hãi.

Nhân gian này một lúc thì mưa máu trút xuống, một lúc thì thần hoa nở rộ, trong huyết quang, những cánh hoa long lanh bay múa, quỷ dị đến cực điểm.

Bán kính mấy trăm vạn dặm, tất cả sinh linh, đông đảo tu sĩ không ai không run rẩy!

Chí Tôn xuất thế, dù đã che giấu khí cơ, tất cả đều nội liễm, vẫn khiến người ta cảm giác như một vị thần minh tối cao trở về, một nỗi sợ hãi đến từ bản năng.

Tồn tại trong Tiên Lăng chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, dường như đang hồi tưởng những năm tháng oai hùng đã qua, lại được thấy ánh mặt trời, khiến hắn ngỡ như cách cả ngàn đời.

Trên thực tế, đúng là đã cách ngàn trăm đời! "Trời ơi, khí tức thật khủng bố!" "Đây là có Cổ Chi Đại Đế phục sinh sao?" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Quá đáng sợ, cảm giác linh hồn đều đang run rẩy, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang sợ hãi!" "Có đại khủng bố!" Bắc Đẩu Tinh Vực cho đến các tinh không xung quanh đều đang run rẩy, vô số sinh linh run lẩy bẩy, trong mắt tràn đầy sợ hãi! "Không hay rồi!" "Là Chí Tôn cổ đại xuất thế!" "Quả nhiên, Tây Hoàng Mẫu sinh con, vẫn khiến bọn họ không nhịn được mà xuất thế!" "Hắc ám động loạn sắp đến rồi, cũng không biết hai vị Đại Đế có thể trấn áp được không?" Cường giả của các thánh địa thế gia có truyền thừa lâu đời kinh hãi, bọn họ lờ mờ đoán được một số nội tình, thân thể run rẩy, sợ hãi vô biên.

Mỗi một lần hắc ám động loạn đều là máu chảy thành sông, sinh linh lầm than!

Mỗi một vị Chí Tôn đều cần lượng lớn sinh mệnh tinh hoa, nơi họ đi qua, từng sinh mệnh nguyên địa sinh linh mười phần không còn một.

Chỉ để lại một số hạt giống và người già yếu phụ nữ trẻ em để sinh sôi, cung cấp cho họ sau này tiếp tục cắn nuốt!

Mỗi một lần cắn nuốt, hiệu quả đều sẽ giảm đi, lượng cần thiết lại không ngừng tăng vọt, động một cái là trăm tỷ, ngàn tỷ, vạn tỷ...

Dù vũ trụ mênh mông vô bờ, nhưng sau mỗi lần cắn nuốt của họ, sinh linh trong vũ trụ ít nhất cũng biến mất hơn một nửa!

Đó là đáng sợ đến mức nào!

Đó là khủng bố đến mức nào!

Theo sau Chí Tôn trong Tiên Lăng xuất thế, các Chí Tôn khác tích lũy không đủ gần như cùng một lúc, cũng theo đó xuất thế.

Có thể nói, chỉ cần tích lũy không đủ, cần phải xuất thế trong vòng một hai vạn năm này, đều đã chọn xuất thế vào lúc này!

Chí Tôn cổ đại xuất thế, thiên địa đại đạo đều đang ai oán, vạn linh cùng tôn, chư thiên tất cả các chủng tộc đều phải thần phục!

Trong lúc trời đất chấn động, chỉ thấy từng cột sáng phóng lên trời.

Tương truyền, đó đại biểu cho số lượng Chí Tôn cổ đại.

Một cột sáng là một người.

Đại biểu cho quả vị huy hoàng của một thời đại.

Đó là đạo của họ, vĩnh không tàn lụi.

Cẩn thận nhìn lại, vậy mà có chín cột sáng. "Trời ơi, vậy mà có chín vị Chí Tôn xuất thế!" "Xong rồi!" "Chín vị Chí Tôn a, Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu làm sao có thể chống đỡ được?" "Mỗi một vị Chí Tôn đều là Thiên Tôn Cổ Hoàng từng trên trời dưới đất độc tôn, trấn áp một thời đại, đều là tồn tại không kém gì Tây Hoàng Mẫu!" "Dù bây giờ tự chém một đao, chiến lực không còn ở đỉnh phong, cũng đồng dạng khủng bố ngút trời, nếu chỉ có ba bốn vị, Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu nói không chừng còn có thể một trận chiến!" "Nhưng đủ chín vị, có nghĩa là Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu mỗi người đều phải đối mặt với bốn năm Chí Tôn, như vậy còn đánh thế nào?" Vô số Đại Thánh, Chuẩn Đế và cường giả của các thế gia viễn cổ biết một số bí mật kinh hãi vạn phần, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và bi phẫn.

Có thể trở thành Thiên Tôn Cổ Hoàng, ai mà không phải quán tuyệt một thời đại, Cửu Thiên Thập Địa độc tôn.

Muốn vượt cấp mà chiến, một mình chống lại mấy người.

Điều đó quả thực quá khó. ...

Trong Dao Trì.

Tây Hoàng Mẫu mặt xinh thất sắc, trong mắt mang theo sự tuyệt vọng sâu sắc: "Chín vị Chí Tôn!" Nếu là hai vị hoặc ba vị, nàng còn có thể liều mạng chống cự một chút.

Nhưng chín vị Chí Tôn, dù nàng có liều chết, cũng không thể đánh thắng được.

Đội hình như vậy, quá mạnh mẽ, khiến người ta tuyệt vọng. "An tâm tĩnh dưỡng, bảo vệ Dao Trì là được, còn lại giao cho ta!" Doanh Huyền ôm lấy thân thể mềm mại của Tây Hoàng Mẫu, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng trần mịn màng của nàng. "Ngươi không được đâu..." Tây Hoàng Mẫu níu lấy tay Doanh Huyền, dù Doanh Huyền là Hỗn Độn Thể, nhưng rốt cuộc chưa thành đạo, nhiều nhất cũng chỉ chống lại được một vị Chí Tôn.

Đối mặt với chín vị Chí Tôn, chỉ có nước bị đánh bầm dập.

Tinh huyết của hắn cũng sẽ bị những Chí Tôn này cắn nuốt, tăng cường sinh mệnh lực. "Nam nhân sao có thể nói không được?" Doanh Huyền véo véo sống mũi cao thẳng của Tây Hoàng Mẫu, cười nói: "Nàng thấy ta lần nào không được chưa?" "Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi!" Tây Hoàng Mẫu lườm hắn một cái. "Ta nói cũng là chuyện nghiêm túc!" Doanh Huyền véo véo má xinh của nàng, dịu dàng nói: "Ngoan ngoãn nghe lời, đợi ta trở về!" Dứt lời, một con đường lớn bằng vàng từ Dao Trì kéo dài ra, xông thẳng lên bầu trời.

Doanh Huyền đạp lên con đường vàng đi đến giữa tinh không. "Doanh Huyền ở đây, ai dám cùng ta một trận chiến?" Giọng nói hùng vĩ mênh mông xuyên thấu trời đất, vang vọng khắp Bắc Đẩu Tinh

Vực, chấn động đến thiên địa đại đạo ầm ầm vang dội, vô số sinh linh vui mừng đến phát khóc. "Là Đại Đế!" "Đại Đế ra rồi!" "Đại Đế sẽ phù hộ chúng ta!" "Đại Đế uy vũ!" Vô số sinh linh cúi lạy cầu nguyện, ánh mắt tuyệt vọng lại bùng lên tia hy vọng.

Ầm ầm!

Chương 169

Đúng lúc này, một con đường lớn bằng vàng kéo dài đến, xuyên qua tinh không, chính là Chí Tôn trong Tiên Lăng.

Hắn ngồi trên một cỗ chiến xa cổ xưa, trên hai đầu gối đặt ngang một thanh tiên kiếm, toàn thân bị hỗn độn bao phủ, gần như trong nháy mắt đã đến đối diện Doanh Huyền. "Hậu bối trẻ tuổi bây giờ, đúng là nghé con mới sinh không sợ hổ!" Đôi mắt của Chí Tôn trong Tiên Lăng sâu thẳm, như đại dương cô đặc lại, sâu không lường được.

Nhìn kỹ lại, bên trong vũ trụ tinh hà huyễn diệt, chư thiên sụp đổ, khai thiên lập địa, vạn linh sơ sinh!

Ánh mắt đó khiến người ta kinh động, như đang đối mặt với một vị sáng thế giả của thời đại khai thiên lập địa, thật sự là linh hồn đều đang run rẩy. "Rác rưởi!" Doanh Huyền bĩu môi, một bộ xương già, sắp mục nát rồi, còn ở trước mặt ta ra vẻ con mẹ gì. "Phóng tứ!" Chí Tôn Tiên Lăng đại nộ, ánh mắt như điện, khí tức khủng bố trong nháy mắt làm vỡ nát từng ngôi sao xung quanh: "Ngươi nói gì?" "Ta không nói ngươi!" Khóe miệng Chí Tôn Tiên Lăng nở nụ cười lạnh, vừa rồi còn ngông cuồng như vậy, bây giờ thấy hắn không phải là lập tức mềm nhũn rồi sao.

Ánh mắt vô số sinh linh tối sầm lại.

Đại Đế cũng chịu thua rồi sao? "Ha ha, ta còn tưởng Hỗn Độn Thể là nhân vật gì, hóa ra chỉ có thế?" Các Chí Tôn cấm khu xuất thế khác, khinh thường cười lạnh.

Ánh mắt nhìn Doanh Huyền như nhìn một con kiến nực cười.

Toàn bộ Bắc Đẩu có lẽ cũng chỉ có Tây Hoàng Mẫu sớm tối bên

nhau, hiểu sâu về Doanh Huyền mới biết, Doanh Huyền e là lại sắp nói ra lời kinh người rồi.

Quả nhiên.

Doanh Huyền mở miệng. "Ta không nhắm vào ngươi, ta nói là tất cả các vị đang ngồi ở đây đều là rác rưởi!" Dứt lời, trời đất một mảnh chết lặng.

Từng vị Chí Tôn trợn mắt há mồm, không thể ngờ Doanh Huyền lại ngông cuồng đến thế, dám khiêu khích tất cả bọn họ. "Ta không nhắm vào ngươi, ta nói là tất cả các vị đang ngồi ở đây đều là rác rưởi..." Trong đầu vô số cường giả Bắc Đẩu Tinh Vực vang vọng lời nói của Doanh Huyền, khóe miệng giật giật, chỉ có thể nói, Đại Đế uy vũ!

Mẹ nó quá bá khí.

Chỉ là thật sự không sợ bị đánh chết sao? "Ta biết ngay mà..." Khóe miệng Tây Hoàng Mẫu khẽ giật, đúng là không nói lời kinh người thì không chịu nổi.

Nhưng trong mắt nàng lo lắng càng thêm nồng đậm.

Câu nói này của Doanh Huyền sướng thì sướng rồi, nhưng tất cả Chí Tôn cấm khu đều đã bị chọc giận. "Phóng tứ!" Chí Tôn Tiên Lăng đại nộ, nơi này dường như sắp vỡ nát, thiên địa đạo tắc thành tro bụi, khí tức khủng bố lan tỏa ra, xuyên suốt cổ kim tương lai!

Cả đại vũ trụ dường như sắp bị phá diệt, xa đến Bát Hoang, ở nơi sâu nhất vũ trụ cũng cảm ứng được khí cơ đáng sợ này.

Vô số sinh linh Bắc Đẩu Tinh Vực run rẩy, tim đập chân run, sợ hãi vô biên. "Một kiếm quét sạch hoàn vũ!" Chí Tôn Tiên Lăng ra tay, toàn thân hắn phát sáng, hỗn độn khí bị chấn tan, lộ ra một gương mặt màu đồng cổ, thanh như kim chung, tóc mai hoa râm, đạo bào cũ kỹ,

vậy mà là cổ y của thời đại thần thoại.

Ông một tiếng, tiên kiếm đặt ngang trên hai đầu gối hắn bay lên, một kiếm chém ra, vũ trụ tinh hà thất sắc, khai thiên lập địa, khiến tinh không đều sụp đổ. "Thanh tiên kiếm đó, rất giống với Trường Sinh Kiếm trong truyền thuyết thần thoại, chẳng lẽ là vị Cổ Thiên Tôn kia còn sống?!" một vị lão giáo tổ chấn động nói. "Không sai, là ông ta, là Trường Sinh Thiên Tôn đã khai sáng Giả Tự Bí, ông ta vậy mà chưa chết, năm tháng dài đằng đẵng như vậy đã qua, ông ta vẫn còn ở nhân gian!" "Trời ơi, vậy mà là Trường Sinh Thiên Tôn của thời đại thần thoại!" "Ông ta còn sống!" Mọi người hoàn toàn kinh hãi, điều này kinh người đến mức nào, thời đại thần thoại cách nay thật sự quá xa xôi, so với việc Cổ Hoàng phục sinh và xuất hiện càng khiến người ta không thể lý giải.

Trường Sinh Thiên Tôn, ông ta tất nhiên đã sống qua thời đại thần thoại, thời đại thái cổ, đến nay là hoang cổ, một mạch sống đến tận bây giờ.

Ông ta đã trải qua thời đại của Đế Tôn, Bất Tử Thiên Hoàng, Thần Hoàng..., từ trước đến nay chưa từng thật sự diệt vong! "Trường Sinh Thiên Tôn!" Tây Hoàng Mẫu tay ngọc siết chặt, trong mắt mang theo sự lo lắng sâu sắc.

Đây chính là Trường Sinh Thiên Tôn a!

Vị vô thượng Thần Thoại Thiên Tôn đã khai sáng một trong Cửu Bí là Giả Tự Bí. "Tiểu tử này chết chắc rồi!" "Chỉ là một kẻ chưa thành đạo, vậy mà dám khiêu khích đám Thiên Tôn Cổ Hoàng chúng ta!" "Chiến lực mạnh mẽ thì sao?

Không thành đạo, làm sao hiểu được sự mạnh mẽ và đáng sợ của người thành đạo, đúng là kẻ không biết thì không sợ!" "Nhưng mà tinh huyết của Hỗn Độn Thể là đại bổ, không thể để Trường Sinh Thiên

Tôn độc chiếm được!" Từng vị Chí Tôn cấm khu xuất thế lạnh lùng mở miệng.

Trong mắt bọn họ, người chưa thành đạo, không có tư cách ngang hàng với họ.

Dù dựa vào thể chất mạnh mẽ, có chiến lực Đại Đế thì sao chứ?

Ầm!

Tiên kiếm quét ngang qua, vũ trụ dường như sắp bị phá diệt.

Tuy nhiên, điều khiến tất cả Chí Tôn cấm khu và vô số sinh linh kinh hãi là, cảnh tượng máu thịt bay tứ tung, một đao hai đoạn không hề xuất hiện.

Doanh Huyền vậy mà giơ tay bắt lấy Trường Sinh Kiếm của Trường Sinh Thiên Tôn!?? "Làm sao có thể?" Trường Sinh Thiên Tôn chấn động.

Các Chí Tôn cấm khu xuất thế kinh ngạc đến ngây người.

Các Chí Tôn cấm khu chưa xuất thế và Tây Hoàng Mẫu trừng lớn mắt, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt?

Cường giả Đại Đế tay không đỡ đế binh không có gì lạ.

Đại Thành Thánh Thể có chiến lực Đại Đế, cũng có thể tay không đỡ đế binh.

Doanh Huyền không kém gì Đại Thành Thánh Thể, tay không đỡ đế binh vốn không đáng kinh ngạc.

Điều thực sự khiến họ kinh ngạc và chấn động là Doanh Huyền quá ung dung, hơn nữa không phải là tay không đỡ đế binh, mà là dùng hai ngón tay kẹp lấy đế binh Trường Sinh Kiếm của Trường Sinh Thiên Tôn.

Hơn nữa họ phát hiện, sắc mặt Trường Sinh Thiên Tôn không

ngừng biến đổi, tinh không xung quanh dưới khí tức khủng bố của Trường Sinh Thiên Tôn không ngừng vỡ nát, hóa thành bụi phấn.

Rõ ràng Trường Sinh Thiên Tôn đang dùng sức.

Nhưng dù vậy, Doanh Huyền vẫn dùng hai ngón tay kẹp chặt Trường Sinh Kiếm.

Mặc cho Trường Sinh Thiên Tôn dùng sức thế nào, cũng không thể rút ra được.

Sức mạnh này, ngay cả bọn họ cũng không làm được. "Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của Hỗn Độn Thể đại thành?" "Không thể nào?

Quá mạnh rồi?" "Dù Trường Sinh Thiên Tôn chưa cực tận thăng hoa, không còn ở đỉnh phong, nhưng cũng không thể bị hai ngón tay kẹp chặt, không thể rút ra được chứ?" Tất cả Chí Tôn cấm khu kinh ngạc đến ngây người, không thể lý giải.

Ngay cả họ cũng không thể làm được điều này. "Hắn... hắn vậy mà mạnh đến thế?" Tây Hoàng Mẫu kinh hỉ vạn phần, trong ngàn năm này, Doanh Huyền đã cho nàng thể hội sâu sắc sự mạnh mẽ ở một phương diện khác.

Nhưng nàng chưa bao giờ biết thực lực của Doanh Huyền cũng khủng bố đến vậy.

Mặc dù Doanh Huyền vẫn luôn nói với nàng mình rất mạnh.

Nhưng vì Doanh Huyền bình thường không đứng đắn, chỉ thích bày trò trêu chọc nàng.

Nàng chỉ coi Doanh Huyền đang nói đùa, không ngờ Doanh Huyền thật sự mạnh.

Không chỉ ở phương diện kia. "Nhưng ở đây có đến chín vị Chí Tôn, hơn nữa vào thời khắc cuối cùng, họ có thể cực tận thăng hoa, tái

hiện chiến lực đỉnh phong!" Tây Hoàng Mẫu dù kinh hỉ, nhưng lo lắng trong lòng không hề giảm bớt.

Bốp!

Đúng lúc này, một tiếng vang giòn tan truyền khắp tinh không vô tận, chính là Doanh Huyền lật tay tung một bạt tai lên mặt Trường Sinh Thiên Tôn.

Nửa bên mặt Trường Sinh Thiên Tôn bị đánh nát, bay xa trăm vạn dặm, đâm vỡ từng hành tinh sinh mệnh không người. "A ~" Trường Sinh Thiên Tôn gầm lên giận dữ, mặt đầy máu, trông như điên dại, khí tức khủng bố bùng nổ trong tinh không, vô tận tinh thần như pháo hoa vỡ nát. "Chịu chết đi, sao dám nhục nhã ta như vậy!" "Ta muốn ngươi chết không toàn thây!" Trường Sinh Thiên Tôn tức giận đến cực điểm, từ xưa đến nay, ông ta chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy.

Giờ khắc này, Trường Sinh Thiên Tôn cực tận thăng hoa, đạo của ông ta đang tăng vọt cực nhanh, đạt đến một đỉnh cao, nở rộ ánh hào quang bất hủ.

Một luồng uy áp cái thế lan tỏa ra, toàn vũ trụ đều đang run rẩy, từng đại tinh một nối tiếp nhau nổ tung.

Trường Sinh Thiên Tôn không hề che giấu thần uy này, dường như có thể một cước đạp nát cả hồng hoang vũ trụ!

Ông ta không ngờ mình lại bị ép đến bước này, cực tận thăng hoa, hóa thành một vị Thiên Tôn cái thế.

Không ai có thể ngăn cản bước chân của ông ta nữa.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là, không lâu sau ông ta sẽ tự hủy trong ánh hào quang rực rỡ nhất. "Trường Sinh Thiên Tôn vậy mà cực tận thăng hoa rồi!" "Bị một hậu bối tiểu tử chưa thành đạo một bạt tai đánh nát nửa bên mặt, ai có thể nhịn được?" "Huống chi là một Thần

Thoại Thiên Tôn từng Cửu Thiên Thập Địa độc tôn!" Các Chí Tôn cấm khu trong lòng xì xào.

Sau khi cực tận thăng hoa, chỉ có thể chết.

Nhưng trước khi chết còn có thể huy hoàng một lúc, tái hiện chiến lực đỉnh phong.

Sự dao động của pháp tắc Thiên Tôn, cuốn đi Bát Hoang.

Trường Sinh Thiên Tôn tay cầm Trường Sinh Kiếm, coi rẻ thiên hạ.

Hỏi thế gian, ai dám tranh hùng?

Thiên Tôn thực sự xuất thế, Cửu Thiên Thập Địa không còn đối thủ, thế gian chúng sinh nín thở.

Trong bầu không khí ngột ngạt này tất cả đều đang run rẩy, không còn một chút hy vọng nào. "Cực tận thăng hoa!!" Khí tức Tây Hoàng Mẫu dao động, Tây Hoàng Tháp nở rộ đế uy vô tận, sắp bay lên tinh không, cùng Doanh Huyền kề vai chiến đấu.

Thiên Tôn Cổ Hoàng cực tận thăng hoa vô cùng khủng bố, trước khi chết tái hiện sức mạnh đỉnh phong. "Yên tâm, có ta!" Đúng lúc này, bốn chữ đơn giản truyền vào tai Tây Hoàng Mẫu, phảng phất có một sức mạnh khó hiểu, khiến nàng ở lại tại chỗ.

Đôi mắt đẹp của nàng căng thẳng và mong đợi nhìn lên tinh không, hy vọng Doanh Huyền có thể mang đến cho nàng kỳ tích. "Tiểu tử, chịu chết đi." Trường Sinh Thiên Tôn toàn thân là trật tự thần liên, quét ngang càn khôn, tay cầm Trường Sinh Kiếm, tựa như thần minh khai thiên lập địa, một kiếm chém xuống.

Vô tận tinh thần nổ tung.

Khí tức ngút trời cuốn đi vũ trụ tinh không. "Thân thể đã mục nát

rồi, không ngoan ngoãn nằm trong quan tài chờ chết, còn dám ra ngoài làm loạn, ai cho ngươi dũng khí?" "Lương Tĩnh Như sao?" Đối mặt với một kiếm đầy phẫn nộ của Trường Sinh Thiên Tôn đã cực tận thăng hoa, Doanh Huyền năm ngón tay nắm chặt, cánh tay cong lại, sau đó một quyền đấm ra.

Cú đấm này, là cú đấm đầu tiên của hắn sau khi tấn thăng Pháp Tướng.

Vạn thiên thần thông của hắn đều đã dung nhập vào huyết mạch, tiện tay một quyền, chính là sức mạnh của vạn thiên thần thông.

Một quyền xuất ra, vạn tượng băng diệt.

Vũ trụ tinh không, trên trời dưới đất, Cửu Thiên Thập Địa, tất cả mọi thứ đều biến mất.

Trời đất chỉ còn lại một quyền.

Cú đấm này, có thể khai sơn, trấn hải, toái tinh, diệt thế.

Cú đấm này, bao trùm quá khứ, hiện tại, tương lai, bao quát tất cả chư thiên, cuốn đi vũ trụ.

Chí cao chí đại.

Chí cường chí thánh.

Trường Sinh Thiên Tôn lần đầu tiên cảm nhận được sự sợ hãi, Trường Sinh Kiếm nở rộ vô lượng tiên quang, đế uy mênh mông, chắn ngang trước ngực.

Ầm ầm ầm.

Một quyền hạ xuống, vũ trụ chấn động, vạn đạo oanh minh.

Khi tầm nhìn của tất cả các cường giả hồi phục, điều đầu tiên họ nhìn thấy Trường Sinh Thiên Tôn, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, như bị trúng định thân thuật mà hóa đá tại chỗ.

Chỉ thấy đế binh Trường Sinh Kiếm ai oán một tiếng, gãy thành hai đoạn, một cái lỗ thủng trong suốt hiện ra trên ngực Trường Sinh Thiên Tôn, to bằng miệng bát.

Hơn nữa với thực lực của bọn họ, đều có thể cảm ứng rõ ràng Trường Sinh Thiên Tôn đã mất đi tất cả sinh mệnh khí tức.

Nói cách khác, Trường Sinh Thiên Tôn đã sống từ thời đại thần thoại đến nay, đã vẫn lạc.

Bị một quyền đánh chết.

Chương 170

Không có chút cơ hội giãy dụa. "Làm sao có thể như vậy được?"

...

“Làm sao có thể?” Thiên địa một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Chấn động.

Kinh hãi.

Da đầu tê dại.

Khó mà tin nổi.

Tây Hoàng Mẫu đôi môi đỏ hơi hé mở, hồi lâu không thể khép lại, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Doanh Huyền quả nhiên không khiến nàng thất vọng, lại một lần nữa mang đến cho nàng một bất ngờ kinh thiên động địa.

Lại có thể một quyền đánh chết một vị Chí Tôn.

Quá mạnh mẽ.

Dù là nàng cũng không làm được.

Chẳng trách mỗi lần đều dày vò nàng… “Hài nhi, thấy chưa, phụ thân con là một vị cái thế anh hùng…” Tây Hoàng Mẫu ôm Vô Thủy, ánh mắt cưng chiều, mang theo vầng sáng của tình mẫu tử, càng thêm rung động lòng người.

Vô Thủy đôi mắt xám tro nhìn lên tinh không, gắng sức gật đầu: “Ân, sau này con cũng muốn giống như phụ thân, trở thành một cái thế anh hùng!” Nó sinh ra đã có tu vi Đại Thánh, dù Doanh Huyền đứng giữa tinh không, nó cũng có thể nhìn thấy.

Bàn tay nhỏ bé của nó siết chặt, ánh mắt kiên định. … Cùng lúc đó.

Giữa tinh không.

Các Chí Tôn vừa mới xuất thế đều chấn động không nói nên lời.

"Trường Sinh Thiên Tôn bị một quyền đánh chết?" Chí Tôn của Bất Tử Sơn cưỡi trên một con thần hổ khổng lồ, tay cầm một cây đại kích đúc từ hắc kim văn rồng, uy áp ngập trời, khí thôn vạn dặm, nhưng lúc này cũng đầy vẻ kinh hãi.

Uy thế của Cổ Hoàng chấn nhiếp cổ kim tương lai, bất luận thời điểm nào, chỉ cần xuất thế, chính là thiên hạ đệ nhất, duy ngã độc tôn.

Nhưng hôm nay lại bị một tiểu tử hậu bối Nhân tộc chưa thành đạo một quyền đánh chết?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, hắn tuyệt đối sẽ không tin chuyện hoang đường như vậy.

"Tên này có bí mật lớn!" Khí Thiên Chí Tôn lạnh lùng lên tiếng, thanh âm như hồng chung, trong mắt lại mang theo vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Là Hoàng Đạo Chí Tôn, từng là Thiên Tôn Cổ Hoàng, bọn họ đều có niềm tin vô địch, tin chắc mình là kẻ mạnh nhất nhân gian, trấn áp một thời đại, cửu thiên thập địa độc tôn.

Trong ý thức của họ vốn không nên có những từ như nhút nhát, yếu đuối, nhưng khi thấy Trường Sinh Thiên Tôn, cũng là một Chí Tôn, bị một quyền đánh chết, dù trong lòng có niềm tin vô địch, họ vẫn không khỏi kiêng kỵ và sợ hãi.

"Biết đâu là bí mật liên quan đến Tiên!" Lại có một Chí Tôn khác lên tiếng.

Doanh Huyền xuất hiện rất quỷ dị, không ai biết hắn đến từ đâu, cũng không ai biết hắn tu luyện thế nào.

Hắn vừa xuất hiện đã ở Dao Trì.

Có lẽ chỉ có Tây Hoàng Mẫu mới biết hắn đến từ đâu.

Nhưng Tây Hoàng Mẫu là Đại Đế, bọn họ không thể suy diễn, cũng không thể hỏi han.

"Tiên!" Nghe thấy từ này, tất cả các Chí Tôn đều biến sắc.

Tiên.

Một chữ đủ để đè bẹp vạn cổ.

Bọn họ sống lay lắt, tự chém một đao, tự phong ấn trong thần nguyên của cấm khu, chẳng phải là để chờ đợi con đường thành tiên trong truyền thuyết không biết có tồn tại hay không mở ra, để thành tiên hay sao?

Những Chí Tôn trong các cấm khu chưa xuất thế lúc này đều phóng ra từng luồng thần niệm khủng bố vô biên, quan sát sự biến hóa của chiến trường tinh không.

Bọn họ tích lũy đã đủ, trong thời gian ngắn không cần xuất thế.

Vì vậy, họ không xuất thế để liều mạng với Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu.

Nhưng nếu… Doanh Huyền thật sự có bí mật liên quan đến Tiên, bọn họ nhất định sẽ không do dự mà xuất thế.

Giờ khắc này, tất cả Chí Tôn trong cấm khu, Tây Hoàng Mẫu, cho đến vô số cường giả ở Bắc Đẩu Tinh Vực đều đang chăm chú theo dõi chiến trường trên tinh không.

Doanh Huyền và tám vị Chí Tôn đứng đối diện nhau.

“Cùng nhau ra tay, bắt lấy hắn!” Chí Tôn của Bất Tử Sơn cưỡi trên lưng thần hổ, giọng nói lạnh lùng, không một chút gợn sóng.

“Oanh!” Hắn giơ cao cánh tay phải, cây đại kích màu đen trong tay chỉ thẳng vào Doanh Huyền, tức thì giống như một con mãnh thú hồng hoang xuất thế, một luồng khí tức kinh khủng tràn về phía trước.

Rất nhiều tiểu tinh cầu trực tiếp nổ tung, hóa thành tro bụi.

“Cây đại kích đó đã từng xuất hiện, thuộc về một vị Thánh Linh, ngài ấy đã thoát khỏi sự trói buộc của thạch thai, chân chính cực tận thăng hoa, cuối cùng thành đạo, hóa thành một vị cao thủ cấp Hoàng, ngài ấy là Thạch Hoàng!” Một cường giả cổ lão run rẩy, nhớ lại ghi chép trong cổ tịch, nhận ra thân phận thật sự của Chí Tôn Bất Tử Sơn.

Cây đại kích đó cùng hắn xuất thế từ trong thạch thai, tên là Thiên Hoang, còn có tên là Thạch Hoàng Kích!

Mọi người từ cây kích này đã nhận ra lai lịch của hắn, vị Thánh Linh từng quân lâm thiên hạ — Thạch Hoàng.

Hắn vẫn chưa chết, chính hắn đã chiếm cứ Bất Tử Sơn, biến nơi đó thành một sinh mệnh cấm khu.

“Không sai, kẻ này rất quỷ dị, cùng nhau ra tay!” Khí Thiên Chí Tôn và các Chí Tôn khác cũng lần lượt lên tiếng.

Bọn họ vốn là những Thiên Tôn Cổ Hoàng năm xưa, vô địch trên trời dưới đất, không thèm liên thủ với người khác, nhưng biểu hiện của Doanh Huyền quá quỷ dị.

Một quyền đánh chết Trường Sinh Thiên Tôn, lại còn là Trường Sinh Thiên Tôn đã cực tận thăng hoa, khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Dù bọn họ tự phụ tự tin, nhưng cũng không tự đại đến mức cho rằng mình có thể một quyền đánh chết Trường Sinh Thiên Tôn.

Vì vậy, để bọn họ một mình đối mặt với Doanh Huyền, bọn họ không muốn.

Bọn họ đều đã chọn tự chém một đao, sống tạm bợ, rõ ràng đều rất quý mạng sống.

Nhưng đến nước này, họ cũng không thể không chiến mà chạy.

Huống chi bọn họ còn có tám người.

Tám vị Chí Tôn vây quanh Doanh Huyền, bọn họ hợp lại với nhau thật sự là nghịch thiên, những đạo không thể cùng tồn tại lại chen chúc vào nhau, giữa bọn họ đang xảy ra những vụ nổ lớn kịch liệt.

Mỗi người đều đứng trong một vùng tinh vũ, được từng dải ngân hà bao quanh, mỗi người đều là chúa tể của vũ trụ, bọn họ đang dùng sức mạnh để cách ly với những người khác.

Một người đã sánh ngang với cả một đại vũ trụ chân chính, dù vậy, giữa bọn họ vẫn hỗn độn bành trướng, xảy ra những vụ nổ lớn.

Những nhân vật cấp bậc Cổ Chi Đại Đế liên thủ tác chiến, đây là chuyện chưa từng có, nhưng vì Doanh Huyền mà lại thành sự thật.

Giờ khắc này, có thể nói là sẽ được ghi vào sử sách, vĩnh viễn bất hủ.

"Tám vị Chí Tôn…" Tây Hoàng Mẫu tâm thần run rẩy, đôi mắt đẹp mang theo vẻ lo lắng sâu sắc, từ thời đại Thần Thoại đến thời đại Hoang Cổ ngày nay, chưa từng xuất hiện cảnh tượng kinh khủng tám vị Chí Tôn cùng ra tay.

Mặc dù những Chí Tôn này đã tự chém một đao, rơi xuống khỏi quả vị Hoàng Đạo, nhưng mỗi người bọn họ đều từng trấn áp một thời đại, là Thiên Tôn Cổ Hoàng cửu thiên thập địa độc tôn.

Bọn họ đại diện cho cực hạn của thiên địa đại đạo, cực hạn của

nhân đạo.

Đại diện cho sự vô địch.

Dù Doanh Huyền trước đó đã một quyền đánh chết Trường Sinh Thiên Tôn, nhưng đối mặt với tám vị Chí Tôn, không ai có thể không lo lắng.

Vô số sinh linh ở Bắc Đẩu Tinh Vực mang theo hy vọng và cầu nguyện.

Thắng bại của Doanh Huyền không chỉ liên quan đến sinh tử của hắn, mà còn liên quan đến vận mệnh của tất cả sinh linh bọn họ.

Một khi Doanh Huyền chiến bại, bọn họ sẽ như cỏ cây trở thành vật bồi bổ cho các Chí Tôn này, kéo dài sinh mệnh lực của chúng.

"Đại Đế tất thắng!" "Đại Đế vô địch!" Tất cả mọi người không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Còn trên tinh không, trận chiến đã bùng nổ.

"Giết!" Trong tay Thạch Hoàng, Thiên Hoang Kích vung lên, dùng sức đập về phía trước, hung hăng bổ về phía Doanh Huyền.

Tiếng nổ trời long đất lở truyền đến, chấn động bát hoang.

Sức mạnh của Thạch Hoàng, vang dội cổ kim.

Cùng lúc đó, các Chí Tôn khác cũng ra tay.

Bọn họ đều đã từng thành đạo, từng thống ngự vũ trụ hồng hoang, từng là chúa tể duy nhất, ai sẽ kém ai, làm chủ nhân gian chìm nổi!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, bầu trời vỡ toang, cả vũ trụ đều rung chuyển, Bắc Đẩu Tinh Vực, vô tận sinh linh ngoài tinh vực đều đang sợ hãi run rẩy.

Dưới uy thế như diệt thế này, bọn họ giống như những con kiến dưới cơn địa chấn, chỉ có thể sợ hãi bất lực chờ chết, không thể làm gì khác.

Ỗi vị Chí Tôn đều là người mạnh nhất từ xưa đến nay, một người xuất thế là có thể trấn áp vũ trụ hồng hoang, thống ngự vạn giới, huống chi là tám người liên thủ!

Tây Hoàng Mẫu, các Chí Tôn trong cấm khu và các cường giả Chuẩn Đế khác đều chăm chú nhìn vào Doanh Huyền trên tinh không.

Dưới đòn tấn công như vậy, dù là một vị Đại Đế chân chính không chút khiếm khuyết, e rằng cũng phải đổ máu vẫn lạc.

Ầm ầm ầm.

Trong tiếng nổ vô tận, từng dải ngân hà vỡ nát, những mảng tinh vực lớn đều bị hủy diệt, hóa thành tro bụi!

Chí Tôn ra tay, đó là sự va chạm giữa pháp tắc và đại đạo, là cuộc đối đầu của ý chí sinh mệnh cá nhân, là sự giao phong của niềm tin vô địch.

Đáng sợ đến cực điểm, không chỉ là thân thể, nguyên thần oai phong, mà còn là các loại kinh nghiệm và cảm ngộ trong đời, tất cả đều bộc phát trong khoảnh khắc đầu tiên, lay động cả vũ trụ.

Sóng xung kích kinh khủng lấy vụ nổ làm trung tâm bùng phát, lan ra bốn phương tám hướng, càn quét cả bầu trời, vô số ngân hà bị hủy diệt, vô tận đại tinh cầu trở thành mảnh vỡ, hóa thành tro bụi!

Mà tại trung tâm của vụ nổ, một thân ảnh vĩ ngạn vô tận từ từ bay lên.

Thân ảnh này vô cùng vĩ ngạn, vô cùng mạnh mẽ.

Ba ngàn đại đạo tựa như những sợi xích quấn quanh thân hắn, sau

lưng là vũ trụ hỗn độn chìm nổi, khai tịch rồi lại hủy diệt.

Hắn như một vị Đế Vương vô thượng nhìn xuống chư thiên vạn giới, chúa tể vũ trụ hoàn vũ.

Thần uy cái thế, không thể địch nổi.

Đây chính là Pháp Tướng của Doanh Huyền.

Bản thân hắn đã dung hợp làm một với Pháp Tướng.

Chư thiên tinh thần dưới chân hắn như những viên bi, theo khí tức trên người hắn rung lên, từng đạo công kích vỡ nát, tan thành vô hình.

Từng món Đế Binh kêu rên, bay ngược ra ngoài.

Từng vị Chí Tôn bị chấn bay xa mấy chục vạn dặm, khí huyết cuồn cuộn, chấn vỡ vô số tinh thần.

"Làm sao có thể?" "Sao có thể mạnh đến thế?" "Lẽ nào hắn đã thành tiên?" Thạch Hoàng, Khí Thiên Chí Tôn và các Chí Tôn khác đều kinh hãi, chỉ một luồng khí tức đã đẩy lùi bọn họ, đây là sự khủng bố đến mức nào?

Đây là sự đáng sợ đến mức nào?

Đây thật sự chỉ là một Hỗn Độn Thể chưa thành đạo?

Hỗn Độn Thể thật sự mạnh đến vậy sao?

E rằng tiên nhân cũng chỉ đến thế mà thôi?

Nhưng bọn họ đều là Thiên Tôn Cổ Hoàng, vô địch một đời, trong lòng có niềm tin vô địch, không muốn chạy trốn một cách nhục nhã.

Nếu không có niềm tin vô địch, bọn họ cũng không thể thành đạo, độc tôn một đời, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

Tái chiến!!!

Ầm!

Hư không nổ tung, vô tận tinh thần vỡ nát, khí tức kinh khủng dâng lên, chính là Luân Hồi Chi Chủ đã đứng dậy.

Mái tóc dài rậm của hắn tung bay, thân thể đáng sợ như có thể đè bẹp chư thiên vạn giới, vào lúc này, bộ thanh kim chiến y Đế Binh trên người hắn tỏa sáng rực rỡ vô cùng.

Hắn từng bước đi về phía Doanh Huyền.

Chương 171

Mỗi bước chân hạ xuống, khí thế trên người lại mạnh thêm một phần.

Hắn nhanh chóng tăng cường chiến lực, toàn thân phát sáng, chiếu rọi cả dải ngân hà.

Khí tức này chấn động vô tận sinh linh trong vũ trụ hồng hoang.

"Ngươi cho rằng ta già yếu suy tàn sao?

Ta cả đời trăm trận không bại, ta đến từ Luân Hồi Hải, cả đời này đều phải vô địch, dù có suy yếu đến đâu, cũng có thể trong nháy mắt thăng hoa, tái hiện chiến lực đỉnh phong của ta!" Thanh kim chiến y trên người Luân Hồi Chi Chủ tỏa sáng rực rỡ, chính là được đúc từ tiên liệu Vũ Hóa Thanh Kim, lúc này rực rỡ chói mắt, từng mảng thần vũ bay ra, giống như bộ lông dài tuyệt đẹp của phượng hoàng, chói lòa đến mức không thể nhìn thẳng.

Bộ giáp của hắn vang lên tiếng keng keng, chiến y đúc từ Vũ Hóa Thanh Kim có một loại dao động sinh mệnh chí cường, giờ đây đã hoàn toàn sống lại, ánh sáng chiếu rọi cửu thiên thập địa!

Chỉ khi ở trong tay của nhân vật cấp Đại Đế chân chính, Đế Binh mới phát huy ra sức mạnh lớn nhất, có thể khiến chiến lực của Chí Tôn tăng lên đến một mức độ kinh khủng cực điểm.

Là Chí Tôn cổ đại, chúa tể chân chính của vạn cổ thanh thiên, từ xưa đến nay không ai có thể xúc phạm và khiêu khích.

Dù Doanh Huyền có mạnh đến đâu thì sao?

Bọn họ có đến tám người.

Nếu như vậy mà còn bại, bọn họ cũng không còn mặt mũi nào để

sống.

Ầm!

Trời long đất lở, Luân Hồi Chi Chủ thể hiện hết thần uy cái thế, trước người hắn xuất hiện vạn sợi thần liên, mỗi một đạo đều câu động thương thiên, hóa thành những xiềng xích rực rỡ, muốn khóa chặt Doanh Huyền, trấn áp hắn.

"Giết!" Chí Tôn của Bất Tử Sơn, Thạch Hoàng, cũng gầm lên một tiếng, huyết khí ngút trời, cây đại kích màu đen trong tay đè bẹp vũ trụ, những vết nứt lớn kinh khủng nhất và ánh sáng diệt thế bắn ra, càn quét bát hoang.

Đại kích vắt ngang cửu trọng thiên, rơi xuống vô tận thác nước hỗn độn, trực tiếp bổ vào mặt Doanh Huyền, hung uy tuyệt thế ngút trời.

Đây chính là Thạch Hoàng, một kích kinh động nhân gian giới.

"Ngô đạo nhất xuất thiên địa nghịch!" Lại một vị Chí Tôn khác lao đến, toàn thân bắn ra tiên quang, giống như từng dải ngân hà đang nổ tung, quá rực rỡ, ngưng tụ thành pháp tắc tiên đạo tối cao vô thượng, khiến đại vũ trụ sắp hủy diệt.

Những ánh sáng này ngưng tụ lại, phát ra tiếng keng keng, lại đúc thành một cái lồng giam, chu vi mười trượng, có thể trấn áp vạn linh, có thể giam cầm Chí Tôn.

Lồng giam mười trượng hoàn toàn được xây dựng từ phù văn, mỗi một phù triện đều rực rỡ vô cùng, như đang bùng cháy, vô cùng phức tạp, không thể đo lường, đều lưu chuyển sức mạnh pháp tắc chí cường.

"Thiên địa nhất kiếm, kiếm đạo độc tôn!" Lại một vị Chí Tôn nữa ra tay, vị Chí Tôn này nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một thanh cự

kiếm ngút trời vạn trượng, chém vỡ vô tận ngân hà, bổ thẳng xuống đầu Doanh Huyền.

Khi tám vị Chí Tôn không chút giữ lại mà ra tay, cả vũ trụ đều rung chuyển, vũ trụ vạn đạo ai oán, vô số tinh thần nổ tung.

Vạn linh trong vũ trụ hoảng sợ bất an, run rẩy.

Trong trận chiến cấp bậc này, điều duy nhất bọn họ có thể làm là chờ chết.

Quá đáng sợ.

Nhiều Chí Tôn ra tay như vậy, có thể khiến vũ trụ đảo lộn, càn khôn sụp đổ, vạn linh tuyệt diệt.

Ngay cả cường giả Chuẩn Đế cũng cảm thấy hoảng sợ vô tận.

Đây chính là Chí Tôn, những Thiên Tôn Cổ Hoàng năm xưa, tồn tại cái thế vô địch trên trời dưới đất, cửu thiên thập địa độc tôn.

"Ánh sáng của loài sâu kiến, cũng dám tranh huy với nhật nguyệt!" Giọng nói uy nghiêm hùng vĩ như lời phán quyết của thần minh, Doanh Huyền hợp nhất với Pháp Tướng, bàn tay vĩ ngạn như thái cổ thiên thần nắm chặt, đấm thẳng vào thanh cự kiếm đang bổ xuống.

Một cú đấm không chút hoa mỹ nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kinh thiên động địa, sức mạnh khiến cả Đại Đế Cổ Hoàng cũng phải run sợ.

Cự kiếm lập tức bị đánh bay, nổ tung trên tinh không, hóa thành vô tận mảnh vỡ.

Đế Binh vỡ nát.

Vị Chí Tôn nhân kiếm hợp nhất với Đế Binh cũng bị một quyền này đánh nổ, toàn bộ sinh cơ bị một quyền xóa sạch.

Sau Trường Sinh Thiên Tôn, vị Chí Tôn thứ hai đã vẫn lạc.

Vũ trụ vạn đạo ai oán, dị tượng xuất hiện liên tục, trên tinh không còn đổ xuống một trận mưa máu tầm tã, từng đạo tia chớp màu đen xẹt qua, sấm sét nối tiếp nhau.

Tất cả các Chí Tôn đều kinh hãi run rẩy.

Đến cảnh giới của bọn họ, dù bị đánh nổ, đánh thành sương máu, cũng có thể trong nháy mắt hồi phục, tái tạo đế thể.

Nhưng Doanh Huyền lại liên tiếp giết chết hai vị Chí Tôn, hơn nữa đều là một quyền đánh chết.

Nếu cái chết của Trường Sinh Thiên Tôn còn có thể nói là Doanh Huyền đã dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó, thì cái chết của vị Chí Tôn thứ hai đã chứng minh sức mạnh của Doanh Huyền vượt xa Chí Tôn.

Chỉ có sức mạnh vượt xa bọn họ, mới có thể trong nháy mắt xóa sạch sinh cơ kinh khủng của Chí Tôn và pháp tắc đại đạo mà họ nắm giữ, giết chết bọn họ hoàn toàn.

Ầm ầm ầm.

Đúng lúc này, đòn tấn công của bảy vị Chí Tôn còn lại đã giáng xuống người Doanh Huyền, lồng giam, xiềng xích, đại kích… đủ loại Đế Binh, muôn vàn thần thông, nhưng không thể phá vỡ được Pháp Tướng của Doanh Huyền.

Thân thể hắn khẽ động, vô số thần thông vỡ nát.

Ánh mắt lướt qua, hắn tát một cái về phía Luân Hồi Chi Chủ đang ở ngay trước mặt.

Đừng nhìn đây chỉ là một cái tát đơn giản.

Sau khi tấn thăng lên Pháp Tướng Cảnh, thần thông đã hoàn toàn dung nhập vào huyết mạch thân thể, mỗi cử động đều có muôn vàn thần thông gia trì.

Một cái tát này của hắn tương đương với Thái Thanh Thần Lôi, Ngọc Thanh Thần Lôi, Đại Vận Mệnh Thuật, Đại Nhân Quả Thuật, Đại Ngũ Hành Thuật và vô tận thần thông khác cùng lúc bộc phát.

Uy năng đáng sợ, khó mà tưởng tượng.

Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể một quyền đánh chết một vị Chí Tôn.

Sinh mệnh lực của Chí Tôn có mạnh đến đâu thì sao?

Ta một quyền này hạ xuống, đoạn vận mệnh của ngươi, chém nhân quả của ngươi, diệt bản nguyên của ngươi, thôn phệ sinh cơ, cắt đứt thời không… dù là Chí Tôn cũng phải chết.

"A!" Luân Hồi Chi Chủ thấy Doanh Huyền một tát đánh tới, tim đập chân run, cảm nhận được khí tức tử vong, tóc dài tung bay, gầm lên giận dữ: "Ta nắm giữ luân hồi thiên hạ, là chúa tể thế gian, ngày xưa cửu thiên thập địa không một đối thủ, đời này cũng sẽ không bại, chiến hồn thức tỉnh, ta sẽ diệt thế!" Xương trán của hắn phát sáng, chiếu rọi vũ trụ hắc ám, nơi đó như có một vị thần linh đang tụng kinh, ngồi xếp bằng trên tiên đài, ánh sáng chiếu rọi vạn cổ, thật sự chấn động thế gian!

Trước và sau lưng hắn, xuất hiện một đại dương mênh mông, đó là đại dương do hồn phách hóa thành, là một trong những nơi đáng sợ nhất thế gian — Luân Hồi Hải tái hiện.

Giờ khắc này, Luân Hồi Chi Chủ cực tận thăng hoa, trở lại đỉnh phong.

Hoàng không thể nhục.

Dù chết, hắn cũng phải làm gãy vài chiếc răng của Doanh Huyền.

"Diệt thế?

Diệt mẹ ngươi!" Doanh Huyền cạn lời, một cái tát vỗ vào mặt Luân Hồi Chi Chủ!

Ầm ầm ầm!

Vũ trụ vạn đạo ai oán, Luân Hồi Chi Chủ đã chết.

Dù hắn đã cực tận thăng hoa, liều mạng chống cự, nhưng vẫn như con kiến không thể ngăn cản bàn tay khổng lồ đang hạ xuống.

Bị Doanh Huyền một tát đánh chết.

Từ trước đến nay chỉ có bọn họ tát chết người khác, chưa bao giờ có chuyện Chí Tôn bị người khác một tát đánh chết.

Giờ khắc này, sáu vị Chí Tôn còn lại đều kinh hãi.

Bọn họ không tiếp tục ra tay, mà chăm chú nhìn Doanh Huyền, trong mắt tràn đầy kiêng kỵ.

"Ngươi thật sự muốn trảm tận sát tuyệt?" Thạch Hoàng siết chặt Thiên Hoang Kích, nhìn chằm chằm Doanh Huyền: "Trong cấm khu không biết có bao nhiêu Chí Tôn, ngươi dù có mạnh đến đâu, lẽ nào còn có thể tiêu diệt tất cả Chí Tôn?" "Dù sao thì ngươi cũng không thấy được đâu!" Doanh Huyền không nói nhảm, một tát nữa vỗ xuống.

"Liều mạng với hắn!" Thạch Hoàng gầm lên, trong nháy mắt cực tận thăng hoa.

Năm vị Chí Tôn còn lại không chút do dự, cũng cực tận thăng hoa, trở lại Hoàng vị.

Bọn họ vốn tích lũy không đủ, lại chiến đấu với Doanh Huyền một trận, rất cần bổ sung sinh mệnh lực.

Mà có Doanh Huyền ở đây, chắc chắn sẽ không để bọn họ thôn phệ sinh linh để bổ sung sinh mệnh lực.

Không có sinh mệnh lực, bọn họ chỉ có con đường chết.

Vì vậy, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Hoặc là giết Doanh Huyền, hoặc là bọn họ chết.

Sáu vị Chí Tôn cực tận thăng hoa, trở lại Hoàng vị, như sáu vị Đại Đế không chút khiếm khuyết giáng thế, vũ trụ vạn đạo ai oán.

Đại Đế Cổ Hoàng đều dùng đạo của mình để áp chế vạn đạo.

Một đời chỉ có một vị Đại Đế có thể chứng đạo.

Bởi vì sau khi chứng đạo, đạo của họ sẽ áp chế vũ trụ vạn đạo, tự nhiên cũng áp chế đạo của những người khác muốn chứng đạo, khiến những người khác không thể chứng đạo.

Đây là nguyên nhân một đời chỉ có một vị Đại Đế Cổ Hoàng.

Bọn họ có thể sống sót là vì đã tự chém một đao, rơi khỏi quả vị Hoàng Đạo, không còn là Đại Đế Cổ Hoàng.

Nay cực tận thăng hoa, chính là trở lại đỉnh phong.

Nhưng sau đó, muốn sống sót sẽ rất khó.

Trừ phi là người may mắn nghịch thiên cực kỳ, mới có khả năng tiếp tục tồn tại sau khi cực tận thăng hoa.

Giờ khắc này, vũ trụ một mảnh tĩnh lặng.

Trên tinh không vũ trụ, chỉ còn lại đạo của sáu vị Chí Tôn vắt ngang bầu trời, trấn áp thương sinh vạn đạo, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

"Sáu vị Chí Tôn cực tận thăng hoa…" Tây Hoàng Mẫu ngọc thủ siết chặt, răng bạc cắn chặt, mặc dù Doanh Huyền trông rất ung dung, nhưng nàng không chắc hắn có đang cố tỏ ra mạnh mẽ hay không.

Giống như lúc đó, dù trong túi rỗng tuếch, cũng sẽ cố tỏ ra mình

rất lợi hại!

Không bao giờ nói không được.

Dù sao thì nàng chưa bao giờ nghe nói có ai có thể chống lại sáu vị Chí Tôn cực tận thăng hoa.

Ngay cả Đế Tôn của thời đại Thần Thoại, Bất Tử Thiên Hoàng của thời đại Thái Cổ, cũng không thể.

"Nên kết thúc rồi!" Doanh Huyền thì thầm, trong lòng bàn tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh kiếm.

Thiên Đế Kiếm.

Hôm nay, sẽ uống máu Chí Tôn.

Ông.

Thiên Đế Kiếm khẽ vung lên, vũ trụ hồng hoang phảng phất xuất hiện một tia sáng, chiếu rọi cổ kim tương lai, xuyên qua tất cả thứ nguyên thời không.

Khi kiếm quang biến mất, Tây Hoàng Mẫu, các Chí Tôn chưa xuất thế trong cấm khu nhìn sang, đồng tử co rút lại, một mảnh kinh hãi khủng khiếp.

Bao gồm cả Thạch Hoàng, trên cổ sáu vị Chí Tôn cực tận thăng hoa đều hiện ra một vệt máu, nhưng thân thể đã không còn chút sinh cơ nào.

Sáu vị Chí Tôn, một kiếm toàn diệt.

Giây tiếp theo, Bắc Đẩu Tinh Vực chấn động, từng sinh mệnh cấm khu lại chưa đến một giây đã lần lượt biến mất.

Các Chí Tôn chạy trốn rồi? … "Thắng… thắng rồi?" "Đại Đế một kiếm chém sáu vị Chí Tôn cực tận thăng hoa, từ xưa đến nay, ai có thể làm được?" "Đại Đế uy vũ!" "Đại Đế uy vũ!" Các cường giả ở Bắc

Đẩu Tinh Vực và vô số tinh vực xung quanh thấy kết quả của trận chiến trên tinh không, vui mừng đến rơi lệ, không nhịn được mà hoan hô nhảy nhót.

Càng là cường giả, càng hiểu rõ sự kinh khủng của hắc ám động loạn.

Huống chi lần này có đến chín vị Chí Tôn xuất thế.

Muốn kéo dài sinh mệnh cho chín vị Chí Tôn, số lượng sinh linh cần thiết là một con số thiên văn, khó mà đếm xuể.

Nếu không có Doanh Huyền, cả vũ trụ hồng hoang e rằng bảy thành sinh linh đều sẽ bị các Chí Tôn này thôn phệ, bù đắp sinh mệnh lực của bản thân, tiếp tục sống tạm bợ.

"Mấy tên Chí Tôn này đều bị ta dọa chạy rồi sao?" Doanh Huyền không để ý đến sự hoan hô của mọi người, ánh mắt nhìn về phía từng sinh mệnh cấm khu ở Bắc Đẩu Tinh Vực.

Thái Sơ Cổ Khoáng, Táng Thiên Đảo, Tiên Lăng, Thần Khư, Bất Tử Sơn, Luân Hồi Hải, sáu sinh mệnh cấm khu, các Chí Tôn đều mang theo bảo vật của mình độn nhập vào tinh không vô tận, ẩn náu.

Tốc độ chạy phải nói là cực nhanh.

Dù bọn họ không xuất thế, nhưng họ cũng không thể đảm bảo Doanh Huyền sẽ không ra tay với họ.

Bọn họ không muốn gửi gắm tính mạng của mình vào lòng nhân từ của Doanh Huyền.

Vì vậy, khi thấy Doanh Huyền một kiếm chém giết sáu vị Chí Tôn cực tận thăng hoa, bọn họ đều không chút do dự, trực tiếp chạy trốn.

Chương 172

Bọn họ cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc liên hợp lại.

Dù sao từ thời đại Thần Thoại đến thời đại Hoang Cổ ngày nay, số lượng Chí Tôn còn sót lại trong các cấm khu không ít.

Dù Doanh Huyền đã giết chín người, vẫn còn không ít.

Hai mươi người chắc chắn có.

Nhưng Doanh Huyền quá biến thái.

Dù hai mươi vị Chí Tôn liên thủ, bọn họ cũng không nắm chắc có thể tru sát Doanh Huyền.

Huống chi, dù có thể tru sát Doanh Huyền, cái giá phải trả chắc chắn sẽ vô cùng lớn.

Số người cuối cùng có thể sống sót sẽ rất ít.

Vì vậy, không có Chí Tôn nào muốn ở lại liều mạng với Doanh Huyền.

Như vậy, bọn họ chỉ có thể chạy trốn.

Doanh Huyền cũng lười để ý đến bọn họ, thu thập toàn bộ thi thể và Đế Binh của chín vị Chí Tôn như Trường Sinh Thiên Tôn, Thạch Hoàng, Luân Hồi Chi Chủ.

Những Đế Binh này đều được đúc từ các loại tiên kim vô thượng, vô cùng quý giá, dùng làm dưỡng chất cho Thiên Đế Kiếm rất tốt.

Mà thi thể của bọn họ cũng là bảo vật, có thể luyện hóa ra tinh huyết, được coi là chí bảo.

"Chàng không sao chứ!" Trở về Dao Trì, Tây Hoàng Mẫu lập tức ôm Vô Thủy ra đón, trong mắt tràn đầy sự quan tâm và vui mừng.

“Yên tâm đi, chỉ mấy lão già mục nát đó thôi, còn chưa làm ta bị thương được đâu!” Doanh Huyền cười cười, đưa tay bế Vô Thủy.

Ôm Vô Thủy trong lòng, Doanh Huyền có thể cảm nhận được khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể tiểu Vô Thủy chảy như sông dài biển lớn, một khi bắt đầu tu hành, chắc chắn sẽ vượt xa người thường, một ngày ngàn dặm.

Thiên sinh Đại Thánh, sự khủng bố của nó có thể tưởng tượng được.

“Phụ thân ~” Tiểu Vô Thủy giọng nói non nớt gọi.

Tiểu gia hỏa tuy mới sinh, nhưng lại trông trắng trẻo mập mạp, toàn thân như ngọc thạch, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Ha ha…” Doanh Huyền véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của tiểu gia hỏa, trêu đùa một hồi, giao Vô Thủy cho một trưởng lão Dao Trì chăm sóc, còn hắn thì bế bổng Tây Hoàng Mẫu lên.

Khí tức trên người Tây Hoàng Mẫu rất mê người.

Vừa mới kịch chiến với chín vị Chí Tôn, tuy từ đầu đến cuối đều là nghiền ép, nhưng thực lực của chín vị Chí Tôn không tệ, Doanh Huyền cũng đã dùng sức, toàn thân khí huyết có chút sôi trào.

“Làm gì vậy?” Cánh tay trắng ngọc của Tây Hoàng Mẫu theo bản năng ôm lấy cổ Doanh Huyền, đôi mắt phượng lườm hắn một cái, vừa mới về đã muốn làm bậy.

“Nàng cũng biết đó là chín vị Chí Tôn mà, ta trải qua một trận đại chiến, tiêu hao lớn đến mức nào, có thể tưởng tượng được!” Doanh Huyền ra vẻ khổ sở nói.

Tây Hoàng Mẫu: “…” Tiêu hao lớn?

Vậy mà chàng còn có tinh lực làm bậy với ta?

Nàng đã cảm nhận được thứ không an phận kia đang sát khí đằng đằng với mình rồi!

"Vậy thì sao?" Tây Hoàng Mẫu cười như không cười nhìn Doanh Huyền, vẻ mặt trêu chọc, mỉa mai nói: "Lẽ nào còn có thể bổ sung thể lực?" "Đương nhiên rồi, ta đói mà." "Đương nhiên là phải bổ sung thể lực." Tây Hoàng Mẫu ngẩn ra, nhưng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Doanh Huyền, hơi cúi đầu… lại không thấy được mũi chân của mình.

Nhất là sau khi mang thai Vô Thủy.

Lập tức, khuôn mặt xinh đẹp của Tây Hoàng Mẫu đỏ bừng lên, lườm Doanh Huyền một cái thật mạnh. … Thật đáng thương cho Vô Thủy.

Vừa mới sinh ra, khẩu phần đã bị cha già cướp mất.

Doanh Huyền tỏ vẻ: Con trai ta Vô Thủy, thiên sinh Đại Thánh, không cần khẩu phần.

Vô Thủy: "…" … Khi Doanh Huyền đang bổ sung thể lực, nghỉ ngơi dưỡng sức, trên chiến trường tinh không của hắn và chín vị Chí Tôn, từng đạo lưu quang xẹt qua.

Từng vị Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, Đại Thánh lần lượt xuất hiện, thậm chí có cả Chuẩn Đế cũng đến đây.

Chiến trường của Doanh Huyền và chín vị Chí Tôn, nơi có chín vị Chí Tôn vẫn lạc.

Mặc dù Đế Binh và thi thể chủ yếu đã bị Doanh Huyền thu đi, nhưng bọn họ chỉ cần nhặt được một ít huyết nhục của Chí Tôn là đã phát tài, đó đều là bảo vật vô giá.

Hơn nữa với thực lực của Doanh Huyền, những thứ hắn không để mắt đến, đối với bọn họ cũng là bảo bối.

Có thể nói, chiến trường tinh không này được coi là một bảo địa.

Thậm chí các loại pháp tắc Đại Đế Cổ Hoàng còn sót lại bên trong, đối với việc tu luyện cảm ngộ, cũng có lợi ích không gì sánh bằng.

Thời gian trôi nhanh.

Bất kể là tiểu nhân vật hay đại nhân vật, đều bận rộn với việc của mình.

Doanh Huyền cũng bận rộn cướp thức ăn của con trai. … Dao Trì Thánh Địa.

Tây Hoàng Cung.

Tây Hoàng Mẫu khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt nhìn Doanh Huyền vừa bất lực vừa cưng chiều, bàn tay ngọc trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy Doanh Huyền.

"Vô Thủy thiên sinh Đại Thánh, Tiên Thiên Hỗn Độn Đạo Thể quá mạnh mẽ, có lẽ sau này sẽ trở thành gông cùm của nó!" Tây Hoàng Mẫu tóc dài xõa tung, ung dung điển nhã, cao quý xinh đẹp, vừa nói vừa dùng hai tay nâng mặt Doanh Huyền lên, kéo hắn ra khỏi lòng mình, nhìn vào mắt hắn, chậm rãi nói: "Có lẽ có thể chém đi tư chất và tu vi của nó!" Chỉ là khi nàng thấy Doanh Huyền liếm liếm môi, vẻ mặt còn chưa thỏa mãn, thật sự vừa bất lực vừa buồn cười.

Thật đúng là dở khóc dở cười.

Chẳng lẽ đây gọi là đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên?

Giống như một đứa trẻ không bao giờ lớn.

Khẩu phần của Vô Thủy đều bị hắn ăn sạch.

"Được." Doanh Huyền hơi trầm ngâm, tán thành.

Thể chất mạnh mẽ có lợi ích của thể chất mạnh mẽ, nhưng tương ứng cũng có gông cùm.

Giống như Hoang Cổ Thánh Thể, tuy mạnh mẽ, nhưng muốn chứng đạo thành Đế lại vô cùng khó khăn.

Tiên Thiên Hỗn Độn Đạo Thể của Vô Thủy rất mạnh mẽ, dù thành Đế cũng không vấn đề, nhưng khi đạt đến đỉnh điểm của thể chất, gông cùm sẽ xuất hiện, và rất khó phá vỡ.

Mà Vô Thủy lại là thiên sinh Đại Thánh, đối với việc tu hành ở nhiều bí cảnh đều không hoàn mỹ, không tự mình trải nghiệm, sẽ luôn có thiếu sót!

Chém đi tu vi tư chất của nó, để nó từng bước tu hành đi lên, cuối cùng lấy lại tu vi và tư chất, ngược lại sẽ tốt hơn, dễ dàng hơn để nó đi ra con đường của riêng mình!

Dù Tây Hoàng Mẫu không nói, sau này Doanh Huyền cũng sẽ làm như vậy.

"Sao vậy?" Sau khi Doanh Huyền gật đầu, Tây Hoàng Mẫu lại không nói gì, ánh mắt ẩn chứa một nỗi bi thương và không nỡ.

"Vô Thủy thiên tư tung hoành, trong một góc tương lai ta nhìn thấy, nó còn có thể vượt qua ta, thành Đế thành tiên, nhưng đời này ta đã trở thành Đại Đế…" Tây Hoàng Mẫu chậm rãi lên tiếng, giọng nói mang theo sự bất lực.

Nàng đã thành Đế.

Hơn nữa dù nàng có chết đi, đạo của nàng cũng sẽ áp chế các sinh linh khác, ít nhất cũng cần mấy vạn năm mới có thể tiêu tan.

Vì vậy, Vô Thủy không thể chứng đạo thành Đế trong đời này.

Càng đừng nói đến thành tiên.

Cách duy nhất là phong ấn Vô Thủy, đợi đến đời sau mới xuất thế chứng đạo!

“Chim non rồi cũng sẽ lớn thôi!” Doanh Huyền nâng khuôn mặt ung dung hoa quý của Tây Hoàng Mẫu lên, an ủi: “Hơn nữa có chúng ta ở đây, dưới ánh hào quang của chúng ta, Vô Thủy cũng rất khó thật sự trưởng thành.” Những đóa hoa trong nhà kính không thể chịu được mưa gió.

“Ta hiểu!” Giọng Tây Hoàng Mẫu dịu dàng, nhẹ nhàng nói: “Từ xưa đến nay tất cả những người chứng đạo, không có một ai trưởng thành dưới sự che chở của người khác, con đường tiên gian nan, cuối cùng phải tự mình đi.” Bây giờ nàng là một người mẹ.

Nhưng nàng còn là Đại Đế đương thời.

Cả cuộc đời này của nàng há chẳng phải cũng một mình bước qua, đánh bại vô số thiên kiêu để thành tựu vị trí Đại Đế.

Vô Thủy thiên sinh Đại Thánh, mà bọn họ đều là tuyệt đỉnh đương thời.

Nếu Vô Thủy ở lại dưới sự che chở, liệu có thể như nàng đã thấy, hoành áp một đời địch, nghịch thiên thành tiên?

“Đáng tiếc chúng ta không thể thấy được rồi!” Tây Hoàng Mẫu bi thương nói.

“Nàng quên những gì ta đã nói với nàng trước đây sao?

Chúng ta đều có thể thành tiên, trường sinh bất lão, và Vô Thủy cuối cùng sẽ có ngày gặp lại!” Doanh Huyền bắt đầu từ từ kể về lai lịch của mình.

Thực ra sau khi hắn tiêu diệt chín vị Chí Tôn, hắn đã nhận được thông báo của hệ thống, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Nhưng vì đây là nhiệm vụ đặc biệt, hắn không nắm quyền kiểm soát thế giới Già Thiên, thậm chí hắn không thể mang sinh linh của thế giới Già Thiên trở về Đại Tần.

Ban đầu Doanh Huyền chuẩn bị khi rời đi sẽ phong ấn Tây Hoàng Mẫu, cộng thêm bàn đào hắn cho, đủ để bảo đảm Tây Hoàng Mẫu trường sinh bất tử.

Chờ đợi ngày sau hắn lại giáng lâm thế giới Già Thiên.

Nhưng may mắn là phần thưởng nhiệm vụ lần này, có thể mang Tây Hoàng Mẫu đi.

Dù sao thì, nhiệm vụ lần này chính là giải cứu Tây Hoàng Mẫu.

Tây Hoàng Mẫu coi như là phần thưởng.

Nhưng những người khác thì không thể mang đi.

May là Doanh Huyền cũng không có ai khác cần mang đi.

Vô Thủy ở lại thế giới này, đối với sự trưởng thành tương lai của nó sẽ tốt hơn.

Đương nhiên, nhiệm vụ đặc biệt lần này, ngoài phần thưởng có thể mang Tây Hoàng Mẫu trở về, còn có một phần thưởng nghịch thiên — Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử.

Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử, sau khi luyện hóa, có thể khiến người ta lĩnh ngộ Hỗn Độn Pháp Tắc.

Có thể coi là chí bảo nghịch thiên.

Phó bản nhiệm vụ đặc biệt tuy không thể trở thành chủ phó bản, hạn chế khá nhiều, nhưng phần thưởng lại vô cùng hậu hĩnh.

Sau Pháp Tướng Cảnh, chính là cảm ngộ thiên địa pháp tắc.

Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử đối với hắn vừa đúng lúc.

Doanh Huyền vô cùng hài lòng.

“Thế giới bên ngoài vũ trụ?

Chư thiên vạn giới?” Tây Hoàng Mẫu nghe xong thông tin của

Doanh Huyền, trong lòng sóng cuộn biển gầm, chấn động không nói nên lời.

Thông tin này, còn chấn động hơn cả việc Doanh Huyền một kiếm chém giết sáu vị Chí Tôn.

"Chỉ là chúng ta đi rồi, những Chí Tôn trong cấm khu đến xâm phạm thì sao?" Tây Hoàng Mẫu đương nhiên muốn thấy một thế giới rộng lớn hơn, huống chi Doanh Huyền còn là nam nhân của nàng, nàng đương nhiên sẽ đi theo hắn.

Chỉ là nàng có chút không yên tâm.

"Yên tâm đi, ta sẽ để lại một hóa thân trấn thủ, chỉ cần có ta ở đây, những Chí Tôn đó không dám đến xâm phạm." Doanh Huyền cười cười, nói: "Còn sau khi hóa thân của ta tiêu tán, vậy thì không còn liên quan đến chúng ta nữa, con cháu đời sau tự có phúc của con cháu." "Ân!" Tây Hoàng Mẫu gật gật đầu, bọn họ không phải bảo mẫu, không thể lúc nào cũng bảo vệ tất cả mọi người.

Huống chi, nếu bọn họ thật sự sống mãi, những người sau này muốn chứng đạo sẽ rất khó.

Trời vận động mạnh mẽ, quân tử nên tự cường không ngừng nghỉ.

Chúng sinh trong vũ trụ muốn không bị Chí Tôn sỉ nhục, phải dựa vào chính mình nỗ lực tu hành, chứ không phải người khác.

Nếu mỗi người đều gửi gắm hy vọng vào người khác, vậy thì thế giới này coi như bỏ đi.

Những ngày tiếp theo, Doanh Huyền đưa Tây Hoàng Mẫu và Vô Thủy đi du sơn ngoạn thủy, một phần tư chất căn cơ của Vô Thủy cũng bị Tây Hoàng Mẫu lặng lẽ chém đi, phong ấn trong cơ thể nó.

Đợi sau này Vô Thủy từng bước tu hành đi lên, những tư chất căn

cơ bị chém đi và phong ấn trong cơ thể cũng sẽ một lần nữa dung nhập vào cơ thể Vô Thủy, khiến cho tư chất căn cơ của nó càng thêm vững chắc, càng dễ dàng siêu thoát khỏi hạn chế của Tiên Thiên Hỗn Độn Đạo Thể.

Đương nhiên, dù đã chém đi một phần căn cơ, căn cơ của tiểu Vô Thủy vẫn vượt xa người thường! … Nhật nguyệt như thoi đưa.

Thời gian như tên bay.

Mười năm thoáng chốc đã qua.

Trong Dao Trì, tiên khí lượn lờ, thác nước chảy xiết, kỳ hoa dị thảo, đẹp không sao tả xiết.

"Gâu gâu!" Một con chó đen lớn cỡ con bò con gào lên, chạy loạn trong Dao Trì.

Chương 173

Lông con chó đen bóng mượt như lụa, lóe lên ánh sáng đen, chiếc đuôi lớn xù xì dựng cao, khi chạy còn đứng bằng hai chân sau.

Đúng là ra dáng con người.

Mà phía sau con chó đen, một đứa trẻ bụ bẫm như ngọc thải đạp một luồng thần quang, nhanh chóng chạy theo.

Đứa trẻ tóc đen ngang vai, đôi mắt trong veo, trông tuy còn non nớt, nhưng cũng có một phong thái thong dong không vội vã.

Một người một chó không ngừng chạy trong Dao Trì, dưới chân thần quang lóe lên đã là mấy dặm, chính là đang tu hành "Hành" tự bí.

Trên lầu đài, Doanh Huyền ôm thân thể mềm mại của Tây Hoàng Mẫu, cằm tựa lên vai thơm của nàng, yên lặng nhìn một người một chó phía dưới.

Con chó này là do Doanh Huyền đưa Tây Hoàng Mẫu và Vô Thủy đi chơi, cắt ra từ một khối nguyên thạch.

Lúc đó còn là một con chó sữa, loại chưa cai sữa.

Vô Thủy thấy con chó con thì rất thích, liền giữ lại bên mình, trở thành một người bạn chơi.

Doanh Huyền thông qua đạo vận mệnh nhân quả, phát hiện ra con chó con này chính là con chó mà Vô Thủy nhận nuôi vào những năm cuối đời trong nguyên tác — Hắc Hoàng.

Con chó mặc quần lót hoa, đi khắp nơi thu nhận thú cưng.

Vốn dĩ Hắc Hoàng không nên xuất hiện vào thời đại này, nhưng có lẽ vì sự xuất hiện của Doanh Huyền, đã mang đến một loạt hiệu ứng

cánh bướm, khiến Hắc Hoàng xuất thế sớm.

Doanh Huyền không để tâm.

Hắc Hoàng xuất hiện sớm một chút cũng tốt.

Ít nhất Vô Thủy có một người bạn chơi.

Doanh Huyền cũng không keo kiệt, dùng tinh huyết Chí Tôn mà hắn có được sau khi chém giết Chí Tôn để tẩy tủy phạt mạch cho Hắc Hoàng, khiến cho tư chất căn cơ của nó trở nên vô cùng mạnh mẽ.

So với huyết mạch chính thống của những Thiên Tôn Cổ Hoàng kia, cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Chỉ không biết Hắc Hoàng trở nên mạnh mẽ rồi, sau này sẽ gây họa cho bao nhiêu người?

"Thời gian cũng gần đến rồi!" Doanh Huyền khẽ nói.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn chỉ có thể ở lại thế giới này mười năm.

"Ân!" Tây Hoàng Mẫu khẽ gật đầu, sau đó cùng Doanh Huyền đến trước mặt Vô Thủy và Hắc Hoàng.

"Phụ thân, mẫu thân!" Hốc mắt Vô Thủy hơi đỏ, nó đã biết chuyện mình sắp bị phong ấn.

"Yên tâm, sau này chúng ta sẽ gặp lại!" Doanh Huyền nhẹ nhàng lau nước mắt cho Vô Thủy: "Ly biệt là để lần sau trùng phùng tốt đẹp hơn!" Khóe mắt Tây Hoàng Mẫu cũng hơi ửng đỏ.

Mặc dù Doanh Huyền nói với nàng tương lai sẽ gặp lại, nhưng tương lai ai có thể chắc chắn?

Huống chi tương lai là bao lâu?

"Mẫu thân…" Tiểu Vô Thủy đưa tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt

Tây Hoàng Mẫu, nói: "Hài nhi nhất định sẽ không để người thất vọng…" "Tốt!" Tây Hoàng Mẫu mỉm cười.

Sau đó, Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu cùng nhau phong ấn Vô Thủy và Hắc Hoàng vào trong Tiên Nguyên, rồi lại phong ấn Tiên Nguyên sâu dưới lòng đất.

Doanh Huyền còn bố trí vô thượng trận pháp, đảm bảo sẽ không bị ai phát hiện.

Dù có bị phát hiện, ngay cả Chí Tôn cũng không thể làm hại Vô Thủy.

"Vô Thủy…" Nước mắt Tây Hoàng Mẫu không nhịn được mà rơi xuống.

"Yên tâm, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi!" Doanh Huyền nhẹ nhàng ôm lấy eo Tây Hoàng Mẫu, ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng.

Sau khi trở về, hắn sẽ chuẩn bị làm mới phó bản liên quan, trở lại Già Thiên.

Nhưng một đi một về, thế giới Già Thiên đã qua bao nhiêu năm, hắn không thể xác định.

Thế giới khác nhau, tốc độ thời gian trôi cũng khác nhau.

Có lúc, thế giới Đại Tần chỉ một thoáng, thế giới khác đã qua hàng trăm triệu năm.

"Chúng ta đi thôi!" Doanh Huyền để lại một hóa thân, ôm Tây Hoàng Mẫu biến mất khỏi thế giới Già Thiên.

Thế giới Già Thiên cũng không ai biết Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu đã rời đi. ...

Đại Tần thế giới.

Trong tầng chín Thời Không Tháp.

Doanh Huyền ngồi xếp bằng trên Bồ đoàn Ngộ Đạo, trước mặt lơ lửng một hạt giống to bằng ngón tay cái, màu xám mờ mịt.

Hạt giống có hình bầu dục, dường như được tạo thành từ vô số pháp tắc đan xen, hình dạng mỗi thời mỗi khắc đều không ngừng biến hóa, huyền diệu vô cùng.

Khi ánh mắt rơi vào, có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn khai tịch, thế giới đản sinh, vạn linh diễn hóa đáng sợ.

Nhưng nếu nhìn kỹ vài giây, lại cảm thấy những gì vừa thấy chỉ là ảo giác, đây chỉ là một hạt giống bình thường không có gì lạ. "Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử!" Ánh mắt Doanh Huyền rực lửa, sau khi trở về thế giới Đại Tần, hắn giao Tây Hoàng Mẫu cho Hồng Hậu để tìm hiểu sâu hơn về thế giới này, rồi đi thẳng đến tầng chín Thời Không Tháp, chuẩn bị luyện hóa Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử.

Sau Pháp Tướng Cảnh là Tạo Hóa Cảnh.

Thế nào là Tạo Hóa Cảnh?

Đoạt thiên địa chi tạo hóa.

Muốn tấn thăng Tạo Hóa Cảnh, trước tiên cần phải tu luyện Pháp Tướng đến viên mãn.

Sau đó dựa vào Pháp Tướng giao dung với thiên địa đại đạo, lĩnh ngộ pháp tắc của thiên địa đại đạo.

Chỉ khi lĩnh ngộ được đại đạo pháp tắc mới có thể tấn thăng Tạo Hóa Cảnh.

Mà Pháp Tướng của Doanh Huyền tuy chưa viên mãn, nhưng sau khi luyện hóa Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử, hắn sẽ có thể lĩnh ngộ Hỗn Độn Pháp Tắc.

Không chỉ thực lực tăng vọt, mà còn có được chiếc chìa khóa

thông đến Tạo Hóa Cảnh.

Không hề chậm trễ.

Pháp lực trong cơ thể Doanh Huyền tuôn ra, bao bọc lấy Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử, dung nhập vào trong cơ thể.

Trong chốc lát.

Một luồng lực lượng Hỗn Độn Pháp Tắc kinh khủng hung hãn tuôn ra, Hỗn Độn Vạn Đạo Thể bách chiến vô thương của Doanh Huyền trong phút chốc nứt ra từng vết rạn nanh vuốt đáng sợ như đồ sứ.

Cả người hắn tức thì biến thành một huyết nhân. "Hỗn Độn Pháp Tắc thật đáng sợ!" "Ngay cả với nhục thân hiện tại của ta mà cũng có cảm giác sắp sụp đổ!" Doanh Huyền kinh thán trong lòng, nhưng trong mắt không hề có chút hoảng loạn nào.

Thậm chí Hỗn Độn Pháp Tắc càng kinh khủng, hắn càng vui mừng.

Điều đó có nghĩa là hắn sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Đương nhiên, cho dù là cường giả đỉnh phong Pháp Tướng Cảnh, cũng gần như không thể luyện hóa Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử.

Nhưng Doanh Huyền thì khác.

Hắn có Hỗn Độn huyết mạch.

Giây tiếp theo.

Theo sau Hỗn Độn huyết mạch bộc phát, nhục thân vốn sắp sụp đổ như được rót vào sức sống vô biên.

Mà Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử vốn đang hung hãn tàn phá bỗng nhiên như tìm thấy 'nhà', tựa như chim én về tổ mà dung nhập vào trong Hỗn Độn huyết mạch.

Ầm.

Khi Hỗn Độn Pháp Tắc Chủng Tử dung nhập vào Hỗn Độn huyết mạch, tựa như dầu gặp lửa, tức thì bùng cháy dữ dội.

Nhưng thứ bùng cháy không phải là huyết mạch, mà là "tạp chất" bên trong. "Tạp chất" không ngừng bị thiêu đốt, Hỗn Độn huyết mạch càng lúc càng tinh khiết.

Không biết đã qua bao lâu, Hỗn Độn huyết mạch bỗng nhiên bùng phát một luồng uy áp kinh khủng vượt xa trước đây.

Đột phá rồi.

Không phải tu vi, mà là Hỗn Độn huyết mạch đã đột phá.

Chính xác mà nói là đã lột xác tiến hóa, trở nên mạnh mẽ và tinh khiết hơn.

Mà cùng với sự lột xác của Hỗn Độn huyết mạch, vô số cảm ngộ về Hỗn Độn Pháp Tắc như thủy triều tràn vào tâm trí Doanh Huyền.

Hắn dường như biến thành Hỗn Độn Pháp Tắc, thỏa sức bơi lội trong đại dương hỗn độn.

Pháp Tướng sau lưng hắn hiển hóa, ba ngàn đại đạo vây quanh, vô tận dị tượng hiện ra.

Nó trở nên mạnh mẽ và ngưng thực hơn.

Pháp Tướng trung kỳ.

Pháp Tướng hậu kỳ.

Pháp Tướng viên mãn.

Doanh Huyền bơi lội trong đại dương hỗn độn, tham lam hấp thu cảm ngộ về Hỗn Độn Pháp Tắc như bọt biển, mà không hề hay biết Pháp Tướng của mình đã viên mãn tự lúc nào.

Không biết đã qua bao lâu, từng sợi Hỗn Độn Pháp Tắc hiện ra, bay múa quanh người Doanh Huyền.

Giây tiếp theo.

Doanh Huyền đột nhiên mở mắt, đôi mắt dường như hóa thành hai mảnh hỗn độn vô ngần, mang theo một luồng khí tức đáng sợ vô cùng nhiếp người. "Hỗn Độn Pháp Tắc!" Giơ tay lên, trong lòng bàn tay hiện ra từng đạo pháp tắc màu xám mờ mịt, cảm nhận sức mạnh đáng sợ ẩn chứa bên trong, trong mắt Doanh Huyền mang theo một nụ cười.

Giây tiếp theo.

Khi Hỗn Độn Pháp Tắc nhập thể, nhục thân của Doanh Huyền tức thì nổ tung, hóa thành những hạt vi lạp nhỏ nhất.

Mỗi một hạt vi lạp đều có Hỗn Độn Pháp Tắc bao quanh.

Khi Hỗn Độn Pháp Tắc dung nhập vào vi lạp, các vi lạp bắt đầu rung động, xảy ra sự lột xác về chất.

Một luồng khí tức không thể diễn tả bằng lời đột nhiên truyền ra từ những hạt vi lạp đã lột xác, tất cả vi lạp tức thì ngưng tụ, hóa thành thân thể của Doanh Huyền.

Một luồng khí tức ngút trời khiến vạn vật run rẩy bộc phát từ trong cơ thể Doanh Huyền.

Uy áp bốn biển, càn quét tám cõi.

Đoạt thiên địa chi tạo hóa, chưởng đại đạo chi thần kỳ.

Tạo Hóa Cảnh, thành! "Không chỉ một bước lên trời, đột phá đến Tạo Hóa Cảnh, Hỗn Độn Vạn Đạo Thể bây giờ cuối cùng cũng xem như tiểu thành!" Doanh Huyền cảm nhận sự thay đổi của bản thân, thực lực tăng vọt không biết bao nhiêu lần, đặc biệt là nhục thân,

mạnh đến đáng sợ.

Giờ phút này, cho dù đám người Mỹ Đỗ Toa biết Tây Hoàng Mẫu có con trai rồi trở nên điên cuồng, Doanh Huyền cũng tỏ ra không hề có chút áp lực nào.

Chính là tự tin như vậy.

Mang theo tâm tình vui vẻ, Doanh Huyền rời khỏi Thời Không Tháp. ... "Hỗn Độn Kinh, ba ngàn đại đạo, Nhân Tiên Võ Đạo của thế giới Dương Thần, Dương Thần Chi Đạo…" Tây Hoàng Mẫu lướt xem các loại công pháp trong Vạn Đạo Các, cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Thế giới khác nhau, hệ thống tu luyện khác nhau, mang lại cho nàng nguồn cảm hứng to lớn.

Đặc biệt là Nhân Tiên Võ Đạo của thế giới Dương Thần, mang lại cho nàng rất nhiều gợi mở.

Nếu nàng hấp thu những con đường tu luyện của các thế giới khác nhau này để làm nền tảng, đột phá Đại Đế Cảnh dễ như trở bàn tay. "Thiên Đế thật lợi hại!" Tây Hoàng Mẫu cảm khái.

Thế giới Đại Tần ban đầu chỉ là một thế giới phàm nhân sơ cấp, nếu đặt ở thế giới Già Thiên, cũng chỉ là một tinh cầu phàm nhân bình thường.

Mà những tinh cầu phàm nhân tương tự, ở thế giới Già Thiên có vô số, căn bản không đáng chú ý.

Nhưng chính một tinh cầu phàm nhân yếu ớt như vậy, dưới tay Doanh Huyền, đã biến thành thế giới Đại Tần mạnh mẽ kinh khủng như hiện nay.

Chương 174

"Sự lợi hại của ta, nàng đâu phải mới biết." Một giọng nói trêu chọc truyền đến, Tây Hoàng Mẫu không kinh ngạc, xoay người nhìn Doanh Huyền xuất hiện bên cạnh, đôi mắt u oán nhìn hắn: "Ta mới biết hậu cung của Thiên Đế có ba ngàn mỹ nữ, thật lợi hại!" "Ghen rồi à?" Doanh Huyền đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại của Tây Hoàng Mẫu, cúi đầu ghé sát vào tai nàng, cười nói. "Ai ghen chứ!" Tây Hoàng Mẫu liếc hắn một cái.

Khi mới nghe Doanh Huyền có nhiều nữ nhân như vậy, trong lòng nàng tự nhiên là không vui.

Nhưng ván đã đóng thuyền, nàng có cách nào đây?

Bảo nàng từ bỏ Doanh Huyền?

Căn bản không thể.

Bảo Doanh Huyền từ bỏ những người khác?

Cũng không thể.

Ngoài việc chấp nhận ra thì còn có thể làm gì? "Đừng quậy!" Tây Hoàng Mẫu bắt lấy bàn tay ma quái lại không yên phận đang động loạn trước ngực, hờn dỗi nói. "Ta sẽ bồi thường cho nàng thật tốt!" Doanh Huyền một tay bế bổng Tây Hoàng Mẫu lên. "Ai cần ngươi bồi thường." Tây Hoàng Mẫu dùng cánh tay trắng ngần chống lên ngực Doanh Huyền, giận dỗi: "Ngươi là Thiên Đế, không thể đứng đắn một chút sao?" "Đứng đắn có ăn được không?" Doanh Huyền hùng hồn đáp. "Ngươi đúng là một tiểu gia hỏa mãi không lớn." Tây Hoàng Mẫu dùng ngón tay ngọc điểm nhẹ lên trán Doanh Huyền, cười mắng.

Với tuổi tác hơn trăm năm của Doanh Huyền ở thế giới Đại Tần,

trước mặt nàng quả thực là một tiểu gia hỏa. "Ta đói rồi!" Doanh Huyền nhìn gương mặt tuyệt mỹ ung dung hoa quý của Tây Hoàng Mẫu, thân hình khẽ động, liền quay trở lại tầng chín Thời Không Tháp.

Tây Hoàng Mẫu: "..." Lương khô của Vô Thủy một miếng còn chưa ăn, tất cả đều bị bà mẹ này của hắn ăn hết rồi.

Mặt trời mọc rồi lặn.

Không biết đã qua bao lâu.

Doanh Huyền ôm Tây Hoàng Mẫu mặt mày ửng hồng, toàn thân mềm nhũn vô lực, vuốt ve má nàng, nói: "Nơi này là tầng chín Thời Không Tháp, tốc độ thời gian là một tỷ lần." "Nàng cứ ở đây tu luyện một phen, sau đó ta sẽ đưa nàng về thế giới Già Thiên tìm Vô Thủy." "Vô Thủy?" Mắt Tây Hoàng Mẫu sáng lên, trên mặt tràn đầy vui mừng. "Được!" Nàng không hỏi nhiều, đáp ứng ngay.

Ở tầng chín Thời Không Tháp này, cho dù nàng tu luyện mấy chục vạn năm, bên ngoài cũng không trôi qua bao lâu.

Nàng có đủ thời gian để tiêu hóa nội tình của thế giới Đại Tần.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm khái.

Đại Đế ở thế giới Già Thiên có tuổi thọ một vạn năm, so với phàm nhân thì rất dài, nhưng giờ phút này, so với cường giả của thế giới Đại Tần, tuổi thọ đó thật ngắn ngủi đáng thương. "Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi!" Doanh Huyền rút người ra, rời khỏi Thời Không Tháp.

Tinh lực dồi dào do tấn thăng Tạo Hóa Cảnh, sức mạnh tăng vọt mang đến không có chỗ phát tiết đã tiêu hao hết sạch, toàn thân có một cảm giác thư thái khó tả.

Chỉ có Tây Hoàng Mẫu là phải chịu không ít khổ sở, mệt rã rời.

Nghỉ ngơi một ngày, Tây Hoàng Mẫu bắt đầu tham ngộ các công pháp của các thế giới mà Đại Tần thu thập được, bất tri bất giác chìm đắm trong đó.

Còn Doanh Huyền sau khi rời khỏi Thời Không Tháp, đã đến suối nước nóng trong rừng đào mà hắn yêu thích nhất, ngâm cả người vào trong.

Lý Hàn Y và Đông Phương Hoài Trúc đang ở bên cạnh cũng bị Doanh Huyền kéo vào. "Làm gì vậy?

Ta còn phải luyện kiếm nữa!" Lý Hàn Y có chút không tự nhiên nói.

Tuy rằng nàng và Doanh Huyền đã phá vỡ lớp ngăn cách đó, nhưng vẫn có chút không quen, hay nói đúng hơn là da mặt hơi mỏng. "Thế giới Thiếu Niên Ca Hành đã mở, nàng có muốn đi không?" Doanh Huyền nói.

Lần này, Doanh Huyền chuẩn bị giải quyết trước những phó bản liên quan có thể làm mới.

Hắn có thể làm mới ba phó bản cùng một lúc.

Thế giới Già Thiên đã đặt trước một suất, còn lại hai suất.

Doanh Huyền đã chọn Thiếu Niên Ca Hành và thế giới Hồ Yêu. "Đi!" Đôi mắt đẹp của Lý Hàn Y sáng lên, vội vàng nói.

Nàng vẫn luôn lo lắng cho đệ đệ Lôi Vô Kiệt của mình, cũng không biết thế giới đó đã trôi qua bao lâu rồi. "Thiên Đế, thiếp có thể trở về không?" Đông Phương Hoài Trúc nhìn Doanh Huyền, đôi mắt đẹp tràn đầy mong đợi. "Ừm." Doanh Huyền khẽ gật đầu: "Vậy do các nàng dẫn đội đi thu phục hai thế giới này." Doanh Huyền làm mới phó bản Thiếu Niên Ca Hành và phó bản Hồ Yêu, giao cánh cửa đồng thông đến hai thế giới đó cho họ, để họ dẫn người qua.

Trải qua nhiều phó bản như vậy, các cường giả của thế giới Đại Tần đã rất có kinh nghiệm trong việc công lược thế giới phó bản, không cần Doanh Huyền nói nhiều.

Nhận được cánh cửa đồng, Lý Hàn Y và Đông Phương Hoài Trúc đều nóng lòng bỏ lại Doanh Huyền mà chạy đi.

Doanh Huyền cũng lười giao nhiệm vụ hay cho họ thông tin liên quan.

Với thực lực hiện tại của họ, căn bản không cần thông tin gì cả, cứ trực tiếp san phẳng là được.

Về phần nhiệm vụ, chỉ cần chiếm được thế giới đó, nhiệm vụ của phó bản hệ thống đều có thể hoàn thành. "Thiên Đế!" Ngay khi Doanh Huyền nhìn hai người Lý Hàn Y rời đi, chuẩn bị đi tìm Tây Hoàng Mẫu rồi đến thế giới Già Thiên dạo chơi một vòng, Cơ Như Tuyết và Khải Toa vội vã chạy tới.

Hai người một trái một phải ôm lấy cánh tay Doanh Huyền, không ngừng cọ xát, nhìn hắn với đôi mắt đẹp đong đầy tình ý và mong đợi.

Hiển nhiên, họ đã nghe được tin tức của Lý Hàn Y và Đông Phương Hoài Trúc, cũng muốn trở về thế giới của mình một chuyến.

Khải Toa không yên tâm về hai muội muội của mình, tiểu Nãi Băng và tiểu Nãi Hi.

Cơ Như Tuyết tuy là cô nhi, nhưng nàng lớn lên ở Huyễn Âm Phường, là thị nữ thân cận của Nữ Đế Thủy Vân Cơ, muốn đưa Nữ Đế Thủy Vân Cơ cũng đến đây tu tiên.

Doanh Huyền tự nhiên là một mắt nhìn thấu mục đích của hai người, nhưng bị hai người trêu chọc đến nổi lửa, bèn ôm họ một lần nữa trở lại tầng chín Thời Không Tháp.

Hai người có việc cầu xin Doanh Huyền, tự nhiên là dốc hết sức

mình, để Doanh Huyền hưởng thụ đãi ngộ như đế hoàng.

Ba ngày sau.

Doanh Huyền rút người ra, đồng thời cho họ một tin tức mong muốn: "Đợi họ chiếm được hai thế giới kia, sẽ cho các ngươi đi!" "Đa tạ Thiên Đế!" Khải Toa và Cơ Như Tuyết vui mừng khôn xiết.

Bất luận là thế giới của Lý Hàn Y hay Đông Phương Hoài Trúc, đều không mạnh, địa bàn cũng không lớn.

Với thực lực của Đại Tần hiện nay, rất nhanh sẽ chiếm được.

Thậm chí, chỉ cần hai người Lý Hàn Y và Đông Phương Hoài Trúc, cũng có thể dễ dàng chiếm được hai thế giới.

Dù sao, họ bây giờ đều là cường giả Thần Thông Cảnh đáng sợ.

Giải quyết xong mọi việc, Doanh Huyền đến nơi Tây Hoàng Mẫu đang ở.

Lúc này, Tây Hoàng Mẫu đã ở tầng chín Thời Không Tháp được mười vạn năm, đã nghiên cứu một lượt tất cả công pháp thần thông mà thế giới Đại Tần thu thập được.

Đồng thời, Tây Hoàng Mẫu cũng đã tu luyện Hỗn Nguyên Kinh.

Hỗn Nguyên Kinh đã dung hợp Tây Hoàng Kinh của nàng cùng các công pháp thần thông khác, hóa thành một môn công pháp mạnh mẽ độc nhất của riêng nàng.

Nàng vẫn đặt tên nó là Tây Hoàng Kinh.

Tu vi càng đạt đến Pháp Tướng Cảnh, thực lực so với trước đây không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần. "Thiên Đế!" Nhìn thấy Doanh Huyền, Tây Hoàng Mẫu lập tức ngừng tu luyện, vẻ mặt mong đợi chào đón hắn.

Doanh Huyền nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, mỉm cười: "Đi

thôi, chúng ta đến thế giới Già Thiên!" Phó bản Già Thiên đã được làm mới.

Nhiệm vụ thực ra đều tương tự nhau, không ngoài việc thu phục cường giả và thế lực của thế giới đó. "Không biết Vô Thủy thế nào rồi?" Tây Hoàng Mẫu mang theo niềm vui, mong đợi và cả sự lo lắng.

Tuy rằng thế giới Đại Tần mới trôi qua chưa đến một ngày, nhưng thế giới Già Thiên đã qua bao lâu, nàng cũng không biết.

Có thể là một lát, có thể là trăm năm, ngàn năm, thậm chí là mười vạn năm, một triệu năm.

Nếu thật sự đã qua một triệu năm, Vô Thủy còn ở đó không?

Nếu chưa thành tiên, e rằng đã... "Con trai ta nhất định có thể thành tiên, huống hồ thế giới Đại Tần mới trôi qua một lát, thế giới Già Thiên sẽ không trôi qua quá lâu đâu..." Tây Hoàng Mẫu thầm cầu nguyện, theo Doanh Huyền biến mất khỏi thế giới Đại Tần. ...

Thế giới Già Thiên.

Đông Hoang.

Phế Tích Cổ Địa.

Nơi đây cổ thụ chọc trời, dây leo già bao quanh, um tùm tươi tốt, một khung cảnh nguyên thủy.

Cách rất xa đã có thể nghe thấy tiếng gầm rú của mãnh thú đinh tai nhức óc, mơ hồ truyền đến từng đợt sát khí thảm liệt.

Thậm chí trên bầu trời, còn có thể thấy từng con hung thú kỳ hình dị dạng, thân dài mấy chục mét, che khuất cả mặt trời.

Ở nơi sâu nhất của phế tích, những quần thể kiến trúc cổ san sát nhau, tuy đã đổ nát một nửa, hóa thành phế tích, nhưng có thể tưởng tượng được sự huy hoàng năm xưa.

Mà điều kinh ngạc nhất là, quần thể kiến trúc cổ kéo dài vô tận lại vây quanh một ngọn núi lửa.

Nơi đó lửa bùng ngút trời, bên trong miệng núi lửa hình tròn lại có dung nham cuồn cuộn sôi trào, tuy không chảy ra ngoài nhưng cũng đã rất đáng sợ, thiêu đỏ cả nửa bầu trời.

Vô số công trình kiến trúc cổ hùng vĩ vây quanh ngọn núi lửa này, khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Kỳ dị nhất là, theo dòng dung nham sôi trào, bên trong miệng núi lửa có một tòa cổ điện hùng vĩ toàn thân trong suốt, lúc nổi lúc chìm, thỉnh thoảng lại nhô lên.

Nó rực rỡ ánh sáng, toàn thân trong suốt, mang theo hơi thở của năm tháng.

Đông!

Đông!

Đông!

Từng tiếng động trầm đục như tiếng trống sấm, tựa như nhịp tim đập vang lên từ trong cổ điện, mang theo một vận luật không tên, khiến tim người ta đập loạn, như sắp nổ tung.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đang diễn ra trận chiến kịch liệt.

Yêu khí tung hoành, thần quang ngút trời, mấy vị đại yêu cùng cường giả nhân loại đại chiến liên miên, hào quang tứ tán, các loại vũ khí bay lượn đầy trời, khiến đêm tối sáng như ban ngày.

Thần cổ, tiên đăng, đồng lô, kim kiếm, bát quái kính, huyết đao, giao lân nhận... như có sinh mệnh, thôn thổ thần quang, chen chúc vào nhau, không ngừng va chạm, tiếng keng keng không dứt bên tai, mỗi một lần đều là cuộc so kè thần lực, khiến cả bầu trời cũng rung

chuyển nhẹ.

Bởi vì nơi đây là Yêu Đế Phần Trủng, lăng mộ của vị Đại Đế cuối cùng của Đông Hoang - Thanh Đế.

Truyền thuyết nói rằng tiên điển nổi danh Đông Hoang «Đạo Kinh» và chí bảo vô thượng Hoang Tháp đều ở trong Yêu Đế Phần Trủng này.

Cho dù không nói đến những trọng bảo vô thượng này, chỉ riêng lăng mộ của một vị Đại Đế, cũng đủ khiến bất kỳ tu sĩ nào đỏ mắt điên cuồng.

Chỉ cần có được một chút bảo vật hoặc cơ duyên bên trong, đủ để một bước trở thành siêu cấp cường giả. "Rầm rầm rầm" Đột nhiên, núi lửa rung chuyển, dung nham đỏ như máu sôi trào, không ngừng trào ra khỏi miệng núi lửa, thiêu đỏ cả nửa bầu trời.

Cổ điện hùng vĩ xông ra khỏi miệng núi lửa, ánh sáng chói mắt chiếu sáng cả vùng đất cổ, sáng như ban ngày, những ngôi sao trên trời đều trở nên ảm đạm, thần quang ngũ sắc bao quanh.

Toàn bộ cổ điện được luyện chế từ thần ngọc ngũ sắc, giống như từ thời hoang cổ phá vỡ thời không mà đến, khiến người ta cảm nhận được sự lắng đọng của thời gian và hơi thở của lịch sử.

Tại phần móng của cổ điện trong suốt lấp lánh, có khắc không ít văn tự cổ xưa.

Văn tự hình rồng mạnh mẽ.

Văn tự hình phượng bay bổng.

Văn tự hình huyền quy trầm ngưng.

Văn tự hình kỳ lân khí phách.

Như rồng như phượng, như quy như lân, nét bút sắc sảo, hùng

hồn mạnh mẽ.

Chương 175

Chính là đế văn của yêu tộc trước thời hoang cổ.

Những văn tự này mang sức mạnh thần bí, mấy lần đại yêu và tu sĩ tấn công đều bị thần quang ngũ sắc do chúng lưu chuyển đánh bay, khó mà tiếp cận, không thể đẩy mở cửa lớn của cổ điện.

Nhưng điều đó không thể ngăn cản được những đại yêu và tu sĩ đang nóng lòng, họ cùng nhau hợp lực, không ngừng công kích cổ điện, muốn mở cửa lớn để đoạt bảo vật bên trong. ...

Trong lúc họ tranh đoạt bảo vật trong mộ Yêu Đế, không ai phát hiện trên hư không xuất hiện hai bóng người phong hoa tuyệt đại.

Đó là một nam một nữ.

Nam tử hùng tư vĩ ngạn, phong thần tuấn tú, đôi mắt sáng như sao trời, tựa như tinh không vô tận, sâu thẳm mà thần bí, khí chất siêu phàm, quý không thể tả.

Nữ tử ung dung hoa quý, búi tóc cao, cài trâm cửu phượng, lụa là rủ xuống, đoan trang thánh khiết, mỹ lệ xuất chúng, phong thái vạn thiên.

Chính là Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu từ thế giới Đại Tần đến. "Đây là lăng mộ của một vị Đại Đế!" Ánh mắt Tây Hoàng Mẫu sâu thẳm, nhìn thấu hư không, hướng về Yêu Đế Phần Trủng: "Vị Đại Đế cuối cùng của Đông Hoang, Thanh Đế." Trước đây nàng chưa từng nghe nói về Thanh Đế, nhưng với cảnh giới của nàng, chỉ một ánh mắt là có thể nhìn thấu vô tận huyền bí của trời đất.

Nàng cũng biết hiện tại đã qua mấy chục vạn năm kể từ khi nàng rời đi. "Ồ, còn có một Thánh Thể." Ngay lúc này, Tây Hoàng Mẫu chú

ý đến một thiếu niên đang trốn ở một góc.

Thiếu niên lật mấy cỗ thi thể rơi trước mặt mình, phát hiện điều bất thường trên thi thể một con mãnh thú.

Hắn đưa ngón tay ra, thò vào vết thương có ánh vàng lấp lánh, tức thì cảm giác như chạm phải thứ gì đó, sau đó dùng hai ngón tay kẹp nó ra. từng đạo hào quang chói mắt bùng lên, sáng đến mức gần như không thể mở mắt, đó lại là một trang giấy vàng, trên đó lưu chuyển vô tận thần huy, rực rỡ đoạt mắt.

Trang giấy vàng này còn nặng hơn cả kim loại, trên đó chi chít những chữ cổ, nhỏ đến mức gần như không thể nhìn thấy, mỗi một chữ cổ đều như một ngôi sao đang lấp lánh, ánh sáng chói lọi. "Luân Hải Quyển!" Ở phần đầu của trang sách vàng này, có ba chữ cổ lớn hơn có thể nhìn rõ, như ba vầng trăng sáng treo ở đó, trong trẻo tỏa sáng, ánh sáng lưu chuyển. "Đạo Kinh!" Tây Hoàng Mẫu một mắt nhận ra trang sách vàng trong tay thiếu niên, chính là Đạo Kinh của Đạo Đức Thiên Tôn thời thần thoại.

Nhưng chỉ là quyển đầu tiên của Đạo Kinh - Luân Hải Quyển.

Tu luyện ở thế giới Già Thiên chú trọng khai phát kho báu lớn của cơ thể người, chia thành Luân Hải Bí Cảnh, Đạo Cung Bí Cảnh, Tứ Cực Bí Cảnh, Hóa Long Bí Cảnh, Tiên Đài Bí Cảnh, Chuẩn Đế, Đại Đế và Hồng Trần Tiên.

Luân Hải Bí Cảnh, tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân dưới rốn, chia làm bốn cảnh giới: Khai Tịch Khổ Hải, Tu Thành Mệnh Tuyền, Giá Thiết Thần Kiều, Đáo Đạt Bỉ Ngạn.

Đạo Cung Bí Cảnh, chia làm năm cảnh giới, tu luyện ngũ tạng.

Tứ Cực Bí Cảnh, chia làm bốn cảnh giới, tu luyện tứ chi.

Hóa Long Bí Cảnh, chia làm chín biến, tu luyện xương sống, từ

đốt sống đuôi đến đốt sống cổ, khi đại viên mãn, xương sống hiện ra hóa thành rồng.

Tiên Đài Bí Cảnh, chia làm sáu tầng trời, tu luyện tịnh thổ trong não, mỗi một tầng trời sánh với một đại cảnh giới, mỗi một tầng trời có chín bậc thang nhỏ.

Tầng trời thứ nhất, ngưng luyện thần thức cường đại, đỉnh phong được gọi là Bán Bộ Đại Năng.

Tầng trời thứ hai, gọi là Đại Năng.

Tầng trời thứ ba, Trảm Minh Kỷ Đạo, gọi là Vương Giả.

Tầng trời thứ tư, Thánh Nhân.

Tầng trời thứ năm, Thánh Nhân Vương.

Tầng trời thứ sáu, Đại Thánh.

Chuẩn Đế chia làm chín tầng trời, từ nhất trọng thiên đến cửu trọng thiên, tu luyện năm đại bí cảnh, từ tinh thâm đến viên mãn, thăng hoa thánh đạo pháp tắc thành chí tôn pháp tắc, cửu trọng thiên thì năm đại bí cảnh viên mãn.

Đại Đế, người chứng đạo, còn được gọi là Thiên Tôn, Cổ Hoàng, năm đại bí cảnh viên mãn hợp nhất, hóa thành kén đạo, thai nghén hoàng đạo pháp tắc.

Hồng Trần Tiên, trường sinh bất hủ, năm tháng không chạm tới.

Vô Thủy vừa sinh ra đã là Đại Thánh, có thể nói là đã đứng ở vạch đích mà vô số người cả đời khó lòng chạm tới. "Thiếu niên Thánh Thể này khí vận bất phàm." Tây Hoàng Mẫu nhìn thiếu niên cất Đạo Kinh vào lòng, sau đó Đạo Kinh tự động bay vào Khổ Hải mà thiếu niên đã khai tịch, không khỏi nói. "Nhân vật chính của thời đại này, tự nhiên khí vận phi phàm." Doanh Huyền nhìn thiếu niên Diệp Hắc, cười

cười.

Trong đầu bỗng hiện lên một câu: Ta là Thiên Đế, phải trấn áp hết thảy kẻ địch trong thế gian. "Nhân vật chính của thời đại này?" Ánh mắt Tây Hoàng Mẫu khẽ động, nhân vật chính của thời đại này, có nghĩa là Diệp Hắc sẽ có thể chứng đạo thành đế.

Đối với lời của Doanh Huyền, Tây Hoàng Mẫu không hề nghi ngờ.

Không ngờ vừa trở về đã gặp được nhân vật chính của một thời đại, thật có chút bất ngờ.

Đôi mắt đẹp của nàng lưu chuyển, trong mắt vô cùng thần tắc dũng động, mơ hồ nhìn thấy một góc tương lai, thiếu niên này sau này sẽ cùng con trai nàng Vô Thủy trở thành bạn tốt, kề vai chiến đấu.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Tây Hoàng Mẫu nhìn Diệp Hắc không khỏi dịu đi mấy phần. "Vù vù vù!!" Lúc này, ở chân trời xa xôi, truyền đến từng tiếng xé gió, từng đạo thần hồng bay về phía này, có đến mấy chục đạo. "Ầm ầm ầm" Sau đó, như có ngàn quân vạn mã đang phi nước đại, phía sau mấy chục đạo thần hồng, truyền đến từng tiếng gầm rú của mãnh thú, sương mù cuồn cuộn, mây ráng che trời.

Mấy chục con mãnh thú đằng vân giá vũ mà đến, trên lưng đều chở một tu sĩ, tuy là đang đạp trên không trung, nhưng lại truyền đến từng tiếng sấm rền, như có mấy vạn đại quân cùng nhau xông tới.

Những con mãnh thú đó đều là dị chủng còn sót lại từ thời hoang cổ, toàn thân vảy sừng lấp lánh, nanh vuốt vô cùng, tu sĩ ngồi trên lưng con mãnh thú ở chính giữa trong lòng ôm một lá cờ lớn, bay phần phật trong gió, uy thế ngút trời, trên đó viết bốn chữ lớn — Diêu Quang Thánh Địa!

Ngay sau đó, mười tám chiếc cổ chiến xa lăn bánh tới, sát khí ngút

trời, áp bức đến mức bầu trời cũng rung chuyển ầm ầm, đó là Hoang Cổ Thế Gia Cơ gia, gia tộc được Hư Không Đại Đế truyền thừa.

Cùng với sự gia nhập của cường giả Diêu Quang Thánh Địa và Cơ gia, Yêu Đế Phần Trủng rung chuyển càng thêm kịch liệt, trận chiến bên trong đã đến hồi gay cấn, không ngừng có vũ khí thôn thổ thần quang lóe lên trong điện.

Từng đạo cấm chế bị phá trừ, không bao lâu sau đã có từng đạo hào quang xông ra.

Ầm ầm.

Đột nhiên, một chiếc quan tài nhỏ bằng thủy tinh dài chưa đến một thước mang theo ánh sáng rực rỡ từ lăng mộ Yêu Đế xông ra, sáng đến mức người ta không thể mở mắt, sức mạnh mênh mông khó lường như sóng thần ập tới. "Đông", "Đông", "Đông"...

Nó khẽ rung động, như nhịp tim, đầy tiết tấu, tràn ngập khí tức sinh mệnh bàng bạc, sức mạnh mênh mông càn quét tám phương.

Vô số cường giả mắt sáng rực, ùn ùn xông lên tranh đoạt.

Mà quan tài thủy tinh lại có linh tính, muốn chạy trốn, nhưng bị mọi người chặn lại, cuối cùng còn bị vỡ nát dưới đủ loại công kích. "Ầm!" Một luồng yêu lực ngút trời bộc phát trong nháy mắt, đánh bay tất cả mọi người, không một ai có thể chịu đựng được luồng sức mạnh cuồng bạo này.

Cường giả đứng đầu chịu trận tức thì hóa thành tro bụi, thương vong thảm trọng.

Cùng lúc đó, khí tức sinh mệnh bộc phát từ quan tài thủy tinh vỡ nát quả thực sánh ngang với đại dương, sức mạnh sinh mệnh của tất cả mọi người có mặt cộng lại cũng không bằng nó.

Tại nguồn của yêu lực vô tận lại là một trái tim đỏ tươi, chỉ to

bằng nắm tay, trong suốt lấp lánh như mã não đỏ, thần hoa màu máu rực rỡ bao quanh, yêu lực vô tận và khí tức sinh mệnh cường đại chính là do nó phát ra. "Đông", "Đông", "Đông"...

Tiếng tim đập truyền ra, nó lại đang đập từng nhịp, không hề mất đi sinh cơ, đây là một trái tim có sức sống mãnh liệt!

Tại thời khắc này, không ai có thể đến gần, trái tim trong suốt mà đỏ tươi này mỗi lần đập, đều khiến người xung quanh cảm thấy huyết mạch sôi trào, mạch máu như sắp nổ tung.

Tim của mỗi người đều đau đớn dữ dội, rất nhiều người khóe miệng rỉ máu, khó mà chống đỡ, nhanh chóng bay ngược ra sau. "Trái tim của Đại Đế... là thánh tâm của một đời Đại Đế của yêu tộc ta!" Trên bầu trời, mấy vị đại yêu đều kinh ngạc vô cùng, không nhịn được mà kinh hô.

Trái tim yêu đế trong suốt đang đập mạnh mẽ, sau đó đột nhiên xông lên trời, hóa thành một đạo thần quang màu máu, lao về phía xa. "Chặn nó lại, tuyệt đối không thể để nó đi!" Một lão nhân của Diêu Quang Thánh Địa hét lớn, vẻ mặt lo lắng. "Chặn nó lại, không tiếc bất cứ giá nào!" Cường giả của Cơ gia cũng đang gào thét.

Các đại yêu và cường giả đều thi triển thần thông, đuổi theo trái tim yêu đế.

Tuy nhiên, trái tim yêu đế đang muốn bay đi lại đột nhiên dừng lại.

Mọi người sững sờ.

Ngay sau đó, liền thấy hai người một nam một nữ tuấn mỹ thoát tục như bước ra từ trong tranh xuất hiện trước mặt trái tim yêu đế.

Mà trái tim yêu đế sở dĩ dừng lại, chính là bị người đàn ông phong thần tuấn lãng, hùng tư vĩ ngạn kia nắm trong lòng bàn tay.

Người đàn ông này tự nhiên là Doanh Huyền.

Hắn thực ra không định cướp trái tim yêu đế.

Dù sao với tu vi của hắn, trái tim yêu đế không có sức hấp dẫn gì với hắn.

Ai ngờ trái tim yêu đế lại đâm thẳng về phía hắn, hắn cũng đành phải bắt lấy nó. "Tiểu tử, giao trái tim yêu đế ra!" Một trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa xông lên, mắt trợn tròn giận dữ, tay cầm thần binh, nhìn chằm chằm Doanh Huyền, trong mắt đầy tham lam. "Tiểu tử, ta là trưởng lão Cơ gia, giao trái tim yêu đế cho ta!" Một lão giả của Cơ gia gần như đồng thời quát lên.

Pằng!

Pằng!

Ánh mắt bình tĩnh của Doanh Huyền lướt qua, thân thể của hai vị trưởng lão vừa nói chuyện tức thì nổ tung, hóa thành tro bụi, tan theo gió.

Trong chốc lát, những đại yêu và cường giả vốn đang hùng hổ xông tới đều dừng bước, ánh mắt nhìn Doanh Huyền tràn đầy vẻ kiêng dè.

Chỉ một ánh mắt đã trừng chết hai cường giả, hơn nữa thi cốt không còn.

Với thực lực như vậy, không ai trong số họ không kiêng dè. "Lợi hại quá!" Diệp Hắc trốn trong một góc nhìn bóng lưng Doanh Huyền, trong lòng dâng trào cảm xúc.

Vừa rồi Diêu Quang Thánh Địa và Cơ gia xuất hiện rất ngầu, không ai bì nổi, ra tay cũng phi phàm, kinh thiên động địa.

Vậy mà lại bị Doanh Huyền trừng một cái là chết.

Quá lợi hại.

Đại trượng phu phải như vậy. "Nếu trên đời có tiên nhân, chắc cũng chỉ đến thế thôi." Diệp Hắc thầm cảm thán.

Bất luận là Doanh Huyền hay Tây Hoàng Mẫu, đều quá đẹp.

Sau khi đến Bắc Đẩu tinh vực, hắn cũng đã gặp không ít mỹ nữ cấp tiên tử, nhưng so với Tây Hoàng Mẫu, không, cả hai căn bản không thể so sánh.

Giống như gà rừng và phượng hoàng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, hắn không thể tưởng tượng trên đời lại có người đẹp trai như Doanh Huyền, đẹp và khí chất như Tây Hoàng Mẫu. "Nhưng nghe nói mấy Thánh địa, thế gia này vô cùng đáng sợ, không biết họ có đối phó được không..." Diệp Hắc tò mò nhìn lên trời.

Hắn mới đến Bắc Đẩu tinh vực không lâu, đối với thế lực ở đây vẫn chưa hiểu rõ lắm, đối với Thánh địa, thế gia càng là biết một nửa.

Nhưng cũng mơ hồ biết được sự mạnh mẽ và đáng sợ của họ.

Cùng lúc đó, cách Diệp Hắc không xa, có một thung lũng được trận pháp che giấu.

Thung lũng một màu hoa thơm chim hót, giống như tịnh thổ thần thánh trong truyền thuyết, cảnh sắc như thơ như họa, cực kỳ mỹ lệ.

Tiên vụ lượn lờ, một số đình đài cung khuyết ẩn hiện trong núi tiên. "Người này là ai?

Sao lại mạnh mẽ như vậy?" Một bóng người xinh đẹp ngẩng đầu nhìn Doanh Huyền, mày nhíu chặt, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

Nàng đứng trên vách núi, sương mù xung quanh cuồn cuộn, một thân bạch y, thánh khiết như tuyết, bay phất phơ trong gió, tựa như tiên tử sắp cưỡi gió bay đi.

Đây là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, như hoa lan trong thung lũng, vô cùng thoát tục, có một vẻ đẹp tĩnh lặng, hoàn hảo hòa hợp với cảnh vật tự nhiên tú lệ xung quanh, dường như nàng là một phần của linh tú đất trời này. "Trái tim yêu đế rơi vào tay hắn muốn đoạt lại, e là không dễ..." Nữ tử suy nghĩ nhưng không hề có động tác gì, chỉ nhìn lên trời, hiển nhiên là muốn để cường giả của Diêu Quang Thánh Địa và Cơ gia làm tiên phong, thử thực lực của Doanh Huyền.

Nàng sẽ tùy cơ hành động, ngồi thu ngư ông đắc lợi. "Các hạ là ai?

Chương 176

Ra tay tàn nhẫn như vậy, lẽ nào muốn là kẻ địch của Diêu Quang Thánh Địa ta?" Một cường giả Diêu Quang Thánh Địa giọng nói lạnh lẽo, cố ý nhấn mạnh bốn chữ Diêu Quang Thánh Địa, ý uy hiếp không cần nói cũng biết. "Là địch thì sao?" Doanh Huyền cầm trái tim yêu đế trong tay nghịch ngợm, cũng không thèm nhìn đối phương một cái, thái độ coi thường đó khiến cường giả Diêu Quang Thánh Địa tức giận ngút trời.

Diêu Quang Thánh Địa của hắn uy chấn Đông Hoang, cho dù là cường giả thế lực cùng cấp Thánh địa hay thế gia, cũng phải nể mặt họ.

Thậm chí trong các Thánh địa thế gia, họ cũng là thế lực hàng đầu.

Bởi vì, Diêu Quang Thánh Địa của họ có một kiện Đế binh — Long Văn Hắc Kim Đỉnh.

Trong thời đại Đại Đế không xuất hiện, thậm chí không có một Thánh Nhân nào, Đế binh chính là vô địch, không ai dám mạo phạm. "Dám là kẻ địch của Diêu Quang Thánh Địa ta, bất kể ngươi có tu vi gì, ngươi chết chắc rồi." Cường giả Diêu Quang Thánh Địa lạnh lùng nói: "Không chỉ ngươi, tất cả những người liên quan đến ngươi đều chết chắc!" "Muốn giết ta?" Khóe miệng Doanh Huyền nhếch lên, vẻ mặt đầy hứng thú: "Diêu Quang Thánh Địa các ngươi còn chưa đủ tư cách!" "Cuồng vọng!" Lúc này, một giọng nói uy nghiêm truyền đến từ một khoảng trời khác, từng chữ như sấm sét, chấn động đến mức tai mọi người ù đi.

Đó là cường giả của Diêu Quang Thánh Địa đã đến. "Vốn định khiêm tốn một chút, nhưng thực lực không cho phép a!" Doanh Huyền

khẽ lắc đầu thở dài, một bàn tay từ từ đưa ra.

Trong chốc lát, ức vạn kim quang dâng lên, vũ trụ vạn đạo bi thương.

Ầm ầm!

Đông Hoang khẽ rung động, tức thì chấn động cả sao Bắc Đẩu, vô số tồn tại đều bị kinh động.

Đế khí mênh mông lưu chuyển, chấn động cửu thiên thập địa! "Trời ơi, lẽ nào có người chứng đạo rồi sao?" "Đế khí lan tràn, lẽ nào thật sự là Đại Đế cổ xưa hiện thế?" "Lẽ nào sau Thanh Đế, vẫn còn đại năng có thể chứng đạo?!" Giờ khắc này, chúng sinh run rẩy, tất cả đại năng đều tâm thần chấn động, không biết có bao nhiêu sinh linh đã cúi đầu bái lạy.

Trong sinh mệnh cấm khu, từng tôn chí tôn đang ngủ say tỉnh lại, từng đạo thần niệm kinh khủng ngút trời đan xen. "Đây...

đây là..." "Là... là ngài ấy!" "Ngài ấy còn... còn chưa chết!" "Ngài ấy lại trở về rồi!" "Ngài ấy và Tây Hoàng Mẫu lại còn sống!" "Không phải là Đế khiếm khuyết, là Đế hoàn mỹ!" "Sao có thể?" "Lẽ nào ngài ấy và Tây Hoàng Mẫu đều đã thành tiên?" Từng giọng nói mang theo sự kinh hãi và nghi hoặc đan xen trên bầu trời sinh mệnh cấm khu, từng vị chí tôn cấm khu tâm tình chấn động, lòng dạ bồn chồn.

Một số chí tôn cẩn thận, đã bắt đầu chạy trốn.

Từ khi Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu biến mất mấy vạn năm, họ cảm thấy Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu đã chết, mới quay lại Bắc Đẩu tinh vực.

Không ngờ mấy chục vạn năm sau, người đàn ông đáng sợ đó lại quay về!

Trong một địa cung bên dưới Yêu Đế Phần Trủng, trên một tòa cổ

tháp tỏa ra từng đạo tiên quang, dường như có tồn tại đã hồi sinh.

Tòa tháp đó, thân tháp cổ kính, tổng cộng chín tầng, lưu chuyển sức mạnh của năm tháng, dường như có một khí phách khoan thai xuyên suốt cổ kim.

Một ý chí khẽ dao động trong tháp: "Là ngài ấy!

Lẽ nào ngài ấy thật sự đã thành tiên?

Nhưng đạo và pháp ngài ấy tu luyện dường như có chút khác biệt..." "Ngài ấy quả nhiên còn sống!

Tây Hoàng Mẫu cũng còn sống!" Trong tháp, một bóng người áo xanh mở mắt, trong mắt mang theo sự kinh hỉ.

Người đó chính là vị Đại Đế cuối cùng của Đông Hoang, Thanh Đế.

Trái tim yêu đế mà Doanh Huyền đang cầm trong tay chính là của ông.

Ông cũng chưa chết, mà trốn trong Hoang Tháp, muốn diễn hóa tiên vực, bước chân vào tiên đạo.

Ầm ầm ầm!

Trong Hoang Cổ Cấm Địa, chín ngọn núi rồng rung chuyển, chín diệu bất tử dược bi ai một tiếng.

Một tôn nữ đế áo trắng phong hoa tuyệt đại đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Doanh Huyền trên bầu trời Yêu Đế Phần Trủng, trên dung nhan thanh lãnh tuyệt luân, hiện lên một tia kinh hỉ. "Chàng đã trở về!" Trong sa mạc phía Tây, trên núi Tu Di được vô tận tín ngưỡng lực bao phủ, một con khỉ già mặc tăng bào, sắc mặt chấn động nhìn về phía Đông Hoang. ...

Bắc Đẩu tinh vực, vô số cường giả đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên

bầu trời trên Yêu Đế Mộ ở Đông Hoang.

Trên bầu trời Yêu Đế Mộ, khi Doanh Huyền giơ tay lên, những tu sĩ, đại yêu trước đó xông về phía hắn, mang lòng sát ý với hắn, bao gồm cả cường giả Diêu Quang Thánh Địa đến sau cùng, tổng cộng mấy trăm người không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, đã hóa thành từng làn khói xanh biến mất giữa trời đất.

Các cường giả khác xung quanh Yêu Đế Mộ bị đế uy áp đảo, bò lết trên đất, lông tóc dựng đứng, tâm thần chấn động.

Những người này đều là cường giả, đặc biệt là cường giả Diêu Quang Thánh Địa đến sau cùng, đó càng là đại năng cấp Thái Thượng Trưởng Lão của Thánh địa.

Cường giả như vậy, ở bất kỳ nơi nào ở Đông Hoang đều là đại nhân vật ghê gớm.

Nhưng trước mặt Doanh Huyền, lại biến mất không một tiếng động.

Quả thực kinh khủng đáng sợ!

Ngay cả Diệp Hắc cũng không khỏi tim đập nhanh hơn, kinh ngạc vô cùng.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, tròng mắt Diệp Hắc trợn to, hơi thở ngừng lại.

Chỉ thấy cùng với bàn tay Doanh Huyền đưa ra, toàn thân tiên quang lấp lánh, quyền ý mênh mông xông lên trời ba vạn dặm, cuốn theo vô số linh khí trời đất, hóa thành một bàn tay che trời, chộp về phía Diêu Quang Thánh Địa.

Ầm ầm ầm!

Ức vạn dặm khói bụi hóa thành sóng khí thực chất cuồn cuộn điên

cuồng, tất cả vật chất hữu hình và vô hình, đều bị một luồng sức mạnh khổng lồ tràn ngập trời đất đẩy ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt~~ Hư không như lá cờ trong gió lốc, điên cuồng rung động, khiến người ta cảm giác như nó sẽ bị bàn tay khổng lồ này đè sập vào giây tiếp theo!

Diệp Hắc và những người xung quanh Yêu Đế Mộ, thậm chí vô số sinh linh ở Đông Hoang quỳ rạp trên đất, kinh hãi tột độ, cơ thể không ngừng run rẩy.

Mặc dù Doanh Huyền không nhắm vào họ, nhưng uy thế kinh khủng như trời sập đất nứt đó vẫn khiến họ cảm thấy run rẩy từ tận linh hồn. "Đó...

đó là hướng của Diêu Quang Thánh Địa?!" "Vị tiền bối này muốn ra tay với Diêu Quang Thánh Địa?!" "Diêu Quang Thánh Địa có Đế binh bảo vệ!" "Đế binh vừa ra, hủy thiên diệt địa!" Vô số tu sĩ tại Yêu Đế Mộ và cả Đông Hoang nhìn thấy cảnh này, chấn động không thôi.

Những tu sĩ có tu vi bình thường, căn bản không biết cảnh giới của Doanh Huyền, càng không cho rằng Doanh Huyền là nhân vật cấp Đại Đế.

Giờ phút này thấy Doanh Huyền trực tiếp ra tay với Diêu Quang Thánh Địa, trong lòng cũng có thêm vài phần tò mò và khó hiểu, đồng thời cũng có chút mong đợi.

Doanh Huyền mạnh mẽ như vậy, không biết có thể chống lại Diêu Quang Thánh Địa không?

Diêu Quang Thánh Địa hành sự bá đạo, rất nhiều người sớm đã không hài lòng.

Nhưng Diêu Quang Thánh Địa có Đế binh, cho dù không hài lòng, cũng không ai dám phạm.

Tuy nhiên, họ không mấy lạc quan về Doanh Huyền.

Bởi vì, Doanh Huyền không có Đế binh, tuyệt đối không thể chống lại Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa.

Đương nhiên, những cường giả nhận ra Doanh Huyền và cảm ứng được Doanh Huyền là Đại Đế thì lại cười lạnh không thôi, biết rằng Diêu Quang Thánh Địa xong đời rồi.

Đối mặt với một tôn Đại Đế, Đế binh căn bản vô dụng.

Những cường giả biết Doanh Huyền càng hiểu rõ sự kinh khủng của hắn, từng một trận diệt chín vị đại chí tôn, một kiện Đế binh nhỏ nhoi của Diêu Quang Thánh Địa, không đáng nhắc tới. ...

Diêu Quang Thánh Địa.

Tiên sơn trập trùng, cao chót vót, mây mù bao phủ, như tiên gia thánh địa.

Trên tiên sơn một màu tường hòa, cây cỏ xanh tươi, đình đài lầu các điểm xuyết, suối chảy thác đổ, tiên hạc bay lượn, linh thú gầm vang, sinh động tự nhiên, thực sự là một nơi động thiên phúc địa.

Diêu Quang Thánh Địa tọa lạc tại đây.

Giữa quần sơn bao bọc, trên một ngọn tiên sơn kỳ lạ, chính là sơn môn của Diêu Quang Thánh Địa.

Bậc thềm bằng bạch ngọc, nền lát thần kim, toát lên vẻ thánh khiết siêu nhiên.

Trước sơn môn Diêu Quang Thánh Địa, là một tôn đại đỉnh cổ kính.

Đại đỉnh cao đến chín trượng, toàn thân lấp lánh ánh sáng ô kim, trên thành đỉnh khắc hoa điểu ngư trùng, phi cầm tẩu thú, nhật nguyệt tinh thần, còn có từng đường ám kim long văn ẩn chứa vô tận đạo

vận.

Chính là cực đạo Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa — Long Văn Hắc Kim Đỉnh.

Diêu Quang Thánh Địa không phải là đạo thống của Đại Đế, kiện đại đỉnh này được các đời thánh nhân của Diêu Quang Thánh Địa thai nghén vô số năm, cũng là do cơ duyên xảo hợp, được một tôn vô thượng chí tôn rèn thành Đế binh.

Diêu Quang Thánh Địa có thể trở thành Thánh địa, sánh vai với đạo thống truyền thừa của Đại Đế, chính là nhờ vào tôn Long Văn Hắc Kim Đỉnh này.

Trước Long Văn Hắc Kim Đỉnh, có hai thanh niên nam nữ.

Nam tử ngọc thụ lâm phong, tài năng xuất chúng, khí thế bất phàm.

Nữ tử thân hình uyển chuyển, phiêu diêu như tiên, khiến minh châu mỹ ngọc cũng phải ảm đạm thất sắc.

Họ giơ tay nhấc chân đều mang theo từng đạo tiên khí, thật như thần linh.

Chính là Thánh Tử và Thánh Nữ của Diêu Quang Thánh Địa. "Khí tức thật đáng sợ, lẽ nào là Đại Đế?" Thánh Nữ Diêu Hi dưới luồng uy áp đó run rẩy, có một nỗi kính sợ và khủng hoảng bản năng, nhưng trong mắt lại mang theo sự khao khát và ngưỡng vọng nồng đậm.

Đại Đế, đó là mục tiêu cả đời của nàng. "Đó là..." Đột nhiên, Diêu Hi trợn to mắt, kinh hãi tột độ, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ che trời, không thể hình dung đang bao phủ xuống Diêu Quang Thánh Địa.

Bàn tay đó lớn đến mức che khuất bốn phương, ẩn chứa thần uy vô thượng. "A!

Địch tấn công!!" "Trời ạ!

Bàn tay khổng lồ như vậy, đây là cường giả nào?" "Xong rồi!" "Cứu mạng a!" Vô số đệ tử Diêu Quang Thánh Địa kinh hoàng thất sắc, dưới uy áp kinh khủng đó, gan mật vỡ tan, cảm thấy một trận nghẹt thở, linh hồn run rẩy.

Thánh Tử Diêu Quang ngẩng mắt nhìn, sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy trên bầu trời, một bàn tay khổng lồ không thể đo lường mang theo đại thế mênh mông ập đến.

Giây trước còn xa tít chân trời, giây sau đã gần đến trước Diêu Quang Thánh Địa!

Ầm ầm ầm!!

Trời long đất lở, đất rung núi chuyển!

Ý chí thần uy mênh mông bao phủ tới, mấy chục vạn dặm núi sông rung chuyển, đại trận trên Diêu Quang Thánh Địa rung chuyển ầm ầm, gần như sụp đổ. "Mau!

Thúc giục Đế binh!!" Vô số cường giả Diêu Quang Thánh Địa điên cuồng gào thét, toàn thân thần lực rót vào Đế binh Long Văn Hắc Kim Đỉnh.

Ầm ầm ầm.

Ngay lúc này, hộ sơn đại trận của Diêu Quang Thánh Địa tức thì sụp đổ, may mà Long Văn Hắc Kim Đỉnh được kích hoạt, tỏa ra đế uy vô tận.

Thần linh bên trong như đang hoàn toàn hồi sinh, muốn thể hiện triệt để thần uy vô thượng của Đế binh.

Cực đạo Đế binh, vũ khí chuyên dụng của Đại Đế, cho dù không có Đại Đế điều khiển, chỉ một đòn tùy tiện cũng có thể đánh nát cả

Đông Hoang.

Tình hình bình thường, Đế binh đều dùng để uy hiếp, sẽ không dễ dàng sử dụng.

Nhưng bây giờ, Diêu Quang Thánh Địa hiển nhiên không thể lo nhiều như vậy, điên cuồng thúc giục Long Văn Hắc Kim Đỉnh.

Ầm!

Long Văn Hắc Kim Đỉnh xông lên trời, như một con hung thú viễn cổ mở miệng lớn, trong nháy mắt hút cạn toàn bộ tinh khí trong phạm vi mười vạn dặm, bộc phát ra thần uy chói lọi!

Trong phút chốc trời đất đều tối sầm.

Cực đạo chi uy, chấn động Bắc Đẩu, uy áp cổ kim.

Đế binh hồi sinh toàn diện, đủ để trấn áp bất kỳ đại năng nào, Đại Đế không xuất hiện, ai dám tranh phong! "Trước mặt Trẫm, cũng dám khoe uy?" Doanh Huyền trong lòng cười lạnh, năm ngón tay siết lại, như năm ngọn Thái Cổ Thần Sơn trấn áp xuống, tức thì nắm chặt Long Văn Hắc Kim Đỉnh trong lòng bàn tay.

Ầm ầm ầm!

Long Văn Hắc Kim Đỉnh điên cuồng giãy giụa, nhưng năm ngón tay Doanh Huyền khẽ dùng lực.

Chương 177

Rắc rắc rắc.

Từng vết nứt hiện ra, Long Văn Hắc Kim Đỉnh đang điên cuồng giãy giụa tức thì ngoan ngoãn, run lẩy bẩy.

Nó cảm nhận được hơi thở của cái chết.

Quá đáng sợ.

Nếu nó còn phản kháng, e rằng sẽ bị bóp nát ngay lập tức.

Bàn tay khổng lồ thu lại, Long Văn Hắc Kim Đỉnh biến mất.

Mọi người ngây như phỗng. "Đây chính là uy của Đại Đế?" "Một kiện Đế binh hồi sinh toàn diện lại không có chút sức phản kháng nào?

Tức thì bị trấn áp bắt đi?" "Đáng sợ!" ...

Trong sinh mệnh cấm khu, vô số chí tôn cấm khu sợ đến tè ra quần, tức thì mang theo bảo vật, bỏ chạy.

Họ phát hiện, Doanh Huyền còn đáng sợ hơn, so với mấy chục vạn năm trước đã mạnh hơn không biết bao nhiêu. ... "Xong rồi!" Từng cường giả Diêu Quang Thánh Địa mặt như tro tàn.

Đế binh mất rồi, còn có thể đã đắc tội với một vị Đại Đế.

Tương lai một màu đen tối. ...

Trên bầu trời Yêu Đế Mộ, bàn tay Doanh Huyền thu lại, trong lòng bàn tay hiện ra một cái đỉnh đen, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được cực đạo đế uy nồng đậm trên cái đỉnh đen đó. "Đây chính là cường giả Đại Đế?" "Một tay trấn áp Đế binh?" Diệp Hắc mắt mờ ảo thần mê, trong mắt mang theo sự ngưỡng mộ sùng bái nồng đậm.

Nếu hắn có sức mạnh này thì tốt rồi. "Vô lượng thiên tôn, đạo gia không phải đang nằm mơ chứ?" Đạo sĩ béo trước đó bị đế uy của Doanh Huyền trấn áp rơi xuống bên cạnh Diệp Hắc, trợn to mắt, kinh hãi tột độ: "Đạo gia lại thấy... thấy..." "Thấy cái gì?" Diệp Hắc nhìn đạo sĩ béo bên cạnh, lẽ nào tên mập chết tiệt này quen biết vị vô thượng cường giả này? "Hậu nhân của Thanh Đế, Nhan Như Ngọc, bái kiến Đại đế!" Diệp Hắc không nhận được câu trả lời từ gã đạo sĩ béo, trong lòng cũng đoán được gã đạo sĩ béo có lẽ không dám nói, nên cũng không truy hỏi nữa.

Lúc này, bên cạnh lại truyền đến một giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Diệp Hắc đưa mắt nhìn sang, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, bởi vì cảnh tượng nơi đó đã hoàn toàn thay đổi, chắc hẳn trước đó đã bị trận pháp che đậy.

Bây giờ dưới uy áp của Doanh Huyền, trận pháp sụp đổ và hiện ra.

Điều khiến Diệp Hắc chấn động kinh ngạc nhất chính là nữ tử vừa mới nói chuyện.

Hắn trước nay không tin trên đời có sự hoàn mỹ, nhưng nữ tử kia lại cho hắn một cảm giác không tì vết, không chỉ dung nhan khuynh thành khuynh quốc.

Mà ngay cả khí chất cũng siêu trần thoát tục như thế, không vướng bụi trần, khiến người ta có cảm giác tự ti mặc cảm.

Tựa như tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian này trước mặt nàng đều phải ảm đạm thất sắc.

Nữ tử phong tư tuyệt thế này trông chỉ độ tuổi đôi mươi, mái tóc đen nhẹ bay, hàng mi dài rung động, đôi mắt tựa như phủ một lớp sương mù, đôi môi hồng hàm răng ngọc lấp lánh ánh sáng trong suốt.

Cổ thon dài, băng cơ ngọc cốt, ngũ quan tinh xảo, dung nhan tuyệt sắc, đường cong mông lung của ngọc thể, khiến người ta cảm thấy không tì vết không vẩn đục, hoàn mỹ đến thế.

Đương nhiên.

Nữ tử này tuy hoàn mỹ thoát tục, nhưng so với Tây Hoàng Mẫu ở phía trên, khí chất vẫn kém một chút, dù sao chênh lệch thực lực vẫn còn đó. "Yêu Đế Chi Tâm cho ngươi!" Doanh Huyền nhìn Nhan Như Ngọc, tiện tay ném một cái, Yêu Đế Chi Tâm liền hóa thành một luồng sáng chui vào trong cơ thể Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc tuy là con gái của Thanh Đế, nhưng thực ra cũng rất khó dung hợp Yêu Đế Chi Tâm, dù sao sức mạnh ẩn chứa trong đó quá lớn.

Nhưng Doanh Huyền đã tiện tay giúp nàng phong ấn một chút, để Nhan Như Ngọc có thể từ từ dung hợp.

Đây không phải là Doanh Huyền thấy mỹ nữ thì mềm lòng.

Mà là Yêu Đế Chi Tâm vốn dĩ là của Thanh Đế.

Thanh Đế vẫn chưa chết.

Sau này Thanh Đế đa phần cũng sẽ gia nhập Thiên Đình của hắn, đều là người nhà, hắn không cần thiết phải cướp trái tim của Thanh Đế.

Hắn không thể mất mặt như vậy được.

Huống hồ Thanh Đế Chi Tâm đối với hắn chẳng có tác dụng gì, hắn cũng không dùng đến, nhiều nhất là ban cho thuộc hạ.

Nếu không phải Yêu Đế Chi Tâm tự bay về phía hắn, hắn căn bản chẳng thèm đi tìm. "Đa tạ Đại đế!" Nhan Như Ngọc cảm nhận được Yêu Đế Chi Tâm tràn đầy sinh cơ trong cơ thể, trong mắt tràn đầy vui

mừng, không ngờ lại có bước ngoặt bất ngờ, dễ dàng có được Yêu Đế Chi Tâm như vậy.

Khí độ của Đại đế quả nhiên phi phàm.

Các cường giả khác tranh giành đến vỡ đầu chảy máu, mà Doanh Huyền sau khi có được lại tiện tay ném cho nàng.

Mặc dù nàng biết.

Doanh Huyền là Đại đế.

Yêu Đế Chi Tâm tác dụng không lớn.

Nhưng vẫn vô cùng bội phục.

Gương mặt tuyệt mỹ của nàng nở nụ cười động lòng người, nhất thời như hoa tươi nở rộ, cực kỳ rực rỡ, khiến mặt trời trên trời cũng mất đi màu sắc.

Diệp Hắc nhìn cảnh này, trong lúc kinh ngạc trước vẻ đẹp đó, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Nữ tử này quá không chân thực, như mộng như ảo, không tì vết không vẩn đục, hoàn mỹ đến gần như yêu tà. "Vô Lượng Thiên Tôn, đó là Yêu Đế Chi Tâm a, nếu tặng cho đạo gia thì tốt biết bao…" Gã đạo sĩ béo đau lòng khôn xiết, tựa như chính mình vừa mất đi một món bảo bối lớn. "Ngươi là hậu nhân của Thanh Đế, Yêu Đế Chi Tâm vốn là vật của ngươi, không cần nói lời cảm tạ." Doanh Huyền dứt lời, kéo Tây Hoàng Mẫu, một bước bước ra, biến mất giữa thiên địa. "Hù hù ~~" Cùng với sự rời đi của Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu, mọi người mềm nhũn trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, có cảm giác như vừa sống sót sau kiếp nạn.

Đối mặt với một vị, không, đối mặt với hai vị Đại đế, thật sự quá đáng sợ. "Vô Lượng Thiên Tôn, hù chết đạo gia rồi!" Gã đạo sĩ béo vỗ vỗ cái bụng lớn của mình, lòng còn sợ hãi, trước đó gã còn nghĩ đến

việc đào mộ của Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu.

Kết quả là hai vị Đại đế vẫn còn sống sờ sờ. "Ngươi nhận ra vị Đại đế vừa rồi sao?" Ánh mắt Diệp Hắc sáng rực, nhìn gã đạo sĩ béo, trong mắt tràn đầy tò mò. "Tiểu tử, nhớ kỹ, đạo gia ta tên Đoạn Đức." Đoạn Đức bình tĩnh lại, ngạo nghễ nói: "Chuyện trong thiên địa này, không có gì mà đạo gia ta không biết cả." Diệp Hắc trong lòng khinh bỉ.

Trực tiếp lờ đi lời khoác lác của Đoạn Đức.

Hắn chỉ nhìn Đoạn Đức. "Vạn cổ tam thập đế dữ hoàng, Vô Thủy Vô Danh dữ Tây Hoàng." Đoạn Đức ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: "Hai vị vừa rồi nếu ta không nhìn lầm thì chính là Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu!" "Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu?" Lời của Đoạn Đức vừa dứt, xung quanh nhất thời vang lên những tiếng hít khí lạnh.

Vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Đoạn Đức. "Vô Danh Đại Đế?" Diệp Hắc có chút nghi hoặc, còn có loại danh hiệu này sao. "Chính như cái gọi là, đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh." Đoạn Đức rất hưởng thụ ánh mắt chú mục của mọi người xung quanh, ngạo nghễ nói: "Đại đạo vô danh, Vô Danh Đại Đế tên thật là Doanh Huyền!" "Tương truyền lần đầu tiên ngài ấy xuất hiện, chính là ở Dao Trì, không ai biết lai lịch của ngài ấy, cũng không ai biết thể chất của ngài ấy, đạo của ngài ấy." "Thậm chí không ai biết ngài ấy chứng đạo vào lúc nào." "Từ xưa đến nay, Đại đế và Cổ hoàng không thể cùng tồn tại, mỗi một thế chỉ có một vị Đại đế Cổ hoàng, nhưng lúc đó Tây Hoàng Mẫu đã chứng đạo thành đế, uy áp thiên hạ." "Có người cho rằng ngài ấy là thể chất đặc thù, ví dụ như Đại Thành Thánh Thể, cho dù không chứng đạo, vẫn có chiến lực sánh ngang Đại đế!" "Nhưng sức mạnh của ngài ấy lại phá vỡ nhận thức của mọi người, được xem là Đại đế mạnh nhất từ cổ chí kim."

"Năm xưa lúc Tây Hoàng Mẫu sinh con, chín vị Hắc Ám Chí Tôn xuất thế, muốn trấn sát Tây Hoàng Mẫu và Vô Danh Đại Đế!" "Trận chiến đó, tất cả mọi người đều cho rằng Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu chắc chắn sẽ chết." "Nhưng Vô Danh Đại Đế lại một mình độc trảm chín vị Hắc Ám Chí Tôn, hơn nữa còn không hề hấn gì, hoàn toàn là dùng tư thế nghiền ép chém giết chín vị Hắc Ám Chí Tôn!" "Cuối cùng lại một kiếm chém luôn sáu vị Hắc Ám Chí Tôn còn lại, dọa cho vô số Chí Tôn trong Sinh Mệnh Cấm Khu sợ hãi chạy trối chết, thiên hạ thái bình." "Rất nhiều người cho rằng Vô Danh Đại Đế là Hỗn Độn Thể, nhưng Hỗn Độn Thể cũng không thể mạnh như vậy được." "Mà Vô Danh Đại Đế bình thường rất kín tiếng, từ sau khi chém giết chín vị Hắc Ám Chí Tôn thì rất ít khi hiện thế." "Cũng không có phong hào!" "Người đời sau, không biết nên dùng phong hào nào, cuối cùng liền lấy Vô Danh để gọi." "Bởi vì bất kỳ phong hào nào khác, đều không thích hợp!" "Bất kỳ phong hào nào cũng không thích hợp?

Nên mới lấy Vô Danh để gọi?" Trong đầu Diệp Hắc vang vọng lời của Đoạn Đức, chỉ cảm thấy lòng dạ trào dâng, nhiệt huyết sôi trào.

Người này phải mạnh đến mức nào, đáng sợ đến mức nào, mới chỉ có thể dùng Vô Danh để gọi? "Lại là Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu?" "Trời ơi, Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu lại còn sống?

Vẫn phong hoa tuyệt đại, cái thế vô song!" "Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu chắc chắn đã thành tiên rồi!" "Đó là điều tất nhiên, Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu là Nhân tộc Đại đế đầu tiên của thời đại Hoang Cổ, đến nay đã mấy chục vạn năm rồi!" "Đại đế chỉ có vạn năm tuổi thọ, Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu có thể sống đến bây giờ, vẫn phong hoa tuyệt đại, chắc chắn là đã thành tiên rồi!" Những tiếng kinh hô vang lên, truyền thuyết về Vô Danh Đại Đế và

Tây Hoàng Mẫu, ngoại trừ Diệp Hắc là một tay mơ mới đến Bắc Đẩu Tinh Vực không lâu, những người còn lại không ai là chưa từng nghe qua. "Vô Danh Đại Đế, cái thế thần tư, e rằng ngay cả phụ thân cũng không bằng!" Trong đầu Nhan Như Ngọc hiện lên bóng dáng của Doanh Huyền, không khỏi nghĩ đến phụ thân của nàng là Thanh Đế, vị Đại đế cuối cùng của thời đại Hoang Cổ.

Cho dù Thanh Đế kinh tài tuyệt diễm, nhưng so với Doanh Huyền, vẫn ảm đạm thất sắc. "Vạn cổ tam thập đế dữ hoàng, Vô Thủy Vô Danh dữ Tây Hoàng, Vô Thủy Đại Đế có phải cũng rất lợi hại không?

So với Vô Danh Đại Đế thì thế nào?" Diệp Hắc lại hỏi.

Hắn chưa từng nghe qua tên của Vô Thủy Đại Đế, nhưng có thể được đặt ngang hàng với Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu, hiển nhiên không tầm thường.

Vù vù vù.

Tiếng của Diệp Hắc vừa dứt, liền cảm thấy vô số ánh mắt kỳ quái hướng về phía hắn. "Tiểu tử, ngươi không biết quan hệ giữa Vô Thủy Đại Đế với Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu sao?" Đoạn Đức nhìn Diệp Hắc như nhìn một tên ngốc. "Quan hệ gì?" Diệp Hắc không hiểu ra sao, chẳng lẽ là tình địch?

Trong đầu hắn lập tức tưởng tượng ra một đoạn quan hệ tay ba trong các bộ phim não tàn Mary Sue trên Trái Đất.

Tây Hoàng Mẫu kinh tài tuyệt diễm, phong hoa tuyệt đại, là Nữ đế Nhân tộc, người theo đuổi chắc chắn rất nhiều.

Có hai vị Đại đế theo đuổi cũng không phải là không thể.

Cuối cùng Vô Danh Đại Đế áp đảo Vô Thủy Đại Đế, ôm được mỹ nhân về... "Ngươi chui ra từ cái xó xỉnh nào vậy?" Đoạn Đức liếc Diệp Hắc một cái khinh bỉ, rồi nói: "Trước đó ta đã nói Vô Danh Đại

Đế lai lịch bí ẩn, thần bí phi phàm, nhưng nguồn gốc của Vô Thủy Đại Đế thì thiên hạ đều biết." "Bởi vì Vô Thủy Đại Đế chính là đứa con trai duy nhất của Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu!" "A!" Gương mặt nhỏ của Diệp Hắc đỏ bừng, không nhịn được sờ sờ mũi.

Không ngờ Vô Thủy Đại Đế lại là con trai của Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu.

Hắn lại còn cho rằng Vô Thủy Đại Đế tranh giành Tây Hoàng Mẫu với Vô Danh Đại Đế.

Thực ra Doanh Huyền quả thực đã cướp khẩu phần ăn của tiểu Vô Thủy.

Cũng may đoạn tưởng tượng đó không ai biết.

Nếu không e rằng sẽ bị đánh chết. "Vô Thủy Đại Đế cũng là một truyền kỳ, là một trong những Đại đế mạnh nhất của Nhân tộc." "Ngài ấy trời sinh Đại Thánh, bị Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu phong ấn trong tiên nguyên, đến cuối thời đại Hoang Cổ mới xuất thế." "Vô Thủy Đại Đế khác với phụ thân Vô Danh Đại Đế, Vô Danh Đại Đế xuất thế đã đứng trên đỉnh phong, một trận chiến diệt cửu đại Chí Tôn, sau đó hiếm có tin tức." "Còn Vô Thủy Đại Đế có quỹ tích trưởng thành có thể tìm thấy, nhưng Vô Thủy Đại Đế xác thực là hùng tư cái thế, duy ngã độc tôn!" "Nhắc đến các Đại đế khác, mọi người có thể sẽ phát hiện họ từng trải qua huyết chiến, có đại địch, tính mạng cũng từng bị uy hiếp." "Ngoại trừ Vô Danh Đại Đế, chỉ có một mình Vô Thủy, bất luận ai là địch của ngài ấy, chưa bao giờ có người phải lo lắng cho ngài ấy!" "Nghe về quá khứ của ngài ấy, xem kinh lịch của ngài ấy, thật sự là thế như chẻ tre, quét ngang tất cả, mạnh mẽ đến cùng!" "Bất luận gặp ai, Vô Thủy Đại Đế đều một trận quét sạch, căn bản không có chút hồi hộp nào, trấn áp đến cùng." "Đến cuối cùng, nhắc đến Vô Thủy chính là đại danh từ của vô địch, thiên

thượng địa hạ độc tôn, quét ngang cửu thiên thập địa." "Trong thời đại ngài ấy còn sống, không ai dám đối đầu, cho dù là Chí Tôn trong Sinh Mệnh Cấm Khu, cũng đều im lặng mà ngoan ngoãn ở yên nơi bế quan của mình." "Hướng đi không gì cản nổi, không một chút hồi hộp, khiến chư thiên đều run rẩy, tất cả nguồn gốc họa loạn đều ẩn náu, trong thời đại của ngài ấy, không có đại họa nào xuất thế." "Đó chính là Vô Thủy, một vị Nhân tộc Đại đế vô thượng hùng thị cổ kim, đăng lâm tuyệt đỉnh, khí thôn lục hợp bát hoang, bễ nghễ vạn cổ nhi độc tôn!" Diệp Hắc nghe đến như si như say, lòng dạ trập trùng, kinh thán nói: "Thật sự quá mạnh, một nhà ba Đại đế, còn đều là những Đại đế mạnh mẽ đứng trên đỉnh cao, thật sự quá lợi hại!" Tây Hoàng Mẫu có lẽ yếu hơn một chút, nhưng Tây Hoàng Mẫu là một trong số ít Nữ đế từ vạn cổ đến nay, lấy thân nữ tử, hoành áp một thời đại mà thành đế, đã là phi thường rồi. "Đại đế..." Trong mắt Diệp Hắc mang theo sự khao khát nồng đậm, không biết có một ngày, hắn có thể chứng đạo thành đế hay không? ...

Cùng lúc đó.

Trong vũ trụ tinh không đen kịt tĩnh lặng, một chiếc chiến thuyền tử kim trôi nổi, cũng không biết đã phiêu bạt bao nhiêu năm tháng, ảm đạm vô quang, tràn đầy dấu vết thời gian, vô cùng mục nát, tĩnh lặng như chết.

Hai bóng hình siêu phàm thoát tục hiện ra, tinh không đen kịt tĩnh lặng cũng không thể che giấu được phong hoa tuyệt đại và quang huy vô thượng của họ. "Chúng ta đến đây làm gì?" Tây Hoàng Mẫu có chút nghi hoặc, phượng mâu nhìn về phía chiến thuyền tử kim, mày khẽ nhíu: "Có liên quan đến Vô Thủy?" "Đương nhiên là..." Doanh Huyền mỉm cười, nói: "Đương nhiên là tìm vợ cho con trai rồi!" Ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Tây Hoàng Mẫu, Doanh Huyền một bước bước ra, tiến vào bên trong con thuyền cổ ảm đạm vô

quang, rỉ sét loang lổ, tràn đầy hơi thở năm tháng này.

Khoang thuyền mênh mông vô tận, như một tòa cung điện khổng lồ, bên trong có đủ loại điện vũ và mật thất cổ lão, một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Đây không giống một con thuyền, mà giống như một tòa tiên phủ, rộng lớn vô biên, cái gì cũng có, thậm chí có cả ruộng thuốc đã khô héo.

Đương nhiên, bên trong sớm đã không còn một ngọn cỏ, linh dược các loại đều đã hóa thành tro bụi, một viên thần châu treo chiếu trên ruộng thuốc, nhưng cũng đã nứt vỡ, linh khí sắp tan hết.

Năm tháng mới là sức mạnh đáng sợ nhất, cái gì cũng có thể xóa nhòa, cuối cùng đều không thoát khỏi sự thanh toán của nó.

Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu không để ý, trong nháy mắt đã đến một vị trí trung tâm trong thuyền cổ, nơi đây mơ hồ có dao động sinh mệnh hiện ra.

Một cái đầu lâu, trắng như tuyết trong suốt, như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của thượng thiên, yên tĩnh nằm trong một tòa điện cổ, không hề động đậy, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Dao động chính là do nó phát ra.

Cái đầu lâu này rất đặc biệt, có dao động của đạo, tự nhiên thiên thành, khiến người ta muốn đến gần.

Là đầu lâu của Thánh Nhân!

Mấy chục vạn năm đã qua, đầu lâu vẫn còn phát ra dao động, vẫn bất hủ, đây là di vật do một vị Thánh Nhân viễn cổ hóa đạo để lại.

Hóa đạo, tự nhiên là dung luyện thân thể của mình, quay về với tự nhiên thiên đạo, chỉ có một hai khối xương cứng nhất, ngay cả bản

thân cũng khó hóa đi được sẽ lưu lại.

Chính là một cái đầu lâu như vậy, có thể tưởng tượng được sự quý giá của nó, tuyệt đối có thể luyện thành Thánh binh vô địch, có thần tính bất hủ.

Chương 178

Đương nhiên.

Thánh Nhân của thế giới này trong mắt Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu đều không là gì.

Họ nhìn vào đầu lâu, có thể thấy đó là một vị Nữ Thánh Nhân viễn cổ, từ hình dạng đầu lâu, có thể phục hồi một phần dung mạo của nàng, thần tú như vậy, chắc chắn là một tuyệt đại giai lệ. "Có văn tự..." Tây Hoàng Mẫu nhìn về phía mấy dòng chữ nhỏ tú lệ bên cạnh, khắc trên vách đồng tím bên cạnh đầu lâu, giống như đầu lâu ngưng tụ đạo vận, bởi vì nó xuất phát từ tay của Nữ Thánh Nhân.

Vũ trụ mênh mông, vĩnh hằng vô tận, u ám vô biên, Nữ Thánh kinh diễm đương thời, từng gặp qua một vị nhân vật chí tôn tên là Vô Thủy, trong lòng ngưỡng mộ.

Nhưng, Vô Thủy Đại Đế xuất hiện thoáng qua, đồng hành cùng nàng một đoạn đường, truyền cho nàng một đoạn đạo quyết, rồi biến mất, tương truyền đã trở về cố thổ.

Nữ Thánh tiến vào tinh vực vô tận, muốn tìm kiếm cơ duyên chứng đạo, càng muốn gặp lại Vô Thủy một lần nữa, chỉ là vũ trụ mênh mông, nàng không biết con đường phía trước ở đâu.

Trong nhận thức của nàng, cả vũ trụ cũng chỉ có vài nơi có sinh mệnh mà thôi, nàng chỉ cố gắng đi tìm, nhưng cuối cùng vẫn vô vọng.

Mà tu vi của nàng sau khi đạt đến đỉnh cao, cuối cùng vẫn không thể tiến thêm một bước, không thể chứng đạo, cuối cùng tọa hóa trong tinh không, cô độc mà chết.

Phía dưới đầu lâu, còn có một mặt dây chuyền ngọc, chỉ dài một

tấc, hình dạng như trăng khuyết, trong suốt nhuận trạch, vừa nhìn đã biết là vật yêu thích của Nữ Thánh.

Nữ Thánh Đế Lệ Ti trước khi chết vẫn còn nhớ nhung Vô Thủy Đại Đế, trong mặt dây chuyền chứa một câu nói: "Ta... chỉ muốn truy tìm dấu chân của người, cho dù cả đời chỉ có thể ngước nhìn từ phía sau." Dấu ấn tinh thần yếu ớt đang khẽ rung động, Nữ Thánh cũng không biết đã qua đời bao nhiêu vạn năm, nhưng tia ấn ký này vẫn không chịu tan biến, đây là tâm nguyện mà nàng kiên trì đến chết.

Nội tâm Tây Hoàng Mẫu chấn động, đây là loại tình cảm gì?

Dùng một trái tim chân thành của Nữ Thánh để truy tìm, nhưng chỉ để tìm thấy dấu chân, đi theo phía sau, dùng cả đời để ngước nhìn, thật khiến người ta thổn thức!

Có thể trở thành Nữ Thánh, chắc chắn là một đại thiên kiêu nữ thần, được thần hoàn bao bọc, vạn người chú mục, ngạo thị thiên hạ!

Tuy nhiên, nàng lại từ bỏ tất cả, một mình lên đường, đối mặt với vũ trụ lạnh lẽo và tăm tối, không ngừng truy tìm!

Năm tháng dài đằng đẵng, con đường cô độc một mình, hồng phấn hóa khô lâu, tọa hóa ở một góc của vũ trụ khô tịch!

Cô độc cả đời như vậy, không ai biết tâm tư cuối cùng của nàng, không có kết quả, không có hy vọng, cuối cùng lại là một kết cục như vậy!

Đôi mắt Tây Hoàng Mẫu khẽ động, nói: "Ngươi có thể hồi sinh nàng ấy?" Hiển nhiên.

Tây Hoàng Mẫu đã công nhận Đế Lệ Ti là con dâu này. "Đương nhiên." Hỗn Độn pháp tắc trên người Doanh Huyền dâng trào, trong nháy mắt, vũ trụ vạn đạo ai minh, ức vạn kim quang xông thẳng lên trời, vô tận dị tượng hiện ra trong vũ trụ tinh không, chấn kinh cửu

thiên thập địa. "Là hắn!" "Hắn lại muốn làm gì?" "Chẳng lẽ muốn chém giết Chí Tôn nào đó?" "Không có Chí Tôn nào xuất thế mà?" Cảm nhận được động tĩnh của Doanh Huyền, từng Chí Tôn đang trốn trong thứ nguyên không gian đều kinh hãi, run rẩy, sợ Doanh Huyền ra tay với họ.

Tuy nhiên Doanh Huyền không hề để ý đến họ, Hỗn Độn pháp tắc hóa thành Thời gian pháp tắc, bao phủ đầu lâu mà Nữ Thánh Đế Lệ Ti để lại.

Thời gian trôi đi, thời gian đảo ngược.

Ầm ầm ầm!

Vũ trụ vạn đạo oanh minh, ức vạn dặm lôi vân cuồn cuộn, những Đại đế Cổ hoàng, Đế binh... vô tận hư ảnh hiện ra trong lôi vân.

Đó là đạo và lý của các đế và hoàng từ vạn cổ đến nay hiển hóa.

Hiển nhiên.

Doanh Huyền nghịch chuyển thời không, hồi sinh một vị Nữ Thánh viễn cổ, đây là hành động nghịch thiên, thượng thiên sắp giáng xuống lôi phạt, tru sát kẻ nghịch thiên. "Hắn lại nghịch chuyển thời không, muốn hồi sinh người đã chết?" Từng Chí Tôn nhìn thấy hành động của Doanh Huyền, đều kinh ngạc đến ngây người.

Chuyện này.

Ngay cả họ cũng không dám làm. "Cút!" Doanh Huyền ngẩng đầu, hai mắt như điện, hóa thành thiên đao.

Một đao chém tan vạn dặm mây tầng, một đao chém tan vũ trụ vạn đạo.

Trong nháy mắt.

Thiên địa khôi phục quang đãng.

Mà cái đầu lâu vốn trong suốt, đã biến mất, thay vào đó là một nữ tử tuyệt mỹ.

Nàng thân hình thon dài, eo nhỏ, mái tóc nhẹ bay, cơ thể trong suốt, như khói mỏng che trăng sáng, tựa lưu quang bên ánh trăng, lưu quang dật thải, trông cao quý mà xinh đẹp!

Nàng yên tĩnh đứng trong hư không, đôi mắt mờ mịt nhìn Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu trước mặt, lộ ra một tia nghi hoặc!

Không phải nàng đã tuổi thọ cạn kiệt, chết già trong hư không lạnh lẽo vô tận này rồi sao?

Tại sao lại xuất hiện?

Hơn nữa cơ thể nàng cũng đã hồi phục đến thời kỳ đỉnh phong, tựa như những kinh lịch sau này của nàng đều là một giấc mơ?

Nhưng là một Thánh Nhân.

Nàng biết rõ đó không phải là mơ.

Đó đều là những trải nghiệm thật sự của nàng.

Nàng quả thực đã chết già, nhưng bây giờ dường như đã được người ta dùng thủ đoạn nghịch thiên hồi sinh, còn giúp nàng khôi phục thanh xuân. "Vãn bối Đế Lệ Ti, đa tạ hai vị tiền bối đã hồi sinh ta, vãn bối cảm kích không nguôi, không biết tiền bối có gì phân phó, trong khả năng của mình, vạn tử bất từ!" Sự nghi hoặc trong mắt nữ tử thoáng qua, nàng cúi người hành lễ với Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu, cung kính hỏi.

Nàng hiểu rằng trên đời không có bữa trưa miễn phí, hơn nữa việc hồi sinh nàng bằng thủ đoạn nghịch thiên như vậy nàng chưa từng nghe qua, chắc hẳn phải trả một cái giá rất lớn.

Nàng không quen biết hai người trước mặt, nhưng đối phương

chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ hồi sinh nàng.

Nhưng có thể sống đương nhiên là tốt, nhưng nếu đối phương có yêu cầu gì quá đáng, cùng lắm thì nàng trả lại mạng của mình cho đối phương. "Đế Lệ Ti phải không, không cần khách sáo, ta tên Doanh Huyền, sau này chúng ta là người một nhà!" Doanh Huyền nở một nụ cười thân thiết. "Đa tạ tiền bối hậu ái, vãn bối bồ liễu chi tư không xứng đáng với sự hậu ái của tiền bối, xin tiền bối thứ tội!" Đế Lệ Ti nghe vậy gương mặt xinh đẹp trắng bệch, trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt!

Quả nhiên, với đại thần thông thông thiên triệt địa của đối phương, có thể nghịch chuyển thời không hồi sinh nàng, ngoài thân thể của nàng, đối phương còn có thể coi trọng cái gì của nàng nữa? "Ách..." Doanh Huyền sờ sờ mũi, có chút xấu hổ: "Ta trông giống loại người thấy sắc nổi lòng tham sao?" "Giống!" Tây Hoàng Mẫu liếc Doanh Huyền một cái, nói năng không rõ ràng, cũng khó trách đối phương sẽ hiểu lầm. "Đế Lệ Ti, ngươi không cần căng thẳng, ta là mẫu thân của Vô Thủy, Tây Hoàng Mẫu, hắn là phụ thân của Vô Thủy, chúng ta biết Vô Thủy rất nhớ ngươi, cho nên mới hồi sinh ngươi..." Tây Hoàng Mẫu tiến lên đỡ Đế Lệ Ti dậy, khí chất ôn hòa khiến người ta như tắm gió xuân, rất có thiện cảm. "Mẫu thân của Vô Thủy Chí Tôn?

Tây Hoàng Mẫu?

Và phụ thân?" Đế Lệ Ti tâm thần chấn động, Tây Hoàng Mẫu là Đại đế của thời đại Hoang Cổ, lại vẫn còn sống trên đời?

Còn phụ thân của Vô Thủy, chẳng phải là vị Vô Danh Đại Đế thần bí và mạnh nhất từ vạn cổ đến nay sao?

Chẳng lẽ họ đã thành tiên rồi? "Chắc chắn là vậy!" Ngoài thành tiên, nàng không nghĩ ra khả năng nào khác.

Chỉ là nghĩ đến sự hiểu lầm lúc trước, đối phương lại còn là phụ thân của Vô Thủy, trong lòng vô cùng xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Gương mặt xinh đẹp của Đế Lệ Ti nóng bừng, đỏ như máu, vội vàng hành lễ nói: "Vãn bối Đế Lệ Ti bái kiến Đại đế, Tây Hoàng Mẫu, vừa rồi có nhiều mạo phạm, xin tiền bối thứ tội!" "Vừa rồi cũng là ta không nói rõ ràng, hiện nay cách thời đại của Vô Thủy đã qua hơn mười vạn năm, chắc hẳn ngươi cũng có nhiều nghi hoặc, lát nữa chúng ta sẽ đưa ngươi đi gặp Vô Thủy, đến lúc đó ngươi hỏi hắn, có muốn không?" Doanh Huyền nói. "Tùy tiền bối làm chủ!" Đế Lệ Ti trong lòng mừng rỡ, có thể gặp được Vô Thủy, là tâm nguyện cả đời của nàng, làm sao nàng có thể từ chối. "Vừa rồi hắn nói cũng không sai, sau này chúng ta là người một nhà, không cần khách sáo như vậy, gọi chúng ta là bá phụ bá mẫu đi!" Tây Hoàng Mẫu khoác tay Đế Lệ Ti đỡ nàng dậy, rất hài lòng với cô con dâu này. "Bá mẫu, bá phụ!" Gương mặt xinh đẹp của Đế Lệ Ti càng đỏ hơn, nhỏ giọng gọi. "Tốt!" Tây Hoàng Mẫu cười rạng rỡ, giống như những người mẹ tìm được vợ cho con trai. "Vô Thủy đang ở trong một không gian tương tự tiên vực, bây giờ vừa hay mở được thông đạo, chắc hẳn những Chí Tôn kia cũng sẽ nhảy ra, vừa hay cùng nhau thu phục giải quyết!" Đừng thấy những Chí Tôn kia đều trốn đi, nhưng một khi Tiên Lộ mở ra, cho dù họ sợ Doanh Huyền, cũng sẽ không chút do dự xuất thế, đi xông vào Thành Tiên Lộ.

Trong lúc nói chuyện, Doanh Huyền năm ngón tay nắm lại như vuốt rồng, một quyền đánh vào vũ trụ tinh không, xuyên qua hai cực thiên địa, lay động vũ trụ vạn đạo, cái thế thần uy, khiến chư thiên run rẩy, vô số tinh thần đều nổ tung.

Đế Lệ Ti run rẩy, nếu không phải được Tây Hoàng Mẫu che chở, lúc này e rằng đã quỳ xuống rồi. "Ầm!" Vũ trụ tinh không nổ tung,

quần tinh loạn chiến, bắc cực tiên quang bay múa đầy trời, giống như một màn pháo hoa thịnh thế, cũng không biết đã nuôi dưỡng bao nhiêu người, đây là dấu hiệu Tiên Môn sắp mở ra.

Trong tiếng lách cách, hư ảnh lúc ẩn lúc hiện ra, sừng sững trong bóng tối của vết nứt lớn, bất hủ trong hỗn độn, nguy nga cao lớn.

Đó là kiến trúc của tiên giới sao, quá hùng vĩ, xuyên qua thế giới bình chướng mà hiện ra, có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ.

Ầm một tiếng, vết nứt lớn vỡ ra!

Lại có ngói vỡ bay ra, bao bọc tiên khí, mang theo sức mạnh bất hủ, mơ hồ mọi người nghe thấy tiếng phượng hoàng tiên kêu, xuyên qua một khe hở nhìn thấy đại hoang tiên giới cây cỏ tươi tốt. "Là hắn!" "Hắn đã đánh vỡ Thành Tiên Lộ!" "Thành Tiên Lộ xuất hiện!" Từng Cổ Đại Chí Tôn ẩn nấp gầm lên, chấn động đến mức tinh đấu ngoài vực rung lắc, một số tiểu tinh thần trực tiếp rơi xuống, quá khủng bố tuyệt thế. "Đợi vạn cổ, cuối cùng cũng xuất hiện!" Đây là giọng nói tang thương của Cổ Đại Chí Tôn, bao hàm bao nhiêu cay đắng và bất đắc dĩ, đợi chờ năm tháng dài đằng đẵng, trả giá không thể vãn hồi, cuối cùng đã nhìn thấy được thế này.

Vạn cổ chờ đợi, chỉ để mở ra trong khoảnh khắc đó, xông vào tiên vực, thành đạo phi tiên, là giấc mơ của mỗi một tu sĩ.

Tiên không thể thấy, dường như chưa từng có ai thành công xông vào tiên vực, tất cả vấn đề đều tích tụ đến thế này.

Cổ Thiên Tôn thời Thần Thoại ký thác, hy vọng của Hoàng giả thời Thái Cổ, kỳ vọng của Nhân tộc Đại đế thời Hoang Cổ...

Ầm ầm ầm.

Từng luồng dao động khủng bố truyền ra, từng luồng quang trụ xông lên trời.

Một luồng sáng là một người, đại diện cho quả vị huy hoàng của một thời đại, đó là đạo của họ, vĩnh viễn không tàn lụi.

Những Chí Tôn ẩn nấp kia lần lượt xuất thế.

Không phải một hai người.

Mà là mấy chục người.

Họ đã đợi vạn cổ.

Chỉ vì ngày hôm nay.

Không ai có thể ngăn cản họ.

Ngoài hắc lãnh tử tịch của Bắc Đẩu Tinh Vực, vũ trụ vô tận tựa như xảy ra một vụ nổ lớn, từ một điểm cực hạn bùng phát, khiến vô số tinh thần rơi rụng, hóa thành bụi phấn!

Ánh sáng rực rỡ đang chiếu rọi, hào quang chói lọi đang bay múa, bầu trời nứt ra một khe lớn, mơ hồ hiện ra thế giới đối diện.

Có tiên khí rơi xuống, nuôi dưỡng vạn vật. "Không phải thời gian chính xác, không phải địa điểm chính xác, nhưng Tiên Lộ đã xuất hiện, chính là khoảnh khắc này, xông vào!" Có Cổ Đại Chí Tôn gào thét, khiến chư thiên tinh hà đều run rẩy, nhiều đại tinh vỡ nát, vào lúc này các Sinh Mệnh Cấm Khu ẩn giấu đều có quang mang xông lên trời, khí tức của Cổ Hoàng và Đại đế lan tỏa, bùng nổ!

Không ai ngờ được biến hóa lại đến nhanh và đột ngột như vậy.

Biến cục kinh thiên đã bắt đầu.

Sự phồn hoa của thế này xuất hiện tại đây!

Giữa tiếng ầm ầm, pháp tắc bay múa, thiên địa run rẩy, tiên âm trong các đại cấm khu không dứt bên tai, các loại pháp tướng chấn kinh nhân gian giới, những bóng hình khổng lồ lan đến vũ trụ tinh không.

Mỗi một bóng hình đều là một vũ trụ hồng hoang.

Đều là một loại đại đạo chí cao vô thượng!

Cổ Đại Chí Tôn xuất hiện, họ đang tu phục đạo quả, khôi phục chiến lực của mình đến đỉnh phong, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng, đánh vào tiên vực.

Khôi phục đến đỉnh phong huy hoàng nhất ngày xưa, là phải trả một cái giá thảm trọng, động một cái là có thể tử vong, số lần có hạn, và một khi mở ra trạng thái này, sẽ rất khó tự phong!

Điều này cũng có nghĩa là, nếu thế này họ thành công xông vào tiên vực thì thôi.

Nếu không may thất bại, thì gần như đều sẽ tọa hóa, không thể chống lại sức mạnh thời gian nữa! "Gào!" Tiên quang bay múa trong Thái Sơ Cổ Khoáng ẩn nấp trong hư không, tinh hà rơi xuống, mênh mông vô biên, khiến khí tượng nơi đó biến hóa vạn thiên, chấn kinh vạn cổ.

Một con kỳ lân xuất thế, khổng lồ vô cùng, nó dài không biết mấy vạn dặm, ngang trời đất, nghiền nát vạn vật!

Toàn thân nó lân giáp dày đặc, như được đúc bằng tiên kim, lấp lánh ánh sáng xanh tím.

Nó trực tiếp bước ra từ Thái Sơ Cổ Khoáng, quân lâm vũ trụ, uy áp cửu thiên thập địa, tựa như có thể khiến ba ngàn đại thế giới sụp đổ trong nháy mắt!

Đây là một sinh linh chí cao vô thượng, không khác gì kỳ lân trong tiên vực, trên đỉnh đầu có quang trụ xông lên trời, đó là quả vị của nó, chứng minh nó từng là một Hoàng Đạo Chí Tôn!

Chương 179

Con kỳ lân khổng lồ dài mấy vạn dặm, xông ra khỏi Thái Sơ Cổ Khoáng, ngang trên bầu trời tinh vực, chấn động lòng người!

Nó có đầu rồng, trên người phủ đầy lân phiến xanh tím, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo.

Trên đỉnh đầu nó xuất hiện từng cái phù triện, quang trụ thông thiên, xé rách vũ trụ, sau mấy trăm vạn năm, Hoàng Đạo Chí Tôn lại một lần nữa quân lâm thế giới này. "Trượng đến!" Trong miệng nó thốt ra hai chữ này, chấn động lòng người, cả tinh không đều run lên ba lần, nó uy áp tam giới lục đạo, khí thế ngút trời, thế gian duy ngã độc tôn!

Ầm một tiếng, một luồng sáng xanh chói lọi từ ngoài vực bay đến, lướt qua vũ trụ tăm tối, xuyên qua tinh vực lạnh lẽo vô tận, trực tiếp giáng xuống Bắc Đẩu Tinh Vực. "Đó là cái gì?!" Tất cả mọi người đều kinh hãi, chỉ một tiếng quát nhẹ, đã triệu hồi được một món binh khí uy lực cường tuyệt đến cực hạn, vào lúc này toàn diện phục sinh, tỏa ra uy nghiêm vô thượng của Thái Cổ Hoàng.

Nó xanh đến chói mắt, trong suốt rực rỡ, phát ra ánh sáng vĩnh hằng, chiếu sáng cả tinh không đại địa, nhanh chóng hướng về phía Bắc Đẩu Tinh Vực, thần uy mênh mông vạn dặm.

Đây mới là binh khí cấp Đế thực sự phục sinh, mỗi một tia uy áp đều khiến Đại Thánh run rẩy, bất kể cách xa bao nhiêu, cũng khiến giáo tổ một vực không nhịn được mà quỳ lạy, quá khủng bố.

Từng luồng sáng xanh bắn ra, khiến mặt trời, mặt trăng, chư thiên tinh thần đều ảm đạm, căn bản không thể so sánh với món khí này, trước mặt nó không có chút ánh sáng nào. "Là...

Kỳ Lân Trượng!" Có người kinh hãi thốt ra mấy chữ này, thân thể đều đang run rẩy. "Đó là Cổ Hoàng Khí của Hỏa Lân Động, không ngờ nó lại bay về!" Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Kỳ Lân Trượng là thần khí chí tôn của một đại hoàng tộc Thái Cổ, cả thế giới đều biết, từng biến mất một thời gian, khi công đả Vĩnh Hằng Tinh Vực, bị mạch Đạo Diễn lợi dụng tiên y và cổ hoàng trận trấn áp, chưa kịp phục sinh.

Từ đó cũng dẫn đến Đại Thánh Viêm Kỳ của Hỏa Lân Động vẫn lạc, Cổ Hoàng tử Hỏa Kỳ Tử đi xa đến biên hoang vũ trụ, đến nay không rõ tung tích.

Nhưng từ nhiều năm trước, Kỳ Lân Trượng đã quay về, không ai dám trấn áp nó lâu dài, cho dù là Đạo Diễn Tiên Y cùng cấp số cũng không được!

Bởi vì, một khi Kỳ Lân Trượng, món thần khí chí tôn này tự mình thức tỉnh, sẽ gây ra trận đại chiến đế khí đáng sợ nhất, tất nhiên sẽ có một món bị vỡ nát, đó là hậu quả không thể chịu đựng được.

Nhiều năm trước, nó đã trở về Hỏa Lân Động, nhưng Thành Tiên Lộ sắp mở, nó bị tộc này mang đi, đến ngoài vực, lúc này lại bị sức mạnh của Thái Sơ Cổ Khoáng triệu hồi về.

Đến đây, sự tình đã rõ ràng, Cổ Đại Chí Tôn trong luồng sáng xanh tím dài mấy vạn dặm kia chính là Kỳ Lân Cổ Hoàng! "Sao có thể, Kỳ Lân Cổ Hoàng còn sống?

Đã qua mấy trăm vạn năm rồi, cho dù ngài ấy trở thành cao thủ Hoàng Đạo cũng không thể sống đến bây giờ a!" "Ngài ấy làm thế nào được, các Cổ Chi Đại Đế không phải đều đã tọa hóa sao, ngài ấy lại sống được mấy trăm vạn năm, phá vỡ lẽ thường!" ...

Cả thế giới chấn kinh!

Ngoại trừ một số cường giả và cao thủ thế gia hiểu rõ chân tướng của Cấm Khu Chí Tôn, người bình thường đều không biết chân tướng thực sự của Sinh Mệnh Cấm Khu.

Họ chỉ biết Đại đế Cổ hoàng có tuổi thọ một vạn năm.

Tuy nhiên.

Kỳ Lân Cổ Hoàng chỉ là một sự khởi đầu.

Gần như cùng lúc.

Một con rồng khổng lồ, một con huyết hoàng mang theo khí cơ thao thiên của Thái Cổ Hoàng xuất thế, ngang trên hư không. "Trời ơi, là Vạn Long Hoàng!" "Còn có Huyết Hoàng Cổ Hoàng!" "Đó là... là Hoàng Kim Cổ Hoàng!" Từng vị Đại đế Cổ hoàng có đặc trưng rõ ràng bị mọi người nhận ra.

Kỳ Lân Cổ Hoàng, Vạn Long Hoàng, Huyết Hoàng Cổ Hoàng ban đầu hiện hóa dưới hình dạng thú, một cái nhìn liền có thể nhận ra.

Hoàng Kim Cổ Hoàng toàn thân như được đúc bằng vàng, cũng rất dễ nhận biết.

Mà ngoài họ ra.

Còn có từng tồn tại khủng bố thao thiên, toàn thân hỗn độn khí bao phủ, tỏa ra một loại bá khí cái thế.

Khiến cho thiên địa vạn đạo này đều đang ai minh, dưới áp lực của họ không ai không thần phục, đều đang run rẩy.

Đây chính là Đại đế Cổ hoàng, nhất ngôn nhất hành đều là pháp tắc, thế gian không ai địch nổi, không có đối thủ! "Trời ơi, không phải nói một thế không dung nhị đế, Cổ hoàng không gặp nhau sao?" Diệp Hắc trợn to mắt, nhìn từng vị Đại đế Cổ hoàng vĩ ngạn vô biên, trấn

áp vũ trụ vạn đạo, chỉ một tia khí tức đã chấn vỡ vô tận tinh thần trong tinh không, cả người đều kinh ngạc đến ngây người.

Trước những tồn tại này, hắn cảm thấy có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Không có chút cảm giác an toàn nào.

May mà Bắc Đẩu Tinh Vực này dường như có chút đặc thù, trong tinh không vỡ nát vô số tinh thần, Bắc Đẩu Tinh Vực vẫn còn nguyên vẹn. "Vô Lượng Thiên Tôn, đạo gia không thể xui xẻo như vậy chứ?" Gã đạo sĩ béo không để ý đến Diệp Hắc, lúc này gã chỉ muốn tìm một nơi để trốn.

Mấy chục vị Cổ hoàng Đại đế xuất thế.

Một khi khai chiến.

Đó quả thực là trời long đất lở, vũ trụ hủy diệt, sinh linh đồ thán.

Tùy tiện một dư chấn cũng có thể lấy mạng của gã.

Chỉ là nghĩ lại.

Gã dường như không có nơi nào để trốn.

Gã chưa đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, không thể hoành độ hư không.

Chỉ có thể ở lại Bắc Đẩu Tinh Vực.

Huống hồ bây giờ Bắc Đẩu Tinh Vực còn an toàn hơn tinh không bên ngoài nhiều.

Tinh không bên ngoài không biết bao nhiêu tinh thần đã vỡ nát. "Sức mạnh!" Diệp Hắc nắm chặt nắm đấm, trong mắt mang theo khát vọng vô tận.

Không có sức mạnh.

Hắn chỉ có thể thuận theo dòng nước, phó mặc cho số phận, bất cứ lúc nào cũng như một con kiến, bị một đóa sóng lớn tiêu diệt, chết không một tiếng động. ...

Ầm ầm.

Trong tinh không, ánh sáng xanh tím bùng phát, che trời lấp đất, nhấn chìm tinh không, trong khoảnh khắc này, con kỳ lân khổng lồ hóa thành một người đàn ông trung niên.

Một mái tóc dài màu xanh lam rậm rạp buông xuống, con ngươi màu tím sắc bén như thiên đao, bễ nghễ nhân gian giới!

Hắn hùng tư vĩ ngạn, tiên khí quấn quanh thân, đứng giữa không trung, vẫy tay một cái, cây Kỳ Lân Trượng được đúc bằng vĩnh hằng lam kim liền bay về phía trước. "Phụ thân!" Một tiếng gọi mang theo sự run rẩy, mang theo tiếng khóc, có bi có hỉ lại có khổ truyền đến, nàng nắm chặt Kỳ Lân Trượng, từ ngoài vực theo đến tận đây.

Đây là một mỹ nữ tuyệt thế, mái tóc dài màu xanh nước biển, ngọc thể thon dài, gương mặt xinh đẹp trắng ngần đẫm lệ, mừng đến phát khóc, kích động đến cực điểm, như phát điên lao đến, không phù hợp với khí chất phong tư tuyệt thế của nàng.

Chính là con gái của Kỳ Lân Cổ Hoàng, Hỏa Lân Nhi.

Nàng không ngờ, lại có ngày trùng phùng, lại có ngày gặp lại, toàn thân đều đang run rẩy.

Năm đó phụ thân nàng về già, đã phong ấn hai huynh muội họ, đó thật sự là sinh ly tử biệt, đau đớn đến xé lòng.

Bởi vì họ biết, một lần từ biệt đó chính là vĩnh biệt, họ sẽ chìm vào giấc ngủ sâu, còn phụ thân của họ cũng sẽ tọa hóa không lâu sau đó, cho dù hai huynh muội họ có thức tỉnh sau mấy trăm vạn năm, cũng không còn ngày gặp lại.

Đó là một nỗi đau, đến nay nghĩ lại, vẫn còn đau đến xé lòng, không ngờ... mấy trăm vạn năm đã qua, lại có thể gặp lại, lại có một cảnh tượng như vậy.

Hỏa Lân Nhi không nhịn được nữa, khóc nức nở, lao tới, xông vào vòng tay của người đàn ông hùng tư nhiếp nhân, khóc đến trời đất tối sầm, hoàn toàn khác với ngày thường.

Người đàn ông trung niên lúc trẻ, chắc chắn anh tuấn vô song, còn bây giờ thì khí chất càng xuất chúng hơn, thần võ kinh người, có thần tư cái thế!

Trong con ngươi sâu thẳm của hắn, xuất hiện gợn sóng, trên mặt xuất hiện vẻ ấm áp, nhẹ nhàng vỗ vai Hỏa Lân Nhi, nói: "Đừng khóc, đợi vi phụ sát ra một càn khôn bất hủ, đưa con cùng nhau thành tiên." Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại có một loại bá khí cái thế, thiên địa vạn đạo này đều đang ai minh, dưới áp lực của hắn không ai không thần phục, đều đang run rẩy. "Phụ thân... con sợ, không muốn xa người!" Hỏa Lân Nhi, người luôn rất kiên cường, là thiên nữ của một đại hoàng tộc, hiếm thấy lộ ra vẻ hoảng sợ này. "Đừng sợ, vi phụ sẽ không sao, đợi ta trở về!" Kỳ Lân Cổ Hoàng kiên định nói, trong con ngươi tràn đầy ánh sáng kinh người. "Phụ thân... cầu xin người, mang con theo, đừng để con một mình rời đi, cho dù chỉ là một lát." Hỏa Lân Nhi khóc nói. "Con không thể ở cùng ta, nếu không cả đời sẽ bị đạo của ta áp chế, mà ta hiện nay chỉ có thể khống chế một lát, thời gian dài, tất nhiên sẽ có ảnh hưởng lớn đến con." Kỳ Lân Cổ Hoàng nhẹ nhàng đẩy nàng ra, không cho nàng nói thêm gì nữa, dùng tay vuốt ve má nàng, sau đó con ngươi đột nhiên sáng rực lên, giữa lòng bàn tay bùng phát ra một luồng sáng chói lọi, bao bọc Hỏa Lân Nhi, xé rách tinh không, trực tiếp đưa nàng đến nơi sâu thẳm của vũ trụ xa xôi. "Phụ thân!" Tại tổ địa của Hỏa Lân Động, trên một đại tinh, Hỏa Lân Nhi đau buồn, khóc đến nước mắt nhòe đi, trong lòng nàng sợ hãi đến

cực điểm, bất lực quỳ xuống đất, có lẽ lần này thật sự sẽ là vĩnh biệt!

Hai cha con nói không nhiều, có vẻ bình đạm, nhưng lại chứa đựng tình cảm, Cổ Hoàng đây là đang bảo vệ nàng, không để nàng bị tổn thương dù chỉ một chút, trong lòng có quá nhiều lưu luyến.

Phụ thân nàng đi huyết chiến rồi, đi liều mạng, sẽ đại chiến trên Thành Tiên Lộ, còn có thể phải đối mặt với uy hiếp của các Cổ Hoàng và Đại đế khác, đây có thể là một con đường không trở về.

Anh hùng từ đây một đi không trở lại!

Muốn đưa nàng cùng thành tiên, không còn chia ly, câu nói này nàng đã nghe từ khi còn rất nhỏ, nay thật sự đã đến ngày này, sẽ có kết quả như thế nào?

Tim của Hỏa Lân Nhi đều đang run rẩy, chưa bao giờ bất lực như hôm nay.

Kỳ Lân Cổ Hoàng cuối cùng nhìn một cái vào nơi sâu thẳm của vũ trụ, tay cầm thần trượng được đúc bằng vĩnh hằng lam kim, một bước bước ra, trực tiếp đến trước vết nứt lớn của Tiên Lộ.

Lúc này.

Từng vị Đại đế Cổ hoàng, thậm chí Thiên Tôn thời Thần Thoại đều lần lượt xông về phía Thành Tiên Lộ.

Họ đã đợi một vạn năm.

Chỉ vì ngày hôm nay.

Không chỉ có họ.

Ngay cả những cường giả không thành đạo còn sót lại, ví dụ như Thương Thiên Bá Thể và các cường giả khác cũng đang xông về phía Thành Tiên Lộ.

Trong tinh không.

Doanh Huyền thản nhiên đứng đó, bình tĩnh nhìn những Chí Tôn đang điên cuồng xông vào Thành Tiên Lộ, ánh mắt không có chút dao động nào. "Thành tiên..." Giọng nói của Tây Hoàng Mẫu mang theo vô tận cảm khái, từ cổ chí kim, bao nhiêu đế và hoàng mơ ước không nguôi theo đuổi, ức vạn năm chấp niệm không tắt.

Nếu không gặp được Doanh Huyền, đối mặt với việc Thành Tiên Lộ mở ra, e rằng nàng cũng sẽ điên cuồng lao vào như những người này như con thiêu thân lao vào lửa.

Đế Lệ Ti ở bên cạnh đã sợ đến ngây người.

Nàng chưa từng thấy cảnh tượng khủng bố như vậy, không chỉ có nàng, mấy chục vị Đại đế Cổ hoàng cùng nhau xuất thế, cảnh tượng này, vạn cổ chưa từng có.

Càng khiến nàng chấn động hơn là, tất cả những điều này đều do Doanh Huyền chủ đạo.

Vì một quyền của Doanh Huyền. "Đi thôi, chúng ta nên đi gặp Vô Thủy rồi!" Doanh Huyền ôm lấy vòng eo thon nhỏ mượt mà của Tây Hoàng Mẫu, Hỗn Độn pháp tắc bao bọc Đế Lệ Ti, trong nháy mắt biến mất trong vũ trụ tinh không.

Khi họ lại xuất hiện, đã đến một thế giới kỳ dị.

Nơi đây có một ít vật chất trường sinh bất tử, hơn nữa còn rộng lớn vô biên, cao thủ như mây.

Đây là một đại thế giới được người ta diễn hóa ra, muốn diễn hóa thành tiên vực, để bù đắp cho thế giới khuyết tổn kia – tiên vực.

Ầm!

Vừa mới đến đây, đã có cường giả phát hiện ra họ.

Đây là một vị Đại đế.

Đối phương mang theo uy áp của Đại đế, bàn tay như bầu trời, trấn áp xuống mấy người Doanh Huyền. "Tìm chết!" Doanh Huyền tiện tay tung một quyền, đại chưởng vỡ nát, quyền ấn không giảm thế, một quyền đánh nổ đối phương.

Một vị cường giả cấp Đại đế.

Một quyền đánh chết. "Hít!" Đế Lệ Ti trợn to mắt, mặc dù trước đó đã biết Doanh Huyền rất mạnh, rất mạnh, nhưng khi thấy Doanh Huyền tiện tay một quyền đánh chết một vị Đại đế.

Sự va chạm đó, quá chấn động.

Chương 180

Quá mạnh mẽ.

Khiến thân thể mềm mại của nàng run rẩy, khó có thể kiềm chế.

Đó là Đại đế a.

Áp đảo một thời đại, cửu thiên thập địa độc tôn của cường giả vô thượng.

Đỉnh cao nhân đạo.

Giới hạn của thiên địa.

Cứ như vậy bị đánh chết? "Ầm!" Đúng lúc này, xa xa có dao động thao thiên mênh mông, cuốn qua tám hướng.

Từng bóng hình khủng bố đang đại chiến.

Đó là những cường giả cấp bậc Đại đế Cổ hoàng.

Uy nghiêm của Đại đế Cổ hoàng, chấn nhiếp cổ kim tương lai, bất kể lúc nào, chỉ cần xuất thế, chính là thiên hạ đệ nhất, duy ngã độc tôn.

Lúc này nơi đây tụ tập không ít Đại đế Cổ hoàng, họ không phải là những Đại đế Cổ hoàng xông vào Tiên Lộ lúc trước, mà là Đại đế Cổ hoàng bản thổ của thế giới này.

Họ đều là những Đại đế Cổ hoàng không tì vết.

Uy năng kinh thế.

Mỗi người đều như đứng trong một tinh vũ, được từng dải ngân hà quấn quanh, mỗi người đều là chúa tể của vũ trụ.

Một chiêu một thức, trời long đất lở, hỗn độn dâng trào, xảy ra đại

bạo tạc.

Đó là một vũ điệu ánh sáng rực rỡ, hóa thành vĩnh hằng, hủy diệt tất cả.

Nếu Đại Thánh ở đây, cho dù có trăm ngàn vạn cũng sẽ lập tức bị hóa thành máu đặc, chỉ cần bị quang vũ chạm vào, chắc chắn hình thần câu diệt.

Bởi vì những đòn va chạm này đều là đạo và lý của Đại đế Cổ hoàng.

Mà trong số các cường giả đang kịch chiến này.

Có một bóng hình thu hút sự chú ý nhất.

Hắn một mình đối đầu bốn phương, ngạo chiến thiên hạ.

Đây là một bóng hình vĩ ngạn, anh tư nhiếp nhân, mái tóc đen rậm, ánh mắt sắc bén, có thể xuyên thấu tất cả, giơ tay nhấc chân, thiên địa vạn đạo vì hắn mà run rẩy, ai minh.

Phong thái của hắn cử thế vô song.

Nhìn thấy hắn, hai người Tây Hoàng Mẫu và Đế Lệ Ti mắt liền đỏ lên. "Vô Thủy!" Thân hình kinh tâm động phách được phác họa bởi bộ váy trắng của Tây Hoàng Mẫu run rẩy, không vướng bụi trần, gương mặt đẹp đến nghẹt thở mang theo kinh hỉ, tràn đầy hào quang của tình mẫu tử.

Tiên lộ tận đầu ai là đỉnh, vừa thấy Vô Thủy đạo thành không!

Người đàn ông có bóng hình vĩ ngạn, anh tư nhiếp nhân này chính là Vô Thủy Đại Đế.

Đứa trẻ năm xưa đã lớn rồi.

Trở thành một vị cái thế Đại đế.

Không.

Hắn bây giờ đã vượt qua nàng, trở thành một vị Hồng Trần Tiên trên cả Đại đế, công cái cổ kim.

Tuy nhiên, kẻ thù của hắn cũng đã đạt đến cảnh giới này, là thổ dân của thế giới kỳ dị này, cũng là Hồng Trần Tiên.

Bao nhiêu năm qua, Vô Thủy Đại Đế bị Bất Tử Thiên Hoàng và người này liên thủ nhắm vào, có thể tưởng tượng được, đã gian nan đến mức nào.

Vô Thủy Đại Đế cũng có một số người theo sau, nhưng không có ai có thể thành tựu Hồng Trần Tiên.

Một mình đối mặt với hai vị Hồng Trần Tiên.

Cho dù là Vô Thủy Đại Đế.

Cũng vô cùng gian nan.

Dù sao có thể trở thành Hồng Trần Tiên, ai mà không phải là cái thế thiên kiêu, muốn vượt cấp chiến đấu, hoặc lấy ít địch nhiều, rất khó, rất khó. "Con nhà ai mà không có người lớn vậy?" Doanh Huyền ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhiếp nhân xuyên thấu hư không, rơi vào người Hồng Trần Tiên đối diện Vô Thủy Đại Đế. "Bắt nạt con ta, chịu chết đi!" Giọng nói vừa dứt, tay phải của Doanh Huyền từ từ giơ lên, một bàn tay được tạo thành từ vô tận pháp tắc và đại đạo theo động tác của Doanh Huyền, từ từ ngưng tụ trên bầu trời.

Tất cả mọi người chấn động nhìn bàn tay đó.

Không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung.

Tựa như bao trùm chư thiên, lớn đến vô lượng.

Sinh tử luân hồi, địa hỏa thủy phong, thời không tuế nguyệt, vận mệnh nhân quả...

Ba ngàn đại đạo đều hiển hóa trên đó.

Ầm!

Cùng với sự chuyển động của bàn tay khổng lồ, hư không vỡ nát, tựa như khai thiên lập địa.

Năm ngón tay trong suốt như ngọc tựa như những cột chống trời, chộp về phía Hồng Trần Tiên đối diện Vô Thủy Đại Đế. "Không!" Vị Hồng Trần Tiên này hồn bay phách lạc, kinh hãi gầm lên, vô tận tiên quang nở rộ, đạo và lý của hắn đan xen, đang sôi trào, sinh mệnh đang bùng cháy.

Hắn liều mạng rồi.

Bất chấp mọi giá.

Khoảnh khắc này.

Sức mạnh đáng sợ của Hồng Trần Tiên thể hiện ra, trấn áp vạn cổ thanh thiên, nghiền nát cổ kim tương lai.

Sức mạnh này quá đáng sợ, trong khoảnh khắc này, cho dù ở nơi sâu nhất của vũ trụ cũng cảm ứng được một loại khí tức đáng sợ.

Tuy nhiên.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi sự giãy giụa đều là vô ích.

Ầm ầm!

Năm ngón tay ngọc trong suốt như cột chống trời khép lại, cường giả Hồng Trần Tiên đứng trên đỉnh thế giới trong nháy mắt bị trấn áp, như một con gà con bị Doanh Huyền tóm trong lòng bàn tay. "Hít!" Bất Tử Thiên Hoàng đang trốn trong bóng tối chuẩn bị đánh lén toàn thân run lên, cả con chim đều đang run rẩy.

Sợ chết chim rồi.

Không chỉ con phượng hoàng Bất Tử Thiên Hoàng này, Đế Tôn đang ẩn giấu sau màn chuẩn bị luyện hóa lưỡng giới để đúc tạo tiên khí vô thượng cũng giật nảy mình.

Ánh mắt vốn tự tin nắm chắc thắng lợi, đắc ý mãn nguyện mang theo lo lắng nồng đậm.

Có một tồn tại khủng bố như Doanh Huyền.

Hắn còn có thể luyện hóa lưỡng giới để đúc thành tiên khí vô thượng, đăng lâm tuyệt đỉnh sao? "Phụ thân, mẫu thân!" Vô Thủy Đại Đế quay đầu lại, một cái liền nhìn thấy Doanh Huyền thần uy cái thế, hùng tư vĩ ngạn và Tây Hoàng Mẫu khí chất ung dung ôn uyển, tựa như bao dung vạn vật, nghi thái vạn thiên.

Ký ức năm xưa từng màn từng màn lóe lên trong đầu, ánh mắt khẽ động, trong nháy mắt đã đến trước mặt Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu. "Hài nhi bái kiến phụ thân, mẫu thân!" Mặc dù những năm này hắn mơ hồ biết Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu chưa chết, nhưng hắn lại không bao giờ tìm thấy tung tích của hai người.

Bây giờ cuối cùng đã gặp được. "Một biệt nhiều năm, con trai ta đã lớn rồi." Tây Hoàng Mẫu vuốt ve gương mặt góc cạnh của Vô Thủy, trong mắt long lanh, nội tâm vui mừng, khó có thể diễn tả bằng lời. "Tốt!" Doanh Huyền vỗ mạnh vào bờ vai rắn chắc của Vô Thủy, tâm tình rất tốt. "Ta và mẫu thân con còn mang cho con một người quen cũ đến!" Doanh Huyền kéo Đế Lệ Ti đang yên tĩnh đứng bên cạnh ra trước, cười nói. "Đế Lệ Ti!" Vô Thủy nhìn thấy nữ tử, ánh mắt khẽ động, không ngờ sau bao nhiêu năm, lại có thể gặp lại nàng. "Vô Thủy Chí Tôn!" Đôi mắt đẹp của Đế Lệ Ti chứa đầy tình cảm, có chút e dè.

Là một Cổ Thánh, nàng cũng là thiên chi kiêu nữ, đặt ở bên ngoài, cũng được coi là một cường giả.

Nhưng trong đại thế Đại đế Cổ hoàng, thậm chí Hồng Trần Tiên lâm thế này.

Tu vi Cổ Thánh của nàng.

Giống như một con kiến.

Ở đây tùy tiện một luồng dư chấn chiến đấu, cũng có thể nghiền nát nàng, hóa thành bụi phấn. "Ai, đúng là nuôi con lo lắng!" Nhìn thấy hai người thâm tình nhìn nhau, im lặng không nói nên lời, Doanh Huyền cũng sốt ruột thay họ.

Hắn đưa tay đẩy một cái.

Đế Lệ Ti liền lao vào lòng Vô Thủy.

Tiếp xúc thân thể.

Có thể tăng tiến tình cảm, xóa bỏ ngăn cách nhất.

Cảm nhận được giai nhân áp vào lòng, Vô Thủy đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của Đế Lệ Ti.

Doanh Huyền ôm Tây Hoàng Mẫu, thần niệm quét qua bốn phương.

Các cường giả trong thế giới này vì một đòn mạnh mẽ trấn sát Hồng Trần Tiên của hắn vừa rồi mà chấn động kinh hãi, lần lượt lui ra xa, không dám tiến lên.

Doanh Huyền không để ý đến họ, ý niệm vừa động, vô tận đại đạo pháp tắc hội tụ thành một chiếc vương tọa chí cao vô thượng.

Hắn ôm Tây Hoàng Mẫu lười biếng ngồi trên đó, chờ đợi những Đại đế Cổ hoàng đã chờ đợi vạn cổ xông vào Tiên Lộ của thế giới Già Thiên đến.

Mọi chuyện của thế giới Già Thiên.

Sẽ được giải quyết tại đây.

Rất nhanh.

Một bóng hình mang theo khí tức khủng bố, tiên quang quấn quanh xuất hiện trước mặt Doanh Huyền, không phải những Đại đế Cổ hoàng kia, mà là một vị Nữ đế.

Mái tóc tung bay, áo bay phấp phới, thân hình thon dài, phong tư tuyệt thế, tựa như từ thế giới thần thoại bước ra, siêu thoát thoát tục, như tiên lâm thế.

Nàng khí chất siêu trần, không thuộc về thế giới này, có một loại khí tức không vướng bụi trần, bất cứ lúc nào cũng có thể vũ hóa đăng tiên mà đi, siêu thoát thế ngoại.

Mái tóc nhẹ nhàng bay múa, lấp lánh như ánh sao, bộ váy trắng ngà tôn lên vóc dáng tiên nữ kiêu sa của nàng.

Da thịt trắng ngần, như được điêu khắc từ ngọc dương chi, trên cổ trắng như tuyết, vốn dĩ phải là một gương mặt tiên nữ diễm lệ thiên hạ, nhưng lại bị một chiếc mặt nạ quỷ thay thế.

Chỉ lộ ra cằm và một đôi đồng tử trong veo như nước mùa thu.

Trên đầu nàng treo một cái Đại Đạo Bảo Bình, nơi nàng đi qua vạn vật đều lùi, vạn pháp đều hoại, giữa thiên địa duy nàng độc tôn. "Ngoan Nhân Nữ Đế!" Tây Hoàng Mẫu nhìn thấy bóng hình này, phượng mâu lóe lên một tia dị sắc.

Thời đại nàng sinh ra trước Ngoan Nhân Nữ Đế.

Nhưng sau khi trở lại thế giới Già Thiên, với tu vi của nàng, cũng đã hiểu được các đế và hoàng cổ kim.

Vị Ngoan Nhân Nữ Đế này, được xem là Đại đế kinh tài tuyệt diễm nhất trong lịch sử, nữ tử có tài tình nhất từ xưa đến nay!

Cũng là Ngoan Nhân đệ nhất cổ kim.

Ngoan Nhân Đại Đế ngạo thị cổ kim, nàng cùng trời tranh, cùng đất tranh, cùng mình tranh, không phải thiên phú dị bẩm, nhưng lại dựa vào sức một mình, chém hết chư vương, độc lập trên cửu thiên, thần linh cũng không thể cản đường nàng.

Với một thân thể còn không bằng phàm thể cuối cùng đi đến đỉnh cao.

Trở thành một trong những nhân vật mạnh nhất cổ kim.

Từ xưa có mấy người dám xưng là Thiên Đế!

Nàng chính là một trong số đó, danh xưng Thiên Đế vang động thiên hạ!

Chương 181

Ngay cả Tây Hoàng Mẫu là Nữ đế đầu tiên, nhưng đối với Ngoan Nhân Nữ Đế, vị hậu bối này, cũng tràn đầy kính nể.

Nàng tuy cũng là Nữ đế, nhưng nàng là Tiên Thiên Đạo Thai, trời sinh gần đạo, tu luyện một ngày ngàn dặm, thiên phú trác tuyệt.

Nếu nàng cũng chỉ là một phàm thể.

E rằng căn bản không làm được đến bước này của Ngoan Nhân Nữ Đế.

Huống hồ.

Nếu không có Doanh Huyền giúp đỡ, không có mười vạn năm tu luyện trong Thời Không Tháp ở thế giới Đại Tần, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của Ngoan Nhân Nữ Đế. "Ngươi đến rồi!" Doanh Huyền nhìn Ngoan Nhân Nữ Đế, không chút bất ngờ. "Ta đến rồi!" Giọng nói bình tĩnh của Ngoan Nhân Nữ Đế lại mang theo một sự kích động và kỳ vọng khó tả, đôi mắt dưới chiếc mặt nạ quỷ nhìn thẳng vào Doanh Huyền.

Ánh mắt của Tây Hoàng Mẫu, Vô Thủy và Đế Lệ Ti di chuyển qua lại giữa hai người.

Chẳng lẽ có gian tình? "Yên tâm, đợi chuyện ở đây xong, ngươi sẽ gặp được ca ca của ngươi!" Doanh Huyền nói thẳng.

Năm đó sau khi hắn đưa Tây Hoàng Mẫu rời đi, đã để lại một hóa thân trấn giữ Dao Trì.

Do đến từ thế giới khác, tuổi thọ của hắn không bị giới hạn như Đại đế Cổ hoàng của thế giới Già Thiên, cho dù chỉ là một hóa thân, cũng có thể tồn tại rất lâu.

Năm đó hóa thân của hắn đã gặp được Ngoan Nhân Nữ Đế đang đau khổ tuyệt vọng vì cái chết của ca ca.

Lúc đó nàng vẫn là một cô bé, ban đầu tết hai bím tóc sừng trâu, mặt mũi lem luốc, chỉ có đôi mắt to trong sáng như đá quý đen, khiến người ta thương xót.

Quần áo trên người vá víu, rách nát, ngay cả ngón chân cũng hở ra, khi bị người ta quát mắng, cúi đầu, rụt rè lùi lại, mắt to ngấn lệ, một mình tủi thân, bóng lưng nhỏ bé rất đáng thương và cô đơn.

Doanh Huyền đã thu nhận nàng, chăm sóc nàng lớn lên.

Nhưng không truyền cho nàng quá nhiều công pháp thần thông lợi hại.

Bởi vì.

Nếu như vậy, Ngoan Nhân Nữ Đế sẽ không còn là Ngoan Nhân Nữ Đế nữa.

Hắn chỉ là lúc cuối cùng rời đi.

Nói với nàng, đợi nàng tu luyện thành tiên, lúc gặp lại, sẽ tặng nàng một người ca ca hoàn chỉnh. "Cảm ơn ngươi, đại ca ca." Thân thể mềm mại của Ngoan Nhân Nữ Đế khẽ run, kìm nén sự kích động trong lòng, bóng hình lóe lên, đến sau lưng Doanh Huyền, yên tĩnh đứng hầu một bên.

Đôi mắt đẹp của Tây Hoàng Mẫu lườm Doanh Huyền một cái thật mạnh, không ngờ ở thế giới Đại Tần có nhiều phụ nữ như vậy thì thôi.

Sau khi đưa nàng rời khỏi thế giới Già Thiên.

Còn có thể khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt.

A!

Đàn ông!

Vô Thủy kéo Đế Lệ Ti đứng ở phía sau, ánh mắt lướt qua Tây Hoàng Mẫu và Ngoan Nhân Nữ Đế, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May mà không đánh nhau.

Nếu Tây Hoàng Mẫu và Ngoan Nhân Nữ Đế đánh nhau, hắn nên giúp ai đây?

Không ngờ phụ thân hắn và Ngoan Nhân Nữ Đế cũng có quan hệ không tầm thường!

Nếu hắn biết bên ngoài còn có rất nhiều dì nương đang đợi hắn.

E rằng sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, trời long đất lở, khí tức khủng bố áp đảo vạn cổ thanh thiên cuốn tới.

Chính là những Đại đế Cổ hoàng thậm chí Thiên Tôn còn sót lại từ vạn cổ ở bên ngoài đã xông vào.

Họ cảm nhận được vật chất trường sinh ở đây.

Nhất thời hưng phấn. "Ha ha ha, chẳng lẽ đây chính là tiên vực?" "Ta cảm thấy sinh mệnh lực trôi đi chậm lại rồi!" "Tuổi thọ của ta đang từ từ tăng lên!" "Vạn cổ chờ đợi, cuối cùng đã thành công!" "Bản hoàng nhất định có thể thành tiên!" "Tiên!" "Tiên!" "Tiên!" "Tiên!" "Tiên!" Ngay lúc một đám Đại Đế Cổ Hoàng đang hưng phấn xông tới, đột nhiên họ nhìn thấy Doanh Huyền đang ngồi phía trước ôm Tây Hoàng Mẫu, cùng với Vô Thủy và Ngoan Nhân. "Là ngươi!" "Còn có Vô Thủy Đại Đế, Ngoan Nhân Nữ Đế!" Một đám Đại Đế Cổ Hoàng dừng bước, e dè nhìn về phía trước.

Thực lực của Doanh Huyền, bọn họ rất rõ ràng, không phải Đại

Đế Cổ Hoàng có thể chống lại.

Bọn họ có thể tiến vào đây cũng là nhờ Doanh Huyền đánh vỡ Tiên Lộ.

Đối với Vô Thủy Đại Đế và Ngoan Nhân Nữ Đế, bọn họ tuy có chút bất ngờ nhưng không quá kinh ngạc.

Nếu Doanh Huyền và Tây Hoàng Mẫu đều sống tốt, với tư cách là con trai duy nhất của họ, lại có thiên phú tuyệt luân như Vô Thủy Đại Đế, không chết cũng là bình thường.

Còn về Ngoan Nhân Nữ Đế kinh tài tuyệt diễm, những Chí Tôn đã sống vô số năm như bọn họ tự nhiên biết Ngoan Nhân Nữ Đế vẫn luôn tồn tại trong Hoang Cổ Cấm Địa.

Mọi người chăm chú nhìn Doanh Huyền, biết rằng đối phương đang cố tình đợi bọn họ ở đây. "Trẫm là Thiên Đế Doanh Huyền, chủ nhân của Đại Tần Thiên Đình, muốn thành tiên, chỉ có cách gia nhập Đại Tần của trẫm!" Doanh Huyền không nói lời thừa, đi thẳng vào vấn đề. "Ngươi là cái thá gì, cũng muốn thu phục chúng ta?" "Dám vọng xưng Thiên Đế, tất sẽ chết bất đắc kỳ tử!" Kẻ nói chuyện là hai vị Cổ Hoàng, một kẻ toàn thân phủ đầy lông lá rậm rạp, một kẻ thì thánh khiết vô cùng, tựa như do thần nguyên hóa thành, rực rỡ chói mắt.

Chính là Nguyên Quỷ, Nguyên Thần. "Sỉ nhục phụ thân ta, các ngươi muốn chết!" Vô Thủy Đại Đế một tay nâng Vô Thủy Chung, trấn áp về phía Nguyên Quỷ và Nguyên Thần.

Hào quang rực rỡ, thần uy cái thế, thiên địa vạn đạo run rẩy, bi thương, thụy khí bàng bạc, tiên quang ngập trời, hỗn độn như biển.

Cho dù là Đại Đế Cổ Hoàng dưới sức mạnh như vậy cũng phải run rẩy, phủ phục. *Phanh!

Phanh!* Không có bất kỳ bất ngờ nào, hai vị Cổ Hoàng Nguyên Quỷ và Nguyên Thần trực tiếp bị Vô Thủy Chung đè nát, chết không toàn thây. "Hít!" Đông đảo Đại Đế Cổ Hoàng trong lòng run lên, không ngờ Doanh Huyền mạnh thì thôi, Vô Thủy Đại Đế còn kinh khủng hơn trước. *Tiên lộ đỉnh cao ai là đỉnh, vừa thấy Vô Thủy đạo thành không.* Từng là Vô Thủy Đại Đế tuy cũng cường thế vô biên, một đường nghiền ép địch thủ, quét ngang hết thảy động loạn.

Dù là những Chí Tôn trong cấm khu như bọn họ cũng không dám đương đầu mũi nhọn.

Nhưng Vô Thủy Đại Đế lúc đó tuyệt đối không mạnh như bây giờ. "Sợ cái gì?

Bọn họ chỉ có mấy người, chẳng lẽ còn ngăn được tất cả chúng ta sao?" "Mọi người cùng lên!" Một giọng nói hùng vĩ vang lên, lại là một kiện Thông Thiên Minh Bảo lượn lờ tiên quang, xé rách đại vũ trụ mà hiện ra.

Từ trong minh khí đó bước ra một người toàn thân bao phủ bởi quang mang hỗn độn, khí tức cái thế! "Một con quái vật do tiên khí thông linh sinh ra, cũng dám nói lời ngông cuồng?" Doanh Huyền giơ tay chộp về phía trước, một chưởng này mang theo uy thế mênh mông của trời đất, vũ trụ, tinh không, trấn áp xuống con quái vật hóa thân từ Thông Thiên Minh Bảo!

Một chưởng này, không có đại đạo luân chuyển, không có tiên quang lưu chuyển, chỉ có sức mạnh thuần túy và cường đại nhất, cùng với ý chí bá đạo tuyệt đối không gì sánh bằng. "Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy đâu!" Con quái vật lượn lờ trong quang mang hỗn độn gầm lên, hắn đã tế ra Thông Thiên Minh Bảo, kiện minh khí đen bóng long lanh này có hình dạng như bảo luân, lúc này đang chậm rãi chuyển động, hiện ra cảnh tượng địa phủ, đánh về phía bàn tay của

Doanh Huyền, hiển hiện ra hàng ngàn vạn phù hiệu đại đạo, khiến cho không gian này như một vũng lầy, ngăn cản bàn tay đang trấn áp xuống, lại còn có các loại đạo phù lấp lánh, uy lực tuyệt luân, có thể làm tổn thương thân thể Đại Đế. *Ầm ầm ầm!* Sóng sức mạnh kinh người quét qua vũ trụ bát hoang, khiến cho chúng sinh phải run rẩy, bàn tay ẩn chứa thần uy vô thượng kia tựa như còn nặng hơn cả vũ trụ.

Cú đè này khiến tất cả Đại Đế Cổ Hoàng đều chấn động.

Nếu đổi lại là họ, không một ai có tự tin đỡ được một chưởng kia.

Chỉ thấy Thông Thiên Minh Bảo kêu lên ai oán, như một món đồ chơi bị bắt vào trung tâm bàn tay, mà con quái vật lượn lờ trong quang mang hỗn độn cũng bị tóm lấy.

Ngay sau đó, bàn tay dùng sức siết chặt, con quái vật liền hóa thành tro bụi.

Thông Thiên Minh Bảo bị Doanh Huyền thu lại. "Phụ thân!" Vô Thủy Đại Đế nhìn thấy Doanh Huyền ra tay, vẫn như xưa, vẫn mạnh mẽ như vậy, vẫn khiến người ta sùng bái kính phục.

Mà Kỳ Lân Cổ Hoàng, Hoàng Kim Cổ Hoàng, Tiêu Dao Thiên Tôn cùng đông đảo các Chí Tôn cổ đại lại khẽ nhíu mày, thấy Doanh Huyền và Vô Thủy Đại Đế nhẹ nhàng trấn sát ba vị Chí Tôn, bọn họ đều không muốn liều mạng.

Bọn họ biết rằng Doanh Huyền từng một kiếm chém giết sáu vị Chí Tôn, nay đã trở nên mạnh hơn.

Dù số lượng của họ không ít, e rằng cũng không phải là đối thủ.

Nhất là còn có ba người trợ giúp là Vô Thủy Đại Đế, Ngoan Nhân Nữ Đế và Tây Hoàng Mẫu. *Xoẹt!* Ngay lúc này, hư không nứt ra, một thanh Ngũ Sắc Thiên Đao đột ngột xuất hiện, mang theo phong

mang vô thượng khai thiên tích địa chém về phía Doanh Huyền, muốn chém Doanh Huyền thành hai nửa! *Keng!* Doanh Huyền giơ tay, bắt lấy Ngũ Sắc Thiên Đao.

Nhưng Kỳ Lân Cổ Hoàng và các Chí Tôn cổ đại khác lại kinh hãi.

Sự kinh khủng của nhát đao vừa rồi, dù không nhắm vào họ, họ cũng cảm nhận sâu sắc, lông tóc dựng đứng.

Nếu họ đối mặt với nhát đao này, tuyệt đối sẽ bị dễ dàng chém thành hai nửa, không có chút sức phản kháng nào.

Nhát đao này quá đáng sợ, quá kinh khủng.

Đó là một bàn tay trắng nõn như ngọc, từ trên cửu thiên rủ xuống, cầm một thanh Ngũ Sắc Thiên Đao, vừa rồi đã phát động một đòn chí mạng!

Thông qua thanh đao đó, thân phận của hắn đã rõ như ban ngày.

Bất Tử Thiên Hoàng.

Vị thần tối cao vô thượng của Thái Cổ vạn tộc, thành đạo vào cuối thời Thần Thoại, thay đổi vị trí Thiên Tôn của Thần Thoại ngày xưa, tự xưng là Thiên Hoàng!

Từ đó mở ra thời đại Thái Cổ.

Trong thời gian tại vị, ngạo thị hoàn vũ, coi thường chư thiên, yêu nghiệt kim cổ đều phải tuyệt vọng, vạn cổ cùng tôn, đến nỗi những người thành đạo sau này đều noi theo, lấy Hoàng làm danh.

Hắn trước khi thành đạo đã dám tập kích Đế Tôn, sau này thành đạo, được tôn là Thiên Hoàng.

Hai chữ Thiên Hoàng đâu thể loạn xưng, thực sự là vì quá mạnh!

Về sau, tu vi của hắn ngày càng thịnh, quan cổ tuyệt kim, thống ngự cửu thiên thập địa, được vạn tộc cùng tôn là thần minh tối cao,

muốn cùng chân tiên thử sức cao thấp!

Bất Tử Thiên Hoàng, đã bước ra con đường của riêng mình, trên có thể đánh tiên, dưới có thể trấn ma, có thể nói là một trong những kẻ mạnh nhất từ thời Thần Thoại đến nay. "Trời ơi, Bất Tử Thiên Hoàng vậy mà còn sống!" "Nhưng cũng đúng, Doanh Huyền, Tây Hoàng Mẫu, Vô Thủy Đại Đế, Ngoan Nhân Nữ Đế đều còn sống, Bất Tử Thiên Hoàng từng là đệ nhất nhân Thái Cổ sao có thể dễ dàng chết được?" "Bất Tử Thiên Hoàng không chết, Đế Tôn sẽ không phải cũng chưa chết chứ?" "Đột nhiên cảm thấy thế giới thật nguy hiểm!" Kỳ Lân Cổ Hoàng và các Chí Tôn cổ đại khác trong lòng sóng cuộn biển gầm, vốn dĩ họ cho rằng mình đã là lão cổ vật rồi, nhưng lúc này mới phát hiện, những cường giả từng có lịch sử huy hoàng kia đều là những lão già âm hiểm, từng người một đều sống sót ẩn nấp sau màn. *Ầm ầm!* Cùng lúc đó, một thác nước từ hư không rủ xuống, quang vũ bay múa, thần hà ngập trời, giống như gia tiên giáng thế, lại như nhiều người vũ hóa phi thăng, quá mức tráng lệ. "Phi Tiên Bộc!" Đông đảo cường giả ngay lập tức nhận ra thác nước kia, lại giống hệt như Phi Tiên Bộc trong truyền thuyết.

Luân Hồi Hồ, Thần Hồn Đàm, Phi Tiên Bộc là ba loại vật chất kỳ dị do các Chí Tôn cổ đại để lại trong quá trình lột xác để theo đuổi trường sinh bất tử.

Trong đó Phi Tiên Bộc là thần bí nhất, tương truyền là một loại vật chất do tất cả các Chí Tôn đánh vào Tiên Vực cùng để lại, hội tụ thành tiên bộc, có thể thông đến đại môn Tiên Vực. "Con gà con nhà ngươi, cút ra đây cho trẫm!" Doanh Huyền năm ngón tay như cột chống trời, hỗn độn pháp tắc dũng động, bắt lấy Ngũ Sắc Thiên Đao dùng sức kéo một cái, một người trẻ tuổi anh vũ như thần minh thái cổ từ trong Phi Tiên Bộc bước ra.

Hắn thần uy cái thế, tỏa ra khí tức kinh khủng khiến vạn cổ Đế và

Hoàng đều phải kinh sợ. "Bất Tử Thiên Hoàng!" "Đây chính là Bất Tử Thiên Hoàng?" "Mạnh quá!" Một đám Chí Tôn cổ đại chấn động, có người lộ ra hận ý vô biên, bởi vì Bất Tử Thiên Hoàng từng tập kích không ít Đế và Hoàng.

Trong đó có mấy vị đã bị hắn tập kích.

Nhưng bọn họ không dám mạo muội can thiệp vào cuộc chiến giữa Bất Tử Thiên Hoàng và Doanh Huyền, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Bất Tử Thiên Hoàng, một khi có cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ phát động một đòn sấm sét, để báo thù năm xưa. "Doanh Huyền, chúng ta không oán không thù, không cần thiết phải sinh tử tương bác, chúng ta có thể liên thủ đánh vào Tiên Vực!" Bất Tử Thiên Hoàng lên tiếng nói.

Muốn đánh vào Tiên Vực, cần ba vị Hồng Trần Tiên hợp lực.

Phía Doanh Huyền ít nhất cũng có chiến lực của ba vị Hồng Trần Tiên, hắn cũng không muốn liều mạng với Doanh Huyền. "Thần phục, hoặc là chết?" Doanh Huyền nhàn nhạt nói. "Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi?" Bất Tử Thiên Hoàng nổi giận, Ngũ Sắc Thiên Đao hung hăng chém xuống.

Đao quang biến ảo, kinh diễm cổ kim, tựa như cắt đứt cả năm tháng, xuyên thấu cả vũ trụ.

Ánh sáng rực rỡ bùng nổ trong nháy mắt khiến cho một đám Đại Đế Cổ Hoàng cũng phải chấn động.

Chương 182

Nhát đao này đã vượt qua phạm trù của Đại Đế Cổ Hoàng! "Ngươi tưởng rằng trẫm đang thương lượng với ngươi sao?" Doanh Huyền búng ngón tay một cái, đao quang khiến thái cổ hoàng kinh sợ vỡ tan, sau đó lật tay trấn áp xuống Bất Tử Thiên Hoàng. "Thu~" Bất Tử Thiên Hoàng gào thét, cảm nhận được uy hiếp, hóa thành một con phượng hoàng, vỗ cánh bay đi, hai cánh vỗ một cái đã phá vỡ ức vạn dặm hư không, nhanh đến không thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, điều khiến một đám Đại Đế Cổ Hoàng không thể tưởng tượng hơn là, cho dù Bất Tử Thiên Hoàng bay nhanh đến đâu, vẫn bị bàn tay của Doanh Huyền bao phủ.

Giống như Tôn Ngộ Không dù thế nào cũng không bay ra khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ Như Lai.

Nhưng Bất Tử Thiên Hoàng lại không hề hay biết.

Khi Bất Tử Thiên Hoàng bay đi không biết bao xa, mới hóa thành người dừng lại, cười khẩy nói: "Mạnh hơn ta thì sao?

Chỉ cần ta nhanh hơn ngươi, ngươi sẽ không bắt được ta, làm gì được ta?" "Ủa, sao ở đây lại có năm cây thiên trụ?" Đột nhiên, Bất Tử Thiên Hoàng nhìn thấy phía trước không xa có năm cây cột ngọc trắng tinh thông thiên triệt địa, tỏa ra uy nghiêm hoàng hoàng tuyên cổ vĩnh hằng, trên đó còn có những vòng văn lộ thần bí, huyền ảo khó lường, phảng phất như đạo văn. *Ầm ầm ầm.* Giây tiếp theo, năm cây cột ngọc trắng rung chuyển, hợp lại về phía Bất Tử Thiên Hoàng. "Không ổn!" Bất Tử Thiên Hoàng hóa thành phượng hoàng, dang cánh bay cao, muốn bay ra khỏi phạm vi của năm cây thiên trụ.

Nhưng thiên trụ lại lập tức khép lại, trong đó còn ẩn chứa vô tận

đại đạo, không gian ngưng đọng, thời gian đình trệ, khó có thể động đậy.

Giây tiếp theo, một thân ảnh vĩ ngạn vô biên xuất hiện trong tầm mắt, Bất Tử Thiên Hoàng trợn to mắt, lúc này mới phát hiện, hắn đã bị Doanh Huyền bắt gọn trong lòng bàn tay. "Làm sao có thể?" "Làm sao có thể mạnh như vậy?" Bất Tử Thiên Hoàng sụp đổ, cho dù bị Doanh Huyền một quyền đánh bại, hắn cũng có thể chấp nhận.

Nhưng bị Doanh Huyền đùa giỡn như thế, hắn không còn mặt mũi nào.

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ là một trò cười. "Đây chính là thực lực của phụ thân sao?" Vô Thủy Đại Đế trong mắt lóe lên tinh quang, những năm này hắn vẫn luôn đối đầu với Bất Tử Thiên Hoàng và Hồng Trần Tiên của thế giới kỳ dị này.

Thực lực của hắn mạnh hơn Bất Tử Thiên Hoàng, nhưng còn xa mới đạt đến trình độ nghiền ép, càng đừng nói đến việc đùa giỡn Bất Tử Thiên Hoàng như Doanh Huyền.

Thật sự quá mạnh.

Quả nhiên, cha ngươi vẫn là cha ngươi.

Ngoan Nhân Nữ Đế mỹ mâu khẽ động, trong mắt mang theo vẻ sùng bái, từ nhỏ trong lòng nàng, Doanh Huyền chính là người không gì không làm được.

Tuy rằng lúc đó ca ca nàng đã chết, nhưng Doanh Huyền nói với nàng rằng tương lai sẽ có một ngày gặp lại, cứ coi hắn là ca ca là được.

Lúc đó nàng theo Doanh Huyền, tuy không còn thân ca ca, nhưng còn có Doanh Huyền đại ca ca, khoảng thời gian đó cũng là thời gian hạnh phúc nhất của nàng.

Tây Hoàng Mẫu trong mắt mang theo vẻ kiêu ngạo và tự hào.

Đây là phu quân của nàng, cái thế vô địch.

Chỉ là nghĩ đến Doanh Huyền không chỉ mạnh với kẻ địch, phương diện khác dường như còn mạnh hơn, lập tức cảm thấy một trận đau ngực... "Bất Tử Thiên Hoàng bị trấn áp rồi!" "Chênh lệch quá lớn!" "Hoàn toàn không thể địch lại!" Từng vị Chí Tôn cổ đại đều im lặng.

Bọn họ tuy từng vô địch thiên thượng địa hạ, độc tôn một thời đại, có niềm tin vô địch, nhưng niềm tin vô địch không phải là ngu ngốc.

Rõ ràng biết không có chút cơ hội thắng nào mà còn đi liều mạng, đó là kẻ ngốc. "Thiên Đế, ta nguyện ý gia nhập Đại Tần Thiên Đình." Kẻ nói chuyện là Quang Ám Chí Tôn. "Thiên Đế, ta cũng nguyện ý gia nhập Đại Tần Thiên Đình!" Theo sau lời của Quang Ám Chí Tôn, từng vị Chí Tôn cổ đại lần lượt bày tỏ thái độ.

Tiên Vực đã ở ngay trước mắt, thành tiên có hy vọng.

Bọn họ không muốn gục ngã ở bước cuối cùng này.

Bọn họ chờ đợi vạn cổ không phải là để thành tiên sao?

Chỉ cần có thể thành tiên, gia nhập Đại Tần Thiên Đình thì có sao? "Đại Tần của trẫm không phải ai cũng có tư cách gia nhập, phàm là Chí Tôn đã từng phát động hắc ám động loạn, đều không có tư cách!" Lời của Doanh Huyền vừa dứt, lập tức có hơn mười vị Chí Tôn cổ đại sắc mặt đại biến. "Giết!" Bọn họ không chút do dự, cổ hoàng pháp tắc dũng động, đế binh tế ra, muốn oanh sát Doanh Huyền. "Không hổ là Chí Tôn!" Thấy bọn họ phản ứng nhanh như vậy, quả quyết như vậy, Doanh Huyền trong lòng không khỏi tán thưởng.

Nhưng kẻ cần giết vẫn phải giết. *Xoẹt.* Một vệt kiếm quang

huy hoàng lướt qua, kinh diễm cả thời không, kinh diễm cả vạn cổ.

Thời gian không gian, tất cả vật chất hữu hình và vô hình đều bị một kiếm này chém ra.

Một kiếm này, có thể chiếu rọi vạn cổ, vĩnh hằng bất hủ.

Tổng cộng mười hai vị Chí Tôn đã từng phát động hắc ám động loạn, hoàng đạo pháp tắc trên người biến mất, sinh cơ tắt lịm, đầu lìa khỏi cổ. "Hít!" Giờ khắc này, những Chí Tôn cổ đại còn lại như Kỳ Lân Cổ Hoàng đều kinh hãi, vừa âm thầm may mắn, vừa lòng còn sợ hãi.

Nếu bọn họ đã từng phát động hắc ám động loạn, dưới một kiếm vừa rồi, bọn họ cũng đã chết, như con kiến hôi, không có chút sức phản kháng nào.

Quá đáng sợ, quá mạnh mẽ, không thể địch lại. "Bái kiến Thiên Đế!" Vạn cổ Đế và Hoàng đồng loạt chắp tay hành lễ.

Cảnh tượng như vậy, dù là Đế Tôn năm đó cũng chưa từng có.

Ngay lúc này, một luồng khí cơ không tên đột nhiên xuất hiện, thôn phệ vạn vật, trời đất này lại dần dần hóa thành một cái đỉnh, muốn luyện hóa tất cả mọi người. "Là hắn, quả nhiên chưa chết!" Vô Thủy Đại Đế khẽ nói, nhưng ánh mắt sắc bén, vẫn bình tĩnh không đổi. "Đế Tôn, trẫm còn chưa tìm ngươi, ngươi đã vội không chờ được nhảy ra tìm chết sao?" Doanh Huyền không hề bất ngờ, nhàn nhạt nói với hư không.

Giọng nói này vừa vang lên, chấn động cả trời đất.

Mọi người đều xôn xao. "Cái gì?

Đế Tôn?" "Đế Tôn quả nhiên còn sống!" "Trời ơi, rốt cuộc còn bao nhiêu lão cổ vật sống sót, ẩn nấp sau màn?" Kỳ Lân Cổ Hoàng kinh thán chấn động nói.

Đế Tôn, vị Cổ Thiên Tôn cuối cùng của thời Thần Thoại, sau đó đã vứt bỏ tất cả thần thuật, pháp tắc, thậm chí cả đạo hạnh, rồi biến mất.

Khi hắn tái hiện thế gian, là một đứa trẻ, do trời đất sinh ra, vừa giáng thế đã thôn nạp tinh hoa vạn vật vũ trụ, cực tận nhi tôn, vô dữ luân bỉ, vạn cổ chưa từng có.

Từ đó thiên thượng địa hạ vô địch, cửu thiên thập địa đều thần phục, hiệu là Đế Tôn, chấm dứt thời đại Thần Thoại với Thiên Tôn là tối cao.

Hắn kiến lập Cổ Thiên Đình, khí thôn vũ trụ, hàng phục thần linh, thống ngự chư thiên vạn vực, trở thành người tôn quý nhất vạn cổ.

Người sáng tạo ra Giai Tự Bí, cũng là người đầu tiên tập hợp đủ Cửu Bí của Đạo Giáo. "Hươu chết về tay ai, vẫn chưa biết được, ta quan sát vạn cổ, luyện thành một lò, thế giới này đều trở thành đỉnh của ta, ta đưa các ngươi cùng đi thành tiên." Giọng nói uy nghiêm của Đế Tôn vang lên.

Hắn muốn luyện hóa đạo quả của tất cả mọi người, toàn bộ thôn nạp.

Đông đảo Đại Đế Cổ Hoàng kinh hãi, một người đã chết vạn cổ, lại vẫn luôn quan sát thương mang đại địa, chờ đợi trong bóng tối, còn muốn luyện hóa hai thế giới thành một cái đỉnh.

Thật sự quá đáng sợ.

Đối mặt với sự tồn tại trực tiếp luyện hóa hai giới như vậy, bọn họ căn bản không biết làm sao phản kháng.

May mà trời sập đã có người cao chống đỡ, còn có Doanh Huyền.

Đế Tôn tuy lợi hại, nhưng Doanh Huyền cũng sâu không lường được.

Nếu cả hai cùng bị thương, bọn họ có lẽ còn có thể ngồi thu ngư ông đắc lợi. "Có trẫm ở đây, ngươi còn muốn luyện hóa hai giới?" Doanh Huyền cười khẩy: "Qua đây cho trẫm!" Một bàn tay trắng như ngọc vươn ra, sóng sức mạnh kinh người quét qua vũ trụ bát hoang, khiến chúng sinh phải run rẩy, tất cả Đại Đế Cổ Hoàng đều chấn động.

Một chưởng này, tràn ngập trời đất, bao trùm bát hoang, hỗn độn pháp tắc lượn lờ, đủ để nghịch loạn âm dương, phá diệt thời không.

Vũ trụ bát hoang, tất cả vật chất hữu hình vô hình, đều nằm trong lòng bàn tay. "Ta là Đế Tôn, thiên hạ vô địch!" Bị áp bách hiện ra thân hình, Đế Tôn kinh khủng gào thét, hiên ngang toàn lực bùng nổ, ức vạn vạn đạo tiên quang phun ra, ầm ầm vang dội, còn mênh mông hơn cả thiên hà.

Nơi đi qua, vũ trụ hỗn độn, dường như không còn âm dương, tiêu diệt ngũ hành, gần như đánh tan trời đất trở về trước lúc hỗn độn khai tịch!

Với tư cách là Đế Tôn thành danh còn sớm hơn cả Bất Tử Thiên Hoàng, hắn sớm đã tấn thăng cảnh giới Hồng Trần Tiên, thực lực so với Bất Tử Thiên Hoàng, cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn, xa xa vượt qua phạm trù của Đại Đế Cổ Hoàng!

Vô tận tiên quang hóa thành một cái đại đỉnh, trấn áp xuống bàn tay của Doanh Huyền.

Đối mặt với sự chống cự của Đế Tôn, bàn tay che trời kia lại không hề động dung, mang theo đại thế huy hoàng không thể địch lại, nghiền ép tất cả, ầm ầm áp xuống. *Ầm ầm ầm!!* Trong chốc lát, hư không vỡ nát, đại đạo oanh minh, vô tận khí hỗn độn sôi trào nổ tung, hóa thành bão tố lan tràn.

Cú va chạm này tựa như đang khai thiên tích địa, vô lượng tiên

quang thần tắc nở rộ, nghịch loạn thời không âm dương.

Từng khung cảnh đã xảy ra trong quá khứ, có thể xảy ra trong tương lai nhanh chóng lướt qua.

Một đám Đại Đế Cổ Hoàng đồng loạt biến sắc, kinh hãi chấn động.

Quá mạnh mẽ, đã vượt qua cực hạn của nhân đạo, mỗi cử động đều có uy lực vô cùng, tản ra đã gần như là làn sóng diệt thế, dù là Tiên Lộ cũng không chịu nổi.

Đợi cơn bão kinh khủng lắng xuống, một đám Đại Đế Cổ Hoàng cùng nhau đưa mắt tò mò nhìn qua.

Ai thắng ai bại?

Giây tiếp theo, bọn họ chấn động, bọn họ ngây người.

Đế Tôn cũng giống như Bất Tử Thiên Hoàng, như một con gà con bị bắt trong lòng bàn tay, mặc cho hắn phản kháng thế nào, cũng khó có thể lay động được năm ngón tay của Doanh Huyền dù chỉ một chút.

Giờ khắc này, tất cả mọi người hoàn toàn dập tắt những suy nghĩ khác.

Doanh Huyền quá mạnh, không phải là đối tượng mà họ có thể địch lại và phản kháng. "Được rồi, mọi chuyện đã giải quyết xong." Doanh Huyền lòng bàn tay nắm chặt Bất Tử Thiên Hoàng và Đế Tôn, nhìn về phía một đám Đế và Hoàng trước mặt, giọng nói hùng vĩ vang vọng khắp trong ngoài hai giới: "Trẫm, Đại Tần Đế Doanh Huyền, hôm nay dẫn dắt chư vị cử thế phi thăng đến Đại Tần Tiên Giới!" … Đông Hoang.

Nam Vực.

Bên ngoài Yêu Đế Mộ.

Một thiếu niên và một con đại hắc cẩu đứng sóng vai nhau.

Thiếu niên có dung mạo tuấn tú, trác tuyệt bất phàm!

Con đại hắc cẩu toàn thân lông đen bóng như lụa sa thượng đẳng, thân hình cường tráng như một con bò đực, đầu vuông tai to, răng nanh trắng như tuyết, sắc bén như một thanh chủy thủ!

Nó lè chiếc lưỡi lớn đỏ tươi, đứng thẳng bằng hai chân, mặc một chiếc quần hoa sặc sỡ, đôi mắt láu lỉnh không còn vẻ gian xảo và xấu xa thường ngày, ngơ ngác nhìn lên bầu trời, trong lòng chua xót, ẩn ẩn có lệ hoa lấp lánh.

Trong hoảng hốt, nó dường như nhìn thấy một chú chó con lảo đảo bước đi, ba bước lại ngã một lần, một nam tử hùng tư anh phát ôm đứa trẻ cười nhẹ, nữ đế tuyệt sắc đứng lặng một bên, trên mặt mang theo ý cười.

Trong hoảng hốt, dường như nhìn thấy một chú chó đen nhỏ và một cậu bé trai tùy ý chạy nhảy trong Dao Trì, tu luyện thần thông bí pháp...

Nó chính là Hắc Hoàng.

Vốn dĩ nó bị Vô Thủy Đại Đế phong ấn trong Tử Sơn, trước đó cảm ứng được khí tức của Doanh Huyền, đã từ Tử Sơn chạy ra, đến Đông Hoang Nam Vực nơi Doanh Huyền từng xuất hiện.

Thiếu niên bên cạnh nó chính là Diệp Hắc.

Có lẽ là do duyên phận, nó đi hỏi thăm tin tức về Doanh Huyền, vừa nhìn đã trúng Diệp Hắc. "Vô lượng cái Thiên Tôn nhà ngươi, con chó béo quá, tiểu Diệp tử ngươi tìm ở đâu ra vậy, vừa hay hầm một nồi!" Đột nhiên, một đạo sĩ béo cười tủm tỉm từ phía sau đi đến trước mặt Diệp Hắc, nhìn Hắc Hoàng đang hoài niệm quá khứ mà nói.

Hắn chính là Đoạn Đức, trước đó hắn và Diệp Hắc cũng xem như

đã quen biết. "Gâu!

Bản hoàng cắn chết ngươi!" Hắc Hoàng bị Đoạn Đức cắt ngang, lại nghe Đoạn Đức muốn ăn thịt chó, nghe vậy lập tức đại nộ, một ngụm cắn vào mông Đoạn Đức! "Áu, Vô lượng cái Thiên Tôn nhà ngươi, đạo gia bị chó cắn rồi!" Đoạn Đức 'áu áu' kêu la như đưa đám, nhưng Hắc Hoàng to như con bê cứ cắn chặt vào mông hắn không buông.

Diệp Hắc khoanh tay đứng nhìn, không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, răng đau ê ẩm.

Tuy quen biết chưa lâu, nhưng với sự thông minh và phúc hắc của mình, hắn phát hiện con chó đen và đạo sĩ béo này đều không phải thứ tốt lành gì.

Hắn cũng vui vẻ xem kịch vui! "Vô lượng cái Thiên Tôn nhà ngươi, chó chết, ngươi buông ra!

Buông ra!" Đoạn Đức nghiến răng nghiến lợi, bắt đầu phản kích, cùng đại hắc cẩu đánh thành một đoàn.

Chương 183

Lập tức, một người một chó kêu la không ngớt!

Đột nhiên, một giọng nói tựa như đại đạo chi âm vang vọng khắp vũ trụ, vang vọng trong đầu mỗi người.

Vũ trụ vạn đạo vì thế mà oanh minh, thiên địa chúng sinh vì thế mà run rẩy. "Trẫm, Đại Tần Đế Doanh Huyền, hôm nay dẫn dắt chư vị cử thế phi thăng đến Đại Tần Tiên Giới!" "Là Đại Đế!" "Là giọng nói của Đại Đế!" "Hu hu, Đại Đế ngài ở đâu?

Mọi người không cần Tiểu Hắc nữa sao?" Hắc Hoàng lập tức nhả mông Đoạn Đức ra, nước mắt lưng tròng, nhảy loạn xạ như phát điên.

Nó tuy biết Doanh Huyền có thể ở phía bên kia Tiên Lộ, nhưng nó không đi được.

Dù nó từng được Doanh Huyền dùng chí tôn tinh huyết tẩy rửa nhục thân, theo bên cạnh Vô Thủy Đại Đế nhiều năm, nhưng cũng chỉ có tu vi Chuẩn Đế, muốn chứng đạo thành đế gần như không thể.

Vì vậy Vô Thủy Đại Đế đã chém đi tu vi của nó rồi phong ấn trong Tử Sơn, để Hắc Hoàng tu lại một đời, kỳ vọng hậu thế chứng đạo.

Cho nên, Hắc Hoàng hiện tại nhục thân cường đại, nhưng lại không có tu vi gì, căn bản không thể đến được Tiên Lộ mà Doanh Huyền đã mở ra. "Vô Lượng Thiên Tôn, con chó này phát điên gì vậy?" Đoạn Đức vẻ mặt mộng bức, vừa nãy còn cắn mông hắn không buông, con chó đen hung ác vô sỉ sao lại trở nên kích động như vậy?

Còn nước mắt lưng tròng? "Con chó này là do Vô Danh Đại Đế và

Tây Hoàng Mẫu nuôi!" Diệp Hắc nói.

Tuy hắn và Hắc Hoàng mới quen, nhưng vừa nãy Hắc Hoàng hỏi hắn về Doanh Huyền, cũng không quên khoe khoang một trận, kể lể về những năm tháng huy hoàng của nó. "Cái gì?

Con chó do Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu nuôi?" Đoạn Đức tròng mắt rớt cả ra đất, khó tin nhìn Diệp Hắc.

Tiểu huynh đệ, ngươi không đùa chứ?

Con chó cực phẩm này là do Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu nuôi? "Nó tự nói, xem ra chắc không giả." Diệp Hắc chỉ vào Hắc Hoàng đang nhảy loạn xạ, nước mắt lưng tròng nói: "Nhưng nó theo Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu không lâu!" "Chính xác mà nói, nó là bạn chơi từ nhỏ của Vô Thủy Đại Đế, từ nhỏ đã theo Vô Thủy Đại Đế, cũng bị Vô Danh Đại Đế và Tây Hoàng Mẫu phong ấn trong thần nguyên, sau này cùng Vô Thủy Đại Đế xuất thế." "Ta hình như từng đọc trong một bản cổ tịch, bên cạnh Vô Thủy Đại Đế quả thực có một con đại hắc cẩu, không ngờ chính là con này!" Đoạn Đức sờ cằm, quan sát Hắc Hoàng: "Đây chính là con chó từng theo ba vị Đại Đế, thật sự làm mất mặt Đại Đế!" "Gâu gâu!

Bản hoàng cắn chết ngươi!" Hắc Hoàng đang đau lòng nghe thấy lời của Đoạn Đức, lập tức phát điên xông tới, coi Đoạn Đức là nơi trút giận. "Áu...

Vô lượng cái Thiên Tôn nhà ngươi, cái mông của đạo gia...

A, buông ra, con chó chết nhà ngươi, buông ra cho đạo gia..." Cùng lúc đó, cả vũ trụ vì lời nói của Doanh Huyền mà hoàn toàn sôi trào. "Đại Tần Đế Doanh Huyền?" "Cử thế phi thăng?" "Doanh Huyền?

Là Vô Danh Đại Đế?" "Cử thế phi thăng, đây là thật sao?" "Trời ơi, chẳng lẽ chúng ta đều có thể phi thăng Tiên Giới?" "Nghe nói vừa

rồi Tiên Lộ đã mở, Đế và Hoàng còn sót lại từ vạn cổ đều đã xông vào!" Vô số cường giả kinh hãi, trong sự khó tin xen lẫn hưng phấn, kỳ vọng.

Cường giả như vậy, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ nói bừa.

Tiên Giới đó?

Dù là Chí Tôn cổ đại cũng sẽ điên cuồng, huống chi là những người khác. … Bên kia, thế giới Hồ Yêu Tiểu Hồng Nương.

Đông Phương Hoài Trúc và em gái Đông Phương Tần Lan đã trở về thế giới Hồ Yêu.

Đây là một thế giới mà yêu và người cùng tồn tại.

Nhưng ở thời đại hiện nay, yêu và người cơ bản là kẻ thù không đội trời chung.

Yêu ăn người, người săn yêu.

Đông Phương Hoài Trúc và Đông Phương Tần Lan sinh ra ở Thần Hỏa Sơn Trang, Đông Phương gia càng được xưng là Đông Phương Linh Tộc, Diệt Yêu Thần Hỏa Thuần Chất Dương Viêm được truyền lại qua các thế hệ của họ càng có uy danh lừng lẫy trong cả hai tộc người và yêu. "Tốt quá rồi, thế giới của chúng ta chưa trôi qua bao lâu, cha cũng vẫn còn!" Đông Phương Tần Lan thần thức quét qua Thần Hỏa Sơn Trang, trong mắt tràn đầy vui mừng, chỉ là khi nàng nhìn thấy đại sư huynh Kim Nhân Phượng, lại không khỏi nhíu mày. "Tên Kim Nhân Phượng này quả nhiên không phải thứ tốt lành gì, bề ngoài quân tử, sau lưng lại chơi bời với nữ tử yêu tộc!" Giọng Đông Phương Tần Lan đầy khinh bỉ, trong mắt tràn đầy chán ghét và coi thường.

Rất nhiều người trong nhân tộc thích chơi bời với nữ tử yêu tộc, đây không phải là bí mật gì.

Thế giới này khắp nơi đều có một nơi gọi là Thiên Tiên Lâu, bên trong có rất nhiều yêu nữ do tu sĩ nhân tộc bắt về, sau khi phong ấn yêu lực thì cung cấp cho người ta vui chơi.

Đặc biệt là hồ yêu, được đàn ông chào đón nhất.

Yêu quái rơi vào Thiên Tiên Lâu, kết cục thường rất thê thảm, cuối cùng chắc chắn là bị chơi đến chết.

Đương nhiên, yêu quái cũng có rất nhiều kẻ hung tàn, tàn sát thôn làng diệt tộc cũng là chuyện thường như cơm bữa.

Nhưng người có tốt có xấu, yêu cũng vậy.

Kẻ gặp tai ương vẫn là những bá tánh bình thường và những nữ tử yêu tộc thực lực thấp kém. "Kim Nhân Phượng?" Đông Phương Hoài Trúc nhướng mày, nàng biết Kim Nhân Phượng trước đây vẫn luôn theo đuổi nàng, nhưng nàng không thích hắn.

Bình thường Kim Nhân Phượng trước mặt nàng cũng biểu hiện rất tốt, không giống những tu sĩ thích đùa giỡn yêu nữ kia.

Thần thức của nàng quét qua, trong một căn phòng của một trạch viện tư nhân, Kim Nhân Phượng trên mặt mang theo nụ cười ôn văn như ngọc, đang trêu chọc một thiếu nữ xinh đẹp.

Thiếu nữ có một mái tóc ngắn màu hồng phấn lộng lẫy, mặc một bộ váy dài màu xanh biếc, trông khoảng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng hồng, đôi mắt to trong veo lấp lánh mang theo vẻ e thẹn và vui mừng. "Là một tiểu điệp yêu!" Đông Phương Hoài Trúc liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của thiếu nữ, sau đó hai mắt có phù văn thần bí lấp lánh, một luồng khí tức huyền diệu dâng lên.

Trong mắt nàng từng khung cảnh không ngừng lướt qua.

Kim Nhân Phượng đã thuê mấy tu sĩ tán tu, bảo họ đến bờ sông

săn giết con tiểu điệp yêu này.

Ngay lúc tiểu điệp yêu sắp mất mạng, Kim Nhân Phượng từ trên trời giáng xuống, cứu lấy tiểu điệp yêu, đuổi những tu sĩ tán tu đó đi.

Sau đó, Kim Nhân Phượng diệt khẩu những tu sĩ tán tu kia.

Đồng thời, Kim Nhân Phượng với màn anh hùng cứu mỹ nhân đã thành công chiếm được trái tim của tiểu điệp yêu ngây thơ lương thiện. "Kim Nhân Phượng tên ngụy quân tử này, vậy mà tự biên tự diễn, lừa gạt một tiểu điệp yêu lương thiện đáng yêu, xem ta có đánh chết hắn không!" Đông Phương Tần Lan hung hăng nói.

Nàng cũng đã nhìn thấy những khung cảnh trong quá khứ của Kim Nhân Phượng và tiểu điệp yêu.

Với thực lực hiện tại của họ, ở thế giới Hồ Yêu, họ giống như thần linh, muốn qua mặt họ, căn bản là không thể. "Kim Nhân Phượng tuyệt đối không phải thích con tiểu điệp yêu này, hắn chắc chắn có mục đích khác!" Đông Phương Hoài Trúc trầm ngâm nói.

Thực lực của tiểu điệp yêu rất yếu, Kim Nhân Phượng muốn có được thứ gì từ trên người nó?

Đông Phương Hoài Trúc và Đông Phương Tần Lan đều thi triển Đại Thôi Diễn Thuật, tùy ý tính toán.

Với thực lực hiện tại của họ, tính toán Kim Nhân Phượng, không gì đơn giản hơn.

Rất nhanh, họ đã có được đáp án.

Kim Nhân Phượng thèm muốn linh huyết của Đông Phương gia bọn họ.

Diệt Yêu Thần Hỏa Thuần Chất Dương Viêm chỉ có người của Đông Phương gia mới có thể sử dụng và tu luyện, Kim Nhân Phượng

với tư cách là người ngoài nhiều nhất chỉ có thể mượn dùng, tức là người của Đông Phương gia đưa Thuần Chất Dương Viêm cho hắn.

Nhưng Thuần Chất Dương Viêm đưa cho hắn là vật tiêu hao, dùng hết rồi cần phải bổ sung.

Mà điệp yêu nhất tộc có một loại Hoán Huyết Chi Pháp.

Kim Nhân Phượng tốn hết tâm cơ tự biên tự diễn anh hùng cứu mỹ nhân, lừa gạt tiểu điệp yêu, chính là để lừa lấy bí pháp Hoán Huyết của điệp yêu nhất tộc trên người tiểu điệp yêu.

Hắn muốn dùng Hoán Huyết Bí Pháp, đổi máu của mình thành máu của cha hai chị em Đông Phương Tần Lan là Đông Phương Cô Nguyệt.

Đồng thời, hắn cũng muốn chiếm đoạt hai chị em Đông Phương Hoài Trúc, trong lòng vẫn luôn coi hai chị em là cấm luyến của hắn.

Bởi vì nữ tính của Đông Phương Linh Tộc trong tình huống tự nguyện, có thể truyền linh lực của mình cho con cái.

Nếu nam tử ngoại tộc cưới nữ tử Đông Phương Linh Tộc, có thể trực tiếp truyền thừa thành quả tu luyện của mình cho thế hệ sau, tương đương với việc có được nền tảng để xây dựng một gia tộc cường thịnh.

Cho nên nữ tử Đông Phương Linh Tộc dù đi đâu cũng sẽ như hàng hóa được săn đón, bị người ta dùng mọi thủ đoạn để cướp đoạt.

Kim Nhân Phượng tự nhiên cũng vô cùng thèm muốn. "Phụt, tên chó này, thật sự là bạch nhãn lang nuôi không quen, xem ta có đánh chết hắn không!" Đông Phương Tần Lan vẻ mặt hung ác, nắm chặt nắm tay nhỏ, lập tức biến mất tại chỗ. … Trong một căn phòng tinh xảo tao nhã, Kim Nhân Phượng một tay ôm lấy tiểu điệp yêu e thẹn ném lên giường lớn, sau đó cả người lao tới. "Yo, đại sư huynh,

ngươi thật biết chơi nha!" Ngay lúc Kim Nhân Phượng chuẩn bị tấn công, một giọng nói trêu chọc đột nhiên từ phía sau truyền đến. "Tiểu sư muội?" Kim Nhân Phượng nghe ra giọng của Đông Phương Tần Lan, đột ngột quay đầu lại, liền thấy Đông Phương Tần Lan đang cười lạnh nhìn hắn.

Tiểu điệp yêu lúc này đã rúc vào trong chăn, sau đó lại thò cái đầu nhỏ ra, rụt rè nhìn ra ngoài. "Hửm?" Nhìn thấy Đông Phương Tần Lan, Kim Nhân Phượng không khỏi ngẩn ra.

Bởi vì, lúc Đông Phương Tần Lan mất tích, chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, nhưng Đông Phương Tần Lan lúc này đã biến thành một đại mỹ nữ tuyệt sắc trưởng thành.

Tuy trên mặt vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ năm xưa, tính cách giọng nói cũng không khác trước là bao, nhưng ngoại hình thay đổi khiến hắn nhất thời không thể xác nhận.

Phảng phất như Đông Phương Tần Lan mất tích nửa tháng đã lớn lên bảy, tám tuổi. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Kim Nhân Phượng gắt gao nhìn chằm chằm Đông Phương Tần Lan, có chút không chắc chắn, nhưng trong lòng bàn tay hắn, Diệt Yêu Thần Hỏa Thuần Chất Dương Viêm đã ngưng tụ, sẵn sàng tung ra một đòn sấm sét bất cứ lúc nào. "A, ngươi cái tên bạch nhãn lang thèm muốn huyết mạch và thần hỏa của Đông Phương gia ta, cũng dám chơi lửa trước mặt bà cô này sao?" Trong lòng bàn tay Đông Phương Tần Lan hiện ra một ngọn lửa, tên vẫn gọi là Thuần Chất Dương Viêm, nhưng uy lực so với Thuần Chất Dương Viêm nguyên bản đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Thuần Chất Dương Viêm mà Đông Phương Cô Nguyệt đưa cho Kim Nhân Phượng trong tay hắn, trước mặt Thuần Chất Dương Viêm của Đông Phương Tần Lan, giống như ngọn lửa nhỏ so với mặt trời. "Chết!" Kim Nhân Phượng không chút do dự ra tay, bởi vì hắn phát

hiện ngọn lửa trong tay Đông Phương Tần Lan không phải là Thuần Chất Dương Viêm.

Vậy thì người này rõ ràng là giả mạo Đông Phương Tần Lan.

Tuy nhiên, Thuần Chất Dương Viêm của hắn rơi trên người Đông Phương Tần Lan, không có chút hiệu quả nào, lập tức hòa vào ngọn lửa trong lòng bàn tay Đông Phương Tần Lan. "Quỳ xuống!" Đông Phương Tần Lan quát một tiếng, Kim Nhân Phượng liền cảm thấy cơ thể không bị khống chế, lập tức từ trên giường lăn xuống, quỳ trên mặt đất.

Cùng lúc đó, hắn phát hiện trước mặt còn có thêm một đôi chân. "Hoài Trúc sư muội!" Ngẩng đầu lên, Kim Nhân Phượng liền nhìn thấy Đông Phương Hoài Trúc, kích động nói: "Sư muội, người này mạo danh Tần Lan, muội mau giúp ta…" "Kim Nhân Phượng, vốn dĩ ta chỉ không thích ngươi, nhưng ngươi dù sao cũng là đại sư huynh của Thần Hỏa Sơn Trang, ta cũng kính trọng ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại lòng lang dạ sói như vậy, khi sư diệt tổ!" "Hôm nay ta sẽ thay phụ thân thanh lý môn hộ!" Đông Phương Hoài Trúc lạnh lùng nói. "Tỷ tỷ, để muội!" Đông Phương Tần Lan vội vàng lên tiếng, sau đó cười lạnh một tiếng: "Kim Nhân Phượng, từ giờ phút này trở đi, hãy cảm nhận nỗi đau khổ đi!" *Vù!* Trên người Kim Nhân Phượng lập tức bốc lên ngọn lửa hừng hực, cơn đau bỏng rát ập đến, Kim Nhân Phượng hét thảm, muốn dập lửa, nhưng không thể dập tắt. "A!" "Đừng, sư muội, ta không có khi sư diệt tổ a!" "A a a, cầu xin các ngươi, tha cho ta đi…" Kim Nhân Phượng hét thảm cầu xin tha thứ, thực ra với ngọn lửa mà Đông Phương Tần Lan nắm giữ, trong nháy mắt có thể thiêu Kim Nhân Phượng thành tro bụi, ngay cả tiếng hét cũng không phát ra được.

Nhưng tên bạch nhãn lang Kim Nhân Phượng này không chỉ thèm muốn hai chị em họ, còn muốn ám hại phụ thân họ, đoạt lấy huyết

mạch.

Đơn giản là táng tận lương tâm, tội ác tày trời.

Đông Phương Tần Lan cố tình khống chế ngọn lửa, không để Kim Nhân Phượng chết quá dễ dàng. "Cầu xin các ngươi, đừng giết hắn, là ta quyến rũ hắn, các ngươi tha cho hắn được không?" Ngay lúc này, tiểu điệp yêu đang run rẩy rúc trong chăn lấy hết dũng khí chui ra, dập đầu cầu xin hai người Đông Phương Hoài Trúc.

Nàng cho rằng Kim Nhân Phượng gặp chuyện là vì có liên quan đến nàng. "Đúng là một con yêu quái lương thiện ngu ngốc!" Đông Phương Tần Lan miệng ngậm kẹo mút, cười khẩy nói: "Ngươi thật sự nghĩ Kim Nhân Phượng thích ngươi sao?" "Cho ngươi xem cái gì gọi là anh hùng cứu mỹ nhân!" Bàn tay trắng như ngọc của Đông Phương Tần Lan vung lên, từng khung cảnh hiện ra trên không trung, chính là sự thật về màn anh hùng cứu mỹ nhân của Kim Nhân Phượng.

Đồng thời, cũng kể rõ nguyên nhân Kim Nhân Phượng muốn có được bí pháp Hoán Huyết từ trên người nàng.

Giờ khắc này, tiểu điệp yêu mới ra đời đã sụp đổ.

Trước đây sư cô của nàng, cũng chính là tộc trưởng điệp yêu nhất tộc Thúy Ngọc Linh thường nói với nàng rằng lòng người hiểm ác, bảo nàng đừng dễ dàng tin người khác, cũng đừng tùy tiện ra ngoài.

Nhưng nàng vẫn không nhịn được cám dỗ, lén sư phụ sư cô chạy ra ngoài chơi.

Bây giờ, nàng cuối cùng cũng hiểu thế nào là lòng người hiểm ác.

Kim Nhân Phượng tự biên tự diễn anh hùng cứu mỹ nhân thì thôi, lại còn muốn ám hại sư phụ, người đã nuôi nấng và truyền thụ đạo thuật cho nàng, người như cha của nàng, thật quá vô sỉ, quá ti bỉ, quá

đáng hận.

Giờ khắc này, nàng cũng hiểu tại sao Đông Phương Tần Lan lại muốn thiêu sống Kim Nhân Phượng. "Sau này hãy rút kinh nghiệm đi!" Đông Phương Hoài Trúc dặn dò một tiếng, tiện tay vung lên, đưa tiểu điệp yêu về lại nhà cũ của điệp yêu nhất tộc.

Lần này vì sự xuất hiện của họ, tiểu điệp yêu cũng coi như thoát khỏi vận mệnh ban đầu, không chỉ không bị Kim Nhân Phượng giết yêu diệt khẩu, ngay cả thân mình cũng giữ được, có thể nói là vô cùng may mắn.

Khi Kim Nhân Phượng bị thiêu chết, hóa thành tro bụi, Đông Phương Hoài Trúc và Đông Phương Tần Lan trở lại Thần Hỏa Sơn Trang, gặp được phụ thân của họ là Đông Phương Cô Nguyệt.

Đông Phương Cô Nguyệt bị bệnh nặng, lại bị Kim Nhân Phượng hạ độc ám hại, nằm liệt giường.

Nhưng theo một Đại Trị Liệu Thuật của Đông Phương Hoài Trúc, Đông Phương Cô Nguyệt lập tức khôi phục lại đỉnh cao nhân sinh.

Chương 184

Ông trợn to mắt, khó tin nhìn Đông Phương Hoài Trúc và Đông Phương Tần Lan.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Các ngươi thật sự là con gái ta sao? … Thế giới Hồ Yêu Tiểu Hồng Nương.

Trăng sáng vằng vặc.

Đêm tĩnh như nước.

Vạn vật lặng yên.

Thế nhưng đúng lúc này, hai vầng thái dương chói lọi từ Thần Hỏa Sơn Trang từ từ dâng lên, xua tan bóng tối đêm đen, mang đến cho thế giới ánh sáng vô tận. "Trời sáng rồi?" "Chuyện gì thế?

Ta không phải vừa mới nằm xuống còn chưa ngủ sao?

Sao trời đã sáng rồi?" "Mau nhìn kìa, trên trời có hai mặt trời, còn có cả một mặt trăng!" "Nhật nguyệt đồng thiên, song nhật đồng thiên, trời ơi, đây là chuyện gì vậy?" … Vô số nhân tộc và yêu quái kinh hãi nhìn lên trời, chỉ thấy hai vầng thái dương thần quang vạn trượng, treo cao trên bầu trời, còn chói mắt hơn cả vầng trăng sáng.

Nhất Khí Đạo Minh.

Đây là liên minh do các tu sĩ thế gia nhân tộc tạo thành.

Minh chủ đương thời chính là Vương Quyền Thủ Chuyết, gia chủ Vương Quyền thế gia, người được mệnh danh là "Thiên Địa Nhất Kiếm".

Lão ta nắm chặt thanh Vương Quyền Kiếm danh chấn thiên hạ trong tay, ánh mắt ngưng trọng: "Đây không phải thái dương, lẽ nào có tuyệt thế yêu hoàng xuất thế?" "Nhưng yêu hoàng nào lại có thần uy như vậy?

Dù cho Kê gia của Bắc Sơn Đế Quốc đột phá đến Yêu Hoàng, cũng không thể có thần uy đến thế được?" Kê gia của Bắc Sơn là một đại yêu vương, ở Bắc Sơn Đế Quốc chỉ đứng sau Hủy Diệt Thiên Quân Thạch Khoan, bản thể của hắn là một con Tam Túc Kim Ô, Cửu Nhật Thần Quang, uy danh lừng lẫy.

Nhưng so với hai vầng thái dương trước mắt, Cửu Nhật Thần Quang của Kê gia chỉ như đom đóm so với mặt trời.

Dù Kê gia tu vi đại tiến, cũng không thể đạt đến trình độ này. "Chẳng lẽ là Ngạo Lai Quốc…" Vương Quyền Thủ Chuyết dường như nghĩ đến điều gì đó, trong mắt mang theo một tia kính sợ và kiêng kỵ sâu sắc.

Thế giới Hồ Yêu.

Chia làm trong vòng và ngoài vòng.

Cái vòng này chính là do Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu vẽ ra, mục đích là để bảo vệ hai tộc người và yêu trong vòng không bị sinh vật tà ác bên ngoài xâm nhiễu.

Ngạo Lai Quốc có thể xem là danh từ đại diện cho sự thần bí và cường đại, cho dù là cường giả mạnh nhất của hai tộc người và yêu, đối mặt với Ngạo Lai Quốc cũng không dám lỗ mãng. … Nam Quốc.

Hoàng cung.

Một thiếu nữ da trắng nõn, ngực nở eo thon, mái tóc dài màu tím hồng, con ngươi màu vàng kim đang đứng bên cạnh một lão già lùn, tò mò nhìn lên trời: "Lão già, kia là cái gì?

Sao lại có hai mặt trời?" Lão già lùn bị gọi là lão già trông rất tầm thường, thân hình nhỏ bé, tóc hoa râm, còn tết thành nhiều bím tóc nhỏ, đội một chiếc mũ lớn màu đỏ khoa trương.

Chính là Nam Hoàng Hoan Đô Kình Thiên, một trong Tứ Hoàng huyền thoại trên bảng xếp hạng chiến lực của người và yêu quái.

Hắn là hoàng đế Nam Quốc, thuộc hoàng thất "Hoan Đô nhất tộc", được người đời xưng là "Độc Hoàng", "Vạn Độc Chi Vương", cũng là phụ thân của thiếu nữ Hoan Đô Lạc Lan. "Lạc Lan, đó không phải là hai mặt trời, mà là hai vị cường giả vô thượng sánh ngang thần linh!" Hoan Đô Kình Thiên không chỉ thực lực cường đại, mà còn sống rất lâu, kiến thức phi phàm, dù là Ngạo Lai Quốc trong truyền thuyết, hắn cũng có chút hiểu biết.

Nhưng chưa bao giờ có thứ gì mang lại cho hắn cảm giác tim đập mạnh như thế này. "Cường giả vô thượng sánh ngang thần linh?" Đôi mắt đẹp của Hoan Đô Lạc Lan ánh lên vẻ tò mò, nàng tuy đã mấy trăm tuổi, nhưng với yêu quái, tuổi tác không thể tính theo con người.

Theo cách tính tuổi của yêu quái, nàng thực ra vẫn còn là một cô bé, tương đương với mười mấy tuổi của nhân loại. "Cường giả như vậy đột nhiên xuất hiện, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì?" Trên Đồ Sơn, một bóng hồng đứng lặng yên, dáng người thon thả cao gầy, thanh nhã mà bá khí, mang theo khí chất vương giả và phong thái lãnh tụ.

Điều thu hút ánh nhìn nhất chính là, trên đầu nàng có một đôi tai hồ ly, không phải hướng lên trên mà là nằm ngang, bên trong tai có lớp lông tơ màu hồng nhạt, mái tóc dài đến eo màu cam vàng.

Trông không những không ảnh hưởng đến vẻ đẹp, mà ngược lại còn tăng thêm vài phần quyến rũ và bá khí.

Nàng chính là chủ nhân Đồ Sơn hiện tại, Hồ Yêu chi vương Đồ

Sơn Hồng Hồng.

Đồ Sơn hồ yêu nhất tộc dựa vào yêu lực tuyệt cường, vẻ quyến rũ vô thượng, và đầu óc nhạy bén mà ngạo nghễ đứng giữa chúng yêu.

Mà Chiết Nhĩ Hồ lại càng là hoàng tộc trong loài hồ ly.

Trên bảng xếp hạng chiến lực người và yêu quái, Tứ Hoàng huyền thoại cũng có một vị trí của nàng.

Nam Hoàng Bắc Đế, Đông Tây Nhị Hồ.

Nam Hoàng chính là hoàng đế Nam Quốc, Độc Hoàng Hoan Đô Kình Thiên.

Bắc Đế chính là Bắc Sơn Hủy Diệt Thiên Quân Thạch Khoan.

Đông Tây Nhị Hồ chính là Đông Hồ Đồ Sơn Hồng Hồng và hoàng tử của Tây Tây Vực Sa Hồ nhất tộc, Phạm Vân Phi. "Tỷ tỷ, đó là yêu quái gì vậy?" Người nói là một thiếu nữ đứng bên trái Đồ Sơn Hồng Hồng.

Thiếu nữ trông không lớn, nhưng lại có bộ ngực hùng vĩ không tương xứng với ngoại hình, sau lưng còn mang một cái hồ lô rượu khổng lồ.

Vô Tận Tửu Hồ.

Muội muội của Đồ Sơn Hồng Hồng, Đồ Sơn Nhã Nhã.

Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Minh chủ Yêu Minh tương lai, một ngự tỷ lạnh lùng gợi cảm, nhưng bây giờ dường như vẫn còn là một thiếu nữ trung nhị và là một người cuồng tỷ tỷ. "Dường như không phải yêu quái!" Ánh mắt Đồ Sơn Hồng Hồng ngưng trọng, không mở miệng nói, mà dùng thuật Thiên Lý Truyền Âm. "Sao có thể?

Không phải yêu quái?" Đồ Sơn Nhã Nhã có chút khó tin, ở thế giới

này thực lực yêu quái mạnh hơn người, cường giả mạnh nhất cơ bản đều là yêu quái.

Nhân tộc cũng chỉ có thể dựa vào sức mạnh của pháp bảo để miễn cưỡng chống lại yêu quái.

Như Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu trong truyền thuyết, người đàn ông dùng sức một mình phân chia trong vòng và ngoài vòng, thực ra cũng là một yêu quái.

Một con khỉ.

Dù là Tứ Hoàng trên bảng xếp hạng chiến lực người và yêu quái, cũng toàn bộ là yêu quái, không có một con người nào.

Ông ông.

Ngay lúc này, trên bầu trời đêm được chiếu sáng, hai vầng thái dương dần biến đổi, hóa thành từng cụm liệt hỏa hừng hực.

Giữa liệt hỏa bao quanh, lộ ra hai bóng hình nữ thần phong hoa tuyệt đại.

Dưới sự tôn lên của hỏa diễm, tựa như Hỏa Diễm Nữ Thần. "Đẹp quá!" Nhìn thấy bóng hình hiện ra trên trời, vô số người và yêu kinh ngạc thốt lên.

Tại biên giới giữa Nam Quốc và nhân tộc.

Một đám thanh niên đeo mặt nạ ngơ ngác nhìn lên trời, trong đó một nam tử mặc trường bào màu đỏ si mê nói: "Đây không phải là nữ thần hạ phàm chứ?" "Nếu có lão đại ở đây thì tốt rồi!" Trong lúc nói chuyện, một nam tử mặc trường bào màu vàng, đeo một chiếc mặt nạ hài hước xuất hiện trước mặt họ. "Lão đại!" "Ca!" Những thanh niên nam nữ đeo mặt nạ đều trừng lớn mắt, đầy kinh hỉ.

Thời gian trước, lão đại của họ, cũng chính là Vương Quyền Bá

Nghiệp, đã mất tích.

Thời gian này, họ tìm khắp nơi cũng không có chút kết quả nào.

Chỉ biết Vương Quyền Bá Nghiệp mất tích phần lớn có liên quan đến một trấn nhỏ đã biến mất.

Cùng với trấn nhỏ đó biến mất, còn có hai vị tiểu thư của Thần Hỏa Sơn Trang, và Độc Phu Tử, một trong Ngũ Độc Thái Bảo của Nam Quốc. "Lão đại, huynh đã đi đâu vậy?" Lý Khứ Trọc hỏi ra nghi hoặc trong lòng tất cả mọi người. "Đã đến một thế giới mới!" Vương Quyền Bá Nghiệp vừa nói vừa chỉ lên hai bóng hình trên trời: "Hai vị Đông Phương cô nương cũng vậy!" "Đông Phương cô nương?" "Họ chính là đại tiểu thư và nhị tiểu thư của Thần Hỏa Sơn Trang?" Lão nhị trong nhóm mặt nạ, Dương Nhất Thán, người đeo mặt nạ màu trắng, xuất thân từ Thiên Nhãn Dương gia danh tiếng, có danh hiệu Tam Thức Thần Quân, kinh ngạc nói.

Sự cường đại và kinh khủng của hai bóng hình trên cao, dù cách một khoảng cách xa xôi, họ vẫn có thể cảm nhận được luồng uy áp nồng đậm đó.

Thế nhưng Vương Quyền Bá Nghiệp lại nói với họ, đó lại là hai vị đại tiểu thư của Đông Phương thế gia?

Trong đó một người mới mười mấy tuổi thôi mà?

Nhưng họ rất nhanh đã nghĩ đến thế giới mới mà Vương Quyền Bá Nghiệp nói, chắc hẳn đã nhận được cơ duyên nghịch thiên, thực lực bùng nổ.

Nếu hai vị tiểu thư của Đông Phương thế gia đều trở nên cường đại như vậy, thì Vương Quyền Bá Nghiệp vốn đã rất đáng sợ sẽ cường đại đến mức nào? "Lão đại, vậy huynh không phải còn lợi hại hơn họ sao?" Lý Khứ Trọc mặt đầy hưng phấn.

Sự lo lắng vừa rồi lập tức tan biến. "Khó nói!" Vương Quyền Bá Nghiệp lắc đầu: "Hai vị Đông Phương cô nương có quan hệ không tầm thường với Thiên Đế, cụ thể mạnh đến đâu, ta cũng không nói chắc được!" "Nếu liều mạng, chắc chắn người chết là ta!" "Thiên Đế?" Mọi người kinh ngạc, tuy không biết Thiên Đế là ai, nhưng chắc hẳn cũng là một sự tồn tại kinh khủng ở thế giới mà Vương Quyền Bá Nghiệp đã đến.

Họ đều là thiên kiêu của các gia tộc, trí tuệ phi phàm.

Trong nháy mắt đã hiểu ý của Vương Quyền Bá Nghiệp.

So về thiên phú, Vương Quyền Bá Nghiệp có thể nói là thiên kiêu có thiên phú nhất của Nhất Khí Đạo Minh, nếu trong cùng điều kiện, họ tin lão đại của mình tuyệt đối sẽ không thua.

Thậm chí có thể nghiền ép đối phương.

Nhưng đối phương rõ ràng đã bám được vào Thiên Đế.

Dù tu vi không bằng lão đại của họ, trên người cũng có bảo vật và thủ đoạn cường đại do Thiên Đế ban cho, đó tuyệt đối không phải là thứ mà Vương Quyền Bá Nghiệp có thể chống lại. "Thế giới mà chúng ta đến được gọi là Đại Tần thế giới, cụ thể thế nào đợi các ngươi đến đó sẽ biết!" "Lần này chúng ta trở về, chủ yếu là phụng mệnh Thiên Đế, để thế giới của chúng ta gia nhập Đại Tần thế giới, các ngươi yên tâm, điều này đối với sinh linh của cả thế giới chúng ta mà nói, trăm lợi mà không có một hại, đối với các ngươi cũng là một cơ duyên trời cho!" "Đến Đại Tần thế giới, với thiên phú của các ngươi, tu thành Võ Đạo Kim Đan không khó, tuổi thọ tính bằng trăm vạn năm…" "Ực!" Dương Nhất Thán và những người khác đều sợ ngây người, tuổi thọ tính bằng trăm vạn năm?

Tu sĩ ở thế giới của họ, dù có mạnh đến đâu, cũng chỉ có tuổi thọ như người thường.

Chỉ có những yêu quái kia tuổi thọ mới rất dài.

Tuổi thọ phá trăm vạn.

Họ quả thực không dám nghĩ tới. "Ta đưa các ngươi trở về!" Vương Quyền Bá Nghiệp vung tay, tám thành viên còn lại của tổ chức mặt nạ liền trở về nhà của mình.

Vương Quyền Bá Nghiệp cũng mang theo muội muội Vương Quyền Túy trở về Vương Quyền gia.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời, thần uy trên người Đông Phương Hoài Trúc bỗng trở nên nồng đậm, một luồng khí tức trấn áp vạn vật thương khung bao trùm cả thế giới. "Bản cung Đông Phương Hoài Trúc, hôm nay phụng lệnh Đại Tần Thiên Đế, đưa các vị phi thăng tiên giới, gia nhập Đại Tần Tiên Giới, có ai không phục không?" Giọng nói hùng vĩ của Đông Phương Hoài Trúc vang vọng khắp trời đất, bất kể là nhân tộc hay yêu tộc đều một phen xôn xao.

Phi thăng tiên giới?

Thật hay giả?

Sẽ không phải là muốn lừa họ chứ? "Yêu nghiệt to gan, dám yêu ngôn hoặc chúng, ăn một gậy của ta." Ngay lúc này, một bóng hình kim quang lấp lánh từ trong Ngạo Lai Quốc ở phương đông bay lên, tay cầm một cây gậy lớn màu vàng, đập thẳng xuống Đông Phương Hoài Trúc.

Cây gậy lớn màu vàng theo đà rơi xuống, trở nên vô cùng khổng lồ, tựa như cột chống trời, mênh mông ức vạn dặm.

Ngạo Lai Vụ, Hoa Quả Hương, Định Hải Nhất Bổng vạn yêu triều.

Đông Hải ngoại, Thủy Liêm trung, Tề Thiên Bỉ Cao tiên chiết yêu. "Là hắn!" "Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu ra tay rồi!" Đối với bóng hình kim quang lấp lánh này, người nhận ra không nhiều, nhưng những người biết hắn đều là cường giả đỉnh cao của hai tộc người và yêu.

Ví dụ như Hoan Đô Kình Thiên, Đồ Sơn Hồng Hồng và những người khác. "Hoài Trúc sẽ không sao chứ?" Đông Phương Cô Nguyệt cả trái tim đều treo lên, chưa trải qua Đại Tần thế giới, nàng không biết Đông Phương Hoài Trúc cụ thể mạnh đến đâu.

Nhưng sự thần bí và kinh khủng của Ngạo Lai Quốc, nàng lại có cảm nhận sâu sắc.

Đó là một sự tồn tại được xem là vô địch. "Phóng túng!" Ánh mắt Đông Phương Hoài Trúc như đuốc, trong mắt dường như có hai ngọn lửa hừng hực cháy, giữa mi tâm có một ấn ký Hỏa Thần màu đỏ, tựa như quân vương trong lửa.

Chương 185

Bàn tay ngọc trắng nõn của nàng đưa ra, đối mặt với cây gậy khổng lồ màu vàng đang lao tới, nhẹ nhàng nắm lại, cây gậy liền lập tức hóa thành tro bụi.

Sau đó bàn tay ngọc hóa thành chưởng, trấn áp xuống.

Ngũ Hành chi lực, hóa thành núi Ngũ Chỉ. "Muốn trấn áp ta, không có cửa đâu!" Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu gầm lên, hắn bị một kiện linh bảo từ ngoài trời khống chế, toàn thân yêu lực mười phần không còn một, vừa rồi hắn áp chế linh bảo, chưa toàn lực ra tay.

Lúc này lại không thể quan tâm nhiều như vậy nữa.

Hắn hỏa lực toàn khai.

Một cây gậy khổng lồ màu vàng hiện ra, đâm thẳng vào núi Ngũ Hành đang trấn áp xuống, dường như muốn đâm thủng trời một lỗ, đâm xuyên qua núi. "Ánh sáng đom đóm, cũng dám tranh huy với nhật nguyệt!" Đông Phương Tần Lan nhìn con khỉ đang giãy giụa, khinh thường một tiếng, lẩm bẩm: "Nếu tỷ tỷ đã ra tay, vậy ta cũng chơi một chút!" Lời vừa dứt, Đông Phương Tần Lan há miệng phun ra, hỏa diễm hóa thành một con cự long gầm thét bay ra, lao về phía ngoài vòng.

Hỏa long vừa đến ngoài vòng, liền hóa thành biển lửa vô tận.

Biển lửa đi qua, vạn vật tịch diệt.

Bất kể là yêu ma quỷ quái gì, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Rầm rầm rầm.

Lúc này, Ngũ Hành Sơn do năm ngón tay của Đông Phương Hoài Trúc hóa thành hạ xuống, trấn áp Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu ở bờ

Đông Hải.

Đồng thời, trong tay Đông Phương Hoài Trúc có thêm một chiếc vòng bạc.

Chính là linh bảo từ ngoài trời đã từng trọng thương Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu. "Cũng không tệ!" Đông Phương Hoài Trúc cất bảo bối đi, ánh mắt nhìn về một thiếu nữ đang bay về phía mình.

Thiếu nữ này mặc kim giáp, anh tư hiên ngang, điều kinh ngạc là lại có sáu cái tai.

Chính là nhị tỷ của Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu, Lục Nhĩ. "Gia nhập Đại Tần thế giới, năm trăm năm sau có thể ra!" Không đợi Lục Nhĩ mở miệng, Đông Phương Hoài Trúc nói thẳng. "Đa tạ tiên tử!" Lục Nhĩ không nói nhiều, chắp tay bái tạ.

Năm trăm năm đối với họ chỉ là một cái búng tay, không tính là dài.

Còn về việc phản kháng?

Đây là thứ họ có thể phản kháng được sao? "Tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?" Trên Đồ Sơn, Đồ Sơn Nhã Nhã nhìn về phía Đồ Sơn Hồng Hồng, bây giờ nàng rất ỷ lại và sùng bái tỷ tỷ, còn chưa phải là Yêu Minh chi chủ làm chủ gia đình sau này. "Gia nhập." Đồ Sơn Hồng Hồng nhàn nhạt nói.

Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu đều bị một chưởng trấn áp.

Nàng tuy đứng trong Tứ Hoàng của bảng xếp hạng chiến lực người và yêu quái, nhưng căn bản không phải là đối thủ, còn là loại đối thủ hoàn toàn không nhìn thấy hy vọng.

Đánh không lại còn có thể làm sao?

Đương nhiên là gia nhập.

Chẳng lẽ lại để cả Đồ Sơn cùng bị diệt vong sao?

Đương nhiên, nếu Đông Phương Hoài Trúc và người đứng sau nàng muốn nô dịch họ, nuôi nhốt hồ yêu Đồ Sơn để đùa giỡn.

Nàng chắc chắn sẽ thề chết phản kháng.

Hồ nhân vĩnh bất vi nô!!!

Cổn Cổn: Trừ khi bao ăn bao ở!

Bắc Sơn, Nam Quốc, Tây Tây Vực đều có lựa chọn giống nhau.

Họ thực ra cũng không có lựa chọn nào khác.

Chỉ cần không muốn chết, không muốn diệt tộc, thì chỉ có gia nhập.

Nhân tộc Nhất Khí Đạo Minh và Ngạo Lai Quốc cũng như vậy.

Đến đây, thế lực trong vòng toàn bộ thần phục.

Thế lực ngoài vòng, đã sớm bị Đông Phương Tần Lan một ngọn lửa lớn thiêu thành tro. … Trong lúc tỷ muội Đông Phương Hoài Trúc đại triển thần uy ở thế giới Hồ Yêu, những người cùng họ rời đi như Lý Hàn Y cũng đã trở về thế giới Thiếu Niên Ca Hành.

Lý Hàn Y, Doãn Lạc Hà trước tiên đi gặp người thân của mình, sau đó lựa chọn phương thức nhanh nhất giống như Đông Phương Hoài Trúc.

Nhân tiền hiển thánh.

Dùng thực lực tuyệt đối trấn áp thiên hạ.

Lý Hàn Y và Doãn Lạc Hà với tiên tư tuyệt mỹ đứng trên hư không, tiên quang lượn lờ, tựa như cửu thiên tiên tử hạ phàm trần, lập tức chấn kinh cả thiên hạ. "Trời ơi, tiên tử hạ phàm rồi sao?" "Đẹp quá… a… đau quá!" "Đây chính là thần tiên, không thể khinh nhờn, chỉ nhìn thêm một cái, đã cảm giác mắt sắp mù rồi!" "Mau bái kiến thần tiên!" … Trên núi Thanh Thành.

Dưới cây đào hoa.

Triệu Ngọc Chân, chưởng môn Thanh Thành Sơn đương đại, người được mệnh danh là Đạo Kiếm Tiên, kinh hãi ngẩng đầu, nhìn về phía tiên tử tiên quang lượn lờ trên hư không, vẻ mặt ngây dại. "Đẹp quá!" Hắn tuy được gọi là Đạo Kiếm Tiên, nhưng từ khi đến núi Thanh Thành, chưa từng xuống núi.

Mà trên núi Thanh Thành cũng hiếm có phụ nữ, càng đừng nói là mỹ nữ.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tiên nữ đẹp như vậy.

Có một cảm giác tim đập thình thịch.

Đáng tiếc hắn biết, tiên tử như vậy, chỉ có thể ngắm từ xa mà không thể với tới. … Thiên Khải Thành.

Trong hoàng cung, Minh Đức Đế kinh ngạc, nghi ngờ bất định nhìn lên trời, rồi vội vàng dời mắt đi, kinh ngạc nói: "Lý Hàn Y?" "Trẫm không nhìn lầm chứ?

Người đó là Lý Hàn Y?" Lý Hàn Y từng ở Thiên Khải Thành năm năm, Minh Đức Đế đã gặp Lý Hàn Y, không chỉ có ông ta, rất nhiều người ở Thiên Khải Thành cũng đã gặp. "Bệ hạ, quả thực rất giống Lý Hàn Y, nhưng Lý Hàn Y tuyệt đối không thể có tu vi này." Cẩn Tuyên Đại Giám nhịn đau mắt, cẩn thận nhìn, trầm giọng nói.

Lão là người đứng đầu trong năm đại giám của Thiên Khải, là bạn đọc đại giám của Minh Đức Đế Tiêu Nhược Cẩn, thực lực sâu không lường được.

Nhưng so với Lý Hàn Y trên trời, tựa như đom đóm so với trăng sáng.

Lý Hàn Y chưa đến hai mươi tuổi.

Dù thiên phú dị bẩm, cũng không thể mạnh như vậy. "Quốc sư, ngài thấy thế nào?" Minh Đức Đế nhìn về phía Quốc sư Tề Thiên Trần vừa mới bước tới.

Tề Thiên Trần là giám chính của Khâm Thiên Giám, thực lực cao thâm khó lường, đã tiến vào cảnh giới bán bộ Thần Du. "Bệ hạ, còn nhớ sự kiện quỷ dị Tuyết Nguyệt Thành biến mất trước đây không?" Ánh mắt Tề Thiên Trần ngưng trọng, từ từ nói: "Theo mắt nhìn của thần, người ở trên kia chín phần có khả năng là Lý Hàn Y!" "Vậy thực lực của Lý Hàn Y thế nào?" Minh Đức Đế vội vàng hỏi. "Sâu không lường được!" Tề Thiên Trần lắc đầu: "Theo thần ước tính, ít nhất đã vượt qua Thần Du Huyền Cảnh, là sự tồn tại của tiên nhân thực sự!" "Sao có thể?" Cẩn Tuyên khó tin, Thần Du Huyền Cảnh, đó là mục tiêu mà vô số võ giả cả đời theo đuổi, nhưng trên đời có ai có thể đạt tới?

Huống chi là vượt qua Thần Du Huyền Cảnh?

Ông!

Ngay lúc này, trên bầu trời một luồng thần uy kinh khủng ngút trời trấn áp xuống, dù là Cẩn Tuyên Đại Giám, bạn đọc đại giám của Minh Đức Đế, võ công sâu không lường được, cũng trong khoảnh khắc này, như thể lưng mang núi lớn, bị ép quỳ xuống đất.

Quốc sư Tề Thiên Trần cũng không ngoại lệ.

Minh Đức Đế và những người thực lực yếu hơn khác, càng không cần phải nói. "A, nghịch tặc!" Minh Đức Đế quỳ trên đất, vừa kinh vừa giận, xấu hổ muốn chết.

Từ trước đến nay chỉ có ông ta bắt người khác quỳ bái.

Chưa có ai bắt ông ta quỳ bái cả.

Đáng ghét đáng hận! … "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó

bản Già Thiên, thưởng một thẻ Đốn Ngộ Pháp Tắc, thời gian đốn ngộ một canh giờ." "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Hồ Yêu, thưởng một cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Thất Tình Lục Dục Thụ, có thể cảm ngộ thất tình lục dục, quả của nó là Thất Tình Lục Dục Quả có thể nâng cao tâm cảnh." "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Thiếu Niên Ca Hành, thưởng một trái tim Võ Đạo Chi Tâm, hữu ngã vô địch, tuyệt thế chi tư, ngươi chính là Võ Thần tương lai, là chàng trai chói mắt nhất!" Đại Tần Thiên Đình, Doanh Huyền vừa trở về từ thế giới Già Thiên đang ngâm mình trong suối nước nóng, xem xét những phần thưởng vừa nhận được.

Thế giới Thiếu Niên Ca Hành, theo sau Lý Hàn Y thể hiện thực lực, tất cả các thế lực đều thần phục.

Những kẻ không phục đều đã chết.

Nhiệm vụ tự nhiên là dễ dàng hoàn thành.

Doanh Huyền đối với điều này cũng không ngạc nhiên. "Ba phó bản, ba phần thưởng, thẻ Đốn Ngộ Pháp Tắc, Tiên Thiên Linh Căn, Võ Đạo Chi Tâm, đều rất tốt!" Doanh Huyền lấy ra phần thưởng, Võ Đạo Chi Tâm trực tiếp dung nhập vào cơ thể.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác huyền diệu dâng lên trong lòng, Doanh Huyền vốn đã là thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt, cảm giác tư chất ngộ tính của mình lại được nâng cao. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi lĩnh ngộ nhất giai Hỗn Độn pháp tắc, tu vi của ngươi tăng lên Tạo Hóa Cảnh nhất trọng." Một luồng khí tức đáng sợ lan tỏa, tu vi của Doanh Huyền lại đột phá.

Tạo Hóa Cảnh.

Tu luyện pháp tắc.

Pháp tắc chia làm cửu giai.

Cửu giai đại viên mãn, chính là Tạo Hóa Cảnh cửu trọng đỉnh phong.

Tiếp theo, pháp tắc diễn hóa thế giới, biến đan điền thành thế giới, chính là Thế Giới Cảnh trên cả Tạo Hóa Cảnh.

Cảm nhận tu vi của bản thân, Doanh Huyền trồng cây Thất Tình Lục Dục Thụ bên cạnh suối nước nóng, sau đó ý niệm vừa động, thế giới Già Thiên, thế giới Hồ Yêu và thế giới Thiếu Niên Ca Hành lần lượt dung nhập vào Đại Tần thế giới.

Thế giới Già Thiên là một vũ trụ thế giới vô cùng rộng lớn.

Tuy thiên địa đại đạo thiếu hụt, nhưng bản nguyên vẫn vô cùng cường đại.

Huống chi còn bao gồm cả tiên vực tàn khuyết.

Do đó, khi bản nguyên và đại đạo của thế giới Già Thiên và bản nguyên và đại đạo của Đại Tần thế giới dung hợp vào nhau, bản nguyên và đại đạo của Đại Tần thế giới bùng nổ.

Cấp bậc thế giới nhảy vọt từ Trung Thiên thế giới lên Đại Thiên thế giới.

Cương vực điên cuồng bành trướng.

Đặc biệt là sau khi gia nhập thế giới Già Thiên, cương vực thực sự có thể gọi là rộng lớn vô ngần.

Tổ Tinh vẫn nằm ở trung tâm của cả thế giới, tựa như thái cổ tinh thần, hùng vĩ uy nghiêm, tỏa ra khí tức vĩnh hằng bất hủ.

Dù là cường giả Đại Đế của thế giới Già Thiên, đối mặt với Tổ Tinh, cũng sẽ có cảm giác nhỏ bé, cảm thấy áp lực và sự nặng nề vô biên.

Đại Tần Thiên Đình do Doanh Huyền khai tịch và Thập Trọng

Thiên nơi Thiên Đình tọa lạc cũng bành trướng, không gian trở nên ngày càng kiên cố, linh khí càng thêm nồng đậm, vũ trụ vạn đạo càng thêm rõ ràng.

Bởi vì, bất kể là Tổ Tinh, hay Thiên Đình, hay Thập Trọng Thiên, đều là do Doanh Huyền lợi dụng bản nguyên chi lực khai tịch mà thành.

Đại Tần thế giới tăng cường, chúng cũng sẽ theo đó mà nhanh chóng tăng cường.

Dị tượng đáng sợ bao trùm cả Đại Tần thế giới, bao gồm cả thế giới Già Thiên, thế giới Hồ Yêu và thế giới Thiếu Niên Ca Hành vừa mới dung nhập.

Sinh linh của Đại Tần thế giới đã trải qua chuyện này nên đã quen.

Nhưng những sinh linh vừa mới gia nhập thì chấn động.

Thế giới Già Thiên. "Trời ơi, đây chính là Đại Tần Tiên Giới?" "Trường sinh vật chất thật nồng đậm, còn có thiên địa pháp tắc hoàn chỉnh!" "Ta sắp đột phá rồi!" Kỳ Lân Cổ Hoàng tay cầm Kỳ Lân Trượng, tóc dài bay phấp phới, dáng vẻ hùng tráng, toàn thân tiên quang lượn lờ, khí tức điên cuồng tăng trưởng.

Là cổ hoàng của thời đại thái cổ, vô địch một thời đại, cửu thiên thập địa độc tôn, thiên phú tâm tính của hắn có thể tưởng tượng được.

Vốn dĩ thế giới Già Thiên đã hạn chế hắn, khiến hắn không thể đột phá.

Nhưng lúc này đến Đại Tần thế giới, tựa như trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá lội.

Đặc biệt là đang trong lúc thế giới Già Thiên dung nhập Đại Tần thế giới, Đại Tần thế giới thăng cấp Đại Thiên thế giới, vũ trụ vạn

đạo hiển hóa.

Chương 186

Lúc này, chính là thời cơ tốt nhất để tu luyện cảm ngộ.

Không chỉ Kỳ Lân Cổ Hoàng, những vị đại đế cổ hoàng còn lại như Hoàng Kim Cổ Hoàng đều lần lượt đột phá, thực lực bùng nổ. "Gâu gâu gâu!" Hắc Hoàng cảm nhận được sự thay đổi của trời đất, hưng phấn gầm lên, khí tức trên người tăng vọt.

Nó từ nhỏ đã được Doanh Huyền dùng chí tôn tinh huyết tẩy rửa nhục thân, lại theo Vô Thủy Đại Đế mấy ngàn năm, tu vi sớm đã đạt đến Chuẩn Đế cảnh.

Chỉ là sau này bị Vô Thủy chém đi tu vi, phong ấn trong Tử Sơn.

Bây giờ, nó nhân cơ hội Đại Tần thế giới thăng cấp Đại Thiên thế giới, một cơ hội ngàn năm có một này, một sớm đốn ngộ, tu vi bùng nổ.

Luân Hải.

Đạo Cung.

Tứ Cực.

Hóa Long.

Tiên Đài.

Chuẩn Đế. … Chuẩn Đế đỉnh phong. "Vô lượng cái thiên tôn, con chó đen này ăn phải thuốc gì sao?" Đoạn Đức trừng lớn mắt, nhìn con Hắc Hoàng vừa mới cắn mông mình tu vi vọt thẳng lên Chuẩn Đế đỉnh phong, cả người đều ngây ra.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tròng mắt của hắn càng rớt xuống đất.

Đột phá rồi.

Hắc Hoàng thành đế rồi.

Một sớm đốn ngộ, nhập Đại Đế cảnh. "Đệt!" Diệp Hắc không nhịn được văng tục.

Chỉ có thể nói, không hổ là con chó được ba vị đại đế nuôi từ nhỏ.

Trâu bò vãi. "Gâu gâu, bản hoàng thành đế rồi!" Hắc Hoàng tắm mình trong thần quang, đế uy mênh mông, mặc một chiếc quần đùi hoa, đứng thẳng bằng hai chân, ngạo nghễ trên hư không, bóng hình vĩ ngạn của nó in vào mắt vô số sinh linh của Đại Tần thế giới. "Mẹ ơi, mau nhìn kìa, một con chó yêu to quá!" "Đây là con chó của Vô Thủy Đại Đế, vậy mà thành đế rồi!" "Con chó này từng theo Thiên Đế, Tây Hoàng Mẫu và Vô Thủy Đại Đế, có thể thành đế cũng là bình thường, cơ duyên như vậy, có mấy ai có được?" "Tu vi thật đáng sợ!" Thế giới Hồ Yêu, Đồ Sơn Hồng Hồng, Hủy Diệt Thiên Quân Thạch Khoan, Độc Hoàng Hoan Đô Kình Thiên và các cường giả yêu tộc khác mặt đầy chấn động, trong kính sợ mang theo sùng bái và khao khát.

Đế uy trên người Hắc Hoàng quá mạnh.

Đúng là thần tượng của họ.

Chỉ là nhìn bộ dạng đứng trên hư không, mặc quần đùi hoa, không khỏi khóe miệng co giật, thẩm mỹ của vị tiền bối yêu tộc này của họ dường như có chút vấn đề. "Đáng sợ quá, tỷ tỷ, ta sẽ không bị yêu quái ăn thịt chứ?" Thế giới Thiếu Niên Ca Hành, Lôi Vô Kiệt đứng bên cạnh tỷ tỷ Lý Hàn Y, nhìn bóng hình của Hắc Hoàng trong tinh không còn lớn hơn cả ngôi sao, run rẩy.

Hắn chỉ là một thiếu niên trong thế giới võ hiệp thôi mà.

Vừa đến một thế giới thần ma san sát.

Tùy tiện xuất hiện một con chó yêu đã kinh khủng như vậy.

Thật đáng sợ. "Cho nên ngươi phải nỗ lực tu luyện!" Lý Hàn Y nhàn nhạt nói.

Là đệ đệ của nàng, sao có thể bị yêu quái ăn thịt?

Huống chi trị an của Đại Tần thế giới rất tốt.

Lôi Vô Kiệt: "…" Hắn không khỏi nhớ lại lúc nhỏ, cảnh tỷ tỷ Lý Hàn Y cầm côn dạy hắn luyện công… "Đây chính là Đại Tần Tiên Giới sao?

Thật là đặc sắc và vĩ đại!" Người nói là một nam tử tú mỹ hơn cả phụ nữ bên cạnh Lôi Vô Kiệt, một thân áo gấm thiên kim cầu đắt tiền, toàn thân toát ra vẻ lười biếng, trong mắt đầy cảm khái.

Hắn chính là người bạn tốt của Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sắt. "Hành trình mới, bắt đầu từ đây!" Lôi Vô Kiệt nhìn tinh không mênh mông vô tận, nhiệt huyết trong cơ thể sôi trào.

Vốn dĩ hắn là một thiếu niên đầy nhiệt huyết muốn xông pha giang hồ.

Bây giờ giang hồ đã đổi thành một thế giới đặc sắc và vĩ đại hơn, càng hấp dẫn hơn. … Đại Tần thế giới thay đổi từng ngày.

Doanh Huyền là thế giới chi chủ, Đại Tần thế giới thăng cấp Đại Thiên thế giới, lợi ích thu được cũng vô cùng lớn.

Tạm thời không nói đến những nội tình không nhìn thấy được.

Chỉ riêng tu vi, Doanh Huyền lại tăng thêm hai trọng, bây giờ đã đạt đến Tạo Hóa Cảnh tam trọng.

Hưởng thụ một phen sự phục vụ tận tâm tận trách của Cơ Như Tuyết và Khải Toa, Doanh Huyền làm mới phó bản liên quan của hai người. 【Phó bản Bất Lương Nhân】 【Nhiệm vụ một: Giải quyết

Huyền Minh Giáo, Thông Văn Quán, Huyễn Âm Phường】【Nhiệm vụ hai: Nắm giữ bảy thành thế lực.】【Phó bản Siêu Thần】【Nhiệm vụ một: Giải quyết văn minh Thiên Sứ, văn minh Liệt Dương và các văn minh đỉnh cao khác trong vũ trụ】【Nhiệm vụ hai: Nắm giữ bảy thành thế lực】… "Thế giới Bất Lương Nhân, từ sau phó bản Tàng Binh Cốc lần trước, không có Bất Lương Soái và Lý Tinh Vân, thay đổi không nhỏ a!" Doanh Huyền nhận được thông tin phó bản của thế giới Bất Lương Nhân, thì ra theo sau sự biến mất của Bất Lương Soái vì nguyên nhân của hắn, các chư hầu tranh bá càng thêm kịch liệt.

Tấn vương Lý Khắc Dụng và Lương đế Chu Ôn đều tấn công Kỳ quốc do Kỳ vương Lý Mậu Trinh nắm giữ.

Bây giờ Thủy Vân Cơ đã đến bước đường cùng, bị vây khốn ở Phượng Tường, trở thành cá nằm trong chậu. "Thế giới Siêu Thần thay đổi còn lớn hơn." Doanh Huyền lại liếc nhìn thế giới Siêu Thần, từ sau phó bản trật tự Thiên Cung, Thiên Sứ chi vương Hoa Diệp biến mất, Khải Toa cũng đã đến Đại Tần thế giới.

Cuộc đấu tranh nội bộ của các thiên sứ rất nhanh đã bùng nổ.

Đây là cuộc chiến giữa thiên sứ nữ và thiên sứ nam.

Cuối cùng, dưới sự lãnh đạo của Thiên Cơ vương Hạc Hi và Thiên Khải vương Lương Băng, các thiên sứ nữ đã thành công đánh bại thiên sứ nam, thiết lập nên một văn minh thiên sứ mới.

Hạc Hi trở thành Thiên Sứ chi vương mới.

Mà điều tương tự với nguyên tác là, tuy Khải Toa đã biến mất, nhưng những cuộc đấu tranh đáng lẽ phải xảy ra vẫn xảy ra.

Lương Băng và Hạc Hi vậy mà đã bùng nổ xung đột.

Lương Băng rời khỏi thiên sứ, thiết lập văn minh Ác Ma, trở thành

Nữ vương Ác Ma.

Bây giờ cách thời đại Hoa Diệp, đã qua mấy vạn năm.

Hạc Hi đã nghỉ hưu.

Thiên Sứ Ngạn, vốn nên là đệ tử của Khải Toa, đã trở thành đệ tử của Hạc Hi, và cũng trở thành Thiên Sứ chi vương sau Hạc Hi. "Thay đổi quả thực không nhỏ!" Doanh Huyền giao thông đạo của hai phó bản thế giới cho Cơ Như Tuyết và Khải Toa, để họ tự mình dẫn người giải quyết hai thế giới đó. "Thế giới của nàng đã qua mấy vạn năm rồi, nhưng muội muội của nàng chưa chết, nhưng thay đổi rất lớn, tin rằng sẽ rất bất ngờ!" Doanh Huyền nói với Khải Toa.

Không biết Khải Toa nhìn thấy Tiểu Nãi Băng ngày xưa đã biến thành Nữ vương Ác Ma vừa lớn vừa tà ác, sẽ có biểu cảm gì?

Tiểu Nãi Băng thật sự đã 'lớn' lên nhiều a. "Mấy vạn năm rồi sao…" Ánh mắt Khải Toa xa xăm, tuy bây giờ thời gian nàng tu luyện trong Thời Không Tháp đã sớm vượt qua mấy chục vạn năm, nhưng nghĩ đến thế giới của mình đã qua lâu như vậy, trong lòng nàng có chút phức tạp.

Khải Toa không nán lại, nóng lòng trở về thế giới Siêu Thần.

Nàng rất muốn biết mấy vạn năm qua đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Nãi Băng và Tiểu Nãi Hi thế nào rồi?

Những năm này sống ra sao?

Cơ Như Tuyết cũng như vậy.

Cùng Cơ Như Tuyết trở về, còn có Viên Thiên Cương, Lý Tinh Vân và những người khác. … Thế giới Bất Lương Nhân.

Đại Lương.

Biện Châu.

Tiêu Lan Điện. "Phế vật, một lũ phế vật, lâu như vậy rồi, vẫn chưa chiếm được Phượng Tường, đều là lũ ăn hại!" Trên long ỷ vàng son lộng lẫy, tượng trưng cho quyền lực tối cao, một người đàn ông mặc mãng long bào, thân hình to béo như heo đang lớn tiếng mắng chửi.

Người đàn ông mặt đầy râu quai nón, khóe miệng lộ ra hai chiếc răng nanh, trên cổ đeo một sợi dây chuyền hình đầu rồng lớn, trong lòng ôm một nữ tử yếu đuối, đáng thương.

Hắn chính là hoàng đế Đại Lương Chu Ôn.

Chu Ôn soán ngôi nhà Đường, lập nên nước Lương.

Hiện nay thiên hạ ngoài hắn ra còn lại hai chư hầu lớn nhất là Kỳ vương Lý Mậu Trinh và Tấn vương Lý Khắc Dụng.

Ba phe họ dưới trướng đều kiểm soát một tổ chức sát thủ: Huyền Minh Giáo, Huyễn Âm Phường và Thông Văn Quán.

Huyền Minh Giáo do con trai cả của Chu Ôn là Chu Hữu Khuê quản lý, hiệu là Minh Đế.

Nhưng Chu Hữu Khuê vì tu luyện Cửu U Huyền Thiên Thần Công bản thiếu, khiến thân thể như đứa trẻ ba tuổi, trên đầu mọc sừng, tựa như quái vật, luôn không được Chu Ôn yêu thích.

Mà lúc này người phụ nữ trong lòng Chu Ôn chính là vợ của Chu Hữu Khuê, Trương thị Trương Trinh Nương.

Chu Ôn hiếu sát tàn bạo, hoang dâm vô độ, thích nhất là đùa giỡn với con dâu của mình. "Truyền lệnh cho Vương Ngạn Chương, Chu Hữu Khuê, trong vòng ba ngày, phải chiếm được Phượng Tường, bắt sống Lý Mậu Trinh, không, phải là Thủy Vân Cơ con mụ đó về cho trẫm, trẫm muốn đích thân nghiêm hình bức cung, thẩm vấn nó cho rõ ràng!" Lương đế Chu Ôn gầm lên.

Trong mắt hắn mang theo sự tham lam và tàn nhẫn nồng đậm, hắn nghe nói Nữ Đế Thủy Vân Cơ là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành.

Hơn nữa Nữ Đế Thủy Vân Cơ chỉ là thân phận thủ lĩnh sát thủ Huyễn Âm Phường, bề ngoài còn có một thân phận nữa, đó là Kỳ vương Lý Mậu Trinh giả nam trang.

Hai thân phận cộng lại, khiến Chu Ôn càng thêm hứng thú, đặc biệt là Thủy Vân Cơ chống đối hắn, khiến hắn tổn thất nặng nề.

Hắn nhất định phải hành hạ đối phương thật tốt, mỗi ngày hưởng thụ cảnh đối phương đau khổ cầu xin dưới chân hắn, sống không được chết không xong. "Vi thần tuân chỉ." Đại thần run rẩy, vội vàng lui xuống truyền lệnh.

Chu Ôn nghĩ đến Nữ Đế Thủy Vân Cơ, trong lòng lửa giận bùng lên, khí bạo ngược khó tiêu tan.

Ánh mắt tàn nhẫn bạo ngược của hắn rơi vào vợ của con trai cả Chu Hữu Khuê, Trương Trinh Nương.

Tựa như một con dã thú khát máu phát điên.

Thân thể mảnh mai của Trương Trinh Nương run lên, đôi mắt đẹp mang theo sự sợ hãi.

Nàng biết Chu Ôn lại sắp bạo hành mình rồi.

Mỗi lần đều hành hạ nàng đến chết đi sống lại, sống không bằng chết.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đại điện vang lên tiếng gầm gừ bạo ngược của Chu Ôn… và tiếng rên rỉ của Trương Trinh Nương. … Kỳ quốc.

Phượng Tường.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Giết!

Giết!

Giết!

Tiếng pháo nổ vang trời, tiếng chém giết rung chuyển đất trời, thượng tướng nước Lương Vương Ngạn Chương suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân bao vây Phượng Tường, điên cuồng tấn công.

Cửu Thiên Thánh Cơ của Huyễn Âm Phường dưới trướng Nữ Đế và các tướng sĩ Kỳ quốc liều chết giữ Phượng Tường, nhưng sự chênh lệch binh lực quá lớn, các tướng sĩ giữ thành đã là nỏ mạnh hết đà.

Cửu Thiên Thánh Cơ công lực gần như cạn kiệt, trong mắt đầy tuyệt vọng, Phượng Tường e là không giữ được nữa. … Cùng lúc đó, trong Kỳ vương phủ, hai nhóm người đang đối đầu nhau.

Chương 187

Nữ Đế Thủy Vân Cơ mặc nam trang.

Nàng một thân vương bào, cao quý nặng nề!

Mắt sáng răng trắng, gương mặt thanh tú, lạnh lùng, thần thái rạng ngời!

Vóc người cao ráo, tóc buộc cao trong mũ quan, anh tư hiên ngang.

Bên hông treo một thanh trường kiếm, lặng lẽ đứng đó, thần sắc cương nghị, thản nhiên tự tại, khí phách phi phàm.

Giữa mày có hai dấu ấn màu đỏ, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân toát ra vẻ trưởng thành và cao ngạo, xung quanh tỏa ra một luồng khí tràng mạnh mẽ thâm trầm bá khí, phong phạm vương giả hiện rõ không chút nghi ngờ. "Chu Hữu Khuê, dám xông vào Kỳ vương phủ của ta, ngươi thật sự tìm chết!" Thủy Vân Cơ nhìn chằm chằm vào một bóng hình nhỏ bé phía trước, trông như đứa trẻ ba tuổi, trên đầu mọc hai cái sừng, chắp tay sau lưng, khí thế bất phàm.

Chính là Minh Đế của Huyền Minh Giáo, Chu Hữu Khuê. "Nữ Đế, đại thế đã mất, bó tay chịu trói đi, phụ hoàng của bản đế rất thích ngươi, nhất định sẽ yêu thương ngươi thật tốt!" Chu Hữu Khuê tuy là người lùn, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại đầy vẻ bá đạo lạnh lùng. "Tìm chết!" Ánh mắt Thủy Vân Cơ lạnh đi, Chu Ôn là loại người gì, nàng còn không rõ sao?

Loại rác rưởi đó cũng xứng?

Nghĩ thôi đã thấy ghê tởm.

Keng một tiếng, Tử Tiêu Kiếm bên hông Thủy Vân Cơ ra khỏi vỏ, thân hình nhảy lên, chỉ thấy một cột sáng màu tím từ trên trời giáng

xuống.

Rầm rầm rầm!

Đại địa rung chuyển, bụi bay tứ phía, Minh Đế Chu Hữu Khuê mang theo thuộc hạ bị chấn lui, nhìn sang, chỉ thấy Thủy Vân Cơ cầm kiếm quỳ một gối trên đất.

Phía trước nàng xuất hiện một cái hố sâu vài trượng. "Hừ!" Chu Hữu Khuê hừ lạnh một tiếng, vận chuyển Cửu U Huyền Thiên Công, thân hình như điện, lao về phía Thủy Vân Cơ.

Trong chốc lát, khắp nơi đều là bóng dáng của hai người.

Chỉ là thân hình lùn tịt như đứa trẻ ba tuổi của Chu Hữu Khuê và vóc dáng cao gầy của Nữ Đế, tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Phải nói rằng, Chu Hữu Khuê tuy luyện công tẩu hỏa nhập ma biến thành quái vật lùn, nhưng thực lực quả thực kinh khủng.

Thủy Vân Cơ cũng bị áp chế.

Nhưng muốn hoàn toàn đánh bại Thủy Vân Cơ, ngay cả Chu Hữu Khuê cũng rất khó làm được.

Thuộc hạ hắn mang theo là Thủy Hỏa Phán Quan và Mạnh Bà cũng ra tay.

Cùng với sự gia nhập của ba đại cao thủ, Nữ Đế lập tức khó chống đỡ.

Bùm.

Ngay lúc này, Chu Hữu Khuê chớp lấy cơ hội, bàn tay nhỏ bé mang theo sức mạnh đáng sợ đánh vào vai Thủy Vân Cơ.

Phụt.

Một ngụm máu tươi phun ra, Thủy Vân Cơ bị chấn bay ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Hữu Khuê và đám người vừa định thừa thắng truy kích, bắt lấy Thủy Vân Cơ thì bước chân dừng lại, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp yểu điệu không biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng Thủy Vân Cơ, đưa tay đỡ lấy nàng. "Cơ Như Tuyết!" Đôi mắt đẹp của Thủy Vân Cơ lóe lên một tia bất ngờ, không ngờ Cơ Như Tuyết đã mất tích một thời gian lại xuất hiện.

Hơn nữa thực lực dường như đã có đột phá rất lớn. "Muốn cứu người trước mặt bản đế, si tâm vọng tưởng!" Chu Hữu Khuê sau khi sững sờ, cũng nhận ra đối phương.

Chỉ là một thị nữ của Thủy Vân Cơ mà thôi.

Hắn tiện tay là có thể đập chết.

Thân hình hắn khẽ động, lao về phía Thủy Vân Cơ và Cơ Như Tuyết.

Ông.

Cơ Như Tuyết ngẩng đầu bình tĩnh liếc hắn một cái, thân thể của Chu Hữu Khuê liền hóa thành tro bụi dưới mắt mọi người, theo gió tan biến.

Lúc này, Kỳ vương phủ một mảnh tĩnh lặng.

Thủy Hỏa Phán Quan và Mạnh Bà nín thở, không thể nào tin được cảnh tượng như mơ này.

Chỉ một ánh mắt, Minh Đế Chu Hữu Khuê cấp bậc Đại Thiên Vị đã chết?

Dù là Bất Lương Soái cũng không làm được!

Sợ hãi.

Nỗi sợ hãi vô tận như thủy triều dâng lên trong lòng Thủy Hỏa Phán Quan và Mạnh Bà.

Thân thể họ cứng đờ, khó mà cử động.

Họ không dám nhìn vào mắt Cơ Như Tuyết, nhưng Cơ Như Tuyết lại nhìn về phía họ.

Khoảnh khắc này, ba người hồn bay phách lạc.

Sắp chết rồi!

Sắp chết rồi!

Nhưng Thủy Hỏa Phán Quan quả thực đã chết, thân thể lặng lẽ hóa thành tro bụi, theo gió tan biến.

Cả đám người của Minh Đế chỉ còn lại một mình Mạnh Bà cô đơn.

Trái tim Mạnh Bà treo lơ lửng nơi cổ họng.

Khoảnh khắc vừa rồi, bà cảm giác tất cả bí mật của mình đều bị nhìn thấu.

Đó không phải là ảo giác.

Bà thực sự đã bị nhìn thấu.

Dưới ánh mắt của Cơ Như Tuyết, Mạnh Bà vốn là một bà lão tóc bạc trắng, lưng còng, trong một luồng tử quang đã xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Lớp ngụy trang trên người vỡ tan, tấm lưng còng thẳng lên, vóc dáng trở nên thon dài cao gầy.

Mái tóc bạc vỡ vụn, mái tóc dài mềm mại màu tím như thác đổ xuống, tùy ý duỗi ra, rủ xuống đến eo!

Vóc người lả lướt, yểu điệu động lòng người!

Tóc tím trên trán rẽ ra, lộ ra một gương mặt tinh xảo hoàn mỹ không tì vết!

Đôi mắt như nước mùa thu chứa chan tình ý, làm say đắm lòng người! "Mạnh Bà già nua lụ khụ vậy mà lại biến thành một đại mỹ nữ tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành!" Dù Thủy Vân Cơ thân kiêm hai chức vị Kỳ vương và Nữ Đế, kiến thức rộng rãi, lúc này trong mắt cũng đầy chấn động, quá bất ngờ, giống như đang xem ảo thuật.

Một bà lão biến thành một mỹ nữ tuyệt thế. "Thuộc hạ của Viên Thiên Cương, Bất Lương Nhân!" Cơ Như Tuyết nhàn nhạt nói. "Cái này…" Đôi mắt đẹp của Mạnh Bà đầy kinh ngạc, không chỉ bị một ánh mắt gỡ bỏ lớp ngụy trang, mà còn bị nhận ra ngay lập tức.

Cơ Như Tuyết sao lại trở nên lợi hại như vậy?

Nàng không phải là một thị nữ của Nữ Đế sao?

Trước đây bà chưa từng để vào mắt. "Thạch Dao, còn không bái tạ Cơ tiên tử thủ hạ lưu tình, không giết chi ân!" Ngay lúc Thạch Dao kinh ngạc không nói nên lời, một giọng nói vừa quen thuộc vừa kính sợ truyền đến.

Một người đàn ông thân hình cao lớn, đeo mặt nạ xuất hiện. "Viên Thiên Cương kiến quá Cơ tiên tử!" Viên Thiên Cương chắp tay hành lễ với Cơ Như Tuyết.

Dù sao Cơ Như Tuyết và Thiên Đế có quan hệ không bình thường.

Loại rất sâu, rất sâu. "Đại soái!" Thạch Dao nhìn thấy Viên Thiên Cương, vội vàng nói: "Bất Lương Nhân Thạch Dao bái kiến Bất Lương Soái." Rồi lại hành lễ với Cơ Như Tuyết: "Thạch Dao đa tạ Cơ tiên tử không giết chi ân." Tuy không biết vì sao Cơ Như Tuyết lại trở nên trâu bò như vậy, đến cả Bất Lương Soái cũng phải hành lễ.

Nhưng bà biết Cơ Như Tuyết đã không còn là Cơ Như Tuyết trong nhận thức của bà nữa.

Đã bay lên cành cao rồi.

Thực lực vừa rồi, quả thực đáng sợ. "Bất Lương Soái!" Thủy Vân Cơ liếc nhìn Viên Thiên Cương, đôi mắt uy nghiêm rơi vào trên người Cơ Như Tuyết: "Đây là chuyện gì?" "Nữ Đế, chuyện là thế này, ngày đó ta đi tìm Lý Tinh Vân, kết quả bị Bất Lương Soái bắt đến Tàng Binh Cốc…" Cơ Như Tuyết kể cho Thủy Vân Cơ nghe về những trải nghiệm trong thời gian này.

Viên Thiên Cương nghe vậy, liền dẫn Thạch Dao rời đi, dù sao Cơ Như Tuyết bị bắt đến Tàng Binh Cốc là để cho hắn thải bổ.

Hắn không tiện ở lại đây. "Đại soái, ngài và Cơ… Cơ tiên tử đã xảy ra chuyện gì?" Thạch Dao có chút nghi hoặc.

Là Bất Lương Nhân, bà biết Tàng Binh Cốc đã biến mất.

Bất Lương Soái cũng biến mất.

Nhưng lần này Bất Lương Soái cùng Cơ Như Tuyết trở về, quan hệ lại xảy ra chuyển biến lớn như vậy. "Coi như là nhận được tiên duyên!" Viên Thiên Cương dẫn Thạch Dao lên tường thành, chỉ thấy hắn tùy tay đánh một chưởng xuống, liền trấn áp bốn mươi vạn đại quân của Vương Ngạn Chương.

Thạch Dao, Cửu Thiên Thánh Cơ và vô số tướng sĩ giữ thành trừng lớn mắt, khó mà tin nổi. "Thần tiên!" "Là thần tiên đến cứu chúng ta!" "Cảm tạ thần tiên!" Vô số tướng sĩ Phượng Tường lần lượt quỳ bái.

Viên Thiên Cương đứng trên tường thành, chắp tay sau lưng, nói: "Chúng ta và cả Tàng Binh Cốc đã được Thiên Đế bệ hạ vĩ đại dịch chuyển đến Đại Tần Tiên Giới!" "Tại Đại Tần Tiên Giới, chúng ta đã tu luyện tiên pháp do Thiên Đế truyền xuống, đặt ở thế giới bình thường, có thể nói là hàng ngũ thần tiên rồi!" "Cơ tiên tử có quan hệ không tầm thường với Thiên Đế, nhưng ta rất coi trọng ngươi, đợi ngươi đến Đại Tần Tiên Giới, chưa chắc không thể được Thiên Đế

bệ hạ ưu ái, một bước lên mây!" Trong lòng Thạch Dao sóng cuộn biển gầm, Viên Thiên Cương chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, nhưng lượng thông tin chứa đựng lại vô cùng lớn.

Thì ra Tàng Binh Cốc biến mất là vì Thiên Đế.

Mà Viên Thiên Cương và Cơ Như Tuyết mạnh như vậy là vì nhận được tiên duyên, tu luyện tiên pháp do Thiên Đế truyền xuống, và bà cũng có thể đến tiên giới.

Viên Thiên Cương và Cơ Như Tuyết đồng thời nhận được tiên duyên, lẽ ra Viên Thiên Cương nên mạnh hơn.

Nhưng lại đối với Cơ Như Tuyết cung kính như vậy.

Thì ra là Cơ Như Tuyết đã bám được vào Thiên Đế, mà bà dường như cũng có cơ hội.

Bà tuy rất nghi hoặc, nhưng nếu Bất Lương Soái đã nói có cơ hội, vậy bà chắc chắn có cơ hội.

Huống chi Cơ Như Tuyết còn được.

Bà không cho rằng mình thua kém Cơ Như Tuyết. "Cửu Thiên Thánh Cơ kiến quá tiền bối, cảm tạ tiền bối ra tay tương trợ, cứu vớt Phượng Tường khỏi nước lửa…" Cửu Thiên Thánh Cơ bước tới.

Các nàng không nhận ra Viên Thiên Cương, nhưng biết vừa rồi là hắn ra tay, đều rất cung kính.

Trong mắt các nàng, một chưởng trấn áp bốn mươi vạn đại quân, chính là thủ đoạn thần tiên. "Các ngươi trở về nói với Cơ tiên tử và Nữ Đế, ta sẽ giải quyết nước Lương và nước Tấn." Viên Thiên Cương nói xong, liền dẫn Thạch Dao biến mất trên tường thành.

Thế giới Bất Lương Nhân quá yếu, linh khí mỏng manh, ở lại một chút cũng không thoải mái.

Hắn muốn giải quyết sớm, sau đó trở về Đại Tần thế giới. "Cơ tiên tử?" Cửu Thiên Thánh Cơ có chút nghi hoặc, vội vàng trở về bẩm báo Nữ Đế. … Bên kia. "Sư muội, ta trở về rồi!" Lý Tinh Vân hớn hở trở về thế giới Bất Lương Nhân, việc đầu tiên là đi tìm sư muội Lục Lâm Hiên.

Nữ thần của hắn, Cơ Như Tuyết, còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Cũng may, hắn còn có sư muội. "Hử?

Trương Tử Phàm!

Lão tử giết ngươi!" Ngay lúc thần thức của Lý Tinh Vân quét đến vị trí của Lục Lâm Hiên, cả người lập tức nổi giận, lửa giận bốc lên ba trượng, vèo một cái biến mất tại chỗ.

Chương 188

Trong một căn phòng cổ kính, một bóng hình màu tím loạng choạng lùi lại, rõ ràng là một thiếu nữ diệu linh.

Nữ tử dung mạo thanh tú, ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp động lòng người.

Một sợi dây lụa màu tím buộc mái tóc dài như thác, mắt sáng răng trắng, giữa trán có một nốt mai trang, đeo đôi khuyên tai màu tím.

Một bộ trang phục màu tím nhạt, đai lưng màu tím thắt thành một nút bên phải, hạ thân mặc một chiếc quần ngắn màu tím đậm, để lộ đôi chân dài trắng nõn như ngà voi. "Ngươi làm gì vậy?" "Ngươi đừng qua đây!" "Hắc hắc, nương tử, ta đến đây!" Một tiểu bạch kiểm tóc trắng uống say khướt, trên mặt mang nụ cười xấu xa, lao về phía nữ tử áo tím.

Hắn chính là con nuôi của Thánh chủ Thông Văn Quán Lý Tự Nguyên, Trương Tử Phàm.

Mà nữ tử chính là sư muội Lục Lâm Hiên mà Lý Tinh Vân đang tìm. "Đừng!" Lục Lâm Hiên muốn phản kháng, lại bị Trương Tử Phàm một tay nắm lấy cổ tay, cúi đầu định hôn nàng. "Chết!" Bóng hình Lý Tinh Vân xuất hiện, một quyền đầy căm phẫn đánh vào khuôn mặt trắng trẻo của Trương Tử Phàm.

Bành.

Tên kia lập tức nổ tung, hóa thành tro bụi, tan thành mây khói. "A!" Lục Lâm Hiên kinh hô, trừng lớn mắt, vừa kinh vừa sợ. "Sư muội, là ta đây!" Lý Tinh Vân tiến lên, muốn nắm lấy tay Lục Lâm Hiên, lại bị nàng né qua. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Lục Lâm Hiên chất vấn.

Sư huynh của nàng không thể mạnh như vậy.

Lý Tinh Vân đành phải từ từ giải thích cho Lục Lâm Hiên. "Oa, Đại Tần Tiên Giới?" "Thì ra sư huynh huynh nhận được tiên duyên!" "Đại Tần Thiên Đế?" "Sư huynh, Thiên Đế trông như thế nào?" Trong mắt Lục Lâm Hiên đầy tò mò và hướng tới, nhưng Lý Tinh Vân nghe sư muội tò mò về Doanh Huyền, lập tức cảnh giác.

Nghĩ đến nữ thần của mình Cơ Như Tuyết, còn chưa bắt đầu đã bị cướp đi, trong lòng chua như chanh.

Sư muội không thể mất nữa.

Hắn muốn nói Doanh Huyền không phải người tốt, bảo sư muội cách xa Doanh Huyền, nhưng hắn không nói ra được, đành nói: "Sư muội, Thiên Đế là tồn tại bực nào, không cùng đẳng cấp với chúng ta, ta kể cho muội nghe chuyện ta tu tiên nhé." "Ồ!" Lục Lâm Hiên trả lời cho qua chuyện.

Lòng tò mò của phụ nữ đã trỗi dậy, đâu dễ dàng dập tắt như vậy.

Trong lúc Lý Tinh Vân kể về những chuyện liên quan đến Đại Tần thế giới, Viên Thiên Cương ra tay diệt Chu Ôn và Lý Khắc Dụng, sau đó thu phục các thế lực.

Cùng lúc đó, Khải Toa cũng đã trở về thế giới Siêu Thần. … Siêu Thần Thế Giới.

Đây là một thế giới khoa kỹ không có ma pháp và tu chân.

Khoa kỹ có thể tạo thần.

Gen thành thần.

Siêu cấp chiến sĩ gen...

Hệ sao Xích Ô.

Hành tinh Địa Cầu.

Thành phố Thiên Hà, làng Hoàng.

Một người phụ nữ với đôi cánh cơ giới màu đen sau lưng, tóc tai bù xù, mặt trang điểm theo phong cách khói, thân hình bốc lửa từ trên trời chậm rãi hạ xuống, lập tức thu hút vô số người vây xem và tò mò. "Gái đẹp quá!" Một người đàn ông mắt sáng lên, yết hầu chuyển động, miệng lưỡi khô khốc.

Nữ tử không để ý đến mọi người, đi thẳng đến trước mặt một thanh niên đang cầm cuốc, ánh mắt rực lửa, nói: "A Thác!" "Tôi không phải A Thác, tôi là Từ Hữu Thắng!" Thanh niên có chút sợ hãi, người phụ nữ này tuy đẹp, nhưng vừa rồi là từ trên trời bay xuống. "Onmxb…" Không để ý đến lời của thanh niên, dưới ánh mắt kinh hãi của hắn, môi nữ tử khẽ động, niệm ra mấy câu chú ngữ.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của vô số người, toàn thân thanh niên bốc khói, cuối cùng hét lớn một tiếng rồi hóa thành một con quái vật cao bằng hai người, sau lưng mọc ra một đôi cánh thịt. "Nữ vương, chúng ta lại bị đánh bại rồi..." Quái vật ánh mắt bình tĩnh nhìn người phụ nữ trước mặt, thở dài nói.

Con quái vật này tên là A Thác, là đại tướng đắc lực dưới trướng Ác ma Nữ vương Mạc Cam Na!

Người phụ nữ này tự nhiên chính là Ác ma Nữ vương Mạc Cam Na!

Tà ác lớn nhất vũ trụ đã biết.

Quả thực là tà ác rất lớn. "Ta đến để mang đến cho các ngươi sự tiến hóa!" Mạc Cam Na mang một đôi cánh cơ giới màu đen, trang điểm phong cách khói xấu xí, đưa tay cách không nắm lại, bắt một người đàn ông lơ lửng giữa không trung, ánh mắt quét qua đám người đang hoảng sợ bất an xung quanh, lớn tiếng nói: "Đại đạo lý ta sẽ không giảng, các ngươi tự mình từ từ thể hội đi!" Nàng vừa dứt lời,

người đàn ông bị nàng bắt trên không trung toàn thân hắc khí cuồn cuộn, sau lưng mọc ra một đôi cánh thịt, hóa thành một ác ma thân thể cường tráng. "Cảm nhận sức mạnh trong cơ thể đi..." "Đúng, sức mạnh điều khiển tự nhiên, sức mạnh ngự trị bầu trời..." Mạc Cam Na nhìn ác ma vừa biến thành, phảng phất như một nhà diễn thuyết, đầy cảm xúc tuyên truyền với bốn phía!

Tuyên truyền lý niệm của nàng.

Tuyên truyền lý tưởng của nàng.

Cổ hoặc người khác trở thành ác ma.

Tự do trụy lạc.

Lúc này, ác ma vừa biến thành dường như đã quen với sức mạnh trong cơ thể, vung vẩy đôi cánh thịt sau lưng, chậm rãi bay lên trời! "Đúng... bay lên!

Khát vọng đối với giới tính!" Nhìn ác ma bay lên, Mạc Cam Na vừa nói vừa diễn tả một cách quyến rũ, chỉ vào một nữ tử cách đó không xa, "Nhìn kìa, bên đó có một cô nương xinh đẹp, hãy để nàng gia nhập vào cơ thể ngươi!" "Ha ha, đi đi!" Mạc Cam Na cười lớn, sau đó đi giữa đám người đang kinh hoàng, tuyên truyền: "Các ngươi đều là sinh vật trí tuệ, nhìn thấy ta thì nên lập tức hiểu ra, một cuộc chiến tranh mà các ngươi không thể chống cự sắp bùng nổ trên Địa Cầu!" "Đi theo ta, sinh mệnh vượt quá 1000 năm, có thể bay, có thể không có giới hạn, các ngươi chỉ cần duy trì sự kính sợ đối với một người phụ nữ..." "Đó chính là ta!" "Mạc Cam Na!" "Vương của các ngươi!" "Biết chưa?" Mạc Cam Na chỉ vào những người xung quanh, giọng nói đanh thép hữu lực, lớn tiếng nói. "Ồ, Tiểu Nãi Băng, mấy vạn năm không gặp, bây giờ ra vẻ thần khí nhỉ!" Ngay lúc này, một giọng cười khẽ vang lên, một nữ tử trưởng thành ung dung với đôi cánh thiên sứ thánh khiết sau lưng xuất hiện.

Nàng ngồi trên một chiếc bảo tọa ngưng tụ từ hư không, vắt chéo chân, đầy hứng thú nhìn Lương Băng.

Không ngờ mấy vạn năm trôi qua, Tiểu Nãi Băng năm xưa lại biến thành thế này.

Trở thành Ác ma Nữ vương Mạc Cam Na. "Tỷ tỷ!" Thân thể Lương Băng cứng đờ, thân thể mềm mại không tự chủ được mà run lên một cái.

Nàng nhìn Khải Toa, dung mạo không thay đổi nhiều, nhưng khí chất đã thay đổi không ít, Khải Toa năm xưa yếu đuối mềm mỏng.

Nhưng bây giờ khí tràng mạnh mẽ, còn đáng sợ hơn cả nàng, một Ác ma Nữ vương. "Lâu rồi không gặp!" Khải Toa nhìn Lương Băng, tâm trạng cũng rất kích động, chỉ là nhìn lớp trang điểm khói kia, không khỏi nhíu mày nói: "Ngươi làm sao lại ăn mặc thế này, trông không ra người không ra quỷ!" Nói đoạn, Khải Toa vung tay, lớp trang điểm khói của Lương Băng liền biến mất.

Ngay sau đó, một bộ tiên y bay đến khoác lên người Lương Băng, bao bọc lấy thân thể uyển chuyển phong du của nàng, phác họa ra những đường cong kinh người đến mức tột cùng. "Tiểu Nãi Băng ăn gì mà lớn thế này, cũng quá kinh người rồi." Trong mắt Khải Toa có chút kinh ngạc, ngay cả nàng cũng tự thấy không bằng, mà nàng còn thường xuyên được Thiên Đế trị liệu vật lý đặc thù.

Còn Lương Băng bây giờ vẫn là một nữ tử còn trong trắng. "Khốn kiếp!

Ngươi làm gì vậy?" Phát hiện lớp trang điểm khói của mình đã mất, Lương Băng lập tức nổi giận: "Ngươi cái con tiện nhân, vừa về đã bắt nạt ta!" "Hừ, bây giờ bản nữ vương không còn là Tiểu Nãi Băng năm xưa nữa, để ngươi xem sự lợi hại của bản nữ vương!" Lương Băng đưa tay nắm vào hư không, chỉ thấy một móng vuốt ác

ma màu đen khổng lồ hiện ra, tóm lấy Khải Toa vào trong lòng bàn tay. "Vẫn nghịch ngợm như lúc nhỏ!" Khải Toa cười đáp lại: "Sức mạnh của khoa kỹ, cũng có chút thú vị!" Vừa dứt lời, móng vuốt ác ma màu đen lặng lẽ vỡ tan, sau đó hóa thành bột mịn, theo gió mà bay đi. "Khốn!

Móng vuốt ác ma của lão nương!" Lương Băng không nhịn được văng tục, quát về phía Khải Toa: "Ngươi cái con tiện nhân, đã làm gì với móng vuốt ác ma của ta?" "Tiểu Nãi Băng, hôm nay tỷ tỷ sẽ cho ngươi biết, tỷ tỷ của ngươi vẫn là tỷ tỷ của ngươi!" Khải Toa đưa tay ra bắt, thân thể Lương Băng liền không thể động đậy, sau đó không thể khống chế mà bay về phía Khải Toa. "Thả nữ vương ra!" Ác ma A Thác vừa tỉnh lại rút kiếm xông về phía Khải Toa. "Cút sang một bên!" Khải Toa trừng mắt nhìn A Thác, kẻ sau như bị trọng kích, thân thể run lên, như một tảng đá rơi xuống đất. "Chết tiệt, sao ngươi lại mạnh như vậy?" Lương Băng đến bên cạnh Khải Toa, trợn to mắt, đầy nghi hoặc: "Mấy năm nay ngươi đã đi đâu?

Còn Hoa Diệp, tên cặn bã đó đâu rồi?" "Hoa Diệp đã chết từ lâu rồi, ta được Thiên Đế đưa đến Đại Tần Tiên Giới!" "Đại Tần Tiên Giới?

Đó là nơi nào?

Lão nương tung hoành vũ trụ mấy vạn năm, cũng chưa từng nghe qua nơi gọi là Đại Tần Tiên Giới, càng chưa từng nghe nói có Thiên Đế nào!" Lương Băng càng thêm không hiểu, với thực lực mà Khải Toa thể hiện ra, thực lực của Đại Tần Tiên Giới tất nhiên không yếu.

Vị Thiên Đế kia lại càng như vậy.

Nhưng một cường giả và văn minh như thế, nàng lại chưa từng nghe nói qua.

Điều này có thể sao? "Đại Tần Tiên Giới không ở trong vũ trụ của

chúng ta, ngươi có thể coi nó là một vũ trụ khác bên ngoài vũ trụ!" Khải Toa nói. "Cái gì?" Lương Băng kinh ngạc đến ngây người. "Chẳng lẽ là Chung Cực Khủng Cụ?" Chung Cực Khủng Cụ là lý luận mà Lương Băng và Minh Hà văn minh chủ thần Karl nghiên cứu.

Chung Cực Khủng Cụ là gì, bọn họ không biết.

Chính vì không biết nên mới đáng sợ.

Còn tại sao bọn họ lại có lý luận về Chung Cực Khủng Cụ, là bởi vì: "Tại sao trong vũ trụ đã biết, không tìm thấy văn minh nào tiên tiến hơn văn minh thiên sứ, trong khi văn minh thiên sứ chỉ có lịch sử phát triển 10 vạn năm." "Mà vũ trụ đã sinh ra 137 tỷ năm, dưới sự so sánh số liệu khổng lồ, không tìm thấy văn minh nào có lịch sử vượt quá 10 vạn năm!" Vì vậy, bọn họ cho rằng thế gian này tất nhiên có một loại sức mạnh không biết tồn tại, khi một văn minh phát triển đến mười vạn năm, sẽ bị luồng sức mạnh không biết này tiêu diệt.

Đây chính là Chung Cực Khủng Cụ.

Hơn nữa sức mạnh khoa kỹ của bọn họ không thể đột phá giới hạn của hư không vũ trụ, bọn họ cảm thấy đây cũng là do luồng sức mạnh không biết kia đang hạn chế họ.

Bởi vì một văn minh phát triển mười vạn năm, cơ bản đã chạm đến hư không vũ trụ, luồng sức mạnh không biết kia không hy vọng họ tiếp tục phát triển, đột phá hạn chế, cho nên muốn tiêu diệt họ.

Đây cũng là lý do tại sao vũ trụ sinh ra 137 tỷ năm, lại không có một văn minh nào vượt quá mười vạn năm. "Đại Tần Tiên Giới không liên quan gì đến cái gọi là Chung Cực Khủng Cụ của các ngươi." Khải Toa nhàn nhạt mở miệng, trong lúc nói chuyện đã truyền những trải nghiệm của bản thân cùng với thông tin liên quan đến Đại Tần vào trong đầu Lương Băng. "Đại Tần Tiên Giới, Thiên Đình Thiên Đế..." Lương Băng chìm đắm trong thông tin mà Khải Toa truyền đến,

bất tri bất giác đã đến Thiên Sứ Tinh Vân Mai Lạc Thiên Đình.

Đây là đại bản doanh của thiên sứ.

Khi Khải Toa mang theo Lương Băng xuất hiện, Mai Lạc Thiên Đình lập tức sôi trào.

Từng thiên sứ anh tư hiên ngang, xinh đẹp động lòng người thân mặc ngân giáp, tay cầm Liệt Diễm Chi Kiếm, nhanh chóng tụ tập lại, bao vây Khải Toa và Lương Băng.

Thiên sứ hiện tại không có mấy người nhận ra Khải Toa.

Còn về Lương Băng, bộ dạng ác ma kia thì rất dễ nhận, nhưng bây giờ sau khi được Khải Toa khôi phục lại dung mạo thật, các thiên sứ có mặt đều không nhận ra nàng. "Các ngươi là ai?" Thiên sứ Lãnh tay cầm Liệt Diễm Chi Kiếm, đôi cánh trắng muốt sau lưng vỗ nhẹ, đáp xuống trước mặt Khải Toa và Lương Băng, chất vấn.

Họ nhìn thấy đôi cánh thiên sứ sau lưng Khải Toa và Lương Băng, biết hai người là thiên sứ.

Nhưng họ lại không nhận ra. "Xem ra Tiểu Nãi Hi phát triển không tệ, từng hậu bối thiên sứ đều đã trưởng thành, có thể một mình đảm đương một phương!" Khải Toa nhìn Thiên sứ Lãnh, Thiên sứ Truy và một đám thiên sứ khác, trong mắt tràn đầy cảm khái.

Còn Lương Băng, lúc này căn bản không có tâm tình để ý đến những thiên sứ này, cả tâm trí đều chìm đắm trong sự thần kỳ của thế giới Đại Tần. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Nếu không thành thật khai báo, ta sẽ không khách khí nữa!" Thiên sứ Lãnh chỉ vào Khải Toa nói. "Nói ra ngươi cũng không biết." Khải Toa lắc đầu: "Ta vẫn là đi tìm Tiểu Nãi Hi!" "Đứng lại!" Thấy Khải Toa coi thường mình, còn muốn xông vào bên trong, Thiên sứ Lãnh không còn chần chừ, cầm kiếm lao tới.

Ầm!

Khí tức mạnh mẽ từ trên người Khải Toa lan tỏa ra, Thiên sứ Lãnh và một đám thiên sứ lập tức bị trấn áp xuống đất, trên người như có một ngọn núi lớn đè lên, khó có thể động đậy. "Sao có thể?" "Đây là sức mạnh gì?" Thiên sứ Lãnh khó tin, không ngờ mình lại dễ dàng bị trấn áp như vậy, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Ầm!

Ngay lúc này, một đạo lôi đình chi kiếm chém xuống, Khải Toa ngẩng đầu lên, lôi đình kiếm ngưng tụ giữa không trung, khó có thể tiến thêm một phân.

Một thiên sứ xinh đẹp thân hình thon dài, anh tư hiên ngang xuất hiện.

Chính là Thiên sứ chi vương Ngạn hiện nay. "Dừng tay!" Cùng lúc đó, giọng nói của Hạc Hi cũng vang lên ngay sau đó.

Chương 189

Một thiên sứ tóc bạc tuyệt mỹ xuất hiện, chính là Thiên Cơ Vương Hạc Hi năm xưa. "Tỷ tỷ!" Hạc Hi nhìn thấy Khải Toa, trong mắt đầy chấn động, không ngờ Khải Toa đã biến mất mấy vạn năm lại xuất hiện trở lại.

Nàng từng phái người tìm kiếm Khải Toa khắp vũ trụ, đáng tiếc vẫn không có chút tung tích nào. "Tiểu Nãi Hi cũng đã lớn rồi!" Nhìn Hạc Hi thân hình cao gầy, trưởng thành phong tình, Khải Toa trong lòng cảm khái, thật là nhiều năm xa cách, vật còn người mất.

Mà Thiên sứ Ngạn, Thiên sứ Lãnh và đông đảo thiên sứ nghe vậy, tập thể hóa đá, trợn to mắt nhìn Hạc Hi, khó có thể tin được. "Tỷ tỷ?" "Tiểu Nãi Hi?" "Ta không có nghe lầm chứ?" ...

Trong lúc Khải Toa và Cơ Như Tuyết quay trở về thế giới của mình, Doanh Huyền đang ôm Ngoan Nhân Nữ Đế cùng nhau tắm suối nước nóng.

Sau khi thông quan thế giới Già Thiên, Doanh Huyền đã phục sinh ca ca của Ngoan Nhân, giải quyết được tâm nguyện và chấp niệm bấy lâu nay của nàng. "Đại ca ca, cảm ơn huynh!" Ngoan Nhân Nữ Đế đầu nhẹ nhàng tựa vào vai Doanh Huyền, giọng nói trong trẻo động lòng người, vẫn gọi Doanh Huyền là đại ca ca, hệt như năm xưa. "Với ta còn khách sáo làm gì!" Doanh Huyền ôm lấy thân thể mềm mại tuyệt diệu của mỹ nhân, lại làm mới một phó bản mới. "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được Đại Chúa Tể phó bản." 【Đại Chúa Tể Phó Bản】【Nhiệm vụ một: Trên Thương Khung Bảng lưu lại chân danh hoàn chỉnh】【Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc diệt sát Thiên Tà Thần】【Nhiệm vụ ba: Chưởng khống bảy thành thế lực】 ... "Đại Chúa Tể

phó bản?" Trong đầu Doanh Huyền hiện lên thông tin liên quan.

Đại Thiên Thế Giới nơi Đại Chúa Tể phó bản tọa lạc, chính là thượng giới của Đấu Khí thế giới, trong đó cường giả không nhiều, cũng không được tính là mạnh!

Bây giờ tình tiết còn chưa bắt đầu, cha của nhân vật chính Mục Trần là Mục Phong còn chưa gặp được mẹ của nhân vật chính là Thanh Diễm Tĩnh.

Trong đó thực lực mạnh nhất chính là Thiên Tà Thần, thần của Vực Ngoại Tà Tộc, Vực Ngoại đệ nhất tà thần, thời kỳ viễn cổ đã dẫn Vực Ngoại Tà Tộc xâm nhập Đại Thiên Thế Giới.

Trải qua trận chiến kịch liệt, Vực Ngoại Tà Tộc chiếm lĩnh một nửa Đại Thiên Thế Giới, làm đại bản doanh của mình.

Sau này, Thiên Tà Thần bị đệ nhất cường giả Đại Thiên Thế Giới là Bất Hủ Đại Đế, xả thân phong ấn tại Bắc Hoang Chi Khâu, đến nay đã phong ấn được hơn bốn vạn năm.

Tuy là phong ấn, nhưng thực ra Thiên Tà Thần cố ý.

Mục đích là muốn mượn sức mạnh của phong ấn, hòa hợp với Đại Thiên Thế Giới, tiêu trừ sự áp chế của Đại Thiên Thế Giới đối với hắn.

Bất quá cho dù Thiên Tà Thần thập mục toàn khai, thực lực khôi phục đỉnh phong, e rằng cũng chỉ ngang với Đại Đế của thế giới Già Thiên.

Chiến lực phần lớn còn không bằng.

Đại Đế của thế giới Già Thiên đại khái thực lực tương đương với cường giả Thần Thông Cảnh hoặc Pháp Tướng Cảnh.

Đương nhiên, vì hệ thống khác nhau, thực lực chênh lệch rất lớn,

không dễ hoàn toàn so sánh.

Bất quá Đại Chúa Tể phó bản đối với Đại Tần hiện nay, hoàn toàn không có độ khó.

Doanh Huyền truyền thông tin liên quan cho Doanh Chính, để Doanh Chính đi xử lý.

Đương nhiên, Doanh Huyền vẫn phải qua đó lưu lại danh tính trên Thương Khung Bảng. "Có một thế giới mới, chúng ta đi dạo một chút!" Doanh Huyền nhìn Ngoan Nhân Nữ Đế nói.

Thương Khung Bảng của thế giới Đại Chúa Tể vẫn không tệ, là sự hiển hóa của ý chí Đại Thiên Thế Giới, lưu danh trên đó có thể cảm nhận được đại đạo pháp tắc của toàn bộ Đại Thiên Thế Giới, có thể điều động sức mạnh thế giới của toàn bộ Đại Thiên Thế Giới.

Ngay cả đối với cường giả như Doanh Huyền và Ngoan Nhân Nữ Đế mà nói, cũng có tác dụng.

Sự khác biệt của các hệ thống thế giới khác nhau... "Diện tích lục địa và số lượng sinh linh này, so với thế giới Già Thiên cũng không kém bao nhiêu!" Ngoan Nhân Nữ Đế nói.

Đại Thiên Thế Giới tổng cộng chia làm hai bộ phận, trong vị diện chính, có hàng nghìn tòa đại lục mênh mông, mỗi một tòa đại lục đều lớn hơn Đấu Khí đại lục hàng ngàn vạn lần.

Trong đó vạn tộc san sát, quần anh hội tụ.

Một bộ phận khác là nơi các vị diện giao hội, nối liền với vô số hạ vị diện. "Trong Đại Thiên Thế Giới này, thế giới thai nghén ra ý chí, cảm ứng được đạo ý chí này, sẽ có cơ hội khắc chân linh của bản thân vào trong thế giới, từ đó dẫn động thế giới vĩ lực!" "Cảnh giới này, chính là cảnh giới trên Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn của Đại Thiên Thế Giới, cũng là tầng thứ cao nhất của phương thế giới này, Chúa

Tể Chi Cảnh." "Đại Thiên Thế Giới, ta là Đại Chúa Tể!" Giọng nói của Doanh Huyền, phảng phất như hồng chung đại lữ, vang vọng khắp trời đất.

Mà theo giọng nói hạ xuống, thiên địa linh lực của cả Đại Thiên Thế Giới lập tức sôi trào xao động, vô cùng vô tận linh khí hội tụ mà đến.

Vô biên vô tận linh quang phảng phất như màn sáng hạ xuống.

Ngoan Nhân Nữ Đế, Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và những người khác ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không vô tận, vào khoảnh khắc này, bọn họ cũng mơ hồ cảm giác được, một luồng sức mạnh mênh mông vô cùng, đang giáng lâm.

Linh quang như mây rủ, từ trên cao trút xuống, gây ra thiên địa chấn động, dần dần hội tụ, cuối cùng tất cả mọi người đều chấn động khi thấy, trong hư không đó, dường như có một màn sáng linh lực không nhìn thấy điểm cuối, chậm rãi xuất hiện. "Chuyện gì vậy?" "Xảy ra chuyện gì rồi?" Cùng một lúc, các cường giả đỉnh cao khắp nơi trong Đại Thiên Thế Giới chấn động, kinh nghi bất định ngẩng đầu, thân ảnh xuất hiện trên không trung.

Có Bất Tử Chi Chủ ở Bắc Hoang Chi Khâu, trấn thủ Vạn Mộ Chi Địa.

Có Kiếm Vực chi chủ, Thanh Sam Kiếm Thánh.

Có Đại Thiên Cung Tru Ma Vương Thạch Trung Ngọc.

Có Phù Đồ Cổ Tộc đại trưởng lão Phù Đồ Huyền.

Có Ma Ha Cổ Tộc Ma Ha Thiên.

Có Thái Linh Cổ Tộc...

Từng cường giả chấn động nhìn màn sáng đang từ từ mở ra trong

hư không, tâm thần lay động, tim đập thình thịch.

Màn sáng kia cho người ta một cảm giác mông lung thần bí, trên đó phảng phất khắc vô số sông núi, nhật nguyệt tinh thần, tựa như một phương thế giới.

Một luồng uy nghiêm đáng sợ từ trên đó tỏa ra, dưới loại uy nghiêm đó, tâm thần của tất cả mọi người đều hơi run rẩy, kinh sợ trước sức mạnh đó. "Đây chính là ý chí thế giới sao?" Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận, Lăng Thanh Trúc, Ứng Hoan Hoan và các nàng tò mò đánh giá màn sáng thần bí từ trên trời giáng xuống. "Không sai, vào thời đại thượng cổ của Đại Thiên Thế Giới này, có một vị Bất Hủ Đại Đế." "Ông ta là người đầu tiên cảm ứng được sự tồn tại của ý chí thế giới, và đặt tên cho ý chí thế giới này là Thương Khung Bảng!" "Lấy thế giới làm bảng... chỉ cần có thể lưu lại chân danh trên ý chí thế giới này, thì có thể nhận được sự công nhận của Đại Thiên Thế Giới, nắm giữ sức mạnh thế giới của Đại Thiên Thế Giới." "Tương đương với việc giành được một phần quyền hành của thế giới, lợi ích trong đó có thể tưởng tượng được." Theo giọng nói của Doanh Huyền hạ xuống, mọi người đều chú ý đến trên Thương Khung Bảng, có một chữ thể cổ xưa. "Diệp!" "Đây là tên của vị Bất Hủ Đại Đế kia sao?" Vân Vận và những người khác lập tức nghĩ đến vị cường giả thượng cổ đã đặt tên cho ý chí thế giới là Thương Khung Bảng. "Không sai, đây là họ của Bất Hủ Đại Đế, thời đại thượng cổ, ông ta cảm ứng được ý chí thế giới của Đại Thiên Thế Giới, dẫn động Thương Khung Bảng giáng lâm, rồi trên Thương Khung Bảng này, lưu lại họ của mình." "Bất quá đáng tiếc, ông ta không thể lưu lại chân danh hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng, chỉ lưu lại một chữ họ, nếu không, cũng không cần phải lấy sinh mệnh làm cái giá để có thể phong ấn Thiên Tà Thần." "Thực ra ông ta có thể phong ấn Thiên Tà Thần, cũng là do đối phương tự nguyện." "Dù sao chỉ kém một bước, thực lực lại khác

biệt một trời một vực." Mọi người hơi gật đầu.

Thiên Tà Thần tương đương với Chúa Tể Cảnh đã lưu lại chân danh hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng, còn Bất Hủ Đại Đế chỉ lưu lại một chữ họ, tương đương với bán bộ Chúa Tể.

Nhưng nửa bước này... chính là một vực sâu không thể vượt qua.

Chênh lệch thực lực, tựa như trời với đất.

Trong lúc Doanh Huyền đang nói chuyện, Bất Tử Chi Chủ, Thạch Trung Ngọc, Thanh Sam Kiếm Thánh và các cường giả đang nhanh chóng tới đây cũng chú ý đến chữ "Diệp" trên Thương Khung Bảng.

Có cường giả biết họ của Bất Hủ Đại Đế, trong lòng mơ hồ có một suy đoán.

Sau khi bọn họ đạt đến Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn hậu kỳ, liền không thể tiến thêm, phảng phất như Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn chính là điểm cuối của tu luyện.

Nhưng họ biết, thực lực của Bất Hủ Đại Đế vượt xa Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn hậu kỳ.

Cho nên bên trên khẳng định còn có cảnh giới.

Nhưng họ không biết làm sao để đột phá.

Bây giờ nhìn thấy Thương Khung Bảng, nhìn thấy chữ "Diệp" trên đó, trong lòng họ mơ hồ có chút suy đoán.

Có lẽ cơ hội đột phá chính là lưu lại tên trên Thương Khung Bảng.

Ông ông ông.

Ngay lúc này, trên Thương Khung Bảng, linh quang đột nhiên trở nên nồng đậm.

Mà trong linh quang đó, tất cả mọi người đều thấy rõ, hai chữ thể

cổ xưa thương kình như cầu long, đang dần dần thành hình. "Doanh Huyền!" Trong chốc lát, cả thế giới, đều vào khoảnh khắc này yên tĩnh lại.

Trên Thương Khung Bảng, linh quang tỏa sáng, chiếu rọi mọi ngóc ngách của Đại Thiên Thế Giới.

Tất cả ánh mắt, đều khó tin nhìn về nơi đó.

Trên đó, một chân danh hoàn chỉnh, phiêu diêu lơ lửng, như thể mang một loại uy nghiêm không thể hình dung, khiến cho tất cả những ai nhìn thấy, đều không nhịn được mà quỳ lạy xuống.

Vô biên vô tận linh quang tỏa xuống, bao phủ Doanh Huyền trong đó.

Khoảnh khắc này, Doanh Huyền có thể cảm giác được, cảm tri của hắn, phảng phất như lan tỏa khắp cả Đại Thiên Thế Giới.

Một cảm giác chưởng khống chân chính, dâng lên trong lòng, điều này khiến Doanh Huyền có một cảm giác khác lạ, dường như, cả thế giới, đều nằm trong tay hắn.

Cảm giác này, tựa như chúa tể.

Bất quá Doanh Huyền rất bình tĩnh, cảm giác chưởng khống này, so với việc hắn là thế giới chi chủ còn kém xa.

Nếu thế giới chi chủ là chủ group, vậy thì lưu danh trên Thương Khung Bảng nhiều nhất chỉ được tính là quản trị viên. "Cũng được, có thể điều động sức mạnh thế giới của một phương thế giới, cảm tri bản chất và quy tắc vận hành của một phương thế giới, đối với các nàng cũng có không ít trợ giúp!" Doanh Huyền ung dung thoải mái lưu lại chân danh, cảm nhận một phen rồi nói với các nàng. "Ta cũng thử xem!" Cổ Huân Nhi mỉm cười.

Đối với Chúa Tể Cảnh của Đại Thiên Thế Giới này, nàng cũng

cảm thấy hứng thú.

Cùng lúc đó, Bất Tử Chi Chủ, Thạch Trung Ngọc, Thanh Sam Kiếm Thánh và các cường giả Đại Thiên Thế Giới xa xa nhìn thân ảnh của Doanh Huyền, cảm nhận luồng uy áp nồng đậm trên người đối phương, cùng với hai chữ mang theo vô tận uy nghiêm trên Thương Khung Bảng, trong mắt đầy kính sợ cuồng nhiệt.

Khoảnh khắc này, họ đã xác định được.

Trên Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn, chính là phải lưu lại tên trên Thương Khung Bảng.

Bất Hủ Đại Đế chỉ lưu lại một chữ họ.

Mà Doanh Huyền đã lưu lại tên hoàn chỉnh.

Nghĩ đến đây, Thạch Trung Ngọc, Bất Tử Chi Chủ và những người khác mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Doanh Huyền có thể lưu lại chân danh hoàn chỉnh, rõ ràng đã vượt qua Bất Hủ Đại Đế, có Doanh Huyền, chúng ta có thể triệt để giải quyết Vực Ngoại Tà Tộc rồi!" "Không sai!

Chúng ta mau đi bái kiến Doanh Huyền tiền bối!" "Các ngươi có ai từng nghe nói về Doanh Huyền tiền bối không?" "Không có!" "Chưa từng nghe nói!" "Doanh Huyền tiền bối khẳng định là một vị tiền bối cao nhân ẩn thế tu hành!" "Đúng vậy, không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì kinh người!" "Đại Thiên Thế Giới của chúng ta đứng lên rồi!" Thạch Trung Ngọc và những người khác vô cùng hưng phấn, nỗi khổ do ngoại ma vực ngoại cuối cùng cũng có thể giải quyết được. "Không ổn!" "Đại Thiên Thế Giới lại sinh ra một cường giả có thể sánh với thần của ta, còn lợi hại hơn cả Bất Hủ Đại Đế thượng cổ!" "Thần của ta còn đang bị phong ấn, phải làm sao bây giờ?" So với các cường giả Đại Thiên Thế Giới, Thánh Thiên Ma Đế và các cường giả Vực Ngoại Tà Tộc khác đều kinh hoàng, từng người sắc mặt âm

trầm, cảm thấy uy hiếp cực lớn. ...

Bên kia. "Tiền..." Ngay khi Thạch Trung Ngọc, Thanh Sam Kiếm Thánh và các cường giả khác đến trước mặt Doanh Huyền, vừa mới mở miệng định hành lễ, ánh mắt họ liền ngây ra, lại một lần nữa ngây dại. 【Cổ Huân Nhi】 Ba chữ cổ xưa thương kình như cầu long xuất hiện trên Thương Khung Bảng, uy nghiêm không thể hình dung từ trên người Cổ Huân Nhi lan tỏa ra.

Khoảnh khắc này, trong đầu tất cả sinh linh Đại Thiên Thế Giới đều hiện lên thân ảnh của Cổ Huân Nhi, trong mắt tràn đầy kính sợ.

Thạch Trung Ngọc, Thanh Sam Kiếm Thánh và các cường giả Đại Thiên Thế Giới khác ngây người tại chỗ.

Lại xuất hiện một cường giả vượt qua Bất Hủ Đại Đế.

Đây là xuất hiện theo cặp sao?

Giây tiếp theo, họ trợn to mắt, há hốc miệng, không nói nên lời. 【Ngoan Nhân】 【Vân Vận】 【Mỹ Đỗ Toa】 【Lăng Thanh Trúc】 【Ứng Hoan Hoan】 【Ứng Tiểu Tiểu】 ...

Từng thân ảnh phong hoa tuyệt đại lần lượt lướt qua trong đầu mọi người, tất cả sinh linh Đại Thiên Thế Giới đều ngơ ngác.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nhưng vẫn chưa hết.

Các cường giả khác của thế giới Đại Tần cũng lần lượt đến Đại Thiên Thế Giới, ngay sau đó lưu lại chân danh trên Thương Khung Bảng. 【Tiêu Viêm】 【Lâm Động】 【Hiểu Mộng】 【Độc Cô Cầu Bại】 【Nguyệt Thần】 【Lý Hàn Y】 【Lục Tuyết Kỳ】 【Bích Dao】 【Tiểu Long Nữ】 【Phi Bồng】 【Trọng Lâu】 ...

Dưới ánh mắt trợn mắt há mồm của vô số cường giả Đại Thiên

Thế Giới.

Dưới ánh mắt chấn động kinh hoàng của Vực Ngoại Tà Tộc.

Từng chân danh được khắc lên Thương Khung Bảng.

Linh quang trên Thương Khung Bảng không ngừng tỏa sáng, giống như một vầng thái dương, chiếu rọi Đại Thiên Thế Giới rực rỡ chói mắt, quang mang vạn trượng.

Chương 190

Từng thân ảnh của cường giả lần lượt lướt qua trong đầu tất cả sinh linh Đại Thiên Thế Giới, tất cả mọi người đều chết lặng...

Nếu Thương Khung Bảng có trí tuệ, e rằng sẽ không nhịn được mà văng tục: Các ngươi có thôi đi không?

Lão tử không cần thể diện sao?

Ta lại không phải xe buýt công cộng, các ngươi muốn lên là lên à!

Cứ thế này, lão tử sắp bị các ngươi chơi hỏng rồi!

Đại Thiên Cung Tru Ma Vương Thạch Trung Ngọc, chấn động thất thanh nói: "Thương Khung Bảng sẽ không bị viết đầy tên chứ?" Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi Chủ và những người khác: "..." Thánh Thiên Ma Đế, Ám Thiên Ma Đế: "..." Nếu Thương Khung Bảng có trí tuệ, e rằng sẽ không nhịn được mà văng tục: Các ngươi có thôi đi không?

Lão tử không cần thể diện sao?

Ta lại không phải xe buýt công cộng, các ngươi muốn lên là lên à!

Cứ thế này, lão tử sắp bị các ngươi chơi hỏng rồi!

Đại Thiên Cung Tru Ma Vương Thạch Trung Ngọc, chấn động thất thanh nói: "Thương Khung Bảng sẽ không bị viết đầy tên chứ?" Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi Chủ và những người khác: "..." Thánh Thiên Ma Đế, Ám Thiên Ma Đế: "..." "Sao có thể?" "Sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả xa lạ như vậy?" "Bọn họ trông còn mạnh hơn cả Bất Hủ Đại Đế, nhưng Bất Hủ Đại Đế đã là cường giả mạnh nhất trong lịch sử Đại Thiên Thế Giới của chúng ta rồi!" "Chẳng lẽ bọn họ cũng giống như Thiên Tà Thần, là cường giả đến

từ vực ngoại?" "Trời ơi, nếu là như vậy, thì thật sự là một trận hạo kiếp chưa từng có!" "Năm xưa một Thiên Tà Thần đã khiến chúng ta nguyên khí đại thương, Bất Hủ Đại Đế cũng đã vẫn lạc, bây giờ không có Bất Hủ Đại Đế, lại xuất hiện nhiều cường giả vực ngoại có thể sánh với Thiên Tà Thần như vậy?" "Xong rồi!" "Cũng chưa chắc là cường giả vực ngoại, khí tức của họ hoàn toàn khác với Vực Ngoại Tà Tộc, cũng không ô nhiễm Đại Thiên Thế Giới của chúng ta!" "Nói không chừng là có một thế lực ẩn giấu nào đó đã nắm giữ được bí quyết lưu danh đặc thù, mới có nhiều người ghi tên trên bảng như vậy!" ...

Vô số cường giả Đại Thiên Thế Giới tâm thần chấn động, căng thẳng, lo lắng, lo âu, chăm chú nhìn vào Thương Khung Bảng còn chói mắt hơn cả mặt trời.

Từng cái tên ẩn chứa uy nghiêm vô tận treo lơ lửng, khiến họ biết rằng có thể lưu danh trên đó, tất nhiên có tác dụng và thực lực phi phàm.

Theo số người lưu danh càng nhiều, Thương Khung Bảng càng thêm rực rỡ, vô tận quang mang chiếu rọi mọi ngóc ngách của Đại Thiên Thế Giới, xua tan mọi bóng tối.

Một nửa Đại Thiên Thế Giới bị Vực Ngoại Tà Tộc chiếm lĩnh đang không ngừng thu hẹp.

Nơi họ chiếm lĩnh đều sẽ bị ô nhiễm thành môi trường sống thích hợp cho Vực Ngoại Tà Tộc, tràn ngập vô cùng vô tận tà ác chi khí.

Sinh linh bình thường của Đại Thiên Thế Giới không thể sinh tồn trong môi trường này.

Cho nên, Vực Ngoại Tà Tộc và sinh linh Đại Thiên Thế Giới là kẻ thù không đội trời chung.

Nhưng giờ khắc này, tà khí trên địa bàn mà họ chiếm lĩnh không ngừng bị bốc hơi, ánh sáng rực rỡ như lửa cháy quét tới, thiêu diệt tà khí, khôi phục lại bộ dạng địa vực của Đại Thiên Thế Giới. "Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" "Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tà tộc chúng ta sẽ xong đời!" "Những người này rốt cuộc từ đâu chui ra?

Chẳng lẽ là con bài tẩy bí mật mà Đại Thiên Thế Giới âm thầm ẩn giấu?" Thánh Thiên Ma Đế, Ám Thiên Ma Đế, Trảm Thiên Ma Đế và các cường giả Vực Ngoại Tà Tộc khác kinh hoàng xen lẫn, không biết phải làm sao.

Đối mặt với tình huống như vậy, bọn họ căn bản không có chút biện pháp nào.

Ra tay?

Bọn họ căn bản đánh không lại.

Doanh Huyền ngồi trong xe liễn, ánh mắt sâu thẳm sáng ngời đánh giá bầu trời ngày càng rực rỡ, như có điều suy nghĩ. "Lưu danh trên Thương Khung Bảng, hóa ra là đôi bên cùng có lợi, người lưu danh có thể điều động sức mạnh thế giới của Đại Thiên Thế Giới, cảm ngộ bản chất và pháp tắc của thế giới." "Nhưng lưu danh trên đó, cũng có thể khiến Thương Khung Bảng, tức là ý chí thế giới, nhận được sự cảm ngộ thiên địa pháp tắc của người lưu danh, khiến bản thân nó lớn mạnh." Doanh Huyền và các cường giả của thế giới Đại Tần lưu danh trên đó, những cảm ngộ của họ đều sẽ được Thương Khung Bảng hấp thu, trở nên lớn mạnh và hoàn thiện.

Có thể đoán trước, số người lưu danh đủ nhiều, đẳng cấp của Đại Thiên Thế Giới sẽ có được đột phá. "Bất Tử Chi Chủ, ra mắt Doanh tiền bối." Lúc này, Bất Tử Chi Chủ và các cường giả Đại Thiên Thế Giới khác đến trước xe liễn, cung kính hành lễ với Doanh Huyền.

Không chỉ vì Doanh Huyền vừa là người đầu tiên ghi tên trên

bảng, mà còn vì họ nhận ra Doanh Huyền có địa vị lãnh đạo tuyệt đối trong số những người này. "Chuyện của Vực Ngoại Tà Tộc không tính là gì, rất nhanh sẽ được giải quyết, còn về Đại Thiên Thế Giới của các ngươi, gia nhập vào Đại Tần của trẫm là được." Doanh Huyền trực tiếp nói. "Đại Tần..." Bất Tử Chi Chủ và những người khác có chút nghi hoặc, không hiểu Đại Tần là thế lực gì.

Tuy nhiên, không đợi họ mở miệng, đã thấy cường giả xung quanh hành động.

Một cường giả tên là Lâm Động, bàn tay vươn ra, đại tộc đỉnh cao của Vực Ngoại Tà Tộc là Thánh Ma Tộc liền bị trấn áp, bao gồm cả tộc trưởng Thánh Thiên Ma Đế cũng không thể thoát.

Một cường giả tên là Tiêu Viêm, cũng ra tay, đại tộc đỉnh cao của Vực Ngoại Tà Tộc là Thiên Ma Tộc liền bị trấn áp, bao gồm cả tộc trưởng Ám Thiên Ma Đế.

Sau đó, Tâm Ma Tộc, Đao Ma Tộc, Linh Ma Tộc, Thi Ma Tộc và các tộc Vực Ngoại Tà Tộc khác lần lượt bị trấn áp, bao gồm cả cường giả trong đó, không một ai có thể trốn thoát.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Vực Ngoại Tà Tộc uy hiếp Đại Thiên Thế Giới toàn quân bị diệt, bị cường giả Đại Tần toàn bộ trấn áp.

Sau đó, họ nhìn thấy vị nữ tử tuyệt mỹ như thanh liên bên cạnh Doanh Huyền, Cổ Huân Nhi, ngọc thủ chỉ một điểm về phía Vạn Mộ Chi Địa. "Đừng mà..." Bất Tử Chi Chủ và các cường giả khác kinh hãi, nơi đó đang phong ấn Thiên Tà Thần mà.

Nếu Thiên Tà Thần xuất thế thì xong đời.

Đáng tiếc họ căn bản không kịp ngăn cản.

Trận pháp phong ấn Thiên Tà Thần trong nháy mắt vỡ tan, vô cùng

vô tận ma khí ngút trời quét qua ức vạn vạn dặm, tràn ngập trời đất. "Ha ha, bản thần ra ngoài rồi, cho dù Bất Hủ Đại Đế sống lại, cũng đừng hòng ngăn cản bản thần thống ngự Đại Thiên Thế Giới!" Thiên Tà Thần hét dài một tiếng, ma uy cái thế, vạn trượng ma ảnh xông lên trời, đôi mắt lộ ra trong ma ảnh khổng lồ đó, như thể chứa đựng cực ác của thế gian, khiến người ta tim đập thình thịch, như rơi vào địa ngục. "Thiên Tà Thần xuất thế rồi!" Bất Tử Chi Chủ và những người khác run rẩy, đối với sự khủng bố của Thiên Tà Thần hiểu rất rõ, đó là kẻ mà Bất Hủ Đại Đế thượng cổ phải lấy tính mạng của mình làm cái giá mới phong ấn được.

Bây giờ không có Bất Hủ Đại Đế, bọn họ căn bản không có sức chống cự.

Họ lần lượt nhìn về phía Doanh Huyền và những người khác.

Thiên Tà Thần là do Cổ Huân Nhi thả ra, họ chỉ hy vọng Doanh Huyền và những người khác có thể giải quyết được. "Hả?

Thương Khung Bảng?

Lại có người có thể cảm ứng được ý chí thế giới rồi sao?" Thiên Tà Thần nhìn thấy Thương Khung Bảng, không nhịn được kinh ngạc một tiếng, nhưng không để ý.

Muốn lưu lại chân danh hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng quá khó.

Ngay cả Bất Hủ Đại Đế thượng cổ kinh tài tuyệt diễm, thiên phú trác tuyệt, cũng chỉ lưu lại một chữ họ mà thôi.

Mà từ xưa đến nay, có mấy Bất Hủ Đại Đế?

Cho dù thời đại này thật sự có người đạt đến trình độ của Bất Hủ Đại Đế, lưu lại một chữ họ trên Thương Khung Bảng, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Trải qua hơn bốn vạn năm phong ấn, hắn đã hòa hợp với Đại Thiên Thế Giới, sẽ không còn bị áp chế nhiều nữa.

Cho dù Bất Hủ Đại Đế sống lại, hắn một tay cũng có thể trấn áp.

Thậm chí cho dù có người lưu lại chân danh hoàn chỉnh, hắn cũng không sợ hãi. "Hử?

Sao có thể?" Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, khi nhìn thấy những cái tên chi chít treo trên Thương Khung Bảng, Thiên Tà Thần lập tức như con vịt bị bóp cổ, đôi mắt tà ác trợn to, mặt đầy kinh hãi, khó có thể tin được. 【Doanh Huyền】【Cổ Huân Nhi】【Ngoan Nhân】【Vân Vận】【Mỹ Đỗ Toa】【Lăng Thanh Trúc】【Ứng Hoan Hoan】【Ứng Tiếu Tiếu】 ... "Không thể nào!" "Tuyệt đối không thể nào!" Thiên Tà Thần toàn thân run rẩy, đối với tác dụng của Thương Khung Bảng, hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Lưu lại chân danh hoàn chỉnh, đã là cùng cảnh giới với hắn rồi.

Nếu chỉ có một người, hắn còn có tự tin đối phó.

Nếu là hai người, hắn nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng chống cự.

Nếu đạt đến ba người trở lên, hắn có thể trực tiếp bỏ chạy.

Nhưng đây mẹ nó không phải là một hai người, cũng không phải là ba bốn người.

Nhìn sơ qua, ít nhất cũng phải hơn nghìn người.

Đây có phải là Thương Khung Bảng giả không?

Chẳng lẽ hắn bị phong ấn bốn vạn năm, thời đại đã thay đổi?

Thương Khung Bảng là muốn lên là lên được sao?

Đây là ý chí thế giới, không phải là kỹ nữ thanh lâu đâu.

Ngay cả kỹ nữ thanh lâu, cũng không phải ai cũng có thể lên được. "Không thể nào!" "Ta không tin!" "Sao có thể có nhiều người lưu lại chân danh hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng như vậy?" "Là giả!" "Tuyệt đối là giả!" Thiên Tà Thần sụp đổ, vừa kinh vừa sợ, không muốn tin vào sự thật khủng bố này. "Nói nhảm gì!

Qua đây cho ta!" Cổ Huân Nhi ngọc thủ trắng nõn cách không tóm một cái, vũ trụ tinh không đều nằm trong lòng bàn tay, ẩn chứa đại uy năng, đại khủng bố không thể hình dung. "Không!" Thiên Tà Thần lập tức cảm nhận được sức mạnh vô thượng khiến hắn run rẩy, kinh hoàng gầm thét, thậm chí không kịp phản kháng, đã như con gà con bị tóm vào trong lòng bàn tay.

Bất Tử Chi Chủ: "..." Thanh Sam Kiếm Thánh: "..." Đây thật sự là Thiên Tà Thần mà họ sợ hãi sao? ... "Thiên Tà Thần cứ thế bị trấn áp rồi sao?" "Không có chút sức lực phản kháng nào?" "Đây chính là sự khủng bố của việc lưu lại chân danh hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng sao?" "Bất Hủ Đại Đế chỉ lưu lại một chữ họ, cho nên chỉ có thể dùng cái giá là sinh mạng mới phong ấn được Thiên Tà Thần, còn người lưu lại chân danh hoàn chỉnh lại có thể dễ dàng nghiền ép Thiên Tà Thần?" "Điều này cũng quá cường đại rồi!" "Cường giả như vậy lại xuất hiện nhiều đến thế?" "Ta không phải đang nằm mơ chứ?" Bất Tử Chi Chủ, Thanh Sam Kiếm Thánh, Thạch Trung Ngọc, cùng với các cường giả của Thần Thú nhất tộc như Chân Long Đế, Côn Bằng Lão Tổ, Thông Thiên Đại Viên Vương đều chấn động.

Dù trước đó bọn họ đã cảm nhận được uy nghiêm và sự cường đại đáng sợ trên Thương Khung Bảng, nhưng chung quy vẫn chưa tự mình trải nghiệm.

Thế nhưng sự cường đại và khủng bố của Thiên Tà Thần, những Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn như bọn họ đều đã thấm thía sâu sắc.

Vậy mà.

Thiên Tà Thần cường đại như thế, trước mặt Cổ Huân Nhi, lại yếu ớt như một đứa trẻ.

Dù biết Doanh Huyền và những người khác có thể không phải là cường giả của Đại Thiên Thế Giới bọn họ, nhưng họ cũng không có ý định phản kháng.

Chênh lệch quá lớn.

Huống hồ Doanh Huyền và những người khác không giống Vực Ngoại Tà Tộc.

Vực Ngoại Tà Tộc muốn biến Đại Thiên Thế Giới thành vùng đất thích hợp cho Tà Tộc sinh tồn, còn sinh linh của Đại Thiên Thế Giới thì không thể sống sót.

Đây là mối đe dọa vong chủng diệt tộc.

Vì vậy, bọn họ có thể thề chết chống lại Vực Ngoại Tà Tộc.

Còn Doanh Huyền và những người khác chỉ muốn bọn họ gia nhập mà thôi.

Dù mất đi địa vị bá chủ, nhưng tài không bằng người, còn có cách nào đây.

Kẻ yếu thần phục kẻ mạnh, vốn là thiên kinh địa nghĩa.

Theo sau sự thần phục của các cường giả Nhân tộc và Thần Thú tộc của Đại Thiên Thế Giới, các thế lực trong Đại Thiên Thế Giới tự nhiên cũng theo đó thần phục, thu phục Đại Thiên Thế Giới chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cùng lúc đó, các thông tin liên quan đến Thương Khung Bảng, Đại Tần thế giới, Đại Thạch Trung Ngọc Đế cũng như mọc cánh lan truyền khắp Đại Thiên Thế Giới. "Thì ra vị Doanh Huyền tiền bối đầu

tiên lưu lại chân danh hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng lúc nãy chính là Đại Thạch Trung Ngọc Đế Bệ hạ." "Nghe nói Thiên Đế Bệ hạ công tham tạo hóa, thần thông vô lượng, có thể xuyên qua chư thiên vạn giới, xem từng thế giới trong chư thiên vạn giới như từng bí cảnh!" "Đại Thiên Thế Giới của chúng ta chính là một bí cảnh do Thiên Đế Bệ hạ mở ra!" "Thật là khủng bố như vậy!" "Bí cảnh mà chúng ta thăm dò so với bí cảnh mà Thiên Đế Bệ hạ thăm dò, quả thực không thể nào so sánh được!" "Nói nhảm!

Đại Thiên Thế Giới của chúng ta còn bị xem như bí cảnh, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, quá cường đại rồi!" "Thì ra trên Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn là phải lưu danh trên Thương Khung Bảng!" "Bất Hủ Đại Đế không hổ là cường giả số một Đại Thiên Thế Giới của chúng ta, người đầu tiên phát hiện ra Thương Khung Bảng, đáng tiếc không thể lưu lại chân danh hoàn chỉnh, nếu không Bất Hủ Đại Đế cũng không cần phải chết!" "Đúng vậy, nghe nói Đại Tần thế giới có vô số công pháp thần thông, chỉ cần chúng ta gia nhập, đều có thể nhận lấy một vài công pháp thần thông trong đó để tu luyện!" "Nghe đồn căn bản pháp của Đại Tần thế giới là Vô Thượng Thần Công do Thiên Đế sáng tạo, phù hợp với mỗi người, mỗi người sau khi tu luyện đều có thể biến nó thành Vô Thượng Thần Công độc nhất vô nhị thuộc về riêng mình, hơn nữa còn có thể không ngừng nâng cao phẩm cấp, thật không thể tưởng tượng nổi!" "Tấm lòng của Thiên Đế, thật là vĩ đại." Theo tin tức về Đại Tần thế giới được truyền ra, các chủng tộc trong Đại Thiên Thế Giới, bất luận là Nhân tộc hay các tộc khác, đều không hề phản cảm với việc gia nhập Đại Tần thế giới, thậm chí còn tràn đầy mong đợi.

Bởi vì, công pháp thần thông đối với người tu luyện mà nói, sức hấp dẫn quá lớn.

Hơn nữa ở Đại Thiên Thế Giới, công pháp thần thông đều bị các

thế lực lớn bảo vệ nghiêm ngặt.

Người bình thường muốn có được công pháp thần thông mạnh mẽ, về cơ bản là không thể, rất khó rất khó.

Làm sao có thể như khi gia nhập Đại Tần liền có được loại Vô Thượng Công Pháp như Hỗn Nguyên Kinh do Thiên Đế ban tặng?

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không quản nhiều.

Hắn cũng không lập tức quay về Đại Tần thế giới.

Đã ra ngoài rồi, thì cứ ở đây dạo chơi một chút, ngắm nhìn phong cảnh của Đại Thiên Thế Giới.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn, chậm rãi di chuyển trong hư không.

Bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ.

Bên dưới là một vùng đất rộng lớn vô tận, một khu rừng nguyên sinh xanh um tươi tốt.

Trong khu rừng, những cây cổ thụ cao ngàn trượng sừng sững, chiều cao ấy lại có thể sánh ngang với núi non.

Trên bầu trời khu rừng, từng đàn linh thú bay lượn qua, tiếng kêu sắc lẹm vang vọng khắp đất trời.

Thỉnh thoảng còn có thể thấy những linh thú có thân hình khổng lồ đang chém giết lẫn nhau, tiếng gầm rung trời của chúng truyền đi rất xa.

Đột nhiên, Doanh Huyền nhìn thấy một nữ nhân tuyệt mỹ bị thương trong rừng.

Nữ nhân một thân áo lụa màu xanh, tôn lên những đường cong đầy đặn và dáng người ưu nhã một cách hoàn hảo.

Chương 191

Mái tóc đen như thác tùy ý rủ xuống đất, da trắng hơn tuyết, tiên tư ngọc cốt, dung mạo ung dung điển nhã, hoàn mỹ không tì vết làm kinh diễm thời gian, tựa như tiên tử trên trời, nữ thần cung trăng!

Ánh mắt xanh biếc khẽ động, dường như cả đất trời đều mất đi màu sắc!

Điều khiến Doanh Huyền chú ý không phải vì nữ nhân này rất đẹp, mà là trong số những sinh linh nhìn chung đều yếu ớt ở đây, nàng lại có tu vi Bán Bộ Thiên Chí Tôn.

Bán Bộ Thiên Chí Tôn là phân chia của Đại Thiên Thế Giới, tương đương với cường giả Đấu Đế của Đấu Phá thế giới. "Nữ tử này dường như mang trong mình đại khí vận!" Ngoan Nhân Nữ Đế thuận theo ánh mắt của Doanh Huyền, nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ bị thương trong rừng, chậm rãi lên tiếng. "Hửm?" Nghe thấy giọng của Ngoan Nhân Nữ Đế, các nàng vốn chỉ nghĩ Doanh Huyền đang ngắm mỹ nữ, không để tâm, lúc này đều nhìn sang. "Nàng ấy dường như có nhân duyên với nam tử ở Tam Thiên Cảnh kia." Vân Vận quan sát nữ tử, rồi lại nhìn sang một người đàn ông cách đó mười dặm.

Người đàn ông đó rất yếu, tương đương với cấp bậc Đấu Linh, Đấu Vương của Đấu Phá thế giới.

Đây cũng là tu vi tầm trung ở đại lục này.

Cũng chính vì vậy mà tu vi Chuẩn Thiên Chí Tôn của nữ tử kia ở đại lục này vô cùng nổi bật, như hạc giữa bầy gà, quang mang vạn trượng. "Người đàn ông kia chắc hẳn có thể diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó thành công chiếm được trái tim nữ tử." Cổ Huân Nhi nói.

Với tu vi thần thông của các nàng, đều có thể mơ hồ nhìn thấy một vài đoạn tương lai, suy diễn tình huống sau đó của họ, tự nhiên không khó. "Thiên Đế, đến lúc anh hùng cứu mỹ nhân rồi!" Ứng Hoan Hoan ánh mắt xinh đẹp long lanh, nháy mắt với Doanh Huyền. "Trẫm là loại người đó sao?" Đối diện với ánh mắt của các nàng, Doanh Huyền bĩu môi. "Ngài chính là loại người đó!" Dù không nói ra, nhưng ánh mắt của các nàng lại nhất trí một cách lạ thường. "Các nàng nói là phải thì là phải vậy!" Doanh Huyền cong ngón tay búng ra, một đạo thần thông ẩn chứa pháp lực chữa trị bắn vào cơ thể nữ tử, hóa thành một luồng khí ấm dung nhập vào tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ của nàng.

Không chỉ vết thương của nàng lập tức lành lại, mà còn nhân cơ hội này, một hơi phá vỡ bình cảnh Thiên Chí Tôn đã giam cầm nàng nhiều năm. "Ầm!" Một luồng khí tức đáng sợ từ trong cơ thể nữ tử lan tỏa ra.

Trong chốc lát, bầu trời nổi gió cuộn mây, một vòng xoáy linh khí rộng trăm vạn trượng bao phủ cả khu rừng, uy áp kinh khủng lan tràn khắp đất trời.

Vô số linh thú hung thú kinh hoảng thất thố, run lẩy bẩy. "A!

Sao vậy?

Uy áp thật đáng sợ?

Chẳng lẽ có tuyệt thế cường giả hay nghịch thiên bảo vật nào xuất thế sao?" Nam tử trẻ tuổi cách nữ tử mười dặm kinh hãi ngẩng đầu, cảm nhận uy nghiêm đáng sợ tràn ngập trong không khí, cả người đều run rẩy. "Lại đột phá rồi!" Doanh Huyền có chút bất ngờ, hắn tiện tay tung ra một đạo thần thông, vốn chỉ muốn chữa lành vết thương cho đối phương, không ngờ đối phương lại đột phá.

Đối với thân phận của nữ tử này, Doanh Huyền đã sớm biết rõ.

Mẹ của nhân vật chính thế giới này – Thanh Diễn Tĩnh.

Còn thanh niên yếu ớt cách đó mười dặm hiển nhiên là cha của nhân vật chính, Mục Phong.

Đây cũng là nguyên nhân mà Ngoan Nhân Nữ Đế và những người khác nhìn thấy trên người Thanh Diễn Tĩnh và Mục Phong có đại khí vận và nhân duyên.

Cha mẹ của nhân vật chính, tự nhiên là mang đại khí vận, cũng tự nhiên có duyên phận.

Nhưng bây giờ dường như đã bị hắn phá hỏng.

Hắn dường như đã trở thành sát thủ của nhân vật chính.

Còn chưa ra đời đã kết thúc rồi.

Linh khí vô tận như thủy triều cuồn cuộn rót vào cơ thể Thanh Diễn Tĩnh, nhưng vẫn không đủ, năng lượng cần thiết để đột phá Thiên Chí Tôn là vô cùng khổng lồ, chỉ dựa vào việc Thanh Diễn Tĩnh tự mình hấp thu chắc chắn không đủ!

Cường giả sắp đột phá thường sẽ chuẩn bị một lượng lớn Chí Tôn Linh Dịch, mà Thanh Diễn Tĩnh đột nhiên đột phá, hiển nhiên là chưa chuẩn bị! "Tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, đã giúp thì giúp cho trót!" Doanh Huyền khẽ động ý niệm, sức mạnh thế giới của Đại Thiên Thế Giới cuồn cuộn kéo tới, hóa thành Chí Tôn Linh Dịch tinh khiết nhất.

Trong nháy mắt, xung quanh Thanh Diễn Tĩnh đã hóa thành một cái hồ.

Một cái hồ được tạo thành từ Chí Tôn Linh Dịch.

Thanh Diễn Tĩnh ở trong đó, như một miếng bọt biển tham lam, điên cuồng cắn nuốt Chí Tôn Linh Dịch xung quanh.

Theo sau lượng Chí Tôn Linh Dịch mênh mông cuồn cuộn nhập vào cơ thể, một luồng khí tức đáng sợ trên người Thanh Diễn Tĩnh lập tức tăng vọt, quét ngang ra ngoài, nơi nó đi qua, không gian đều nứt ra từng vết rạn.

Vô số sinh linh xung quanh lập tức bị áp lực làm nổ tung, biến phạm vi mười vạn dặm thành một vùng đất chết.

Nhưng điều khiến Doanh Huyền bất ngờ là, Mục Phong, một tên cặn bã tương đương với Đấu Linh, Đấu Vương, lại thần kỳ tránh được luồng uy áp này, không bị nghiền chết. "Không hổ là cha của nhân vật chính, vận may này thật là đỉnh của chóp!" Doanh Huyền thầm cảm thán.

Lúc này, theo khí tức của Thanh Diễn Tĩnh lan tỏa, cơ thể nàng cũng đột nhiên phình to, hóa thành cao ngàn trượng!

Tuy nhiên, dù Thanh Diễn Tĩnh đã biến lớn, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, phảng phất như được phóng to theo tỷ lệ vàng!

Da trắng hơn tuyết, tựa như dương chi bạch ngọc.

Ngoan Nhân Nữ Đế, Vân Vận và những người khác đều đang quan sát Thanh Diễn Tĩnh đột phá, đối với việc đột phá Thiên Chí Tôn của hệ thống tu luyện Đại Thiên Thế Giới, các nàng cũng xem như tăng thêm kiến thức và nội tình.

Chỉ thấy từ các lỗ chân lông trên người Thanh Diễn Tĩnh, vô số linh quang phun trào ra, linh lực chứa trong những linh quang đó hùng hậu đến cực hạn, vừa rời khỏi cơ thể liền hóa thành mưa linh khí đầy trời, lan tỏa trong không khí.

Điều này hiển nhiên là do linh lực trong cơ thể Thanh Diễn Tĩnh đã bành trướng đến cực hạn, không thể chịu đựng thêm nữa, vì vậy nhục

thân mới tự vệ, phun một phần linh lực ra ngoài cơ thể. *Rắc rắc.* Tuy nhiên, dù là vậy, trên nhục thân khổng lồ ngàn trượng của Thanh Diễn Tĩnh, vẫn xuất hiện những vết nứt, sau đó nhanh chóng lan rộng ra, trong vòng vài chục hơi thở ngắn ngủi, cơ thể nàng đã như một món đồ sứ đầy vết rạn, trông vô cùng thê thảm. "Bất phá bất lập, trong sự vỡ nát, đúc nên thân thể Thiên Chí Tôn!" Trong mắt Thanh Diễn Tĩnh lộ ra vẻ sắc bén, không hề vì nguy cơ nhục thân vỡ nát mà có chút dao động nào!

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng hai tay kết ấn, không còn áp chế linh lực bạo động trong cơ thể, mặc cho chúng tàn phá. *Ông ông!* Hàng ức vạn đạo linh quang, từ vô số vết nứt trên cơ thể Thanh Diễn Tĩnh bắn ra, sau đó ánh sáng dần dần khuếch đại, một lúc sau, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn vang trời. *Phanh!* Cơ thể ngàn trượng của Thanh Diễn Tĩnh, lúc này lại nổ tung, nhưng không thấy máu tươi bắn ra, mà lại hóa thành bụi phấn đầy trời, mỗi một hạt bụi phấn đều lấp lánh ánh sao, lặng lẽ trôi nổi.

Hàng ức vạn tia sáng trôi nổi, không biết bao lâu sau, bỗng có một cơn gió nhẹ ngưng tụ lại, gió nhẹ gào thét, không ngừng hút lấy vô số bụi phấn linh quang, muốn tái tạo chúng lại.

Mà theo thời gian trôi qua, bụi phấn linh quang dần dần hội tụ, mơ hồ có một bóng người ẩn hiện trong đó, dường như sắp tái tạo lại nhục thân. *Ầm ầm!* Cùng lúc đó, trên bầu trời hư không chấn động, những đám mây đen kịt, tầng tầng cuộn ra!

Đây là Thiên Tôn Kiếp. *Ào ào ào!* Dưới ánh mắt tò mò của Doanh Huyền và Ngoan Nhân Nữ Đế, trên cao, mây đen cuồn cuộn, lại có một dòng nước đen từ trên trời giáng xuống.

Dòng nước đó trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng khi nó rơi xuống, ngay cả hư không cũng bị nghiền nát. "Đại Phù Đồ Pháp Thân!"

Khoảnh khắc tiếp theo, sau lưng cơ thể vừa mới ngưng tụ lại của Thanh Diễn Tĩnh, một bóng ảnh khổng lồ cao mấy vạn trượng hiện ra, toàn thân sáng ngời, chói lóa rực rỡ!

Trên tay nó nâng một tòa Phù Đồ Tháp bằng thủy tinh cao trăm trượng.

Chính là Đại Phù Đồ Pháp Thân!

Là Chí Tôn Pháp Thân xếp hạng thứ mười bảy trong Đại Thiên Thế Giới, nó thoát thai từ một trong năm Nguyên Thủy Pháp Thân của trời đất là Vô Tận Quang Minh Thể, phòng ngự mạnh mẽ, uy năng vô cùng!

Dưới ánh mắt của bọn họ, tòa Thánh Phù Đồ Tháp tỏa ra ánh sáng vô tận mà Đại Phù Đồ Pháp Thân sau lưng Thanh Diễn Tĩnh đang nâng trên tay, đột nhiên sáng lên, thân tháp nở rộ ánh sáng chói lọi vô tận. "Quang Minh Phong Ấn!" Thanh Diễn Tĩnh môi son khẽ mở, giọng nói trầm thấp vang lên giữa hư không, chỉ thấy ánh sáng vô tận dường như hóa thành quang ấn bao phủ lấy dòng nước đen đang bắn xuống từ trong mây sấm đen kịt!

Dưới Quang Minh Phong Ấn này, dòng nước đen như rơi vào vũng lầy, tốc độ trở nên chậm lại, phảng phất như bị phong ấn giữa không trung! "Quang Minh Chi Mâu!" Ngay sau đó, Thanh Diễn Tĩnh đứng dậy, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong cơ thể lan tỏa ra, Đại Phù Đồ Pháp Thân cao vạn trượng sau lưng phảng phất như một vị thần linh, nở rộ thần quang vô tận, chiếu rọi khắp nơi.

Từng đạo quang mang hóa thành từng cây Quang Minh Thần Mâu xuyên thấu đất trời bắn về phía dòng nước đen. *Ầm!

Ầm ầm!* Trường mâu ánh sáng và dòng nước đen va chạm dữ dội, dư chấn năng lượng như sóng thần quét qua trời đất, không gian rung chuyển dữ dội, khí tức kinh khủng tràn ngập khắp không gian!

Sau khi kiếp nạn dòng nước đen được Thanh Diễn Tĩnh hóa giải, trên trời lại rơi xuống một luồng hỏa quang đỏ rực, hỏa quang rơi xuống, mang theo khí tức kinh khủng có thể thiêu trời nấu biển.

Thanh Diễn Tĩnh ngẩng đầu, chỉ thấy luồng hỏa quang đó giữa đường lại biến thành một con Hỏa Phượng!

Hỏa Phượng sống động như thật, từng sợi lông vũ đỏ rực như ngọn lửa đang cháy, theo sau sự xuất hiện của Hỏa Phượng, nhiệt độ không gian đột nhiên tăng vọt, không gian phảng phất như sắp bị tan chảy. "Thánh Phù Đồ Tháp!" Thanh Diễn Tĩnh mắt đẹp ngưng lại, ý niệm khẽ động, Thánh Phù Đồ Tháp trong tay Đại Phù Đồ Pháp Thân đột nhiên bay lên, đón gió phình to, hóa thành kích thước vạn trượng!

Đồng thời, một lỗ đen thôn phệ hiện ra từ đáy Thánh Phù Đồ Tháp, lực hút vô biên tuôn ra, lại hút con Hỏa Phượng oai phong lẫm liệt kia vào trong!

Nhưng theo sau khi Hỏa Phượng bị nuốt chửng, Thánh Phù Đồ Tháp cũng hiện lên một vệt đỏ, phảng phất như sắp bị Hỏa Phượng bên trong làm tan chảy.

Thanh Diễn Tĩnh mặt xinh trắng bệch, linh lực mênh mông tuôn ra, thúc đẩy Thánh Phù Đồ Tháp triệt để luyện hóa Hỏa Phượng!

Nhưng theo sau Hỏa Phượng bị luyện hóa, mây sấm trên trời lại càng hung dữ gào thét, vô số tia sét lóe lên, hình thành một vòng xoáy sấm sét khổng lồ.

Vòng xoáy chuyển động, phảng phất như có thứ gì đó đáng sợ sắp từ trong đó chui ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng nổ vang.

Một cây Lôi Đình Chi Thương dài vạn trượng ngưng tụ, đột ngột từ trong vòng xoáy sấm sét bắn ra!

Nơi nó đi qua, không gian tầng tầng sụp đổ, khí tức tựa như diệt thế quét qua trời đất.

Doanh Huyền và Ngoan Nhân Nữ Đế cùng những người khác bình tĩnh quan sát, theo dõi các tình huống độ kiếp của Thanh Diễn Tĩnh, đối với họ cũng là một loại thu hoạch.

Mặc dù giúp ích không lớn, nhưng cũng là nội tình.

Đúng như câu nói không tích từng bước sao đến được ngàn dặm, không tích dòng nhỏ sao thành được sông biển.

Khi nội tình đủ đầy, sẽ có thể hóa thành động lực, tích lũy đủ rồi bùng nổ, một bước lên trời. *Ầm ầm!* Nhìn Lôi Đình Thần Thương rơi xuống, Thanh Diễn Tĩnh sắc mặt nghiêm nghị, Đại Phù Đồ Pháp Thân giơ Phù Đồ Tháp lên đỉnh đầu, linh lực mênh mông cuộn trào, thúc đẩy Đại Phù Đồ Pháp Thân đến cực hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lôi Đình Thần Thương rơi xuống, Thánh Phù Đồ Tháp nổ tung vỡ nát, Thanh Diễn Tĩnh vội vàng điều khiển Đại Phù Đồ Pháp Thân tung một quyền, nắm đấm và Lôi Đình Chi Thương va chạm, Đại Phù Đồ Pháp Thân nứt vỡ từng tấc.

Thanh Diễn Tĩnh trong lòng kinh hãi, cảm nhận được một luồng tử khí! "Chết rồi sao?" Một ý niệm lóe lên trong lòng Thanh Diễn Tĩnh, Thiên Chí Tôn, đó là cảnh giới mà nàng hằng mơ ước, nay đã ở ngay trước mắt, sao có thể ngã xuống ở đây!

Một luồng ham muốn sống mãnh liệt trào dâng, đồng thời một tia linh quang lóe lên, mắt đẹp của Thanh Diễn Tĩnh sáng lên như đã giác ngộ điều gì đó!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, nhục thân liền bị Lôi Đình Chi Thương hủy diệt. "Thất bại rồi sao?" Ngoan Nhân Nữ Đế, Vân Vận và những người khác nhíu mày, nhìn vào khoảng không hư vô trước

mắt, dường như Thanh Diễn Tĩnh đã bị lôi kiếp đánh thành tro bụi, hồn bay phách tán!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt các nàng lộ ra một tia bừng tỉnh, phát hiện Thanh Diễn Tĩnh không chết, mà còn độ kiếp thành công. "Có chút thú vị!" Không biết đã qua bao lâu, tựa như một thoáng, lại tựa như vạn năm, một điểm sáng từ trong hư vô hiện ra, sau đó nhanh chóng lớn dần, biến thành một cái kén ánh sáng khổng lồ.

Trên kén ánh sáng phủ đầy những đường vân thần bí, vừa xuất hiện, liền bắt đầu điên cuồng cắn nuốt năng lượng xung quanh, trên bầu trời cũng hình thành một vòng xoáy linh khí lớn mười vạn dặm.

Sau đó, linh khí mênh mông hóa thành một cột sáng rót vào trong kén ánh sáng! *Rắc rắc!* Theo sau linh khí rót vào, kén ánh sáng nứt ra từng vết rạn, cuối cùng *bụp* một tiếng vỡ tan, ức vạn đạo quang mang thần thánh bắn ra.

Giây phút này, trong phạm vi hàng ức vạn dặm, vô số võ giả đều thấy có thần quang phóng lên trời. "Chắc chắn có chí bảo xuất thế rồi!" Nhìn thấy thần quang, từng võ giả đều kích động, lần lượt thi triển thủ đoạn hướng về khu rừng nơi Thanh Diễn Tĩnh đang ở. *Ầm!* Kén ánh sáng vỡ tan, một luồng khí tức đáng sợ không thể tả nổi đột nhiên ngưng tụ, phảng phất như Thiên Địa Chí Tôn, thần uy mênh mông!

Doanh Huyền nhìn sang, chỉ thấy trong vô số quang mang, một bóng hình thon dài yểu điệu từ từ hóa từ hư thành thực, xuất hiện trong mắt hắn!

Đó là một nữ tử thân hình cao ráo, da trắng hơn tuyết, mỹ diễm vô song!

Nữ tử một thân trường bào, dáng vẻ ưu nhã, ung dung hoa quý, có

tư thái khuynh thành tuyệt thế, dung mạo như nữ thần hạ phàm!

Mái tóc đen như thác rủ xuống gót chân, ngũ quan tinh xảo, dung mạo hoàn mỹ, phong hoa tuyệt đại, tựa như kiệt tác hoàn hảo nhất của tạo vật chủ!

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt đang nhắm chặt của nữ tử từ từ mở ra, trong veo như nước, sâu thẳm như vực!

Trong con ngươi đen tuyền, phảng phất ẩn chứa vũ trụ tinh hà, mênh mông vô tận, ánh mắt chuyển động, dường như sao dời vật đổi, uy thế kinh người.

Thanh Diễn Tĩnh thần thức cảm ứng bản thân, xương cốt như ngọc, kinh mạch như rồng, huyết dịch tựa như sông dài cuồn cuộn không ngừng!

Chương 192

Linh lực và huyết nhục hoàn toàn dung hợp, nhục thân tỏa ra ánh sáng như ngọc báu, không tì không vết, thuần khiết đến cực hạn, đây là một loại lột xác về chất, hay nói đúng hơn là tiến hóa!

Hơn nữa, với nhục thân của nàng lúc này, dù bị hủy diệt, chỉ cần linh lực giữa trời đất không diệt, nàng có thể trong nháy mắt tái tạo thành công, có thể gọi là thân bất tử.

Đây chính là sự cường đại của Thiên Chí Tôn! "Thiên Chí Tôn!" Thanh Diễn Tĩnh khẽ thì thầm, cảm nhận sức mạnh vô biên có thể hủy thiên diệt địa chỉ bằng một cái nhấc tay trong cơ thể, trong lòng phấn chấn, vui mừng như điên, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia say đắm!

Nhưng nghĩ đến việc đột phá của mình, Thanh Diễn Tĩnh vội vàng nén lại sự kinh hãi trong lòng, đến trước mặt Doanh Huyền, dịu dàng cúi chào: "Đại ân không lời nào tả xiết, ơn cứu mạng tái tạo của Doanh tiền bối, Thanh Diễn Tĩnh ghi lòng tạc dạ, vĩnh sinh không quên!" Trước đó Doanh Huyền lưu danh trên Thương Khung Bảng, hình ảnh đã khắc sâu vào tâm linh của vô số sinh linh Đại Thiên Thế Giới, Thanh Diễn Tĩnh tự nhiên không thể không nhận ra.

Nhưng vì bị thương, nàng không nhận được tin tức, vẫn chưa biết chuyện Doanh Huyền đến từ Đại Tần thế giới. "Chỉ là tiện tay, không cần khách sáo!" Doanh Huyền bình tĩnh nói, sau đó nói tiếp: "Bên ngoài đã thay đổi rồi, Thanh cô nương có thể trở về xem xem." Lời vừa dứt, Hỏa Kỳ Lân đã kéo xe đi xa. "Bên ngoài thay đổi rồi sao?

Cũng phải!" Nghĩ đến việc Doanh Huyền lưu danh trên Thương Khung Bảng, sau đó lại xuất hiện từng cường giả lưu danh trên

Thương Khung Bảng, không thay đổi mới là lạ. "Không biết tiền bối là người thế nào?" Thanh Diễn Tĩnh trong lòng có chút tò mò, nàng vừa rồi thấy bên cạnh Doanh Huyền toàn là những nữ tử đã lưu danh trên Thương Khung Bảng. "Nguyện vọng đời này, chỉ cầu trên bảng có tên!" Thanh Diễn Tĩnh nắm chặt tay, tự đặt cho mình một mục tiêu nhỏ.

Nếu không thể lưu danh trên Thương Khung Bảng, nàng cũng không còn mặt mũi nào đi tìm Doanh Huyền nữa.

Không nán lại lâu, Thanh Diễn Tĩnh lập tức biến mất tại chỗ, chỉ để lại Mục Phong cách đó mười dặm đang run rẩy trốn trong một cái hố lớn, trong lòng bỗng có cảm giác trống rỗng, như thể đã mất đi thứ gì đó quan trọng. "Người ta đều nói thà phá mười ngôi chùa, không hủy một cuộc hôn nhân, Thiên Đế chỉ động ngón tay, đã hủy đi một cuộc hôn nhân rồi đấy!" Cổ Huân Nhi nhìn Doanh Huyền, cười tủm tỉm nói. "Trách ta sao!" Doanh Huyền trợn mắt: "Trẫm chỉ làm một việc tốt, tiện tay cứu một mỹ nữ mà thôi, đây gọi là giúp người làm vui, xin hãy gọi ta là…" Ứng Tiếu Tiếu nói: "Tào tặc?" Lăng Thanh Trúc: "A Man?" Nhã Phi: "Mạnh Đức gian hùng?!" Doanh Huyền: "…" "Thôi được, cứ cho là trẫm không cẩn thận hủy đi một cuộc hôn nhân, chẳng phải cũng là vì tốt cho nàng ta sao?" Doanh Huyền cười nói: "Các nàng nói xem, Mục Phong một tên yếu ớt ở Tam Thiên Cảnh sánh ngang Đấu Linh Đấu Vương, hắn làm được gì?" "Không làm được!" "Hắn ngay cả phòng ngự cũng không phá nổi!" "Bán Bộ Thiên Chí Tôn hay Thiên Chí Tôn đối với Mục Phong mà nói, nước quá sâu, hắn không nắm được, sẽ chết đuối mất!" "Cho nên chỉ có Thiên Đế mới nắm được?" Mỹ Đỗ Toa đôi mắt quyến rũ tà mị nhìn Doanh Huyền, cười như không cười, châm chọc nói. "Ta không phải!

Ta không có!

Đừng nói bậy!" Doanh Huyền phủ nhận ba lần.

Mỹ Đỗ Toa: "…" Ngoan Nhân Nữ Đế: "…" Vân Vận: "…" Vô địch thật là cô đơn, luôn phải tìm chút niềm vui trong đó.

Doanh Huyền dẫn các nàng du sơn ngoạn thủy, đi khắp Đại Thiên Thế Giới, cuối cùng mới thong thả trở về Đại Tần thế giới.

Nhiệm vụ phó bản của Siêu Thần thế giới, Bất Lương Nhân thế giới và Đại Chúa Tể thế giới cũng đều đã hoàn thành. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Bất Lương Nhân!" "Thưởng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, có uy năng bình định địa thủy hỏa phong, chuyển hóa âm dương ngũ hành chi lực, phân định thiên đạo huyền cơ chi công, bao la đại thiên vạn tượng chi năng." "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Siêu Thần." "Thưởng Đặc Thù Chí Bảo Thiên Sứ Thánh Trì, có thể giúp thiên sứ tái tạo nhục thân, nghịch phản tiên thiên, thành Tiên Thiên Thần Thai Ma Chi Thể." "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Đại Chúa Tể." "Thưởng Chí Cường Pháp Thân Hỗn Độn Pháp Thân, vừa có thể dung hợp với bản thể, sức mạnh tăng vọt, cũng có thể tách ra, làm thân ngoại hóa thân." "Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ?

Đặc Thù Chí Bảo Thiên Sứ Thánh Trì?

Còn có Hỗn Độn Pháp Thân?" Trong mắt Doanh Huyền tràn đầy ý cười.

Thái Cực Đồ thì không cần phải nói, là Tiên Thiên Chí Bảo công thủ nhất thể, uy lực vô cùng.

Thiên Sứ Thánh Trì tuy không có tác dụng với mình, nhưng có thể dùng để tăng cường thực lực cho thuộc hạ, đặc biệt là trong phó bản Siêu Thần có văn minh thiên sứ.

Khải Toa, Hạc Hi, Lương Băng, Thiên Sứ Ngạn, Lãnh, Truy, Chỉ Tâm… Nếu bọn họ toàn bộ chuyển hóa thành Tiên Thiên Thần Thai Ma Chi Thể, Doanh Huyền sẽ có một đội quân thiên sứ sánh ngang với

Tiên Thiên Thần Thai Ma tạo thành.

Nghĩ đến những tiểu thư thiên sứ anh tư hiên ngang đó, Doanh Huyền vô cùng mong đợi đội quân thiên sứ này.

Còn Hỗn Độn Pháp Thân có thể trực tiếp khiến thực lực của Doanh Huyền tăng vọt.

Đại Chúa Tể thế giới chính là tu luyện pháp thân.

Trong nguyên tác, nhân vật chính dung hợp năm tòa Nguyên Thủy Pháp Thân mới thành công lưu lại chân danh hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng, vượt qua Lâm Động và Tiêu Viêm, trở thành cường giả Đại Thiên Thế Giới đầu tiên lưu lại chân danh hoàn chỉnh. "Đợi dung hợp Hỗn Độn Pháp Thân xong, sẽ làm mới phó bản mới!" Doanh Huyền đã có quyết định, lấy Hỗn Độn Pháp Thân ra bắt đầu dung hợp. … "Hỗn Độn Pháp Thân!" Theo một cột sáng thông thiên triệt địa hạ xuống, Doanh Huyền nhìn sang, khi ánh sáng dần thu lại, một thân thể vĩ ngạn đứng sừng sững giữa trời đất bao la.

Không biết cao bao nhiêu, tính bằng trăm vạn trượng.

Nó lặng lẽ đứng trên bầu trời, toàn thân như một màu xám mịt mờ, màu sắc loang lổ, vô cùng cổ xưa, phảng phất như đã trải qua vạn cổ tuế nguyệt.

Trên bề mặt cơ thể nó, có những đạo văn tự nhiên của trời đất, mỗi một đạo đều huyền ảo vô cùng, dường như ẩn chứa sức mạnh kỳ diệu không thể tả.

Khí tức hỗn độn bất hủ bao phủ lấy nó, cho người ta cảm giác vĩnh hằng, tựa như vĩnh viễn không bị mài mòn, có thể chống lại sự bào mòn của dòng sông thời gian… Khi nó đứng đó, tuy chưa có động tác gì, nhưng đã có một luồng dao động khiến người ta tim đập nhanh lan tỏa ra.

Không chần chừ, thần niệm cường đại của Doanh Huyền mạnh mẽ xâm nhập vào Hỗn Độn Pháp Thân, bắt đầu luyện hóa.

Quá trình luyện hóa, thực ra chính là để lại dấu ấn của mình trong Hỗn Độn Pháp Thân, đánh dấu ấn của mình vào bất kỳ vị trí nào trên cơ thể nó, để Hỗn Độn Pháp Thân trở thành một phần cơ thể mình, như cánh tay sai khiến ngón tay, có thể phát huy hoàn hảo sức mạnh của nó.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Tốc độ luyện hóa Hỗn Độn Pháp Thân rất nhanh.

Chưa đầy một canh giờ, Doanh Huyền đã hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Pháp Thân, một cảm giác máu thịt tương liên dâng lên trong lòng, cùng với đó là sức mạnh không gì sánh bằng.

Ý niệm khẽ động, Doanh Huyền xuất hiện trên vai Hỗn Độn Pháp Thân.

Hỗn Độn Pháp Thân vặn vặn cổ, không gian vỡ vụn như giấy, một luồng khí tức kinh khủng chấn động vũ trụ tinh hà lan tỏa ra, vạn linh kinh sợ. "Sức mạnh thật cường đại!" Doanh Huyền cảm nhận sức mạnh của Hỗn Độn Pháp Thân, trong lòng vô cùng hài lòng.

Theo ý niệm khẽ động, Hỗn Độn Pháp Thân vô cùng vĩ ngạn nhanh chóng thu nhỏ lại.

Lớn nhỏ tùy ý, thu phóng tự nhiên.

Sau một hồi tìm hiểu sâu, Hỗn Độn Pháp Thân được Doanh Huyền thu hồi, dung nhập vào cơ thể.

Sau đó, Doanh Huyền lấy Thiên Sứ Thánh Trì ra, đặt ở phía tây Tử Tiêu Thiên.

Giải quyết xong, Doanh Huyền không lập tức làm mới phó bản,

mà dung hợp các phó bản đã thông quan là Bất Lương Nhân, Siêu Thần và Đại Chúa Tể vào Đại Tần thế giới.

Tuy nhiên, đối với phó bản Đại Chúa Tể, Doanh Huyền đã giữ lại đặc tính của nó.

Thương Khung Bảng vẫn tồn tại.

Thương Khung Bảng là do ý chí thế giới hóa thành, nhưng không phải là ý chí thế giới của Đại Tần thế giới.

Thế giới Đại Chúa Tể sau khi dung nhập vào Đại Tần thế giới, nó thuộc về Đại Tần thế giới, nhưng lại có một sự độc đáo nhất định.

Nếu xem Đại Tần thế giới là một đế quốc, thì Đại Chúa Tể thế giới tương đương với một vương quốc dưới sự thống trị của đế quốc.

Còn lý do Doanh Huyền giữ lại đặc tính của Đại Chúa Tể thế giới, là vì tác dụng của Thương Khung Bảng không hề tầm thường.

Cường giả đạt đến yêu cầu của Thương Khung Bảng chỉ cần lưu lại chân danh trên đó, là có thể đột phá cảnh giới tiếp theo, có thể giúp gia tăng số lượng cường giả Đại Tần.

Đương nhiên, Thương Khung Bảng hiện tại vì Đại Chúa Tể thế giới đã dung nhập vào Đại Tần thế giới, muốn lên bảng cũng trở nên khó hơn.

Nhưng độ khó không phải là vấn đề, chỉ cần có thể giúp đột phá, thì nó vẫn có ích. *Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!* Theo sau phó bản Đại Chúa Tể, Bất Lương Nhân và Siêu Thần dung nhập vào Đại Tần thế giới, vũ trụ vạn đạo oanh minh, vạn thiên dị tượng xuất hiện. "Đây chính là Đại Tần tiên giới?" Trong thế giới Bất Lương Nhân, tại Huyễn Âm Phường, Nữ Đế Thủy Vân Cơ mắt đẹp chấn động, xa xa nhìn vô số dị tượng hiện ra trong tinh

không bao la, đầu óc trống rỗng.

Cảnh tượng kinh khủng chấn động đó, đã vượt qua giới hạn tưởng tượng của nàng.

Linh khí cuồn cuộn trong trời đất phun trào, theo hơi thở của nàng, theo các lỗ chân lông trên người không ngừng chui vào cơ thể.

Thủy Vân Cơ vừa có cảm giác toàn thân tê dại, nhục thân và tu vi cũng không ngừng tăng lên, sức mạnh cường đại dâng lên trong lòng, còn mạnh hơn tất cả sức mạnh nàng khổ luyện trong hai mươi năm qua cộng lại.

Thực ra Doanh Huyền đã khống chế nồng độ linh khí, cường độ không gian và áp lực trọng lực của thế giới Bất Lương Nhân và Siêu Thần.

Nếu không, những người bình thường đó sẽ bị căng nổ hoặc đè bẹp ngay lập tức.

Đại Tần thế giới hiện tại đã là đại thiên thế giới.

Bất luận là nồng độ linh khí, hay cường độ không gian, trọng lực, đều không phải thế giới bình thường có thể so sánh.

Như thế giới Bất Lương Nhân, ngay cả tiểu thiên thế giới cũng không tính là.

Sự chênh lệch có thể tưởng tượng được.

Hên là Doanh Huyền là thế giới chi chủ, ở Đại Tần thế giới chính là vị thần toàn năng, ý niệm khẽ động, liền là thương hải tang điền.

Muốn thế giới tròn, thế giới liền tròn, muốn thế giới dẹt, thế giới liền dẹt.

Ngay cả khi những thế giới vi trần đó dung nhập vào Đại Tần thế giới, sinh linh bên trong cũng sẽ không bị tổn thương chút nào.

Hơn nữa, mỗi lần dung hợp các thế giới khác, đặc biệt là khi Đại Tần thế giới thăng cấp, thế giới đều sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhưng có Doanh Huyền khống chế, dù thế giới có thiên phiên địa phúc, những kiến trúc đó cũng sẽ không bị hư hại chút nào. "Mẹ kiếp, đây là tiên giới sao?" "Những thứ chui vào cơ thể lão nương này chính là linh khí?" "Mẹ kiếp!

Thật là quá sướng, cảm giác ba đại thần thể của lão nương lập tức mạnh lên, e là sánh ngang với tứ đại thần thể rồi!" Thế giới Siêu Thần, ác ma nữ vương Lương Băng cặp núi đôi vĩ ngạn trước ngực rung lên bần bật, trong mắt tràn đầy hưng phấn và tò mò. "Chẳng trách con bitch Khải Toa kia lại mạnh như vậy, sống trong thế giới này, dù là một con heo cũng có thể cất cánh… A…" Lời của Lương Băng vừa dứt, đã cảm nhận được tình yêu thương từ nắm đấm của chị gái Khải Toa. "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, con bitch nhà ngươi, cứ đợi đấy cho lão nương, đợi lão nương mạnh lên… A…" "Hu hu… Chị ơi, em sai rồi!" Dưới nắm đấm sắt của Khải Toa, ác ma nữ vương Lương Băng quả quyết lựa chọn nhận thua.

Còn tiết tháo?

Đó là thứ gì?

Nàng ta có sao? … Đại Chúa Tể thế giới.

Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi Chủ, Chân Long Đế, Thông Thiên Đại Viên Vương và các cường giả khác sắc mặt phấn chấn, bọn họ vốn bị kẹt ở Thánh Phẩm hậu kỳ không thể tiến thêm, nay đã nhìn thấy hy vọng tiếp tục trở nên mạnh mẽ.

Hơn nữa tu luyện còn xa mới có điểm dừng, bọn họ hiện tại vẫn còn rất yếu.

Một số cường giả Võ Đạo Kim Đan mạnh mẽ của Đại Tần thế giới, bọn họ chưa chắc đã đánh lại.

Bọn họ cũng chỉ tương đương với cường giả Thần Thông Cảnh bình thường mà thôi. "Đại cơ duyên a!" "Thật là đại cơ duyên a!" Bất Tử Chi Chủ và các cường giả khác kích động run rẩy, vốn bọn họ còn có chút lo lắng, sợ Đại Tần thế giới nô dịch bọn họ.

Nhưng bây giờ thấy Đại Chúa Tể thế giới cũng dung nhập vào Đại Tần thế giới, trái tim treo lơ lửng của họ đã hoàn toàn được đặt xuống, trong mắt tràn đầy mong đợi. "Đại Thạch Trung Ngọc Đế…" Thanh Diễn Tĩnh đứng một mình trên đỉnh núi cao, mái tóc xanh bay phấp phới, mắt đẹp nhìn về phía chân trời xa xôi, trên Cửu Trọng Thiên, thiên cung san sát.

Đến bây giờ, nàng đã sớm biết người cứu mình trước đó chính là Đại Thạch Trung Ngọc Đế Doanh Huyền.

Trong mắt nàng mang theo một tia sáng kỳ lạ và sự kiên định… Đại Tần thế giới vì sự dung hợp của các phó bản mới mà trở nên náo nhiệt, Doanh Chính và những người khác càng thêm bận rộn, xử lý các loại việc vặt.

Hồng Hậu phụ trách dẫn dắt những thần dân Đại Tần mới gia nhập, đăng ký hộ tịch cho họ.

Đương nhiên, mỗi phó bản, không phải tất cả mọi người đều có thể gia nhập Đại Tần thế giới, trở thành thần dân Đại Tần.

Những tu sĩ, sinh linh tà ác đó, đều không có tư cách gia nhập Đại Tần thế giới, bọn chúng đều sẽ bị tiêu diệt.

Những kẻ mạnh hơn sẽ bị bắt lại làm một loại tài nguyên, hoặc là làm nô lệ, hoặc là trở thành chất dinh dưỡng để tu luyện.

Đại Tần thế giới lấy Hỗn Nguyên Kinh làm căn bản pháp, Vĩnh

Sinh thế giới tam thiên đại đạo phụ trợ.

Mà Vĩnh Sinh thế giới là một thế giới ăn thịt người, luyện hóa kẻ địch để nâng cao bản thân là chuyện quá đỗi bình thường.

Vì vậy, cường giả Đại Tần thế giới đều có thể luyện hóa kẻ địch để cường đại bản thân.

Huống hồ còn có rất nhiều cường giả tu luyện công pháp như Thôn Thiên Ma Công, thôn phệ bản nguyên để tu luyện.

Giống như Thiên Tà Thần trước đó, Cổ Huân Nhi không phải một chưởng đánh chết đối phương, mà là bắt sống, chính là vì Thiên Tà Thần cũng là tài nguyên tu luyện, luyện hóa bản nguyên của đối phương cũng có thể giúp bản thân nâng cao không ít.

Đương nhiên, Đại Tần thế giới cũng có biện pháp giám sát, không thể tùy tiện săn giết người khác để cường đại bản thân.

Vì vậy, cường giả Đại Tần thế giới chỉ có thể nhắm mục tiêu vào cường giả của các thế giới khác.

Những thế lực thù địch, những tà tu làm nhiều điều ác, đều là những đối tượng mà họ yêu thích nhất.

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền không quản nhiều, Doanh Chính và những người khác đều có thể xử lý tốt.

Hắn thần thức quét qua sở thú mà mình xây dựng.

Trong sở thú lại có thêm không ít các loại thần thú khác nhau.

Long, Phượng, Kỳ Lân, Huyền Vũ đều có đủ.

Chương 193

Những thứ này chủ yếu là do Đại Chúa Tể thế giới cống hiến.

Đại Chúa Tể thế giới vạn tộc san sát, Thần Thú nhất tộc đặc biệt cường đại, các loại thần thú đều có, hơn nữa giữa các thần thú còn có phân chia đẳng cấp: thần thú phổ thông, thần thú đỉnh tiêm, siêu cấp thần thú, v.v.

Mỗi khi chiếm được một thế giới, Doanh Chính đều sẽ thu thập các loại kỳ trân dị thú, nguyên liệu nấu ăn cực phẩm của thế giới đó gửi đến sở thú mà Doanh Huyền xây dựng.

Nói là sở thú, thực ra là một tiểu thế giới.

Đến hôm nay, sự phong phú về chủng loại bên trong đã vượt xa sức tưởng tượng.

Doanh Huyền nhìn thấy Hoàng Dung đang dẫn theo mấy chị em dạo bước trong sở thú, tay xách một cái giỏ rau, lựa chọn nguyên liệu.

Từng con kỳ trân dị thú như gặp phải đại địch, hoảng hốt bỏ chạy, phảng phất như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Đúng là vô cùng đáng sợ thật.

Hoàng Dung có thể nói là sự tồn tại mà các loại kỳ trân dị thú trong sở thú của Doanh Huyền sợ hãi nhất, kinh khủng nhất.

Một khi bị bắt được, nhẹ thì cắt thịt, chặt chân, nặng thì mất mạng. "Đột nhiên có cảm giác mình là đại ma đầu!" Doanh Huyền sờ sờ mũi, cười gượng.

Nhưng nên ăn vẫn phải ăn.

Hắn muốn ăn hết các loại kỳ trân dị thú và mỹ thực của chư thiên

vạn giới.

Huống hồ những kỳ trân dị thú trong sở thú của hắn, những con có trí tuệ đều là kẻ địch hoặc những kẻ làm nhiều điều ác.

Ăn chúng, không hề có áp lực.

Nói đến ăn, Doanh Huyền bỗng nghĩ đến một đứa trẻ nghịch ngợm, Hoang Thiên Đế độc đoán vạn cổ.

Đó cũng là một kẻ ham ăn, các loại thái cổ di chủng, sinh linh thuần huyết, không ít con bị hắn ăn thịt. "Không biết khi nào mới có thể làm mới ra phó bản Hoàn Mỹ!" Doanh Huyền chép chép miệng, thế giới đó có vô số kỳ trân dị thú, tin rằng Hoàng Dung cũng sẽ rất thích.

Hoàng Dung được Doanh Huyền truyền thụ thần cấp trù nghệ, điều thích nhất chính là dùng các loại kỳ trân dị thú làm thành các loại mỹ vị giai hào. "Hệ thống, làm mới phó bản!" Doanh Huyền phân phó. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã làm mới được phó bản Hoa Quả Sơn!" 【Phó bản Hoa Quả Sơn】【Nhiệm vụ: Trấn áp hoặc đánh giết Tôn Ngộ Không】 "Thú vị!" Doanh Huyền nhận được thông tin liên quan đến phó bản, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Phó bản Hoa Quả Sơn đến từ thế giới Tây Du mà mọi người quen thuộc nhất.

Lúc này, thế giới Tây Du đang trong giai đoạn Tôn Ngộ Không ăn trộm Bàn Đào, đại náo hội Bàn Đào rồi trở về Hoa Quả Sơn.

Tây Du Ký?

Chi bằng gọi là Sái Hầu Ký (Chuyện trêu khỉ)!

Chúng thần trên Thiên Đình cùng nhau chơi đùa với một con khỉ mới ra đời.

Mặc dù bị trêu đùa, nhưng đãi ngộ này cũng không phải con khỉ bình thường nào cũng có được. "Chỉ biết ngủ!" Doanh Huyền cúi đầu nhìn Cổn Cổn đang ngủ say sưa trên ngực mình, túm lấy da gáy nó nhấc lên: "Mau đi làm việc, ta tìm cho ngươi một tiểu đệ rồi!" Dứt lời, cũng không quan tâm Cổn Cổn thế nào, Doanh Huyền tiện tay ném đi. "Ngao ô ~" Cổn Cổn lớn bằng bàn tay kêu gào thảm thiết, như một quả bóng vẽ nên một đường cong hoàn mỹ trên bầu trời, rơi vào bên trong cánh cổng đồng xanh dẫn đến phó bản Hoa Quả Sơn. "Thiên Đế, ngài lại bắt nạt Cổn Cổn!" Hoàng Dung bưng các loại mỹ thực đã làm xong bước tới, chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Cổn Cổn, rồi nó biến mất trong cánh cổng đồng xanh.

Cổn Cổn: Hu hu, mỹ thực của ta còn chưa ăn mà! "Nó béo thành quả cầu rồi, nên vận động nhiều một chút!" Doanh Huyền mỉm cười, cầm lấy món ngon do Hoàng Dung làm và bắt đầu ăn. "Đây là cánh gà nướng sao?" Doanh Huyền gắp một miếng cánh gà vàng rụm thơm mềm cắn một miếng, thịt mềm mọng nước, hương vị đậm đà bung tỏa nơi đầu lưỡi, thật là một sự hưởng thụ. "Món này gọi là Cửu U Hương Sí, nguyên liệu lấy từ phần cánh mềm nhất của siêu cấp thần thú Cửu U Tước trong thế giới Đại Chúa Tể, kết hợp với bốn mươi chín loại linh dược hương liệu, nướng mà thành..." Cửu U Tước?

Doanh Huyền bất giác nghĩ đến "lão gia gia" của nhân vật chính trong thế giới Đại Chúa Tể, cũng là một con Cửu U Tước, lại còn là một đại mỹ nữ.

Thiếu niên từ Bắc Linh Cảnh mà ra, cưỡi Cửu U Minh Tước, xông vào thế giới phân vân đặc sắc tuyệt luân ấy, con đường Chúa Tể, ai chủ chìm nổi?

Chữ "cưỡi" này, có đứng đắn không?

Đại Thiên thế giới, vạn đạo tranh phong, ta là Đại Chúa Tể.

Chỉ là cha mẹ của nhân vật chính dường như đã bị hắn phá hỏng rồi.

Lướt qua nhau mà không nhận ra.

Sau này chắc cũng không có cơ hội nữa.

Nhân vật chính sẽ không bị treo lên tường chứ?

Vậy thì thật đúng là xuất quân chưa thắng thân đã chết, khiến anh hùng mãi lệ đầy khăn.

Không nghĩ nhiều, Doanh Huyền lại gắp một miếng cánh gà khác với Cửu U Hương Sí. "Cái này là gì?" Hắn nhẹ nhàng cắn một miếng, dai giòn sần sật, rất có hương vị. "Đây là Kim Hoàng Hương Sí, lấy từ chủng tộc siêu cấp thần thú phi cầm Kim Hoàng Điêu Tộc, loại chim này tốc độ cực nhanh, đôi cánh có thể xé rách không gian, mang trong mình huyết mạch của Hoàng tộc và Điêu tộc!" "Là một loài cự điểu thần dị to hàng vạn trượng, toàn thân phủ lông phượng hoàng màu vàng, đầu là đầu điêu, thiên phú thần thông Trảm Thần Chi Dực có thể chém đứt vạn vật thế gian, sắc bén không thể tả, cánh của chúng cũng là dai giòn nhất..." Hoàng Dung thao thao bất tuyệt, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp mang theo vẻ tự hào.

Sau đó còn có canh Bắc Minh Quy Ngao, thịt viên kho tàu Cửu Đầu Hoàng Kim Sư, tim gan xào cay Thôn Nguyệt Thiên Lang, súp Viễn Cổ Cửu Đầu Xà, Kim Sí Đại Bàng nướng… "Dung muội muội đây là hốt trọn một ổ thần thú của thế giới Đại Chúa Tể rồi a!" Diễm Linh Cơ đôi mắt đẹp lưu chuyển, dịu dàng như nước, cười nói.

Đối với vị đại đầu bếp Hoàng Dung này, không chỉ Doanh Huyền, mà Diễm Linh Cơ và các nàng khác cũng rất yêu thích.

Không vì gì khác.

Ăn của người thì phải nể nang.

Bọn họ đều đã ăn mỹ thực do Hoàng Dung làm. "Đâu có, đây đều là do Thủy Hoàng Đế thả vào vườn bách thú, nhưng nghe nói các đại thần thú chủng tộc đều cống hiến một nhóm thần thú phạm lỗi hoặc đại gian đại ác, cho nên trong vườn bách thú có đủ các loại thần thú!" Hoàng Dung cười nói: "Huống hồ ta chỉ lấy một chút nguyên liệu của chúng, những thần thú này thực lực đều không yếu, cho dù lấy tim gan của chúng, cũng có thể nhanh chóng hồi phục lại!" "Giống như con Cửu Đầu Hoàng Kim Sư này, ta chém nó một cái đầu, nó lập tức mọc ra một cái khác, liên tục không ngừng, có thể phát triển bền vững." Hoàng Dung nhìn Doanh Huyền, cười hì hì nói: "Thiên Đế lúc nào muốn ăn cũng được!" "Không tệ!" Đối với sự phát triển bền vững của Hoàng Dung, Doanh Huyền không tiếc lời khen ngợi, rất hài lòng.

Đầu bếp này rất tốt, có thể giao việc!

Trong lúc Doanh Huyền đang vui vẻ thưởng thức các món mỹ thực do Hoàng Dung làm… … Thế giới Tây Du.

Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện. "Yêu hầu táo tợn, dám cả gan quấy nhiễu Thiên Cung, tội không thể tha!" Ngọc Đế đại nộ, lập tức nói: "Thác Tháp Thiên Vương đâu?" "Thần có mặt!" Lý Tĩnh tiến lên một bước. "Trẫm mệnh cho ngươi làm thống soái, hiệp đồng cùng Na Tra Tam Thái Tử, Tứ Đại Thiên Vương, điểm Nhị Thập Bát Tú, Cửu Diệu Tinh Quân, Thập Nhị Nguyên Thần, Ngũ Phương Yết Đế, Tứ Trị Công Tào, Đông Tây Tinh Đẩu, Nam Bắc Nhị Thần, Ngũ Nhạc Tứ Độc, Phổ Thiên Tinh Tướng, tổng cộng mười vạn thiên binh, bày mười tám tầng Thiên La Địa Võng xuống hạ giới, đến Hoa Quả Sơn vây khốn, nhất định phải bắt được yêu hầu đó, giải về Thiên Đình xử trí!" "Vi thần tuân chỉ!" Lý Tĩnh, Na Tra cùng chúng thần lập tức lui xuống, tiến đến Hoa Quả Sơn bắt yêu hầu.

Hoàng phong cuồn cuộn che trời tối, tử vụ đằng đằng phủ đất hôn.

Tứ Đại Thiên Vương thống lĩnh bốn phương, Ngũ Phương Yết Đế điều khiển binh mã, Thác Tháp Thiên Vương Lý Tĩnh ngồi trấn trung quân, phát hiệu thi lệnh.

Na Tra làm tiền bộ tiên phong, La Hầu Tinh làm người đi đầu, Kế Đô Tinh theo sau tranh vanh.

Thái Âm Tinh tinh thần phấn chấn, Thái Dương Tinh chiếu rọi phân minh.

Ngũ Hành Tinh thiên năng hào kiệt, Cửu Diệu Tinh rất thích tranh giành, Nguyên Thần Tinh Tý Ngọ Mão Dậu, từng người đều là Đại Lực Thiên Đinh.

Ngũ Ôn Ngũ Nhạc đông tây bày, Lục Đinh Lục Giáp tả hữu hành.

Tứ Độc Long Thần phân trên dưới, Nhị Thập Bát Tú dày đặc tầng tầng. … Các lộ tiên thần mang theo mười vạn thiên binh giáng lâm Hoa Quả Sơn, một mảng đen kịt đứng sừng sững trên hư không, bất kỳ yêu quái nào nhìn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía.

Uy thế của Thiên Đình, có thể thấy được phần nào.

Chỉ là khi họ đến Hoa Quả Sơn, liền ngây cả người. "Hoa Quả Sơn đâu?" "Yêu hầu đâu?" "Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm chỗ rồi?" Lý Tĩnh, Na Tra và những người khác nhìn vùng biển trống rỗng, vẻ mặt ngơ ngác.

Hoa Quả Sơn nằm ở một ngọn núi lớn ngoài biển của nước Ngạo Lai thuộc Đông Thắng Thần Châu.

Ngọn núi lớn này không hề đơn giản, là thập châu chi tổ mạch, tam đảo chi lai long, tự khai thanh trọc nhi lập, hồng mông phán hậu nhi thành.

Thế trấn uông dương, uy ninh dao hải.

Đan nhai quái thạch, tước bích kỳ phong.

Phong đầu thì thính cẩm kê minh, thạch quật mỗi quan long xuất nhập.

Lâm trung hữu thọ lộc tiên hồ, thụ thượng hữu linh cầm huyền hạc.

Dao thảo kỳ hoa bất tạ, thanh tùng thúy bách trường xuân… Có thể nói là một tòa tiên sơn phúc địa. "Nơi đây chính là vị trí của Hoa Quả Sơn, chẳng lẽ có người dùng đại thần thông che giấu Hoa Quả Sơn rồi?" Lý Tĩnh mắt ẩn thần quang, quan sát bốn phía, xác định nơi đây chính là Hoa Quả Sơn không sai.

Hắn thi triển thần thông, ánh mắt xuyên thấu hư không, nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết trận pháp thần thông nào, Hoa Quả Sơn phảng phất như biến mất khỏi không trung. "Tra!" "Đào sâu ba thước đất, cũng phải đào ra Hoa Quả Sơn!" Lý Tĩnh hạ lệnh.

Các lộ thần tiên dẫn lĩnh mười vạn thiên binh tìm kiếm khắp nơi trong biển cả, cố gắng tìm ra dấu vết của Hoa Quả Sơn.

Thế nhưng, bọn họ tìm kiếm nửa ngày, lại không thu hoạch được gì, đành phải quay về bẩm báo Ngọc Đế. "Bệ hạ, Hoa Quả Sơn và yêu hầu đã biến mất!" "Có ý gì?" Ngọc Đế ngơ ngác, yêu hầu biến mất, hắn còn có thể hiểu, có thể là trốn đi rồi, nhưng Hoa Quả Sơn biến mất là cái quái gì?

Đó là thập châu chi tổ mạch, tam đảo chi lai long, tự khai thanh trọc nhi lập, hồng mông phán hậu nhi thành, tồn tại từ thời cổ đại.

Ngươi nói với ta nó biến mất?

Lý Tĩnh bẩm báo chi tiết chuyến đi Hoa Quả Sơn, Ngọc Đế nửa tin nửa ngờ.

Hắn lệnh cho Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ quan sát, phát hiện Hoa Quả Sơn quả thực đã biến mất.

Hắn đích thân thi triển thần thông tra xét, cũng không tra ra được chút dấu vết nào. "Sao lại biến mất được chứ?" Ngọc Đế trăm mối không có lời giải.

Không chỉ có hắn, vào khoảnh khắc Hoa Quả Sơn biến mất, Như Lai Phật Tổ ở Đại Lôi Âm Tự trên Linh Sơn phương Tây cũng có cảm ứng.

Tôn Ngộ Không là người hộ đạo đầu tiên của Tây Du thỉnh kinh, Phật giáo của họ đã bố cục rất nhiều năm vì việc này.

Thấy sắp đến lúc thu hoạch, kết quả Tôn Ngộ Không biến mất, đến cả Hoa Quả Sơn cũng biến mất.

Như Lai ngồi không yên, đích thân đến Hoa Quả Sơn tra xét. "Không có dấu vết, không thể suy diễn, phảng phất như biến mất khỏi không trung, phảng phất như chưa từng tồn tại, sao có thể?" Như Lai Phật Tổ đứng sừng sững trên hư không, hai mắt ẩn chứa vô tận đại đạo, trong lòng không ngừng suy diễn, nhưng sự nghi hoặc trong mắt lại càng thêm đậm đặc. "Quái lạ thay!

Kỳ lạ thay!" … Rất nhanh, các đại năng trong Tam Giới đều phát hiện ra chuyện Hoa Quả Sơn biến mất.

Thế là Tam Giới chấn động.

Đây không phải là một ngọn núi nhỏ bình thường, mà là tổ mạch của mười châu.

Huống hồ còn liên quan đến người hộ đạo thiên định của Phật pháp đông truyền là Tôn Ngộ Không.

Đối với Tam Giới mà nói, đây đều là sự kiện tuyệt đối trọng đại, thậm chí có thể gây ra đại chiến Tam Giới.

Vô số tán tu đại năng lần lượt đóng cửa động phủ, co rút lại.

Bọn họ không muốn bị cuốn vào, kẻo thân tử đạo tiêu. … Thế nhưng đối với những điều này, Tôn Ngộ Không đang ở Hoa Quả Sơn lại hoàn toàn không hay biết, vẫn đang ở Thủy Liêm Động, cùng đám khỉ con cháu ăn uống no say, hoàn toàn không biết bên ngoài đã thay đổi trời đất, thậm chí Hoa Quả Sơn của hắn cũng đã không còn ở thế giới Tây Du nữa. *Bẹp.* Đột nhiên, một sinh vật dễ thương lớn bằng bàn tay, tròn vo, hai màu đen trắng từ trên trời rơi xuống, vừa vặn rơi trúng đầu Tôn Ngộ Không. "Hả?

Kẻ nào đánh lén Lão Tôn?" Tôn Ngộ Không đưa tay chộp một cái, nhưng lại chộp vào khoảng không, chỉ thấy Cổn Cổn nảy lên trên đầu hắn một cái, như một quả bóng cao su rơi xuống bàn đá. *Hít hít ~* Cổn Cổn khịt khịt mũi, ngửi thấy mùi rượu.

Đôi mắt to đen láy của nó sáng lên, hai móng vuốt nhỏ ôm lấy một vò Quỳnh Tương Ngọc Dịch mà tu ừng ực. "Ra là một con tiểu hùng yêu!" Tôn Ngộ Không thấy Cổn Cổn uống rượu ừng ực, liền nhe miệng cười, không để ý.

Tâm trạng hắn rất tốt.

Chương 194

Con tiểu hùng yêu này muốn uống chút rượu thì cứ uống đi, dù sao lần này hắn cũng gói mang về không ít, đủ dùng!

Ăn no uống đủ, sau một hồi quậy tưng bừng, Cổn Cổn xoa xoa cái bụng nhỏ tròn vo, nhảy lên vai Tôn Ngộ Không, rồi nhảy lên vỗ vỗ vào đầu con khỉ: "Ngao ô ~" Uống rượu ngon của con khỉ, ăn đào của con khỉ, Cổn Cổn rất có nghĩa khí nói. "A, ngươi cái đồ vật nhỏ này, còn che chở Lão Tôn?" Tôn Ngộ Không nhe miệng cười: "Xem ngươi cũng thú vị, sau này theo Lão Tôn, ta che chở ngươi, đảm bảo cho ngươi ăn ngon mặc đẹp!" "Ngao ô ~" Cổn Cổn ngửa mặt lên trời gầm thét, gào một hơi dài, hào khí ngút trời. "Được!" Tôn Ngộ Không mắt sáng lên, không ngờ con tiểu hùng yêu dễ thương này lại muốn tỷ thí với hắn.

Hắn cũng đang muốn hoạt động gân cốt.

Dù sao hắn cũng không thể thua.

Hơn nữa trong yêu tộc, vốn là cường giả vi tôn.

Ai muốn làm đại ca, thì phải có thực lực. *Bốp!* Cổn Cổn đột nhiên ra tay, một tát vả vào mặt lông của con khỉ. *Bành!* Con khỉ xoay hai vòng tại chỗ, mắt nổ đom đóm, đầu óc choáng váng, sau đó ngã thẳng cẳng xuống đất. "Đại vương!" "Đại vương!" Đám khỉ con cháu xung quanh kinh ngạc đến ngây người, mặt đầy lo lắng. "Này, con hùng yêu nhà ngươi, không giảng võ đức, dám đánh lén Lão Tôn!" Tôn Ngộ Không lắc lắc đầu, loạng choạng đứng dậy, trong mắt hung quang đại thịnh.

Hắn không cho rằng mình không phải là đối thủ của Cổn Cổn, vừa rồi là hắn sơ suất.

Lần này, hắn nhất định phải cho con hùng yêu này biết tay! *Vút!* Hắn đưa tay ra sau tai, một cây Kim Cô Bổng lấp lánh ánh vàng xuất hiện trong tay, cả con khỉ nhảy vọt lên: "Này, ăn của Lão Tôn một gậy!" Tôn Ngộ Không hai tay nắm chặt Kim Cô Bổng, nhắm vào đầu Cổn Cổn mà hung hăng đập xuống.

Quả thật là: Kim hầu phấn khởi thiên quân bổng, ngọc vũ trừng thanh vạn lý ai. … "Này, ăn của Lão Tôn một gậy!" Cú gậy này của Tôn Ngộ Không thế lớn lực trầm, cây Kim Cô Bổng to bằng cánh tay thẳng tắp đập vào cái đầu nhỏ tròn vo của Cổn Cổn.

Đám khỉ con cháu xung quanh lộ ra vẻ thương hại, trong mắt chúng, một gậy này đập xuống, Cổn Cổn chắc chắn não vỡ tung tóe, chết không toàn thây.

Đúng là một con gấu ngốc nghếch vừa đáng thương vừa ngu xuẩn.

Làm gì không tốt, lại dám khiêu khích đại vương của chúng.

Đây không phải là ông thọ treo cổ, chê mình sống dài sao? *Keng.* Kim Cô Bổng rơi xuống đầu Cổn Cổn, nhưng không đập xuống như dự kiến.

Ngay khi mọi người nghĩ Tôn Ngộ Không đã nương tay, có con khỉ tinh mắt nhìn thấy trên đầu Cổn Cổn có ánh sáng đen trắng lóe lên, giống như một Thái Cực Đồ.

Kim Cô Bổng rơi xuống đó, chỉ gợn lên một chút gợn sóng, nhưng ngay cả thân thể Cổn Cổn cũng không hề rung chuyển. "Sao có thể?" Người chấn động nhất vẫn là Tôn Ngộ Không, hắn chỉ cảm thấy một gậy đập xuống, phảng phất không phải đập vào người Cổn Cổn, mà là đập vào một ngọn Thái Cổ Thần Sơn.

Một luồng lực phản chấn đáng sợ theo Kim Cô Bổng truyền đến,

chấn đến cánh tay hắn tê dại, Kim Cô Bổng suýt nữa tuột khỏi tay bay ra ngoài. "Ngao ô ~" Cổn Cổn gầm lên một tiếng như ác long, trở tay chính là một cái tát.

Thân thể nó chỉ lớn bằng bàn tay, vốn dĩ không thể đánh trúng Tôn Ngộ Không, nhưng theo móng vuốt nhỏ của nó vung lên, lại hiện ra một bàn tay gấu đen lông xù giữa không trung.

Một tát liền đánh ngã Tôn Ngộ Không xuống đất.

Ngay sau đó, thân thể Cổn Cổn nhảy lên, thân hình nhỏ bé rơi xuống ngực Tôn Ngộ Không. "A…" Tôn Ngộ Không kêu thảm, phảng phất như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn nặng vô biên rơi xuống ngực, đè đến hắn không thở nổi, huống chi là đẩy Cổn Cổn ra để đứng dậy.

Giờ phút này, cho dù là con khỉ ngu ngốc nhất cũng biết Cổn Cổn không đơn giản, thực lực vượt xa Tôn Ngộ Không, hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp. "Ngao ô ~" Cổn Cổn ngẩng đầu nhìn Tôn Ngộ Không, trên người tỏa ra một luồng khí tức huyết mạch vượt xa Tôn Ngộ Không, toàn phương vị áp chế Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không là Linh Minh Thạch Hầu, một trong Hỗn Thế Tứ Hầu.

Nhưng Cổn Cổn lại sở hữu huyết mạch Hỗn Độn Thần Ma đỉnh cấp nhất.

Đừng nói là khỉ của thế giới Tây Du, cho dù là khỉ của thế giới Hồng Hoang, cũng không bằng Cổn Cổn. "Phục rồi!

Lão Tôn ta phục rồi, sau này Hùng ca ngươi chính là đại ca của ta!" Tôn Ngộ Không nói.

Đây là đã hẹn trước, hắn không phải loại người thua không nổi.

Huống hồ Cổn Cổn bất luận thực lực hay huyết mạch đều vượt qua hắn.

Nhận nó làm đại ca, không mất mặt khỉ. "Ngao ô ~" Cổn Cổn hài lòng gật gật đầu: "Ngao ô ~" Cổn Cổn cũng không để ý đến Tôn Ngộ Không đang đầy bụng nghi hoặc, mang theo hắn trở về thế giới Đại Tần.

Cùng lúc đó, trong đầu Doanh Huyền đang nằm trên ghế tựa ăn mỹ thực vang lên một giọng nói máy móc. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Hoa Quả Sơn." "Thưởng Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn." Ý niệm vừa động, trong lòng bàn tay Doanh Huyền liền xuất hiện một cây 'kim châm' như cây tăm, nhưng khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ nó khiến người ta không dám xem thường.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn. "Lớn!" Dưới ánh mắt tò mò của Hoàng Dung và những người khác, theo Doanh Huyền mở miệng, Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn nhanh chóng dài ra, to lên, biến thành cỡ chiếc đũa. "Lớn nữa!" Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn cỡ chiếc đũa lại một lần nữa dài ra, to lên, giống như một cây gậy vàng to bằng cánh tay, dài khoảng một trượng.

Doanh Huyền nghịch một hồi, Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn này lợi hại hơn Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không nhiều.

Không chỉ lớn nhỏ tùy ý, có thể lớn có thể nhỏ, có thể dài có thể ngắn, còn ẩn chứa trọng lượng vô cùng đáng sợ, tu vi người sử dụng càng cao, trọng lượng càng lớn.

Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn không có công năng khác, chỉ có cứng rắn, chỉ có nặng.

Đối phó kẻ địch, chính là dùng trọng lượng đè chết người.

Lúc này, Cổn Cổn ngồi trên vai Tôn Ngộ Không từ cánh cổng đồng xanh đi ra, sau đó vút một tiếng nhảy vào lòng Doanh Huyền, dụi dụi đầu.

Tôn Ngộ Không mắt đầy tò mò, giống như lần đầu hắn rời Hoa Quả Sơn đến thế giới loài người.

Hắn không ngờ qua một cánh cổng đồng xanh, lại có một thế giới khác.

Ánh mắt hắn lướt qua xung quanh, đối với những nữ thần tuyệt sắc kinh tài diễm diễm kia như không thấy, ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên người Doanh Huyền.

Cũng phải, Tôn Ngộ Không là khỉ, phụ nữ loài người đối với hắn đều giống nhau, không có chút hấp dẫn nào.

Nếu không, hắn cũng sẽ không định trụ Thất Tiên Nữ, mà lại chạy đi trộm đào. "Người này chính là chủ nhân của Hùng ca?

Cảm giác còn đáng sợ hơn cả sư phụ!" Tôn Ngộ Không đối mặt với Doanh Huyền, có cảm giác như một phàm nhân đối mặt với tinh không bao la, chỉ cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé. "Tại hạ Tôn Ngộ Không, ra mắt các hạ!" Tôn Ngộ Không chắp tay với Doanh Huyền. "Nơi này đã không còn là thế giới Tây Du của ngươi nữa, nhưng đối với ngươi lại là một cơ duyên, ngươi có thể đến Thời Không Tháp tu luyện một phen!" Doanh Huyền ngưng tụ một cuốn sách trong lòng bàn tay, ném cho Tôn Ngộ Không, đồng thời truyền thông tin liên quan về thế giới Đại Tần cho hắn qua thần thức. "Đa tạ Thiên Đế." Tôn Ngộ Không thông qua Cổn Cổn, biết Doanh Huyền là Thiên Đế.

Thấy Doanh Huyền lần đầu gặp mặt đã tặng quà cho mình, còn nói có cơ duyên tu luyện, hảo cảm của hắn đối với Doanh Huyền lập tức tăng lên không ít.

Nhưng khi cảm nhận được thông tin về thế giới Đại Tần trong đầu, hắn liền trợn to hai mắt, cả con khỉ đều kinh ngạc đến ngây người.

Doanh Huyền tiện tay vung lên, ném Tôn Ngộ Không vào Thời Không Tháp. "Lão Tôn ta và tất cả khỉ con cháu ở Hoa Quả Sơn đều đến thế giới Đại Tần rồi?" "Hoa Quả Sơn thành một bí cảnh?" "Thiên Đế là một vị tồn tại vô thượng có thể vượt qua vô số thế giới trong chư thiên vạn giới?" Tôn Ngộ Không cảm thấy tam quan của mình đều bị lật đổ.

Hồi lâu mới hấp thu xong kiến thức trong đầu.

Sau đó, hắn nhìn vào cuốn sách trong tay. "Tây Du Ký?

Còn có tên là Sái Hầu Ký?" Tôn Ngộ Không nhíu mày, rất không vui với hai chữ "sái hầu" (trêu khỉ).

Nhưng đây là do Doanh Huyền đưa, hắn cũng có chút tò mò, mở ra xem. 【Thơ rằng: Hỗn độn chưa phân trời đất loạn, mờ mịt mênh mông không người thấy.

Từ khi Bàn Cổ phá hồng mông, khai tịch từ đây trong đục biện.

Phủ tái quần sinh ngưỡng chí nhân, phát minh vạn vật đều thành thiện.

Muốn biết tạo hóa hội nguyên công, phải xem Tây Du thích ách truyện.

Nghe rằng số của trời đất, có mười hai vạn chín nghìn sáu trăm tuổi là một nguyên…】 "Đây là truyện ký về Lão Tôn ta?" Tôn Ngộ Không lập tức hứng thú, chìm đắm vào đó.

Càng xem càng cảm thấy không đúng, càng xem càng bốc hỏa.

Chẳng trách hắn có thể vượt biển, dọc đường không những không bị yêu quái ăn thịt, mà còn có thể vượt qua những đại dương mà tu sĩ bình thường khó có thể bay qua.

Hóa ra từ đầu đến cuối hắn đều bị người ta sắp đặt.

Hắn đi bè tre ra biển, có cường giả thi triển thần thông, không chỉ che chở cho sự an toàn của hắn, mà còn giúp hắn có thể trong thời gian ngắn dựa vào bè tre vượt qua đại dương vô biên.

Hơn nữa, trong Thiên Đình, Địa Phủ, Phật môn có rất nhiều cường giả thực lực mạnh hơn hắn.

Hắn trước đây có thể đại náo Địa Phủ, có thể đại náo hội Bàn Đào, thậm chí có thể trộm được tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, đều là được sắp đặt.

Đương nhiên, thực ra những kim đan thật sự quý giá, đều bị Thái Thượng Lão Quân cất đi rồi, hắn trộm được chẳng qua chỉ là một ít đan dược sơ cấp vớ vẩn.

Từ đầu đến cuối hắn đều bị người ta xoay như chong chóng. "Đáng ghét, đáng hận!" Tôn Ngộ Không tức giận đến tóc dựng đứng, hận không thể lập tức đánh lên Thiên Đình, đánh lên Linh Sơn, đánh chết hết những thần phật đáng ghét đó.

Nhưng hắn biết mình căn bản không có thực lực.

Nếu hắn bây giờ đi qua, chắc chắn sẽ giống như con khỉ trong Tây Du Ký này, bị Như Lai trêu đùa, dễ dàng bị một chưởng trấn áp, không có sức phản kháng. "Ta muốn trở nên mạnh hơn!" "Đợi ta tu luyện trở nên mạnh hơn, nhất định sẽ khiến chúng nó hối hận!" Tôn Ngộ Không mắt lóe lên hung quang, từ thông tin Doanh Huyền cho hắn, dưới sự giúp đỡ của Hồng Hậu, hắn đã đăng ký.

Sau đó nhận Hỗn Nguyên Kinh và tu luyện trong Thời Không Tháp.

Thời gian trong Thời Không Tháp trôi rất nhanh, hắn ở trong đó tu luyện mười vạn năm, bên ngoài cũng chỉ là một lát.

Doanh Huyền đã thông qua việc làm mới các phó bản liên quan,

làm mới ra phó bản Tây Du. 【Phó bản Tây Du】 【Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc tiêu diệt Phật môn, Thiên Đình, Địa Phủ】 【Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết tất cả cường giả từ cấp bậc Đại Năng trở lên】 … Trong Thời Không Tháp.

Tôn Ngộ Không tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, đầu tiên dung hợp Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết mà mình tu luyện vào Hỗn Nguyên Kinh, khiến đẳng cấp của Hỗn Nguyên Kinh tăng vọt.

Sau đó, hắn lại dung hợp các công pháp như Cửu Chuyển Thiên Công, khiến Hỗn Nguyên Kinh càng lúc càng mạnh mẽ.

Cửu Chuyển Thiên Công là cổ hoàng kinh của Đấu Chiến Thánh Hoàng trong thế giới Già Thiên, lần đầu tiên Tôn Ngộ Không nhìn thấy đã cảm thấy rất có duyên với mình.

Đương nhiên, ngoài Cửu Chuyển Thiên Công, hắn còn lựa chọn không ít công pháp thần thông khác.

Mỗi người gia nhập thế giới Đại Tần, ít nhất đều có thể nhận được một môn Hỗn Nguyên Kinh cùng với tùy chọn ba môn công pháp thần thông mạnh mẽ.

Sau đó, căn cứ vào tu vi bản thân và cống hiến đã làm, có thể lựa chọn nhiều loại công pháp thần thông.

Tu vi càng cao, có thể lựa chọn càng nhiều.

Cống hiến càng lớn, cũng tương tự.

Cống hiến chính là công lao điểm, có thể thông qua việc làm cho Đại Tần để nhận được, cũng có thể cống hiến công pháp thần thông của mình cho Đại Tần để đổi lấy điểm cống hiến.

Ngoài ra, mỗi lần tu vi đột phá, đều có phần thưởng nhất định.

Tóm lại, hiện nay Đại Tần có một bộ chế độ hoàn chỉnh, chỉ cần

ngươi có thiên phú, tuyệt đối sẽ không vì thiếu công pháp thần thông mà tu vi khó tiến lên.

Tôn Ngộ Không thiên phú rất mạnh.

Bản thân là một khối thần thạch do Nữ Oa vá trời để lại, lại hấp thu vô số năm tinh hoa nhật nguyệt, trong cơ thể ẩn chứa tiềm lực vô cùng đáng sợ.

Chỉ vì Phật môn chọn hắn làm người hộ đạo, nên tiềm lực của hắn căn bản không được phát huy.

Bởi vì nếu Tôn Ngộ Không quá mạnh, Phật môn sẽ không dễ khống chế, muốn để Tôn Ngộ Không hộ tống Đường Tam Tạng đi Tây Thiên thỉnh kinh cũng sẽ khó khăn hơn.

Nhưng nay đến thế giới Đại Tần, sau khi tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, tiềm lực của Tôn Ngộ Không đã được kích phát triệt để.

Hỗn Nguyên Kinh dung hợp các loại công pháp khác, lột xác trở nên càng thêm mạnh mẽ, khiến thể chất của Tôn Ngộ Không lột xác thành Hỗn Độn Ma Viên.

Chương 195

Đồng thời, Tôn Ngộ Không từ bỏ hệ thống tu luyện ban đầu, hoàn toàn chuyển tu.

Tu vi trước đó không hề lãng phí, mà hóa thành dưỡng chất cho hệ thống mới.

Nhục Thân, Nguyên Khí, Thần Hải, Hồn Hư, Võ Đạo Kim Đan.

Đến cảnh giới Võ Đạo Kim Đan, tốc độ tấn thăng của Tôn Ngộ Không chậm lại, vì hắn muốn tu luyện nhiều thần thông hơn.

Thiên phú của hắn quả thực đáng sợ.

Địa Sát Thất Thập Nhị Biến vốn tu luyện tự nhiên tu thành, sau đó là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Sau đó, từ Vạn Đạo Các của thế giới Đại Tần, hắn thu thập Vĩnh Sinh Tam Thiên Đại Đạo, Tam Thanh Thần Lôi, Già Thiên Cửu Bí và các loại thần thông khác, chọn ra hơn một nghìn loại thần thông hắn thích.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không sau khi tu luyện hai nghìn bảy trăm loại thần thông thì lựa chọn tấn thăng Thần Thông Cảnh.

Hai vạn năm sau, Tôn Ngộ Không ngưng tụ pháp tướng, một pháp tướng Hỗn Độn Ma Viên ngưng tụ, chiến thiên đấu địa, gào thét thương khung, hung uy ngút trời. "Hống!" Sức mạnh cường đại sôi trào trong cơ thể, Tôn Ngộ Không tay cầm Như Ý Kim Cô Bổng, không nhịn được ngửa mặt lên trời gầm thét, hưng phấn hét lớn. "Lão già Ngọc Đế, lão già Như Lai, các ngươi dám trêu đùa Tôn gia, xem lần này ta không đánh cho các ngươi văng ra khỏi tường!" Tôn Ngộ Không đấu chí hiên ngang, lúc này thực lực của hắn đã tăng vọt vô số

lần so với trước, hắn tin chắc có thể đánh bại Ngọc Đế và Như Lai. "Chúc mừng huynh đệ, tấn thăng Pháp Tướng Cảnh, có muốn giao đấu một chút không?" Ngay lúc này, một giọng nói hào sảng đầy chiến ý từ bên cạnh truyền đến.

Tôn Ngộ Không quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con khỉ vác một cây tiên thiết côn đứng giữa hư không.

Hắn không cao lớn, chưa đến năm thước, nhưng lại vô cùng rắn chắc, toàn thân phủ đầy lông vàng, lấp lánh phát quang.

Dù hắn không hùng tư vĩ ngạn, nhưng lại có cảm giác sức mạnh cường đại, giơ tay nhấc chân, dường như có thể hái sao bắt nguyệt, chỉ một động tác nhẹ đã khiến hư không vặn vẹo.

Hắn khí thế phi phàm, có một loại chiến ý cao ngạo, đứng ở đó, lại có một luồng khí thế xá ngã kỳ thùy, duy ngã độc tôn.

Đây là một loại uy áp thiên bẩm, phảng phất như một vị thượng vị giả đứng trên mây, khinh miệt chúng sinh trong trời đất, một đôi mắt kim quang bắn ra bốn phía, hỏa quang như đuốc.

Tôn Ngộ Không từ trên người đối phương phảng phất nhìn thấy bóng dáng của mình, nhe miệng cười: "Được thôi, ta tên là Tôn Ngộ Không, ngươi tên gì?" "Ngươi có thể gọi ta là Thánh Hoàng Tử!" Con khỉ này chính là con trai của Đấu Chiến Thánh Hoàng trong thế giới Già Thiên, Thánh Hoàng Tử, thuộc Thái Cổ Vương Tộc Đấu Chiến Thánh Viên. "Cẩn thận đó, ăn của Lão Tôn một gậy!" Nói xong, Tôn Ngộ Không giơ Như Ý Kim Cô Bổng nhảy vọt lên, nhắm vào Thánh Hoàng Tử mà hung hăng đập xuống, thế lớn lực trầm, nặng như vạn quân. "Đến hay lắm!" Thánh Hoàng Tử phát ra một tiếng gầm hưng phấn, há miệng phun ra một đạo kim quang, khí thế ngút trời, khí tức mạnh mẽ khiến không gian cũng run rẩy.

Hắn toàn thân tỏa ra kim quang, mỗi sợi lông đều trở nên lấp lánh,

lại có một vẻ bảo tướng trang nghiêm, hắn đơn giản mà trực tiếp, cũng giơ tiên thiết côn lên mà đánh tới. *Keng keng keng!* Hai con khỉ đều không thi triển thần thông, chỉ dựa vào nhục thân và kinh nghiệm chiến đấu, dùng gậy trong tay để giao đấu.

Nhưng nhục thân của chúng đáng sợ đến mức nào, dù không dùng thần thông, vẫn uy thế vô cùng.

May mà đây là không gian của Tiên Thiên Linh Bảo.

Doanh Huyền cảm ứng được động tĩnh, ý niệm vừa động, uy năng của Tiên Thiên Linh Bảo bung tỏa, hạn chế và áp chế khu vực chiến đấu của chúng. "Hai con khỉ, cũng thú vị đấy!" Doanh Huyền thần thức quan sát Tôn Ngộ Không và Thánh Hoàng Tử chiến đấu, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong đầu bất giác hiện ra một ý niệm: "Khỉ trong chư thiên vạn giới dường như không ít, đặc biệt là những con tên Tôn Ngộ Không lại càng nhiều." "Sau này chẳng lẽ có thể tổ thành một đội quân khỉ?" Trong thế giới Hồ Yêu, Ngạo Lai Quốc Tam Thiếu bị Đông Phương Hoài Trúc trấn áp cũng là một con khỉ tương tự.

Còn có siêu cấp chiến sĩ gien Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không trong thế giới Siêu Thần.

Thậm chí trong thế giới Già Thiên hiện tại còn có một con Đấu Chiến Thánh Cẩu, là chú của Thánh Hoàng Tử, em trai của Đấu Chiến Thánh Hoàng. "Không hổ là nhân vật chính danh chấn chư thiên, xem ra vẫn là Tôn Ngộ Không nhỉnh hơn một bậc!" Thời gian trong Thời Không Tháp trôi rất nhanh, trong lúc ý niệm của Doanh Huyền xoay chuyển, Tôn Ngộ Không và Thánh Hoàng Tử đã chiến đấu được nửa tháng.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không đã thắng, trở thành Hầu ca của Thánh Hoàng Tử.

Nhân vật chính quả là lợi hại.

Doanh Huyền phát hiện Diệp Hắc vốn yếu ớt, vậy mà đã tu luyện đến đỉnh phong Pháp Tướng Cảnh rồi.

Không chỉ Diệp Hắc, mà Tiêu Viêm, Lâm Động, Phi Bồng, Trương Tiểu Phàm, những người gia nhập sớm, đều đã tu luyện đến đỉnh phong Pháp Tướng Cảnh.

Nhưng vẫn là con trai hắn, Vô Thủy, là mạnh nhất, đã đạt đến Tạo Hóa Cảnh.

Hôm nay, trong thế giới Đại Tần, sự chênh lệch tu vi của mọi người đã hiện rõ.

Người có thiên phú thì một bước lên trời, tu vi đột phá mạnh mẽ.

Người không có thiên phú, cho dù có Thời Không Tháp cũng vô dụng.

Thời Không Tháp chỉ tăng tốc độ thời gian, không có thiên phú, cho dù ngươi tu luyện trong Thời Không Tháp cả đời, thọ mệnh hao hết, ngươi cũng không thể đột phá.

Lúc này, tác dụng của thiên phú mới lộ rõ.

Ví dụ, một cường giả Võ Đạo Kim Đan không có thiên phú, tu luyện trong Thời Không Tháp mười vạn năm, vẫn chỉ là Võ Đạo Kim Đan.

Nhưng một phàm nhân không có chút tu vi nào nhưng thiên phú dị bẩm, tu luyện trong Thời Không Tháp mười vạn năm, ra ngoài có thể đã là Thần Thông Cảnh, Pháp Tướng Cảnh. "Hiện tại Tôn Ngộ Không cũng coi như tu luyện có thành, đã đến lúc công lược phó bản Tây Du rồi." Doanh Huyền truyền thông đạo và thông tin liên quan của phó bản Tây Du cho Doanh Chính, sau đó lại thông báo cho Tôn Ngộ Không và những người khác, rồi không quan tâm nữa.

Căn cứ vào thông tin hắn nhận được để suy tính, cho dù là Nữ Oa

mạnh nhất trong thế giới Tây Du, cũng nhiều nhất chỉ ngang với đỉnh phong Pháp Tướng Cảnh mà thôi, hơn nữa còn là loại Pháp Tướng đỉnh phong chỉ luyện chưa đến trăm môn thần thông.

Còn về Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Hồng Quân gì đó, trong thế giới Tây Du không tồn tại.

Bồ Đề đạo nhân cũng chỉ là một cường giả Phật môn mà thôi, không phải là tam thi của Chuẩn Đề.

Về phần Tam Thanh, thế giới Tây Du tuy có Tam Thanh, nhưng thực lực không mạnh lắm, cũng chỉ ở cấp độ của Như Lai.

Giao lại việc phó bản Tây Du, Doanh Huyền không vội làm mới các phó bản khác.

Khoảng thời gian này, không phải là đi phó bản thì cũng là đang trên đường đi phó bản, nhịp độ có hơi nhanh.

Thế giới Đại Tần cần phải chậm lại một chút.

Vài ngày công lược một phó bản là đủ rồi.

Doanh Huyền truyền âm cho Khải Toa, bảo nàng mang chín thiên sứ qua đây.

Đừng nghĩ bậy, không phải Doanh Huyền muốn một chọi mười, nóng lòng muốn thử hương vị của những thiên sứ xinh đẹp, mà là chuẩn bị thử uy lực của Thiên Sứ Thánh Trì.

Thiên Sứ Thánh Trì là dị bảo đặc thù, nhưng không phải là vạn năng.

Ví dụ như một lần chuyển hóa tất cả thiên sứ thành Tiên Thiên Thần Thai Ma Chi Thể, căn bản là không thể.

Thiên Sứ Thánh Trì một lần chỉ có thể giúp mười thiên sứ tái tạo nhục thân, chuyển hóa thành Tiên Thiên Thần Thai Ma Chi Thể, sau đó

cần tích lũy một tỷ hai trăm triệu năm, mới có thể tiếp tục chuyển hóa.

Dù sao thì sức mạnh tiêu hao cũng cần thời gian tích lũy. … "Tuyển chọn chín thiên sứ?" Khải Toa nhận được tin tức, không chút do dự, lập tức hành động.

Đầu tiên, hai người em gái của nàng là Lương Băng và Hạc Hi là phải có.

Thiên sứ Ngạn tính là một.

Còn lại sáu suất.

Thiên sứ Lãnh, thiên sứ Truy, thiên sứ Chích Tâm, thiên sứ Linh Khê, thiên sứ Mạc Y, thiên sứ Phồn Tinh.

Trong lúc Khải Toa triệu tập thiên sứ, Doanh Chính và những người khác cũng đang chuẩn bị công đả thế giới Tây Du.

Tôn Ngộ Không nhận được tin tức, chiến ý hiên ngang, nhìn về phía cánh cổng đồng xanh dẫn đến thế giới Tây Du, hưng phấn nói: "Xem Lão Tôn lần này không đập nát đầu chó của Ngọc Đế và lão già Như Lai!" "Hầu ca, ta giúp ngươi!" Thánh Hoàng Tử tay cầm tiên thiết côn, nói năng đanh thép. "Gâu gâu, bản hoàng đến rồi!" "Bản hoàng lần này phải thu một trăm con người làm sủng vật!" Một con chó đen lớn bằng con bê, lông mượt mà, đứng thẳng người, mặc một cái quần hoa, khí thế ngút trời, bước đi với dáng vẻ không coi ai ra gì.

Diệp Hắc: "…" Các tiên thần xung quanh lùi lại.

Con chó đen này tuy kiêu ngạo, nhưng cơ bản không ai dám chọc.

Không chỉ vì thực lực của Hắc Hoàng không tệ, mà còn vì đây là chó của Thiên Đế và Vô Thủy.

Cảm nhận ánh mắt xung quanh, Diệp Hắc lặng lẽ lùi xa Hắc Hoàng một chút.

Hắc Hoàng nào?

Hắn không quen.

Nhưng tên đạo sĩ béo Đoạn Đức đi bên cạnh Hắc Hoàng cũng giống như Hắc Hoàng, đối với ánh mắt kỳ quái xung quanh, như không hề thấy.

Hai kẻ này cấu kết với nhau làm việc xấu, danh tiếng của hắn chẳng kém gì Hắc Hoàng, đều thuộc loại thất đức đến bốc khói. … Thế giới Tây Du.

Thiên Đình.

Nam Thiên Môn. "Hoa Quả Sơn vậy mà lại biến mất, các ngươi nói xem rốt cuộc là ai có thần thông lớn đến vậy?" "Ai mà biết được, nghe nói Như Lai Phật Tổ đã đích thân thi triển thần thông để suy diễn mà cũng không tra ra được một chút manh mối nào!" "Quan tâm nhiều làm gì, những chuyện này không phải là đám tôm tép như chúng ta có thể tham gia được!" "Hiện nay lượng kiếp sắp đến, Hoa Quả Sơn biến mất nói không chừng chính là điềm báo, chúng ta cứ làm tốt việc của mình, những chuyện khác tốt nhất không nên xen vào!" Tứ Đại Thiên Vương đang truyền âm nghị luận. "Đại ca, mau nhìn kìa, là con khỉ đó!" Lão nhị Ma Lễ Hồng, tay cầm Hỗn Nguyên Trân Châu Tán, đột nhiên trừng lớn mắt, chỉ về phía trước kinh hô. "Khỉ nào?" Lão đại Ma Lễ Thanh tay cầm Thanh Vân Kiếm, thân cao hai trượng bốn thước, mặt như dưa hấu, râu như dây đồng, ngẩng đầu nhìn lên, thân thể run lên: "Tôn Ngộ Không!" "Là Tôn Ngộ Không!" Nhìn thấy Tôn Ngộ Không xuất hiện, bốn người Ma Lễ Thanh vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Nếu Tôn Ngộ Không đã xuất hiện, vậy thì chuyện Hoa Quả Sơn biến mất sẽ sớm có kết quả. "Đại Thánh dừng bước, Thiên Đình là trọng địa, không được tự tiện xông vào!" Thấy Tôn Ngộ Không đến,

Ma Lễ Thanh cầm Thanh Vân Kiếm, cảnh giác nói.

Hiện tại Tôn Ngộ Không đã là tội phạm truy nã của Thiên Đình, không thể tùy ý ra vào.

Đương nhiên, Ma Lễ Thanh không có lệnh của Ngọc Đế, cũng không muốn xảy ra xung đột với Tôn Ngộ Không.

Bối cảnh của Tôn Ngộ Không không đơn giản, hơn nữa còn là hộ đạo nhân do Phật môn chỉ định.

Lần này Hoa Quả Sơn biến mất, phía sau chắc chắn có liên quan đến một sự tồn tại kinh khủng mà bọn họ không thể chọc vào.

Do đó, cho dù Tôn Ngộ Không là tội phạm của Thiên Đình, hắn cũng không có ý định ra tay bắt giữ. "Tứ Đại Thiên Vương, là các ngươi à!" Tôn Ngộ Không cười hì hì nhìn họ, nói một cách thân quen: "Hôm nay lão Tôn ta đến là để tìm lão già Ngọc Đế báo thù.

Nể tình giao hảo trước đây, các ngươi tốt nhất nên tránh ra, đừng nhúng tay vào!" "Chức trách của ta, thứ cho khó tòng mệnh!" Ma Lễ Thanh cùng Tứ Đại Thiên Vương và thiên binh phía sau nghe vậy, lập tức chĩa đao kiếm về phía Tôn Ngộ Không, nghiêm trận chờ đợi. "Vậy thì đắc tội rồi!" Tôn Ngộ Không rút Kim Cô Bổng ra, xông thẳng tới. "Giết!" Ma Lễ Thanh vung Thanh Vân Kiếm, hắc phong cuồn cuộn, trong gió có vạn ngàn gươm đao, có thể dễ dàng xé nát người ta thành bột mịn.

Thế nhưng, một gậy của Tôn Ngộ Không nặng tựa ngàn quân, như Bất Chu Sơn đổ sụp, thế lớn lực trầm, không gì cản nổi, đập tan hắc phong, một côn đánh bay Ma Lễ Thanh. "Vô Lượng Thiên Tôn, đây là hung khí, ngươi không nắm giữ được đâu, hãy để bần đạo giúp ngươi thu nó!" Một đạo sĩ béo đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ma Lễ Thanh vừa bị đánh bay, bàn tay to đầy thịt mỡ vồ một cái, liền đoạt lấy Thanh Vân Kiếm của Ma Lễ Thanh. "Trả bảo kiếm lại cho ta!" Ma

Lễ Thanh đại nộ, đây chính là bảo bối quan trọng nhất của hắn.

Thực lực của hắn, Thanh Vân Kiếm đã chiếm ít nhất năm thành. "Ha ha, bản hoàng đến rồi, làm người hầu cho bản hoàng đi!" Cùng với giọng nói ngông cuồng vang lên, một móng vuốt chó đè lên vai Ma Lễ Thanh, chỉ thấy Hắc Hoàng đứng thẳng bằng hai chân sau, mặc quần cộc hoa, cười càn rỡ. "Đại ca!" Ma Lễ Hồng kinh hô, giương Hỗn Nguyên Trân Châu Tán lên, trong nháy mắt trời đất tối sầm, một luồng lực thôn phệ kinh khủng cuộn trào ra, muốn hút lấy binh khí của mọi người. "Xem ta đâm thủng cái ô rách của ngươi!" Thánh Hoàng Tử tay cầm Tiên Thiết Côn, toàn thân lông vàng óng ánh, ẩn chứa sức mạnh vô tận, dùng sức đâm thẳng lên trên.

Giống như một cây trường thương đâm rách trời xanh, Hỗn Nguyên Trân Châu Tán cũng bị đâm thủng một lỗ. "Hỗn Nguyên Tán của ta!" Ma Lễ Hồng đau đớn kêu lên.

Đinh linh linh!

Ma Lễ Hải ôm cây Bích Ngọc Tỳ Bà, nhẹ nhàng gảy dây đàn, gió lửa cùng lúc kéo đến, nhưng lại bị Tôn Ngộ Không một gậy đánh bay.

Mà Ma Lễ Thọ cũng bị Thánh Hoàng Tử đánh bay.

Nhưng đúng lúc này, trong túi của hắn bay ra một vật, hình như con chồn trắng, tên là "Hoa Hồ Điêu", hiện thân giống bạch tượng, miệng như chậu máu, răng như lưỡi dao sắc bén, hai bên sườn mọc cánh bay, hung mãnh dị thường, lao về phía Thánh Hoàng Tử cắn xé. "Cút!" Thánh Hoàng Tử quát lớn, sóng âm kinh khủng như núi lở biển gầm, Hoa Hồ Điêu đang lao tới như bị trọng kích, nổ tung trên không, hóa thành một đám sương máu. "Điêu nhi của ta a!" Ma Lễ Thọ bị trọng thương thê lương gào thét, bi thống tột cùng, giống như bảo bối của mình vừa bị đánh nát. "Giết!" Sau khi đánh bại Tứ Đại Thiên Vương, Tôn Ngộ Không và Thánh Hoàng Tử không dừng lại, xông

thẳng vào bên trong.

Cả hai đều là loại tính cách hiếu chiến, lúc này chỉ cảm thấy vô cùng thống khoái.

Cùng lúc đó.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Một thiên tướng canh giữ Nam Thiên Môn vội vã chạy đến, hoảng hốt nói: "Bệ hạ, không hay rồi, con khỉ đánh vào rồi!" "Con khỉ nào đánh vào?" Ngọc Đế nhíu mày, có chút không vui.

Chương 196

"Bệ hạ, là Tôn Ngộ Không, hắn dẫn theo một con khỉ khác đánh tới." Lời vừa dứt, Ngọc Đế cùng chúng thần Thiên Đình đều chấn động.

Hoa Quả Sơn biến mất.

Tôn Ngộ Không cũng biến mất.

Ngay cả Như Lai cũng không tìm thấy.

Không ngờ Tôn Ngộ Không bây giờ lại xuất hiện, còn chạy đến Thiên Đình gây sự. "Nếu đã như vậy, các khanh hãy cùng con khỉ này chơi đùa một chút!" Ngọc Đế nhàn nhạt mở lời.

Đối với việc Tôn Ngộ Không đánh vào Nam Thiên Môn, ông ta không hề có chút hoảng sợ nào.

Với thực lực của Tôn Ngộ Không, ở Thiên Đình này căn bản không thể gây ra sóng gió gì. "Cẩn tuân ý chỉ của Bệ hạ!" Các tiên thần chắp tay.

Ngọc Đế thi triển thần thông, chiếu hình ảnh bên ngoài lên không trung Lăng Tiêu Bảo Điện. "Hửm?" Nhưng khi thấy trong hình ảnh Tôn Ngộ Không và Thánh Hoàng Tử như chẻ tre, quét ngang một đám thiên binh thiên tướng, Ngọc Đế không khỏi nhướng mày. "Con khỉ này đã mạnh lên rồi!" "Con khỉ còn lại từ đâu ra?

Thực lực cũng không yếu, trẫm vậy mà không nhìn thấu được thực lực của chúng?" Ngọc Đế trong lòng kinh ngạc. "Lẽ nào đây là thủ đoạn của kẻ đứng sau?

Hắn trước tiên để Hoa Quả Sơn biến mất, sau đó lại làm Tôn Ngộ Không mạnh lên, rốt cuộc muốn làm gì?" "Chẳng lẽ muốn ngăn cản

chuyện Tây Thiên thỉnh kinh?" Ngọc Đế suy nghĩ trăm bề, dù là Tam Giới Chí Tôn, lúc này cũng có chút không hiểu, cảm giác phía sau sương mù dày đặc. "Hai con yêu hầu này dùng thần thông thủ đoạn gì vậy?" "Thực lực mạnh quá!" "Có gì đó không đúng!" Chúng tiên thần Thiên Đình cũng phát hiện ra sự bất thường của Tôn Ngộ Không và Thánh Hoàng Tử, trong lòng suy nghĩ trăm bề, cảm thấy tương lai mù mịt. … Cùng lúc đó.

Nam Hải Lạc Già Sơn.

Một thân ảnh đen trắng tròn vo hạ xuống, nhìn về phía khu rừng trúc tím rộng lớn, hai con mắt đen láy sáng rực lên.

Không phải Cổn Cổn thì là ai?

Nó vốn đi cùng Tôn Ngộ Không, mượn cớ là đi thị uy cho tiểu đệ.

Nhưng sau khi đến thế giới Tây Du, cái mũi còn thính hơn cả Hạo Thiên Khuyển của Cổn Cổn lập tức ngửi thấy mùi vị yêu thích.

Nó trực tiếp bỏ mặc tiểu đệ Tôn Ngộ Không, chạy đến Nam Hải Lạc Già Sơn.

Rắc rắc!

Cổn Cổn chui đầu vào rừng trúc tím, ôm lấy trúc tím mà gặm lấy gặm để. "A Di Đà Phật!" Một tiếng niệm Phật vang lên, Phật quang phổ chiếu, Cổn Cổn ngẩng đầu lên, liền thấy một tòa sen đài lơ lửng trên không.

Trên sen đài, Quan Âm mặc một bộ bạch y, tóc đen như thác, tay cầm Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, thần thánh thuần khiết, đôi mắt tràn đầy trí tuệ bình tĩnh nhìn Cổn Cổn: "Ta thấy ngươi và ta có duyên, bèn tha cho ngươi tội ăn trộm trúc tím, hãy ở lại Lạc Già Sơn canh giữ rừng trúc, làm hộ sơn thần thú!" Ánh mắt Quan Âm như đuốc, tuy không nhìn ra được Cổn Cổn có lai lịch gì, nhưng có thể thấy được nó

không tầm thường.

Tuyệt đối là lựa chọn số một để làm hộ sơn thần thú. "Ngao ô~" Đôi mắt đen láy của Cổn Cổn đánh giá Quan Âm, dựa theo con mắt của chủ nhân mà nói, cô nàng mập này còn đẹp hơn cả hai cô nàng mập mà nó bắt lần trước! "Ngao ô~" Khuôn mặt béo ú của Cổn Cổn tràn đầy vui vẻ.

Nhưng sắc mặt Quan Âm lại tái mét.

Nữ mập?

Trồng trúc?

Mang về cho chủ nhân? "Phóng túng!" Quan Âm quát lên, trong lòng bàn tay hiện ra một vòng kim cô. "Ngao ô~" Ánh mắt Cổn Cổn lộ vẻ khinh thường, một vuốt đập nát vòng kim cô đang chụp về phía đầu nó, sau đó móng vuốt chỉ một cái, hai sợi xích một đen một trắng từ hư không ngưng tụ thành.

Không đợi Quan Âm phản ứng, liền trói chặt Quan Âm lại, ngay cả pháp lực trong cơ thể cũng bị cấm cố. "Sao có thể?" Quan Âm kinh hãi, khó có thể tin nổi.

Với tu vi của bà, cho dù là Như Lai cũng không thể dễ dàng trấn áp bà như vậy. "Ngươi là ai?" "Ngao ô~" Cổn Cổn không để ý đến Quan Âm, há miệng nuốt một cái, liền nuốt cả khu rừng trúc tím vào thế giới Càn Khôn trong bụng.

Sau đó, móng vuốt nhỏ kéo sợi xích đen trắng, lôi Quan Âm đi về phía Thiên Đình.

Ở đó còn có đào tiên.

Hơn nữa, chắc cũng có một cô nàng mập trồng đào tiên.

Vừa hay bắt về một thể. "Trời ơi, Quan Âm Bồ Tát bị bắt đi rồi?"

Huệ Ngạn Hành Giả trừng lớn mắt, toàn thân run rẩy, không dám tin vào mắt mình. "Ta phải bẩm báo chuyện này cho Phật Tổ, để Phật Tổ ra tay cứu Bồ Tát." Huệ Ngạn Hành Giả lòng đầy hoảng sợ, vội vàng thi triển thần thông, bay về phía Tây Thiên Linh Sơn. … Linh Sơn Đại Lôi Âm Tự.

Như Lai Phật Tổ đầu to tai lớn, đầu đầy nhục kế, ngồi trên đài sen, bảo tướng trang nghiêm, Phật quang phổ chiếu, trong lòng không ngừng suy tư. "Một ngọn Hoa Quả Sơn lớn như vậy sao có thể biến mất không dấu vết?" Nếu nói là đánh nát Hoa Quả Sơn, trong Tam Giới, người có thể làm được không ít, nhưng có thể lặng lẽ dời đi, không để lại một chút dấu vết, khiến ngài cũng khó mà phát hiện.

Căn bản là không thể.

Thực lực của ngài không dám nói là đệ nhất Tam Giới, nhưng cũng thuộc hàng ngũ đỉnh cao nhất, người có thể thắng được ngài chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cho dù Nữ Oa Nương Nương ra tay, ngài cũng có thể suy diễn được một hai. "Phật Tổ, không hay rồi!" Đúng lúc này, Huệ Ngạn Hành Giả vội vã chạy đến. "Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?" Giọng Như Lai bình tĩnh, phảng phất có một loại ma lực thần kỳ, khiến tâm trạng căng thẳng của Huệ Ngạn Hành Giả lập tức bình tĩnh lại.

Y lạy Phật ba lạy, vội vàng nói: "Khải bẩm Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát bị yêu quái bắt đi rồi!" Như Lai Phật Tổ: "…" Chư Phật, Bồ Tát, La Hán: "…" … "Phật Tổ, không hay rồi!" "Quan Âm Bồ Tát, bị yêu quái bắt đi rồi!" Giọng nói của Huệ Ngạn Hành Giả vừa dứt, tại Đại Lôi Âm Tự, Như Lai Phật Tổ, các vị Phật, Bồ Tát, La Hán đều sững sờ.

Quan Âm Bồ Tát bị yêu quái bắt đi?

Đùa kiểu gì vậy!

Quan Âm Bồ Tát tuy chỉ là quả vị Bồ Tát, nhưng lại là một đóa sen xanh hóa thành từ thuở khai thiên lập địa, căn nguyên sâu xa, pháp lực vô biên.

Trong số chư Phật ở Linh Sơn, thực lực chỉ đứng sau Như Lai Phật Tổ.

Trong Tam Giới, có yêu quái nào có thể bắt được Quan Âm Bồ Tát?

Phật Tổ khẽ nhíu mày, lập tức suy diễn, nhưng ngài lại không tính ra được bất kỳ thông tin nào.

Không có thông tin chính là tin tức tồi tệ nhất.

Ngài lập tức nghĩ đến chuyện Hoa Quả Sơn biến mất một cách quỷ dị.

Hoa Quả Sơn biến mất, ngài cũng không thể tính ra được.

Lẽ nào là cùng một người làm? "Huệ Ngạn, ngươi hãy kể chi tiết tình hình!" Ánh mắt bình tĩnh hòa ái của Như Lai hạ xuống, nhìn Huệ Ngạn Hành Giả, chậm rãi nói: "Yêu quái đó hình dạng ra sao?

Có thần thông gì?" Chư Phật Đại Lôi Âm Tự nghe vậy, đều nhìn về phía Huệ Ngạn Hành Giả.

Huệ Ngạn Hành Giả lập tức cảm thấy áp lực như núi, nhưng dưới giọng nói của Như Lai, nội tâm không tự chủ được mà bình tĩnh lại, chậm rãi nói: "Hồi bẩm Phật Tổ, yêu quái đó trông giống hệt Thực Thiết Thú, hai màu đen trắng, một đôi mắt đen láy, tròn vo, thịt mũm mĩm, lớn chừng này!" Huệ Ngạn Hành Giả dùng hai tay ra dấu, khi Như Lai và chư Phật Linh Sơn thấy kích thước mà Huệ Ngạn ra dấu, khóe miệng giật giật.

Ngươi ra dấu thế này là một con Thực Thiết Thú con chưa dứt sữa đúng không?

Quan Âm lại bị một con vật nhỏ như vậy bắt đi?

Đương nhiên, tuy trong tình hình bình thường, yêu quái càng to lớn, thực lực càng mạnh, nhưng cũng có ngoại lệ.

Có những yêu quái không thể nhìn bề ngoài.

Huống chi đối với cường giả mà nói, biến đổi kích thước cơ thể dễ như trở bàn tay.

Bọn họ không ngắt lời Huệ Ngạn Hành Giả, chỉ lẳng lặng nhìn.

Huệ Ngạn Hành Giả tiếp tục nói: "Yêu quái đó đột nhiên xuất hiện trong rừng trúc tím ở Lạc Già Sơn, ôm lấy trúc tím mà ăn." "Lúc này, Quan Âm Bồ Tát phát hiện ra nó, xuất hiện trên không trung, muốn thu nhận yêu quái làm hộ sơn thần thú!" Nghe đến đây, mọi người không hề ngạc nhiên.

Chỉ là ánh mắt có chút kỳ lạ.

Quan Âm đây là thu nhận hộ sơn thần thú không thành, ngược lại còn bị bắt đi?

Có cảm giác như trang bức không thành lại bị đập.

Nhưng mọi người đều dỏng tai lên nghe.

Bao gồm cả Như Lai Phật Tổ.

Bởi vì họ biết trọng điểm đã đến.

Họ đều rất tò mò, con yêu quái giống như Thực Thiết Thú con này đã dùng thần thông gì để bắt Quan Âm đi.

Huệ An Hành Giả tiếp tục nói: "Con yêu quái đó nghe vậy không đồng ý, ngược lại còn đánh giá Bồ Tát, nói Bồ Tát là nữ mập, còn

muốn bắt Bồ Tát về trồng trúc, dâng cho chủ nhân của nó?" "Nữ mập?" Như Lai và chư Phật Linh Sơn không nhịn được cười, Quan Âm vậy mà lại thành nữ mập?

Vẻ ngoài của Quan Âm, đặt trong Tam Giới, cũng là cấp bậc tuyệt thế nữ thần, căn bản không hề liên quan đến chữ mập.

Quả nhiên, thẩm mỹ của yêu quái đúng là khác biệt.

Thực ra điều họ không biết là "nữ mập" trong miệng Cổn Cổn, không phải là mập thật sự, chữ "mập" này còn có ý khác.

Nữ tử cúi đầu không thấy chân, chính là tuyệt sắc nhân gian.

Quan Âm chính là "nữ mập" cúi đầu không thấy chân.

Đương nhiên, chuyện nữ mập và trồng trúc chỉ thoáng qua trong đầu Như Lai và chư Phật, họ không để tâm.

Trọng điểm họ quan tâm là, con yêu quái có thể bắt cóc Quan Âm này phía sau lại còn có một chủ nhân.

Chủ nhân này lại phải mạnh đến mức nào?

Giờ phút này, ngay cả Như Lai cũng cảm thấy một trận nguy cơ. "Huệ Ngạn, có phải con yêu quái này đã dùng bảo vật của chủ nhân nó mới bắt được Quan Âm Tôn Giả không?" Như Lai hỏi.

Trong lòng tràn đầy mong đợi.

Hoặc là nói, ngài không muốn tin một con sủng vật hoặc tọa kỵ lại có thể dễ dàng bắt được Quan Âm. "Không phải." Huệ Ngạn Hành Giả lắc đầu, nói: "Quan Âm nghe lời yêu quái, nổi trận lôi đình, lấy ra một chiếc Hàng Yêu Phục Ma Quyển muốn thu phục yêu quái!" "Nhưng yêu quái tùy tay vung một vuốt đã dễ dàng đập nát Hàng Yêu Phục Ma Quyển, sau đó móng vuốt nhỏ chỉ một cái, từ hư không hiện ra hai sợi xích trói chặt Quan Âm Bồ Tát lại." "Cuối cùng, yêu quái

một miệng nuốt trọn rừng trúc tím, kéo Quan Âm Bồ Tát rời khỏi Lạc Già Sơn, không rõ tung tích!" "Sợi xích đó không giống pháp bảo, dường như là do thần thông ngưng tụ thành!" "Những gì ta biết chỉ có vậy!" Huệ An Hành Giả nói xong, Đại Lôi Âm Tự chìm trong im lặng.

Bọn họ vốn tưởng rằng con yêu quái đó dù lợi hại đến đâu, cũng phải trải qua một trận khổ chiến với Quan Âm mới bắt được bà.

Nhưng thực tế lại là, con yêu quái đó đã dễ dàng trấn áp Quan Âm Bồ Tát.

Hoặc có thể nói, Quan Âm Bồ Tát ở trước mặt con yêu quái đó, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi đã bị bắt sống.

Tâm trạng Như Lai Phật Tổ nặng nề.

Ngài cũng là sinh linh tiên thiên sinh ra từ thuở khai thiên lập địa.

Sau khi ngài trở thành Phật Tổ, trong Tam Giới, đã không còn chuyện gì có thể uy hiếp đến ngài.

Nhưng lúc này, ngài lại phát hiện, rất nhiều chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát của mình cứ lần lượt xuất hiện.

Nếu có thể, ngài không muốn đối mặt với kẻ địch thần bí, chưa biết và mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Quan Âm đã bị bắt đi.

Hoa Quả Sơn và Tôn Ngộ Không biến mất phần lớn cũng có liên quan đến kẻ đó.

Những chuyện này đều liên quan đến đại kế và uy nghiêm của Phật môn.

Ngài là người đứng đầu, không thể ngồi yên không quản.

Quan Âm là phải cứu.

Chương 197

Ngài nhìn lướt qua chư Phật Linh Sơn, họ không thể trông cậy được, thực lực cũng không đủ.

Chỉ có thể đích thân ra tay.

Dặn dò chư Phật Linh Sơn một câu, Như Lai liền biến mất khỏi Đại Lôi Âm Tự, đi đến Nam Hải Lạc Già Sơn tra xét tình hình. … Cùng lúc đó.

Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngọc Đế lúc này ngồi không yên nữa.

Nói là diễn kịch với con khỉ cơ mà?

Nói là đùa giỡn con khỉ cơ mà?

Mẹ kiếp, bọn họ thật sự đánh không lại a.

Hơn nữa lần này không chỉ có một mình Tôn Ngộ Không.

Còn có Thánh Hoàng Tử, Hắc Hoàng, Đoạn Đức, thậm chí sau đó Diệp Hắc, Tiêu Viêm, Lâm Động các cường giả của thế giới Đại Tần cũng đến.

Chúng tiên thần Thiên Đình toàn lực ra tay, cũng không phải là đối thủ, bị đánh cho lui lại liên tiếp. "Những người này tuyệt đối không phải cường giả Tam Giới!" Ngọc Đế nắm giữ quyền hành Tam Giới, nhìn thần thông chưa từng biết đến mà các cường giả Đại Tần sử dụng, lập tức xác định được thân phận của đối phương.

Vực Ngoại Tà Ma!! "Thái Bạch Kim Tinh, mau đến Tây Thiên, mời Như Lai Phật Tổ." Ngọc Đế lúc này đâu còn vẻ trấn định và mưu

lược như trước, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Ông ta lập tức hiệu triệu các cường giả Tam Giới đến trợ trận.

Tam Thanh, Tứ Ngự, Ngũ Phương Ngũ Lão… "Bệ hạ, không hay rồi, Vương Mẫu Nương Nương bị yêu quái bắt đi rồi!" Đúng lúc này, một tiên nữ Dao Trì hoảng hốt chạy đến, lo lắng nói. "Cái gì?" "Vương Mẫu bị yêu quái bắt đi rồi?" "Yêu quái nào?

Gan lớn thật!" Ngọc Đế đại nộ, đây không phải là tát vào mặt ông ta sao? "Thiên Đình thủ vệ ăn hại à?" "Bệ hạ, con yêu quái đó quá lợi hại, thần thấy cả Quan Âm Bồ Tát cũng bị nó bắt đi rồi!" "Cái gì?

Quan Âm Bồ Tát cũng bị bắt đi rồi sao?

Ngọc Đế và chúng thần Thiên Đình kinh ngạc, lập tức nghĩ đến đám Vực Ngoại Tà Ma đang công phá Thiên Đình bên ngoài.

Chắc chắn là bọn chúng!

Trong Tam Giới, chưa có yêu quái nào có lá gan và thực lực lớn như vậy.

Ầm!

Đúng lúc này, Lăng Tiêu Bảo Điện vang lên một tiếng nổ lớn, phía trên bị đập ra một cái hố khổng lồ.

Chỉ thấy một con khỉ đầu đội Phượng Vĩ Tử Kim Quan, mình mặc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, chân đi Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, tay cầm Như Ý Kim Cô Bổng từ trên trời giáng xuống: "Ha ha, lão Tôn ta lại trở về rồi đây!" … "Ha ha, lão Tôn ta lại trở về rồi đây!" Tôn Ngộ Không vác Như Ý Kim Cô Bổng, ngạo nghễ đứng trong Lăng Tiêu Bảo Điện, ánh mắt như đuốc, coi rẻ thiên hạ, áo choàng đỏ thẫm sau lưng tung bay trong gió, vô cùng uy vũ. "Yêu hầu to gan, Lăng Tiêu Bảo Điện, há để ngươi phóng túng!" Chúng thần Thiên Đình tức giận quát, nhưng không một ai ra tay.

Khí tức ngút trời tỏa ra từ người Tôn Ngộ Không, như thần như ma, khiến họ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Họ không biết Tôn Ngộ Không đã gặp được kỳ ngộ gì.

Nhưng Tôn Ngộ Không chắc chắn đã mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Vượt xa dự liệu của họ.

Ban đầu họ còn định phối hợp với Phật môn diễn một màn kịch đùa giỡn con khỉ.

Kết quả… con khỉ này là thứ họ có thể đùa giỡn sao? "Phóng túng thì sao?" Tôn Ngộ Không ánh mắt ẩn chứa thần quang, quét qua chúng thần Thiên Đình, nơi ánh mắt đi qua, ai nấy đều cúi đầu, không dám đối mặt. "Xì!" Tôn Ngộ Không khinh thường cười khẩy, ngẩng đầu nhìn Ngọc Đế sắc mặt tái mét: "Này, lão già Ngọc Đế, ngươi ba lần bốn lượt lừa gạt lão Tôn ta, trước thì cho ta chăn ngựa, sau lại cho ta trông đào, coi lão Tôn ta như khỉ mà đùa giỡn, thật là bản lĩnh a!" "Ngươi không phải là khỉ sao?" Ngọc Đế trong lòng khinh bỉ, nhìn Tôn Ngộ Không: "Ngươi định làm gì?" "Vị trí Ngọc Đế của ngươi coi như đến hồi kết rồi!" Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng trong tay, uy hiếp: "Mau mau đầu hàng, lão Tôn ta còn có thể tha cho ngươi một mạng!" "Tha cho trẫm một mạng?" Ngọc Đế khinh thường liếc nhìn, ánh mắt uy nghiêm nhìn Tôn Ngộ Không: "Ngươi tưởng trẫm làm Ngọc Đế là để không à?" Tôn Ngộ Không trực tiếp ngắt lời: "Ngươi có phải muốn nói ngươi từ nhỏ tu trì, khổ luyện qua một nghìn bảy trăm năm mươi kiếp, mỗi kiếp mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm, mới ngồi lên được tôn vị Ngọc Đế này, mới có thể hưởng thụ vô cực đại đạo này không?" "Không có thiên phú, tu luyện bao lâu, sống bao lâu, cũng chỉ là một con rùa già!" Tôn Ngộ Không giơ Kim Cô Bổng lên, nhảy vọt lên: "Ăn của lão Tôn ta một gậy!" Kim Cô Bổng nặng tựa vạn quân, như một ngọn thái cổ thần sơn đè xuống, áp lực kinh

khủng khiến người ta nghẹt thở. "Sức mạnh của con yêu hầu này thật đáng sợ!" Ngọc Đế thầm kinh hãi, nhưng động tác trên tay không chậm, giơ tay đẩy ngang ra, tựa như đẩy ngang ba nghìn thế giới, tam giới thiên địa đại đạo gia thân, ẩn chứa uy lực vô biên.

Bành.

Kim Cô Bổng và lòng bàn tay Ngọc Đế va chạm, Tôn Ngộ Không vậy mà bị đẩy lùi mấy bước, trong mắt không kinh ngạc mà ngược lại vui mừng: "Tốt tốt tốt, quả nhiên có chút bản lĩnh!" "Pháp Tướng Thiên Địa!" "Đại Long Tượng Thuật!" Thân thể Tôn Ngộ Không phình to lên mười vạn trượng, như một vị cự nhân đội trời đạp đất, sau lưng hiện ra một tôn Hỗn Độn Ma Viên Pháp Tướng.

Kim Cô Bổng trong tay Hỗn Độn Ma Viên như một cây cột chống trời, theo một gậy của Tôn Ngộ Không đập xuống, cả Thiên Đình dường như sắp bị đập thành hai nửa.

Ong ong ong.

Đúng lúc này, một vòng sáng màu bạc từ chân trời bay đến, xé rách hư không, nhắm vào đầu Tôn Ngộ Không mà đập tới. "Kim Cương Trác!" Tôn Ngộ Không liếc mắt đã nhận ra pháp bảo của Thái Thượng Lão Quân, cây gậy vốn đang đập về phía Ngọc Đế liền vung ngang đánh vào Kim Cương Trác.

Đang.

Kim Cương Trác bị đánh văng, Kim Cô Bổng thế đi không giảm, một gậy đập nát Đâu Suất Cung, đánh lui Thái Thượng Lão Quân mười vạn dặm. "Hít!" "Yêu hầu hung hãn thật!" "Lão Quân vậy mà cũng bị đánh lui!" Chúng thần Thiên Đình kinh hãi, Thái Thượng Lão Quân tuy ngày thường kín tiếng, nhưng thực lực ở Thiên Đình cũng thuộc hàng ngũ đỉnh cao, không yếu hơn Ngọc Đế. "Lão già Ngọc Đế, xem ai có thể cứu ngươi, lại ăn của lão Tôn ta một gậy nữa!" Tôn

Ngộ Không giơ cây Kim Cô Bổng dài mấy vạn trượng lên đập xuống, như một ngọn thần sơn rơi xuống, có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu.

Thái Thượng Lão Quân, Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế các tiên thần mạnh mẽ của Thiên Đình lần lượt ra tay. "Khi dễ Đại Tần ta không người sao?" Giọng nói hùng hồn truyền đến, chỉ thấy từ chân trời xa xôi, từng con đường lớn bằng kim quang kéo dài đến, uy áp kinh khủng bao trùm tam giới lục đạo. "Vạn Cổ Hỗn Độn Nhất Thanh Liên!" Người ra tay đầu tiên là Thanh Đế, vị đại đế cuối cùng của thời kỳ Hoang Cổ mạt niên trong thế giới Già Thiên.

Ông vốn chỉ còn lại tàn hồn trốn trong Hoang Tháp, sau khi gia nhập thế giới Đại Tần đã hồi phục, và còn tiến thêm một bước.

Một đóa sen xanh thông thiên triệt địa trấn áp xuống Thái Thượng Lão Quân, hoàng hoàng đế uy, uy chấn vạn cổ, rung chuyển tam giới.

Ngay sau đó ra tay còn có Kỳ Lân Cổ Hoàng, Hoàng Kim Cổ Hoàng và vô số cường giả khác.

Cùng với sự xuất hiện của họ, các cường giả Thiên Đình lập tức bị áp đảo, Ngọc Đế và Tôn Ngộ Không đại chiến cùng nhau, khó phân thắng bại.

Ngọc Đế tu hành vô số năm tháng, lại có quyền hành tối cao của Tam Giới trong tay, ở thế giới Tây Du có thể phát huy ra sức mạnh to lớn.

Còn Tôn Ngộ Không tuy thời gian tu hành ngắn ngủi, nhưng đã luyện thành vô số thần thông trong Thời Không Tháp của thế giới Đại Tần, luyện thành Hỗn Độn Ma Viên Pháp Tướng, thực lực ngút trời. "Trời ơi!" "Chuyện gì thế này?" "Đại kiếp Tam Giới sao?" Lúc này, trận chiến kinh hoàng ở Thiên Đình đã hoàn toàn lan đến Tam Giới, khiến vô số đại năng trong Tam Giới cảm nhận được, kinh hãi tột

cùng.

Như Lai Phật Tổ vừa đến Lạc Già Sơn điều tra vụ Quan Âm bị bắt, ánh mắt nhìn về phía Thiên Đình, nhìn trận đại chiến kinh hoàng đó, trong mắt tràn đầy chấn động. "Đây… đây là Vực Ngoại Tà Ma xâm nhập?" "Xem ra kẻ bắt Quan Âm chính là Vực Ngoại Tà Ma rồi!" "Những Vực Ngoại Tà Ma này thực lực thật mạnh!" "Thiên Đình không chống đỡ nổi nữa rồi!" Như Lai Phật Tổ liếc mắt đã nhìn ra tình thế, nhưng ngài không chọn cách khôn ngoan giữ mình, đạo lý môi hở răng lạnh ngài rất rõ.

Ngài lập tức truyền tin về Linh Sơn đến chi viện.

Còn bản thân ngài thì lên đường đến Thiên Đình.

Thế nhưng, Như Lai vừa chuẩn bị lên đường, lại phát hiện phía trước có một thân ảnh chặn đường ngài.

Đó là một thanh niên tướng mạo thanh tú.

Y mặc hắc y, thân hình thon dài, sau lưng vác một cây thước lớn màu đen, khí chất phóng khoáng, trên mặt mang theo nụ cười lười biếng.

Trong đôi mắt đen láy có ánh sáng lộng lẫy trào dâng, trông có vẻ dị thường ôn hòa và sâu thẳm.

Ở trên trán y, có một ấn ký hình ngọn lửa, hiện ra màu sắc sặc sỡ.

Trên bề mặt cơ thể y, bùng cháy ngọn lửa lộng lẫy, nhìn từ xa, như một vị Viêm Thần chưởng khống hỏa diễm, tràn đầy uy áp khó tả. "Thí chủ là ai?" Như Lai Phật Tổ ánh mắt ngưng trọng, từ trên người thanh niên áo đen này, ngài cảm nhận được một luồng khí tức uy hiếp nồng đậm.

Rất mạnh.

Vô cùng mạnh. "Đại Tần Thiên Đế huy hạ, Tiêu Viêm." "Tiêu Viêm?

Vực Ngoại Tà Ma?" Như Lai Phật Tổ trầm ngâm nói. "Cứ cho là vậy đi!" Ngọn lửa lộng lẫy trong mắt Tiêu Viêm bùng lên, đối với Như Lai Phật Tổ, kiếp trước của hắn có thể nói là như sấm bên tai, thuộc về nhân vật trong truyền thuyết thần thoại.

Tây Du Ký hắn cũng đã xem qua.

Nếu là kiếp trước, hắn có nằm mơ cũng không ngờ có một ngày sẽ đứng trước mặt Như Lai, khiến đối phương như gặp đại địch.

Vụt!

Tiêu Viêm nắm chặt tay, cây huyền trọng xích màu đen bị hắn nắm chặt, ngay sau đó, thân ảnh của hắn trực tiếp hóa thành một luồng hỏa quang, lao thẳng về phía Như Lai. "Dị Hỏa Hằng Cổ Xích!" Thân ảnh lao ra, tiếng quát khẽ vang lên, chỉ thấy ngọn lửa hừng hực ngưng tụ trước người hắn, cuối cùng hóa thành một cây hỏa xích khổng lồ, trên đó bùng cháy ngọn lửa kinh khủng.

Huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm cắm vào trong cây hỏa xích đó, như dao vào vỏ, hai cây xích lập tức hợp nhất, khi vung lên, bộc phát ra dao động cực kỳ kinh khủng. "Trảm!" Viêm xích chém xuống, phảng phất như trời đất cũng bị chém đôi, sức nóng lan tràn thế gian. "Như Lai Thần Chưởng!" Sau lưng Như Lai hiện ra trượng lục kim thân, dung hợp với bản thân, hóa thành một vị đại Phật màu vàng kim.

Bàn tay vàng kim của đại Phật giơ lên, vỗ về phía hỏa diễm trọng xích.

Đang!

Tiếng kim loại va chạm vang vọng, theo sau là xung kích như bão táp, chỉ thấy trong hư không, nơi mắt thường có thể thấy, không gian

không ngừng sụp đổ, thậm chí cả mảnh vỡ không gian cũng không thể chịu nổi loại xung kích đó, nổ tung ra.

Như Lai dung hợp với kim thân hóa thành kim Phật bị đánh bay mấy chục vạn dặm, trên người kim sắc cự Phật lộ ra từng vết nứt đen kịt, phảng phất như đồ sứ có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. "Vực Ngoại Tà Ma thật đáng sợ!" Như Lai tim đập thình thịch, đặc biệt là khi phát hiện ở vết thương trong cơ thể lại có ngọn lửa lộng lẫy trào dâng, mặc cho pháp lực của ngài trấn áp thế nào cũng không thể dập tắt. "Có thể đỡ được một đòn của ta, thực lực của ngươi không tồi!" Tiêu Viêm tay cầm huyền trọng xích, thản nhiên đứng đó, ra vẻ trang bức nói. "Úm, ma, ni, bát, mê, hồng." Như Lai không nói nhảm, hai bàn tay vàng kim chắp lại, môi khẽ mấp máy, Phật quang đại thịnh, chiếu rọi tam giới, từng chữ 'vạn' màu vàng bay ra, gặp gió phình to, như thái cổ sơn nhạc trấn áp xuống.

Chính là Lục Tự Chân Ngôn của Phật môn. "Lục Tự Chân Ngôn sao?" Ngọn lửa trong mắt Tiêu Viêm trào dâng, xung quanh thân thể, Viêm Đế Viêm hừng hực bùng cháy, ngưng tụ thành một đóa hỏa liên vạn trượng.

Đóa hỏa liên đó hiện ra màu sắc lộng lẫy, trên đó nhảy múa vô số màu sắc, mà mỗi một màu sắc, đều đại biểu cho một loại Dị Hỏa, uy năng kinh khủng.

Một luồng dao động không thể hình dung, từ đóa hỏa liên vạn trượng tỏa ra, khiến vô số cường giả phải biến sắc. "Phật Nộ Hỏa Liên!" Tiêu Viêm vung huyền trọng xích trong tay, hỏa liên lộng lẫy bắn ra, trên đường đi thiêu rụi từng phù ấn chữ 'vạn', oanh kích thẳng vào người Như Lai Phật Tổ.

Ầm!

Huyễn lệ hỏa liên gặp Như Lai Phật Tổ, lập tức nổ tung, dao động

kinh khủng bao trùm tam giới lục đạo, kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu.

Hư không vỡ nát, cương phong tứ ngược.

Dưới vô số ánh mắt căng thẳng dõi theo, bão táp sức mạnh trong hư không bắt đầu tan đi, mọi thứ trở nên rõ ràng… Chỉ thấy nơi đó, đóa hỏa liên khổng lồ đã biến mất, chỉ còn lại một vị đại Phật màu vàng kim đầy thương tích, như một con búp bê vải rách.

Toàn thân đại Phật phủ đầy những vết nứt dữ tợn đáng sợ, kim quang u ám, thậm chí có những nơi bị thiêu đến đen kịt. "Đây là… hỏa diễm gì?" Như Lai Phật Tổ chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, giọng nói trầm thấp vang vọng.

Loại hỏa diễm này, còn kinh khủng hơn nhiều so với Tam Muội Chân Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa mà ngài biết.

Ngài vậy mà hoàn toàn không thể chống cự. "Viêm Đế Viêm!" Giọng nói của Tiêu Viêm vừa dứt, ngọn lửa hung hãn từ trong cơ thể Như Lai tuôn ra.

Trong nháy mắt.

Trời đất có cảm ứng, vạn Phật đồng bi.

Chấn cổ thước kim, vạn Phật chi tổ.

Như Lai Phật Tổ, viên tịch vẫn lạc. … "Trời của ta, là Phật Tổ!" "Phật Tổ vẫn lạc rồi!" "Sao có thể như vậy?" "Người này là ai?

Lại có thể khủng bố đến thế?" Trong Tam Giới, vô số đại năng có cảm ứng đều co rút đồng tử, tim đập thình thịch.

Chương 198

Đây chính là Vạn Kiếp Bất Diệt Như Lai Phật Tổ a.

Vậy mà lại cứ thế vẫn lạc.

Quá đáng sợ! "Đại kiếp đã đến rồi a!" "Đại kiếp đã đến!" Vô số cường giả lo lắng không yên, ngay cả cường giả như Như Lai Phật Tổ cũng đã vẫn lạc.

Bọn họ liệu có thể sống sót trong đại kiếp này không?

Khó!

Khó!

Khó! ...

Cùng lúc đó.

Trên Thiên Đình.

Ngọc Đế đang kịch chiến cùng Tôn Ngộ Không thì giật mình, trong lòng lạnh toát: "Như Lai chết rồi?" "Sao có thể như vậy?" Thực lực của Như Lai còn mạnh hơn cả hắn, nói cách khác, hắn cũng có thể sẽ chết? "Dám phân tâm khi chiến đấu với Lão Tôn ta, ăn một gậy của Lão Tôn!" Tôn Ngộ Không càng chiến càng dũng, khí thế lúc này đã đạt đến đỉnh phong, Kim Cô Bổng trong tay như núi Bất Chu đổ sập, quật ngang trường không, có sức mạnh dời non lấp biển.

Sức mạnh cực hạn đập vào trước người Ngọc Đế, như núi lửa phun trào, trời long đất lở, đánh bay Ngọc Đế ra ngoài.

Ông ông ông!

Ngay lúc này, thần quang vô tận từ trên trời trút xuống, chỉ thấy một cuộn tranh cuốn xuống, vô biên vô tế, mênh mông cuồn cuộn.

Bên trong có núi có nước, có vạn vật sinh linh, tựa như một thế giới rộng lớn.

Dù cho Tôn Ngộ Không thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, sau lưng có pháp tướng Hỗn Độn Ma Viên, dưới cuộn tranh này cũng có cảm giác nhỏ bé. "Đây là..." "Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" "Là Nữ Oa nương nương!" "Nữ Oa nương nương ra tay rồi!" "Lần này được cứu rồi!" "Những tên vực ngoại tà ma đáng ghét này chết chắc rồi!" Ngọc Đế cùng đám tiên thần Thiên Đình đang bị áp chế mừng rỡ như điên, có cảm giác như sống sót sau tai kiếp.

Nữ Oa nương nương là đại thần viễn cổ.

Là tồn tại vô thượng có thể luyện đá vá trời.

Dù Ngọc Đế là chủ của Tam Giới, đối mặt với Nữ Oa nương nương cũng không dám có chút bất kính nào.

Oanh.

Nhưng ngay lúc này, một tòa đại đỉnh ba chân hai tai bao bọc trong thần quang vô tận trấn áp tới, chặn đứng Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang cuốn tới.

Hai kiện chí bảo không ngừng va chạm, dao động khủng bố quét sạch tứ phương, chấn cho vô số tiên thần liên tục lùi lại, sợ bị liên lụy.

Ngọc Đế lùi sang một bên, thấy Tôn Ngộ Không tạm thời dừng tay, ánh mắt bất giác nhìn về phía vị trí của Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Theo thần quang vô tận hạ xuống, một vị nữ thần từ trên trời giáng lâm, áo lụa phiêu phất, phong hoa tuyệt đại, đôi con ngươi sâu thẳm nặng nề như đại địa, rộng lớn như biển cả, bao dung cả trời đất.

Thần thánh.

Siêu nhiên.

Xinh đẹp.

Thánh khiết. "Bái kiến Nữ Oa nương nương!" Ngọc Đế và chúng tiên thần Thiên Đình đồng loạt bái lạy.

Sự mạnh mẽ của vực ngoại tà ma vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Có thể chống lại hay không, phải xem Nữ Oa nương nương rồi.

Nếu như Nữ Oa nương nương cũng không phải đối thủ... "Ngao ô ~" Một tiếng thú gầm non nớt đột nhiên vang lên, Ngọc Đế và chúng tiên thần nhìn qua, liền thấy Quan Âm Bồ Tát và Vương Mẫu nương nương bị hai sợi xích đen trắng trói lại bay tới.

Nhưng lại không nhìn thấy kẻ đầu sỏ đứng sau. "Vừa rồi ai nói chuyện vậy?" Ngọc Đế đang nghi hoặc thì đồng tử co rụt lại, phát hiện trong lòng Vương Mẫu có một con yêu thú nhỏ đang ngồi, tròn vo, chỉ lớn bằng bàn tay.

Không chú ý còn không phát hiện ra.

Chỉ thấy con yêu thú nhỏ kia đưa một móng vuốt nhỏ ra vồ một cái, Sơn Hà Xã Tắc Đồ thần uy vô song liền bị tóm đi như một bức tranh bình thường. "Sao có thể?" Nữ Oa nhíu mày, cảm ứng được Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã mất liên lạc, lòng bàn tay hiện ra một tòa đại đỉnh — Càn Khôn Đỉnh.

Chỉ là không đợi nàng thúc giục Càn Khôn Đỉnh, hai sợi xích đen trắng từ hư không hiện ra, trói chặt lấy nàng trong nháy mắt.

Pháp lực trong cơ thể nàng dâng trào, muốn phản kháng, lại bị trấn áp phong ấn ngay lập tức.

Giờ khắc này, nàng phảng phất biến thành một nữ tử yếu đuối, bị

xích sắt đen trắng kéo bay về phía Cổn Cổn. "Ngao ô ~" Cổn Cổn mang theo Quan Âm Bồ Tát, Tây Vương Mẫu và Nữ Oa nương nương bay qua bầu trời, biến mất trước mắt chúng thần.

Thiên địa một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều chết lặng.

Nữ Oa nương nương cứ thế bị bắt đi rồi?

Đây cũng quá trẻ con rồi?

Đó là thứ gì vậy?

Lại có thể khủng bố đến thế? "Gâu gâu ~ Hùng ca uy vũ!" Hắc Hoàng hưng phấn gầm lớn, một đôi mắt chó tràn đầy vẻ sùng bái.

Đối với Cổn Cổn, Hắc Hoàng tự nhiên nhận ra.

Đồng thời, nó cũng đã nhận Cổn Cổn làm đại ca. "Bản hoàng không thể làm mất mặt đại ca!" Hắc Hoàng đứng thẳng người, mặc quần hoa, bước đi bá đạo, hưng phấn gầm lên: "Thu nhân sủng!

Thu nhân sủng!" "Hùng ca thật lợi hại!" Diệp Hắc thu hồi đại đỉnh, nhìn bóng lưng Cổn Cổn biến mất, âm thầm kinh ngạc.

Thực lực của Nữ Oa nương nương, hắn muốn hạ gục cũng không dễ dàng.

Nhưng trước mặt Cổn Cổn, lại không có chút sức phản kháng nào.

Thu lại tâm thần, Diệp Hắc nhìn về phía chúng thần Thiên Đình. "Xong rồi!

Nữ Oa nương nương bị một con gấu sữa nhỏ bắt đi rồi!" Ngọc Đế cùng các tiên thần Thiên Đình mặt đầy tuyệt vọng, không còn chút sĩ khí nào, đặc biệt là khi nhìn thấy Diệp Hắc, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Bọn họ vừa rồi đã thấy đại đỉnh của Diệp Hắc chặn được Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa nương nương.

Mặc dù Nữ Oa nương nương bị một con gấu sữa nhỏ bắt đi, trông có vẻ hơi kịch tính.

Nhưng bọn họ biết, đó không phải là Nữ Oa nương nương quá yếu, mà là con gấu sữa nhỏ đó quá đáng sợ.

Diệp Hắc có thể chặn được pháp bảo của Nữ Oa nương nương.

Thực lực của hắn có thể tưởng tượng được.

Rất nhanh, chúng thần Thiên Đình bị trấn áp.

Ngọc Đế trong tuyệt vọng, bị Tôn Ngộ Không đang sĩ khí ngất trời một gậy đánh chết.

Trong Tam Giới, vô số tiên ma yêu quái mạnh mẽ dưới sự càn quét của các cường giả Đại Tần, toàn bộ đều bị trấn áp.

Ví dụ như Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán, Ly Sơn Lão Mẫu, Kim Sí Đại Bàng, Ngưu Ma Vương... ...

Trong lúc thế giới Tây Du đang chấn động không yên.

Đại Tần Tiên giới.

Già Thiên giới.

Đông Hoang Bắc Vực.

Thánh Thành.

Diệu Dục Am.

Diệu Dục Am là một trong mười đại phong nguyệt địa của Thánh Thành, truyền thừa cổ xưa, thế lực vô cùng lớn mạnh, danh tiếng tự nhiên cũng lớn đến cực điểm, không kém Thánh địa là bao!

Thánh Thành có mười đại phong nguyệt chi địa, Diệu Dục Am

không nói đến nội tình và thực lực, chỉ riêng về phong nguyệt đã có thể xếp vào top ba!

Nghe nói, các Am chủ đời trước của họ, thời thiếu nữ, đều có quan hệ khó nói với một số Thánh tử, mà một số Thánh tử đó sau này đã trở thành Thánh chủ.

Thế giới Già Thiên dung nhập vào thế giới Đại Tần, tuy có nhiều thay đổi, nhưng bố cục tổng thể không khác biệt quá lớn so với trước.

Như Diệu Dục Am, nếu nói có thay đổi, đó chính là trở nên mạnh hơn, nổi tiếng hơn.

Có Thời Không Tháp và các loại công pháp thần thông.

Chỉ cần là người có thiên phú, đều có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Còn về nổi tiếng.

Bởi vì sự tồn tại của thế giới ảo và mạng lưới, những thánh địa phong nguyệt tương tự Diệu Dục Am, danh tiếng tự nhiên tăng vọt, không thể so sánh với trước kia.

Bên hồ Diệu Dục rộng lớn, cây cối xanh tươi, đá lạ san sát, tiếng đàn du dương, người qua lại không dứt.

Trên mặt hồ, mây khói lượn lờ, sương mù mờ ảo, điểm xuyết những vầng mây ngũ sắc lấp lánh, phiêu diêu mà thánh khiết.

Tiếng nhạc réo rắt, uyển chuyển du dương, phiêu đãng xuống, khiến người ta say đắm, như tiên nhạc cửu thiên, động lòng người, lay động tâm hồn.

Hồ Diệu Dục dưới màn đêm ấm áp như mỹ ngọc, lấp lánh ánh lam, tựa một khối bảo thạch khổng lồ.

Bờ hồ sớm đã đứng đầy người, phần lớn đều là thanh niên, tất cả

đều đang kiễng chân chờ đợi.

Các loại hoa cỏ ven bờ đều lấp lánh ánh sáng, cùng với mặt hồ xanh biếc trong suốt giao hòa, như một chốn thần tiên nơi thế ngoại.

Ánh trăng bạc rắc xuống, trên hồ có hơn mười chiếc thuyền ngọc nhẹ trôi, mỗi chiếc đều có một mỹ nhân đứng đó, áo quần phiêu phất, tiếng sáo ngọc du dương, như từ cõi tịnh thổ thanh vắng truyền đến, lay động lòng người.

Xa hơn nữa, từng chiếc thuyền rồng lầu phượng, tất cả đều lưu chuyển ánh sáng ngũ sắc, dưới màn đêm trở nên mông lung.

Bầu trời sâu trong hồ lại càng lộng lẫy, từng mảnh Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, ẩn hiện, bị màn đêm và sương mù bao quanh, lấp lánh lung linh.

Trăng thần treo cao, ánh bạc như mây khói rắc xuống, cả vùng đất đều mờ ảo, như khoác lên một lớp lụa mỏng.

Diệu Dục Am tọa lạc trên không, phía dưới hồ nước trong vắt, lấp lánh như lam bảo thạch, phía trên trăng sáng như nước, chầm chậm chảy trôi.

Quần thể kiến trúc này được trăng thần bao phủ, nhuốm một màu sắc mộng ảo, trong đêm tối trở nên vô cùng thần bí.

Bên bờ sông phía dưới, vô số người kiễng chân mong ngóng, hy vọng có thể tiến vào tòa cung điện hùng vĩ kia.

Bởi vì, bên trong đó có một vị tiên tử tuyệt thế.

Tất cả nam nhân đến đây đều muốn được chiêm ngưỡng dung nhan.

Tiếc là khó như lên trời.

Còn việc trở thành khách quý của vị tiên tử kia, thậm chí ôm được

mỹ nhân về, càng gần như không thể.

Tuy nhiên, điều họ không biết là, lúc này vị tiên tử thánh khiết cao không thể với tới trong lòng họ đang ở trong cung điện, múa lượn, như mộng như ảo, đẹp không sao tả xiết.

Đối diện vị tiên tử là một nam tử tuấn mỹ lười biếng.

Nam tử lười biếng ngồi sau bàn, tùy ý uống mỹ tửu, thưởng thức vũ điệu uyển chuyển động lòng người của tiên tử.

Nam tử này không ai khác, chính là Doanh Huyền.

Đôi khi ở một nơi quá lâu, cũng cần đi đây đi đó, trải nghiệm hồng trần vạn trượng.

Giống như Tống Huy Tông đã là hoàng đế, hậu cung mỹ nhân vô số, vẫn thích chạy ra ngoài chơi.

Chương 199

Doanh Huyền cũng là ra ngoài chơi. *Bốp bốp!* Sau điệu múa, Doanh Huyền vỗ tay thật mạnh, không tiếc lời khen ngợi: "Không tệ, một điệu múa động thiên địa, khuynh thành lại tuyệt thế!" An Diệu Y bước trên ánh trăng mà đến, tựa như tiên tử từ vầng trăng bạc rơi xuống, không nhiễm bụi trần nhân gian. "Diệu Y bái kiến Thiên Đế, Thiên Đế quá khen rồi!" An Diệu Y mỉm cười, cúi người chào, một thân áo tuyết, dưới ánh trăng nhẹ nhàng phiêu động, như muốn cưỡi gió mà đi, giọng nói uyển chuyển, khuấy động lòng người.

Doanh Huyền nhìn từ trên xuống dưới, thiên phú của An Diệu Y không tệ, sau khi gia nhập thế giới Đại Tần, nay đã tu luyện đến Thần Thông cảnh.

Nàng mặc một chiếc váy trắng dài chấm đất, tôn lên thân hình ngọc ngà như núi non trùng điệp!

Bộ ngực cao vút, vòng eo thon nhỏ, vòng mông tròn trịa, không tìm ra một chút khuyết điểm, tạo nên một đường cong hoàn mỹ.

Thêm vào đó, khí chất của nàng cao khiết thoát tục, dưới ánh trăng đêm như một tinh linh, dung nhan ngọc ngà không trang điểm, trắng như tuyết, trong suốt, mắt như nước mùa thu, mũi ngọc môi anh đào phảng phất như được trời đất điêu khắc công phu.

Dung nhan như vậy, đẹp đến nghẹt thở.

Doanh Huyền đưa tay kéo, An Diệu Y thân thể mềm mại yêu kiều ngồi vào lòng Doanh Huyền.

Trên chiếc bàn ngọc trắng trước mặt, món ngon hấp dẫn, mỹ tửu thơm lừng.

An Diệu Y rót rượu, mỉm cười, đôi môi đỏ mọng gợi cảm, hàm răng trắng bóng, nàng cầm chén ngọc, tay và chén cùng tỏa sáng, đều trong suốt. "Bên ngoài không biết bao nhiêu người muốn chiêm ngưỡng dung nhan tiên tử mà không được, nếu họ biết nữ thần của mình đang ở trong lòng trẫm, không biết bao nhiêu người sẽ tan nát cõi lòng!" Doanh Huyền mở miệng uống cạn ly mỹ tửu An Diệu Y đưa tới, cười nói. "Có thể được Thiên Đế để mắt tới, mới là may mắn lớn nhất của Diệu Y." Mái tóc đen của An Diệu Y bay bay, ánh mắt long lanh như nước, lông mi rất dài, làn da trắng như tuyết, giữa trán có một viên minh nguyệt châu, dưới ánh đèn thủy tinh, giao hòa lấp lánh, cao quý, hoa lệ mà lại linh động, đẹp đến nghẹt thở.

Nâng chén đổi ly, cười nói vui vẻ, đêm dần khuya, ánh trăng xuyên qua cửa sổ lưu ly, rắc vào trong cung điện, tất cả như mộng như ảo.

An Diệu Y dường như không thắng nổi tửu lực, gò má ửng hồng, ánh mắt động lòng người, mềm mại như không xương, nói: "Thiên Đế..." An Diệu Y vòng cánh tay trắng ngần qua cổ Doanh Huyền, cười duyên, nụ cười vô cùng quyến rũ, đôi môi đỏ dính rượu, càng thêm diễm lệ.

Doanh Huyền cười nhẹ, một tay ôm chặt mỹ nhân vào lòng.

An Diệu Y vốn là một trong những nữ tử đẹp nhất Đông Hoang, thậm chí được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân Đông Hoang, tuyệt đại giai nhân như vậy sau khi ngấm rượu, làn da trở nên hồng hào trong suốt, có một vẻ phong tình khiến người ta không thể kháng cự.

Hai bóng hình dần dần quấn lấy nhau. "Ha ha..." An Diệu Y cười ngọt ngào, như tiếng chuông bạc êm tai, lay động lòng người.

Doanh Huyền ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cầm bình rượu bạc lên, rót một ngụm mỹ tửu vào miệng, rồi lại rót vào giữa đôi môi đỏ của An Diệu Y.

Tất cả đều rất tự nhiên...

Nước chảy thành sông.

Trăng sáng như nước, nghiêng xuống, trắng nhạt mông lung, quyến luyến e thẹn.

Không biết qua bao lâu.

Trong đầu Doanh Huyền đột nhiên vang lên một giọng nói máy móc. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tây Du!" "Thưởng một: Hỗn Độn Nguyên Thạch một khối, dược liệu luyện khí cực phẩm, có thể dùng để luyện chế Hỗn Độn Linh Bảo." "Thưởng hai: Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Thần Quyền." ... "Hỗn Độn Nguyên Thạch?

Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Thần Quyền?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động.

Hỗn Độn Nguyên Thạch có thể dùng để luyện chế Hỗn Độn Linh Bảo, nếu cho Thiên Đế Kiếm của hắn thôn phệ, rất có thể sẽ giúp Thiên Đế Kiếm tấn thăng lên cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Còn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Thần Quyền là một bộ võ học siêu việt tiên đạo do Tạo Hóa Tiên Vương của thế giới Vĩnh Sinh sáng tạo.

Tổng cộng ba mươi ba chiêu.

Mỗi chiêu đều tương ứng với một môn chí bảo, thi triển ra đủ để vận chuyển tạo hóa, đạt đến cực hạn võ đạo, siêu việt tiên thuật.

Tổng cương là "Chí Thiên Thánh Pháp", mỗi chiêu đều do chín mươi chín loại Tam Thiên Đại Đạo kết hợp với nhau, hòa trộn ba ngàn loại bí pháp thái cổ của Tiên giới, sau đó ngưng luyện mà thành tuyệt chiêu kinh thế. "Quyền pháp không tệ!" Doanh Huyền thầm gật đầu, hiện nay các cường giả của thế giới Đại Tần đều tu luyện Tam

Thiên Đại Đạo của thế giới Vĩnh Sinh, rất phù hợp với môn quyền pháp này. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi phát hiện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Thần Quyền, đang nỗ lực học tập!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi đã học được Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Thần Quyền!" "Ta quả nhiên là một thiên tài!" Khóe miệng Doanh Huyền hơi nhếch lên, công pháp của hắn tuy có thể tự động tu luyện, nhưng tốc độ tu luyện phụ thuộc vào thiên phú và ngộ tính của hắn. "Thiên Đế..." An Diệu Y mở mắt, thân thể ngọc ngà nằm đó, một mảnh trong suốt.

Gò má nàng ửng hồng, tóc tai rối loạn, mềm mại vô lực. "Hử?

Ta lại luyện thành thêm một trăm huyết mạch nữa sao?" Bỗng nhiên cảm nhận được tình trạng cơ thể mình, An Diệu Y trừng lớn đôi mắt đẹp, trong lòng sóng gió cuộn trào, mặt đầy vẻ khó tin.

Nàng đã tu luyện trong Thời Không Tháp hơn mười vạn năm, tu luyện đến Thần Thông cảnh, nhưng gặp phải bình cảnh, tốc độ tu luyện chậm lại.

Nàng không cố chấp ở trong Thời Không Tháp, vì nàng biết, chỉ khổ tu là vô dụng, cần có cơ duyên, cần có cảm ngộ, cần có nội tình.

Nếu không, ai cũng có thể tu thành tuyệt thế cường giả trong Thời Không Tháp rồi.

Thời Không Tháp chỉ có thể tăng thêm thời gian mà thôi. "Thiên Đế cũng quá lợi hại rồi." Bàn tay mềm mại mịn màng như búp măng của nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cương nghị tuấn mỹ của Doanh Huyền, như đang trong mộng.

Trước đó, khi nàng ngưng luyện huyết mạch trong Thời Không Tháp, lúc đầu còn khá nhanh, nhưng sau đó ngày càng chậm, khi nàng luyện thành huyết mạch thứ chín mươi sáu, đã tốn mất chín trăm năm.

Vì vậy, nàng mới dứt khoát rời khỏi Thời Không Tháp.

Vậy mà bây giờ, nàng lại luyện thành thêm một trăm huyết mạch, cộng với những huyết mạch đã luyện thành trước đó, đã có một trăm chín mươi sáu huyết mạch rồi.

Tốc độ tu luyện này, phảng phất như ngồi tên lửa!

Mà đây chỉ mới một ngày!

Tương đương với một ngày một trăm cảnh.

Nếu những nữ nhân khác biết Thiên Đế còn có lợi ích này, không biết bao nhiêu người sẽ vì thế mà điên cuồng, muốn trèo lên giường của Thiên Đế.

Thực ra điều này cũng bình thường.

Tất cả thần thông mà An Diệu Y tu luyện, Doanh Huyền đều đã tu luyện qua, và cảnh giới còn cao hơn An Diệu Y không biết bao nhiêu.

Khi hai người dung hợp, Doanh Huyền tương đương với một viên tuyệt thế thần dược hoặc một vị vô thượng thánh sư, tự động kéo tu vi của An Diệu Y tăng lên.

Hơn nữa, sự tăng lên này giống như mưa dầm thấm lâu, không hề hay biết.

Đây cũng là lý do tại sao khi mây mưa lúc trước, An Diệu Y không phát hiện tu vi của mình tăng lên.

Đương nhiên, có lẽ cũng có nguyên nhân là nàng không có dư sức để suy nghĩ và chú ý đến sự thay đổi của bản thân.

Dù sao lúc đó, linh hồn nàng cũng đang run rẩy, đầu óc phảng phất trống rỗng, chỉ có sự điên cuồng đến cực hạn. "Hệ thống, làm mới phó bản!" Sau khi kiểm tra xong phần thưởng, Doanh Huyền thầm niệm trong lòng. "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản

Hoàn Mỹ Hoang Vực." "Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Liễu Thần." "Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết Thạch Hạo." "Nhiệm vụ ba: Chưởng khống bảy thành thế lực Hoang Vực." "Phó bản Hoàn Mỹ Hoang Vực?" Doanh Huyền mắt sáng lên, mặc dù Hoang Vực trong mắt Doanh Huyền hiện tại chỉ là một phó bản nhỏ, nhưng phó bản Hoàn Mỹ mà Hoang Vực thuộc về lại là một phó bản lớn.

Đợi sau khi thông quan phó bản Hoàn Mỹ Hoang Vực, hắn có thể trực tiếp làm mới phó bản liên quan của nó — phó bản Hoàn Mỹ.

Phó bản Hoàn Mỹ không chỉ có địa vực rộng lớn, bao gồm Cửu Thiên Thập Địa, Dị Vực, Tiên Vực và Giới Hải, mà trong đó còn có rất nhiều công pháp bảo vật.

Đặc biệt là bên trong có vạn tộc san sát.

Các loại chủng tộc thần kỳ đều có.

Tất cả đều là những nguyên liệu nấu ăn cực phẩm di động.

Nghĩ đến đồ ăn, Doanh Huyền lập tức nghĩ đến Thạch Hạo, một trong những nhiệm vụ của phó bản Hoàn Mỹ Hoang Vực lần này.

Đây cũng là một tên ham ăn a.

Thật khó tưởng tượng đứa trẻ ham ăn, thích gọi mỹ nữ là nữ mập này, tương lai sẽ trở thành Hoang Thiên Đế độc đoán vạn cổ.

Vị Hoang Thiên Đế có thiên tư vạn cổ vô song, sinh ra để tu đạo, đến để ứng kiếp, cả đời huy hoàng đến cực hạn, tạo nên vô tận truyền thuyết. "Hử?" Ngay lúc Doanh Huyền đang nghĩ về tên nhóc ham ăn, hắn đột nhiên cảm thấy khó thở, có cảm giác sắp nghẹt thở.

Hắn hoàn hồn lại, thì ra là cánh tay trắng ngần của An Diệu Y đang ôm đầu hắn, dùng sức ôm chặt vào lòng.

Doanh Huyền dụi dụi đầu, ngẩng lên, liền thấy đôi mắt sáng long

lanh, tình tứ như tơ của An Diệu Y. "Thiên Đế..." Giọng nói An Diệu Y uyển chuyển, rất êm tai, nàng cười duyên với Doanh Huyền, như đóa mẫu đơn đang nở, mỹ diễm không gì sánh bằng.

Làn da trắng như tuyết dưới ánh trăng lấp lánh, từng đường cong hoàn mỹ không tì vết. "Nàng bị sốt rồi!" Doanh Huyền nhìn động tác của An Diệu Y, sao còn không hiểu ý của đối phương.

Rõ ràng là vừa nếm được vị ngọt.

Tu vi dễ dàng tăng vọt.

Lại muốn tăng tu vi rồi.

Đương nhiên, Doanh Huyền thích nhất là giúp người, sao có thể thấy mỹ nhân bị sốt mà không động lòng.

Tiêm thuốc truyền dịch.

Ba ngày một liệu trình.

Bắt đầu thôi.

Mây mưa núi Vu uổng đoạn trường, tất cả đều không cần lời nói!

Ai hiểu thì hiểu. ...

Thiên Đình.

Tử Tiêu Thiên. "Ngao ô ~." Cổn Cổn ngồi trên ngọn núi cao vút của Nữ Oa nương nương, ngẩng cái đầu nhỏ lên gào to một tiếng.

Vương Mẫu nương nương và Quan Âm Bồ Tát đi theo sau Nữ Oa.

Ba người dưới sự chỉ dẫn của Cổn Cổn, một đường thông suốt không trở ngại đến vườn Bàn Đào ở Tử Tiêu Thiên. "Ở đây cũng có Bàn Đào?" Vương Mẫu nương nương liếc mắt một cái liền chú ý đến vườn Bàn Đào, cảm thấy vườn Bàn Đào này còn mạnh hơn vườn Bàn Đào của bà. "Linh căn thật mạnh!" Nữ Oa nương nương thì đang đánh

giá Ngũ Hành Thánh Thụ, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ các loại tiên thiên cực phẩm linh căn, âm thầm kinh hãi.

Nhưng nghĩ đến sự mạnh mẽ của Đại Tần, có nội tình này dường như cũng bình thường.

Tuy nhiên, nàng càng tò mò hơn về chủ nhân của Cổn Cổn, dường như không ở đây. "Ngao ô ~" Đôi mắt to của Cổn Cổn quét qua xung quanh, hai chân đạp một cái, nhảy vào lòng Diễm Linh Cơ đang bơi trong suối nước nóng.

Trước đây, Doanh Huyền không ở suối nước nóng thì cũng nằm trên ghế tựa bên cạnh. "Chỉ biết tên xấu xa đó!" Diễm Linh Cơ liếc nhìn ba người Nữ Oa, ngón tay ngọc trắng véo lấy khuôn mặt béo nhỏ của Cổn Cổn, nhào nặn thật mạnh, hung dữ nói: "Quả nhiên chủ nhân thế nào thì gấu thế ấy." "Lại mang nữ mập về cho tên xấu xa đó phải không?" "Ngao ô ~" Cổn Cổn lắc mạnh cái đầu nhỏ lông xù: "Ngao ô ~" "Ta tin ngươi mới là quỷ ấy, đồ tiểu quỷ, xấu xa hết chỗ nói!" Diễm Linh Cơ ra sức nhào nặn Cổn Cổn, phảng phất như đang vần một quả bóng. "Ngao ô ~" Cổn Cổn rụt cổ lại, chui ra khỏi lòng Diễm Linh Cơ, chuồn mất. "Hừ, ai biết tên khốn đó lại bị hồ ly tinh nào câu đi rồi!" Diễm Linh Cơ lẩm bẩm.

A xì!

An Diệu Y: "..." Cổn Cổn mang Nữ Oa, Vương Mẫu và Quan Âm đến nơi nó từng trồng trúc và Bàn Đào.

Trúc và Bàn Đào ở đây là Bàn Đào và Tử Trúc của thế giới Thanh Xà.

Cổn Cổn há miệng phun ra.

Trồng Bàn Đào và Tử Trúc của thế giới Tây Du bên cạnh.

Quan Âm và Vương Mẫu của thế giới Thanh Xà cảm nhận được

động tĩnh liền đến, liền thấy Cổn Cổn, Nữ Oa cùng với Vương Mẫu và Quan Âm của thế giới Tây Du. "Quan Âm, Vương Mẫu của thế giới khác?" Hai bên gặp mặt, đều rất hứng thú.

Rất nhanh đã trở thành chị em tốt.

Đối với những chuyện này, Doanh Huyền đang nỗ lực truyền đạo thụ nghiệp tự nhiên không biết.

Một ngày sau.

Chương 200

Doanh Huyền chữa khỏi 'bệnh' cho An Diệu Y, rời đi, trở về Thiên Đình. "Ngao ô ~" Cổn Cổn nhảy vào lòng Doanh Huyền dụi dụi, đôi mắt to tràn đầy vẻ uất ức.

Sau khi nó trở về, mỗi nữ nhân nhìn thấy nó đều ấn nó vào lòng, ra sức nhào nặn.

Nó cũng có làm gì đâu.

Chẳng phải chỉ là vác về ba nữ mập trồng trọt thôi sao?

Có đáng không? "Ha ha!" Doanh Huyền cười cười, xoa đầu Cổn Cổn.

Sau đó, hắn khẽ động ý niệm.

Thế giới Tây Du dung nhập vào thế giới Đại Tần.

Ầm ầm ầm.

Sấm sét vạn quân, dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Cảnh tượng quen thuộc lại tái diễn.

Bản nguyên và đại đạo của thế giới Tây Du dung nhập vào thế giới Đại Tần.

Thế giới Tây Du hóa thành một giới vực của thế giới Đại Tần. "Lại có thể âm thầm di chuyển thế giới của chúng ta qua đây, đây chính là thực lực của Ngọc Đế trong miệng đại thạch sao?" Nữ Oa nương nương trừng lớn đôi mắt đẹp, nhìn thế giới Tây Du đang dung nhập vào thế giới Đại Tần, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Nàng biết Doanh Huyền rất mạnh.

Dù sao ngay cả sủng vật của Doanh Huyền nàng cũng đánh không

lại.

Nhưng không ngờ lại mạnh đến thế.

Trực tiếp di chuyển cả một thế giới một cách dễ dàng.

Giống như cầm một viên bi vậy.

Quá mạnh.

Quá đáng sợ.

Dù trước đó nàng đã nghe Vương Mẫu và Quan Âm của thế giới Thanh Xà kể một ít, nhưng nghe nói và tận mắt chứng kiến hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. "Hít!

Đây chính là Đại Tần Tiên giới?" "Ngọc Đế trong miệng đại thạch thật sự quá mạnh." Trấn Nguyên Tử, Ly Sơn Lão Mẫu, Dương Tiễn các cường giả của thế giới Tây Du càng chấn động khôn nguôi, kinh hãi tột độ, một lần nữa cảm nhận được sự mạnh mẽ đến tuyệt vọng.

Không để ý đến sự chấn động của các cường giả thế giới Tây Du, Doanh Huyền truyền thông tin về phó bản Hoàn Mỹ Hoang Vực cho con trai mình là Vô Thủy và Diệp Hắc.

Đối với Hoang Thiên Đế, rất nhiều người trong số họ đã ngưỡng mộ từ lâu.

Dù sao hệ thống tu luyện của thế giới Già Thiên chính là do Hoang Thiên Đế Thạch Hạo khai sáng.

Để họ đi công lược phó bản Hoàn Mỹ Hoang Vực là rất hợp lý. ... "Bí cảnh Hoàn Mỹ Hoang Vực?" "Quê hương của Hoang Thiên Đế?" "Hoang Thiên Đế là ai ư?

Hệ thống tu luyện của Già Thiên giới chúng ta chính là do Hoang Thiên Đế sáng lập đó!" "Vãi!" "Lát nữa là có thể gặp được người sáng lập hệ thống tu luyện của Già Thiên giới chúng ta rồi?" Theo thông tin

về phó bản Hoàn Mỹ Hoang Vực được truyền ra, sinh linh ở các giới vực khác còn bình thường, rất bình tĩnh, nhưng các cường giả của Già Thiên giới lập tức sôi trào. "Không ngờ ta còn có cơ hội nhìn thấy Hoang Thiên Đế trong truyền thuyết." Diệp Hắc ánh mắt sáng rực, tràn đầy kỳ vọng: "Không biết Hoang Thiên Đế có dung mạo hùng tư vĩ ngạn, cái thế vô song như thế nào?" "Tiểu Thạch Đầu...

Không ngờ còn có ngày gặp lại Tiểu Thạch Đầu!" Đạo sĩ béo Đoạn Đức mặt mày hồng hào bỉ ổi nghe đến tên Hoang Thiên Đế Thạch Hạo, trong mắt mang theo vẻ hồi tưởng, đầy cảm khái. "Ngươi quen biết Hoang Thiên Đế?" Diệp Hắc, Hắc Hoàng, Thanh Đế, Kỳ Lân Cổ Hoàng, Hoàng Kim Cổ Hoàng các cường giả đồng loạt nhìn về phía Đoạn Đức. "Ừm!" Đoạn Đức khẽ gật đầu, sau khi đến thế giới Đại Tần, hắn tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, nay tu vi đã đạt đến Thần Thông cảnh.

Hắn sớm đã thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Hắn vốn là người của thời kỳ Hoang Thiên Đế trong thế giới Hoàn Mỹ, là bạn tốt của Hoang Thiên Đế Thạch Hạo, nhưng đã chết trong loạn hắc ám.

Hắn được con kiến nhỏ chôn vào Táng Thổ.

Hắn phục sinh vào thời đại Thần Thoại của Già Thiên, là Độ Kiếp Thiên Tôn.

Đây là kiếp thứ nhất của hắn.

Vì thiên địa của thế giới Già Thiên tàn khuyết, hắn không thể thành tiên, chỉ có thể đi con đường khác.

Như Đế Tôn, Bất Tử Thiên Hoàng, Vô Thủy Đại Đế, Ngoan Nhân Đại Đế đều là nghịch hoạt cửu thế, thành tiên trong hồng trần, thành tựu Hồng Trần Tiên.

Nhưng Đoạn Đức khác với các cường giả nghịch hoạt thành tiên như Đế Tôn, Bất Tử Thiên Hoàng, hắn là lúc mình vẫn lạc, tự chôn mình.

Mỗi lần luân hồi, có thể kết thành một đạo luân hồi ấn trong cơ thể.

Đợi luân hồi cửu thế, luân hồi ấn cửu cửu quy nhất, chính là lúc thành tựu Hồng Trần Tiên.

Vì vậy, mỗi kiếp hắn đều không có ký ức kiếp trước.

Kiếp thứ nhất của hắn là Độ Kiếp Thiên Tôn Tào Vũ Sinh.

Kiếp thứ hai là Minh Hoàng.

Kiếp thứ ba và thứ tư đều là Đại đế cổ hoàng không để lại tên tuổi.

Đoạn Đức hiện tại là kiếp thứ năm.

Sau khi tu luyện Hỗn Nguyên Kinh, Đoạn Đức đã khôi phục lại ký ức.

Trong đó, ký ức của Tào Vũ Sinh có những chuyện của thời kỳ Hoàn Mỹ. "Kiếp thứ nhất của ta tên là Tào Vũ Sinh, chính là thời kỳ của Hoang Thiên Đế, và là bạn tốt của Hoang Thiên Đế." Đoạn Đức ánh mắt xa xăm nói: "Hoang Vực là quê hương của Hoang Thiên Đế, đây vốn là thời không quá khứ của Già Thiên, không ngờ lại bị Thiên Đế biến thành một bí cảnh!" "Không biết sau này Thiên Đế có biến cả thế giới mà Hoang Vực thuộc về thành bí cảnh không?" Trong mắt Đoạn Đức mang theo vẻ hồi tưởng, hiếm thấy không có vẻ bỉ ổi thường ngày.

Vì rất nhiều cố nhân của hắn không ở Hoang Vực. "Ngươi có thể giới thiệu cho chúng ta về tình hình thế giới của Hoang Thiên Đế không?" Diệp Hắc hỏi. "Hoang Vực thực ra chỉ là một vực trong Hạ

giới Bát Vực, trên Hạ giới Bát Vực, còn có Tam Thiên Đạo Châu!" "Mỗi châu trong Tam Thiên Đạo Châu đều rộng lớn hơn Hạ giới Bát Vực vô số lần!" "Trên Tam Thiên Đạo Châu còn có Cửu Thiên Thập Địa rộng lớn hơn." "Mà Cửu Thiên Thập Địa thực ra cũng chỉ là một giới vực, còn có Tiên Vực, Dị Vực, Táng Vực... hàng ngàn vạn giới vực!" Đoạn Đức chậm rãi nói: "Mà trên Cửu Thiên Thập Địa, Dị Vực, Tiên Vực, những giới vực này, còn có nơi đáng sợ hơn!" "Đó chính là Giới Hải!" "Giới Hải hoàn toàn là một biển lớn được tạo thành từ những giới vực tàn lụi." "Bên trong không phải nước biển, mà là từng thế giới tàn lụi, mỗi thế giới đều tương đương với Cửu Thiên Thập Địa." "Hít!" Diệp Hắc và những người khác nay cũng coi như là kiến thức rộng rãi, nhưng nghe Đoạn Đức giới thiệu, vẫn sắc mặt kinh hãi, như bị sét đánh.

Thế giới này cũng quá lớn rồi. "Giới Hải?

Hoàn toàn được tạo thành từ những thế giới tàn lụi?

Một giọt nước bên trong chính là một thế giới tàn lụi?" "Thế giới này là thời không quá khứ của thế giới Già Thiên, địa vực rộng lớn như vậy, bên trong chắc có rất nhiều tiên nhân?" "Đó là chắc chắn rồi, cho dù một giới vực một vị tiên nhân, đó cũng là một số lượng vô cùng lớn!" "Hồng Trần Tiên của Già Thiên giới chúng ta, ở thời đại đó tương đương với cường giả cấp bậc nào?" Diệp Hắc, Vô Thủy Đại Đế và những người khác nhìn về phía Đoạn Đức.

Họ trước đây chỉ mơ hồ biết một chút Hoang Thiên Đế đã khai sáng hệ thống Già Thiên của họ, nhưng không biết nhiều thông tin hơn. "Hồng Trần Tiên ở thời đại của Hoang Thiên Đế, tương đương với Chân Tiên đỉnh phong, trên Chân Tiên còn có cường giả Tiên Vương vạn cổ bất diệt!" "Cường giả Tiên Vương thật sự trường sinh bất tử, nhục thân bất hủ, nguyên thần bất diệt, tu thành Tiên Vương thể có thể làm thể phách mạnh hơn.

Rất khó giết chết, trừ khi dùng phương pháp đặc thù." "Nếu có người niệm chân danh của họ sẽ bị họ cảm ứng, sẽ có dị tượng hiển hóa." "Cụ thể có thể phân chia thành Tiên Vương thể → Tiên Vương bình thường → Tuyệt đỉnh Tiên Vương → Cự đầu → Vô thượng cự đầu → Tiên Vương cực điên." "Mỗi giới vực đều có mấy vị Tiên Vương trấn giữ, như Tiên Vực, Dị Vực số lượng Tiên Vương còn vượt qua hai bàn tay!" "Mà trên Tiên Vương còn có Chuẩn Tiên Đế và Tiên Đế!" "Đương nhiên, Tiên Đế thuộc về truyền thuyết, ngay cả Chuẩn Tiên Đế vẫn thuộc về truyền thuyết, ta chỉ biết Hoang Thiên Đế trở thành Chuẩn Tiên Đế và đại chiến với Hắc Ám Chuẩn Tiên Đế!" "Ta đã vẫn lạc trong trận chiến với quân đội hắc ám, chuyện sau này thì không biết!" Đoạn Đức nói.

Lúc này, một tòa thanh đồng đại môn hiện ra, Đoạn Đức, Diệp Hắc và những người khác mắt sáng lên: "Hoàn Mỹ Hoang Vực đã mở, chúng ta vào trước xem, tìm được Hoang Thiên Đế rồi nói!" "Đi, vào thôi!" Diệp Hắc, Vô Thủy Đại Đế và những người khác lần lượt tiến vào thanh đồng đại môn.

Ngay sau khi họ vừa vào, Doanh Huyền và Hoàng Dung cũng bước vào.

Hoàng Dung vào để hái nguyên liệu nấu ăn, kéo Doanh Huyền đi cùng.

Vừa hay Doanh Huyền cũng muốn thu nhận Hoang Thiên Đế vẫn còn đang bú sữa.

Diệp Hắc và những người khác không biết Hoang Thiên Đế hiện tại bao nhiêu tuổi, nhưng Doanh Huyền rất rõ.

Đi qua thanh đồng đại môn.

Hiện ra trước mắt là những dãy núi trập trùng, những ngọn núi nguy nga nối tiếp nhau, rừng núi vô tận.

Một số cây cổ thụ to lớn rất kinh người, tán cây vươn lên tận trời, cao đến ngàn mét, còn cao hơn một số ngọn núi, che cả trời đất. "Bái kiến Thiên Đế!" Thấy Doanh Huyền và Hoàng Dung xuất hiện, Diệp Hắc, Vô Thủy và những người vừa vào liền vội vàng tiến lên bái kiến. "Không cần đa lễ!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, cùng Hoàng Dung đứng trên hư không, ánh mắt quét qua xung quanh. "Hống!" Đột nhiên, một tiếng thú gầm kinh thiên động địa truyền đến, chấn động cả núi non vạn dặm, lá cây xào xạc rơi xuống, cả trời đất bỗng chốc lạnh lẽo, một luồng khí tức khủng bố như hồng thủy tàn phá.

Một bóng đen xuất hiện, như ma vương cái thế giáng lâm, tỏa ra hung uy ngút trời, khiến cả núi non vạn dặm một mảnh chết chóc!

Doanh Huyền nhìn qua.

Đây là một con hung viên, không quá khổng lồ, cao khoảng hơn hai mét, trên người là lông đen dài nửa thước, sáng bóng và đáng sợ.

Điều kinh ngạc là nó còn có một đôi cánh thịt màu đen, có thể bay lượn.

Ngoài ra, trên đầu nó còn có một đôi sừng thịt màu đen, to và dữ tợn.

Thái Cổ Di Chủng Ác Ma Viên. "Mu..." Lúc này, một tiếng gầm của mãng ngưu truyền đến, giữa núi rừng xa xôi có một luồng hỏa quang khủng bố lao tới, đó là một con cự ngưu màu đỏ rực, cao đến mười mấy mét, dài đến ba mươi mét, bốn vó đạp lên liệt diễm.

Toàn thân nó tắm trong hỏa quang, bộ lông như gấm lụa, lấp lánh ánh đỏ.

Thái Cổ Di Chủng Ly Hỏa Ngưu Ma. "Con bò lửa nhỏ này không tệ!" Hoàng Dung nhìn thấy Ly Hỏa Ngưu Ma, đôi mắt to linh động lập tức sáng lên: "Bò kho tàu?" "Bò xào tương?" "Bò luộc?" "Thịt bò xào

khô?" "Khoai tây hầm thịt bò?" Trong đầu Hoàng Dung lập tức hiện ra vô số cách chế biến, bàn tay ngọc trắng của nàng vươn ra, Ly Hỏa Ngưu Ma dài hơn ba mươi mét, cao hơn mười mét liền bị tóm vào tay như một con gà con.

Nàng thuận tay bỏ vào giỏ rau đang xách.

Giỏ rau này không hề đơn giản, bề ngoài trông không khác gì giỏ rau bình thường, nhưng thực chất là một kiện chí bảo, bên trong chứa đựng một thế giới. "Đây là Toan Nghê sao?" Ánh mắt Hoàng Dung nhìn về phía sinh vật đang nằm trong khe đá.

Hình dáng như sư tử thần, trên đầu có sừng rồng vàng, trán phủ đầy vảy vàng, toàn thân rực rỡ, lông thú còn sáng hơn gấm lụa vàng. "Đúng là Toan Nghê." Doanh Huyền gật đầu, đối với cảnh này có chút quen thuộc.

Đây chẳng phải là lúc lão Toan Nghê sắp hết tuổi thọ, khiến các phe thèm thuồng.

Thế là lão Toan Nghê giả chết, muốn trừ khử kẻ thù, cố ý dẫn dụ Ác Ma Viên và Ly Hỏa Ngưu Ma đến tranh đấu.

Trong trận đấu này, lại là Tiểu Bất Điểm Hoang Thiên Đế và Thanh Lân Ưng hợp sức, không chỉ đoạt được bảo thể của Toan Nghê, mà còn đoạt được Toan Nghê bảo thuật, trở thành người thắng lớn nhất.

Hắn chuyển ánh mắt, quả nhiên thấy Tiểu Bất Điểm đang cưỡi trên lưng Thanh Lân Ưng, lao về phía vị trí của Toan Nghê.

Ầm ầm ầm.

Ngay lúc này, Hoàng Dung lại ra tay lần nữa, trực tiếp tóm cả Toan Nghê và Ác Ma Viên, ném vào giỏ.

Giờ khắc này, Tiểu Bất Điểm cưỡi trên lưng Thanh Lân Ưng cuối

cùng cũng phát hiện ra Doanh Huyền và những người khác.

Đôi mắt to xám xịt tràn đầy vẻ ngơ ngác.

Tiểu Bất Điểm: "Toan Nghê của ta đâu?" Tiểu Bất Điểm: "Toan Nghê bảo thuật của ta đâu?" Ngay lúc tiểu bất điểm Thạch Hạo còn đang ngơ ngác, một bóng người thon dài từ trong cây liễu của Thạch thôn bên cạnh bước ra, phong hoa tuyệt đại, bễ nghễ vạn vật, ngạo thị trời đất.

Y vừa xuất hiện, liền phảng phất như đứng ngay trước mặt Doanh Huyền và mọi người.

Một thân áo tuyết không tì vết, tinh khiết như trăng, từng luồng sương trắng lượn lờ khiến người ta không nhìn rõ dung mạo, bên cạnh y ẩn hiện ba ngàn quầng sáng, đó là từng thế giới một!

Mỗi một quầng sáng đều là một phương trời đất, bên trong ẩn chứa vô số cổ quốc, ở nơi đó có vô tận thần ma đang cúi đầu bái lạy y, tiếng tụng kinh truyền ra.

Chư thiên vạn giới, vô tận thần ma đều đang quỳ lạy kính cẩn.

Những đốm sáng lấp lánh, ánh sáng mông lung, khiến cho bóng hình này trở thành duy nhất giữa đất trời, vĩnh hằng bất hủ. "Liễu Thần!" Đoạn Đức kinh hô. "Chư vị đạo hữu, chúng ta có quen biết sao?" Liễu Thần mở lời.

Diệp Hắc, Đoạn Đức, Vô Thủy bọn người đến đây cũng không hề che giấu khí tức của mình.

Vừa rồi Hoàng Dung lại còn ra tay bắt đi Ác Ma Viên, Toan Nghê và Ly Hỏa Ngưu Ma.

Chương 201

Liễu Thần ở ngay gần đó tự nhiên sớm đã phát hiện.

Liễu Thần từng là Tiên Vương Cự Đầu, tuy bị trọng thương, thực lực không còn được một phần vạn, nhưng cảm giác đối với xung quanh vẫn vô cùng nhạy bén.

Khi Diệp Hắc, Vô Thủy bọn người tới, y đã phát hiện ra họ.

Lúc này, nhìn biểu cảm của mọi người, cùng với tiếng kinh hô của Đoạn Đức.

Những người này rõ ràng là nhận ra y.

Chỉ là y không nhớ mình quen biết họ.

Đương nhiên, y bị trọng thương, bây giờ chỉ mới hồi phục một chút.

Ký ức không hoàn chỉnh.

Y cũng không biết có từng quen biết những người này hay không. "Ta biết ngươi, nhưng ngươi không biết ta!" Doanh Huyền nói. "Ngươi là ai?

Đến từ đâu?" Liễu Thần nhíu mày hỏi.

Y phát hiện trong số những người có mặt, y lại không thể nhìn thấu một ai.

Phải biết rằng dù y chỉ hồi phục được một chút, nhưng với bản chất của một Tiên Vương Cự Đầu, cho dù là cường giả Tiên Vương, y cũng có thể nhìn ra được vài phần.

Nhưng Doanh Huyền trước mắt rõ ràng đang ở đây, lại phảng phất như không ở trong giới này, tựa như cách biệt vô cùng thời

không, khó mà nắm bắt.

Cực mạnh, cực đáng sợ.

Cho dù là thời kỳ toàn thịnh, y đoán chừng cũng không phải là đối thủ.

Những người khác như Diệp Hắc, Vô Thủy, Đoạn Đức, có người y cảm thấy rất mạnh, rất nguy hiểm, không nhìn thấu cũng là bình thường.

Nhưng Đoạn Đức, Hắc Hoàng, y cảm giác thực lực đối phương hẳn là chưa vượt qua Tiên Vương, nhưng y vẫn không nhìn thấu.

Đối phương tu luyện dường như không phải hệ thống mà y biết.

Cho nên, y mới hỏi Doanh Huyền đến từ đâu. "Trẫm là Doanh Huyền của Đại Tần Thiên Đình, đến từ bên ngoài thế giới của các ngươi." "Đại Tần Thiên Đình Doanh Huyền?

Bên ngoài thế giới?" Liễu Thần lâm vào trầm tư.

Bên ngoài Cửu Thiên Thập Địa mà y đang ở, còn có Tiên Vực, Dị Vực các loại giới vực, có thể gọi là chư thiên vạn giới.

Y chưa từng nghe qua có thế giới nào tên là Đại Tần, hơn nữa y cảm giác cái gọi là bên ngoài thế giới mà Doanh Huyền nói, cũng không đơn giản như vậy.

Dường như không phải chỉ là bên ngoài Cửu Thiên Thập Địa.

Doanh Huyền dường như nhìn ra được suy nghĩ của y, bổ sung: "Trong mắt trẫm, Cửu Thiên Thập Địa, Dị Vực, Tiên Vực các giới vực mà ngươi biết, bao gồm cả Giới Hải, đều thuộc cùng một thế giới." Liễu Thần: "..." Y có chút kinh ngạc.

Lai lịch của Doanh Huyền lại lớn đến như vậy.

Lại đến từ bên ngoài chư thiên vạn giới mà y biết.

Đương nhiên, tuy kinh ngạc, nhưng Liễu Thần cũng có thể chấp nhận.

Dù sao thế giới mà y biết có rất nhiều giới vực, bên ngoài nhận thức của y có thế giới khác, cũng là chuyện hết sức bình thường. "Vậy sao ngươi lại biết ta?" Liễu Thần hỏi. "Chuyện thiên hạ, trẫm đều biết một chút." Doanh Huyền cười nói. "Vậy ngươi có biết nguồn gốc của hắc ám họa loạn không?" Liễu Thần trực tiếp hỏi một vấn đề chung cực.

Vấn đề này là bí mật mà y, thậm chí cả thế giới này, vô số Tiên Vương đều không biết. "Liên quan đến một vị Tiên Đế!" Doanh Huyền nói. "Hửm?" Liễu Thần thân thể run lên, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt đầu tiên là nghi hoặc, ngay sau đó phát hiện ra điều gì, lập tức trở nên kinh hãi.

Như Tiên Vương, chỉ cần có người niệm danh hiệu của họ, họ sẽ có cảm ứng, hiển hóa dị tượng.

Mà hai chữ Tiên Đế, lại càng như cấm kỵ.

Ngay cả thời kỳ đỉnh phong y cũng không thể mở miệng nói ra, nếu không sẽ dẫn đến điềm chẳng lành, có đại khủng bố.

Nhưng Doanh Huyền nói ra lại không hề có chút dị tượng nào.

Hơn nữa y phát hiện vị trí của Hoang vực đã thay đổi.

Xung quanh là một mảnh hỗn độn.

Phảng phất như bị người dùng đại thần thông dời đến một vị trí khác. "Ngươi đã dời Hoang vực đi rồi?" Liễu Thần chấn động nhìn Doanh Huyền, không ngờ Doanh Huyền lại có thể lặng yên không một tiếng động dời Hoang vực đi ngay trước mặt y mà y không hề phát hiện.

Lẽ nào Doanh Huyền là tồn tại cấm kỵ khủng bố cấp Tiên Đế?

"Không sai, Hoang vực hiện giờ đã không còn ở Cửu Thiên Thập Địa, thậm chí đã không còn ở trong thế giới mà ngươi nhận biết nữa!" Doanh Huyền nói.

Liễu Thần: "..." Y đây là được miễn phí xuất ngoại, không đúng, là du lịch ngoài thế giới rồi sao? "Ngươi muốn làm gì?" Liễu Thần hỏi.

Tuy y biết với thực lực hiện tại của mình, căn bản không thể phản kháng được gì.

Nhưng vẫn muốn biết mục đích của Doanh Huyền. "Chỉ là để các ngươi gia nhập thế giới Đại Tần mà thôi, đối với các ngươi mà nói, trăm lợi mà không một hại." Doanh Huyền cười cười, nói: "Ngươi không phải muốn biết nguồn gốc hắc ám họa loạn sao?

Trẫm bây giờ sẽ nói cho ngươi!" "Vị Tiên Đế liên quan đến đó chính là Thi Đế, Thi Hài Tiên Đế." "Vô số kỷ nguyên trước, trong chư thiên vạn giới mà ngươi biết, trải qua thời gian dài đằng đẵng, Thi Hài Tiên Đế cuối cùng đã chứng đắc Tiên Đế quả vị, trở thành vị Tiên Đế đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa." "Thi Hài Tiên Đế thời kỳ hoàng kim toàn thịnh, quan sát cổ kim, khắp cõi mênh mang, khó cầu một bại, từng sáng tạo ra 《Nguyên Thủy Chân Giải》, luyện chế Đại La Kiếm Thai." "Thì ra Nguyên Thủy Chân Giải là do Tiên Đế sáng tạo, thảo nào lại sâu sắc huyền diệu như vậy!" Liễu Thần trong lòng bừng tỉnh. "Trong quá trình đột phá Tiên Đế, Thi Hài Tiên Đế đã bị hai vị Tiên Đế trở lên từ nguồn gốc quỷ dị ám toán, bị nguyên sơ hắc huyết ô nhiễm hắc hóa." "Trong tình thế cấp bách, ngài ấy đã chặt đứt nhục thân chưa bị ăn mòn phong ấn vào chiếc quan tài nhỏ nhất trong Tam Thế Đồng Quan, bên ngoài luyện chế Đại La Kiếm Thai để bảo vệ." "Sau đó ngài ấy lại chặt đứt một phần nguyên thần thuần khiết phong ấn vào trong chiếc hộp gỗ mục nát." "Sau khi thả trôi cả hai, ngài ấy dùng xiềng xích tiên kim tự trói buộc nhục thân và nguyên thần đã bị ăn mòn chìm vào giấc ngủ, chờ đợi một ngày nguyên thần và nhục

thân quay về, đồng thời dùng nhục thân chặn lại động huyệt nối liền Thượng Thương, ngăn chặn hắc ám xâm thực chư thiên vạn giới mà ngươi biết." Liễu Thần, Diệp Hắc, Vô Thủy bọn người đều chăm chú lắng nghe, đây tuyệt đối là bí mật lớn nhất của thế giới này. "Nguồn gốc của hắc ám động loạn mà ngươi biết chính là do hắc ám đế thân của Thi Hài Tiên Đế, hô hấp dẫn phát thiên địa dị tượng, thôn phệ tinh hoa bản nguyên thế giới rồi bài xuất vật chất hắc ám trong cơ thể mà tạo thành!" "Khí tức hắc ám tỏa ra từ nhục thân bị ô nhiễm của ngài ấy, còn ảnh hưởng đến Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế và Diệt Thế Lão Nhân, dẫn đến hắc ám động loạn." "Bọn chúng vì để có được nhiều kinh văn Tiên Đế hơn, cứ cách một khoảng thời gian lại phát động hắc ám động loạn!" "Bốn người bọn chúng không phải Tiên Đế, nhưng là tồn tại cấp Chuẩn Tiên Đế, vượt xa Tiên Vương, không phải Tiên Vương có thể địch lại!" "Từng có một vị Chuẩn Tiên Đế muốn bình định hắc ám động loạn, kết quả bị bốn vị Chuẩn Tiên Đế đó vây công mà chết." "Hít!" Liễu Thần trong lòng chấn động, ngay cả Chuẩn Tiên Đế cũng vẫn lạc?

Y tuy chưa từng gặp Chuẩn Tiên Đế, nhưng có thể tưởng tượng được sự cường đại của họ.

Thảo nào vô số kỷ nguyên đến nay, chưa từng có ai có thể ngăn chặn hắc ám động loạn.

Thì ra là có bốn vị Chuẩn Tiên Đế.

Hơn nữa cho dù giải quyết được bốn vị Chuẩn Tiên Đế này, vẫn còn phải đối mặt với một vị Tiên Đế chân chính.

Khủng bố đến nhường này.

Y muốn bình định hắc ám động loạn, dường như là chuyện không thể.

Y tuy kinh tài tuyệt diễm, là vô thượng Tiên Vương Cự Đầu,

phong hoa tuyệt đại, thực lực thông thiên.

Được xưng là Tổ Tế Linh, công tham tạo hóa, một thân chiến lực chấn cổ thước kim, từng một mình xông vào Dị Vực, chín lần vào chín lần ra, giết cho các Bất Hủ Chi Vương của Dị Vực nghe danh đã mất mật.

Nhưng y cũng chỉ là Tiên Vương, hơn nữa y cũng chưa đi đến cuối con đường Tiên Vương, Tiên Vương mạnh hơn y không nhiều, nhưng cũng không ít.

Cho y thời gian, y có tự tin bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng Tiên Đế... y lại không có chút tự tin nào.

Từ khi khai thiên lập địa đến nay, vô số kỷ nguyên, cũng chỉ sinh ra một vị Thi Hài Tiên Đế.

Mà Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế và Diệt Thế Lão Nhân có thể trở thành Chuẩn Tiên Đế, rõ ràng là những tuyệt thế thiên kiêu vạn cổ khó gặp.

Nhưng qua vô số năm tháng, bọn họ vẫn là Chuẩn Tiên Đế.

Có thể thấy trở thành Tiên Đế khó khăn đến mức nào? "Gia nhập thế giới Đại Tần, với tư chất của ngươi, thành Tiên Đế không khó." Nói đến đây, Doanh Huyền không nói thêm nữa.

Hắn tin rằng Liễu Thần sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Huống chi Liễu Thần cũng không có lựa chọn nào khác. "Hoang Thiên Đế lúc nhỏ cũng đáng yêu đấy!" Doanh Huyền liếc nhìn tiểu bất điểm đã quay về Thạch thôn, đang ôm bình sữa thú uống ừng ực, sau đó mang theo Hoàng Dung rời đi.

Hắn không lập tức quay về Đại Tần, mà cùng Hoàng Dung đi tìm nguyên liệu nấu ăn.

Tuy có cảm giác đại tài tiểu dụng, làm mất đi khí chất.

Nhưng Doanh Huyền từ đầu đến cuối chưa bao giờ xem mình là thần tiên không ăn khói lửa nhân gian.

Hắn chỉ là một con người.

Có thất tình lục dục.

Thích hưởng thụ cuộc sống.

Tự tay hái lượm nguyên liệu cũng là một loại thú vui. "Con Phì Di này trông béo tốt, bắt nó!" "Đây là Thôn Thiên Tước, một trong Thái Cổ Ma Cầm, thực lực cũng được, bắt nó!" "Đây không phải là Bát Trân Kê sao?

Mang đi hết!" "Tam Túc Kim Thiềm, dược liệu hiếm có, vừa hay để hầm canh!" "Ngân Thiên Ngô, Kim Hạt, Tử Tinh Tri Chu, chiên giòn lên nào!" ...

Chẳng mấy chốc, Doanh Huyền và Hoàng Dung đã bắt được hai ba phần các loại trân cầm dị thú ở Hoang vực. "Thiên Đế, ở đó còn không ít nguyên liệu, tụ tập thành đàn kìa!" Ánh mắt Hoàng Dung nhìn về phía các thế lực lớn của Hoang vực. "Bắt hết!" Doanh Huyền vung tay, thế là Thái Cổ Bằng Sơn, Tây Lăng Thú Sơn, Nam Vẫn Thần Sơn, Thiên Thần Sơn các đại thế lực tập trung hung thú đều gặp đại nạn trong nháy mắt.

Trong nguyên tác, những thế lực này đều là phe phản diện, đều là tà ác.

Vừa hay ăn hết bọn chúng vào bụng.

Tiêu diệt tà ác.

Bắt đầu từ ta. … Cùng lúc đó.

Tại Thạch thôn.

Diệp Hắc, Vô Thủy bọn người đi tới Thạch thôn, gặp được Hoang Thiên Đế trong truyền thuyết...

đang uống sữa thú...

Diệp Hắc lấy ra pháp bảo điện thoại, "cạch cạch" chụp mấy tấm, làm kỷ niệm, còn cùng tiểu bất điểm chụp chung một tấm.

Đoạn Đức thấy vậy, tròng mắt đảo một vòng, cười gian xảo.

Hắn lấy ra một chiếc pháp bảo điện thoại đi tới, không chỉ chụp ảnh, mà còn đưa tay búng búng tiểu đệ của Hoang Thiên Đế, ha ha cười lớn nói: "Hắc hắc, tiểu Thạch Đầu, lần này biết sự lợi hại của đạo gia rồi chứ?

Vô Lượng Thiên Tôn, đạo gia ta đúng là thiên tài!" Hoang Thiên Đế: "Oa oa..." Diệp Hắc: "..." Vô Thủy: "..." … "Trời ơi, xảy ra chuyện gì vậy?" "Lẽ nào đại kiếp sắp đến?" "Ta thấy con Thôn Thiên Tước trong truyền thuyết bị người ta tiện tay bắt đi như một con chim nhỏ!" "Tế linh Chu Tước của Hỏa quốc cũng bị bắt đi rồi!" "Trời ơi, Thái Cổ Bằng Sơn, Tây Lăng Thú Sơn, Nam Vẫn Thần Sơn, Thiên Thần Sơn các thế lực khủng bố tập trung hung thú đều biến mất hết rồi!" Hoang vực lập tức chấn động, vô số hung thú khủng bố, thái cổ di chủng, sinh linh thuần huyết lần lượt bị bắt đi, khiến vô số sinh linh kinh hoàng.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này là Doanh Huyền và Hoàng Dung lúc này đã đến Đoạn Không Thành.

Đoạn Không Thành, thành trì màu xám tro hùng vĩ cao lớn, tuy là cổ thành nhưng vẫn toát ra sức sống. "Chúng ta đến đây làm gì?" Hoàng Dung có chút nghi hoặc. "Đến Bách Đoạn sơn mạch!" Doanh Huyền nói. "Bách Đoạn sơn mạch?" Đôi mắt linh động của Hoàng Dung quét nhìn xung quanh, trên đầu hiện ra ba dấu chấm hỏi to đùng: "Ở đây có sơn mạch sao?" Trong lúc nghi hoặc, thần thức của Hoàng

Dung quét qua, tra xét ký ức của từng cường giả trong Đoạn Không Thành. "Bách Đoạn sơn là một tiểu thế giới tự thành một thể, tồn tại từ thời cổ, bên trong ẩn giấu rất nhiều bí mật, cứ cách một khoảng thời gian lại tự động mở ra một lần, ngày thường không lộ diện, dù là cường giả đã đốt cháy thần hỏa cũng khó mà tìm thấy..." Hoàng Dung bừng tỉnh, thì ra Bách Đoạn sơn mạch là một bí cảnh, vì chưa mở ra nên đã ẩn mình đi.

Thảo nào nàng không nhìn thấy.

Ông.

Chỉ thấy bàn tay hoàn mỹ không tì vết của Doanh Huyền giơ lên, điểm một cái vào hư không phía trước, từng sợi tơ vô hình chui vào hư không.

Giây tiếp theo, ở cuối chân trời xa xôi dâng lên một luồng sương mù, mông lung phiêu miểu, ngay sau đó phát ra một tiếng nổ lớn, kinh thiên động địa, bắn ra vạn luồng hào quang.

Chương 202

Tất cả mọi người trong Đoạn Không Thành đều bị kinh động, cảm giác như có một vị thiên thần tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, từ trong hỗn độn mở mắt ra, trong con ngươi bắn ra từng tia chớp.

Nơi cuối chân trời, hỗn độn cuồn cuộn, sấm chớp đan xen, sấm rền vang tai, mưa to như trút nước, tựa như tận thế giáng lâm! "Sao vậy?

Lẽ nào Bách Đoạn sơn mạch mở ra rồi?!" Tất cả lão bối trong thành đều trợn tròn mắt, khó tin.

Mảnh đất này vốn rất bằng phẳng, nhưng bây giờ lại xuất hiện những bóng ảnh mơ hồ, tựa như dãy núi trồi lên, lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng nếu nhìn kỹ, mặt đất dường như vẫn bằng phẳng, cái gọi là bóng ảnh kia là ở một thế giới khác, cách vô tận hư không, lúc này chỉ là hiển hóa ra mà thôi. "Bách Đoạn sơn mạch sao lại đột nhiên mở ra?" "Không phải vẫn chưa đến lúc sao?" Trong nháy mắt, cả Đoạn Không Thành hỗn loạn, tất cả mọi người đều hành động, các chủng tộc đều xuất hiện, có phi thiên thần hầu, có tảng đá biết bay, có ma vũ điệp vỗ cánh, có người khổng lồ cao mười mấy mét, có thụ linh bén rễ trong hư không...

Tất cả đều phù văn lấp lánh, vội vã chuẩn bị xông về phía cuối chân trời.

Trăm năm trước, có nhân kiệt trỗi dậy từ Bách Đoạn sơn, sau khi trở về thì một bước lên mây, cuối cùng thành tựu Nhân Hoàng vị, cũng có người cửu tử nhất sinh, trở về sau trở thành Vô Thượng giáo chủ.

Chưa kể đến thời kỳ cổ xưa hơn, có những cái tên lấp lánh khí tức

thần minh, ngạo thị cổ kim, chấn động cả lịch sử của vùng đất mênh mông này.

Cho nên, Bách Đoạn sơn mạch là cơ duyên, vô số sinh linh đều muốn đi vào.

Chỉ là không đợi bọn họ hành động, Bách Đoạn sơn mạch bỗng nhiên biến mất.

Bởi vì Doanh Huyền và Hoàng Dung đã tiến vào Bách Đoạn sơn mạch.

Đây là một tiểu thế giới như tiên cảnh.

Phía trước có một cái hồ, trong vắt thanh khiết, từng luồng linh khí bốc lên, gần đó cỏ dược tỏa hương, xa hơn nữa có tiếng dã thú gầm thét.

Một vài ngọn núi rực rỡ sắc màu, mọc đầy linh đằng, có cả những cây quý. "Bí cảnh này dường như có thể áp chế tu vi của sinh linh, nhưng đối với chúng ta không có ảnh hưởng gì!" Hoàng Dung lập tức phát hiện ra sự đặc biệt của Bách Đoạn sơn mạch, nếu tu sĩ của Hoang vực vào đây, chắc chắn sẽ bị áp chế tu vi. "Nhưng ở đây lại có không ít thái cổ di chủng, thậm chí cả sinh linh thuần huyết, tuy thực lực yếu một chút, nhưng vỗ béo cũng rất dễ dàng..." Hoàng Dung rất nhanh mắt sáng lên, phảng phất như thấy một đống nguyên liệu sống đang nhảy nhót vẫy gọi nàng.

Sở hữu Thần cấp trù nghệ, thiên hạ không gì không thể ăn.

Tất cả đều là mỹ thực. "Ở đây còn có một tên to xác!" Doanh Huyền mang theo Hoàng Dung đến một cấm địa sâu trong Bách Đoạn sơn mạch, nơi đây xương trắng chất đống, không có chút sinh khí nào.

Chỉ có mấy chục cây đại thụ quỷ dị bén rễ trên mặt đất, những cây đại thụ quỷ dị này cành lá xanh mướt, tràn đầy khí tức của đạo,

trên thân cây kết thành một vật hình cầu màu trắng tuyết, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, tựa như một vầng trăng tròn, thỉnh thoảng lại rơi xuống những sợi tơ ma nguyền rủa.

Mười mấy cây ma thụ này, rễ cây to khỏe, toàn thân chi chít những phù hiệu màu bạc, tuy là cây nhưng trên thân chính cũng có ngũ quan.

Khi Doanh Huyền và Hoàng Dung xuất hiện, những cây ma thụ này đồng loạt nhìn sang. "Kẻ nào dám xông vào thánh địa của tộc ta!" Tất cả ma thụ gầm lên, đồng thời bay lên, trấn áp về phía Doanh Huyền và Hoàng Dung, từng đóa từng đóa hoa tuyết trắng tinh rơi xuống, lấp lánh trong suốt, đó là từng hạt từng hạt bồ công anh, vô cùng mỹ lệ, bay lượn trong khu rừng cổ thụ này.

Ngoài những sợi tơ tuyết đầy trời, còn có từng rễ cây xé rách hư không, bén rễ xuống dưới, bao phủ lấy Doanh Huyền và Hoàng Dung, muốn đoạt lấy bản nguyên sinh mệnh của họ. "Đây là Bồ Ma Thụ?" Đôi mắt đẹp của Hoàng Dung sáng lên, nàng đã tra xét ký ức của không ít cường giả Hoang vực, đối với các loại thông tin của thế giới này cũng hiểu không ít.

Vừa nhìn đã nhận ra lai lịch của những cái cây này.

Bồ Ma Thụ nổi danh hung ác, vô số sinh linh ở Hoang vực đều kiêng dè sợ hãi.

Vào thời thượng cổ, từng có một gốc ma thụ cái thế, gây ra vô biên sát kiếp, trên đại địa hồng hoang máu chảy thành sông, chỉ cần nó ra tay, không ai có thể địch lại.

Thần chủng mà nó gieo rắc, còn được gọi là trớ chú ma tu, có thể bén rễ trên người cường giả, đoạt lấy tinh hoa của họ, từ đó không ngừng lớn mạnh bản thân.

Trong thời đại nó tung hoành, ngay cả những tế linh mạnh nhất mà các tộc thờ phụng cũng phải lui tránh, không dám đối đầu, đó thật sự là một thời kỳ hắc ám.

Sau này, nó còn gieo trớ chú ma tu lên người một vị thần linh, đoạt lấy tinh hoa, cuối cùng hút cạn tinh khí thần của vị thần đó, khiến bản thân tiến thêm một bước lột xác, có thể xưng là vô địch thiên hạ.

Do sát tính quá nặng, cuối cùng dẫn đến các thánh liên thủ, cùng nhau hợp sức đối phó, sau một trận chiến ác liệt, trả giá thảm khốc, cuối cùng đã đánh bại nó.

Đó là một thời kỳ đáng sợ, Bồ Ma Thụ vừa xuất hiện, mười phương tĩnh lặng, không ai muốn trêu chọc, ngay cả thần minh mà các cổ quốc tế bái cũng phải lui tránh, vì nó thực sự quá khủng bố.

Nhưng Hoàng Dung hiển nhiên không hề kiêng dè sợ hãi.

Ánh mắt nàng tràn đầy hứng thú.

Ánh mắt nàng rơi trên cánh tay trắng như ngọc của mình, có hạt giống muốn bén rễ trên huyết nhục của nàng.

Nhưng với thực lực của nàng, những hạt giống khiến các sinh linh khác nghe danh đã mất mật này không thể làm nàng bị thương chút nào.

Thần quang trên người nàng chấn động, liền tiêu diệt tất cả hạt giống.

Sau đó, bàn tay nhỏ nhắn của nàng đưa ra, liền bắt mấy chục gốc Bồ Ma Thụ đang lao tới vào trong giỏ, cười hì hì nói: "Về có thể làm một món canh Bồ Ma Thụ rồi!" Bồ Ma Thụ: "..." "Ai dám quấy rầy bản vương ngủ say?" Cùng với âm thanh uy nghiêm hùng vĩ vang vọng trời đất, bầu trời lập tức tối sầm lại, một hư ảnh cây đại thụ hiện ra, sừng sững giữa đất trời, che khuất mọi ánh sáng, những hạt

bồ công anh mà nó gieo xuống lại có màu đen.

Cây đại thụ này, so với những cây Bồ Ma Thụ khác, không biết lớn hơn bao nhiêu lần, bao phủ cả tiểu thế giới.

Rễ cây khổng lồ, cành lá um tùm, cùng những sợi tơ đen vô tình, cuồn cuộn như một con hung long đang ngủ say ra tay, muốn hủy diệt nhân thế.

Trong khoảnh khắc hư ảnh cây đại thụ hiện ra, tất cả sinh vật trong tiểu thế giới, dù là thái cổ di chủng hay sinh linh thuần huyết, đều sợ hãi quỳ xuống, hướng về hư ảnh cây đại thụ mà triều bái.

Thậm chí nhiều loài thực vật cũng cúi mình về phía hư ảnh cây đại thụ, biểu thị thần phục. "Ồ, cây đại thụ này là một tôn Tiên Vương?" Hoàng Dung không kinh sợ mà còn vui mừng, đầy hứng thú đánh giá hư ảnh cây đại thụ.

Từ trên người hư ảnh cây đại thụ, nàng cảm nhận được bản chất giống như Liễu Thần.

Cho nên, nàng biết cây đại thụ này hẳn là một Tiên Vương bị thương giống như Liễu Thần. "Đây là Tiên Vương Cự Đầu của Dị Vực, Bồ Ma Vương!" Doanh Huyền gật đầu, vị cự đầu Dị Vực này, trong trận chiến Tiên Cổ, đầu tiên đại chiến với Chân Long, sau đó lại gặp Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương, cuối cùng cứng đối cứng với Vô Chung Tiên Vương, bị Vô Chung Tiên Vương giết chết.

Nhưng hắn lại có một phần nhỏ ấn ký nguyên thần trốn thoát, trốn đến tiểu thế giới Bách Đoạn sơn này, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Chính là cây đại thụ trước mắt.

Trong nguyên tác, các vương của Dị Vực không tiếc dùng một viên cổ đan thời Đế Lạc để cứu sống hắn, kết quả Bồ Ma Vương lại đi khiêu khích tiểu bất điểm, sau khi tiểu bất điểm trở thành Chuẩn

Tiên Đế, đã lập tức đánh cho hắn hình thần câu diệt. "Ngươi là ai?" Một khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng của Bồ Ma Vương hiện ra trên hư ảnh cây đại thụ, lạnh lùng nhìn Doanh Huyền và Hoàng Dung, đôi mắt kia lại có màu đỏ như máu.

Xuyên qua đôi mắt đó, phảng phất như thấy được hai biển máu dập dờn, trong đó có vô số thi thể thần ma chìm nổi.

Dù rất đáng sợ, nhưng Doanh Huyền có thể cảm nhận được sự kiêng dè sâu sắc của đối phương.

Rõ ràng, Bồ Ma Vương cũng cảm thấy Doanh Huyền và Hoàng Dung không dễ chọc, thực lực e rằng rất mạnh. "Tiên Vương Cự Đầu Bồ Ma Vương?" Không để ý đến Bồ Ma Vương, sau khi được Doanh Huyền khẳng định, ánh mắt Hoàng Dung lập tức nóng rực lên, nhìn Bồ Ma Vương, ánh mắt sáng rực: "Dùng để hầm canh, chắc chắn rất bổ dưỡng nhỉ?" Bồ Ma Vương: "..." "Dùng để hầm canh, chắc chắn rất bổ dưỡng nhỉ?" Giọng nói trong trẻo non nớt của Hoàng Dung vang vọng, rất cảm động, rất dễ nghe.

Nhưng lọt vào tai Bồ Ma Vương, mặt hắn đã xanh mét, một ngọn lửa giận bùng lên. "Vương không thể nhục!" Âm thanh hùng vĩ vang lên ở cuối chân trời, sát ý kinh khủng gầm thét, gần như muốn xé toạc cả bí cảnh, tràn ngập vũ trụ thương khung.

Dù chỉ là một tia sát ý lộ ra, bầu trời cũng sụp đổ, mặt đất cũng sụt lún, chúng sinh đều huyết khí bạo liệt.

Đây chính là Bất Hủ Chi Vương, dù Bồ Ma Vương lúc này chỉ còn một luồng nguyên thần, nhưng khi hắn nổi giận, cả trời đất bao la đều rung chuyển theo, vạn vật đều ai oán.

Lúc này, vô số sinh linh quỳ phục xuống, hướng về Bồ Ma Vương mà cúi đầu bái lạy, run rẩy, hoảng sợ. "Ầm!" Một bàn tay ma che trời đột nhiên xuất hiện, đè xuống, phù hiệu đại đạo dày đặc, rực rỡ chói

mắt, cuồn cuộn năng lượng hủy diệt có thể lật núi dời biển.

Quá cuồng bạo.

Dưới một chưởng này, dị tượng chư thiên hủy diệt, vạn thần vẫn lạc hiện ra. "Oa, người ta sợ quá đi!" Đôi mắt to linh động của Hoàng Dung trợn tròn, yếu ớt nép sau lưng Doanh Huyền. "Bất Hủ Chi Vương sao?

Vừa hay thử món đồ chơi nhỏ trẫm mới luyện chế!" Doanh Huyền lật tay, trong lòng bàn tay hiện ra một cái bát vàng lớn, trên đó khắc vô số văn lạc đại đạo huyền ảo.

Rõ ràng là một cái bát vàng sáng chói, lại cho Bồ Ma Vương một cảm giác kinh hãi khủng bố như bị hung thú mở to miệng máu.

Bồ Ma Vương lập tức cảnh giác. "Bảo bối, mau vào trong bát nào!" Không đợi Bồ Ma Vương phản ứng, theo câu chú của Doanh Huyền vang lên, bàn tay ma che trời biến mất, một luồng lực thôn phệ kinh thiên động địa quét ra. "Không!" Bồ Ma Vương kinh hãi, nhưng không có chút sức lực phản kháng nào, lập tức bị hút vào trong cái bát vàng lớn.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Dung sáng lên, nhìn cái bát vàng lớn, ánh mắt sáng rực.

Chỉ thấy trong bát vô số phù văn lấp lánh, pháp tắc cuồn cuộn, Bồ Ma Vương chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết, liền bị luyện hóa thành một bát canh Bồ Ma.

Nước canh trong vắt, hương thơm lan tỏa. "Oa, ta sắp thất nghiệp rồi sao?" Hoàng Dung nhìn bát canh Bồ Ma, không khỏi bĩu môi.

Mà Chu Tước, Cùng Kỳ, Thôn Thiên Tước các loại thái cổ di chủng trong giỏ của nàng, xuyên qua khe hở lờ mờ nhìn thấy cảnh tượng ở đây, sợ đến toàn thân co rúm, run lẩy bẩy.

Quá đáng sợ.

Quá khủng bố.

Bọn chúng sẽ không bị bỏ vào cái bát vàng đó hầm thành canh chứ?

Đương nhiên, bọn chúng nghĩ nhiều rồi.

Bọn chúng còn chưa đủ tư cách để Doanh Huyền tự mình ra tay. "Nàng là đầu bếp chuyên thuộc của trẫm, sao có thể thất nghiệp?" Doanh Huyền mỉm cười, bưng bát canh Bồ Ma lên uống một ngụm, hương vị đậm đà mượt mà, chứa đựng năng lượng phong phú, còn giữ lại toàn bộ công pháp thần thông của Bồ Ma Vương.

Theo canh Bồ Ma vào bụng, trong đầu Doanh Huyền lập tức có thêm vô số công pháp thần thông.

Trong đó lợi hại nhất chính là bản mệnh bảo thuật của Bồ Ma Vương.

Bồ Ma bảo thuật. "Đi, đến trạm tiếp theo." Nói rồi, Doanh Huyền mang theo Hoàng Dung rời khỏi bí cảnh Bách Đoạn sơn mạch. ...

Hỏa quốc.

Trên một lầu gác tiên sơn, hai bóng hình tuyệt mỹ đứng đối diện nhau, ánh mắt u u. "Hạ giới sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả khủng bố như vậy?" Tiên tử che mặt bằng lụa mỏng, lạnh lùng như trăng, sâu trong đôi mắt đẹp mang theo một nỗi hoảng sợ và bất an, hoàn toàn không còn vẻ điềm tĩnh ung dung thường ngày.

Nàng tên Nguyệt Thiền, là truyền nhân của Bổ Thiên Giáo ở thượng giới, được cho là niết bàn thân của Thanh Nguyệt Nữ Tiên, kiến thức rộng rãi, đã từng gặp qua cường giả trên Thần Hỏa cảnh.

Ở hạ giới này, mạnh nhất chính là Thần Hỏa cảnh.

Nàng đến từ đại giáo ở thượng giới, tự nhiên có cảm giác ưu việt, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện cường giả, cho nàng cảm giác còn khủng bố hơn cả giáo chủ Bổ Thiên Giáo của họ.

Hơn nữa nàng phát hiện mình đã hoàn toàn mất liên lạc với thượng giới. "Cũng không biết những cường giả này có mục đích gì?" Đối diện nàng là Ma Nữ, đối thủ cạnh tranh của nàng, chiếc đuôi cáo trắng như tuyết sau lưng phe phẩy, lúc này cũng đầy cảm khái và lo lắng.

Hai người không còn vẻ tranh đấu như thường ngày.

Ma Nữ là truyền nhân của Tiệt Thiên Giáo ở thượng giới, thân phận địa vị tương đương Nguyệt Thiền.

Cả hai đều là thiên chi kiêu nữ. "Không ổn!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ đột nhiên biến sắc, muốn phản kháng, nhưng cảm giác thân thể không thể động đậy, một bàn tay ngọc trắng như ngọc xinh đẹp từ xa vồ tới.

Giây tiếp theo, một giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến tai hai người. "Thiên Đế bệ hạ, ngài xem, người ta bắt cho ngài hai nữ tỳ, trông thiên phú cũng không tệ, khí vận cũng bất phàm." Nghe thấy giọng nói, Nguyệt Thiền và Ma Nữ ngẩng đầu nhìn, liền thấy một tiên tử tuyệt mỹ mặc y phục màu vàng nhạt, tựa như tinh linh trên trời.

Cả hai người họ đều có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Đều được người đời gọi là tiên tử.

Nhưng lúc này, ở trước mặt đối phương, họ lại có cảm giác tự ti mặc cảm.

Chênh lệch quá lớn.

Không phải ngoại hình.

Mà là tu vi khí chất, tầng bậc sinh mệnh. "Ngài định thưởng cho ta thế nào đây?" Đôi mắt đẹp tinh quái của Hoàng Dung nhìn Doanh Huyền, ra vẻ đòi thưởng.

Chương 203

Doanh Huyền: "..." Hắn gõ nhẹ vào đầu Hoàng Dung, khiến giai nhân một trận oán giận: "Được hời còn làm bộ, chỉ biết bắt nạt người ta!" "Canh Bồ Ma cho nàng uống!" Doanh Huyền đưa bát canh Bồ Ma mình vừa uống một ngụm trong tay vào lòng Hoàng Dung. "Xì, mùi vị cũng thường thôi!" Hoàng Dung ôm lấy bát vàng uống một ngụm, năng lượng quả thật rất phong phú, còn chứa đựng đạo vận bảo thuật, nhưng mùi vị tuy không tệ, nhưng so với mỹ thực do Thần cấp trù nghệ của nàng làm ra, thì kém xa.

Trong lúc Hoàng Dung uống canh, ánh mắt Doanh Huyền lướt qua Nguyệt Thiền và Ma Nữ.

Một người lạnh lùng như trăng, thánh khiết như tiên, che mặt bằng lụa mỏng, khí chất lạnh lùng, như hoa sen tuyết trên núi cao.

Một người môi đỏ tươi tắn, thân hình uyển chuyển, sau lưng là chiếc đuôi cáo dài màu trắng bạc, quyến rũ mê người.

Ngay khoảnh khắc ánh mắt Doanh Huyền nhìn tới, trong lòng hai người dâng lên một nỗi sợ hãi tột cùng, cảm giác như mình bị lột sạch đặt trước mặt đối phương, mọi bí mật đều bị nhìn thấu.

Thiên phú mà họ tự hào, các loại át chủ bài, vào lúc này đều mất đi tác dụng.

Cường giả.

Cường giả khủng bố ngút trời.

So với bất kỳ vị vô thượng đại giáo chủ nào ở thượng giới mà họ từng gặp còn khủng bố ngút trời hơn. "Bổ Thiên Giáo Nguyệt Thiền, ra mắt tiền bối." Nguyệt Thiền cố gắng trấn tĩnh, hướng về phía

Doanh Huyền hơi cúi người hành lễ, động tác ưu nhã, xinh đẹp động lòng người. "Hì hì, người ta đến từ Tiệt Thiên Giáo, có một ngoại hiệu gọi là Thiên Hồ tiên tử, cũng có người gọi ta là Ma Nữ, ra mắt tiền bối." Ma Nữ mỉm cười, một bộ dáng ranh mãnh và tinh quái.

Thực ra trong lòng đang hoảng lắm. "Doanh Huyền!" Lạnh nhạt đáp lại một tiếng, Doanh Huyền xoay người đi về phía Hỏa quốc. "Gặp nhau là duyên, sau này các ngươi theo ta!" Hoàng Dung nhìn Nguyệt Thiền và Ma Nữ, ném cái bát vàng vào lòng Nguyệt Thiền: "Bát canh Bồ Ma này thưởng cho các ngươi!" Nguyệt Thiền theo bản năng đỡ lấy cái bát vàng, một cảm giác nặng như núi ập đến, khiến nàng lập tức cảm thấy cái bát vàng này không tầm thường.

Hơn nữa canh Bồ Ma bên trong càng khiến nàng có cảm giác tim đập chân run.

Chỉ là không đợi họ nghĩ nhiều, đã bị Hoàng Dung lôi kéo đi theo Doanh Huyền. "Đa tạ tiền bối ban thưởng!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ vội vàng cảm tạ.

Tuy bát canh Bồ Ma này là Doanh Huyền cho Hoàng Dung, Hoàng Dung uống một ngụm, dường như có chút chê bai, sau đó lại thưởng cho họ.

Nhưng với nhãn lực của họ, tuy không nhìn ra đây là bảo vật gì.

Nhưng tuyệt đối không tầm thường. "Ta tên Hoàng Dung, các ngươi cứ gọi ta Dung tỷ tỷ là được!" Trên đường đi, Hoàng Dung giới thiệu với hai người: "Vị này là Đại Tần Thiên Đế bệ hạ, bát canh Bồ Ma trong cái bát vàng các ngươi đang ôm chính là dùng một vị Tiên Vương nấu thành!" "Tiên Vương?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ kinh hãi, đồng thời cũng có chút nghi hoặc.

Bởi vì, họ không biết Tiên Vương là cảnh giới gì.

Nhưng hẳn là tiên nhân.

Tiên nhân à.

Đó là tồn tại trong truyền thuyết.

Họ chưa từng thấy, thậm chí còn không biết trên đời này có còn tiên hay không.

Tu vi của thế giới này chia thành Bàn Huyết, Động Thiên, Hóa Linh, Minh Văn, Liệt Trận, Tôn Giả.

Tôn Giả ở hạ giới này đã là đại lão.

Trên Tôn Giả là Thần Hỏa cảnh (ngụy thần), Chân Nhất (chân thần), Thánh Tế (cảnh giới quá độ, có thể bỏ qua), Thiên Thần (người vượt qua Thánh Tế thần vương kiếp được xưng là Thần Vương), Hư Đạo (giáo chủ), Trảm Ngã (tên đầy đủ là Trảm Ngã Minh Đạo cảnh), Độn Nhất, Chí Tôn.

Thiên Thần cảnh, đã là đại nhân vật ở tam thiên châu của thượng giới, dễ dàng diệt sát hàng trăm triệu sinh linh.

Hư Đạo cảnh, tức cấp giáo chủ, thì càng đáng sợ, là tổ của một giáo, là cự đầu chân chính.

Trảm Ngã cảnh, ở thượng giới, có thể nói là bá chủ, là cự đầu trong các cự đầu.

Còn Độn Nhất cảnh, trong thời đại Chí Tôn không xuất hiện này, gần như là danh từ của sự vô địch, được xem là cấm kỵ, không thể mạo phạm, không thể khinh nhờn, uy chấn bát hoang, sùng cao vô cùng.

Cuối cùng là Chí Tôn, thì quá xa vời, ngay cả ở thượng giới, cũng đã vô tận năm tháng không thấy Chí Tôn hiện thân.

Trong truyền thuyết, Đế Quan ở vùng biên hoang của tam thiên

châu, thì có Chí Tôn trấn giữ.

Họ đến từ đại giáo của thượng giới, giáo chủ của họ cũng chỉ là Hư Đạo cảnh.

Còn về tiên.

Đó là tồn tại trong truyền thuyết.

Ngay cả khi họ đến từ đại giáo thượng giới, cũng chỉ nghe qua vài lời ghi chép rời rạc. "Trên Chí Tôn là Chân Tiên, một giọt máu có thể duy trì mấy kỷ nguyên không diệt, trường sinh bất tử, nhục thân bất hủ, nguyên thần bất diệt." Hoàng Dung uống một ngụm canh Bồ Ma, nhận được không ít ký ức của Bồ Ma Vương, đối với hệ thống tu luyện của giới này rất rõ ràng.

Nàng nói với hai người: "Trên Chân Tiên, chính là Tiên Vương, chân chính trường sinh bất tử, nhục thân bất hủ, nguyên thần bất diệt, quan sát kỷ nguyên luân hồi, mà Bồ Ma Vương này, trong số các Tiên Vương cũng là tồn tại cự đầu, nhưng trong bát này chỉ là một mảnh vỡ nguyên thần mà thôi!" Nguyệt Thiền: "..." Ma Nữ: "..." Lúc này, Nguyệt Thiền đang ôm cái bát vàng cảm thấy tay mình đang run lên, toàn thân lạnh toát.

Trong bát này hầm là một Tiên Vương Cự Đầu?

Trời ơi.

Chết mất thôi.

Sợ chết người rồi.

Nhưng sau khi chấn động, Nguyệt Thiền và Ma Nữ nhìn về phía bát canh Bồ Ma đều ánh mắt nóng rực.

Cơ duyên à.

Không đúng.

Phải nói là tiên duyên.

Tiên duyên to lớn. "Các ngươi bây giờ quá yếu, mỗi lần nếm một ngụm là đủ rồi, kẻo bị no chết!" Hoàng Dung nhắc nhở.

Đối với hai "tiểu đệ" mới thu nhận, nàng vẫn rất có trách nhiệm.

Lý do nàng thu nhận Nguyệt Thiền và Ma Nữ là để chuẩn bị cho họ làm việc vặt cho mình.

Ví dụ như sau này nấu ăn có người phụ giúp. "Đa tạ Dung tỷ tỷ!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ vội vàng cảm tạ.

Giây phút này.

Bổ Thiên Giáo gì, Tiệt Thiên Giáo gì, mặc xác chúng.

Có thơm bằng canh Bồ Ma này không?

Dù bán cả Bổ Thiên Giáo và Tiệt Thiên Giáo, cũng không giá trị bằng một giọt canh Bồ Ma.

Sau này, Hoàng Dung chính là chị ruột của ta.

Doanh Huyền không để ý đến chuyện Hoàng Dung thu "tiểu đệ", những chuyện này đối với hắn đều không quan trọng.

Còn về mỹ nữ?

Nguyệt Thiền và Ma Nữ bây giờ quá yếu.

Huống chi hắn bây giờ không thiếu mỹ nữ.

Để sau này hãy nói.

Rất nhanh.

Doanh Huyền mang theo Hoàng Dung cùng Nguyệt Thiền và Ma Nữ đến một sơn cốc thần bí gần Dược Đô của Hỏa quốc.

Sơn cốc này, pháp trận vô số, trung tâm trận pháp trồng một gốc cổ dược thần thánh.

Ma Nữ và Nguyệt Thiền thấy Doanh Huyền dừng lại, tò mò đánh giá sơn cốc. "Những phù hiệu này thật thần bí, không thua gì thần sơn của Bổ Thiên Giáo ta ở hạ giới." Nguyệt Thiền nhíu mày, vô cùng kinh ngạc, đây rốt cuộc là nơi nào, lẽ nào thật sự có một trong Thập Hung vẫn lạc? "Hoang vực quả nhiên thần bí, lại tồn tại một tòa thần cốc như vậy, trước đây chưa từng nghe nói." Ma Nữ cũng kinh ngạc nói. "Nơi này đương nhiên thần bí, đệ nhất linh căn của thượng giới ở ngay đây, hơn nữa hiện tại là phân thân của một Tiên Vương Cự Đầu." Doanh Huyền chậm rãi nói. "Cái gì, đệ nhất linh căn của thượng giới ở đây?

Còn là phân thân của Tiên Vương Cự Đầu?" Ma Nữ và Nguyệt Thiền nghe vậy, trong lòng kinh hãi.

Trong tay họ còn đang bưng một bát canh Tiên Vương Cự Đầu Bồ Ma, bây giờ lại thêm một phân thân Tiên Vương Cự Đầu nữa?

Chẳng lẽ lại hầm thêm một bát canh? "Đệ nhất linh căn của thượng giới?

Phân thân Tiên Vương Cự Đầu?" Hoàng Dung mắt sáng lên, phảng phất như thấy một gốc linh căn thực phẩm cực phẩm. "Chúng ta vào trong đi." Doanh Huyền đi đầu, Hoàng Dung mang theo Nguyệt Thiền và Ma Nữ theo sát phía sau. "Nơi này tuy có đệ cửu sát trận của thượng giới, nhưng đối với trẫm mà nói, cũng như không!" Doanh Huyền nói. "Hít!

Đệ cửu sát trận của thượng giới?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ nghe vậy, đều bị dọa sợ, da đầu tê dại.

Họ không ngờ, một sơn cốc này, lại khủng bố đến vậy, có hung trận đáng sợ như thế.

Họ run rẩy đi bên cạnh Hoàng Dung, tim đập chân run, sợ rằng giây tiếp theo đại trận bùng nổ, họ chắc chắn sẽ chết không có chỗ

chôn.

May mà Hoàng Dung đã phát huy hết phong thái đại tỷ, khiến Nguyệt Thiền và Ma Nữ an tâm hơn nhiều.

Họ tuy không biết Hoàng Dung mạnh đến đâu.

Nhưng từ việc Hoàng Dung chê canh Bồ Ma, thực lực chắc chắn khủng bố ngút trời.

Ít nhất cũng là tồn tại cấp Chân Tiên.

Thậm chí là Tiên Vương.

Còn trên Tiên Vương, họ đã không thể tưởng tượng nổi.

Trong sơn cốc, tiên vụ lượn lờ, linh khí cực kỳ nồng đậm, mọc rất nhiều kỳ dược quý giá.

Còn có rất nhiều tiên cung cổ lão, tọa lạc trong sương mù, lúc ẩn lúc hiện.

Ánh mắt của Doanh Huyền, Hoàng Dung, Nguyệt Thiền và Ma Nữ đều rơi vào một gốc thực vật thần bí ở trung tâm sơn cốc.

Đây là một cây nhỏ, cao khoảng một thước, sương tiên mông lung bao phủ, tỏa ra thần huy, tựa như có tinh hà vây quanh.

Trên cây nhỏ có ba đóa hoa, trong đó hai đóa hoa, ánh sáng rực rỡ.

Một đóa hóa thành một tiểu nhân to bằng nắm tay, đang nhảy nhót.

Một đóa khác thì ngưng tụ thành một kiện pháp khí, vô cùng chói lọi, được một quầng sáng bao bọc.

Kiện pháp khí đó, giống như tháp, lại giống như đỉnh, lại giống như lò, biến hóa khôn lường, vô cùng thần diệu.

Đóa hoa cuối cùng, thì không hề động đậy, treo trên một cành cây, bị từng tầng sương mù bao phủ, thần bí nhất.

Thấy bốn người Doanh Huyền tiến vào, tiểu nhân đang nhảy nhót lập tức lộn một vòng, ngồi xếp bằng dưới gốc cây nhỏ, không động đậy, phảng phất như đang tu hành, có một loại khí tượng bảo tướng trang nghiêm. "Đang..." Pháp khí do đóa hoa thứ hai hóa thành, phát ra một tiếng rung như tiếng chuông đạo, xuyên thấu hư không.

Nguyệt Thiền và Ma Nữ tim đập mạnh, lập tức cảm giác thân thể nhẹ bẫng, thần hồn dần dần tĩnh lặng, gần như rơi vào trạng thái ngộ đạo. "Hít!

Đây chính là đệ nhất linh căn của thượng giới?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ kinh hãi, hiệu quả này quả thực quá kinh người.

Chỉ nghe một tiếng vang, đã gần như rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Trong lòng họ càng tò mò hơn, cẩn thận quan sát.

Cây nhỏ tĩnh lặng không động, đóa hoa thứ ba trên đó bị sương mù bao phủ, thần bí nhất.

Tiểu nhân cao bằng nắm tay ngồi xếp bằng dưới gốc cây cao một thước, tựa như đang ngộ đạo.

Chương 204

Pháp khí do đóa hoa thứ hai hóa thành lơ lửng trên đỉnh đầu tiểu nhân, tựa như đã hóa thành lò lửa, từ miệng lò chảy ra từng dòng "dung nham", rơi xuống thân ảnh bên dưới.

Dường như là đang rèn luyện bản thân. "Đây chính là đệ nhất linh căn của thượng giới sao?

Quả nhiên thần bí phi phàm." Nguyệt Thiền và Ma Nữ, ánh mắt ngưng tụ nhìn cảnh này, trong lòng kinh thán không thôi.

Chỉ là một cái cây thôi, lại có cảnh tượng thần dị như vậy, thảo nào là đệ nhất linh căn của thượng giới.

Đương nhiên, cũng có thể là vì gốc linh căn này đã hóa thành phân thân của Tiên Vương Cự Đầu, mới có cảnh tượng thần kỳ như vậy. "Ngươi là ai?" Trong hai mắt của tiểu nhân bảo tướng trang nghiêm, đột nhiên bắn ra hai luồng kim quang rực rỡ, không để ý đến Nguyệt Thiền và Ma Nữ, mà gắt gao nhìn chằm chằm vào Doanh Huyền. "Nếu dùng để hầm canh, chắc chắn sẽ rất bổ dưỡng phải không?" Giọng nói trong trẻo mềm mại của Hoàng Dung vang vọng, rất lôi cuốn, rất dễ nghe.

Nhưng lọt vào tai Bồ Ma Vương, mặt hắn đã xanh mét, một luồng nộ hỏa bùng lên. "Vương không thể bị sỉ nhục!" Giọng nói hùng vĩ vang lên từ tận cùng đất trời, sát ý kinh khủng ầm ầm nổi lên, dường như muốn phá tung cả bí cảnh, tràn ngập vũ trụ thương khung.

Dù chỉ một tia sát ý lộ ra, bầu trời cũng phải sụp đổ, đại địa cũng phải lún sâu, chúng sinh đều phải huyết khí nổ tung.

Đây chính là Bất Hủ Chi Vương, dù Bồ Ma Vương lúc này chỉ còn lại một luồng nguyên thần, nhưng khi hắn nổi giận, cả mảnh trời

đất bao la đều rung chuyển theo, vạn vật đều bi thương.

Lúc này, vô số sinh linh quỳ rạp xuống, hướng về Bồ Ma Vương mà khấu đầu bái lạy, run rẩy, sợ hãi. "Oanh!" Một bàn tay ma che trời đột nhiên hiện ra, đè xuống, phù văn đại đạo chi chít, rực rỡ chói mắt, cuộn trào năng lượng hủy diệt có sức mạnh dời non lấp biển.

Quá mức cuồng bạo.

Dưới một chưởng này, dị tượng kinh hoàng chư thiên hủy diệt, vạn thần vẫn lạc hiện ra. "Oa, người ta sợ quá đi!" Hoàng Dung đôi mắt to linh động trợn tròn, yếu ớt trốn sau lưng Doanh Huyền. "Bất Hủ Chi Vương sao?

Vừa hay thử món đồ chơi nhỏ trẫm luyện chế trước đây!" Doanh Huyền lật tay, trong lòng bàn tay hiện ra một cái bát lớn màu vàng, bên trên khắc vô số văn lạc đại đạo huyền ảo.

Rõ ràng là một cái bát lớn ánh vàng rực rỡ, nhưng lại cho Bồ Ma Vương một cảm giác kinh hãi tột độ như bị một con hung thú há to cái miệng máu.

Bồ Ma Vương lập tức cảnh giác. "Bảo bối, mau vào trong bát nào!" Không đợi Bồ Ma Vương phản ứng, theo câu chú của Doanh Huyền vừa dứt, bàn tay ma che trời biến mất, một luồng lực thôn phệ kinh thiên động địa quét ra. "Không!" Bồ Ma Vương kinh hãi, nhưng không có chút sức lực phản kháng nào, lập tức bị hút vào trong chiếc bát lớn màu vàng.

Hoàng Dung đôi mắt đẹp sáng lên, nhìn chằm chằm vào chiếc bát lớn màu vàng.

Chỉ thấy trong bát vô số phù văn lấp lóe, pháp tắc cuộn trào, Bồ Ma Vương chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết liền bị luyện hóa thành một bát canh Bồ Ma.

Nước canh trong veo, hương thơm lan tỏa. "Oa, ta sắp thất nghiệp rồi sao?" Hoàng Dung nhìn bát canh Bồ Ma, không khỏi bĩu môi.

Mà trong chiếc giỏ của nàng, Chu Tước, Cùng Kỳ, Thôn Thiên Tước và các Thái Cổ Di Chủng khác xuyên qua giỏ lờ mờ thấy cảnh tượng này, sợ đến toàn thân co rúm, run lẩy bẩy.

Quá đáng sợ.

Quá kinh khủng.

Chúng sẽ không bị bỏ vào cái bát vàng đó hầm thành canh đấy chứ?

Tất nhiên, chúng đã nghĩ nhiều rồi.

Chúng còn chưa đủ tư cách để Doanh Huyền tự mình ra tay. "Nàng là đầu bếp riêng của trẫm, sao có thể thất nghiệp được?" Doanh Huyền mỉm cười, bưng bát canh Bồ Ma lên uống một ngụm, hương vị đậm đà trơn mượt, chứa đựng năng lượng phong phú, còn giữ lại toàn bộ công pháp thần thông của Bồ Ma Vương.

Khi canh Bồ Ma vào bụng, trong đầu Doanh Huyền tức thì có thêm vô số công pháp thần thông.

Trong đó lợi hại nhất chính là bản mệnh bảo thuật của Bồ Ma Vương.

Bồ Ma Bảo Thuật. "Đi, đến trạm tiếp theo." Trong lúc nói chuyện, Doanh Huyền mang theo Hoàng Dung rời khỏi bí cảnh Bách Đoạn Sơn Mạch. … Hỏa Quốc.

Trên một tòa lầu các tiên sơn, hai bóng hình tuyệt mỹ đứng đối diện nhau, ánh mắt u u. "Hạ giới sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả kinh khủng như vậy?" Vị tiên tử che mặt bằng lụa mỏng, lạnh lùng như trăng, sâu trong đôi mắt đẹp mang theo nỗi sợ hãi và bất an, hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh thong dong thường ngày.

Nàng tên là Nguyệt Thiền, là truyền nhân của Bổ Thiên Giáo ở Thượng giới, được cho là niết bàn thân của Thanh Nguyệt nữ tiên, kiến thức rộng rãi, từng thấy qua cường giả trên Thần Hỏa Cảnh.

Ở hạ giới này, mạnh nhất chính là Thần Hỏa Cảnh.

Nàng đến từ đại giáo Thượng giới, tự nhiên có cảm giác ưu việt, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện cường giả, cảm giác mang lại cho nàng còn kinh khủng hơn cả giáo chủ Bổ Thiên Giáo của họ.

Hơn nữa nàng phát hiện mình đã hoàn toàn mất liên lạc với Thượng giới. "Cũng không biết những cường giả này có mục đích gì?" Đối diện nàng là Ma Nữ, đối thủ cạnh tranh của nàng, chiếc đuôi cáo trắng muốt sau lưng khẽ đung đưa, lúc này cũng tràn đầy cảm khái và lo lắng.

Hai người không còn vẻ đối đầu gay gắt như thường ngày.

Ma Nữ là truyền nhân của Tiệt Thiên Giáo ở Thượng giới, thân phận địa vị tương đương Nguyệt Thiền.

Cả hai đều là thiên chi kiêu nữ. "Không ổn!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ đột nhiên biến sắc, muốn phản kháng nhưng lại cảm thấy cơ thể không thể cử động, một bàn tay ngọc trắng nõn xinh đẹp từ không trung chộp tới.

Giây tiếp theo, một giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến tai hai người. "Thiên Đế bệ hạ, ngài xem, người ta bắt cho ngài hai nữ phó, trông thiên phú cũng không tệ, khí vận cũng bất phàm." Nghe thấy giọng nói, Nguyệt Thiền và Ma Nữ ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một tiên tử tuyệt mỹ mặc y phục màu vàng nhạt, tựa như tinh linh trên trời.

Cả hai người họ đều có dung mạo khuynh thành tuyệt thế, đều được người đời gọi là tiên tử.

Nhưng lúc này, đứng trước mặt đối phương, họ lại có cảm giác tự ti mặc cảm.

Khoảng cách quá lớn.

Không phải ngoại hình, mà là tu vi khí chất, tầng bậc sinh mệnh. "Ngài định thưởng cho ta thế nào đây?" Hoàng Dung đôi mắt đẹp tinh quái nhìn Doanh Huyền, ra vẻ đòi thưởng.

Doanh Huyền: "..." Hắn đưa tay gõ nhẹ lên đầu Hoàng Dung một cái, khiến giai nhân oán giận: "Được hời còn làm bộ, chỉ biết bắt nạt người ta!" "Canh Bồ Ma cho nàng uống!" Doanh Huyền đưa bát canh Bồ Ma mình vừa uống một ngụm vào lòng Hoàng Dung. "Xì, mùi vị cũng thường thôi!" Hoàng Dung ôm lấy bát vàng uống một ngụm, năng lượng quả thực rất dồi dào, còn chứa đựng đạo vận bảo thuật, nhưng mùi vị tuy không tệ, so với mỹ thực do thần cấp trù nghệ của nàng làm ra thì còn kém không ít.

Trong lúc Hoàng Dung uống canh, ánh mắt Doanh Huyền lướt qua Nguyệt Thiền và Ma Nữ.

Một người lạnh lùng như trăng, thánh khiết tựa tiên, che mặt bằng lụa mỏng, khí chất thanh lãnh, như sen tuyết trên Thiên Sơn.

Một người môi đỏ tươi tắn, thân hình uyển chuyển, sau lưng là chiếc đuôi cáo dài màu trắng bạc, quyến rũ mê người.

Trong khoảnh khắc ánh mắt Doanh Huyền nhìn tới, trong lòng hai người dâng lên một nỗi sợ hãi tột độ, cảm giác như mình bị lột sạch đặt trước mặt đối phương, mọi bí mật đều bị nhìn thấu.

Thiên phú mà họ tự hào, các loại át chủ bài, vào lúc này đều mất đi tác dụng.

Cường giả.

Cường giả kinh thiên động địa.

So với bất kỳ một vị vô thượng đại giáo giáo chủ nào ở Thượng giới mà họ từng gặp còn kinh khủng hơn gấp vạn lần. "Bổ Thiên Giáo Nguyệt Thiền, ra mắt tiền bối." Nguyệt Thiền cố gắng trấn tĩnh lại, hơi cúi người hành lễ với Doanh Huyền, động tác ưu nhã, xinh đẹp động lòng người. "Hì hì, người ta đến từ Tiệt Thiên Giáo, có ngoại hiệu là Thiên Hồ tiên tử, cũng có người gọi ta là Ma Nữ, ra mắt tiền bối." Ma Nữ mỉm cười, ra vẻ ranh mãnh và tinh quái.

Thực ra trong lòng đang hoảng loạn vô cùng. "Doanh Huyền!" Đáp lại một tiếng nhàn nhạt, Doanh Huyền xoay người đi về phía Hỏa Quốc. "Gặp gỡ là duyên, sau này các ngươi theo ta!" Hoàng Dung nhìn Nguyệt Thiền và Ma Nữ, ném cái bát vàng vào lòng Nguyệt Thiền: "Bát canh Bồ Ma này thưởng cho các ngươi!" Nguyệt Thiền theo bản năng đỡ lấy bát vàng, một cảm giác nặng như núi ập đến, khiến nàng lập tức cảm nhận được chiếc bát vàng này không hề tầm thường.

Hơn nữa bát canh Bồ Ma bên trong càng làm nàng có cảm giác tim đập thình thịch.

Chỉ là không đợi họ nghĩ nhiều, đã bị Hoàng Dung kéo đi theo Doanh Huyền. "Đa tạ tiền bối ban thưởng!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ vội vàng cảm tạ.

Mặc dù bát canh Bồ Ma này là Doanh Huyền đưa cho Hoàng Dung, Hoàng Dung uống một ngụm, dường như có chút chê bai, rồi lại thưởng cho họ.

Nhưng với nhãn lực của họ, tuy không nhìn ra đây là bảo vật gì, nhưng chắc chắn không hề tầm thường. "Ta tên là Hoàng Dung, các ngươi cứ gọi ta là Dung tỷ tỷ là được!" Trên đường đi, Hoàng Dung giới thiệu với hai người: "Vị này chính là Đại Tần Thiên Đế bệ hạ, bát canh Bồ Ma trong cái bát vàng các ngươi đang ôm chính là dùng một vị Tiên Vương hầm thành!" "Tiên Vương?" Nguyệt Thiền và Ma

Nữ kinh hãi, đồng thời cũng có chút nghi hoặc.

Bởi vì, họ không biết Tiên Vương là cảnh giới gì.

Nhưng hẳn là tiên nhân.

Tiên nhân a.

Đó là tồn tại trong truyền thuyết.

Họ chưa từng thấy, thậm chí còn không biết thế gian này có còn tiên hay không.

Thế giới này tu vi được chia thành Bàn Huyết, Động Thiên, Hóa Linh, Minh Văn, Liệt Trận, Tôn Giả.

Tôn Giả ở hạ giới này đã là đại lão.

Trên Tôn Giả là Thần Hỏa Cảnh, Chân Nhất, Thánh Tế, Thiên Thần, Hư Đạo, Trảm Ngã, Độn Nhất, Chí Tôn.

Thiên Thần Cảnh, đã là đại nhân vật ở Thượng giới ba ngàn châu, có thể dễ dàng diệt sát hàng tỷ sinh linh.

Hư Đạo Cảnh, tức cấp giáo chủ, thì càng đáng sợ hơn, là tổ của một giáo, là cự đầu chân chính.

Trảm Ngã Cảnh, ở Thượng giới, có thể nói là bá chủ, là cự đầu trong các cự đầu.

Về phần Độn Nhất Cảnh, trong thời đại Chí Tôn không xuất hiện này, gần như là danh từ đại diện cho sự vô địch, được xem là cấm kỵ, không thể mạo phạm, không thể khinh nhờn, uy chấn bát hoang, sùng cao vô cùng.

Cuối cùng là Chí Tôn, thì quá xa vời, ngay cả ở Thượng giới, cũng đã vô tận năm tháng không thấy Chí Tôn hiện thân.

Trong truyền thuyết, Đế Quan ở biên hoang chi địa của ba ngàn

châu, thì có Chí Tôn trấn giữ.

Họ đến từ đại giáo của Thượng giới, giáo chủ của họ cũng chỉ là Hư Đạo Cảnh.

Về phần tiên, đó là tồn tại trong truyền thuyết.

Dù họ đến từ đại giáo Thượng giới, cũng chỉ nghe qua những ghi chép rời rạc. "Trên Chí Tôn chính là Chân Tiên, một giọt máu có thể duy trì mấy kỷ nguyên không diệt, trường sinh bất tử, nhục thân bất hủ, nguyên thần bất diệt." Hoàng Dung uống một ngụm canh Bồ Ma, nhận được không ít ký ức của Bồ Ma Vương, đối với hệ thống tu luyện của giới này rất rõ ràng.

Nàng nói với hai người: "Trên Chân Tiên, chính là Tiên Vương, chân chính trường sinh bất tử, nhục thân bất hủ, nguyên thần bất diệt, quan sát kỷ nguyên luân hồi, mà Bồ Ma Vương này, trong số các Tiên Vương cũng là tồn tại cự đầu, nhưng trong bát này chỉ là một mảnh vỡ nguyên thần mà thôi!" Nguyệt Thiền: "..." Ma Nữ: "..." Lúc này, Nguyệt Thiền đang ôm bát vàng cảm thấy tay mình run rẩy, toàn thân lạnh toát.

Trong bát này hầm chính là Tiên Vương cự đầu?

Trời đất ơi.

Chết mất thôi.

Sợ chết người rồi.

Nhưng sau cơn chấn động, Nguyệt Thiền và Ma Nữ nhìn về phía bát canh Bồ Ma, ánh mắt đều trở nên nóng rực.

Cơ duyên a.

Không đúng.

Phải nói là tiên duyên.

Tiên duyên to lớn ngập trời. "Các ngươi bây giờ quá yếu, mỗi lần nhấp một ngụm là đủ rồi, kẻo bị no chết!" Hoàng Dung nhắc nhở.

Đối với hai "tiểu đệ" mới thu nhận, nàng vẫn rất có trách nhiệm.

Lý do nàng thu nhận Nguyệt Thiền và Ma Nữ, là chuẩn bị để họ làm việc vặt cho mình.

Chương 205

Ví dụ như sau này nấu ăn có người phụ giúp. "Đa tạ Dung tỷ tỷ!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ vội vàng cảm tạ.

Giây phút này, cái gì Bổ Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo, đi chết đi.

Có thơm bằng canh Bồ Ma này không?

Dù bán cả Bổ Thiên Giáo và Tiệt Thiên Giáo, cũng không có giá trị bằng một giọt canh Bồ Ma.

Sau này, Hoàng Dung chính là tỷ tỷ ruột của ta.

Doanh Huyền không để ý đến chuyện Hoàng Dung thu "tiểu đệ", những chuyện này đối với hắn đều không quan trọng.

Về phần mỹ nữ?

Nguyệt Thiền và Ma Nữ bây giờ quá yếu.

Huống hồ hắn bây giờ không thiếu mỹ nữ.

Để sau này hẵng nói.

Rất nhanh, Doanh Huyền mang theo Hoàng Dung cùng Nguyệt Thiền và Ma Nữ đến một sơn cốc thần bí gần Dược Đô, Hỏa Quốc.

Tọa sơn cốc này, có vô số pháp trận, trung tâm trận pháp trồng một gốc thần thánh cổ dược.

Ma Nữ và Nguyệt Thiền thấy Doanh Huyền dừng lại, tò mò quan sát sơn cốc. "Những phù hiệu này thật thần bí, không thua kém thần sơn của Bổ Thiên Giáo ta ở hạ giới." Nguyệt Thiền chau mày, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đây rốt cuộc là nơi nào, chẳng lẽ thật sự có một trong Thập Hung vẫn lạc? "Hoang Vực quả nhiên thần bí, lại tồn tại một tòa thần cốc như vậy, trước đây chưa từng nghe nói qua." Ma

Nữ cũng kinh ngạc nói. "Nơi này đương nhiên thần bí, Thượng giới đệ nhất linh căn chính là ở đây, hơn nữa hiện tại là phân thân của một vị Tiên Vương cự đầu." Doanh Huyền chậm rãi nói. "Cái gì, Thượng giới đệ nhất linh căn ở đây?

Còn là phân thân của Tiên Vương cự đầu?" Ma Nữ và Nguyệt Thiền nghe vậy, trong lòng kinh hãi.

Trong tay họ còn đang bưng một bát canh Tiên Vương cự đầu Bồ Ma, bây giờ lại thêm một phân thân Tiên Vương cự đầu nữa?

Chẳng lẽ lại muốn hầm thêm một bát canh? "Thượng giới đệ nhất linh căn?

Phân thân Tiên Vương cự đầu?" Hoàng Dung mắt sáng rực, dường như nhìn thấy một gốc linh căn thực phẩm cực phẩm. "Chúng ta vào trong đi." Doanh Huyền đi đầu, Hoàng Dung mang theo Nguyệt Thiền và Ma Nữ theo sát phía sau. "Nơi này tuy có Thượng giới đệ cửu sát trận, nhưng đối với trẫm mà nói, cũng chỉ như không!" Doanh Huyền nói. "Hít!

Thượng giới đệ cửu sát trận?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ nghe vậy, đều bị dọa sợ, da đầu tê dại.

Họ không ngờ rằng, một cái thần cốc này, lại kinh khủng đến vậy, có hung trận đáng sợ như thế.

Họ run rẩy đi bên cạnh Hoàng Dung, tim đập thình thịch, sợ rằng giây tiếp theo đại trận bộc phát, họ chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

May mà Hoàng Dung đã phát huy hết phong thái của một đại tỷ, khiến Nguyệt Thiền và Ma Nữ an tâm hơn không ít.

Mặc dù họ không biết Hoàng Dung mạnh đến mức nào, nhưng từ việc Hoàng Dung chê canh Bồ Ma, thực lực chắc chắn kinh thiên động

địa.

Ít nhất cũng là cấp bậc Chân Tiên, thậm chí là Tiên Vương.

Về phần trên Tiên Vương, họ đã không thể tưởng tượng nổi.

Trong sơn cốc, tiên vụ mờ mịt, linh khí vô cùng nồng đậm, mọc rất nhiều kỳ dược quý giá.

Còn có rất nhiều tiên cung cổ xưa, tọa lạc trong sương mù, ẩn hiện.

Ánh mắt của bốn người Doanh Huyền, Hoàng Dung, Nguyệt Thiền và Ma Nữ, đều đổ dồn vào một gốc thực vật thần bí ở trung tâm sơn cốc.

Đây là một cây nhỏ, cao khoảng một thước, sương tiên mờ ảo bao phủ, tỏa ra thần huy, tựa như có tinh hà vây quanh.

Trên cây nhỏ có ba đóa hoa, trong đó hai đóa hoa, ánh sáng rực rỡ.

Một đóa hóa thành một tiểu nhân to bằng nắm tay, đang nhảy nhót.

Đóa còn lại thì ngưng tụ thành một kiện pháp khí, vô cùng rực rỡ, được một quầng sáng bao bọc.

Kiện pháp khí đó, trông giống như tháp, lại giống như đỉnh, lại giống như lò, biến hóa khôn lường, vô cùng thần diệu.

Đóa hoa cuối cùng thì vẫn im lìm, treo trên một cành cây, bị từng tầng sương mù bao phủ, thần bí nhất.

Thấy bốn người Doanh Huyền tiến vào, tiểu nhân đang nhảy nhót kia lập tức lộn một vòng, ngồi xếp bằng dưới gốc cây nhỏ, không động đậy, dường như đang tu hành, có một vẻ bảo tướng trang nghiêm. "Đang..." Pháp khí do đóa hoa thứ hai hóa thành, phát ra một tiếng rung như chuông đạo, xuyên thấu hư không.

Nguyệt Thiền và Ma Nữ trong lòng chấn động mạnh, lập tức cảm

thấy cơ thể nhẹ bẫng, thần hồn dần dần tĩnh lặng, gần như rơi vào trạng thái ngộ đạo. "Hít!

Đây chính là Thượng giới đệ nhất linh căn?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ kinh hãi, hiệu quả này quả thực quá kinh người.

Chỉ nghe một tiếng động, đã gần như rơi vào ngộ đạo.

Họ càng tò mò hơn, cẩn thận quan sát.

Cây nhỏ tĩnh lặng không động, đóa hoa thứ ba trên đó bị sương mù bao phủ, thần bí nhất.

Tiểu nhân cao bằng nắm tay ngồi xếp bằng dưới gốc cây cao chừng một thước, tựa như đang ngộ đạo.

Pháp khí do đóa hoa thứ hai hóa thành lơ lửng trên đỉnh đầu tiểu nhân, dường như đã hóa thành một lò lửa, từ miệng lò chảy ra từng dòng "nham tương", rơi xuống thân ảnh bên dưới, dường như đang rèn luyện bản thân. "Đây chính là Thượng giới đệ nhất linh căn sao?

Quả nhiên thần bí phi phàm." Nguyệt Thiền và Ma Nữ, ánh mắt ngưng lại nhìn cảnh này, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Chỉ là một cái cây thôi, mà lại có cảnh tượng thần dị như vậy, chẳng trách là Thượng giới đệ nhất linh căn.

Tất nhiên, cũng có thể là vì gốc linh căn này đã hóa thành phân thân của Tiên Vương cự đầu, mới có cảnh tượng thần kỳ như vậy. "Ngươi là ai?" Trong hai con mắt của tiểu nhân bảo tướng trang nghiêm, đột nhiên bắn ra hai tia kim quang rực rỡ, không để ý đến Nguyệt Thiền và Ma Nữ, chỉ chăm chú nhìn Doanh Huyền. … "Ngươi là ai?" Tiểu nhân bảo tướng trang nghiêm nhìn chằm chằm Doanh Huyền, ánh mắt ngưng trọng ẩn chứa một tia phấn khích.

Mặc dù hắn hiện đang ở trong một trạng thái niết bàn kỳ lạ, thân thể chia làm sáu.

Nơi này chỉ là một đạo phân thân của hắn, thực lực đã giảm đi rất nhiều, ngay cả thực lực cấp Tiên Vương cũng khó phát huy.

Nhưng bản thể của hắn là một cự đầu Tiên Vương đỉnh phong, gần như một chân đã bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, được xem là trần nhà chiến lực của giới này.

Kiến thức và cảm tri của hắn không hề tầm thường.

Doanh Huyền cho hắn một cảm giác kỳ lạ không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả.

Đồng thời rất nguy hiểm.

Dù sáu đại phân thân của hắn hợp nhất, trở về trạng thái toàn thịnh, e rằng cũng không phải là đối thủ.

Chẳng lẽ đây là một vị...

Đế?

Ý nghĩ này quá mức đáng sợ, hắn nhất thời không dám tin. "Đại Tần Thiên Đế Doanh Huyền." Giọng nói của Doanh Huyền vừa dứt, đồng tử của tiểu nhân bảo tướng trang nghiêm co rụt lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng không có dị tượng nào xảy ra.

Phải biết rằng thế giới này có một số từ là cấm kỵ, không thể nói ra.

Như cường giả Tiên Vương, chỉ cần ngươi niệm tên đối phương, sẽ có cảm ứng, có dị tượng hiển hóa, thậm chí dị tượng đó có thể chấn chết người.

Huống chi là Đế.

Chữ Đế này ẩn chứa đại khủng bố.

Càng đừng nói Doanh Huyền còn xưng là Thiên Đế.

Vậy mà bầu trời vẫn một mảnh yên tĩnh, không có dị tượng nào xảy ra.

Chẳng lẽ Doanh Huyền thật sự là một vị Đế?

Chỉ là tại sao hắn chưa bao giờ nghe nói về Đại Tần Thiên Đế Doanh Huyền? "Gia nhập Đại Tần của trẫm, tương lai thành Đế có thể trông chờ!" Doanh Huyền đi thẳng vào vấn đề. "Đại Tần ở đâu?" Tiểu nhân bảo tướng trang nghiêm, kẻ bán thuốc giả, nhìn Doanh Huyền hỏi. "Đại Tần ở ngoài thế giới." Không đợi Doanh Huyền mở miệng, Hoàng Dung đã nhanh chóng giải thích: "Thế giới này bao gồm cửu thiên thập địa, dị vực, tiên vực cho đến giới hải và chư thiên vạn giới mà ngươi biết!" "Gia nhập Đại Tần, ngươi có thể lĩnh hội chư thiên vạn giới chân chính." "Đương nhiên, ngươi không gia nhập cũng được!" Hoàng Dung đảo mắt, mang theo một tia ranh mãnh và nóng rực, chỉ vào chiếc bát vàng trong lòng Nguyệt Thiền: "Tìm hiểu một chút về canh Bồ Ma Vương hầm nhé!" "Canh Bồ Ma Vương hầm?" Kẻ bán thuốc giả nhìn về phía bát vàng, mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức Tiên Vương chứa đựng bên trong, không khỏi đồng tử co rút.

Đối với Bồ Ma Vương, hắn cũng từng nghe nói.

Đó là một vị Tiên Vương cự đầu.

Mặc dù yếu hơn hắn một chút, nhưng cũng là tồn tại vô cùng mạnh mẽ trong số các Tiên Vương, vậy mà lại bị người ta hầm thành canh.

Nếu hắn không đồng ý, cũng sẽ bị hầm thành canh ư?

Hơn nữa hắn phát hiện mình đã mất liên lạc với năm phân thân còn lại, nói cách khác hắn muốn liều mạng cũng vô dụng.

Và đối với chư thiên vạn giới chân chính trong miệng Hoàng Dung, hắn cũng rất tò mò.

Hệ thống tu luyện của Doanh Huyền và Hoàng Dung hoàn toàn khác biệt với họ.

Cho nên, lời Hoàng Dung nói đến từ ngoài thế giới, không giống lời nói dối. "Cứ đồng ý trước đã, đợi đến Đại Tần, xem Đại Tần thế nào rồi nói sau, nếu mình không thích, lúc đó liều mạng cũng không muộn!" Kẻ bán thuốc giả tâm tư trăm chuyển, lập tức có quyết định. "Ra mắt Thiên Đế!" Kẻ bán thuốc giả hóa thành hình người, chắp tay hành lễ. "Hoan nghênh gia nhập Đại Tần!" Giải quyết xong kẻ bán thuốc giả, Doanh Huyền chuẩn bị đi xem Hư Thần Giới.

Hư Thần Giới, là một thế giới tinh thần thần bí do rất nhiều Tiên Vương cùng nhau xây dựng, đã tồn tại từ kỷ nguyên Tiên Cổ.

Ý chí tinh thần của bất kỳ sinh linh nào, sau khi tiến vào Hư Thần Giới, đều như trải qua một lần tái sinh, sẽ hiện ra dưới dạng nhục thân.

Hơn nữa, ý chí tinh thần của sinh linh được rèn luyện trong Hư Thần Giới, sau khi trở về thế giới hiện thực, sẽ mang tất cả cảm ngộ về cho nhục thân, cùng nhau thuế biến, giống như chân thân tu hành tại đây vậy!

Cũng chính vì vậy, người ta tưởng rằng Hư Thần Giới chỉ là chiến trường hư ảo do các thần linh thiết kế để rèn luyện đệ tử hậu bối.

Từ trước đến nay mọi người đều nghĩ như vậy, cho rằng mục đích thiết lập Hư Thần Giới chỉ là để cho các tu hành giả hậu bối có thể đột phá cực cảnh, giúp họ nhanh chóng trưởng thành.

Nhưng Doanh Huyền đã đọc nguyên tác, biết rằng Hư Thần Giới thực chất là một nhà tù hắc ám.

Trong trận chiến Tiên Cổ, một số Tiên Vương lừng lẫy đã đầu

thân vào hắc ám và cùng dị vực phát động tấn công Tiên Vực.

Sau đó, rất nhiều Tiên Vương cự đầu của Tiên Vực đã liên hợp trấn áp những Tiên Vương hắc ám này, nhưng niệm tình công tích trước đây của họ, không nỡ chém giết, hy vọng một ngày nào đó có thể có cách đánh thức và cứu họ trở về.

Liền khóa nguyên thần của họ, khiến họ hóa đá, trấn áp tại Hư Thần Giới.

Nơi đây còn trấn áp rất nhiều thuộc hạ của Tiên Vương hắc ám, cũng như Bất Hủ Chi Vương của dị vực.

Cho nên Hư Thần Giới chính là một nhà tù của Tiên Vực.

Tinh thần lực của các cường giả tọa hóa qua các thời đại của Tiên Vực đều sẽ được dẫn vào Hư Thần Giới, dùng để duy trì sự vận hành của nó.

Doanh Huyền ý thức khẽ động, xuyên qua một cánh cửa pháp tắc, ý chí tinh thần rất nhanh giáng lâm xuống một thế giới kỳ dị. "Không tệ!" Cảm nhận mọi thứ trong Hư Thần Giới, mặc dù chỉ là ý chí tinh thần giáng lâm, nhưng trong mắt Doanh Huyền không khác gì chân thân giáng lâm.

Hắn dùng sức véo cánh tay mình, cảm nhận được cảm giác chân thực của nhục thể.

Tất nhiên, thực lực của Doanh Huyền quá mạnh, nếu hắn bộc phát sức mạnh, đủ để hủy diệt Hư Thần Giới. "Hư Thần Giới này có thể kết hợp với thế giới ảo..." Trong đầu Doanh Huyền hiện lên các loại ý niệm.

Hoàng Dung, Nguyệt Thiền, Ma Nữ và kẻ bán thuốc giả cũng xuất hiện bên cạnh Doanh Huyền.

Chương 206

Khi Doanh Huyền tiến vào Hư Thần Giới, trong Hư Thần Giới có hai lão giả tóc bạc trắng, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm Doanh Huyền.

Một trong hai người, trên vai còn đậu một con chim ngũ sắc.

Chính là Tinh Bích đại gia và Điểu gia, những người canh giữ Hư Thần Giới trong nguyên tác.

Tinh Bích đại gia và Điểu gia, trong nguyên tác, lúc sinh thời đều là Tiên Vương, người trước lúc sinh thời là Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân, người sau lúc sinh thời là thiên hạ đệ nhị.

Sau khi hai người này vẫn lạc, ý chí tinh thần tiến vào Hư Thần Giới, trở thành người canh giữ Hư Thần Giới, và còn mất đi rất nhiều ký ức.

Tất nhiên, trong Hư Thần Giới cơ bản không ai biết thân phận thực sự của họ, đều tưởng họ là tu sĩ bình thường.

Bây giờ Tinh Bích đại gia và Điểu gia, với tư cách là người canh giữ Hư Thần Giới, lại cảm nhận được uy hiếp to lớn từ trên người Doanh Huyền.

Điều này khiến họ cảm thấy rất khó tin.

Phải biết rằng, với tư cách là người canh giữ Hư Thần Giới, họ có thể điều động sức mạnh pháp tắc của toàn bộ Hư Thần Giới, ở thế giới này, cho dù là Chí Tôn của Thượng giới ba ngàn châu đến, họ cũng có thể tay không trấn áp.

Trừ phi Chân Tiên đến, mới khiến họ cảm thấy khó giải quyết.

Hơn nữa họ cũng biết Doanh Huyền và Hoàng Dung chính là thủ

phạm gây ồn ào bên ngoài, đi khắp nơi tìm hung thú, hung danh vang xa. "Họ rốt cuộc là thân phận gì?

Không giống người dị vực, cũng không giống người của cửu thiên thập địa và Tiên Vực..." Tinh Bích đại gia và Điểu gia nhìn nhau, trong mắt đều mang theo vẻ nghi hoặc. "Có muốn trục xuất họ ra khỏi Hư Thần Giới không?" Điểu gia truyền âm hỏi. "Cứ xem đối phương muốn làm gì rồi nói sau!

Chỉ cần họ không quá đáng trong Hư Thần Giới, thì cứ để họ ở đây đi." Tinh Bích đại gia trả lời. "Ừm!" Điểu gia gật đầu.

Lý do họ luôn đích thân trấn thủ tại Sơ Thủy Địa này, mục đích chính là để ngăn cản cường giả dị vực âm thầm lẻn vào Hư Thần Giới, rồi cứu ra các Tiên Vương và cường giả dị vực bị giam cầm.

Nhưng Doanh Huyền không giống người dị vực, và dường như không dễ chọc.

Họ không muốn gây thêm chuyện.

Cùng lúc đó, Doanh Huyền đang quan sát Hư Thần Giới dậm chân một cái, mặt đất dưới chân nứt ra những vết nứt như mạng nhện.

Bỗng nhiên, một tấm bia đá nổi lên, lượn lờ sương khói, trên đó hiện ra một hàng chữ, mỗi chữ đều phát ra ánh sáng chói mắt, vang lên keng keng. "Phá nát thông đạo Sơ Thủy Địa, thưởng một khối Nguyên Thủy Bảo Cốt." Hàng chữ này không ngừng chấn động, nét chữ như sắt vẽ móc bạc, lại vô cùng rực rỡ, chiếu sáng cả bầu trời, như vạn kiếm cùng kêu, kinh động tất cả mọi người gần đó. "Lại có người lập kỷ lục mới!

Phá nát thông đạo Sơ Thủy Địa là cái quái gì vậy?

Còn có loại kỷ lục này sao?" Mọi người kinh ngạc, sau đó một trận bàn tán xôn xao.

Tại Hư Thần Giới mỗi khi lập hoặc phá vỡ một kỷ lục, Hư Thần Giới đều sẽ ghi lại, thông báo thiên hạ!

Đồng thời, một khối bảo cốt được tiên quang bao bọc, rơi vào tay Doanh Huyền.

Bia đá lấp lánh, vẫn lơ lửng bên cạnh Doanh Huyền, cần phải để lại tên của mình trên đó. "Phá nát thông đạo Sơ Thủy Địa, đây không phải là chuyện tiểu bất điểm vừa mới đến Hư Thần Giới đã làm sao?" Doanh Huyền nhìn tấm bia đá, trong lòng lóe lên một ý nghĩ xấu xa: "Tiểu bất điểm để lại trên bia đá cái tên 'thích nhất ăn sữa thú', hay là ta để lại 'thích nhất bú sữa'?" Doanh Huyền tiện tay viết lên bia đá bốn chữ: Thiên Đế Doanh Huyền!

Thích nhất bú sữa, cái tên lẳng lơ như vậy vẫn là thôi đi.

Mặc dù thích ăn, nhưng không cần phải nói cho người khác biết.

Trong nháy mắt, văn tự trên bia đá, điều chỉnh thành: "Thiên Đế Doanh Huyền, phá nát thông đạo Sơ Thủy Địa, lập kỷ lục mới!" "Thiên Đế Doanh Huyền?" "Đệt!

Đây là ai vậy?

Dám tự xưng Thiên Đế?

Không muốn sống nữa sao?" "Xong rồi, người này chết chắc rồi!" "Dám xưng Thiên Đế, thật là không biết trời cao đất rộng!" Mọi người vốn đang kinh ngạc về kỷ lục mới, khi nhìn thấy bốn chữ Thiên Đế Doanh Huyền, lập tức bùng nổ.

Hai chữ Thiên Đế, đâu phải có thể dễ dàng xưng hô? "Chúc mừng Thiên Đế, lập kỷ lục mới!" Ma Nữ quyến rũ cười, chúc mừng.

Nguyệt Thiền cũng không chịu thua kém.

Sau một khoảng thời gian kinh ngạc và chấn động, họ đã rất rõ

ràng về sự mạnh mẽ và kinh khủng của Doanh Huyền.

Một cái đùi lớn như vậy, đương nhiên phải ôm cho chặt.

Lúc này không thể hiện, còn đợi đến khi nào? "Kỷ lục này có vẻ rất đơn giản a?" Doanh Huyền tiện tay một chưởng, một ngọn núi đá ở xa vỡ nát, hóa thành tro bụi, cả Sơ Thủy Địa đều một trận đại địa chấn.

Một tấm bia đá hiện ra: "Thiên Đế Doanh Huyền, Bàn Huyết Cảnh thần lực đệ nhất, siêu việt cổ kim." Không đợi mọi người kinh ngạc.

Khí huyết trên người Doanh Huyền lộ ra một tia.

Oanh.

Lại một tấm bia đá nữa hiện ra: "Thiên Đế Doanh Huyền, khí huyết vô biên, Bàn Huyết Cảnh khí huyết đệ nhất, siêu việt cổ kim." "Đệt!

Doanh Huyền này là ai?

Sao lại liên tiếp phá kỷ lục?" "Phá nát thông đạo Sơ Thủy Địa thì thôi đi, sức mạnh và khí huyết cũng kinh khủng như vậy sao?" "Sức mạnh và khí huyết tương phụ tương thành, sức mạnh có thể giành được đệ nhất, khí huyết giành đệ nhất cũng là bình thường!" "Đúng vậy!" Oanh.

Không đợi họ dứt lời, lại một tấm bia đá nữa hiện ra. "Thiên Đế Doanh Huyền, tốc độ vô song, Bàn Huyết Cảnh tốc độ đệ nhất, siêu việt cổ kim." "Thiên Đế Doanh Huyền, thần thức vô song, Động Thiên Cảnh thần thức đệ nhất, siêu việt cổ kim." "Thiên Đế Doanh Huyền, pháp lực vô biên, Minh Văn Cảnh pháp lực đệ nhất, siêu việt cổ kim." "Thiên Đế Doanh Huyền..." Toàn bộ Hư Thần Giới sôi trào.

Chấn động.

Kinh hãi.

Khó có thể tin.

Nhưng đối với Doanh Huyền mà nói, chẳng qua chỉ là chuyện bình thường, như ăn cơm uống nước.

Với sự tích lũy của hắn, bất kể là cảnh giới nào, đều là tồn tại vô địch.

Dạo một vòng Hư Thần Giới, Doanh Huyền cũng đã chơi đủ, không có tâm tư tiếp tục dạo nữa.

Hắn trực tiếp một chưởng trấn áp Tinh Bích đại gia và Điểu gia, một chưởng bắt đi tất cả cường giả bị giam cầm trong Hư Thần Giới, sau đó trở về thế giới Đại Tần.

Cùng lúc đó, cường giả và quân đội Đại Tần cũng tràn vào Hoang Vực, trong nháy mắt đã trấn áp tất cả các thế lực lớn nhỏ của Hoang Vực, ngay cả những cấm địa như sào Côn Bằng, cũng bị dễ dàng quét sạch. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Hoang Vực của Hoàn Mỹ thế giới." "Thưởng một cây Hỗn Độn Đạo Cốt, nội uẩn thần thông, uy lực vô cùng!" Doanh Huyền trên mặt lộ ra một nụ cười: "Phó bản Hoang Vực đã xong, có thể làm mới phó bản Hoàn Mỹ liên quan rồi." ...

Thế giới Đại Tần.

Tử Tiêu Thiên.

Trong rừng Bàn Đào, dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, Doanh Huyền không vội làm mới phó bản Hoàn Mỹ liên quan, mà sắp xếp lại thu hoạch từ phó bản Hoang Vực Hoàn Mỹ lần này.

Hắn đầu tiên lấy ra một khối cốt, óng ánh trắng muốt mà có quang trạch, giống như một khối dương chi mỹ ngọc lớn bằng bàn tay, tinh oánh đến mức không nói nên lời, khiết bạch mà trong suốt.

Nó tuy không lớn, nhưng trên đó chi chít dày đặc, cũng không biết đã điêu khắc bao nhiêu phù hiệu, lúc ẩn lúc hiện, phảng phất có tiếng ngâm xướng của chư thiên thần ma truyền ra, chấn động đến mức tâm huyết người ta sôi trào. "Nguyên Thủy Chân Giải!" Doanh Huyền liếc mắt một cái liền thấu suốt huyền bí bên trong.

Nguyên Thủy Chân Giải này là do Thi Hài Tiên Đế viết ra.

Quả thật huyền diệu.

Thế nhưng với thiên phú kinh thiên động địa cùng tu vi Tạo Hóa Cảnh của Doanh Huyền hiện nay, gần như trong nháy mắt đã ghi nhớ nội dung trên đó, đồng thời có được sự lý giải sâu sắc. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi phát hiện Nguyên Thủy Chân Giải, đang tiến hành dung hợp!" "Cho Tiểu Thạch Đầu đi!" Sau khi có được nội dung bên trong, Doanh Huyền tiện tay ném đi, Nguyên Thủy Chân Giải liền vẽ một đường cong hoàn mỹ trên bầu trời, rơi vào trong lòng Tiểu Thạch Đầu.

Ngay sau đó, Doanh Huyền lại lấy ra một khối thiên cốt.

Khối thiên cốt này là bảo vật mà trong nguyên tác Chu Tước, Chu Yếm, Cùng Kỳ và Thôn Thiên Tước tranh đoạt, cuối cùng lại hời cho Tiểu Thạch Đầu.

Doanh Huyền biết, trong khối thiên cốt này, ẩn chứa truyền thừa của Chí Tôn Điện Đường.

Hắn vuốt ve thiên cốt, Hỗn Độn pháp tắc rót vào trong đó.

Nhất thời thiên cốt quang mang đại thịnh, vô cùng chói mắt, lưu động ra quang vũ xán lạn.

Khối cốt trắng muốt lập thể phát ra một tiếng "rắc" giòn tan, nó đã mở ra, một mặt trong đó là một cái nắp, tự động tách khỏi khối cốt, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Bên trong hà quang điểm điểm, bảo hạp này phảng phất một không gian pháp khí khổng lồ, nhìn thì nhỏ, không hề lớn, nhưng bên trong lại cho người ta cảm giác rất khoáng đạt, như bầu trời đêm, đầy sao lấp lánh.

Ở chính giữa, có mấy tấm da thú, rất cũ kỹ, mang theo những vết máu đã khô quắt, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm.

Doanh Huyền lấy mấy tấm da thú ra, xem hết tấm này đến tấm khác.

Trong đó, ghi lại một cách rõ ràng và minh xác một loại vô thượng cổ thiên công —— Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công!

Đây là một bộ cổ kinh, ngoài Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công ra, còn có một số pháp môn khác, có không ít bảo thuật các loại, như của Hống tộc, Loan Điểu tộc, Tất Phương tộc… Trong đó, tự nhiên là Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công quý giá nhất!

Doanh Huyền nhìn vào tấm da thú ghi lại Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, phảng phất như thấy được sinh lão bệnh tử, nhân gian trăm vẻ đang thay đổi… Đây là đại thế luân hồi.

Cũng thấy được, vũ trụ tinh hà hủy diệt, hỗn độn hiện ra, tiếp đó thái sơ chi quang chiếu rọi, vạn vật hồi sinh, tái tạo càn khôn, một lần nữa tiến vào thời đại khai tịch.

Đến cuối cùng, các loại hình ảnh hiện lên, lớn đến vũ trụ, nhỏ đến một con kiến, đều đang luân hồi, có tinh thần phiêu lưu vạn cổ và chờ đợi tân sinh, cũng có vật chất chuyển hóa, từ rồng biến thành bụi đất, lại bị thực vật hấp thu, trở thành một gốc thần thụ vân vân.

Các loại hình ảnh hùng vĩ không ngừng luân chuyển, đây chính là lục đạo luân hồi, vạn vật thay đổi, tất cả đều nằm trong đó.

Không hề nghi ngờ, Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, là một trong

những thiên công đỉnh tiêm nhất của thế giới Hoàn Mỹ, thậm chí còn quý giá hơn cả Thập Hung Bảo Thuật.

Doanh Huyền cũng không vui mừng như điên, công pháp hắn có mà mạnh hơn Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công thì nhiều vô số kể.

Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh hắn tu luyện bao dung vạn đạo, hấp thu ưu thế của vạn thiên công pháp, tập hợp làm một thể, uy lực vô cùng. "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi phát hiện Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, đang tiến hành dung hợp!" "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh dung hợp Nguyên Thủy Chân Giải." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của ngươi tấn thăng thập ngũ giai cửu phẩm." "Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh dung hợp Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công." Doanh Huyền tiếp tục xem xét những cuộn da thú còn lại.

Ngay lúc này.

Xích xích xích!

Ngân sắc kiếm khí tung hoành, tấm da thú ghi lại Toan Nghê pháp hóa thành tro bụi, để lại một trang sách kim loại màu bạc, trên đó có văn lạc, có phù hiệu thần bí.

Nó đang tỏa ra kiếm khí, tuyệt thế vô song!

Một trang giấy đơn giản, màu trắng bạc, tiếng kiếm minh tranh tranh chém vào tâm phách, bức ép linh hồn, nó không phải là thân kiếm, mà chỉ là vật mang ghi lại kiếm quyết mà thôi.

Một lúc lâu sau, nó mới tĩnh lặng trở lại, bất động, chỉ có ngân quang lưu chuyển, tựa như ngân hà ngưng tụ thành, cốt văn phồn tạp điểm xuyết trên đó.

Nó không rơi xuống đất, mà lơ lửng giữa không trung, tĩnh mịch vô thanh. "Thảo Tự Kiếm Quyết!" Doanh Huyền liếc mắt một cái đã nhận ra kiếm quyết ghi trên đó, chính là một trong tam đại kiếm quyết

của thế giới Hoàn Mỹ.

Đáng tiếc hắn đã sớm nhận được và tu luyện rồi.

Đối với hắn không có tác dụng gì.

Thế giới Hoàn Mỹ, trong Thập Hung có một vị chính là một gốc cỏ, lá của nó như kiếm, cộng sinh chín phiến, khi chín lá lay động thì trời đất đảo lộn, kiếm khí chém rách đại vũ trụ, thiên hạ vô địch.

Chính là Cửu Diệp Kiếm Thảo.

Nó là kẻ thần bí nhất trong Thập Hung.

Bởi vì, dù là năm đó cũng không ai biết nó rốt cuộc mạnh đến mức nào, không biết có phải là Tiên Vương không, chưa kịp để nó tỏa sáng thì đã sớm vẫn lạc.

Trong trận chiến Tiên Cổ, nó rất không may, vừa vặn gặp phải bốn vị Bất Hủ Chi Vương vượt giới, mà nó lại đang cắm rễ ở đó, căn bản không thể tránh né, chỉ có thể huyết chiến một trận.

Bốn vị Bất Hủ Chi Vương, ai có thể địch lại?

Dù cho gốc cỏ kia có mạnh đến đâu, cũng không thể nào là đối thủ, không ai tận mắt thấy trận chiến đó, nhưng từng cảm nhận được kiếm khí vô tận xé rách tinh hải, cắt đứt đại vũ trụ.

Cuối cùng, nó liền không bao giờ xuất hiện nữa.

Nó rốt cuộc mạnh đến đâu, không thể phán đoán.

Kiểm tra xong thu hoạch ở Hoang Vực, Doanh Huyền lấy ra Hỗn Độn Đạo Cốt mà hệ thống thưởng.

Chương 207

Nói là cốt đầu, không bằng nói là thể ngưng tụ của đạo vận pháp tắc.

Hỗn Độn Đạo Cốt tinh oánh như ngọc, tỏa ra tiên quang mông lung, bên trong ẩn chứa những phù văn chi chít, đan xen vào nhau, toát lên vẻ dày nặng, thần bí, cường đại, tôn quý.

Pháp lực trong cơ thể Doanh Huyền tuôn ra, bao bọc Hỗn Độn Đạo Cốt, dung nhập vào trong cơ thể.

Hỗn Độn Đạo Cốt vừa vào cơ thể, liền giống như dòng nước tan ra, dung nhập vào từng tấc xương cốt trong toàn thân Doanh Huyền.

Đông!

Đông!

Âm thanh như hồng chung đại lữ vang lên trong cơ thể Doanh Huyền, phảng phất như thiên chuy vạn luyện, rèn đúc xương cốt của Doanh Huyền, muốn đúc nên vô thượng Hỗn Độn Đạo Cốt.

Nhục thân của Doanh Huyền dưới sự rèn luyện này không ngừng tăng cường.

Nếu như nhục thân của Doanh Huyền trước đó là một, vậy thì bây giờ nhục thân của hắn đang tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hai.

Ba.

Bốn… Không chỉ là biến hóa trên nhục thân, Hỗn Độn Đạo Cốt còn ẩn chứa Hỗn Độn đại đạo pháp tắc.

Theo sự dung nhập của Hỗn Độn Đạo Cốt, cảm ngộ của Doanh Huyền đối với Hỗn Độn pháp tắc tăng lên như tên lửa, tu vi tăng vùn vụt.

Ngũ Hành Thánh Thụ lắc lư, tụ tập lượng lớn tiên thiên ngũ hành linh khí bao bọc Doanh Huyền.

Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, Bồ Đề Cổ Thụ tỏa ra linh khí nhân uân, mỗi một luồng đều có công hiệu nghịch thiên khiến người ta đốn ngộ.

Vũ trụ vạn đạo oanh minh, vô tận dị tượng tranh huy.

Vô số cường giả của thế giới Đại Tần đều nhìn sang, thấy là Tử Tiêu Thiên nơi Doanh Huyền ở, sự kinh ngạc ban đầu hóa thành bình tĩnh.

Đã là Thiên Đế, gây ra dị tượng lớn đến đâu cũng là bình thường.

Dưới Ngũ Hành Thánh Thụ, tu vi Doanh Huyền không ngừng tăng lên, các loại tiên thiên linh khí xung quanh ngưng tụ như thực chất.

Cổn Cổn và Hỏa Kỳ Lân đang ngủ lười ở đâu đó cũng bò tới, nằm bên cạnh Doanh Huyền.

Bọn chúng đều chạy đến hít ké, chuẩn bị hấp thu một ít linh khí và đạo vận.

Tạo Hóa Bát Trọng.

Tạo Hóa Cửu Trọng.

Tạo Hóa Cửu Trọng Đại Viên Mãn.

Giây phút này, lĩnh ngộ Hỗn Độn pháp tắc của Doanh Huyền đã đại viên mãn, muốn tấn thăng, liền phải lấy Hỗn Độn pháp tắc làm căn cơ để khai tịch thế giới trong cơ thể.

Khoảnh khắc thế giới khai tịch thành công, Hỗn Độn pháp tắc đại viên mãn sẽ lột xác thành Hỗn Độn đại đạo.

Thế Giới Cảnh, chính là chủ tu đại đạo.

Doanh Huyền khống chế Hỗn Độn pháp tắc tràn vào đan điền, Hỗn Độn pháp tắc khủng bố trong nháy mắt nghiền nát đan điền, hóa thành một mảnh hồng mông. "Hỗn Độn pháp tắc, Khai Thiên Chi Nhận!" "Khai!" Vạn thiên Hỗn Độn pháp tắc ngưng tụ, hóa thành một lưỡi búa màu xám mịt mù lớn chừng chín thước, lưỡi búa một điểm hàn quang, khiến người ta lạnh gáy, có thể chém rách hỗn độn hồng mông.

Oanh.

Theo một tiếng nổ vang, đan điền vốn đã hóa thành một mảnh hồng mông bị lưỡi búa chém ra, thanh khí bay lên, trọc khí chìm xuống.

Một thế giới mênh mông vô biên đã được khai tịch. ...

Ầm ầm ầm!

Vũ trụ vạn đạo oanh minh, thiên địa dị tượng phân trình.

Toàn bộ thế giới Đại Tần, ức vạn tinh thần, đều đang chấn động.

Là thế giới chi chủ, tu vi của Doanh Huyền tăng vọt, đối với thế giới cũng có lợi ích to lớn, và ngược lại.

Hai bên tương phụ tương thành.

Đương nhiên, nếu thế giới Đại Tần bị hủy diệt, ảnh hưởng đến Doanh Huyền không lớn, nhiều nhất chỉ là mất đi quyền hành của thế giới chi chủ.

Sức mạnh bản thân hắn không bị ảnh hưởng. "Đây chính là thực lực của Thiên Đế sao?" Mại Giả Dược Đích nhìn dị tượng khủng bố truyền đến từ trên thương khung, cảm nhận khí tức kinh hoàng truyền đến từ phía trên, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Dù hắn là một cự đầu vô thượng trong số các Tiên Vương, trước

mặt Doanh Huyền cũng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Doanh Huyền mạnh đến đâu, hắn không thể đoán được, nhưng tuyệt đối không yếu hơn Đế của thế giới bọn họ.

Hoang Vực Hoàn Mỹ đã dung nhập vào thế giới Đại Tần ngay khi Doanh Huyền quay về.

Hoang Vực đối với thế giới Đại Tần hiện nay, chẳng khác nào hạt cát trong sa mạc, dung nhập vào thế giới Đại Tần, không hề gây ra gợn sóng gì. "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, bây giờ ta đã hiểu rồi, không ngờ ngoài chư thiên vạn giới mà chúng ta tưởng, còn có thiên địa rộng lớn như vậy, còn có nhiều thế giới như vậy!" Cấm Khu Chi Chủ cảm thán nói.

Hắn bây giờ chỉ còn một đạo chấp niệm bất diệt, không ngờ còn có thể thấy được cảnh tượng như vậy, kiếp này cũng coi như đáng giá, chết không hối tiếc. "Đối với chúng ta mà nói đều là thiên đại tạo hóa!" Liễu Thần chậm rãi mở miệng.

Hiện giờ bọn họ đối với Đại Tần cũng đã có nhiều hiểu biết hơn, dù biết Đại Tần sắp xâm lược thế giới của bọn họ, bọn họ cũng không phản đối.

Một là thực lực không đủ.

Hai là gia nhập Đại Tần cũng không tệ, đối với sinh linh của thế giới Hoàn Mỹ mà nói, tuyệt đối là tạo hóa.

Ba là thế giới Hoàn Mỹ quá nguy hiểm, quá tàn khốc, bọn họ căn bản không có năng lực bình định hắc ám động loạn, mỗi một lần hắc ám động loạn, đều là một trận tai nạn cuốn sạch trời đất.

Thế giới Đại Tần đến không chỉ là xâm lược thế giới của họ, mà còn có thể giúp họ bình định hắc ám động loạn, chỉ bằng điểm này, cũng đủ để họ gia nhập thế giới Đại Tần.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi.

Dưới ánh mắt hưng phấn và chờ mong của vô số người trong thế giới Đại Tần, Doanh Huyền đã đột phá hoàn tất, tu vi tấn thăng Thế Giới Cảnh.

Thế giới được khai tịch trong cơ thể hắn đã thay đổi rất nhiều, không chỉ có nhật nguyệt tinh thần, mà còn có sông núi đại hà, tuy rằng tạm thời chưa có sinh mệnh, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian.

Mà theo thế giới của hắn được khai tịch, Hỗn Độn pháp tắc cũng lột xác thành Hỗn Độn đại đạo.

Hỗn Độn Vạn Đạo Thể của Doanh Huyền cũng nhờ đó mà một bước đột phá đến cảnh giới đại thành.

Giây phút này, Doanh Huyền cảm thấy mạnh mẽ chưa từng có.

Thời gian, không gian, sinh tử, luân hồi… đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Hắn cúi mắt xuống, nhìn về phía Liễu Thần, Mại Giả Dược Đích, Cấm Khu Chi Chủ, Điểu gia, Tinh Bích đại gia cùng một loạt cường giả Tiên Vương còn sót lại.

Mà theo ánh mắt hắn hạ xuống, đám người Liễu Thần phảng phất như thấy một đôi con ngươi còn mênh mông sáng ngời hơn cả tinh hải, tựa như đại đạo chi nhãn, đang ngưng thị bọn họ.

Trong khoảnh khắc này, bọn họ có một cảm giác kinh hãi và khủng bố đến linh hồn đông cứng. "Dũ!" Doanh Huyền nhẹ nhàng thốt ra một chữ, lọt vào tai đám người Liễu Thần, tựa như sét đánh giữa trời quang, đầu óc ong ong.

Ngay sau đó, bọn họ chấn động và kinh hãi phát hiện, thương thế của bọn họ đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Liễu Thần ban đầu sau khi đánh xong Dị Vực, lúc niết bàn vì bị thương đã bị các Tiên Vương của Tiên Vực như Ngao Thịnh, Thái Thủy vây công, pháp thân của nàng đều bị hủy, buộc phải hóa thành một hạt giống rơi xuống hạ giới, trở thành tế linh của Thạch thôn, cắm rễ dưới hình thái một cây liễu.

Thực lực chưa bằng một phần vạn thời kỳ toàn thịnh.

Thương thế nặng đến mức nào, có thể tưởng tượng được.

Thế nhưng bây giờ, chỉ thấy cây liễu mà nàng hóa thành nhanh chóng lớn lên, che trời lấp đất, thương thế của nàng nhanh chóng lành lại, tu vi cũng theo đó mà khôi phục.

Chí Tôn.

Chân Tiên.

Tiên Vương… Thân ảnh thon dài của Liễu Thần từ trong cây liễu bước ra, phong hoa tuyệt đại, bễ nghễ vạn vật, ngạo thị thiên thượng địa hạ.

Nàng ngạo nghễ đứng đó, tuyết y không tì vết, trong trẻo như trăng, từng luồng sương trắng lượn lờ, dung mạo mỹ lệ, thanh tú tuyệt luân, phong tư tuyệt thế.

Bên cạnh nàng còn có ba ngàn quang đoàn, đó là từng thế giới một!

Mỗi một quang đoàn đều là một phương thiên địa, bên trong ẩn chứa chúng đa cổ quốc, ở nơi đó có vô số thần ma, đang hướng về nàng mà đỉnh lễ mô bái, tiếng tụng kinh truyền ra.

Chư thiên vạn giới, vô tận thần ma cầu đảo lễ kính.

Tinh oánh điểm điểm, quang huy mông lung, khiến cho thân ảnh này trở thành duy nhất trong thiên địa, vĩnh hằng bất hủ. "Thương thế của Liễu Thần hồi phục rồi!

Thật tốt quá!" Gương mặt nhỏ của tiểu bất điểm Thạch Hạo tràn đầy hưng phấn và vui mừng.

Nó lại nhìn sang những người khác.

Điểu gia và Tinh Bích đại gia vốn chỉ còn lại nguyên thần đã tái tạo lại nhục thân, khôi phục đỉnh phong.

Mại Giả Dược Đích vốn chỉ còn một phần sáu bản thể, vậy mà cũng đã thần kỳ hồi phục.

Phải biết Mại Giả Dược Đích không phải bị thương.

Mại Giả Dược Đích gần như đã đi đến cực hạn của Tiên Vương, không thể đột phá bình cảnh, thế là hắn tìm lối đi riêng, lựa chọn chia thân thể thành sáu phần, hóa thành sáu vị thần dược, ở thế gian mô phỏng các loại pháp khác nhau, hy vọng có thể thông qua phương thức này để đột phá bình cảnh.

Lúc này trong mắt hắn cũng tràn đầy chấn động và khó tin, Doanh Huyền vậy mà trực tiếp giúp hắn hồi phục đến đỉnh phong.

Mà bên kia, Cấm Khu Chi Chủ đã chết, chỉ còn lại chấp niệm bất diệt, vậy mà cũng hồi phục đến đỉnh phong.

Quả thực… khủng bố như vậy. "Đa tạ Thiên Đế." Giờ phút này, bất luận là Liễu Thần, Mại Giả Dược Đích, hay Cấm Khu Chi Chủ, Điểu gia, Tinh Bích đại gia, các cường giả Tiên Vương đều tâm phục khẩu phục.

Doanh Huyền thu hồi ánh mắt, hắn chỉ là thử nghiệm sức mạnh của mình một chút.

Đồng thời, những người như Liễu Thần, Mại Giả Dược Đích đều là cường giả Tiên Vương, dù đặt ở thế giới Đại Tần hiện nay, cũng là hàng ngũ đỉnh tiêm.

Những người làm việc như thế này, phải để họ ở trạng thái sung mãn.

Như vậy mới có thể làm việc vui vẻ, hiệu suất càng cao.

Không hề trì hoãn, Doanh Huyền trực tiếp làm mới phó bản Hoàn Mỹ. 【Phó bản Hoàn Mỹ】【Nhiệm vụ một: Trấn áp hoặc đánh giết Thi Hài Tiên Đế】【Nhiệm vụ hai: Trấn áp hoặc đánh giết bốn vị Chuẩn Tiên Đế】【Nhiệm vụ ba: Nắm giữ bảy thành thế lực】 "Liên tục làm mới phó bản, tiết tấu quá nhanh, trước tiên nghỉ ngơi ba ngày." Doanh Huyền hơi trầm ngâm, sau đó truyền âm cho Doanh Chính, bảo bọn họ chuẩn bị, ba ngày sau tiến quân vào phó bản Hoàn Mỹ. "Bí cảnh Hoàn Mỹ?" Doanh Chính nhận được tin tức, mắt sáng lên.

Đối với bí cảnh Hoàn Mỹ, hắn trước đó cũng có chút hiểu biết, đây là một thế giới vô cùng rộng lớn, giá trị của nó vô lượng.

Sau khi công lược, tuyệt đối có thể khiến Đại Tần tiến lên một bậc thang mới.

Doanh Chính lập tức triệu tập cường giả dưới trướng, cùng với Liễu Thần, Mại Giả Dược Đích, Cấm Khu Chi Chủ và các cường giả khác.

Những cường giả này đều là người của thế giới Hoàn Mỹ, họ đối với thế giới Hoàn Mỹ vô cùng hiểu rõ.

Chẳng mấy chốc, bọn họ dựa trên thông tin do Liễu Thần, Mại Giả Dược Đích và các cường giả khác cung cấp, đã đưa ra chiến lược tương ứng.

Sau đó, những người vừa gia nhập thế giới Đại Tần như Liễu Thần lần lượt tiến vào Thời Không Tháp tu luyện.

Bọn họ vừa mới gia nhập, chính là thời khắc thực lực tăng vọt, có

không gian thăng tiến cực lớn.

Dù là Mại Giả Dược Đích đã đi đến cực hạn của Tiên Vương cũng có không gian thăng tiến rất lớn.

Bởi vì hắn chưa từng tu luyện công pháp thần thông của thế giới Đại Tần, đặc biệt là Hỗn Nguyên Kinh.

Dung hợp với phương pháp tu luyện của chính mình, tuyệt đối có thể giúp hắn một bước đột phá đến Chuẩn Tiên Đế.

Sau đó lại tu luyện các công pháp thần thông khác, tấn thăng lên Tiên Đế của thế giới Hoàn Mỹ cũng không phải là chuyện khó.

Thời Không Tháp cung cấp cho bọn họ đủ thời gian.

Các loại công pháp thần thông của thế giới Đại Tần, cung cấp cho bọn họ đủ tài nguyên.

Tu vi của họ muốn không tăng vọt cũng không được.

Chương 208

Đồng thời, tin tức ba ngày sau tiến quân vào thế giới Hoàn Mỹ cũng được lan truyền trên mạng. "Thế giới Hoàn Mỹ?

Thật là một thế giới rộng lớn!" "Không chỉ có Cửu Thiên Thập Địa, Dị Vực, Tiên Vực các giới vực, còn có Giới Hải!" "Đặc biệt là Giới Hải, hoàn toàn do các giới vực tàn phá tạo thành, một đóa sóng, một giọt nước, chính là một giới vực tàn phá, khủng bố như vậy!" "Lần này ta nhất định có thể tìm được cơ duyên để thăng tiến tu vi!" Trên mạng một mảnh sôi trào.

Những người còn không gian thăng tiến thì đang khổ tu trong Thời Không Tháp.

Những người không còn không gian thăng tiến thì mài đao xoèn xoẹt, chuẩn bị đi thế giới Hoàn Mỹ tìm chút cơ duyên, xem xem có thể đột phá được không.

Dù sao Thời Không Tháp chỉ cung cấp đủ thời gian.

Không có thiên phú cơ duyên, ngươi dù tu luyện trong Thời Không Tháp ức vạn năm, tu luyện đến chết, cũng không thăng tiến được bao nhiêu tu vi.

Đối với sự sôi trào của thế giới Đại Tần, Doanh Huyền không để ý.

Giờ phút này, hắn đang bị một con đại cá mập quấn lấy.

Triều nữ yêu Minh Châu phu nhân.

Nàng mặc một bộ váy đuôi cá màu tím lam, uyển chuyển như một đóa yêu cơ màu tím tuyệt diễm.

Nàng một tay chống eo, khó che được vòng eo thon gọn và đường

cong ngạo nhân trước ngực, đôi mắt hẹp dài hàm tình mạch mạch nhìn Doanh Huyền khoan thai bước tới.

Một gương mặt tươi cười đoan trang đại khí, lại mỹ diễm động lòng người.

Đặc biệt là đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn và sự ngạo nghễ trước ngực, càng thêm quyến rũ, mê hoặc lòng người. "Thiên Đế." Giọng Minh Châu phu nhân du dương, một đôi cánh tay ngọc trắng muốt ôm lấy cổ Doanh Huyền.

Hai tay nàng đột nhiên dùng sức.

Nếu là ở kiếp trước, Doanh Huyền chắc chắn sẽ nghĩ có người muốn mưu sát, muốn bẻ gãy cổ mình.

Nhưng bây giờ, chỉ cần đầu óc không có vấn đề, ở thế giới Đại Tần này, chắc sẽ không có ai tìm chết đi ám sát hắn, huống chi là Minh Châu phu nhân.

Quả nhiên, Minh Châu phu nhân không phải muốn bẻ gãy cổ Doanh Huyền, nhưng lại đổi một phương pháp giết người còn khủng bố hơn, nàng vậy mà muốn làm Doanh Huyền ngạt thở mà chết.

Giờ phút này, dù đã đột phá đến Thế Giới Cảnh, Doanh Huyền cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Thật sự, áp lực như núi.

Hắn không thở nổi rồi.

Không hổ là đại cá mập.

Cái này cũng quá thô bạo rồi.

Ta thích.

Hồi lâu. "Hù ~" Doanh Huyền từ trong vòng tay ấm áp mềm mại của Minh Châu phu nhân thoát ra, ngẩng đầu hít sâu một hơi, mím

mím môi, lòng còn sợ hãi.

Suýt nữa bị ngạt chết.

Hắn bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng ngọc trắng mịn của Minh Châu phu nhân, từ từ trượt xuống vị trí eo, cánh tay hơi dùng sức ôm lấy, sau đó… mạnh mẽ nhấc lên. "A…" Theo một tiếng kinh hô mềm mại, Minh Châu phu nhân từ từ ngẩng đầu, nhìn Doanh Huyền, mắt lúng liếng như tơ, nhẹ nhàng cắn môi.

Phong tình toát ra trong khoảnh khắc đó thật sự muốn lấy mạng người ta.

Có những người phụ nữ nhất tần nhất tiếu cũng đủ khiến đàn ông hồn bay phách tán, móc sạch túi tiền.

Dù trong túi rỗng tuếch cũng sẵn lòng cắn răng xuất huyết.

Minh Châu phu nhân không nghi ngờ gì chính là kiều sở trong đó.

Tuyệt sắc vưu vật mà đàn ông thích nhất.

Phốc thông.

Doanh Huyền ôm Minh Châu phu nhân lăn vào trong suối nước nóng.

Trong chớp mắt, nước bắn tung tóe.

Đại cá mập cùng cá ngừ đại dương kịch chiến trong nước, điên cuồng chém giết.

Không biết qua bao lâu, đại cá mập không phải là đối thủ, gọi đồng bạn tới.

Một con oa oa ngư, một con mỹ nhân ngư… … Thời gian trôi nhanh, như bóng câu qua cửa sổ.

Ba ngày thoáng chốc đã qua.

Hôm nay, vô số cường giả của thế giới Đại Tần chỉnh trang chờ lệnh, các cường giả như Liễu Thần, Mại Giả Dược Đích đã tu luyện vô số năm trong Thời Không Tháp cũng đã xuất quan.

Tiểu bất điểm Thạch Hạo ngày nào, trong nháy mắt đã biến thành một thanh niên tóc dài bay phất phới, hùng tư vĩ ngạn.

Mắt nó ẩn chứa thần quang, đứng bên cạnh Liễu Thần, khí tức vậy mà không hề yếu hơn, thậm chí còn có phần hơn. "Tiểu bất điểm lớn rồi nhỉ!" Trong Âm Dương Thánh Tuyền, Doanh Huyền nhìn về phía Thạch Hạo, tay trái hắn ôm Minh Châu phu nhân, tay phải ôm Diễm Linh Cơ, bên cạnh là Kinh Nghê đang yên tĩnh ở đó.

Thạch Hạo ba ngày trước còn là một tiểu bất điểm, thích ăn sữa thú nhất.

Ba ngày sau đã lớn rồi.

Đặt ở thế giới Hoàn Mỹ, chính là Hoang Thiên Đế độc đoán vạn cổ.

Thời gian thật nhanh.

Hắn chẳng qua chỉ tốn công phu ăn chút sữa mà thôi.

Đương nhiên, trong Thời Không Tháp tất nhiên đã qua vô số tuế nguyệt.

Oanh.

Theo ý niệm của Doanh Huyền, một tòa thanh đồng đại môn khôi hoằng cổ lão từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mắt đám đông đang tràn đầy hưng phấn và chờ mong. "Thế giới Hoàn Mỹ!" Tất cả mọi người tinh thần chấn động, ánh mắt nóng rực. "Xuất phát!" Theo một tiếng lệnh của Doanh Chính, chúng cường giả của thế giới Đại Tần hùng dũng, khí thế ngất trời, bước những bước chân chỉnh tề xuyên qua thanh đồng đại môn. "Thế giới Hoàn Mỹ, ta đến đây!" …

Thế giới Hoàn Mỹ.

Đế Thành.

Nó tồn tại từ thuở xa xưa, trải dài khắp biên hoang!

Tòa thành trì này thật sự quá lớn, vượt qua phạm trù của một thành trì, đi đến gần, cảnh tượng nhìn thấy như khai thiên tích địa, sương mù hỗn độn lượn lờ quanh tòa cự thành.

Ngoài ra, còn có từng viên tinh thần quay quanh bên ngoài thành, thậm chí có cả tinh hà vây quanh.

Dù là cường giả Chí Tôn của thế giới này, nhìn vào tòa thành này, cũng sẽ cảm nhận sâu sắc sự nhỏ bé của mình, trước mặt nó, bản thân như một hạt bụi.

Tường thành khổng lồ cao vút đến vực ngoại, dù dùng thiên nhãn thông, cũng khó nhìn thấy điểm cuối.

Bởi vì tòa Đế Thành này được xây dựng trên một tiết điểm không gian quan trọng nhất của giới này, trấn áp một giới.

Không có nó trấn áp, Dị Vực có thể tùy tiện xâm nhập.

Trên đó khắc vô thượng tiên đạo phù hiệu, pháp trận thành mảng, dày đặc vô biên, đây là tâm huyết của vô số đại sinh linh.

Trong đó thậm chí có cả vô thượng phù văn và ý chí do cường giả Tiên Vương khắc xuống.

Đột nhiên, trên bầu trời, một tòa thanh đồng đại môn bỗng dưng hiện ra, các cường giả trong Đế Thành lập tức có cảm ứng, những ánh mắt khủng bố nhìn tới.

Chỉ thấy từng đạo thân ảnh khí tức sâu thẳm, như vực sâu biển rộng từ thanh đồng đại môn bước ra.

Mỗi người bọn họ đều hùng tư vĩ ngạn, khí chất xuất trần, bễ

nghễ thiên hạ.

Toàn thân họ tiên quang lượn lờ, mang theo khí tức đáng sợ trấn áp cửu thiên thập địa, vô địch vũ trụ bát hoang. "Chuyện gì vậy?" "Những cường giả này từ đâu tới?" "Chẳng lẽ thanh đồng đại môn này là thủ đoạn của Dị Vực?

Cường giả Dị Vực đã vượt qua Đế Quan, trực tiếp xông vào rồi?" "Không giống, trên người họ không có khí tức của cường giả Dị Vực!" "Chẳng lẽ là cường giả của Tiên Vực?" "Đây đều là tiên nhân sao?

Cảm giác còn mạnh hơn cả Mạnh tiền bối!" Các cường giả trong Đế Thành kinh hãi, Mạnh tiền bối trong miệng họ, chính là một trong những người có địa vị cao nhất trong Đế Quan, Mạnh Thiên Chính.

Một thân tu vi kinh thiên động địa, chỉ cách Chân Tiên một bước chân.

Lúc này Mạnh Thiên Chính cũng chấn động.

Hắn trấn thủ Đế Quan, từng được chứng kiến sự mạnh mẽ và đáng sợ của cường giả Bất Hủ của Dị Vực, tức là cường giả Chân Tiên.

Nhưng những cường giả đột nhiên bước ra từ thanh đồng đại môn trước mắt này, cho hắn cảm giác còn khủng bố và đáng sợ hơn cả những cường giả Bất Hủ kia.

Chẳng lẽ là cường giả Tiên Vương có thể so sánh với Bất Hủ Chi Vương?

Ông ông.

Hai con đường kim quang trải dài tới, chính là Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh đã tới nơi.

Hai người họ đều là Chí Tôn đỉnh phong, chỉ còn một bước là có thể vào cảnh giới Chân Tiên. "Mạnh Thiên Chính ra mắt các vị tiền bối." Hai người hướng về phía Liễu Thần, Thạch Hạo, Mại Giả Dược Đích, Diệp Hắc, Vô Thủy chắp tay hành lễ, hỏi: "Không biết các vị tiền bối đến đây có việc gì, có cần chúng ta giúp đỡ không?" Bọn họ không đoán được ý đồ của đám người Liễu Thần, trước khi làm rõ, không dám tùy tiện đắc tội với các cường giả trên Chân Tiên.

Hơn nữa đây không phải là một hai người, mà là một đám.

Căn bản không phải là tồn tại mà bọn họ có thể chọc vào. "Hôm nay chúng ta đến đây có một mục đích, đó là đạp bằng Dị Vực, các ngươi cũng không cần làm gì, gia nhập thế giới Đại Tần là được." Liễu Thần chậm rãi mở miệng nói. "Đạp bằng Dị Vực?" Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh tinh thần chấn động, đây là chuyện mà bọn họ nằm mơ cũng muốn làm, đáng tiếc thực lực không đủ.

Hoặc nói là thực lực của họ yếu hơn Dị Vực rất nhiều.

Nếu không phải cường giả Dị Vực chưa thực sự ra tay, chỉ bằng bọn họ ngay cả một Chân Tiên cũng không có, căn bản không thể ngăn cản.

Chỉ là nghe đến 'gia nhập thế giới Đại Tần', không khỏi trong lòng giật thót, có một dự cảm không tốt. "Tiền bối, không biết thế giới Đại Tần là?" Mạnh Thiên Chính cẩn thận hỏi.

Ông ông!

Liễu Thần tiện tay vung lên, hai đạo tiên quang chui vào thức hải của Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh.

Hai người muốn ngăn cản, nhưng không có chút sức phản kháng nào.

Đợi khi phản ứng lại, không khỏi âm thầm hoảng sợ.

Phát hiện đối phương không có ý định làm hại mình, mới hơi thở phào nhẹ nhõm, xem xét thông tin đối phương đưa cho.

Hai đạo tiên quang vừa rồi chính là thông tin về thế giới Đại Tần mà Liễu Thần đưa cho họ.

Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh là cường giả Chí Tôn, chưa đến một hơi thở đã xem xong thông tin Liễu Thần đưa, cả người đều ngây ra.

Đừng nhìn bọn họ là Chí Tôn, đã đi đến đỉnh cao của nhân đạo, nhưng trước mặt cường giả tiên đạo, vẫn như con kiến.

Mà thông tin Liễu Thần đưa cho họ, không chỉ bao gồm thông tin về Đại Tần, mà còn có cả hướng đi tương lai của thế giới bọn họ.

Chính là hắc ám động loạn.

Dưới hắc ám động loạn, dù là Chân Tiên và Tiên Vương cũng rất dễ dàng vẫn lạc, huống chi là những sinh linh như họ còn chưa phải là tiên.

Chỉ có thế giới Đại Tần mới có thể bình định hắc ám động loạn.

Hơn nữa, gia nhập thế giới Đại Tần, đối với họ trăm lợi mà không có một hại.

Đồng thời, Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh cũng biết được tin tức về Liễu Thần, Mại Giả Dược Đích, Điểu gia, Tinh Bích đại gia… từng là cường giả của thế giới Hoàn Mỹ.

Ngoài Liễu Thần ra, mấy vị Tiên Vương khác, họ đều không biết.

Dù sao thực lực của họ không đủ.

Nhưng họ biết Liễu Thần.

Từng là Tổ Tế Linh của kỷ nguyên Tiên Cổ, đồng thời cũng là một vị Tiên Vương, công tham tạo hóa, một thân chiến lực kinh thiên

động địa, từng một mình xông vào Dị Vực, chín lần vào chín lần ra, giết đến mức Bất Hủ Chi Vương của Dị Vực nghe tin đã sợ mất mật.

Chương 209

Nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết như vậy, hôm nay lại sống sờ sờ xuất hiện trước mắt họ.

Sự chấn động trong lòng họ có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, không đợi họ tiến lên bái kiến, lại phát hiện đám người Liễu Thần dường như cảm ứng được điều gì, vẻ mặt nghiêm túc, đồng loạt nhìn về hướng thanh đồng đại môn.

Đinh linh linh.

Tiếng chuông thanh thúy vang lên, chỉ thấy một con Hỏa Kỳ Lân kéo long liễn từ từ đi ra từ thanh đồng đại môn, trên long liễn ngồi một đạo thân ảnh.

Sương mù hỗn độn lượn lờ, không nhìn rõ thân hình.

Xung quanh mơ hồ có thể thấy từng vị tuyệt thế tiên tử như thần như ma, mỗi một người đều tuyệt thế cường đại, khủng bố ngút trời.

Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh là cường giả mạnh nhất của Đế Thành, lúc này có cảm giác như con kiến rơi vào đàn voi, bất kỳ ai cũng là tồn tại mà họ phải ngước nhìn. "Bái kiến Thiên Đế!" Đám người Liễu Thần đồng loạt bái lạy. "Thiên Đế?" Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh tâm thần chấn động, từ thông tin nhận được từ Liễu Thần, họ đều biết Thiên Đế là tồn tại chí cao vô thượng của thế giới Đại Tần.

Công tham tạo hóa, thần thông vô lượng.

Là tồn tại mà họ không thể tưởng tượng được.

Bọn họ đều theo bản năng mà bái kiến. "Không cần đa lễ!" Giọng nói nhàn nhạt của Doanh Huyền vang lên, mọi người liền cảm thấy

một luồng lực lượng vô hình nâng họ dậy.

Ngôn xuất pháp tùy.

Dưới luồng lực lượng này, Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh chỉ cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Quá khủng bố.

Quá đáng sợ.

Doanh Huyền không để ý đến họ, lười biếng nằm trên bảo tọa chí cao, ánh mắt lười nhác đánh giá tòa Đế Thành này.

Được xây dựng từ cơ sở là tinh thần.

Vật liệu của tường thành không có gì khác, đều là tinh hài, đều là những tinh thể đã vẫn lạc, do chúng chất thành hùng quan đệ nhất từ cổ chí kim, kiến tạo nên thành này.

Người bình thường đứng ở đây nhìn Đế Quan, tựa như con kiến ngước nhìn thương vũ!

Nó mênh mông, hùng vĩ, không có biên giới.

Lại tĩnh mịch vô thanh, như một tòa tử thành.

Khi đến gần một khoảng cách nhất định, sinh linh bình thường sẽ cảm thấy nhục thân đau đớn, bị một luồng bí lực áp chế, thân thể sắp nứt ra, đây là uy của Đế Thành hùng bá thiên địa.

Đương nhiên, tòa Đế Thành này tuy lợi hại, dù là cường giả Tiên Vương cũng có thể chống đỡ một chút.

Nhưng đối với Doanh Huyền mà nói không là gì.

Hắn một tay có thể nâng tòa Đế Thành này lên, một tay có thể bóp nát nó… Nghĩ đến đây, trong đầu Doanh Huyền liền hiện ra một đạo thân ảnh.

Dù lưng mang Thiên Uyên, cần một tay nâng đỡ Nguyên Thủy Đế Thành, ta An Lan vẫn vô địch thế gian… Tên trang bức An Lan đang ở đối diện. "Thiên Đế, tòa Đế Thành này có gì đặc biệt sao?" Diễm Linh Cơ ngồi trong lòng Doanh Huyền, thấy khóe miệng Doanh Huyền nhếch lên nụ cười, có chút nghi hoặc.

Tòa Đế Thành này tuy không tệ, nhưng với thực lực và thân phận của Doanh Huyền hiện nay, chắc sẽ không để vào mắt. "Chỉ là nghĩ đến một sinh linh thú vị mà thôi!" Doanh Huyền nhàn nhạt nói. "Chắc chắn là một sinh linh nữ xinh đẹp." Diễm Linh Cơ u u mở miệng, giọng nói khiêu khích.

Bốp.

Doanh Huyền một tát vỗ vào chỗ cong vênh của Diễm Linh Cơ, lườm nàng một cái.

Hắn là loại người đó sao?

Chuyện xảy ra trên long liễn, bên ngoài tự nhiên không thấy được.

Bên trong có thể nói là tự thành không gian.

Đám người Diễm Linh Cơ cũng đang đánh giá Đế Thành.

Xa xa, còn có trấn nhỏ, có một số phường thị, còn có một số bộ lạc, là hậu duệ của các cường giả đỉnh tiêm bảo vệ Đế Thành, an cư ở ngoài thành.

Một bộ phận sinh linh trong số họ đã trở thành phàm nhân, không còn là tu sĩ nữa.

Người thực sự giữ thành, nếu không có gì bất ngờ, vào trong thành rồi sẽ không bao giờ ra nữa, vĩnh viễn trấn thủ nơi này!

Đó là minh ước thái cổ, có rất nhiều tiền bối đại hiền không còn nhiều sinh mệnh sẽ đến đây trong những năm tháng cuối cùng, dùng

máu và sinh mệnh trấn thủ nơi này.

Ngoại thành bên trong Đế Thành là một mảnh cổ địa u ám, sương mù đen kịt, khắp nơi là hài cốt.

Mà vào sâu hơn trong nội thành, có một số tinh thể khổng lồ nằm trên mặt đất, có một số tu sĩ ngồi trên đó, tĩnh mịch vô thanh, trên người đầy bụi bặm, không biết đã ngồi bao nhiêu năm.

Còn có một số người trên người đã mọc cỏ, sinh mệnh khí cơ yếu ớt, đây là đang bế tử quan.

Còn có Thôn Thiên Thú được nuôi dưỡng đang gặm nhấm những thiên thạch trong hư không; cũng có thần xạ thủ đang luyện tiễn, mỗi mũi tên đều bắn nổ một viên tinh thần ngoài vực… "Đi ra ngoài quan ải đi!" Doanh Huyền thu hồi ánh mắt, giọng nói nhàn nhạt hạ xuống, Hỏa Kỳ Lân liền kéo xe liễn đi về phía ngoài quan ải.

Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh đang định nói sẽ dẫn họ ra ngoài quan ải, kết quả là thấy Hỏa Kỳ Lân trực tiếp kéo xe liễn đi rồi.

Phải biết tòa Đế Thành này đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết của đại nhân vật để xây dựng, muốn ra ngoài quan ải, phải đi qua thông đạo đặc biệt.

Nhưng mọi phòng ngự của Đế Thành, kể cả khoảng cách không gian, đối với Hỏa Kỳ Lân đều không tồn tại, như đi trên đất bằng.

Giờ phút này, Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh thực sự cảm nhận được sự khủng bố của Doanh Huyền.

Dù sao nghe nói và tự mình cảm nhận là hai chuyện khác nhau.

Đế Thành mà họ tự hào, trước mặt Doanh Huyền, như là hư ảo.

Các cường giả Liễu Thần, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc theo

sát phía sau, Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh cũng vội vàng theo lên.

Chẳng mấy chốc, Hỏa Kỳ Lân đã kéo long liễn đến ngoài Đế Quan.

Nhìn về phía sau, có thể thấy hỗn độn bành trướng, không ngừng cuồn cuộn, một tòa cự thành cao vút vào sâu trong thương khung mịt mù, sừng sững ở đó, vạn cổ không đổ, vĩnh thế trường tồn.

Đó chính là Đế Quan, đã ở phía sau, nằm trong hỗn độn.

Mà phía trước họ là một bức tranh hoang lương, cảnh tượng như một bức tranh thủy mặc cũ kỹ, rất xa xưa.

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên! (Sa mạc rộng khói bay thẳng tắp, sông dài mặt trời lặn tròn vành vạnh!) Đây là một mảnh sa mạc rộng lớn, một màu vô tận, mặt trời lặn màu máu khổng lồ vô cùng, như một con man thú bất hủ trấn áp ở chân trời, đỏ rực mà yêu diễm.

Một con sông lớn, chảy qua sa mạc, từ cổ chí kim, chưa bao giờ cạn, nước sông cuồn cuộn, gào thét mà qua.

Quan sát kỹ, tất cả mọi người đều cảm thấy rùng rợn, nước sông đó đỏ tươi mà yêu diễm, như máu thần đang chảy, từ cổ chí kim, màu máu của nó vĩnh viễn không phai.

Một vực sâu bao trùm trên sa mạc, mênh mông vô biên.

Chỉ có điều, vực sâu này thông lên bầu trời, chìm vào nơi vô tận không biết, chứ không phải thông xuống lòng đất.

Trong vực sâu, màu trắng và màu đen quấn lấy nhau, như âm dương ôm nhau, hình thành một vòng tròn khổng lồ, hóa thành một vòng xoáy đáng sợ, tựa như có thể nuốt chửng mọi thứ.

Đây chính là Thiên Uyên.

Nó được cấu thành từ bức tường không gian, tự thành một vùng đất thần bí.

Người của Cửu Thiên Thập Địa không biết Thiên Uyên hình thành như thế nào, có bí mật gì, nhưng tòa Thiên Uyên này lại có thể giúp họ trấn thủ biên hoang.

Thiên Uyên đối với sinh linh bình thường vô hiệu, nhưng một khi có Bất Hủ vượt giới mà đến, đi vào khu vực này, sẽ bị hút vào Thiên Uyên, từ đó biến mất không thấy!

Thần bí vô cùng. "Ô ô…" Tiếng tù và hoang lương không ngừng vang lên trên sa mạc.

Giờ phút này, trên toàn bộ sa mạc, khắp nơi đều là bóng dáng của sinh linh, tu sĩ hai giới đang tàn sát thảm liệt.

Tiếng hò hét chấn động trời, sinh linh dày đặc đang tử chiến, máu tươi đổ thành mảng, khắp nơi đều có.

Chiến khu rộng lớn, sinh linh vô số, căn bản không thể thống kê được rốt cuộc có bao nhiêu, trên đất thi thể chồng chất, tử thi nằm ngang dọc hàng chục vạn dặm, đến từ các chủng tộc khác nhau.

Đây là đại chiến thuộc về tu sĩ, không thể so sánh với phàm nhân, phạm vi ảnh hưởng quá rộng!

Bởi vì, tu sĩ hơi mạnh một chút trong giao chiến có thể tung hoành hàng trăm, hàng ngàn dặm, giết đến đông, chinh phạt đến tây, sa mạc mênh mông trở thành một chiến trường khổng lồ. "Giết a…" Tiếng chém giết đó, xé tan mây xanh, chấn động trời đất, bầu trời không ngừng vỡ vụn, bởi vì sinh vật giao thủ đều quá mạnh mẽ.

Sát khí bao trùm trời đất, chấn động hư không, càn khôn dao động kịch liệt, huyết vũ bay lả tả, có thể thấy nhiều nơi trên mặt đất đã ướt

sũng, biến thành màu đỏ thẫm.

Doanh Huyền ngồi trong xe liễn, đạm nhiên nhìn xuống chiến trường phía dưới.

Chiến trường này tuy tàn khốc, nhưng không thể lay động tâm cảnh của Doanh Huyền hiện nay.

Nhưng cảm nhận được chiến ý mãnh liệt của Liễu Thần, Thạch Hạo và những người khác, Doanh Huyền mở miệng nói: "Các ngươi ra tay đi, không cần quản trẫm!" "Vâng, Thiên Đế!" Liễu Thần, Thạch Hạo và những người khác ra tay.

Bọn họ vừa ra tay, thật sự là trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, nghiền nát như chẻ tre.

Giống như một bầy kiến đang đánh nhau, đột nhiên chạy đến một bầy cự long.

Giờ phút này, vô số cường giả Dị Vực kinh hãi, có một Bất Hủ giả gầm lên: "Mau mời pháp chỉ của An Lan Cổ Tổ!" … "Mau mời pháp chỉ của An Lan Cổ Tổ!" Theo tiếng kinh hô của một Bất Hủ Giả, trong tay một cường giả đột nhiên xuất hiện một đạo pháp chỉ màu vàng.

Đạo pháp chỉ này thực chất ẩn chứa sức mạnh của An Lan và Du Đà, hai vị Cổ Tổ của Dị Vực.

Ầm!

Trong chớp mắt, trời đất rung chuyển dữ dội, một luồng khí tức khó tả ngập trời úa đất tràn ra, phảng phất như có một tồn tại đáng sợ sắp xuất thế, sa mạc rung động, Đế Quan cũng run rẩy.

Chỉ thấy pháp chỉ màu vàng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó bị đốt cháy!

Theo sau việc pháp chỉ màu vàng cháy lên, từng cổ tự lần lượt xuất hiện, bay về phía Thiên Uyên, kèm theo đó là âm thanh hùng vĩ, tựa như một nhân vật vô thượng đang chất vấn Thiên Uyên! "Trời ạ, đây là..." "Đây là Cổ Tổ của Dị Vực đang đối thoại với Thiên Uyên sao?!" Cảnh tượng này khiến Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh cùng tất cả cường giả của Cửu Thiên Thập Địa đều ngây người, cảm thấy chấn động từ sâu trong đáy lòng.

Cổ Tổ của Dị Vực đang đối thoại với Thiên Uyên? "Âu mã nê đạt lạt đức..." Trong Thiên Uyên, từng phù hiệu màu vàng xuất hiện, khắc sâu vào nơi đó, phát ra âm thanh hùng vĩ, như ba ngàn cổ Phật tụng kinh, lại như ba ngàn Ma Tôn gào thét, quá mức chấn động lòng người.

Quá kinh khủng, âm thanh này ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, đang khiển trách Thiên Uyên, tựa như đang luận bàn một loại nhân quả nào đó với nó!

Tất cả mọi người đều kinh hãi, Cổ Tổ của Dị Vực nghịch thiên đến mức nào, vậy mà có thể làm được như vậy, chỉ một đạo pháp chỉ mà thôi, đã có thể làm được thế này.

Giờ khắc này, vô số sinh linh Dị Vực đều quỳ xuống, không tự chủ được, là sự thần phục phát ra từ linh hồn, bọn họ khấu đầu tại đây, thành kính bái lạy.

Bên phía Cửu Thiên Thập Địa, dù mọi người không muốn, nhưng cũng có rất nhiều người không nhịn được, hai chân mềm nhũn, linh hồn run lẩy bẩy, sắp quỳ phục xuống.

Đây là một loại uy áp, giống như thú nhỏ gặp phải thú vương, trời sinh kính sợ, không thể không thần phục. "Không!" Có người gầm lên giận dữ, quyết không cúi đầu, không chịu quỳ xuống, phun ra một ngụm tinh huyết, để bản thân đứng thẳng tắp tại đó.

Thế nhưng, nhục thân đã phản bội cơ thể của họ, nhất định phải khấu bái, hai chân dần dần cong lại, không bị khống chế.

Cơ thể người có huyền bí, nhục thân ẩn chứa bảo tàng, nhưng những tiềm lực này, loại năng lượng không thể lường được này, có lúc bị giam trong cánh cửa bên trong cơ thể, khi bị ngoại giới kích thích, sẽ không tự chủ mà làm ra hành động nào đó.

Rất rõ ràng, phù văn ẩn chứa trên pháp chỉ màu vàng này là do vị cường giả vô thượng kia viết ra, bọn họ thấu hiểu sâu sắc huyền bí của nhục thân, cho nên lúc này pháp chỉ vừa xuất hiện, đã ảnh hưởng đến tất cả sinh linh. "Hừ!" Không đợi Mạnh Thiên Chính và các cường giả Cửu Thiên Thập Địa khác dùng chí bảo để chống lại uy áp, Liễu Thần đứng phía trước hừ nhẹ một tiếng, liền ngăn lại toàn bộ uy áp, khiến các cường giả Cửu Thiên Thập Địa thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, họ âm thầm kinh hãi, đây chính là Cổ Tổ của Dị Vực sao?

Thật quá đáng sợ.

Chỉ là một tờ pháp chỉ mà thôi.

Nếu chân thân giáng lâm, sẽ đáng sợ đến mức nào?

Kinh khủng đến mức nào?

Trong chốc lát, tất cả sinh linh đều im phăng phắc, nín thở, chăm chú quan sát tình hình trong Thiên Uyên.

Liễu Thần và những người khác thì chắp tay sau lưng đứng nhìn, không trực tiếp ra tay.

Chương 210

Pháp chỉ màu vàng đã cháy rụi hoàn toàn, chỉ còn lại một chút tro tàn, mấy ngàn phù văn bay lên cao, tiến vào vực sâu, đạo âm ầm ầm, xé rách thương khung.

Trong thoáng chốc, mọi người nhìn thấy, phảng phất có hai bóng người màu vàng hư ảo xuất hiện, chỉ tay về phía cuối vực sâu, phát ra âm thanh hùng vĩ nhất. "Bàn về nhân quả với Thiên Uyên!" Ngay cả Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính cũng kinh hãi, cảm thấy từng trận hàn ý, An Lan và Du Đà của Dị Vực quá kinh khủng.

Bọn họ vậy mà có thể làm được đến bước này!

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ, cũng chỉ có thể khẽ thở dài.

Bởi vì, hai sinh linh này đáng sợ đến mức nào, căn bản không phải là tu sĩ của kỷ nguyên này, mà có nguồn gốc từ một nền văn minh cổ xưa hơn.

Vào thời kỳ đó, An Lan, Du Đà giao phong với Chân Tiên, đối quyết với những kẻ vô địch mạnh nhất của Cửu Thiên Thập Địa, cuối cùng bọn họ đã chiến thắng.

Đó là chuyện đáng sợ đến mức nào?

An Lan, Du Đà và những người khác đã sống qua vô số năm tháng xa xưa, không ai có thể nói rõ họ xuất hiện từ thời đại nào, từng đối quyết với Vô Chung Tiên Vương, Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương.

Mặc dù có nhiều nguyên nhân, hai vị Tiên Vương không hẳn thực lực không bằng, chỉ là không có nhiều người trợ giúp, nhưng dù nói thế nào, cuối cùng vẫn là bại vong.

Kẻ cười cuối cùng là An Lan, Du Đà và những người khác của Dị

Vực!

Bây giờ, chính là hai vị cao thủ này hiển thánh, pháp chỉ được người mang đến, thể hiện uy thế vô địch! "Âm!" Thiên Uyên có phản ứng, và rất kịch liệt, phun ra một luồng tinh khí màu trắng, vô cùng thánh khiết, tẩy lễ Thiên Uyên, quét sạch càn khôn.

Xoẹt!

Xích hồng trật tự thần liên xuất hiện, như từng thanh tiên kiếm đẫm máu, từ trong sương trắng lao ra, chém thẳng về phía những phù hiệu màu vàng bay ra từ pháp chỉ.

Trong nháy mắt, tiếng vang chấn động tai, như vạn đạo kiếm cùng ngân, thần thiết leng keng, vô cùng đáng sợ, khiến linh hồn người ta cũng rung động theo, phảng phất như sắp bị hủy diệt.

Cổ tự màu vàng bị chém diệt một mảng lớn! "Ngao đóa lý đức mậu cát!" Âm thanh hùng vĩ vang lên, tựa như vô cùng phẫn nộ, đó đại biểu cho sát ý của hai vị Cổ Tổ, muốn càn quét Thiên Uyên.

Chỉ là, đây chung quy chỉ là pháp chỉ mà thôi, không phải đạo thân, cũng không phải thần thức, càng không phải chân thân, uy năng vô cùng có hạn, cho nên không thể ngăn cản sức mạnh kinh khủng của Thiên Uyên.

Xích hồng trật tự thần liên chuyển động, phát ra tiếng loảng xoảng, như Thượng Thương đang giáng xuống tội phạt, từng sợi xích hồng thần liên xuyên thủng từng phù hiệu màu vàng.

Cuối cùng, trong tiếng "phốc phốc", tất cả phù hiệu đều bị đánh nát, pháp chỉ biến mất! "Đại trưởng lão, vừa rồi âm thanh phát ra từ pháp chỉ màu vàng kia đang nói về điều gì?" Có người đến gần Mạnh Thiên Chính, thấp giọng hỏi.

Xung quanh, những người có thể tiếp cận bên cạnh Đại trưởng

lão cũng đều có vẻ mặt ngưng trọng, rất muốn biết đáp án của câu hỏi này. "Như các ngươi đã đoán, là đang chất vấn, đang khiển trách, đang luận bàn một mối nhân quả!" Đại trưởng lão nghiêm túc nói.

Mọi người cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, tự mình suy đoán là một chuyện, thực sự được chứng thực lại là một chuyện khác!

Dám chỉ trích Thiên Uyên, lớn tiếng quát mắng, đây là bá đạo và nghịch thiên đến mức nào?

Mặc dù pháp chỉ màu vàng đã bị xóa sổ, nhưng có thể tưởng tượng, An Lan, Du Đà không sợ vực sâu này, nếu không sao dám làm như vậy?

Đương nhiên, chắc chắn có một số nguyên nhân, chân thân của họ không thể đến gần đây. "Rốt cuộc đã nói những gì?" Mọi người thỉnh giáo, thật sự rất muốn biết, những tồn tại vô thượng đó đã viết nội dung gì trong pháp chỉ.

Thực ra, người của Dị Vực cũng đang bàn tán xôn xao, thỉnh giáo các lão tổ có mặt tại đây, muốn hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì, ngay cả họ cũng không nhận ra phù hiệu trên pháp chỉ, đó là loại cổ văn đặc biệt chỉ có những tồn tại vô thượng mới có thể hiểu được, vô cùng thần bí. "Ta cũng không hiểu, rất khó nhận ra những chữ đó, chỉ lờ mờ thấy được vài câu, đại khái đoán ra được một vài ý rời rạc." "Đại ý là, phải tìm được món đồ kia.

Ngoài ra, phải tiếp dẫn mấy vị đạo huynh trở về.

Cho nên, bọn họ nhất định phải vào quan!" Đại trưởng lão thấp giọng nói, vẻ mặt vô cùng trang nghiêm.

Đây tuyệt đối là chuyện động trời!

Ngay cả cường giả đỉnh phong chí tôn như Vương Trường Sinh

nghe được những lời này, thân thể cũng cứng đờ, sau đó sắc mặt trắng bệch, tin tức này quá kinh khủng, khiến ông liên tưởng đến quá nhiều điều.

Muốn vào quan, không nghi ngờ gì, là muốn vượt qua Thiên Uyên, xông qua Đế Quan!

Muốn tìm được món đồ kia, thì có khả năng đã tiết lộ một bí mật thiên cổ!

Điều này phần lớn liên quan đến bí mật tại sao Dị Vực lại muốn tấn công Cửu Thiên, muốn giết đến giới này!

Đây tuyệt đối là chuyện động trời, khiến người ta lạnh gáy.

Cửu Thiên Thập Địa, rốt cuộc có thứ gì đang hấp dẫn bọn họ?

Ngoài ra, An Lan, Du Đà nói, muốn tiếp dẫn mấy vị đạo huynh trở về, thì càng kinh hãi hơn, đừng nói là những người khác, ngay cả Đại trưởng lão cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Bên phía Đế Quan, có người của Dị Vực?

Hơn nữa, theo lời trong pháp chỉ, những người được gọi là đạo huynh kia chắc chắn cùng cấp bậc với An Lan, Du Đà, nếu không sao lại gọi là huynh đệ?

Tin tức này, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta toàn thân lạnh toát, thực sự kinh khủng đến cực điểm!

Không rét mà run, da đầu lạnh buốt.

Nhưng khi nhìn thấy Liễu Thần, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc và các cường giả tuyệt thế khác đang đứng phía trước, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh và những người khác cũng tạm thời yên tâm.

Cho dù cường giả Dị Vực mạnh mẽ, nhưng bây giờ họ cũng là

người có chỗ dựa.

Trên xe liễn do Hỏa Kỳ Lân kéo, Doanh Huyền lại một ánh mắt đã thấu tỏ toàn cục, tờ pháp chỉ của An Lan và Du Đà trước đó thực chất chính là thứ mà trong nguyên tác An Lan và Du Đà muốn dùng để tìm kiếm chiếc rương gỗ mục trong Thiên Uyên.

Món đồ được nhắc đến trên pháp chỉ chính là chiếc rương gỗ mục đó.

Bên trong chiếc rương gỗ mục ấy phong ấn một luồng ấn ký nguyên thần của Thi Hài Tiên Đế, thứ liên quan đến Tiên Đế này, đối với Tiên Vương mà nói đều là chí bảo vô thượng. "Thiên Đế, những người này đến để tấu hài sao?" Diễm Linh Cơ dựa vào lòng Doanh Huyền, mái tóc dài tung bay trong gió, chiếc váy dài màu đen đỏ tựa như tinh linh trong ngọn lửa, yêu mị mà không mất đi vẻ tao nhã, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một nụ cười nhàn nhạt. "Bọn họ chỉ biết pháp chỉ là do Cổ Tổ của họ viết, chứ không biết sức mạnh bên trong như thế nào." Doanh Huyền cười nhạt, nhìn về phía một sinh linh tóc bạc của Dị Vực lại lấy ra một tờ pháp chỉ khác, nói: "Nàng xem, kia chẳng phải lại có động tĩnh rồi sao." "An Lan Cổ Tổ vô thượng, giáng lâm đi!" Sinh linh tóc bạc của Dị Vực khấu đầu, thành kính hô lớn.

Hắn phát hiện tờ pháp chỉ trước đó hiệu quả không tốt, liền lấy ra tờ pháp chỉ có thể triệu hoán Cổ Tổ An Lan này.

Trên pháp chỉ đó có một giọt máu.

Khi pháp chỉ trong nháy mắt cháy rụi, vô số phù văn cổ xưa từ trong đó bay ra, hòa vào giọt máu kia, sau đó hóa thành một bóng người mơ hồ.

Trong chớp mắt, trời đất rung chuyển dữ dội, càn khôn như muốn bị đảo lộn!

Ảo ảnh này không phải chân thân, nhưng lúc này lại hơn cả chân thân, cũng mạnh mẽ như vậy, sở hữu sức mạnh cái thế vô địch. "Cung nghênh An Lan Cổ Tổ giáng lâm!" Vô số cường giả Dị Vực, cùng với tất cả sinh linh Dị Vực trong sa mạc, đều dùng ánh mắt cuồng nhiệt bái lạy bóng người hư ảo kia.

Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh và tất cả cường giả bên phía Cửu Thiên chấn động nhìn bóng người đó, trong lòng kinh hãi.

Bọn họ cảm nhận được uy lực kinh khủng đang cuộn trào trong bóng người hư ảo kia, như đại dương mênh mông, đang dâng trào cuồn cuộn.

Bóng người hư ảo đó ngồi xếp bằng nơi sâu thẳm của thời không, tay trái cầm Bất Hủ Thuẫn, tay phải cầm Xích Phong Mâu, giọng nói uy nghiêm và hùng vĩ từ miệng y truyền ra, chấn động cổ kim luân hồi. "Đỉnh cao tiên đạo, ngạo thế gian, có An Lan ta là có trời!" "Xích Phong Mâu, Bất Hủ Thuẫn, chém hết Tiên Vương diệt Cửu Thiên!" Theo sau giọng nói uy nghiêm và hùng vĩ vang lên, khí cơ Tiên Vương trên người ảo ảnh An Lan đè sập vạn cổ thiên khung, chấn động thời không.

Giờ khắc này, bất kể là sinh linh bên Cửu Thiên hay sinh linh Dị Vực, đều bị khí thế kinh khủng khi An Lan xuất hiện trấn áp. "Thiên trùng kiếp, trăm đời nạn, tuyên cổ vội vã trong nháy mắt." "Bất tử thân, bất diệt hồn, chấn động cổ kim không người địch!" Ngay lúc sinh linh Dị Vực và Cửu Thiên Thập Địa im phăng phắc, chấn động đến không nói nên lời, giọng nói bình tĩnh của Doanh Huyền đột ngột vang lên.

Ặc...

Giờ khắc này, tất cả mọi người vừa chấn động trước sự mạnh mẽ của An Lan, vừa kinh ngạc trước sự bình tĩnh thản nhiên của

Doanh Huyền, bỗng có một cảm giác kỳ lạ.

Dường như có thứ gì đó kỳ quái đã xen vào.

Diễm Linh Cơ, Minh Châu phu nhân, Diệp Hắc, Vô Thủy, Thạch Hạo và những người khác không tự chủ được nhìn về phía Doanh Huyền, có một cảm giác không nói nên lời.

Dù cho Doanh Huyền bây giờ mặt đã rất dày, nhưng lúc này cũng có chút nóng mặt.

Thực ra hắn không muốn mở miệng.

Nhưng nghe những lời trang bức của An Lan, trong đầu hắn tự động hiện lên những câu trang bức trong một tiểu thuyết khác của Hồng Mao Đại Thần, theo bản năng mà nói ra.

Không thể không nói, không hổ là cùng một Hồng Mao Đại Thần.

Những câu trang bức này vừa vặn đối lại với lời của An Lan.

Số từ, thể thức, đều không khác nhau là mấy.

Khóe miệng An Lan giật giật, không ngờ lại có người chơi một vố như vậy với mình.

Ánh mắt y như điện, khí cơ đáng sợ tràn ngập trời đất, khiến cả mảng thời không này đều run rẩy.

Ánh mắt lạnh lùng của y nhìn về phía Doanh Huyền: "Ngươi là ai, mà dám cuồng ngôn vô địch trước mặt ta?" "Cuồng ngôn thì sao?" Hỏa Kỳ Lân kéo long liễn chầm chậm đi đến phía trước nhất của Liễu Thần, Vô Thủy, Thạch Hạo và những người khác, đối mặt với An Lan, giọng nói của Doanh Huyền đột nhiên trở nên sắc bén và uy nghiêm: "Trước mặt trẫm, ai dám cao cao tại thượng?" "Quỳ xuống cho trẫm!" Lời vừa dứt, trời long đất lở, tinh thần vỡ nát, sắc mặt An Lan đại biến, cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh khủng đè lên

người mình, muốn ép y từ trên không trung xuống, ép y phải quỳ gối. "Vương không thể nhục!" Thân thể An Lan run rẩy, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm mâu, thần uy kinh thế! "An Lan ta đương thời vô địch, ai có thể áp chế ta?!" An Lan gầm dài, trời đất nứt toác. "Quỳ xuống!" Doanh Huyền lại một lần nữa quát lớn, vô tận trật tự tỏa liên hiện ra, dị tượng muôn màu, huyết hải ngập trời, khiến Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh và những người khác trợn mắt há mồm, tim đập chân run.

Sự kinh khủng và mạnh mẽ của An Lan vượt xa tưởng tượng của họ, vậy mà Doanh Huyền lại muốn một tồn tại như vậy quỳ xuống?

Đây là điều không thể tưởng tượng được đến mức nào?

Đây là cái thế vô địch đến mức nào? "Hừ, khinh ta chân thân không thể giáng lâm sao?" An Lan gầm lên giận dữ, thân thể bị ép phải quỳ xuống.

Nhưng ngay lúc đó, ảo ảnh này của y trực tiếp nổ tung.

Chỉ có một giọng nói uất hận đến cực điểm vang vọng trời đất: "Ngươi cứ chờ đó cho bản vương, bản vương thề sẽ giết ngươi!" Y, đường đường là Bất Hủ Chi Vương, Cổ Tổ của An Lan Đế Tộc Dị Vực, vậy mà bị ép quỳ gối trước mặt vô số sinh linh của Dị Vực và Cửu Thiên Thập Địa.

Đây là sỉ nhục.

Mối nhục lớn lao.

Chỉ có tiên huyết mới có thể rửa sạch.

Vô số sinh linh và cường giả Dị Vực loạng choạng ngã xuống đất, không thể tưởng tượng nổi, An Lan Cổ Tổ vô địch trong lòng họ lại bị người ta một câu nói ép quỳ.

Tín ngưỡng của họ đã sụp đổ. "Thiên Đế uy vũ, thần uy vô địch!"

Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh mặt đỏ bừng, kích động hô lớn.

Trong chớp mắt, bên phía Cửu Thiên Thập Địa vang lên tiếng hô như sơn hô hải khiếu: "Thiên Đế uy vũ, thần uy vô địch!" "Thiên Đế uy vũ, thần uy vô địch!" ...

Keng keng keng!

Ngay lúc Cửu Thiên Thập Địa đang hoan hô, còn sinh linh Dị Vực một mảnh tĩnh lặng, tiếng chuông loan vang lên.

Dù sa mạc rộng lớn vô biên, dù có Đế Quan bảo vệ và cách trở, nhưng tất cả sinh linh vẫn nghe thấy tiếng đồng linh vang vọng giữa đất trời.

Hơn nữa, ngay lúc này, bất kể khoảng cách xa xôi đến đâu, dù không có thiên nhãn thông, các sinh linh ở biên hoang cũng đều nhìn thấy cảnh tượng ở cuối chân trời.

Một cỗ chiến xa, chậm rãi tiến đến.

Nó mang theo đủ loại vết tích, đều là do binh khí tấn công để lại, như vết búa, vết kiếm, vết đao... bề mặt loang lổ, ghi lại sự huy hoàng của từng trận đại chiến đã qua!

Đây là chiến xa của Bất Hủ Chi Vương An Lan, do một con trâu già kéo, chậm rãi tiến đến, tiếp cận Thiên Uyên, muốn vượt qua!

Con trâu đó thân hình to lớn, bộ lông màu đỏ sậm, nhưng lưng lại màu vàng, hai cái sừng cũng vậy, như được đúc bằng vàng, nó phụ trách kéo xe.

Tiếng chuông trong trẻo dễ nghe, du dương, từ cuối chân trời truyền đến, vô cùng êm tai, nhưng tất cả sinh linh đang hoan hô của Cửu Thiên Thập Địa đều lập tức im lặng. "Chiến xa của An Lan, Bất Hủ Chi Vương muốn qua quan rồi!" An Lan trước đó chẳng qua chỉ là

một giọt máu và pháp chỉ hóa thành ảo ảnh, bây giờ đến là chân thân của Bất Hủ Chi Vương An Lan.

Mặc dù họ có lòng tin vào Doanh Huyền, nhưng lúc này thấy chân thân Bất Hủ Chi Vương giáng lâm, trong lòng vẫn thấy bất an, toàn thân lạnh buốt, cảm giác như rơi vào hầm băng. "An Lan Cổ Tổ!" "An Lan Cổ Tổ!" "An Lan Cổ Tổ!" Ánh mắt tuyệt vọng của vô số sinh linh Dị Vực bùng lên ý chí chiến đấu hừng hực, cuồng nhiệt hô vang.

Lần này An Lan Cổ Tổ chân thân giáng lâm, ai dám cản?

An Lan ngồi trên chiến xa, không nói một lời, cũng không nhìn xung quanh, phảng phất như mọi thứ xung quanh, ức vạn sinh linh, chư thiên huy hoàng, vô tận hồng trần, đều không lọt vào mắt y.

Chương 211

Đôi mắt lạnh lùng đầy sát khí của y chỉ chăm chăm nhìn vào nơi Doanh Huyền đang ở.

Kẻ dám bắt An Lan y quỳ xuống, từ xưa đến nay, chỉ có một mình Doanh Huyền.

Người này... phải chết. ... "Bất Hủ Chi Vương An Lan!" Trên Đế Quan, mỗi người đều cảm thấy da đầu tê dại, từng sợi tóc như nặng ngàn cân, muốn xé toạc cả da đầu, mọi người lạnh từ đầu đến chân.

Danh tiếng An Lan chấn động thiên hạ, tu sĩ thế gian ai dám tranh phong!?

Đây không phải chỉ là nói suông, đã có lịch sử bằng máu, là uy danh được đúc nên bằng việc giẫm lên thi hài của vô số cường giả, chấn động cổ kim, càn quét Cửu Thiên Thập Địa!

Năm đó, quả thực có người có thể cùng y một trận, nhưng cuối cùng thì sao, đều vẫn lạc, chôn xương ở kỷ nguyên trước, máu thấm đất vàng.

An Lan, uy danh động thiên hạ, nhiếp thế gian, tung hoành vạn cổ, quét ngang các lộ địch thủ. "Tiếc thay!

Năm đó, Tiên Vương của Cửu Thiên ta quả bất địch chúng, không có cơ hội cùng y đơn độc một trận, nếu không thì cỗ chiến xa này có lẽ đã không xuất hiện ở kỷ nguyên này." Một vị lão nhân thì thầm, rất khẽ, nhưng không đủ tự tin.

Sa mạc vô biên, một cái nhìn không thấy tận cùng, cỗ chiến xa cổ kia vẫn ở bên kia sa mạc, không ở dưới Thiên Uyên, vốn dĩ không thể nhìn thấy, nhưng bây giờ lại hiện ra trong mắt mỗi người.

Kim Bối Mãng Ngưu thân hình kiện tráng, vô cùng uy mãnh, mang theo hỗn độn khí, sừng trâu vàng óng, không nhanh không chậm, nó kéo cỗ chiến xa cổ mang theo vết tích chiến tranh loang lổ, như một bộ sử thi sống, ghi lại những trận đại chiến tuyệt thế đã qua.

Móng trâu đặt xuống đất, như đạp vào tim của mọi người trên Đế Quan.

An Lan xuất sơn, muốn qua biên hoang!

Cuối cùng, đã đến gần, thực sự tiếp cận trung tâm bên dưới Thiên Uyên!

Đến đây, tốc độ của Kim Bối Mãng Ngưu chậm lại, khi nhấc móng lên, cảm nhận được áp lực cực lớn. "Dốc sức một trận, chính là hôm nay!" Trên Thiên Uyên, truyền đến tiếng quát, đó là một nhóm lão nhân, nhưng giọng nói làm rung chuyển núi sông, xuyên thấu nhật nguyệt, vô cùng bi tráng.

Tiếp đó, một tòa thành hiện ra, lơ lửng trên không trung, đổ bóng xuống một mảng lớn, che khuất trời đất, trấn áp xuống, phát ra vô lượng ánh sáng. "Là tòa thành đó, trong truyền thuyết...

Đế Thành thực sự!" Trên tường thành Đế Quan, một số lão nhân kích động nói, họ đã nghe qua truyền thuyết.

Sát khí cái thế cuồn cuộn!

Tòa thành đó phát sáng, đều là tiên quang, đều là phù hiệu tiên đạo, kinh khủng vô biên, chấn động cổ kim tương lai, chiếu sáng cả thế gian!

An Lan động rồi.

Một bàn tay từ trong chiến xa đưa ra, rất chậm, nhưng rất có lực, hướng lên trời cao nâng lên.

Ầm!

Vô lượng phù hiệu tiên đạo rơi xuống, hỗn độn nổ tung, sát khí cái thế bùng phát, nhưng đều không thể làm tổn thương bàn tay kia một phân nào, chỉ một bàn tay thôi, đã nâng cả tòa cổ thành lên.

Bàn tay đó, có sức mạnh chống trời!

Nó rất vững, chấn nhiếp hoàn vũ, chỉ một bàn tay, đã chống đỡ cả tòa Nguyên Thủy Đế Thành phía trên Thiên Uyên, mặc cho vô lượng tiên quang bùng phát, cũng khó mà đẩy lùi được y.

Nguyên Thủy Đế Thành, không trấn áp được y, bị chống đỡ một cách vững vàng! "Thành còn người còn, thành mất người vong, giết!" Ngay lúc này, trên tòa thành cổ lão kia xuất hiện mấy vị lão giả, họ đang gầm lên bi tráng, tất cả đều ôm một đống lửa, đó là xương cốt của sinh linh bất hủ.

Xương cốt cháy lên, bị pháp trận khóa lại, phóng thích tinh khí bất hủ.

Ầm!

Cổ thành phát sáng, đặc biệt là ở trung tâm, có một cột sáng ngút trời bắn thẳng vào trung tâm Thiên Uyên, kéo theo vô lượng pháp lực, tiên uy cái thế. "Ầm ầm!" Cả Thiên Uyên đều đang bốc cháy, phát ra tiên khí ngập trời, trở thành ngọn lửa, hóa thành phù văn, kết hợp với lạc ấn của Thiên Uyên.

Từng sợi pháp tắc tiên đạo, từ Thiên Uyên giáng xuống, như thần hồng kinh thế, vạn thế bất hủ, thần cản giết thần, phật cản thí phật, diệt độ vạn linh!

Giờ khắc này, phía sau An Lan, liên tiếp hiện ra năm tờ pháp chỉ, ánh sáng chiếu rọi hằng vũ, nghênh đón trời cao, mang theo khí tức vạn thế vô địch, khóa chặt càn khôn, phong ấn trời đất!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Cả thế giới phảng phất như đang được khai mở lại, được luyện hóa lại, năm tờ pháp chỉ đều mang theo khí tức của Bất Hủ Chi Vương, trên trời dưới đất vô địch, coi thường cổ kim tương lai!

Năm tờ pháp chỉ, nghênh trời mà đánh, hóa thành năm bàn tay lớn, cùng với tay của An Lan, đánh về phía Thiên Uyên, khóa chặt thương khung.

Giờ khắc này, trời đất không ngừng phát sáng rồi lại hủy diệt, nơi Thiên Uyên đã xảy ra chuyện kinh khủng nhất, trận chiến đó người ngoài không thể tưởng tượng nổi, đủ để chấn động cổ kim, lưu lại một nét bút đậm nhất trong sử sách!

Người thường không thể hiểu được, đó là cuộc đối đầu ở tầng thứ cao nhất.

Cuối cùng, không còn gì có thể thấy được, mọi thứ đều biến mất, nơi đó là một mảnh hỗn độn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, tất cả mọi người đều nín thở, thần hồn đều cứng lại, trời đất mới trong xanh, cảnh vật dần dần có thể phân biệt được.

Sa mạc, vẫn còn đó, không bị hủy diệt.

An Lan và chiến xa của y vẫn an toàn, không có chút tổn thất nào.

Năm tờ pháp chỉ, phong ấn trên Thiên Uyên, im lìm bất động.

Tay của An Lan nâng Nguyên Thủy Đế Thành, cái thế mà cường đại. "Bất Hủ Chi Vương!" Giữa sa mạc, thiên binh vạn mã của Dị Vực gầm lên, trời đất đều run rẩy, sa mạc rung động dữ dội! "Đây chính là thực lực của Bất Hủ Chi Vương sao?

Thiên Uyên không áp chế được y, Nguyên Thủy Đế Thành không

trấn được y..." Mạnh Thiên Chính và Vương Trường Sinh cùng các cường giả Cửu Thiên Thập Địa âm thầm kinh hãi.

Nhưng vì có Doanh Huyền và các cường giả Đại Tần tồn tại, họ cũng không quá lo lắng, cho dù không giết được An Lan, ngăn cản An Lan chắc sẽ không có vấn đề gì. "Cút qua đây chịu chết cho bản vương!" Trong cỗ chiến xa cổ xưa, ánh mắt lạnh lùng của An Lan vượt qua thời không, rơi xuống người Doanh Huyền, giọng nói uy nghiêm và hùng vĩ vang vọng trời đất. "Càn rỡ!" Vô Thủy Đại Đế bước một bước, liền đến trước chiến xa của An Lan, một luồng uy áp cái thế lan tỏa ra, toàn vũ trụ đều run rẩy, vô số đại tinh lần lượt nổ tung. "Chỉ bằng ngươi cũng xứng khiêu chiến phụ thân ta!" Y anh tư nhiếp người, mái tóc đen dày, ánh mắt sắc bén, có thể xuyên thấu mọi thứ, nhất cử nhất động, trời đất vạn đạo vì y mà run rẩy, ai oán.

Y một tay nâng Vô Thủy Chung, toàn thân tiên quang lượn lờ, huyết khí quán tuyệt đương đại, chỉ một luồng rò rỉ ra đã khiến đại hoang gần đó vỡ nát!

Y cái thế mà cường đại, trong vũ trụ hoàn vũ, có đại thế vô địch. "Y chính là con trai của Thiên Đế?" "Mạnh quá!" "Khí thế này còn mạnh hơn Bất Hủ Chi Vương An Lan!" Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh và các cường giả khác vừa chấn động kinh ngạc, vừa thả lỏng hơn trong lòng, lần này là ổn rồi.

Ánh mắt của An Lan trong cỗ chiến xa trở nên rực rỡ, mày hơi nhíu lại, y vậy mà cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt từ trên người Vô Thủy Đại Đế.

Đây là cảm giác mà y đã rất lâu không có kể từ khi thành tựu Tiên Vương.

Ngay cả Vô Chung Tiên Vương, Lục Đạo Tiên Vương của Cửu Thiên Thập Địa năm đó, cũng không cho y cảm giác nguy hiểm mãnh

liệt như vậy.

Nhưng là một Bất Hủ Chi Vương, An Lan y chưa từng sợ ai.

Huống chi kẻ trước mắt chỉ là con trai của Doanh Huyền.

Nếu ngay cả hắn cũng không đối phó được, y còn làm sao rửa được mối nhục trước đó?

Ầm!

Giờ khắc này, cỗ chiến xa phát sáng, hỗn độn khí cuồn cuộn.

Trong nháy mắt, cả thế giới đều được chiếu sáng.

An Lan xuất thế!

Nhiều người không mở nổi mắt, nơi đó quá rực rỡ, một sinh linh hình người bước ra khỏi chiến xa, vẫn một tay nâng Nguyên Thủy Đế Thành, còn tay kia thì cầm một cây hoàng kim cổ mâu!

Cây mâu đó quá chói mắt, ánh sáng hoàng kim chiếu rọi cổ kim tương lai, phảng phất như vạn thế quy nhất, vĩnh hằng trường tồn.

Cây trường mâu này từng đâm xuyên Thiên Giác Nghĩ, xuyên thấu Tiên Vương, từng thần uy cái thế, kinh động cổ kim.

An Lan xuất thế, trên người y mang theo ánh sáng, bao phủ thân thể, không thể nhìn thẳng, vô cùng lộng lẫy và chói mắt, giống như cây hoàng kim cổ mâu trong tay y, phong mang tất lộ. "Dù cho lưng mang Thiên Uyên, cầm một tay nâng Nguyên Thủy Đế Thành, ta An Lan vẫn vô địch thế gian!" Nhìn Vô Thủy, ánh mắt An Lan rực rỡ, ngạo nghễ nói: "Xem ta chém ngươi, rồi chém lão già rùa rụt cổ của ngươi!!" Nói đoạn, hoàng kim cổ mâu trong tay y chậm rãi đâm ra, ánh sáng lưu chuyển, bùng phát ra dao động như đại dương, thần mang càng lập tức nhấn chìm cả bầu trời, kinh khủng vô cùng, khiến người ta thần hồn kinh chiến!

Trong sa mạc này, ngàn vạn sinh linh, vô tận đại quân phịch phịch toàn bộ ngã mềm xuống đất, run rẩy, bị uy áp vô thượng giam cầm, gần như sắp vỡ nát. "Càn rỡ!" Vô Thủy nhíu mày, theo sau một tiếng quát lớn vang lên, Vô Thủy Chung bùng phát ức vạn tiên quang, cuốn theo đại thế vô địch của vũ trụ hoàn vũ trấn áp xuống.

Keng.

Tiếng vang trong trẻo vang lên, chấn động đến mức tâm linh mỗi người đều run rẩy, thần thể gần như sắp nứt ra, chỉ thấy cây hoàng kim cổ mâu của Bất Hủ Chi Vương trong tay An Lan vậy mà đã gãy lìa.

Vô Thủy Chung như ức vạn trọng cổ vũ trụ nặng nề uy nghiêm, trấn áp xuống!

Con Kim Bối Mãng Ngưu kéo xe dưới uy áp kinh khủng này "bành" một tiếng nổ tung, hóa thành bụi phấn.

Bất Hủ Chi Vương An Lan vốn không ai bì nổi cũng rơi xuống, nhìn Vô Thủy Chung đang trấn áp xuống không thể chống đỡ, cả người ngây dại.

Ta là ai?

Ta đến từ đâu?

Ta muốn đi về đâu?

Nhưng nguy cơ sinh tử ập đến, An Lan không có thời gian mê mang, vứt bỏ Xích Phong Mâu đã gãy, cầm Bất Hủ Thuẫn lên chống đỡ, đồng thời la lớn: "Du Đà, cứu ta!" Mạnh Thiên Chính: "..." Vương Trường Sinh: "..." Ức vạn đại quân Dị Vực: "..." Vị Bất Hủ Chi Vương vô địch nói đâu rồi?

Vừa rồi ngầu lòi đến thế, kết quả lại bị một chiêu trấn áp?

Lần này không phải chỉ là một giọt máu và pháp chỉ hóa thành như trước.

Lần này là chân thân đó.

Hơn nữa vị Thiên Đế kia còn chưa ra tay.

Ra tay còn là con trai của người ta.

Ngươi ngay cả một chiêu của con trai người ta cũng không đỡ nổi, còn muốn chém lão cha của người ta? "Thú vị!" Doanh Huyền ngồi trong long liễn do Hỏa Kỳ Lân kéo, khóe miệng khẽ nhếch, không ngờ các danh cảnh đều đủ cả rồi.

Chuyến đi này không uổng.

An Lan bị Vô Thủy trấn áp, nhưng Du Đà không xuất hiện.

Đùa sao, hai người thực lực tương đương.

An Lan bị một chiêu trấn áp.

Du Đà qua đó chẳng phải là nộp mạng sao?

Hắn không ngốc đến thế.

Lúc này, Kôn Đế, Vô Thương, Du Đà, Lạc Ma, Xích Vương và các Bất Hủ Chi Vương khác của Dị Vực đã tụ tập lại, xa xa cảm nhận được An Lan bị trấn áp, sắc mặt vô cùng ngưng trọng. "Bọn họ không phải là người của Cửu Thiên Thập Địa!" Du Đà trầm giọng nói. "Chẳng lẽ là Tiên Vương từ Giới Hải trở về?" Vô Thương suy đoán.

Bất kể là Tiên Vương của Cửu Thiên Thập Địa hay Tiên Vực, những người có mặt ở đây cơ bản đều nhận ra.

Nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm Doanh Huyền, Vô Thủy và những người khác. "Trong đó có mấy người quen, cây liễu kia đã hồi phục, còn có Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân." Cây liễu

tự nhiên là Liễu Thần, Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân chính là Điểu Gia và Tinh Bích Đại Gia của Hư Thần Giới.

Nhưng ba người này, cũng chỉ có Liễu Thần khiến họ hơi kiêng dè một chút.

Điều họ thực sự lo lắng là Doanh Huyền, Vô Thủy và những người khác.

Mặc dù có mặt ở đây có mấy vị Bất Hủ Chi Vương mạnh hơn An Lan, nhưng họ cũng không thể dễ dàng một chiêu trấn áp An Lan như vậy, dù cho An Lan bị Thiên Uyên và Nguyên Thủy Đế Thành áp chế.

Ầm!

Ngay lúc này, từng luồng khí tức kinh khủng ngút trời làm chấn động cả Dị Vực giáng lâm.

Chương 212

Đó chính là Liễu Thần, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc và những người khác. "Khinh Dị Vực ta không có người sao?" Kôn Đế gầm lên giận dữ, tiếng gầm chấn động Cửu Thiên, tế ra chí bảo vô thượng của hắn là Luyện Tiên Hồ. "Bảo bối, mau vào trong bát!" Thạch Hạo lấy ra một cái bát lớn màu vàng, cái bát này vừa xuất hiện liền tỏa ra vô tận tiên quang, hóa thành một cái bát lớn che trời lấp đất, thôn thiên phệ địa.

Cái bát này không phải của Doanh Huyền, nhưng tác dụng có phần tương tự.

Năm đó khi còn là Tiểu Bất Điểm, Thạch Hạo nghe được sự tích của Doanh Huyền, dùng một cái bát lớn màu vàng, hô một tiếng "Bảo bối, mau vào trong bát!", một vị Bất Hủ Chi Vương của Dị Vực là Bồ Ma Vương đã vào trong bát.

Sau khi nghe được sự tích này, hắn lòng say mê không thôi, coi Doanh Huyền là thần tượng, sùng bái vô cùng.

Cho nên, những năm tháng này ở trong Thời Không Tháp, ngoài việc nâng cao tu vi, hắn còn luyện chế một cái bát lớn màu vàng như vậy.

Cái bát này là hắn dựa trên thông tin về cái bát của Doanh Huyền, kết hợp với ý tưởng của chính mình mà luyện chế thành, là pháp bảo mạnh nhất của hắn. "Thiên Đế, Tiểu Bất Điểm đều bị ngài dạy hư rồi!" Diễm Linh Cơ nhìn Thạch Hạo cầm một cái bát lớn, đôi mắt vũ mị nhìn về phía Doanh Huyền, cười khúc khích nói: "May mà Vô Thủy không lớn lên cùng Thiên Đế, nếu không Tây Hoàng tỷ tỷ e là phải liều mạng với Thiên Đế rồi!" Nghĩ đến cảnh tượng Vô Thủy Đại

Đế hùng tư vĩ ngạn tay nâng một cái bát lớn màu vàng đối địch, Diễm Linh Cơ và các nàng không nhịn được cười.

Cảnh tượng đó thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Doanh Huyền: "..." Hắn thật sự là oan uổng.

Còn oan hơn cả Đậu Nga!

Tiểu Bất Điểm lại không phải hắn nuôi lớn.

Trách hắn sao?

Giới Hải.

Đây là một vùng biển được tạo thành từ tất cả các thế giới tàn phá tụ hội lại từ vô tận kỷ nguyên đến nay, trong đó ẩn chứa vô vàn bí mật, cũng có nỗi kinh hoàng khủng khiếp.

Từng kỷ nguyên, từng thời đại, các giới đều có rất nhiều cường giả bước chân vào Giới Hải, hoặc để tìm kiếm đột phá, hoặc truy cầu khởi nguyên của hắc ám, hay là tìm kiếm cơ duyên… Trong Giới Hải rốt cuộc có bao nhiêu cường giả, không một ai biết rõ.

Đây là nơi nguy hiểm nhất của thế giới Hoàn Mỹ, cho dù là Tiên Vương bước vào cũng rất có khả năng sẽ vẫn lạc.

Lúc này, một con Hỏa Kỳ Lân bốn vó đạp lên hỏa diễm, cao chừng một trượng, kéo một cỗ long liễn chậm rãi tiến đến.

Dù cho sóng lớn ngập trời, cỗ long liễn do Hỏa Kỳ Lân kéo vẫn vững như Thái Sơn.

“Đây chính là Giới Hải sao?” Diễm Linh Cơ trong bộ váy dài rực lửa, thân thể mềm mại tựa vào lòng Doanh Huyền, đôi mắt quyến rũ mê người ngắm nhìn Giới Hải.

Sóng cả hung dữ, một đóa bọt sóng chính là một thế giới tàn phá, mang theo khí tức của hàng ức vạn năm tháng, khiến người ta nhìn

đến hoa cả mắt, thần hồn mê mẩn.

"Đại thiên thế giới, không gì là không có!" Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân, với thân hình đầy đặn quyến rũ, tựa vào phía bên kia của Doanh Huyền, đôi mắt đẹp dài hẹp yêu dã tràn đầy cảm khái: "Nếu không phải có may mắn gặp được Thiên Đế, cảnh tượng như thế này, dù có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra!" "Một đóa bọt sóng ở đây thôi cũng đã lớn hơn thế giới Đại Tần trước kia vô số lần!" "Đúng vậy, nếu không có Thiên Đế, ta cũng chỉ là một nữ tử phàm nhân, sớm đã già chết, hóa thành một nắm đất vàng rồi!" Điêu Thuyền dường như nhớ lại ký ức xa xưa, có phần cảm khái.

Chuyện cũ từng màn hiện về, phảng phất như mới hôm qua.

Thực ra nếu tính cả mấy chục, mấy trăm vạn năm tu luyện trong Thời Không Tháp, thì mười mấy năm sống ở thế giới Tam Quốc trước kia của nàng chẳng đáng là gì, trở nên vô cùng ngắn ngủi.

Doanh Huyền không nói gì, đầu gối lên bộ ngực hùng vĩ của Mỹ Đỗ Toa, tận hưởng sự xoa bóp của nàng.

Thỉnh thoảng hắn lại mở miệng hưởng thụ đồ ăn do Diễm Linh Cơ và Triều Nữ Yêu đút tới.

Phía sau long liễn, các cường giả như Liễu Thần, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc, kẻ bán thuốc giả, Hắc Hoàng, Đoạn Đức đi theo hai bên long liễn như những người hộ vệ.

Bọn họ đều muốn xem bí mật của thế giới này.

Còn về phần cường giả Tiên Vương của Dị Vực, sớm đã bị bọn họ trấn áp.

Số còn lại cũng không cần bọn họ ra tay.

Thế giới Đại Tần ngày nay có thừa cường giả để trấn áp Tiên Vương của thế giới Hoàn Mỹ.

“Xoẹt!” Đột nhiên, tiên quang lượn lờ, trước mặt kẻ bán thuốc giả, hai bóng người xuất hiện rồi hạ xuống.

Hai sinh linh này vô cùng mạnh mẽ, thân thể được bao bọc bởi tiên quang đáng sợ, đại đạo phù hiệu rực rỡ, dày đặc, chấn động vạn cổ luân hồi.

Chính là Đồ phu và người nuôi gà.

Đồ phu, người nuôi gà và kẻ bán thuốc giả có thể nói là những Tiên Vương mạnh nhất của thế giới này, trên người đã có một tầng đế quang nhàn nhạt.

Có thể gọi là Đế Quang Tiên Vương, chỉ còn cách Chuẩn Tiên Đế một bước chân.

Thế nhưng, kẻ bán thuốc giả đã tu luyện ức vạn năm trong Thời Không Tháp của thế giới Đại Tần, dưới sự trợ giúp của các loại thần thông công pháp, tu vi sớm đã vượt qua Đồ phu và người nuôi gà.

“Đây chính là cường giả của thế giới Đại Tần sao?” Đồ phu và người nuôi gà đi đến bên cạnh kẻ bán thuốc giả, âm thầm đánh giá Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc và những người khác.

Trong lòng họ thầm kinh hãi.

Với thực lực của họ, họ cảm nhận được uy hiếp cực lớn từ trên người Vô Thủy, Thạch Hạo và những người khác.

Những người này đều mạnh hơn bọn họ.

Đồ phu là một đại hán vạm vỡ, làn da màu đồng cổ, mái tóc rối tung, lưng đeo cung tiễn, sức mạnh tỏa ra vô cùng kinh người, có thể nói là thần uy cái thế.

Bên ngoài cơ thể hắn ta lượn lờ một tầng quang huy vượt qua cấp độ Tiên Vương, bảo vệ hắn vạn kiếp bất diệt.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn còn thiếu một chút, không thể thực sự đặt chân vào lĩnh vực Chuẩn Tiên Đế.

Tu vi của người nuôi gà cũng tương đương với Đồ phu, là một nữ tử tuyệt mỹ khuynh thành.

Nàng phảng phất đứng sừng sững giữa dòng sông thời gian, mông lung hư ảo.

Phong hoa tuyệt đại, không thể xâm phạm.

Bề mặt cơ thể đại đạo phù văn rực rỡ vô cùng, dày đặc che lấp cả người, mang theo uy áp bàng bạc, khiến người ta bất giác nảy sinh lòng kính sợ, không nhịn được muốn quỳ xuống, thành kính bái lạy.

Bọn họ đã nhận được một số thông tin về thế giới Đại Tần từ kẻ bán thuốc giả, đồng thời cũng cảm ứng được Dị Vực và Tiên Vực đều đã bị cường giả của thế giới Đại Tần trấn áp và khống chế.

Lúc này, Đồ phu, người nuôi gà và kẻ bán thuốc giả đang truyền âm trao đổi.

Chủ yếu là người sau kể lại các thông tin liên quan cho hai người trước.

"Trong long liễn chính là Đại Tần Thiên Đế…" Đồ phu và người nuôi gà thầm liếc nhìn long liễn, cảm thấy bên trong có sự kinh hoàng tột độ, thậm chí con Hỏa Kỳ Lân kéo xe kia cũng mang lại cho họ cảm giác đáng sợ vô cùng.

Bọn họ thậm chí còn cảm ứng được hai ánh mắt xa lạ đang đánh giá mình, Hỏa Kỳ Lân quay đầu lại, hờ hững liếc nhìn Đồ phu và người nuôi gà một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến hai tồn tại vô địch trong giới Tiên Vương cảm thấy như rơi vào hầm băng, linh hồn như muốn đông cứng và vỡ nát.

Đáng sợ.

Tôn Hỏa Kỳ Lân kéo xe này tuyệt đối là một tồn tại vượt qua Tiên Vương.

"Đó là Hỏa Hoàng." Kẻ bán thuốc giả thấy sắc mặt trắng bệch của hai người, truyền âm nói: "Hỏa Hoàng là thú cưng của Thiên Đế, thực lực không thể đo lường!" "Dù là ở thế giới Đại Tần có nhiều cường giả, thực lực của Hỏa Hoàng cũng thuộc hàng đỉnh cao!" "Ngoài Hỏa Hoàng, Thiên Đế còn có một thú cưng khác tên Cổn Cổn, chúng ta thường gọi nó là Thực Hoàng, ngoại hình giống như một con Thiết Thực Thú con, thực lực còn mạnh hơn cả Hỏa Hoàng." Kít!

Đồ phu và người nuôi gà hít một ngụm khí lạnh.

Vừa rồi bọn họ có mơ hồ nhìn thấy một con Thiết Thực Thú nhỏ bằng bàn tay, nhưng không để ý.

Bởi vì con Thiết Thực Thú đó quá nhỏ, lại còn nằm ngủ say sưa trong lòng một nữ tử bên cạnh Thiên Đế, trông vô hại, ngốc nghếch đáng yêu.

Không ngờ lại là một tồn tại đáng sợ hơn cả Hỏa Kỳ Lân.

Quả nhiên, thú không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Dù chỉ là một con thú cưng bên cạnh Thiên Đế cũng là một tồn tại nghịch thiên đáng sợ vô cùng.

Người nuôi gà nghĩ đến đàn phượng hoàng mình nuôi, giờ so sánh với Hỏa Kỳ Lân và Cổn Cổn của Doanh Huyền, thật sự chỉ là cặn bã.

"Ngươi nói trong Giới Hải này có Đế?" Người nuôi gà hỏi.

"Không sai, nghe nói có bốn vị Chuẩn Tiên Đế và một vị Tiên Đế!" Trong lúc kẻ bán thuốc giả đang trao đổi với Đồ phu và người nuôi gà, Doanh Huyền gối đầu lên ngực Mỹ Đỗ Toa cũng hờ hững

ngắm nhìn phong cảnh Giới Hải.

Mơ hồ, hắn nhìn thấy một vài sinh linh đang vượt biển trong sóng lớn, không ít sinh linh đi được một đoạn thì bị Giới Hải chôn vùi.

Hắn còn nhìn thấy sâu trong biển lớn, trên một hòn đảo cô độc, có một sinh vật hình người khổng lồ đứng sừng sững.

Cũng nhìn thấy, ở một vùng biển xa xôi vô tận, có sinh linh cường đại vô thượng xách theo chiếc đèn lồng màu máu tiến về phía trước.

Vùng biển này quá lớn, mỗi một đóa bọt sóng là một thế giới tàn phá, thời gian và không gian hỗn loạn, vì vậy dù một số sinh linh trông có vẻ không xa, nhưng trên thực tế có thể cách nhau cả một kỷ nguyên.

"Gầm…" Một đôi mắt đỏ rực đột nhiên xuất hiện trong bóng tối ở phía xa, hung tợn và đáng sợ.

Một sinh vật kỳ dị có thân thể của một con rồng nhưng lại mọc ra những xúc tu của rết, đột nhiên lao về phía Hỏa Kỳ Lân, khí tức tiên đạo cuồn cuộn như sóng lớn vỗ trời, bàng bạc và mênh mông.

"Đây là một sinh linh đã mất đi linh hồn." Đồ phu và người nuôi gà cũng không ngạc nhiên, bọn họ bình tĩnh nhìn sinh linh đang lao tới, chỉ thấy Hỏa Kỳ Lân há miệng nuốt chửng nó.

Như thể ăn một món điểm tâm nhỏ.

Trong Giới Hải này, không biết có bao nhiêu cường giả sớm đã lạc lối, chỉ còn lại bản năng giết chóc, không còn là chính mình của ngày xưa.

Nhưng trước mặt Doanh Huyền và mọi người, những sinh linh này chẳng khác nào gà đất chó sành, không thể cản trở bước chân của họ dù chỉ một chút.

Hỏa Kỳ Lân trông có vẻ di chuyển không nhanh, nhưng thời gian và không gian dưới chân nó lại trôi đi cực nhanh.

Rất nhanh, thời gian xoay chuyển, trời đất biến đổi, dường như đã đến tận cùng của Giới Hải.

Một con đê màu xám tro chắn ngang phía trước, thật sự đã đến được đầu kia của thế giới!

Doanh Huyền ngồi trong long liễn, ngưng mắt nhìn về phía trước.

Một con đê khổng lồ trở thành vật cản, phía sau dường như là một vùng đất rộng lớn vô ngần.

Tuy nhiên, nơi đó tối đen như mực, cho dù là Chuẩn Tiên Đế cũng chỉ có thể nhìn thấy một đường nét mơ hồ, pháp tắc ở đây rất khác lạ, vô cùng không đơn giản.

Đồ phu, người nuôi gà và kẻ bán thuốc giả nhìn con đê chắn ngang phía trước, trong mắt mang theo vẻ kính sợ và phức tạp.

Trước đây, dù họ là những kẻ mạnh nhất trong số các Tiên Vương, cũng không dám đi qua đó.

Phía sau bọn họ ở nơi xa có một vài hòn đảo rải rác, có những bãi đá, những tảng đá khổng lồ, sừng sững trên mặt biển.

Có một vài sinh linh đang ẩn náu ở đó.

Nhưng không ngoại lệ, tất cả đều là những cường giả cấp Tiên Vương đáng sợ.

"Làm sao có thể, đây là cao thủ của niên đại nào, tại sao lại có cảm giác áp bức đến rùng mình như vậy?" "Đó là Đồ phu, người nuôi gà và kẻ bán thuốc giả!" "Bọn họ muốn làm gì?" "Nhiều cường giả tuyệt thế như vậy, lẽ nào muốn sang bờ bên kia?" Trên từng hòn đảo, từng sinh linh đột nhiên mở mắt.

Bọn họ có những người cổ xưa đến đáng sợ, không biết đã ngồi ở đây bao nhiêu kỷ nguyên.

Lúc này tất cả đều lần lượt tỉnh giấc, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Nhìn đoàn người của Doanh Huyền, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nghi hoặc và khó hiểu.

Ba người Đồ phu là bá chủ trong giới Tiên Vương, rất nhiều người trong số họ đều nhận ra.

Nhưng không ai nhận ra Doanh Huyền, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc và những người khác.

Tuy nhiên, Doanh Huyền ngồi trong long liễn, còn Đồ phu và những người khác lại đi ở phía sau cùng, tuyệt đối là những tồn tại đáng sợ vô cùng, còn mạnh hơn cả ba người Đồ phu.

Doanh Huyền không để ý đến các sinh linh xung quanh, điều khiển Hỏa Kỳ Lân, thậm chí không dừng lại, tiến về phía trước, chuẩn bị bước lên con đê đó.

"Chậm đã!" "Đừng hành động thiếu suy nghĩ!" … "Chậm đã!" "Đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Phía sau, những tiếng gào lớn vang lên, vô cùng gấp gáp, những sinh linh đó ai nấy đều dựng cả tóc gáy, tất cả đều lùi về phía sau hòn đảo, trốn tránh thứ gì đó.

Ầm ầm!

Ngay sau đó, trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, nơi này như chìm vào ngày tận thế, những thần liên trật tự màu đen hóa thành một cơn bão.

Nói là bão, thực chất là pháp tắc, là trật tự, là đại đạo phù hiệu, các loại phù văn tụ lại với nhau, sau đó cuồng cuộn nổi lên, tàn phá khắp đất trời.

Dù là Tiên Vương cũng không thể chống lại cơn bão này!

Nó bắt nguồn từ phía sau con đê, có một cỗ sức mạnh cấm kỵ đang trấn áp, ép người ta đến ngạt thở.

Trong cơn bão đen đó, có binh khí của Tiên Vương trôi nổi, bị thổi bay từ trong biển ra, rồi nổ tung trong hư không, hoàn toàn bị hủy diệt.

Có thể tưởng tượng, qua hàng ức vạn năm, đã xảy ra quá nhiều chuyện, từng có một nhóm sinh linh mạnh nhất đi đến đây, nhưng lại chết thảm.

Ngay cả binh khí của họ cũng chìm xuống Giới Hải!

Quá mạnh.

Cơn bão đại đạo này đáng sợ đến mức, binh khí của những cự đầu trong giới Tiên Vương cũng không thể chống lại, ở đây sẽ vỡ nát, điều này có nghĩa là thân thể huyết nhục của Vương giả không thể chịu đựng được.

Những sinh linh trốn trên đảo, ai nấy đều khổ không tả xiết, nếu không phải hòn đảo đặc thù, là một lá chắn tự nhiên, bọn họ đã chết cả rồi.

Dù vậy, một số người cũng mặt mày tái mét, cơn bão hắc ám đó, đại đạo phù hiệu dày đặc, có một số đã xâm thực lên cả hòn đảo, đối với họ, đó là mối đe dọa chí mạng.

Chương 213

"Đây là sức mạnh cấp Đế sao?" Đồ phu và người nuôi gà chấn động không thôi, họ cảm thấy mình rất khó chống lại sức mạnh này.

Kẻ bán thuốc giả cũng rất kinh ngạc, nếu không phải hắn đã tu luyện ở thế giới Đại Tần và mạnh lên rất nhiều, đối mặt với cơn bão này, hắn cũng rất khó chống cự.

Thế nhưng, cỗ xe do Hỏa Kỳ Lân kéo đi ở phía trước nhất vẫn như đi trên đất bằng, chậm rãi tiến về phía trước, tựa như đang dạo chơi trong sân nhà.

Cơn bão hắc ám mà ngay cả Tiên Vương cũng khó lòng chống đỡ, khi đến trước mặt Hỏa Kỳ Lân, lại như thần tử gặp phải đế vương, chủ động lùi lại ba xá.

Liễu Thần, Vô Thủy, Thạch Hạo và những người khác, trên người quang hoa lưu chuyển, liền không tốn chút sức lực nào đã chặn được cơn bão hắc ám.

Kẻ bán thuốc giả bảo vệ Đồ phu và người nuôi gà theo sát phía sau.

"Làm sao có thể?" "Chẳng lẽ bọn họ đều là Đế giả?" "Không thể nào!" "Sao có thể có nhiều Đế giả như vậy?" Từng người trốn sau hòn đảo chấn động không nói nên lời, trừng đôi mắt kinh hãi đến tột cùng, trong lòng sóng cuộn biển gầm.

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Đế, thậm chí không biết thế gian này có Đế hay không.

Nhưng sức mạnh này rõ ràng đã vượt qua Tiên Vương.

Nhưng nếu là Đế, tại sao lại xuất hiện nhiều như vậy cùng lúc?

Tại sao trước đây chưa từng nghe nói qua?

Lẽ nào cơn bão hắc ám lần này đã yếu đi?

Chỉ là vẻ ngoài dọa người?

Thực chất hữu danh vô thực?

Một vài sinh linh cứng đầu đi theo, kết quả trong nháy mắt bị bão đại đạo xé nát, hóa thành một đám sương máu, biến mất giữa đất trời.

"Ai!" Nhìn thấy cảnh này, vô số sinh linh muốn đi theo đều thở dài, từ bỏ ý định đi theo. … Phía sau con đê.

Vùng đất hắc ám, đúng như tên gọi của nó, một màu đen kịt như mực, không nhìn thấy điểm cuối, phảng phất như đã đến bên ngoài rìa vũ trụ.

Ở đây không có sinh cơ, cũng không có tinh khí lưu chuyển, tử khí nặng nề, như một vương quốc của cái chết.

Điều đáng sợ nhất là, đại đạo pháp tắc đã thay đổi, nếu các Tiên Vương khác đến đây, tuy không đến mức mất hết đạo hạnh, nhưng cũng sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Muốn thích ứng với nơi này, cần phải nỗ lực thử nghiệm, cảm ứng quy tắc đại đạo ở đây.

Nếu không, ngay cả pháp thể của chính mình cũng có thể vỡ nát!

Nhưng đối với Doanh Huyền và mọi người thì đây không phải là vấn đề.

Kẻ bán thuốc giả dẫn theo Đồ phu và người nuôi gà đi trong vùng đất hắc ám.

Bất kể là sinh linh hắc ám hay sức mạnh hắc ám, tất cả đều không thể đến gần hắn.

Xung quanh hắn thần quang lượn lờ, vạn pháp bất xâm, thần thánh mà uy nghiêm.

"Lợi hại quá!" "Đây tuyệt đối đã đạt đến cấp độ Đế rồi!" Trong mắt Đồ phu và người nuôi gà tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Vốn dĩ cả ba đều ở cực hạn Tiên Vương, hoặc có thể gọi là Đế Quang Tiên Vương, thuộc cùng một cấp độ.

Kết quả gặp lại lần nữa, kẻ bán thuốc giả đã vượt xa bọn họ, bỏ lại họ ở phía sau, ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy.

Sự chênh lệch này khiến họ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Phải chi bọn họ cũng bị bắt đến Đại Tần thì tốt rồi.

Nhưng may mắn thay, đó chỉ là vấn đề thời gian.

Rất nhanh bọn họ cũng có thể đến Đại Tần.

Có Thời Không Tháp trợ giúp, bọn họ sẽ nhanh chóng đuổi kịp kẻ bán thuốc giả.

Ngay lập tức, hai người không nghĩ nhiều nữa, tò mò đánh giá xung quanh, cẩn thận cảm ngộ đại đạo pháp tắc và sự biến hóa của trời đất ở đây.

Dù là bá chủ trong giới Tiên Vương, đã sống vô tận năm tháng, họ cũng chưa từng đến vùng đất hắc ám này.

Vùng đất đen rộng lớn, mênh mông vô biên, khắp nơi đều trơ trụi, không thấy một chút sinh cơ nào.

Lãnh thổ ức vạn dặm, vô biên vô tận, nhanh chóng lướt qua dưới chân mọi người.

"Đây là…" Bỗng nhiên, Đồ phu và người nuôi gà nhìn thấy phía trước xuất hiện những công trình kiến trúc thành từng mảng, nguy nga và đồ sộ.

Không biết được xây dựng từ kỷ nguyên nào, khí thế bàng bạc, chấn nhiếp lòng người, bất kỳ sinh linh nào đi đến đây đều sẽ bị áp chế, không nhịn được muốn thần phục, muốn khấu đầu bái lạy.

"Thế gian có lời đồn, phải vượt qua vùng đất hắc ám mới có thể thấy được Cổ Địa Tối Thượng, đó là truyền thuyết, hay là sự thật?" Đồ phu và người nuôi gà ngưng mắt nhìn, họ cảm nhận được một loại áp bức ở đây, muốn khiến họ thần phục, quỳ lạy!

Nếu không có kẻ bán thuốc giả chống đỡ, họ căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là sức mạnh cấp Đế!

Khi đến gần, trong lòng họ chấn động, nhìn thấy một tấm bia, máu chảy đầm đìa, viết hai chữ lớn: Thiên Đình!

Máu đó có màu đen, tấm bia đá đó mang theo những mảnh vỡ phù văn của thời gian, lưu chuyển sức mạnh bản nguyên hắc ám.

"Hắc Ám Thiên Đình!" Ba người Đồ phu tâm thần chấn động, toàn thân vừa sợ hãi vừa hưng phấn.

Mỗi một tế bào đều run rẩy.

"Nơi này cũng có một Thiên Đình à!" Giọng nói quyến rũ của Diễm Linh Cơ mang theo vẻ trêu chọc, hoàn toàn không căng thẳng và sợ hãi như Đồ phu và người nuôi gà.

Bởi vì sau lưng nàng có một người đàn ông, một người đàn ông vô địch.

Sắc mặt Doanh Huyền vẫn như cũ, lười biếng, ngọt ngào, thản nhiên, ôm lấy thân hình mềm mại tuyệt diệu của Diễm Linh Cơ, ngửi mùi hương cơ thể thoang thoảng thấm vào lòng người của giai nhân, giống như đến đây để nghỉ dưỡng vậy.

Hỏa Kỳ Lân kéo long liễn không dừng lại, tiếp tục tiến về phía trước.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong quần thể cung điện trống trải không người này, giọng nói cổ xưa, tang thương mà lại bức người, khiến Đồ phu và những người khác đều rùng mình, tâm thần run rẩy.

"Kẻ hành hương, phải thành kính và chân thành, một bước một khấu đầu, muốn diện kiến bản tọa, tại sao không quỳ?" "Đây là ai?" Đồ phu kinh hãi hỏi.

Kẻ bán thuốc giả không trả lời, nhưng từ phía đối diện truyền đến một chữ: "Đế!" Chỉ một chữ, nhưng lại đáng sợ vô cùng, như một vị đế vương cái thế đang chất vấn, đang quan sát, đủ để khiến vạn linh thế gian run rẩy, hình thần đều sẽ hóa thành tro bụi trong một ý niệm của hắn.

Nơi này có một sinh linh, trong quần thể điện vũ rộng lớn chỉ có một mình hắn, tự xưng là Đế!

Hắn cao cao tại thượng, uy nghiêm và thần thánh, còn chưa lộ diện, đã toát ra khí tức vô địch quan sát vạn cổ.

Một vị Đế chân chính đang ở đây?

Đồng tử của Đồ phu và người nuôi gà co rút lại, sắc mặt ngưng trọng.

Mặc dù họ đã nghe nói nơi này có bốn vị Chuẩn Tiên Đế và một vị Tiên Đế, nhưng khi thực sự gặp phải, vẫn không nhịn được sợ hãi.

Tuy nhiên, nhìn sang kẻ bán thuốc giả và đoàn người của Doanh Huyền, trái tim căng thẳng lo lắng của họ lập tức thả lỏng.

Bọn họ vừa đi vừa đánh giá xung quanh.

Trong trung ương cự cung, giọng nói uy nghiêm đang vang vọng, ầm ầm vang dội, điện vũ rung chuyển, càng thêm vẻ trang nghiêm, thần thánh, không thể xâm phạm.

"Gặp Đế không bái, chân mệnh đã mất, trên bia luân hồi có tên ngươi, một bước một khấu đầu, tội trong đường vãng sinh giảm nửa, hộ ngươi chân linh." Giọng nói đó hùng vĩ, cộng hưởng cùng trời đất, chấn động đến mức vùng đất bao la cũng run rẩy dữ dội, phảng phất như có một vị Tiên Đế giáng lâm, uy áp nhân gian.

Đồ phu và người nuôi gà dù có kẻ bán thuốc giả bảo vệ, cũng cảm thấy sợ hãi vô cùng, thần hồn cũng rung động không ngừng.

Nếu là người khác, chỉ với mấy chục chữ vừa rồi, chỉ một câu nói thôi, cũng đủ để bị chấn bay chân hồn, từ đó bước lên con đường luân hồi.

Điều này thực sự quá mạnh mẽ, miệng tụng chân ngôn, đã có thể tiễn Tiên Vương tuyệt thế đi vãng sinh, đánh mất tiên đạo chân mệnh.

"Gâu gâu, đây là ai vậy?

Còn ra vẻ hơn cả bản hoàng?" Hắc Hoàng đứng thẳng người, mặc một chiếc quần hoa, lớn tiếng quát mắng sinh linh bên trong: "Thiên Đế ở đây, còn dám giả thần giả quỷ, mau cút ra đây bái kiến!" "Hỗn xược!" Trong điện vũ cổ xưa đầy bụi bặm đó, một tiếng quát vang lên, mang theo sự tức giận, còn có sát ý, và vô số phù hiệu hắc ám, sinh linh đó đã ra tay.

Một bàn tay màu xám, gần như khô quắt, da bọc xương, chậm rãi mà nặng nề vỗ tới, kéo theo uy thế ngút trời của Đế giả.

Trong lòng bàn tay đó, nhật nguyệt xoay chuyển, tinh thần vô tận, vũ trụ đang khai tịch, hỗn độn đang lượn lờ, còn có một con đường luân hồi ẩn hiện.

Bàn tay trông không lớn, kích thước rất bình thường, nhưng lại nắm giữ tất cả mọi thứ trên đời, nó khai thiên lập địa, nắm giữ luân hồi, thực sự đáng sợ đến cực điểm!

"Đây… đây chính là Chuẩn Tiên Đế?" Đồ phu và người nuôi gà kinh hãi đến tột cùng, dưới bàn tay lớn này, mỗi một tế bào trên người họ đều run rẩy, hoàn toàn không thể động đậy.

Thật sự quá mạnh.

Đây mới chỉ là Chuẩn Tiên Đế, nếu là Tiên Đế thực sự thì sẽ đáng sợ đến mức nào?

Bọn họ không thể tưởng tượng.

"Bảo bối, mau vào trong bát!" Thạch Hạo vội vàng tiến lên, lấy ra chiếc bát lớn màu vàng rực rỡ của mình, cười toe toét, để lộ hai hàm răng trắng muốt.

Trong chốc lát, chiếc bát vàng tỏa sáng rực rỡ, sức mạnh ẩn chứa vận mệnh, nhân quả, luân hồi tuôn ra, tác động lên người đối phương.

Bàn tay đang tấn công tới lập tức mất hết uy thế, bị một cỗ sức mạnh bí ẩn và kinh khủng kéo về phía chiếc bát vàng.

"A!" "Không thể nào!" "Ngươi là ai?" "Tha mạng!" Một tiếng hét kinh hoàng khó tin truyền đến.

Đồ phu và người nuôi gà trợn to mắt, chấn động khôn tả.

Chỉ thấy một sinh linh bị hút ra, bay về phía chiếc bát vàng.

Chiếc bát vàng không lớn, chỉ bằng hai lòng bàn tay, nhưng khi sinh linh đó đến gần, cơ thể không ngừng thu nhỏ lại, rất nhanh sẽ bị hút vào trong chiếc bát vàng.

Lúc này, Đồ phu và người nuôi gà cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của đối phương.

Đây là một sinh linh hình người.

Đương nhiên, bản thể của hắn không phải là người.

Cơ thể hắn quá khô gầy, lại rất xám xịt, có chút không bình thường, da bọc xương.

Chỉ có đôi mắt là sắc bén như vậy, như hai ngọn đèn vàng, hay nói đúng hơn là giống như hai vầng thái dương trong luân hồi hắc ám, có thể dẫn dắt những thần hồn lạc lối.

Hắn có mái tóc bạc trắng, ngay cả lòng trắng mắt cũng xám xịt, nhưng đồng tử lại màu vàng, sắc bén và đáng sợ, ánh sáng phát ra đủ để xé nát Tiên Vương.

Nhưng chính một vị Chuẩn Tiên Đế đáng sợ vô cùng như vậy, lúc này lại như một con gà con, không có sức phản kháng.

"Cái này cũng quá mạnh rồi!" Đồ phu và người nuôi gà chấn động không thôi, vừa rồi Thương Đế tuy ra vẻ, nhưng thực lực quả thực kinh thiên động địa, vượt xa Tiên Vương.

Thương Đế tuy không biết bị thu vào chiếc bát vàng này sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác của Chuẩn Tiên Đế khiến hắn cảm thấy nguy hiểm tột độ.

Một khi vào trong, hắn chắc chắn sẽ chết.

Hắn liều mạng giãy giụa.

Nhưng sức mạnh Chuẩn Tiên Đế đủ để chấn vỡ chư thiên của hắn, trước mặt chiếc bát vàng này của Thạch Hạo, lại không có chút tác dụng nào.

Hắn không thể tưởng tượng được trên đời lại có cường giả đáng sợ như vậy.

"Tiền bối, cứu ta…" Thương Đế gào lớn, lời vừa dứt, hắn đã bị

chiếc bát vàng nuốt chửng.

Ngay sau đó, ngọn lửa hừng hực bùng cháy trong bát vàng.

Ngọn lửa này là do dung hợp Phần Quyết, sau đó mượn một luồng bản nguyên hỏa diễm từ Tiêu Viêm, Đà Xá Cổ Đế, Dược Lão và những người khác để dung hợp thành, uy lực vô cùng.

Dù là một vị Chuẩn Tiên Đế cũng sẽ nhanh chóng bị luyện hóa.

Ục ục!

Ục ục!

Trong bát vàng như có tiếng nước sôi vang lên, thần quang lấp lánh, pháp tắc trời đất xung quanh bị bắt giữ và rơi vào trong bát.

Sau đó, Thạch Hạo thành thạo lấy ra các loại thiên tài địa bảo, ném toàn bộ vào trong bát vàng.

Ục ục ục ục!

Trong bát vàng, Thương Đế đã bị luyện hóa, bên trong dị tượng phân trình, hương thơm lan tỏa.

Đồ phu và người nuôi gà hít một hơi hương thơm, cảm thấy tinh thần tỉnh táo hẳn lên, cảm giác bình cảnh đã kẹt lại họ ức vạn năm cũng đã lỏng ra một chút.

Nếu họ được uống một ngụm canh hầm từ Chuẩn Tiên Đế đó, có lẽ sẽ đột phá được.

Ánh mắt của họ lập tức trở nên nóng rực.

Đáng tiếc họ không thân với Thạch Hạo.

Chương 214

Món canh hầm từ Chuẩn Tiên Đế có thể được gọi là chí bảo vô thượng, họ đâu có mặt mũi nào mà đến xin một ngụm.

"Thương Đế, ngươi đang làm cái quái gì vậy?" Lúc này, một giọng nói uy nghiêm hùng vĩ truyền đến, mang theo một chút oán trách: "Tiền bối là người có thể dễ dàng làm phiền sao?" Nơi cuối đường chân trời xa xôi, một đại đạo màu tím vàng ầm ầm vang dội, xung quanh kim liên nở rộ khắp nơi, thần cầm bay lượn, cả vùng đất bao la đều đang run rẩy.

Một sinh linh xuất hiện, hắn đội tử kim quan, da mặt cũng có màu tím vàng, thân hình cao gầy, đây là một sinh linh đáng sợ, áp bức đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Xung quanh hắn, ấn ký chư thiên hiện rõ, vây quanh hắn.

"Thương Đế, ngươi thật sự càng sống càng thụt lùi… Hả?" Hồng Đế, một thân tử khí ngút trời, đứng trên con đường được tạo nên từ đại đạo phù hiệu, quan sát vạn cổ chư thiên, khi đôi mắt chuyển động, dòng sông thời gian hiện ra.

Khí tức của hắn quá mạnh mẽ, khí tức từ mũi và miệng, khi tự nhiên lưu chuyển, khiến vũ trụ tinh hải nứt ra, hắn như không thuộc về thế gian này.

Nếu cứ như vậy xuất thế, sẽ hủy diệt tất cả.

Hắn còn mạnh mẽ hơn Thương Đế, lời nói mang theo vẻ chế giễu.

Tuy nhiên, hắn còn chưa nói hết câu, đã phát hiện khí tức sinh mệnh của Thương Đế đã biến mất, khí tức cuối cùng còn sót lại đang ở trong một chiếc bát vàng lớn.

Trong chiếc bát lớn đó, ục ục sủi bọt, hương thơm lan tỏa.

"Thương Đế bị hầm thành canh rồi?" Trong đầu Hồng Đế lóe lên một ý nghĩ hoang đường như vậy, cảm giác mình có phải đang nằm mơ không.

Một Chuẩn Tiên Đế bị hầm thành canh?

Ngươi đùa ta à?

"Các ngươi đừng giành với ta, để ta lo!" Thấy Hồng Đế, mắt Thạch Hạo sáng lên, gào lớn: "Lát nữa ta mời các ngươi uống canh!" Nói xong, Thạch Hạo nói với Hồng Đế: "Bảo bối, mau vào trong bát!" Ầm!

Hồng Đế còn chưa kịp phản ứng, đã bị chiếc bát vàng hút về phía trong.

Cỗ sức mạnh kia ẩn chứa vận mệnh nhân quả, hắn căn bản không thể thoát ra.

Giờ phút này, hắn cuối cùng cũng hiểu Thương Đế đã bị hầm thành canh như thế nào.

Đáng tiếc đã muộn.

"Tiền bối, cứu ta!" Hồng Đế gầm lên, tiếng vang chín tầng trời, chư thiên vạn đạo oanh minh.

Vũ Đế đi theo ngay sau Hồng Đế nhìn thấy cảnh này, da đầu tê dại, sợ đến vãi cả ra quần.

"Tiền bối, cứu mạng!" Vũ Đế quay người bỏ chạy, đồng thời không quên kêu cứu.

Hắn đang cưỡi một cỗ chiến xa cổ xưa, vô cùng lộng lẫy, ánh sáng phát ra lưu chuyển, áp chế tứ cực trời đất.

Chiến xa ầm ầm, được chín con cổ thú phi nước đại kéo đi, đưa

hắn đi với tốc độ cực nhanh.

Chín con cổ thú đó đều tỏa ra uy áp vô lượng, con nào con nấy đầu có sừng, nanh vuốt dữ tợn, vảy giáp lấp lánh, chúng trông giống như chân long, nhưng lại không phải, đều thuộc những chủng tộc chưa từng thấy.

Chín con cổ thú đạp lên dòng sông thời gian, chở cỗ chiến xa cửu sắc tiên kim đó phi nước đại trong vũ trụ tinh hà.

Đây vốn là thứ Vũ Đế chuẩn bị dùng để ra vẻ.

Nhưng bây giờ đừng nói là ra vẻ, hắn chạy trối chết còn thấy chậm.

Khí tức Chuẩn Tiên Đế trên người hắn bùng nổ, một vùng quang vũ thần thánh lan tỏa, Vũ Đế đứng dậy từ trong chiến xa.

Hắn mang một đôi cánh thần thánh sau lưng, cả người vừa mạnh mẽ vừa thánh khiết, như một vị chí cường giả không tì vết, cả người đã tiến hóa đến trạng thái hoàn mỹ nhất.

Nhưng lúc này, đôi cánh thần thánh sau lưng hắn vỗ mạnh, trực tiếp vứt bỏ cỗ chiến xa cửu sắc tiên kim dùng để ra vẻ, liều mạng bỏ chạy.

Tuy nhiên, hắn vừa bước ra một bước, đã bị một cỗ sức mạnh bí ẩn kéo lùi lại.

Đồng thời còn có chín con cổ thú kéo xe của hắn.

Thì ra Thạch Hạo đã ra tay lần nữa, thậm chí cả chín con cổ thú kéo xe cũng không tha, tất cả đều bị hút vào trong bát vàng.

Đến đây, trong bát vàng đã có ba vị Chuẩn Tiên Đế.

"Thiên Đế, nếm thử món canh tam tiên của ta xem mùi vị thế nào?" Thạch Hạo bưng chiếc bát vàng đã luyện hóa ba vị Chuẩn Tiên

Đế đến trước mặt Doanh Huyền.

Thế nhưng, lời hắn vừa dứt, một giọng nói cổ xưa tang thương đã xuyên qua Giới Hải mà đến.

"Thế gian này còn có Đế thực sự sao?" Giọng nói chậm rãi và trầm thấp, Đồ phu và người nuôi gà nghe vậy, dựng cả tóc gáy.

Tựa như có một đại khủng bố sắp giáng lâm.

"Đây là…" Đồ phu và người nuôi gà kinh hãi, vốn là những kẻ quan sát kỷ nguyên luân hồi, vô địch trong giới Tiên Vương, giờ đây lại cảm thấy mình nhỏ bé lạ thường, tựa như một con thuyền đơn độc giữa biển lớn, có thể bị lật úp bất cứ lúc nào.

Lúc này, trong một vũ trụ tĩnh lặng, một cỗ thi thể tàn phế đang trôi nổi, mí mắt khẽ động, sắp mở ra.

Giọng nói vừa rồi chính là phát ra từ miệng hắn.

Trong khoảnh khắc này, thi thể tàn phế đột nhiên mở mắt, ánh sáng bắn ra xuyên thủng đại vũ trụ, hai tia sáng còn đáng sợ hơn cả tiên kiếm, quá sắc bén.

Nhìn từ xa, như hai tia chớp bùng nổ trong bóng tối, phá vỡ sự tĩnh lặng.

Hắn mở miệng rồi từ từ đứng dậy, lạnh lùng nhìn về một hướng, toàn bộ cơ thể khô héo dần dần tỏa ra sinh cơ, có dấu hiệu của sự sống.

Hắn chỉ có một chân, chân còn lại cũng thiếu mất bàn chân, và còn là một tay.

Hắn rất tàn phế, tóc trên đầu khô vàng như cỏ dại, cả người cho người ta cảm giác rất cổ xưa, đã trải qua sự lắng đọng của năm tháng.

Ông!

Hắn giơ cánh tay duy nhất của mình lên, chấn động cả đại vũ trụ, sau đó, chỉ về một hướng.

Một tiếng ầm vang, sâu trong vùng đất hắc ám, trong một vùng đất cổ xưa đang chảy máu, một cánh tay động đậy, đột ngột bay vút lên, xuyên qua giới bích, xuất hiện ở đây.

Sau đó, một tiếng "phanh", cánh tay khô héo đó nối liền với cơ thể của lão nhân, tái tổ hợp hoàn thành.

Cùng lúc đó, sâu trong Giới Hải, sóng lớn ngập trời, một cái chân gãy mang theo máu, xé toạc thương khung, biến mất ở đây.

Ầm!

Trong vũ trụ khô héo này, lão nhân đó đã nối lại được cái chân gãy.

Sau đó, hư không vô ngần nổ tung, hình thành từng vết nứt đen đáng sợ, không biết nối liền với nơi nào.

Một tiếng ầm vang, từ đó bay ra một bàn chân, nối liền với cơ thể tàn phế của hắn, đến đây cơ thể hắn đã hoàn chỉnh.

Trên người hắn, có một chiếc áo đen cũ kỹ, dù cơ thể đã tàn phá, không biết đã trôi nổi trong vũ trụ này bao nhiêu kỷ nguyên, chiếc áo đen vẫn còn đó.

Trên đó có vết máu, có lỗ thủng, trông rất cũ kỹ, lúc này theo sự hồi phục của cơ thể hắn, chiếc áo rách bắt đầu tung bay phần phật, sau đó bùng nổ ra sương đen ngút trời.

Trong nháy mắt, cả vũ trụ này đều bị mây đen bao phủ.

Đó là sức mạnh bản nguyên hắc ám đậm đặc không thể hóa giải.

Trong bóng tối, cơ thể hắn gần như không còn nhìn thấy được, chỉ còn lại một đường nét, khô gầy, cao lênh khênh, nhưng, đôi mắt lại

càng lúc càng rực rỡ, trong bóng tối như hai vầng thái dương nhỏ, chói mắt và đáng sợ.

Ngay sau đó, hắn bước đi, xuyên qua hư không, phá vỡ giới bích, mang theo uy áp vô biên, giáng lâm xuống Giới Hải.

Trong nháy mắt, Giới Hải sôi trào, sau đó sóng lớn lan ra bốn phía, cuộn lên tận trời cao.

Tại nơi lão nhân giáng xuống, nước biển nổ tung, bị ép phải tràn ra tứ phía, nơi đó sắp khô cạn, không còn nước biển nữa, hắn áo đen tung bay, phá tan mọi trở ngại.

Một luồng hắc quang lượn lờ, khí tức của hắn cực kỳ đáng sợ.

Chính vì vậy, xung quanh hắn không có vật thể nào, ngay cả vùng Giới Hải bên dưới cũng sắp bị bốc hơi!

Lão nhân giáng lâm, uy áp lục hợp bát hoang!

"Đây là Tiên Đế?" Đồ phu và người nuôi gà kinh hãi đến tột cùng, sinh linh này mạnh hơn Thương Đế, Hồng Đế và Vũ Đế trước đó rất nhiều.

Bọn họ nghi ngờ lão nhân này là Tiên Đế thực sự, chứ không phải Chuẩn Tiên Đế.

"Diệt Thế Lão Nhân, bản thể là Cửu U Ngao, từng tấn công Tiên Đế thất bại, vẫn là cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, nhưng mạnh hơn mấy tên Chuẩn Tiên Đế như Thương Đế rất nhiều." Giọng nói thản nhiên của Doanh Huyền truyền ra từ trong long liễn, khiến Đồ phu và người nuôi gà vừa mừng vừa sợ, không ngờ người trả lời câu hỏi của họ lại là Doanh Huyền.

"Cửu U Ngao này là một trong Thập Hung, mùi vị hẳn là không tệ!" Trong tay Doanh Huyền hiện ra một chiếc bát vàng hỗn độn, nhẹ giọng nói: "Mau vào trong bát!" Diệt Thế Lão Nhân còn chưa kịp nói

một câu, đã như con thiêu thân, bị dễ dàng thu vào trong bát vàng hỗn độn.

Tĩnh!

Chết lặng!

Cả Giới Hải chìm vào tĩnh lặng.

Diệt Thế Lão Nhân Cửu U Ngao vừa mới xuất hiện đã cái thế vô địch, uy áp bát hoang, cứ như vậy trở thành món ăn trên đĩa?

Đồ phu, người nuôi gà, kẻ bán thuốc giả, thậm chí cả Liễu Thần, Diệp Hắc, Vô Thủy, Diễm Linh Cơ và những người khác đều kỳ quái nhìn Doanh Huyền và chiếc bát vàng hỗn độn.

Rồi lại nhìn Thạch Hạo và chiếc bát vàng trong tay cậu.

Diễm Linh Cơ không nhịn được mở miệng nói: "Thiên Đế, Tiểu Bất Điểm thật sự không phải là con riêng của ngài ở bên ngoài sao?" "Thiên Đế, Tiểu Bất Điểm thật sự không phải con riêng của ngài ở bên ngoài sao?" Doanh Huyền: "..." Trông ta giống Tào tặc lắm sao?

Sau khi thu phục Cửu U Ngao của Diệt Thế Lão Nhân, Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn tiếp tục tiến lên, hướng về phía Chung Cực Cổ Địa.

Liễu Thần, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc và những người khác theo sát phía sau.

Đối với bí ẩn nơi này, bọn họ đều rất tò mò.

Đoàn người Doanh Huyền tốc độ rất nhanh, một bước đã đi xa vô cùng, chẳng mấy chốc đã đến sâu trong Chung Cực Cổ Địa.

Bọn họ nhìn thấy một vài điện vũ xuất hiện trên mặt đất, thần thánh mà rực rỡ.

Đó là Tiếp Dẫn Cổ Điện.

Tại Chung Cực Cổ Địa, Tiếp Dẫn Cổ Điện san sát nhau.

Đồ Tể, Dưỡng Kê Đích và những người khác tò mò đánh giá xung quanh, với thân phận là Tiên Vương bá chủ, bọn họ lại giống như bà nhà quê lên tỉnh, tràn đầy hiếu kỳ và chấn động.

Hỏa Kỳ Lân kéo long liễn tiếp tục tiến về phía trước.

Xa xa, có một nơi lấp lánh ánh sáng, ở đó có một tấm bia, không quá cao, trắng tinh như ngọc, thần thánh vô hạ.

Đây là điểm cuối của quần thể Tiếp Dẫn Cổ Điện.

Đi về phía trước nữa liền có một loại sức mạnh dao động quỷ dị.

"Đây là…" Liễu Thần, Thạch Hạo kinh hãi, bọn họ nhận ra chất liệu của tấm bia này, nó hoàn toàn giống với cốt chất của Nguyên Thủy Chân Giải, cái gọi là bia trắng như tuyết thực chất là bằng xương.

Trên đó có khắc một vài phù văn, rõ ràng và sâu sắc.

"Nguyên Thủy Chân Giải thiên cuối cùng!" Nó được khắc trên cốt bia, tĩnh lặng vô thanh.

Liễu Thần và Thạch Hạo nghiêm túc nghiên cứu, rất nhanh liền xác nhận, đây đích thực là thiên cuối cùng của Nguyên Thủy Chân Giải.

Vô Thủy, Diệp Hắc và những người khác đều quan sát cốt bia, ghi nhớ thiên cuối cùng của Nguyên Thủy Chân Giải này.

Dù sao đây cũng được coi là một môn pháp môn không tồi.

Dung nhập vào Hỗn Nguyên Kinh mà bọn họ tu luyện sẽ có lợi ích rất lớn.

Trong long liễn, Doanh Huyền cũng liếc nhìn một cái.

“Đinh, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của Túc chủ đã dung hợp Nguyên Thủy Chân Giải chung cực thiên.” Doanh Huyền thu hồi ánh mắt.

Nguyên Thủy Chân Giải chung cực thiên này, ở thế giới Hoàn Mỹ cũng chỉ có thể tu luyện đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Công pháp cấp bậc này, Doanh Huyền có rất nhiều.

Công pháp như Thần Tượng Trấn Ngục Kính còn vượt xa Nguyên Thủy Chân Giải.

Đồ Tể và Dưỡng Kê Đích nhìn cốt bia, ánh mắt sáng lên, như tìm được chí bảo, dốc lòng tham ngộ.

Bọn họ chỉ là bá chủ trong hàng ngũ Tiên Vương, thiên Nguyên Thủy Chân Giải có thể tu luyện đến Chuẩn Tiên Đế này đối với họ chính là vô thượng chí bảo.

Cùng lúc đó, nơi sâu nhất của Chung Cực Cổ Địa, từng trận hắc vụ bốc lên, như mây đen che kín bầu trời, đồng thời nơi đó tỏa ra dao động đáng sợ không gì sánh bằng.

Mọi người nhìn sang, nơi sâu nhất của Chung Cực Chi Địa có một tấm bia đá tàn phá, trên đó khắc mấy chữ cổ, được cấu thành từ đại đạo phù văn, sinh linh của bất kỳ kỷ nguyên nào, chỉ cần đủ mạnh, đều có thể hiểu được.

“Khế cơ thành Đế…” Doanh Huyền ngồi trong long liễn, Hỏa Kỳ Lân kéo xe chậm rãi tiến lên.

Rất nhanh đã đến nơi sâu nhất của Chung Cực Cổ Địa.

Nơi đó có một tầng hắc quang, bao phủ một vùng đất rộng lớn phía trước.

Trong đó, mông lung mơ hồ, ẩn hiện có thể thấy được đường nét đại khái.

Chương 215

"Có một sinh linh!" Liễu Thần chấn động, đó là một sinh vật hình người khổng lồ, còn hùng vĩ hơn cả núi lớn, nó ngồi trên một chiếc ghế đá, ngửa người ra sau, thân thể đã tàn khuyết.

"Lẽ nào đây chính là Thi Hài Tiên Đế mà Thiên Đế đã nói?" Liễu Thần toàn thân phát ra vô lượng quang, nâng đạo hạnh lên đến cực hạn, cẩn thận nhìn kỹ, chăm chú quan sát.

Cuối cùng, y đã nhìn rõ.

Dưới hoàng hôn màu máu, trên vùng núi đá hoang tàn thê lương, hắc vụ cuồn cuộn, một người khổng lồ ngửa người nằm trên đế y được đẽo từ núi đá.

Toàn thân nó đen kịt, thân thể phảng phất như đã mục nát, tỏa ra sương mù đen kịt nồng đậm, nơi đó chính là khởi nguồn chân chính của hắc ám vật chất!

Toàn bộ hắc ám đều đến từ một cỗ thi thể!

Nó rất tàn phá, tựa như bị xé rách, từ đầu lâu nứt ra, kéo dài đến tận bụng.

Nửa thân trên thiếu mất một nửa, như nửa cái đầu lâu, cánh tay trái..., nửa thân dưới vẫn còn nguyên vẹn, nó ngửa người nằm trên ghế đá!

"Đây chính là bí mật lớn nhất thế giới của chúng ta sao?" Mại Giả Dược Đích chấn động không thôi: "Nguồn gốc của hắc ám động loạn là vì cỗ thi thể này?" Nơi sâu nhất Chung Cực Cổ Địa này, lại là một cỗ thi thể khổng lồ, nếu đứng dậy, chắc chắn sẽ đội trời đạp đất, trên người nó ẩn hiện uy áp và khí cơ của Tiên Đế.

Dù đã chết đi mà vẫn có thể như vậy, đủ thấy sự khủng bố năm đó, kinh người đến nhường nào!

Hắc ám vật chất đều do thân thể mục nát này tỏa ra, ăn mòn mảnh đất cổ xưa vô ngần này.

Nhìn kỹ, có những sợi trật tự thần liên khóa chặt nó, trói nó vào ghế đá.

Đồng thời, tầng quang mạc kia vốn nên là thần thánh, cũng đang trấn áp nơi này, nhưng đã bị hắc ám vật chất ăn mòn thành màu đen.

Trông nó không khác gì nhân tộc, chỉ là vô cùng khổng lồ.

Bỗng nhiên, mọi người cảm thấy toàn thân lạnh buốt, như bị thứ gì đó theo dõi.

Quả nhiên, trong bóng tối đó, có một đôi mắt trống rỗng, chậm rãi mở ra, nhìn chằm chằm bọn họ.

Chính là Thi Hài Tiên Đế.

"Kẻ thấy Đế không bái, đáng tru diệt!" Giọng nói uy nghiêm từ trong bóng tối truyền ra, nếu không có tầng quang mạc bao phủ, chắc chắn sẽ kinh thiên động địa.

Dù vậy, mảnh đất cổ xưa này cũng run rẩy, ầm ầm chuyển động, núi sông đều đang bi ai.

"Nói không tồi đâu, còn không mau tới đây bái kiến Thiên Đế bệ hạ vĩ đại của chúng ta!" Thạch Hạo một tay nâng kim oản, hét lớn về phía Thi Hài Tiên Đế trong bóng tối.

"Tìm chết!" Trong bóng tối, Thi Hài Tiên Đế tỏa ra khí cơ mục nát, phát ra âm thanh hùng vĩ như vậy.

Ầm!

Tại chỗ nó, vô lượng hắc ám vật chất bộc phát, hóa thành cơn bão

kinh thiên, tấn công ra ngoài.

Đáng tiếc, nơi đó có một đạo quang mạc bao phủ, trực tiếp chặn lại phần lớn hắc ám vật chất của nó, chỉ có một phần thoát ra, uy lực giảm mạnh.

Hắc ám vật chất xông ra ngoài hóa thành một con ma long, nhe nanh múa vuốt, pháp lực hùng hồn cái thế, xông về phía Hỏa Kỳ Lân ở đằng trước nhất.

Hừng!

Hỏa Kỳ Lân há miệng phun ra một ngọn lửa vàng rực, ngọn lửa gặp gió bùng lên, thiêu trời đốt biển, lập tức thiêu rụi con ma long kia thành tro bụi.

Mà ngọn lửa thế đi không giảm, thiêu rụi luôn cả đạo quang mạc kia.

Ầm!

Giây phút này, Thi Hài Tiên Đế trong bóng tối đột nhiên ngồi bật dậy, kéo căng những sợi trật tự thần liên trên người.

Ánh mắt nó kỳ dị vô cùng, dần dần từ đen ngòm, lộ ra từng điểm kim quang.

"Gào!" Một tiếng gầm kinh thiên động địa, trong con ngươi của Thi Hài Tiên Đế bắn ra hai đạo thần hồng, ánh vàng rực rỡ xen lẫn hắc quang, xuyên thủng thời không.

Chỉ thấy một chiếc hòm gỗ mục nát vượt không gian mà đến, sau khi nổ tung, bên trong lại bay ra một đạo ấn ký nguyên thần.

"Ngươi và ta vốn cùng một nguồn, hôm nay hợp lại làm một." Thi Hài Tiên Đế toàn thân bộc phát khí cơ vô cùng, cưỡng ép dung hợp ấn ký nguyên thần với nhục thân của mình, khí tức trên người nháy mắt

tăng vọt một đoạn.

Vô tận hắc ám vật chất hóa thành đại đạo phong bạo khủng bố, càn quét trời đất.

Hỏa Kỳ Lân há miệng lần nữa phun ra một ngọn lửa, thiêu rụi toàn bộ hắc ám vật chất.

Thi Hài Tiên Đế trong mắt tinh quang lóe lên, mang theo chấn động và kinh hãi.

Nó nhìn Hỏa Kỳ Lân, rồi nhìn sang Doanh Huyền trên long liễn, cảm nhận được áp lực cực lớn.

"Kiếm đến!" Theo tiếng hét lớn của Thi Hài Tiên Đế, hư không nứt ra, một khẩu kiếm thai bay ngang trời, bộc phát vô lượng quang, tỏa ra khí cơ Tiên Đế.

Chính là Đại La Kiếm Thai.

Trong nguyên tác, đây là bảo bối đã theo Thạch Hạo rất lâu, chính là do Thi Hài Tiên Đế luyện chế thành.

Nó chém mạnh về phía Doanh Huyền!

Kiếm thai sáng chói, thế kiếm lăng lệ, xé rách vạn cổ chư thiên, uy năng cực hạn cường đại, vạn vật vì nó mà sinh, vì nó mà diệt, vì nó mà hưng, vì nó mà suy, nó bao phủ cả dòng sông thời gian!

Giây phút này, uy thế Tiên Đế nở rộ, mênh mông khó lường.

Chư thiên khai tịch, chư giới hủy diệt.

Lúc này, cảnh tượng trời đất mở ra, càn khôn sụp đổ, giống như sóng biển trong Giới Hải, vô cùng vô tận, sóng sinh sóng diệt, quá mênh mông, cho người ta cảm giác không chân thực.

Uy lực của nó chí cao vô thượng, trước nay chưa từng có, thật sự ảnh hưởng đến vạn vật, ảnh hưởng đến vạn linh, ảnh hưởng đến vạn

giới.

Đồ Tể và Dưỡng Kê Đích run lẩy bẩy, cho dù có Mại Giả Dược Đích bảo vệ, cũng cảm thấy mình như một đóa bọt sóng giữa đại dương, tùy thời có thể bị hủy diệt.

"Đây chính là uy của Tiên Đế sao?" "Quá đáng sợ!" Đừng nói hai người họ, ngay cả chính Mại Giả Dược Đích cũng cảm thấy áp lực như núi.

Tuy hắn đã tu luyện mấy chục vạn năm trong Tháp Thời Không Đại Tần, nhưng tu luyện càng về sau, càng khó đột phá.

Thực lực hiện tại của hắn ước chừng cũng chỉ ở đỉnh phong Chuẩn Tiên Đế, cách Tiên Đế vẫn còn một khoảng.

Rắc.

Theo một tiếng vang giòn giã, Mại Giả Dược Đích nhìn sang, chỉ thấy Hỏa Kỳ Lân vung một vuốt tới.

Khẩu Đại La Kiếm Thai khủng bố vô biên kia liền vỡ nát.

"Vũ khí được luyện chế từ vật liệu thừa trong truyền thuyết, xem ra lại là do Thi Hài Tiên Đế luyện chế!" Liễu Thần chấn động nói.

Rất nhiều cường giả đều biết đến Đại La Kiếm Thai, nhưng không ai biết lai lịch của nó, mà mỗi kiếm chủ nhận được Đại La Kiếm Thai cuối cùng đều chết bất đắc kỳ tử.

Dần dần cũng không ai dám dùng thanh kiếm này nữa.

"Đích thực là vật liệu thừa, nhưng, cũng là đế kiếm!" Thi Hài Tiên Đế khẽ mở miệng, rất lạnh lùng.

Lúc này, Đại La Kiếm Thai đã nứt ra, những mảnh vỡ loang lổ không ngừng rơi xuống, cuối cùng từ bên trong lại rơi ra một chiếc quan tài nhỏ màu xám!

Truyền ngôn, vật liệu chính được luyện thành quan quách, vật liệu thừa luyện thành Đại La Kiếm Thai.

Mà chiếc quan tài đó lại ở trong kiếm thai.

"Kiếm là do ta luyện chế, quan tài thì đã tồn tại từ xa xưa!" Trong lúc Thi Hài Tiên Đế nói chuyện, chiếc quan tài nhỏ mở ra, từ bên trong rơi xuống một mảnh thân thể tàn khuyết, thuộc về nửa thân trên, máu me đầm đìa.

Nó chỉ có một cánh tay, nửa cái đầu lâu, thiếu mất con mắt, một mảnh thân thể tàn phá.

Ngay sau đó, mảnh thân thể tàn phá này dung hợp với Thi Hài Tiên Đế, Thi Hài Tiên Đế thực sự khôi phục hoàn chỉnh, một cỗ khí cơ cái thế của Tiên Đế chân chính càn quét ra ngoài.

Ầm!

Nó đứng dậy, thân thể khổng lồ, sừng sững giữa thế gian, khẽ chấn động, hỗn độn phá diệt, trật tự chư thiên tan rã, đế chi pháp lực cuồn cuộn tuôn ra mênh mông, vô biên vô tận.

Nếu không có Doanh Huyền và những người khác cản ở phía trước, Giới Hải chắc chắn sẽ sôi trào, đế đạo quy tắc của nó sẽ càn quét chư thiên vạn vực, vạn linh vạn vật đều có thể bị giết!

Keng!

Đại La Kiếm Thai phát ra tiếng vang, những mảnh vỡ loang lổ rơi xuống đều được tổ hợp lại, quy về một thể, lần nữa hóa thành một khẩu kiếm thai.

Phanh một tiếng, Đại La Kiếm Thai xuất hiện trong tay nó, đồng thời phóng to, cuối cùng tương xứng với thân thể khổng lồ của nó, trở thành một khẩu cự kiếm đáng sợ.

“Hôm nay các ngươi đều phải chết!” Thi Hài Tiên Đế lạnh lùng nói, tóc tai bay tán loạn, toàn bộ thân thể hiên ngang, nhiếp hồn đoạt phách.

“Ai cho ngươi dũng khí?

Lương Tĩnh Như à?” Doanh Huyền bình tĩnh nhìn Thi Hài Tiên Đế: “Nếu không phải muốn xem thử chiến lực hoàn chỉnh của ngươi, trẫm đã sớm một chưởng đập chết ngươi rồi.

Ngươi nghĩ ngươi còn có cơ hội hồi phục sao?” “Cuồng vọng!” “Đế không thể nhục!” “Chết!” Thi Hài Tiên Đế hét lớn, cánh tay vung lên, một kiếm chém về phía Doanh Huyền.

Ầm ầm một tiếng, hỗn độn hải bị chia cắt, kiếm khí tung hoành hàng tỷ vạn dặm, xa không giới hạn, vật gì cũng giết.

Diệt độ thương sinh!

Một kiếm này của nó đủ sức diệt sạch chư thiên, khiến tất cả đều đi đến hủy diệt, quá đáng sợ.

Ngay cả dòng sông thời gian kia cũng đang run rẩy, biến mất khỏi nơi này.

“Đế kiếm phủ bụi, đã lâu chưa xuất vỏ, khát máu Tiên Đế!” Trong tay Doanh Huyền hiện ra một khẩu kiếm thai màu xám mờ, chính là Thiên Đế Kiếm đã sớm tiến hóa thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Đáng tiếc Thiên Đế Kiếm đã theo Doanh Huyền lâu như vậy, vẫn chưa từng uống máu của một cường giả ra hồn nào.

Thực lực của Thi Hài Tiên Đế không tồi.

Nếu đặt ở thế giới Hồng Hoang, e rằng cũng miễn cưỡng có thực lực Đại La Kim Tiên.

Trong hệ thống Hỗn Nguyên Kinh do Doanh Huyền sáng tạo, cũng

có thể sánh ngang với cường giả Thế Giới Cảnh bình thường.

Doanh Huyền nhẹ nhàng đâm một kiếm ra.

Sức mạnh của thế giới được khai tịch trong cơ thể gia trì, Hỗn Độn đại đạo quấn quanh, nghiền nát chư thiên vạn đạo, chém tan mọi trở ngại cường địch.

Rắc.

Đại La Kiếm Thai gãy đôi.

Một đạo kiếm quang từ mi tâm Thi Hài Tiên Đế chém xuống, kiếm khí tung hoành hàng tỷ vạn dặm, chém tan vũ trụ hỗn độn, chém mở dòng sông thời gian.

Ầm ầm ầm.

Thi thể khổng lồ của Thi Hài Tiên Đế ngã xuống, chia làm hai nửa.

Toàn bộ sinh cơ bị một kiếm trảm diệt.

Một câu di ngôn cũng không kịp để lại.

Hít! ... … Đại Tần Tiên Giới.

Tử Tiêu Thiên.

Sau khi chém giết Thi Hài Tiên Đế, Doanh Huyền liền quay về Đại Tần Tiên Giới, còn thi thể của Thi Hài Tiên Đế, Đại La Kiếm Thai và chiếc quan tài kia đều trở thành chất dinh dưỡng cho Thiên Đế Kiếm.

Sau khi thôn phệ, Thiên Đế Kiếm tuy vẫn chỉ là Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng sự sắc bén và sát khí của nó ít nhất cũng tăng lên một thành, cũng không tồi.

“Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Hoàn Mỹ.” “Phần thưởng một: Một mảnh vỡ Hỗn Độn đại đạo, luyện hóa có thể nâng cao cảm ngộ Hỗn Độn đại đạo.” “Phần thưởng hai: Hỗn Nguyên

Chí Tôn Liễn, Hỗn Độn Chí Bảo, có thể công có thể thủ, công phòng nhất thể, là chí bảo không thể thiếu khi ở nhà hay đi du lịch." "Đều là bảo bối thích hợp với ta, không tồi!" Doanh Huyền trong mắt lộ ra một tia cười, mảnh vỡ Hỗn Độn đại đạo vừa hay có thể dùng để nâng cao tu vi, Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn có thể dùng làm xe ngựa.

Cỗ xe ngựa mà hắn tự luyện chế trước đây có thể thay mới được rồi.

Xe ngựa cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo.

Đặt ở kiếp trước, đây chính là siêu xe độc nhất toàn cầu.

Lái ra ngoài, chính là kẻ ngầu nhất!

Doanh Huyền không vội luyện hóa mảnh vỡ Hỗn Độn đại đạo, mà ý niệm khẽ động, dung hợp thế giới Hoàn Mỹ vào Đại Tần.

Theo sự dung hợp của một đại thế giới như Hoàn Mỹ, Đại Tần Tiên Giới biến hóa có thể nói là cực lớn, cấp bậc nhảy vọt trở thành đại thiên thế giới đỉnh tiêm.

Dị tượng đáng sợ tràn ngập vũ trụ, vạn thiên đại đạo ầm ầm vang vọng.

Nhưng đối với sinh linh bản địa của Đại Tần Tiên Giới mà nói, bây giờ đã rất bình tĩnh rồi.

Hết cách, đã trải qua quá nhiều lần rồi.

Nhưng sinh linh của thế giới Hoàn Mỹ vừa mới dung hợp qua, cảm nhận được sự biến hóa của thế giới, trong lòng chấn động, không lời nào diễn tả được.

Chương 216

Ngay cả những bá chủ Tiên Vương như Đồ Tể và Dưỡng Kê Đích cũng chấn động không thôi.

Đại Tần Tiên Giới sau khi dung hợp thế giới Hoàn Mỹ, so với thế giới Hoàn Mỹ ban đầu còn cao cấp và rộng lớn hơn vạn lần không chỉ.

"Đại Tần Tiên Giới thật là rộng lớn vô ngần, thảo nào có thể sinh ra nhiều cường giả như vậy, còn có cả sự tồn tại vô thượng như Thiên Đế!" Đồ Tể vạm vỡ cường tráng, trên mặt mang theo vẻ chấn động, cảm khái nói.

Ao cạn không nuôi được rồng thật.

Sự mạnh yếu của thế giới trực tiếp quyết định sự mạnh yếu của cường giả bên trong.

"Cái này ngươi nói sai rồi!" Mại Giả Dược Đích lắc đầu: "Không phải Đại Tần Tiên Giới cường đại rộng lớn mới xuất hiện Thiên Đế, mà là sự tồn tại của Thiên Đế đã khiến Đại Tần Tiên Giới trở nên cường đại rộng lớn!" "Hả?" Đồ Tể và Dưỡng Kê Đích nhìn về phía Mại Giả Dược Đích, có chút không hiểu.

"Đại Tần Tiên Giới ban đầu chỉ là một tiểu thế giới của phàm nhân, ngay cả một Hoang Vực ở hạ giới cũng không bằng, cường giả mạnh nhất trong đó còn không bằng một sinh linh Bàn Huyết Cảnh!" Mại Giả Dược Đích trong mắt mang theo kính sợ và sùng bái: "Là Thiên Đế bệ hạ hoành không xuất thế, mở ra từng bí cảnh, dung hợp từng bí cảnh, mới tạo ra được Đại Tần Tiên Giới như ngày nay!" Đồ Tể: "…" Dưỡng Kê Đích: "…" Hai người kinh ngạc đến ngây người.

Đại Tần Tiên Giới ban đầu chỉ là một thế giới phàm nhân nhỏ bé

như hạt bụi?

Cường giả mạnh nhất còn không bằng tu sĩ Bàn Huyết Cảnh, cảnh giới đầu tiên của thế giới bọn họ?

Nhưng nghĩ đến việc Thiên Đế có thể mở ra từng bí cảnh thế giới của chư thiên vạn giới, chinh phục những bí cảnh thế giới này, rồi lại dung hợp chúng.

Có thể tạo ra một Đại Tần Tiên Giới như vậy cũng là bình thường.

"Sự vĩ đại của Thiên Đế thật khó mà tưởng tượng!" Đồ Tể và Dưỡng Kê Đích cảm khái, khi nhắc đến Thiên Đế, trong mắt mang theo sự kính sợ sâu sắc.

Đặc biệt là hình ảnh vĩ ngạn của Doanh Huyền một kiếm chém Thi Hài Tiên Đế trước đó, càng là vĩnh sinh khó quên.

"Đi thôi, gia nhập Đại Tần đều có thể tu luyện công pháp vô thượng Hỗn Nguyên Kinh do Thiên Đế truyền lại, còn có thể đến Vạn Đạo Các lựa chọn các loại công pháp thần thông cường đại…" Mại Giả Dược Đích dẫn Đồ Tể và Dưỡng Kê Đích đi đăng ký trên Trí Võng, sau đó liền tiến vào Vạn Đạo Các trong thế giới ảo.

Ở một bên khác, Đoạn Đức tự mình dẫn theo một thiếu niên đi tới.

Mặt của thiếu niên rất tròn, giống như một quả táo lớn, trông rất chất phác, chỉ có đôi mắt to là hơi láu lỉnh.

Vẻ ngoài rất giống Đoạn Đức, chỉ thiếu đi một phần bỉ ổi.

Trong lòng cậu còn ôm một con thỏ trắng như tuyết.

Thái Âm Thỏ Ngọc.

Mối tình đầu của Tào Vũ Sinh.

Ngay lúc này, một thân ảnh cao lớn chắn ở phía trước.

Tào Vũ Sinh ngẩng đầu lên, tức thì rụt cổ lại, hai chân sợ đến run rẩy.

Thái Âm Thỏ Ngọc trong lòng cậu cũng yếu ớt rúc vào lòng cậu, lộ ra một cái đầu thỏ đáng yêu, một đôi mắt sáng như san hô đỏ rụt rè đánh giá phía trước.

Đó là một con chó đen lớn đứng thẳng bằng hai chân, răng nanh trắng như tuyết sắc bén, lạnh lẽo đến rợn người.

Tuy nó mặc một chiếc quần hoa, trông có chút hài hước buồn cười, nhưng dù là Tào Vũ Sinh hay Thái Âm Thỏ Ngọc đều không dám cười, càng không có ý định muốn cười.

Bọn họ biết đây là cường giả của Đại Tần Tiên Giới.

Bọn họ đã từng chứng kiến sự khủng bố của cường giả Đại Tần Tiên Giới.

Hơn nữa khí tức trên người con chó đen lớn trông có vẻ hài hước này, còn đáng sợ hơn những cường giả Đại Tần Tiên Giới khác mà bọn họ từng xa xa nhìn thấy.

Tuyệt đối là một tôn tuyệt thế đại yêu khủng bố.

“Yo, tên mập thối, ngươi kiếm đâu ra thằng con lớn thế này?” Hắc Hoàng nhếch miệng cười, một đôi mắt gian xảo đánh giá Tào Vũ Sinh.

“Chó tốt không cản đường, qua một bên.” Đoạn Đức bực bội nói.

“Tên mập thối nhà ngươi, dám nói chuyện với Bản hoàng như vậy, có phải da ngứa rồi không?” Hắc Hoàng nhe răng trợn mắt, bộ dạng hung dữ dọa Tào Vũ Sinh và Thái Âm Thỏ Ngọc run lẩy bẩy, co rúm lại.

“Ồ, con thỏ đáng yêu quá nhỉ!” Đột nhiên, đôi mắt chó của Hắc Hoàng nhìn vào Thái Âm Thỏ Ngọc trong lòng Tào Vũ Sinh, liếm liếm

môi: “Thỏ con đáng yêu như vậy, làm món đầu thỏ xào cay chắc chắn rất ngon!” “A, đừng ăn ta, ta không ngon chút nào đâu!” Thái Âm Thỏ Ngọc sợ hãi hét lớn.

Nó không hề nghi ngờ con chó đen lớn khủng bố này sẽ ăn thịt nó.

Trước đó nó đã nghe nói Đại Tần Tiên Giới có một tôn đại ma vương, pháp bảo là một cái bát vàng lớn, trực tiếp hầm cả cường giả Tiên Vương.

Đáng sợ vô cùng.

“Khốn kiếp, con chó chết nhà ngươi, cút ngay cho đạo gia, không thì đạo gia đánh ngươi!” Đoạn Đức tức giận hét lên, thân hình mập mạp trực tiếp chắn trước mặt Tào Vũ Sinh, che đi ánh mắt của Hắc Hoàng.

Thái Âm Thỏ Ngọc chính là mối tình đầu của hắn, đáng tiếc cho đến cuối cùng, hắn vẫn không kịp thổ lộ tình cảm của mình.

Không ngờ lại có ngày gặp lại.

“Đáng tiếc bây giờ nàng, vẫn không phải là nàng của khi đó!” Đoạn Đức trong lòng thở dài, cảm thấy có chút khó xử.

Tào Vũ Sinh là chính hắn lúc trẻ.

Bây giờ vì thần thông của Thiên Đế, chính hắn lúc trẻ lại cùng hắn đồng thời tồn tại.

Mà Thái Âm Thỏ Ngọc chỉ có một.

Hắn nên tác thành cho quá khứ của mình, hay là tác thành cho chính mình?

Hắn nhìn Thái Âm Thỏ Ngọc đang sợ hãi, vẻ mặt tức giận biến mất, cười tươi như một đóa hoa cúc, ôn nhu nói: “Ngươi đừng sợ, yên tâm đi, con chó chết này không dám ăn ngươi đâu!” “Đa tạ tiền

bối!" Thái Âm Thỏ Ngọc từ trong lòng Tào Vũ Sinh nhảy xuống, hóa thành hình người.

Thân hình nàng mềm mại, đôi chân thon dài thẳng tắp, một mái tóc dài màu bạc xõa xuống, đôi mắt đỏ như san hô, xinh đẹp và linh khí, cảm kích nhìn Đoạn Đức: "Tiền bối, ngài thật là một người tốt!" Nàng không quen biết Đoạn Đức, nhưng nhìn bộ dạng của Đoạn Đức, chắc hẳn có quan hệ gì đó với Tào Vũ Sinh.

Nhưng nàng cảm thấy Đoạn Đức đối xử với nàng đặc biệt tốt.

Đoạn Đức: "..." Nếu không gia nhập Đại Tần, có lẽ hắn sẽ rất vui.

Nhưng nhìn đối tượng mà mình từng yêu thầm phát cho mình một tấm thẻ người tốt, trong lòng gọi là ngũ vị tạp trần.

"Tên mập thối, ngươi lại ở đây dụ dỗ tiểu cô nương nhà người ta?

Thèm muốn thân thể người ta à!" Một giọng nói trêu chọc truyền đến, Thái Âm Thỏ Ngọc ngẩng đầu nhìn, liền thấy một thiếu niên tuấn mỹ khí chất bất phàm.

Khí tức trên người còn mạnh hơn cả Đoạn Đức và Hắc Hoàng.

"Tiểu ca ca đẹp trai, mạnh mẽ thế này chắc chắn sẽ không lừa người." Thái Âm Thỏ Ngọc thầm nghĩ.

Nghĩ đến đây, chút thiện cảm ít ỏi mà Thái Âm Thỏ Ngọc dành cho Đoạn Đức nháy mắt biến mất, đôi mắt đỏ như bảo thạch nhìn về phía Đoạn Đức đầy cảnh giác.

Đoạn Đức vừa mập vừa bỉ ổi, hơn nữa nàng lại không quen biết, cho dù là vì quan hệ của Tào Vũ Sinh, cũng không thể nào đối xử đặc biệt tốt với nàng, thậm chí còn tốt hơn cả với Tào Vũ Sinh.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Tên béo bỉ ổi này chắc chắn có ý đồ xấu với nàng.

Nghĩ đến đây, lại nhìn thân hình mập mạp bỉ ổi của Đoạn Đức, Thái Âm Thỏ Ngọc sợ đến lùi lại một bước.

"A a a!" Nhìn thấy bộ dạng của Thái Âm Thỏ Ngọc, Đoạn Đức làm sao còn không hiểu suy nghĩ của đối phương, hắn hoàn toàn phát điên.

"Diệp Hắc, con chó đen chết tiệt, hai tên khốn các ngươi, ta phải giết các ngươi!" Đoạn Đức đầu tiên xông về phía Diệp Hắc!

Nhưng Diệp Hắc chọc xong Đoạn Đức, tâm tình thoải mái, trực tiếp chạy mất.

Lúc này, Hắc Hoàng từ phía sau xông lên, một ngụm cắn vào mông Đoạn Đức.

"Ngao ô… con chó chết, nhả ra…" Đoạn Đức hét lớn, cùng Hắc Hoàng vật lộn với nhau.

"Tào Vũ Sinh, vị tiền bối này là gì của ngươi?" Thái Âm Thỏ Ngọc khẽ hỏi.

"Ta cũng không rõ, có thể là cha ta, cũng có thể là tổ tông của ta!" Tào Vũ Sinh nhìn Đoạn Đức, đây chính là một phiên bản phóng to của cậu, chắc chắn có quan hệ không hề tầm thường. … "Khá lắm, Hắc Hoàng, Đoạn Đức, Diệp Hắc, tổ hợp tam cẩu này, vẫn như cũ nhỉ!" Nằm trên ghế dựa hưởng thụ Vân Vận xoa bóp, Doanh Huyền nhìn Diệp Hắc, Đoạn Đức và Hắc Hoàng ba người đánh nhau, không khỏi mỉm cười.

Thân thể lông xù của Cổn Cổn nằm trên ngực hắn ngủ khò khò.

Doanh Huyền đưa tay vuốt ve, ý thức tiến vào hệ thống phó bản tối cường: "Làm mới phó bản!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã làm mới đến phó bản Tuyết Trung!" "Tiếp tục làm mới!" Hắn hiện tại có

thể đồng thời làm mới ba phó bản.

Phó bản Tuyết Trung đối với Đại Tần hiện tại quá yếu, tùy tiện phái một người là có thể dễ dàng hoàn thành.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đã làm mới đến phó bản Thiên Long!" "Khốn kiếp!" Doanh Huyền trong lòng không nhịn được chửi thề, không lẽ đều là loại phó bản sơ cấp này sao?

"Tiếp tục!" Còn vị trí cuối cùng.

Đinh, chúc mừng Túc chủ đã làm mới đến phó bản Thôn Phệ. … "Phó bản Thôn Phệ?" Doanh Huyền trong lòng vui mừng, đây là một phó bản lớn.

Là đại phó bản thật sự.

Ở các thế giới khác, đơn vị độ dài thường là mét, trượng, dặm, còn thế giới Thôn Phệ Tinh Không cơ bản đều dùng năm ánh sáng để hình dung.

Năm ánh sáng đó, là khoảng cách mà ánh sáng đi được trong một năm trên đường thẳng trong chân không vũ trụ.

Tốc độ ánh sáng khoảng ba mươi vạn km mỗi giây.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Một ngày hai mươi tư giờ.

Một giờ sáu mươi phút.

Một phút sáu mươi giây.

Một năm có bao nhiêu giây?

Độ dài của một năm ánh sáng có thể tưởng tượng được.

Vậy mà đây lại là đơn vị cơ bản của thế giới Thôn Phệ.

Thật khủng khiếp.

Doanh Huyền không lập tức truyền tin tức về phó bản Thôn Phệ xuống, vừa mới dung hợp thế giới Hoàn Mỹ, trước tiên để lại vài ngày, cho cường giả Đại Tần tiêu hóa nội tình của thế giới Hoàn Mỹ, tăng cường thực lực.

Thực lực của thế giới Thôn Phệ Tinh Không không yếu, theo thông tin phó bản, Vũ Trụ Chi Chủ ước chừng có thể sánh ngang với Pháp Tướng Cảnh của Đại Tần hiện tại.

Mà Vũ Trụ Chi Chủ trong thế giới Thôn Phệ Tinh Không không hề ít, vượt quá bốn chữ số, mà trên Vũ Trụ Chi Chủ còn có Vũ Trụ Tối Cường Giả, Hư Không Chân Thần, Vĩnh Hằng Chân Thần và Thần Vương.

Tất nhiên, thế giới Thôn Phệ Tinh Không hiện tại không có Thần Vương hoàn chỉnh, chỉ có một Thần Vương chuyển thế.

Tọa Sơn Khách.

Tấn Chi Thần Vương năm xưa.

Bây giờ chỉ là một Vũ Trụ Tối Cường Giả mà thôi.

Kiểm tra xong phó bản Thôn Phệ, Doanh Huyền nhìn sang phó bản Thiên Long và phó bản Tuyết Trung.

Đây là hai phó bản võ hiệp.

Tuy võ lực không cao, nhưng nhân vật bên trong lại rất nổi tiếng.

Trong Thiên Long, chỉ cần nhạc nền vang lên, có thể xưng là vô địch, Kiều Phong.

Thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên.

Đứng trên trần nhà, Tảo Địa Tăng.

Vận khí nghịch thiên Hư Trúc.

Trùm sò giới Hải Vương, Đoạn vương gia.

Còn có huynh đệ tình thâm Mã Đại Nguyên, vợ hắn Khang Mẫn đã giúp hắn qua lại với gần hết cao tầng Cái Bang.

Thậm chí cả Từ trưởng lão đức cao vọng trọng, tám chín mươi tuổi cũng không tha.

Thật là nữ trung hào kiệt.

Tuyết Trung cũng không hề kém cạnh.

Xuân Thu Kiếm Giáp Lý Thuần Cương, trời không sinh ta Lý Thuần Cương, kiếm đạo vạn cổ như đêm dài.

Vô địch một giáp tử, trấn giữ thành Võ Đế, tự xưng thiên hạ đệ nhị, lão quái vật Vương Tiên Chi.

Vì chính đạo thiên địa tái tu ba trăm năm, chỉ cầu trời đất mở một đường, để Từ Chi Hổ phi thăng, Hồng Tẩy Tượng.

Rượu mạnh ngựa tốt sáu ngàn dặm, trên tường thành Võ Đế cắm hộp kiếm, Lão Hoàng.

Mời lão tổ tông đi chết, Nho Thánh.

Chương 217

Còn có hoa khôi cúi đầu không thấy chân, Ngư Ấu Vi, khiến thế tử phải vịn tường mà đi, Sàng Giáp Bùi Nam Vi… "Có hai bí cảnh võ hiệp, các nàng có ai hứng thú đi một chuyến không?" Doanh Huyền giới thiệu sơ lược thông tin hai phó bản, hỏi các nàng xung quanh.

Còn về việc tự mình đi?

Hoàn toàn không cần thiết.

Doanh Huyền còn lười động.

Thế giới Thôn Phệ Tinh Không đi một chuyến thì còn được.

"Bí cảnh Thiên Long, dường như khá giống thế giới ta từng sống, ta đi xem thử!" Hoàng Dung nói.

"Ta đi Tuyết Trung." Lý Hàn Y tiếp lời, thế giới Tuyết Trung dường như rất giống thế giới trước đây của nàng, nàng muốn đi xem.

Hơn nữa, tiểu thế giới cũng có đại đạo pháp tắc của tiểu thế giới.

Sau khi vào, cũng có thể cảm ngộ một phen.

Nếu không, đợi đến khi dung hợp vào thế giới Đại Tần, sẽ bị đồng hóa.

Tất nhiên, nếu là thế giới đặc biệt, Doanh Huyền với thân phận là thế giới chi chủ, cũng có thể lựa chọn giữ lại đại đạo pháp tắc của thế giới đó, không để nó bị thế giới Đại Tần đồng hóa.

"Vậy các nàng đi đi!" Doanh Huyền giao cánh cửa đồng xanh vào phó bản Thiên Long và Tuyết Trung cho họ, đồng thời dặn dò họ chú ý đến nhân vật chính trong đó là được.

Những kẻ khác đều là cường giả và thế lực quan trọng, không cần

phải dặn dò, cứ trấn áp hết là xong.

Hoàng Dung đến phó bản Thiên Long, bên cạnh còn có Tiểu Long Nữ, hai người xuất thân từ thế giới tương tự, tự nhiên dễ dàng tăng tiến quan hệ.

Bên phía Lý Hàn Y, Doãn Lạc Hà, Nguyệt Cơ và Tư Không Thiên Lạc, những người từng ở cùng thế giới với nàng, cũng đi theo.

"Ồ, đầu bếp chuyên dụng của ta đi rồi, vậy ta ăn gì?" Doanh Huyền phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, ngẩng đầu nhìn Vân Vận xinh đẹp ung dung đang xoa bóp đầu cho hắn.

"Thiên Đế muốn ăn gì?" Giọng Vân Vận ôn nhu, tuy tài nấu nướng của nàng không thể so với Hoàng Dung đã nhận được truyền thừa Thần cấp trù nghệ, nhưng cũng có thể nấu cơm cho Doanh Huyền.

"Ăn nàng!" Doanh Huyền cười xấu xa, từ trong lòng Vân Vận ngồi dậy, một tay bế bổng nàng lên.

Cánh tay ngọc thon dài của Vân Vận thuận thế ôm lấy cổ Doanh Huyền, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn nhanh chóng ửng hồng, đầu vùi vào lòng Doanh Huyền.

Trong lòng tràn đầy vui sướng.

Dù sao cũng là tăng nhiều thịt ít, hay nói đúng hơn là chỉ có một miếng thịt, muốn ăn được cũng không dễ.

Đặc biệt là Doanh Huyền còn rất lười, phần lớn thời gian đều nằm phơi nắng, lười động.

Trừ phi là lúc đói.

Tiểu Bất Điểm Hoang Thiên Đế đói bụng thích uống sữa thú, Doanh Huyền đói bụng cũng thích "ăn".....

Trong lúc Doanh Huyền cùng Vân Vận mở lòng tâm sự về 《Đại Động Chân Kinh》, 《Hoàng Đình Kinh》, 《Tố Nữ Tâm Kinh》.

Thế giới Tuyết Trung.

Mặt trời lặn về phía tây, tà dương như máu.

Ngoài thành Bắc Lương.

Trên quan đạo, một già một trẻ bị ánh hoàng hôn kéo dài bóng hình.

Người già lưng đeo một cái túi dài được bọc bằng vải rách, quần áo tả tơi, tóc bạc trắng, còn kẹp vài cọng cỏ, đặt cái bát mẻ xuống đất là có thể đi ăn xin, dắt một con ngựa gầy trơ xương.

Người trẻ tuổi thực ra không nhỏ, râu ria đầy mặt, mặc áo vải thô, giống như dân tị nạn.

"Lão Hoàng, cố gắng thêm chút nữa, vào thành về nhà là có thịt miếng lớn rượu bát to rồi!" Người đàn ông trẻ tuổi không nhìn ra tuổi thật, yếu ớt nói: "Mẹ nó chứ, trước đây không thấy rượu thịt là thứ gì hiếm lạ, bây giờ nghĩ đến là thèm chảy nước miếng, ngày nào cũng mơ thấy." Lão đầu trông như đầy tớ cười ha hả, để lộ hàm răng vàng thiếu mất răng cửa, trông vừa thật thà vừa buồn cười.

"Cười cái ông nội nhà ngươi, lão tử bây giờ khóc còn không ra nước mắt." Người trẻ tuổi trợn mắt nói, hắn thật sự không có tinh thần để giày vò nữa.

Hắn chính là thế tử Bắc Lương Từ Phụng Niên và Lão Hoàng Kiếm Cửu Hoàng.

Vừa trải qua ba năm du lịch sáu ngàn dặm, chỉ thiếu nước phải đi ăn xin dọc đường.

Trên đường đi, xuống nước mò cá, lên núi đuổi bắt thỏ, trèo cây

bắt tổ chim, chỉ cần có chút mùi tanh, nấu chín lên là bữa ăn ngon nhất thiên hạ.

Trong thời gian đó, đi qua thôn trang định trộm ít gà vịt gì đó, mấy lần bị đám trai tráng cầm cuốc gậy gỗ đuổi chạy mấy chục dặm, suýt nữa mệt chết.

Chưa vào thành, cách tường thành không xa có một quán rượu treo cờ hoa hạnh.

Từ Phụng Niên ngửi thấy mùi rượu, nhắm mắt lại, khịt khịt mũi, vẻ mặt say sưa, thật con mẹ nó thơm.

"Tiểu nhị, lên rượu!" Hắn đang chuẩn bị chạy qua bảo tiểu nhị lên rượu, thì đột nhiên thân thể run lên, cả người cứng đờ tại chỗ, trợn to mắt nhìn lên trời.

"Mẹ nó ơi, tiên nữ hạ phàm rồi!" Từ Phụng Niên hung hăng dụi dụi mắt, khó tin nhìn lên trời, chỉ thấy một cánh cửa đồng xanh khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Uy nghiêm.

Hùng vĩ.

Khí thế bàng bạc.

Cánh cửa đồng xanh mở ra, chỉ thấy từng vị tiên nữ tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên từ trong cửa đồng bước ra.

Dù hắn với thân phận là thế tử Bắc Lương, trong phủ mỗi ngày hầu hạ hắn có đến hàng trăm nha hoàn, trong đó còn có những tuyệt sắc như Hồng Thự, Khương Nê.

Nhưng những tuyệt sắc này dù đẹp đến đâu, cũng là phàm nhân, không thể so sánh với tiên nữ được.

"Tiên nữ?

Đâu có tiên nữ?" Đôi mắt đục ngầu của Lão Hoàng đã ở tuổi hoa giáp sáng lên, một đôi mắt bỉ ổi láo liên nhìn quanh, hệt như một lão dâm tặc.

"Khốn!

Tiên nữ đương nhiên ở trên trời rồi!" Từ Phụng Niên bực bội nói.

Lão Hoàng ngẩng đầu, tức thì trợn to mắt, vẻ bỉ ổi trên mặt biến mất, cả người trở nên nghiêm nghị.

"Tiên nữ thật!" Lão Hoàng vốn tưởng tiên nữ mà Từ Phụng Niên nói chỉ là tính từ, không ngờ lại là danh từ.

Lẽ nào đây chính là tiên nhân hạ phàm trong truyền thuyết?

Thế giới Tuyết Trung cũng có tiên nhân.

Tu luyện đến cảnh giới cao thâm, liền có thể mở thiên môn, phi thăng thiên giới, thành tựu thiên tiên, vĩnh sinh bất tử.

"Đây… đây là tiên nhân hạ phàm?" Giây phút này, không chỉ Từ Phụng Niên và Lão Hoàng nhìn thấy, vô số cường giả trong thế giới Tuyết Trung đều đã nhìn thấy.

Võ Đang, Long Hổ Sơn, Lưỡng Thiền Tự… toàn bộ thiên hạ tất cả cường giả đều chấn động.

Vương Tiên Chi ở thành Võ Đế đột nhiên bay lên đầu tường, ngưng mắt nhìn cánh cửa đồng xanh trên trời cùng Lý Hàn Y và những người khác, lẩm bẩm nói: "Đây dường như không phải là tiên nhân trên trời…" Thế giới Thiên Long.

Đại Lý, Vô Lượng Sơn.

Đoàn Dự vừa mới từ Lang Huyên phúc động diện kiến "Thần tiên tỷ tỷ", đoạt được Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, vừa rời khỏi sơn động liền thấy trên trời xuất hiện một tòa thanh đồng đại

môn.

Uy nghiêm, thần thánh, hùng vĩ, nặng nề. "Đây là cái gì?" Đoàn Dự dùng sức dụi dụi mắt, tưởng rằng mình hoa mắt.

Thế nhưng khi hắn lần nữa ngẩng đầu nhìn lên, cả người đều ngây dại. "Đẹp quá…" "Đây mới là thần tiên tỷ tỷ thực sự chứ!" Đoàn Dự toàn thân chấn động, thần hồn mê mẩn, cả người đều si ngốc.

Chỉ thấy trước thanh đồng đại môn đã xuất hiện mấy vị tiên tử tuyệt thế, dung sắc tuyệt lệ, không thể nhìn gần, kiều mỹ vô song, phong tư yểu điệu.

Các nàng bạch y thắng tuyết, đạm nhiên mà đứng, giữa những cái liếc mắt đưa tình là dung quang kinh thế, khiến cho hết thảy tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ đều ảm đạm thất sắc, chỉ như phân thổ.

Dù là tiên nữ thoát tục trên tiên sơn Đông Hải trong truyền thuyết cũng không bì được vẻ thanh lệ tuyệt mỹ của các nàng. "Thần tiên tỷ tỷ, xin lỗi, xin lỗi!

Ta cứ trừng mắt nhìn thần tiên tỷ tỷ như vậy, thật là vô lễ." Mặc dù biết là vô lễ, nhưng ánh mắt Đoàn Dự vẫn không tài nào dời đi được.

Một lúc lâu sau, Đoàn Dự vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu lạy, bái nói: "Tiểu sinh Đoàn Dự bái kiến thần tiên tỷ tỷ, hôm nay được thấy dung nhan, chết cũng không hối tiếc." Hoàng Dung và Tiểu Long Nữ đứng giữa hư không, nhìn xuống đại địa, thân ảnh của các nàng cũng rõ ràng chiếu rọi vào mắt của tất cả sinh linh trong thế giới Thiên Long. "Thần tiên hiển linh rồi!" "Mau bái kiến thần tiên!" "Tiên tử phù hộ!" Vô số bá tánh rối rít quỳ lạy, thành kính cầu nguyện.

Không chỉ bá tánh, ngay cả quan to quý nhân, võ giả giang hồ, thậm chí cả hoàng đế cũng đều đang quỳ lạy.

Thuyết tiên thần, từ xưa đã có.

Nhưng chưa bao giờ được chứng thực.

Mà nay bọn họ lại được tận mắt nhìn thấy tiên nhân.

Thanh đồng đại môn trên trời, tiên tử lăng không mà đứng, bất luận là điểm nào cũng đều cho thấy đối phương chắc chắn là thần tiên.

Đây tuyệt đối không phải là điều võ công có thể làm được. "Thế giới Thiên Long và thế giới chúng ta sống ban đầu thật sự rất tương tự." Giọng Hoàng Dung uyển chuyển, nhưng không có phàm nhân nào có thể nghe thấy, với thần thức của nàng, toàn bộ thế giới Thiên Long đều nằm trong tầm cảm nhận.

Nhìn vô số sinh linh đang quỳ lạy cầu nguyện, đôi mắt Hoàng Dung khẽ động, thanh âm hùng vĩ vang vọng khắp đất trời: "Bản cung là Hoàng Dung dưới trướng Thiên Đế Đại Tần Tiên Giới, hôm nay ban cho các ngươi tiên duyên, chỉ cần các ngươi lòng dạ thành kính, bản cung sẽ độ cho các ngươi cả thế giới phi thăng Đại Tần Tiên Giới!" Lời vừa dứt, cả thế giới chìm vào tĩnh lặng.

Ngay sau đó, vô số người trở nên điên cuồng. "Bái tạ Hoàng đại tiên, tiểu nhân sau này chính là tín đồ trung thành của Hoàng đại tiên, chỉ cầu đại tiên độ ta phi thăng!" Vô số bá tánh kích động quỳ lạy, không ngừng dập đầu cầu nguyện.

Thậm chí các hoàng đế Đại Tống, Đại Liêu, Tây Hạ cũng đều quỳ lạy cầu nguyện, có thể phi thăng tiên giới, ai mà không muốn?

Ai có thể chống lại được sự cám dỗ đó? ...

Thiếu Lâm.

Tàng Kinh Các.

Tảo Địa Tăng nhìn Hoàng Dung và Tiểu Long Nữ trên bầu trời, trong lòng tràn ngập vô số nghi vấn: "Trên đời này lại thật sự có tiên nhân?" "Vậy có Phật Tổ không?" Đừng thấy ông ta là cao tăng Thiếu Lâm, nhưng thực ra sâu trong nội tâm ông ta biết, Phật Tổ không tồn tại.

Ít nhất là không tồn tại Phật Tổ cấp bậc tiên phật.

Nhưng bây giờ sự xuất hiện của Hoàng Dung và Tiểu Long Nữ đã làm mới lại tam quan của ông ta.

Trên đời này thật sự có thần tiên.

Ngay lúc này, Tảo Địa Tăng cảm nhận được một ánh mắt uy nghiêm nhìn tới, hai chân lập tức mềm nhũn, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất. "Gặp tiên không lạy, chân mệnh đã mất, không vào tiên giới, phải vào địa ngục!" Trong đầu Tảo Địa Tăng vang lên giọng nói uy nghiêm hùng vĩ của Hoàng Dung, toàn thân run rẩy, vội vàng bái lạy: "Tiên tử tha mạng a, tiểu tăng biết sai rồi, cầu tiên tử cho tiểu tăng một cơ hội nữa!" Tảo Địa Tăng không ngừng dập đầu.

Giữa sinh tử có đại khủng bố.

Đừng thấy bình thường ông ta phảng phất như đã nhìn thấu mọi thứ, đạm nhiên ung dung.

Đó là bởi vì ông ta đã đứng trên đỉnh cao nhất.

Ông ta đã vô địch.

Ông ta có thể tùy tiện trang bức.

Nhưng gặp phải sự nghiền ép của cấp độ cao hơn, ông ta vẫn chỉ là một phàm nhân bình thường, nhiều nhất là một phàm nhân lợi hại hơn một chút. ...

Đại Tần Tiên Giới.

Ôm Vân Vận cảm thụ vẻ đẹp của sinh mệnh, Doanh Huyền tách ra một luồng ý thức quan sát hai phó bản Thiên Long và Tuyết Trung.

Nghe được lời của Hoàng Dung, khóe miệng không khỏi giật giật, cũng chỉ có Hoàng Dung cổ linh tinh quái mới làm ra chuyện này, đổi lại là Tiểu Long Nữ chắc chắn không nói ra được những lời trang bức như vậy.

Lời này vẫn là hắn học được từ Thương Đế ở thế giới Hoàn Mỹ.

Đương nhiên, Doanh Huyền biết Hoàng Dung không phải thật sự muốn đánh Tảo Địa Tăng vào địa ngục, chẳng qua là hù dọa đối phương, trêu chọc ông ta một chút mà thôi.

Thế giới Thiên Long chỉ là một thế giới võ hiệp không có tiên thần, sau khi Hoàng Dung nói sẽ đưa bọn họ phi thăng tiên giới, tất cả mọi người đều nghĩ đến việc phi thăng, cuồng nhiệt chưa từng có.

Phản đối là không thể nào phản đối.

Phó bản Thiên Long rất nhanh đã giải quyết xong.

Tương đối mà nói, phó bản Tuyết Trung có độ khó cao hơn một chút.

Chương 218

Trong Tuyết Trung cũng có tiên nhân, còn có tiên giới.

Nhưng tiên giới có chút "pha ke".

Tiên nhân trên trời tuy có thể trường sinh bất tử, nhưng thực lực thật sự không ra sao.

Giống như Lã Động Huyền qua thiên môn mà không vào, cảm thấy tiên giới cũng chỉ đến thế, tiên nhân ở đó còn không lợi hại bằng hắn.

Hơn nữa những tiên nhân đó một khi hạ phàm, thực lực sẽ giảm mạnh.

Chuyện phàm nhân trong Tuyết Trung chém tiên nhân không hề ít.

Giống như Đặng Thái A một người trấn giữ thiên môn, chém tám mươi mốt vị tiên nhân, hào khí nói: "Thí vấn thiên thượng tiên nhân, thùy cảm lai thử nhân gian?" (Dám hỏi tiên nhân trên trời, ai dám đến nhân gian này?) Cho nên rất nhiều cường giả ở nhân gian Tuyết Trung không hề e ngại tiên nhân.

Tiên nhân dám hạ phàm, bọn họ liền dám chém tiên nhân.

Đáng tiếc lần này tới là Lý Hàn Y, Doãn Lạc Hà và những người khác, không phải là tiên nhân "pha ke" trong thế giới của bọn họ.

Chỉ thấy Vương Tiên Chi tọa trấn Võ Đế Thành, vô địch một giáp tý, được xưng là thiên hạ đệ nhị, rồi Trương Phù Dao, vị Nho Thánh sơ đại vì thiên hạ mà trấn thủ nhân gian tám trăm năm, cùng các cường giả khác đồng loạt ra tay.

Có thể nói cao thủ của nhân gian giới Tuyết Trung đều đã xuất hiện.

Thế nhưng Lý Hàn Y chỉ hừ lạnh một tiếng, như sấm sét nổ vang, từng cường giả xông tới liền như sủi cảo rơi xuống.

Một luồng khí tức trên người nàng tỏa ra liền trấn áp cả nhân gian và tiên giới. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Thiên Long." "Thưởng Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bát Bộ Phù Đồ." "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tuyết Trung." "Thưởng Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phi Tuyết Kiếm." "Hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không tệ!" Doanh Huyền tuy không coi là kinh hỉ, nhưng cũng rất hài lòng, dù sao hai phó bản này căn bản không cần tốn bao nhiêu công sức.

Ngay sau đó, Doanh Huyền khẽ động ý niệm, thế giới Thiên Long và thế giới Tuyết Trung liền dung nhập vào Đại Tần.

Hai tiểu thế giới đối với Đại Tần hiện tại mà nói, giống như một giọt nước giữa biển cả, căn bản không gây ra chút gợn sóng nào.

Nhưng đối với người của thế giới Thiên Long và Tuyết Trung mà nói, lại là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Linh khí cuồn cuộn mãnh liệt ập tới, tất cả mọi người đều có cảm giác sắp bị căng nứt, nhưng dưới sự khống chế của Doanh Huyền, nồng độ linh khí luôn được kiểm soát trong một giới hạn nhất định, sẽ không để bọn họ bị linh khí căng chết.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được cơ thể đang nhanh chóng trở nên mạnh mẽ dưới sự tẩy rửa của linh khí nồng đậm.

Các võ giả của hai thế giới lại càng như ăn phải tiên đan, tu vi tăng vọt. "Trời ơi, đây là tiên giới sao?

Ta thật sự đã đến tiên giới rồi?" "Cảm tạ thần tiên!" "Ta vậy mà lại từ Hậu Thiên đột phá đến Đại Tông Sư rồi?" "Ta cảm thấy sức mạnh thật cường đại, sự yếu đuối trước đây không còn chút nào nữa,

ta bây giờ một đêm có thể đánh mười cái!" Vô số sinh linh của hai thế giới chấn động hưng phấn, những kẻ thân thể bị suy yếu lại càng vui mừng khôn xiết, ví như hoàng đế Đại Tống, hoàng đế Tây Hạ...

Bên ngoài thành Bắc Lương của Tuyết Trung.

Thế tử Từ Phụng Niên trợn to mắt, kinh hô: "Mẹ kiếp, Lão Hoàng ngươi lại trẻ ra rồi!" "Không đúng, Lão Hoàng, ngươi lại là một cao thủ!" Từ Phụng Niên phát hiện Lão Hoàng lại đột phá.

Khí tức trên người hắn thật đáng sợ.

Đương nhiên, không thể so sánh với vị tiên tử hắn thấy trước đó. "Ta tính là cao thủ gì chứ, trước mặt tiên nhân, chúng ta đều là phàm nhân!" Lão Hoàng nhe miệng cười, lộ ra nụ cười ngây ngô.

Sau khi mọi người hưng phấn qua đi, dưới sự dẫn dắt của phân thân quản gia trí tuệ Hồng Hậu, mọi người đăng ký tài khoản, tiến vào Trí Võng tìm hiểu về Đại Tần Tiên Giới thì lại càng chấn động và hưng phấn hơn.

Phúc lợi của Đại Tần thật sự quá tuyệt vời.

Một thân bạch y, đeo song đao, nữ cải nam trang đẹp đến mức vô lý, lập chí muốn trở thành đệ nhất thiên hạ trên Yên Chi Bảng, Nam Cung Phó Xạ toàn thân chấn động, đôi mắt tỏa ra ánh sáng chưa từng có.

Trước đó nàng gặp Từ Phụng Niên, bảo vệ Từ Phụng Niên về Bắc Lương, là muốn tiến vào Thính Triều Đình của phủ Từ gia, xem các bí kíp võ công bên trong.

Nhưng bây giờ nàng nhìn thấy là Vạn Đạo Các trong thế giới ảo của Đại Tần.

Bên trong có vô số công pháp thần thông.

Bất kỳ một loại nào cũng mạnh hơn bí kíp võ công trong thế giới của họ không biết bao nhiêu lần.

Hai bên hoàn toàn không có tính so sánh.

Không chút do dự, Nam Cung Phó Xạ lập tức tiến vào Vạn Đạo Các, chuẩn bị bắt đầu con đường tu tiên của mình.

Mà những người như Nam Cung Phó Xạ nhiều vô số kể.

Sinh linh của thế giới Thiên Long và thế giới Tuyết Trung hoan hô nhảy nhót.

Nhưng đối với Doanh Huyền mà nói, hai tiểu thế giới căn bản không gây ra chút gợn sóng nào.

Huống hồ hắn hiện tại cũng không có tâm tư để ý đến sự thay đổi của hai tiểu thế giới.

Hắn lúc này giống như con khỉ bị núi lớn đè lên, có cảm giác ngạt thở.

Nhưng đè lên con khỉ là Ngũ Chỉ Sơn, còn đè lên hắn lại là Đại Tuyết Sơn.

Hơn nữa còn đến từ Vân Vận.

Cứ như vậy, Doanh Huyền giống như một con khỉ, ra sức giãy giụa trong núi, mệt thì nằm nghỉ một lát, đói thì tùy ý ăn vài miếng.

Thời gian trôi nhanh, ba ngày thoáng chốc đã qua.

Doanh Huyền truyền tin tức về phó bản Thôn Phệ cho Doanh Chính, để Doanh Chính thông báo cho các cường giả Đại Tần, sau đó sắp xếp ổn thỏa.

Mà Doanh Huyền lại cùng Vân Vận tập luyện buổi sáng một phen, mới rời đi, chuẩn bị đến thế giới Thôn Phệ Tinh Không dạo chơi một vòng.

Lần này, Doanh Huyền lấy ra tọa kỵ hắn vừa mới nhận được không lâu —— Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Tọa kỵ cấp Hỗn Độn Chí Bảo.

Toàn bộ Đại Tần chỉ có một chiếc.

Lái ra ngoài chính là kẻ nổi bật nhất, không biết sẽ khiến bao nhiêu tiên tử thánh nữ phải thét chói tai. ...

Đại Tần Tiên Giới.

Trí Võng. "Mau xem tin tức mới nhất, Thiên Đế lại mở một bí cảnh mới!" "Bí cảnh gì?

Chẳng lẽ là bí cảnh thế giới sánh ngang với Hoàn Mỹ Thế Giới?" "Bí cảnh Thôn Phệ Tinh Không?" "Con đường cùng tồn tại giữa khoa kỹ và võ đạo?

Vãi, đơn vị đo lường bên trong đều là quang niên?

Cái này phải lớn đến mức nào?" "Vãi!

Thật sự dùng quang niên để đo lường à!" "Nghe nói bên trong có một chiếc vũ trụ chu, trải dài hàng trăm triệu quang niên?" "Cái này cũng quá lớn rồi, rất nhiều thế giới còn không lớn bằng nó!" "Nguyên Thủy Vũ Trụ...

Vũ Trụ Hải... có cảm giác hơi giống giới vực và giới hải của Hoàn Mỹ Thế Giới!" "Thế giới Thôn Phệ Tinh Không có cường giả sánh ngang Pháp Tướng cảnh vượt quá nghìn vị?

Còn có rất nhiều cường giả sánh ngang Tạo Hóa cảnh, thậm chí Thế Giới cảnh?" "Vãi!

Bí cảnh này có hơi bị mạnh đó!" "Nguyên Thủy Vũ Trụ còn có thể áp chế cảnh giới của người ta?

Hạn chế ở cảnh giới Vũ Trụ Chi Chủ?

Khoảng tương đương Pháp Tướng cảnh?" "Nguy hiểm nhất là Vũ Trụ Hải, bên trong hội tụ cường giả của từng kỷ nguyên?" Khi tin tức về phó bản Thôn Phệ lan truyền trên Trí Võng, Đại Tần một phen xôn xao, vô số cường giả đều kinh hãi.

Đây là một đại bí cảnh không thua kém gì Hoàn Mỹ Thế Giới.

Một thế giới như vậy, tài nguyên và bảo vật bên trong vượt xa sức tưởng tượng.

Vô số cường giả ánh mắt nóng rực, tràn đầy mong đợi.

Liễu Thần, lão bán thuốc, lão nuôi gà, đồ tể, các Cấm Khu Chi Chủ... những cường giả của Hoàn Mỹ Thế Giới mới gia nhập Đại Tần không lâu lại càng kích động hơn.

Bọn họ còn chưa từng khám phá các bí cảnh khác.

Có thể đến một đại thế giới hoàn toàn khác biệt với Hoàn Mỹ Thế Giới, nghĩ thôi đã thấy phấn khích.

Doanh Chính triệu tập đông đảo cường giả định ra phương án xong, liền chuẩn bị tiến quân vào thế giới Thôn Phệ Tinh Không.

Thực ra đến giai đoạn hiện tại, cũng không cần phương án chi tiết gì.

Thực lực đã đến một trình độ nhất định, chiến lược và âm mưu quỷ kế thông thường đều không có tác dụng, dựa vào vẫn là thực lực tuyệt đối.

Đầu tiên tự nhiên là phái cường giả đến thế giới Thôn Phệ Tinh Không, thu thập tình báo chi tiết, sau đó mới phái đại quân tiến vào.

Dù sao tình báo Doanh Huyền cho bọn họ chỉ là tình báo sơ lược.

Nhưng dựa vào tình báo cơ bản Doanh Huyền cung cấp, bọn họ cũng đã định ra chiến lược cơ bản, chủ yếu là thu phục nhân tộc của

thế giới Thôn Phệ Tinh Không, sau đó tiêu diệt các tộc quần địch đối khác.

Dù sao tu luyện đều cần tài nguyên.

Đại Tần Tiên Giới không thể thu nhận tất cả sinh linh của mỗi bí cảnh thế giới, nói chung, chỉ cần là thế giới vạn tộc cùng tồn tại, đối với nhân tộc sẽ chủ yếu thu phục, đối với các chủng tộc khác thì thủ đoạn sẽ tàn bạo hơn một chút.

Rất nhanh, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc, Liễu Thần, Tiêu Viêm, Lâm Động, lão bán thuốc... một đám cường giả lần lượt tiến đến thế giới Thôn Phệ Tinh Không.

Đi qua thanh đồng đại môn, mọi người phát hiện mình đang ở trong một vùng tinh không vô tận, xung quanh có vô số tinh thần.

Nhưng đa phần là tử tinh không có sinh mệnh. "Quy tắc vũ trụ và đại đạo ở đây hoàn toàn khác biệt!" Thạch Hạo cảm nhận thế giới này, trầm ngâm nói: "Tu vi của ta bị áp chế một chút, nhưng không nhiều!" "Nơi này hẳn là Nguyên Thủy Vũ Trụ mà Phụ thân đã nói!" Vô Thủy cảm nhận một chút bản thân, nói: "Nguyên Thủy Vũ Trụ có thể áp chế cường giả của thế giới này ở cảnh giới Vũ Trụ Chi Chủ, nhưng đối với chúng ta áp chế dường như không lớn lắm!" "Ồ, nơi này lại có một Trái Đất!" Tiêu Viêm nhìn về một hành tinh màu xanh lam không xa, trong mắt mang theo một tia tò mò và thú vị.

Linh hồn kiếp trước của hắn cũng đến từ Trái Đất.

Diệp Hắc cũng xuất thân từ Trái Đất.

Đương nhiên, Trái Đất của hai người không phải là một. "Nhân tộc trên Trái Đất này đều rất yếu, kẻ mạnh nhất cũng chỉ tương đương cảnh giới Thần Hải, nhưng nơi này dường như không đơn giản!" Diệp Hắc đánh giá Trái Đất, thần thức cường đại bao trùm

xuống, mọi bí mật ở đây đều không thể che giấu: "Xung quanh Trái Đất hàng nghìn quang niên đều đã bị cải tạo, Trái Đất chính là hạt nhân." "Nhân tộc sinh ra ở đây hẳn sẽ xảy ra biến hóa đặc thù, dường như có liên quan đến linh hồn..." "Trái Đất này có bí mật lớn!" Thạch Hạo nghe vậy, không khỏi nói: "Ta cảm thấy chỉ cần tên là Trái Đất thì đều không đơn giản, Đại Tần Tiên Giới của chúng ta đã dung hợp không ít bí cảnh có Trái Đất!" "Thậm chí Đại Tần Tiên Giới cũng là Trái Đất!" "Nhưng người trên Trái Đất này đều quá yếu, bọn họ căn bản chưa từng đi ra khỏi vũ trụ, thông tin về vũ trụ quá ít!" "Chúng ta đi tìm các cường giả khác để tìm hiểu thông tin!" Vô Thủy mở miệng nói.

Tạm thời không chuẩn bị quản chuyện của Trái Đất.

Dù sao sinh linh trên Trái Đất này đối với bọn họ quá yếu, cũng không có thông tin gì có giá trị.

Thế là, Vô Thủy và những người khác thu liễm khí tức, nhanh chóng xuyên qua tinh không, tìm kiếm cường giả, dò hỏi tin tức.

Mà khi bọn họ hành động, Doanh Huyền cũng đã xuất phát.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe, nhưng kéo lại là Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn cấp Hỗn Độn Chí Bảo.

Khi tiến vào thế giới Thôn Phệ Tinh Không, Doanh Huyền lập tức cảm nhận được một luồng áp bức thuộc về ý chí Nguyên Thủy Vũ Trụ truyền đến.

Các mỹ nữ theo hắn tới cũng cảm nhận được áp bức, nhưng cũng không để tâm, các nàng đều tò mò cảm nhận quy tắc và đại đạo của thế giới này.

Mà Doanh Huyền thì tách ra một đạo Nguyên Thần lặng lẽ tiến vào sâu trong Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Nguyên Thủy Vũ Trụ có thể đoạt xá, cường giả mạnh nhất của nhân tộc thế giới này là Nguyên Tổ chính là muốn đoạt xá Nguyên Thủy Vũ Trụ, kết quả bị ý chí Nguyên Thủy Vũ Trụ trấn áp.

Nhưng Nguyên Tổ là thực lực không đủ, còn Doanh Huyền bản thân tu luyện Hỗn Độn Đại Đạo, lại là Thế Giới Chi Chủ, đối với việc đoạt xá ý chí Nguyên Thủy Vũ Trụ có thể nói là quen đường thuộc lối.

Hắn không kinh động bất cứ ai, liền lặng lẽ đoạt xá Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Giờ khắc này, hắn đã trở thành chủ nhân của Nguyên Thủy Vũ Trụ, Nguyên Thủy Vũ Trụ phảng phất biến thành thân thể của hắn, ý niệm khẽ động, liền có thể cảm nhận được mọi thứ trong Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Từng tinh vực, từng vũ trụ bí cảnh, từng hành tinh nguyên thủy...

Lớn đến hải dương pháp tắc rộng lớn, nhỏ đến một hạt cát một hạt bụi, đều có thể cảm ứng rõ ràng.

Giờ khắc này, hắn giống như Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Là Đại Tần Tiên Giới Chi Chủ, tình huống này Doanh Huyền rất quen thuộc, cũng không ngạc nhiên.

Thực ra hắn đoạt xá Nguyên Thủy Vũ Trụ quan trọng nhất vẫn là cảm ngộ bản nguyên và đại đạo của phương Nguyên Thủy Vũ Trụ này. "Ồ, áp chế không còn nữa?" Ngay lúc này, các mỹ nữ bên cạnh Doanh Huyền cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, có cảm giác như trút được gánh nặng.

Tuy rằng Nguyên Thủy Vũ Trụ đối với các nàng áp chế không lớn, nhưng dù sao vẫn có áp chế, giống như bị trói buộc, không được thoải mái.

Lúc này lại lập tức được giải thoát.

Chương 219

"Thiên Đế, ngài đã chặn được áp chế của Nguyên Thủy Vũ Trụ?" Vân Vận nhìn về phía Doanh Huyền, môi son khẽ mở.

Tuy là hỏi, nhưng các nàng đều biết, khẳng định là Doanh Huyền làm. "Vừa mới đoạt xá Nguyên Thủy Vũ Trụ rồi!" Doanh Huyền nhàn nhạt nói.

Vân Vận: "..." Lý Hàn Y: "..." Bích Dao: "..." Mọi người chỉ có một cảm giác, bị hắn trang bức thành công.

Vừa rồi các nàng đã cảm nhận qua áp chế của Nguyên Thủy Vũ Trụ, tuy đối với các nàng áp chế không lớn, nhưng các nàng có thể cảm nhận được sự cường đại của Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Kết quả Doanh Huyền lặng lẽ không một tiếng động đã luyện hóa Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Nói cách khác, Doanh Huyền giờ khắc này đã trở thành chủ nhân của Nguyên Thủy Vũ Trụ này. "Đi, ta đưa các nàng đi dạo các bí cảnh của Nguyên Thủy Vũ Trụ!" Doanh Huyền mỉm cười, khống chế Hỏa Kỳ Lân hướng về từng bí cảnh thú vị mà đi.

Đồng thời, hắn lợi dụng sức mạnh của Nguyên Thủy Vũ Trụ Chi Chủ, rút ngắn khoảng cách không gian, khiến tốc độ của Hỏa Kỳ Lân nhanh đến không thể tưởng tượng! ...

Tổ Thần bí cảnh, rộng lớn vô tận.

Tại một nơi trong hư không, có một đóa suối phun mỹ lệ, nước phun tung tóe trong hư không, tuần hoàn không ngừng.

Một con Hỏa Kỳ Lân bốn vó đạp lửa kéo Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn từ trong suối phun đi ra, chính là tọa kỵ của Doanh Huyền.

Đến Tổ Thần bí cảnh, Doanh Huyền liền để Hỏa Kỳ Lân tự mình kéo xe chậm rãi đi trong hư không, thưởng thức phong cảnh nơi đây.

Trạng thái tự nhiên trong Tổ Thần bí cảnh muôn hình vạn trạng, có những thiên thể khổng lồ rất quỷ dị, như trong vũ trụ tinh không bình thường, thiên thể đa số là hình cầu.

Ví dụ như hành tinh, hằng tinh, sao lùn trắng, sao neutron, thậm chí cả lỗ đen cũng như vậy.

Mà trong Tổ Thần bí cảnh, sẽ xuất hiện rất nhiều thiên thể không theo quy tắc, hoặc là một khối lục địa khổng lồ, hoặc là một hồ nước khổng lồ lơ lửng trong hư không, trên hồ có thể còn có một số hòn đảo, thỉnh thoảng có những dãy núi trập trùng trôi nổi trong hư không, trên núi còn có thác nước.

Nhìn thì mỹ lệ, thần kỳ, thực ra ẩn chứa nguy cơ.

Lúc này, Doanh Huyền liền thấy một thác nước khổng lồ.

Nước của thác nước này rất quỷ dị, cho dù là Vũ Trụ Tôn Giả một khi bị dính ướt, cũng sẽ lập tức đông cứng, đông đến mức sinh mệnh ấn ký cũng hoàn toàn băng vỡ, trực tiếp tử vong. "Thác nước này có chút bất phàm a!" Vân Vận đánh giá thác nước, trầm ngâm nói: "Cho dù là cường giả Thần Thông cảnh bình thường của Đại Tần chúng ta, cũng có thể bị đông chết!" "Nước thác này cũng là một loại dược liệu không tồi, tên là Hàn Kình Cửu Sắc Thủy..." Doanh Huyền giới thiệu cho các nàng. "A, dưới thác có một con cá lớn quá!" Ngay lúc này, tiếng kinh hô của Hoàng Dung vang lên, một đôi mắt sáng ngời tỏa sáng, tràn đầy nóng bỏng.

Từ khi nhận được Thần cấp trù nghệ, nàng nhìn cái gì cũng là nguyên liệu nấu ăn cực phẩm. "Đó là sinh mệnh đặc thù của vũ trụ này —— Hàn Kình, có thực lực Vũ Trụ Chi Chủ, sánh ngang Pháp Tướng cảnh!" Nói rồi, Doanh Huyền đưa tay ra tóm, tóm cả thác

nước cùng Hàn Kình ném cho Hoàng Dung: "Có thể nuôi, thêm một loại nguyên liệu!" Loại sinh mệnh đặc thù này đều rất hiếm.

Có những loại thậm chí cả vũ trụ chỉ có một con.

Nhưng Hàn Kình này thân hình khổng lồ, ước chừng dài 0.2 quang niên, thực lực cũng không tệ, một con là đủ rồi.

Khi nào muốn ăn, từ trên người nó cắt một ít thịt.

Vừa tươi ngon, lại có thể phát triển bền vững. "Không tệ không tệ!" Hoàng Dung nhận được Hàn Kình, trên mặt đầy ý cười.

Đây chính là nguyên liệu cực phẩm, cho dù ở Đại Tần cũng không nhiều.

Hỏa Kỳ Lân kéo Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn chậm rãi tiến lên, trên đường đi gặp phải các loại sinh mệnh đặc thù đều gặp tai ương.

Toàn bộ bị bắt đi.

Nhạn bay qua cũng bị vặt lông, không hơn gì. "Kháo!

Ngọn núi lớn quá!" Ác Ma Nữ Vương Lương Băng nhìn ngọn núi lớn phía trước, kinh hô thành tiếng. "Hai ngọn núi của ngươi cũng không nhỏ!" Doanh Huyền liếc nhìn Lương Băng một cái, rồi nhìn về phía ngọn núi đó: "Dãy núi này dài hơn 6000 quang niên, bên trong ẩn chứa rất nhiều nơi nguy hiểm, có thể mang về làm một hòn non bộ." Nói rồi, Doanh Huyền thi triển thần thông, thu ngọn núi này lại.

Vân Vận: "..." Hoàng Dung: "..." Lý Hàn Y: "..." Hòn non bộ dài 6000 quang niên?

Có phải tiếng người không?

Có thực lực chính là tùy hứng.

Trong Tổ Thần bí cảnh, sinh mệnh đặc thù rất nhiều, ngoài Hàn Kình trước đó, còn có Đà Sơn Chấn, Thế Giới Thụ...

Thế Giới Thụ nằm ở Cửu U Thời Không.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn hướng về Cửu U Thời Không, nơi nào đi qua, các loại sinh mệnh đặc thù đều bị bắt sạch.

Lý Hàn Y, Vân Vận và các nàng khác đều ra tay, vơ vét sạch sẽ các loại bảo vật trong Cửu U bí cảnh, có thể nói là nhạn bay qua cũng vặt lông.

Cửu U bí cảnh có rất nhiều nơi nguy hiểm, có nơi thời không thác loạn, có nơi tràn ngập thời không loạn lưu, nhưng những thứ này đối với Hỏa Kỳ Lân và Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn đều không thành vấn đề.

Bất luận là thời không loạn lưu, hay là hiểm địa gì, Hỏa Kỳ Lân đều có thể đi như trên đất bằng.

Thậm chí những dòng thời không loạn lưu đó còn chưa kịp đến gần Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, đã bị trấn áp mạt sát, cưỡng ép trấn áp thời không.

Đây chính là Hỗn Độn Chí Bảo.

Cho dù không thúc giục, chỉ bằng một luồng uy áp của bản thân cũng có thể trấn áp thời không, quét ngang mọi hiểm địa.

Rất nhanh, Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn đến Cửu U Thời Không.

Ở phương thời không mông lung xa xa, nước biển cuồn cuộn, ít nhất từ bên ngoài quan sát, Cửu U Thời Không giống như một thế giới nước vô tận.

Hỏa Kỳ Lân không dừng lại, kéo xe liễn tiến vào Cửu U Thời Không.

Dãy núi u tĩnh tối tăm trập trùng, trên núi không có bất kỳ thực vật cây lá nào, chỉ có những tảng đá hoang vu, thứ duy nhất tô điểm thêm

một chút sắc màu cho dãy núi không gì khác ngoài thác nước.

Thác nước từ nơi rất cao đổ xuống, rơi vào đầm nước bên dưới, nước đầm lại theo từng con suối nhỏ chảy về bốn phương tám hướng.

Trong một hẻm núi đầy đá hoang, nước suối chảy róc rách. "Hoang Thạch Đảo!" Đây là nơi tương đối an toàn trong Cửu U Thời Không, Doanh Huyền khống chế Hỏa Kỳ Lân đến đỉnh ngọn núi cao nhất của Hoang Thạch Đảo. "Đẹp quá..." Lý Hàn Y tán thưởng, phóng tầm mắt nhìn ra, ngoài hòn đảo là đại dương vô tận, đại dương một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Thoạt nhìn có màu xanh biếc, rồi lại biến thành màu tím, tiếp đó biến thành màu đỏ như máu, sau đó lại biến thành trong suốt như pha lê, rồi lại biến thành màu vàng kim, trắng bạc, xám đậm, xanh biếc... màu sắc không ngừng biến ảo, kỳ diệu vô song. "Đây là Cửu U Chi Hải!" Doanh Huyền cũng nhìn về phương xa, Cửu U Thời Không chủ yếu là một đại dương vô tận, trên đại dương có những hòn đảo lớn nhỏ.

Trên đó có một số sinh vật bản địa sinh sống, như trên một số hòn đảo có những tồn tại đáng sợ cư ngụ.

Ví dụ như Thế Giới Thụ và các sinh mệnh đặc thù khác ở trên một hòn đảo trong đó, hòn đảo đó cũng vô cùng rộng lớn, được những người thừa kế đặt tên là Thụ Đảo.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn đến Thụ Đảo, Hoàng Dung, Lý Hàn Y, Vân Vận và những người khác đều bị cảnh sắc của Thụ Đảo làm kinh ngạc.

Trên Thụ Đảo có đủ loại thực vật, quả thực là thánh địa của thực vật, các loại hoa cỏ, nơi này là biển hoa màu tím, nơi kia là biển hoa bảy màu, hoặc là một vùng sóng lá cây, cảnh sắc vô cùng ưu mỹ.

Chói mắt nhất chính là cái cây lớn vươn thẳng lên trời.

Cái cây đó cao lớn nhất, toàn thân màu xanh ngọc bích, tán cây như lọng che, mỗi chiếc lá đều long lanh như được điêu khắc từ tinh thạch, như ngọc phỉ thúy màu xanh lục, khí tức sinh mệnh vô tận ẩn chứa trong đó, khiến vô số hoa cỏ thực vật xung quanh phải rung động. "Cây lớn quá!" Hoàng Dung nhìn cái cây khổng lồ trước mắt, kinh ngạc không thôi: "Đây là cây gì?" "Đây là Thế Giới Thụ, tổng cộng có chín cây!" "Cây Thế Giới Thụ lớn nhất này cấp Vũ Trụ Tôn Giả, chỉ riêng thân cây đã thô đến 12 triệu km, cao tới 5.9 tỷ km, tán cây còn lớn hơn, đường kính vượt quá một tỷ km!" "Cây Thế Giới Thụ nhỏ nhất ở đây, chiều cao cũng đạt tới 60 triệu km." Hoàng Dung mắt sáng rực, nóng bỏng nói: "Thế Giới Thụ lớn như vậy, làm món ăn chắc chắn rất ngon, bắt về trồng trong hoa viên!" "Dung nhi muội muội tầm nhìn hạn hẹp rồi, ta thấy có thể chuyển cả Thụ Đảo về!" Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân nói. "Chỉ một Thụ Đảo thì có gì thú vị, nên chuyển cả Cửu U Thời Không đi!" Hồng Liên trực tiếp đáp trả.

Doanh Huyền: "..." Các ngươi lát nữa có phải muốn chuyển cả thế giới Thôn Phệ Tinh Không đi không?

Nhưng cuối cùng hình như thật sự là muốn chuyển cả thế giới đi mà! "Vậy thì chuyển Cửu U Thời Không đi!" Doanh Huyền nói.

Tử Tiêu Thiên của hắn rất lớn, nhưng rất trống trải, cần một số thứ để tô điểm.

Cửu U Thời Không này không tệ.

Hắn đưa tay ra tóm, liền tóm Cửu U Thời Không vào trong lòng bàn tay. "Ai?" "Tiền bối tha mạng a!" Các sinh mệnh đặc thù cường đại trong Cửu U Thời Không, như Thế Giới Thụ, kinh hãi cầu xin tha thứ, bọn họ chỉ thấy một bàn tay khổng lồ che phủ xuống, thần uy vô

tận, khiến bọn họ không có chút sức lực phản kháng nào.

Tất cả thời không trong trời đất đều bị trấn áp.

Thu Cửu U Thời Không xong, Doanh Huyền đưa các nàng dạo một vòng trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, để các nàng thu hoạch vô số bảo vật, khuôn mặt tuyệt mỹ đầy ý cười. "Bảo vật trong Nguyên Thủy Vũ Trụ có hạn, đi Vũ Trụ Hải!" Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn dưới sự giúp đỡ của Doanh Huyền, vài bước đã rời khỏi Nguyên Thủy Vũ Trụ, đến Vũ Trụ Hải.

Vũ Trụ Hải là nơi tập trung cường giả thực sự của thế giới Thôn Phệ Tinh Không, đại lượng chí bảo, trân quý bảo vật đều được sinh ra trong Vũ Trụ Hải.

Vũ Trụ Hải có ba đại tuyệt địa, nhưng bên trong cũng ẩn chứa vô số bảo vật, là nơi vô số cường giả thích mạo hiểm khám phá.

Nguyên Thủy Vũ Trụ cũng có tuổi thọ, nó từ khi sinh ra, diễn biến, vận hành, suy yếu, phá diệt...

đây là một vòng luân hồi.

Trong thế giới Thôn Phệ Tinh Không gọi là một lần đại phá diệt, ở một số thế giới khác cũng được gọi là một kỷ nguyên.

Trong Vũ Trụ Hải đã tụ tập vô số cường giả sống sót sau các lần đại phá diệt. "Đây là Vũ Trụ Hải à..." Vân Vận và các nàng khác đều đánh giá xung quanh.

Vũ Trụ Hải mênh mông vô tận, không biên không giới, cho đến nay chưa có bất kỳ một Vũ Trụ Tối Cường Giả nào có thể phát hiện ra điểm cuối của nó.

Trong Vũ Trụ Hải tràn ngập dòng khí hỗn độn vô tận, trong dòng khí hỗn độn vô tận đó, Nguyên Thủy Vũ Trụ là thiên thể lớn nhất đã biết!

Nguyên Thủy Vũ Trụ đã lớn đến mức không thể tưởng tượng.

Ngoài Nguyên Thủy Vũ Trụ, còn có một số vũ trụ nhỏ khác.

Các vũ trụ nhỏ khác đều không bằng một phần ức vạn thể tích của Nguyên Thủy Vũ Trụ!

Giống như đại dương vô tận và một giọt nước!

Những vũ trụ nhỏ này có cái sinh ra tự nhiên, có cái là vũ trụ được Vũ Trụ Tối Cường Giả khai tịch trong cơ thể. "Kia là..." Đột nhiên, Hoàng Dung, Vân Vận và các nàng khác thấy phía trước không xa có một thiên thể khổng lồ, vũ trụ màng bích khổng lồ trải dài ra, một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Chỉ là vũ trụ màng bích này quá tàn phá, liếc mắt một cái, các nàng liền thấy hàng trăm lỗ hổng và vết nứt không đều, khiến dòng khí hỗn độn hoàn toàn xuyên qua giữa Vũ Trụ Hải và bên trong vũ trụ màng bích đó. "Đây là một vũ trụ nhỏ đã sớm vẫn lạc và đổ nát." Doanh Huyền giải thích cho các nàng: "Vũ Trụ Tối Cường Giả của thế giới này, Thần Quốc trong cơ thể đều đã diễn hóa thành vũ trụ nhỏ như vậy!" "Vũ Trụ Tối Cường Giả vẫn lạc, vũ trụ nhỏ của hắn tự nhiên cũng đổ nát!" Lý Hàn Y như có điều suy nghĩ nói: "Vũ Trụ Tối Cường Giả có thể khai tịch một vũ trụ nhỏ như vậy, dường như có điểm tương đồng với Thế Giới cảnh!" "Không sai!" Doanh Huyền gật đầu: "Thế Giới cảnh là chúng ta dùng pháp tắc tu luyện khai tịch một thế giới, đem pháp tắc diễn hóa thành đại đạo." "Nhưng Thế Giới cảnh mạnh hơn Vũ Trụ Tối Cường Giả của thế giới này nhiều!" Nói rồi, Doanh Huyền khống chế Hỏa Kỳ Lân đến một trong ba đại tuyệt địa của Vũ Trụ Hải, Khuynh Phong Giới. "Đây là một trong ba đại tuyệt địa của Vũ Trụ Hải, Khuynh Phong Giới?" Diễm Linh Cơ nhìn ngọn núi xa xa, tán thưởng: "Thật là quá đẹp!" Nhìn từ xa... chỉ thấy một ngọn núi cao ngất, nhưng đỉnh núi lại rơi xuống lưng chừng núi,

giống như có một tồn tại với uy năng vô tận đã chém ngang ngọn núi, khiến đỉnh núi rơi thẳng xuống lưng chừng núi. "Hoa hoa hoa..." Trên thân núi chính phẳng lì có thác nước khổng lồ vô tận đổ xuống, va vào sườn núi bên dưới, dòng nước lan ra xung quanh, nhấn chìm một nửa đỉnh núi rơi ở đó.

Đồng thời, vô số mảnh đá vụn, thì bay lượn xung quanh ngọn núi. "Không sai, đây là Khuynh Phong Giới." Doanh Huyền khẽ gật đầu, nói, "Khuynh Phong Khuynh Phong...

đỉnh núi bị nghiêng đổ." "Các nàng xem, những mảnh đá vụn đó nhỏ không." Doanh Huyền chỉ vào vô số mảnh đá bay lượn xung quanh ngọn núi, cười nói, "Chúng ta hiện tại cách đó hơn một trăm triệu quang niên, những tảng đá trông như 'mảnh vụn' đó, các nàng nói xem, phải lớn đến mức nào?" "Ngọn núi này cũng quá lớn rồi, ngọn núi 6000 quang niên ở Tổ Thần bí cảnh trước đó so với Khuynh Phong Giới, thật sự là một hòn non bộ!" Mỹ Đỗ Toa kinh ngạc nói.

Đừng nói Khuynh Phong Giới, chỉ riêng ngọn núi 6000 quang niên ở Tổ Thần bí cảnh, e rằng còn lớn hơn cả thế giới Đấu Phá mà nàng từng ở.

Khủng bố như vậy! "Chủ sơn của Khuynh Phong Giới cao khoảng 98.02 triệu quang niên, đỉnh núi bị cắt ngang có đường kính lớn nhất là 12.26 triệu quang niên!" Doanh Huyền nói: "Những mảnh đá vụn đó đều phải dùng quang niên làm đơn vị tính toán!" "Thiên Đế, Khuynh Phong Giới này có phải cũng chuyển về làm hòn non bộ không?" Hoàng Dung mắt sáng rực nói. "Không sai!" Doanh Huyền xoa xoa đầu nhỏ của Hoàng Dung, cười nói: "Phủ đệ của chúng ta vừa hay thiếu một ngọn núi lớn thực sự như vậy!" "Suối nước nóng của chúng ta có thể đặt trên đỉnh Khuynh Phong Giới, vừa hay ở đó có một mặt cắt ngang, sau này tắm suối nước nóng trên đỉnh Khuynh Phong Giới, ngắm nhìn chúng sơn, hẳn là rất tuyệt!" Triều Nữ Yêu Minh

Châu phu nhân giọng nói kiều mị, mắt quyến rũ như tơ, đề nghị. "Không tệ!" Doanh Huyền hài lòng gật đầu, nhìn các nàng cười nói: "Về sẽ chuyển suối nước nóng đến Khuynh Phong Giới, đến lúc đó chúng ta cùng nhau tắm suối nước nóng, cảm nhận một phen!" Lý Hàn Y và những người da mặt mỏng khác mặt xinh ửng hồng.

Triều Nữ Yêu và những người cởi mở khác thì mắt quyến rũ như tơ, hận không thể bây giờ liền về cùng Doanh Huyền tắm suối nước nóng, cùng nhau lăn lộn trong suối nước nóng...

Lúc này nếu có cường giả của thế giới Thôn Phệ Tinh Không nghe được ý nghĩ của Doanh Huyền và các nàng, e rằng sẽ sợ đến ngất xỉu.

Đây chính là Khuynh Phong Giới đấy.

Một trong ba đại tuyệt địa của Vũ Trụ Hải.

Chương 220

Vũ Trụ Tối Cường Giả tiến vào trong đó cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Mà Doanh Huyền và những người khác lại còn muốn chuyển về nhà, còn muốn tắm suối nước nóng trên đó?

Các ngươi có bị điên không? ...

"Trong Khuynh Phong Giới có không ít cường giả, bên trong bảo vật cũng nhiều, ai muốn đi lịch luyện một phen thì cứ đi đi!" Doanh Huyền không lập tức thi triển thần thông để dời Khuynh Phong Giới đi, mà nói với các nàng.

Các nàng bên cạnh hắn đều là những thiên chi kiêu nữ của các thế giới, chứ không phải bình hoa di động.

Doanh Huyền cũng không nuôi các nàng như bình hoa di động.

Theo tiếng nói của Doanh Huyền vừa dứt, Lý Hàn Y, Tây Hoàng Mẫu, Vân Vận, Mỹ Đỗ Toa, Lăng Thanh Trúc, Diễm Linh Cơ... các nàng lần lượt rời khỏi Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, tiến đến Khuynh Phong Giới.

Chiến đấu với cường giả của thế giới khác có thể tăng thêm kinh nghiệm và cảm ngộ, có lợi cho việc nâng cao tu vi.

Huống chi nơi này còn là một tòa bảo sơn.

Các nàng thu thập thêm một ít bảo vật cũng có thể tăng thêm thực lực và nội tình của chính mình.

Dù Doanh Huyền cũng sẽ cho các nàng bảo vật, nhưng bảo vật Doanh Huyền cho và bảo vật các nàng tự mình tìm được là hai khái niệm khác nhau.

Giống như việc tự mình kiếm tiền tiêu và việc dựa vào tiền chồng cho để sống vậy.

Với sự kiêu ngạo của các nàng, tiền tự mình kiếm được dùng mới thấy thoải mái.

Doanh Huyền cho các nàng xem như là lễ vật, các nàng trong lòng vui vẻ, nhưng sẽ không ỷ lại.

Các nàng mỗi người thi triển thần thông, đến ngoại vực của Khuynh Phong Giới.

Ngoại vực Khuynh Phong Giới có thể chia thành không vực và thủy vực.

Không vực là chỉ vùng hư không có những thiên thể sơn thạch khổng lồ bay lượn, độ nguy hiểm cực thấp, chỉ có một vài nguy hiểm ngẫu nhiên bên trong các thiên thể sơn thạch.

Vô số thiên thể sơn thạch trong năm tháng dài đằng đẵng, đại đa số đã sớm bị thăm dò qua.

Các cường giả của thế giới Thôn Phệ Tinh Không đến ngoại vực Khuynh Phong Giới thăm dò, về cơ bản đều là thăm dò thủy vực.

Thủy vực được hình thành dưới sự va đập của thác nước bao quanh cả ngọn núi chính, trong thủy vực đá lạ lởm chởm, nguy hiểm khắp nơi, nhiều nơi ngay cả Vũ Trụ Chi Chủ cũng không dám thuấn di, phải cẩn thận bay về phía trước.

"Thủy vực của ngoại vực Khuynh Phong Giới, nguy hiểm thường thấy nhất và cũng đáng sợ nhất là Thủy Lưu Linh..." Lý Hàn Y trong đầu hồi tưởng lại những thông tin liên quan đến Khuynh Phong Giới mà Doanh Huyền đã cho nàng.

Nàng đứng trên không trung, nhìn xuống thủy vực vô tận bên dưới.

Thủy vực rộng lớn, đường kính có tới mấy trăm triệu năm ánh sáng, quả thực còn lớn hơn cả một vũ trụ quốc của nhân loại!

"Thủy Lưu Linh không có trí tuệ ý thức." "Chỉ có bản năng, một khi đến gần chúng, sẽ gây ra sự công kích của chúng... một con Thủy Lưu Linh trong thủy vực này, nhờ vào thủy vực mà đủ sức sánh ngang với một danh Vũ Trụ Chi Chủ, đại khái tương đương với Tạo Hóa Cảnh bình thường, đối với ta uy hiếp không lớn..." Lý Hàn Y tay cầm Thiết Mã Băng Hà, pháp tắc lĩnh vực của Tạo Hóa Cảnh triển khai, trực tiếp lao vào thủy vực bên dưới, làm bắn lên những gợn sóng.

Doãn Lạc Hà theo sát phía sau, cùng nàng đi chung.

Trong các nàng, có người hành động đơn độc, có người kết bạn đồng hành.

Về cơ bản, những người cùng một thế giới quan hệ đều khá tốt.

Nguy hiểm của Khuynh Phong Giới rất khó uy hiếp đến tính mạng của các nàng, nhưng đối với các nàng cũng có một số nguy hiểm nhất định, nói không chừng sẽ bị vây khốn hoặc bị thương.

Vì vậy các nàng đa số kết bạn đồng hành.

Khải Toa đi cùng Hạc Hi.

Lương Băng cùng Sắc Vi.

Tư Không Thiên Lạc cùng Diệp Nhược Y.

Cá mập lớn Triều Nữ Yêu và mỹ nhân ngư Diễm Linh Cơ.

Tử Nữ và Lộng Ngọc.

Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên. ...

"Nước này có áp lực thật lớn!" Diễm Linh Cơ mặc một bộ trang phục hỏa diễm, quyến rũ mà yêu kiều, như một mỹ nhân ngư nhanh

chóng tiến về phía trước trong nước, kinh ngạc nói.

Nước ở đây rất phi thường, mỗi giọt nước dường như là một ngôi sao hằng tinh, sóng nước cuộn trào, lực va đập đáng sợ.

Nhưng đối với các nàng mà nói, vẫn có thể dễ dàng chống đỡ.

"Trong thủy vực, nguy cơ trùng trùng, cũng là nơi cất giấu bảo vật." Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân đôi mắt hẹp dài quét nhìn bốn phía, giọng nói yêu kiều: "Ta vừa mới xem qua, đa số đều là tổ đội hai người hoặc một người!" "Chúng ta xuất thân từ Đại Tần, tuy rằng ban đầu chỉ là một tiểu thế giới, không đáng nhắc tới, nhưng hiện tại lại là thế giới mạnh nhất không thể nghi ngờ!" "Không thể để các nàng ấy vượt qua được!" Doanh Huyền và các nàng đều là người sinh ra và lớn lên ở thế giới Đại Tần, các nàng so với những nữ nhân đến từ thế giới khác, có thể nói là có ưu thế sân nhà.

Hơn nữa các nàng cũng là một trong những người theo bên cạnh Doanh Huyền sớm nhất.

"Đó là đương nhiên!" Diễm Linh Cơ quyến rũ cười một tiếng, trong mắt tràn đầy đấu chí.

Bên cạnh Doanh Huyền có nhiều người như vậy, tuy vì sự tồn tại của Doanh Huyền, các nàng không thể nào giống như các phi tần trong hậu cung của hoàng đế cổ đại đấu đá đến ngươi chết ta sống.

Nhưng việc cạnh tranh so tài với nhau, luận võ trên lôi đài của thế giới ảo cũng không thiếu.

Nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu.

Huống chi còn là nhiều thiên chi kiêu nữ đến từ các thế giới khác nhau như vậy.

Doanh Huyền cũng không trông mong các nàng sống hòa thuận với nhau.

Hơn nữa, có cạnh tranh mới có động lực.

Chỉ cần không đấu đến ngươi chết ta sống là được. ...

"Khuynh Phong Giới này đúng là một nơi tốt, lần này nhất định phải tìm thêm nhiều bảo bối!" Tây Hoàng Mẫu trong lòng thầm nghĩ, một tay nàng nâng Tiên Lệ Lục Kim Tháp, vừa nhanh chóng tiến về phía trước trong thủy vực, tìm kiếm bảo vật.

Bởi vì chỉ có nàng có con trai, nàng biết rất nhiều nữ nhân đều ngưỡng mộ ghen tị với nàng.

Mẹ quý nhờ con.

Địa vị của nàng trong số các nàng tuy không phải cao nhất, nhưng cũng âm thầm xếp ở hàng đầu.

Nàng không thể để mất mặt được. ...

"Sắc Vi, tỷ muội chúng ta đồng lòng, sức mạnh có thể chặt đứt cả kim loại." "Lần này, hãy để bọn họ xem bản nữ vương lợi hại thế nào!" Sự tà ác vĩ đại trước ngực Lương Băng không ngừng rung động theo giọng nói kiêu ngạo của nàng, một tay kéo Sắc Vi nhanh chóng xuyên qua thủy vực.

"Còn có con tiện nhân Khải Toa kia, lão nương lần này nhất định phải vượt qua nó!" ...

Trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Doanh Huyền vung tay một cái, trước mặt không gian liền hiện ra từng màn sáng, mỗi màn sáng đều chiếu rọi hình ảnh của một nhóm nhỏ.

Có nhóm một người.

Có nhóm hai người.

Nhưng bất kể là một người hay hai người một nhóm, đều tràn đầy

khí thế, đa số trong lòng đều mang ý niệm so tài với những nữ nhân khác.

"Không tệ, thật là có sức sống!" Doanh Huyền gối đầu lên giữa ngọn thần sơn hùng vĩ, hưởng thụ sự mát xa từ đôi tay mềm mại của Ngư Ấu Vi.

Hai bên là Bùi Nam Vi và Hiên Viên Thanh Phong.

Các nàng đều mới gia nhập Đại Tần không lâu, tuy có Thời Không Tháp gia trì, nhưng tu vi hiện tại cũng chỉ mới Kim Đan Cảnh mà thôi.

Dù sao thì tích lũy của các nàng không đủ.

Dù thời gian trong Thời Không Tháp đủ nhiều, nhưng không có đủ nội tình, cũng chỉ là lãng phí sinh mệnh.

Tu vi Kim Đan Cảnh của các nàng không có tư cách thăm dò Khuynh Phong Giới, vì vậy chỉ có thể ở lại trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Doanh Huyền đưa các nàng ra ngoài, cũng chỉ là để các nàng mở mang tầm mắt.

Các nàng quả thực đã mở mang tầm mắt.

Những ngọn núi động một chút là mấy ngàn năm ánh sáng, những cây cối cao hàng ngàn cây số, quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của các nàng.

Càng đừng nói đến Thế Giới Thụ trước đó và Khuynh Phong Giới trước mắt.

Các nàng trước đây nằm mơ cũng không tưởng tượng được, trên đời lại có cây lớn như vậy và núi lớn như vậy.

"Thiên Đế, Tây Hoàng tỷ tỷ gặp phải kẻ địch rồi!" Hiên Viên Thanh Phong nhìn vào một trong những màn sáng, kinh hô.

Chỉ thấy một bóng người cao lớn đáng sợ tay cầm một cây quyền trượng màu vàng đột nhiên xuất hiện, nhắm thẳng vào đỉnh đầu Tây Hoàng Mẫu mà đập mạnh xuống.

Xoẹt!

Quyền trượng màu vàng gào thét lao tới, thời không vặn vẹo, uy thế khủng bố ngập trời.

Tây Hoàng Mẫu bị tập kích, sắc mặt không đổi, nàng có thể ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt như thế giới Già Thiên mà chứng đạo thành đế, không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến.

Tranh đoạt đế lộ, đó đều là đế tọa được đúc bằng máu tươi và hài cốt.

Nàng không sợ nhất chính là chiến đấu.

Ầm.

Tiên Lệ Lục Kim Tháp tỏa ra vô tận tiên quang, đánh ngang ra, đánh bay cây quyền trượng màu vàng.

Ngay sau đó, Tiên Lệ Lục Kim Tháp trấn áp xuống, đem vị Vũ Trụ Chi Chủ An Vĩnh Chi Chủ cầm quyền trượng màu vàng này trấn áp vào trong Tiên Lệ Lục Kim Tháp.

"Không tệ!" Trấn áp An Vĩnh Chi Chủ, trong mắt Tây Hoàng Mẫu lộ ra một nụ cười.

Bất luận là áo giáp trên người An Vĩnh Chi Chủ, hay là cây quyền trượng màu vàng trong tay, đều là bảo bối.

Huống chi An Vĩnh Chi Chủ là một Vũ Trụ Chi Chủ mạnh mẽ đã sống vô tận năm tháng, trên người có rất nhiều bảo vật.

Bây giờ đều thuộc về nàng rồi.

Tốc độ này nhanh hơn nhiều so với việc nàng tự mình tìm kiếm

bảo bối.

Kiểu tập kích như thế này, nàng chỉ muốn nói hãy cho ta thêm một tá nữa. ...

"Tây Hoàng tỷ tỷ thật lợi hại, ta mà có được một phần vạn thực lực của Tây Hoàng tỷ tỷ là đã mãn nguyện rồi!" Bùi Nam Vi một mặt kinh ngạc, trong mắt mang theo sự ngưỡng mộ và khao khát.

Không chỉ nàng, Ngư Ấu Vi, Hiên Viên Thanh Phong... các nàng đều mang theo sự khao khát.

Khao khát thực lực.

"Có tài nguyên của Đại Tần tương trợ, các ngươi nỗ lực tu luyện, đều có thể đạt được thành tựu không tệ!" Doanh Huyền cười cười, nói: "Nhân lúc rảnh rỗi, ta sẽ chỉ điểm cho các ngươi vài chiêu, rồi truyền thụ cho các ngươi tinh túy sức mạnh của trẫm!" Nói đoạn, Doanh Huyền đưa tay ra kéo Bùi Nam Vi vào lòng, truyền thụ cho các nàng lâm sàng cách đấu và châm cứu chi thuật.

Có Doanh Huyền tự mình chỉ điểm, truyền đạo thụ nghiệp, các nàng đột phá bình cảnh há chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Giường tuy chắc, nhưng không thể giúp Doanh Huyền bay lên.

Hơn nữa, tuy nàng đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần, nhưng tu vi Kim Đan Cảnh so với Doanh Huyền vẫn còn quá yếu.

Vì vậy, đơn đấu không được, các nàng liền hợp lực đánh hội đồng.

Doanh Huyền đang chiến đấu, tắm trong máu.

Trong Khuynh Phong Giới, Tây Hoàng Mẫu, Lý Hàn Y và những người khác cũng đang phấn chiến trong máu lửa.

Tương đối mà nói, thực lực của các nàng phổ biến mạnh hơn một

bậc so với các cường giả trong Khuynh Phong Giới.

Vì vậy, các cường giả trong Khuynh Phong Giới liên tục bị trấn áp, xóa sổ.

Dần dần, các cường giả trong Khuynh Phong Giới đều biết, Khuynh Phong Giới đã đến một nhóm mỹ nữ đáng sợ, thấy cường giả là trấn áp đánh giết.

Bất kể ngươi là chủng tộc gì, cũng không quan tâm ngươi có đến từ thánh địa hay không, tóm lại chỉ cần nhìn thấy, liền trấn áp hoặc đánh giết ngươi.

Chương 221

Hung tàn đến mức không thể tả.

Tin tức này không chỉ lan truyền trong Khuynh Phong Giới, mà rất nhanh cũng lan truyền trong Vũ Trụ Hải.

Tất cả các cường giả đều biết Khuynh Phong Giới xuất hiện một nhóm cường giả mỹ nữ bí ẩn đáng sợ.

Không ai biết lai lịch của các nàng.

Cũng không ai biết thực lực cụ thể của các nàng.

Chỉ biết các nàng vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần gặp phải, bất kể ngươi là ai, đều sẽ ra tay trấn áp hoặc đánh giết, hành sự vô pháp vô thiên, không chút kiêng dè.

Ngay cả hai đại thánh địa của Vũ Trụ Hải cũng không để vào mắt.

Vũ Trụ Hải một phen xôn xao.

Các thế lực lớn lần lượt điều tra thông tin của các nàng, và phái thêm nhiều cường giả, tiến đến Khuynh Phong Giới, thề phải chấn sát các nàng.

Khuynh Phong Giới.

Khải Toa và Hạc Hi vượt qua từng tầng trở ngại đến một không gian, khi các nàng nhìn về phía trước, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Đây là một không gian rộng lớn vô cùng, trong không gian tối tăm có vô số hạt hỗn độn đang cuộn trào, trước mặt là cơn bão vô tận như những lưỡi đao sáng chói đang càn quét tất cả... phạm vi rộng lớn, chỉ cần liếc mắt một cái đã là tính bằng năm ánh sáng!

Trong không gian vô tận này, thứ sáng chói nhất chính là đôi cánh vũ ở phía xa... hoàn toàn khiến Khải Toa và Hạc Hi trợn mắt há mồm... vũ dực!

Cao dường như vô cùng vô tận, sáng chói hơn cả mặt trời ức vạn lần, hai phiến cánh vũ vô tận... uy áp tỏa ra từ ánh sáng trắng chói lòa của đôi cánh vũ, uy áp tuyệt đối đáng sợ cao cao tại thượng đó khiến ý thức của Khải Toa và Hạc Hi trong nháy mắt rơi vào đình trệ.

Ngay sau đó.

"Ầm..." Cơn bão lưỡi đao vô tận cấp tốc càn quét tới, nhưng Khải Toa và Hạc Hi bây giờ đều đã bước vào Tạo Hóa Cảnh, thần thể mạnh mẽ vô cùng.

Dù cơn bão lưỡi đao vô tận càn quét tới, cũng khó có thể làm tổn thương đến các nàng dù chỉ một chút.

"Ngũ Đế Hoa Cái Tán!" Khải Toa và Hạc Hi thi triển Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, trên đầu hiện ra tán hoa cái năm màu, vạn pháp bất xâm, mặc cho vạn ngàn cơn bão, ta vẫn hiên ngang bất động.

Đi qua cơn bão, Khải Toa và Hạc Hi cuối cùng cũng nhìn rõ đôi cánh quang dực khổng lồ, vô cùng mỹ lệ, chói lòa hơn ức vạn ngôi sao hằng tinh.

Đây đâu phải là quang dực khổng lồ, đây căn bản là do vô số lưỡi đao ánh sáng dày đặc, không ngừng chồng chất lên nhau, hình thành nên siêu quang dực khổng lồ!

"Vô số lưỡi đao tạo thành quang dực?" Khải Toa và Hạc Hi quan sát món bảo bối này.

Vô số lưỡi đao chồng lên nhau, trên toàn bộ quang dực khổng lồ, rìa ngoài cùng là thưa thớt nhất, vô số lưỡi đao bão tố trực tiếp tỏa ra bốn phía, quét sạch cả không gian.

Tuy nhiên, càng tiến gần về phía trung tâm của quang dực, mức độ dày đặc của các lưỡi đao càng khoa trương hơn, thậm chí là hoàn toàn chồng chất lên nhau.

Hai người hưng phấn tiến lại gần đôi cánh, theo đó, một cỗ ý chí đáng sợ ập tới.

Khải Toa và Hạc Hi mỗi người thi triển thần thông, chống lại cỗ ý chí này.

Sau đó, Đại Luyện Bảo Thuật được thi triển, luyện hóa và thu phục đôi cánh này.

Vì đôi cánh này rất hợp với Khải Toa, nên nó thuộc về Khải Toa.

Hạc Hi và Khải Toa quan hệ rất tốt.

Các nàng có thể cùng nhau thăm dò Khuynh Phong Giới, tự nhiên sẽ không vì một món bảo vật mà xảy ra mâu thuẫn và chia rẽ.

Thu phục được đôi cánh, Khải Toa và Hạc Hi càng thêm hưng phấn, khí thế ngút trời, tiếp tục thăm dò các khu vực khác. ...Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Doanh Huyền nhân lúc rảnh rỗi, liền chỉ điểm cho Ngư Ấu Vi cúi đầu không thấy mũi chân, giúp Bùi Nam Vi, Hiên Viên Thanh Phong, Vương Ngữ Yên... những người đang được nâng đỡ, tu luyện.

Một thanh thần kiếm.

Hai chiếc ma trảo.

Một kiếm khai thiên môn.

Một kiếm tiên tử quỳ.

Thiên môn hé mở, có tiên tử đổ máu, có dòng nước Cửu Thiên Ngân Hà tuôn trào xuống.

Doanh Huyền ngạo nghễ đứng đó, phong thái bộc lộ.

Một kiếm trong tay, tiên tử cúi đầu.

Các nàng đều là người của thế giới Tuyết Trung và Thiên Long, vì vừa mới gia nhập thế giới Đại Tần, mặc dù đã tu luyện mấy chục vạn năm trong Thời Không Tháp, nhưng nội tình thiếu thốn, hiện tại cũng chỉ là Kim Đan Cảnh.

Hệ thống Hỗn Nguyên Kinh mà Doanh Huyền sáng tạo ra, Kim Đan Cảnh là một ngưỡng cửa lớn.

Bởi vì ở Kim Đan Cảnh tu luyện càng nhiều thần thông, thực lực càng mạnh, tiềm lực càng lớn.

Vì vậy, thời gian hao phí ở Kim Đan Cảnh cũng là nhiều nhất.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến các nàng tu luyện mấy chục vạn năm trong Thời Không Tháp mà vẫn ở Kim Đan Cảnh.

Mà Doanh Huyền gần như đã tu luyện tất cả các thần thông, Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh của hắn lại càng bao dung vạn đạo vạn pháp.

Huống chi Hỗn Nguyên Kinh được thai nghén từ Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh.

Doanh Huyền chính là cội nguồn của hệ thống này, là tổ tông chân chính.

Hắn chính là đạo của hệ thống này.

Thấy hắn như thấy đạo, không phải chỉ là nói suông.

Có Doanh Huyền chỉ điểm, dốc lòng truyền thụ, các nàng không chút khoảng cách tiếp xúc với Doanh Huyền, cũng giống như không chút khoảng cách tiếp xúc với đạo, các loại cảm ngộ về thần thông công pháp như thủy triều tràn vào lòng Ngư Ấu Vi, Vương Ngữ Yên và những người khác.

Từng môn thần thông vốn cần hao phí thời gian và tinh lực khổng lồ mới có thể luyện thành, dưới sự giúp đỡ của Doanh Huyền, nhanh chóng luyện thành.

Các nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, hóa ra tu luyện thần thông còn có thể nhẹ nhàng vui vẻ như vậy.

Nhưng người ta không thể một miếng ăn thành mập được, các nàng cũng không ngoại lệ.

Doanh Huyền dốc lòng truyền thụ, cho quá nhiều, các nàng cũng không chịu đựng nổi, vì vậy những người vốn không tham gia như Nam Cung Phó Xạ cũng gia nhập.

Vừa vui vẻ mạnh lên, vừa chia sẻ áp lực cho các nàng.

"Thí Ngô Vũ Dực?" Doanh Huyền ôm Nam Cung Phó Xạ kiếm khai thiên môn, vẫn ung dung quan sát các nàng đang tìm bảo vật trong Khuynh Phong Giới.

Hắn nhìn thấy bảo vật vũ dực mà Khải Toa tìm được, chẳng phải chính là Thí Ngô Vũ Dực mà nhân vật chính La Phong trong nguyên tác cũng phải dựa vào sao?

Khải Toa xuất thân từ vũ trụ Siêu Thần, theo quỹ đạo ban đầu, nàng sẽ trở thành Thiên Sứ Chi Vương Thần Thánh Khải Toa.

Vũ khí của nàng là ngân dực được chế tạo từ kim loại đặc biệt của vũ trụ Siêu Thần.

Tuy rằng vì nguyên nhân của Doanh Huyền, Khải Toa chưa trở thành Thiên Sứ Chi Vương đã bị đưa đến thế giới Đại Tần, nhưng không thể không nói Thí Ngô Vũ Dực rất hợp với Khải Toa.

Còn nhân vật chính La Phong?

Bây giờ vẫn còn ở trường học, lén lút quan sát hoa khôi của lớp

Từ Hân phía trước, thầm yêu đối phương nhưng không dám tỏ tình.

Đợi đến khi thế giới Thôn Phệ Tinh Không dung nhập vào Đại Tần, thế giới đại biến, quỹ đạo cuộc sống của mỗi người đều sẽ thay đổi kịch liệt.

La Phong e rằng không có cơ hội ôm được mỹ nhân về rồi.

Giống như Nam Cung Phó Xạ trước mắt, vốn định vào Thính Triều Đình của nhà thế tử Từ Phụng Niên để xem bí tịch, trở thành thiên hạ đệ nhất, báo thù cho mẫu thân.

Nhưng còn chưa vào Thính Triều Đình, đã gặp phải thế giới Tuyết Trung bị Đại Tần thu phục, nàng cũng theo đó gia nhập Đại Tần.

Biết được phúc lợi của Đại Tần cũng như Vạn Đạo Các, bí tịch võ công mà Thính Triều Đình của nhà thế tử Từ Phụng Niên thu thập được chẳng còn chút hấp dẫn nào.

Rồi sau đó... không có sau đó nữa. ...Thời gian trôi nhanh.

Thoáng chốc đã nửa tháng trôi qua.

Doanh Huyền rất kiên nhẫn chỉ điểm cho Vương Ngữ Yên, Ngư Ấu Vi và các nàng, đem toàn bộ kiến thức của mình dốc lòng truyền thụ.

Thời gian đối với hắn không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa thế giới Thôn Phệ Tinh Không rất lớn, công lược cần thời gian, dù sao chỉ riêng việc đi đường cũng tốn không ít thời gian.

Nhưng vào lúc này, Vô Thủy, Thạch Hạo, Diệp Hắc... sau khoảng thời gian dò xét này, đã cơ bản nắm rõ thông tin về các thế lực lớn trong Nguyên Thủy Vũ Trụ và Vũ Trụ Hải.

Hôm nay, bọn họ chuẩn bị ra tay với các cường giả của tộc người trong Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Theo kế hoạch, bọn họ trước tiên thu phục Nhân tộc trong Nguyên Thủy Vũ Trụ của thế giới Thôn Phệ Tinh Không, sau đó lấy Nhân tộc làm trung tâm, quét ngang các thế lực khác của thế giới Thôn Phệ Tinh Không.

Cùng lúc đó, trong vũ trụ giả định do Nguyên Tổ sáng tạo, một không gian vị diện độc lập, các siêu cấp tồn tại của Nhân tộc tụ tập lại.

Cự Phủ Sáng Thủy Giả, Hỗn Độn Thành Chủ cùng với gần hai mươi vị Vũ Trụ Chi Chủ khác của Nhân tộc đều có mặt.

Đây chính là những chiến lực đỉnh cao của Nhân tộc trong Nguyên Thủy Vũ Trụ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Rất nhiều Vũ Trụ Chi Chủ đều rất nghi hoặc, tuy đây là vũ trụ giả định, nhưng nếu không có chuyện trọng đại, cũng không thể triệu tập tất cả bọn họ.

"Chẳng lẽ có liên quan đến nhóm cường giả nữ tính bí ẩn xuất hiện ở Khuynh Phong Giới?" Băng Phong Chi Chủ phỏng đoán.

Vân Vận, Lý Hàn Y, Tây Hoàng Mẫu... các nàng ở Khuynh Phong Giới gây ra động tĩnh lớn như vậy, cường giả Nhân tộc tự nhiên cũng nhận được tin tức.

Dù sao Nhân tộc cũng có Vũ Trụ Chi Chủ đang thám hiểm, tìm kiếm bảo bối ở Khuynh Phong Giới.

"Nghe nói những cường giả bí ẩn kia dường như cũng là Nhân tộc!" Hắc Ám Chi Chủ trong mắt mang theo nghi hoặc: "Nhưng cả vũ trụ, Nhân tộc xuất hiện một hai cường giả chưa biết có thể hiểu được.

Nhưng một lúc xuất hiện nhiều như vậy, căn bản là không thể!

Càng không thể tin nổi là tất cả đều là phụ nữ, cho đến nay, vẫn

chưa phát hiện có nam nhân nào trong số đó!" Ngay khi các Vũ Trụ Chi Chủ đang bàn luận sôi nổi, sắc mặt Hỗn Độn Thành Chủ trầm trọng, mở miệng nói: "Các vị, theo tin tức, Nguyên Thủy Vũ Trụ của chúng ta cũng xuất hiện một số cường giả bí ẩn, đối phương đã bắt không ít cường giả của chúng ta, dò hỏi thông tin của chúng ta!

Quan trọng nhất là, theo điều tra của ta, đối phương rất có thể có quan hệ với nhóm cường giả nữ tính bí ẩn ở Khuynh Phong Giới!" Lời nói của Hỗn Độn Thành Chủ vừa dứt, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Vốn dĩ việc Khuynh Phong Giới xuất hiện một nhóm cường giả bí ẩn không có quan hệ lớn với bọn họ.

Bọn họ đang chờ xem các thế lực lớn của Vũ Trụ Hải huyết chiến với nhóm cường giả bí ẩn kia.

Không ngờ trong nháy mắt đối phương đã nhắm vào bọn họ.

Vì sự tồn tại của vũ trụ giả định, dù là cường giả như Vô Thủy, Thạch Hạo, cũng rất khó hoàn toàn phong tỏa thông tin.

Dù sao Nhân tộc của thế giới Thôn Phệ Tinh Không không chỉ có thế giới ảo, mà còn có phân thân.

Phân thân và bản tôn tâm ý tương thông, khiến thông tin rất khó bị chặn đứng.

Huống chi Thạch Hạo và những người khác cũng không có ý định che giấu.

Với thực lực của bọn họ, có thể dễ dàng trấn áp tất cả cường giả Nhân tộc Thôn Phệ Tinh Không.

"Không hay rồi!" Ngay lúc này, sắc mặt Hỗn Độn Thành Chủ kịch biến.

Bởi vì chân thân của hắn đang trấn thủ Hỗn Độn Thành gặp phải nguy cơ, có hai cường giả mạnh hơn hắn rất nhiều đã ra tay với hắn.

"Xong rồi, chân thân của ta ở Hỗn Độn Thành đã bị trấn áp!" Hỗn Độn Thành Chủ mặt mày xám xịt và tuyệt vọng.

Các Vũ Trụ Chi Chủ khác của Nhân tộc trừng lớn mắt, không thể tin nổi.

Trừ Cự Phủ Sáng Thủy Giả, trong số gần hai mươi Vũ Trụ Chi Chủ của Nhân tộc có mặt, thực lực của Hỗn Độn Thành Chủ là mạnh nhất.

Mà chỉ trong lúc nói chuyện, Hỗn Độn Thành Chủ đã bị trấn áp?

Chương 222

Đây là nghiền ép a.

"Người ra tay là một nam nhân, hắn tay cầm một cái chuông lớn, chuông vừa vang lên, ta đã bị trấn áp!" Hỗn Độn Thành Chủ đem thông tin của mình nói cho các Vũ Trụ Chi Chủ khác, để bọn họ gặp phải còn có chuẩn bị tâm lý.

"Không hay rồi!" "Ta cũng gặp phải cường giả rồi!" Ngay lúc này, các Vũ Trụ Chi Chủ lần lượt biến sắc.

"Ta bị một nam nhân đầu đội đỉnh đồng khổng lồ trấn áp rồi!" Cự Phủ Sáng Thủy Giả bất đắc dĩ nói.

"Ta bị một nam nhân cầm một cái bát vàng lớn trấn áp rồi!" "Đệt!

Lão tử bị một con chó nhỏ rất bỉ ổi và lẳng lơ trấn áp." Ngay lúc này, Hư Kim Chi Chủ không nhịn được văng tục.

Hắn gặp phải Hắc Hoàng.

Hắc Hoàng tuy trông chỉ to bằng con bò, đặt trong đám chó bình thường được coi là chí tôn trong loài chó, uy vũ hùng tráng.

Nhưng ở thế giới Thôn Phệ Tinh Không, dù là Vũ Trụ Chi Chủ của Nhân tộc, thần thể cũng cao hàng ngàn cây số.

Các yêu tộc khác, sinh mệnh đặc biệt, thần thể càng đáng sợ hơn.

Thân thể to bằng con bò của Hắc Hoàng, trong mắt bọn họ, chỉ là một con chó nhỏ.

"Xong rồi!" "Hoàn toàn xong rồi!" Hỗn Độn Thành Chủ, Cự Phủ Sáng Thủy Giả và tất cả các cường giả Nhân tộc đều một mặt tuyệt vọng, bọn họ đã bị một lưới bắt hết.

Hơn nữa, sự mạnh mẽ của kẻ địch vượt ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn không có sức phản kháng.

Bất luận là số lượng hay chất lượng, đều bị nghiền ép.

Ông.

Ngay lúc này, một nam tử áo bào trắng đột nhiên xuất hiện trong phòng hội nghị tối cao của Nhân tộc trong vũ trụ giả định.

"Lão sư!" Mà khi nhìn thấy bóng người này, Cự Phủ Sáng Thủy Giả và Hỗn Độn Thành Chủ trực tiếp ngây người, ngay sau đó liền đến trước mặt nam tử áo bào trắng, trực tiếp quỳ xuống, nước mắt cũng chảy dài.

Bởi vì vị này chính là thủy tổ của loài người trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, Nguyên Tổ.

Nguyên Tổ đối với Cự Phủ Sáng Thủy Giả và Hỗn Độn Thành Chủ mà nói, vừa là lão sư vừa là phụ thân.

Lúc này, hai người vừa kích động vừa hổ thẹn.

Bởi vì bọn họ không bảo vệ được Nhân tộc, bây giờ Nhân tộc sắp tiêu rồi.

"Lão sư, xin lỗi, đệ tử đã phụ lòng kỳ vọng của người..." Cự Phủ Sáng Thủy Giả và Hỗn Độn Thành Chủ nước mắt lưng tròng, khóc như một đứa trẻ.

"Được rồi, chuyện ta đều đã biết." Nguyên Tổ cười đỡ Cự Phủ Sáng Thủy Giả và Hỗn Độn Thành Chủ dậy: "Đừng như một đứa trẻ nữa.

Chuyện này có lẽ là phúc không phải họa!" Nguyên Tổ trong mắt mang theo cảm khái, vốn dĩ ông bị ý chí của Nguyên Thủy Vũ Trụ

trấn áp.

Nhưng ngay vừa rồi, ông đã được thả ra.

Đồng thời, ông biết được ý chí của Nguyên Thủy Vũ Trụ đã bị một vị Thiên Đế tên là Doanh Huyền đoạt xá.

Ông được thả ra, tự nhiên là đã đầu hàng.

Đây không chỉ là vì ông muốn ra ngoài, mà còn là không có cách nào khác.

Bởi vì Doanh Huyền đã cho ông thông tin về Đại Tần.

Ông căn bản không có lựa chọn.

May mà Đại Tần là thế lực của Nhân tộc, tuy không cùng một vũ trụ thế giới, nhưng có lẽ không phải là chuyện xấu, thậm chí có thể là cơ duyên trời cho.

Nguyên Tổ đối với Cự Phủ Sáng Thủy Giả, Hỗn Độn Thành Chủ và các Vũ Trụ Chi Chủ khác, cười nói: "Các ngươi đều đừng phản kháng, trực tiếp hàng đi!" ...

"Các ngươi đều đừng phản kháng, trực tiếp hàng đi!" Lời nói của Nguyên Tổ vừa dứt, Cự Phủ Sáng Thủy Giả, Hỗn Độn Thành Chủ, Hắc Ám Chi Chủ và các cường giả khác đều kinh ngạc.

Nguyên Tổ lại bảo bọn họ đầu hàng?

Nhưng nghĩ đến chênh lệch thực lực giữa bọn họ và kẻ địch, dường như cũng chỉ có một con đường là đầu hàng.

Phải biết rằng Nhân tộc là một trong sáu chủng tộc đỉnh cao của Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Một khi các Vũ Trụ Chi Chủ như bọn họ bị giết, dù người giết bọn họ không động thủ với những người Nhân tộc khác, Nhân tộc cũng sẽ diệt vong.

Bởi vì các chủng tộc khác của Nguyên Thủy Vũ Trụ sẽ không tha cho bọn họ.

"Vâng, lão sư!" Cự Phủ Sáng Thủy Giả và Hỗn Độn Thành Chủ phản ứng lại, đều thở dài, rồi đáp ứng.

Bọn họ bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác.

Có Nguyên Tổ và Cự Phủ Sáng Thủy Giả, Hỗn Độn Thành Chủ đồng ý, các Vũ Trụ Chi Chủ khác tự nhiên sẽ không phản đối.

Huống chi bọn họ bây giờ đều đã bị trấn áp.

Bọn họ cũng không muốn chết.

"Lão sư, bọn họ là ai?" Cự Phủ Sáng Thủy Giả tò mò hỏi.

Hỗn Độn Thành Chủ và các cường giả Nhân tộc khác lần lượt nhìn về phía Nguyên Tổ.

Nghĩ đến việc mình còn chưa làm rõ thân phận của đối phương đã bị tiêu diệt sạch, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Đồng thời cũng tò mò, những cường giả này rốt cuộc là từ đâu đến.

Bọn họ trước đây lại không hề có chút thông tin nào liên quan.

"Bọn họ đến từ Đại Tần Tiên Giới!" Nguyên Tổ hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Thế giới Đại Tần là một thế giới còn mạnh mẽ và rộng lớn hơn cả Nguyên Thủy Vũ Trụ và Vũ Trụ Hải." "Trong đó, Đại Tần Thiên Đế lại là một tồn tại vĩ đại, khi ngài ấy đến, đã đoạt xá Nguyên Thủy Vũ Trụ!" "Hiện tại, mọi thứ trong Nguyên Thủy Vũ Trụ có thể nói đều nằm trong lòng bàn tay của Thiên Đế, mà bản thể của ta cũng đã được Thiên Đế thả ra..." Nguyên Tổ đem toàn bộ thông tin nhận được từ Doanh Huyền nói cho Cự Phủ Sáng Thủy Giả, Hỗn Độn Thành Chủ và các cường giả khác.

“Chúc mừng lão sư thoát khốn!” Sau một hồi chúc mừng, Cự Phủ Sáng Thủy Giả, Hỗn Độn Thành Chủ và các cường giả khác đều chấn động cảm khái nói: “Chư thiên vạn giới, thế giới của chúng ta lại chỉ là một thế giới trong chư thiên vạn giới!” “Có thể gia nhập Đại Tần Tiên Giới, đối với chúng ta mà nói cũng là cơ duyên trời cho!” “Đúng vậy, chúng ta cũng có cơ hội được chiêm ngưỡng sự rộng lớn và bao la của chư thiên vạn giới!” Nghĩ đến sự mạnh mẽ của Đại Tần Tiên Giới, Cự Phủ Sáng Thủy Giả, Hỗn Độn Thành Chủ và những người khác đều hưng phấn và mong đợi.

Tâm trạng tuyệt vọng ban đầu bị quét sạch.

Đại bi đại hỷ, không gì hơn thế.

“Tiếp theo chúng ta cần làm là phụ trợ các cường giả Đại Tần Tiên Giới, quét sạch các thế lực trong Nguyên Thủy Vũ Trụ và Vũ Trụ Hải...” Nguyên Tổ mở miệng, chỉ ra phương châm chiến lược tiếp theo cho mọi người. ...

Cùng lúc đó, Khuynh Phong Giới.

Những bóng người có hình dạng kỳ quái, khí tức mạnh mẽ lần lượt tụ tập lại.

Bọn họ có cường giả của Thần Nhãn Tộc từ vũ trụ thời đại thứ nhất.

Có cường giả từ hai đại thánh địa của Vũ Trụ Hải là Đông Đế Thánh Địa và Tử Nguyệt Thánh Địa.

Cũng có cường giả từ các thế lực và chủng tộc mạnh mẽ khác.

Lần này, bọn họ tụ tập lại, chính là để tiêu diệt toàn bộ nhóm cường giả nữ tính bí ẩn trong Khuynh Phong Giới, và làm rõ lai lịch của các nàng.

“Dám giết người của Tử Nguyệt Thánh Địa ta, thật là không biết

sống chết!" Một nam tử tóc vàng ngắn, mặc áo giáp màu đen, có bốn mặt mười sáu cánh tay, giọng nói lạnh lùng, thần sắc ngạo nghễ nói.

Chủng tộc chính của Tử Nguyệt Thánh Địa chính là Tử Nguyệt Tộc.

Cường giả của Tử Nguyệt Tộc có ngoại hình rất đặc trưng.

Người của Tử Nguyệt Tộc có huyết mạch tinh thuần nhất là tám mặt hai mươi tư cánh tay.

Thứ hai là bốn mặt mười sáu cánh tay, tiếp theo là ba mặt tám cánh tay, và phổ thông nhất là một mặt hai cánh tay.

Điều này cũng đại diện cho bốn giai tầng bên trong tộc Tử Nguyệt...

Tám mặt hai mươi tư cánh tay là hiếm nhất, huyết mạch thuần khiết nhất, tiềm lực lớn nhất.

Đương nhiên, sau khi trở thành Vũ Trụ Chi Chủ, thì không có phân biệt cao thấp nữa, đều là siêu cấp cường giả.

"Bao nhiêu năm rồi, chưa có ai dám phóng túng như vậy, dám đồng thời khiêu khích cả hai đại thánh địa của chúng ta!" Cường giả của Đông Đế Thánh Địa nói theo.

Thủy tổ của hai đại thánh địa đều đã vượt qua luân hồi trở thành tồn tại mạnh mẽ Hư Không Chân Thần, dù Nguyên Thủy Vũ Trụ hủy diệt, cũng không ảnh hưởng đến bọn họ.

Thánh địa vũ trụ mà bọn họ ở chính là tiểu vũ trụ của Tử Nguyệt Thủy Tổ và Đông Đế Thủy Tổ, vì đã vượt qua luân hồi, nên đều có thể tồn tại vĩnh hằng.

Rất nhanh, các cường giả từ các thế lực đã tụ tập trước Khuynh Phong Giới, bọn họ đột nhiên phát hiện phía trước có một cỗ xe rất

phi thường.

Cỗ xe đó đậu ở đó, trông rất kỳ lạ.

Có một số cường giả nhận ra cỗ xe phi thường, ánh mắt lập tức trở nên nóng bỏng.

Cỗ xe đó tự nhiên là Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn của Doanh Huyền.

Trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, Doanh Huyền không quản ngại vất vả, đối xử bình đẳng, tỉ mỉ và sâu sắc chỉ điểm cho các nàng tu luyện, khiến mọi người đều tiến bộ vượt bậc, tu vi có sự nâng cao nhảy vọt.

Tuy vẫn là Kim Đan Cảnh, nhưng chỉ trong nửa tháng này, mỗi người các nàng đều luyện thành ít nhất hai môn thần thông, có thể nói là đáng sợ.

"Một trăm hai mươi tám Vũ Trụ Chi Chủ, thật là ra tay hào phóng." Doanh Huyền cảm ứng được tình hình bên ngoài, khóe miệng hơi nhếch lên.

Xem ra Vân Vận, Lý Hàn Y và những người khác đã đắc tội không ít người ở Khuynh Phong Giới, lại khiến nhiều Vũ Trụ Chi Chủ cùng nhau đến giết như vậy.

"Đã đến rồi, thì đều ở lại đi!" Doanh Huyền không có hứng thú báo danh với những người này, rồi đấu võ mồm một phen, cuối cùng tiện tay đập chết mấy Vũ Trụ Chi Chủ, dọa cho những Vũ Trụ Chi Chủ còn lại hồn bay phách lạc, ôm đầu tháo chạy.

Hắn cần gì phải ra vẻ trước mặt những kẻ này.

Hắn rút ra một tay, trực tiếp cách không đập xuống hơn một trăm vị Vũ Trụ Chi Chủ kia.

Theo cú ra tay này, thời không trong phạm vi mấy ngàn năm ánh

sáng đều nằm trong lòng bàn tay của Doanh Huyền.

"Không hay rồi!" "Có mai phục!" Hơn một trăm Vũ Trụ Chi Chủ cảm thấy nguy hiểm, kinh hãi thất sắc, lần lượt tế ra chí bảo của mình.

Có người muốn chống cự, có người muốn chạy trốn.

Tuy nhiên, những cường giả muốn chạy trốn lại kinh hãi phát hiện, thời không xung quanh đã ngưng đọng.

Dù bọn họ là Vũ Trụ Chi Chủ, có thể khống chế lực lượng thời không, nhưng lúc này đều như biến thành phàm nhân bình thường, biến thành con cừu non mặc người chém giết.

Mạnh mẽ.

Đáng sợ.

Khiến người ta tuyệt vọng.

"Tiền bối tha mạng!" "Tại hạ là người của Tử Nguyệt Thánh Địa..." Cảm nhận được uy năng không thể kháng cự của một chưởng này của Doanh Huyền, tất cả các Vũ Trụ Chi Chủ đều hồn bay phách lạc, có người lớn tiếng cầu xin tha thứ, có người đưa ra chỗ dựa của mình.

Tuy nhiên Doanh Huyền không để ý.

Bàn tay lớn một chưởng hạ xuống.

Bùm bùm bùm!

Từng Vũ Trụ Chi Chủ như bong bóng nổ tung, cuối cùng hóa thành tro bụi, biến mất giữa thiên địa.

Chỉ có bảo vật của bọn họ còn lại.

Doanh Huyền tiện tay một trảo, liền thu hết tất cả bảo vật.

Trong đó, chỉ riêng bảo vật cấp chí bảo đã có mấy trăm món.

"Thiên Đế uy vũ!" Ngư Ấu Vi nhìn Doanh Huyền một chưởng đập chết hơn một trăm Vũ Trụ Chi Chủ, trong mắt đầy những ngôi sao nhỏ, thật là quá mạnh.

Đặc biệt là khi nàng nhìn vào bàn tay hoàn mỹ như ngọc vừa mới đập chết vô số cường giả của Doanh Huyền, bàn tay ấy vừa rồi còn đang nắm lấy nơi nàng cúi đầu không thấy mũi chân mà đùa nghịch.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức đỏ bừng như máu, một trái tim đập thình thịch.

Dường như có một bàn tay đang chơi đùa...

"Đây chính là thực lực của Thiên Đế sao?

Thật mạnh." Nam Cung Phó Xạ đôi mắt đẹp mang theo sự ngưỡng mộ và sùng bái.

Nếu nàng có được thực lực này...

"Ta phải nỗ lực tu luyện!" Nam Cung Phó Xạ hạ quyết tâm, thân thể vốn mềm nhũn không biết lấy đâu ra sức lực, vùng vẫy trong lòng Doanh Huyền.

Vốn dĩ nàng không coi trọng phương thức tu luyện bán rẻ thân xác để trở nên mạnh mẽ này.

Nhưng sau khi trải nghiệm, nàng mới phát hiện...

Chương 223

thật thơm.

Nếu nàng tự mình tu luyện, muốn luyện thành một môn thần thông, ít nhất cũng phải mất mấy năm, thậm chí mấy chục năm, mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn vạn năm cũng có khả năng.

Nhưng nửa tháng này, nàng đã luyện thành ba môn thần thông rồi.

Đây là còn có những người khác.

Nếu chỉ có một mình nàng... nàng chắc chắn... không thể luyện thành mấy chục môn thần thông được.

Bởi vì nàng căn bản không chịu nổi.

Bây giờ nhân lúc Vân Vận, Diễm Linh Cơ và những người khác không có ở đây, nàng phải nỗ lực nắm bắt cơ hội, nếu không sau này e rằng sẽ không có cơ hội tu luyện tốt như vậy nữa.

Hít!

Doanh Huyền lúc này cũng hít một hơi khí lạnh, không ngờ tiểu nha đầu này lại chủ động như vậy.

Khiến hắn cũng bất ngờ.

Quả nhiên, vẻ anh tuấn thần võ của hắn, không có nữ nhân nào có thể chống đỡ được.

"Nhân lúc rảnh rỗi, trước tiên đi xem Vũ Trụ Chu của ba đại tuyệt địa Vũ Trụ Hải!" Doanh Huyền thấy Vân Vận và các nàng đã vào Khuynh Phong Giới nhất thời sẽ không ra ngoài, liền điều khiển Hỏa Kỳ Lân hướng về phía Vũ Trụ Chu.

Tốc độ của Hỏa Kỳ Lân rất nhanh, có thể nói là một ngày ức năm

ánh sáng.

Không lâu sau, Hỏa Kỳ Lân đã kéo Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn đến trước Vũ Trụ Chu.

"Thật lớn a!" Doanh Huyền xuyên qua hư không, nhìn xa xa cảnh tượng không thể tin nổi cách mấy trăm triệu năm ánh sáng, dù biết vũ trụ rất lớn, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy 'Vũ Trụ Chu' chân chính, vẫn vô cùng chấn động.

Vũ Trụ Chu nguy nga vô tận... là một con tàu khổng lồ vô cùng bị hư hỏng, cao mấy chục triệu năm ánh sáng, dài hàng trăm triệu năm ánh sáng, toàn thân là màu đen sâu thẳm và màu tím quyến rũ xen kẽ, và thân tàu... dù Doanh Huyền ở cách mấy trăm triệu năm ánh sáng, cũng có thể nhìn thấy hàng trăm hàng ngàn vết nứt, lỗ thủng lớn bị hư hỏng dày đặc.

Giống như một con tàu, bị vô số tia laser bắn xuyên, rồi lại bị vô số lưỡi đao khổng lồ chém qua... hư hỏng không thể tả!

"Ầm ầm ầm..." Một cỗ lực hút ngập trời, từ trong Vũ Trụ Chu đó tỏa ra, điên cuồng thôn phệ dòng khí hỗn độn xung quanh, khiến dòng khí hỗn độn xung quanh nó vĩnh viễn rất loãng.

Thôn phệ dòng khí hỗn độn, khiến cả Vũ Trụ Chu luôn tỏa ra uy năng vô tận, chỉ thấy những vòng sông lửa khổng lồ bao quanh Vũ Trụ Chu.

Còn có biển khí lạnh mênh mông bao trùm xung quanh nó, trong khí lạnh mơ hồ còn có thể nhìn thấy những tảng băng trong suốt như gương...

đồng thời từng cơn lốc xoáy khổng lồ cũng đang hoành hành xung quanh...

Xẹt!

Từng con rắn điện khổng lồ dài khoảng mấy vạn năm ánh sáng đang hoành hành, gào thét.

Từng tia sáng rực rỡ đủ màu sắc chói lòa.

Những dây leo màu xanh đen khổng lồ, bám trên bề mặt của cả con tàu Vũ Trụ Chu, trông rất yên tĩnh. ...

Lửa, khí lạnh, gió, sấm sét, dây leo, ánh sáng...

Ở vòng ngoài cùng, còn có rất nhiều 'mảnh vỡ' luôn bay quanh Vũ Trụ Chu với tốc độ cao, hẳn là những mảnh vỡ từ thân tàu Vũ Trụ Chu tách ra, vô số mảnh vỡ luôn duy trì tốc độ bay cao.

"Thiên Đế, người ta nhỏ lắm sao?" Bùi Nam Vi dựa vào người Doanh Huyền, hơi thở như lan, giọng nói mang một chút oán giận, nàng nắm lấy bàn tay của Doanh Huyền đặt lên ngực mình.

Nàng tưởng rằng chữ "lớn" trong miệng Doanh Huyền là chỉ Ngư Ấu Vi, có chút ghen tuông.

"Không nhỏ!" Doanh Huyền theo bản năng nắm chặt, thành thật nói.

Sau đó, ý niệm của hắn khẽ động, cảnh tượng Vũ Trụ Chu cách mấy trăm triệu năm ánh sáng hiện ra trước mắt các nàng.

"Thật... lớn!" Nhìn thấy Vũ Trụ Chu, Ngư Ấu Vi, Bùi Nam Vi và các nàng đều kinh ngạc đến ngây người.

Giờ khắc này, các nàng cuối cùng cũng hiểu chữ "lớn" trong miệng Doanh Huyền lớn đến mức nào.

Đây thực sự là "thuyền" sao?

Ngươi đã từng thấy con thuyền nào dài hàng trăm triệu năm ánh sáng chưa?

"Thuyền lớn như vậy, dời về sưu tầm thôi!" Doanh Huyền rút tay

ra, cách không chộp về phía Vũ Trụ Chu.

Lần này, Doanh Huyền đã dùng bảy thành sức mạnh, Hỗn Độn Đại Đạo quấn quanh, thi triển thần thông Tụ Lý Càn Khôn, đem Vũ Trụ Chu dài hàng trăm triệu năm ánh sáng thu đi trong một nháy mắt.

Giờ khắc này, Vũ Trụ Hải bao la vô tận dường như xảy ra một trận động đất lớn, vô số cường giả nghi hoặc ngẩng đầu, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng rất nhanh, đã có tin tức truyền ra.

Vũ Trụ Chu, một trong ba đại tuyệt địa của Vũ Trụ Hải, đã biến mất.

Ầm.

Tin tức này có thể nói là kinh thiên động địa, chấn động đến mức vô số thế lực, vô số cường giả trong Vũ Trụ Hải tê cả da đầu, toàn thân lạnh toát.

Đó là Vũ Trụ Chu.

Đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Từ trước đến nay chưa có ai có thể dời đi được.

Bây giờ lại biến mất?

Ngươi có tin được không?

“Cái gì?

Vũ Trụ Chu biến mất rồi?” “Đùa cái gì vậy?

Cho dù là cường giả mạnh nhất vũ trụ, thậm chí là hai vị Thủy Tổ của Tử Nguyệt Thánh Địa và Đông Đế Thánh Địa đã vượt qua luân hồi cũng không thể nào dời đi Vũ Trụ Chu!” “Vũ Trụ Chu đã tồn tại vô tận năm tháng, cũng không phải chưa từng có cường giả muốn dời

nó đi, nhưng chưa một ai làm được!" "Trời ơi, Vũ Trụ Chu đâu?

Vũ Trụ Chu thật sự biến mất rồi sao?" "Chuyện này rốt cuộc là sao?" "Ai có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể dời đi Vũ Trụ Chu?" "Lẽ nào Vũ Trụ Chu tự mình bay đi rồi?" Trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, vô số cường giả và thế lực ở Vũ Trụ Hải đều sôi trào.

Tất cả cường giả ban đầu khi nghe tin này đều không tin.

Nhưng theo lời bàn tán của mọi người, theo ngày càng nhiều cường giả tận mắt xác nhận, từng người một đều ngây ngẩn.

Sắc mặt bọn họ kinh hãi, chấn kinh không thôi.

Vũ Trụ Chu tồn tại vô số kỷ nguyên đã thật sự biến mất!! … Tử Nguyệt Thánh Địa.

Tử Nguyệt Thủy Tổ chí cao vô thượng cũng đã nhận được tin tức kinh thiên động địa này, vẻ mặt kinh hãi, trong sự sợ hãi mang theo nghi hoặc và khó hiểu.

"Vũ Trụ Chu lại có thể biến mất?" "Vũ Trụ Chu không thể nào tự mình bay đi, khả năng lớn nhất là bị người khác dời đi!" "Hư Không Chân Thần tuyệt đối không làm được, Vĩnh Hằng Chân Thần chắc cũng không làm được, lẽ nào là cường giả cấp Hỗn Độn Chúa Tể ra tay?" "Vũ Trụ Hải vẫn còn cường giả cấp Hỗn Độn Chúa Tể sao?" "Sao có thể?" Tử Nguyệt Thủy Tổ vô cùng khó hiểu, bản thể của hắn đã vượt qua luân hồi, đến được Khởi Nguyên Đại Lục, biết rất nhiều bí mật mà người khác không biết.

Nhưng càng biết nhiều, trong lòng hắn lại càng hoảng sợ bất an.

Giống như hắn là Đông Đế Thủy Tổ của Đông Đế Thánh Địa.

Bản thể của Đông Đế Thủy Tổ cũng đã vượt qua luân hồi đến được Khởi Nguyên Đại Lục, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn Tử Nguyệt Thủy Tổ một chút.

Những gì Tử Nguyệt Thủy Tổ biết, hắn tự nhiên cũng biết.

Mặc dù bản thể của họ ở Khởi Nguyên Đại Lục, cho dù thánh địa vũ trụ họ để lại ở Vũ Trụ Hải bị hủy diệt, họ cũng sẽ không chết.

Nhưng thánh địa vũ trụ họ để lại có liên quan đến căn cơ để họ trở thành Thần Vương trong tương lai.

Một khi ý chí của họ hóa thành thánh, họ có thể thông qua ý thức trong thánh địa vũ trụ để lại ở Vũ Trụ Hải để đoạt xá Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Chỉ cần đoạt xá được Nguyên Thủy Vũ Trụ, cảm ngộ sự ảo diệu trong đó, họ sẽ có cơ hội rất lớn để thành tựu Thần Vương.

Nghĩ đến đây, Đông Đế Thủy Tổ và Tử Nguyệt Thủy Tổ lần lượt phái cường giả trong thánh địa vũ trụ đến vị trí của Vũ Trụ Chu ở Vũ Trụ Hải để điều tra nguyên nhân biến mất.

"Chẳng lẽ có liên quan đến đám cường giả nữ tính thần bí đột nhiên xuất hiện ở Khuynh Phong Giới kia?" Đông Đế Thủy Tổ và Tử Nguyệt Thủy Tổ nghĩ đến Vân Vận và những người khác, bởi vì họ đã nhận được tin, những cường giả họ phái đi chặn giết Vân Vận đều đã bị giết. … Trong lúc Đông Đế Thủy Tổ và Tử Nguyệt Thủy Tổ đang nghi hoặc bất an.

Vũ Trụ Hải, sâu trong dòng khí hỗn độn vô tận, nơi nguy hiểm 'Bắc Hoa Tuyết Lam Vực' sâu trong trung tâm.

Một tòa cung điện cô tịch tỏa ra ánh sáng xanh lơ lửng, được bao bọc bởi dòng khí vô tận, bên trong cung điện ẩn hiện những bóng người tùy tùng, mỗi một tùy tùng đều là Vũ Trụ Tôn Giả.

Đây chính là nơi ở thực sự của 'Tọa Sơn Khách', nơi nguy hiểm Bắc Hoa Tuyết Lam Vực này cũng đại diện cho Tọa Sơn Khách.

Gần trăm thế lực trong Vũ Trụ Hải không ai dám chọc vào Tọa

Sơn Khách.

Ai cũng biết… Tọa Sơn Khách không dễ chọc.

Đại điện.

Trên vương tọa, một lão giả cao lớn hơn chín vạn km đang ngồi, bên dưới đại điện có một cường giả tộc 'Xà Nhân' thân người đuôi rắn đang hầu hạ.

Hắn chính là Tọa Sơn Khách.

Từng là cường giả cấp Thần Vương của Khởi Nguyên Đại Lục.

Nhưng muốn từ Khởi Nguyên Đại Lục đến Vũ Trụ Hải, dù là Thần Vương cũng không thể.

Tọa Sơn Khách có thể xuất hiện ở đây là vì hắn đã thi triển thuật chuyển sinh, trực tiếp chuyển sinh một tia sinh mệnh ấn ký vào trong Nguyên Thủy Vũ Trụ!

Bản thể của hắn đã chết.

Đây cũng là nguyên nhân mà Đông Đế Thủy Tổ và Tử Nguyệt Thủy Tổ không thể hiểu nổi, cường giả bản địa trong Vũ Trụ Hải đạt đến Hư Không Chân Thần sẽ bị yêu cầu rời đi để vượt luân hồi, đến Khởi Nguyên Đại Lục.

Mà cường giả của Khởi Nguyên Đại Lục, dù mạnh như Thần Vương, cũng không thể qua đây được.

Vì vậy, họ không thể hiểu được trong Vũ Trụ Hải có cường giả nào có thể dời đi Vũ Trụ Chu.

Lúc này, Tọa Sơn Khách cũng nhận được tin tức Vũ Trụ Chu biến mất.

"Vũ Trụ Chu lại có thể biến mất?" Tọa Sơn Khách dù từng là Thần Vương, lúc này cũng cảm thấy không thể tin nổi.

“Vũ Trụ Chu tuyệt đối không thể biến mất vô cớ, chắc chắn là bị người khác dời đi!” Tọa Sơn Khách từng là Thần Vương, người khác không biết lai lịch của Vũ Trụ Chu, nhưng hắn lại rất rõ.

Vũ Trụ Chu đã hoàn toàn hư hỏng, sinh linh bên trong không một ai sống sót.

Vì vậy Vũ Trụ Chu không thể tự mình rời đi, chỉ có thể là bị người khác dời đi.

Nhưng… “Ngay cả ta là Thần Vương cũng không thể an toàn từ Khởi Nguyên Đại Lục đến Vũ Trụ Hải, các cường giả thế lực khác của Khởi Nguyên Đại Lục cũng tuyệt đối không thể…” “Trừ phi…” Nghĩ đến khả năng đó, Tọa Sơn Khách toàn thân run lên, trong mắt mang theo vẻ kính sợ.

Thần Vương tuy ở Khởi Nguyên Đại Lục cũng là cường giả đỉnh cao, nhưng hắn biết, Thần Vương không phải là đỉnh điểm.

Trên Thần Vương còn có cảnh giới khác.

Nguyên.

Một tồn tại thực sự vô địch ở Khởi Nguyên Đại Lục.

Tất cả các Thần Vương biết đến Nguyên đều đoán rằng Nguyên có lẽ là một tồn tại vô thượng vượt trên cả Thần Vương.

Các loại bí thuật do Nguyên truyền lại, như Liệt Nguyên Thuật đều là bí thuật mà các cường giả Thần Vương điên cuồng theo đuổi.

Tiếc là Liệt Nguyên Thuật có yêu cầu tu luyện, đạt đến Hư Không Chân Thần trở lên là không thể tu luyện được.

Thần Vương không thể chống lại quy tắc tối cao để an toàn đến Vũ Trụ Hải, nhưng tồn tại trên Thần Vương có lẽ có thể.

“Chỉ là tồn tại trên Thần Vương lại có hứng thú với một Vũ Trụ

Chu đã hư hỏng sao?" Tọa Sơn Khách lại nảy sinh một nghi vấn, Vũ Trụ Chu tuy là bảo vật, nhưng đối với tồn tại trên Thần Vương mà nói, lại không là gì cả.

"Nhưng tồn tại đó sao ta có thể đo lường được?" Tọa Sơn Khách suy nghĩ: "Nếu thật sự là tồn tại trên Thần Vương, đối với ta có lẽ là cơ hội?" Hắn sinh ra ở Khởi Nguyên Đại Lục, lớn lên từ một bộ lạc, được thu nhận vào một tông phái luyện bảo, cưới sư tỷ yêu quý làm vợ, cuối cùng từng bước trở thành Thần Vương, thành lập 'Tấn Quốc', trở thành Tấn Quốc quốc chủ!

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Thực Quốc tấn công, trong đó bao gồm cả Thực Quốc quốc chủ tổng cộng ba cường giả Thần Vương.

Hắn không phải đối thủ.

Chương 224

Vợ bị giết, thần tử huynh đệ bị giết, Tấn Quốc bị hủy, tất cả của hắn đều bị hủy.

Hắn bị truy sát chạy đến Vũ Trụ Hải, nhưng hắn không quay về, mà tiếp tục đi sâu vào Vũ Trụ Hải, vì hắn muốn nô dịch Giới Thú.

Một con Giới Thú ở thời kỳ đỉnh cao trưởng thành, thực lực kinh khủng tột cùng, đủ để giúp hắn chiến thắng ba Thần Vương, báo thù rửa hận.

Đương nhiên, Giới Thú ở thời kỳ đỉnh cao trưởng thành, dù là Thần Vương cũng không thể nô dịch, chỉ có thể bắt đầu từ ấu thể Giới Thú.

Chủ nhân của Vũ Trụ Chu là nhất mạch Đoạn Đông Hà, đối phương cũng muốn đến Vũ Trụ Hải để nô dịch Giới Thú, tiếc là toàn bộ đã chết sạch.

Vì Vũ Trụ Hải không dễ dàng tiến vào như vậy.

Ngay cả hắn, Tọa Sơn Khách, cũng đã thất bại, huống chi là nhất mạch Đoạn Đông Hà.

Vũ Trụ Chu cũng bị bỏ lại ở Vũ Trụ Hải, trở thành một trong ba tuyệt địa.

Bây giờ Tọa Sơn Khách tuy đã chuyển thế thành công, nhưng vì thân phận từng là Thần Vương, bị bản nguyên ý chí theo dõi mọi lúc.

Thực lực hiện tại của hắn căn bản không có cách nào nô dịch Giới Thú.

Vì vậy, hắn muốn bồi dưỡng một đệ tử giúp mình.

Tiếc là hắn tìm rất lâu mà không tìm được người thích hợp.

Dù sao thì tầm nhìn của hắn quá cao.

Nhưng Nguyên Thủy Vũ Trụ, đại diện cho bản nguyên sinh mệnh, có khả năng vô hạn.

Sinh mệnh nào cũng có thể được sinh ra, tiền đề là có môi trường thích hợp.

Hắn không tìm được đệ tử thích hợp, liền muốn tự mình tạo ra một đệ tử.

Vì vậy, hắn đã sáng tạo ra Diễm Thần Tộc, và nhất mạch Địa Cầu.

Tộc trước có thiên phú thân thể mạnh mẽ, tộc sau có linh hồn ngộ tính mạnh mẽ.

Trước đây Diệp Hắc và những người khác phát hiện Địa Cầu không bình thường, bị người khác cải tạo, chính là bút tích của Tọa Sơn Khách.

Chỉ là, cho đến nay, Tọa Sơn Khách vẫn chưa tìm được đệ tử thích hợp.

Dù sao thì đệ tử hắn muốn tìm phải có tư chất Thần Vương, nếu không căn bản không giúp được hắn.

Bây giờ hắn nhìn thấy một cơ hội khác.

Nếu Vũ Trụ Chu thật sự bị một cường giả trên Thần Vương dời đi, hắn có lẽ có thể đến đầu quân cho đối phương.

Nếu thành công, với thực lực của đối phương không nói đến việc giúp hắn báo thù, chỉ cần chỉ điểm cho hắn một phen, có lẽ hắn có thể tự mình báo thù.

Như ở Khởi Nguyên Đại Lục, hắn biết có một vị tồn tại vô

thượng là Nguyên, nhưng hắn căn bản không thể gặp được đối phương.

Thần Vương và trên Thần Vương, nhìn như chỉ cách nhau một cảnh giới, nhưng lại là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Tọa Sơn Khách lại có chút lo lắng, nếu đối phương từ chối hắn đầu quân thì sao?

Vậy thì quá mất mặt.

Thậm chí đối phương trực tiếp giết hắn, chẳng phải là không thể báo thù rửa hận sao?

Nghĩ đến đây, Tọa Sơn Khách rối rắm.

Rốt cuộc đi hay không đi đây? … Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Vô số cường giả và đại quân của Đại Tần Tiên Giới lần lượt tràn vào Nguyên Thủy Vũ Trụ, dưới sự hỗ trợ của các cường giả nhân loại Nguyên Thủy Vũ Trụ như Hỗn Độn Thành Chủ, họ chiếm lĩnh từng mảnh đất, hạ gục từng thế lực.

Đương nhiên, trong trận chiến quy mô lớn này, quân đội và cường giả của Đại Tần Tiên Giới cũng có thương vong, nhưng đó là chuyện bình thường, có chiến đấu là có thương vong.

Đại Tần bây giờ cường giả như mây, những người thương vong coi như là luyện binh.

Chỉ có cường giả trải qua máu và lửa chém giết mới có thể trở thành cường giả thực sự.

Lúc này, Liễu Thần, Thạch Hạo, Diệp Hắc và những người khác đã đến trước tòa chí bảo nổi tiếng nhất trên chiến trường ngoại vực của Nguyên Thủy Vũ Trụ - Tinh Thần Tháp.

Đây là một tòa tháp chín tầng nguy nga, thân tháp có chín tầng,

hình chóp vuông, rất giống với một số tòa tháp ở Hạ Quốc trên Địa Cầu.

Đồng thời xung quanh tòa tháp chín tầng nguy nga này còn có vô số tinh vân xoáy bao quanh, tinh vân xoáy rực rỡ sắc màu khiến người ta không khỏi mê đắm.

Tinh Thần Tháp, cao chín năm ánh sáng, từ khi chiến trường ngoại vực được khai mở hàng trăm triệu năm trước, tòa Tinh Thần Tháp này đã ở trong không gian này, vô số năm tháng không ngừng nuốt chửng năng lượng vô tận trong vũ trụ.

Năng lượng nuốt chửng hung mãnh, tạo thành chín vòng xoáy tinh vân, trông như tinh vân, thực chất là những vòng xoáy năng lượng vô cùng đáng sợ.

Cửu Toàn Tinh Vân, có tổng cộng chín vòng xoáy, càng vào trong, lực xé rách của vòng xoáy càng đáng sợ.

Vòng xoáy thứ tư, Phong Vương Bất Hủ gần như không chịu nổi, Vũ Trụ Tôn Giả mới có thể an toàn ở trong đó.

Vòng xoáy thứ bảy, ngay cả Vũ Trụ Tôn Giả cũng sẽ bị xé nát tan biến.

Tinh Thần Tháp cổ xưa, toàn thân màu đen, không thể biết được nó được đúc từ chất liệu gì, trải qua các cuộc chiến tranh quy mô lớn của bốn tộc đỉnh cao cũng không hề tổn hại, nghe nói ngay cả Vũ Trụ Chi Chủ cao cao tại thượng cũng không thể phá hủy Tinh Thần Tháp dù chỉ một chút.

Bên trong Tinh Thần Tháp thai nghén ra bảo vật "Trấn Phong Tinh Thần", mỗi một viên "Trấn Phong Tinh Thần", nguyên thể đều có kích thước bằng một hành tinh thông thường, chỉ cần luyện hóa, liền có thể thông qua Trấn Phong Tinh Thần để phong ấn cường giả.

Sau khi đánh bại kẻ địch, phong ấn vào trong Trấn Phong Tinh Thần, kẻ địch sẽ vĩnh viễn không có khả năng thoát ra.

Tòa Tinh Thần Tháp này tuyệt đối là một kiện chí bảo.

Liễu Thần, Thạch Hạo và những người khác thi triển thần thông, tiến vào Tinh Thần Tháp.

Không gian xung quanh vặn vẹo, mơ hồ còn có thể nhìn thấy từng viên Trấn Phong Tinh Thần khổng lồ, từng cột trụ thông thiên… Rất nhanh, Liễu Thần và những người khác đã đến một tòa đại điện.

Đây là một đại điện rộng lớn và thần bí, trên đại điện có chín cây cột cao hàng vạn km, chống đỡ toàn bộ đại điện.

Trên không trung, phía trước, sau, trái, phải của đại điện, có từng viên Trấn Phong Tinh Thần, vô số Trấn Phong Tinh Thần giống như muôn vàn vì sao, bao quanh toàn bộ đại điện.

Tòa đại điện này, giống như lơ lửng ở trung tâm của vô số Trấn Phong Tinh Thần.

"Các ngươi là ai?" Ở phía xa trong đại điện, có một bóng người đang ngồi xếp bằng, hắn có thân hình rắn dài cuộn tròn, nửa thân trên lại là thân người, bộ râu màu tím rũ xuống, đang nghi ngờ quan sát Liễu Thần, Thạch Hạo và những người khác.

Hắn là đệ tử của Tọa Sơn Khách, Phổ Đề.

Đương nhiên, ở đây chỉ là một phân thân, phụ trách tiếp dẫn người thừa kế thích hợp của nhất mạch Địa Cầu.

Hắn không ngờ người thừa kế chưa đợi được, lại đợi được một đám người như vậy.

Những người này dường như không phải người của Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Gần đây Nguyên Thủy Vũ Trụ và Vũ Trụ Hải đang náo loạn, dường như có liên quan đến đám người thần bí này.

"Chúng ta là người của Đại Tần Tiên Giới!" Vô Thủy quan sát Phổ Đề, tu vi Vũ Trụ Chi Chủ của đối phương, đối với họ không tính là mạnh.

Hắn hỏi thẳng: "Ngươi là ai?" "Ta tên Phổ Đề, Tinh Thần Tháp này là do sư phụ ta Tọa Sơn Khách luyện chế, cũng coi như là người tiếp dẫn của Tinh Thần Tháp này." Phổ Đề thầm quan sát Liễu Thần, Vô Thủy và những người khác, nói: "Các ngươi đến vì Tinh Thần Tháp đúng không, sư phụ nói rồi, các ngươi có thể lấy đi thì cứ lấy!" "Nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi, Tinh Thần Tháp này không dễ nhận chủ, hơn nữa quá trình nhận chủ, một khi bắt đầu, không ai có thể ngăn cản!" "Hơn nữa qua thí nghiệm, sư phụ phán đoán Giới Chủ, Bất Hủ, còn có khả năng nhận chủ, Vũ Trụ Tôn Giả trở lên thì một tia khả năng cũng không có." "Nhận chủ thử thách nhất là tâm linh, là ý chí!" "Thực lực của các ngươi, đã sớm vượt qua Vũ Trụ Tôn Giả, muốn nhận chủ là không thể." "Một khi thất bại, ý chí sẽ hoàn toàn tan rã, linh hồn hoàn toàn phân giải, chắc chắn phải chết." "Xì!

Còn chắc chắn phải chết?" Hắc Hoàng mặc một chiếc quần hoa, đứng thẳng người bên cạnh Vô Thủy, nghe lời Phổ Đề, cười khẩy nói: "Đó chỉ là do thực lực không đủ mà thôi!" "Xem bản hoàng thu phục Tinh Thần Tháp này!" Nói xong, Hắc Hoàng liền muốn đi về phía Tinh Thần Tháp.

"Để ta!" Lúc này Vô Thủy lên tiếng.

Với nhãn lực của hắn, tự nhiên nhìn ra Tinh Thần Tháp rất bất phàm, với thực lực của Hắc Hoàng, cưỡng ép nhận chủ mười phần thì có đến chín phần là không thể.

Mà không thể cưỡng ép nhận chủ, thì chỉ có thể thông qua khảo

nghiệm.

Vô Thủy cảm thấy Hắc Hoàng rất khó vượt qua.

Nếu Hắc Hoàng chết, cho dù ở thế giới Thôn Phệ Tinh Không này, hắn cũng không chắc có thể hồi sinh Hắc Hoàng.

"Vâng, Đại Đế!" Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đối với Vô Thủy, nó không hề lo lắng.

Những người khác thấy Vô Thủy lên tiếng, cũng không nói gì.

"Ầm ầm ầm…" Đại điện được vô số Trấn Phong Tinh Thần bao quanh đột nhiên rung chuyển.

"Bắt đầu rồi." Phổ Đề nhìn Vô Thủy, nhắc nhở: "Quá trình nhận chủ, sắp bắt đầu rồi." Vù!

Từng luồng ánh sáng từ khắp nơi trong đại điện bắn ra, sau đó hội tụ ở giữa không trung, vô số ánh sáng hội tụ, mơ hồ ngưng kết thành một viên tinh châu trong suốt, đây là một viên tinh châu trong suốt có những sợi tơ vàng mờ ảo.

Tinh châu dung nhập vào linh hồn của Vô Thủy.

"Ầm!" Trong chốc lát, một nỗi đau đớn kinh khủng không thể tưởng tượng nổi, bùng phát từ sâu trong linh hồn, giống như có con quái vật nào đó muốn chui ra từ trong linh hồn.

Dù với ý chí tâm linh của Vô Thủy, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, lộ ra vẻ đau đớn.

Hắc Hoàng và những người khác ánh mắt thay đổi, tuy có lòng tin với Vô Thủy, nhưng cũng có chút lo lắng.

Nhưng họ không làm phiền, mà đứng tại chỗ, hộ pháp cho Vô Thủy. … Cùng lúc đó.

Doanh Huyền đang ngao du sơn thủy, khám phá các danh lam thắng cảnh khác nhau trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nguyên Thủy Vũ Trụ.

"Thần khí Thần Vương Tinh Thần Tháp?" Đối với kiện thần khí này, Doanh Huyền tự nhiên không thể không biết, trong nguyên tác nhân vật chính La Phong đã thành công nhận chủ, có được kiện thần khí Thần Vương này.

"Với thực lực của Vô Thủy, thu phục Tinh Thần Tháp sẽ không có vấn đề gì!" Thu lại ánh mắt, trên mặt Doanh Huyền mang vẻ lười biếng, tiếp tục chỉ điểm cho Ngư Ấu Vi và các nàng tu luyện.

Mà Hỏa Kỳ Lân thì kéo Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn quay về Khuynh Phong Giới.

Trong lúc Doanh Huyền đang thong dong du ngoạn, trái tim Tọa Sơn Khách lại thấp thỏm không yên.

Tinh Thần Tháp là vũ khí do hắn luyện chế, ngay khi Vô Thủy và những người khác vừa tiến vào, hắn đã có cảm giác, và đã thông báo cho đệ tử của mình là Phổ Đề, không được ngăn cản, cố gắng phối hợp kết giao.

Lúc này, hắn cũng rất tò mò, những cường giả thần bí đột nhiên xuất hiện này có thể thu phục được Tinh Thần Tháp không?

Nếu họ thất bại, có dẫn đến sự xuất hiện của vị tồn tại vượt qua Thần Vương kia không? … Khuynh Phong Giới.

Trong lúc Vân Vận, Mỹ Đỗ Toa, Lăng Thanh Trúc, Lý Hàn Y và các nàng đang tìm kiếm bảo vật, thì tại khu vực trung tâm sâu trong Khuynh Phong Giới.

Nơi u ám.

"Xoạt xoạt xoạt ~~~" Nơi u ám vô tận, cuồn cuộn những luồng

sương mù màu đen, từ rất lâu trước đây, nơi u ám này chưa từng có nhiều sương mù đen lan tỏa như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua, khí tức tỏa ra từ nơi u ám lại càng ngày càng đáng sợ và mạnh mẽ.

"Ầm!" Một luồng ánh sáng đen nhanh chóng lao ra, sau đó mới giảm tốc độ và lơ lửng.

Đó là một con quái vật khổng lồ toàn thân tỏa ra ánh sáng đen, nó có hai cái đầu lâu hung tợn, mỗi cái đầu lâu đều có một con mắt, một cái mũi, một cái miệng, nó có một đôi cánh tay… Toàn thân tỏa ra khí tức tà ác ngút trời, hai con mắt trước sau quét nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, nó dường như phát hiện ra điều gì đó và nhanh chóng lao tới, hóa ra là một con quái vật giống nó.

Hai con quái vật lập tức lao vào cắn xé nhau, da thịt màu đen bị xé toạc, máu tươi văng tung tóe, những cái đầu lâu xấu xí điên cuồng cắn xé nhau, há miệng nuốt chửng.

Nguyên thủy.

Thô bạo.

Thảm liệt.

Mà cảnh tượng như vậy, ở nơi u ám vô tận này, diễn ra mọi lúc mọi nơi.

Máu tanh.

Hung tàn.

Không biết đã qua bao lâu, một chiếc xe liễn cổ xưa uy nghiêm được một con kỳ lân bốn vó đạp lên ngọn lửa kéo đến từ từ.

Trong xe liễn, Doanh Huyền sau khi chỉ điểm các nàng tu luyện, truyền thần lực của mình cho họ mới thở ra một hơi dài.

Quả nhiên, truyền đạo thụ nghiệp cũng là một công việc tốn thể

lực.

“Thiên Đế, những con quái vật này là gì?” Ngư Ấu Vi nhìn qua Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn về phía những con quái vật đang cắn xé nhau ở xa, tò mò hỏi.

“Nguyên Thủy Vũ Trụ thai nghén vạn vật, thai nghén tất cả sinh linh, trong thế giới rộng lớn này, mọi thứ đều có hai mặt chính và phụ, có Nguyên Thủy Vũ Trụ thai nghén vạn vật… thì cũng có tồn tại hủy diệt vạn vật.” Doanh Huyền quan sát từng con quái vật đang cắn xé, giải thích cho họ: “Loại tồn tại này chính là Giới Thú.” “Giới Thú?” Má đỏ ửng, đôi mắt đẹp mê ly, Nam Cung Phó Xạ vừa được Doanh Huyền thụ nghiệp, trong mắt cũng lộ ra một tia hứng thú.

Nguyên Thủy Vũ Trụ thai nghén vạn vật, thai nghén tất cả sinh linh?

Giới Thú hủy diệt mọi thứ?

Những con quái vật này trông thực sự rất hung tợn, rất đáng sợ, nhưng chúng có thể hủy diệt vạn vật sao?

Chương 225

"Giới Thú có thể nói là sinh vật đáng sợ nhất được thai nghén trong thế giới Thôn Phệ Tinh Không, trong toàn bộ Vũ Trụ Hải, chúng đối lập với Nguyên Thủy Vũ Trụ, mỗi khi trải qua một thời đại vô cùng dài đằng đẵng mới thai nghén ra một con Giới Thú, khi Giới Thú xuất hiện… chính là một đại kiếp nạn…" "Vì sao vô tận kỷ nguyên qua đi, toàn bộ Vũ Trụ Hải, chỉ có hai thánh địa vũ trụ?" Bùi Nam Vi theo bản năng nói: "Vì Giới Thú?" Đối với những thông tin cơ bản về thế giới Thôn Phệ Tinh Không, họ tự nhiên có chút hiểu biết.

Thế giới Thôn Phệ Tinh Không tồn tại vô tận kỷ nguyên, nhưng lại chỉ có hai thánh địa vũ trụ, điều này rõ ràng không bình thường.

"Không sai, vì những thánh địa vũ trụ trước đó, đều bị Giới Thú hủy diệt." Doanh Huyền đặt tay lên ngực Bùi Nam Vi, theo bản năng cử động, phổ cập kiến thức cho họ: "Giới Thú có thể nuốt chửng bản nguyên vũ trụ để mạnh lên, khi nó thực sự hoàn toàn xuất thế, sẽ hủy diệt tất cả vũ trụ, bất kể là thánh địa vũ trụ, tiểu hình vũ trụ, hay là Nguyên Thủy Vũ Trụ!" "Hít!" Các nàng đều hít một hơi khí lạnh, Bùi Nam Vi càng là thân thể mềm mại run lên, nhưng không phải bị Giới Thú dọa, mà là bị móng vuốt của Doanh Huyền véo.

"Những con Giới Thú này đáng sợ như vậy sao?" Mặc dù sau khi gia nhập Đại Tần, kiến thức của họ đã tăng lên không biết bao nhiêu, nhưng lúc này sự mạnh mẽ và kinh khủng của Giới Thú cũng khiến họ chấn động.

"Những con Giới Thú này chưa được coi là Giới Thú thực sự!" Doanh Huyền nhìn các nàng đang kinh hãi, tiếp tục nói: "Giới Thú chủ yếu được chia thành hai giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là thời kỳ thai

nghén, giai đoạn thứ hai là thời kỳ trưởng thành." "Trong thời kỳ thai nghén, Vũ Trụ Hải sẽ thai nghén ra một tỷ Giới Thú." "Một tỷ Giới Thú này sẽ tàn sát lẫn nhau, ăn thịt lẫn nhau, khiến số lượng Giới Thú không ngừng giảm xuống…" "Sau khi tàn sát và ăn thịt các Giới Thú khác, những Giới Thú còn lại sẽ ngày càng mạnh mẽ, cho đến khoảnh khắc cuối cùng… các Giới Thú khác đều chết đi, chỉ còn lại một con Giới Thú sống sót." "Con Giới Thú này mới được coi là Giới Thú thực sự, đại diện cho sự hủy diệt, đại diện cho ác mộng, Giới Thú thực sự mạnh mẽ, có thể hủy diệt vũ trụ!" Các nàng nhìn về phía những con Giới Thú đang cắn xé nuốt chửng lẫn nhau ở xa, cuối cùng cũng hiểu ra.

Đây chẳng phải là dưỡng cổ sao?

Một tỷ Giới Thú, cuối cùng nuôi ra một con Giới Thú Chi Vương hủy diệt mọi thứ.

"Giới Thú là một sinh vật vô cùng tàn khốc, đen tối và đáng sợ, sự ra đời của nó, chính là vì hủy diệt!

Trong cơ thể nó có một giới mạnh mẽ và đen tối!" "Trong cơ thể nó sẽ liên tục thai nghén ra những chiến sĩ mạnh mẽ, giỏi tốc độ, giỏi phòng ngự, giỏi công phá, chuyên tự bạo, các loại chiến sĩ mạnh mẽ, vô số." "Giới Thú càng mạnh mẽ, chiến sĩ nó tạo ra càng đáng sợ…" "Một con Giới Thú, chính là một đội quân vô tận đáng sợ!" Nghe đến đây, Nam Cung Phó Xạ đôi mắt đẹp khẽ động, như có điều suy nghĩ nói: "Thiên Đế đến đây, là muốn thu phục Giới Thú?" "Không sai!" Doanh Huyền gật đầu, tiềm năng của Giới Thú này không tệ, có thể thu về để trông nhà giữ cửa.

"Thiên Đế, nhiều Giới Thú như vậy, làm sao thu phục?" Ngư Ấu Vi có chút nghi hoặc, theo lời Doanh Huyền, ở đây có gần một tỷ Giới Thú.

“Đương nhiên là thu phục con mạnh nhất!” Hiên Viên Thanh Phong nói.

“Giới Thú chỉ cần một con là đủ!” Ánh mắt Doanh Huyền tỏa ra thần quang, Hỗn Độn Đại Đạo cuộn trào, gia tốc thời gian của toàn bộ nơi u ám.

Gấp mười lần.

Trăm lần.

Nghìn lần.

Vạn lần. … Cuối cùng, Doanh Huyền gia tốc thời gian của nơi u ám lên đến một triệu lần.

Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn yên lặng đứng trong hư không, không bị ảnh hưởng bởi gia tốc thời gian, các nàng ngồi trong xe liễn có thể thấy rõ hình ảnh của tất cả Giới Thú được chiếu ra.

Gần một tỷ Giới Thú điên cuồng cắn xé, nuốt chửng lẫn nhau, số lượng giảm đi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Và những con Giới Thú này cũng đang mạnh lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

“Bây giờ những con Giới Thú này còn khoảng một trăm triệu.” Doanh Huyền nhìn các nàng, cười nói: “Hay là thế này, mỗi người các ngươi có thể chọn một con Giới Thú!” “Ta sẽ giúp các ngươi nô dịch chúng.” “Nếu Giới Thú mà các ngươi chọn giành chiến thắng trong cuộc tàn sát cuối cùng, vậy thì con Giới Thú đó sẽ thưởng cho người đó!” “Thế nào?” Các nàng nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Đây chính là Giới Thú Vương Giả a.

Đặt ở Đại Tần Tiên Giới, e rằng ít nhất cũng có thể so sánh với cường giả Tạo Hóa Cảnh, thậm chí là loại cường giả Tạo Hóa Cảnh

mạnh mẽ.

Có thể nói là một bước lên trời.

"Đa tạ Thiên Đế!" Các nàng vui mừng khôn xiết, sau đó dựa vào quan sát vừa rồi của mình, chọn ra những con Giới Thú có khả năng chiến thắng cao nhất.

Nếu hai hoặc nhiều người chọn cùng một con Giới Thú, thì sẽ rút thăm để quyết định.

Cuối cùng.

Nam Cung Phó Xạ chọn một con Giới Thú tên là Mạc Hà.

Hiên Viên Thanh Phong chọn một con Giới Thú tên là Do.

Ngư Ấu Vi chọn một con Giới Thú tên là Ma La Tát.

Bùi Nam Vi chọn một con Giới Thú tên là Bối Địch.

Vương Ngữ Yên chọn một con Giới Thú tên là Nanh.

Mộc Uyển Thanh chọn… Khi các nàng đã chọn xong, trái tim họ đều thót lên theo những con Giới Thú này cắn xé nhau.

Giờ phút này, họ giống như những con bạc đã đặt cược lớn, chỉ chờ khoảnh khắc lật bài.

Họ đều chăm chú nhìn vào con Giới Thú mình đã chọn, nhìn chúng cắn xé, như thể chính mình đang cắn xé.

Tộc Giới Thú rất đặc biệt, chúng sinh ra đã bị vận mệnh gông cùm, để thúc đẩy sự ra đời của vị vua cuối cùng, có bốn quy tắc sắt.

Quy tắc thứ nhất, bất kỳ hai Giới Thú Lục Giai nào cũng không được cùng tồn tại, phải cắn xé nhau, phân thân cũng cắn xé nhau, chỉ có thể sống sót một.

Quy tắc thứ hai, trong thời hạn tối đa của thời kỳ thai nghén, phải

sinh ra vị vua cuối cùng, đến thời hạn cuối cùng, thậm chí bị buộc phải cắn xé nhau, chỉ còn lại một con sống sót.

Quy tắc thứ ba, nếu chỉ còn lại hai con Giới Thú sống sót, bất kể thực lực ra sao, phải cắn xé nhau, chỉ có thể sống sót một.

Quy tắc thứ tư, con Giới Thú sống sót cuối cùng, bất kể là Nhất Giai hay Lục Giai, đều sẽ trở thành vị vua cuối cùng.

Vì vậy, dù Doanh Huyền chỉ gia tốc thời gian, không có hành động nào khác, cuộc tàn sát của Giới Thú ở đây cũng vô cùng kịch liệt.

"Mau đuổi theo!" "Giết nó đi!" Bùi Nam Vi nhìn chằm chằm vào con Giới Thú Bối Địch mà mình đã chọn, má đỏ ửng, ánh mắt hưng phấn, miệng kích động hét lên.

"Bành!" Chỉ thấy trong màn hình chiếu, con Giới Thú bị Bối Địch truy sát thân thể lập tức phân liệt, hóa thành chín mươi chín phân thân bỏ chạy.

Mà Bối Địch cũng lập tức vỡ nát thành chín mươi chín phân thân, phân ra lao về phía chín mươi chín phân thân của đối phương.

Chín mươi chín con Giới Thú thu nhỏ, điên cuồng cắn xé đối phương.

"Bối Địch!" Những phân thân khác của con Giới Thú bỏ chạy đều tan biến, chỉ có một phân thân ngưng tụ, đầy điên cuồng.

"Tạp Khung, chết đi." Chín mươi chín phân thân khác của Bối Địch cũng đều tan biến, hóa thành một bản tôn, vẫn cắn xé đối phương.

Cả hai điên cuồng cắn xé, lăn lộn… Trong nơi u ám này, điên cuồng cắn xé, da thịt vỡ nát, máu đen văng tung tóe.

Bùi Nam Vi nhìn chằm chằm vào Bối Địch của mình, thân thể

mềm mại run rẩy: “Mau cắn!

Cắn chết nó!” Bây giờ Bối Địch đã thăng lên Tam Giai Giới Thú, trong số các Giới Thú đều là đỉnh cao nhất.

Con Bối Địch cô chọn rất có khả năng trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Chỉ cần Bối Địch chiến thắng, cô sẽ thắng cược.

Thiên Đế sẽ tặng con Giới Thú Vương Giả này cho cô.

Đây chính là một con Giới Thú Vương Giả a.

Chỉ cần có được nó, cô sẽ trỗi dậy.

Tuy không phải là thực lực của bản thân, nhưng ngoại lực cũng là một loại thực lực.

Giờ phút này, đừng nói đến những người hiếu thắng như Nam Cung Phó Xạ, Hiên Viên Thanh Phong, ngay cả những người tương đối trầm tĩnh như Vương Ngữ Yên, Ngư Ấu Vi trên mặt cũng mang theo vẻ căng thẳng và kích động.

Từng người một chăm chú nhìn vào con Giới Thú mình đã chọn.

Nhìn thấy Giới Thú của mình chiến thắng và sống sót, nuốt chửng các Giới Thú khác, họ đều có một cảm giác khoái cảm chưa từng có.

Doanh Huyền ôm Bùi Nam Vi, tự mình chơi đùa, ánh mắt lại đầy hứng thú nhìn từng nàng đang căng thẳng mong đợi.

Có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của việc đánh cược.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Số lượng Giới Thú ngày càng ít, nhưng thực lực ngày càng mạnh.

Các nàng đều chọn những con đỉnh cao nhất trong số đó.

Vì vậy, những con Giới Thú họ chọn đến bây giờ vẫn còn sống.

Nhưng theo cuộc cạnh tranh cuối cùng ngày càng kịch liệt, sẽ đến lượt những con Giới Thú họ chọn.

Quả nhiên.

"A, đừng!" Tiếng kêu kinh hãi của Vương Ngữ Yên đột nhiên vang lên, đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào màn hình chiếu, kích động nói: "Xong rồi, ta sắp chết rồi!" Doanh Huyền: "…" Doanh Huyền liếc nhìn Vương Ngữ Yên, chỉ thấy con Giới Thú Nanh mà Vương Ngữ Yên chọn bị một con Giới Thú mạnh mẽ áp chế đánh bị thương, sắp bị thôn phệ rồi.

"A… ta chết rồi!" Cùng với tiếng kêu tuyệt vọng của Vương Ngữ Yên, con Giới Thú cô chọn đã bị nuốt chửng.

Vương Ngữ Yên bị loại khỏi cuộc chơi.

Rất lâu sau, Vương Ngữ Yên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không ngờ vừa rồi tâm trạng lại thay đổi lớn như vậy.

Thực ra cô cũng không mất mát gì, chỉ là không có được Giới Thú mà thôi.

Con Giới Thú này vốn cũng không phải của cô.

Ngay sau đó, Vương Ngữ Yên quan sát các con Giới Thú mà các nàng khác chọn.

Mạc Hà của Nam Cung Phó Xạ, Do của Hiên Viên Thanh Phong, Ma La Tát của Ngư Ấu Vi và Bối Địch của Bùi Nam Vi đều rất mạnh.

Có lẽ người chiến thắng cuối cùng sẽ xuất hiện trong số họ.

Quả nhiên, theo thời gian trôi qua, Mạc Hà của Nam Cung Phó Xạ và Do của Hiên Viên Thanh Phong cũng lần lượt bị loại.

Cuối cùng chỉ còn lại Ma La Tát của Ngư Ấu Vi và Bối Địch của Bùi Nam Vi.

Giờ phút này, cả hai người đều thở dốc, chiến thắng đã ở ngay trước mắt.

“Bối Địch cố lên!” Bùi Nam Vi nắm chặt tay, ngực phập phồng, nhìn chằm chằm vào Bối Địch, gầm nhẹ.

Ngư Ấu Vi cũng gần như vậy.

Cô vốn chỉ là một đóa hoa khôi trong tuyết, nhờ vào gió đông của Đại Tần, cô may mắn đến được bên cạnh Doanh Huyền.

Nhưng cô biết thiên phú của mình so với các nàng khác, được coi là rất bình thường.

Cuối cùng chỉ trở thành một thành viên bình thường trong số các nàng.

Nhưng nếu có con Giới Thú này, cô sẽ có một chút vốn liếng. … Sâu trong Khuynh Phong Giới, tại một vùng đất mờ mịt.

Hai con Giới Thú răng nanh sắc bén đứng đối diện nhau, trên thân thể chúng đều phủ đầy những huyết văn phức tạp.

Đồng thời, trên trán của hai chiếc đầu lâu hung tợn đều mọc ra một chiếc sừng độc, đỉnh sừng lấp lánh một điểm bạch quang, điểm bạch quang ấy phảng phất như có thể hủy diệt tất cả.

Chúng đứng đó, không gian xung quanh dường như ngưng kết. "Ma La Tát, trận chiến này ta thắng chắc rồi, vinh quang cuối cùng của tộc Giới Thú cao quý sẽ do Bối Địch ta bảo vệ!" Giọng Bối Địch ngạo nghễ, toàn thân tràn ngập sự tự tin mạnh mẽ, hiện tại một tỷ Giới Thú chỉ còn lại hai con bọn chúng.

Kẻ sống sót cuối cùng sẽ là Giới Thú Vương Giả.

Lúc này chúng cũng cảm nhận được có người giở trò xung quanh, khiến cho thời gian trong không gian này bị gia tốc.

Nhưng chúng không quan tâm.

Đợi khi chúng trở thành Giới Thú Vương Giả, thực lực sẽ tăng vọt trong nháy mắt, đến lúc đó chúng sẽ ăn tươi nuốt sống kẻ giở trò sau lưng là được. "Bối Địch, nay ngươi và ta đều là Lục Giai, ai cho ngươi tự tin như vậy?" Ma La Tát khinh thường nói: "Vương giả của tộc Giới Thú chỉ có thể là ta, vinh quang của tộc Giới Thú không đến lượt kẻ thất bại như ngươi bảo vệ đâu, ngoan ngoãn hóa thành chất dinh dưỡng của ta đi!" Ầm!

Tiếng nói vừa dứt, bề mặt cơ thể Ma La Tát lập tức bùng phát ra một lãnh địa ánh sáng mông lung mãnh liệt, bao trùm phạm vi rộng lớn mấy quang niên, chính là Giới Quang Lĩnh Vực vô cùng mạnh mẽ.

Chiêu Giới Quang Lĩnh Vực này, cùng với sự lớn mạnh của 'Giới' bên trong cơ thể, tự nhiên càng ngày càng mạnh.

Bối Địch cũng không chịu yếu thế, đồng thời sử dụng Giới Quang Lĩnh Vực.

Giới Quang Lĩnh Vực của hai con Giới Thú không ngừng va chạm, chèn ép lẫn nhau, khí tức kinh khủng quét ngang bốn phương, kinh động vô số cường giả xung quanh.

Lý Hàn Y và các cường giả khác ở gần đó đều cảm ứng được, lần lượt kéo đến, nhưng họ nhận được tin tức của Doanh Huyền, không tiến lên làm phiền trận quyết đấu của hai con Giới Thú, mà chỉ đứng xem từ xa.

Hai con Giới Thú dưới sự sắp đặt của quy tắc vận mệnh, khi chúng đạt tới Lục Giai, liền phải chém giết lẫn nhau, chỉ có thể tồn tại một.

Hơn nữa, trong tình huống chỉ còn lại hai con Giới Thú, chúng bắt buộc phải quyết ra vương giả.

Vì vậy, Bối Địch và Ma La Tát đều đang liều mạng.

Ngươi chết ta sống, không có lựa chọn thứ hai.

Hai con Giới Thú đều là tồn tại Lục Giai, thực lực chênh lệch không lớn, cuộc tàn sát này vô cùng thảm liệt, thế lực ngang nhau.

Nhưng lúc này, Bối Địch đột nhiên tách ra một phân thân.

Vốn dĩ Giới Thú đến Lục Giai có thể phân thân ra trăm vạn, cho dù bản thể bị giết chết, các phân thân rải rác khắp nơi cũng có thể nhanh chóng hồi phục biến thành Lục Giai.

Nhưng những phân thân này đều rất yếu, như vậy mới không làm suy yếu thực lực của bản tôn.

Nhưng phân thân mà Bối Địch tách ra lúc này lại có một nửa thực lực của bản thể nó, mà bản thể của nó cũng suy giảm đi một nửa.

Chương 226

"Hửm?

Làm trò gì vậy?" Ma La Tát có chút nghi hoặc, không hiểu Bối Địch đang giở trò quỷ gì.

Trận chiến ở cấp độ này, không phải nên dùng hình thái mạnh nhất sao? "Thực lực chia hai sẽ làm giảm thực lực, ngưng tụ hợp nhất mới là tăng cường thực lực, nó lại làm ngược lại." Ma La Tát nghĩ không thông, nhưng trong lúc cảnh giác cũng chuẩn bị trực tiếp tiêu diệt Bối Địch.

Nếu Bối Địch muốn tìm chết, nó sẽ thành toàn. "Thua dưới chiêu này, ngươi cũng đáng để kiêu ngạo." Thế nhưng trong mắt Bối Địch lúc này lại mang theo vẻ kiêu ngạo và tự hào, cảm nhận được sự nghi hoặc khó hiểu của Ma La Tát, khóe miệng đầy vẻ khinh thường.

Cùng lúc đó, huyết văn trên người nó trôi nổi, hóa thành một huyết sắc văn đồ khổng lồ, hình thành hai quang ảnh Giới Thú cực lớn.

Chỉ thấy hai Giới Thú Bối Địch, một trái một phải, đồng thời thi triển ra Hủy Diệt.

Hủy Diệt thuần túy. "Ầm!" "Ầm!" Hai thông đạo xoáy nước trắng đến chói mắt, trắng đến lóa mắt hiện ra.

Vách ngoài của hai thông đạo xoáy nước này tựa như mặt gương.

Hai thông đạo xoáy nước quấn lấy nhau, xoay tròn, vách ngoài như gương cũng chiếu rọi lẫn nhau, hai tấm gương đối chiếu, tự nhiên sinh ra thế giới gương vô cùng vô tận.

Nhìn thấy chiêu này, Ma La Tát kinh hãi, cảm nhận được nguy hiểm cực lớn. "Hủy Diệt Luân Hồi!" Hai Giới Thú Bối Địch đồng

thời gầm lên giận dữ.

Hai thông đạo xoáy nước đang xoay tròn, nghiền nát phá diệt tất cả, thời không vỡ vụn, với thế hủy diệt không thể ngăn cản mà nghiền ép về phía Ma La Tát. ... "A... không..." Thân thể mềm mại của Ngư Ấu Vi run lên, kinh hô thành tiếng.

Đáng tiếc tiếng thét của nàng không thể thay đổi kết cục.

Ma La Tát đã chết.

Người chiến thắng cuối cùng chính là Bối Địch. "Thắng rồi!

Ta thắng rồi!" Bùi Nam Vi trừng lớn mắt, hơi thở dồn dập, con Giới Thú Vương Giả này thuộc về nàng rồi.

Hít!

Nghĩ đến thôi đã thấy kích động.

Gương mặt xinh đẹp của Bùi Nam Vi ửng hồng, nàng phấn khích lao vào lòng Doanh Huyền, ôm chặt lấy hắn.

Cảm giác có thứ gì đó sắp trào ra. "Chúc mừng Bùi tỷ tỷ!" Hiên Viên Thanh Phong và các nàng khác trong mắt mang theo sự ngưỡng mộ, lên tiếng chúc mừng. "Cảm ơn các vị muội muội." Bùi Nam Vi hoàn hồn, nụ cười trên mặt khó mà che giấu.

Sau đó, mọi người nhìn về phía Giới Thú Bối Địch trong hình chiếu.

Chỉ thấy thi thể của Giới Thú Ma La Tát răng nanh sắc bén đang nằm đó, còn Giới Thú Bối Địch thì đứng bên cạnh. "A!" Hai chiếc đầu lâu của Giới Thú Bối Địch đều ngửa lên.

Một luồng uy áp chí cao vô thượng giáng lâm, bao trùm lấy Bối Địch.

Doanh Huyền ôm Bùi Nam Vi, bàn tay khẽ bóp, ánh mắt nhìn xa

xăm về phía Bối Địch, cảm nhận được một luồng Chí Cao quy tắc giáng lâm. "Vèo!" Chỉ thấy thi thể của Giới Thú Ma La Tát vốn dĩ lập tức tan chảy, sau đó biến mất.

Hàng trăm vạn phân thân của Ma La Tát rải rác khắp Vũ Trụ Hải cũng tức thì tan biến.

Điều này khiến Bùi Nam Vi và những người khác vốn tưởng rằng Bối Địch sẽ đi nuốt thi thể vô cùng kinh ngạc.

Chỉ có Doanh Huyền đã sớm biết tất cả là vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh. "Ầm ầm ầm ~~~" Một luồng khí tức mạnh mẽ đột nhiên sinh ra, điên cuồng rót vào cơ thể Bối Địch.

Mỗi một luồng khí tức đều ẩn hiện ra hình dáng của Giới Thú.

Giới Thú trông có vẻ giống nhau, nhưng thực ra có sự khác biệt, Doanh Huyền và mọi người thậm chí còn nhận ra ngay những con Giới Thú đã chết trước đó như Mạc Hà, Do, Nanh, Tạp Khung...

Lúc này, vô số khí tức của Giới Thú điên cuồng rót vào cơ thể Bối Địch, khiến khí tức của Bối Địch không ngừng tăng vọt. "Hống ~~" Bối Địch không nhịn được phát ra tiếng gầm hưng phấn.

Thân thể nó đang nhanh chóng lớn lên, huyết văn trên người càng thêm phức tạp, phảng phất như có một bàn tay vô hình đang vẽ lên thân thể nó.

Đồng thời, trên trán hai chiếc đầu lâu của nó đều mọc ra một chiếc sừng độc, đỉnh sừng cũng sinh ra bạch quang.

Từng luồng khí tức không ngừng dung nhập.

Tất cả Giới Thú đã chết, lúc này khí tức đều hội tụ lại, hòa vào làm một với nó.

Điều này cũng khiến Bối Địch nhanh chóng leo lên đến Lục Giai

đỉnh phong, vô số khí tức dung nhập, nhưng nó vẫn luôn dừng lại ở Lục Giai đỉnh phong.

Cho đến khi luồng khí tức hùng hồn cuối cùng, đó là khí tức của Giới Thú Ma La Tát! "Ầm!" Rót vào!

Tất cả Giới Thú đã chết, mọi sức mạnh đều rót vào cơ thể nó, Bối Địch không khỏi đột nhiên ngửa đầu gầm lên, xung quanh cơ thể nó lập tức hiện ra từng vòng quang văn màu trắng.

Vô số quang văn trắng chói mắt từng vòng bao quanh, hoàn toàn bao bọc lấy Bối Địch, Doanh Huyền và những người khác bằng mắt thường đã không còn nhìn thấy Bối Địch nữa.

Chỉ cảm giác được một sức mạnh đáng sợ đang ở trong một phản ứng kịch liệt. "Thì ra Giới Thú Vương Giả được sinh ra như thế này!" Nam Cung Phó Xạ và các nàng khác chợt hiểu ra: "Sức mạnh của tất cả Giới Thú đều hội tụ vào một thân à, một tỷ Giới Thú cuối cùng chỉ sinh ra một con như vậy!" "Bất kỳ con Giới Thú nào trong một tỷ con cũng được xem là cường giả Pháp Tướng cảnh, nhiều năng lượng như vậy lại chỉ sinh ra một Giới Thú Vương Giả vừa mới bước vào kỳ trưởng thành." Nghĩ đến đây, Nam Cung Phó Xạ, Hiên Viên Thanh Phong và những người khác càng thêm ngưỡng mộ.

Đặc biệt là Ngư Ấu Vi, nàng chỉ còn thiếu một bước nữa thôi.

Trong lòng tiếc nuối không thôi.

Còn Bùi Nam Vi thì càng vui mừng hơn, trong lòng quyết định, lát nữa sẽ thi triển hết mọi kỹ năng, báo đáp Doanh Huyền thật tốt.

Đây cũng là cách báo đáp tốt nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Doanh Huyền và các nàng đều chăm chú nhìn Bối Địch đang lột xác.

Uy áp mạnh mẽ từng đợt từng đợt ập đến.

Vô số văn tự màu trắng chói mắt đang bao quanh lúc ẩn lúc hiện, vô số văn tự mới lạ xuất hiện... phảng phất như đang tự thuật một bí mật cổ xưa nào đó.

Một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ cũng không ngừng bành trướng, đó chính là bản nguyên Hủy Diệt chí cao tương tự!

Giới Thú Vương Giả, đại diện cho bản nguyên Hủy Diệt hoàn chỉnh của thế giới này.

Thật lâu sau — uy áp của Chí Cao quy tắc rút đi.

Hàng tỷ quang văn màu trắng đang bao quanh lập tức dung nhập vào cơ thể Bối Địch, lúc này, mọi người mới nhìn rõ hình dáng của Bối Địch.

Chỉ thấy một sinh mệnh cao lớn với làn da trắng nõn toàn thân đang đứng đó, thân thể của nó có thể nói là hoàn mỹ không tì vết.

Nó có hai tay hai chân và một cái đầu.

Có một cái miệng, một cái mũi, hai con mắt, không có tai.

Trên trán nó mọc hai chiếc sừng nhọn màu trắng tuyết, cong cong đâm lên trên.

Nhìn thoáng qua, vô cùng thánh khiết, vô cùng mỹ lệ.

Ngay cả một số Trùng Tộc Mẫu Hoàng vô cùng xinh đẹp, ở trước mặt nó cũng phải xấu hổ.

Vẻ đẹp của nó, xảo đoạt thiên công, ẩn chứa sự ảo diệu chí cao vô thượng.

Nếu không có hai chiếc sừng nhọn kia, nó trông giống như một đứa trẻ đáng yêu, nhưng hai chiếc sừng nhọn đó... lại khiến nó có được vương quyền chí cao vô thượng. "Đây là Bối Địch?" Bùi Nam Vi trừng lớn mắt, không ngờ con quái vật da đen xấu xí, hai đầu lâu

răng nanh, cuối cùng lại có thể trở nên đẹp như vậy.

Mặc dù Bối Địch chỉ là một người làm việc, đẹp hay không không quan trọng, nhưng có thể đẹp chắc chắn tốt hơn.

Nếu không mang ra ngoài, có cảm giác mất mặt. "Lũ sâu bọ hèn mọn các ngươi, dám nhìn trộm Bối Địch vương giả vĩ đại, đã chuẩn bị chịu chết cả chưa?" Bề mặt cơ thể Bối Địch ngưng tụ thành một bộ chiến giáp, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, từ trên cao nhìn xuống, phán xét. "Qua đây cho Trẫm!" Doanh Huyền không nói nhảm, một bàn tay lớn từ trong lòng Bùi Nam Vi rút ra, trực tiếp cách không chộp về phía Bối Địch. "Càn rỡ!" Bối Địch quát lớn, toàn thân tỏa ra khí tức đáng sợ không thua gì cường giả Tạo Hóa cảnh đã luyện thành mấy trăm môn thần thông, định lao đến giết Doanh Huyền.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc này, Hỗn Độn đại đạo của Doanh Huyền đã đè lên người nó.

Cho dù nó nắm giữ bản nguyên Hủy Diệt của thế giới Thôn Phệ Tinh Không, cũng khó mà động đậy, như một con gà con bị Doanh Huyền bắt vào lòng bàn tay.

Bàn tay thu về, Bối Địch phảng phất như một con Giới Thú thu nhỏ bị trấn áp trong lòng bàn tay.

Ngư Ấu Vi và các nàng khác nhìn con Giới Thú Vương Giả này mắt sáng rực.

Đáng tiếc họ biết, con Giới Thú Vương Giả này đã thuộc về Bùi Nam Vi rồi.

Chấp nhận thua cuộc.

Họ tuy ngưỡng mộ nhưng cũng không có gì để nói.

Doanh Huyền lại càng không quan tâm, Giới Thú Vương Giả Bối

Địch tuy tiềm lực không tệ, nhưng so với Cổn Cổn và Hỏa Kỳ Lân thì còn kém một bậc. "Bây giờ ta đã trấn áp toàn bộ sức mạnh và linh hồn lực của nó, ngươi có thể khống chế linh hồn của nó rồi!" Doanh Huyền nói với Bùi Nam Vi.

Đại Tần Tiên Giới có vô số thần thông khống chế linh hồn, Bùi Nam Vi tự nhiên biết. "Đa tạ Thiên Đế!" Bùi Nam Vi bái tạ xong, kích động thi triển thần thông, đem thần thông phù ấn của mình khắc sâu vào trong linh hồn của Giới Thú Vương Giả Bối Địch.

Chỉ cần một ý niệm của mình, liền có thể khiến Giới Thú Vương Giả Bối Địch hồn phi phách tán.

Thấy Bùi Nam Vi đã hoàn toàn khống chế Bối Địch, Doanh Huyền tiện tay ném một cái, thả Bối Địch ra ngoài. "Bái kiến Thiên Đế, bái kiến Chủ nhân." Bối Địch cúi đầu bái Doanh Huyền và Bùi Nam Vi.

Sự mạnh mẽ của Doanh Huyền đã làm nó chấn động sâu sắc, không ngờ nó đã trở thành Giới Thú Vương Giả mà vẫn như con kiến không có sức phản kháng.

Thật quá đáng sợ. "Ngươi có những năng lực gì?" Bùi Nam Vi mong đợi hỏi. "Ta có thể biến ảo thành bất kỳ hình dạng nào, những năng lực trước đây như phân thân ngàn vạn vẫn còn đầy đủ!" "Và ta đã nắm giữ bản nguyên Hủy Diệt hoàn chỉnh, ta có thể không ngừng tham ngộ bản nguyên Hủy Diệt, ta lĩnh ngộ càng nhiều, thực lực sẽ càng mạnh." "Và 'Giới' trong cơ thể ta đã thực sự hoàn mỹ, có thể dựng dục ra từng chiến sĩ mạnh mẽ, chiến sĩ còn mạnh hơn Giới Thú Lục Giai rất nhiều." "Nhưng cần phải nuốt một lượng lớn năng lượng, nuốt vô số bảo vật, để cung cấp nguồn lực dựng dục chiến sĩ." "Lợi hại quá!" Bùi Nam Vi cười tươi như hoa, các nàng xung quanh càng thêm ngưỡng mộ.

Doanh Huyền lại không có cảm giác gì.

Dù sao cả con người Bùi Nam Vi đều là của hắn, Bối Địch tự nhiên cũng là của hắn.

Huống hồ hắn vốn cũng không quan tâm.

Chỉ là một con Giới Thú Vương Giả mà thôi.

Đối với hắn hiện tại, căn bản không đáng là gì. "Ngươi bây giờ vừa mới tấn thăng, cần phải củng cố, đi thôn phệ Tử Nguyệt Thánh Địa và Đông Đế Thánh Địa, đem toàn bộ bảo vật bên trong về đây!" Doanh Huyền phân phó. "Vâng, Thiên Đế." Bối Địch cung kính đáp, chào Bùi Nam Vi một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Mặc dù là Bùi Nam Vi nô dịch nó, nhưng trong lòng nó không hề công nhận.

Kẻ nó thực sự khâm phục vẫn là Doanh Huyền, người đã dễ dàng trấn áp nó.

Bùi Nam Vi cũng hiểu rõ điều này, nhưng nàng cũng không quan tâm.

Chương 227

Nàng biết mình là ai.

Dù sao nàng đang nô dịch Bối Địch, Bối Địch và nàng là một phe, chỉ cần dưới trướng Doanh Huyền, Bối Địch nghe lời nàng là đủ rồi.

Nàng rất rõ, tất cả của nàng đều là do Doanh Huyền ban cho, tất cả của nàng cũng đều là của Doanh Huyền. "Thiên Đế..." Thân thể mềm mại đầy đặn của Bùi Nam Vi dán chặt vào người Doanh Huyền, đôi môi đỏ mọng ghé sát vào tai hắn, hơi thở như lan, giọng nói ngọt ngào uyển chuyển tràn ngập sự quyến rũ vô tận. "Phát sốt rồi sao?" Doanh Huyền sờ sờ phía sau, xác định nàng đã phát sốt.

Cần phải trị liệu.

Hắn đành phải vất vả một phen vậy.

Thế là, Doanh Huyền ôm Bùi Nam Vi lập tức biến mất trước mặt các nàng, cần phải trị tận gốc. "Chỉ biết quyến rũ Thiên Đế!" Các nàng trong lòng thầm mắng, hối hận vừa rồi không chủ động hơn một chút.

Suy nghĩ làm thế nào để dụ Doanh Huyền qua.

Hay là bây giờ qua góp vui? ...

Trong lúc Doanh Huyền đang chữa bệnh hạ sốt cho Bùi Nam Vi, Bối Địch trước tiên đến Tử Nguyệt Thánh Địa.

Nó nhìn vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa xa xôi, rồi hai chiếc sừng của nó đột nhiên bắn ra vô số tia sáng trắng khúc xạ, mỗi đỉnh sừng tựa như một nguồn suối, hai đỉnh sừng tựa như sao đôi, ảnh hưởng lẫn nhau... trực tiếp hình thành một luồng sức mạnh thôn phệ kỳ dị, hoàn toàn bao trùm vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa ở xa. "Ầm ~~~" Thời không chấn động vặn vẹo.

Ánh sáng chói lòa theo vô số tia sáng trắng khúc xạ, điên cuồng tràn vào cơ thể Bối Địch, Bối Địch cũng trở nên vô cùng rực rỡ chói mắt, tựa như một mặt trời sáng gấp hàng tỷ lần. "Không tệ không tệ, mặc dù ý chí của Tử Nguyệt Thủy Tổ đang cố gắng chống cự, nhưng chắc cũng chỉ cần một ngày là có thể nuốt chửng!" Bối Địch lộ vẻ mặt hưởng thụ, vui mừng nói. "Cái quỷ gì?" Tử Nguyệt Thủy Tổ ngay lập tức cảm nhận được bản nguyên vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa bị thôn phệ, trong lòng kinh hãi, lập tức dốc sức chống cự.

Nhưng vẫn không ngăn được luồng lực thôn phệ kia. "Đây là thứ quỷ quái gì?" Tử Nguyệt Thủy Tổ kinh hoàng, ngay sau đó dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt đại biến, kinh hãi nói: "Chẳng lẽ là Giới Thú?" "Sao có thể?

Sao có thể có Giới Thú ở đây?

Mà còn kinh khủng như vậy?

Theo tốc độ này, bản nguyên vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa e rằng một ngày sẽ bị thôn phệ sạch!" Khi xác nhận là Giới Thú, Tử Nguyệt Thủy Tổ hoảng loạn.

Lão lập tức gầm lên với các cường giả Tử Nguyệt Thánh Địa: "Mau, lập tức truyền tin cho các thế lực lớn ở Vũ Trụ Hải và Nguyên Thủy Vũ Trụ, nói cho chúng biết!

Giới Thú xuất hiện, nó đang tấn công tiểu vũ trụ của ta." "Vâng, Thủy Tổ." "Vâng." "Vâng." Các Chân Thần, Vũ Trụ Chi Chủ của Tử Nguyệt Thánh Địa đều vô cùng hoảng loạn, vội vàng truyền tin cầu cứu các thế lực khắp nơi.

Theo tin tức về Giới Thú truyền ra, vô số thế lực trong toàn vũ trụ sôi sục. ... "Giới Thú?

Đây là thứ gì?

Lại có thể nuốt chửng bản nguyên vũ trụ thánh địa?" "Thánh địa cầu cứu?

Đây đúng là chuyện lạ!" "Cái gì?

Giới Thú đại diện cho sự hủy diệt, có thể hủy diệt tất cả, sẽ nuốt chửng tiểu vũ trụ, vũ trụ thánh địa, thậm chí cả Nguyên Thủy Vũ Trụ cũng có thể nuốt chửng?" "Sao có thể?" "Trên đời lại có sinh linh kinh khủng như vậy sao?" Khi tin tức về Giới Thú truyền ra, các thế lực lớn ban đầu không quan tâm, ngược lại còn hả hê, vui mừng khi thấy người khác gặp họa.

Dù sao Tử Nguyệt Thánh Địa là một trong những thế lực mạnh nhất Vũ Trụ Hải, hành sự luôn bá đạo, các thế lực lớn không có ấn tượng tốt về họ.

Hơn nữa, họ cơ bản đều không biết Giới Thú là thứ gì.

Nhưng khi Tử Nguyệt Thủy Tổ và Đông Đế Thủy Tổ truyền ra thông tin về Giới Thú, các thế lực lớn ở Vũ Trụ Hải đều kinh hãi.

Không ngờ trong vũ trụ lại còn có sinh linh kinh khủng như vậy, quả thực chính là tử địch của bọn họ. ...

Trong Vũ Trụ Hải, sâu trong dòng khí hỗn độn vô tận, tại trung tâm của vùng đất nguy hiểm 'Bắc Hoa Tuyết Lam Vực'.

Một cung điện cô tịch tỏa ra ánh sáng xanh lơ lửng giữa dòng khí vô tận.

Trong cung điện, trên vương tọa, lão giả vĩ ngạn cao hơn chín vạn km, Tọa Sơn Khách, nghe được tin tức về Giới Thú, trong đôi mắt vốn luôn bình lặng như giếng cổ của lão cũng mang theo vẻ kinh hãi sâu sắc.

Phải biết rằng năm xưa lão đến đây chính là muốn nô dịch Giới Thú, sau đó quay về báo thù.

Nhưng sau khi thất bại, lão đành phải đi đường khác, chuẩn bị bồi dưỡng một đệ tử cùng mình báo thù.

Không ngờ lão chưa tìm được đệ tử thích hợp, đã xuất hiện một cường giả bí ẩn, nghi là tồn tại vượt qua Thần Vương.

Bây giờ lão còn chưa làm rõ thông tin của đối phương, lại xuất hiện tin tức về Giới Thú.

Là một Thần Vương năm xưa, lão hiểu rõ sự kinh khủng và đáng sợ của Giới Thú hơn bất kỳ thế lực nào ở Vũ Trụ Hải.

Nhưng thực ra lão cũng chưa từng thấy Giới Thú thực sự.

Nghĩ đến đây, Tọa Sơn Khách lập tức lên đường đến Tử Nguyệt Thánh Địa.

Đến bên ngoài Tử Nguyệt Thánh Địa, lão liền nhìn thấy Giới Thú Bối Địch từ xa, đồng tử lập tức co rút lại. "Đây...

đây dường như không phải Giới Thú bình thường, lẽ nào là Giới Thú Vương Giả?" "Sao có thể?" "Giới Thú Vương Giả sao có thể đột nhiên xuất hiện?

Trước đó không có một chút điềm báo nào?" Tọa Sơn Khách kinh hãi tột độ, khó mà lý giải.

Con Giới Thú này tuy chưa trưởng thành đến đỉnh phong, nhưng cũng không phải là thứ lão có thể đối phó.

Sau khi lão chuyển thế đến Nguyên Thủy Vũ Trụ, đã trở thành một sinh mệnh đặc thù.

Chỉ vì lão từng là Thần Vương, có thể đoạt xá bản nguyên ý chí, nên bản nguyên ý chí rất kiêng kỵ lão, lúc nào cũng theo dõi.

Điều này khiến lão không dám trở nên mạnh mẽ, nên mỗi lần đột phá, lão đều dùng căn cơ rất kém để đột phá, khiến lão trở thành

người có căn cơ kém nhất trong số các Vũ Trụ Tối Cường Giả.

Mặc dù nhờ vào ý thức và thủ đoạn cấp Thần Vương năm xưa, cho dù căn cơ kém nhất, lão vẫn là một tồn tại mạnh mẽ trong số các Vũ Trụ Tối Cường Giả.

Nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối, vẫn vô dụng.

Lão tuyệt đối không phải là đối thủ của con Giới Thú trước mắt.

Khi Tọa Sơn Khách đến, các Vũ Trụ Chi Chủ, Vũ Trụ Tối Cường Giả ở gần đó cũng lần lượt kéo đến, nhìn Bối Địch từ xa nuốt chửng bản nguyên vũ trụ của Tử Nguyệt Thánh Địa. "Trời ơi, đây là Giới Thú sao?

Nó thực sự có thể nuốt chửng bản nguyên vũ trụ của thánh địa!" "Mạnh quá!" "Với thực lực Vũ Trụ Tối Cường Giả của ta, cảm giác hoàn toàn không phải là đối thủ!" "Con Giới Thú này e rằng đã vượt qua cấp bậc Vũ Trụ Tối Cường Giả!" Vô số cường giả vừa kinh hãi vừa sợ hãi, không ai dám mạo hiểm tiến lên ngăn cản.

Lúc này, vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa đã sắp sụp đổ.

Vì Bối Địch chỉ cần một ngày là có thể nuốt chửng vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa.

Bây giờ thời gian sắp đến rồi.

Mọi người cũng thấy các cường giả của Tử Nguyệt Thánh Địa muốn ngăn cản, nhưng chỉ là thiêu thân lao đầu vào lửa, căn bản không phải là đối thủ của Giới Thú Vương Giả Bối Địch.

Bên trong Tử Nguyệt Thánh Địa. "Ha ha ha..." Tử Nguyệt Thủy Tổ đột nhiên ngửa đầu cười lớn, các Vũ Trụ Chi Chủ, Chân Thần bên dưới lại kinh hoảng nghi hoặc. "Không ngờ ta kiêu ngạo tự hào cả đời, cuối cùng lại ngã trong tay Giới Thú, thật đáng hận." Tử Nguyệt Thủy Tổ cười điên cuồng. "Đi đi, đều đi đi." Tử Nguyệt Thủy Tổ vẫy

tay xuống dưới, "Đi đoàn tụ với bạn bè, người thân đi, còn một canh giờ nữa, tất cả sẽ bị diệt tuyệt." Đông đảo Vũ Trụ Chi Chủ, Chân Thần đứng dưới điện cũng không kìm nén được cảm xúc. "Không có vinh quang vĩnh hằng, mọi thứ đều có luân hồi.

Chúng ta hôm nay bị diệt, con Giới Thú kia rồi cũng có ngày sẽ chết." "Tử Nguyệt Thánh Địa của chúng ta đã tồn tại lâu như vậy, so với những tộc quần chỉ sống được ba thời đại luân hồi đã bị diệt, không biết tốt hơn bao nhiêu." "Biết đủ rồi." Có người đã nhìn thấu sinh tử, có người oán hận Giới Thú, có người không cam lòng mắng chửi...

Còn nhiều cường giả hơn thì trực tiếp bay ra khỏi đại điện, làm những việc cuối cùng trước khi vẫn lạc, đi xem quê hương của mình, đi gặp đệ tử của mình, yên lòng chờ chết.

Hít.

Tử Nguyệt Thủy Tổ cũng bước ra khỏi đại điện, tiến vào bản nguyên vũ trụ, trong bản nguyên, ánh mắt của lão có thể rơi vào bất kỳ không gian nào trong vũ trụ thánh địa. "Tất cả đã kết thúc rồi." Tử Nguyệt Thủy Tổ khẽ nói, "Tộc quần của ta cũng sẽ bị diệt, nhưng... ta, Tử Nguyệt, sẽ không nhận thua, sẽ không nhận thua đâu!" Chân thân của lão đã vượt qua luân hồi, đang ở Khởi Nguyên đại lục.

Vũ trụ thánh địa sụp đổ tuy sẽ ảnh hưởng đến lão, nhưng lão sẽ không chết.

Chỉ cần còn sống là còn hy vọng. ...

Bên ngoài Tử Nguyệt Thánh Địa.

Tọa Sơn Khách và các cường giả nhìn từ xa, vũ trụ khổng lồ ở phía xa trực tiếp bắt đầu nứt ra và sụp đổ, tốc độ sụp đổ cực nhanh.

Giống như các Vũ Trụ Tối Cường Giả khác chết đi, bản nguyên

trong tiểu vũ trụ của họ vẫn còn nguyên vẹn, nên tốc độ sụp đổ và tan rã sẽ rất chậm... nhưng loại bị nuốt chửng này, bản nguyên bị nuốt sạch, màng vũ trụ tự nhiên rất nhanh sẽ tan rã và biến mất.

Bối Địch thu thập tất cả bảo vật trong vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa, sau đó nhìn về phía Tọa Sơn Khách và những người xung quanh, ngạo nghễ nói: "Bản tọa là Giới Thú Vương Giả Bối Địch vĩ đại, dưới trướng Bùi Nam Vi thuộc hạ Đại Tần Thiên Đế.

Cho các ngươi một cơ hội, đầu hàng miễn chết!" Những Vũ Trụ Chi Chủ, Vũ Trụ Tối Cường Giả này đối với nó đều là thức ăn ngon, nuốt vào có thể tăng cường sức mạnh đáng kể.

Nó hiện tại mới chỉ ở kỳ thành niên, tương đương với Hư Không Chân Thần của thế giới này, còn lâu mới đạt đến đỉnh phong.

Thời kỳ đỉnh phong, nó có thể trở thành Thần Vương, thậm chí trong các Thần Vương cũng là tồn tại mạnh mẽ.

Phải biết rằng trên Hư Không Chân Thần, còn có Vĩnh Hằng Chân Thần, Hỗn Độn Chúa Tể, rồi mới đến Thần Vương.

Nếu không phải lo lắng ở đây có cường giả Đại Tần, nó mới lười tự báo thân phận, đã trực tiếp nuốt chửng những cường giả này rồi. "Thật sự nghĩ mình vô địch rồi sao?

Muốn bản tọa đầu hàng?

Nằm mơ đi!" Người có thể trở thành Vũ Trụ Chi Chủ và Vũ Trụ Tối Cường Giả, ai mà không có lòng kiêu hãnh.

Bọn họ tuy chấn động vì Bối Địch nuốt chửng vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa, nhưng muốn họ đầu hàng, cũng không dễ dàng như vậy.

Họ đánh không lại, chẳng lẽ không chạy được sao?

Tất cả cường giả, đồng loạt tan tác, chạy trốn về bốn phương tám

hướng. "Chạy được sao?" Trong mắt Bối Địch đầy vẻ trào phúng, Giới Quang Lĩnh Vực triển khai, lập tức bao trùm tất cả cường giả đang chạy trốn, sau đó nuốt chửng toàn bộ.

Tại hiện trường chỉ có Tọa Sơn Khách không động.

Bối Địch cũng không vội nuốt Tọa Sơn Khách.

Tọa Sơn Khách lúc này trong lòng sóng cuộn biển gầm, không phải vì Bối Địch một lúc nuốt chửng mấy chục Vũ Trụ Chi Chủ và Vũ Trụ Tối Cường Giả, mà là vì thông tin mà Bối Địch tiết lộ.

Rõ ràng, con Giới Thú này đã bị người thu phục.

Mà người thu phục nó còn không phải là Đại Tần Thiên Đế, mà là thuộc hạ của Thiên Đế, Bùi Nam Vi.

Sự kinh khủng của Giới Thú, Tọa Sơn Khách rất rõ.

Thế nhưng một thuộc hạ cũng có thể thu phục Giới Thú, có thể thấy sự kinh khủng của Thiên Đế.

Khoảnh khắc này, Tọa Sơn Khách gần như có thể khẳng định, vị Đại Tần Thiên Đế này chắc chắn là một tồn tại vĩ đại vượt qua Thần Vương.

Nghĩ đến đây, Tọa Sơn Khách vội vàng tiến lên, kích động nói: "Tại hạ Tọa Sơn Khách, đã sớm ngưỡng mộ uy danh của Thiên Đế, muốn đầu quân cho ngài, còn xin Bối Địch đại nhân tiến cử, sau này nhất định sẽ hậu tạ!" "Thì ra ngươi không phải người Đại Tần, nhưng coi như ngươi thức thời!" Bối Địch kìm nén ý muốn nuốt Tọa Sơn Khách, nói: "Đợi ta nuốt chửng Đông Đế Thánh Địa, hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Đế, ngươi liền cùng ta trở về." "Về phần có thể gặp được Thiên Đế hay không, đó không phải là việc ta có thể quyết định!" "Tại hạ hiểu, đa tạ Bối Địch đại nhân, tại hạ cảm kích không thôi!" Tọa Sơn Khách vội vàng khách sáo.

Mặc dù lão từng là Thần Vương, nhưng khoảnh khắc này, lão hạ thấp tư thái của mình.

Bởi vì lão đã nhìn thấy hy vọng.

Chương 228

Hy vọng báo thù.

Dưới trướng Thiên Đế ngay cả Giới Thú cũng có thể thu phục, chỉ cần lão gia nhập dưới trướng Thiên Đế, quan hệ tốt với các cường giả khác.

Sau này nhờ các cường giả khác giúp một tay, báo thù chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Mặc dù bây giờ thực lực của lão không mạnh, chỉ là Vũ Trụ Tối Cường Giả, mà còn là Vũ Trụ Tối Cường Giả đã cạn kiệt tiềm lực.

Nhưng đó chỉ là vì lão bị bản nguyên ý chí để mắt đến, không dám thể hiện quá yêu nghiệt.

Chỉ cần lão bỏ đi thân xác không có tiềm lực này, tu luyện lại từ đầu, mỗi cảnh giới đều đột phá hoàn mỹ, tạo dựng căn cơ hoàn mỹ, lão sẽ rất nhanh có thể khôi phục cảnh giới Thần Vương năm xưa.

Cảnh giới Thần Vương, cho dù dưới trướng Thiên Đế, chắc cũng không được coi là kẻ yếu chứ? "Đi thôi!" Bối Địch trực tiếp thi triển thần thông, hướng về Đông Đế Thánh Địa. ...

Khuynh Phong Giới.

Trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn. "Không tệ!" Khóe miệng Doanh Huyền nở một nụ cười nhạt, hắn từ xa theo dõi hành động của Bối Địch, rất hài lòng với biểu hiện của nó. "Tọa Sơn Khách sao?

Đây chính là một người làm việc cấp Thần Vương, lại còn là một Luyện khí sư, rất tốt!" Thần khí Tinh Thần Tháp mà Vô Thủy đến nhận chủ trước đó, chính là một món Thần Vương binh khí do Tọa Sơn Khách luyện chế.

Thần Vương đại khái tương đương với cấp độ Thế Giới cảnh, cũng chính là cảnh giới hiện tại của hắn.

Tất nhiên, thực lực của những Thần Vương này hoàn toàn không thể so sánh với hắn.

Hắn một tay là có thể trấn áp Thần Vương.

Thu hồi ánh mắt, Doanh Huyền nhìn Bùi Nam Vi đang ngất đi bên dưới, làn da trắng nõn ửng lên màu hồng đào quyến rũ.

Đường cong uyển chuyển, đầy đặn động lòng người, làm nổi bật đường cong hoàn mỹ.

Toàn thân toát ra khí tức quyến rũ. "Đúng là vừa yếu lại vừa ham, ăn no căng bụng rồi chứ gì!" Doanh Huyền lắc đầu, nhưng trong lòng rất hài lòng với sự phục vụ hết mình của Bùi Nam Vi trước đó.

Hắn đứng dậy, liếc nhìn lần cuối, tiện tay đắp chăn cho nàng rồi rời đi.

Dù sao vẫn còn cả một khu rừng lớn đang chờ hắn.

Chỉ là trong đầu hiện lên khoảnh khắc kinh diễm cuối cùng, Doanh Huyền lập tức cảm thấy trong lòng nóng lên.

Thật là, đầy quá thì tràn. "Thiên Đế!" Thấy Doanh Huyền, Ngư Ấu Vi và những người khác vốn đang có chút hối hận lập tức sáng mắt lên, vội vàng đón lấy, ôm chặt cánh tay Doanh Huyền.

Từng đôi mắt quyến rũ như tơ tràn ngập sự nóng bỏng và mong đợi.

Khoảnh khắc này, Doanh Huyền cuối cùng cũng trải nghiệm được cuộc sống 'đau khổ' của các hoàng đế thời xưa.

Chẳng trách làm hoàng đế, không có mấy người sống lâu.

Thân thể phàm nhân của họ, làm sao chịu nổi tam cung lục viện.

Eo của phụ nữ là con dao cạo xương.

Cũng may hắn là Vạn Đạo Hỗn Độn Thể, không sợ gì cả.

Túi bên hông bất kể lúc nào cũng căng phồng, chưa bao giờ rỗng tuếch. ...

Đông Đế Thánh Địa.

Khi Bối Địch đến, vũ trụ Đông Đế Thánh Địa cũng nối gót Tử Nguyệt Thánh Địa, bị Bối Địch nuốt chửng bản nguyên mà sụp đổ hủy diệt.

Xử lý xong Đông Đế Thánh Địa, Bối Địch nhìn Tọa Sơn Khách đang hưng phấn, trong mong đợi lại mang theo sự thấp thỏm, cười nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi đi gặp Thiên Đế." Trong khoảng thời gian này, Bối Địch cũng phát hiện ra sự khác thường của Tọa Sơn Khách, thái độ đối với Tọa Sơn Khách đã tốt hơn không ít. "Đa tạ Bối Địch đại nhân!" Tọa Sơn Khách trong lòng thấp thỏm không yên, vừa mong đợi vừa lo lắng.

Cuối cùng cũng sắp được gặp vị Thiên Đế trong truyền thuyết kia.

Đây chính là một tồn tại vĩ đại ngang với 'Nguyên' trong truyền thuyết.

Trên đường họ trở về, tin tức Đông Đế Thánh Địa nối gót Tử Nguyệt Thánh Địa bị thôn phệ hủy diệt như một cơn bão cấp mười hai quét qua Vũ Trụ Hải.

Vô số thế lực và cường giả hoảng sợ bất an, run rẩy trong lòng.

Hai đại vũ trụ thánh địa cứ như vậy trong hai ngày công phu đã biến mất.

Quả thực không thể tin nổi.

Không dám tưởng tượng.

Quá đáng sợ.

Lẽ nào tận thế thật sự giáng lâm, tất cả vũ trụ và sinh linh đều phải diệt vong sao?

Khuynh Phong Giới.

Trên Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Doanh Huyền ôm Nam Cung Phó Xạ y phục không chỉnh tề, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp mềm mại của nàng, hồi tưởng lại quãng thời gian nồng cháy vừa rồi. "Ta lại luyện thành một môn thần thông rồi..." Thân thể mềm mại của Nam Cung Phó Xạ khẽ run rẩy, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, nhưng đôi mắt có thể chảy ra nước lại vô cùng hưng phấn.

Cảm giác có thể cảm nhận rõ ràng mình đang mạnh lên này thật sự quá tuyệt vời.

Người đời đều thích đi đường tắt, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.

Phương pháp có thể tu luyện trở nên mạnh mẽ trong niềm khoái lạc này, dù là nàng cũng không thể cự tuyệt, trong lòng mang theo sự si mê.

Cánh tay ngọc trắng nõn của nàng ôm chặt lấy cổ Doanh Huyền, lại rục rịch...

Doanh Huyền lúc này tâm như băng thanh, không buồn không vui, cảm ứng được Bối Địch đang dẫn Tọa Sơn Khách tới, liền không vui mà vỗ nhẹ vào chiếc mông cong vểnh của nàng, cười nói: "Được rồi, đầy quá thì sẽ tràn!" "Nàng hãy tiêu hóa cho tốt thần lực ta vừa truyền cho nàng đi!" Nói xong, Doanh Huyền rút người rời đi, để lại Nam Cung Phó Xạ với gương mặt đầy oán giận, giống hệt một thiếu nữ yếu đuối bị tra nam ăn sạch sành sanh rồi vứt bỏ. ...

Trên Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Trong đại điện.

Doanh Huyền ngồi cao trên vương tọa chí tôn, Hiên Viên Thanh Phong và Ngư Ấu Vi đứng hầu hai bên.

Bối Địch dẫn theo Tọa Sơn Khách từ bên ngoài cung kính bước vào. "Bối Địch bái kiến Thiên Đế bệ hạ, nguyện Thiên Đế bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng." Bối Địch chắp tay bái kiến, trong tay dâng lên những bảo vật thu gom được từ Tử Nguyệt Thánh Địa và Đông Đế Thánh Địa, cất cao giọng nói: "Hai đại thánh địa Tử Nguyệt và Đông Đế đã bị tiêu diệt, tất cả bảo vật đều ở đây, mời Thiên Đế bệ hạ kiểm tra và nhận!" "Không tệ!" Doanh Huyền phất tay thu lấy bảo vật, nói: "Ban cho ngươi trăm phiến lá trà Ngộ Đạo, loại lá trà này có hiệu quả giúp ngộ đạo, có thể trợ giúp ngươi cảm ngộ đại đạo tốt hơn, nâng cao tu vi!" Một luồng kim quang rơi xuống trước mặt Bối Địch, có thể thấy bên trong là trăm phiến lá trà Ngộ Đạo.

Có phiến lấp lánh tử quang, hình thoi, trên đó còn có một con rồng nhỏ, sống động như thật, xung quanh là rất nhiều đạo văn.

Có phiến đỏ tươi như máu, hình lá, trên đó có một bóng người mơ hồ, ngồi cao trên cửu trùng thiên, huyền hoàng khí lượn lờ quanh thân, đạo văn như mây khói, dày đặc trên người.

Có phiến trắng như ngọc, trong suốt lấp lánh, vô cùng kỳ lạ, hình tròn, trên đó có một âm dương đồ, dương cực ôm âm, âm cực ôm dương, hơn nữa, còn có những điểm sáng như tinh tú, phảng phất một bầu trời sao, văn lạc tiên thiên đan xen.

Có phiến kim quang rực rỡ, như được đúc từ hoàng kim, hương thơm ngát mũi, trên lá là một bức tranh sơn hà đồ, điểm xuyết rất nhiều văn lạc tiên thiên, hương thơm tràn ngập khắp phòng. ...

Mỗi một phiến lá đều không giống nhau, tỏa ra ánh sáng của đạo, nó thật kỳ diệu: tiểu đỉnh, thần hoàng, tiên nhân, thần chung, sơn hà, mây trắng, bát quái... sống động như thật.

Mỗi một phiến lá đều giống như một tiểu thế giới, đại biểu cho một loại đạo khác biệt, tỏa ra ánh sáng mộng ảo.

Bối Địch và Tọa Sơn Khách nhìn lá trà Ngộ Đạo, phảng phất như thấy được các loại đại đạo.

Ngửi mùi hương tỏa ra từ đó, liền cảm thấy tinh thần sảng khoái và minh mẫn chưa từng có, dường như sắp ngộ đạo. "Đúng là chí bảo ngộ đạo a!" Tọa Sơn Khách dù từng là cường giả cấp Thần Vương, nhưng khi thấy lá trà Ngộ Đạo này cũng cảm thấy nó vô cùng trân quý hiếm có.

Huống hồ Doanh Huyền còn một lần ban thưởng cả trăm phiến.

Thiên Đế ra tay quả nhiên hào phóng.

Trong lòng hắn càng thêm kiên định, nhất định phải gia nhập Đại Tần, gia nhập dưới trướng Thiên Đế. "Đa tạ Thiên Đế, nguyện vì Thiên Đế chết vạn lần không chối từ!" Bối Địch mừng rỡ, có những lá trà Ngộ Đạo này, tu vi của hắn lại có thể tăng lên một đoạn dài. "Thiên Đế, vị này là Tọa Sơn Khách, hắn muốn gia nhập Đại Tần, vì Thiên Đế bệ hạ hiệu lực!" Bối Địch chỉ vào Tọa Sơn Khách bên cạnh giới thiệu. "Tọa Sơn Khách bái kiến Thiên Đế bệ hạ, nguyện Thiên Đế bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng." Tọa Sơn Khách lòng dạ rối bời, vội vàng học theo Bối Địch chắp tay bái lạy: "Tiểu nhân am hiểu luyện khí, nguyện vì Thiên Đế bệ hạ cống hiến sức mọn!" Hắn vội vàng nói ra ưu thế của mình, đối mặt với Doanh Huyền, dù hắn từng là Thần Vương, cũng cảm thấy như phàm nhân đối diện với bầu trời sao, mênh mông khó lường.

Cho dù là thời kỳ toàn thịnh của hắn cũng khó lòng sánh kịp.

Đây tuyệt đối là một vị tồn tại vô thượng đã vượt qua Thần Vương. "Thần Vương của Tấn quốc trong Khởi Nguyên đại lục, am hiểu luyện khí, cũng không tệ!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, đối với một người làm công như vậy, hắn tự nhiên là vô cùng hoan nghênh.

Nhưng vẫn phải giữ phong thái.

Vì vậy, trên mặt hắn không nhìn ra vui buồn.

Nhưng Tọa Sơn Khách nghe được lời của Doanh Huyền thì lại cả người chấn động, không ngờ Doanh Huyền lại lợi hại như vậy, liếc mắt một cái đã nhìn ra thân phận trước đây của hắn.

Trong lòng càng thêm kính sợ. "Thiên Đế bệ hạ tuệ nhãn như đuốc." Tọa Sơn Khách không hề giấu diếm, thân phận này cũng không phải không thể cho người khác biết, hơn nữa còn có thể tăng thêm trọng lượng của hắn, khiến hắn được coi trọng hơn. "Hoan nghênh gia nhập Đại Tần!" Doanh Huyền nhàn nhạt nói: "Đại Tần có vô số thần công diệu pháp, đợi ngươi đến Đại Tần, tái tạo nhục thân, tu luyện lại từ đầu, sẽ rất dễ dàng vượt qua bản thân trước đây, ngày sau báo thù rửa hận, dễ như trở bàn tay!" "Đa tạ Thiên Đế, nguyện vì Thiên Đế chết vạn lần không chối từ!" Tọa Sơn Khách kinh hỉ vạn phần, vội vàng bái tạ.

Bao nhiêu năm rồi, hắn cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng báo thù.

Còn về việc Doanh Huyền làm sao biết hắn muốn báo thù, hắn căn bản không nghĩ nhiều, Doanh Huyền có thể biết được thân phận của hắn, biết hắn có kẻ thù chẳng phải là rất bình thường sao? "Các ngươi lui ra đi, đợi chuyện ở giới này xong, liền có thể đến Đại Tần!" Doanh Huyền truyền thông tin về Đại Tần cho Bối Địch và Tọa Sơn Khách. "Thuộc hạ cáo lui!" Hai người lui ra khỏi Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, lúc này mới xem xét thông tin về Đại Tần mà Doanh Huyền đưa cho họ. "Chư thiên vạn giới?" "Vũ trụ hải của chúng ta, vũ trụ nguyên

thủy, thậm chí bao gồm cả Khởi Nguyên đại lục đều chỉ là một thế giới?" "Thiên Đế bệ hạ có thể từ chư thiên vạn giới cắt lấy các thế giới, hình thành thiên địa bí cảnh?" "Thiên địa bí cảnh lần này tên là Thôn Phệ bí cảnh, bao gồm cả vũ trụ nguyên thủy và vũ trụ hải?" "Bây giờ nơi này đã hoàn toàn tách rời khỏi Khởi Nguyên đại lục rồi?" "Những bí cảnh này có cái là một phần của thế giới, có cái là thế giới hoàn chỉnh, ví dụ như thế giới Đại Chúa Tể, thế giới Đấu Phá, thế giới Vũ Động, thế giới Hoàn Mỹ..." "Thế giới Già Thiên và thế giới Hoàn Mỹ lại là những giai đoạn thời gian khác nhau của cùng một thế giới?

Thiên Đế bệ hạ đã cắt lấy những thời không khác nhau của cùng một thế giới để hình thành hai thế giới?" "Hít!" "Nếu Thiên Đế bệ hạ cắt lấy thời không mà ta tồn tại ở Khởi Nguyên đại lục, hình thành một thế giới, chẳng phải sẽ có một ta khác ở cấp bậc Thần Vương sao?" "Chuyện này e rằng ngay cả Nguyên cũng không làm được đâu nhỉ?" ...

Tọa Sơn Khách sau khi tìm hiểu thông tin về Đại Tần, chỉ cảm thấy hai chân run rẩy, da đầu tê dại.

Ban đầu hắn tưởng Doanh Huyền là một cường giả giống như Nguyên ở Khởi Nguyên đại lục.

Nhưng không ngờ Doanh Huyền lại không phải, mà là một tồn tại cấm kỵ vô thượng xuyên qua các tầng trời.

Phất rồi!

Lần này thật sự ôm được đùi lớn rồi.

Tọa Sơn Khách hưng phấn.

Gia nhập một thế lực khủng bố như vậy, ngày sau báo thù còn khó sao?

Đừng nói là trở thành một tồn tại mạnh mẽ trong hàng ngũ Thần Vương, ngay cả vượt qua Thần Vương cũng rất có khả năng.

Đến lúc đó hắn một tay là có thể diệt được ba kẻ thù Thần Vương năm xưa. "Lần này đúng là đến đúng chỗ rồi!" Tim Tọa Sơn Khách đập thình thịch, nội tâm run rẩy không nguôi.

Hắn lập tức cảm thấy tiền đồ một mảnh sáng lạn.

Giới Thú Vương Giả Bối Địch cũng tương tự, trước đó hắn chỉ cảm thấy Doanh Huyền rất khủng bố, rất cường đại, hoàn toàn nghiền ép hắn.

Nhưng hắn không biết Doanh Huyền rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Bây giờ thì đã hiểu được một phần nhỏ.

Chương 229

Thật khủng bố như vậy.

Sau đó hai người cũng gia nhập vào quân đội Đại Tần, giúp đỡ thu phục các thế lực lớn trong vũ trụ hải.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Doanh Huyền vẫn ở trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, rất nhiều mỹ nhân tìm kiếm cơ duyên ở Khuynh Phong Giới cũng lần lượt trở về.

Doanh Huyền cũng dành thời gian, chuyên môn kiểm tra và chỉ điểm cho bọn họ.

Ngày hôm đó.

Doanh Huyền đang ôm tiểu tiên nữ Lý Hàn Y y phục không chỉnh tề trên vương tọa, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng nhắc nhở: "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Thôn Phệ." "Phần thưởng một: Một phần cảm ngộ Hủy Diệt Vũ Trụ." "Phần thưởng hai: Tiên Thiên Chí Bảo Lạc Bảo Kim Tiền." "Phó bản Tây Du Hậu Truyện?" Trong đầu Doanh Huyền hiện lên những thông tin liên quan đến thế giới này.

Ba trăm năm sau khi bốn thầy trò Đường Tam Tạng đi Tây Thiên lấy kinh thành công, trời rung đất chuyển, ma đầu Vô Thiên đột nhiên giáng lâm, Phật Tổ viên tịch, tam giới đại loạn.

Vô Thiên chiếm cứ Linh Sơn, tự xưng "Vô Thiên Phật Tổ", và triệu tập chúng yêu tuyên bố: ba mươi ba năm sau Như Lai sẽ mượn pháp thân của linh đồng chuyển thế để tái sinh, dựa vào mười bảy viên xá lợi tử để đoạt tạo hóa đất trời, pháp lực vô biên, trở lại tam

giới.

Nếu muốn vĩnh viễn chiếm lĩnh thiên đình thống trị thế giới, phải lợi dụng Tôn Ngộ Không để lấy được mười bảy viên xá lợi tử, giết chết linh đồng chuyển thế.

Đường Tăng bị giam ở Minh Giới, nhìn thấu dã tâm và âm mưu của Vô Thiên, chỉ có Ngộ Không mới có thể hóa giải.

Ngộ Không biết chuyện liền cảm thấy không ổn, kinh động đến Phật Tổ điểm hóa, mới biết tam giới đang đối mặt với một trận đại kiếp chưa từng có.

Mà linh đồng chuyển thế của Phật Tổ là Kiều Linh Nhi đã lớn thành một thanh niên phong độ tuấn tú, ngày hôm đó đang ở nhà chúc thọ ông nội, thì bị nữ phỉ Bạch Liên Hoa xông vào bắt cóc lên núi.

Sau đó, với tư cách là Phật Tổ chuyển thế, Kiều Linh Nhi đã cùng nữ phỉ Bạch Liên Hoa và đệ tử của Đông Hoa Đế Quân là Bích Du tiên tử nảy sinh một mối tình tay ba.

Mà Tôn Ngộ Không và những người khác đã trải qua muôn vàn gian khổ, cuối cùng tìm được mười sáu viên xá lợi tử.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không hóa thành viên xá lợi tử thứ mười bảy để khắc chế Vô Thiên - Vô Cốt Xá Lợi, tấn công Vô Thiên, thân hình Vô Thiên hóa thành tro bụi bay đi.

Như Lai hiện ra kim thân trở về Phật giới, tam giới trở lại bình yên.

Mọi người đồng lòng ngưng tụ ý niệm, Tôn Ngộ Không kỳ tích trở về.

Như Lai Phật Tổ phong Tôn Ngộ Không làm Vạn Phật Chi Tổ mới - Nam Mô Đại Thánh Xá Lợi Tôn Vương Phật.

Đối với đại phản diện trong đó là Vô Thiên, Doanh Huyền rất tán thưởng.

Vô Thiên vốn là đại hộ pháp "Khẩn Na La" Bồ Tát của Phật giới, tiền đồ vô lượng, sau này nhận lệnh của Thế Tôn Phật Tổ lúc bấy giờ là "Ưu Bà La Đà" đi truyền giáo.

Đại tế ti Bà La Môn ở địa phương yêu cầu hắn hoàn thành ba việc mà người thường không thể làm được, mới đồng ý cho hắn truyền giáo ở địa phương.

Thứ nhất là khiến hậu nhân của gia tộc trộm cắp A Lưu không trộm cắp nữa; thứ hai là khiến tên côn đồ A Đao thích đánh nhau không đánh nhau nữa; thứ ba là khiến kỹ nữ A Tu không làm kỹ nữ nữa.

Sau khi hắn hoàn thành, đại tế ti lại nuốt lời, muốn xử tử Khẩn Na La, A Tu vốn là kỹ nữ vì cứu Khẩn Na La mà đã vi phạm lời thề không làm kỹ nữ nữa, đáp ứng điều kiện của đại tế ti rồi tự sát.

Mà "Khẩn Na La" Bồ Tát sau đó cũng vì kiếp nạn này mà bị trục xuất khỏi Linh Sơn Phật môn, và vì vậy mà bị kích động sâu sắc, đem thiện niệm của bản thân phong ấn vào "Diệt Thế Hắc Liên" mà hắn tìm được, thề sẽ đoạt lấy tam giới, phục sinh người yêu của mình là A Tu, cuối cùng một niệm thành ma, trở thành đệ nhất tà ma của Ma giới - Ma La.

Sau này khổ tâm tu luyện, vứt bỏ nhục thân, nguyên thần của hắn hợp nhất với "Diệt Thế Hắc Liên", trở thành "Nguyên Thần Hắc Liên".

Sau khi bị Như Lai chế phục, hắn lại mượn sức mạnh của Khổng Tước Đại Minh Vương để tái sinh, trở thành đại ma đầu "Vô Thiên Phật Tổ", pháp lực ngang với Như Lai, ngoài mười bảy viên xá lợi tử ra thì không có sức mạnh nào có thể hủy diệt được hắn.

Theo Doanh Huyền thấy, Vô Thiên là một bi kịch.

Thậm chí cuộc đời của hắn dường như đã được sắp đặt sẵn, mọi thứ đều có định số, dù hắn tạm thời thống lĩnh tam giới, nhưng vẫn không địch lại được định số.

Doanh Huyền cảm thấy, Như Lai của thế giới này mới là boss lớn nhất.

Trận đại kiếp tam giới này, giống như do chính tay Như Lai đạo diễn.

Vận mệnh của Vô Thiên, từ đầu đến cuối đã được định sẵn.

Ví dụ, muốn triệt để hủy diệt Như Lai, thì phải giết chết linh đồng chuyển thế của Như Lai là Kiều Linh Nhi.

Nhưng Vô Thiên tìm được Kiều Linh Nhi, lại không thể giết chết.

Đây quả thực là một cái bẫy.

Hắn căn bản không có cơ hội thắng.

Ý niệm thoáng qua, Doanh Huyền truyền thông tin về phó bản Tây Du Hậu Truyện cho Doanh Chính, xuất phát từ sự tán thưởng đối với Vô Thiên, Doanh Huyền thuận tiện nhắc một câu, có thể thu phục.

Sau khi đưa thông tin và cánh cổng đồng của lối vào phó bản cho Doanh Chính, Doanh Huyền tạm thời không để ý nữa, buông tiểu tiên nữ Lý Hàn Y đang mặt đỏ mày hồng, mắt lúng liếng như tơ ra, rút người rời đi.

Hắn đứng trên bầu trời Tử Tiêu Giới, đầu tiên là chuyển Khuynh Phong Giới qua.

Ngọn núi chính của Khuynh Phong Giới cao khoảng 9802 vạn năm ánh sáng, đường kính lớn nhất của đỉnh núi bị cắt ngang là 1226 vạn năm ánh sáng.

Cùng với việc Khuynh Phong Giới được đặt xuống, nó lập tức trở thành ngọn núi cao nhất của Tử Tiêu Giới.

Sau đó, Doanh Huyền chuyển toàn bộ cung điện, suối nước nóng, rừng đào... của mình lên đỉnh Khuynh Phong Giới.

Phải biết rằng đường kính mặt cắt ngang của đỉnh núi này lên tới hơn một nghìn vạn năm ánh sáng, đủ rộng rãi.

Doanh Huyền ngắm nhìn ngôi nhà mới của mình, đình đài lầu các, quỳnh lâu ngọc vũ, hòn non bộ, hồ nước, thác nước, suối nước nóng, vườn hoa, rừng đào... có đủ cả, rất hài lòng.

Những thứ này tuy người bình thường cũng có thể bố trí, nhưng chất lượng thì không thể so sánh được.

Cung điện lầu các của hắn đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Hòn non bộ, hồ nước đều lấy năm ánh sáng làm đơn vị.

Cá cảnh trong đó đều là linh thú thần thú có huyết mạch đặc thù.

Suối nước nóng lại là Âm Dương Thánh Tuyền, không chỉ có thể nâng cao tu vi, mà còn có thể tẩy tủy phạt cốt, cải thiện tư chất.

Hoa cỏ trong vườn đều là thần dược, tiên dược hoặc linh căn.

Bãi cỏ trồng Cửu Diệp Kiếm Thảo.

Con đường nhỏ lát sỏi trong rừng được lát bằng Đả Thần Thạch.

Rừng đào là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Bàn Đào.

Cây trà là Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Nói tóm lại một câu, ở đây, dù là một cọng cỏ hay một hòn đá, đều là bảo bối. "Thiên Đế, gia viên ngài xây dựng thật đẹp!" Một luồng khí tức phiêu diêu xuất hiện bên cạnh, Nguyệt Thần trong bộ váy xanh lam xuất hiện bên cạnh Doanh Huyền, hai tay đặt trước bụng, ưu nhã

cao quý, đôi mắt tinh anh bị che dưới lớp khăn che mặt đang trìu mến nhìn Doanh Huyền, đôi môi nhỏ mọng nước khẽ động, giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên.

Không đợi Doanh Huyền mở miệng, một giọng nói quyến rũ khác từ phía sau truyền đến: "Thiên Đế, ngài thật sự đã chuyển suối nước nóng lên đây rồi, thiếp thân sớm đã muốn ngâm mình trong suối nước nóng trên Khuynh Phong Giới này rồi!" Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân mặc một bộ váy dài bằng lụa mỏng màu đen đi tới, thân hình kiêu hãnh dưới lớp lụa mỏng càng thêm ẩn hiện, quyến rũ ánh mắt.

Vừa nói, thân hình kiêu hãnh của Triều Nữ Yêu đã áp sát lại, hai tay ôm lấy cánh tay Doanh Huyền, đôi mắt lười biếng quyến rũ khẽ chớp, phong tình vạn chủng nhìn Doanh Huyền, rõ ràng là đang mời Doanh Huyền cùng ngâm suối nước nóng. "Tiện nhân!" Nguyệt Thần thầm mắng trong lòng, thân hình ưu nhã khoan thai đi đến bên cạnh Doanh Huyền, không hề yếu thế. "Suối nước nóng vừa mới làm xong, vừa hay cùng nhau ngâm!" Doanh Huyền cảm nhận được ánh mắt của hai người, ôm lấy eo cả hai, "phốc thông" một tiếng nhảy vào trong suối nước nóng.

Triều Nữ Yêu vừa xuống nước, liền biến thành một con cá mập lớn nhào tới.

Nguyệt Thần bị đẩy sang một bên, trừng đôi mắt xanh lam đầy phẫn nộ.

Phốc thông!

Phốc thông!

Trong hồ nước nóng lấy năm ánh sáng làm đơn vị, nước bắn tung tóe, bên trong dường như có những sinh vật khổng lồ đáng sợ đang chiến đấu, tạo nên từng lớp sóng lớn. ...

Trong khi Doanh Huyền đang thu thập con cá mập lớn trong suối nước nóng, Doanh Chính cần cù chăm chỉ vừa mới xử lý xong chuyện của thế giới Thôn Phệ Tinh Không liền lại triệu tập các cường giả thương nghị chuyện của thế giới Tây Du Hậu Truyện. "Thế giới Tây Du Hậu Truyện?" "Đây là thế giới tiếp nối của thế giới Tây Du?" "Như Lai Phật Tổ chuyển thế, Ma La Vô Thiên chưởng quản tam giới?" "Tôn Ngộ Không đã thành Phật tìm kiếm mười bảy viên xá lợi tử, cứu vớt Như Lai, đánh bại Vô Thiên?" "Ta đi!

Thế giới thú vị như vậy, sao có thể thiếu Lão Tôn ta!" "Yêm Lão Tôn ngược lại muốn xem xem Tôn Ngộ Không sau khi thành Phật là bộ dạng gì!" Nghe tin về Tây Du Hậu Truyện, các cường giả đều có chút kinh ngạc, họ đều biết về thế giới Tây Du, đặc biệt là các cường giả của thế giới Tây Du như Tôn Ngộ Không càng thêm tò mò.

Tây Du Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn, Na Tra và các cường giả khác đã không thể chờ đợi được nữa muốn đi gặp Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn, Na Tra trong Tây Du Hậu Truyện. "Nếu đã như vậy, vậy thì chuẩn bị xuất phát, đối với Ma La Vô Thiên, Thiên Đế có lệnh, chủ yếu là thu phục!" Doanh Chính phân phó. "Vâng, bệ hạ!" Tây Du Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn và các cường giả khác đều vô cùng hưng phấn, lập tức xuất phát đến thế giới Tây Du Hậu Truyện. ...

Thế giới Tây Du Hậu Truyện.

Tây Thiên Linh Sơn.

Như Lai viên tịch chuyển thế, Già Đa Cẩu Đà Bồ Tát ở Linh Sơn bị phong bế pháp lực, giam vào Minh Giới, bây giờ Linh Sơn đã hoàn toàn bị Vô Thiên khống chế.

Không chỉ Linh Sơn, Thiên Đình và Địa Phủ cũng như vậy.

Vô Thiên ngồi xếp bằng trên Nguyên Thần Hắc Liên, hắn một thân hắc y, một đầu tóc đen dài xõa vai, hai mắt như hố đen, tràn đầy

ma lực.

Dưới định số của trời đất, hắn có ba mươi ba năm thống trị tam giới.

Nhưng cũng chỉ có ba mươi ba năm.

Vì vậy, hắn phải tranh thủ thời gian, tìm ra linh đồng chuyển thế của Như Lai, triệt để tiêu diệt nó. "Muốn tìm được linh đồng chuyển thế của Như Lai, e rằng vẫn phải dựa vào sức mạnh của Tôn Ngộ Không!" Với pháp lực của hắn cũng không tìm được linh đồng chuyển thế của Như Lai, mà Tôn Ngộ Không là mấu chốt của kiếp nạn trời đất lần này, có thể tìm được linh đồng chuyển thế.

Đây cũng là nguyên nhân hắn để cho yêu ma dưới trướng ngụy trang thành thần ma tam giới, duy trì sự bình tĩnh của tam giới, chính là muốn lừa gạt Tôn Ngộ Không. "Hử?" Đúng lúc này, Vô Thiên nhíu mày, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt hắn như hai hố đen, ẩn chứa sức mạnh và sự bí ẩn vô tận. "Thiên địa này dường như đã xảy ra biến hóa, đó là cái gì?" Sau khi Như Lai viên tịch chuyển thế, có thể nói hắn là tồn tại mạnh nhất trong thế giới này, tam giới xảy ra biến hóa trọng đại, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được.

Ánh mắt hắn nhìn qua, chỉ thấy một cánh cổng đồng khổng lồ vô cùng hùng vĩ và thần bí hiện ra từ hư không, dù với thực lực của hắn cũng không thể nhìn thấu, ngược lại còn có cảm giác nhỏ bé.

Ngay sau đó, từ sau cánh cổng đồng bước ra từng cường giả, có con khỉ giống Tôn Ngộ Không, còn có những người khác.

Nhưng hắn có thể nhìn ra, đối phương không phải là Tôn Ngộ Không của thế giới này. "Bọn họ từ đâu xuất hiện?" Vô Thiên trong lòng nghi hoặc, điều khiển Nguyên Thần Hắc Liên nháy mắt biến mất tại chỗ. ...

Cánh cổng đồng sừng sững trong hư không.

Tây Du Tôn Ngộ Không và những người khác từ trong đó bước ra, ánh mắt quét qua xung quanh, đánh giá thiên địa này.

Đột nhiên, không gian dao động, một đóa Nguyên Thần Hắc Liên hiện ra, Vô Thiên ngồi trên Hắc Liên, ánh mắt ngưng trọng, mở miệng hỏi: "Các ngươi là ai?" "Ngươi chính là Vô Thiên?" Tây Du Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, hứng thú nhìn Vô Thiên trước mặt, hắn có thể cảm nhận được thực lực đối phương rất mạnh.

Ở thế giới này, với thực lực và hình tượng như vậy, cũng chỉ có Vô Thiên. "Không sai!" Vô Thiên âm thầm đánh giá Tây Du Tôn Ngộ Không và những người khác, đồng thời cũng quan sát cánh cổng đồng, thậm chí muốn thăm dò phía sau cánh cổng.

Đáng tiếc thần thức của hắn không thể xuyên qua cánh cổng đồng. "Chúng ta đến từ Đại Tần Tiên Giới." Tây Du Tôn Ngộ Không ngạo nghễ mở miệng, nói: "Thiên Đế thần thông vô lượng, pháp lực vô biên, có thể cắt lấy các thế giới trong chư thiên vạn giới hóa thành bí cảnh!" "Nói ra thì thế giới mà Lão Tôn ta sinh ra rất giống với thế giới của các ngươi, tương đương với thời không trước khi Tây Du lấy kinh của thế giới các ngươi!" Nghe những lời này, dù với tâm tính của Vô Thiên Phật Tổ, cũng cảm thấy vô cùng chấn động và kinh ngạc.

Người trước mắt này là Tôn Ngộ Không?

Chỉ là Tôn Ngộ Không của thế giới khác?

Ngoài tam giới còn có thế giới khác?

Chư thiên vạn giới?

Vút!

Tây Du Tôn Ngộ Không chỉ một ngón tay về phía Vô Thiên, tâm thần Vô Thiên lập tức căng thẳng, nhưng cảm nhận được luồng sáng

này không có nguy hiểm gì, dường như chỉ là một luồng thông tin.

Hắn cố nén xúc động muốn phản kháng, mặc cho luồng thông tin này chui vào trong đầu.

Ngay sau đó, Vô Thiên nhận được thông tin về Đại Tần Tiên Giới, cả người đều kinh ngạc đến ngây người.

Lúc này, hắn giống như một con ếch ngồi đáy giếng cuối cùng cũng nhảy ra khỏi miệng giếng, nhìn thấy trời đất rộng lớn vô biên bên ngoài.

Chương 230

Thân thể Vô Thiên run rẩy, mang theo sự kích động. "Ta muốn gia nhập Đại Tần, có được không?" Vô Thiên có chút thấp thỏm, tràn đầy mong đợi.

Ở thế giới này, hắn đã đứng trên đỉnh cao, không thể tiến thêm được nữa, nhưng sự xuất hiện của Đại Tần đã khiến hắn nhìn thấy một khung cảnh cao hơn, xa hơn.

Chỉ có gia nhập Đại Tần, hắn mới có thể đi đến một thế giới rộng lớn hơn. "Đương nhiên là được!" Tây Du Tôn Ngộ Không và những người khác cũng lộ ra một nụ cười, đối với việc Vô Thiên gia nhập, bọn họ cũng không thấy bất ngờ.

Đổi lại là bọn họ, cũng sẽ lựa chọn gia nhập.

Phản kháng là chết.

Gia nhập có thể đi xa hơn, kiến thức về một thế giới rộng lớn hơn.

Chỉ cần không ngốc đều biết phải lựa chọn như thế nào. "Hiện giờ tam giới đã bị ta khống chế, đa số tiên thần tam giới đã bị ta giam ở Minh Giới, những tiên thần còn sót lại bên ngoài không nhiều, cũng chỉ có Đông Hoa Đế Quân, Trấn Nguyên Tử và các đại năng viễn cổ mạnh mẽ khác..." Sau khi Vô Thiên gia nhập Đại Tần, trong lòng kích động, biết được Đại Tần muốn thu phục thế giới này, liền vội vàng mở miệng nói. "Trấn Nguyên Tử của thế giới này, cứ để bần đạo đi gặp hắn!" Tây Du Trấn Nguyên Tử nói.

Hắn đối với Trấn Nguyên Tử của thế giới Tây Du Hậu Truyện cũng rất có hứng thú. "Yêm Lão Tôn đi gặp Tôn Ngộ Không đã thành Phật này!" Tây Du Tôn Ngộ Không cũng không thể chờ đợi được nữa, hăm hở muốn thử.

Sau khi mọi người phân công rõ ràng, Vô Thiên trở về triệu tập thuộc hạ, tuyên bố gia nhập Đại Tần.

Tây Du Tôn Ngộ Không và những người khác thì đi tìm các cường giả tương ứng.

Chẳng mấy chốc, Tây Du Tôn Ngộ Không đã tìm thấy Tôn Ngộ Không của thế giới này. "Ngươi là ai?

Dám mạo danh Lão Tôn?" Hậu Truyện Tôn Ngộ Không nhìn Tây Du Tôn Ngộ Không, chế nhạo nói: "Ngươi mạo danh cũng quá không chuyên nghiệp rồi, chẳng giống Lão Tôn ta chút nào!" "Còn không bằng con yêu quái mạo danh Quan Âm trước đó!" "Hừ, bớt nói nhảm đi, ăn Lão Tôn một gậy!" Tây Du Tôn Ngộ Không không nói nhiều, lúc này cây gậy lớn của hắn đã đói khát khó nhịn rồi, giơ Kim Cô Bổng lên liền đập về phía Hậu Truyện Tôn Ngộ Không. "Tìm chết!" Hậu Truyện Tôn Ngộ Không nhấc Kim Cô Bổng lên, hai con khỉ lập tức lao vào đánh nhau. "Tên này cũng khá đấy, không hổ là Tôn Ngộ Không sau khi thành Phật, so với ta trước khi gia nhập Đại Tần thì mạnh hơn không ít, đáng tiếc vẫn không phải là đối thủ của Yêm Lão Tôn!" Tây Du Tôn Ngộ Không thầm nghĩ.

Hai người cũng không thi triển đại thần thông gì, chủ yếu dựa vào nhục thân và côn pháp để chiến đấu.

Hai con khỉ chiến đấu ba ngày ba đêm.

Tây Du Tôn Ngộ Không thi triển đại thần thông, trấn áp Hậu Truyện Tôn Ngộ Không.

Cùng lúc đó, linh đồng chuyển thế của Như Lai là Kiều Linh Nhi, Trấn Nguyên Tử, Đông Hoa Đế Quân và những người khác lần lượt bị các cường giả Đại Tần trấn áp, Vô Thiên cũng dẫn theo ma binh dưới trướng đầu hàng. ...

Đại Tần Tiên Giới.

Tử Tiêu Thiên.

Khuynh Phong Giới.

Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân, con cá mập lớn này đã bị Doanh Huyền trấn áp hung hăng, lúc này đôi mắt đẹp mê ly, ánh mắt hoang dại, đã lật bụng trắng.

Nguyệt Thần lúc này cũng giống như tiên tử lạc xuống trần gian, không còn vẻ ung dung hoa quý thường ngày, thân hình duyên dáng yêu kiều khẽ run, ửng lên màu hồng quyến rũ.

Doanh Huyền ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của hai người, không hề rút người rời đi, mà tựa vào thành hồ, tận hưởng sự ấm áp của suối nước nóng.

Đúng lúc này, một giọng nói máy móc đột nhiên vang lên bên tai hắn: "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã thông quan phó bản Tây Du Hậu Truyện!" "Phần thưởng Tiên Thiên Chí Bảo Diệt Thế Hắc Liên." "Diệt Thế Hắc Liên, cũng không tệ!" Doanh Huyền khẽ cười, sau đó ý niệm khẽ động, thế giới Tây Du Hậu Truyện liền dung nhập vào Đại Tần. ...

Thế giới Tây Du Hậu Truyện.

Các cường giả tam giới tụ tập lại một chỗ.

Vô Thiên Phật Tổ ngồi xếp bằng trên Hắc Liên, phía sau là mấy đại tướng dưới trướng, Hắc Bào, Cự Hạt, Hắc Liên Thánh Sứ, Doanh Yêu và Cửu Đầu Trùng.

Bên cạnh còn có Quan Âm, Tôn Ngộ Không, Trấn Nguyên Tử, Ngọc Hoàng Đại Đế và các tiên thần tam giới khác bị phong ấn.

Linh đồng chuyển thế của Như Lai là Kiều Linh Nhi cũng ở trong

đó.

Trên mặt họ tràn đầy tuyệt vọng.

Ầm ầm ầm.

Đúng lúc này, phong vân giữa trời đất đột nhiên biến đổi.

Tử khí đông lai, hào quang vạn đạo.

Một thế giới vô cùng hùng vĩ và rộng lớn hiện ra trước mắt mọi người, thân thể Vô Thiên run rẩy, trong mắt mang theo sự kích động: "Đây chính là vĩ lực của Thiên Đế sao?

Khiến cả thế giới phi thăng?" Hắc Bào, Cự Hạt và các cường giả khác phía sau hắn đã kinh ngạc đến ngây người. "Trời ơi, khiến cả thế giới phi thăng?

Đây là vĩ lực gì vậy?" "Quá đáng sợ!" "Không thể tưởng tượng nổi!" "Coi cả thế giới như một bí cảnh, chúng ta ở trước mặt Thiên Đế, giống như phàm nhân vậy!" Bọn họ vốn còn không hiểu tại sao Vô Thiên lại dễ dàng đầu hàng như vậy, dù đối phương là cường giả, bọn họ cũng chưa chắc không có sức phản kháng.

Nhưng bây giờ bọn họ đã hiểu rồi.

Bọn họ thật sự không có sức phản kháng.

Trước mặt Đại Tần, bọn họ cũng không khác gì phàm nhân. "Đây là Tiên Giới thật sự sao?" Bạch Liên Hoa, với tư cách là một thủ lĩnh thổ phỉ, trợn to mắt, cảm nhận linh khí đang tràn vào từ xung quanh, cảm nhận thực lực không ngừng tăng trưởng, ánh mắt tràn đầy hưng phấn. "Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" Đường Tam Tạng, Quan Âm và những người khác của thế giới Tây Du Hậu Truyện đều kinh ngạc đến ngây người, mặt đầy ngơ ngác.

Đại Tần Tiên Giới.

Cùng với việc thế giới Tây Du Hậu Truyện dung nhập, bản nguyên của Đại Tần Tiên Giới lại một lần nữa trở nên cường đại, thực lực của Doanh Huyền cũng theo đó mà tăng trưởng.

Đương nhiên, thực lực này không phải là thực lực của bản thân hắn, chỉ có thể phát huy ở trong Đại Tần Tiên Giới.

Nhưng cùng với việc Đại Tần Tiên Giới trở nên mạnh hơn, cảm ngộ của Doanh Huyền đối với Đạo cũng đang tăng lên nhanh chóng, và thực lực này mới chính là thực lực của bản thân hắn, cho dù Đại Tần có bị hủy diệt cũng không hề ảnh hưởng đến hắn chút nào.

Phải xử trí đám thần phật đầy trời của thế giới Tây Du như thế nào, Doanh Huyền không thèm để ý.

Vô Thiên, Hắc Bào và những người mới gia nhập Đại Tần khác, sau khi tìm hiểu về Hỗn Nguyên Kinh, Vạn Đạo Các, Thời Không Tháp và một loạt phúc lợi khác của Đại Tần đã hưng phấn kích động ra sao, Doanh Huyền cũng không quan tâm.

Các loại chuyện vặt vãnh bên dưới, Doanh Huyền đều toàn quyền giao cho Doanh Chính và những người khác xử lý.

Hắn chỉ cần du sơn ngoạn thủy, hứng lên thì đi dạo một vòng trong các thế giới phó bản, nhẹ nhàng thoải mái nâng cao thực lực, tận hưởng sự mỹ diệu của cuộc sống là được.

Hiện tại Doanh Huyền cũng không vội vã cày phó bản mỗi ngày, mà cách ba năm ngày mới cày một phó bản cỡ lớn.

Như vậy cũng có đủ thời gian để mọi người điều chỉnh và tu luyện.

Khuynh Phong Giới.

Trong Âm Dương Thánh Tuyền trên đỉnh núi, Doanh Huyền đang nhàn nhã ngâm mình trong suối nước nóng, sau lưng hắn là một tiên

tử mặc áo tím tóc tím, phong tư tuyệt thế.

Doanh Huyền gối đầu lên tấm nệm mềm mại trong lòng tiên tử, tận hưởng bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng nhẹ nhàng xoa bóp đầu mình, không nói nên lời khoan khoái.

Tóc tím tiên tử tên là Vân Hi, người của thế giới Hoàn Mỹ, trong nguyên tác hình như là vợ của Tiểu Thạch Đầu, nhưng vận mệnh của Tiểu Thạch Đầu đã hoàn toàn thay đổi.

Bây giờ Tiểu Thạch Đầu mỗi ngày ngoài tu luyện ra thì chỉ mày mò xem làm thế nào để tăng thêm công năng và uy năng cho cái bát vàng bảo bối của mình, để làm ra những món ăn ngon hơn nữa.

Nghĩ đến Tiểu Thạch Đầu, Doanh Huyền lại nhìn sang Nguyệt Thiền thoát tục đứng riêng một cõi, thông tuệ không linh, thanh diễm tuyệt đại ở bên trái mình, và Ma Nữ quyến rũ yêu kiều, mê hoặc thiên hạ ở bên phải.

Hai người này hình như cũng là nữ nhân của Tiểu Thạch Đầu. "Haizz, chuyện nữ nhân gì đó, nước quá sâu, Tiểu Thạch Đầu không nắm chắc được, thôi thì để ta thay hắn gánh chịu tất cả!" Doanh Huyền trong lòng cảm thán: "Đúng như câu nói ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, Tiểu Thạch Đầu cứ chuyên tâm nghiên cứu mỹ thực nâng cao tu vi là được rồi!" Doanh Huyền dụi dụi đầu vào tấm nệm mềm mại phía sau để hưởng chút vận may, rồi thầm ra lệnh cho hệ thống: "Làm mới phó bản!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Mãng Hoang Kỷ." "Phó bản Mãng Hoang Kỷ?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, phó bản này cũng là một phó bản cỡ lớn, bao gồm chín vũ trụ hỗn độn.

Trong đó, tình tiết chủ yếu đều diễn ra ở Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ.

Trong phó bản này, vũ trụ hỗn độn là khởi nguồn của tất cả, vô

biên vô tế, giống như một đại dương vô tận, còn vực giới thì giống như một tảng đá ngầm trong đại dương đó.

Dị vũ trụ cũng là một tảng đá ngầm tương đối đặc biệt trong đại dương vô tận.

Khoảng cách giữa các tảng đá ngầm rất xa.

Vì vậy, khoảng cách giữa các vực giới vô cùng, vô cùng xa xôi.

Mà dưới mỗi một vực giới lại có vô số thế giới hỗn độn.

Thiên mệnh chi tử Kỷ Ninh trong phó bản Mãng Hoang Kỷ được sinh ra tại một thế giới hỗn độn không đáng kể dưới Viêm Long Vực Giới – Tam Giới.

Thời thượng cổ sơ sinh, Tam Giới vốn là một vùng hỗn độn.

Mà hỗn độn vốn đã thần kỳ vô cùng, thai nghén ra vô số Thiên Thần, Chân Thần cho đến Tổ Thần, lại vì duyên cớ xuất thân, bọn họ cũng được tôn xưng là Hỗn Độn Thiên Thần, Hỗn Độn Chân Thần và Hỗn Độn Tổ Thần.

Đạo mà thiên địa ẩn chứa được chia thành thập đại Thiên Đạo, tám mươi mốt Đại Đạo, mười vạn tám nghìn Tiểu Đạo.

Thập đại Tổ Thần, đều là những tồn tại sinh ra đã nắm giữ Thiên Đạo, phân biệt là Bàn Cổ sinh ra đã lĩnh ngộ Hỗn Độn chi đạo, Nữ Oa sinh ra đã lĩnh ngộ Sinh Mệnh chi đạo, Phục Hy sinh ra đã lĩnh ngộ Hủy Diệt chi đạo, Phượng Hoàng sinh ra đã lĩnh ngộ Âm chi Thiên Đạo, Long Vương sinh ra đã lĩnh ngộ Dương chi Thiên Đạo.

Về phần năm Ngũ Hành Thiên Đạo còn lại, lần lượt là Hỏa Thần Chúc Dung, Thủy Thần Cộng Công, Kim Thần Nhục Thu, Mộc Thần Câu Mang, Thổ Thần Hậu Thổ.

Trong hỗn độn, còn thai nghén ra các Chân Thần sinh ra đã chưởng

khống Đại Đạo như Bồ Đề, Tam Thọ, Xích Minh, Tam Thanh Đạo Nhân, Phật Tổ Như Lai, Tiếp Dẫn Phật Tổ, v.v.

Thấp hơn một bậc nữa là mười vạn tám nghìn Thiên Thần sinh ra đã chưởng khống một đạo phổ thông.

Trong đó, kẻ mạnh nhất chính là Bàn Cổ chưởng khống Hỗn Độn chi đạo.

Bàn Cổ tuy lợi hại, nhưng trong cõi u minh vẫn bị vận mệnh chưởng khống.

Vận mệnh trời sinh của ông chính là khai thiên.

Bàn Cổ là người cuối cùng được thai nghén ra, vừa xuất hiện liền cầm Bàn Cổ Phủ khai thiên tích địa, thậm chí không tiếc thiêu đốt sinh mệnh, cuối cùng thân tử đạo tiêu, nhưng cũng đã tạo ra một thế giới Bàn Cổ thượng cổ hùng vĩ rộng lớn.

Sau khi khai thiên tích địa, trong thế giới Bàn Cổ thượng cổ cũng bắt đầu thai nghén ra rất nhiều sinh mệnh, những sinh mệnh này đều do trời đất thai nghén, kẻ mạnh trong đó có thể đạt đến cảnh giới Thiên Thần, kẻ yếu thì ở tầng Tiên Thiên.

Thiên địa đản sinh, vạn vật muôn màu muôn vẻ, chúng tiên ma từ trong hỗn độn đến đều tràn đầy tò mò với mọi thứ mà không có quy tắc, vì thế hoặc chiếm đất làm thủ lĩnh, hoặc ẩn cư một phương như nhàn vân dã hạc.

Cùng với sự ra đời của ngày càng nhiều sinh mệnh, thế giới thượng cổ cũng trở nên ngày càng đặc sắc.

Giống như Tam Thọ và mấy vị Tổ Thần thậm chí còn thành lập từng tổ chức, hoạch định địa bàn, chiếm núi làm vua, thậm chí vì địa bàn mà không tiếc sinh tử chém giết.

Tam Giới chia làm Thiên Giới, Minh Giới và Nhân Gian Giới.

Nhân Gian Giới bao gồm ba nghìn đại thế giới và ức vạn tiểu thế giới.

Nhân vật chính Kỷ Ninh vốn là một thanh niên bất hạnh trên một trong ức vạn tiểu thế giới là Địa Cầu, vì tán tận gia tài cứu rất nhiều người, nhận được công đức, chuyển thế đầu thai vốn dĩ có thể đầu thai vào Thiên Nhân Đạo, sinh ra đã là Tiên Thiên sinh linh, có thể trở thành thiên binh thiên tướng.

Nhưng vì đúng lúc gặp phải Lục Đạo Luân Hồi bị tấn công, hắn đã đầu thai nhầm vào bào thai lợn, à không, là đầu thai nhầm vào Nhân Đạo, trở thành một sinh linh bình thường ở Nhân Gian Giới.

May mà hắn nhận được Nữ Oa Quan Tưởng Đồ do Thôi Phủ Quân ở Địa Phủ tặng, cho dù không đầu thai thành Tiên Thiên sinh linh, tốc độ tu luyện vẫn cực nhanh.

Hắn một đường hát vang tiến mạnh, cưới sư tỷ của mình là Hỏa Hồng Tiên Tử Dư Vi, nhưng trong đại chiến Tam Giới, thê tử Dư Vi đã bị giết chết.

Thế là nhân vật chính Kỷ Ninh bắt đầu con đường phục sinh thê tử.

Con đường này đi thẳng đến đại kết cục.

Mãi cho đến khi nhân vật chính trở thành người chưởng khống toàn bộ vũ trụ hỗn độn, mới cuối cùng nghịch chuyển thời không, phục sinh được thê tử của mình. "Thiên Đế, sao vậy?" Ma Nữ ôm cánh tay Doanh Huyền cọ qua cọ lại, nhưng phát hiện Doanh Huyền không có phản ứng gì, không nhịn được bèn lên tiếng hỏi.

Doanh Huyền hoàn hồn, đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ mịn màng của Ma Nữ, năm ngón tay tự nhiên che đi ưu điểm của đối phương, cười nói: "Vừa mới mở ra một bí cảnh mới, đây là một đại

thế giới tiên hiệp, bên trong đất rộng của nhiều, bảo bối vô số!" Lời vừa dứt, Ma Nữ, Nguyệt Thiền và Vân Hi các nàng lập tức sáng mắt lên.

Tu luyện chú trọng tài, lữ, pháp, địa, bảo vật là thứ không thể thiếu.

Ở Đại Tần Tiên Giới, phương pháp nhanh nhất để có được bảo vật chính là đi thăm dò các thế giới bí cảnh. "Ai muốn đi thì cứ đi!" Không đợi các nàng mở lời, Doanh Huyền đã cười nói với chúng nữ. "Đa tạ Thiên Đế!" "Thiên Đế, ngài có muốn đến thế giới bí cảnh du ngoạn một vòng không?" Ma Nữ đôi mắt đẹp long lanh, ánh mắt nóng rực nói: "Nếu Thiên Đế muốn đi, người ta theo hầu hạ Thiên Đế có được không?" "Được!" Doanh Huyền cười cười, rồi bóp mạnh một cái. "A!" Ma Nữ đôi mắt đẹp đầy oán giận, trong mắt xuân tình phảng phất có thể nhỏ ra nước.

Doanh Huyền cúi đầu hôn một cái, sau đó truyền tin tức về phó bản Mãng Hoang Kỷ cho Doanh Chính.

Chương 231

Doanh Chính nhanh chóng lập kế hoạch, sắp xếp nhân sự, rồi bắt đầu hành động.

Doanh Huyền mang theo Nguyệt Thiền, Ma Nữ, Vân Hi và các nàng khác ngồi lên Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, do Hỏa Kỳ Lân kéo xe, tiến đến thế giới phó bản Mãng Hoang Kỷ.

Bên cạnh Doanh Huyền không có nhiều người, cũng chưa đến mười người, các nàng còn lại tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Các nàng đều tự mình đi đến thế giới phó bản, phân tán ra thăm dò tìm bảo vật. … Mãng Hoang Vũ Trụ.

Viêm Long Vực Giới.

Tam Giới.

Nhân Gian Giới.

Kỷ thị bộ tộc.

Dực Xà Hồ. "Đại yêu Dực Xà, ta Kỷ Ninh lại đến rồi đây!

Còn không mau ra đây!" Một tiếng hét lớn truyền khắp bốn phương, chỉ thấy trên mặt hồ có một thiếu niên đang đứng, tay cầm thần kiếm chém một nhát rẽ nước hồ ra, rồi nhảy vào.

Kỷ Nhất Xuyên và Úy Trì Tuyết vợ chồng từ xa đi tới, nhìn thấy Kỷ Ninh tiến vào đáy hồ, Úy Trì Tuyết kinh hãi.

Kỷ Nhất Xuyên lại lắc đầu: "Không cần lo lắng, nàng nhìn Ninh nhi lớn lên, chẳng lẽ tính cách của nó nàng còn không biết sao?

Nếu không nắm chắc, nó sao có thể đi xuống?" "Vâng." Úy Trì

Tuyết gật đầu.

Rồi căng thẳng chú ý động tĩnh dưới đáy hồ, cầu nguyện Kỷ Ninh có thể bình an trở về.

Bỗng nhiên, một bóng đen khổng lồ bao phủ tới, Kỷ Nhất Xuyên và Úy Trì Tuyết ngẩng đầu lên, sắc mặt biến đổi, đầy kinh hãi.

Chỉ thấy một con kỳ lân bốn vó đạp lên ngọn lửa đang kéo một cỗ xe liễn bằng tử kim từ từ dừng lại trên bầu trời.

Thân hình Hỏa Kỳ Lân không lớn, cũng không tỏa ra uy áp đáng sợ.

Nhưng khi vợ chồng Kỷ Nhất Xuyên nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân, giống như con kiến nhìn thấy rồng khổng lồ, toàn thân mỗi một tế bào đều run rẩy, linh hồn đông cứng, cảm giác như sắp ngạt thở. "Lẽ nào đây là tiên nhân?" Bên cạnh người đàn ông còn có gần mười tiên tử xinh đẹp thoát tục, khuynh thành tuyệt thế.

Dù Úy Trì Tuyết cũng được coi là mỹ nữ, nhưng trước mặt những tiên tử đó, nàng cũng trở nên ảm đạm thất sắc, hoàn toàn không có chút gì để so sánh.

Giờ phút này, toàn thân họ cứng đờ, khó có thể động đậy, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Đối mặt với loại cường giả này, đối phương chỉ cần một ánh mắt là có thể giết chết họ trong nháy mắt.

Họ không sợ chết, nhưng lo lắng cho con trai Kỷ Ninh đang ở dưới đáy hồ.

Không lâu sau, Kỷ Ninh từ đáy hồ đi ra, khi nhìn thấy cỗ xe liễn trên bầu trời, lập tức sững sờ, đầu óc trống rỗng. "Tiểu tử không tệ!" Trong đầu Kỷ Ninh vang lên một giọng nói đàn ông ôn nhuận như ngọc, nhưng giọng nói đó lại giống như thanh âm Đại Đạo, khiến hắn

chấn động đến ù tai, như được khai sáng.

Đến khi hắn hoàn hồn lại, cỗ xe liễn trên bầu trời đã sớm biến mất không còn tăm hơi. "Lẽ nào là tiên nhân?" Kỷ Ninh kinh ngạc nói. … "Lẽ nào là tiên nhân?" Kỷ Ninh nhìn lên bầu trời nơi cỗ xe liễn đã sớm biến mất, mãi không thể hoàn hồn.

Bởi vì khi hắn đầu thai, Lục Đạo Luân Hồi ở Địa Phủ bị tấn công, hắn từ Thiên Nhân Đạo vốn nên đầu thai đã đầu thai nhầm vào Nhân Đạo.

Nhưng cũng vì thế mà không phải uống canh Mạnh Bà.

Hắn nhớ rõ ràng chuyện kiếp trước và chuyện đầu thai ở Địa Phủ.

Cường giả mạnh nhất hắn từng gặp chính là Thôi Phủ Quân khi đầu thai ở Địa Phủ, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Doanh Huyền, hắn biết Thôi Phủ Quân hoàn toàn không thể so sánh với Doanh Huyền.

Thậm chí Nữ Oa Quan Tưởng Đồ mà Thôi Phủ Quân tặng cho hắn, có thể quan tưởng một tia thần vận của Nữ Oa nương nương để lớn mạnh thần hồn, nhưng hắn cảm thấy Nữ Oa nương nương cũng không thể so sánh với Doanh Huyền vừa mới nhìn thấy.

Hắn không thể tưởng tượng đó rốt cuộc là tồn tại bậc nào.

Vừa rồi hình như còn được đối phương khen một câu?

Cứ như đang nằm mơ vậy. "Ninh nhi!" Đúng lúc này, giọng nói của mẫu thân Úy Trì Tuyết truyền đến, Kỷ Ninh cuối cùng cũng hoàn hồn, trong lòng vẫn chấn động khôn nguôi. "Mẫu thân?" Kỷ Ninh vội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy xa xa là Kỷ Nhất Xuyên và Úy Trì Tuyết mặc áo da thú màu trắng đang nhanh chóng đạp nước mà đến, điều này khiến Kỷ Ninh vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Vợ chồng Kỷ Nhất Xuyên đã lên đảo. "Ninh nhi." Úy Trì Tuyết vừa đến đã vội nắm lấy tay con trai, nhìn kỹ con trai. "Mẫu thân, phụ thân, vị tiền bối vừa rồi, hai người có thấy không?" Kỷ Ninh vội vàng hỏi. "Đương nhiên là thấy rồi!" Kỷ Nhất Xuyên sắc mặt nghiêm túc, trong mắt mang theo vẻ kính sợ, nói: "Vị tiền bối đó là một tồn tại cường đại mà ta chưa từng thấy bao giờ!" Nói đến Doanh Huyền, chuyện Kỷ Ninh chém Dực Xà dưới đáy hồ cũng trở nên không đáng kể.

Ong ong ong.

Đúng lúc này, ba người Kỷ Nhất Xuyên, Kỷ Ninh và Úy Trì Tuyết dường như cảm ứng được điều gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy ở chân trời xa xôi hiện ra một cánh cổng đồng lớn, chí cao chí đại, chí cường chí thánh, uy nghiêm hùng vĩ, khó có thể tưởng tượng.

Ngay sau đó, từng bóng người uyển chuyển như thần ma bước ra từ cánh cổng đồng, rồi biến mất không tăm tích. "Trời ơi!" "Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Ba người Kỷ Ninh há hốc mồm, đầu óc trống rỗng.

Ban đầu cường giả xuất hiện còn là ba năm người một, nhưng về sau là từng đoàn từng đội, thậm chí còn tổ chức thành một đại quân mênh mông vô tận.

Trong đại quân đó, dù là tên lính yếu nhất, cũng cho họ cảm giác như một tuyệt thế thần ma hủy thiên diệt địa.

Đừng nói là Kỷ Ninh, Kỷ Nhất Xuyên và Úy Trì Tuyết ba tu sĩ phàm nhân cảnh giới Tiên Thiên, Tử Phủ, mà ngay cả những Đạo Tổ, Tổ Thần trong Tam Giới cũng đều chấn động.

Linh Đài Phương Thốn Sơn.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Bồ Đề Đạo Tổ đột nhiên mở mắt, ánh mắt xuyên qua tầng tầng hư không, nhìn thấy cánh cổng đồng xuất hiện trên bầu trời Nhân Gian Giới: "Đây là bảo vật gì?" "Lẽ nào là cường giả của Vô Gian Môn đến tấn công Tam Giới?" "Không đúng!" "Đây là cường giả cấp bậc gì?" "Sao có thể mạnh như vậy?" "Ngay cả tên lính yếu nhất, dường như cũng không yếu hơn cường giả đệ nhất Tam Giới từng là Bàn Cổ?" Bồ Đề Đạo Tổ trừng lớn mắt, có chút hoài nghi nhân sinh.

Không chỉ Bồ Đề Đạo Tổ, Xích Minh Đạo Tổ, thậm chí những đại năng cường giả mạnh nhất Tam Giới như Toại Nhân Thị, Thần Nông Thị, Phục Hy, Phượng Hoàng, Long Vương, Chúc Dung, Cộng Công, Nhục Thu, Câu Mang, Hậu Thổ… đều kinh hãi.

Trong mắt họ mang theo sự chấn động và sợ hãi, những cường giả này rõ ràng không phải là cường giả của Tam Giới bọn họ.

Tam Giới bọn họ cũng không thể nào sinh ra nhiều cường giả khó có thể tưởng tượng như vậy.

Nếu chỉ có một hai người, họ còn có thể cân nhắc liều mạng một phen.

Nhưng những cường giả xuất hiện này, ngay cả tên lính yếu nhất cũng mạnh hơn họ, mà loại lính này số lượng lên đến hàng trăm vạn.

Không có chút khả năng phản kháng nào. "Lại là một thế giới tương tự, nhưng thực lực quá yếu!" Tây Du Tôn Ngộ Không đến Tam Giới, ánh mắt quét qua, mọi thứ trong Tam Giới đều thu vào đáy mắt, và hắn còn phát hiện một con khỉ giống mình.

Hơn nữa ở đây cũng có một Bồ Đề Tổ Sư.

Tiếc là quá yếu.

Cũng không có cách nào.

Tam Giới trong Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ chỉ là một thế giới hỗn độn nhỏ bé không đáng kể, những tiểu thế giới như vậy, Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ có vô số.

Các cường giả của thế giới Đại Tần không ở lại Tam Giới lâu, chỉ để lại vài cường giả có hứng thú giải quyết các cường giả ở đây.

Các cường giả còn lại đều hướng về vùng cương vực rộng lớn bên ngoài Tam Giới.

Mục tiêu của họ là toàn bộ vũ trụ hỗn độn, chứ không phải một tiểu thế giới như Tam Giới. … Bên kia.

Hỏa Kỳ Lân kéo Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn đã sớm rời khỏi Tam Giới, Doanh Huyền gối đầu lên tấm nệm mềm mại trước ngực Vân Hi, tận hưởng sự xoa bóp của Nguyệt Thiền và Ma Nữ hai bên. "Thiên Đế, tên Kỷ Ninh vừa rồi có gì đặc biệt sao?" Ma Nữ tò mò hỏi.

Kỷ Ninh đối với họ chỉ là một tu sĩ phàm nhân, tu vi Tiên Thiên cảnh thật sự quá yếu. "Khí vận của Kỷ Ninh đó rất đậm, ở trong Tam Giới hẳn là thuộc hàng đỉnh cao rồi!" Nguyệt Thiền nói.

Nhưng dù vậy, đẳng cấp của Kỷ Ninh và họ vẫn quá xa.

Theo lý thì không đáng để Doanh Huyền liếc nhìn. "Mỗi thế giới đều có khí vận chi tử, vâng chịu thiên mệnh mà sinh ra." Doanh Huyền dụi dụi đầu, tìm một vị trí thoải mái để dựa vào, rồi chậm rãi nói: "Giống như Tiểu Thạch Đầu là khí vận chi tử của thế giới Hoàn Mỹ, Diệp Hắc là của thế giới Già Thiên, Tiêu Viêm là của thế giới Đấu Phá, Tôn Ngộ Không là khí vận chi tử của thế giới Tây Du…" "Vậy nói cách khác Kỷ Ninh chính là khí vận chi tử của Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ?" Nguyệt Thiền, Ma Nữ và Vân Hi các nàng đều có chút kinh ngạc, không ngờ thiếu niên bình thường mà trong mắt họ chỉ có khí vận không tệ kia lại là khí vận chi tử của cả vũ trụ hỗn độn này.

Cũng có nghĩa là tương lai hắn rất có thể sẽ trở thành cường giả chí tôn của vũ trụ hỗn độn này.

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Kỷ Ninh hiện tại giống như một thiếu niên bình thường trên Địa Cầu, hắn muốn trở thành cường giả mạnh nhất vũ trụ, cần phải đi ra khỏi dải Ngân Hà, đi ra khỏi hệ Mặt Trời, cuối cùng đi đến toàn bộ vũ trụ.

Sự chênh lệch ở giữa khó có thể tưởng tượng. "Vù." Đúng lúc này, xa xa bỗng có một chiếc thuyền lớn như lưu quang bay tới.

Bước chân của Hỏa Kỳ Lân hơi khựng lại. "Đúng là một con kỳ lân thần tuấn, một cỗ xe liễn hoa lệ!" Trên chiếc thuyền lớn đó đang đứng một nam tử mặc áo vàng, bên cạnh hắn là một đám Tổ Thần, Tổ Tiên.

Hắn tên là Thiên Nam Tổ Thần.

Ở khu vực này có thể nói là uy danh lẫy lừng, bình thường không ít lần cướp bóc các tu hành giả qua lại. "Giao ra pháp bảo!" Đứng trên bảo thuyền, Thiên Nam Tổ Thần lạnh lùng nói: "Nếu không, chết!" "Lại một kẻ xui xẻo bị Thiên Nam Tổ Thần nhắm trúng rồi!" Xa xa một tiên tử yêu kiều tuyệt mỹ mặc áo bào màu đỏ rực nhìn về phía xe liễn của Doanh Huyền và Thiên Nam Tổ Thần, lắc đầu thở dài.

Nàng tên là Tô Vưu Cơ, là một tán tu.

Bình thường nàng gặp Thiên Nam Tổ Thần đều đi đường vòng, vì đối phương vừa thèm muốn mỹ sắc của nàng, muốn thu nàng làm đồ chơi.

Mỗi lần nhìn thấy đối phương, nàng đều chạy trốn với tốc độ nhanh nhất.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Nhưng ngay lúc Tô Vưu Cơ chuẩn bị nhân lúc Thiên Nam Tổ Thần không chú ý đến mình mà nhanh chóng chạy trốn, thì lại thấy một cảnh tượng mà cả đời nàng khó quên.

Chỉ thấy con Hỏa Kỳ Lân đó há miệng hút một cái, Thiên Nam Tổ Thần cùng với pháp bảo và thuộc hạ của hắn đều như điểm tâm bị Hỏa Kỳ Lân ăn sạch trong một miếng. "Đây, đây…" Tô Vưu Cơ nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn chết lặng, "Đây… đây là cảnh giới gì?

Lẽ nào một con kỳ lân kéo xe cũng là Thế Giới Thần?" Thế Giới Thần của Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ và Thế Giới Thần trong hệ thống Hỗn Nguyên mà Doanh Huyền sáng tạo không phải là cùng một cảnh giới.

Thế Giới Thần của thế giới này tối đa cũng chỉ tương đương với Thần Thông Cảnh bình thường mà thôi. "Ngay cả kỳ lân kéo xe cũng đáng sợ như vậy, vậy tồn tại trong xe rốt cuộc là tồn tại bậc nào?

Lẽ nào là Đạo Quân trong truyền thuyết?" Tô Vưu Cơ kích động.

Cường giả như vậy đối với nàng chính là truyền thuyết, không ngờ lại để nàng gặp được.

Đương nhiên, nếu nàng biết Đạo Quân ở trước mặt Doanh Huyền cũng chỉ là con kiến, không biết có kích động đến ngất đi không. "Cơ hội như vậy nếu bỏ lỡ, ta sẽ hối hận chết mất." Tô Vưu Cơ trong nháy mắt đã đưa ra quyết định, lập tức bay đến trước xe liễn của Doanh Huyền, chắp tay bái lạy: "Vãn bối Tô Vưu Cơ, bái kiến tiền bối!" Nói chuyện, trái tim Tô Vưu Cơ đã nhảy lên đến cổ họng, đừng thấy nàng quả quyết đưa ra quyết định này, nhưng quyết tâm ẩn chứa trong đó vô cùng lớn.

Bởi vì thực lực của Doanh Huyền vượt xa nàng.

Nàng chủ động đến trước mặt đối phương, sinh tử hoàn toàn nằm trong tay đối phương.

Đây chính là một ván cược.

Cược thắng, tiền đồ vô lượng.

Cược thua, thân tử đạo tiêu, thậm chí nếu Doanh Huyền cũng giống Thiên Nam Tổ Thần trước đó thèm muốn mỹ sắc của nàng, nàng còn sẽ bị biến thành nô lệ, đồ chơi.

Tại sao nàng lại muốn cược?

Chương 232

Bởi vì con đường tu luyện quá khó khăn.

Không có bối cảnh, không có sư phụ, chỉ dựa vào bản thân muốn tấn thăng cảnh giới cao hơn, độ khó lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Mà Doanh Huyền rất có thể là đại năng cường giả cấp Đạo Quân.

Dù không phải là Đạo Quân, cũng là tồn tại đỉnh tiêm dưới Đạo Quân.

Cường giả như vậy, cả đời nàng chưa chắc đã gặp được một người.

Bây giờ gặp được rồi, nàng nguyện cược một phen.

Doanh Huyền đánh giá Tô Vưu Cơ, người đi theo của nhân vật chính Kỷ Ninh trong nguyên tác, dung mạo cũng không tệ, xứng danh tuyệt thế vưu vật tiên cơ. "Ngươi cũng có khí phách đấy, không sợ trẫm cũng giống Thiên Nam Tổ Thần, là một kẻ háo sắc sao?" Nói chuyện, tay trái Doanh Huyền ôm Vân Hi, tay phải ôm Nguyệt Thiền, nhìn qua đúng là một kẻ háo sắc. "Thiên Nam Tổ Thần sao có thể so sánh với tiền bối?" Tô Vưu Cơ trong lòng chùng xuống, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh nói: "Con đường tu hành, vốn dĩ bước nào cũng là nguy cơ, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại!" "Nếu sợ nguy hiểm, làm sao có thể tiến bộ?" "Lần này có thể gặp được tiền bối là may mắn của vãn bối, cơ hội như vậy, nếu không nắm bắt, tất sẽ hối hận cả đời!" "Nếu lần này ta sai rồi, cũng chỉ có thể nói là thời vận không tốt, không oán không hối." "Không biết tiền bối có thể thu vãn bối làm người đi theo không?" Mắt Tô Vưu Cơ có chút sáng lên, mong đợi nhìn Doanh Huyền.

Người đi theo ở thế giới này rất phổ biến.

Mà người đi theo cũng chia làm hai loại.

Một loại giống như nhân vật chính và Tô Vưu Cơ trong nguyên tác, địa vị hai bên gần như bình đẳng.

Người đi theo sẽ lập bản mệnh thệ ngôn, mà chủ nhân cũng sẽ lập thệ ngôn, như vậy hai bên mới có thể tin tưởng lẫn nhau, đương nhiên thệ ngôn của chủ nhân sẽ rất lỏng lẻo.

Loại thứ hai là một số tu hành giả yếu hơn hy vọng được cường giả chỉ điểm, cam nguyện đi theo, địa vị kém hơn rất nhiều, người yếu lập bản mệnh thệ ngôn, mà cường giả thì không.

Tô Vưu Cơ lúc này muốn đi theo Doanh Huyền, cũng chính là loại thứ hai, và cũng chỉ có thể là loại thứ hai.

Bởi vì thực lực của nàng và Doanh Huyền chênh lệch quá lớn, căn bản không có tư cách bình đẳng. "Ta là Luyện Khí Lưu Tổ Tiên, nhưng thực lực cũng có thể sánh ngang với đỉnh phong Tổ Thần." Tô Vưu Cơ thấy Doanh Huyền không nói gì, liền nói, "Ta tu luyện đến nay cũng chưa đủ trăm vạn năm, hoàn toàn có hy vọng trở thành Thế Giới Cảnh." Có hy vọng thành Thế Giới Cảnh và không có hy vọng, đó là hai khái niệm khác nhau.

Hệ thống tu tiên của thế giới này dưới Tiên Cảnh thì không nói, trên Tiên Cảnh chia làm Thần Ma Lưu và Luyện Khí Lưu, lần lượt là Thiên Thần, Chân Thần, Tổ Thần, Thế Giới Thần, Sinh Tử Đạo Quân, Vĩnh Hằng Đế Quân và Chí Tôn.

Trên Chí Tôn còn có Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả. "Lên đây đi!" Doanh Huyền nhàn nhạt nói. "A… Đa tạ chủ nhân." Tô Vưu Cơ mừng rỡ, mang theo kích động và thấp thỏm bay lên Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Cùng với việc nàng lên xe, Hỏa Kỳ Lân tiếp tục tiến về phía trước.

Tô Vưu Cơ đột nhiên phát hiện cảnh vật bên ngoài biến đổi nhanh chóng, sông núi đất liền thoáng qua, không khỏi trừng lớn mắt.

Tốc độ này… hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Con Hỏa Kỳ Lân kia xem ra còn mạnh hơn nàng tưởng, vị tiền bối này mười phần thì có tám chín phần là một vị Đạo Quân đại năng. "Chủ nhân, ta cần lập thệ ngôn gì?" Tô Vưu Cơ thu lại ánh mắt chấn động, có chút thấp thỏm hỏi.

Hy vọng không quá hà khắc, đặc biệt là đừng dùng vũ lực với nàng, 《Đại Tự Tại Như Ý Pháp》 của nàng trước khi luyện thành Thế Giới Cảnh là không thể phá thân.

Chỉ là bây giờ đã lên xe, nàng cũng không có thực lực phản kháng. "Thệ ngôn thì không cần!" Doanh Huyền đưa tay điểm một cái vào trán Tô Vưu Cơ: "Đây là thông tin cơ bản về trẫm và Hỗn Nguyên Kinh." "Ngươi dung nhập pháp môn tàn khuyết mà mình tu luyện vào Hỗn Nguyên Kinh, thì sẽ không còn các loại tệ đoan khác nữa!" "Đa tạ chủ nhân!" Tô Vưu Cơ khẽ cười hành lễ, nụ cười đó thật sự là trăm phần quyến rũ.

Nàng không ngờ vừa mới trở thành người đi theo đã được Doanh Huyền ban pháp.

Phải biết đạo không thể khinh truyền.

Ở Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ, muốn có được pháp môn lợi hại là khó khăn vạn phần, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến nhiều người yếu tự nguyện trở thành người đi theo của cường giả.

Nếu có lựa chọn, ai lại nguyện ý đi theo người khác, làm trâu làm ngựa cho người khác.

Doanh Huyền không nói nhiều, gối đầu lên tấm nệm mềm mại

trước ngực Ma Nữ, tận hưởng sự xoa bóp của bàn tay nhỏ nhắn ấm áp của nàng.

Mà Tô Vưu Cơ sau khi nhận được thông tin do Doanh Huyền đưa, trực tiếp chết lặng.

Đại Tần Tiên Giới?

Không phải loại thế giới hỗn độn mà nàng biết, mà là thế giới bên ngoài Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ?

Trước đây nàng không biết về Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ, dù sao nàng cũng chỉ là một Tổ Tiên nhỏ bé mà thôi.

Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ cũng là do Doanh Huyền giới thiệu trong thông tin, khiến nàng thực sự cảm nhận được sự rộng lớn của vũ trụ hỗn độn này.

Trước đây nàng chỉ biết thế giới này rất lớn rất lớn.

Cả đời nàng chưa từng rời khỏi Đại Mạc Vực.

Thế nhưng Đại Mạc Vực cũng chỉ là một phần của Viêm Long Giới Vực.

Mà Viêm Long Giới Vực lại chỉ là một phần nhỏ của Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ.

Mà Doanh Huyền lại đến từ bên ngoài Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ?

Đương nhiên, đối với việc Doanh Huyền đến từ Đại Tần Tiên Giới bên ngoài Mãng Hoang hỗn độn vũ trụ, nàng không có địch ý.

Dù sao xung quanh Đại Mạc Vực cũng ẩn giấu vô số thế giới hỗn độn.

Doanh Huyền cũng tương đương với việc đến từ một 'thế giới hỗn độn' khác, chỉ là 'thế giới hỗn độn' này tương đương với một vũ

trụ hỗn độn mà thôi. "Hỗn Nguyên Kinh?

Do Thiên Đế sáng tạo, có thể dung nạp vạn pháp, trở thành công pháp mạnh nhất phù hợp nhất với bản thân?" Tô Vưu Cơ trừng lớn mắt, hô hấp ngưng trệ, trên đời lại có công pháp nghịch thiên như vậy sao?

Pháp môn tuyệt thế như vậy cứ thế truyền cho nàng?

Tô Vưu Cơ có cảm giác như đang nằm mơ. 《Đại Tự Tại Như Ý Pháp》 mà nàng tu luyện là pháp môn phù hợp với bản thân mà nàng ngộ ra khi quan khán một môn pháp môn cổ lão tàn khuyết.

Tô Vưu Cơ tu luyện pháp môn này tiến triển cực kỳ kinh người, nàng tu luyện đến nay chưa đủ trăm vạn năm, nhưng đã sớm là Tổ Tiên có thể sánh ngang với đỉnh phong Tổ Thần… Nhưng 《Đại Tự Tại Như Ý Pháp》 so với Hỗn Nguyên Kinh, thì chính là rác rưởi.

Trước khi tu luyện đến Thế Giới Cảnh, còn không thể phá thân, đủ các loại hạn chế.

Nhưng Hỗn Nguyên Kinh lại không có những ràng buộc này.

Nhưng Tô Vưu Cơ vẫn nhịn được sự thôi thúc muốn tu luyện ngay lập tức, ánh mắt đánh giá Doanh Huyền và những người còn lại.

Ngoài Doanh Huyền, còn có gần mười mỹ nữ.

Mỗi người đều có phong tình riêng, tiên tư ngọc chất, khuynh quốc khuynh thành, và Tô Vưu Cơ cảm nhận được cảm giác nguy cơ nồng đậm từ họ.

Mỗi người trong số họ đều mạnh hơn mình!?

Sau đó nàng lại lén nhìn Doanh Huyền đang gối đầu trong lòng Ma Nữ, một trái tim đập thình thịch, không phải vì bị Doanh Huyền đẹp trai làm cho rung động, mà là nàng cảm thấy Doanh Huyền thu nhận

nàng, mười phần thì có tám chín phần là để ý đến mỹ sắc của nàng.

Dù sao Doanh Huyền quá mạnh.

Thiên phú của nàng tuy không tệ, nhưng nàng không cho rằng có thể được đại năng như Doanh Huyền coi trọng, vậy thì chỉ còn lại mỹ sắc.

Nhưng bây giờ nàng lại không phản cảm.

Có Hỗn Nguyên Kinh, nàng cũng không sợ phá thân ảnh hưởng đến tu vi, hơn nữa sau này đi theo Doanh Huyền tất định có thể đi xa hơn, cũng coi như không tệ.

Quan trọng hơn là Doanh Huyền hẳn không phải người xấu.

Từ ánh mắt của các nàng bên cạnh Doanh Huyền có thể thấy, những nữ nhân này đều là tự nguyện, không hề bị ép buộc.

Doanh Huyền không biết suy nghĩ của Tô Vưu Cơ.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn, rất nhanh đã đến một tuyệt địa của Viêm Long Giới Vực – Dao Hỏa Cảnh. "Thiên Đế, ở đây có gì?" Ma Nữ đánh giá Dao Hỏa Cảnh, tò mò hỏi. "Ở đây có một con Hỗn Độn Nguyên Thú, thực lực cũng không tệ." Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn trực tiếp xông vào Dao Hỏa Cảnh, nơi vô số cường giả nghe tên đã biến sắc, mặc cho xung quanh đủ loại liệt diễm ngút trời, cũng khó có thể tổn thương được mảy may.

Thậm chí những ngọn lửa này ở xung quanh Hỏa Kỳ Lân trở nên vô cùng ngoan ngoãn, giống như những đứa trẻ nghe lời.

Doanh Huyền ý niệm vừa động, liền trực tiếp luyện hóa trận pháp của Dao Hỏa Cảnh – Thất Hỏa Ngục Trận Đồ.

Dao Hỏa Cảnh này thực ra là một nhà tù, do kẻ xâm lược từ Thái Sơ hỗn độn vũ trụ xây dựng.

Mà hạt nhân năng lượng chống đỡ toàn bộ nhà tù chính là Hỗn Độn Nguyên Thú – Cầm Hỏa Thần.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn đến khu vực nhà tù thấp nhất, một vùng hư không tối tăm. "Mở." Doanh Huyền đã khống chế toàn bộ Thất Hỏa Ngục Trận Đồ, một ý niệm, không gian bí mật đó liền mở ra. "Xoạt ~~~~" Phía trước trong hư không tối tăm đột nhiên có một cánh cổng màu đỏ đồng từ từ mở ra, cùng với việc mở ra, một luồng sóng nhiệt từ trong cửa truyền ra, khiến hư không xung quanh bốc hơi vặn vẹo.

Các nàng nhìn qua cánh cổng màu đỏ đồng đang mở, có thể thấy được sóng nhiệt cuồn cuộn bên trong. "Ngọn lửa đáng sợ quá!" Tô Vưu Cơ mơ hồ có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của ngọn lửa bên ngoài, tùy tiện một tia thôi cũng có thể dễ dàng thiêu nàng thành tro.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn tiến vào bên trong cánh cổng màu đỏ đồng, Doanh Huyền và mọi người quét mắt nhìn xung quanh.

Mặt đất toàn một màu đen, là Trầm Hỏa Hắc Thạch, trên mặt đất Trầm Hỏa Hắc Thạch rộng lớn, ở nơi xa xa là một con dị thú có cánh dài khoảng trăm dặm đang nằm cuộn mình tắm trong ngọn lửa.

Nó toàn thân màu đỏ rực, có một đôi cánh khổng lồ chói mắt, thân thể thì có chút giống một con gấu màu đỏ rực, toàn thân đều có vô số vảy màu đỏ rực. "Ầm…" "Xoạt…" Tiếng động trầm thấp vang vọng, là tiếng thở khi ngủ say của con dị thú này.

Trên bốn cái chân ngắn ngủn của nó đang có những sợi xích màu đen, ở gốc cánh của nó cũng có những sợi xích quấn quanh.

Sáu sợi xích màu đen này kéo dài vào trong hư không, một lượng lớn năng lượng lửa từ những sợi xích màu đen đang từ từ truyền vào hư không.

Ngọn lửa toàn thân nó, hình thành từng đợt sóng nhiệt, càn quét khắp bốn phương tám hướng. "Lợi hại thật, cảm giác còn mạnh hơn ta một chút." Hỏa Linh Nhi nhìn Cầm Hỏa Thần đang ngủ say, một đôi mắt đẹp mang theo vẻ tò mò. "Đây chính là Hỗn Độn Nguyên Thú." Doanh Huyền giới thiệu: "Hỗn Độn Nguyên Thú là sinh mệnh đáng sợ nhất được thai nghén từ bản nguyên của vũ trụ hỗn độn, chúng sinh ra đã sở hữu thân thể gần như không thể bị hủy diệt, sở hữu thực lực đáng sợ không thể tưởng tượng nổi." "Nhưng trí tuệ của chúng thấp như trẻ con phàm tục, cô độc phiêu bạt du hành, ngẫu nhiên gặp được một vực giới, liền thích ăn sạch, ăn sạch cả vực giới đó." "Vì thế mà các vực giới bị hủy diệt không phải là ít!" "Trong vũ trụ hỗn độn này, cũng chỉ có Chí Tôn mới có thể dễ dàng trấn áp và xóa sổ nó, các cường giả khác đều rất khó giết chết nó!" "Hỗn Độn Nguyên Thú này trông cũng có chút đáng yêu!" Hỏa Linh Nhi là người tu hành thuộc tính Hỏa, đối với Hỗn Độn Nguyên Thú thuộc tính Hỏa diễm vẫn có hảo cảm.

Nàng nhìn sáu sợi xiềng xích đang khóa chặt Hỗn Độn Nguyên Thú, trên đó có vô số văn lộ chằng chịt, vô cùng huyền ảo: "Sáu sợi xiềng xích này không chỉ khóa chặt Hỗn Độn Nguyên Thú khiến nó không thể thoát ra, mà còn có thể rút lấy sức mạnh của nó để cung cấp cho toàn bộ Dao Hỏa Cảnh, thật lợi hại!" "Oanh long..." Cầm Hỏa Thần đang ngủ say bỗng vỗ cánh một cái, xiềng xích màu đen lập tức kêu loảng xoảng, nó mở đôi con ngươi màu đỏ rực, trừng mắt nhìn đám người Doanh Huyền trong xa liễn ở phía xa.

Người có thực lực yếu nhất là Tô Vưu Cơ, dù đang ở trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn nhưng vẫn cảm nhận được áp lực vô hình đó, sắc mặt trở nên trắng bệch. "Thật đáng sợ!" Tô Vưu Cơ thầm kinh hãi.

Doanh Huyền và các nàng còn lại đều không có cảm giác gì.

Hỗn Độn Nguyên Thú đang bị trói buộc, không có uy hiếp gì với họ, huống hồ đang ở trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, cho dù Hỗn Độn Nguyên Thú mạnh hơn nghìn lần vạn lần cũng không thể làm họ tổn thương mảy may. "Mấy người các ngươi cứ lải nhải bên cạnh ta, có phiền không hả, còn để ta ngủ nữa không?" Gương mặt dày dặn tựa như mặt gấu của Cầm Hỏa Thần tràn đầy nộ khí.

Toàn thân nó bùng lên hỏa diễm, nhưng ánh mắt vẫn có chút mơ màng, dường như chưa tỉnh ngủ. "Cút xa một chút, đừng đến làm phiền ta." Cầm Hỏa Thần tức giận quát. "Tiểu gia hỏa, tính tình cũng nóng nảy thật!" Doanh Huyền cười cười, lấy ra các loại linh quả, chia cho các nàng, sau đó nhìn về phía Cầm Hỏa Thần: "Tiểu gia hỏa, có muốn ăn chút gì không?" Thực ra với thực lực của hắn, có thể dùng bạo lực để thu phục Cầm Hỏa Thần, trực tiếp khống chế chân linh của nó.

Nhưng Doanh Huyền thấy tiểu gia hỏa này cũng khá đáng yêu, quyết định dùng thủ đoạn mà nhân vật chính trong nguyên tác đã dùng để thu phục Cầm Hỏa Thần.

Trong nguyên tác, nhân vật chính đã nhận được Thiên Diệp Thanh Linh do một vị Chí Tôn luyện chế để thu phục Hỗn Độn Nguyên Thú, lừa Cầm Hỏa Thần ăn vào là có thể âm thầm khống chế đối phương.

Thực lực của Doanh Huyền còn mạnh hơn cả Chí Tôn, chỉ cần tiện tay là có thể luyện chế ra một bảo vật khống chế Hỗn Độn Nguyên Thú như vậy. "Ồ, có đồ ăn." Cầm Hỏa Thần lại nằm rạp xuống, nó chìa ra một cái móng vuốt, trên móng vuốt có một chiếc vòng tay, chiếc vòng sáng lên.

Vù vù vù...

Lập tức từng chậu thức ăn ngon bay ra, có món thịt, có các loại linh quả.

Cầm Hỏa Thần đắc ý liếc nhìn Doanh Huyền và các nàng, mở to miệng bắt đầu ăn từng miếng.

Nhìn Cầm Hỏa Thần đang ăn ngấu nghiến, các nàng đều cảm thấy con dị thú này khá đáng yêu, chủ yếu là vì trí tuệ của đối phương chỉ ngang với một đứa trẻ.

Trông ngốc nghếch. "Hỗn Độn Nguyên Thú phiêu bạt lang thang một mình, trí tuệ cũng khá thấp, cực kỳ dễ nổi giận, nó chỉ có một sở thích duy nhất — ăn!" Doanh Huyền giới thiệu với các nàng: "Nó gần như ăn tất cả mọi thứ, gặp phải một tòa vực giới, thậm chí nó sẽ từ từ gặm nhấm, ăn sạch cả tòa vực giới đó!" "Khi phiêu bạt một mình, nó thường sẽ tạo ra một động thiên pháp bảo, bên trong nuôi một vài sinh linh, để những sinh linh đó chuẩn bị thức ăn ngon cho nó, để lúc nào cũng có đồ ăn." Doanh Huyền lại lấy ra một vò Quỳnh Tương Ngọc Dịch, khi vò rượu được mở ra, hương rượu lập tức lan tỏa, tràn ngập cả không gian bí ẩn.

Tô Vưu Cơ ngửi thấy hương rượu, tinh thần chấn động, cảm giác chỉ cần mình uống một ngụm, e là có thể đốn ngộ, tấn thăng Thế Giới Cảnh.

Chương 233

Mà ở phía xa, Cầm Hỏa Thần đang ăn uống cũng ngửi ngửi mũi, ngẩng đầu lên, miếng thịt trong miệng cũng rơi xuống đất mà không hề hay biết.

Nó nhìn chằm chằm vào vò rượu ngon trong tay Doanh Huyền ở phía xa, ngửi mùi rượu mà thèm thuồng.

Mặc dù trong động thiên pháp bảo của nó có nuôi rất nhiều sinh linh để cống nạp đồ ăn thức uống, nhưng đó đều là những món ăn bình thường mà thôi.

Những linh quả, mỹ thực, mỹ tửu thật sự hiếm có...

đều cần môi trường cực kỳ đặc thù, hấp thụ một số năng lượng đặc biệt của Hỗn Độn Vũ Trụ mới có thể hình thành.

Trong động thiên pháp bảo thì làm sao có đồ ăn ngon được?

Mà linh quả của Doanh Huyền là cực phẩm linh quả từ các thế giới khác, mỹ tửu lại càng được ủ từ các loại thần dược tiên dược.

Cầm Hỏa Thần, một tên ham ăn như vậy, làm sao có thể chống cự được?

Ma Nữ nhận lấy vò rượu, rót cho Doanh Huyền và các nàng còn lại.

Xoạt...

Dòng rượu màu đỏ sẫm như hổ phách được rót ra, hương rượu lan tỏa, chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy thèm chảy nước miếng.

Cầm Hỏa Thần ở phía xa há to miệng, nước dãi chảy ròng ròng, ướt cả một vùng đất. "Cái... cái rượu này..." Cầm Hỏa Thần nuốt

nước bọt, nói liền: "Có thể cho ta một ít không?" "Vừa rồi hung dữ như vậy, dựa vào đâu mà cho ngươi?" Ma Nữ cười khẩy Cầm Hỏa Thần. "Ngươi không cho?" Cầm Hỏa Thần có chút tức giận. "Sao nào?

Ngươi còn muốn cắn ta à?" Ma Nữ cười quyến rũ, "Ngươi bị giam cầm ở đó, không làm gì được chúng ta đâu." "Ngươi, ngươi..." Cầm Hỏa Thần tức đến nỗi mắt trợn tròn, trí tuệ của nó không cao, bình thường đều rất ngang ngược, trực tiếp cướp đoạt!

Nhưng bây giờ đang bị giam cầm, không thể cướp được.

Nhưng 'mỹ tửu' này thật sự rất muốn uống!!!

Ngửi mùi rượu đó, từng chậu thức ăn ngon trước mặt bỗng trở nên khó nuốt. "Tương phùng tức là duyên, hà tất phải keo kiệt!" Doanh Huyền cười nói. "Đúng đúng đúng." Cầm Hỏa Thần lập tức kích động. "Cho ngươi một vò." Doanh Huyền phất tay, đưa một vò mỹ tửu đặc biệt do hắn luyện chế đến trước mặt Cầm Hỏa Thần. "Vẫn là ngươi tốt!" Cầm Hỏa Thần vui vẻ nói.

Lập tức ôm lấy vò rượu mà uống. "Tiểu Hỏa đáng thương, bị các ngươi bán đi mà còn đếm tiền giúp các ngươi!" Nguyệt Thiền cảm thán.

Doanh Huyền đã nói cho họ biết phương pháp thu phục Cầm Hỏa Thần, họ đều biết vò rượu đó có vấn đề. "Cầm Hỏa Thần thật quá dễ lừa, ta còn chưa ra tay nữa!" Ma Nữ cảm thán.

Đương nhiên, khi họ nói những lời này, Cầm Hỏa Thần không hề nghe thấy. "Cầm Hỏa Thần có trí thông minh của một đứa trẻ bảy, tám tuổi, ngươi còn muốn thế nào nữa?" Nguyệt Thiền nói.

Doanh Huyền cũng có chút xấu hổ, lừa gạt một Cầm Hỏa Thần có trí tuệ như trẻ con, thật là...

Nhưng đây cũng coi như giúp nó bớt phải chịu khổ, để nó thần phục trong vô thức.

Hơn nữa, sau khi Doanh Huyền thu phục nó, sẽ thả nó ra, cũng coi như giúp nó rồi.

Khi mỹ tửu vào bụng, Doanh Huyền lập tức cảm ứng được một cỗ dao động.

Cỗ dao động vô hình đó đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Cầm Hỏa Thần, thẩm thấu vào hồn phách chân linh của nó. "Thành công rồi!" Doanh Huyền không hề bất ngờ.

Thu phục một con Hỗn Độn Nguyên Thú đối với hắn dễ như trở bàn tay.

Cho dù dùng bạo lực trấn áp, cũng chỉ là chuyện một tay.

Cầm Hỏa Thần vừa uống mỹ tửu, vừa không nhịn được ngẩng đầu nhìn Doanh Huyền, càng nhìn càng thấy thuận mắt, cảm thấy người trước mắt này là người tốt với nó nhất.

Nó chỉ cảm thấy vô cùng quyến luyến Doanh Huyền, là người nó tin tưởng và yêu thích nhất, nhưng lại hoàn toàn không ý thức được mình đã bị khống chế từ tận hồn phách chân linh, tự nhiên sẽ thuận theo từ sâu trong nội tâm. "Tiểu gia hỏa, sau này ngươi hãy đi theo ta." Doanh Huyền nói với Cầm Hỏa Thần. "Ừm, được, nhưng ngươi phải cho ta đồ ăn." Cầm Hỏa Thần nói. "Không vấn đề." Doanh Huyền gật đầu, vươn tay chỉ vào sáu sợi xiềng xích trên người Cầm Hỏa Thần.

Loảng xoảng.

Sáu sợi xiềng xích rung lên, rồi lặng lẽ hóa thành tro bụi. "Ha ha ha, ta tự do rồi!" Cầm Hỏa Thần cảm nhận được xiềng xích khóa mình đã biến mất, liền vui mừng như một đứa trẻ. "Cầm Hỏa Thần, đi thôi!" Doanh Huyền gọi một tiếng, Cầm Hỏa Thần bay lên Hỗn

Nguyên Chí Tôn Liễn.

Hỏa Kỳ Lân kéo xa liễn rời khỏi Dao Hỏa Cảnh. "Cứ thế mà thu phục được một con Hỗn Độn Nguyên Thú đáng sợ?" Tô Vưu Cơ trong lòng chấn động, sự đáng sợ của Hỗn Độn Nguyên Thú, tuy nàng không hiểu rõ nhưng cũng có thể cảm nhận được.

Thế mà ở chỗ Doanh Huyền, lại dễ dàng giải quyết xong.

Đây chính là cường giả.

Cường giả chân chính. "Nên đi gặp các vị Chí Tôn của thế giới này rồi!" Ánh mắt Doanh Huyền sâu thẳm, trong Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, kẻ mạnh nhất chính là Chí Tôn.

Chí Tôn, là cường giả chí cao của Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, là mục tiêu tối cao mà vô số cường giả tu hành hằng mơ ước.

Họ thường tu hành trong bản nguyên của Hỗn Độn Vũ Trụ.

Xoẹt!

Hỏa Kỳ Lân duỗi ra một móng vuốt nhỏ, vạch về phía trước.

Xoẹt.

Thời không bị xé ra một cánh cửa.

Phía bên kia cánh cửa, có một luồng sức mạnh hùng hồn mênh mông.

Luồng sức mạnh này, ngay cả Vĩnh Hằng Đế Quân bình thường cũng không thể chịu đựng nổi.

Nhưng Cầm Hỏa Thần cảm nhận được luồng sức mạnh mênh mông đó, trên khuôn mặt tựa như một con gấu ngốc nghếch lộ ra vẻ vui mừng, khi nó sinh ra cũng ở trong môi trường như vậy.

Nó rất thích Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, giống như trở về vòng

tay của mẫu thân.

Thật sự là vòng tay của mẫu thân. "Chủ nhân, ta ra ngoài đi dạo!" Cầm Hỏa Thần nói với Doanh Huyền một tiếng, rồi vội vã chạy ra khỏi Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, đi song song với đại lão Hỏa Kỳ Lân. "Đúng là một con gấu ngốc!" Ma Nữ nhìn dáng vẻ vui vẻ của Cầm Hỏa Thần trong Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, không khỏi cười nói. "Ngao ô ~" Cổn Cổn lông xù, tròn vo nghe vậy, liền từ trong lòng Nguyệt Thiền chui ra, tỏ vẻ kháng nghị, nó không ngốc. "Ừm, Cổn Cổn thông minh nhất!" Ma Nữ vươn tay túm lấy gáy Cổn Cổn, nhấc nó vào lòng, xoa xoa cái bụng tròn vo của nó.

Tô Vưu Cơ nhìn Cổn Cổn, mắt sáng rực.

Nhưng nàng biết đây là sủng vật của Thiên Đế, hơn nữa còn là một tồn tại đáng sợ hơn cả Hỗn Độn Nguyên Thú Cầm Hỏa Thần.

Khi chưa quen thuộc, nàng không dám tùy tiện sờ mó đối phương.

Tu hành một mình trăm vạn năm, nàng hiểu sâu sắc rằng, bất kể sinh linh nào cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài, nếu không sẽ chết rất thảm.

Cổn Cổn tuy trông vô hại, nhưng dù sao cũng mạnh như vậy, ai biết tính tình có tốt không. "Oanh long long..." Tiến vào Hỗn Độn Bản Nguyên, giống như người phàm ở trong nước biển.

Bốn phương tám hướng đều là sức mạnh cuồng bạo mênh mông vô tận áp tới, áp lực này đủ để khiến các Vĩnh Hằng Đế Quân dễ dàng mất mạng.

Cầm Hỏa Thần có thân thể gần như bất diệt nên không để tâm đến áp lực, nhưng muốn tiến lên cũng phải dốc toàn lực mới có thể di chuyển với tốc độ cao.

Tuy nhiên, sức của nó đủ lớn, năng lượng bản thân gần như vô

tận, nên cũng không sợ.

Hỏa Kỳ Lân thực lực mạnh mẽ, toàn thân tỏa ra hỏa diễm hừng hực, đẩy lùi Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, kéo Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn nhanh chóng tiến về phía trước.

Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn là Hỗn Độn Chí Bảo, bản thân nó tỏa ra uy năng đã có thể dễ dàng đẩy lùi áp lực từ Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên.

Nhưng Doanh Huyền chủ động điều khiển Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, cho phép Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên tiến vào trong, chỉ tránh khỏi Tô Vưu Cơ.

Doanh Huyền cảm nhận xung quanh, toàn bộ 'Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên' dường như được chia thành rất nhiều hồ nước, mỗi hồ nước đại diện cho một loại bản nguyên.

Có bản nguyên là 'Lôi Điện chi lực', có bản nguyên là 'Thủy Hành chi lực', có bản nguyên là 'Hàn Băng bản nguyên', có bản nguyên là 'Đao Đạo bản nguyên'... mỗi cái đều cuồng bạo mênh mông.

Đắm mình trong đó, có thể giúp người ta nhìn thấu sự ảo diệu của từng 'Đạo' một cách rõ ràng hơn.

Ma Nữ, Vân Hi, Nguyệt Thiền, Hỏa Linh Nhi và những người khác đều cẩn thận cảm ngộ Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, tăng cường nội tình và cảnh giới của bản thân.

Tô Vưu Cơ ánh mắt đầy ngưỡng mộ, nàng chỉ có thể cảm nhận từ xa uy lực và sự ảo diệu của Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, không dám để ý thức và cơ thể tiếp xúc.

Một khi ý thức và cơ thể của nàng tiếp xúc, sẽ lập tức bị Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên cuồng bạo nghiền nát, hóa thành tro bụi.

Nàng quá yếu.

Dưới sự chỉ dẫn của Doanh Huyền, Hỏa Kỳ Lân và Cầm Hỏa Thần nhanh chóng tiến về phía trước, xuyên qua vô số bản nguyên của các Đạo khác nhau, cuối cùng nhìn thấy một ngôi nhà gỗ trông có vẻ bình thường đang trôi nổi, xung quanh nhà gỗ có một khoảng sân nhỏ được rào lại, khoảng sân chừng một mẫu đất.

Hỏa Kỳ Lân kéo xa liễn vào trong sân nhỏ, một cấm chế vô hình ngăn cản áp lực của bản nguyên, Cầm Hỏa Thần lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Tuy nó thích Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, nhưng ở trong đó lâu, áp lực cũng rất mạnh, mặc dù nó không sợ. "Đây chính là nơi ở của Chí Tôn Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ sao?" Ma Nữ và những người khác tò mò đánh giá khoảng sân nhỏ, nhưng không thấy ai. "Đã đến rồi!" Doanh Huyền nói.

Ở phía xa xa bên trái họ, có một luồng dao động kỳ dị.

Đó là dao động của thời gian.

Dao động thời gian cuồng bạo vô cùng, giống như một ma đầu diệt thế đáng sợ, muốn nuốt chửng tất cả.

Sắc mặt Ma Nữ và những người khác trở nên nghiêm trọng.

Đối phương thực lực rất mạnh, họ chưa chắc là đối thủ.

Nhưng có Doanh Huyền ở đây, họ cũng không lo lắng.

Nhưng luồng dao động này dần dần trở lại bình tĩnh, một lát sau, một bóng người mờ ảo từ xa, trong Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên nhanh chóng đi đến ngôi nhà gỗ.

Bóng người yểu điệu đó, dung mạo theo thẩm mỹ của Doanh Huyền thì cũng không tính là đẹp lắm, trong giới tu hành chỉ thuộc loại bình thường, mặt hơi tròn, ánh mắt ôn hòa, khí tức mênh mông thần bí, mang theo một chút dao động của thời gian.

Thời gian ngoan ngoãn vây quanh nàng như một đứa trẻ.

Nàng chính là nữ Chí Tôn duy nhất trong toàn bộ Hỗn Độn Vũ Trụ — Thiên Thực Chí Tôn.

Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, Đạo Quân lĩnh ngộ đạo của mình, hợp đạo thành công sẽ thành Vĩnh Hằng Đế Quân.

Đạo có mạnh yếu, Vĩnh Hằng Đế Quân hợp đạo thành công bằng đạo mạnh nhất có thể xưng là Chúa Tể, sau đó lại lĩnh ngộ các đạo khác, để đạo của mình đạt đến 'một đạo sinh vạn đạo'.

Cảnh giới này chính là Chí Tôn.

Nhưng trên đạo mạnh nhất còn có Chung Cực Chi Đạo, nhân vật chính Kỷ Ninh chính là lĩnh ngộ Chung Cực Kiếm Đạo, cuối cùng hợp đạo thành công, trở thành Vĩnh Hằng Chung Cực Đế Quân.

Sau đó đột phá thành Chung Cực Chí Tôn.

Chương 234

Cuối cùng nắm giữ Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, trở thành Chưởng Khống Giả. "Các ngươi không phải người của Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ!" Thiên Thực Chí Tôn nhìn chằm chằm Doanh Huyền, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng và cảnh giác: "Các ngươi là ai?

Có mục đích gì?" Trong khoảng không vô tận này, không chỉ có Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, mà còn có Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ và bảy Hỗn Độn Vũ Trụ khác.

Cường giả của Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ luôn tìm mọi cách xâm lược Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, họ được gọi là Tây Tư Tộc.

Hỗn Độn Nguyên Thú Cầm Hỏa Thần chính là bị Tôn Chủ của Tây Tư Tộc bắt sống, giam cầm tại Thất Hỏa Ngục, trở thành nguồn năng lượng.

Tôn Chủ của Tây Tư Tộc tương đương với Chí Tôn của Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, nhưng ở Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ, họ bị áp chế, uy năng của Đạo không hiển hiện, không thể địch lại Chí Tôn.

Đây cũng là nguyên nhân Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ đến nay vẫn chưa bị công phá.

Cho nên, đối mặt với nhóm người ngoài đến như Doanh Huyền, Thiên Thực Chí Tôn rất cảnh giác, nếu không phải Doanh Huyền không phải là Tây Tư Tộc của Thái Sơ Vũ Trụ, và thực lực khiến nàng kiêng dè, nàng đã sớm ra tay trấn áp đám người ngoài này rồi. "Giới thiệu một chút, trẫm là Thiên Đế Doanh Huyền của Đại Tần Tiên Giới." Doanh Huyền nhìn Thiên Thực Chí Tôn, cười nói: "Đừng

căng thẳng như vậy, ngồi xuống uống một ly?" "Khách từ xa đến, đương nhiên là ta mời." Thiên Thực Chí Tôn nhìn sâu vào Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, đây là một món chí bảo nàng chưa từng thấy qua, tuy không biết công năng, nhưng nàng biết nó rất mạnh, rất mạnh.

Nàng sẽ không lên đó, lỡ như Doanh Huyền có ác ý, nàng chẳng phải thành cá trong chậu sao.

Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ của họ tổng cộng chỉ có sáu vị Chí Tôn.

Mỗi người đều là trụ cột chống trời của phương Hỗn Độn Vũ Trụ này.

Nàng tuyệt đối sẽ không lấy thân mạo hiểm. "Thiên Đế, mời!" Thiên Thực Chí Tôn đẩy cửa nhà gỗ, ngôi nhà gỗ này rất đơn sơ, giữa các tấm ván gỗ còn có khe hở, ở ngoài có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong. "Mời!" Doanh Huyền bước xuống từ xa liễn, đi theo Thiên Thực Chí Tôn vào nhà gỗ.

Thiên Thực Chí Tôn ngồi xuống đất, trước mặt có một cái bàn thấp.

Doanh Huyền cũng vào ngồi xuống, trước mặt cũng có một cái bàn thấp.

Ma Nữ và Nguyệt Thiền đứng hầu hai bên Doanh Huyền, Cổn Cổn nằm trên vai hắn, còn những người khác vẫn ở trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Ngay lúc Doanh Huyền và Thiên Thực Chí Tôn gặp mặt.

Tại động phủ của Hồng Nhiên Chí Tôn.

Hồng Nhiên Chí Tôn đang bế quan dài hạn trong tĩnh thất, trước người có một linh kiện đặc thù đang lơ lửng, Hồng Nhiên Chí Tôn

đang nghiên cứu nó. "Hửm?" Hồng Nhiên Chí Tôn đột nhiên biến sắc. "Cái gì!!!" Hai sợi râu thịt trên đầu Hồng Nhiên Chí Tôn đột nhiên dựng thẳng đứng, một đôi con ngươi màu vàng trợn tròn: "Mụ già Thiên Thực kia phát hiện cường giả ngoại lai trong Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, thực lực khiến cả bà ta cũng cảm thấy nguy hiểm?" Hồng Nhiên Chí Tôn thân thể run lên, phải biết rằng ở Hỗn Độn Vũ Trụ bản thổ này, Tôn Chủ của Tây Tư Tộc hoàn toàn không phải là đối thủ của họ.

Cho dù dựa vào các loại binh khí mạnh mẽ, cũng rất khó chống lại họ.

Kết quả lại xuất hiện một nhân vật không cần dùng bất kỳ binh khí nào đã khiến Chí Tôn cảm thấy nguy hiểm.

Đây tuyệt đối là đại địch.

Ầm!

Hồng Nhiên Chí Tôn lập tức bộc phát tốc độ tối đa, lao về phía Thiên Thực Chí Tôn.

Đây là một khoảng hư không hoang mạc.

Các tinh thần, thế giới hỗn độn ở đây dường như đều chìm vào tĩnh lặng, trong khu vực rộng lớn chừng mấy chục cương vực xung quanh đều là một sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Không có bất kỳ sinh mệnh nào có thể tồn tại ở đây, cũng không ai dám lại gần nơi này!

Ngay cả các Chúa Tể nếu dám lại gần cũng sẽ cảm thấy sức mạnh tử vong đáng sợ đang tấn công họ, nếu tiếp tục lại gần, chỉ có một con đường chết.

Từ đó, khoảng hư không này vĩnh viễn chìm trong tĩnh lặng.

Trong một tinh thần khổng lồ có đường kính khoảng nghìn tỷ dặm, mọi thứ trên tinh thần này đều có màu xám, sức mạnh tử vong vô cùng nồng đậm bao trùm lấy tinh thần này.

Tinh thần này cũng là nguồn gốc sức mạnh tử vong của mấy chục cương vực hư không xung quanh.

Nham thạch ở đây đều đã hoàn toàn bị sa hóa, biến thành vô số hạt cát màu xám. "Oanh long long ~~~" Đại địa bắt đầu rung chuyển.

Sức mạnh tử vong vô tận bắt đầu biến hóa.

Đại địa bắt đầu dần dần ngưng kết, được tưới nhuần, mặt đất nhanh chóng mọc lên vô số cỏ xanh, sức mạnh sinh mệnh bắt đầu xuất hiện trên tinh thần này, và sự tĩnh lặng trong hư không rộng lớn cũng bắt đầu dần dần tiêu tan.

Mưa rơi rả rích.

Sông ngòi, giang hà, đại dương xuất hiện.

Các mảng lục địa biến hóa, núi cao, hẻm núi xuất hiện.

Cỏ cây thực vật sinh trưởng nhanh chóng, thảo nguyên, hoang nguyên, rừng rậm xuất hiện.

Từ tử vong đến tràn đầy sức mạnh sinh mệnh, tất cả chỉ xảy ra trong một hơi thở.

Trong một hơi thở ngắn ngủi, thời gian trong hư không xung quanh dường như bị bóp méo, giống như đã trôi qua rất lâu, hoàn toàn biến thành một nơi tràn đầy sức mạnh sinh mệnh. "Hô." Một bóng người xuất hiện trên mặt đất của tinh thần này. "Cái gì?

Có cường giả của Hỗn Độn Vũ Trụ khác lẻn vào?

Còn quang minh chính đại đi tìm Thiên Thực?" Ba Lâm Chí Tôn chấn động, không nói hai lời, lập tức lao về phía Thiên Thực Chí Tôn

trong Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên.

Các vị Chí Tôn còn lại cũng gần như vậy.

Lần lượt lao hết tốc lực đến vị trí của Thiên Thực Chí Tôn.

Thế giới Mãng Hoang Kỷ.

Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên.

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ.

Thiên Thực Chí Tôn và Doanh Huyền ngồi đối diện nhau, nói chuyện trên trời dưới đất, thực ra Thiên Thực Chí Tôn đang cố gắng giữ chân Doanh Huyền, chờ đợi các Chí Tôn khác đến.

Đối với điểm này, Doanh Huyền cũng rõ như lòng bàn tay.

Nhưng hắn không hề để tâm.

Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ tổng cộng chỉ có sáu vị Chí Tôn, hắn có thực lực tuyệt đối để trấn áp, hắn cũng đang đợi sáu vị Chí Tôn tụ họp.

Nhưng theo hắn biết, có một vị Chí Tôn phải trấn thủ sào huyệt của Tây Tư Tộc, lần này nhiều nhất chỉ có năm vị Chí Tôn đến.

Nhưng cũng đủ rồi.

Thực ra mục tiêu của Doanh Huyền không phải là mấy vị Chí Tôn này, mà là chuẩn bị luyện hóa Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên.

Chỉ cần luyện hóa, hắn chính là Chưởng Khống Giả của Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ.

Trong nháy mắt, nửa canh giờ trôi qua. "Ha ha, nghe nói có cường giả của Hỗn Độn Vũ Trụ khác đến, thật là khách quý a!" Cùng với một tiếng cười sảng khoái hùng hồn, cửa nhà gỗ mở ra, một nam tử

vạm vỡ mặc lục bào rộng thùng thình bước vào.

Y có một cặp sừng cong, hai mắt như vực sâu hắc ám vô tận, trên người có một luồng áp lực đáng sợ khiến người ta kinh hãi, bàn tay của y cũng khá thô to. "Vị này chính là Đại Thạch Trung Ngọc Đế?" Nam tử vạm vỡ này nhìn về phía Doanh Huyền, âm thầm đánh giá. "Thiên Đế, vị này là Ách Khổng Chí Tôn." Thiên Thực Chí Tôn cười giới thiệu.

Hiện tại họ chưa xác định Doanh Huyền là địch hay bạn, chưa trở mặt, nên đều tỏ ra rất khách khí.

Doanh Huyền rất mạnh.

Nếu Doanh Huyền không phải đến xâm lược Hỗn Độn Vũ Trụ của họ, họ sẽ không chọn đối đầu với Doanh Huyền.

Kẻ thù Tây Tư Tộc đã khiến họ rất đau đầu rồi, không muốn thêm kẻ địch mạnh nữa. "Ách Khổng Chí Tôn." Doanh Huyền hơi gật đầu với Ách Khổng Chí Tôn, vị này lĩnh ngộ 'Vạn Đạo Hủy Diệt Bản Nguyên', cũng được gọi là Hủy Diệt Chí Tôn. "Ách Khổng, con rồng nhỏ nhà ngươi lại nhanh hơn ta một bước." Cửa nhà gỗ lại mở ra, một lão giả đầu trọc mặc hắc bào cười tủm tỉm bước vào, hai sợi râu thịt trên đỉnh đầu còn lắc lư, có vẻ khá đắc ý. "Lão đầu, chẳng phải tu hành sớm hơn ta thôi sao, cứ gọi ta là rồng nhỏ mãi." Ách Khổng Chí Tôn bất đắc dĩ nói.

Lão giả đầu trọc này chính là Hồng Nhiên Chí Tôn.

Ngay sau đó, lại có hai vị Chí Tôn cùng đến.

Hai vị Chí Tôn này tuy là nam nhân, nhưng lại cực kỳ tuấn mỹ, có thể gọi là 'khuynh quốc khuynh thành', 'họa quốc ương dân'.

So với Doanh Huyền cũng không kém là bao.

Người bên trái, một đầu tóc trắng, trông có vẻ có chút suy sụp,

mặt có chút râu, nhưng tuyệt đối là một mỹ nam tử chân chính.

Y dường như ở giữa sự sống và cái chết, giống như khởi nguyên của mọi sinh mệnh, lại giống như nơi quy tụ của tử vong, sinh mệnh bình thường sẽ không nhịn được mà quyến luyến y.

Nhưng Doanh Huyền tự nhiên không bị ảnh hưởng.

Người bên phải thì cao quý vô cùng, một đầu tóc đen, mỉm cười, quả thực là một sinh mệnh hoàn mỹ.

Ngay cả người có thực lực như Doanh Huyền khi nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy đây chính là sự diễn giải của 'cái đẹp' trên thế gian, không kìm được mà bị thu hút một chút.

Nam tử tóc trắng là Ba Lâm Chí Tôn, nắm giữ Vạn Đạo Trảo Bản Nguyên, nhưng vì nghiên cứu đạo sinh tử, khí chất biến hóa rất lớn.

Nam tử tóc đen là Đế Thạch Chí Tôn, nắm giữ Vạn Đạo Huyễn Bản Nguyên, nên trông đặc biệt đẹp.

Khi năm vị Chí Tôn tụ họp, cuối cùng cũng vào chủ đề chính.

Thiên Thực Chí Tôn lại hỏi: "Thiên Đế, không biết các ngài đến Hỗn Độn Vũ Trụ của chúng tôi có việc gì?

Có phải muốn xâm lược Hỗn Độn Vũ Trụ của chúng tôi không?" Hồng Nhiên Chí Tôn, Khổng Ách Chí Tôn, Ba Lâm Chí Tôn và Đế Thạch Chí Tôn đều nhìn chằm chằm Doanh Huyền, không khí lập tức trở nên căng thẳng. "Trẫm đến đây, cũng có thể nói là để sáp nhập Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ vào Đại Tần Tiên Giới." Doanh Huyền không che giấu mà nói thẳng.

Ầm!

Trong chốc lát, năm vị Chí Tôn đồng thời phóng thích uy năng mênh mông, hư không xung quanh đột nhiên mọi thứ đều lùi lại, mọi

nhân quả, mọi dao động thời không, mọi ảnh hưởng khí vận vô hình đều bị bài xích.

Xung quanh hình thành một lãnh địa tuyệt đối.

Và ngay khi uy năng mênh mông của năm vị Chí Tôn bùng nổ, Doanh Huyền cũng đồng thời mở ra Hỗn Độn Lãnh Địa, áp về phía năm vị Chí Tôn. "Mạnh quá!" Năm vị Chí Tôn đồng loạt biến sắc, họ đã từng đại chiến với cường giả Tây Tư Tộc, Chí Tôn của Tây Tư Tộc đến Hỗn Độn Vũ Trụ của họ, bị Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên áp chế, hoàn toàn không phải là đối thủ của họ.

Tây Tư Tộc có thể xâm lược hoàn toàn là dựa vào binh khí mạnh mẽ và số lượng cường giả.

Dù sao Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ nơi Tây Tư Tộc ở có một vị Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả, pháp môn tu hành của họ rất hoàn thiện, cường giả vượt xa Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ.

Như Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ tổng cộng chỉ có sáu vị Chí Tôn, còn Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ thì có mấy trăm Chí Tôn, thậm chí còn có không ít Vĩnh Hằng Đế Quân của Chung Cực Chi Đạo.

Vĩnh Hằng Đế Quân của Chung Cực Chi Đạo cùng cấp với Chí Tôn, thậm chí chiến lực còn mạnh hơn cả Chí Tôn. "Giết!" Năm vị Chí Tôn hiển hóa thần thể cường đại, mỗi người đều ba đầu sáu tay, tay cầm thần binh của mình lao về phía Doanh Huyền. "Chết đi." Sáu bàn tay lớn của Hồng Nhiên Chí Tôn đều đeo găng tay đen kịt, mỗi chiếc găng tay dường như mang theo ma lực vô tận, đánh về phía trước, mỗi đòn trông có vẻ động tĩnh rất nhỏ, nhưng uy lực kinh khủng.

Y nắm giữ là Vạn Đạo Trảo Bản Nguyên.

Sức mạnh thời gian của Thiên Thực Chí Tôn, huyễn thuật của Đế

Thạch Chí Tôn...

Năm vị Chí Tôn mỗi người thi triển thần thông, uy năng mênh mông dấy lên sóng lớn vô tận trong Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên. "Vậy thì bồi các ngươi vài chiêu vậy!" Thiên Đế Kiếm hiện ra trong lòng bàn tay, Doanh Huyền vẫn giữ nguyên thần khu cao một mét tám lăm của mình, một tay cầm kiếm, chỉ nhẹ nhàng vung lên.

Năm vị Chí Tôn vô địch của Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ liền bị chém bay ra ngoài. "Sao có thể mạnh như vậy?" Thiên Thực Chí Tôn, Khổng Ách Chí Tôn và năm vị Chí Tôn khác kinh hãi, mặc dù đã đoán Doanh Huyền rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến thế.

Tùy tay một kiếm đã chém bay cả năm vị Chí Tôn. "Giết!" Ánh mắt năm vị Chí Tôn kiên quyết, lại lao tới.

Chương 235

Các loại tuyệt chiêu không chút giữ lại mà tung về phía Doanh Huyền. "Mẹ ơi, dọa chết thú rồi!" Cầm Hỏa Thần vội vàng trốn vào trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, khuôn mặt gấu ngốc nghếch đầy vẻ chấn động và sợ hãi.

Nó ở trong Hỗn Độn Vũ Trụ cũng được xem là tồn tại mạnh mẽ.

Trừ Chí Tôn ra, bất kỳ sinh linh nào nó cũng không sợ.

Lúc này năm vị Chí Tôn đồng thời toàn lực ra tay, loại dao động đó, quả thực quá đáng sợ.

Cho dù nó da dày thịt béo cũng không chịu nổi.

Ầm!

Doanh Huyền lại tùy tay chém ra một kiếm, không có bất kỳ chiêu thức hoa lệ nào, chỉ có sức mạnh tuyệt đối, năm vị Chí Tôn lại bị chém bay. "Thực ra các ngươi không cần căng thẳng như vậy, trẫm khác với Tây Tư Tộc." Doanh Huyền nhìn năm vị Chí Tôn ánh mắt tuyệt vọng, cười nói: "Trẫm đến đây, đối với sinh linh của toàn bộ Hỗn Độn Vũ Trụ các ngươi mà nói, cũng xem như một loại cơ duyên!" "Cơ duyên?" Thiên Thực Chí Tôn và năm vị Chí Tôn khác biết không đánh lại Doanh Huyền, tạm thời dừng tay.

Họ khôi phục lại kích thước cơ thể bình thường, chất vấn: "Ngươi có gì khác với Tây Tư Tộc?

Ngươi chiếm lĩnh Hỗn Độn Vũ Trụ của chúng ta, sinh linh của Hỗn Độn Vũ Trụ chúng ta còn có thể sinh tồn không?" "Đương nhiên là khác!" Doanh Huyền cười nói: "Đại Tần Tiên Giới của trẫm có thể dung nạp vạn giới, không giống Tây Tư Tộc, họ chiếm lĩnh Hỗn Độn

Vũ Trụ của các ngươi, sẽ chuyển hóa Hỗn Độn Vũ Trụ thành môi trường thích hợp cho họ sinh tồn!" "Cho nên các ngươi chỉ có thể tử chiến đến cùng với Tây Tư Tộc, không có lựa chọn nào khác!" "Nhưng trẫm thì khác!" "Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ dung nhập vào Đại Tần, không những không ảnh hưởng đến sự sinh tồn của các ngươi, mà còn có thể khiến các ngươi trở nên mạnh hơn!" "Giống như các ngươi từ một cái ao bước ra biển lớn vậy!" "Trẫm có thể nói cho các ngươi biết, chỉ dựa vào thực lực của mấy người các ngươi, căn bản không thể ngăn cản được sự xâm lược của Tây Tư Tộc!" "Bởi vì cường giả đứng sau lưng Tây Tư Tộc xâm lược các ngươi chính là một vị Chung Cực Chí Tôn!" "Các ngươi chưa từng thấy Chung Cực Chí Tôn, thậm chí Chung Cực Vĩnh Hằng Đế Quân cũng chưa từng thấy, nhưng hẳn là biết sự mạnh mẽ của Chung Cực Chí Tôn!" "Chung Cực Chí Tôn?" Thiên Thực Chí Tôn, Khổng Ách Chí Tôn và năm vị Chí Tôn khác kinh ngạc, thông tin này đối với họ vô cùng quan trọng.

Họ cũng đã sưu hồn rất nhiều cường giả Tây Tư Tộc, đáng tiếc không nhận được thông tin hữu ích nào.

Chỉ biết rằng Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ nơi Tây Tư Tộc ở có một vị Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả chí cao vô thượng.

Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả ở trong Hỗn Độn Vũ Trụ của mình thì không gì không làm được, nhưng một khi đến Hỗn Độn Vũ Trụ của họ, sẽ bị áp chế, thực lực giảm mạnh, có khả năng thân tử đạo tiêu.

Cho nên họ suy đoán vị Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả đó hẳn sẽ không mạo hiểm đến Hỗn Độn Vũ Trụ của họ.

Không ngờ đối phương lại còn có một vị Chung Cực Chí Tôn. "Các ngươi đều biết, muốn cường giả của Hỗn Độn Vũ Trụ khác

không đến xâm lược Hỗn Độn Vũ Trụ của mình, cách tốt nhất là xuất hiện một Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả!" "Các ngươi đều muốn luyện hóa Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, trở thành Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả, nhưng các ngươi không thể chịu đựng được sức mạnh mênh mông của Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên!" "Trước đây có hai vị Chí Tôn đã thử, đã thất bại và bỏ mình!" "Cho nên, với thực lực Chí Tôn của các ngươi, căn bản không thể luyện hóa Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, cần phải là Chung Cực Chí Tôn mới được!" "Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ đã xuất hiện một vị Chung Cực Chí Tôn tên là Y Da Nhĩ, y là đệ tử của Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả của Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ!" "Bởi vì Thái Sơ Hỗn Độn Vũ Trụ đã có chủ, cho nên y muốn trở thành Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả, chỉ có thể nhắm vào các ngươi!" Nghe đến đây, Thiên Thực Chí Tôn và năm vị Chí Tôn khác đều hiểu ra.

Thảo nào Tây Tư Tộc không tiếc giá nào muốn xâm lược Hỗn Độn Vũ Trụ của họ, hóa ra là vị Chung Cực Chí Tôn tên Y Da Nhĩ kia muốn trở thành Hỗn Độn Vũ Trụ Chưởng Khống Giả. "Chung Cực Chí Tôn cho dù ở phương Hỗn Độn Vũ Trụ này bị áp chế, cũng mạnh hơn các ngươi rất nhiều, các ngươi tưởng rằng đã phong tỏa được không gian, thực ra Y Da Nhĩ vẫn luôn nắm giữ phương pháp tiến vào Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ." "Một khi y thực sự ra tay, các ngươi căn bản không thể chống đỡ!" "Được rồi, nói với các ngươi nhiều vậy là đủ rồi!" Doanh Huyền lắc đầu, ý thức mạnh mẽ tràn vào Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên.

Vì không phải là sinh linh bản thổ, Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên không chào đón, nhưng vì Doanh Huyền tu luyện Hỗn Độn Vạn Đạo Kinh, Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên cũng không bài xích.

Ý thức mạnh mẽ của Doanh Huyền rất nhanh đã thẩm thấu vào mọi nơi của Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, nhanh chóng luyện hóa

nó.

Lúc này, Doanh Huyền cũng nhìn thấy rõ toàn bộ diện mạo của Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, bản nguyên được tạo thành từ vô số Vĩnh Hằng Chung Cực Chi Đạo.

Giống như 'Vĩnh Hằng Chung Cực Kiếm Đạo' mà nhân vật chính Kỷ Ninh trong nguyên tác tu luyện chỉ là một trong số đó, các đạo khác như Vĩnh Hằng Chung Cực Nhân Quả Đạo, Vĩnh Hằng Chung Cực Thời Gian Đạo, Vĩnh Hằng Chung Cực Không Gian Đạo, Vĩnh Hằng Chung Cực Thời Không Đạo, Vĩnh Hằng Chung Cực Kim Hành Đạo, Vĩnh Hằng Chung Cực Thủy Hành Đạo, Vĩnh Hằng Chung Cực Sinh Tử Đạo, Vĩnh Hằng Chung Cực Ngũ Hành Đạo...

đều là Vĩnh Hằng Chung Cực Đạo.

Muốn trở thành Chung Cực Chí Tôn, phải lĩnh ngộ Đại Hủy Diệt và Đại Sáng Tạo chi đạo.

Một khi lĩnh ngộ được hai thứ này, sẽ có thể tấn thăng Chí Tôn Chung Cực Chi Đạo, có thể tự nhiên nắm giữ tất cả các Vĩnh Hằng Chung Cực Chi Đạo khác.

Trong nguyên tác, nhân vật chính Kỷ Ninh nắm giữ Chí Tôn Chung Cực Kiếm Đạo, và khi y tấn thăng, cũng tự nhiên nắm giữ tất cả các Vĩnh Hằng Chung Cực Chi Đạo khác.

Cùng với việc luyện hóa Hỗn Độn Vũ Trụ Bản Nguyên, Doanh Huyền đã có một sự hiểu biết toàn diện và sâu sắc về con đường tu hành của Mãng Hoang Hỗn Độn Vũ Trụ.

Cảm ngộ Hỗn Độn Đại Đạo của Doanh Huyền tăng lên nhanh chóng, và đạt đến cảnh giới viên mãn.

Nhưng vẫn chưa dừng lại.

Cuối cùng, một tiếng nổ vang như khai thiên lập địa vang lên, thế

giới trong cơ thể Doanh Huyền vang dội, xảy ra một sự biến đổi lớn, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma ra đời, sau đó diễn hóa thành sinh mệnh vô tận...

Giây phút này, Hỗn Độn Đại Đạo của hắn thuế biến, Doanh Huyền triệt để nắm giữ Hỗn Độn Bản Nguyên.

Tu vi đột phá.

Tấn thăng Nguyên Cảnh.

Nguyên Cảnh.

Theo sau tu vi đột phá, một cảm giác cường đại chưởng khống thiên địa vạn vật dâng lên trong lòng, một niệm vạn vật sinh, hệt như Đấng Sáng Tạo.

Bất quá Nguyên Cảnh được chia làm bốn cảnh giới.

Sinh Nguyên Cảnh, một niệm sinh vạn vật.

Tử Nguyên Cảnh, một niệm diệt vạn vật.

Sinh Diệt Nguyên Cảnh, sinh diệt đều trong một ý niệm.

Hư Vô Nguyên Cảnh, trong một ý niệm, có thể từ trong hư vô sáng tạo ra một mảnh hỗn độn.

Doanh Huyền lúc này đang ở cảnh giới đầu tiên, Sinh Nguyên Cảnh.

Nhưng thực lực so với trước đó lại có một bước nhảy vọt về chất. "Oanh long long..." Bản nguyên Hỗn Độn vũ trụ vô tận hung dũng tràn tới, rót vào trong cơ thể Doanh Huyền, thần khu của hắn đang phát sinh biến hóa kinh thiên động địa.

Hỗn Độn Vạn Đạo Thể đại thành. "Đây..." Thiên Thực Chí Tôn, Khổng Ách Chí Tôn cùng năm vị Chí Tôn khác đều kinh hãi, uy áp vô tình toát ra từ trên người Doanh Huyền đã khiến bọn họ cảm thấy

ngạt thở.

Bọn họ có một ý niệm mãnh liệt.

Doanh Huyền chỉ cần một ý niệm là có thể diệt sát bọn họ.

Quá đáng sợ.

Quá kinh khủng!

Giây phút này, bọn họ cũng hiểu ra vừa rồi Doanh Huyền chỉ đang chơi đùa với bọn họ.

Nếu không với thực lực của hắn, cho dù là trước khi đột phá, cũng có thể một kiếm chém chết tất cả bọn họ. "Bản nguyên Hỗn Độn vũ trụ cũng bị luyện hóa rồi!" Đồng thời, bọn họ cũng cảm nhận được bản nguyên Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ đã bị luyện hóa, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Bọn họ nằm mơ cũng muốn Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ xuất hiện một vị Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ, như vậy sẽ không bị các Hỗn Độn vũ trụ khác xâm chiếm.

Nhưng bây giờ, vị Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ này lại là người ngoài.

Bọn họ không biết tương lai sẽ ra sao.

Nhưng bọn họ biết rằng, mình đã không còn bất kỳ khả năng phản kháng nào nữa, chỉ có thể phó mặc cho số trời.

Hy vọng những gì Doanh Huyền nói trước đó đều là thật, nếu không nền văn minh tu hành giả của bọn họ e rằng sẽ bị hủy diệt. ...

Cùng lúc đó.

Trong không gian vô tận bên ngoài Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, trên một tảng đá khổng lồ rộng vài dặm đang trôi nổi, từ trong căn nhà gỗ của tiểu viện hàng rào gỗ, một bóng người gầy gò bước ra.

Hắn có làn da ngăm đen, đầu mọc sừng trâu, mặc một bộ thanh bào.

Một đôi mắt sâu thẳm khó lường nhìn về phía Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc. "Đây..." Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Khí tức của Hỗn Độn vũ trụ khổng lồ vô ngần vốn hỗn nhiên xám mịt đã thay đổi, từ hỗn nhiên ban đầu, dần dần ngưng tụ lại, khí tức ngày càng cô đọng, cuối cùng hình thành một khí tức tôn quý hạo đại khiến người ta sợ hãi. "Đây là đạo gì?" Người thanh bào sừng trâu nhíu mày, cảm thấy đây không giống bất kỳ một loại Chí Tôn Chung Cực chi đạo nào.

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ xem đó là một loại Chí Tôn Chung Cực chi đạo đặc thù.

Chỉ là, kế hoạch xâm chiếm Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ của đệ tử hắn Y Da Nhĩ đã hoàn toàn thất bại.

Một Hỗn Độn vũ trụ đã có Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ thì căn bản không phải là thứ người khác có thể xâm chiếm.

Dù sao Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ ở bên trong Hỗn Độn vũ trụ của chính mình chính là tồn tại vô địch, không gì không làm được.

Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn trong nhận thức hữu hạn của người thanh bào sừng trâu.

Bên kia.

Trên vương tọa trong một không gian ẩn mật, một bóng người áo xám chân trần sắc mặt biến đổi, nụ cười nhàn nhạt trên mặt hắn lập tức biến mất, thay vào đó là sự chấn động, khó có thể tin. "Sao có

thể?" "Sao có thể đột nhiên có Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ được?" Y Da Nhĩ nhìn về phía Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, không dám tin vào mắt mình.

Hắn đã mưu đồ vô tận năm tháng, mắt thấy sắp chiếm được Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ để trở thành Chưởng Khống Giả, kết quả lại đột nhiên có Chưởng Khống Giả rồi? "Không thể nào!

Vũ trụ của bọn họ tổng cộng chỉ có sáu Chí Tôn, lại còn là Chí Tôn bình thường, ngay cả một Chung Cực Đế Quân cũng không có, làm sao có thể xuất hiện Chưởng Khống Giả?" Y Da Nhĩ không muốn tin, cũng không thể tin.

Là một Chung Cực Chí Tôn, hắn rất rõ ràng, Chí Tôn bình thường căn bản không thể luyện hóa bản nguyên Hỗn Độn vũ trụ, chỉ có Chung Cực Chí Tôn mới làm được.

Muốn trở thành Chung Cực Chí Tôn, phải lĩnh ngộ Chung Cực chi đạo, sau đó trở thành Chung Cực Đế Quân, cuối cùng lại lĩnh ngộ đạo Đại Hủy Diệt và Đại Sáng Tạo mới có thể trở thành Chung Cực Chí Tôn.

Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ căn bản không có Chung Cực Đế Quân, càng không thể có Chung Cực Chí Tôn.

Rất nhanh, Y Da Nhĩ xuyên qua trở ngại thời không, giáng lâm xuống một tảng đá khổng lồ trôi nổi rộng vài dặm.

Biểu cảm của hắn trở nên cung kính hơn nhiều, trên tảng đá này có một tiểu viện hàng rào gỗ, chính là nơi ở của người thanh bào sừng trâu. "Sư tôn." Y Da Nhĩ thấy người thanh bào sừng trâu đang nhìn về phía Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, vội vàng tiến lên cung kính nói: "Sư tôn, đó là có Chưởng Khống Giả xuất hiện sao?" "Không sai!" Người thanh bào sừng trâu trả lời khẳng định, khiến tia may mắn cuối cùng của Y Da Nhĩ tan biến, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng và phẫn

nộ. "Sư tôn, vũ trụ kia ngay cả Chung Cực Đế Quân cũng không có, sao lại xuất hiện Chưởng Khống Giả?" Y Da Nhĩ khó hiểu hỏi. "Vậy tại sao ngươi lại muốn chiếm lĩnh Hỗn Độn vũ trụ đó?" Ánh mắt người thanh bào sừng trâu thâm sâu, bình tĩnh nói.

Hắn đã là Chưởng Khống Giả của Thái Sơ Hỗn Độn vũ trụ, đã vô địch rồi.

Cho nên, dù có thêm một Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ cũng không ảnh hưởng gì đến hắn. "Hả?" Y Da Nhĩ sững sờ, không hiểu tại sao sư tôn lại hỏi một câu đơn giản như vậy, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra. "Sư tôn, ý người là có cường giả của Hỗn Độn vũ trụ khác đã đi trước con một bước chiếm lĩnh Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, trở thành Chưởng Khống Giả?" Y Da Nhĩ trừng lớn mắt, hắn cứ như vậy bị người khác hớt tay trên sao? "Không sai!" "Con vẫn luôn chú ý Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, sao có thể có cường giả nào vô thanh vô tức trực tiếp chiếm lĩnh Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, còn trực tiếp luyện hóa bản nguyên Hỗn Độn vũ trụ chứ?" Y Da Nhĩ khó tin, hắn là Chung Cực Chí Tôn, thực lực chỉ sau Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ.

Dù các Chung Cực Chí Tôn khác có mạnh hơn hắn một chút, nhưng muốn chiếm lĩnh một Hỗn Độn vũ trụ cũng không dễ dàng như vậy.

Huống hồ theo thông tin của hắn, trong chín Hỗn Độn vũ trụ bao gồm cả Thái Sơ Hỗn Độn vũ trụ của hắn, ngoài hắn và sư tôn ra, không còn Chung Cực Chí Tôn nào khác. "Tình hình cụ thể ta cũng không rõ, nhưng người này không hề đơn giản." Ánh mắt người thanh bào sừng trâu có chút ngưng trọng, bởi vì hắn lại cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm từ Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ.

Phải biết hắn chính là Chưởng Khống Giả của Thái Sơ Hỗn Độn

vũ trụ.

Chỉ cần hắn không rời khỏi Thái Sơ Hỗn Độn vũ trụ, hắn chính là vô địch, không ai có thể giết được hắn.

Y Da Nhĩ không quan tâm đối phương có đơn giản hay không, hắn chỉ cảm thấy cuộc đời không còn gì luyến tiếc, hắn đã chuẩn bị lâu như vậy, miếng thịt đến miệng lại bị cướp mất.

Nhưng hắn cũng hiểu, từ khoảnh khắc đối phương trở thành Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ, hắn đã không thể đối phó được nữa, cho dù là sư tôn của hắn cũng không thể làm gì được. "Bảy Hỗn Độn vũ trụ còn lại, cái yếu nhất có mười hai Chí Tôn, Hỗn Độn vũ trụ mạnh nhất có năm vị Chung Cực Đế Quân, ba mươi chín vị Chí Tôn." Y Da Nhĩ cảm thấy cả đời này e rằng mình không còn hy vọng trở thành Chưởng Khống Giả nữa.

Bởi vì thời gian càng trôi về sau, số lượng Chí Tôn trong các Hỗn Độn vũ trụ này sẽ ngày càng nhiều, hắn sẽ càng khó đối phó hơn.

Một khi có Chung Cực Chí Tôn ra đời, đối phương sẽ luyện hóa bản nguyên Hỗn Độn vũ trụ, trở thành Chưởng Khống Giả, hoàn toàn chặn đứng đường xâm chiếm của người khác. "Mười hai Chí Tôn..." Y Da Nhĩ nắm chặt tay, Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ chỉ có sáu Chí Tôn mà hắn đã phải hao phí vô tận năm tháng bố cục, hy sinh không biết bao nhiêu Chúa Tể Đế Quân.

Nếu hắn bắt đầu lại từ đầu, đi công lược một Hỗn Độn vũ trụ có mười hai Chí Tôn, hắn sẽ phải hao phí bao nhiêu tinh lực và tài nguyên?

Hơn nữa dù có hao phí tinh lực và tài nguyên khổng lồ, khả năng thành công cũng vô cùng nhỏ nhoi.

Người thanh bào sừng trâu không để ý đến sự không cam lòng của

Y Da Nhĩ, ánh mắt vẫn nhìn về phía Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, sau đó mở lời. ...

Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ.

Doanh Huyền tấn thăng Sinh Nguyên Cảnh, trở thành Chưởng Khống Giả của Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ.

Chương 236

"Đạo hữu!" Một giọng nói xa xôi truyền đến, xuyên qua trở ngại thời không, truyền đến Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ nơi Doanh Huyền đang ở.

Doanh Huyền nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn qua, màng chắn Hỗn Độn vũ trụ không còn là trở ngại, ánh mắt hắn xuyên qua màng chắn Hỗn Độn vũ trụ nhìn thấy không gian vô tận bên ngoài, sau đó ánh mắt lại xuyên qua trở ngại thời không, men theo quỹ tích truyền âm mà đi tới, nhìn thấy ngọn nguồn của giọng nói.

Đó là một người thanh bào sừng trâu gầy gò đứng trên tảng đá khổng lồ, ánh mắt hắn ôn hòa, mặt mang ý cười: "Chúc mừng đạo hữu trở thành Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ." "Đa tạ, rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt." Doanh Huyền bình tĩnh nói. "Vậy ta cung kính chờ đạo hữu đại giá quang lâm." Người thanh bào sừng trâu cười nói.

Doanh Huyền đã trở thành Chưởng Khống Giả, hắn không làm gì được Doanh Huyền, nếu không cần thiết sẽ không trở mặt.

Bất quá hắn cũng là Chưởng Khống Giả, cũng không sợ Doanh Huyền.

Chỉ là hắn không biết, Doanh Huyền không chỉ đơn giản là một Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ.

Thứ thực sự cường đại của Doanh Huyền là thực lực của bản thân hắn, đặc biệt là sau khi tấn thăng Sinh Nguyên Cảnh.

Cho dù là Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ, hắn cũng có thể đánh giết. "Bái kiến Thiên Đế." Thiên Thực Chí Tôn, Khổng Ách Chí Tôn cùng năm vị Chí Tôn khác thấy Doanh Huyền đã trở thành Chưởng Khống Giả, đều lựa chọn đầu hàng.

Không đầu hàng cũng vô ích, Doanh Huyền chỉ cần một ánh mắt là có thể tiêu diệt bọn họ. "Không cần đa lễ." Doanh Huyền phất tay, ý niệm khẽ động, truyền tin tức về Đại Tần cùng Hỗn Nguyên Kinh cho Thiên Thực Chí Tôn và những người khác, dặn dò họ phối hợp với các cường giả Đại Tần, sau đó liền ngồi lên xe liễn đi ra ngoài Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ.

Đồng thời, Doanh Huyền cũng truyền tin cho các cường giả Đại Tần, báo cho bọn họ biết Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ đã được giải quyết, bảo họ đi công lược bảy Hỗn Độn vũ trụ còn lại, trừ Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ và Thái Sơ Hỗn Độn vũ trụ ra.

Thực ra với thực lực của Doanh Huyền, rất dễ dàng có thể giải quyết bảy Hỗn Độn vũ trụ còn lại, nhưng nếu hắn làm hết mọi việc, thì những người khác làm gì?

Cứ coi như là luyện binh vậy.

Hỏa Kỳ Lân kéo Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn rời khỏi Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, đến không gian vô tận bên ngoài.

Trong không gian vô tận bao la, lộng lẫy và huy hoàng này, có thời không hỗn loạn, có từng thiên thể khổng lồ, còn có một số sinh mệnh kỳ dị.

Những sinh mệnh đó khi gặp phải xe liễn do Hỏa Kỳ Lân kéo đều sợ hãi vô cùng.

Không chỉ vì Hỏa Kỳ Lân và Doanh Huyền thực lực cường đại, mà còn vì Doanh Huyền đã trở thành Chưởng Khống Giả của Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, mang theo uy áp vô tận của cả một Hỗn Độn vũ trụ.

Đây chính là điểm đáng sợ của Chưởng Khống Giả.

Sau khi Chung Cực Chí Tôn trở thành Chưởng Khống Giả, chỉ cần

một ánh mắt... cũng đủ để trấn chết một Chung Cực Chí Tôn cùng cấp.

Đây cũng là lý do Y Da Nhĩ liều mạng muốn chưởng khống một Hỗn Độn vũ trụ.

Trở thành Chưởng Khống Giả hay không, sự khác biệt thực sự quá lớn.

Dù sao ở thế giới này, Chung Cực Chí Tôn đã là điểm cuối của con đường tu luyện.

Muốn tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ có thể trở thành Chưởng Khống Giả. ... "Chín tòa Hỗn Độn vũ trụ, là to lớn nhất." "Các thiên thể khác đều nhỏ hơn rất nhiều, vô số thiên thể, phân tán ở khắp nơi, thời không ở đây thật sự rất loạn." Vân Hi, Nguyệt Thiền và các nàng khác tò mò đánh giá xung quanh, tán thán: "Không gian vô tận này thật lớn, hơn nữa thời không ở mỗi chiều không gian đều không giống nhau, so với Hoàn Mỹ thế giới mà chúng ta từng ở cũng không hề kém cạnh." Thực lực của Tô Vưu Cơ không đủ, không nhìn ra được gì trong không gian vô tận, ánh mắt nàng chỉ chăm chú nhìn vào Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ phía sau. "Đây chính là Hỗn Độn vũ trụ của quê hương ta sao?

Thật là lớn!" Tô Vưu Cơ trong lòng chấn động, Hỗn Độn vũ trụ thực sự quá khổng lồ, dù cách xa vô tận vẫn cảm thấy to lớn. "Thực ra trong không gian vô tận này đã từng có một lục địa vô cùng rộng lớn, sự rộng lớn của nó không thể tưởng tượng được, thậm chí còn vượt xa cả Hỗn Độn vũ trụ." Doanh Huyền để Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn vừa tiến về phía trước, vừa nói: "Nhưng lục địa đó đã sinh ra tự ngã ý thức, hình thành một sinh linh vô cùng cường đại!" "Nó thống trị lục địa, nô dịch vô số sinh linh, vô số chủng tộc trên lục địa này." "Nhưng có áp bức thì có phản kháng!" "Theo thời gian trôi đi, lục địa

này đã sinh ra một trăm hai mươi chín vị Chung Cực Chí Tôn." "Một trăm hai mươi chín vị Chung Cực Chí Tôn?" Tô Vưu Cơ, Vân Hi và những người khác đều chấn động.

Họ chưa từng thấy Chung Cực Chí Tôn, nhưng đã thấy Chí Tôn.

Chí Tôn vô cùng cường đại, mà Chung Cực Chí Tôn lại vượt qua Chí Tôn một tầng thứ, sự kinh khủng của nó khó có thể tưởng tượng.

Giống như Mãng Hoang Hỗn Độn vũ trụ, rộng lớn vô ngần như vậy, lại không có một Chung Cực Chí Tôn nào.

Một lục địa lại có tới một trăm hai mươi chín vị Chung Cực Chí Tôn, có thể tưởng tượng được sự khổng lồ của lục địa đó. "Trong đó, một vị Chung Cực Chí Tôn thành đạo bằng trận pháp đã hao phí vô tận tâm huyết, sáng tạo ra một tòa Diệt Tuyệt Đại Trận, kết hợp hoàn hảo sức mạnh của một trăm hai mươi chín vị Chung Cực Chí Tôn để phản kháng!" "Sinh linh do bản nguyên ý thức của lục địa hóa thành kia tuy có thể điều động sức mạnh của cả lục địa, nhưng chung quy cảnh giới không đủ, không phải là đối thủ của trận pháp do một trăm hai mươi chín vị Chung Cực Chí Tôn tạo thành!" "Cuối cùng, sinh linh do bản nguyên ý chí của lục địa hóa thành kia trong cơn điên cuồng đã thà hủy đi cả lục địa để đồng quy vu tận với những Chung Cực Chí Tôn này." "Uy năng của vụ nổ đó quá lớn, cả không gian vô tận đều bị càn quét một lượt, vô số sinh mệnh kỳ dị đều bị diệt sạch." "Chín tòa Hỗn Độn vũ trụ lớn nhất hiện nay và vô số thiên thể xung quanh đều là do vật chất vô tận từ vụ nổ của lục địa đó hình thành!" Trong lúc nói chuyện, Hỏa Kỳ Lân đã kéo xe liễn đến một không gian rộng lớn, ở đây còn có một vũ trụ.

Vũ trụ này vẫn đang từ từ hấp thu vật chất xung quanh, rõ ràng vẫn đang trong quá trình hình thành, chưa thực sự hoàn thiện. "Đây chính là vị trí của lục địa năm xưa." Doanh Huyền nói. "Vũ trụ này

dường như có chút bất phàm?" Ma Nữ, Nguyệt Thiền và các nàng khác đánh giá vũ trụ chưa hoàn toàn hình thành này, mơ hồ cảm thấy có chút không tầm thường. "Đạo hữu!" Ngay lúc này, Chưởng Khống Giả của Thái Sơ Hỗn Độn vũ trụ, người thanh bào sừng trâu, đã đến trước mặt Doanh Huyền. "Chúc mừng đạo hữu trở thành Chưởng Khống Giả, hiện tại cả không gian vô tận chỉ có hai chúng ta là Chưởng Khống Giả, hay là đến chỗ ta, giao lưu tâm đắc một phen?" Người thanh bào sừng trâu nhiệt tình nói. "Ngươi sợ ta có ý đồ với vũ trụ này?" Doanh Huyền nhìn về phía người thanh bào sừng trâu, cười như không cười nói: "Vũ trụ này được sinh ra sau khi lục địa của kỷ nguyên trước bị hủy diệt, đợi khi vũ trụ này trưởng thành, có lẽ sẽ vượt qua cả chín tòa Hỗn Độn vũ trụ lớn nhất hiện nay nhỉ?" Người thanh bào sừng trâu trong lòng run lên, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn kiểm soát rất tốt, không hề có chút thay đổi, bình tĩnh nói: "Đạo hữu thật biết nói đùa, đây chỉ là một vũ trụ bình thường mà thôi, lục địa của kỷ nguyên trước đã bị hủy diệt, phần lớn vật chất đều hội tụ thành Cửu Đại Hỗn Độn vũ trụ rồi." "Số vật chất còn lại căn bản không thể hình thành một vũ trụ mạnh hơn được nữa." Người thanh bào sừng trâu nói chắc như đinh đóng cột, vô cùng tự tin. "Vậy sao?" Doanh Huyền cười cười, đột nhiên nói: "Vậy ta hủy nó đi nhé?" Nói xong, Doanh Huyền một chưởng đánh về phía vũ trụ đang dần hình thành phía trước. "Dừng tay!" Sắc mặt người thanh bào sừng trâu biến đổi, lập tức tiến lên ngăn cản.

Thế nhưng khi một chưởng của Doanh Huyền đánh tới, sắc mặt người thanh bào sừng trâu lại lần nữa kịch biến, cảm nhận được một luồng áp lực chưa từng có.

Thậm chí sinh linh hóa thân từ bản nguyên ý chí của lục địa năm xưa cũng không kinh khủng đến vậy. "Hống..." Thân hình người thanh bào sừng trâu đột nhiên biến đổi, hóa thành một con lão ngưu màu đen

hùng tráng hung lệ vô cùng khổng lồ, dưới móng của con lão ngưu này còn có một âm dương trận đồ cực lớn.

Hắn chính là một trong một trăm hai mươi chín vị Chung Cực Chí Tôn của kỷ nguyên trước, Âm Dương Tôn Giả.

Trong đại kiếp đó, hắn không chết, may mắn sống sót.

Bành!

Âm Dương Tôn Giả lập tức bị đánh bay, thân thể như đồ sứ hiện ra từng vết nứt.

Phải biết thân thể mà hắn đang hiển hiện chính là chiến thú binh khí đáng sợ và mạnh nhất mà hắn đã luyện chế ra, vậy mà lại không đỡ nổi một đòn tùy tay của Doanh Huyền.

Thực ra Doanh Huyền đã nương tay rồi. "Không thể nào!" Âm Dương Tôn Giả khó tin, kinh hô: "Sao ngươi có thể mạnh đến như vậy?" Hắn ở kỷ nguyên trước, đã từng chứng kiến một trăm hai mươi tám vị Chí Tôn khác cùng với sinh linh kinh khủng do lục địa hóa thành.

Nhưng Doanh Huyền còn mạnh hơn bất kỳ ai hắn từng gặp.

Điều này không hợp lý, rất không hợp lý.

Chung Cực Chí Tôn không thể mạnh đến vậy. "Không có gì là không thể." Doanh Huyền trở tay một cái, liền tóm được Âm Dương Tôn Giả trong lòng bàn tay, bình tĩnh lãnh đạm nói: "Thần phục, hoặc chết?" "Muốn ta thần phục, không thể nào!" Âm Dương Tôn Giả đại nộ, cười khẩy: "Ta là Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ, trong Hỗn Độn vũ trụ, ta chính là vô địch, ngươi giết cái pháp thân này của ta cũng vô dụng!

Có bản lĩnh thì đến Hỗn Độn vũ trụ của ta mà giết ta đi?" "Thật sự cho rằng Chưởng Khống Giả là vô địch sao?" Doanh Huyền tiện tay

bóp nát pháp thân này của Âm Dương Tôn Giả, ánh mắt nhìn về phía Thái Sơ Hỗn Độn vũ trụ.

Ánh mắt hắn xuyên thấu tầng tầng hư không, va chạm với bản tôn của Âm Dương Tôn Giả. "Nếu là trước khi đột phá, không dùng Hỗn Độn Chí Bảo, có lẽ ta còn không làm gì được ngươi!" Doanh Huyền nhìn Âm Dương Tôn Giả, lãnh đạm nói: "Hôm nay liền để ngươi thử thực lực của cường giả Nguyên Cảnh!" "Cường giả Nguyên Cảnh?

Đây là cảnh giới gì?" Âm Dương Tôn Giả thấy Doanh Huyền tự tin như vậy, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt.

Nhưng nghĩ đến mình là Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ, không thể có ai có thể giết mình trong vũ trụ của mình, hắn lại yên tâm trở lại.

Lúc này, hắn thấy Doanh Huyền đưa ra một bàn tay, bàn tay đó trong mắt hắn cấp tốc phóng đại, ẩn chứa vô cùng ảo diệu, còn huyền diệu hơn cả bản nguyên Hỗn Độn vũ trụ mà hắn đã luyện hóa.

Trong lòng hắn lập tức dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. "Không thể nào!

Sao có thể có cường giả uy hiếp được Chưởng Khống Giả?

Ảo giác!

Nhất định là ảo giác!" Âm Dương Tôn Giả không ngừng tự an ủi mình, đồng thời hắn điều động sức mạnh của cả Hỗn Độn vũ trụ, hóa thành một bàn tay khổng lồ đánh về phía bàn tay của Doanh Huyền.

Ông ông!

Không có va chạm kinh thiên động địa, một kích tập hợp sức mạnh Hỗn Độn vũ trụ của hắn cứ thế vô thanh vô tức sụp đổ.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh chí cao

không thể tả nổi quét qua toàn bộ bản nguyên Hỗn Độn vũ trụ, mạnh mẽ bức ý thức của hắn ra ngoài.

Một khắc sau, hắn phát hiện mình đã bị một bàn tay khổng lồ tóm lấy. "Sao có thể?" Âm Dương Tôn Giả ngây người.

Hắn là Chưởng Khống Giả Hỗn Độn vũ trụ mà lại bị người ta tóm ra khỏi Hỗn Độn vũ trụ như một con gà con sao?

Trên đời lại còn có tồn tại kinh khủng như vậy?

Đây tuyệt đối không phải là tồn tại của không gian vô tận này. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Âm Dương Tôn Giả gào lên một cách điên cuồng.

Hắn không bao giờ ngờ được mình lại ngã ngựa trong tình huống này. "Ngươi không có tư cách biết." Doanh Huyền năm ngón tay dùng sức bóp chết Âm Dương Tôn Giả. "Sư tôn chết rồi?" Y Da Nhĩ, Chung Cực Chí Tôn còn lại của Thái Sơ Hỗn Độn vũ trụ, ánh mắt ngây dại, không dám tin vào mắt mình.

Hắn nằm mơ cũng muốn trở thành Chưởng Khống Giả, bởi vì Chưởng Khống Giả trong vũ trụ của mình là vô địch, mạnh hơn Chung Cực Chí Tôn rất nhiều.

Nhưng bây giờ, vị sư tôn Chưởng Khống Giả của hắn lại bị người ta một tay bóp chết?

Bành.

Doanh Huyền lại đưa tay ra bóp chết Y Da Nhĩ.

Đến đây, toàn bộ không gian vô tận không còn một Chung Cực Chí Tôn nào nữa.

Những chuyện còn lại, Doanh Huyền không định quản nữa, để lại cho các cường giả của thế giới Đại Tần chinh phục và khám phá.

Mà Doanh Huyền cũng không vội trở về, mang theo mỹ nhân du ngoạn khắp các Hỗn Độn vũ trụ trong không gian vô tận, du sơn ngoạn thủy, chẳng phải là vui sao. ...

Đại Tần Tiên Giới.

Tử Tiêu Thiên.

Khuynh Phong Giới.

Doanh Huyền ngâm mình trong suối nước nóng Âm Dương Thánh Tuyền, đầu gối lên bộ ngực vĩ đại của Điêu Thuyền, tận hưởng sự mát xa từ những ngón tay ngọc ngà của nàng.

Lộng Ngọc ngồi bên cạnh Âm Dương Thánh Tuyền, tay ngọc vuốt đàn, tiếng đàn du dương, vang vọng khắp đỉnh núi Khuynh Phong Giới.

Diễm Linh Cơ mặc bộ vũ quần màu xanh lam, thân hình mềm mại uyển chuyển đang múa lượn giữa suối nước nóng, tựa như Lăng Ba tiên tử, đẹp không sao tả xiết.

Doanh Huyền đã đi dạo một vòng các Hỗn Độn vũ trụ trong phó bản Mãng Hoang Kỷ, trải nghiệm phong thổ nhân tình ở khắp nơi, sau đó trở về Đại Tần.

Quả nhiên, cả kiếp trước lẫn kiếp này, hắn đều là một trạch nam, thích ru rú ở nhà.

Cốc cốc.

Tiếng bước chân thanh thúy vang lên, Doanh Huyền ngẩng mắt nhìn, liền thấy một đôi chân dài trắng nõn thon thả bước tới.

Ánh mắt dời lên trên, Doanh Huyền thấy được người đến.

Thiên Sứ Ngạn.

Thân hình nàng cao ráo, đầy đặn lả lướt, tóc vàng xõa vai, mặc

chiến giáp màu trắng bạc, váy ngắn màu đỏ, anh tư hiên ngang, tự tin phi dương.

Trên người nàng mơ hồ mang theo một luồng sát khí, rõ ràng vừa mới từ trong phó bản Mãng Hoang Kỷ đại chiến trở về, chắc hẳn thu hoạch không nhỏ.

Hiện tại những nữ nhân ở lại Tử Tiêu Thiên không nhiều, đa số đều đã đến phó bản Mãng Hoang Kỷ, khai phá cương thổ, tìm kiếm cơ duyên bảo vật.

Dù sao phó bản như vậy ẩn chứa vô số bảo vật cơ duyên.

Là người tu luyện, các nàng tự nhiên không thể chỉ ngồi chờ Doanh Huyền ban thưởng, dù sao tài nguyên tự mình giành được, dùng mới càng thoải mái.

Cũng giống như đạo lý tự mình kiếm tiền và người khác cho tiền vậy.

Huống hồ tiền người khác cho có hạn, còn tiền mình kiếm được thì không có giới hạn.

Chương 237

"Thiên Đế, đẹp không?" Thiên Sứ Ngạn đứng bên bờ, đôi mắt đẹp nhìn Doanh Huyền đang ngâm mình trong suối nước nóng, trên mặt mang theo nụ cười tự tin. "Đẹp." Doanh Huyền nói thật.

Không thể không nói chân của Thiên Sứ Ngạn rất dài, rất trắng, dáng người rất đẹp, có một phong tình khác biệt. "Thiên Đế muốn tìm hiểu về thiên sứ không?" Thiên Sứ Ngạn liếc Doanh Huyền một cái đầy ẩn ý. "Không muốn." Doanh Huyền lắc đầu, cười nói: "Muốn tìm hiểu nàng." Đương nhiên, đối với Thiên Sứ Ngạn, Doanh Huyền thực ra rất hiểu, rất thấu triệt.

Không chỉ một lần. "Thiên Đế còn chưa hiểu ta sao?" Nói rồi, Thiên Sứ Ngạn bước vào suối nước nóng, tựa vào bên cạnh Doanh Huyền. "Tiểu yêu tinh, vừa đến đã câu dẫn Thiên Đế." Diễm Linh Cơ trong lòng hung hăng mắng một câu, vũ điệu động lòng người rất nhanh đã đến bên cạnh Doanh Huyền, sau đó cả người tựa vào phía bên kia của hắn.

Doanh Huyền đưa tay ôm lấy Thiên Sứ Ngạn và Diễm Linh Cơ, không thể không nói tuy Thiên Sứ Ngạn mặc một thân chiến giáp bạc, nhưng chiếc váy ngắn thiên sứ lại rất có sức hấp dẫn, có một loại thôi thúc khiến người ta muốn tìm tòi.

Không thể không nói lão tài xế Thiên Sứ Ngạn này rất hiểu Doanh Huyền.

Đây cũng là lý do nàng không mặc một bộ lễ phục mềm mại bó sát mà lại mặc chiến giáp và váy ngắn thiên sứ để cùng Doanh Huyền ngâm suối nước nóng.

Ngâm mình trong suối nước nóng, Doanh Huyền cũng không keo

kiệt, hào phóng giải nang, truyền thụ cho các nàng các loại tri thức.

Ví dụ như ba trăm sáu mươi kỹ pháp lâm sàng cách đấu, ví dụ như một trăm lẻ tám kỳ chiêu của châm cứu, ví dụ như...

Doanh Huyền rất kiên nhẫn, và đảm bảo mỗi người đều có cơ hội thực hành.

Dù sao thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Chỉ có thông qua thực tiễn, các nàng mới có thể có được thể hội và lý giải sâu sắc hơn.

Mỗi người đều học được đầy ắp những kiến thức bổ ích, trải qua những ngày vô cùng sung túc và vui vẻ.

Quả nhiên, học tập khiến con người vui vẻ, học tập khiến con người tiến bộ. ...

Thời gian trôi đi.

Sau khi Doanh Huyền lần lượt chỉ điểm cho các nàng, phó bản Mãng Hoang Kỷ cũng đã bị các cường giả Đại Tần dốc sức hạ gục toàn bộ. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Mãng Hoang Kỷ, thưởng dị bảo đặc thù Hỗn Độn Kiếm Trì, có thể khiến sinh linh thể chất thuế biến, hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể, trở thành con cưng của kiếm đạo." "Hỗn Độn Kiếm Trì?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, phần thưởng này tuy đối với bản thân hắn không có tác dụng gì, nhưng đối với những người bên cạnh hoặc thuộc hạ lại có tác dụng rất lớn.

Bên cạnh hắn có rất nhiều người tu kiếm, nhưng người thực sự có thành tựu lớn trên kiếm đạo lại không nhiều.

Hỗn Độn Kiếm Trì đủ để thực lực của họ tăng mạnh, trên con đường kiếm đạo một bước lên mây, trở thành người nổi bật nhất. "Năng lượng của Hỗn Độn Kiếm Trì một lần có thể giúp ba mươi sáu

người chuyển hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể, sau đó cần tích lũy một triệu năm mới có thể sử dụng lại!" "Nhưng đây là tình huống bình thường, tự chủ hấp thu năng lượng khi không có sự can thiệp của con người, chỉ cần ta rót năng lượng vào cho nó, sẽ không có hạn chế!" "Trước tiên sắp xếp cho các nàng đã." Doanh Huyền nhìn Thiên Sứ Ngạn, Diễm Linh Cơ trong lòng, cùng với Lộng Ngọc, Điêu Thuyền và những người xung quanh, các nàng đều có thể chuyển hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể.

Đến lúc đó, không chỉ tu vi của các nàng có thể nhanh chóng tăng lên, chiến lực cũng sẽ tăng cường đáng kể.

Doanh Huyền lấy ra Hỗn Độn Kiếm Trì, đặt nó ở một góc trên đỉnh núi Khuynh Phong Giới.

Đây là một cái ao kiếm màu xám mịt dài ba nghìn cây số, rộng hai nghìn bảy trăm cây số, trong ao kiếm cuộn trào vô tận kiếm khí, sắc bén kinh người.

Nó vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của các nàng.

Các nàng nhìn qua, chỉ cảm thấy như nhìn thấy vô số thần kiếm, có cảm giác toàn thân đau nhói. "Thiên Đế, đây là cái gì?" Đôi mắt đẹp của Thiên Sứ Ngạn mang theo vẻ tò mò, khoảng thời gian này được Doanh Huyền tưới nhuần, sắc mặt nàng càng thêm hồng nhuận động lòng người. "Hỗn Độn Kiếm Trì, có thể chuyển hóa con người thành Hỗn Độn Kiếm Thể!" Doanh Huyền giới thiệu: "Một lần có thể cung cấp cho ba mươi sáu người chuyển hóa." "Thiên Đế, thần khu của ta đã được Thiên Sứ Thánh Trì chuyển hóa thành Tiên Thiên Thần Thai Ma Chi Thể, có thể tiếp tục chuyển hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể không?" Đôi mắt đẹp của Thiên Sứ Ngạn sáng lên, vẻ mặt mong đợi. "Có thể." Được Doanh Huyền trả lời khẳng định, Thiên Sứ Ngạn cùng những người còn lại đều mắt sáng rực nhìn Doanh Huyền, ai

cũng muốn chuyển hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể.

Cơ duyên lớn như vậy, không ai muốn bỏ lỡ.

Doanh Huyền lập tức chọn Thiên Sứ Ngạn, Diễm Linh Cơ, Điêu Thuyền, Lộng Ngọc, Kinh Nghê, Tiểu Long Nữ, Lý Hàn Y cùng ba mươi sáu người khác. "Yên tâm, ai cũng có cơ hội, chỉ là sớm hay muộn mà thôi!" Doanh Huyền an ủi những người còn lại một câu, sau đó nhìn Thiên Sứ Ngạn và những người khác tiến vào Hỗn Độn Kiếm Trì. "A..." "Đau quá!" "Chết mất..." Khi các nàng tiến vào Hỗn Độn Kiếm Trì, từng tiếng la hét thảm thiết lập tức vang vọng khắp đỉnh núi Khuynh Phong Giới.

Vút vút vút.

Rất nhanh, bị tiếng la hét của các nàng thu hút, từng giai nhân xung quanh lần lượt kéo đến.

Các nàng còn tưởng Doanh Huyền đang chơi trò gì đặc biệt.

Kết quả là thế này sao?

Nhưng khi biết hiệu quả của Hỗn Độn Kiếm Trì, ánh mắt mọi người lập tức nóng rực lên, chỉ là nhìn những người đang la hét đến xé lòng trong Hỗn Độn Kiếm Trì, lại không khỏi rùng mình một cái.

Quả nhiên, Hỗn Độn Kiếm Thể không dễ dàng có được như vậy.

Doanh Huyền gối đầu vào lòng Mỹ Đỗ Toa, hứng thú nhìn từng tuyệt thế giai nhân đang giãy giụa kêu la thảm thiết.

Với thực lực Sinh Nguyên Cảnh của hắn hiện giờ, cho dù các nàng có chết, hắn cũng có thể một ý niệm hồi sinh lại.

Cho nên, Doanh Huyền không hề lo lắng.

Sự đau đớn này vừa hay có thể rèn luyện ý chí của các nàng, rất có ích cho các nàng sau này.

Rất nhanh, hai canh giờ trôi qua.

Một bóng người áo trắng như tuyết dẫn đầu bay ra khỏi Hỗn Độn Kiếm Trì, chính là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y của thế giới Thiếu Niên Ca Hành.

Giờ phút này, cả người nàng như một thanh tuyệt thế tiên kiếm, phong mang tất lộ, đứng ở đó liền cho người ta cảm giác không gì không phá nổi. "Không tệ!" Doanh Huyền hài lòng gật đầu. "Đa tạ Thiên Đế." Bản thân Lý Hàn Y là một kiếm tu, giờ phút này chuyển biến thành Hỗn Độn Kiếm Thể, nàng cảm thấy mình mạnh lên gấp trăm lần không chỉ, hơn nữa cảm ngộ đối với kiếm đạo như được rót vào đầu.

So với trước kia, quả thực là thay da đổi thịt.

Sau Lý Hàn Y, Thiên Sứ Ngạn là người thứ hai thành công chuyển hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể, khí thế sắc bén trên người càng mạnh hơn. "Đa tạ Thiên Đế." Thiên Sứ Ngạn bái tạ xong, liền đến bên cạnh Doanh Huyền, muốn nhờ hắn kiểm tra xem Hỗn Độn Kiếm Thể mà nàng vừa chuyển hóa có vấn đề gì không.

Doanh Huyền trong lòng khẽ động, cũng tò mò sau khi các nàng chuyển hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể sẽ có những biến hóa gì.

Vì thế, đợi mọi người chuyển hóa xong, Doanh Huyền dành thời gian, cẩn thận kiểm tra cho các nàng một lượt, đảm bảo mỗi người đều không có vấn đề gì.

Thời gian trôi đi, lại nửa tháng nữa trôi qua.

Tất cả những nữ nhân bên cạnh Doanh Huyền muốn chuyển hóa Hỗn Độn Kiếm Thể đều đã hoàn thành thuế biến, mà phó bản Mãng Hoang Kỷ cũng bị Doanh Huyền rút cạn, dung nhập vào Đại Tần.

Hiện tại việc quản lý các Hỗn Độn vũ trụ trong phó bản Mãng

Hoang Kỷ về cơ bản đã đi vào quỹ đạo, Doanh Huyền nhìn Liễu Thần với khuôn mặt ửng hồng, đang ngủ say trong lòng, ý thức tiến vào hệ thống. "Hệ thống, làm mới phó bản!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Tinh Thần Biến." "Cũng không tồi, lại là một phó bản lớn." Doanh Huyền thầm nghĩ, chỉ là phó bản này có chút quan hệ với phó bản Mãng Hoang Kỷ trước đó, lẽ nào loại phó bản này còn có thể xuất hiện theo cặp sao? ... "Phó bản Tinh Thần Biến có phần tương tự với phó bản Mãng Hoang Kỷ, đều tương đương với một vũ trụ hỗn độn, và có thể có Chưởng Khống Giả.

Đặc biệt là vũ trụ trong phó bản Tinh Thần Biến do Lâm Mông sáng tạo, Lâm Mông chính là chủ nhân của cả vũ trụ, cường giả bình thường tiến vào vũ trụ của hắn chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Xem ra vẫn phải ta tự mình đi một chuyến.

Vậy thì đến vũ trụ của Lâm Mông chơi một chút." Doanh Huyền đã có quyết định trong lòng, nhưng hắn không lập tức khởi hành, mà nhìn Liễu Thần đang ngủ say trong lòng, lại ôn tồn một phen. "Có bí cảnh thế giới mới, có muốn đi xem không?" Doanh Huyền rút người ra, nhìn Liễu Thần hỏi. "Muốn đi!" Liễu Thần tinh thần phấn chấn, đôi mắt đẹp vốn đang mơ màng lập tức trở nên trong sáng.

So với việc "vận động" cùng Doanh Huyền, nàng hứng thú với bí cảnh thế giới mới hơn.

Doanh Huyền truyền tin tức về phó bản Tinh Thần Biến cho Doanh Chính, sau đó liền ngồi lên cỗ xe chuyên dụng của mình là Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, do Hỏa Kỳ Lân kéo đi đến thế giới phó bản Tinh Thần Biến.

Đồng hành còn có Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông, Thiên Nhận Tuyết và các nàng khác. …… Thế giới Tinh Thần Biến.

Phàm Nhân Giới. "Xoẹt……" Hư không gợn lên một tầng sóng

gợn, sau đó một đầu dị thú kéo xe liễn chậm rãi đi ra. "Đây chính là bí cảnh thế giới mới sao?" Thần thức của Liễu Thần lan ra, tò mò đánh giá toàn bộ Phàm Nhân Giới. "Đây là Phàm Nhân Giới của thế giới Tinh Thần Biến, bên trên còn có Tiên Ma Yêu Giới và Ám Tinh Giới, tu sĩ phàm nhân độ kiếp thành tiên sẽ phi thăng lên Tiên Ma Yêu Giới hoặc Ám Tinh Giới." "Mà bên trên những thế giới này còn có Thần Giới." "Thần Giới là một thế giới rộng lớn vô ngần, từ khi đản sinh đến nay đã trải qua gần một trăm hai mươi triệu ức năm." "Thần Giới có tám gia tộc cổ xưa, được sinh ra cùng lúc với Thần Giới!" "Tám đại gia tộc này không giống các thế lực khác có lúc hưng thịnh, lúc suy bại, bọn họ vẫn tồn tại cho đến ngày nay, mà thủ lĩnh của tám đại gia tộc này được xưng là Thánh Hoàng." "Tám vị Thánh Hoàng này không chỉ toàn bộ là cường giả cấp bậc Thần Vương, mà còn quyền thế ngút trời, uy hiếp toàn bộ Thần Giới!" "Bọn họ phân chia chiếm cứ một phương, hình thành tám trọng địa của Thần Giới: Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành, Nam Cực Kính Quang Thành, Đông Cực Huyễn Kim Sơn, Tây Cực Hỏa Diễm Sơn, Tây Bắc Lôi Phạt Thành, Đông Bắc Lâm Hải Chi Thành, Đông Nam Địa Để Chi Thành, Tây Nam Bích Ba Hồ." "Địa vị của bọn họ ở Thần Giới chỉ đứng sau Thiên Tôn." "Ngoài ra, tám đại Thánh Hoàng mỗi người đều sở hữu một kiện Nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo." "Ở thế giới này, Nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo cũng được coi là pháp bảo cường đại, chỉ thua Thiên Tôn Linh Bảo." "Đương nhiên, bất kể là Thần Vương hay Thiên Tôn, đối với ta đều không đáng nhắc tới." "Chủ yếu là vì thế giới này do Lâm Mông tạo ra, hắn tương đương với Chúa Tể Thế Giới, Chưởng Khống Giả vũ trụ." Nghe nói thế giới này có Chưởng Khống Giả, Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông, Thiên Nhận Tuyết và những người khác đều kinh ngạc.

Chưởng Khống Giả ở trong thế giới của mình gần như được xem là vô địch.

Hơn nữa rất khó ẩn nấp, vừa tiến vào sẽ bị phát hiện.

Thảo nào Doanh Huyền lại đích thân đến đây, nếu là cường giả Đại Tần đến, chắc chắn sẽ bị Chưởng Khống Giả phát hiện.

Có thể trở thành Chưởng Khống Giả của một vũ trụ, lại còn là sân nhà của đối phương, dù là cường giả Đại Tần cũng chưa chắc chiếm được lợi thế.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn không dừng lại, tiến về phía Tiên Ma Yêu Giới.

Doanh Huyền cũng dùng thần thức lướt qua Phàm Nhân Giới.

Nhân vật chính Tần Vũ vẫn còn là một đứa nhóc phế vật, vẫn đang liều mạng luyện tập võ đạo ngoại công, vẫn chưa nhận được ngón tay vàng 'Lưu Tinh Lệ' của mình.

Rất nhanh, Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn đến Tiên Ma Yêu Giới.

Với thực lực của Doanh Huyền, nếu không muốn Lâm Mông phát hiện thì Lâm Mông sẽ không thể phát hiện được.

Đột nhiên, một ngôi sao băng từ trên trời rơi xuống.

Liễu Thần thấy vậy, liền đưa tay cách không tóm lấy, một cành liễu xanh biếc hiện ra trong hư không, lập tức tóm lấy ngôi sao băng đó.

Giây tiếp theo, cành liễu thu hồi, đó là một tinh thể màu đỏ giống như mặt dây chuyền, nhưng Liễu Thần có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa không gian pháp tắc và linh hồn pháp tắc. "Đây là kết tinh do một cường giả để lại sau khi chết." Liễu Thần đánh giá một hồi rồi nói. "Không sai!" Doanh Huyền gật đầu, nói: "Đây là kết tinh linh hồn và năng lượng do Sinh Mệnh Thần Vương của Thần Giới lưu lại sau khi vẫn lạc, chứa đựng toàn bộ linh hồn pháp tắc và không gian pháp tắc mà Sinh Mệnh Thần Vương lĩnh ngộ khi còn sống,

nhưng chỉ là một nửa, còn một nửa nữa…" Doanh Huyền còn chưa nói xong, hai bóng người đã xuất hiện trước Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Một người là nam tử trung niên mặc thanh y.

Một người là thiếu nữ dịu dàng như nước, điềm tĩnh tao nhã, mái tóc đen như mực, sáng bóng có thể soi gương, đôi mắt mang lại cảm giác yên bình, làn da trắng nõn như ngọc, khí chất cao nhã, quả là một đại mỹ nữ. "Khương Lan của Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành ở Thần Giới ra mắt các hạ, không biết các hạ là ai?" Khương Lan nhìn Doanh Huyền, Liễu Thần và những người khác, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Những người này, hắn vậy mà một người cũng không nhìn thấu.

Phải biết hắn là Thần Vương, ở Thần Giới cũng là cường giả đỉnh cao, trừ những kẻ sở hữu linh bảo cường đại, về mặt tu vi, hắn chỉ đứng sau Thiên Tôn trong truyền thuyết.

Về phần Chưởng Khống Giả như Lâm Mông, hắn còn chưa có tư cách biết đến. "Thật là trùng hợp." Doanh Huyền thầm vui vẻ, không ngờ nhanh như vậy đã gặp được nữ chính của thế giới này là Khương Lập.

Trong nguyên tác, Khương Lập và Khương Lan truy tìm một nửa Lưu Tinh Lệ do Sinh Mệnh Thần Vương để lại, đến Tử Huyền Tinh ở Phàm Nhân Giới, sau đó gặp được nhân vật chính Tần Vũ, người đã nhận được nửa còn lại.

Bây giờ nửa Lưu Tinh Lệ này đã bị Liễu Thần chặn đường, ngón tay vàng của nhân vật chính Tần Vũ đã mất, Khương Lập và Khương Lan cũng sẽ không đến Phàm Nhân Giới nữa. "Đây là Thiên Đế Bệ hạ của Đại Tần, Doanh Huyền." Bỉ Bỉ Đông giới thiệu.

Trong đầu Khương Lan lóe lên vô số thông tin, nhưng cuối cùng vẫn không có gì liên quan.

Theo lý mà nói, các thế lực lớn và cường giả ở Thần Giới, hắn đều biết ít nhiều.

Nhưng lại không có chút thông tin nào về Doanh Huyền.

Vừa rồi hắn thậm chí còn đoán Doanh Huyền là một vị Thiên Tôn bí ẩn nào đó. "Trẫm không phải người của Thần Giới, hoặc có thể nói không phải người của thế giới mà các ngươi biết." Doanh Huyền nhìn Khương Lan, rồi nhẹ nhàng điểm một ngón tay vào giữa trán hắn và Khương Lập. "Không ổn!" Khương Lan kinh hãi thất sắc, muốn phản kháng, nhưng tu vi Thần Vương tung hoành Thần Giới của hắn, trước mặt Doanh Huyền lại giống như một phàm nhân. "Đây tuyệt đối không phải Thần Vương, chắc chắn là cường giả cấp Thiên Tôn." Ánh mắt Khương Lan tràn đầy tuyệt vọng, nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện mình không chết, mà trong đầu lại có thêm rất nhiều thông tin.

Khi hiểu được càng nhiều thông tin, Khương Lan ngây người, lòng chấn động.

Chương 238

Hắn giống như một con ếch ngồi đáy giếng, đột nhiên nhìn thấy trời đất rộng lớn bên ngoài.

Trong thông tin Doanh Huyền cho hắn không chỉ có tin tức về Đại Tần, mà còn có tin tức về thế giới của bọn họ. "Trên Thiên Tôn còn có cảnh giới khác?" "Hồng Mông Chưởng Khống Giả?" "Tất cả Thiên Tôn đều là đệ tử của Hồng Mông Chưởng Khống Giả?" "Toàn bộ vũ trụ đều do Hồng Mông Chưởng Khống Giả sáng tạo?" "Hồng Mông Chưởng Khống Giả có quyền khống chế tuyệt đối đối với vũ trụ của mình?" Nghĩ đến đây, Khương Lan càng cảm nhận được sự khủng bố và cường đại của Doanh Huyền.

Doanh Huyền đâu phải là Thiên Tôn?

Ít nhất cũng là tồn tại cùng cấp bậc với Hồng Mông Chưởng Khống Giả.

Thậm chí còn vượt qua cả Hồng Mông Chưởng Khống Giả.

Dù sao đây cũng là sân nhà của người khác.

Doanh Huyền dám đến, chứng tỏ không sợ đối phương.

Thực lực của hắn có thể tưởng tượng được.

Khương Lập lúc này cũng trợn to mắt, chấn động không nói nên lời.

Là công chúa của Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành, nàng cũng coi như kiến thức rộng rãi, phụ thân và thúc thúc của nàng đều là Thần Vương, nhưng lúc này thông tin Doanh Huyền cho nàng, quả thực đã lật đổ tam quan của nàng. "Hóa ra trời đất rộng lớn như vậy!" "Chúng ta tự cho rằng mình đã nhìn thấy toàn bộ thế giới, thực ra chỉ là ếch

ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng." Sau cơn chấn động, Khương Lập có chút tò mò và thấp thỏm nhìn về phía Doanh Huyền.

Nàng ngay cả Thiên Tôn cũng chưa từng gặp qua, mà Doanh Huyền lại là một tồn tại vượt qua Thiên Tôn.

Ít nhất cũng có thể sánh ngang với Hồng Mông Chưởng Khống Giả đã sáng tạo ra vũ trụ.

Nhân vật như vậy, trước đây nàng có mơ cũng không dám nghĩ tới, không ngờ lại gặp được. "Khương Lan, bái kiến Thiên Đế." Hai người không chút do dự chắp tay hành lễ.

Khương Lan là Thần Vương, lúc này hai chân cũng đang run rẩy. … Thế giới phó bản Tinh Thần Biến.

Thần Giới.

Đây là một thế giới lục địa rộng lớn vô ngần, từ khi đản sinh đến nay đã trải qua gần một trăm hai mươi triệu ức năm.

Từ khi Thần Giới đản sinh đến nay, đã có không ít thế lực cường thịnh một thời, nhưng theo thời gian trôi qua, phần lớn chúng cũng tan rã.

Hưng thịnh, suy bại, dường như là quy luật của trời đất.

Nhưng có tám thế lực đã phá vỡ quy luật này, từ khi Thần Giới đản sinh đến nay gần một trăm hai mươi triệu ức năm, tám thế lực này vẫn tồn tại vĩnh hằng.

Tám thế lực này là những thế lực có truyền thừa cổ xưa, vĩnh viễn không suy bại.

Mà thủ lĩnh của tám thế lực này chính là được gọi là Thánh Hoàng.

Bọn họ mỗi người chiếm cứ một phương địa bàn.

Khu vực phía bắc Thần Giới chính là địa bàn của Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm.

Khương Phạm cũng chính là phụ thân của nữ chính Khương Lập.

Lúc này, một đầu Hỏa Kỳ Lân uy vũ hùng tráng kéo xe liễn từ Tiên Ma Yêu Giới vượt qua hư không xuất hiện trên không trung một tòa Phi Thăng Trì ở khu vực phía bắc Thần Giới.

Phi Thăng Trì là nơi người từ hạ giới phi thăng lên Thần Giới xuất hiện, số lượng Phi Thăng Trì trong toàn bộ Thần Giới là cố định, có khoảng gần 800 Phi Thăng Trì.

Những Phi Thăng Trì này xuất hiện từ khi Thần Giới đản sinh.

Không thể phá hủy, vĩnh hằng tồn tại.

Trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, Khương Lập và Khương Lan đảm nhận vai trò hướng dẫn viên, giới thiệu phong thổ nhân tình của Thần Giới cho Doanh Huyền và các nàng. "Không gian của Thần Giới này và không gian của Tiên Ma Yêu Giới khác biệt thật lớn." Bỉ Bỉ Đông cảm nhận một chút không gian của Thần Giới, có chút cảm khái nói: "Võ giả từ Tiên Ma Yêu Giới phi thăng lên, ở Thần Giới này e rằng cũng không khác gì phàm nhân." "Đông tỷ tỷ tuệ nhãn như đuốc!" Khương Lập mỉm cười nói: "Ở Thần Giới, chỉ có đạt đến Hạ bộ Thiên Thần cảnh mới có thể phi hành, dưới Hạ bộ Thiên Thần cảnh đều không được." Tu vi ở Thần Giới được chia thành Hạ cấp Thần Nhân, Trung cấp Thần Nhân, Thượng cấp Thần Nhân, Hạ bộ Thiên Thần, Trung bộ Thiên Thần, Thượng bộ Thiên Thần, Thần Vương và Thiên Tôn. "Ủa, có người từ Tiên Ma Yêu Giới phi thăng lên rồi." Thiên Nhận Tuyết lúc này chú ý đến sự thay đổi của Phi Thăng Trì phía dưới, chỉ thấy sương mù trong Phi Thăng Trì cuồn cuộn dâng lên, sương mù trắng không ngừng bốc hơi.

Binh sĩ canh giữ Phi Thăng Trì thấy vậy, ánh mắt cũng phấn chấn

lên.

Sương mù trắng cuồn cuộn ngày càng mạnh, giống như có một con giao long đang cuộn mình trong Phi Thăng Trì.

Bỉ Bỉ Đông, Liễu Thần và những người khác cũng nhìn sang.

Khương Lập giới thiệu: "Người phi thăng từ hạ giới đến Phi Thăng Trì đều sẽ nhận được sự tẩy lễ của Phi Thăng Trì, được thần chi lực rót vào cơ thể, trở thành dự bị Thần Nhân.

Đợi linh hồn của họ tu luyện đến tầng thứ linh hồn kim đan, mới có thể đột phá đến Hạ cấp Thần Nhân." Trong lúc Khương Lập giới thiệu cho mọi người, người phi thăng trong Phi Thăng Trì sau khi nhận được thần chi lực rót vào cơ thể, bị binh sĩ canh giữ Phi Thăng Trì tập trung lại một chỗ, huấn thị nói: "Theo thông lệ của Thần Giới, phàm là người vừa phi thăng vào Thần Giới, có nghĩa vụ đến mỏ Thần Linh Thạch, khai khoáng miễn phí cho Thánh Hoàng bệ hạ một ngàn năm!

Trong một ngàn năm này các ngươi không được phản kháng, bỏ trốn.

Kẻ nào vi phạm sẽ bị toàn bộ Thần Giới truy sát." Doanh Huyền, Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết nghe thấy cuộc đối thoại phía dưới, khóe miệng không khỏi co giật.

Tu chân giả ở Phàm Nhân Giới liều mạng muốn phi thăng Tiên Ma Yêu Giới, Tiên Đế ở Tiên Ma Yêu Giới cửu tử nhất sinh độ qua thần kiếp liều mạng phi thăng Thần Giới.

Nếu bọn họ nhìn thấy cảnh này, không biết còn muốn phi thăng nữa không?

Những Tiên Đế có thể phi thăng Thần Giới, ở Tiên Ma Yêu Giới không ai là không uy danh lừng lẫy, quyền khuynh thiên hạ, cái thế vô

địch, trấn áp một thời đại, chí cao vô thượng.

Kết quả sau khi liều mạng phi thăng Thần Giới, đừng nói là tung hoành một phương, trực tiếp trở thành tầng lớp thấp nhất, trở thành người đào khoáng.

Hơn nữa còn là đào khoáng miễn phí, một lần đào là một ngàn năm.

Sự chênh lệch này thực sự quá lớn.

Giống như một vị hoàng đế chí cao vô thượng, đột nhiên biến thành một thợ mỏ đào khoáng miễn phí cho người khác, thậm chí sự chênh lệch này còn lớn hơn.

Dù sao những người có thể phi thăng Thần Giới đều là những Tiên Đế cái thế thần thông quảng đại, pháp lực vô biên ở Tiên Ma Yêu Giới.

Kết quả lại lưu lạc đến mức đào khoáng miễn phí. "À… đây là quy tắc bất thành văn từ xưa đến nay ở Thần Giới, không chỉ ở khu vực của Bắc Cực Thánh Hoàng chúng ta, mà toàn bộ Thần Giới đều như vậy!" Khương Lập có chút ngượng ngùng nói. "Lập nhi muội muội không cần căng thẳng." Liễu Thần mỉm cười, khiến người ta bất giác thả lỏng, nói: "Cá lớn nuốt cá bé, đối với tuổi thọ dài đằng đẵng của những người phi thăng này, một ngàn năm không là gì cả, không nô dịch họ vĩnh viễn đã là tốt rồi." Nghe lời của Liễu Thần, trái tim đang treo lơ lửng của Khương Lập và Khương Lan cuối cùng cũng được đặt xuống, bọn họ đều sợ rằng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến Doanh Huyền, khiến Doanh Huyền có ấn tượng không tốt về họ.

Có lời này của Liễu Thần, rõ ràng Doanh Huyền sẽ không để tâm đến những chuyện này.

Lúc này, Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông và những người khác đều tò mò

nhìn mấy người phi thăng phía dưới, tò mò về phản ứng của họ.

Sắc mặt họ đều thay đổi, nhưng họ không có phản ứng quá khích nào, vẫn coi như là bình tĩnh. "Rất tốt, những người phi thăng từng bước khổ tu từ hạ giới lên đến Thần Giới, quả nhiên bình tĩnh hơn những người lớn lên ở Thần Giới." Một binh sĩ canh gác Phi Thăng Trì cười nói, "Ta còn tưởng phải ra tay dạy dỗ các ngươi một trận chứ." Nói đến đây, hắn có chút mất hứng.

Hắn ở Thần Giới chỉ là một tên lính quèn, ai cũng không đánh lại, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều so với những người vừa mới phi thăng lên Thần Giới.

Trước đây cũng không phải không có những người phi thăng không nghe lời không chịu đào khoáng miễn phí, muốn bỏ trốn, kết quả bị hắn một chiêu trấn áp.

Điều này khiến tên lính quèn không đánh lại ai ở Thần Giới rất có cảm giác thành tựu.

Mà mấy người phi thăng này đều rất ngoan ngoãn.

Binh sĩ bảo họ làm gì, họ làm nấy, thâm nhập đạo lý có thể co có thể duỗi. "Những người có thể từng bước tu luyện đi lên, quả nhiên rất lý trí." Bỉ Bỉ Đông than thở.

Mặc dù có chút tiếc nuối vì không được xem một màn kịch hay, nhưng cũng không bất ngờ.

Cường giả có thể tu luyện đến cảnh giới Tiên Đế, và độ qua thần kiếp phi thăng Thần Giới, tâm tính và trí tuệ đều rất phi phàm.

Người tính tình nóng nảy, không có não cũng không sống được đến bây giờ.

Hơn nữa họ cũng có thể cảm nhận được những binh sĩ này mạnh hơn họ.

Chỉ có những nhân vật chính được buff hack mới dám đối đầu với trời, với đất, với không khí.

Chuyện những người phi thăng chỉ là một tình tiết nhỏ.

Doanh Huyền và những người khác đều không để tâm.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn tiếp tục tiến lên, Doanh Huyền nhận lời mời của Khương Lập và Khương Lan đến Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành. "Thiên Đế, đây chính là Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành." Khương Lập chỉ vào tòa thành lớn phía trước, giới thiệu.

Đây là một tòa thành lơ lửng giữa không trung, tường thành cao hai mươi trượng, chủ yếu được tạo thành từ những tảng đá đen khổng lồ, giống như một con hung thú đang cuộn mình. "Phiêu Tuyết Thành được sinh ra cùng lúc với Thần Giới." "Phiêu Tuyết Thành có rất nhiều điều kỳ lạ, những tảng đá khổng lồ trông có vẻ bình thường, nhưng ngay cả cao thủ Thiên Thần toàn lực tấn công, cũng rất khó để lại dấu vết trên tường thành Phiêu Tuyết Thành." Khương Lập giới thiệu cho Doanh Huyền và Liễu Thần: "Phiêu Tuyết Thành lúc nào cũng có tuyết lớn bay lất phất, tuyết hoa bao phủ mọi nơi trong Phiêu Tuyết Thành, chỉ là khi tuyết hoa rơi xuống đất, sẽ tự nhiên thấm vào mặt đất đen kịt rồi biến mất." Số người cư trú ở Phiêu Tuyết Thành không nhiều, hơn một vạn cao thủ Thiên Thần, còn có các đệ tử của gia tộc Bắc Cực Thánh Hoàng – tộc Khương.

Gia tộc Bắc Cực Thánh Hoàng, còn được gọi là hoàng tộc.

Bản thân Bắc Cực Thánh Hoàng, cũng như các đệ tử hoàng tộc thường cư trú tại nội thành trung tâm nhất của Phiêu Tuyết Thành.

Chỉ có những người có thực lực đạt đến Thần Vương mới là ngoại lệ, muốn ở đâu thì ở đó.

Khi Hỏa Kỳ Lân đến Phiêu Tuyết Thành, Thánh Hoàng Khương

Phạm đã sớm nhận được tin tức, dẫn theo một vị Thần Vương khác của Phiêu Tuyết Thành là Thiên Tâm Thần Vương và các cường giả cốt cán của gia tộc ra nghênh đón. "Con kỳ lân này thực lực thật mạnh, hoàn toàn không nhìn thấu, e rằng không yếu hơn Thần Vương." Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm và Thiên Tâm Thần Vương trong lòng rùng mình, bọn họ nhận được tin nhắn của Khương Lan, có một vị khách quý siêu việt Thiên Tôn sẽ đến Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành làm khách.

Trong mắt họ, Thiên Tôn đã là tồn tại trong truyền thuyết.

Họ không thể tin rằng còn có cường giả vượt qua Thiên Tôn.

Nhưng lời này là do Khương Lan nói.

Khương Lan là một trong ba đại Thần Vương của Phiêu Tuyết Thành, thực lực chỉ đứng sau Thánh Hoàng Khương Phạm, chủ yếu là vì Khương Phạm có một kiện Nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Họ đối với việc Doanh Huyền vượt qua Thiên Tôn, bán tín bán nghi.

Nhưng dù sao đi nữa, Doanh Huyền ít nhất cũng là một vị Thần Vương.

Vì vậy, Khương Phạm vẫn dẫn mọi người thận trọng đối đãi.

Nhưng lúc này nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân, tâm thần họ chấn động, tuy không thể tin Doanh Huyền vượt qua Thiên Tôn, nhưng rất có thể có thực lực Thiên Tôn.

Về phần nhiều thông tin hơn, Khương Lan không nói cho họ biết. "Tại hạ Khương Phạm, hoan nghênh Thiên Đế Đại Tần đến Phiêu Tuyết Thành làm khách, vô cùng vinh hạnh." Khương Phạm cười nói với xe liễn: "Tại hạ đã chuẩn bị sẵn rượu ngon thức ăn ngon, để vì Thiên Đế tiếp phong tẩy trần, mời!" "Làm phiền rồi!" Doanh Huyền

bình tĩnh mở miệng, Khương Phạm và Thiên Tâm Thần Vương cũng nhìn thấy Doanh Huyền, Liễu Thần và những người khác trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn.

Lòng họ kinh hãi.

Vậy mà một người cũng không nhìn thấu.

Nhìn qua, giống như phàm nhân bình thường.

Nhưng phàm nhân bình thường, làm sao họ có thể không nhìn thấu?

Tuyệt đối đã vượt qua Thần Vương.

Giây phút này, Khương Phạm và Thiên Tâm Thần Vương trở nên run rẩy, không còn vẻ ung dung như trước.

Bởi vì Thiên Tôn quá mạnh, một ngón tay cũng có thể nghiền chết họ. "Thiên Đế bệ hạ, mời vào trong!" Khương Phạm đến trước xe liễn, run rẩy nói.

Trước đó hắn không chắc chắn về thực lực của Doanh Huyền, còn có thể tỏ ra ung dung, nhưng bây giờ xác nhận Doanh Huyền ít nhất có thực lực Thiên Tôn, hắn không dám sơ suất.

Dưới sự dẫn dắt của Khương Phạm, Doanh Huyền và những người khác đến đại điện đã được chuẩn bị sẵn và ngồi xuống.

Doanh Huyền ngồi ở chủ vị.

Bên trái là Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông và các nàng của Đại Tần.

Bên phải là Khương Lập, Khương Phạm, Khương Lan và các cường giả của Phiêu Tuyết Thành.

Đương nhiên, thực lực của Khương Lập không mạnh, sở dĩ có thể ngồi gần Doanh Huyền hơn, tự nhiên là vì Khương Lập là mỹ nữ, lại tiếp xúc với Doanh Huyền tương đối sớm.

Khương Phạm có ý muốn gả Khương Lập cho Doanh Huyền để kéo gần quan hệ.

Trong đại điện, từng thị nữ Thiên Thần xinh đẹp mặc vũ y màu xanh nhạt như những con bướm đang bay lượn khắp nơi, bưng lên từng đĩa thức ăn.

Những chiếc bàn dài bằng ngọc nhỏ được đặt xen kẽ trong đại điện. "Thiên Đế bệ hạ có thể quang lâm Phiêu Tuyết Thành, là vinh hạnh to lớn của Phiêu Tuyết Thành chúng ta, tại hạ kính Thiên Đế bệ hạ." Khương Phạm cung kính nói.

Doanh Huyền nếm thử rượu ngon của Thần Giới, sau đó nhìn về phía mấy người Khương Phạm, nói: "Các ngươi có biết mình được sinh ra như thế nào không?" Nghe câu này, thân thể Khương Phạm, Khương Lan và các cường giả khác chấn động, còn Khương Lập và thế hệ thứ hai, thứ ba trở đi thì rất nghi hoặc.

Chương 239

Đây là câu hỏi ngu ngốc gì vậy?

Nhưng ngay khi ý nghĩ này nảy sinh, họ cũng đột nhiên chấn động, trong mắt mang theo nghi hoặc.

Phụ mẫu của Khương Phạm, Khương Lan là ai, họ dường như chưa từng nghe nói qua.

Không chỉ Khương Phạm, Khương Lan, mà cả những cường giả thế hệ đầu tiên của tám đại Thánh Hoàng gia tộc ở Thần Giới, phụ mẫu của họ là ai, họ dường như cũng chưa từng nghe nói.

Dường như họ đều từ không mà sinh ra. "Xin Thiên Đế bệ hạ chỉ điểm mê tân!" Khương Phạm đứng dậy, cung kính nói.

Ánh mắt hắn tràn đầy kích động và chờ mong.

Đối với câu hỏi hắn được sinh ra như thế nào, hắn vẫn luôn tìm kiếm câu trả lời, nhưng lại không tìm được.

Có lẽ chỉ có Thiên Tôn mới biết.

Hắn đã hỏi Lôi Phạt Thiên Tôn nhưng không nhận được câu trả lời, ngược lại còn bị mắng một trận.

Vì vậy, hắn vẫn luôn khao khát mình trở thành Thiên Tôn. "Ngươi có biết Thần Giới có mấy vị Thiên Tôn không?" Doanh Huyền hỏi. "Nghe nói có ba vị Thiên Tôn, trong đó Lôi Phạt Thiên Tôn xuất hiện thường xuyên nhất, Tiêu Dao Thiên Tôn là Thiên Tôn mới đản sinh, còn có một vị Phiêu Vũ Thiên Tôn bí ẩn và cường đại nhất." Khương Phạm nói hết những gì hắn biết. "Không sai!" Doanh Huyền khẽ gật đầu, nói: "Thực ra ba vị Thiên Tôn này đều có một sư tôn – Lâm Mông!

Đương nhiên, Thiên Tôn đối với Lâm Mông cũng không là gì!

Lâm Mông muốn ai trở thành Thiên Tôn, người đó có thể trở thành Thiên Tôn!

Vận mệnh của các ngươi đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Bởi vì toàn bộ vũ trụ này đều do Lâm Mông sáng tạo." Khương Phạm và những người khác trợn to mắt, trực tiếp ngây người.

Trong lòng chỉ còn lại chấn động.

Thiên Tôn trong truyền thuyết còn có sư phụ?

Lâm Mông?

Toàn bộ vũ trụ của họ đều do Lâm Mông sáng tạo?

Nói như vậy, họ cũng là do Lâm Mông sáng tạo? "Không sai, các ngươi đều là sinh linh do Lâm Mông sáng tạo." Doanh Huyền nhìn ra suy nghĩ của họ, trực tiếp nói: "Trẫm lần này đến đây, chính là để tìm Lâm Mông, để Lâm Mông và toàn bộ vũ trụ gia nhập Đại Tần của trẫm." Phịch.

Khương Phạm và những người khác trực tiếp quỳ xuống đất, toàn thân mềm nhũn.

Tìm người đã sáng tạo ra toàn bộ vũ trụ là Lâm Mông?

Gia nhập Đại Tần?

Trời ơi.

Giây phút này, Khương Phạm và các cường giả cuối cùng cũng hiểu được Doanh Huyền là tồn tại vĩ đại đến mức nào.

Khương Lan quả nhiên không nói dối.

Doanh Huyền thật sự là tồn tại cấm kỵ vượt qua Thiên Tôn.

Đáng sợ. "Khương Phạm bái kiến Thiên Đế bệ hạ, nguyện dẫn

dắt Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành gia nhập Đại Tần, cầu Thiên Đế bệ hạ thu nhận!" Sau cơn chấn động, Khương Phạm vội vàng bái lạy.

Hắn biết đây là một cơ hội, một cơ hội trời cho.

Ngày thường, họ rất ít khi gặp được Thiên Tôn, trước mặt Thiên Tôn không dám thở mạnh, run rẩy lo sợ.

Bây giờ lại gặp được một tồn tại khủng bố vượt qua Thiên Tôn vô số lần.

Đây là kỳ ngộ gì chứ?

Đặc biệt là Khương Lập, nếu có thể được Thiên Đế coi trọng, nhà họ Khương sẽ trực tiếp cất cánh. "Hoan nghênh gia nhập Đại Tần." Doanh Huyền tự nhiên sẽ không từ chối sự đầu quân của Khương Phạm.

Chuyện đã xong, Khương Phạm trong lòng vui mừng khôn xiết.

Trên yến tiệc, chủ và khách đều vui vẻ.

Rượu no cơm say.

Doanh Huyền không ở lại lâu, dưới ánh mắt kính sợ của Khương Lan và những người khác, Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn bay lên không trung Thần Giới.

Trên không trung Thần Giới, Khương Phạm và các Thần Vương khác đều cho rằng đây là nơi cao nhất của Thần Giới.

Thực ra bên trên cái gọi là 'nơi cao nhất' này, vẫn còn một không gian nữa.

Nơi đây có vô số mây lành.

Cuối những đám mây lành chính là một tòa cung điện tráng lệ. "Bạch Vân Điện?" Bỉ Bỉ Đông nhìn về phía xa, tòa Bạch Vân Điện nằm sâu trong vô số mây lành, tò mò đánh giá.

Nơi đây chính là trung tâm quản lý Thần Giới, vô số không gian tầng thứ Tiên Ma Yêu Giới, vô số không gian Phàm Nhân Giới! "Có bạn từ phương xa đến, chẳng phải vui lắm sao!" Khi Doanh Huyền đến Bạch Vân Điện, một giọng nói bình tĩnh uy nghiêm truyền đến từ phía trên.

Ngay sau đó, cửa Bạch Vân Điện mở ra, một con đường lớn bằng vàng kéo dài ra. … Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn dọc theo con đường vàng tiến vào Bạch Vân Điện.

Trong một đại sảnh bên trong Bạch Vân Điện, chỉ thấy Phiêu Vũ Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn và Tiêu Dao Thiên Tôn ba người đang cung kính đứng một bên, ở giữa đại sảnh là một thanh niên mặc trường bào có vóc dáng cường tráng.

Hắn có mái tóc dài màu nâu đen, đôi mắt sâu thẳm, nụ cười khiến người ta cảm thấy thân thiết, chỉ là thỉnh thoảng, trên người thanh niên lại có một luồng sức mạnh khủng bố khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Hắn chính là người sáng tạo ra vũ trụ này, Lâm Mông! "Tại hạ Lâm Mông, ra mắt đạo hữu." Lâm Mông đánh giá Doanh Huyền trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, trong mắt không có địch ý, mặc dù Doanh Huyền không phải là người của vũ trụ bọn họ. "Ngọc Đế Đại Tần Doanh Huyền." Doanh Huyền đánh giá Lâm Mông, thực lực của đối phương gần bằng Chưởng Khống Giả vũ trụ hỗn độn trong phó bản Mãng Hoang Kỷ, dù ở trong vũ trụ của đối phương, cũng không phải là đối thủ của hắn. "Chắc hẳn Lâm đạo hữu cũng đã biết mục đích trẫm đến đây, chính là hy vọng ngươi và Hồng Mông gia nhập Đại Tần của trẫm." Doanh Huyền đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Mông là Chưởng Khống Giả của toàn bộ vũ trụ, đã phát hiện ra Doanh Huyền, tuy không thể tra xét thông tin của Doanh Huyền,

nhưng lại có thể tra xét thông tin của những người đã tiếp xúc với Doanh Huyền, ví dụ như Khương Lan, Khương Lập.

Là sinh linh trong vũ trụ của Lâm Mông, những thông tin họ biết, Lâm Mông chỉ cần một ý niệm là có thể biết hết. "Muốn ta và đại ca gia nhập Đại Tần, còn phải xem thực lực của Thiên Đế." Lâm Mông cũng không tức giận, cười nói.

Hắn và đại ca Hồng Mông là những người mạnh nhất trong toàn bộ Hồng Mông Không Gian, hai người họ là tồn tại cùng cấp bậc.

Những người khác, không cùng đẳng cấp với họ.

Vì vậy, họ cũng cảm thấy cô đơn.

Một là sự cô đơn của kẻ vô địch.

Một là sự cô đơn vì không có người đồng đạo.

Dù sao không cùng đẳng cấp sinh linh, căn bản không thể trở thành bằng hữu.

Giống như Thiên Tôn mạnh nhất trong vũ trụ của Lâm Mông, trước mặt Lâm Mông và Hồng Mông, thực ra chỉ là con kiến, căn bản không có tư cách trở thành đạo hữu của họ. "Nói thật, có thể nhìn thấy đạo hữu như Thiên Đế, đại ca chắc hẳn càng vui mừng hơn." Lâm Mông cảm khái nói.

Hắn trở thành Chưởng Khống Giả vũ trụ, mới chỉ hơn hai 'diễn kỷ' một chút.

Mà Hồng Mông từ khi đản sinh đến nay, đã hơn một ngàn 'diễn kỷ' rồi!

Một diễn kỷ là sáu ngàn vạn ức năm.

Hơn một ngàn diễn kỷ, là bao lâu?

Họ đều rất mong đợi có nhiều người đồng đạo hơn, dù sao, họ đã

cô đơn quá lâu rồi.

Hồng Mông là sinh linh đầu tiên trong Hồng Mông Không Gian, sau đó học được cách sáng tạo vũ trụ sinh linh.

Lâm Mông là sinh linh đản sinh trong vũ trụ của Hồng Mông, cuối cùng phá vỡ sự trói buộc của vũ trụ, tiến vào Hồng Mông Không Gian, trở thành cường giả cùng cấp với Hồng Mông, cũng trở thành nhị đệ của Hồng Mông.

Sau đó Lâm Mông lưu danh trên Hồng Mông Kim Bảng, dưới sự chỉ điểm của Hồng Mông, học được cách sáng tạo vũ trụ, chính là Lâm Mông Vũ Trụ hiện tại. "Trẫm cũng rất vui!" Trong lúc nói chuyện, Doanh Huyền điểm một ngón tay vào giữa trán Lâm Mông.

Ầm.

Lâm Mông tâm thần chấn động, cảm thấy một nỗi kinh hoàng lớn, toàn bộ Lâm Mông Vũ Trụ cũng theo tâm thần hắn chấn động mà run rẩy.

Ba vị Thiên Tôn phía sau hắn càng lập tức phủ phục xuống đất, run lẩy bẩy. "Sao có thể?" Lâm Mông muốn giơ tay ngăn cản, nhưng lại phát hiện bị một luồng sức mạnh đáng sợ hoàn toàn áp chế, thậm chí hắn còn không thể điều động sức mạnh của toàn bộ vũ trụ.

Ngón tay trắng như ngọc của Doanh Huyền điểm vào giữa trán Lâm Mông, truyền thông tin liên quan đến Đại Tần cũng như Hỗn Nguyên Kinh cho hắn.

Lâm Mông xem xét những thông tin liên quan, trong mắt tràn đầy chấn động.

Trước đó hắn nhìn thấy Doanh Huyền, biết rõ Doanh Huyền đến để xâm chiếm vũ trụ của họ, nhưng hắn vẫn nói cười vui vẻ, không hề để tâm.

Chính là vì hắn không cho rằng Doanh Huyền có thể làm tổn thương hắn.

Nhưng thực tế đã cho hắn một cú tát đau đớn.

Trước mặt Doanh Huyền, hắn ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi. "Trời ơi, sư tôn vậy mà bại rồi?" "Sao có thể?" Phiêu Vũ Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn và Tiêu Dao Thiên Tôn phủ phục trên mặt đất, kinh hãi khiếp vía.

Trong lòng họ, Lâm Mông không chỉ là sư tôn của họ, mà còn là tồn tại vô địch, không gì không làm được.

Vị trí Thiên Tôn của họ, đều phụ thuộc vào một ý niệm của Lâm Mông.

Mặc dù khó tin, nhưng họ không thể không tin.

Giây phút này, họ biết, trời đã thay đổi.

Từ nay về sau, trong vũ trụ này, Lâm Mông cũng không còn là tồn tại chí cao vô thượng nữa, mà là Ngọc Đế Đại Tần. "Lâm Mông bái kiến Thiên Đế, tạ Thiên Đế ban pháp!" Lâm Mông sau khi sắp xếp lại thông tin Doanh Huyền cho, liền bái lạy Doanh Huyền.

Giờ phút này, hắn đã thần phục.

Không chỉ vì Doanh Huyền có thực lực nghiền ép hắn, mà còn vì Doanh Huyền có thể cho hắn một thế giới rộng lớn hơn, cho hắn cơ hội tiến thêm một bước.

Đừng nhìn hắn và Hồng Mông vô địch trong Hồng Mông Không Gian.

Nhưng chính vì vô địch, nên mới cô đơn như vậy, hơn nữa Hồng Mông Không Gian đối với họ, giống như một cái lồng giam.

Hắn cũng muốn đi xem thế giới rộng lớn hơn, đi xem chư thiên

vạn giới. "Đi thôi, chúng ta đi gặp Hồng Mông." Doanh Huyền nói.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn đi về phía Hồng Mông Không Gian.

Lâm Mông vừa dẫn đường phía trước, vừa không khỏi nhìn Hỏa Kỳ Lân một cái, không ngờ đầu dị thú kéo xe này cũng mạnh như vậy.

Phải biết Hồng Mông Không Gian rất nguy hiểm, trừ khi luyện thành 'Hồng Mông Chi Thân', cơ thể và Hồng Mông linh khí hòa làm một không phân biệt, tự nhiên sẽ không bị tổn thương.

Nếu không dù là Thiên Tôn, cũng không có khả năng tiến vào Hồng Mông Không Gian.

Lâm Mông cảm giác đầu Hỏa Kỳ Lân này cũng không yếu hơn hắn.

Thảo nào Doanh Huyền có thể dễ dàng trấn áp hắn, khiến hắn không có chút sức phản kháng nào.

Thật sự quá mạnh.

Chương 240

Tốc độ của Hỏa Kỳ Lân và Lâm Mông rất nhanh.

Không lâu sau, đã đến nơi ở của Hồng Mông.

Chỉ thấy sâu trong vô tận Hồng Mông linh khí, có một gian nhà tranh lơ lửng.

Một gian nhà tranh nhỏ, trước nhà có một cây quế lùn khỏe mạnh, dưới cây quế có một bàn đá, xung quanh bàn đá có ba ghế đá.

Đây chính là nơi ở của Hồng Mông.

Xung quanh toàn là vô tận Hồng Mông linh khí lưu động, ở trung tâm chỉ có một mảnh đất lơ lửng rộng vài chục mét.

Hỏa Kỳ Lân kéo xe liễn một bước vào mảnh đất lơ lửng trước nhà tranh, ánh mắt của Doanh Huyền, Liễu Thần và những người khác liền rơi vào người trung niên đang ngồi bên bàn đá.

Người trung niên này mặc một chiếc áo dài bằng vải gai mộc mạc, mái tóc dài tùy ý tung bay, cả người trông có vẻ luộm thuộm.

Lúc này hắn đang từng chén uống rượu, mắt lại nhìn chằm chằm vào một cuốn sách màu vàng trước mặt. "Đại ca." Lâm Mông lập tức lên tiếng.

Hồng Mông cũng đứng dậy, có chút bất ngờ nhìn Hỏa Kỳ Lân và Doanh Huyền, sau đó liền biết chuyện xảy ra trước đó.

Trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lâm Mông vậy mà bị một chiêu trấn áp?

Hắn là sinh linh đầu tiên của Hồng Mông Không Gian, thực lực của hắn mạnh hơn Lâm Mông một chút, nhưng cũng không thể một

chiêu trấn áp Lâm Mông.

Hắn khẳng định mình không phải đối thủ của Doanh Huyền.

Nhưng mà… "Hồng Mông bái kiến Thiên Đế." Hồng Mông trước tiên hành lễ với Doanh Huyền, sau đó nói: "Ta biết ý đồ của Thiên Đế, nhưng vẫn muốn cảm nhận sức mạnh của Thiên Đế!" Từ khi sinh ra đã vô địch trong Hồng Mông Không Gian, hắn còn chưa từng nếm mùi bị người khác đánh bại. "Trẫm thành toàn cho ngươi!" Doanh Huyền điểm một ngón tay về phía Hồng Mông.

Không hề có chút hồi hộp nào.

Doanh Huyền đã đạt đến Sinh Nguyên Cảnh hoàn toàn nghiền ép Hồng Mông. "Thiên Đế công tham tạo hóa, Hồng Mông tâm phục khẩu phục!" Hồng Mông kính phục nói.

Đối với việc gia nhập Đại Tần, hắn không có chút phản kháng.

Hắn cũng muốn xem chư thiên vạn giới.

Hắn cũng muốn tiến thêm một bước.

Hồng Mông, Lâm Mông hai người lập tức ngồi vào chỗ. "Thiên Đế, còn có các vị tiên tử, nếm thử rượu do ta luyện tạo!" Hồng Mông lấy ra một vò rượu lớn đưa đến trước mặt Doanh Huyền, cười nói: "Rượu này, là do ta thu thập không ít dược liệu trong vũ trụ của ta, cuối cùng luyện chế ra rượu ngon, có lẽ không bằng rượu ngon của Thiên Đế, nhưng rượu của các vũ trụ khác nhau, chắc hẳn hương vị cũng khác nhau!" "Không tệ." Doanh Huyền khẽ gật đầu, đồng ý.

Thế giới khác nhau, hương vị rượu tự nhiên khác nhau, có những thế giới đẳng cấp không cao, nhưng hương vị rượu lại rất ngon.

Thiên Nhận Tuyết lấy ra một hàng chén rượu xanh biếc long lanh, mở vò rượu, rót cho Doanh Huyền và các nàng mỗi người một chén.

Cổn Cổn đang nằm trên vai Doanh Huyền cũng nhảy vào lòng Thiên Nhận Tuyết, ngồi giữa khe ngực vĩ đại, hai mắt to đen láy nhìn vò rượu.

Thiên Nhận Tuyết hiểu ý, cũng rót cho Cổn Cổn một chén.

Cổn Cổn hai cái vuốt nhỏ ôm chén rượu, ưỡn cái bụng tròn vo, nằm trong lòng Thiên Nhận Tuyết, xì xụp uống.

Trong lúc uống rượu, Hồng Mông đưa tay ra hiệu, mọi người liền thấy rõ ở nơi xa xôi, một tấm bảng màu vàng, từ ức vạn dặm xuyên qua vô tận Hồng Mông linh khí, bay tới.

Tấm bảng màu vàng đó bay đến trước mặt Doanh Huyền và mọi người, trên đó còn có một loại uy áp đặc thù, mơ hồ vượt qua cả Lâm Mông.

Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông và những người khác đều tò mò đánh giá 'Hồng Mông Kim Bảng' này, dài đến sáu mét, rộng nửa mét.

Toàn bộ Hồng Mông Kim Bảng màu vàng, mà phía sau Hồng Mông Kim Bảng, có một chữ khổng lồ lớn bằng Hồng Mông Kim Bảng ẩn hiện.

Chữ viết này rất đặc biệt, mắt không nhận ra, nhưng trong đầu tự nhiên hiện ra ý nghĩa của chữ viết này.

Chữ khổng lồ đó là 'Mông'.

Mà hàng đầu tiên của Hồng Mông Kim Bảng, cũng có hai chữ viết song song, cũng là loại chữ phức tạp đó, lần lượt là 'Hồng' và 'Lâm'. "Thiên Đế, đây là Hồng Mông Kim Bảng, chỉ cần ghi tên trên Hồng Mông Kim Bảng, liền có thân phận 'Hồng Mông Chưởng Khống Giả'!

Thân là Hồng Mông Chưởng Khống Giả, mọi thứ trong Hồng Mông, bất kể là vũ trụ nào, vận mệnh của hầu hết mọi sinh linh đều có thể tính toán.

Đồng thời năng lượng của bất kỳ vũ trụ nào ngài cũng có thể điều động." Hồng Mông cười nói. "Hồng Mông Kim Bảng này ngược lại có nét tương tự với Thương Khung Bảng của Đại Thiên thế giới!" Liễu Thần đánh giá nói.

Chỉ là đẳng cấp của Hồng Mông Kim Bảng cao hơn mà thôi. "'Hồng Mông Kim Bảng' này là do Hồng Mông Không Gian tự nhiên thai nghén sinh ra, nhưng Chưởng Khống Giả cấp một, chỉ có bốn suất, hiện tại còn hai suất." Hồng Mông nói.

Doanh Huyền đánh giá Hồng Mông Kim Bảng, nói: "Hồng Mông Kim Bảng này cũng không tệ, tuy Chưởng Khống Giả cấp một chỉ có bốn suất, nhưng thực ra có thể thay phiên nhau sử dụng, đối với việc tăng cường cảm ngộ đạo có sự trợ giúp không nhỏ." Trong lúc nói chuyện, một luồng ý thức của Doanh Huyền liền bay qua, dung nhập vào Hồng Mông Kim Bảng.

Chỉ thấy Hồng Mông Kim Bảng đột nhiên sáng rực, ánh sáng vàng từ Hồng Mông Kim Bảng bắn ra, lập tức bao phủ không gian vô tận, ngay cả hai vũ trụ của Hồng Mông và Lâm Mông cũng nằm trong phạm vi bao phủ.

Một lát sau, Hồng Mông Kim Bảng trở lại trạng thái bình thường.

Hàng đầu tiên của Hồng Mông Kim Bảng, lần lượt là 'Hồng', 'Lâm', 'Doanh'.

Trong đầu Doanh Huyền cũng lập tức tuôn ra vô số thông tin, bao gồm thông tin của Hồng Mông Không Gian, cũng bao gồm thông tin của mọi thứ trong hai vũ trụ 'Hồng Mông Vũ Trụ' và 'Lâm Mông Vũ Trụ' của Hồng Mông và Lâm Mông.

Đồng thời đối với Hồng Mông Không Gian cũng có cảm ngộ sâu sắc.

Hồng Mông Kim Bảng thực ra tương đương với bản nguyên của vũ trụ hỗn độn.

Một lúc sau, Doanh Huyền thu hồi một luồng ý thức, nói với Liễu Thần và những người khác: "Các ngươi cũng có thể cảm ngộ một chút." Thế là, Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông và những người khác đều lần lượt lên bảng cảm ngộ một phen.

Hồng Mông và Lâm Mông ngây người.

Còn có thể thao tác như vậy sao?

Hồng Mông Kim Bảng: Mẹ kiếp, lão tử không cần thể diện à?

Thật sự coi lão tử là xe buýt công cộng sao?

Muốn lên thì lên, muốn xuống thì xuống? "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Tinh Thần Biến." "Khen thưởng Hồng Mông Chi Tâm." Bởi vì Hồng Mông và Lâm Lôi hai người gia nhập Đại Tần, phó bản Tinh Thần Biến tự nhiên cũng được thông quan, mà phần thưởng nhận được cũng khiến Doanh Huyền rất vui mừng.

Hồng Mông Chi Tâm, cũng có thể gọi là Hồng Mông bản nguyên, sau khi Doanh Huyền luyện hóa nó, tu vi tuyệt đối có thể tăng lên một đoạn dài, không chừng có thể tấn thăng Diệt Nguyên Cảnh.

Nhìn Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông và những người khác vẫn đang nghịch Hồng Mông Kim Bảng, Doanh Huyền lấy ra Hồng Mông Chi Tâm, một ngụm nuốt vào trong bụng.

Theo Hồng Mông Chi Tâm vào bụng, vô tận cảm ngộ dâng lên trong lòng, một luồng khí tức đáng sợ từ trong cơ thể Doanh Huyền lan tỏa ra.

Hồng Mông và Lâm Lôi hai người lập tức có cảm ứng, nhìn về phía Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, từ trên người Doanh Huyền, bọn họ cảm nhận được một luồng khủng bố không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ

nào để miêu tả.

Giống như một phàm nhân đối mặt với một đầu hồng hoang hung thú.

Chỉ có nhỏ bé, bất lực và tuyệt vọng.

Bọn họ cảm giác Doanh Huyền chỉ cần một ý niệm là có thể triệt để diệt sát bọn họ.

Liễu Thần và những người khác cũng phát hiện ra sự thay đổi của Doanh Huyền, ngừng đùa nghịch Hồng Mông Kim Bảng, mà đứng một bên hộ pháp cho Doanh Huyền.

Đương nhiên, Doanh Huyền đang ở trong Hỗn Nguyên Chí Tôn Liễn, cho dù không có bọn họ hộ pháp, Hồng Mông và Lâm Lôi cũng không thể làm hắn tổn hại dù chỉ một phân.

Huống chi còn có Cổn Cổn và Hỏa Kỳ Lân.

Thậm chí Doanh Huyền cũng không phải là không thể ra tay.

Mà Hồng Mông và Lâm Lôi cũng không có ý niệm muốn nhân cơ hội ra tay, không nói bọn họ cũng rõ, cơ hội thành công gần như bằng không.

Hơn nữa bọn họ đều là tự nguyện gia nhập Đại Tần, đối với Doanh Huyền không hề có bất mãn, và bọn họ cũng rất muốn kiến thức sự rộng lớn của chư thiên vạn giới.

Rất nhanh.

Doanh Huyền đã luyện hóa xong Hồng Mông Chi Tâm, tu vi thuận lợi đột phá đến Diệt Nguyên Cảnh.

Trong khoảnh khắc hắn mở mắt ra, Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông, Hồng Mông, Lâm Lôi và những người khác đều có một cảm giác kinh hoàng đến tột cùng, linh hồn như bị đông kết, vạn vật đều tịch diệt.

Bởi vì Doanh Huyền vừa mới đột phá đến Diệt Nguyên Cảnh, đạt tới cảnh giới một niệm diệt vạn vật, trên người tự nhiên mang theo một luồng khí tức khủng bố của cảnh giới này. "Thật đáng sợ!" Hồng Mông và Lâm Lôi nhìn nhau, âm thầm kinh hãi. "Chúc mừng Thiên Đế, tu vi đại tiến, đại đạo vĩnh hằng." Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông và những người khác lập tức cung kính nói. "Chúc mừng Thiên Đế, tu vi đại tiến, đại đạo vĩnh hằng." Hồng Mông và Lâm Lôi cũng theo đó chúc mừng. "Có chút đột phá!" Doanh Huyền rất hài lòng, từ Sinh Nguyên Cảnh đột phá đến Diệt Nguyên Cảnh, thực lực của hắn tăng vọt một đoạn dài.

Sinh Nguyên Cảnh tuy rất mạnh mẽ, nhưng căn bản của nó nằm ở chữ 'sinh', cho dù bản thân bị giết, cũng có thể dùng một ý niệm để tái sinh.

Mà Diệt Nguyên Cảnh chủ về 'diệt', lực sát thương mạnh hơn Sinh Nguyên Cảnh không biết bao nhiêu lần. "Thiên Đế, ta muốn sáng tạo một vũ trụ ở nơi này," Liễu Thần nói với Doanh Huyền.

Sau khi cảm ngộ Hồng Mông Kim Bảng và quan sát vũ trụ của Lâm Mông và Hồng Mông, nàng cũng muốn tự mình thử cảm giác sáng tạo một vũ trụ. "Đương nhiên có thể!" Doanh Huyền cười nói: "Ta cũng tạo một vũ trụ chơi xem sao." Trong thế giới Tinh Thần Biến, Hồng Mông là sinh linh đầu tiên trong Hồng Mông Không Gian, hắn là người đầu tiên học được cách sáng tạo vũ trụ, sau đó Lâm Lôi cũng tạo ra một Lâm Mông vũ trụ.

Kế tiếp Tần Vũ cũng tạo ra một Tần Mông vũ trụ.

Đã đến đây rồi, cảm giác không tạo một vũ trụ thì thật là uổng công. "Vậy Thiên Đế tạo trước đi, ta vừa hay có thể quan sát một phen," Liễu Thần mỹ mâu sáng lên, mong đợi nói.

Bỉ Bỉ Đông, Thiên Nhận Tuyết và những người khác đều tràn đầy

mong đợi nhìn Doanh Huyền.

Thậm chí cả Hồng Mông và Lâm Lôi, những người đã từng sáng tạo vũ trụ, cũng rất tò mò, muốn xem vũ trụ mà Doanh Huyền tạo ra sẽ như thế nào.

Muốn biết phương pháp tạo vũ trụ của Doanh Huyền có gì khác biệt với phương pháp của bọn họ.

Thực ra, việc tạo ra một vũ trụ đối với Doanh Huyền hiện tại cũng đơn giản như ăn cơm uống nước.

Tạo một vũ trụ tương tự như Hồng Mông vũ trụ hay Lâm Mông vũ trụ thì đối với Doanh Huyền không có ý nghĩa gì.

Trong đầu hắn lóe lên vô số ý niệm, đột nhiên nhớ lại một số bộ phim hoạt hình đã xem ở kiếp trước, Doanh Huyền lập tức có linh cảm. "Vậy tạo một Mỹ Thực Vũ Trụ là được rồi!" Có quyết định, Doanh Huyền lập tức hành động.

Dưới ánh mắt mong đợi và tò mò của Liễu Thần, Bỉ Bỉ Đông, Hồng Mông và Lâm Lôi, hắn chỉ tay vào hư không trong Hồng Mông Không Gian, phảng phất miệng ngậm thiên hiến, nói: "Vũ trụ, nên sinh." Ầm ầm ầm!

Hư không nổ tung, vô tận Hồng Mông linh khí sôi trào, nhanh chóng hình thành một vũ trụ hoàn toàn mới.

Nhưng vũ trụ vừa hình thành bên trong vẫn là một mảnh hoang vu, không có gì cả, một mảnh hỗn độn.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Theo ý niệm của Doanh Huyền, từng khối đại lục mênh mông, từng ngôi sao khổng lồ hiện ra… Là người sáng tạo, mọi thứ trong toàn bộ vũ trụ đều nằm trong tầm kiểm soát của Doanh Huyền.

Khi vũ trụ không ngừng hoàn thiện, Hồng Mông linh khí trong Hồng Mông Không Gian như thủy triều bị hút vào vũ trụ mới được khai mở. "Ầm!" Toàn bộ vũ trụ mới chấn động kịch liệt, sắc mặt Doanh Huyền không đổi, bởi vì hắn biết vũ trụ mới đã đại thành.

Cùng với việc vũ trụ mới đại thành, một luồng sức mạnh cổ xưa kỳ lạ, huyền diệu không ngừng dung nhập vào linh hồn của Doanh Huyền, phủ lên linh hồn hắn từng lớp ánh sáng rực rỡ.

Khiến cho toàn bộ linh hồn trở nên mông lung, các loại ánh sáng màu sắc không ngừng bắn ra, bao trùm toàn bộ thức hải.

Thực ra đây là một sự lột xác linh hồn cực lớn, nhưng thực lực của Doanh Huyền quá mạnh, sự lột xác khi khai mở một vũ trụ để trở thành người chưởng khống, đối với hắn chỉ như gấm thêm hoa.

Thực lực của Doanh Huyền cũng không tăng lên.

Đồng thời, vô cùng vô tận Huyền Hoàng Chi Khí được sinh ra, đây là thứ chỉ có khi vũ trụ mới ra đời.

Trong nguyên tác Tinh Thần Biến, nhân vật chính Tần Vũ đã dùng Huyền Hoàng Chi Khí để luyện thành Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Nhưng những Huyền Hoàng Chi Khí này đối với Doanh Huyền không có tác dụng lớn, Hỗn Độn Vạn Đạo Thể của hắn đã đại thành, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đối với hắn vô dụng.

Tuy nhiên, những Huyền Hoàng Chi Khí này vẫn là bảo bối, Doanh Huyền thu chúng lại.

Chương 241

Vũ trụ mới đại thành, không chỉ linh hồn có thể lột xác, Huyền Hoàng Chi Khí sinh ra từ vũ trụ có thể luyện thành Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, mà còn tự nhiên nắm giữ các loại thần thông.

Ví dụ như thần thông 'sáng tạo vạn vật sinh mệnh'.

Mặc dù những thần thông này Doanh Huyền bản thân đã nắm giữ, nhưng nếu là người khác có thể khai mở vũ trụ, thu hoạch vẫn là rất lớn.

Không để ý đến những thần thông đó, Doanh Huyền nhìn vũ trụ hoang vu mới, ý niệm vừa động, bên cạnh đại lục liền xuất hiện vô tận hải dương. "Hử?

Hải dương này dường như có gì đó không đúng?" Hồng Mông, Lâm Lôi, Bỉ Bỉ Đông, Liễu Thần và những người khác nhìn vào đại dương vô biên đó, mơ hồ có cảm giác kỳ lạ, hơn nữa bọn họ cảm thấy nước biển này dường như rất giống mỹ tửu.

Nhưng bọn họ không làm phiền Doanh Huyền, chỉ lẳng lặng quan sát. "Sinh linh cũng nên xuất hiện rồi." Giọng nói Doanh Huyền vừa dứt, chỉ thấy trong hải dương bắt đầu cuộn trào, một con kim long khổng lồ dài vạn dặm đang cuộn mình trong đó.

Đồng thời, từng con yêu thú dưới đáy biển cũng từ hư không mà sinh ra.

Sau đó vô số các loại yêu thú không ngừng được tạo ra.

Trong hải dương có hàng ngàn hàng vạn con Kình Vương khổng lồ dài vạn dặm, trên các hành tinh có những con Xà Vương có thể quấn quanh tinh cầu.

Trên lục địa có những con Lộc Vương, Mã Vương, Viên Vương khổng lồ dài mấy vạn dặm… Không sai, linh cảm để Doanh Huyền sáng tạo vũ trụ mới này chính là đến từ thế giới Mỹ Thực Phu Lỗ (Toriko) ở kiếp trước.

Hắn muốn tạo ra một Mỹ Thực Vũ Trụ.

Trái Cây Cầu Vồng.

Nấm Sô-cô-la.

Heo Quay Nguyên Con.

Cây Điểm Tâm...

Không chỉ có các loại mỹ thực trong thế giới Mỹ Thực Phu Lỗ, mà còn có các sinh linh mỹ thực từ các thế giới khác mà Doanh Huyền biết.

Ví như Nhân Sâm Quả, Bàn Đào, Tiên Hạnh, Thái Cổ Bát Trân, Chân Long Bất Tử Dược, Huyền Vũ Bất Tử Dược, Kỳ Lân Bất Tử Dược… Vô cùng vô tận sinh linh mỹ thực xuất hiện trong vũ trụ mới. "Quy tắc vũ trụ, hương vị càng thơm ngon, thiên phú tu luyện càng cao, tộc quần càng lớn, thực lực càng mạnh." Doanh Huyền đặt ra quy tắc cho vũ trụ mình tạo ra.

Toàn bộ vũ trụ lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc này, Doanh Huyền đã đưa mọi người tiến vào vũ trụ mới mình khai mở, cảm giác toàn bộ vũ trụ đều tràn ngập hương thơm của mỹ thực.

Bỉ Bỉ Đông, Liễu Thần, Thiên Nhận Tuyết, Hồng Mông và Lâm Lôi đều ngây người.

Phải có trí tưởng tượng lớn đến mức nào mới có thể nghĩ ra một vũ trụ như vậy?

Bọn họ phóng tầm mắt nhìn ra xa, sa mạc vô tận ở phía xa hoàn toàn được tạo thành từ bột mì rang, không có một hạt cát nào.

Thảo nguyên dưới chân, lấp lánh các loại ánh sáng, mang theo các loại thần vận, lại toàn bộ là do Chân Long Bất Tử Dược, Huyền Vũ Bất Tử Dược và các loại thần dược khác tạo thành.

Rừng rậm xung quanh toàn bộ là cây Bàn Đào, cây Nhân Sâm Quả, trên đó kết đầy những quả Bàn Đào, Nhân Sâm Quả đỏ mọng, tiên khí lượn lờ.

Trên thảo nguyên là những đàn heo quay nguyên con, những con lợn rừng khổng lồ toàn thân được quay chín, nhưng vẫn còn sống.

Những con sông kia, mỗi một con đều được tạo thành từ một loại mỹ tửu.

Rượu nho, Nữ Nhi Hồng, Đỗ Khang, Hạnh Hoa Tửu… Cuối cùng trăm sông đổ về biển, tạo thành đại dương mỹ tửu mênh mông vô tận.

Còn có những tinh không cự thú trên bầu trời sao, đều đã được nướng chín, nhưng vẫn còn sinh mệnh.

Tóm lại một câu.

Tất cả sinh linh trong toàn bộ vũ trụ đều là thức ăn ngon, không có gì không thể ăn, không có gì không phải là mỹ vị. "Trí tuệ của Thiên Đế thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, lại có thể sáng tạo ra một Mỹ Thực Vũ Trụ không thể tưởng tượng nổi như vậy!" Hồng Mông kinh thán nói. "Muốn ăn gì thì tự mình lấy, đừng khách khí!" Doanh Huyền cười nói.

Cổn Cổn đang nằm trên vai hắn vèo một cái lăn ra ngoài, rơi vào một rừng trúc, ôm một cây trúc gặm lấy gặm để.

Cây trúc này giống như bánh vòng ngọt, vị lại siêu ngon.

Cổn Cổn ôm cây trúc, thân mình lăn một vòng, liền lăn đến con lạch nhỏ bên cạnh, nước bên trong lại là Coca.

Cổn Cổn ngâm mình trong lạch Coca, tiện tay bắt một con cá nướng đang nhảy tưng tưng, toàn thân chiên vàng óng, giòn rụm, nhét vào miệng. "Ực!" Hồng Mông, Lâm Lôi và những người khác nhìn Cổn Cổn ăn ngon lành như vậy, đặc biệt là ngửi thấy mùi thơm của các loại mỹ thực tỏa ra khắp vũ trụ, con sâu tham ăn trong bụng đều bị dụ ra.

Nơi đây quả thực là thiên đường của những người sành ăn. … Đại Tần Tiên Giới.

Khuynh Phong Giới.

Doanh Huyền ngâm mình trong suối nước nóng, trong lòng ôm Vân Vận và Bỉ Bỉ Đông.

Sau khi mời mọi người thưởng thức một bữa đại tiệc trong Mỹ Thực Vũ Trụ do mình tạo ra, Doanh Huyền lại xem Liễu Thần tạo vũ trụ, sau đó cùng Liễu Thần sáng tạo sinh mệnh.

Đúng nghĩa sáng tạo sinh mệnh.

Sau đó Doanh Huyền mới trở về Đại Tần, và dung nhập phó bản Tinh Thần Biến vào Đại Tần, khiến cho Đại Tần Tiên Giới ngày càng mạnh mẽ và rộng lớn.

Hiện nay Đại Tần có thể nói là cường giả như mây, trong đó cường giả Thế Giới Cảnh có thể sánh với Chưởng Khống Giả Hỗn Độn Vũ Trụ đã vượt quá hai bàn tay.

Ví như Diệp Hắc, Thạch Hạo, Vô Thủy, Tiêu Viêm, Lâm Động, Tôn Ngộ Không Tây Du, Hồng Dịch, La Phong, Tọa Sơn Khách, Hồng Mông, Lâm Mông, Liễu Thần, Tây Vương Mẫu, Ngoan Nhân Nữ Đế… "Haiz, vô địch thật là cô tịch…" Doanh Huyền lại nhìn Vân Vận

và Bỉ Bỉ Đông tuyệt mỹ khuynh thành, ung dung hoa quý trong lòng, trong tâm dâng lên một cảm giác tự hào mãnh liệt. "Thiên Đế…" Vân Vận cảm nhận được bàn tay không an phận của Doanh Huyền, khuôn mặt xinh đẹp lập tức ửng lên một vệt hồng quyến rũ, mặc dù đã trải qua vô số lần, nhưng vẫn không nhịn được xấu hổ.

Doanh Huyền cười nhẹ, không có việc gì thì trêu chọc các mỹ nhân tuyệt thế như Vân Vận, cuộc sống như vậy thật là nhàn nhã và tự tại.

Một chữ thôi.

Sướng.

Nhưng Doanh Huyền cũng không quên chính sự, trong lòng thầm niệm: "Hệ thống, làm mới phó bản." "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Vũ Canh Kỷ." "Phó bản Vũ Canh Kỷ?" Trong đầu Doanh Huyền hiện lên thông tin liên quan, đây là một thế giới Phong Thần được cải biên, xảy ra vào cuối thời nhà Thương.

Thế giới này chủ yếu chia làm ba chủng tộc.

Nhân tộc.

Thần tộc.

Minh tộc.

Nhân tộc thực lực yếu nhất, Thần tộc thực lực mạnh nhất, lúc này Minh tộc bị Thần tộc đánh bại, trốn dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời để sống lay lắt.

Minh tộc Đại Nguyên Soái Nghịch Thiên Nhi Hành tập hợp lại sức mạnh của Minh tộc, âm mưu đánh bại Thần tộc.

Chủ của Thần tộc tên là Hắc Long, còn được gọi là Thiên, là một thành viên của Viễn Cổ Thần tộc mười vạn năm trước, cũng là Viễn

Cổ Thần tộc duy nhất còn tồn tại, cũng là cường giả mạnh nhất thế giới này.

Trong nguyên tác, Nhân tộc Trụ Vương nhận được sức mạnh của Viễn Cổ Bất Tử Điểu, không cam lòng bị Thần tộc nô dịch, muốn phản kháng sự thống trị của Thần tộc.

Kết quả bị Thiên dẫn đầu Lục Bộ Đại Thần của Thần giới tiêu diệt.

Nhưng con trai của Trụ Vương và nữ thần Thần tộc Tâm Nguyệt Hồ (Đát Kỷ) là Vũ Canh đã may mắn thoát chết nhờ sự giúp đỡ của Tâm Nguyệt Hồ, từ đó bắt đầu một hành trình nhiệt huyết chống lại Thần tộc.

Doanh Huyền phát hiện thế giới Vũ Canh Kỷ lúc này vẫn chưa đến thời điểm cốt truyện bắt đầu.

Trụ Vương còn chưa gặp Tâm Nguyệt Hồ (Đát Kỷ), càng đừng nói đến Vũ Canh.

Vũ Canh bây giờ ngay cả chất lỏng cũng không phải. "Chắc lại là một nhân vật chính chết yểu từ trong trứng nước!" Doanh Huyền không để ý, cường giả của thế giới Vũ Canh Kỷ cho dù là Thiên, cũng chỉ tương đương với Võ Đạo Kim Đan Cảnh của Đại Tần.

Tùy tiện phái một người là có thể dễ dàng giải quyết. "Hệ thống, làm mới một phó bản mới." Doanh Huyền tiếp tục nói.

Hắn có thể làm mới tối đa ba phó bản, vẫn còn hai suất. "Đinh, chúc mừng Túc chủ làm mới được phó bản Phong Thần." "Phó bản Phong Thần?" Doanh Huyền trong lòng khẽ động, phó bản này chính là một phó bản lớn.

Mặc dù đều xảy ra vào cuối thời nhà Thương.

Nhưng hai cái hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. "Hồng Quân

cùng Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Tây Phương Nhị Thánh bảy vị Thánh Nhân, tương đương với bảy cường giả Thế Giới Cảnh…" Trong đầu Doanh Huyền hiện lên thông tin liên quan, sau đó truyền toàn bộ thông tin của phó bản Vũ Canh Kỷ và phó bản Phong Thần cho Doanh Chính.

Doanh Chính nhận được thông tin, lập tức triệu tập đông đảo cường giả công bố thông tin liên quan. "Bí cảnh Phong Thần?

Cường giả có thể sánh với Hồng Mông Chưởng Khống Giả lại có tới bảy người?" Hồng Mông và Lâm Lôi nghe được tin tức, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Mặc dù sau khi đến Đại Tần Tiên Giới, bọn họ đã gặp không ít cường giả cùng cấp, nhưng bọn họ vẫn chưa thực sự kiến thức qua các thế giới khác.

Về phần những phó bản thế giới đã dung nhập vào Đại Tần, mặc dù một số vẫn giữ lại quy tắc độc đáo của mình, nhưng trong mắt bọn họ đều thuộc về thế giới Đại Tần.

Bây giờ bọn họ cuối cùng cũng có thể tự mình cảm nhận niềm vui khám phá bí cảnh thế giới khác. "Thế giới Phong Thần, cộng thêm Hồng Quân tổng cộng có bảy vị Thánh Nhân, tương đương với cường giả Thế Giới Cảnh của Đại Tần chúng ta." "Nhưng cùng cảnh giới cũng có mạnh yếu, chênh lệch vô cùng lớn, hơn nữa Thánh Nhân có ưu thế sân nhà, chúng ta cũng không thể đại ý!" "Rất nhiều bí cảnh thế giới đều có truyền thuyết về Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác, bây giờ các Thánh Nhân của thế giới Phong Thần này, có thể nói là mạnh nhất trong số các bí cảnh thế giới đã từng khám phá!" "Chỉ cần hạ được Hồng Quân và bảy Thánh Nhân, thế giới Phong Thần sẽ không đáng lo ngại." … Sau khi tìm hiểu thông tin, mọi người liền quyết định, trước tiên phái những

cường giả mạnh nhất tiến vào, đợi sau khi giải quyết xong Hồng Quân và bảy Thánh Nhân rồi mới phái đại quân thu phục các thế lực lớn của thế giới Phong Thần.

Rốt cuộc trận chiến của các cường giả đỉnh cao, những cường giả bình thường cũng không thể xen vào.

Hồng Mông, Lâm Lôi, Diệp Hắc, Thạch Hạo, Vô Thủy và các cường giả Thế Giới Cảnh khác làm tiên phong, dẫn đầu tiến về thế giới Phong Thần. … Khuynh Phong Giới.

Vân Vận và Bỉ Bỉ Đông nhận được tin tức, cũng muốn đến thế giới Phong Thần. "Muốn đi thì cứ đi, tặng các nàng một món bảo bối lớn." Doanh Huyền lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo Lạc Bảo Kim Tiền mà hệ thống đã khen thưởng trước đó, đưa cho Vân Vận: "Thế giới Phong Thần không có Hỗn Độn Chí Bảo, Lạc Bảo Kim Tiền cấp Tiên Thiên Chí Bảo này, có thể nói là khắc chế tất cả pháp bảo bên trong đó." "Đa tạ Thiên Đế." Vân Vận và Bỉ Bỉ Đông vui mừng khôn xiết, có đại sát khí này, chẳng phải bọn họ có thể tùy tiện cướp bảo bối sao?

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Thánh Nhân cũng có thể cướp được.

Tu vi của bọn họ mặc dù còn kém một chút so với Thế Giới Cảnh, nhưng thực lực không hề yếu.

Theo ước tính của Doanh Huyền, tuy không bằng Hồng Quân, nhưng cũng có thể sánh ngang với các Thánh Nhân bình thường trong Phong Thần.

Vân Vận và Bỉ Bỉ Đông mang theo Lạc Bảo Kim Tiền, hưng phấn đi về phía thế giới Phong Thần.

Sau khi hai người rời đi.

Tiểu Long Nữ đến bên cạnh Doanh Huyền, Tiểu Long Nữ vì xuất thân từ thế giới quá sơ cấp, mặc dù có Doanh Huyền giúp đỡ, nhưng thực lực cũng không tính là cao.

Nhưng sau khi chuyển hóa thành Hỗn Độn Kiếm Thể, tu vi của Tiểu Long Nữ tăng lên rất nhanh, hiện đã bước vào Tạo Hóa Cảnh.

Như Vân Vận, Bỉ Bỉ Đông và những người khác cũng chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Sở hữu Hỗn Độn Kiếm Thể, Tiểu Long Nữ khi tấn thăng Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong khí chất càng thêm xuất trần, thanh lệ thoát tục, đẹp như tiên nữ.

Đúng nghĩa thần tiên tỷ tỷ. "Thiên Đế…" Lúc này, một giọng nói quyến rũ mê người vang lên, chỉ thấy Minh Châu phu nhân mặc một chiếc áo voan tơ lụa màu đen mỏng manh, bước những bước huyền diệu khoan thai đi tới.

Theo tiếng nói, Minh Châu phu nhân đã áp sát vào người Doanh Huyền, lớp voan mỏng manh mát lạnh khó che được làn da mịn màng, mái tóc mềm mại buông xõa, hương thơm quyến rũ.

Một đôi tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực rắn chắc của Doanh Huyền, đôi mắt đẹp long lanh, hơi thở như lan, giọng nói mềm mại.

Đôi mắt đẹp lạnh lùng của Tiểu Long Nữ lóe lên một tia tức giận, nàng khó khăn lắm mới tìm được lúc vắng người, không ngờ Minh Châu phu nhân còn đến chen ngang một chân.

Đối với Minh Châu phu nhân, Tiểu Long Nữ tự nhiên không xa lạ.

Là người giỏi nhất trong việc quyến rũ đàn ông.

Minh Châu phu nhân không để ý đến sự oán giận của Tiểu Long Nữ, ghé sát vào tai Doanh Huyền, giọng nói mê hoặc: "Thiên Đế, gần

đây người ta dường như gặp phải bình cảnh, muốn mời Thiên Đế chỉ điểm." Trong lúc nói chuyện, Minh Châu phu nhân đã nắm lấy bàn tay to của Doanh Huyền đặt lên ngực mình. "Không biết xấu hổ." Tiểu Long Nữ trong lòng hung hăng mắng một tiếng, không đợi nàng nghĩ nhiều, giọng nói của Minh Châu phu nhân lại vang lên: "Long muội muội có muốn cùng nhau không?" … Thế giới Phong Thần.

Phong Thần chi chiến diễn ra như lửa như đồ, Tiệt giáo và Xiển giáo đánh nhau không thể tách rời.

Đáng tiếc người của Xiển giáo thường không giảng võ đức, khiến cho đệ tử Tiệt giáo tử thương thảm trọng.

Đại sư huynh ngoại môn của Tiệt giáo Triệu Công Minh đều bị Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ám hại chết.

Chương 242

Vân Tiêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu có quan hệ tốt nhất với Triệu Công Minh vô cùng tức giận, thề sẽ báo thù cho Triệu Công Minh.

Vì vậy ba người xuất sơn, bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận vây khốn Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, và dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu gọt đi tam hoa trên đỉnh đầu và ngũ khí trong lồng ngực của đối phương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, không giảng võ đức, mang theo Thái Thượng Lão Quân đích thân hạ tràng.

Vân Tiêu tam nhân sắc mặt biến đổi, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân chính là Thánh Nhân chí tôn, cho dù bọn họ có Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận và Hỗn Nguyên Kim Đấu những bảo vật như vậy, nhưng trước mặt Thánh Nhân, vẫn là con kiến. "Đánh tiểu nhân, gọi lão nhân ra sao?" Một giọng nói khinh thường đột nhiên vang lên trên bầu trời, vang vọng vô tận thời không, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân vốn đang ung dung tự tại sắc mặt đại biến.

Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ lập tức được tế ra, chỉ thấy hư không vỡ nát, một cái đại đỉnh ba chân hai tai mang theo Huyền Hoàng Chi Khí, chấn vỡ thời không, trấn áp xuống.

Diệp Hắc đứng trên đại đỉnh, tóc dài bay múa, toàn thân tiên quang lượn lờ, tỏa ra uy thế đáng sợ trấn áp hoàn vũ! "Ngươi là ai?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt ngưng trọng, thực lực của người này vô cùng khủng bố, tuyệt đối không yếu hơn bất kỳ Thánh Nhân nào.

Nhưng hắn chưa từng gặp qua.

Không phải người của thế giới bọn họ.

Chẳng lẽ là cường giả du lịch từ trong hỗn độn đến?

Đông!

Ngay lúc này, một tiếng chuông tựa như đến từ hằng cổ văng vẳng vang lên, vũ trụ vạn đạo chấn động, cùng nó cộng hưởng.

Một thân ảnh vĩ ngạn nâng một cái đại chung bước tới, thời không dưới chân hắn run rẩy, khí tức trên người lại còn mạnh hơn Diệp Hắc xuất hiện trước đó! "Lại đến một người!" Thái Thượng Lão Quân tâm thần chấn động, cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

Đây là có cường giả ngoại giới xâm nhập thế giới của bọn họ.

Động tĩnh lớn như vậy khẳng định không thể giấu được sư phụ!

Chỉ cần kiên trì đến khi sư phụ đến là được!

Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thầm nghĩ, Diệp Hắc và Vô Thủy Đại Đế tuy rất mạnh, nhưng bọn họ là Thánh Nhân.

Đánh bại bọn họ thì dễ, muốn giết bọn họ thì rất khó.

Huống chi bọn họ cũng không cho rằng Diệp Hắc và Vô Thủy có thể dễ dàng đánh bại bọn họ.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã sai.

Diệp Hắc và Vô Thủy chiến lực mạnh đến kinh người, bọn họ vừa ra tay đã bị áp chế, thậm chí không có chút sức lực nào để phản kháng.

Mà sư phụ Hồng Quân mà bọn họ mong đợi căn bản không đến.

Bởi vì bọn họ cảm ứng được những trận chiến đáng sợ đang nổ ra ở khắp nơi.

Sư phụ Hồng Quân của bọn họ bị tới bốn vị cường giả vây công.

Mà Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều bị những cường giả đáng sợ vây công.

Tiêu đời rồi!

Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và các Thánh Nhân khác trong lòng kinh hãi, không ngờ lần này cường giả xâm nhập thế giới của bọn họ lại nhiều đến vậy! "Sư phụ cứu con!" Ngay lúc này, ở phương Tây, vang lên tiếng kêu cứu kinh hoàng của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn. "Hừ, ăn một gậy của Lão Tôn đây!" Tôn Ngộ Không Tây Du hiện nay mạnh đến kinh người, giơ Kim Cô Bổng trong tay quét ngang, thời gian, không gian, pháp tắc, đại đạo đều tan vỡ.

Chuẩn Đề bị một gậy đánh bay ra ngoài, suýt nữa bị đánh chết.

Đối thủ của Tiếp Dẫn là Hồng Dịch.

Hồng Dịch còn khủng bố hơn, dường như muốn nuốt chửng luyện hóa hắn. "Trời ơi, chuyện gì thế này?

Những cường giả này từ đâu ra vậy?

Thật đáng sợ!

Thánh Nhân lại không phải là đối thủ!

Thật đáng sợ!

Hy vọng không liên lụy đến chúng ta!" Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Lão Tổ, Côn Bằng Lão Tổ các loại đại năng kinh hãi muốn chết, vốn tưởng rằng Phong Thần đại kiếp đã rất đáng sợ rồi, không ngờ còn có thứ đáng sợ hơn.

Chẳng lẽ đây mới là đại kiếp thật sự?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và các Thánh Nhân khác rõ ràng không phải là đối thủ của những kẻ xâm lược, nếu bọn họ bại, tiếp theo sẽ ra sao?

Bọn họ muốn giúp đỡ, nhưng cũng không giúp được.

Dưới Thánh Nhân đều là con kiến.

Đối phương người quá đông.

Tùy tiện cử ra một người là có thể quét ngang tất cả cường giả dưới Thánh Nhân của bọn họ! "Tỷ tỷ, bây giờ làm sao đây?" Bích Tiêu ngơ ngác, Phong Thần đại kiếp biến thành Thánh Nhân đại chiến rồi sao?

Mà còn là đại chiến của mấy chục vị cường giả cấp Thánh Nhân? "Chúng ta..." Vân Tiêu vừa định mở miệng, lại phát hiện trước mặt xuất hiện hai vị nữ thần tuyệt sắc khuynh thành, hơn nữa đối phương còn tạo cho nàng áp lực rất lớn. "Các ngươi là tự mình bó tay chịu trói, hay là muốn chúng ta động thủ?" Vân Vận tay cầm Lạc Bảo Kim Tiền cấp Tiên Thiên Chí Bảo, khóe miệng mỉm cười nhìn Vân Tiêu tam nhân.

Ầm!

Vân Tiêu trực tiếp tế ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, trấn áp xuống đầu Vân Vận và Bỉ Bỉ Đông.

Nếu Vân Vận và Bỉ Bỉ Đông là kẻ xâm lược.

Vậy thì không có gì để nói nữa. "Nếu đã như vậy, vậy thì bắt các ngươi về ấm giường cho Thiên Đế!" Bàn tay ngọc trắng nõn của Bỉ Bỉ Đông đưa ra, trong lòng bàn tay pháp và lý đan xen, lại dùng tay không bắt lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Thực lực của bọn họ cũng không yếu.

Có thể sánh với Thánh Nhân của phương thế giới này.

Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu cho dù là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng tu vi quá yếu, căn bản không phải là đối thủ

của nàng! "Sao có thể?" Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu ngây người.

Lại có thể dùng tay không đỡ được Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu, chẳng lẽ cũng là Thánh Nhân?

Đáng tiếc, không cho bọn họ suy nghĩ nhiều, Bỉ Bỉ Đông ra tay liền trấn áp bọn họ.

Trận chiến ở những nơi khác cũng tương tự.

Hồng Quân, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bảy vị Thánh Nhân toàn bộ bị trấn áp.

Các Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên khác như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Lão Tổ, Côn Bằng Lão Tổ cũng không thoát được, lần lượt bị trấn áp.

Đại quân của Đại Tần Tiên Giới tiến vào thế giới Phong Thần, chẳng bao lâu nữa là có thể hoàn toàn chưởng khống thế giới Phong Thần.

Đại Tần Tiên Giới.

Khuynh Phong Giới.

Doanh Huyền ngâm mình trong suối nước nóng, trong lòng ôm Minh Châu phu nhân và Tiểu Long Nữ, cảm nhận sự mềm mại và đầy đặn trước ngực họ. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Vũ Canh Kỷ!

Khen thưởng Siêu Cấp Đốn Ngộ." Siêu Cấp Đốn Ngộ, cũng không tệ!

Phó bản Vũ Canh Kỷ không có độ khó gì, tùy tiện phái một người là có thể dễ dàng hoàn thành, nên đã thông quan nhanh hơn phó bản Phong Thần.

Không biết Siêu Cấp Đốn Ngộ này có thể giúp ta tăng lên bao nhiêu?

Doanh Huyền ý niệm vừa động, trước tiên dung nhập phó bản Vũ Canh Kỷ vào Đại Tần Tiên Giới, sau đó nhận thưởng, bắt đầu Siêu Cấp Đốn Ngộ.

Ý thức của Doanh Huyền như đến một vùng trời đất đặc thù, có thể giúp hắn dễ dàng cảm ngộ các loại đạo và lý, tư duy trở nên hoạt bát chưa từng có.

Không biết qua bao lâu, một cảm giác mạnh mẽ chưởng khống trời đất vạn vật dâng lên trong lòng, một niệm vạn vật sinh, một niệm vạn vật diệt.

Đây là Tử Nguyên Cảnh, Tử Nguyên Cảnh, một niệm diệt vạn vật.

Lại không biết qua bao lâu.

Khi Doanh Huyền tỉnh lại, một cảm giác sinh diệt dâng lên trong lòng, vào thời khắc cuối cùng hắn lại đột phá, tu vi đạt đến Sinh Diệt Nguyên Cảnh.

Sinh Diệt Nguyên Cảnh, sinh diệt đều trong một ý niệm. "Đinh, chúc mừng Túc chủ thông quan phó bản Phong Thần!

Khen thưởng Hư Vô Chi Nguyên." Lại là Hư Vô Chi Nguyên!?

Doanh Huyền chấn động mà lại kinh hỉ.

Đây chính là chí bảo có thể giúp hắn tấn thăng Hư Vô Nguyên Cảnh.

Hư Vô Nguyên Cảnh, trong một ý niệm, có thể từ trong hư vô sáng tạo ra một mảnh hỗn độn.

Một mảnh hỗn độn lớn đến mức nào?

Dù sao những thế giới như thế giới Phong Thần, trong một mảnh hỗn độn không nói là vô số, ít nhất cũng có thể tìm thấy một ngàn tám trăm cái.

Doanh Huyền lập tức bắt đầu luyện hóa.

Thời gian trôi qua.

Tu luyện không tính năm tháng.

Không biết bao nhiêu năm đã qua.

Doanh Huyền cuối cùng cũng luyện hóa xong, vào khoảnh khắc này, một luồng sức mạnh không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả dâng lên trong lòng, trời đất vạn vật, vũ trụ hết thảy, đều nằm trong một ý niệm của hắn.

Hư Vô Nguyên Cảnh thành rồi.

Hắn ý niệm vừa động, là có thể sáng tạo ra một mảnh hỗn độn.

Những thế giới như thế giới Phong Thần, hắn một niệm có thể tạo ra mấy trăm mấy ngàn cái!

Vô địch rồi.

Doanh Huyền kiểm tra bản thân, hóa ra hệ thống lại chính là thiên phú bẩm sinh của hắn.

Một loại thiên phú đặc thù.

Những người có thể tu luyện đến Nguyên Cảnh cơ bản đều có một loại thiên phú đặc thù.

Thiên phú không có giới hạn.

Hắn vẫn có thể dựa vào việc thông quan phó bản để tăng cường bản thân, nhưng thế giới do chính mình tạo ra thì không được.

Nhưng những điều này đối với hắn đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì.

Hắn đã vô địch rồi.

Bế quan nhiều năm.

Doanh Huyền sau khi xuất quan tự nhiên là nghỉ ngơi thật tốt.

Cùng Nữ Oa tạo người, cùng Tam Tiêu luận đạo.

Đồng thời.

Doanh Huyền cũng dùng hệ thống thiên phú của mình tiếp tục tìm kiếm phó bản, tận hưởng niềm vui thông quan, tận hưởng niềm vui thu hoạch, tận hưởng nhân sinh!